Ai là kẻ lừng của Sư phản diện

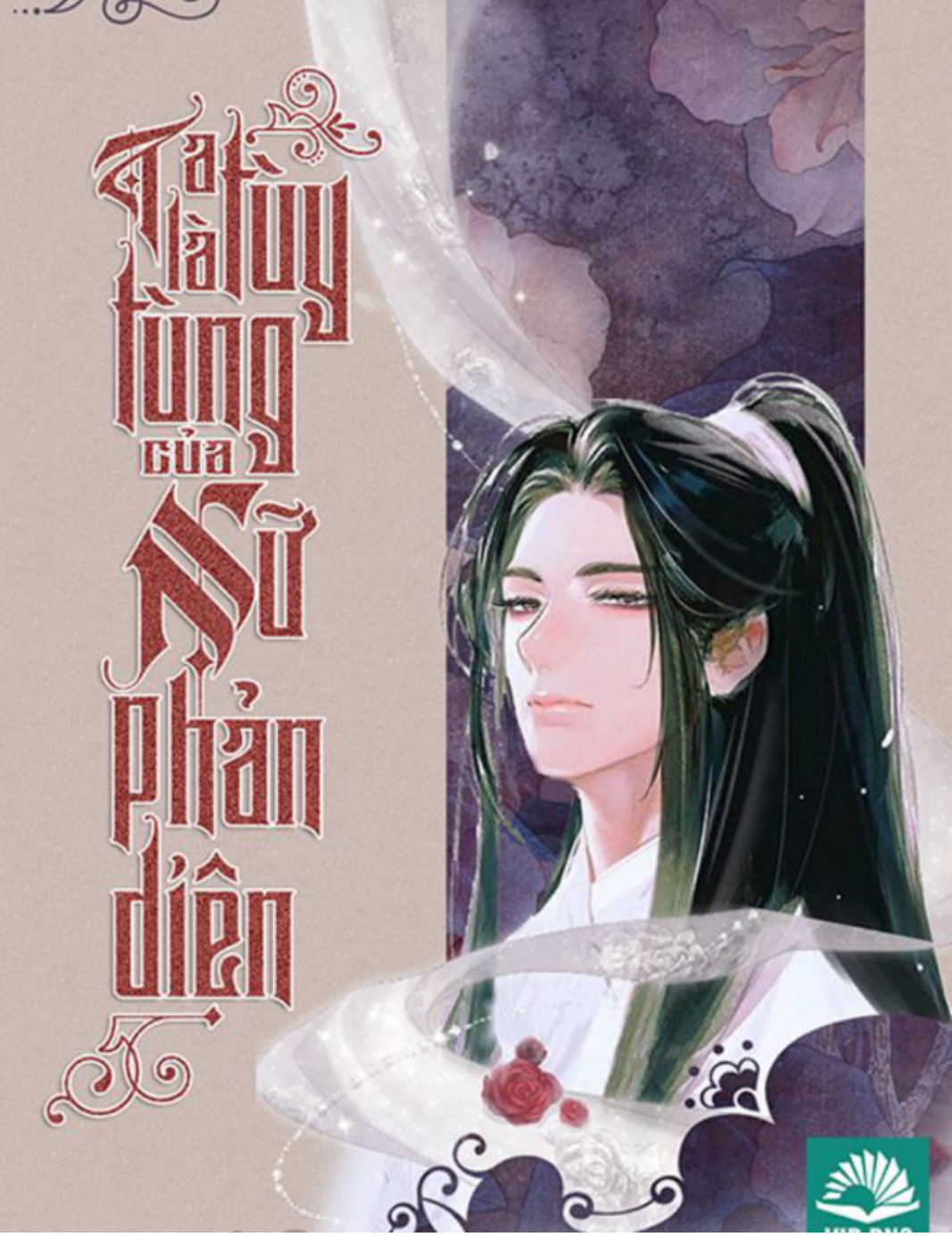

TA LÀ TÙY TÙNG CỦA NỮ PHẢN DIỆN

Tác giả: Thủ Trích Tỳ Ba

Thể loại: Hệ Thống, Huyền Huyễn, Xuyên Không, Truyện Sắc

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

#Xuyênkhông #Hàihước #Liếmcẩu #Phảnphái

Đột nhiên xuyên qua thế giới của một cuốn tiểu thuyết tổng hợp. Từ Bắc Vọng nhịn không được mà chửi bậy một phen.

“Tại sao người khác lại xuyên thành nhân vật chính, cho dù có xấu xa như thế nào thì cũng là một tên hôn quân, sao ta lại một tên lâu la trung thành của nữ nhân vật phản diện chứ?”

Bất quá, hắn rất nhanh nhận ra, cảm giác ỷ thế hiếp người coi như cũng không tệ, dù sao cũng là do nữ nhân vật phản diện cõng hắn đi.

Kể từ đó, Từ Bắc Vọng ngày càng tiến xa hơn trên con đường lấy thế đè người…

Huống chi, hắn ta còn tiện tay kích hoạt Hệ thống đoạt bảo.

“Thiên mệnh chi tử? Ngon, bảo vật của ngươi giờ thuộc về ta! ”

—----------

Từ Bắc Vọng xuyên không đến thế giới tiểu thuyết thì nhận ra bản thân sắp bị giết chết bất đắc kỳ tử vì cưỡng bức hôn thê của một tên thiên mệnh chi tử. Không còn cách nào khác, Từ Bắc Vọng chỉ có thể quay vào ô nhân vật phản diện, lún sâu vào con đường ôm bắp đùi Nữ nhân vật phản diện Đệ Ngũ Ma Đầu – một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt sắc, tu vi siêu mạnh, gia thế cao quý.

Từ Bắc Vọng ngoài mặt đè đầu cưỡi cổ phe chính nghĩa, nhưng bên trong lại phải cun cút phục thị Nữ nhân vật phản diện từng chút một, bị nàng hành hạ, bị nàng dẫm chân lên mặt, bị nàng …….. Âu thì cũng là cái số hưởng của hắn :)).

Một trong những chi tiết thú vị của truyện là hệ thống nhìn thấy “khí vận” của người khác, bản chất nguyên thân Từ Bắc Vọng cũng là một kẻ lỏi đời, ác từ trong trứng nên hắn sử dụng cực kỳ điêu luyện, lợi dụng dựa thế để bán hành mấy tên thiên mệnh chi tử. Ngoài ra, câu cửa miệng “Ta là chó săn của Đệ Ngũ Ma Đầu” đã giúp Từ Bắc Vọng né được nhiều sát thương chí mạng từ “phụ huynh” của đám thiên chi kiêu tử kia.

Từ Bắc Vọng tuyệt đối xứng với hai chữ “ tiện nhân”! Mặc dù tu vi của hắn yếu kém, thiên phú què quặc, nhưng độ tiện thì… vô địch thiên hạ!

Truyện không đi theo lẽ thường, tác giả cũng cực kỳ mặn mòi, văn phong chắc tay nên các Đh cứ yên tâm lọt hố :))

Chương 1: Khởi đầu từ hôn thất bại

Vương triều Đại Càn.

Kinh thành, Thẩm gia.

“Từ hiền chất, lão phu nhất định sẽ khuyên bảo tốt Ấu Di, gả cho ngươi là vinh hạnh của nàng.”

Bên trong căn phòng rộng lớn, giọng nói khàn khàn của Thẩm Cát lộ vài phần cung kính. Nói xong, nếp nhăn trên trán lão càng sâu hơn, rõ ràng là đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

Một người khoác áo choàng trắng lộng lẫy, người đó đứng chắp tay sau lưng, ngơ ngác nhìn bức tranh thủy mặc trên tường.

“Hiền chất, đứa nhỏ này về sau liền giao cho ngươi.”

Thẩm Cát trịnh trọng nói.

“A…”

Người khoác áo choàng trắng khẽ cười nhẹ, hắn chậm rãi quay người, vẻ mặt lạnh nhạt: “Thẩm ngự sử, lệnh ái của ngươi, ta không với tới nổi.”

Người đàn ông khoảng chừng hai mươi, làn da trắng như sứ, hai mắt đen như mực, các đường nét trên khuôn mặt tinh xảo như được chạm khắc tỉ mỉ. Mặc dù hắn vô cùng tuấn tú nhưng lại lạnh lùng đến quỷ dị, giống y hệt một con rắn độc, nhìn thôi cũng khiến người ta rùng mình không dám nhìn thẳng.

Thẩm Cát nghe vậy, trên mặt liền lộ ra vẻ nịnh nọt: “Sao có thể nói như vậy? Hiền chất tài giỏi hơn người, dung mạo ở kinh thành thì đứng số một số hai, đứa nhỏ này có thể gả cho ngươi, đó là phúc khí tu được mười kiếp của nó!”

Lời nói ra thì nịnh nọt nhưng trong lòng lão lại phẫn hận vô cùng.

Ta nhổ vào!

Từ Bắc Vọng, cái tên hoàn khố đệ tử (*) này, xấu đến mức chảy mủ, thanh danh thối không ngửi được, chỉ có mỗi một túi da đẹp đẽ.

(*)Ý chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Nếu Đại Càn lấy sức mạnh làm trọng, ngươi ngay cả tư cách đoạt được hạng cuối của bảng xếp hạng Thanh Vân cũng không có!

Còn Ấu Di nhà ta thì sao?

Mỹ mạo như tiên, tư chất thông minh, thông thạo cầm kỳ thi họa, thiên phú võ nghệ tuyệt đỉnh. Năm mười tám tuổi, nàng xếp thứ 21 trên bảng xếp hạng Thanh Vân!

Lẽ ra, nàng có thể gả cho thiên chi kiêu tử (3), sống một đời hạnh phúc đằm thắm, ai ngờ lại bị ngươi nhớ thương.

(3) Đứa con kiêu ngạo của trời, những người tài giỏi.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào ông lão mấy giây, nói thẳng: “Ta là tới để từ hôn.”

Hả!

Trên mặt Thẩm Cát đầy kinh ngạc. Ông chưa từng nghĩ tới, loại người xấu xa háo sắc như hắn sẽ buông tha cho Ấu Di?

Quá hoang đường rồi!

Chẳng lẽ là lạt mềm buộc chặt, muốn tạo ấn tượng tốt với lão?

“Lập tức từ hôn!”

m thanh của Từ Bắc Vọng sắc như dao.

Trong phút chốc, khuôn mặt già nua của Thẩm Cát trắng như tờ giấy, mồ hôi trên trán chảy không ngừng.

“Từ hôn?”

Lão nuốt ngụm nước bọt, cơ thể căng cứng.

Từ Bắc Vọng ừ một tiếng, thản nhiên nói: “Con gái ngươi đã có người trong lòng, ta từ trước tới nay chưa từng làm chuyện cầm gậy đánh uyên ương.”

Nói xong, hắn sắc mặt bình tĩnh rời đi.

“Đừng!”

Tiếng thét chói tai khiến Từ Bắc Vọng dừng lại.

Sống lưng Thẩm Cát ớn lạnh, gần như nghẹn nào cầu xin: “Chỉ xin hiền chất thu hồi lại lời từ hôn, đây là hôn sự do Quý phi nương nương định ra.”

Nhắc đến hai chữ “Quý phi”, thân thể lão khẽ run rẩy, dường như cảm nhận được sự áp chế mạnh mẽ. Người phụ nữ đó lòng dạ rắn rết, ngoan độc ác nghiệt, giết người không chớp mắt!

Bất cứ kẻ nào dám làm trái ý nàng ta sẽ bị diệt môn, không ít quan viên triều đình, môn phái giang hồ bị nàng ta hại cho tan cửa nát nhà.

Từ Bắc Vọng nheo mắt, che giấu tia bất đắc dĩ nơi đáy mắt.

Hắn im lặng một lúc rồi trầm giọng nói: “Ta sẽ thử giải trừ hôn ước trước.”

Thẩm Cát nhếch mép muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại biến thành một tiếng thở dài. Chuyện mà người phụ nữ kia đã quyết định, không ai có tư cách làm nàng thay đổi.

Thẩm Cát vuốt lại cảm xúc khủng hoảng của mình, cân nhắc lời lẽ một chút rồi mở miệng: “Hiền chất, chúng ta vẫn nên cố gắng tiến hành hôn lễ, cứ đổi ý quanh co sẽ làm Quý phi nương nương khó chịu.”

“Ngươi yên tâm, lão phu bảo đảm với ngươi, Ấu Di tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện quá giới hạn.”

Nghe thấy giọng điệu cam chịu của lão, Từ Bắc Vọng không ở lại thêm nữa, quay đầu chậm rãi rời đi.

Trên hành lang, có một thiếu nữ vóc dáng yểu điệu, dụng mạo tuyệt đẹp đang đứng. Nước da của nàng trắng nõn tinh tế, như thể là người từ trong tranh bước ra, chỉ có đôi mắt đỏ bừng sưng lên, giống như vừa mới khóc.

Nàng nhìn chăm chú người đàn ông tuấn tú đang bước đến đối diện, trong mắt hiện lên tia chán ghét và oán hận không dễ thấy.

Tuy nhiên, Thẩm Ấu Di không phải là người tầm thường, nàng lập

tức lấy lại bình tĩnh, hành lễ một cái: “Gặp qua Từ công tử.”

Hành lang một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bước chân vang lên đều đều.

Hai người lướt qua, Từ Bắc Vọng từ đầu đến cuối đều không nhìn nàng một cái. Không có một chút ham muốn hèn mọn nào, hoàn toàn là hờ hững và xa cách!

Nhìn theo bóng lưng ma đầu rời đi, một giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt của Thẩm Ấu Di, nàng nhỏ giọng nức nở: “Xin lỗi, Diệp lang.”

“Thân thể vốn dĩ muốn giữ lại cho ngươi, nhưng đành phải đánh đổi với hàng trăm sinh mạng của Thẩm gia.”

Chương 2: Xuyên không vào thế giới tiểu thuyết

Trên song cửa sổ xe ngựa có một bàn tay thon dài, ngón tay nhè nhẹ gõ, lộ ra tâm trạng không yên lòng của chủ nhân.

Từ Bắc Vọng dựa lưng vào thành xe, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Tối hôm qua, một thành phần trí thức tên là Từ Khác đang say sưa đọc một quyển tiểu thuyết võ hiệp “Ngạo Thế Cửu Châu”.

Chương 90 — —

【Diệp Thiên cướp hôn, chém chết Từ Bắc Vọng, bị phát lệnh truy sát! 】

Từ Khác đọc đến nhiệt huyết sôi trào, thuận tay khen thưởng cho tác giả một lượt. Ai ngờ vừa thưởng xong, Từ Khác liền ngất đi, khi tỉnh lại thì đã xuyên vào thế giới trong sách.

Hắn trở thành Từ Bắc Vọng. Một nhân vật phản diện được tác giả miêu tả không những có bản tính ngang ngược tàn ác, mà còn mất hết nhân tính.

Theo cốt truyện, Từ Bắc Vọng sẽ bị ngược đãi đến máu chó đầy đầu vào ba ngày sau, dưới nắm đấm của nhân vật chính mà đăng xuất

khỏi server tiểu thuyết “Ngạo Thế Cửu Châu”.

Diệp Thiên, cái tên này vừa nghe liền biết là tên nhân vật chính có tiêu chuẩn thấp nhất. Thí dụ nếu ta là Thiên Đế, ta sẽ đặt cho hắn cái tên Diệp Phàm – cai quản mọi kẻ thù trên thế gian; lại chẳng hạn như Diệp Tu – quyền năng bất bại, vinh quang bất diệt!

Mà cái tên giống với bản thân hắn bây giờ, Từ Bắc Vọng, nghe liền biết là cái tên mà thằng tác giả ngu ngốc dùng hết sức nghẹn ra để dành cho nhân vật pháo hôi phản diện.

Đây là nhân vật chuyên dụng không chỉ để nam chính vả mặt, mà còn là dụng cụ để nam chính gây chấn động thế giới.

“Nếu mình là boss phản diện cuối cùng thì cũng được đi, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại chỉ là tên lâu la ruồi muỗi.”

Từ Bắc Vọng than nhẹ một tiếng, lông mày nhíu lại.

Nhân vật phản diện lớn nhất của quyển sách này là hoàng quý phi của Vương triều Đại Càn, đích nữ của danh gia vọng tộc Đệ Ngũ thị đứng đầu Cửu Châu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương!

Cái tên làm người người sợ hãi!

Mà Từ Bắc Vọng cùng với cha mẹ hắn đều là tay sai trung thành của Quý phi, tục xưng chó săn. Theo cách nói trong sách, chính là một đám giòi bọ giành được quyền lực bằng cách xu nịnh Quý phi nương nương.

Còn không được quá trọng dụng……

Nữ phản diện này vì sao lại đáng sợ như thế, vậy thì không thể không nhắc đến cơn ác mộng khiến cho vương triều Đại Càn suýt nữa sụp đổ vào mười năm trước.

Năm đó, yêu ma ở cực Bắc xâm chiếm phía Nam, người gác đêm bị đánh cho tan tác, khiến cho trường thành thất thủ.

Tuyên Đức Đế của Đại Càn vô cùng tức giận, tuyên thệ ngự giá thân chinh mà đánh một trận chiến lớn!

(*) Ngự giá thân chinh: hoàng đế tự mình hành quân đánh giặc.

Đại quân hùng mạnh tiến quân diệt ma, cuối cùng tháo chạy trở về

chỉ còn một phần mười.

Tuyên Đức Đế bị tà khí ăn mòn cơ thể, rơi vào trạng thái ngủ say, nửa sống nửa chết. Dùng ngôn ngữ hiện đại để miêu tả thì chính là trạng thái thực vật.

Hoàng Đế nằm xuống, nhưng đại hoàng tử chỉ mới mười bốn tuổi. Đối với Đại Càn mà nói, đây chính là tai họa ngập đầu.

Ngay tại thời khắc triều đình khủng hoảng, Võ Chiếu – người được ca ngợi là hoàng hậu hiền lương thục đức đứng ra, tuyên bố buông rèm nhiếp chính!

Miệng ngậm Thiên Hiến, chiếu sắc tùy tâm!

(5) Miệng ngậm Thiên Hiến: nghĩa là ví von lời nói chính là luật thép, có thể quyết định sống chết của một người

(6) Chiếc sắc (sắc lệnh): chiếu chỉ, chiếu thư.

Bà ta nắm trong tay quyền sinh sát, mang danh nghĩa Hoàng hậu bước trên con đường quyền lực của Đế vương!

Mà trong thâm cung, có một quý phi mới chỉ mười bảy tuổi đang bàng quan đứng ngoài đại cục để quan sát. Nàng ta nhắm vào khoảng trống quyền lực của Đại Càn, nhanh chóng mở răng nanh đẫm máu của mình, dẫm lên con đường đầy xương cốt chồng chất.

Xóa bỏ những suy nghĩ thừa thãi, Từ Bắc Vọng bình tĩnh phân tích tình hình của mình.

Phòng ngừa ba ngày sau bị buộc đăng xuất khỏi server "Ngạo Thế Cửu Châu", hắn chỉ có hai lựa chọn.

Thứ nhất, giải trừ hôn ước, buông tha cho hồng nhan tri kỷ của nhân vật chính, hắn sẽ bình an vô sự.

Thứ hai, một chân giẫm chết cái người được gọi là đứa con của trời, đương nhiên trên người Diệp Thiên có vận may lớn sẽ không dễ dàng chết đi, hắn nhất định phải tỉ mỉ sắp xếp cái hũ lớn để chờ bắt ba ba.

Sau khi cân nhắc một lúc lâu, Từ Bắc Vọng nuốt vị đắng vào cổ họng, hắn thật ra chẳng còn cách nào khác. Một khi hắn uyển chuyển đề cập với Quý phi việc giải trừ hôn ước, có nghĩa là làm trái với quyền uy của nàng, kết cục sẽ vô cùng thê thảm, có khi còn liên lụy đến toàn bộ Từ gia.

“Diệp Thiên? Một nhân vật chính vẫn chưa trưởng thành so với nhân vật phản diện thì chính là quả hồng mềm, chỉ có thể chọn người mà bóp chết thôi.”

Nét mặt của Từ Bắc Vọng dần trở nên lạnh lẽo cứng rắn, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia sát khí.

Chương 3: Gia đình của nhân vật phản diện (1)

Tại một ngôi biệt phủ lộng lẫy với mái hiên cong chót vót, trước cửa có treo một tấm biển khắc chữ “Từ”.

Người hầu cúi người hành lễ, mười phần cung kính gọi: “Công tử.”

Từ Bắc Vọng sắc mặt nhàn nhạt, hắn đi dọc theo con đường đá cuội, đi qua hành lang, ra vào vài lần rồi mới đến nho đường.

Trong phòng lượn lờ khói đàn hương, có bày biện một số cặp ghế bành nằm đối diện nhau. Trên ghế chính là một người đàn ông trung niên với gương mặt thô kệch, dưới cằm có lưu một chòm râu dê, càng lộ ra thêm mấy phần uy nghiêm thâm độc.

Cha ruột của hắn, Từ Tĩnh, là Hộ bộ Thị Lang trong triều đình.

Ngồi bên cạnh ông là một người phụ nữ trung niên, bà mặc một bộ trang phục cung đình, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất ưu nhã, giữa hai hàng lông mày có vẽ một ấn ký hình hoa mai.

Mẹ ruột của hắn, Diêu Mạn, là Phó Thiên Hộ trong Mai Hoa Ti.

“Bắc Vọng, ngươi từ Thẩm gia trở về, đối với nha đầu kia có cảm nhận như thế nào?”

Ánh mắt của Diêu Mạn khóa chặt trên người con trai mình, trong đáy mắt tràn đầy vẻ yêu chiều.

Từ Bắc Vọng hơi im lặng một chút, sau đó thử nói: “Hài nhi muốn từ hôn.”

Cái gì?

Con ngươi của Diêu Mạn hơi co lại, thốt ra một câu từ chối: “Không được!”

Có lẽ bà cảm thấy giọng điệu của mình quá nghiêm khắc, nên mềm giọng hỏi lại: “Chẳng lẽ dáng dấp của nha đầu kia không hoàn mỹ sao? Hay là ngươi và nàng có ấn tượng đầu tiên không tốt?”

“Nghiệt tử!”

Từ Tĩnh giận tím mặt, nói: “Ngươi cho rằng chỉ dựa vào ngươi thì có thể lấy được con gái của Thẩm gia sao? Mặc dù Thẩm Cát chỉ là một Giám Sát Ngự Sử, nhưng con gái của ông ta lại cực kỳ có thiên phú về võ thuật. Đợi một khoảng thời gian nữa, mười vị trí đầu của bảng Thanh Vân ắt sẽ có một chỗ của nàng!”

Từ Bắc Vọng vẫn trầm mặc như cũ. Kỳ thật, bởi vì thanh danh của hắn quá xấu, khí chất bản thân thuộc loại đàn ông thấp kém, danh môn khuê tú đương nhiên sẽ không muốn gả cho hắn.

Diêu Mạn tức giận liếc Từ Tĩnh một chút, quở trách nói: “Sao ngươi lại nói chuyện với Vọng Nhi như thế?”

Từ Tĩnh phất ống tay áo một cái: “Hừ, ngươi có biết tại sao Quý phi nương nương lại hạ ý chỉ ban hôn hay không?”

“Đó là vì nương của ngươi điều tra ra một tên gián điệp vô cùng quan trọng, lập được công lớn, bà ấy đã từ bỏ cơ hội được thăng lên chức Thiên hộ, cũng không muốn luyện đan dược, mà chỉ cầu việc hôn sự cho ngươi!”

“Thế mà ngươi lại không biết quý trọng, đúng là đứa con bất hiếu!”

Từ Bắc Vọng chỉ đáp lại bằng một nụ cười khổ.

Mai Hoa Ti là cơ quan giám sát tình báo của triều đình, mẹ hắn là một đặc vụ rất có quyền lực, dựa vào công lao lần này nên muốn giải quyết việc hôn nhân đại sự của nhi tử.

Trong lúc bất tri bất giác, người mẹ nhân từ đã đưa lên bùa đòi mạng đối với con trai, đó chính là đôi mắt ngấn lệ của mình!

“Vọng Nhi, dù Quý phi nương nương làm chuyện gì, bất luận là đúng hay sai, chúng ta nhất định phải chấp hành.”

Khuôn mặt của Diêu Mạn nghiêm nghị, giọng điệu dứt khoát như chém đinh chặt sắt. Khi nhắc đến nương nương, bà luôn giữ kín như bưng, vừa kính trọng, lại vừa e ngại.

Là trưởng nữ của gia tộc quyền thế đứng đầu thiên hạ, là Hoàng Quý

Phi của vương triều, võ công thâm sâu khó dò, dưới trướng là một nhóm lâu la trung thành, thế lực trải rộng khắp triều chính.

Theo những gì bà biết, nương nương còn nắm trong tay một giáo phái bí ẩn tên là Phượng Khuyết, chuyên nuôi dưỡng những cao thủ và thích khách hàng đầu.

Thật đúng là kinh khủng!

“Nương, ta đã biết rồi.”

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ gật đầu.

Tựa hồ cảm nhận được sự miễn cưỡng của con trai, Diêu Mạn hời hợt nói: “Nếu như ngươi thực sự không thích, chờ sau khi con gái của Thẩm gia gả tới đây, ta sẽ tìm một thuật sĩ luyện máu, dùng bùa chú để rút khô máu của nàng ta, lấy ra cho ngươi luyện hoá da thịt, tăng tốc độ tu luyện của ngươi lên.”

Nghe vậy, Từ Tĩnh lộ ra một nụ cười ngầm hiểu.

Từ Bắc Vọng nhéo nhéo mũi, nghĩ thầm trong đầu, không hổ là gia đình của nhân vật phản diện…

Nhắc đến tu luyện, trên gương mặt tuấn mỹ của Từ Bắc Vọng hiện lên một tia phức tạp. Hắn đương nhiên muốn đứng ở trên đỉnh cao võ đạo, tay mời trăng sáng hái sao, một chữ cũng có thể định luật cho thiên hạ!

Mà theo như kết cục trong sách viết, hai mươi năm sau, Đại lục Cửu Châu sẽ có một trận biến cố kinh thế hãi tục.

(*) Kinh thế hãi tục: Những lời nói, hành động khác với lẽ thường dễ gây cho người khác cảm giác chấn động.

Đó là cơ duyên thuộc về cao thủ thuộc cảnh giới siêu nhất phẩm! ! !

Diêu Mạn nhìn chằm chằm con trai, trong lòng dâng lên một nỗi bất an: “Vọng Nhi, ngươi rốt cuộc đang kiêng kị cái gì?”

Hiểu con không ai bằng mẹ, trong lòng nhi tử khúc mắc điều gì, bà rõ hơn ai khác. Một miếng thịt mỡ tài năng xinh đẹp đều đã dâng đến miệng rồi, vậy mà nhi tử lại không ăn?

Từ Tĩnh cũng phát giác ra được có chỗ không thích hợp, bèn trầm giọng nói: “Chẳng lẽ xuất hiện tình địch sao?”

Không hổ danh là con cáo già ở trên quan trường đã nhiều năm, ông ta rất nhanh đã đoán ra toàn bộ câu chuyện.

Tình địch có bối cảnh thâm hậu? Hay là võ công cao siêu?

Chương 4: Gia đình của nhân vật phản diện (2)

Diêu Mạn mặt lạnh như băng, hỏi: “Ai?”

Từ Bắc Vọng nói thật: “Diệp Thiên.”

Diệp Thiên?

Diêu Mạn đi qua đi lại, do tính đặc thù của chức nghiệp, bà đối với các thế gia trong Đại Càn rõ như lòng bàn tay, thế nhưng lại chưa từng nghe qua nhân vật này.

“Trên bảng Thanh Vân cũng không có tên của hắn.”

Diêu Mạn hoang mang.

Nếu là tình địch, vậy thì hắn ta cùng tuổi tác.

Bảng Thanh Vân, bao gồm những thiên kiêu từ 24 tuổi trở xuống của Đại lục Cửu Châu.

Thiên kiêu đứng ở vị trí thấp nhất, đại khái là đứng ở giữa tòng Bát phẩm.

Điều này nói rõ, cái tên Diệp Thiên kia rất có thể ngay cả Bát phẩm cũng không có.

“Loại sâu kiến này, chỉ cần vung tay là có thể trấn áp, không biết ngươi đang lo lắng cái gì nữa.”

Từ Tĩnh lấy lại phản ứng, sắc mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Vọng Nhi ở trên tòng Cửu phẩm, có chiến lực không tầm thường, kỹ năng đánh đàn của hắn lại vô cùng thuần thục.

Đáng tiếc xương cốt quá kém, dù có cho ăn bao nhiêu đan dược, thì tốc độ tu luyện vẫn cực kỳ chậm như cũ.

Không ngờ, hắn bây giờ lại còn nhát như chuột!

Ánh mắt bình tĩnh của Từ Bắc Vọng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Người ta là nhân vật chính có may mắn bao quanh, khiêu chiến vượt cấp cũng giống như việc ăn cơm uống nước vậy, không nên quá xem nhẹ.

Mà ta chỉ là một tên lâu la nhỏ, làm bia đỡ đạn cho nhân vật phản diện mà thôi, thế thì lấy cái gì để trấn áp?

Trông thấy bộ dạng như gặp phải kẻ địch lớn của Từ Bắc Vọng, Diêu Mạn bỗng sốt ruột thay con trai: "Nương sẽ đến Mai Hoa Ti, điều một đội lính gác ngầm đi, thề phải đem tên Diệp Thiên này chém thành ngàn mảnh!"

Nói xong, bà vẫn cảm thấy có chút không yên lòng: "Để phòng bị kẻ này dẫn viện binh, cha mẹ sẽ tùy thời ra tay bảo vệ ngươi."

Đáy mắt của Từ Bắc Vọng lộ ra một tia ấm áp, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn nương."

"Đúng là không có tiền đồ!"

Vẻ mặt của Từ Tĩnh không thay đổi, mở miệng răn dạy: "Bớt đi dạo kỹ viện lại một chút, tịnh tâm tu luyện nhiều hơn đi, thói đời thường là cá lớn nuốt cá bé, chỉ có sức mạnh mới được kính trọng."

Nói xong, ông ta lại lặp lại chân lý mà mình đã lĩnh ngộ được để dạy bảo hắn: "Đại trượng phu sống xa hoa năm năm, thì khi chết sẽ bị nấu trên năm vạc."

"Nếu không thể lưu lại tiếng thơm muôn đời, thì cứ dứt khoát để lại tiếng xấu ngàn năm đi!"

Từ Bắc Vọng: ". . ."

Cuối cùng hắn cũng biết tiền thân của mình tại sao lại làm đủ mọi việc ác rồi, đó là vì cả ngày lẫn đêm đều bị cha ruột truyền bá loại tư tưởng này vào đầu.

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng luôn cảm thấy không đủ ổn thỏa, sao nhân vật chính lại dễ dàng chết như vậy được?

Phía sau Diệp Thiên nhất định có người bảo vệ, thậm chí không chỉ là một người.

Huống chi, những người dân tử tế thường ngập tràn trái tim thánh mẫu, thích xen vào việc của người khác, nói cho hay thì chính là kết một mối thiện duyên.

“Tiểu Diệp, tên ác độc kia dám cướp đoạt nữ nhân của ngươi, ta nhìn không nổi nữa rồi!”

“Hiền chất, ngươi cứ yên tâm quyết đấu cùng Từ Bắc Vọng đi. Kẻ nào dám can thiệp, ta sẽ tiêu diệt kẻ đó!”

“Diệp đệ, đệ muội phải chịu khổ rồi, chúng ta cùng nhau xông lên đi!”

Nhớ tới đây, Từ Bắc Vọng giật mình một cái, thốt lên: “Cha, ngươi mau cho mời tổ mẫu (bà nội) ra đây.”

Hoắc!

Vẻ mặt của Từ Tĩnh đầy tức giận, đây chính là nội tình trong gia tộc, Tứ phẩm Tông Sư! Con mèo con chó gì cũng đều mời lão nhân gia ra tay, đúng thật là một sự sỉ nhục!

Biểu cảm của Diêu Mạn cứng đờ, trầm giọng nói: “Vọng Nhi, tổ mẫu của ngươi vô cùng tức giận với những việc mà ngươi đã làm, nên bà ấy sẽ không giúp ngươi đâu.”

Từ Bắc Vọng thật sự rất ghét việc xuyên qua thành nhân vật phản diện, có dùng Liby* cũng tẩy không sạch.

(*) Liby: tên một thương hiệu bột giặt của Trung Quốc.

Hắn im lặng một lúc, rồi bình tĩnh gào lên một câu: “Tổ mẫu, tính mạng của tôn nhi đang hấp hối này!”

Qua một khoảng yên lặng ngắn ngủi.

Từ trong am miếu ở đằng xa truyền đến một giọng nói già nua: “Cút!”

Sóng âm chấn động, trong không khí đều hiện ra gợn sóng, đây chính là uy lực của Tứ phẩm Tông Sư.

Diêu Mạn ngược lại thở dài một hơi.

Dù sao cũng là mầm mống duy nhất của Từ gia, làm sao bà cụ có thể thấy chết mà không cứu chứ?

Nếu như bà cụ khoanh tay đứng nhìn, chắc chắn sẽ không chịu đáp lời.

Từ Tĩnh đứng ở bên cạnh giật giật khóe mắt, không khỏi mở miệng mỉa mai: “Ta ngược lại muốn xem thử, cái tên Diệp Thiên kia là thần thánh phương nào, mà lại khiến đứa nghiệt tử như ngươi bị dọa đến mức hoang mang lo sợ như này!”

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Đối mặt với hào quang và vận khí may mắn nồng đậm của nhân vật chính, cẩn thận một chút cũng không sai.

Không, vẫn phải vững vàng hơn nữa.

Trước tiên, hắn nhìn về phía Từ Tĩnh: “Cha, cho ta một chút bạc.”

Sau đó cùng đối mặt với Diêu Mạn: “Nương, nhi tử cần lệnh bài để yết kiến Quý phi nương nương.”

Hả?

Diêu Mạn nhìn hắn một lát, sau đó cau mày nói:

“Ngươi còn muốn từ hôn sao?”

Từ Bắc Vọng lắc đầu kiên quyết, nhưng không có trả lời.

Dựa theo sự tin tưởng của bà đối với nhi tử, Diêu Mạn gỡ xuống một tấm lệnh bài màu vàng từ bên hông, sau đó đưa ra.

Chương 5: Gặp mặt nhân vật trùm phản diện (1)

Từ Bắc Vọng nhận lấy tấm lệnh bài có hình bầu dục, mặt sau có khắc một con Phượng Hoàng giống y như thật.

Đây là tấm vé vào cửa để đi gặp nữ nhân vật phản diện.

Sẽ không thật sự cho rằng con mèo hay con chó nào cũng đều có tư cách gặp nàng ta chứ?

Lệnh bài được chia làm bảy cấp.

Đỏ, cam, vàng, xanh lá, đen, lam và tím.

Cái này thật ra là để phản ánh mức độ coi trọng. Ví dụ như lệnh bài màu tím tôn quý nhất, thì người này khẳng định là tâm phúc của nữ nhân vật phản diện.

Mẹ của hắn, Diêu Mạn, nắm giữ lệnh bài màu vàng. Cha hắn mặc dù là người đứng thứ ba trong Hộ bộ, nhưng quyền lực không bằng phu nhân của mình, nên vẻn vẹn chỉ có được lệnh bài màu cam.

Điều này cũng thể hiện được khuôn mẫu của Từ gia, nơi phụ nữ là phái mạnh, còn đàn ông là phái yếu.

Từ Bắc Vọng cất kỹ lệnh bài, sau đó chợt nhìn thấy một xấp ngân phiếu bị ném lên trên bàn một cách hung hăng.

Hắn nhìn thoáng qua, rồi hài lòng gật đầu. Không hổ là chưởng quản tài chính Hộ bộ Thị Lang!

Sau khi nhét ngân phiếu vào trong tay áo, ánh mắt của Từ Bắc Vọng ngóng nhìn kinh thành nguy nga, lo lắng không yên mà rời khỏi biệt phủ.

Hoàng Thành, cung Thái Sơ.

Ao Cửu Châu chim bay cá lượn, hoa cỏ trồng trang trí, kênh nước trong vắt chảy dài, giống như tiên cảnh.

Không khí trên tiền sảnh bên ngoài điện Dao Quang vô cùng im lặng.

Một đám người xếp hàng rất trật tự và chờ đợi triệu kiến.

Một thái giám mặc áo mãng bào đang đứng trên bậc thềm cuối cùng, hắn có khuôn mặt béo tròn, hai hàng lông mày trắng rậm.

“Tuyên, Canh Thất.”

Lão thái giám hít một hơi thật sâu, sau đó xướng tên một cách hùng hồn. Trong hàng ngũ ngoài cùng bên trái, một người trung niên một mắt cầm lệnh bài màu xanh của mình rồi đi vào điện.

Từ Bắc Vọng có chút cạn lời, sắp xếp như vậy thì tới khi nào mới đến lượt mình?

Nhưng mà rất nhanh, nam tử trung niên kia đã đi ra với khuôn mặt vui vẻ. Từ Bắc Vọng có lý do để nghi ngờ rằng thằng nhãi này đi vào là để vuốt mông ngựa.

“Tuyên, Nghiêm…”

“Từ từ.”

Một giọng nói khàn khàn vang lên chặn đứng tiếng gọi của lão thái giám.

Một bóng đen ở phía xa đi tới bậc điện chỉ trong mấy cái chớp mắt, đầu hắn đội mũ trùm có hình cái đấu, đủ để che khuất mặt mũi. Nhưng điều khiến người khác sợ hãi nhất chính là, nam tử đội mũ này lại không có miệng!

“Nương nương chờ ngươi lâu rồi!”

Lão thái giám mỉm cười.

Sau đó hắn vươn hai tay ra nhận lấy lệnh bài của nam tử đội mũ kia. Toàn thân vật đó phát ra ánh sáng màu tím!

Đám người vẫn luôn im lặng bắt đầu ồn ào xôn xao! Không ngờ lại là lệnh bài tôn quý nhất!

Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều có vẻ mặt kính sợ. Số lượng tấm lệnh bài màu tím chỉ có vài cái, không ngờ bọn họ hôm nay lại được nhìn thấy.

Một vài người cúi đầu để che giấu sự sợ hãi trong đáy mắt, bọn hắn rõ ràng là nhận ra thân phận của nam tử đội mũ kia.

Từ Bắc Vọng nhìn chăm chú vào người kỳ quái không có miệng đi vào đại điện kia, trong lòng hắn xuất hiện sự hâm mộ mãnh liệt.

Lệnh bài là thứ tốt, không vì cái gì khác mà là vì không cần xếp hàng, không cần chờ đợi lâu như thế.

Rồi đột nhiên.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, nam tử đội mũ bay ra từ trong điện, nện xuống bậc điện thật mạnh.

Toàn bộ mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều câm như hến.

Lão thái giám trả lại lệnh bài, nam tử đội mũ tiếp nhận, dập đầu xuống đất ‘bang bang’ vài cái rồi mới tập tễnh rời đi.

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, suy đoán chắc là hắn đã làm việc không tốt nên chọc giận nương nương.

Lão thái giám tiếp tục xướng tên: “Tuyên, Nghiêm…”

“Từ từ.”

Một nam tử tuấn mỹ mặc áo bào màu trắng gần đó tỏ vẻ gấp gáp: “Ta có việc quan trọng hơn cần gặp mặt nương nương, xin Ngư công công sắp xếp một chút.”

Nói xong, hắn lấy tấm ngân phiếu từ trong tay áo ra đưa cho lão thái giám.

Mặt lão thái giám lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Từ Bắc Vọng.

Giằng co vài giây, khuôn mặt Từ Bắc Vọng vẫn luôn bình tĩnh lại bỗng nhiên có chút xấu hổ, hắn thản nhiên trở về hàng ngũ.

“Thích!”

Một thanh niên nửa mặt bị đậu mùa nửa mặt bị rỗ ở đội bên cạnh bật cười kiêu căng chế giễu: “Còn nhỏ tuổi mà đã luồn cúi, buồn cười buồn cười.”

Vừa dứt lời, một thân ảnh bay nhanh đến, tiếng gió hét giận dữ.

Thanh niên xấu xí cảm thấy da đầu run lên, hắn không kịp đề phòng bị tát một cái thật mạnh đến nỗi té ngã trên mặt đất.

“Phốc!”

Hắn ho khan kịch liệt, nước miếng trộn lẫn với máu đỏ loang lổ.

Trong phút chốc, thanh niên xấu xí mang vẻ mặt oán độc, chân khí cả người tăng vọt, trên trán nứt ra một con mắt lúc ẩn lúc hiện.

Từ Bắc Vọng lạnh lùng quan sát đối phương: “Sao nào? Động thủ với ta, ngươi muốn chết sao?”

Chương 6: Gặp mặt nhân vật trùm phản diện (2)

Đám người xung quanh làm như không nhìn thấy. Ngươi chỉ có thể

đỏ cấp bậc thấp nhất mà dám mở miệng khinh bỉ người có thẻ vàng, đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Bát phẩm bị Cửu phẩm xem là chó mà đánh, cũng đủ dọa người. Con mắt thứ ba của thanh niên xấu xí dần tiêu tan đi, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

“Tuyên, Nghiêm Văn.”

Lão thái giám không thèm để ý đến đoạn nhạc đệm này, hắn tiếp tục xướng tên.

Từ Bắc Vọng khoanh tay mà đứng, vẻ mặt thản nhiên. Đây là cách làm việc của nhân vật phản diện, bị khiêu khích thì phải lập tức trả thù, chịu khổ nhẫn nhịn là chuyện dành cho nhân vật chính.

“Chậc chậc.”

Một tiếng tắc lưỡi khẽ truyền đến, một mỹ phụ mặc áo Khỉ La hở ngực thong thả bước đến gần.

Nàng cười nói: “Tiểu Vọng đang tức giận lắm đây, để dì Dung giúp ngươi trút giận nha.”

Từ Bắc Vọng lễ phép chắp tay: “Xin chào dì Dung.”

Đây là đồng nghiệp ở Hoa Mai Ti của mẫu thân, cũng có chức vị là Phó Thiên hộ.

Mỹ phụ đoan trang nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt mình, nàng nhỏ giọng bảo: “Tiểu Vọng, hai nhà chúng ta là bạn tốt của nhau. Vài ngày nữa, ấu đệ nghịch ngợm của dì Dung sẽ đến làm người hầu ở Lục Phiến môn, các ngươi hãy giúp đỡ lẫn nhau nhé.”

Từ Bắc Vọng vuốt cằm: “Nhất định nhất định.”

Nói chuyện chính sự xong, mỹ phụ liếc đôi mắt quyến rũ, lắc lắc dáng người nóng bỏng mà rời đi.

Thời gian trôi qua chậm rãi, Từ Bắc Vọng nhìn thoáng góc điện, nước trong chậu đồng vẫn nhỏ giọt như cũ.

Lúc này, mặt trời đã lặn, ánh trăng lên cao.

Hai hàng đèn lồng chiếu rọi bên ngoài cung điện sáng như ban ngày, chiếu rõ cả đôi lông mày trắng bạc của lão thái giám.

Cuối cùng hắn cũng nhìn về phía Từ Bắc Vọng: “Tuyên, Diêu Mạn.”

....

....

Trong điện đốt hương làm từ cây cửu lý hương.

Một làn váy cung đình màu tím ôm sát thân hình lung linh tinh xảo, đôi chân ngọc đạp trên nệm êm, mười ngón chân giống như những viên trân châu trong suốt mượt mà. Ai nhìn thấy thì cũng không nhịn được mà muốn nâng lên trong lòng bàn tay để thưởng thức.

Từ Bắc Vọng tiến vào cửa điện, hắn lập tức bị đôi chân này hấp dẫn.

Từng tấc da trơn nhẵn tinh tế, chính là đôi chân ngọc ngà tuyệt phẩm của nhân vật trùm phản diện hoàn mỹ.

“Ta mù!”

Hai mắt Từ Bắc Vọng đột nhiên nóng rực, đau đớn thống khổ không chịu được.

Ngay khoảnh khắc Từ Bắc Vọng nhìn trộm chân ngọc, đôi mắt của hắn như bị hai nhũ băng đâm vào, ánh sáng trong mắt biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một màu đen u tối.

“Xin nương nương tha tội, tha cho đôi mắt cho của ty chức.”

Hắn chân chó cầu xin.

“Nhìn thêm một cái nữa, bản cung sẽ cho ngươi đi tịnh thân.”

Một câu lạnh lùng được thốt ra từ đôi môi đỏ mọng của nhân vật trùm phản diện đã vô tình phủ thêm một lớp hơi thở lạnh lẽo cho cả tòa đại điện.

Từ Bắc Vọng chậm rãi rùng mình, cảm giác đau trên hai mắt mất đi, hắn đã có thể nhìn thấy ánh sáng thêm lần nữa.

Trước mắt hắn hiện lên hình dáng của một nữ nhân cao quý, da thịt trắng như tuyết, tuy không hề bôi cao phấn trang điểm, nhưng vẫn hiện rõ khí chất lạnh lùng tao nhã.

“Nương nương cung an.”

Khi đối mặt với nàng, Từ Bắc Vọng không dám tỏ ra biểu cảm bất

mãn, trong mắt hiện lên cảm xúc sợ hãi và cung kính.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ôm một con báo con mập mạp, nàng khẽ vuốt đầu nó: “Ngươi tên gì?”

Nàng cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt, trong đầu tìm kiếm ký ức liên quan. Bởi vì người theo đuổi nàng thật sự quá nhiều. nếu muốn gọi tên thì thật sự rất khó.

“Hồi bẩm nương nương, ty chức tên là Từ Bắc Vọng, mẫu thân là Diêu Mạn ở Hoa Mai Ti.”

“Vài ngày trước, ngài đã ban cho ty chức một hôn sự.”

Giọng điệu Từ Bắc Vọng vô cùng cung kính, giống như một học sinh tiểu học đối diện với chủ nhiệm lớp nghiêm khắc.

Về chuyện nhân vật trùm phản diện không biết tên của mình, hắn cảm thấy không hề ngạc nhiên. Dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu lâu la, ngoại trừ khuôn mặt này, thì nhìn qua cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Đệ Ngũ Cẩm Sương giật mình, nàng chống cằm: “Bản cung đang nghĩ, bộ dạng này của ngươi cũng không thô tục, nhưng đáng tiếc cốt cách quá kém.”

Nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, Từ Bắc Vọng giả bộ làm mặt ngượng ngùng, tỏ vẻ mình đang xấu hổ.

Ai có thể so với ngươi chứ?

Mười lăm tuổi đã trấn áp đám thiên kiêu trong Cửu Châu, lớn hơn nữa thì liên tục chiếm đoạn vị trí đầu bảng xếp hạng Thanh Vân. Nàng năm nay mới hai mươi bảy tuổi, nhưng nội cung lại thâm sâu khó dò.

Huống hồ ngươi là nhân vật trùm phản diện. chờ đến cuối cùng thì mới chết, còn ta thì không tới vài ngày nữa sẽ đi gặp Diêm Vương, cũng chưa trải qua được 1/10 tiến độ của sách.

“Không cần cảm kích nhiều lời, bản cung không có thời gian nghe.”

Giọng nói hờ hững lại vang lên trong đại điện. Đây là chuẩn bị đuổi người sao? Một mực mặc kệ ta bị giết hay bị chôn đúng không…

Từ Bắc Vọng ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Nương nương, ty chức muốn xin một loại bảo bối.”

Lúc này, hắn mặt đối mặt với nhân vật nữ phản diện, mắt phượng của nàng khiến hắn muốn ná thở, đồng tử có màu xanh ngọc vô cùng tinh khiết, giống như được khảm cả một mảnh ngân hà.

“Hửm?”

Chương 7: Gặp mặt nhân vật nữ phản diện (3)

Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi ngạc nhiên, dường như nàng không ngờ có người dám yêu cầu như vậy.

Nàng bình tĩnh lên tiếng: “Ngươi có thể tạo ra giá trị gì cho bản cung?”

Từ Bắc Vọng không hề nghĩ ngợi, giọng nói vang vọng mạnh mẽ: “Ty chức thề sống chết vẫn mãi trung thành với quý phi nương nương, trung thành là vô giá.”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương không hề lay chuyển, nàng lạnh lùng: “Sâu kiến trung thành, có cũng được mà không có cũng được.”

Ách. Tức giận rồi.

Từ Bắc Vọng cảm nhận bầu không khí nơi này càng lúc càng lạnh như băng, hắn vội vàng nói: “Ty chức thăm dò được một tin tức quan trọng.”

“Nói.”

Lần này, Đệ Ngũ Cẩm Sương lại nổi lên không ít hứng thú.

Từ Bắc Vọng nghiêm túc thông báo: “Nương nương, đứa con cả của Thôi Các lão, hình như đã ký kết khế ước với Mị Ma.”

Vừa dứt lời, Từ Bắc Vọng như bị rơi vào hầm băng.

Toàn bộ đại điện như bị bao phủ bởi một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, con Phì Miêu nằm trên bộ ngực sữa cao ngất ngưởng cũng không nhịn được mà phát run.

Từ Bắc Vọng vẫn khoanh tay kính cẩn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào sàn nhà trắng ngọc bóng loáng.

Khi Càn triều vừa lập, hoàng đế khai quốc lo lắng quyền lực của tể tướng quá lớn mà mất đi quân quyền, quyết định lấy tội danh mưu phản để phế tướng.

Nhưng đây là một thế giới võ đạo đang bị quỷ yêu hoành hành, hoàng đế kế nhiệm thật sự không đủ tài năng xử lý chính vụ. Thế là Nội Các theo thời thế được tạo ra, mặc dù không có danh hiệu tể tướng, nhưng lại có quyền lực của tể tướng.

Trong Nội Các nói chung bao gồm sáu người tham gia vào việc cơ mật, Thôi Viêm là một trong số đó, hắn đã đi theo với Hoàng Quý Phi từ rất sớm

Đại Càn không dễ dàng tha thứ với tà ma, Cửu Châu lại địa phận cực kỳ thống hận giới Ma Quật ở cực bắc, huống chi hoàng đế Đại Càn đã bị bọn chúng ăn mòn đến nửa chết nửa sống.

Hiện giờ ở Đại Càn, tà ma đang là chủ đề cấm kỵ!

Mà đứa con cả của phụ thần trong Nội Các lại làm việc ma giáo, đây phản là tin tức chấn động cỡ nào chứ?

Còn về chuyện sao Từ Bắc Vọng lại biết, đương nhiên là hắn đã mở ra thị giác Thượng Đế rồi.

Đây chính là tình tiết cao trào trong sách, khiến cho độc giả có muốn ngừng cũng không được.

[Nhân vật chính trong lúc vô tình đã phá được vụ án này, sau đó thông báo cho vây cánh của hoàng hậu, tạo nên một trận sôi trào trong triều chính. Nhân vật chính danh chấn thiên hạ, thu hết mỹ nhân và bảo vật vào trong túi, thuận thế đánh sưng mặt nhân vật phản diện.]

[Cuối cùng, Hoàng Quý Phi cũng không dám chặn họng quá nhiều dân chúng, Thôi Các Thần bị ban chiếu giam vào ngục, nàng mất đi một quân cờ quan trọng, hơn nữa còn bị mất mặt!]

Đệ Ngũ Cẩm Sương khôi phục sắc mặc lạnh lùng, đối với người ngồi trên cao mà nói, nàng chỉ hỏi kết quả chứ không hỏi quá trình.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn vào khuôn mặt của Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng thấy vậy thì biết ý, hắn cất cao giọng nói: “Nếu tin tức sai, ty chức tự sát tạ tội.”

“Được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chỉ đáp lại một chữ đơn giản.

Thân thể đang căng cứng của Từ Bắc Vọng dần dần thả lỏng, hắn lên tiếng xoa dịu bầu không khí: “Đối mắt với sự mê hoặc của Mị Ma xinh đẹp, người trẻ tuổi không thể kiềm chế được cũng rất bình thường.”

“Dám nuôi ma, phải chết.”

Thanh âm của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lùng, trực tiếp tuyên án tử hình cho trưởng tử Thôi gia.

Nói xong, nàng bước đôi chân ngọc về phía trước vài bước: “Ngươi lập công rồi, muốn thưởng cái gì?”

Ta muốn ở bên cạnh ngươi, ta phải trang điểm cho ngươi, thổi gió đêm nay…

Từ Bắc Vọng gạt bỏ suy nghĩ không nên có trong đầu, hắn bày ra vẻ mặt cung kính: “Một lọ thuốc Kiên Nhận.”

Thuốc này vô cùng trân quý, có thể cải thiện chiến lực lên gấp mấy lần, còn có thể khiến người sử dụng bay cao liên tục, mấu chốt là không có tác dụng phụ.

Có lẽ lọ thuốc này không có hiệu quả gì với Ngũ phẩm, nhưng đối với Từ Bắc Vọng đang ở Cửu phẩm, thì đây chính là thần dược nâng cao thị uy!

Chỉ có nhân vật chính có biết giả heo ăn thịt hổ sao?

Nhân vật phản diện cũng như vậy!

Một tiếng ‘sột soạt’ vang lên.

Một chiếc bình bạc miệng cong nhỏ lăn trên tấm thảm, hai mặt bình chạm khắc Giải Trãi trông rất sống động.

(*) Giải Trãi là một sinh vật thần thoại trong nền văn hóa Á Đông, là sinh vật biểu tượng cho công lý là linh thú được tôn sùng là thần công lý và gắn với hành pháp.

Chiếc bình tuy nhỏ, nhưng lại có sương trắng lượn lờ trên miệng bình, vô số chai lọ phun ra trong nháy mắt, tỏa ra mùi thơm dễ chịu.

Từ Bắc Vọng nhìn không chớp mắt, một lọ đan dược này cũng đủ làm cho người ngoài phải chấn động.

Đây là sự khoe khoang của phú bà sao?

Hắn thu bình thuốc Kiên Nhận vào trong tay áo, chợt nghe giọng nói truyền đến bên tai: “Lấy thêm một lọ nữa.”

“Tuân mệnh!”

Ngón tay Từ Bắc Vọng nhanh chóng di chuyển, hắn chọn bình ‘Phá Cảnh Đan’. Xem ra giá trị của mình đã được phát huy, có vẻ sẽ được trọng dụng dài dài nha.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng không cần đối phương đang dùng mánh lới gì với mình, nàng thuận miệng hỏi:“Có phải ngươi đang gặp chuyện gì không? Ngươi có thể giải quyết không?”

Từ Bắc Vọng sửng sốt, không ngờ nhân vật trùm phản diện lại có thể quan tâm một tiểu lâu la, trong lòng hắn lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Hắn thở dài, trên mặt lộ ra vẻ sầu lo đúng lúc: “Nếu nương nương đồng ý ra tay tương trợ, ty chức cảm động đến rơi nước mắt.”

Chương 8: Sắp xếp át chủ bài

“Phế vật!”

Một tiếng quát lạnh, đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương thờ ơ.

Từ Bắc Vọng tự thấy mất mặt, hắn cung kính mở miệng: “Vậy ty chức xin phép cáo lui.”

Đến khi đi ra bên ngoài đại điện, cỗ uy áp khiến người ta không thở nổi mới dần tan biến.

Mọi người ngoài điện cẩn thận đánh giá nam tử mặc áo bào trắng, vẻ mặt khó nén sự kinh ngạc.

Từ Bắc Vọng cầm lại lệnh bài, hắn thấp giọng nói: “Ngư công công, có thể dừng bước hay không?”

Lão thái giám ừ một tiếng, hai người thong thả bước đến chỗ rẽ.

“Xin vui lòng nhận cho!”

Từ Bắc Vọng đi thẳng vào vấn đề, hắn trực tiếp lấy ngân phiếu ra.

“…”

Lông mày trắng của lão thái giám run run.

Ngươi mạnh bạo nhét ngân phiếu cho tạp gia làm gì? Không thể hành xử tao nhã hơn một chút sao?

Từ Bắc Vọng đón lấy ánh mắt hắn, thản nhiên bẩm báo: “Ngư công công, tại hạ bị một kẻ thù có bối cảnh thâm hậu nhớ thương.”

Lão thái giám phân biệt rõ được mùi vị này, khuôn mặt béo trắng vẫn không có thay đổi gì.

Nhưng thông qua vẻ mặt khoe khoang này, Từ Bắc Vọng cũng hiểu ra ba chữ… Đưa thêm tiền.

“Ngư công công, tất cả mọi người đều tình nguyện trung thành với nương nương, ngươi cũng không thể ngồi nhìn tại hạ đi tới hoàng tuyền được.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, đưa toàn bộ ngân phiếu qua một cách bí mật.

Lão thái giám xoay ống tay áo, ngân phiếu đưa qua biến mất trong nháy mắt.

Hắn lập tức thay đổi thành một hình tượng khác…

Mặt mũi hiền lành, hòa ái dễ gần.

“Thời gian ngươi ở trong điện Dao Quang còn lâu hơn cả người có tử bài, xem ra nương nương đặc biệt coi trọng ngươi, tạp gia càng không thể ngồi nhìn mặc kệ được.”

“Đến lúc đó hãy thông báo cho tạp gia, tạp gia hoạt động một chút gân cốt.”

Nói xong, Ngư công công rời đi với vẻ mặt hiên ngang chính nghĩa.

Từ Bắc Vọng như trút được gánh nặng.

Thật ra lần này hắn tiến cung chủ yếu là nhắm vào thái giám này. Đường đường là đại tông sử tam phẩm thế mà lại ham mê vật tầm

thương thế này sao?

Có lẽ là nghe cực kỳ vớ vẩn hoang đường.

Tuy có người không biết, vị Ngư công công này tu luyện công pháp đặc thù, đó là phải cắn nuốt vàng bạc để tăng cao chân khí!

Số ngân phiếu này đổi thành bạc cũng đủ cho Ngư công công ăn no nê.

Từ Bắc Vọng nhíu mày: "Át chủ bài cũng có rồi nhưng vẫn cảm thấy chưa quá ổn thỏa."

Cái gì gọi là thiên mệnh chi tử?

Đó là đi đường giẫm phải cứt chó mà lại phát hiện được một viên đan dược tuyệt phẩm được bao trùm bên trong đống cứt chó đó.

Cái số mệnh này tuy rằng hư vô mờ mịt nhưng thật sự là có tồn tại, mà ngươi không thể không tin.

Cảm xúc lo lắng của Từ Bắc Vọng thoáng qua, vẻ mặt hắn trở nên lạnh lùng: "Ngươi muốn giết ta, chẳng lẽ ta phải ngửa cổ ra chờ sao? Hay là cười nói không sao cả, ta không tính toán?"

"Khoảnh khắc ngươi động sát tâm với ta đã là tội không thể tha thứ."

....

....

Giờ Dậu.

Đại sảnh Thái Bạch lâu đã không còn chỗ ngồi.

Trên đài cao bày một bàn trà bằng gỗ táo tàu, một ông lão đầu bạc trắng đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giảng giải về bí quyết tu luyện.

Cả đám người bên dưới nín thở tập trung lắng nghe, bọn họ thỉnh thoảng gật đầu, rõ ràng là đã nhận được nhiều ích lợi không nhỏ.

Bài giảng giải kết thúc trong tiếng vỗ tay như sấm động, đại sảnh lại trở nên ồn ào.

"Từ huynh, tình cảm giữa phu thê các ngươi sâu đậm như vậy, thật khiến người khác ghen tị không thôi."

“Còn không phải sao, tiểu đệ còn đang chờ uống rượu tân hôn đây.”

“Thật vinh quang khi được nương nương tứ hôn cho ngày lành tháng tốt. Từ huynh đã trở thành nhân vật kiệt xuất được cả kinh thành nghị luận sôi nổi rồi đó.”

Trong đại sảnh, đám người tụ tập lại một chỗ, ra sức nịnh bợ nam tử có ngoại hình khôi ngô tuấn tú, thân mặc áo bào trắng như tuyết.

Từ Bắc Vọng nở nụ cười nhẹ trên môi, khí chất xa cách không nhiễm chút bụi trần.

Hương thơm từ cơ thể thiếu nữ bên cạnh tỏa ra có mùi như xạ hương, nhẹ nhàng vương vấn bên cánh mũi của hắn.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Thẩm Ấu Di, một tia giễu cợt thoáng hiện trong đáy mắt của Từ Bắc Vọng.

Đáng lẽ tối nay nhà họ Từ sẽ tổ chức hôn lễ.

Nhưng Từ Bắc Vọng đã mở lời từ chối.

Thứ nhất là vì Diệp Thiên đến cửa phá hôn lễ, cho dù kết quả như thế nào đi nữa, thì Từ gia cũng sẽ trở thành trò cười của cả kinh thành, nhân vật trùm phản diện cũng sẽ trở nên khó xử. Đương nhiên, Từ gia không thể gánh nỗi cơn giận của nàng ta.

Thứ hai, Từ Bắc Vọng căn bản chẳng muốn cưới Thẩm Ấu Di. Đợi đến khi nhân vật nữ phản diện coi trọng khả năng của hắn hơn, Từ Bắc Vọng có thể sẽ hủy bỏ hôn ước này một cách dễ dàng.

Mặc dù Diệp Thiên không có cơ hội biểu diễn tiết mục giận dữ vì hồng nhan trong hôn lễ. Nhưng theo suy luận của Từ Bắc Vọng, tên nhân vật chính chắc chắn sẽ xuất hiện sớm thôi.

Chương 9: Diệp Thiên ta, nguyện vì ngươi mà thành ma! (1)

Trong góc khuất của đại sảnh, một thiếu niên có dáng vẻ bình thường, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. Khuôn mặt hắn lúc này lại nặng nề như sắt, tầm mắt cố định ở người thiếu nữ mặc bộ đồ đỏ thướt tha đang đứng ở giữa đại sảnh.

Những người có mặt ở đây đều mê mẩn dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần của Thẩm Ấu Di.

Nhưng Diệp Thiên không hề đắm chìm thưởng thức vẻ đẹp đó, hắn chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng mà thôi!

Diệp Thiên nắm chặt tay thành quyền, móng tay như muốn găm sâu vào da thịt. Vị trí bên cạnh Thẩm Ấu Di đáng lẽ phải là của hắn!

Lòng hắn đau thắt lại, rồi hắn bất ngờ đấm mạnh xuống mặt bàn trống, khiến cái bàn nứt toác ra.

“Tên trộm chó chết Từ Bắc Vọng kia!”

Bùm!

Giọng nói giận dữ như muốn xé toạc cả bầu trời!

Đại sảnh ngay lập tức rơi vào im lặng!

Lặng ngắt không một tiếng động, âm trầm như trong nghĩa địa.

Trong nháy mắt, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên kiên định.

Tên này chán sống rồi sao?

“Tiểu Di, ta tới rồi đây.”

Diệp Thiên chậm rãi bước ra, tiếng bước chân vững vàng vang lên trong đại sảnh.

Vẻ mặt của Thẩm Ấu Di không còn giữ được vẻ lạnh nhạt nữa, những cảm xúc mà nàng cố gắng kiềm chế cuối cùng cũng sụp đổ.

Đôi mắt đỏ hoe của nàng nhìn thật sâu vào người nam nhân mà nàng đã tự định chung thân.

Đám đông hiếu kì nhìn thấy cảnh này, bọn họ đều dán mắt vào Từ Bắc Vọng. Tuy nhiên, sắc mặt hắn vẫn bình thản, không thể hiện chút hề vui buồn hay giận dữ.

Từ Bắc Vọng cầm tách trà lên nhấp một ngụm, đáy mắt không chút gợn sóng, dường như chuyện này chẳng đáng để hắn quan tâm.

“Từ Bắc Vọng, ngươi cho rằng ngươi có Hoàng Quý Phi chống lưng thì muốn làm gì thì làm sao?”

“Trắng trợn cướp đoạt nữ nhân của người khác, các ngươi đều mang bộ mặt xấu xa như vậy, liệu đã từng quan tâm đến cảm nhận của người khác hay chưa?”

Diệp Thiên nghiến răng thật chặt, hận ý dâng trào ngút trời, giống như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm máu thịt của hắn.

Ồ!

Đám đông xôn xao cả lên!

“Láo xược!”

Một thư sinh đứng ra chỉ tay về phía Diệp Thiên: “Người ta là một đôi trời sinh trai tài gái sắc, nào đã đến lượt một tên phế vật như ngươi phản đối chứ?”

“Cóc mà cũng đòi ăn thịt thiên nga sao?”

“Từ Bắc vọng là thiên chi kiêu tử của Từ phu nhân, ngoại trừ hắn ra thì còn có ai có thể xứng đôi với Thẩm Ấu Di chứ? Ngươi không có được, nên sinh ra xấu hổ, sau đó chuyển thành hận ý chứ gì!”

Mọi người rối rít gật đầu đồng tính, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên kiên nghị kia như đang nhìn một tên ngốc.

“Nếu ngươi còn muốn sống thì hãy mau lăn đi càng sớm càng tốt, chờ đến khi Từ huynh nổi giận thì đã quá muộn rồi.”

“Thôi ngươi đi nhanh đi, Từ huynh rộng lượng sẽ không để bụng đâu.”

Lại có một người khác lên tiếng, mặc dù bọn hắn cũng ghen tị Từ Bắc Vọng khi hắn có được kiều thê, nhưng bọn hắn tuyệt đối không dám thể hiện ra ngoài.

Trong mắt các gia tộc quyền quý, Từ gia chẳng là gì cả. Nhưng đối với những người như bọn hắn mà nói, Từ gia là một cây đại thụ che trời, sau lưng còn có Hoàng Quý Phi chống lưng.

Chỉ là con kiến hôi mà muốn rung cây ư?

Từ Bắc Vọng vẫn vân đạm phong khinh, hắn vừa nhịp tay lên mép bàn vừa thầm nghĩ. Làm nhân vật phản diện vẫn là thoải mái nhất, đi đến đâu cũng sẽ có người quỵ lụy cầu xin. Không cần phải làm nhân vật chính giống thế này, khuôn mặt trời sinh bị mọi người nhạo báng.

“Ta không biết ngươi, ngươi đi đi.”

Giọng nói khàn khàn phát ra từ đôi môi đỏ mọng của Thẩm Ấu Di, nàng cố gắng hết sức để giả bộ cứng rắn. Nói xong, cổ họng nàng như thắt lại, hít thở một cách khó khăn.

Từ Bắc Vọng nhìn thấy rõ thủ đoạn nhỏ của nàng, đây không phải là đang bảo vệ người tình sao?

Diệp Thiên nghe xong, gan mật trong cơ thể như muốn vỡ náy, hắn vừa nghĩ đến việc hồng nhan bị con ác thú bên cạnh chạm vào thì sát khí trong cơ thể đã dâng lên như thủy triều.

“Nếu ngay cả người con gái mình yêu còn không bảo vệ được, thì ta liều mạng tu luyện võ công để làm gì chứ?”

“Tiểu Di, Diệp Thiên ta, nguyện vì ngươi mà thành ma!”

Đối mặt với mối huyết hải thâm thù, đôi mắt của Diệp Thiên như ác quỷ đến từ địa ngục, giống như muốn chém Từ Bắc Vọng thành muôn vạn mảnh!

Vì ngươi thành ma.

Bốn chữ vang lên làm đại sảnh ngay lập tức chìm vào im lặng.

Không ít thiếu nữ xinh đẹp cảm động đến cay mắt.

Một số người tự xưng là chính nhân quân tử, tinh thần tràn đầy nhiệt huyết, nhưng bọn hắn cũng không dám đứng lên nói giúp cho vị thiếu niên kiên nghị này.

“Đủ rồi! So đo với loại kiến hôi này chẳng phải sẽ làm cho Từ huynh mất mặt sao?”

“Nếu ngươi không biết điều thì để ta dạy cho ngươi một bài học!”

Giọng nói lớn uy nghiêm truyền ra khắp đại sảnh.

Người vừa nói là một thanh niên có thân hình cường tráng.

Hắn là thiếu chủ của tiêu cục Trấn Viễn, hắn vẫn luôn lấy lòng Từ Bắc Vọng để dựa dẫm vào Từ gia, biết đâu may mắn sẽ được làm người hầu của quý phi nương nương, mồ mả tổ tiên hắn cũng nhờ mà đó bốc khói xanh nghi ngút.

Đây chính là lúc để hắn thể hiện.

Chương 10: Diệp Thiên ta, nguyện vì ngươi mà thành ma! (2)

Đám đông liếc nhìn hai người bọn họ.

Thiếu niên kiên nghị đã đạt đến thượng giai Cửu phẩm. Còn Thiếu chủ tiêu cục đã ở đỉnh phong Cửu phẩm, hắn chỉ cần một cơ hội là có thể đột phá rồi, huống chi tiêu cục Trấn Viễn còn nổi danh với quyền thuật gia truyền.

Chênh lệch giữa hai người quá lớn, kết quả của trận chiến này đã biết trước.

“Lý Tung ta sẽ dạy cho ngươi biết kính sợ là như thế nào!”

Thiếu chủ tiêu cục gầm lên, chân khí hội tụ trong song quyền, lập tức đánh ra ngoài.

Diệp Thiên không hề sợ hãi, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Từ nhỏ hắn đã mất đi cha mẹ, bị người trong tộc bắt nạt, phải nhận hết bao nhiêu sự chê cười và khiêu khích. Đến khi lớn lên, người trong tộc phát hiện ra các mạch trong cơ thể hắn hoàn toàn suy yếu, nên đã trục xuất hắn ra khỏi tộc, con đường võ học của Diệp Thiên vô cùng gian khổ.

Nhưng bù lại, hắn sở hữu linh cảm ưu việt hơn tất cả mọi người!

“Ông!”

Lý Tung đấm ra một quyền, uy lực như muốn lật tung bàn ghế xung quanh.

Đây là quyền thuật đáng sợ của tiêu cục Trấn Viễn!

Mọi người đều lắc đầu, cảm thấy thật tiếc khi tính mạng của thiếu niên kiên nghị lâm vào nguy hiểm.

“A.”

Diệp Thiên khinh thường cười khẩy, hắn nhảy lên một cái, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Ầm!

Quyền chưởng va chạm vào nhau.

Lý Tung vừa kinh hoàng, nỗi sợ hãi quét qua toàn thân, chân khí của hắn cũng bị đánh cho tán loạn chỉ trong nháy mắt.

Rắc.

Lý Tung ngã ầm xuống đất, nôn ra một ngụm máu lớn, xương cánh tay cũng bị gãy.

“Không chịu nổi một đòn.”

Diệp Thiên từ tốn nói với vẻ mặt tự tin và mạnh mẽ.

Các ngươi căn bản không biết sự tồn tại của ta như thế nào!

Ta là người được trời cao ưu ái!

Tuy thân thể vô dụng, bị tộc trưởng mỉa mai là phế vật võ công, suốt đời không thể đột phá Luyện Khí cảnh!

Nhưng ta đã trải qua không biết bao nhiêu kỳ ngộ, nhận được cơ duyên từ trên trời rơi xuống!

Trong tương lai, ta chắc chắn sẽ có thể đứng đầu bảng Thanh Vân, kiêu ngạo nhìn cả đại lục Cửu Châu!

Các ngươi chỉ có thể ngước lên nhìn ta và trở thành bàn đạp của ta mà thôi!

“Làm sao có thể như thế được?!”

“Chỉ thua trong một chiêu sao?”

Đám người đều trợn mắt há mồm, bọn hắn thực sự bị thiếu niên kiên nghị này làm cho khiếp sợ.

Một tên có bề ngoài yếu đuối mà lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Thật kiêu ngạo đến tận trời mà!

Chẳng lẽ thiếu niên kiên nghị này đã che giấu cảnh giới của mình bấy lâu nay, hay là bảng xếp hạng Thanh Vân có thiếu sót?

Đối mặt với cảnh tượng này, chỉ có hai người là không kinh ngạc.

Từ Bắc Vọng thậm chí không thèm nhìn, hai đầu lông mày hoàn toàn bình thản thờ ơ với mọi chuyện.

Dù sao đây cũng là nhân vật chính gặp được nhiều may mắn.

Chiến đấu vượt cấp, tát vào mặt đám người kia còn không phải là chuyện bình thường sao.

Đôi mắt Thẩm Ấu Di ánh lên tia sáng, nhưng khi va chạm với ánh mắt thản nhiên của Từ Bắc Vọng, sắc mặt nàng lập tức trở nên lạnh lùng.

….

…

Thiếu niên ngạo nghễ đứng thẳng người kiên nghị đón nhận vô số ánh mắt kinh hãi. Chỉ với một chiêu duy nhất của hắn, Thiếu chủ của tiêu cục Trấn Viễn đã đại bại!

Chiến đấu vượt cấp, mà lại có thể giành được thắng lợi nhẹ nhàng như vậy.

Tất cả mọi người đều phải cảm khái, lại có thêm một vị thiên kiêu được ra đời.

Từ Bắc Vọng rốt cuộc cũng nâng ánh mắt lên, liếc nhìn tên Diệp Thiên đang đứng hất cằm bên kia.

Xem ra tên này rất hưởng thụ khoái cảm thành công vả mặt người khác nha.

Gặp phải sự khinh bỉ → sau đó làm bộ ngầu → cuối cùng dùng cường thế vả vào mặt đối phương.

Cốt truyện thật là quen thuộc, nồng đậm phong cách của nhân vật chính.

“Từ đạo tặc, đến lượt ngươi!”

Khoé miệng Diệp Thiên nhếch lên tạo thành một đường cong, gương mặt sạm đen của hắn ẩn hiện nụ cười lạnh lẽo.

Một sự im lặng chết chóc!

Ánh mắt của mọi người trong đại sảnh loé sáng, đám người lúc nãy còn nịnh hót lấy lòng Từ Bắc Vọng cũng trở nên dè dặt, không dám tiếp tục khoe khoang nữa.

Không ai muốn giẫm vào vết xe đổ của Thiếu chủ tiêu cục đang nằm đo đất kêu la.

Đối diện với sự khiêu khích của thiếu niên kiên nghị, Từ công tử phải ứng đối thế nào đây?

Từ Bắc Vọng đặt ly trà trong tay xuống, sắc mặt không chút xao động, hắn nắm chặt bàn tay lạnh lẽo tận xương tuỷ ở bên cạnh.

“Đây là bạn của nàng sao Ấu Di?”

Ngữ khí của hắn vô cùng dịu dàng ôn nhu.

Thẩm Ấu Di vô thức muốn né tránh, nhưng cánh tay của Từ Bắc Vọng lại giống như xiềng xích mà nắm chặt lấy nàng. Thực ra nàng có thể thi triển chân khí để vùng thoát khỏi tay hắn, nhưng nàng lại không dám.

Mấy trăm mạng người ở Thẩm gia, toàn bộ đều nằm trong một ý niệm của nữ ác ma.

Nếu hất tay Từ Bắc Vọng ở trước mặt đông đảo mọi người thế này thì chính là đang tỏ ý phản đối hôn ước, nhất định sẽ đắc tội đến nữ ác ma.

Cảnh tượng này ở trong mắt quần chúng xung quanh, nghiễm nhiên là hai phu thê bọn họ đang ân ái tình thâm.

Không thấy người ta mười ngón tay đan chặt vào nhau, ngọt ngào đến thấu tận tim gan sao?

Chương 11: Đây chính là thực lực mà ngươi lấy làm kiêu ngạo sao? (1)

“Từ đạo tặc?”

Diệp Thiên thấy vậy, tức giận đến mức muốn nổ mắt. Khuôn mặt hắn ta trở nên vặn vẹo vô cùng, toàn thân toát ra sát ý xung thiên.

Từ sau khi quen biết với Thẩm Ấu Di, hắn đã xem cô gái này là tình yêu của đời mình, chân thành độc nhất cả đời này!

Cho nên, cảnh tượng trước mắt đã khiến cho hắn điên cuồng hơn bao giờ hết.

Mối hận đoạt vợ không đội trời chung!

Đôi môi Thẩm Ấu Di khẽ mấp máy, nàng như muốn nói gì đó, nhưng vẫn không thốt được gì, gương mặt tuyệt mỹ nhuốm màu buồn bã.

Ngón tay Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại của cô, từ tốn mở miệng nói: "Khi ta và Ấu Di thành hôn, nhất định sẽ gửi cho ngươi một thiệp mời."

Con ngươi của hắn đen nhánh thâm u, mang theo mấy phần đùa bỡn lẫn trêu tức.

Lời nói như dao cứa!

Diệp Thiên không thể khống chế cảm xúc bi phẫn oán thiên trách địa trong lòng, hắn như biến thành dã thú xổng chuồng, chân khí lưu chuyển khắp toàn thân.

Vào thời khắc đại chiến sắp sửa bùng đổ.

Thì chính ngay lúc căng thẳng này.

"Dưới chân thiên tử lại dám ra tay hại người, ngươi xem luật pháp Đại Càn là đồ trang trí sao, đáng chết!"

Thanh âm băng lãnh từ bên ngoài truyền vào trong sảnh, Diêu Mạn vội vã xông vào, sát khí nồng đậm tuôn về phía Diệp Thiên.

Vừa nghĩ đến chuyện nhi tử bị nguy hiểm đến tính mạng, bà ta đương nhiên đứng ngồi không yên.

Uy thế của cường giả Lục phẩm khiến cho Diệp Thiên không thể nhúc nhích, nhưng hắn ta vẫn không mảy may sợ hãi, ngược lại còn nở ra nụ cười lạnh lẽo.

"Cẩu tặc Từ Bắc Vọng, ngoại trừ ỷ thế ức hiếp người ra, thì ngươi còn biết cái gì nữa?"

"Không có Hoàng quý phi, không có cha mẹ ngươi, thì ngươi là cái thá gì hả?"

Từ Bắc Vọng không hề phủ nhận, ngược lại còn hời hợt nói: “Niềm vui sướng khi được ỷ thế hiếp người, ngươi căn bản không thể nào tưởng tượng nổi.”

Hắn vừa dứt lời.

“Vậy sao?”

Giọng nói thuần hậu vang vọng khắp đại sảnh, một nam nhân trung niên mặc áo vải đứng bật dậy từ trong góc phòng.

Quần chúng cả kinh!

Bọn họ ngờ vị thiếu niên kiên nghị này còn trợ thủ theo sau.

Nam nhân trung niên áo vải phủi phủi bụi bẩn vương trên tay áo, sau đó điềm tĩnh tự nhiên nói ra: “Diêu Thiên Hộ, ngươi cần gì phải tìm một lý do quan minh chính đại để ra tay, chúng ta thân làm trưởng bối, kỵ nhất là chuyện lấy lớn hiếp nhỏ.”

“Là sống hay chết, cứ để tiểu bối bọn chúng tự mình giải quyết, không tốt hay sao?”

Ông ta vừa dứt lời, thân thể ông ta phát ra một luồng sáng cầu vồng, sau đó tạo thành một thanh xích sắc treo lơ lửng giữa không trung.

Chân khí ngưng tụ thành vật phẩm, chính là cảnh giới Ngũ phẩm!

Chính ngay lúc quần chúng đang chấn động.

Ầm!

Ầm!

Âm thanh giống như tiếng sấm rền từ trên trời cao đột nhiên vang lên, trời đất sụp đổ, mái nhà của Thái Bạch lâu bị lật tung, gỗ khúc đá tảng bay tán loạn.

“Thiên nhi, tuyệt đối không được làm mất mặt Thiên Tráo môn.”

Một chuỗi thanh âm khản đặc mơ hồ, giống như đang lăn ra từ trong cuống họng, khiến quần chúng phải ngẩng đầu lên nhìn.

Trong mắt bọn họ hiện lên bóng dáng của một ông lão bị cụt mất một tay đang đứng trên mái hiên, vạt áo ông ta bay phất phới theo cơn gió.

Trên mặt quần chúng hiện lên mấy chữ không tưởng: Cụt một cánh tay, môn phái Thiên Tráo.

Vị đây chắc chắn chính là môn chủ của môn phái Thiên Tráo, tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ lâm Cửu Châu.

Xét theo khẩu khí của ông ta, Diệp Thiên chắc chắn là đệ tử chân truyền của Thiên Tráo môn, nếu không thì môn chủ sẽ không đích thân ra mặt bảo vệ như vậy.

Tong!

m thanh va đập vô cùng rõ ràng, phật quang kim sắc tràn ngập, một lão phu nhân tóc bạc phơ chống quải trượng từ tốn xuất hiện trên mái hiên.

Bà ấy nhắm mắt dưỡng thần, thở dài một tiếng: “Lão thân chỉ có một tôn nhi này thôi.”

Lão tổ tông của Từ gia!

Trong tâm khí mọi người khởi lên sóng ta gió lớn!

Không ngờ tối nay, bọn họ lại có được may mắn chứng kiến cuộc giao chiến giữa Tứ phẩm tông sư.

Ầm đùng đùng!

Một âm thanh cực lớn vang lên, khiến cho tòa lầu đột nhiên sụp lún xuống mấy phần, chân khí cuồng bạo tản ra khắp không gian, tông sư Tứ phẩm đang giao chiến kịch liệt với nhau.

Mấy võ sỉ tu vi thấp kém trong đại sảnh căn bản nhìn không rõ trận đấu đỉnh cao này, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy hai vệt ánh sáng va chạm vào nhau.

“Diêu Thiên Hộ, có ta ở đây, ngươi đừng hòng làm tổn thương đến một cọng lông gáy nào của Diệp tiểu hữu.”

“Dứt khoát bảo Từ thị lang ra đây, ta bồi vợ chồng các ngươi một trận.”

Thần sắc của người đàn ông áo vải vô cùng trấn tĩnh, ông ta còn bày thêm động tác mời chào bâng quơ.

Dung nhan Diêu Mạn cứng đờ, bà lo lắng nhìn về phía con trai.

Sau khi thấy Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, bà ta do dự hồi lâu rồi tức giận quát một tiếng: “Được!”

Hai đạo thân ảnh một trước một sau nhanh chóng rời khỏi sảnh đường.

Quần chúng thở phào một tiếng, nếu bị làn sóng giao chiến của cường giả ảnh hưởng, bọn họ không cẩn thận một chút thì sẽ chết không thấy xác.

“Ha ha ha, để ta xem, ngươi còn có thể dựa dẫm vào cái gì?”

Diệp Thiên lộ ra nụ cười nắm chắc mười mươi. Vì thời khắc này, hắn sớm đã chuẩn bị hết tất cả các bước tiến thoái.

Chương 12: Đây chính là thực lực mà ngươi lấy làm kiêu ngạo sao? (2)

“Rất tốt.”

Từ Bắc Vọng gật đầu rồi từ tốn đứng dậy.

Để làm theo sở nguyện của Diệp Thiên, Từ Bắc Vọng chỉ có thể kéo chân tất cả những người có thể bảo vệ hắn, vậy thì mới chém chết cái tên mang hào quang nhân vật chính này.

Nhịp tim của mọi người trì trệ nửa nhịp, trong lòng nổi lên khẩn trương bồn chồn hiếm thấy.

Từ Bắc Vọng chấp tay sau lưng, nhíu mày: “Nếu cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi có đồng ý trở thành chó săn của ta không?”

”Cẩu tặc nhận lấy cái chết đi!”

Trong trí óc của Diệp Thiên đã hiện ra một khung cảnh.

Biệt phủ Từ gia treo đầy lồng đèn trắng, một cỗ quan tài được đặt trước tiền đường, toàn bộ Từ gia bị sự thê lương bao phủ đến mức sa sút tinh thần, không thể vực dậy nổi.

Còn hắn thì vang danh thiên hạ, tên tuổi khắc ghi trên bảng Thanh Vân, tay ôm tiểu Di trong lòng, trải qua cuộc sống thần tiên quyến lữ.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên giống như mũi tên rời khỏi cung tiễn, cả cơ thể đột nhiên xông ra.

Hắn đánh ra một quyền khí thế ngút trời không sao đỡ nổi, giống như thủy triều cuồn cuộn xông về phía Từ Bắc Vọng.

Chân khí trong đại sảnh rung chuyển, trống bàn đứt gãy.

Sắc mặt mọi người biến đổi kịch liệt, thậm chí cơn ớn lạnh ập đến dọc sóng lưng.

“Thật đáng sợ…”

Một quyền này, chắc chắn có thể đánh chết người có tu vi cảnh giới Bát phẩm!

“Làm trò mèo.”

Từ Bắc Vọng khẽ lắc đầu, một cỗ sức mạnh kinh dị tản phát từ bên trong cơ thể của hắn, khí tức giống như hồng thủy xung thiên phun trào.

Quần chúng đều cảm nhận được uy lực đàn áp kịch liệt, ngay cả linh hồn cũng không nhịn được mà run rẩy từng cơn, bầu không khí nơi đây bị uốn tròn thành từng vòng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt trần

Diệp Thiên chỉ cảm thấy bị khí thế bàng bạc trần áp, bên trong lồng ngực giống như bị lửa ngục thiêu đốt, hắn bắt đầu cảm nhận được nỗi đau đến tận xương cốt, chân khí cũng cấp tốc suy kiệt.

Trong khoảnh khắc quyền chưởng va chạm vào nhau.

Bịch–

Một vết máu chảy ra từ trong thất khiếu, không phải đỏ tươi, mà là màu đen nhánh nhìn thấy mà giật mình.

Sắc mặt Diệp Thiên dữ tợn giống như lệ quỷ, cảm giác khuất nhục xấu hổ khi phải quỳ xuống như thế này, cơ hồ khiến hắn ta ngạt thở.

“Không!!!”

Diệp Thiên thét lên một tiếng tê tâm liệt phế, chân khí tán loạn khắp người. Khi đối diện với uy lực này, hắn ta dường như bị cầm tù trong đó.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng sắc bén, giọng nói lạnh lùng: “Ta cho ngươi đứng dậy sap? Quỳ cho lão tử!”

Khung cảnh như ngưng đọng.

Nhìn thấy cảnh thiếu niên kiên nghị bị đánh quỳ mọp dưới đất, quần chúng chấn động đến tột cùng!

Đây, chính là thực lực chân chính của Từ gia Từ Bắc Vọng sao?

Hoàn toàn đàn áp!

Sự kinh ngạc trước đây của bọn họ đối với thiên phú của Diệp Thiên hiện tại đã hoàn toàn tan thành mây khói, chuyển thành tín ngưỡng đối với Từ Bắc Vọng.

Lũ lượt bày ra dáng vẻ kính sợ.

Gương mặt Thẩm Ấu Di trắng bệch như tờ, khóe môi run lên nhè nhẹ.

Từ Bắc Vọng chắp tay rảo bước, đi đến trước mặt một người thiếu phụ, khẽ cười nói: ”Có thể cho ta một chiếc khăn tay không?”

Đôi mắt của vị thiếu phụ mê ly chìm đắm, vội vàng đưa khăn thơm tùy thân lên.

Trên bạch bào của Từ Bắc Vọng vương mấy giọt máu văng tung tóe, vô cùng chướng mắt.

Hắn ta nhận lấy khăn tay nhè nhẹ lau sạch, bình tĩnh nói: “Đây chính là thực lực ngươi vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo sao?”

Hắn đột nhiên, cảm thấy có chút vô vị: “Hình như chẳng qua chỉ có như thế thôi.”

Ánh mắt của hắn, giống như đang quan sát một con châu chấu đang giẫy chết.

Diệp Thiên đầu tóc rối bời, hai con người nhuốm đỏ, bán mạng vận chuyển chân khí.

Còn trên khoảng không hướng đỉnh lầu, khí tức của ông lão cụt tay hỗn loạn, áo giáp chân khí vỡ vụn, chữ “卍” ánh vàng bảo phủ lên thân người ông ta.

Ngay thời khắc ông ta chú ý đến đại sảnh, cảnh tượng nơi đó đã

khiến ông ta triệt để hoảng loạn rồi.

Ông ta tựa hồ chưa từng nghĩ đến, đệ tử chân truyền mà môn phái ký thác tất cả kỳ vọng, lại dễ dàng bại dưới một chiêu của tên Từ Bắc Vọng có tu vi vẻn vẹn Cửu phẩm.

“Từ… tướng công, không biết có thể nể mặt Ấu Di một chút không, để cho hắn ta đi đi.”

Lúc này, Thẩm Ấu Di đỏ ửng hai mắt mở lời, ngữ khí vô cùng hèn mọn, thấp thoáng mang theo sự khẩn thiết nghẹn ngào.

Nàng ấy thậm chí không tiếc gọi hắn là tướng công.

Từ Bắc Vọng quay đầu nhìn nàng, đột nhiên nở ra nụ cười vô cùng lạnh lẽo.

“Cho ngươi thể diện? Ngươi xứng sao?”

Ngay khoảnh khắc câu nói này thốt ra, chân khí dâng trào mênh mông, một chưởng sát khí ngập trời đánh bổ về phía Diệp Thiên.

Bầu không khí đột nhiên ngưng trệ.

Hai mắt Từ Bắc Vọng lóe lên tia sáng lạnh, trong đầu hắn hiện lên một câu nói, một tay thợ săn giỏi thường xuất hiện như một con mồi!

Thiên mệnh chi tử?

Chết đi!

Đám đông kinh hoàng, ai nấy cũng đều rùng mình một cái.

Khuôn mặt Diệp Thiên dữ tợn, hắn cảm thấy đau nhói kịch liệt, đáy mắt tràn đầy sự sợ hãi, một chưởng này có thể hoàn toàn tiêu diệt sinh khí của hắn!

“Đừng…”

Hai mắt Thẩm Ấu Di đỏ bừng, đôi mắt cũng vô thức đẫm lệ.

Đột nhiên.

Ầm!

Chương 13: Tháp vận khí

Một trận cuồng phong đáng sợ càn quét toàn bộ Thái Bạch lâu, chân khí gầm thét lan ra vài dặm.

“Vọng nhi, đi mau!”

Lồng ngực lão phu nhân tóc bạc đập nhanh, bà ta thi triển một đường Phật quang về phía đại sảnh, cố gắng bảo vệ tôn tử.

“Quân tử luôn thanh thản, tiểu nhân thường ưu tư.”

Giọng nói hùng hậu khuấy động màn đêm.

Giữa không trung xuất hiện một nam nhân nho nhã đoan chính, khuôn trán trên mặt phẳng rộng, giọng nói của ông tựa như chuông đồng: “Giết!”

Trong giây lát, tất cả mọi người đều bị bao phủ bởi một luồng chính khí dồi dào cuồn cuộn.

Tam phẩm Đại tông sư của Nho gia đến rồi!

Chữ “Giết” đỏ tươi như thể vừa mới vớt ra từ vũng máu, đột nhiên rơi xuống từ trên cao. Sau đó nó treo lơ lửng trên đỉnh đầu Từ Bắc Vọng, trông cực kỳ chói mắt.

Áp lực trên người Diệp Thiên chợt giảm xuống, chân khí vốn bị giam cầm lại chảy khắp toàn thân của hắn một lần nữa.

Hắn cố hết sức kiềm chế cảm xúc khuất nhục, bò dậy từ dưới đất, sau đó cong mình cung kính nói:

“Bái kiến phu tử!”

Thật ra hắn cũng mừng khôn xiết, không ngờ tiên sinh dạy học trong thôn lại là Đại tông sư ẩn thân.

Mọi người trong đại sảnh đều kinh sợ, trong mắt hiện lên kinh ngạc sâu sắc!

Bọn họ nhận ra rồi.

Tế tửu của Quốc Tử Giám, Bùi Tung.

(*) 祭酒(Tế tửu): Vốn chỉ vị trưởng bối vẩy rượu tế thần trong yến tiệc thời cổ đại, đến đời Hán bắt đầu dùng làm danh xưng thầy giáo trong các học quan.

Là người đứng đầu của học phủ Nho giáo ở Kinh thành!

“Tiểu tử, ngươi lại thử cử động một chút xem.”

Ngữ khí của Bùi Tung thong dong, bình thản, nhưng xen lẫn trong đó sự thận trọng và kiêu ngạo vốn có của Nho gia.

Chữ “Giết” treo trên đầu Từ Bắc Vọng giống như một thanh kiếm của sư tổ Đạt Ma, có thể khiến hắn thịt nát xương tan bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, sắc mặt Từ Bắc Vọng lúc này lại rất bình tĩnh.

Hai mắt Diệp Thiên oán hận nhìn chằm chằm hắn, lần đầu tiên trong đời hắn cảm nhận được sự sợ hãi đến tuyệt vọng. Hắn đã từng xông vào những bí cảnh cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng không bằng sát khí vừa nãy hắn phải chịu đựng.

“Sự sỉ nhục ngày hôm nay, ngày sau ta sẽ trả lại gấp trăm lần!”

Diệp Thiên cắn chặt răng, ánh mắt cháy lên tia cừu hận ngất trời.

Nói xong lời tàn nhẫn, hắn quyến luyến nhìn Thẩm Ấu Di một cái rồi hoảng loạn muốn bỏ chạy.

“Hahahahaha——”

Thình lình, một tiếng cười nham hiểm mềm mại đến quái dị từ đằng xa truyền đến.

“Bùi tế tửu, ngươi cũng dám động vào người của Quý phi nương nương?”

Vòng xoáy chân khí lớn có thể nhìn thấy bằng mắt thường, một thỏi vàng khổng lồ lơ lửng giữa bầu trời đêm.

Răng rắc!

Chữ “Giết” được hội tụ bởi chính khí cuồn cuộn bắt đầu xuất hiện vết nứt, sau đó vỡ tan tành.

Tất cả mọi người đều chấn động!

Một màn này đã làm thay đổi nhận thức của tất cả mọi người.

Bọn họ không ngờ trận chiến này lại có thể xoay chuyển tình thế! Thăng trầm trập trùng! Cảnh tượng ngoạn mục!

Diệp Thiên như rơi vào hầm băng, tứ chi ớn lạnh, nỗi sợ hãi tràn qua

cơ thể một lần nữa.

“Giả heo ăn thịt hổ sao? Lần này ta thật sự biến ngươi thành một con lợn chết!”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng không chút dao động, hắn lại lạnh lùng lên tiếng: “Mang đàn đến đây!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Ấu Di lập tức trắng bệch.

Nhịp tim của quần chúng hóng dưa cũng đập nhanh hơn.

Người ta thường đồn rằng, Từ Bắc Vọng của Từ gia về phương diện võ thuật rất bình thường, nhưng điểm xuất chúng duy nhất của hắn chính là cầm kỹ!

(*)Cầm kỹ: kỹ năng chơi đàn.

Nhưng bây giờ sức chiến đấu của Từ Bắc Vọng đã cường thế như vậy, liệu cầm kỹ của hắn còn đáng sợ đến nhường nào?

Không có kỳ tích xảy ra nào.

Thiếu niên kiên nghị giống như một thằng hề, hắn nhất định phải chết dưới âm luật của Từ Bắc Vọng.

“Công tử.”

Trong đám người, Từ Tam dùng chân khí điều khiển hộp đàn được làm bằng gỗ tử đàn từ bàn trống tròn bay xuống.

Thân đàn ngọc được sơn đen, ẩn hiện mùi đàn hương thoang thoảng.

“Phải khiêm tốn mà nói rằng, ta giết ngươi giống như đang giết chó vậy.”

Thần thái của Từ Bắc Vọng thong dong, mười ngón tay thon dài của hắn chầm chậm vuốt ve dây đàn.

Trận chiến trên mái hiên và không trung trở nên gây cấn, ánh sáng của chân khí bao trùm cả màn đêm.

Mọi người chỉ biết nhìn người thiếu niên kiên nghị.

Khuôn mặt vặn vẹo của Diệp Thiên chậm rãi thu hồi, khí tức ủ rũ giữa hai đầu lông mày tan biến.

“Ta muốn ngày hôm nay, không ai che được mắt được ta nữa!”

Hắn rống lên trời một cách không cam lòng.

Trong phút chốc, chân khí trong cơ thể hắn tăng vọt, tinh lực dồi dào đến mức tràn ra ngoài.

Huyệt Khí Hải (*) khuếch trương!

(*) Khí Hải nằm trên mạch Nhâm. Đôi khi người ta thường lấy tên là Đan Điền vì nó là một phần của vùng hạ Đan điền.

Đây là đột phá!

Có thể đột phá cảnh giới ngay lúc lâm trận, thật là một nhân vật xuất chúng.

Đám đông vô cùng kinh hãi, thảo nào sau lưng hắn có nhiều người âm thầm bảo vệ như vậy.

Nếu như tên thiên kiêu này mà không chết, ngày sau ắt sẽ nổi danh khắp thiên hạ!

Từ Bắc Vọng đương nhiên cũng cảm nhận được chân khí hoành hành xao động xung quanh mình, hắn vẫn tiếp tục quan sát một cách vô cùng thích thú.

Có chút thú vị, Thiên Mệnh Chi Tử không có lừa ta.

Cũng không phải Từ Bắc Vọng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay ngay lập tức, nhân vật phản diện như hắn làm sao có thể tuân thủ cái quy tắc này chứ? Hắn chỉ đang sợ bản thân bị phản phệ, dẫu sao chân khí đột phá của Diệp Thiên cũng quá mức dồi dào.

Chính ngay lúc này.

【Ting!】

Từ Bắc Vọng sững sờ, trong đầu hắn vang lên một âm thanh giống như tiếng chuông.

Ta cũng sắp giả vờ xong rồi, bây giờ bàn tay vàng mới xuất hiện?

Trong một khoảnh khắc, trước mắt hắn xám xịt một mảnh.

Từng tòa tháp linh lung xuất hiện trên đầu của mọi người trong đại

sảnh.

Tháp linh lung tuy nhỏ nhưng nó lại có tới 99 tầng.

Ngay sau đó, các thông tin liên quan xuất hiện trong đầu Từ Bắc Vọng.

“Tháp Vận Khí (may mắn)!”

Chương 14: Hệ thống cướp bảo vật!

Hắn trầm ngâm mà nhìn về phía Diệp Thiên đang đột phá.

Ánh sáng của tháp vận khí bao phủ gần đến đỉnh, chỉ có hai tầng trên cùng là chìm vào bóng tối.

Giá trị may mắn, 97 tầng!!!

Đậu xanh rau má, không hổ là nhân vật chính.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng có chút khó coi, hắn nhanh chóng quét mắt nhìn từng người một, trái tim như rơi xuống đáy vực.

Thẩm Ấu Di, 82 tầng!

Người qua đường A, người qua đường B, mấy con mèo con chó đều có ít nhất 30 tầng.

Thị vệ Từ Tam của Từ gia, chỉ số may mắn của hắn cũng có tới 50 tầng.

Mà bản thân Từ Bắc Vọng hắn, ngay cả tầng thứ nhất cũng lập lòe lúc sáng lúc tối, giống như một ngọn đèn dầu sắp cháy cạn vậy.

Tù trưởng da đen (*)! Hết sức xui xẻo!

(()Tù trưởng da đen: nghĩa đen là tù trưởng của bộ lạc châu Phi, được cư dân mạng hiểu là những người xui xẻo nhất, thường dùng để chế giễu bản thân.

Có khi cả đời này hắn đều không có duyên gặp được kỳ ngộ, chứ đừng nói đến chuyện giành được kỳ ngộ từ trên trời rơi xuống.

Lão tặc thiên, chúc mẹ ngươi mua thức ăn sẽ bị bán giá cắt cổ, bà nội ngươi nhảy ở quảng trường sẽ không theo kịp tiết tấu!

Sâu trong đôi mắt của Từ Bắc Vọng hiện lên một tia căm phẫn.

“Ầm!”

Tựa như âm thanh nổ tung của quả bong bóng, chân khí xung quanh Diệp Thiên tăng vọt, cả người mang theo một luồng uy áp khủng khiếp.

Hắn chầm chậm mở mắt, trong mắt bắn ra một tia sáng lạnh đáng sợ.

Bát phẩm hạ giai!

“Đã đến lúc giải quyết ân oán rồi.”

Diệp Thiên vặn vặn cổ, chân khí ngưng tụ thành thanh kiếm sắc bén phóng lên trời, uy thế của nó có thể làm quần chúng xung quanh trở nên ngạt thở.

Một sợi tơ khí tức khiến cho những kẻ có tu vi thấp phải cúi đầu khiếp sợ.

Ong ong ong!

Không khí chấn động, thanh kiếm sắc bén mang theo sát ý nồng đượm đâm về phía Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng mặt vô cảm, chỉ thản nhiên nói: “Ngươi nghĩ ngươi có khả năng đó sao?”

Tay hắn vuốt dây đàn, thủy triều sóng dữ sấm sét rền vang, tựa như vị anh hùng cầm kiếm cất vang giọng hát.

Mọi người nhìn qua khuôn mặt tuấn tú của Từ Bắc Vọng, mái tóc đen của hắn đang tung bay trong gió, tựa như một vị tiên bị đày xuống trần gian, không nhiễm chút bụi trần.

Những nốt nhạc tuyệt vời rót vào trong tai, bọn họ như đang ở trong một bức tranh có núi cao nước chảy.

Mà thanh kiếm sắc bén kia ;ại đang run run rẩy rẩy dừng trên đỉnh đầu Từ Bắc Vọng khoảng chừng sáu tấc.

Không thể tiến thêm được nữa!

“Làm sao có thể?”

Vẻ mặt của Diệp Thiên kinh hãi, sự tự tin trong hắn lại sụp đổ.

Thần sắc của Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh, động tác đánh đàn của hắn vẫn mười phần ưu nhã siên nhiên.

Ôi, Quý phi nương nương xinh đẹp kia đúng là vừa gợi cảm hào phóng vừa ôn nhu hiền lành, đan dược của nàng quả là thượng phẩm.

Ngay sau khi uống xong viên đan dược đó, tên tùy tùng Từ Bắc Vọng này đã quyết định rồi.

Thể chất xui xẻo thì sao chứ?

Vẫn chặt rơi được đầu chó của Thiên Mệnh Chi Tử như thường.

“Coong!”

Ngón tay hắn đột nhiên bấm dây đàn, dây cung đứt ngay tại chỗ!

Dây đàn rung rung sinh ra luồng khí chuyển động, hình thành một sợi tơ.

Sợi tơ nhanh chóng xuyên qua thanh kiếm đâm về phía Diệp Thiên – người lúc này hai màng nhĩ đã tuôn ra máu đen.

Bịch — —

Diệp Thiên lại ngã quỵ một lần nữa, đầu gối giống như bị sợi tơ rút hết xương cốt.

Hiện trường đứng hình trong giây lát.

“Không!”

Bùi Tung giận dữ gầm lên một tiếng, khuôn mặt tao nhã tràn đầy khẩn trương, nhưng chính khí cuồn cuộn của hắn đang bị thỏi vàng ròng kia kéo chặt lấy.

“Vì sao…”

Diệp Thiên vừa giận dữ vừa không cam lòng.

Mấy năm qua bản thân chịu biết bao đắng cay tủi nhục, hắn vẫn còn chưa kịp kiêu ngạo hoành hành khắp Cửu Châu, cũng chưa kịp quan

sát nhân sinh trong thiên hạ, hắn tuyệt đối không thể chết ở đây được!

Đáng tiếc, sợi tơ kia dưới sự điều khiển của tiếng đàn, tàn nhẫn kề sát cổ họng của Diệp Thiên.

Máu tươi tung tóe!

Sợi tơ sắp khắc vào cổ họng hắn.

Ánh mắt Diệp Thiên dần dần tan rã, sinh khí dần trôi đi mất.

Chính ngay lúc này.

Ầm!

Chân khí rung chuyển trời đất, gầm thét tung trào, cuộn trào mãnh liệt quét tới Thái Bạch lâu.

Trong nháy mắt, xung quanh Diệp Thiên hình thành một vòng xoáy khủng bố, uy lực khiếp người, khiến càn khôn biến sắc.

Một viên ngọc bội toàn thân lục sắc bay lơ lửng giữa không trung.

“Nứt!”

Một giọng nói khàn khàn già nua phát ra từ miệng Diệp Thiên.

Ầm ầm!

Trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt lớn dài trăm trượng.

Ngư công công trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói: “Hơi thở của hồn phách này…”

“Đây là Nhất phẩm Thánh Cảnh!”

Mọi người rùng mình.

Đám đông run lẩy bẩy, đối mặt với luồng uy áp gần như thần thánh này, bọn họ sợ hãi đến suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Đám người trơ mắt nhìn thiếu niên kiên nghị bị kéo vào vết nứt, sau đó biến mất.

Từ Bắc Vọng nheo mắt, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo.

Lão gia gia Ngọc Bội, một phương thức rất quen thuộc.

Có phải hồn phách này bởi vì vậy mà rơi vào trạng thái ngủ say đúng hay không?

Thất bại trong gang tấc!

【Ký chủ đánh bại khí vận chi tử (*), đã vì ký chủ mà trói buộc hệ thống cướp bảo vật.】

(*)Khí vận chi tử: đứa con của thần may mắn.

Lúc này, một âm thanh máy móc lạnh lẽo vang lên trong đầu Từ Bắc Vọng.

Chương 15: Cảm giác không làm mà vẫn có ăn thật thoải mái quá đi! (1)

Sau khi nghe được âm thanh trong đầu, nét mặt của Từ Bắc Vọng trở nên ngưng trệ, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm có.

Bởi vì trong tay áo choàng của hắn có xuất hiện thêm vài thứ.

Chẳng lẽ đây chính là bảo bối vừa mới cướp được?

Không biết có ngọc bội hay không nữa?

Hắn che giấu tâm tình kích động của mình, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ u ám.

Với thể chất xui xẻo của bản thân, hắn chắc mẩm rằng đời này của hắn không có cơ duyên gặp được kỳ ngộ.

Nhưng bây giờ hắn đã có thể cướp đoạt!

Có thể nói, chỉ những kẻ có vận khí cao mới có thể tìm kiếm bảo vật, dễ dàng thu hoạch cơ duyên.

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng sẽ cướp cơ duyên của bọn hắn về đến tay, sau đó bắt đầu cho bọn hắn ăn hành.

Nghĩ đến đây, cơn tức giận dồn nén trước đó trong nháy mắt liền

tiêu tan.

Trái lại, trong lòng Từ Bắc Vọng vừa vui mừng vừa mong đợi.

Màn đêm khôi phục sự im lặng chết chóc, Thái Bạch lâu biến thành một đống đổ nát, mấy người giao chiến trên mái hiên đã sớm rời đi.

Chuyện tối nay giống như một tảng đá lớn khuấy động mặt hồ, chắc chắn sẽ gây chấn động kinh thành, dấy lên sóng to gió lớn!

Trong đại sảnh, mọi người tràn đầy cung kính mà nhìn tên nam nhân áo trắng trước mặt, hận không thể tiến lên quỳ liếm chân hắn.

Tên thiếu niên kiên nghị kia lợi hại đến mức nào? Còn không phải cũng xám mặt mà chạy trốn sao?

Nếu không có bảo vật hộ thân, thì tên thiếu niên đó đã sớm biến thành một cái xác không hồn rồi.

Sự cường đại của Từ Bắc Vọng trở thành dấu ấn không thể xóa nhòa, khắc sâu trong lòng bọn họ.

……

……

Rặng thông xanh tốt, tảng đá lởm chởm.

Trong hư không xuất hiện một vết nứt, một thiếu niên đang hôn mê từ trên trời rơi thẳng xuống vách núi.

“Gào——”

Từ trên đỉnh núi vọng ra tiếng gầm rú của dã thú.

Ầm!

Thân thể Diệp Thiên bị kẹt trên ngọn cây vặn vẹo, cơn đau thấu xương làm hắn dần dần tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một hang động tối tăm ẩm đạm cách đó không xa.

……

……

Đêm gió lẫm liệt, kinh thành vẫn rực rỡ ánh đèn từ xa đến gần.

Trong toa xe ngựa không thắp đèn dầu, khuôn mặt tuấn tú kia như ẩn như hiện trong bóng tối.

“Ngươi muốn hỏi cái gì, ta đều sẽ nói cho ngươi.”

Giọng nói khàn khàn của Thẩm Ấu Di phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Người đối diện nàng vẫn giữ im lặng.

“A…”

Một tiếng cười chế nhạo đột ngột vang lên.

Từ Bắc Vọng khép hờ hai mắt, thản nhiên nói: “Ngươi cho rằng ta sẽ hỏi các gì? Ngươi quen hắn thế nào? Tại sao hắn lại muốn giết ta?”

“Thật xin lỗi, ta không có hứng thú gì với những chuyện này.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Ấu Di có chút cứng đờ.

Từ giọng điệu bình thản này, nàng không phát hiện ra bất kỳ dao động cảm xúc nào từ hắn.

Như thể Từ Bắc Vọng thực sự không thèm quan tâm.

Trong đáy mắt của Thẩm Ấu Di ánh lên nét bi thương nhàn nhạt.

Vậy thì tại sao ngươi lại để cho nữ ma đầu tứ hôn với ta, chia cắt ta và Diệp lang?

Nàn hít một hơi thật sâu, kìm nén sự chán ghét trong đáy mắt: “Chỉ cần ngươi bỏ qua chuyện của Diệp Thiên, ta nguyện ý thực hiện chức trách của một thê tử.”

Trên mặt Từ Bắc Vọng không có ý cười, hắn bình tĩnh nói: “Từ ngày mai, ngươi dọn vào Từ phủ.”

Oanh!

Như sét đánh ngang tai, cơ thể mềm mại của Thẩm Ấu Di run lên.

Mặc dù đã sớm chấp nhận số phận của mình, nhưng khi nghĩ đến lúc mình bị tên ác liêu Từ Bắc Vọng đè lên người, Thẩm´u Di khó chịu đến mức thở không nổi.

Từ này về sau, nàng sẽ đánh mất chính mình, trở thành món đồ chơi trong lòng bàn tay của tên ác liêu kia.

Từ Bắc Vọng nhìn thấy rõ đôi mắt dần đỏ hoe của nàng, giọng điệu của hắn vẫn lạnh nhạt như không: "Ngươi có thể cút."

Thẩm Ấu Di cười khổ, sau đó xuống xe ngựa mà không nói lời nào.

Dưới ánh đèn hiu hắt, bóng lưng mảnh mai đượm vẻ buồn man mác, sự chua xót tận đáy lòng nàng như hóa thành thực thể.

Từ Bắc Vọng híp mắt rồi dựa lưng vào thành xe.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, sát khí của hắn gần như muốn bùng nổ, hắn muốn ra tay bắt nữ nhân đó tế cho trời luôn.

Nhưng hắn nhanh chóng kiềm chế lại được.

Nữ nhân này là một công cụ tuyệt vời, bắt giữ nàng ta trong tay, lo gì Diệp Thiên không đến cửa đưa hồng bao?

Vào lúc này, mục tiêu cuối cùng của Từ Bắc Vọng chính là thay đổi cơ duyên kinh hoàng của đại lục Cửu Châu vào hai mươi năm sau.

Tất cả mọi người đều là công cụ của hắn trên con đường hướng đến đỉnh cao, những ai cản trở hắn đều sẽ bị giết không tha.

Với những người đem lại lợi ích cho hắn, hắn không ngần ngại chạy theo nịnh nọt bọn họ.

Tất nhiên, người duy nhất để hắn nịnh nọt chỉ có thể là Đệ Ngũ Ma Đầu.

Ôm chặt đùi nhân vật nữ phản diện chính là ưu tiên hàng đầu của Từ Bắt Vọng.

……

……

Biệt phủ Từ gia.

Diêu Mạn lo lắng đi qua đi lại trong phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân của con trai, bà vội vàng chạy đến đón: "Vọng nhi, nếu không chúng ta từ hôn đi, tính tình nha đầu Thẩm gia lẳng lơ ghê tởm, nàng thật sự không xứng với ngươi."

Bà thà bị trừng phạt vì làm trái lời nương nương, còn hơn nhìn con trai mình bị một cường giả nhất phẩm nhớ thương.

Hơn nữa còn là Thánh Cảnh!

Là nhân vật gần như đứng đầu ở đại lục Cửu Châu này.

Mặc dù đó chỉ là một tia hồn phách, nhưng đối phương cũng không phải là người mà Vọng Nhi có thể trêu chọc vào.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh cười nói: "Từ hôn? Từ gia chúng ta không biết xấu hổ hay không có mặt mũi để xấu hổ đây?"

Trong lòng Diêu Mạn vẫn còn có chút sợ hãi: "Nhưng mà…"

Chương 16: Cảm giác không làm mà vẫn có ăn thật thoải mái quá đi! (2)

"Nương."

Từ Bắc Vọng ngắt lời bà: "Người đừng lo, khi còn sống hắn còn chưa làm nên sóng to gió gì, khi chết rồi còn có thể lật trời sao?"

Diêu Mạn bất giác gật đầu, dù sao đó cũng chỉ là một tia tàn hồn.

Hai đầu chân mày của bà vẫn khẽ nhíu lại: "Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, lỡ đâu còn đệ tử của hắn thì sao?"

Diêu Mạn thực sự rất cưng chiều nhi tử, bà sợ Từ Bắc Vọng sẽ gặp phải bất trắc.

Từ Bắc Vọng im lặng một chút rồi tùy ý nói bịa: "Người yên tâm, thực ra là ta đang dẫn dụ bọn hắn."

Hửm!

Nhớ đến việc nhi tử đã từng tiến cung, bản năng tò mò của Diêu Mạn như được kích hoạt, bà lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

"Chẳng lẽ là nhiệm vụ của nương nương?"

Giọng nói của bà hơi kích động.

Nói như vậy, nhi tử có hi vọng sẽ trở thành thân tín của quý phi nương nương!

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu: “Cho nên nương đừng lo lắng, đừng nhắc lại chuyện từ hôn, cũng đừng làm khó Thẩm gia.”

Từ hôn sẽ làm xáo trộn kế hoạch cắt rau hẹ của hắn.

“Mấy ngày trước ngươi còn muốn hủy hôn đó thôi.”

Diêu Mạn hung hăng trừng mắt với hắn.

Từ Bắc Vọng cười cười rồi rời đi mà không giải thích gì thêm.

……

……

Trong tịnh thất âm u và tĩnh lặng.

Từ Bắc Vọng đặt bốn kiện bảo bối lên trên đài cao trong tâm trạng háo hức.

[Bí tịch Thiên La nhiễu chỉ kiếm]

Kiếm pháp địa giai hạ phẩm!

Công pháp được chia thành các cấp bậc Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, một bộ kiếm pháp địa giai cũng đủ gây chấn động giang hồ, cường giả tứ phẩm đều muốn có nó đến đỏ mắt.

“Ngươi là nhân vật chính mà, sao lại cất giữ loại rác rưởi thế này.”

Từ Bắc Vọng không tránh khỏi có chút thất vọng.

Hắn không luyện kiếm, dù công pháp có cấp bậc cao đến mấy cũng vô dụng.

[Những mảnh vỡ có hoa văn phức tạp]

Lại là bài cũ, thu thập đủ các mảnh vỡ để mở ra bí cảnh, giành lấy kho báu.

Quá trình thu thập đương nhiên phải trải qua chín chín tám mươi mốt cửa ải, không phải người có vận may thật lớn thì không thể thu thập đủ được.

“Chuột tìm bảo bối à, ta không làm được, nhiệm vụ này đành dựa vào ngươi rồi.”

Từ Bắc Vọng khẽ cười một cái, ánh mắt chuyển đến cái bình nồng đậm linh khí.

[Linh dịch rắn chắc cơ thể]

Tác dụng: Cải thiện khí hải, tăng tốc độ tu luyện.

Đối với những võ giả có căn cốt kém thì đây chính là thần dược!

Bình linh dịch rắn chắc cơ thể này còn lại khoảng ba phần tư.

Một hình ảnh hiện lên trong đầu Từ Bắc Vọng.

Thiếu niên kiên nghị nhịn ăn nhịn mặc, mỗi lần tu luyện chỉ lấy vài giọt, trong miệng còn dứt khoát nói: “Số phận của ta do ta quyết định, không phải do trời!”

Từ Bắc Vọng bật cười, chân khí mạnh mẽ bắn ra từ ngón tay hắn làm cái bình nổ tung trong suối nước nóng trong nháy mắt.

Ong ong ong!

Suối nước nóng đột nhiên sôi trào, linh khí dồi dào tụ lại thành sương mù, nhìn tựa như tiên cảnh.

“Bảo bối thì nên dùng như thế này.”

Từ Bắc Vọng trút đi ngoại bào trắng rồi bước vào suối nước nóng.

Khi hắn chạm vào nước trong suối, hắn cảm giác như mình đang trần truồng trong ngọn lửa, cơn đau rát dữ dội lan khắp cơ thể, làn da của hắn cũng biến thành màu đỏ tươi đáng sợ.

Linh hồn hắn dường như cũng đang run rẩy.

“Ta muốn trường sinh!”

Khuôn mặt của Từ Bắc Vọng trở nên dữ tợn, đôi mắt sâu thẳm hằn lên đầy tia máu.

Linh dịch thấm vào từng lỗ chân lông, Từ Bắc Vọng lúc này giống như bị tiêm thuốc mê trên bàn giải phẫu, sau đó còn bị mổ bụng phanh ngực.

Đau đến mức mất cả cảm giác!

“Trường sinh!”

Chấp niệm mãnh liệt khiến Từ Bắc Vọng giữ được tỉnh táo, hai hàng lông mày đỏ như máu nhíu chặt vào nhau.

Bùm!

Bùm!

Ầm ầm…

Trong cơ thể vang lên tiếng nổ thật to, từng kinh mạch như run lên, sau đó được linh khí bao bọc tẩm bổ.

Không biết trải qua bao lâu, cảm giác đau đớn biến mất, làn da cũng từ màu đỏ rực chuyển về trắng nõn.

Từ Bắc Vọng nhắm mắt lại, hắn cảm giác như mình mới được sinh ra lần nữa.

Từ nay về sau, tốc độ hấp thu linh khí rồi chuyển thành chân khí trong cơ thể của hắn sẽ nhanh hơn gấp mấy lần!

Việc này giống như xây dựng lại xương cốt!

Về phần tại sao hắn lại dũng cảm như vậy, đối với một người có thị giác Thượng Đế như hắn, cần phải làm gì để có thể phát huy tối đa tác dụng của bảo vật, sao hắn lại không biết rõ?

(*) Thị giác Thượng Đế: Từ Bắc Vọng là người xuyên sách, hắn đã nắm được nội dung của bộ truyện này.

“Diệp Thiên, ngươi nói xem, sao ngươi lại tiết kiệm như vậy chứ? Thật là tốt cho ta mà.”

Từ Bắc Vọng hài lòng bước ra khỏi suối nước nóng, mắt dán chặt vào lá bùa nhàu nát trên đài cao.

Đây là bảo bối mạnh nhất!

[Bùa ẩn nấp!]

Lá bùa này có thể giúp người sử dụng ẩn giấu thực lực khỏi tầm mắt của những kẻ có tu vi từ Tông Sư cảnh tứ phẩm trở xuống.

Nó chỉ có thể sử dụng được một lần, hiệu quả kéo dài trong hai canh giờ.

Lúc Diệp Thiên lâm vào tuyệt cảnh, nhưng hắn vẫn còn có đại tông sư Ngư công công ở giữa không trung, dù có dùng lá bùa này cũng không thể làm nên chuyện gì.

“Đáng tiếc là không có ngọc bội, nếu có thì mình đã có thể nuốt chửng lão Thánh Cảnh luôn rồi.”

Dáng vẻ Từ Bắc Vọng có chút tiếc nuối.

Nếu hắn có ngọc bội trong tay, hắn nhất định sẽ học được công pháp thôn phệ, chiếm đoạt luôn tia hồn phách kia, vậy thì hồn lực của mình đã có thể cực kỳ khủng bố rồi.

Vận khí cả đời của hắn xấu đến điên người, nhưng may mắn là hắn còn có hệ thống.

Còn chuyện hệ thống có phải là một loại cơ duyên hay không thì Từ Bắc Vọng cũng không truy cứu đến cùng.

Dù sao thì hắn cũng là khách qua đường xuyên vào đây, hệ thống cùng hắn xuyên đến thì không liên quan gì đến vận may ở thế giới này.

Cất kỹ ba món bảo bối một cách cẩn thận, Từ Bắc Vọng thở dài một hơi: “Ai!”

Cảm giác không làm mà vẫn có ăn thật thoải mái quá đi!

Sung sướng đến mức nổ trời!

Chương 17: Lục Phiến Môn, tổ đội Canh, Diệt Tuyệt (1)

Từ Bắc Vọng dường như có thể tưởng tượng ra cảnh Diệp Thiên một mình xông vào bí cảnh cửu tử nhất sinh và sự vui sướng của hắn khi vô tình lạc vào lăng mộ rồi giành được truyền thừa.

“Diệp Thiên, ta hy vọng ngươi sẽ tiếp tục cố gắng, để ta có thể sớm thăng cấp lên cảnh giới Chí Tôn.”

“Mà thôi quên đi, nếu chỉ dựa vào một mình ngươi, con đường đạt

cảnh giới Chí Tôn của ta không biết đến ngày tháng năm nào nữa.”

Từ Bắc Vọng đi qua lại dọc theo đài cao.

Chỉ một Diệp Thiên thôi là không đủ, hắn phải nhắm vào mấy người có khí vận tốt mới được.

Càng nhiều càng tốt.

……

……

Mới tờ mờ sáng ngày hôm sau.

Một quần thể kiến trúc chiếm cứ diện tích hơn ngàn mẫu đất ở Hoài Chân Phường, nơi đây chính là Lục Phiến môn đại danh đỉnh đỉnh, chuyên phụ trách điều tra vụ án, truy nã nghi phạm, bao gồm cả cai quản công việc giang hồ, trừ yêu diệt ma, trừ hung diệt bạo, phát huy thiện hiền.

Mỗi một châu huyện ở Đại Càn đều có phân bộ của Lục Phiến môn. Có thể nói, bọn họ đã dùng phương thức giống như mạng nhện để xâm nhập vào mọi ngõ ngách của Đại Càn.

Mai Hoa Ti là bộ phận tình báo do hoàng đế trực tiếp cai quản. Nhưng Tuyên Đức đế lúc này vẫn đang nửa chết nửa sống, cho nên hoạt động của Mai Hoa ti triệt để độc lập với triều đình.

Còn Lục Phiến môn lại lệ thuộc Tam Pháp ti, Hình bộ, Đại Lý tự, Ngự Sử đài, cho nên bị giới hạn đủ mọi phương diện.

Tong!

Tong tong tong!

m thanh vang động nhịp nhàng của chiếc trống đặt trên lầu gác trước Vọng lâu truyền khắp phía đông nam của Hoài Chân Phường.

Sau khi nghe được tiếng trống, đám bộ khoái cũng không dám trì hoãn mà nhốn nháo chạy tới Lục Phiến Môn.

Tuy nhiên. đằng sau cánh cửa đen kịt của Lục Phiến Môn lại là một mảng tịch mịch.

Tất cả bộ khoái yên lặng như tờ nhìn về thân ảnh bạch bào đang chậm rãi đi đến.

Từ Bắc Vọng!

Hắn chính là người tạo ra trận tranh đấu kinh thiên động địa tối qua.

Hai vị Tông Sư tứ phẩm!

Lại còn có hai vị đại tông sư tam phẩm, Bùi Tế Tửu của Quốc Tử Giám và Ngư công công của Dao Quang Điện.

Lại còn có thêm một vị Thánh Cảnh!

Còn Từ Bắc Vọng, hắn ta phải đối mặt với một một viên ngọc quý chưa được mài sáng của bảng Thanh Vân, nhưng lại dễ dàng chiến thắng như trở bàn tay.

Không phải chiến thắng, mà là dùng uy thế để áp bức người ta!

Hắn thật sự đã khiến Lục Phiến Môn nở mày nở mặt!

“Bái kiến Từ công tử!”

Ngữ khí của đám bộ khoái vô cùng kính cẩn, thậm chí còn có chút khiêm nhường.

Từ Bắc Vọng chỉ ừ một tiếng rồi chắp tay đi khỏi.

Khuôn mặt của hắn tuấn mỹ vô cùng, cử chỉ lại khí chất vô song, khiến cho mấy vị nữ bộ khoái mới vào Lục Phiến Môn trầm mê không dứt.

Trên phố có lời đồn đại rằng Từ công tử làm việc ác không nương tay, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Các nàng chắc chắn đó chỉ là tin đồn nhảm!

Hắn ta tuấn tú như vậy, sao có thể là người xấu chứ?

Nếu hắn là người xấu thật, vậy nô gia nguyện ý để cho hắn ta làm xằng làm bậy với.

.....

.....

Lục Phiến Môn được phân chia dựa theo thiên can.

Giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý.

Bên trên toà dinh phủ ở phía đông đang treo một tấm biển khắc chữ "Canh".

Trên giáo trường, đám hắc y nhân đông như kiến cỏ, tổng cộ có trên trăm người.

Bọn hắn đều là bộ khoái vừa mới được tuyển vào Lục Phiến Môn, ai nấy cũng đều xem việc trừ hại cho dân là tín ngưỡng.

Đương nhiên, trong đó cũng có không ít người dựa vào quan hệ mà được trà trộn vào đội ngũ.

Suy cho cùng, làm việc ở Lục Phiến Môn vừa có bổng lộc cao, địa vị cao, lại toàn thân áo đen uy phong hiển hách, ngoài phố có ai dám bất kính với bọn hắn?

Quan trọng nhất là, nếu như bọn hắn có biểu hiện xuất sắc lúc phá án thì sẽ được đại nhân vật lớn nhìn trúng, một bước lên mây, chim sẻ hoá rồng.

Đám người bắt đầu bàn tán huyên náo, nghị luận ồn ào, tất cả đều đang mặc sức tưởng tượng về tương lai.

Tâng!

Tâng tâng!

Tiếng bước chân gấp gáp lại cực kỳ có uy thế vang lên.

Rất nhiều bộ khoái có hiểu biết với tổ đội Canh lập tức im lặng, tựa hồ vô cùng bất an.

Sáu cô gái váy đen tư thế hiên ngang đi từ trong hành lang ra.

"Chào tổ trưởng!"

"Chào tổ trưởng!"

Tất cả mọi người đồng loạt hô to.

Người phụ nữ diện mạo chanh chua đanh đá đứng bên trái, hắng giọng một cái, lớn tiếng quát: "Từ nay về sau, các ngươi phải nhớ rõ sáu gương mặt bọn ta."

"Ngoại trừ sáu người bọn ta ra, các ngươi không được nghe theo ai hết."

“Hiểu rõ rồi chứ?”

Lời này vừa dứt, âm thanh của đám bộ khoái mới đến vang rền như tiếng chuông đồng: “Hiểu rõ!”

Một nữ nhân khác khẽ gật đầu, sau đó dùng ánh mắt cung kính nhìn về người đang đứng bên cạnh rồi trịnh trọng nói: “Ta giới thiệu một chút, đây chính là tổ trưởng tổ đội Canh, trực thuộc Lục Phiến Môn tại vương triều Đại Càn, Tây Môn Ẩm Nguyệt.”

“Gọi tổ trưởng đi.”

Mọi người nhìn về phía nữ tử khoác áo choàng đứng ở chính giữa, tóc nàng ta búi lơi, dung mạo thanh lệ tuyệt luân, nhưng khi ngước nhìn —

Sát khí ám lệ!

Đúng, khuôn mặt đó giống như có ai đang thiếu nàng ta tám vạn lượng bạc vậy.

Đám bộ khoái mới vào cũng chỉ dám mắng chửi trong lòng, ngoài mặt cung cung kính kính.

“Chào tổ trưởng!”

“Chào tổ trưởng!”

Tiếng hô xuyên thủng tầng mây, không ngừng vang vọng trong giáo trường.

Chương 18: Lục Phiến Môn, tổ đội Canh, Diệt Tuyệt (2)

Tây Môn Ẩm Nguyệt, tổ trưởng tổ đội Canh, đứng đầu tứ đại danh bổ trong Lục Phiến môn, xếp thứ chín trên bảng Thanh Vân, giang hồ hay gọi là Diệt Tuyệt.

Nàng ta độc ác cỡ nào đây?

Thù nam nhân!

Vẻn vẹn ba chữ này cũng đủ làm người ta rùng mình.

Nàng ta thù hận nam nhân đến tận xương tuỷ, thậm chí còn xem tất cả nam nhân trên đời đều là cỏ rác thô bỉ.

Lúc nàng ta điều tra vụ án, chỉ cần hung thủ là nam, mặc kệ là người hay là yêu, ra khỏi ngục đều biến thành thái giám.

Tất cả đều bị đối xử bằng cực hình, thiến!

“Số lượng vụ án do tổ đội Canh chúng ta phá giải vẫn luôn duy trì hạng ba trong Lục Phiến Môn, ta hi vọng chư vị không làm mất uy danh của tổ đội Canh.”

Nữ tổ phó chanh chua lớn giọng nói vang cả bốn phía. Đám bộ khoái mới vào giả bộ cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nhao nhao gào lên muốn đứng thứ nhất.

Bỗng nhiên.

“Cút ra đây!”

Giọng nói tràn ngập sát khí vang lên khiến cho toàn bộ giáo trường rơi vào trầm mặc.

Tây Môn Ẩm Nguyệt phất ống tay áo, một thanh phi tiêu bay đến trên đầu của tên nam kia.

Cô ta lạnh giọng nói: “Hộp cơm này của ngươi giấu rất tốt.”

Tên nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người ốm chỉ còn da bọc xương, mắt nhỏ hơi lệch, thái dương hóp vào. Sau lưng hắn còn vác theo một hộp đựng thức ăn xách tay, xem chừng vẫn chưa kịp ăn bữa sáng.

“Lập tức cút khỏi Lục Phiến Môn!”

Tây Môn Ẩm Nguyệt không nghe giải thích đã phóng phi tiêu đâm vào hộp cơm, khiến hộp cơm bị nổ tung lên.

Đám bộ khoái mới vào run lẩy bẩy, chỉ có một hộp cơm mà đã chạm đến giới hạn cuối cùng của vị Diệt Tuyệt này rồi sao?

Bọn họ chỉ có thể tặng ánh nhìn thương hại cho vị huynh đài này.

Lưu Miêu uỷ khuất chất đầy bụng, hắn đứng thẳng người, mở to cặp mắt ti hí, nhưng bước chân lại không hề xê dịch.

“Còn không đi? Đừng trách ta vô tình.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt trừng đôi đồng tử sắc bén, sát khí ngập trời thủ thế xông về hướng Lưu Miêu.

Chính ngay lúc này.

“Quan uy của tổ trưởng Tây Môn lớn thật, kẻ không biết còn cho rằng là đấng chí tôn xuất chinh đấy.”

Giọng nói ôn nhuận truyền đến, một thân bạch bào chấp tay sau lưng rảo bước lại.

Mọi người ồ lên!

Lại là một vị đại thần của tổ đội Canh, Từ Bắc Vọng!

Hắn ta chỉ là một bộ khoái bốn sao, đến cả một bộ khoái năm sao ở tổ đội Canh còn không đánh thắng nổi, đừng nói đến tổ trưởng Diệt Tuyệt cao cao tại thượng.

Nhưng nhờ vào một trận đánh tối qua, danh tiếng hiện tại của hắn vô cùng hiển hách!

“Sao lại đến trễ?”

Cô gái chanh chua cắn răng cố gắng bảo vệ uy thế, nhưng giọng nói của cô ta vẫn mềm mỏng lại mấy phần, xem ra vẫn có chút kiêng kỵ.

“Bận chút việc nên chậm trễ.”

Từ Bắc Vọng nhàn nhạt đáp, sau đó chỉ về phía người đàn ông xấu xí kia.

“Vị này là người của quý phi nương nương, trước khi tổ trưởng ra quyết định thì vẫn nên suy nghĩ kỹ lưỡng.”

Sắc mặt Lưu Miêu lộ vẻ cảm kích, trước khi vào cửa Lục Phiến Môn, tỷ tỷ của hắn đã dặn dò cần phải theo sát bước chân của Từ Bắc Vọng.

Tây Môn Ẩm Nguyệt nghe vậy, khóe môi ẩn hiện nét cười lạnh: “Chó mèo miêu cẩu gì cũng đều nói là người của nương nương, ngươi cho rằng ta không dám động vào hắn ta sao?”

“Ở tổ đội Canh, Tây Môn Ẩm Nguyệt ta nói được là được!”

Nói rồi không khí chấn động, phi tiêu đồng loạt bay ra.

Khí thế ở phía bên kia cũng lẫm liệt, một chưởng mạnh mẽ vô song cách không đánh ra.

Chướng khí va chạm với phi tiêu.

Mọi người chấn kinh!

Động thủ rồi!

Ngày đầu tiên bọn họ nhậm chức, đã được xem một màn đặc sắc như thế.

Năm vị tổ phó còn lại cũng bị dọa thất kinh, trên mặt bọn họ viết đầy mấy chữ khó thể nào tin nổi.

Từ Bắc Vọng, lại dám khiêu khích uy nghiêm của tổ trưởng?

Sao hắn ta dám làm như thế!

Ai cho hắn ta dũng khí đó?

Chỉ dựa vào việc trấn áp một con kiến gián vào tối qua, mà hắn cho rằng mình có thể chống chọi với tổ trưởng, một cường giả thất phẩm đỉnh cấp đang xếp hạng chín của bảng Thanh Vân?

Tên ác bá này không khỏi quá huênh hoang tự cao rồi.

Diện mạo Tây Môn Ẩm Nguyện trầm mặc như nước, nàng ta lạnh lùng trừng mắt nhìn Từ Bắc Vọng.

Nàng có tự tin, chỉ nửa chiêu của nàng là có thể khiến cho tên ác bá này hiểu rõ cái gì gọi là khoảng cách chênh lệch.

Nhưng nàng đang lo lắng, một khi đôi bên giao chiến, tổ đội Canh sẽ biến thành trò cười của Lục Phiến Môn.

Nội loạn trước mặt bộ khoái mới vào, tổ trưởng như nàng khó chối bỏ trách nhiệm.

Nhưng nếu không giáo huấn thật tốt tên Từ Bắc Vọng này, sẽ tổn hại đến uy tín của nàng.

Do dự hồi lâu, bộ ngực căng tròn của Tây Môn Ẩm Nguyệt không ngừng phập phồng, nàng ta lạnh lùng nói: “Phạt ba tháng bổng lộc, răn đe cảnh cáo!”

Nghe vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng che giấu vẻ

kinh hãi trong đáy mắt.

Xem ra Từ Bắc Vọng thật khó lường, vậy mà lại khiến cho Diệt Tuyệt danh chấn thiên hạ phải nhượng bộ.

Lưu Miêu rất biết điều, cất giọng cung kính cảm tạ tổ trưởng khoan hồng đại lượng.

Mặt Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, ánh mắt cũng không gợn một làn sóng.

Tên nam tử xấu xí này là đệ đệ của dì Dung, Lưu gia và Từ gia quan hệ luôn tốt đẹp.

Nhưng Từ Bắc Vọng vốn không phải bởi vì chuyện này, mà công khai đối đầu với Diệt Tuyệt.

Mà là, hắn ta đã nhìn thấy được tháp vận khí trên đầu Diệt Tuyệt.

Chín mươi tầng!

Vận khí của nàng ta cũng chỉ là bản nhược hóa.

Cho nên hắn nhịn không nổi muốn ra tay thăm dò thử, xem thử chuyện đoạt bảo sau này của hắn sẽ nắm chắc được mấy phần.

Lần thăm dò này đã khiến Từ Bắc Vọng triệt để hiểu rõ hạng chín bảng Thanh Vân là sự tồn tại như thế nào.

Nói trắng ra, với công lực hiện tại của hắn, một chút xíu phần thắng cũng không có.

“Không mặc đồng phục của tổ đội Canh, phạt ba tháng bổng lộc.”

“Đi theo ta, bổn tổ trưởng có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt cố gắng khống chế tức giận, phất ống tay áo đi vào trong.

Chương 19: Khoảng cách đến lệnh bài tím đã gần thêm một bước! (1)

Hai người tiến vào lối đi xen kẽ giữa vườn hoa, chẳng mấy chốc đã đến phòng làm việc của tổ trưởng.

Sau khi ngồi xuống, Tây Môn Ẩm Nguyệt lên tiếng với thái độ u ám quen thuộc: “Ngươi muốn chống lại ta phải không?”

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng trong lòng hắn đang cân nhắc mục đích của Diệt Tuyệt.

Tây Môn Ẩm Nguyệt nhìn hắn chằm chằm một đỗi, khuôn mặt xinh đẹp lại trở nên khó coi hơn mấy phần: “Lần sau ngươi không được hành xử như vậy nữa. Nếu ngươi còn tiếp tục, ta cũng không ngại biến ngươi thành kẻ tàn phế đâu.”

Nghe vậy, ánh mắt Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lẽo, hắn lạnh lùng nói: “Ta ghét nhất là người khác đe dọa ta.”

“Ngươi…”

Tây Môn Ẩm Nguyệt nhất thời ngây người.

Tên thủ hạ chuyên làm chuyện ác này từng sợ nàng như chuột gặp mèo, không ngờ hắn bây giờ lại dám chống lại nàng nhiều lần như vậy.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Tây Môn Ẩm Nguyệt có chút bất ngờ.

“Tên của ngươi vẫn còn chưa được lên bảng xếp hạng Thanh Vân của Thiên Cơ Các đâu.”

“Ngươi dựa vào những trò bàng môn tà đạo, giành được một chút oai phong thì lập tức quên mất bản thân có bao nhiêu phân lượng rồi sao?”

Giọng điệu của Tây Môn Ẩm Nguyệt có chút bén nhọn xen lẫn mỉa mai.

Từ Bắc Vọng thản nhiên quay người đi ra ngoài.

“Dừng lại!”

Tây Môn Ẩm Nguyệt lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng nói vào vấn đề chính: “Ngươi mau nói cho ta biết chi tiết chuyện tối hôm qua đi, nhất là về tia hồn phách của Thánh Cảnh và cả tên Diệp Thiên kia.”

Từ Bắc Vọng điều chỉnh cảm xúc rồi quay lại nhìn nàng: “Thuộc hạ thật xui xẻo, vô duyên vô cớ bị người không quen biết nhớ thương,

suýt nữa là mất mạng.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói với vẻ mặt cầu xin: “Thuộc hạ còn phải phiền tổ trưởng hỗ trợ điều tra, tốt hơn hết là báo thù giúp thuộc hạ.”

Những lời này lại khiến Tây Môn Ẩm Nguyệt nổi giận, nàng lạnh lùng nói: “Từ Bắc Vọng, ngươi đừng có mà giả ngu với ta!”

“Sự xuất hiện đột ngột của cường giả Thánh Cảnh rất dễ gây nguy hại cho giang sơn xã tắc, triều đình nhất định sẽ khống chế những nhân tố bất ổn này.”

Thấy Từ Bắc Vọng vẫn giữ dáng vẻ điềm tĩnh, nàng dịu giọng lại rồi nói:“Ngươi dù sao cũng là thuộc hạ của ta. Nếu có thể, ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi giải quyết ân oán.”

Diệt Tuyệt bắt đầu đánh bài ôn nhu à? Phong cách này kỳ lạ quá.

Còn giải quyết ân oán nữa cơ đấy, ngươi chỉ là một tổ trưởng nho nhỏ thôi mà đã tự xem mình là Thiên Đế chí tôn rồi à?

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu, chân thành nói: “Đa tạ tổ trưởng Tây Môn, thuộc hạ sẽ không tiếc lấy thân mình làm mồi nhử để điều tra thân phận của bọn hắn.”

Hắn vừa dứt lời, bầu không khí trong phòng chợt đông cứng như sắt lạnh.

Đôi mắt hạnh của Tây Môn Ẩm Nguyệt rực lửa, cả người nổi lên sát khí.

Ầm!

Nàng đánh xuống một chưởng, mặt bàn vỡ vụn thành những nhiều mảnh gỗ.

“Ta hỏi lần cuối cùng, ngươi có nói hay không?!”

Từ Bắc Vọng lười biếng hỏi ngược lại:

“Tổ trưởng sắp nghiêm hình bức cung ta sao?”

Tây Môn Ẩm Nguyệt nổi cơn thịnh nộ, nàng cố gắng hết sức để ngăn chặn chân khí đang ba động trong cơ thể rồi hung dữ nói: “Ngươi nhớ cho kỹ, đừng thua trên tay ta, nếu không ta sẽ thiến ngươi!”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng vẫn duy trì không cảm xúc, đôi mắt lại nhìn vào những cái móng tay đỏ chót của nàng ta.

“Ngươi nhìn cái gì hả? Cút ngay!”

Tây Môn Ẩm Nguyệt vô ý thức rút tay về, nghiêm khắc quát.

“Móng tay của trưởng lão được chăm sóc rất sạch sẽ.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười đầy ẩn ý rồi chậm rãi bước ra khỏi căn phòng.

Trong sảnh chính của tổ đội Canh, hàng đống vụ án đang chất đống trên bàn, mười mấy tên bộ khoái cấp dưới đang vùi đầu bận rộn.

Từ Bắc Vọng lấy sổ điểm danh, đóng dấu lên đó rồi một mình đi về phòng riêng của bộ khoái cấp trên.

Vì điểm danh bằng cách ký tên, Từ Bắc Vọng không khỏi than thở, tại sao tên của hắn không phải là Như Lai Thần Chưởng nhỉ?

…..

…..

Trong căn phòng bộ khoái cấp trên rộng rãi, Từ Bắc Vọng ngồi trên ghế, dùng ngón tay ấn vào huyệt thái dương.

Tại sao hắn lại muốn giấu diếm sự việc ngày hôm qua, khiến cho Diệt Tuyệt càng chán ghét hắn hơn?

Có hai lý do.

Đầu tiên, Diệt Tuyệt thuộc phe hoàng hậu.

Triều đình Đại Càn bây giờ gồm có phe hoàng hậu, phe hoàng quý phi và phe bảo vệ hoàng quyền. Có thể nói, ba thế lực này đấu với nhau đến thiên hôn địa ám.

Ngoại trừ Thiên Cơ Các vốn luôn bí ẩn, còn những nơi khác trong thiên hạ, cho dù phồn hoa hay hẻo lánh thì đều có dấu vết của việc tranh đua đảng phái.

Với tư cách là tùy tùng của nhân vật nữ phản diện, lập trường của Từ Bắc Vọng sẽ không dễ dàng bị dao động.

Người nào thuộc phe đối lập, thì tự động được tính là kẻ địch.

Diệt Tuyệt muốn hỏi gì, hắn đương nhiên phải nói không biết.

Lý do thứ hai.

Diệp Thiên bây giờ là chuột tìm bảo bối của Từ Bắc Vọng.

Chuột tìm bảo bối thì càng ít nổi bật càng tốt, tốt nhất là không có tiếng tăm gì.

Hắn cứ sống hèn mọn để gom góp bảo vật, đến lúc chiếm được cái tốt rồi lại tỏ ra trang bức.

“Cốc -”

Tiếng gõ cửa cắt ngang mạch suy nghĩ của Từ Bắc Vọng.

Chương 20: Khoảng cách đến lệnh bài tím đã gần thêm một bước! (2)

“Mời vào.”

Nam nhân xấu xí với hai nốt ve chó trên mặt đẩy cửa bước vào, hắn khom người nịnh nọt nói:

“Bắc Vọng à, đa tạ ngươi vừa rồi đã giải vây cho ta, Diệt Tuyệt không làm khó ngươi chứ?”

Mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt này, Từ Bắc Vọng đều nghĩ đến đội trưởng Giả Quý Giả, hắn cười nói: “Chỉ tiện tay thôi mà.”

“Hắc hắc…”

Lưu Miêu đang ôm tâm tư muốn làm thân với Từ Bắc Vọng, cho nên thái độ của hắn tôn kính khác thường: “Xin nhờ Bắc vọng chiếu cố tương lai nhóm bộ khoái nhiều hơn.”

“Không dám không dám.”

Từ Bắc Vọng tùy tiện nói cho có lệ.

Hai người trò chuyện một lúc, trong đó đều là Lưu Miêu nói mấy tin bát quái: “Đêm qua, nhi tử của Thôi Các lão bị phanh thây, đầu thân

tách rời, làm cả triều đình chấn kinh.”

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng hơi nghiêng người, giả vờ như đang hoảng sợ.

Lưu Miêu tiến lại gần hơn, tỏ ra thần bí nói: “Trên phố đồn rằng, chính là hoàng hậu nóng lòng muốn ra tay.”

“Ngươi nói xem, bà ta nhắm vào Thôi Các lão cũng được đi, đằng này lại còn muốn lão nhân gia phải gánh chịu nỗi đau mất con, đúng là Võ hoàng hậu lòng dạ rắn rết.”

Vừa dứt lời.

“Gâu gâu gâu!”

Một con chó mập mạp có bộ lông xám xen đốm trắng khắp người thò đầu vào ngạch cửa.

Lưu Miêu nhìn thấy nó thì lập tức cung kính xoay người cúi đầu chào.

Nó lắc lắc cái mũi đen rồi nói tiếng người: “Từ Bắc Vọng, nương nương cho gọi ngươi.”

“Làm phiền rồi.”

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu.

Con chó mập mạp “hưu” một tiếng rồi biến mất không thấy nữa.

Ngay lập tức, ánh mắt của Lưu Miêu bên cạnh lộ ra vẻ ghen tị, có thể yết kiến quý phi nương nương như vậy, quả nhiên không phải chỉ là trọng dụng bình thường.

Ngược lại, nét mặt Từ Bắc Vọng không thay đổi gì, hắn biết chắc trong lòng là vì chuyện Mị Ma.

…

Điện Dao Quang.

Ngư công công với hàng lông mày trắng muốt vẫn đứng hầu ở bậc thềm ngoài điện.

Khi nhìn thấy Từ Bắc Vọng, hắn ôn hòa nói: “Ngươi vào đi.”

Từ Bắc Vọng đi qua nhóm cung tỳ đứng quanh ngoại điện để tiến vào nội điện.

Một cỗ khí tức băng giá quen thuộc, nhưng trước điện còn có một nam tử trung niên mặc trường bào tím đáng đứng.

Lưng hắn hơi còng xuống, khuôn mặt vốn nho nhã nay lại tràn đầy vẻ chán nản và tang thương.

Từ Bắc Vọng đứng vào bên cạnh, sau đó khom người cúi đầu.

“Ngươi hãy nén bi thương. Cứ yên tâm đi, bản cung dù có đào ba tấc đất cũng sẽ tìm ra hung thủ giết người.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương trong bộ y phục quý phi màu tím trầm giọng nói, đôi mắt phượng màu ngọc bích rực bắn ra sát ý tứ phía.

Đôi mắt bi thương của Thôi Hữu ánh lên sự cảm kích, khom người nói: “Đa tạ nương nương vì báo thù cho hạ quan.”

Nói xong, hắn xin cáo lui rồi lảo đảo ra ngoài.

Trong nội điện chỉ còn có hai người, Từ Bắc Vọng từ đầu đến cuối đều cúi mặt xuống đất, không dám nhìn trộm đôi chân ngọc tuyệt phẩm kia, sợ chói mù mắt chó.

Nhân vật nữ phản diện có vẻ đẹp cao quý lạnh lùng, bấy giờ lại lười biếng nói: “Tin tức của ngươi rất có giá trị.”

Ông!

Một lệnh bài màu đỏ lơ lửng giữa không trung.

Từ Bắc Vọng cung kính cất lệnh bài đỏ vào tay áo như thể lấy được báu vật.

Đây được tính là thời khắc lịch sử đó!

Tuy chỉ là lệnh bài đỏ có cấp bậc thấp nhất, nhưng khoảng cách đến lệnh bài tím đã gần thêm một bước.

Từ Bắc Vọng đoán rằng, việc ký kết khế ước Mị Ma của Thôi trưởng tử chắc chắn đã đem lại phẩm cấp không thấp.

Ông!

Đột nhiên.

Xung quanh hắn tràn ngập chân khí màu bạc, một cỗ ma khí mạnh mẽ dao động tiến vào huyệt Khí Hải của Từ Bắc Vọng, khiến hắn một phen hoảng sợ.

Một lá cờ dài năm tấc treo lơ lửng giữa không trung, hắc khí bao quanh màu đỏ như máu của nó.

Cờ trừ ma!

Lấy tà ma trong nguyên thể ma quỷ, rồi kết hợp với chân khí màu bạc, luyện chế thành cờ này.

Chỉ lá cờ này, nếu thực lực chênh lệch không lớn, hắn có thể dễ dàng trấn áp yêu ma cấp cao.

Chân khí bắn tới cánh tay phải của Từ Bắc Vọng, một giọt máu bay vào bên trong lá cờ, sau đó lá cờ cuộn lại và thu vào tay áo của hắn.

Mắt phượng của Đệ Ngũ Cẩm Sương nhắm lại, bình thản nghĩ trong lòng: "Căn cốt rác rưởi cũng được cải thiện rồi, không tồi."

Từ Bắc Vọng trông mong nhìn nàng, như thể đang mong chờ phần thưởng tiếp theo.

"Cút!"

Đến khi giọng điệu thờ ơ truyền vào tai, Từ Bắc Vọng mới cung kính nói "Vâng", cáo từ rời đi.

….

….

Đường lớn Hoàng Thành.

Từ Bắc Vọng chăm chú nhìn về phía bóng lưng thê lương của Thôi các lão phía trước, trong lòng thầm nhủ. Mình có nên tiết lộ bí mật với ông ấy không?

Vợ ngươi lăn lộn trên giường cùng với Võ Quốc Cữu a!

Không được, đường đường là một phụ thần quyền cao chức trọng, bị người ta vạch trần khuyết điểm ngay giữa đường xá như vậy, mặt mũi biết giấu vào đâu?

Từ Bắc Vọng nhíu mày, cân nhắc hai bên lợi hại.

Việc này vẫn nên uyển chuyển gợi ý thì hơn!

Suy cho cùng, đệ đệ của hoàng hậu cả ngày đều chim liền cánh cây liền cành với Thôi phu nhân, vạn nhất ngày nào đó hắn sai khiến Thôi phu nhân làm ra chuyện gì đó thì sao?

Chương 21: Tiệt hồ (1)

(*) Tiệt hồ: cướp đường phát tài của người khác.

Nghĩ đến đây, hắn bước nhanh đến chắp tay chào hỏi: “Thôi các lão.”

Thôi Hựu Phủ không thèm quay đầu lại: “Chuyện gì?”

Từ Bắc Vọng không nói mấy lời nén bi thương gì đó, hắn như đang lĩnh giáo mà nói: “Các lão bụng đầy kinh luân, học nhiều biết rộng, xin hỏi ngươi có biết một loại yêu thú thân người, nhưng lại có đầu trâu không?”

“Ngưu đầu sao?”

Thôi Hựu Phủ xoay người, nhận ra đối phương là con trai của Từ Tĩnh, ông ta liền trả lời: “Trên núi Lang Nha còn rất nhiều, nhưng chỉ là loài yêu vật cấp thấp không đáng lo ngại.”

Từ Bắc Vọng tiếp tục hỏi: “Dám hỏi Các lão, loài ô quy toàn thân ánh hiện sắc xanh lục, là loài yêu nghiệt gì?”

Mi tâm Thôi Hựu Phủ khẽ nhíu, thiếu kiên nhẫn đáp: “Lục mao thần quy, loại kiến thức phổ thông này cũng không biết, về nhà hỏi lại cha ngươi đi!”

Nói rồi bèn tức giận phất ống tay áo.

“Thôi các lão, phải kiên cường lên nha.”

Từ Bắc Vọng u sầu nói.

Nghe thấy ngữ khí thương xót này của hắn, trong lòng Thôi Các lão không khỏi có chút xúc động.

Ông ta thở dài một tiếng, rồi rảo bước rời đi.

Từ Bắc Vọng nhịn không được từ tốn mở miệng: “Giang Nam gió thổi bờ xanh biếc, nào lúc trăng in dẫn lối về.”

Thôi Hựu Phủ giật mình, vô thức thốt lên một câu: “Thơ hay!”

Ông ta dừng bước, xoay người lại trên mặt lộ vẻ tán thưởng: “Một chữ xanh vừa hàm súc lại diệu kỳ, tạo cho cảnh thơ có cảm giác tươi sáng.”

Ông ta bỗng khựng lại rồi lắc đầu: “Đáng tiếc đã không luyện rèn văn thơ, nếu không thì cũng đã có thể tu hành hạo nhiên chính khí của nho gia.”

Ông ta lặp đi lặp lại câu thơ này, ý thơ nồng đậm nét ưu sầu, làm ông ta nhớ đến vị trưởng tử đã chết thảm, mà bất giác rơi nước mắt.

Từ Bắc Vọng thấy vậy, dứt khoát từ bỏ ám chỉ chuyện vợ của ông ta, chờ sau này hẵng nói.

Thế là hắn khom người thi lễ, chắp tay rời đi.

....

....

Ngã tư phồn hoa, mọi người đi lại rộn ràng bên đường, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Khúc cua qua ngõ nhỏ.

Một tên thư sinh đầu đội khăn vuông, eo mang trường kiếm đột nhiên dừng bước.

Hắn ta giơ chân lên, đạp manh xuống túi tiền rơi trên mặt đất, sau đó cẩn thận ngó nghiêng bốn phía.

Cách đó mấy trượng, một vị nam tử mặc áo trắng, dáng vẻ phong thần tuấn lãng nhàn nhạt nhìn về phía tên thư sinh.

Hai con ngươi hắn ta thâm thuý, khí thế cao cao tại thượng, bộ dáng coi thường tất thảy.

Thư sinh đau lòng không thôi, gượng cười nói: “Người gặp đều có phần, chúng ta chia đều được không?”

Từ Bắc Vọng giữ nguyên vẻ mặt bình thản đàm nhiên, trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Vừa rồi lúc đối phương nhặt tiền, hắn tò mò tra thử vận khí của đối phương một chút.

Tháp vận khí của tên thư sinh này sao lại kỳ quái như thế chứ?

Rõ ràng chỉ có ba mươi hai tầng, nhưng bên trên lại loé hiện ra hào quang của cấp bậc từ năm mươi tầng trở lên.

Chỉ có thể dùng hai chữ "quỷ dị" để hình dung.

Từ Bắc Vọng lặng lẽ nói: "Ta không có hứng thứ với tiền bạc, túi tiền này thuộc về sở hữu của huynh đài."

Thư sinh mừng rỡ ra mặt, hắn vội vàng nhặt túi tiền lên, hất hất ước lượng rồi thoả mãn bỏ vào trong túi thơm.

Phân lượng của cái này không nhẹ nha!

Người nam tử tuấn dật trước mắt, là minh chứng hoàn mỹ cho cái gì gọi là công tử thế gia, ôn nhu như ngọc.

Khí chất tiêu sái thoát tục đó, đúng là thiên hạ vô song!

Thư sinh cung cung kính kính nói: "Tại hạ Liễu Đông Phương, dám hỏi các hạ là ai?"

Từ Bắc Vọng không trả lời, tên thư sinh chỉ là một con sâu cái kiến đang ở giai đoạn luyện khí, còn chưa xứng biết tên của hắn.

Từ Bắc Vọng đang chăm chú quan sát tháp vận khí của tên thư sinh, lúc đối phương lấy túi tiền ra, năm mươi tầng tháp trên đầu vẫn ánh hiện hào quang như cũ.

"Ngươi đi đâu?"

Ngữ khí của Từ Bắc Vọng vừa ôn nhu vừa thân thiết.

Liễu thư sinh tâm tình vui vẻ, cười nói: "Tại hạ phải đến thành Nam mua lễ vật, tặng cho ân sư."

Tử Bắc Vọng "Ể" một tiếng: "Thật có duyên, vừa hay ta cũng đang trên đường đi đến thành Nam, muốn cùng đồng hành không?"

Liễu thư sinh không hề cự tuyệt, mà ngược lại còn vội vã nhận lời.

Thấy nam nhân mặc áo trắng này, khí độ không thua kém gì hoàng thân quý tộc, hắn nhất định phải nịnh bợ.

Hai người thi lễ với nhau rồi sóng vai rời đi.

Dọc đường, Liễu thư sinh không ngừng thăm dò gia thế của Từ Bắc Vọng, nhưng đều bị Từ Bắc Vọng lấp liếm cho qua.

Từ Bắc Vọng mở miệng nói: “Ta thật hâm mộ cơ duyên của Liễu công tử, cả đời này của ta đến một đồng cũng không có mà nhặt, càng đừng nói đến túi tiền lớn như vậy.”

Ặc!

Liễu thư sinh lập tức biến sắc, vẻ mặt nịnh bợ tức thời biến mất sạch sẽ.

Loại quỷ xui xẻo này, tuyệt đối không thể kết thâm giao!

Phải biết rõ trong thế giới võ đạo này, căn cốt thiên phú chỉ là cơ sở, còn vận khí may mắn mới đặc biệt quan trọng.

Ngay cả khi tiến thân vào quan trường Đại Càn, nếu không có cơ duyên thì làm sao có thể từng bước lên cao được đây?

Loại người xui xẻo như vậy, đã định phải tầm thường vô vị cả đời.

Đáng tiếc, chỉ được mỗi cái dáng vẻ là ăn may.

Liêu Đông Phương lập tức né ra xa mấy bước, giữ khoảng cách nhất định với Từ Bắc Vọng, sống chết không muốn dính lấy thứ xui xẻo này.

Chương 22: Tiệt hồ (2)

Hai người trầm mặt đi đến thành Nam.

Thành nam có hai khu vực.

Một là chợ bán thức ăn, cửa hàng hương liệu, tạp hoá, y phục, vân vân.

Một nơi khác nhỏ hơn một chút, chính là chỗ chuyên dành cho võ sĩ cung ứng giao dịch.

Ở đây có dược liệu trân quý, đan dược, binh khí thượng phẩm được tinh chế, thậm chí là công pháp Hoàng giới cũng có.

Liễu Đông Phương nhanh chân đi đến trước một sạp hàng, xem ra đã sớm nhìn trúng một món đồ ở đó, hôm nay mới dành đủ tiền đẻ mua.

Từ Bắc Vọng cũng đi sát theo sau.

Chưởng quỷ của sạp vỉa hè này là một người đàn ông trung niên gầy trơ cả xương.

“Nghiên mực đó, ta mua!”

Liễu Đông Phương chỉ vào một chiếc nghiên mực được điêu khắc tỉ mỉ từ đá tảng, hoa văn nhuyễn mịn như tơ.

Chưởng quỹ nhận ra hắn ta, cười híp mắt nói.

“Một giá, ba trăm lượng.”

Liễu Đông Phương cắn cắn răng, lấy từ trong ống tay áo ra ba tờ ngân phiếu vứt về phía chưởng quỹ: “Tiền đây!”

n sư yêu thích sưu tầm nghiên mực, nên hắn phải làm hợp ý ông ấy, nếu không thì sao có thể nhận được sự coi trọng đây?

Cho dù phải bỏ ra một khoảng tiền lớn cũng xứng đáng.

Từ Bắc Vọng đang đứng ở đằng xa xa, ánh mắt vô cùng kinh ngạc, lúc tên thư sinh vừa chạm đến nghiên mực đó, tháp vận khí trên đầu hắn tức thời giống như được chích thuốc kích thích vậy.

Sáng vụt đến chín mươi hai tầng!

Hào quang toả chiếu bốn phía!

Ban đầu vận khí của tên thư sinh này chỉ có ba mươi hai tầng, sự biến hoá này đã chứng minh rõ ràng, nghiên mực kia chính là bảo vật!

Hắn không ngờ rằng, thông qua việc quan sát tháp vận khí, hắn còn có thể cướp đường phát tài của người khác.

“Dừng tay, ta muốn mua!”

Một tiếng thét chói tai vang lên, doạ cho chưởng quỹ giật mình rụt tay lại.

Sắc mặt Liễu Đông Phương có chút khó coi, hắn không ngờ vị nam tử mặc áo trắng sẽ đoạt đồ trên tay mình. Nhưng đây chính là lễ vật mà hắn sớm đã nhìn trúng, quyết sẽ không tuỳ tiện nhường cho người khác.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, vị nam tử áo trắng này, không phải là người mà hắn có thể đắc tội.

“Quân tử không đoạt thứ tốt của người khác.”

Liễu Đông Phương lớn tiếng chất vấn.

Ngụ ý, loại hành vi này của ngươi sẽ phải gánh chịu sự khinh thường phỉ nhổ.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hờ hững: “Thật xin lỗi, ta không phải quân tử.”

Liễu Đông Phương ngạc nhiên.

Chưởng quỹ cũng ngu ngơ hồi lâu, nhưng có điều đã kịp phản ứng lại:

“Đây là nghiên mực cực phẩm a, giống như da thịt của con gái, mềm mại nõn nà mà không trơn trượt, thanh tâm dưỡng thần…”

“Công tử đồng ý ra giá bao nhiêu?”

Hai bên tự động nâng giá, hắn ta mới có thể kiếm được nhiều thêm một chút chứ!

“Không phải chúng ta đã thống nhất với nhau xong rồi sao?”

Ánh mắt Liễu Đông Phương tràn ngập phẫn nộ, vứt túi tiền nhặt được ra:

“Thêm hai mươi lượng, hi vọng chưởng quỹ giữ lời.”

Chưởng quỹ đảo mắt, liếc nhìn về phía Từ Bắc Vọng: “Công tử, ngươi xem món này….”

Khí chất tướng mạo của hai người khác nhau một trời một vực, vị công tử áo trắng này, làm kiểu gì cũng phải hét giá một ngàn lượng đúng không? Nếu không thì sao xứng với thân phận của hắn.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, hắn lạnh giọng nói: “Phụng lệnh của quý phi nương nương, đến đây tuần sát!”

Eo!

Một khối lệnh bài màu đỏ được vứt lên quầy hàng.

Chưởng quỷ vừa nhìn thấy thì lập tức lạnh cả sống lưng.

Phượng hoàng trên lệnh bài sinh động như thật, không thể nào là giả được.

Là con chó săn của nữ nhân đó!

“Mời công tử hoan hỉ nhận lấy!”

Giọng nói của chưởng quỷ run lên bần bật, hắn bước nhanh đến rồi dâng nghiên mực bằng cả hai tay.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, hắn nhận lấy nghiên mực, sau đó bàn tay chưởng quỹ xuất hiện ngana phiếu ba trăm lượng.

Lúc rời đi, Từ Bắc Vọng vòng qua Liễu thư sinh đang giương ánh mắt phẫn nộ không cam lòng, nhìn thấy tháp khí vận trên đầu hắn sớm đã trở về giá trị ban đầu, ba mươi hai tầng.

Từ Bắc Vọng thu hồi ánh mắt, hắn cầm nghiên mực trong tay rồi chậm rãi rời đi.

Liễu Đông Phương siết chặt nắm đấm, sau khi nghiên mực bị người ta nhanh chân cướp trước, trong lòng hắn bất giác nảy sinh cảm giác mất mát thất vọng.

Giống như hắn đã mất đi đồ vật có thể thay đổi vận mệnh của hắn vậy.

Thư sinh lắc lắc đầu, áp chế cảm giác uỷ khuất trong lòng. Bị người ta bắt nạt thì đã sao? Hèn mọn như hắn, sao có thể tranh giành đồ vật với nhân vật như vậy?

.....

.....

Từ Bắc Vọng chặn một chiếc xe ngựa, vội vã chạy về Lục Phiến Môn.

Hắn muốn xem thử thứ này là bảo vật gì.

Không ngờ rằng còn có thể đào ra được công năng ẩn tàng trong hệ thống, đó chính là cướp đường phát tài của người khác.

Một khi giá trị vận khí của người nào đó đột nhiên được thăng cấp, vậy cũng có nghĩa là hắn có thể thu hoạch được cơ duyên sao?

Không tệ, đúng là không tệ.

Chương 23: Chấp hành nhiệm vụ (1)

Tổ đội Canh.

Gió mát nhè nhẹ, mang đến một cỗ hương thơm nồng nàn.

“Cung nghênh tổ trưởng Nhan.”

Những bộ khoái mới xếp thành hai hàng, sau đó cúi đầu nhìn nhau, biểu cảm quái dị khó tả.

Một “nữ nhân” mặc chiếc váy ngắn thêu hoa màu hồng phấn chậm rãi bước đến, dáng đi nàng ta vô cùng uyển chuyển, lẳng lơ đong đưa.

Kiểu tóc đuôi ngựa kép gợn sóng đặc biệt mê người.

Đáng tiếc, những tên nam nhân thô kệch ở đây lại không hề có cảm giác tim đập chân run như thường lệ.

Khuôn mặt của người phụ này thoa một lớp son phấn thật dày, tuy không toát lên vẻ xinh đẹp, nhưng cũng sáng rực rỡ như viên minh châu.

“Ẩm Nguyệt muội muội, ta tới rồi.”

Nàng ta khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nở nụ cười tươi như hoa, khiến các bộ khoái ở đây không khỏi rùng mình một cái. Giọng nói …… tráng kiện này quả thật nổi cả da gà.

Nhan Giới, còn được gọi với tên Nhan Như Ngọc, là một trong Tứ Đại Danh Bộ, đứng thứ 12 trên bảng Thanh Vân, đồng tổ trưởng của tổ đội Canh, cũng là con trai trưởng của Nhan gia tại Hà Đông.

Đúng, không phải đích nữ. . .

Mà là tử.

Nhớ lại chuyện xưa, ai mà không phải là một công tử phong độ nhẹ nhàng chứ?

Nhan công tử của Nhan gia, vừa hiền lành lại vừa nho nhã, năm mười lăm tuổi đã làm tạo nên thanh danh ở kinh đô.

Ai ngờ, một lần nhìn thấy Diệt Tuyệt, lại tạo thành sai lầm cả đời.

Ai cũng biết, Diệt Tuyệt căm hận đàn ông đến tận xương tuỷ, vậy làm sao bây giờ?

Nhan công tử vì muốn tiếp cận nàng, mà đã nghĩ ra một cách thức rất quái dị…

Đó chính là ăn mặc thành một cô gái xinh đẹp!

Từ lúc mặc cái yếm kia vào, tựa hồ mở ra một chiếc hộp ma quái, hắn hoàn toàn dấn thân đi lên một con đường không có lối về.

Kể từ đó, hắn không còn ngưỡng mộ Diệt Tuyệt nữa, mà ngược lại xem nàng như tỷ muội.

“Nữ nhân chúng ta làm bằng nước, còn nam nhân bọn hắn làm từ bùn, vừa nhìn thấy liền có cảm giác vẩn đục bức người.”

Nhan Giới một mặt ghét bỏ, nhéo nhéo cái mũi ngọc tinh xảo của mình, sau đó nói với nữ nhân đang đứng phía trước.

Những bộ khoái mới không dám tỏ vẻ tức giận, chỉ có thể thầm mắng mỏ con thỏ đang nâng mông nịnh nọt kia!

Tây Môn Ẩm Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, gương mặt xinh đẹp vẫn luôn mang vẻ sát khí kia lập tức hoà hoãn trở lại, nàng ấm áp nói: “Giới tỷ tỷ, tỷ tìm ta có chuyện gì vậy?”

Nhan Giới uốn éo eo cong, tiến lại gần rồi cười duyên: “Có một nhiệm vụ, nhưng nô gia không thể tự mình xử lý được, nên ta tới cầu xin muội muội giúp đỡ.”

Nghe vậy, biểu cảm của Tây Môn Ẩm Nguyệt bỗng trì trệ.

Câu nói này được thốt ra từ trong miệng của một người đường đường là Tứ Đại Danh Bộ, chứng tỏ nhiệm vụ này hẳn phải rất khó giải quyết.

Mắt của nàng lộ ra vẻ hưng phấn, thúc giục: “Mau nói!”

Nhan Giới ra hiệu đừng kích động, sau đó nhấn vào cổ tay trắng một cái, chợt trong chiếc vòng ngọc có một tập tài liệu bay ra.

Vẻ mặt của tất cả bộ khoái ở đây đều tràn đầy hâm mộ, đây chính là bảo bối trữ đồ vật, đồ quý hiếm à nha!

Tây Môn Ẩm Nguyệt mở tập tài liệu ra, chăm chú xem cẩn thận.

Hồi lâu sau, Nhan Giới mới nhẹ nhàng gật đầu: “Hai người chúng ta cùng hợp lực, vấn đề này không lớn…”

m thanh ngừng lại một chút.

Tây Môn Ẩm Nguyệt đột nhiên khẽ động khóe môi, lộ ra nụ cười trêu chọc.

. . .

. . .

Bên trong sở.

“Đến tột cùng là cái gì. . .”

Vì giới hạn kiến thức, Từ Bắc Vọng nghiên cứu nửa canh giờ mà vẫn không hiểu được sự bí ẩn của cái nghiên mực này.

Ngay lúc hắn đang bực bội….

“Từ Bắc Vọng!”

Một giọng nói quen thuộc truyền vào, kèm theo đó là tiếng bước chân một nhanh một chậm.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng nhét nghiên mực vào ngăn kéo, sau đó vẻ mặt nhàn nhạt đi ra ngoài.

“Nhan đại mỹ nhân ghé thăm đến phòng ốc sơ sài này, ta đúng là may mắn ba đời mà.”

Nhìn thấy hai người trước mắt, hắn lập tức cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Giới lộ ra vẻ thẹn thùng, đôi mắt như nước mùa thu chớp chớp tựa hồ đang nói chuyện.

Sáng chói đến mức làm mù cặp mắt chó của ta…Từ Bắc Vọng không đành lòng nhìn thẳng, cho nên lén lút dời mắt đi chỗ khác.

Tây Môn Ẩm Nguyệt ngóc cằm lên, đem hồ sơ đưa tới: “Xem trước một chút đi.”

Từ Bắc Vọng thong dong tiếp nhận, rồi mở ra xem xét.

Đây là vụ án liên quan đến một con heo.

Nửa tháng trước, người dân trong thôn đang cắt cỏ cho heo ăn, có heo con nào đố đã ăn phải dị vật giống như cam thảo, ban đêm đột nhiên xông ra khỏi chuồng, nuốt sống cả một nhà chủ nhân của nó.

(*) Cam thảo: là một vị thuốc rất thông dụng trong Đông y và Tây y.

Ngay sau đó, toàn bộ ngôi làng lập tức bị tàn sát không sót một ai, khắp nơi đều là khung cảnh hoang tàn, còn Trư yêu thì biến mất chẳng thấy vết tích.

Hôm qua, một đám du hiệp giang hồ chết thảm ở Mang Sơn, chỉ có một người trở về từ cõi chết, chạy về Lục Phiến Môn để báo án.

Lục Phiến Môn đã tìm một họa sĩ, dựa theo lời thuật lại từ miệng của du hiệp, bọn hắn xác định thủ phạm chính là con heo con bị biến dị đang ẩn nấp.

Chương 24: Chấp hành nhiệm vụ (2)

Sau khi xem xong, không đợi Từ Bắc Vọng đặt câu hỏi, Diệt Tuyệt đã dứt khoát nói: “Ngươi là người ưu tú nhất trong tổ đội Canh. Thân là tổ trưởng, ta có trách nhiệm phải bồi dưỡng ngươi.”

“Cho nên nhiệm vụ này, ta sẽ cho ngươi chỉ huy điều hành, hỗ trợ tổ trưởng ta trừ yêu.”

Lời vừa dứt, Nhan Giới một mặt kinh hãi.

Hắn lên tiếng ngăn lại: “Muội muội, không thể được, kia là Trư yêu cấp sáu đấy!”

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng ngưng tụ thành hai mũi kim sắc bén.

Tây Môn Ẩm Nguyệt lạnh lùng nhìn Nhan Giới, quát lớn: “Có ta ở bên cạnh, hắn nhất định sẽ bình yên vô sự. Đây là chuyện nội bộ của tổ đội Canh, ngươi muốn nhúng tay vào sao?”

Bị nàng nghiêm khắc răn dạy, Nhan Giới lập tức bày ra nước mắt óng ánh, ủy khuất hức hức.

Kỳ thật trong lòng của hắn rất rõ, Tây Môn muội muội nhất định là đang trả thù chuyện công, nhưng là chị em tốt với nhau, hắn đương nhiên đứng về phía của muội muội.

“Không đi.”

Từ Bắc Vọng bác bỏ.

“Đây là nhiệm vụ!”

Tây Môn Ẩm Nguyệt hùng hồn nói.

Từ Bắc Vọng nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt sắc bén gần như lộ bản chất: “Ta không đủ tư cách chấp hành nhiệm vụ cỡ này.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt không sợ đối mặt, hùng hổ dọa người: “Không trải qua gian khổ thì làm sao trưởng thành được? Đừng phụ lòng nỗi khổ tâm của bản tổ trưởng.”

Dường như nhìn thấu được tâm tư của Từ Bắc Vọng, nàng không nhẹ không nặng hừ một tiếng: “Tôn chỉ của Lục Phiến Môn là tuyệt đối phục tùng theo mệnh lệnh.”

Vẻ mặt của Từ Bắc Vọng chợt trở nên lạnh lẽo, nhưng rất nhanh đã khống chế lại tâm trạng thất thường của mình.

Tây Môn Ẩm Nguyệt lại nhìn hắn lần nữa, ngẩng cái cổ trắng tuyết lên giống như một con thiên nga nhỏ kiêu ngạo.

“Nếu như ngươi có bất kỳ chỗ nào không hài lòng với quyết định của ta, hoan nghênh ngươi vượt cấp đi tìm Chỉ huy sứ.”

“Hoặc là đi nói với Từ Thị lang, đúng rồi, cũng có thể kể khổ với Quý phi nương nương.”

Nàng nói thẳng, trong giọng nói tràn ngập sự mỉa mai.

Hộ bộ Thị Lang, Phó Thiên Hộ trong Mai Hoa Ti thì như thế nào? Căn bản không có tư cách nhúng tay vào chuyện nội bộ của Lục Phiến Môn.

Trừ phi ả độc phụ ở trong điện Dao Quang kia tạo áp lực cho nàng.

Nhưng ả độc phụ đứng trên thiên hạ kia, thực sự sẽ trợ giúp hắn trốn tránh nhiệm vụ ư?

Hoang đường!

Độc phụ chưa bao giờ nuôi phế vật!

Nhan Giới lặng lẽ dò xét Từ Bắc Vọng.

Tên công tử bột chỉ có mẽ ngoài của tổ đội Canh này đã thay đổi quá nhiều.

Đối mặt với những ác ý nhằm vào mình, vậy mà hắn vẫn luôn giữu thái độ lạnh lùng tỉnh táo, người này bụng dạ cực sâu!

Cộng thêm trận chiến tại Thái Bạch Lâu đêm đó, mỹ nam họ Từ này quả là không đơn giản!

Vì để làm dịu bầu không khí, Nhan Giới nũng nịu nói: “Từ công tử, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, thì ngươi có thể đi vào Tàng Kinh Các của hoàng thất, được lựa chọn một bản Huyền giai công pháp.”

Từ Bắc Vọng rất bình tĩnh gật đầu, trong mắt lộ ý cười khiến người khác không rét mà run: “Tổ trưởng Tây Môn, ngươi đã thu hẹp đường đi rồi.”

Chạm phải ánh mắt kia, Tây Môn Ẩm Nguyệt nhất thời cảm thấy tim mình đập hơi nhanh.

Nàng không khỏi khẽ bật cười, mình vậy mà suýt nữa bị dọa ư?

“Mang Sơn ở ngay bên ngoài kinh thành, không cần phải chuẩn bị thêm gì đâu, tối nay thừa dịp lúc đêm buông xuống chúng ta lập tức đi diệt Trư Yêu.”

Sau khi bỏ lại câu nói đó, Tây Môn Ẩm Nguyệt phất tay áo rời đi.

Nhan Giới kéo váy đuổi theo sau, đi được vài bước, hắn ta quay người và nhắc nhở vài lời ngắn gọn:

“Từ công tử, đây là một con Trư Yêu quỷ dị, nó có thể phân thân, thực lực không thể khinh thường đâu.”

Ngụ ý bảo, tài nghệ này của ngươi vẫn là nên mang nhiều bảo vật phòng thân hơn đi.

Nhìn qua bóng lưng của nửa nam một nữ kia, vẻ mặt của Từ Bắc Vọng trở nên khó lường, không phân biệt được hắn đang vui hay đang giận.

. . .

Trong hành lang.

Nhan Giới có mười phần không hiểu: “Tây Môn muội muội, sao muội lại phải mang thứ vướng víu như vậy?”

Dựa vào uy quyền và ưu thế của chức tổ trưởng này, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể tìm cơ hội diệt trừ cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt kia.

Ví dụ như phái Từ Bắc Vọng ra ngoài, sau đó sắp xếp sát thủ ra tay giữa đường. Nhưng bây giờ Tây Môn Ẩm Nguyệt lại chấp hành nhiệm vụ cùng hắn, nếu như Từ Bắc Vọng không thể quay trở về, thì nàng ta chính là bia sống, chuẩn bị tiếp nhận sự trả thù mãnh liệt của Từ gia.

Tây Môn Ẩm Nguyệt không trả lời.

Kỳ thực, nàng thật sự không muốn giết Từ Bắc Vọng, vì cái chết của Từ Bắc Vọng chết thật sự vượt quá khả năng chịu đựng của nàng.

Huống hồ, nàng và Từ Bắc Vọng cũng không có thù hận lớn cỡ vậy.

Nàng chỉ là muốn dạy cho con thú dữ một bài học sâu sắc và khó quên mà thôi, tốt nhất là bị Trư Yêu đánh thành tàn phế đi.

Trước kia kẻ này làm nhiều việc ác thì cũng thôi đi, còn ở trước mặt mọi người ngỗ nghịch với nàng, nàng đều có thể nhịn.

Nhưng đáng tiếc, kể từ lúc tên cẩu tặc Từ Bắc Vọng này trắng trợn cướp đoạt nữ nhân, hành vi này đã khiến Tây Môn Ẩm Nguyệt căm hận đến cực hạn!

Đó còn là thiên chi kiêu nữ của nhà họ Thẩm, Thẩm Ấu Di trên bảng Thanh Vân, một thiếu nữ xinh đẹp và dịu dàng.

“Mặc dù ta và Thẩm Ấu Di chưa từng gặp mặt, nhưng cùng là phận nữ nhi, ta nhất định phải đòi lại công đạo cho nàng ấy.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt mặt lạnh như băng, sải bước đi xa.

Chương 25: Thợ săn và con mồi (1)

Cung Thái Sơ.

Đôi lông mày trắng của Ngư công công run lên một cái, ông ta không khỏi trêu chọc: “Số lần ngươi yết kiến cũng quá thường xuyên rồi đó?”

Từ Bắc Vọng vẫn không biến sắc, ánh mắt khi nhìn lão thái giám vừa đơn thuần vừa trung thành.

Tại sao kiếp trước các minh tinh suốt ngày mua hotsearch để làm gì? Không phải để duy trì số lượng fan và lượng tương tác hùng hậu à.

Những người mến mộ nương nương trải dài khắp thiên hạ, ta mà không ló mặt ra để xoát độ tồn tại thì chỉ sợ rằng lão nhân gia nàng ấy sẽ quên ta mất.

Bởi vì là yết kiến, nên hắn phải xếp hàng theo quy củ .

Sau một khoảng thời gian chờ đợi, một tiếng thông bẩm vang lên, sau đó Từ Bắc Vọng đi theo cung nữ eo thon mông vểnh bước vào ngự hoa viên.

Mặt hồ bao phủ trong sương mù nằm chính giữa một bãi đá rộng, rặng liễu bao quanh, lan can được quấn bằng lụa nhiều màu sắc.

Ầm!

Nguyệt cán của nữ phản diện hung hăng vung mạnh, quả cầu tròn xẹt qua không trung tạo thành một vòng cung lóe ánh vàng, sau đó xuyên thẳng vào long môn (khung thành), đập mạnh vào trên tấm bảng mây.

“Bóng tốt, xuất sắc!”

Dưới gốc cây liễu, Từ Bắc Vọng phát ra tiếng hoan hô nồng nhiệt.

Từ góc nhìn của hắn, bộ váy tím của nữ phản diện bay phấp phới giống như một bức tranh thủy mặc có màu vẽ tuyệt đẹp.

Loại ý vị như tiên, cách biệt hồng trần tựa như bẩm sinh, Từ Bắc Vọng chưa từng nhìn thấy một loại khí chất nào mang lại cảm giác tương phản như vậy.

Nàng có thể ngây thơ hồn nhiên giống như một em gái khóa dưới, nhưng vẫn có thể quyến rũ như mật ngọt như một nữ nhân thành thục xinh đẹp.

Từ Bắc Vọng chỉ có thể tóm lại trong một từ — —

Thần bí.

Đúng, chính là thần bí khó lường.

Một người như vậy không nên tồn tại trên thế giới này.

“Cút lại đây!”

Một tiếng quát lạnh lùng cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ của Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng đi đến chỗ nhuyễn tháp rồi dừng lại cách đó vài trượng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp rộng rãi, bưng lên ly rượu tuyết nhấp giọng, lười biếng nói: “Nếu như ngươi rảnh đến phát hoảng thì cung Thái Sơ còn thiếu vài tên thái giám quét tước đấy.”

Từ Bắc Vọng sớm đã quen với kiểu cách nói chuyện của nữ phản diện, hắn nhanh chóng dâng nghiên mực bằng cả hai tay rồi cung kính nói: “Đây là lễ vật mà ti chức muốn hiếu kính với nương nương.”

Đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nheo lại, cười nhẹ nói: “Ngươi cho bổn cung nhặt phế phẩm sao?”

À cái này… Khuôn mặt Từ Bắc Vọng lộ ra vẻ xấu hổ.

“Ngược lại cũng lanh lợi đấy.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương dừng trên khuôn mặt tuấn tú của hắn vài giây, sau đó thờ ơ nói: “Người bình thường thật sự sẽ không biết đây là vật gì.”

“Nghiên mực tuy rằng tầm thường, nhưng bên trong có phong ấn một đạo trận pháp.”

“Trận pháp?”

Từ Bắc Vọng nghi hoặc.

“Ngu ngốc.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thấp giọng mắng một tiếng, cổ tay trắng nõn phất nhẹ, chân khí cuồn cuộn cuốn tới.

Thân thể Từ Bắc Vọng run rẩy, bên trong cơ thể phát ra tiếng ong

ong, một giọt máu từ trên trán tự động bay vào trong nghiên mực.

Ngay lập tức, nghiên mực bay lơ lửng trên không trung, ánh sáng vàng tỏa ra tứ phía.

Một tòa lồng giam hư ảo xuất hiện trước mắt hắn.

Từ Bắc Vọng kinh ngạc, nhỏ máu nhận chủ, thật sự đơn giản như vậy hả?

Không phải hắn chưa từng nghĩ đến mà là không dám thử, lỡ như đây là đồ vật của yêu ma thì sao?

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn thấu suy nghĩ của hắn, thản nhiên nói: "Nếu nhốt thân thể kẻ địch trong lồng giam, chân khí của hắn ta sẽ bị áp chế xuống cùng cấp bậc với ngươi."

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm nghiên mực, trên mặt lộ ra vẻ vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Giải thích đơn giản— —

Nếu cấp độ của bản thân là đồng, kẻ địch là vàng, đánh không lại thì phải làm sao?

Vậy thì áp chế cấp độ của kẻ địch xuống đồng là được, sau đó lại dùng thao tác thành thục ở hạng đồng mà đánh bại hắn.

"Đương nhiên cũng có ngoại lệ, nếu nhốt võ giả vượt cấp lục phẩm trung giai, trận pháp của lồng giam sẽ bị vỡ nát."

Giọng nói lạnh lẽo pha chút từ tính tiếp tục vang lên.

Từ Bắc Vọng gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Cái gọi là ngoại lệ, đương nhiên đang ám chỉ những thiên chi kiêu tử giao chiến vượt cấp.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng liếc xéo hắn, giọng điệu không kiên nhẫn được nữa: "Hiện tại có thể cút rồi chứ?"

Từ Bắc Vọng hơi ngập ngừng, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, mang theo…"

Ầm!

Lồng giam biến mất ngay lập tức, nghiên mực rung chuyển vài lần,

khảm vào trong thân thể Từ Bắc Vọng.

Không, chỉ là khảm lên trên quần áo.

Tay áo như tuyết hiện lên hoa văn sống động như thật của nghiên mực.

Từ Bắc Vọng cung kính nói: “Làm phiền nương nương rồi, ti chức xin cáo lui.”

Nói xong, hắn cũng không dám ở lại thêm nữa mà nhanh chóng rời đi.

Kỳ thật hắn muốn xin một túi trữ vật, dù sao thủ đoạn át chủ bài của hắn là cướp bảo vật, làm sao để cất giữ bảo vật chất thành núi mới là vấn đề lớn.

Đáng tiếc là túi trữ vật quá quý hiếm, hắn chưa đóng góp được bao nhiêu công lao cho nữ phản diện, tạm thời không có tư cách đòi hỏi hay trao đổi.

Bước tới lan can được quấn bằng lụa đầy màu sắc, Từ Bắc Vọng ma xui quỷ khiến mà quay đầu lại nói: “Nương nương, ta không muốn nỗ lực nữa.”

Vừa dứt lời.

“Ồn ào!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cuối cùng cũng mất kiên nhẫn mà trở nên bạo phát, một cây nguyệt cán đột nhiên xuất hiện trên không trung rồi quất mạnh về phía Từ Bắc Vọng.

Ầm!

Từ Bắc Vọng hoàn toàn không thể chống cự, đầu óc đứng hình, cơ thể lập tức bị hất lên không trung.

Chương 26: Thợ săn và con mồi (2)

Đường phố Kim Tước náo nhiệt bỗng chốc chìm vào im lặng.

“Bảo vật kìa!”

Bách tính và du khách vô cùng phấn khích, tất cả mọi người đều chỉ về phía bóng đen trên trời.

Bảo vật từ trên trời rơi xuống, phàm là người có năng lực đều thèm muốnc so được

Keng!

Binh khí ra khỏi vỏ!

Ngay lúc mấy võ giả nóng lòng muốn xông lên, bóng đen nhanh chóng rơi xuống.

Khi nhìn thấy rõ ràng, mọi người đều kinh hãi, đó thật ra là một nam tử.

Ầm!

Đám đông yên lặng như tờ.

Mmột cái hố sâu xuất hiện trên nền đá xanh, xung quanh được bao phủ bởi một lớp khí màu tím quanh quẩn, toàn thân Từ Bắc Vọng đau nhức vô cùng.

Đám đông khiếp sợ, vậy mà vị công tử tuấn tú này lại vẫn bình an vô sự, cũng quá kinh khủng rồi đó.

Từ Bắc Vọng nghênh đón vô số ánh mặt, bình tĩnh thong dong mà đứng dậy.

Hắn chắp tay sau lưng, sau đó bình tĩnh nói: “Phong cảnh trên trời cao cũng không tệ lắm.”

Xoạt!

Con đường lớn liền xôn xao một mảnh.

Lên trời ngắm cảnh!

Bốn chữ này liều lĩnh đến mức không ai sánh được, vậy mà lại bị thốt ra một cách hời hợt như thế.

Dường như bầu trời trong mắt hắn cùng lắm cũng chỉ như thế mà thôi.

Đám đông vừa kinh sợ vừa không khỏi cảm thấy thất bại tràn trề. Cuộc đời của bọn họ khi so với đối phương, thật đúng là vừa đáng

buồn vừa bất hạnh.

Cho dù thiên chi kiêu tử có tài năng xuất chúng đến đâu, cũng nhất định sẽ bị ánh sáng của hắn che lấp, biến thành vật làm nền màu xanh.

Làm sao đom đóm có thể tranh phát sáng cùng với ánh trăng chứ?

“Ài !”

Võ giả trẻ tuổi tự cho mình là thiên phú dị bẩm, thở dài một tiếng. Mà vị nam tử áo trắng kia, đã sớm đi xa lắm.

……

……

Nếu như ban nãy không có lớp chắn khí bảo vệ cơ thể, ta có phải sẽ rơi thành đống bùn nhão không?

Sau khi trải qua “cuộc hành trình” trên không trung, Từ Bắc Vọng đã chắc chắn định luật vạn vật hấp dẫn không phù hợp với thế giới võ hiệp này…

Từ Bắc Vọng mang tâm tình thoải mái trở về Từ phủ.

Tại vườn hoa uyển phía Tây, trong ao có mười mấy con cá chép đỏ mọng đang bơi lội xen giữa tám chín gốc hoa sen.

Sắc trời đã chớm thu, con đường lát sỏi trong vườn ngập tràn lá vàng, không có người quét dọn nên lộ ra một cảnh hoang tàn.

Một thiếu nữ mặc váy xòe màu cánh sen ngồi xổm bên cạnh bờ ao, nàng ta đang bưng một bát sứ nhỏ trong tay, sau đó thành thục ném mồi xuống nước, thu hút cá chép đỏ bơi lội tung tăng vui vẻ.

Làn gió nhẹ thổi qua, mơ hồ có thể nhìn thấy đường cong đầy đặn của bờ mông.

Từ Bắc Vọng thu lại ánh mắt, bóng người biến mất ở cuối hành lang.

Bàn tay mềm mại đang rắc mồi của Thẩm Ấu Di dừng lại, ánh mắt có chút hoảng hốt và mờ mịt.

Nàng dường như không thể ngờ đối phương vẫn lãnh đạm như vậy.

Tên ác liêu này không phải nên cởi bỏ lớp ngụy trang, sau đó để lộ

răng nanh hèn hạ sao?

Hắn đáng lẽ phải gấp gáp tàn phá cơ thể trong trắng của nàng chứ?

Vì sao lại tỏ ra xa lánh nàng như vậy?

Thẩm Ấu Di cũng không cố gắng đào sâu vào, vì chuyện này đã trở nên không cần thiết. Dù gì thì bản thân nàng đã trở thành chim hoàng yến được nuôi trong lồng của đối phương rồi.

Cho dù vẫn còn chút nghi ngờ không hiểu được, tâm tình căng thẳng của nàng cũng dần dần thả lỏng.

Hắn ta , tốt nhất cả đời này đừng đụng vào ta!

……

……

Phòng tu luyện.

Từ Bắc Vọng dựa vào bên bệ suối nước nóng, linh khí dồi dào tưới nhuần cơ thể hắn.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Từ Bắc Vọng chợt hiện lên một tia sát khí. Hắn đã có trận pháp áp chế chân khí, còn có bùa ẩn nấp có thể che giấu tu vi đối với các Tứ phẩm Tông Sư trở xuống.

Ai là thợ săn?

Còn ai là con mồi?

Mục tiêu của Từ Bắc Vọng sớm đã không phải là yêu trư quỷ quái nào đó, mà là thiên chi kiêu nữ Diệt Tuyệt của bảng xếp hạng Thanh Vân!

Dựa vào hai pháp bảo kia, hắn có lẽ đã đủ sức đánh một trận với nàng ta.

Tháp may mắn 90 tầng, hắn đã sớm thèm muốn nó từ lâu.

Hơn nữa, nàng ta còn là người chủ động trêu chọc hắn.

…..

…..

Gió đêm gào thét, trăng tròn treo cao.

Nếu phóng tầm mắt từ phía xa, núi rừng bị sắc bàng bạc bao phủ, phảng phất như có một con Ngân Long mênh mang to lớn đang uốn lượn giữa núi non trùng điệp.

Bên trên một bia đá to lớn sừng sững có khắc hai chữ "Mang Sơn".

Một nam, một thầy tướng số, một nữ, ba người đang đi lên núi theo đường lưu chuyển thư tín.

Mang Sơn thuộc quản hạt của kinh thành, các hoàng thân quốc thích thường hay đến đây để đi săn, tránh nóng, cho nên chỗ này luôn có sai dịch đi tuần tra.

Ba người hành tẩu dọc theo đường núi, tâm trạng Nhan Giới thoải mái nhàn du, nên hắn cứ ríu ra ríu rít suốt dọc đường.

Tây Môn Ẩm Nguyệt thỉnh thoảng phụ hoạ vào hai câu, thời gian còn lại thì chú tâm quan sát Từ Bắc Vọng.

Cái tên ác liêu này sao lại phong khinh vân đạm như thế? Lẽ nào hắn không thấy lo lắng sợ hãi, thậm chí cầu xin tha mạng sao?

Sực bình tĩnh của Từ Bắc Vọng có chút quỷ dị.

Lẽ nào hắn cho rằng bản thân chỉ cần dựa vào tà môn ngoại đạo là có thể trốn thoát khỏi sự uy hiếp của yêu trư?

"Từ công tử, không cần phải lo lắng."

Nhan Giới cho rằng Từ Bắc Vọng đang thấp thỏm bất an, y bèn dịu giọng an ủi.

Tuy rằng Nhan Giới có quan hệ thân thiết với Tây Môn muội muội, nhưng y không thể căm ghét Từ Bắc Vọng.

Suy cho cùng, nam nhân nhan sắc động lòng như hắn quả thật hiếm có trên đời, tiếc là tu vi có chút thấp kém.

Chương 27: Con heo này đã thu hoạch được kỳ ngộ sao? (1)

"Ngươi có thể câm miệng lại được không?"

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu mi tâm, trừng mắt nhìn Nhan Giới mấy giây.

Trên người mặc y phục nữ nhân, đầu đang cột tóc hai chùm, mà lại phát ra giọng điệu khẩn đặc như tiếng vịt đực, ngươi có biết khiến người ta buồn nôn cỡ nào không?

Nếu như chất giọng của ngươi mềm mỏng một chút, biết đâu bất ngờ, biết đâu cũng có thể hấp dẫn được một đám chân chó đẹp trai không bằng chai mặt.

"Ừ."

Nhan Giới nhẹ nhàng gật đầu, sau đó sẵng giọng nói với Diệt Tuyệt: "Muội muội, chúng ta không thèm để ý đến tên nam nhân xấu xa này nữa."

Tây Môn Ẩm Nguyệt gật đầu, trên tay nàng ta cầm một chiếc mâm tròn có hoa văn phức tạp, mâm tròn lúc này đang ẩn hiện một tầng ánh sáng màu hồng yếu ớt.

Đấy chính là Tầm Yêu Bàn của Lục Phiến môn, phẩm cấp của yêu vật tỷ lệ thuật với ánh hồng quang trên mâm tròn.

Phẩm cấp càng cao, hồng quang càng mãnh liệt.

Đột nhiên.

Nhan Giới xuất thủ

Đường mòn tĩnh mịch, tùng lâm gào thét.

Một đoạn đai lưng màu hồng phấn vụt bay, tiếp đến là tiếng réo vang của loài vật nhỏ, chiếc đai lưng quấn vào một con tuyết hồ ly chân đen nhỏ nhắn đáng yêu.

Con hồ ly không hề có tính công kích này chỉ xuất hiện vào ban đêm, trên người của của nó thoang thoảng một mùi xạ hương tự nhiên, nếu đem chế thành túi thơm cho các tiểu thư khuê các, thì đây chính là hàng thượng phẩm đệ nhất.

Ặc~ Ặc~

Tuyết hồ ly kêu lên hai tiếng giòn tan, rồi bị doạ đến ngất đi.

Nhan Giới ẵm nó lên, ỏn à ỏn ẻn nói: "Ngươi cũng nhát gan quá à nha."

Chỉ là một con vật nho nhỏ xen ngang, ba người họ cũng không quá để tâm đến, mâm tròn lại ẩn hiện ánh sáng màu hồng nhạt.

Sau gần nửa canh giờ đi bộ, ba người đã vào sâu đến mạn sườn của Mang Sơn, không gian xung quanh tĩnh lặng như tờ, không khí cũng trở nên lạnh lẽo.

Mà ánh hồng quang trên mâm tròn càng thêm rực rỡ đến bỏng mắt, trong đó còn mang theo ít sắc đỏ của máu tươi.

“Yêu trư chắc là đang ở trong khu vực này.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt quét mắt quan sát địa thế sơn lâm, ngữ khí vô cùng trầm ổn.

Một khi đã xác định được yêu trư đang ẩn nấp tại Mang sơn, thì nó chính là con heo nằm trong hũ rồi. Huống chi con heo này dựa vào việc nuốt nhầm linh thảo mà có được tu vi hùng mạnh, linh trí thấp kém của nó cũng không thể thay đổi được.

“Trên đỉnh núi có yêu thú phẩm cấp cao đang núp trong bí cảnh hung hiểm, yêu trư đương nhiên không dám quả đoán xông lên đó.”

“Chỉ còn ba hướng đông tây và nam, chúng ta chia ra mỗi người đi hướng.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, nhưng ngữ khí lại lộ ra sự chắc nịch không thể nghi ngờ.

Nhan Giới trầm mặc không nói gì, hắn hướng mắt nhìn về phía Từ Bắc Vọng một lúc, biểu cảm của đối phương vẫn phẳng lặng yên ắng.

Giống như hắn đã quen thuộc nhân tình ấm lạnh của thế gian, trải qua vô số phong sương tuyết nguyệt.

“Được.”

Vứt ra một chữ, hắn lắc mông rảo bước về hướng Đông Bắc mà đi.

Diệt Tuyệt khẽ nhếch cằm, cố gắng để lộ ra nụ cười nhạt nhẽo: “Ngươi không sao chứ?”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng trầm tĩnh như nước, cánh tay chắp sau lưng khẽ khàng siết chặt.

“Đây là khoá tín hiệu của Lục Phiến Môn, nếu chạm trán với yêu trư

thì rót chân khí vào bên trong khoá để cầu viện, ta sẽ lập tức chạy đến cứu ngươi.”

Một chiếc khoá nhỏ loang lổ vết rỉ sét hiện ra trong lòng bàn tay trống trơn của Diệt Tuyệt.

Cánh tay căng cứng của Từ Bắc Vọng dần lơi lỏng, hắn bình tĩnh nhận lấy khoá tín hiệu, sau đó trêu ghẹo: “Ta đoán tổ trưởng nhất định sẽ khoan thai chậm rãi mà đến.”

Đáy mắt Tây Môn Ẩm Nguyệt hiện lên một tia ngạc nhiên, nàng ta cũng không hề phủ nhận mà chỉ mỉa mai: “Hy vọng người cũng không lâm trận bỏ chạy. Đến lúc đó, ngươi không chỉ biến thành trò cười của cả kinh thành, mà còn khiến cho tổ đội Canh mất hết thể diện.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt quả thực là đang ôm ấp âm mưu này, chờ cho tên ác liêu này bị tàn phế hoặc là chỉ còn lại một chút hơi tàn, nàng ta mới chạy đến giải cứu.

Tóm lại là không thể để cho hắn ta toàn vẹn trở về kinh thành.

Rốt cuộc đã biết sợ rồi sao?

Khoé môi Tây Môn Ẩm Nguyệt cong cong, nàng ta kiêu ngạo gật đầu đồng ý, sau đó phiêu lãng đi về phía đông nam.

Từ Bắc Vọng chăm chú nhìn theo bóng lưng nàng ta, trên mặt lộ ra ý cười nhạt khó thấy rõ.

Sở dĩ vừa rồi hắn ta do dự không quyết, cũng là bởi vì không nắm chắc được mười mươi.

Suy cho cùng, một thiên kiêu chi nữ đứng hàng đầu của bảng Thanh Vân, hơn nữa còn sở hữu mặt dây chuyền ngọc trữ đồ trong tay, nàng ta nhất định có ẩn giấu một con át chủ bài.

Mạo hiểm cùng với cô ta, chi bằng lựa chọn phương thức chiếu tướng ổn thoả.

Đó chính là đánh lén!

Từ Bắc Vọng cơ hồ có thể xác định, hắn chắc chắn sẽ chạm trán với yêu trư bởi vì hai nguyên nhân.

Đầu tiên, yêu trư dù có ngu xuẩn đến mấy cũng biết chọn hồng chín mềm để bóp, hiếp yếu sợ mạnh là thiên tính của giới động vật.

Khi yêu trư cảm giác chính mình đang bị bao vây, lại phát hiện khí tức của Từ Bắc Vọng là yếu kém nhất, nó chắc chắn sẽ chọn lựa đột phá vòng vây từ hướng bên này.

Thứ hai, với loại thể chất xui xẻo như hắn, oan gia ngõ hẹp đụng mặt yêu trư là chuyện có xác suất rất lớn.

Cho nên, chờ đến lúc giằng co cùng với yêu trư, hắn phải lập tức khởi động khoá tín hiệu, sau đó giả ra bộ dáng nguy hiểm cận kề, dẫn dụ Diệt Tuyệt động thủ.

Đợi đến lúc trận chiến kịch liệt giữa nàng ta và yêu trư lên đến cao trào, lớp phòng bị sau lưng giảm xuống đến mức thấp nhất.

Tây Môn Ẩm Nguyệt sẽ nghênh đón lôi đình nhất kích của Từ Bắc Vọng!

Còn về chuyện đánh lén có vô sỉ hay không, vốn không phải là điều nhân vật phản diện nên cân nhắc.

Chương 28: Con heo này đã thu hoạch được kỳ ngộ sao? (2)

Từ Bắc Vọng càng đi sâu vào trong rừng, càng thấy những tảng đá kỳ dị san sát với nhau, hang sâu u cốc đâu đâu cũng có.

Chính ngay lúc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy rợn cả tóc gáy, nổi hết da gà da vịt, hình như có một bụi cỏ gai màu đỏ máu đang đi theo sau lưng hắn.

“Gào!”

Một tiếng rống chấn động màng nhĩ truyền ra từ u cốc, tựa như tiếng gào thét của cự thú ở Man Hoang.

Từ Bắc Vọng chậm rãi xoay người, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy dưới ánh trăng chính là một cái mũi heo cực kỳ to lớn.

Toàn thân con yêu trư có màu xám trắng, vóc dáng béo ú giống như một con trâu già.

Ầm!

Yêu trư đi về phía trước, mặt đất rung chuyển theo từng bước chân

của nó, bên trong đôi mắt toàn là tròng trắng, thậm chí còn hằn lên vài tơ máu tàn bạo.

Từ Bắc Vọng chắp tay sau lưng, ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Con heo này mập mạp béo tốt, nhưng cũng rất ngây thơ chân thành.

Hắn nhàn nhạt mở miệng: “Không ngờ rằng một tên đầu heo não lợn như ngươi cũng dám ăn thịt người cắn hồn quỷ.”

Yêu trư phát ra một ngụm hơi thở hôi thối, sau đó trào dâng sức mạnh cuồng bạo, cơ thể béo mập của nó xông về phía Từ Bắc Vọng, đụng phải đá tảng dọc đường.

Đá tảng vỡ nát ầm vang!

Tay áo của Từ Bắc Vọng vang lên tiếng vun vút, hắn trực tiếp sử dụng đòn sát thủ.

Nghiên mực treo lơ lửng giữa không trung bỗng nhiên giáng xuống từng đạo tơ sắt mỏng, kết thành một chiếc lồng giam ảo ảnh.

Móng giò lợn đang xông thẳng về trước của yêu trư bị chững lại giữa không khí, linh khí xung quanh trở nên điên cuồng chỉ trong chớp mắt, ánh mắt yêu trư cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Nó vậy mà lại đánh mất khống chế sức mạnh, thậm chí còn có cảm giác linh khí của nó bị lồng giam đồng hoá, sau đó sụt giảm rồi tiêu tán.

“Trấn áp!”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lùng, hắn đánh vào không trung một chưởng.

Từng đợt chân khí tuần hoàn nối tiếp không dứt trong huyệt Côn Luân, mang theo uy thế đáng sợ mà tuôn về phía yêu trư.

Yêu trư bị chưởng pháp của Từ Bắc Vọng bao trùm, lông mũi thô cứng không ngừng run rẩy.

Ầm!

Cơ thể yêu trư như bị va chạm với một khối thiên thạch, nó lập tức nằm rạp xuống đất, bên dưới còn có mấy tảng thịt mỡ đầm đìa máu tươi bị văng ra.

“Rống!”

Tiếng rống cuồng bạo vang lên, trên đầu heo hiện ra sắc đỏ máu quỷ dị, sau đó dần ngưng tụ lại thành ngọn lửa.

“Con người đáng chết!”

Khẩu âm xiên xẹo phun ra từ trong miệng yêu trư.

Từ Bắc Vọng quan sát nó, ngữ khí lạnh lùng nói: “Giết hại bách tính, đáng chết!”

Ngọn lửa trên đầu yêu trư càng ngày càng sâu đậm, heo nói tiếng người: “Ha ha ha, con người các ngươi tuỳ ý chọc tiết, mổ xẻ đồng loại ta, mà không cho lão trư ta giết chết các ngươi?”

Từ Bắc Vọng thoáng trầm mặc, hắn có chút á khẩu, không biết nên đối đáp thế nào, cuối cùng chỉ phun ra một câu:

“Vạn vật phải cạnh tranh thì mới có thể sinh tồn, đây là nguyên tắc của tự nhiên.”

Chiếc mũi heo to tướng run rẩy.

Từ Bắc Vọng giải thích đơn giản lại: “Chính là mạnh được yếu thua…”

Nói đến đấy, Từ Bắc Vọng bỗng dừng lại, tại sao hắn giải thích thuyết tiến hoá với một con lợn?

Ngay lúc này, một cảnh tượng quỷ dị đột nhiên phát sinh.

Một con heo khác xuất hiện, đó chính là phân thân của yêu trư.

Sau đó… nó lại phân ra thành hai con heo béo múp giống y nhau.

Đây chính là thiên phú mà yêu trư đã thức tỉnh được sau khi nuốt linh thảo, cũng bởi vì thế mà nó được gọi là yêu trư quỷ dị.

“Ngươi không tìm được ta đâu, há ha há há há há—”

Bốn cái đầu heo đồng thanh phát ra tiếng cười khinh miệt.

Động tác của bọn chúng chỉnh tề đồng loạt, không chỉ như thế, khí tức sức mạnh, bao gồm cả ngọn lửa trên đầu heo cũng đều giống y như nhau.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng bình tĩnh, căn bản không thể phát hiện được bất kỳ sự hoảng loạn nào, thậm chí còn cảm thấy có chút thú vị.

Hắn có BUG, phân thân thật giả há không phải là chuyện cỏn con thôi sao?

Trên đầu con yêu trư giả làm gì có tháp khí vận chứ?

Từ Bắc Vọng đột nhiên phát hiện lồng giam có thời gian hạn chế, cho nên hắn cần phải khởi động khoá tín hiệu, gọi Diệt Tuyệt đến cứu viện.

Ầm đùng đùng!

Bốn con heo đồng loạt húc đầu vào, sức mạnh điên cuồng tựa hồ có thể san trời lấp đất.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng tập trung nhìn quanh bốn phía, con heo đầu hàng bên phải là heo thật, tháp vận khí trên đầu nó đột ngột sáng đến tầng năm mươi.

Không!

Tầng thứ chín mươi bảy vậy mà cũng lấp loé ánh hào quang yếu ớt.

Giống hệt như tình cảnh của tên Liễu Tiên Sinh kia.

Lẽ nào….

Con heo này đã thu hoạch được kỳ ngộ sao?

“Grào!”

Khi bầu không khí nơi đây đang im lặng như tờ, bốn tiếng gầm thét rung chuyển núi rừng.

Từ Bắc Vọng vẫn giữ biểu cảm không cảm xúc, vì trong lòng vẫn còn đang cân nhắc lợi hại, cho nên hắn vẫn chưa khởi động khoá tín hiệu.

Sự thay đổi của tháp vận khí cho thấy, nếu con lợn này không chết thì chắc chắn nó sẽ có cơ hội hóa thành hình người.

Dù sao thì hắn ở chỗ Liễu thư sinh cũng đã nếm qua ngon ngọt, cảm giác giành được cơ duyên không thua gì trúng giải nhất xổ số ở kiếp trước.

Nhưng nếu thả yêu trư này đi thì sẽ làm trái kế hoạch săn giết của Diệt Tuyệt.

Trong chớp mắt tiếp theo, Từ Bắc Vọng ra ngay quyết định.

Người vẫn luôn ở Lục Phiến Môn, sớm muộn gì hắn cũng có thể trả thù Diệt Tuyệt.

Nhưng bỏ lỡ cơ hội lần này, thì với thể chất không may mắn của hắn, chỉ sợ sẽ vĩnh viễn mất luôn bảo bối!

Oành bùm bùm!

Dưới ánh trăng lập lờ trong đêm, bốn cặp mắt heo phản chiếu ra ánh sáng màu đỏ tươi đáng sợ, bầu không khí trở nên bỏng rát, bốn đốm lửa lập loè như ẩn như hiện.

“Súc sinh.”

Trong mắt Từ Bắc Vọng hiện lên sát ý sắc bén và dữ tợn.

Sau đó lấy hắn làm trung tâm, mặt đất hàng chục mét xung quanh đều được nâng lên và một khối bùn từ trên cao trút xuống.

Một đầu lợn giả bị chặt đứt trong không trung.

Máu tươi bắn ra tung tóe như mưa.

Thả KP và đề cử để mình có động lực nhé :”>

Chương 29: Tinh tuỷ!

Đôi mắt của yêu trư rỉ ra máu tươi đậm đặc, đốm lửa trên đầu mờ đi một chút.

Từ Bắc Vọng lắc cổ tay, chân khí sắc bén trong lòng bàn tay hắn bất ngờ quét về con yêu trư ở bên phải.

Yêu trư hoảng sợ kinh khủng, từng thớ thịt trên thân nó run lên bần bật.

Đôi mắt đen của nhân loại kia giống như hỏa nhãn kim tinh vậy, cứ thế trực tiếp khóa chặt vào chủ thể của nó.

Tuy nói yêu trư như nghé con không sợ hổ, nhưng đối mặt với cái chết thì sao lại không cảm thấy kinh hãi chứ?

Trốn!

Đây là suy nghĩ duy nhất còn sót lại trong đầu nó.

Yêu trư quay người, vươn bộ móng mạnh mẽ phi nước đại về hướng Tây Bắc.

Lồng giam chỉ có thể ngăn chặn sức mạnh của nó chứ không thể nhốt nó lại.

Từ Bắc Vọng nhìn thấy ba đầu yêu trư hợp lại thành một chạy về phía hang sâu tăm tối, sắc mặt của hắn vẫn giữ vẻ bình thản.

Ong ong ong!

Lưới sắt hư ảo vỡ vụn, nghiên mực lơ lửng run lên mấy cái trước khi bay trở lại ống tay áo của Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào đồ án, trên đó xuất hiện một vết nứt rõ ràng.

Hắn nghĩ chắc là cấm chế chỉ phát huy trong phạm vi nhất định.

Từ Bắc Vọng lần theo khí tức của yêu trư bằng tốc độ cực nhanh.

Nếu đây là một võ giả thất phẩm đỉnh phong bình thường, thì với sự

chênh lệch về chân khí như thế này thì căn bản không đuổi kịp.

Nhưng đây lại là một con yêu trư có cơ thể cồng kềnh, Từ Bắc Vọng hiển nhiên có thể giữ nó trong tầm mắt của mình.

“Ngao ô — —”

Cuồng phong gào thét hoà cùng tiếng dã thú gầm gừ truyền đến từ thâm sơn cùng cốc.

Dầu trời dưới màn đêm mịt mù bụi vàng xen lẫn với cành cây và gỗ vụn.

Từ Bắc Vọng xem như đã chứng kiến sức mạnh thực sự của “lợn ủi đất”.

Trên đường bỏ chạy, yêu trư mạnh mẽ dùng xương mũi cứng rắn của mình lật ủi không ít cây cối lên trời, hình như nó đang cố gắng trốn thoát bằng cách chui xuống mặt đất.

Tuy nhiên, kẻ thù phía sau vẫn luôn theo sát nó như âm hồn khó tan.

“Nhân loại khó chơi!”

Yêu trư vừa giận vừa sợ, những cọng lông cứng như rễ cây bao phủ toàn thân dựng thẳng lên, nó dứt khoát dồn tất cả sức lực để ủi thẳng vào một ngọn núi dốc đứng.

Ầm ầm!

Những tảng đá lăn xuống với khí thế kinh người.

Cơ thể yêu trư cũng nhanh chóng rơi xuống, biến mất trong vài nhịp thở.

Từhân ảnh Từ Bắc Vọng vọt đến từ đằng xa, chân khí toàn thân cấp tốc lưu chuyển, sắc mặt cũng không còn bình tĩnh như trước.

Hắn vừa nhìn thấy tháp vận khí của yêu trư tăng vọt trong chớp mắt, chín mươi tòa tháp phát ra ánh sáng chói mắt!

Từ Bắc Vọng không hề do dự mà cũng nhảy xuống núi sâu theo cách tương tự.

…

…

“Làm sao có thể…”

Trong hang động nhỏ bên dưới lồng đất, yêu trư trợn to hai mắt, cảm thấy khó tin đến cực điểm. Nó còn chưa kịp mở miệng heo ra cười thành tiếng thì cơ thể to khỏe đã ngay lập tức bị kéo căng như tên đã lên dây.

Cái lồng giam chật chội mà con yêu trư vô cùng chán ghét lại xuất hiện một lần nữa, nó tiếp tục bị một chưởng chụp lấy…

Khí thế mạnh mẽ, dứt khoát bá đạo!

Một chưởng mang theo ánh cầu vồng xuyên qua mặt trời vỗ xuống.

“Không!”

Yêu trư gào thét rên rỉ, cơ thể của nó bị chân khí đập nát, máu tươi trào ra từ các vết thương lớn.

Bịch!

Cơ thể to lớn ngã mạnh xuống đất, một viên yêu đan màu đỏ rực bọc trong nội tạng từ từ bay lên.

Từ Bắc Vọng không thèm liếc nhìn yêu đan đến một lần, mắt hắn đang dán chặt vào vách đá.

Con ngươi của hắn bỗng nhiên co rụt lại, sắc mặt thất thố hiếm thấy.

Từng dòng, từng tia linh khí dày đặc bốc lên, khiến toàn bộ hang động trở nên huyền ảo lạ thường.

Một vòng xoáy chuyển động cuồn cuộn trên vách đá, linh khí đậm đặc đến mức Từ Bắc Vọng không nhịn được mà than thở!

Mà sâu bên trong vòng xoáy, một chiếc roi trong suốt long lanh đang từ từ dịch chuyển.

Tinh tủy!

Lại là tinh tủy!!!

Từ Bắc Vọng rung động sâu sắc!

Trong thế giới tu luyện võ thuật, ngoài trừ căn cốt vận khí, tài nguyên cũng vô cùng quan trọng.

Vì sao Đại Càn dùng vàng và bạc làm tiền tệ chung?

Vì tinh thạch cung cấp cho võ giả tu luyện quá khan hiếm!

Nếu vài khối tinh thạch được bày bán ngoài phố, chúng sẽ nhanh chóng khơi mào một cuộc quyết đấu sinh tử giữa các võ giả.

Còn sự xuất hiện của mỏ quặng tinh thạch, cho dù loại mỏ quặng có diện tích nhỏ nhất thì cũng đủ nhấc lên một trận gió tanh mưa máu ở Đại Càn!

Huống chi đây còn là tinh tủy – hạch tâm của mỏ quặng? Nó chắc chắn sẽ gây chấn động cả Cửu Châu, các gia tộc hào môn truyền thừa mấy nghìn năm đều sẽ ra tay!

Phải biết rằng, mỗi khu mỏ quặng tinh thạch đều thai nghén từ tinh tủy!

“Ta giàu rồi!”

Từ Bắc Vọng nhanh chóng đi về phía vòng xoáy.

Linh khí nồng đậm suýt chút nữa khiến hắn ngạt thở!

Cảm giác sảng khoái đến mức run rẩy lan ra khắp toàn thân, thật sự còn sướng hơn chuyện lăn giường gấp vạn lần!

Tinh tủy giống như cảm nhận được nguy hiểm nên vội vàng chui vào vách đá, nhưng đã bị một bàn tay nắm chặt.

Một vài giọt nước lơ lửng xuất hiện trong vòng xoáy, đó là tinh hoa cô đặc từ tinh tủy.

Từ Bắc Vọng dứt khoát áp mặt vào đó để liếm mút.

Roi nhỏ run bần bật, điên cuồng vặn vẹo.

“Oành!”

Tinh hoa của linh khí đậm đặc thấm vào lục phủ ngũ tạng, huyệt Khí Hải bên trong cơ thể nhanh chóng bành trướng!

Ba —-

Khí hải phát ra âm thanh thanh thúy êm tai.

Bát phẩm hạ giai đỉnh phong!

Lại ba —

Bát phẩm trung giai!

Nuốt đến giọt tinh hoa cuối cùng.

Như một con thuyền nhỏ đang trôi trên biển linh khí thì sóng biển mãnh liệt dâng trào.

Ba!!!

Tiếp tục tăng cấp.

Bát phẩm thượng giai!!

Huyệt Khí Hải rốt cục cũng tràn đầy, ngừng mở rộng, cũng ngừng nhận thêm.

Từ Bắc Vọng chậm rãi mở mắt ra, khí chất càng thêm bất phàm, trên người tràn đầy uy lực.

Hắn chiêm ngưỡng tinh tủy long lanh hoàn mỹ, sau đó nhét nó vào trong tay áo.

Hắn cũng thuận thế xoay người nhặt mấy khối linh thạch trên mặt đất.

Sau khi kiểm tra không thiếu sót gì, Từ Bắc Vọng bước ra ngoài, rồi đứng lại.

Hắn nhìn cái xác lợn mập mạp rồi nghiêm túc nói: “Trư ca, ngươi là ân nhân của ta.”

Nói xong, chân khí mãnh liệt của bát phẩm thượng giai xuất ra, đất đá trong hang động trực tiếp bị nhấc lên.

Đống đất đá vụn màu vàng bay lên trời rồi rơi xuống trên xác của yêu trư, tạo thành một ngọn núi nhỏ.

Chân khí ngưng tụ thành một mũi dao sắt bén.

Tiếng va chạm giữa sắt và đá vang lên.

Dưới chân ngọn núi nhỏ dựng lên một hòn đá ta, trên đó viết năm chữ lớn rồng bay phượng múa….

“Hảo vận heo chi mộ.”

(Mộ của heo may mắn)

Chương 30: Vũ gia

Thân ảnh Từ Bắc Vọng dần tan biến trong hang động dưới lòng đất. Hắn sợ mình sẽ gặp phải Diệt Tuyệt và tên đàn bà kia nên đã trực tiếp mở ra bùa ẩn nấp.

“Xuy…”

Từ Bắc Vọng dẫn dắt chân khí đốt cháy lá bùa, chờ đến khi một sức mạnh vô hình bao trùm lấy thân thể, hắn mới đi xuống núi với tốc độ nhanh nhất.

…

…

Đỉnh núi Mang Sơn quanh năm bao phủ trong tầng tầng lớp lớp sương mù lạnh đến thấu xương.

Trong một khu quặng mỏ tăm tối yên tĩnh, chỉ có lác đác mấy chiếc đèn lồng đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Hàng chục nô lệ khai thác mỏ đang mặc quần áo thật dày, tay cầm xẻng, lưng đeo giỏ, đào đất không biết mệt mỏi, người nào người nấy cũng đều gầy trơ xương.

Đột nhiên.

“Nhìn kìa!”

Một người nô lệ khai thác mỏ đột nhiên trở nên chết lặng, ánh mắt của hắn ngập tràn vẻ kinh hoàng.

Một mảnh giấy vàng đung đưa trong quặng mỏ.

Trên giấy là hình vẽ một con thú hung dữ, có hai mắt dưới nách, răng hổ chân người, trông vô cùng đáng sợ.

Đây rõ ràng là một con Thao Thiết thượng cổ!

Lúc này, con thú trên giấy không ngừng di chuyển khắp ngóc ngách khu mỏ, cặp mắt hung ác kia lóe lên ánh sáng màu đỏ khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

“Đi báo chủ nhân ngay!”

Một tên nô lệ hoảng sợ hét lên.

Người bên cạnh vội vàng lao đi.

Cách đó vài dặm, một tòa nhà cổ kính có đại sảnh chiếm diện tích rất lớn, xung quanh rải rác một ít căn nhà nhỏ.

“Chủ nhân, con thú giấy nổi điên rồi!”

Tên nô lệ khai thác mỏ quỳ gối trước cửa, hét về phía căn phòng ở chính giữa.

Không lâu sau, một tên nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi mở cửa bước ra, đôi mắt của hắn vẫn còn đang mơ màng ngái ngủ.

Hắn đang mặc trên người một chiếc váy ngủ bằng lụa tơ tằm, vai trái có xăm hoa văn lưỡi đao ngang tàng.

Người trong thiên hạ không ai không biết hoa văn này.

Đó là gia huy của Vũ gia!

Gia tộc của hoàng hậu Đại Càn, nữ nhân noi theo Võ hậu mà chấp chưởng quyền hành thiên hạ.

“Nói!”

Vũ Thực lạnh lùng nhìn tên nô lệ.

Tên nô lệ mấp máy môi thuật lại sự chuyển động của con thú giấy lúc vừa nãy.

Vũ Thực đột nhiên biến sắc, đáy mắt hiện lên một tia hưng phấn mạnh mẽ.

Chẳng lẽ… con thú giấy cảm nhận được khí tức của tinh tủy?

Thao Thiết thượng cổ nổi tiếng tham lam và hung dữ, mà Thao Thiết trên tờ giấy này chính là do thuật sĩ Tây Vực nhị phẩm luyện chế thành, dùng để dò tìm tinh hoa của tinh tủy.

“Ngươi đi… gõ chuông vàng trên tháp canh đi!”

Vũ Thực cố gắng hết sức để kiềm chế cảm xúc mừng rỡ như điên của mình, nhưng giọng nói của hắn vẫn không nhịn được mà khẽ run

rẩy.

Hắn vừa dứt lời thì lập tức vội vàng rời đi.

“Ba năm, ta đợi ngươi đã ba năm rồi, ngươi có biết ba năm qua ta đã sống thế nào không?”

“Núi non chót vót, lạnh giá quanh năm, mưa gió sướt mướt ngày đêm, lại còn có tiếng dã thú tru hoang mỗi đêm, ta thật sự nhịn đủ rồi!”

“Trời không phụ lòng người, ta đã thoát rồi!”

Vũ Thực vung nắm đấm ăn mừng.

Đúng vậy, hắn là người phụ trách khai thác quặng mỏ này trong ba năm qua!

Lúc đầu hắn còn vui mừng khôn xiết khi tìm được tinh thạch, nhưng dần dần lại sinh ra tâm lí chán ghét.

Tìm nhiều tinh thạch hơn thì sao chứ? Gia tộc hắn vẫn phát tử lệnh, nhất định phải tìm cho ra tinh tủy!

Nhưng sao có dễ dàng tìm thấy tinh tủy giữa ngọn núi Mang Sơn dài vạn dặm này? Huống hồ, nó còn là tinh tủy chuyển động trong linh khí.

Không những thế, kinh thành Đại Càn sát ngay bên cạnh, cho nên hắn phải giữ bí mật việc khai thác tinh thạch một cách tuyệt đối. Nếu không, chấn động do sạt lở băng trên núi và các vết nứt trên mặt đất chắc chắn sẽ làm lộ ra các mỏ tinh thạch cỡ lớn.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Vũ Thực đã đi đến một căn phòng thấp nhỏ.

“Trưởng lão.”

Hắn gõ nhè nhẹ vào cửa.

“Có chuyện gì?”

Một giọng nói khàn khàn phát ra.

Vũ Thực vui mừng khôn xiết, nhẹ giọng nói: “Hình như tinh tủy đã xuất hiện.”

Vù –

Cánh cửa bật tung, một lão nhân có lông mày như tằm đang nằm giữa phòng.

Cái nhíu mày của trưởng lão Vũ gia cũng giãn ra, đối với tin tức tốt như thế này, tâm cảnh có như giếng cổ cũng khó mà không gợn sóng.

Người trẻ tuổi còn không chịu đựng được nơi chết tiệt này, thì lão già như ông cũng không thể nào chịu nổi!

Đông!

Đông đông đông!

Tiếng chuông từ xa vang lên, người của Vũ gia ở khu vực khai thác quặng mỏ đều tập trung lại.

Một dãy đèn lồng xuất hiện bên trong hầm mỏ, chiếu sáng cả con đường chỉ trong tích tắc.

Mặc dù tiết trời lặng gió, nhưng con thú bên trong tờ giấy vẫn bay lượn trong không khí, chân dung của Thao Thiết trở nên vô cùng dữ tợn, giống như nó đã rơi vào trạng thái nóng nảy cực độ.

“Lên!”

Trưởng lão của Vũ gia thi triển bí pháp, hai viên tinh thạch cứng rắn khảm vào trong đôi mắt của Thao Thiết.

“Gầm——”

Con thú giấy gầm lên một tiếng vang vọng cả trời xanh, sau đó xé giấy bay phất phới ra bene ngoài.

Vũ Thực tập trung tinh thần, múa bút thành văn viết ra một bức thư thỉnh công.

Nhờ vào công pháp cướp đoạt tinh tủy này, hắn chắc chắn sẽ được cô mẫu trọng dụng.

“Xuất phát!”

Trưởng lão thét lên một tiếng, người của Vũ gia hùng hổ xông ra đột kích.

Chương 31: Chỉ là một mỹ nam tử hái nấm mà thôi (1)

Vào giờ sửu chính hai khắc, gần đến canh năm, chim trĩ đực trong núi bắt đầu hót vang.

(*) Sửu chính hai khắc: khoảng thời gian từ 02：15 ~ 02：30

Giữa cơn mưa phùn mịt mờ, có hai người vội vã đi ra từ khe núi tăm tối.

Sắc mặt của Diệt Tuyệt vô cùng u ám, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tầm Yêu Bàn.

Tầm Yêu Bàn chỉ lập lòe tia sáng đỏ yếu ớt, điều đó có nghĩa xung quanh đây chỉ có yêu thú cấp thấp.

Nhan Giới nhìn nàng, giọng điệu nghiêm túc hiếm thấy: “Muội muội, ngươi nghĩ ra cách để đối phó với Từ gia chưa?”

Hắn gần như có thể chắc chắn rằng Từ Bắc Vọng đã bị giết bởi Yêu trư quỷ dị, nếu không thì tại sao khóa tín hiệu của hắn lại không có phản ứng?

Ánh mắt Diệt Tuyệt hiện lên một tia hoảng sợ, giọng nói khàn khàn: “Cứ tiếp tục tìm đi, tên ác liêu này phúc lớn mạng lớn, sẽ không dễ dàng chết như vậy được.”

Nàng vốn chỉ muốn dạy cho tên ác liêu Từ Bắc Vọng một bài học, chứ không thật sự muốn dồn hắn đến chỗ chết.

Vì để làm dịu cơn khủng hoảng của Tây Môn Ẩm Nguyệt, Nhan Giới dịu dàng khuyên: “Việc này chỉ có mỗi chúng ta biết, vậy chẳng phải chỉ cần bịa ra một lý do là được rồi sao?”

“Chúng ta cứ nói là Từ Bắc Vọng đã gặp phải yêu thú cấp cao, dù muội đã liều mạng giải cứu nhưng vẫn không thể….”

“Câm miệng!”

Diệt Tuyệt ngắt lời hắn, lạnh giọng nói: “Tiếp tục tìm.”

Nhan Giới quan sát nàng vài giây, hắn cũng bắt đầu nâng cao ngữ điệu: “Chúng ta đã tìm kiếm dọc theo phương hướng của Từ Bắc

Vọng hơn hai canh giờ…”

Nhan Giới chợt ngừng một lúc, hắn suy đoán: “Hay là Từ Bắc Vọng lâm trận bỏ trốn.”

Nhớ đến khả năng này, Diệt Tuyệt khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nàng ta định mở miệng đáp lại, Diệt Tuyệt đột nhiên đánh hơi được một tia khí tức.

Khoảnh khắc ngay sau đó, núi rừng rung chuyển, dã thú gầm thét.

Ầm ầm!

Một con thú giấy đang bay lơ lửng trên không từ phía xa xa, theo sau nó là một trận đồ khí tức cuồn cuộn.

“Đây là?”

Thân thể ẻo lả của Nhan Giới trở nên căng, giống như hắn gặp phải đại nạn.

Tuy nhiên, con quái vật giấy rất nhanh liền bay đi nơi khác, một vị lão giả vóc người cao lớn đạp gió bám theo nó.

“Đại Tông Sư!”

“Đi thôi, chỗ này không nên ở lâu.”

Sau khi qua cơn kinh ngạc, Nhan Giới vội vàng thúc giục Tây Môn Ẩm Nguyệt rời đi.

Tây Môn Ẩm Nguyệt im lặng một lúc, sau đó chỉ biết thở dài một tiếng.

Ngay khi hai người đang đi về phía chân núi, một tràng tiếng bước chân dày đặc truyền đến, mấy chục bóng người xuất hiện từ bên trong thâm sơn cùng cốc.

Nhan Giới lặng lẽ thi triển đồng thuật để xem rõ huy hiệu gia tộc trên áo choàng của nhóm người này.

Chính ngay lúc đó.

Ầm!

Một thanh kiếm đột nhiên treo trên bầu trời!

Trên trời hình thành một bức màn kiếm âm u, mà lại dường như bị xé toạc ra.

……

……

Bên ngoài hang động.

Người của Vũ gia đang xếp từng hàng từ đằng xa, thần sắc mỗi người đều vô cùng nghiêm trang nhưng vẫn ẩn hiện biểu cảm chờ mong.

Tuy nhiên, bầu không khí bên trong hang động giàu linh khí lại hoàn toàn trái ngược.

Nơi này tựa như một ngôi mộ u ám, ngột ngạt.

“Gầm——”

Con thú giấy Thao Thiết trở nên mất kiểm soát mà gầm lên, hai vệt máu đen chảy ra từ đôi mắt của nó.

Sắc mặt vị trưởng lão Vũ gia cũng cực kỳ dữ tợn, thanh kiếm khổng lồ treo lơ lửng trên không trung phát ra tiếng leng keng.

“Không có, không có tinh tủy…”

Nhìn vết roi da trên vách hang động, lần đầu tiên trong đời Vũ Thực cảm nhận được sự tuyệt vọng khốn cùng.

Vũ gia ròng rã đào ba năm, thế mà tinh tủy lại ẩn chứa ở đây!!!

Bọn hắn đã sắp đạt được thành quả tốt đẹp, nhưng không ngờ lại bị người khác nhanh tay giành trước.

Cảm giác này giống như đã sắp lên tới đỉnh cao, nhưng lại bị người ta dùng chân hung hăng đạp một cước, cứ thế mà trực tiếp rơi xuống vực sâu vạn trượng!

Hận!

Oán hận ngập trời!

Vũ Thực tức đến mức mí mắt như sắp bị rách ra, các thớ trên mặt run rẩy dữ dội.

“Cho dù có đào ba tấc đất cũng phải chém tên đốn mạt đó ra thành vạn mảnh!”

Trưởng lão Vũ gia gào thét một tiếng, kiếm khí lan tràn hỗn loạn, ngọn núi trực tiếp hóa thành bột phấn.

……

……

Ong ong ong!

Thanh kiếm khổng lồ mang theo kiếm ý vô song bao phủ hai người Diệt Tuyệt và ngụy nương.

(*) Ngụy nương: chỉ người giống con gái, giả gái, ở đây là chỉ Nhan Giới.

Con Thao Thiết bằng giấy bay lượn xung quanh hai người.

Vũ Thực rất muốn giữ bình tĩnh, nhưng cơn tức giận vô biên đang dần nuốt chửng hắn từng chút một.

“Tổ trưởng Tây Môn, ngươi đến núi Mang Sơn để làm gì?”

Hắn nhìn chằm chằm Tây Môn Ẩm Nguyệt, dùng ngữ khí như là ép cung mà hỏi chuyện.

Người trước mặt là một trong tứ đại danh bổ, thiên kiêu trên bảng Thanh Vân, còn là một hậu bối mà cô mẫu tương đối thưởng thức.

Thế nhưng bây giờ Vũ Thực không quan tâm được nhiều như vậy, hắn chỉ muốn lấy được tinh tủy, cho nên không ngại sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào!

Dù trong lòng đầy nghi ngờ, nhưng ngoài mặt Diệt Tuyệt vẫn tỏ ra bình tĩnh thong dong: “Làm sao? Ta chấp hành nhiệm vụ của Lục Phiến Môn còn cần phải báo cáo với ngươi?”

Sắc mặt Vũ Thực trở nên cứng đờ, hắn nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Nếu như các ngươi không hợp tác, vậy thì ta đành đắc tội rồi!”

Ầm!

Chương 32: Chỉ là một mỹ nam

tử hái nấm mà thôi (2)

Bức màn kiếm sừng sửng giữa trời đất càng thêm u ám.

Cặp chân mày sâu róm của vị trưởng lão nhíu lại, nhưng ông ta vẫn còn giữ lại một chút kiêng dè, trầm giọng đe dọa: “Hai vị là thiên kiêu trên bảng Thanh Vân do triều đình bồi dưỡng, tương lai vô cùng hứa hẹn, lão phu không muốn phá hủy nhân tài.”

Nhan Giới và Diệt Tuyệt liếc nhau, hai người bọn họ đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cho nên lập tức mở miệng trả lời: “Chúng ta đi tìm giết Yêu trư quỷ dị.”

Trưởng lão híp mắt nhìn thẳng: “Chỉ hai người các ngươi?”

Thông qua quái thú giấy, ông ta có thể xác định trên người bọn họ không có khí tức của tinh tủy.

Nhan Giới im lặng một chút, thản nhiên bảo: “Ngoài ra còn có bộ khoái cấp bốn của tổ đội Canh là Từ Bắc Vọng, nhưng hiện giờ không rõ tung tích, chúng ta đang tìm hắn.”

Ồ!

Kiếm khí của đại kiếm tăng vọt, trưởng lão tức giận nói: “Lập tức phong tỏa các con đường ra vào núi Mang Sơn, sau đó xuống nha môn dưới chân núi kiểm tra ghi chép.”

“Lão phu dù có phải lật tung cả ngọn núi Mang Sơn này cũng phải tìm cho ra cái tên họ Từ đó! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Khi vừa mới dứt lời, ông ta giẫm lên đỉnh núi, đại kiếm cũng xuyên thủng hư không mà đi theo vị trưởng lão Vũ gia.

Hơi thở đè nén từ từ tan biến.

“Người này đột nhiên biến mất quá khả nghi, các ngươi theo ta vào kinh.”

Vũ Thời tức giận gầm lên, sau đó mang theo vài người nhanh chóng rời đi.

……

……

Sáng sớm, một vệt trắng bạc xuất hiện ở phía đông.

Đầy tớ Từ gia mang theo thùng nước và chổi, bắt đầu quét dọn đường đi.

Ầm ầm!

Lúc này, tiếng vó ngựa như sấm rền vang lên khắp con phố dài.

“Từ Bắc Vọng, cút ra đây!”

Người còn chưa thấy mặt mà tiếng gào thét đã truyền đến.

Vũ Thực ghì lại cương ngựa, trong mắt bừng bừng lửa giận.

Biểu cảm trên khuôn mặt của Nhan Giới và Diệt Tuyệt sau lưng hắn cũng trở nene vô cùng phức tạp.

Vũ gia kiểm tra thẻ tre ở cổng thành, Từ Bắc Vọng đã về tới kinh thành từ canh ba.

(*) 竹籍 sách tre: hay còn được gọi là thẻ tre, là loại công cụ chính để lưu trữ tài liệu ở Trung Quốc trước thế kỉ thứ hai sau công nguyên.

Điều đó có nghĩa là, Vũ gia tức giận hiện lên tia sát khí, thật sự do Từ Bắc Vọng?

Người gác cổng của Từ phủ tiến lên, kính cẩn lễ phép nói: “Các vị, các ngươi….”

Tiếng nói im bặt, hai mắt người gác cổng đờ đẫn, máu đen từ giữa hai chân mày chảy ra.

Ầm!

Sức sống hắn ta đột nhiên tan biến, cả thân thể ngã xuống đất cái ầm.

Ngón tay Vũ Thực vẫn còn quanh quẩn chút ít chân khí, hắn lạnh lùng nhìn xuống thi thể, trầm giọng nói: “Ta cho ngươi thời gian một nén nhang, nếu không thì giết sạch Từ gia!”

Bầu không khí cứng ngắc như sắt, thị vệ Từ gia bày thế đón địch, xếp thành hai hàng trước cửa.

Trước mắt bao nhiêu người, một người mặc áo trắng chậm rãi bước ra.

Hắn nhìn thi thể trên mặt đất, sắc mặt ngay lập tức trở nên cực kỳ u ám.

“Ngươi chính là Từ Bắc Vọng? Mau giao đồ vật ra, nếu không ta sẽ giết tru di cửu tộc nhà ngươi!”

Vũ Thực xuống ngựa, sải bước đi đến nam tử tuấn mỹ trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ oán độc.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn hắn: “Đồ vật nào?”

Vẻ mặt Vũ Thực hung tợn, gầm lên: “Ngươi đến núi Mang Sơn để làm gì? Vì sao nửa đêm mới trở về kinh thành? Có phải ngươi đã ăn trộm chí bảo của Vũ gia chúng ta hay không?”

(*) Chí bảo: bảo vật quý giá nhất.

Vũ Thực cắn răng phát âm thật mạnh hai chữ “Vũ gia”.

Từ Bắc Vọng lắc đầu, trên mặt hiện lên nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng: “Ta đến để làm gì à? Chẳng qua là ta đến núi Mang Sơn để hái nấm mà thôi.”

Lời này vừa dứt, ánh mắt của Vũ Thực hiện lên sát khí lẫm liệt, chân khí toàn thân đột ngột tăng vọt!

Bầu không khí bên ngoài biệt phủ Từ gia sặc mùi giương cung bạt kiếm.

Tiếng bước chân dồn dập khắp nơi, những phú hào sống ở phường này nghe được tin thì lập tức chạy tới hóng chuyện.

Bọn họ lập tức nhận ra Vũ Thực, nhi tử thứ hai của Vũ quốc cữu. Hắn ta vốn đã biến mất mấy năm qua, không ngờ vừa mới xuất hiện lại kéo theo một trận thảo phạt tại Từ phủ.

Vũ Thực cố gắng đè nén sát ý đang dâng trào, hắn lạnh lùng hỏi: “Ta cho ngươi một cơ hội nữa, rốt cuộc là có ăn cắp báu vật của Vũ gia không?”

Từ Bắc Vọng mặt không đổi sắc, hắn từ tốn thờ ơ hỏi lại: “Chẳng lẽ nấm ở Mang Sơn là do Vũ gia trồng sao?”

Ầm!

Khuôn mặt Vũ Thực vô cùng dữ tợn, trong mắt lóe ra ánh sáng hung ác.

“Làm càn!”

Một tiếng gầm vang lên, tất cả đều nín thờ ngưng thần.

Từ thị lang đi ra.

Một tiểu bối Vũ gia lại dám tới cửa khởi binh vấn tội, hắn thật sự xem Từ gia là bùn để nhào nặn sao?

Từ Tĩnh liếc mắt nhìn thi thể tên gác cổng, sau đó dùng lời lẽ chính nghĩa để răn dạy: “Ngươi dám kiêu ngạo ngang tàng ở kinh thành, chắc chắn ta sẽ vạch tội ngươi với triều đình.”

“Vạch tội?”

Vũ Thực nhe răng cười gằn, hắn chắc chắn Từ Bắc Vọng đã ăn cắp tinh tủy ở núi Mang Sơn, vì thế hắn xoay người về phía mọi người nói từng chữ một: “Vũ gia đã phát hiện một quặng mỏ tinh thạch ở núi Mang Sơn, nên ta đã mang người dò tìm tinh tuỷ tại đó suốt ba năm! Thế nhưng đêm qua Từ Bắc Vọng đã lẻn vào quặng mỏ để lấy trộm tinh tủy!”

Ầm!

Câu nói của Vũ Thực tựa như sấm sét nổ vang trên chín tầng mây.

Đám đông bắt đầu xôn xao bàn tán!

Không ngờ lại là tinh tủy!

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều thay đổi, bao gồm cả Từ Tĩnh và Diêu Mạn. Bọn họ quả thực khó nén nỗi kinh hãi trong lòng.

Chương 33: Một chiêu giết chết, chấn động kinh thành!

“Nếu không trả lại, Vũ gia chúng ta sẽ sống mái một phen với Từ gia các ngươi!”

Vũ Thực tức đến mức sùi bọt mép, hắn hoàn toàn không thể khống chế cảm xúc được nữa.

Đám người ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy cũng đều nhìn thấy thần sắc ghen tị trong đáy mắt đối phương.

Bọn họ vốn tưởng rằng Vũ gia hiên ngang ngút trời, hiện tại xem ra người ta có căn cơ bí mật nha!

Thứ gọi là tinh tủy đã bị Thiên Cơ Các liệt vào danh sách bảo vật cấp thiên (trời), nó chính là bảo bối mà bất kỳ đại tông sư tam phẩm nào cũng đều thèm muốn.

Tinh tủy có thể tạo ra tinh thạch, hơn nữa cứ cách mấy tháng là sẽ cô đặc ra một giọt tinh hoa.

Tinh hoa là linh nguyên thuần túy nhất trong thiên địa, có thể cải thiện căn cốt, nâng cao ngộ tính, còn giúp mấy kẻ phàm phu tiến hóa thành người có thể chất đặc biệt!

“Từ Bắc Vọng, nếu ngươi thật sự đã trộm tinh tủy thì mau giao ra đây đi.”

Một Ngự Sử triều đình thuộc đảng phái của hoàng hậu lên tiếng khuyên nhủ.

“Đúng vậy, dù sao đó cũng là quặng mỏ của Vũ gia chứ không phải vật vô chủ.”

“Tiểu Vọng, không phải cơ duyên ngươi cũng lấy được đâu.”

Không ít quan viên thân cận với Từ gia cũng đều lên tiếng.

Khi đề cập đến tài nguyên cấp cao như tinh tủy, đừng nói là Hộ Bộ Thị Lang, cho dù là Tể Tướng thì như thế nào? Dám đối kháng với Vũ gia sao?

Vũ Thực điều chỉnh cảm xúc, hắn cố gắng làm dịu bầu không khí căng thẳng: “Nếu ngươi giao tinh tủy, Vũ gia tình nguyện tặng một trăm khối tinh thạch thượng phẩm.”

“Từ công tử, ta sẽ ghi nhớ ân tình này trong lòng, hoàng hậu cũng sẽ nhớ rõ.”

Đám người nhìn chằm chằm vào nam tử tuấn mỹ.

Hoa màu mà Vũ gia cực khổ trồng được, nhưng ngươi lại đi trộm của

người ta. Bây giờ người ta tình nguyện chia cho ngươi hạt thóc, ngươi không hài lòng cái gì nữa?

Làm người không thể tham lam!

Ngay cả Tây Môn Ẩm Nguyệt cũng có ý nghĩ này, nếu đổi lại là nàng thì nàng cũng sẽ nhận định tình hình và giao tinh tủy ra.

Đột nhiên, người đứng trước cửa thốt lên bằng giọng điệu khó hiểu.

“Ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu, ta thật sự chỉ hái nấm ở Mang Sơn.”

Hoắc!

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Vì muốn rửa sạch hiềm nghi, Từ Bắc Vọng kể lại sơ lược những gì mình đã gặp.

Đầu tiên hắn gặp phải yêu trư, đôi bên ác chiến nửa khắc, hắn không đấu lại được nên bỏ trốn.

Sau đó hắn nhìn thấy một cái nấm ở u cốc, hắn ngắt lấy rễ cây trước rồi ngửi xem chúng có độc hay không…

“Im miệng!”

Vũ Thực cắt ngang Từ Bắc Vọng, cả khuôn mặt hắn ta trở nên tái xanh: “Một lần cuối cùng, ngươi rốt cuộc có trả hay không?”

Từ Bắc Vọng nhíu mày.

Hắn cẩn thận hỏi lại: “Ngươi muốn ta trả nấm sao?”

Thời gian tựa như ngừng trôi.

Hai người giằng co vài giây.

Vũ Thực đột nhiên hất ngón tay, người của Vũ gia giơ cung nỏ lên.

“Tìm! Cho dù phải đào sâu ba thước cũng phải tìm cho ra tinh tủy.”

Ngay khi Vũ Thực vừa dứt lời, hắn thấy Từ Tĩnh còn đang do dự thì lập tức nhảy trực tiếp vào bên trong cánh cửa.

Từng bước.

Hai bước.

Vượt qua cánh cửa.

Hoắc!

Đột nhiên đồng tử trong mắt đám người Vũ gia co rụt lại, trái tim của bọn hắn như bị một bàn tay bóp chặt.

“Cẩn thận!”

Có người rống lên.

Vũ Thực phản ứng trở lại, quần áo tung bay, chân khí ngưng tụ ở sau lưng.

Ầm ầm vang!

Một bàn tay trên không trung đánh úp tới, nguồn linh khí tràn trề đó bỗng dưng tản ra.

Một dòng uy áp cuồn cuộn ùn ùn kéo về phía Vũ Thực chỉ trong chớp mắt.

Cảnh tượng nơi đây trở nên lắng đọng

Đám người rơi vào trầm mặc, bọn họ gần như chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Phù phù!

Vũ Thực quỳ phục trên mặt đất, bàn tay hư ảnh lướt qua gáy hắn, sau đó chém thật mạnh!

Đầu bay khỏi bả vai, máu phun ra như suối.

Tròng mắt sung huyết của Vũ Thực lồi ra, khoé môi khẽ mấp máy. Dường như hắn không ngờ bản thân lại chết bất ngờ như thế.

Đầu hắn lăn vài vòng trên mặt đất, cuối cùng bất động giữa nền đất. Nửa phần thân thể kia run rẩy mạnh vài cái rồi sau đó ngã mạnh xuống dưới.

Thẩm Ấu Di nhìn thấy Từ Bắc Vọng đang thờ ơ thu tay lại, nàng chỉ nhìn thấy sườn mặt của hắn khi đang nhe răng cười.

Ánh mắt nàng hơi hoảng hốt khi nhìn thấy máu tươi văng lên phiến

đá bên trong cánh cửa.

Vũ Thực đã chết.

Cái đầu của hắn nhìn như một cây nấm.

Ầm!

Sấm sét giữa trời quang!

Người Vũ gia như rơi vào hầm băng, cả đám đều thấy sống lưng trên người lạnh toát.

Cháu ruột của hoàng hậu đã chết như vậy sao?

Chết vào một buổi sáng sớm ở kinh thành, còn chết giống một con chó.

Từ Tĩnh đứng tại chỗ, ông ta cảm giác trời đất ngả nghiêng.

“Nhớ an táng long trọng cho.”

Từ Bắc Vọng chậm rãi nâng tay lên, trong giọng nói không hề có một chút dao động.

Hắn chỉ về thi thể người gác cổng.

Người của Vũ gia đang tuyệt vọng cũng lấy lại tinh thần, từng đạo chân khí bốc lên đánh úp về nam tử mặc áo bào trắng.

Keng!

Diêu Mạn ngây ra, bà bắn ra mấy phi tiêu theo bản năng, đỡ sự tấn công của chân khí thay con mình.

“Ngươi có biết mình đang làm cái gì không?”

Ngự Sử triều đình không nhịn được mà run rẩy, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Từ Bắc Vọng.

Đám người kia vẫn đang rất kinh hãi, sao Từ Bắc Vọng dám động thủ tàn bạo với cháu ruột của hoàng hậu chứ?

Hắn đang kéo cả Từ gia vào địa ngục vô biên, chuẩn bị đón nhận cơn căm giận ngút trời của cả Vũ gia và thậm chí là hoàng hậu!

Tru di cửu tộc là vẫn còn nhẹ, có khả năng là bị đào cả mộ của tổ

tiên lên luôn.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng vẫn rất thản nhiên, hắn bình tĩnh nói: "Theo luật pháp của Đại Càn, nếu có kẻ xông vào thất trạch tư gia mà không có lý do, gia chủ nhà nhất thời ngộ sát thì được xem là vô tội."

Hắn vừa dứt lời, một tràng ồ vang lên.

Đám phú hào khó có thể kiềm chế sự khiếp sợ, tất cả đều nhìn về phần nửa thân người ở kia.

Đúng là Vũ Thực thật sự bước vào Từ gia.

Nhưng luật pháp là luật pháp, nhưng dù sao luật cũng do người tạo ra. Hiện tại hoàng hậu đang chuyên quyền chấp chưởng cả thiên hạ, ngươi lại dám giết cháu nàng ta?

Chẳng phải ngươi đang tát mạnh vào mặt hoàng hậu, khiến nàng trở thành trò cười cho cả thiên hạ, vậy thì mặt mũi nàng ta sẽ để đâu đây?

Ánh mắt Tây Môn Ẩm Nguyệt vẫn luôn nhìn về phía Từ Bắc Vọng.

Chỉ có nàng chú ý tới chi tiết đáng sợ mà tất cả mọi người đều xem nhẹ.

Từ Bắc Vọng có thể giết một người có tu vi Bát phẩm đỉnh phong.

Chỉ với một chiêu!

Chương 34: Một chiêu giết chết, chấn động kinh thành! (2)

Bầu không khí giữa sân lâm vào quỷ dị.

Đám người Vũ gia không dám xông lên trả thù cho Vũ Thực, bọn họ vẫn còn bị vây hãm trong sự khủng hoảng và vô định.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vô số ánh mắt tập trung nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng.

Tất cả mọi người đều biết rõ, chắc chắn sẽ có người âm thầm thông báo cho Vũ gia, chiếu thư sẽ tới đây ngay.

Cháu trai của hoàng hậu, đó không chỉ là một mạng người, đó còn là thể diện của cả gia tộc!

Tình huống khủng khiếp này đã làm sắc mặt Diêu Mạn trở nên tái nhợt, suy nghĩ đầu tiên trong đầu bà chính là đi tìm quý phi nương nương.

Nhưng nương nương có thể bảo vệ Vọng nhi không?

Sự yên tĩnh kéo dài chỉ trong thời gian một nén nhang mà thôi.

Dưới đất vang lên tiếng ầm ầm, đám linh tuần tra đường xá mặc giáp nâu khẩn cấp chạy tới, sau đó dùng một tấm lưới lớn phong tỏa chặt chẽ biệt phủ Từ gia.

"Két…"

Trên không trung vang lên tiếng hạc kêu to, kèm theo tiếng vỗ cánh hạ xuống.

Ngay sau đó, một con hạc trắng đáp xuống bức tượng đá. Nó ngậm quyển trục trong miệng, quyển trục từ từ mở ra.

Thánh chỉ!

Thay vì là ý chỉ, các chiếu thư được ban ra đều giống như thánh chỉ trong mười năm nhiếp chính của hoàng hậu.

Bốn chữ to lập lòe sắc vàng ở mặt trên thánh chỉ…

"Áp giải vào ngục."

Sắc mặt Diêu Mạn trắng bệch, bà run rẩy: "Vọng nhi…"

Từ Bắc Vọng quay đầu mỉm cười, sau đó hắn giẫm lên vũng máu tươi trên mặt đất rồi đi về phía hoàng thành.

Hắn bước đi chậm rãi và thản nhiên nói: "Ta thật muốn nhìn xem, rốt cuộc Đại Càn này là họ Cơ hay họ Vũ."

Giờ thìn.

Con đường trải dài, âm vang tiếng trống, hương xa bảo mã, người ngựa như nêm.

Ngày mới vừa lên, chủ đề buôn dưa lê của bách tính đều tập trung xung quanh vụ án tại biệt phủ Từ gia.

Có kẻ giết chết cháu trai của hoàng hậu chỉ với một chiêu!

Sự việc này thật sự quá mức kinh dị khiếp người, khiến cho dân tình ở kinh thành tranh luận sôi nổi một phen.

Tại một toà lầu các cột khắc mái chạm, sơn son thết vàng cao vút trong mây ở phía đối diện đường lớn.

Thiên Cơ Các là nơi ghi chép tất thảy vết tích sự tình trong cõi u minh.

Toà nhà này đã đứng sừng sững trong Cửu Châu đại lục kể từ thời Xuân Thu đến nay, chứng kiến biết bao mảnh đời sinh lão bệnh tử của mỗi con người, hưng thịnh vinh suy của từng quốc gia.

“Nhìn kìa, nhìn kìa!”

Có một võ giả hưng phấn hô to.

Khối đá lớn sừng sững như vách núi ở trước lầu các đột nhiên tỏa ra ánh kim quang rực rỡ.

Một hàng chữ cổ văn hiện lên.

“Thứ mười lăm, Từ Bắc Vọng.”

Sắc mặt của vin du hiệp đeo kiếm sau lưng có chút ngỡ ngàng.

Xoẹt!

Quần chúng cũng chấn kinh!

Nửa tháng trước, cái tên này còn khá lạ lẫm với mọi người, thế mà nay đã chiếm thứ hạng mười lăm của bảng Thanh Vân!

Chỗ này đang hội tụ rất nhiều võ giả, nhưng không một ai dám lên tiếng chất vấn.

Suy cho cùng, cái tên Từ Bắc Vọng chỉ dùng một chiêu để cắt phăng đầu của Vũ Thực Bát phẩm đỉnh phong một cách gọn gàng như vậy, tựa hồ không cần tốn chút sức lực nào, thì hắn đang ẩn giấu thực lực khủng khiếp đến cỡ nào chứ?

Quần chúng thu lại thần sắc kinh ngạc, sau đó tiếp tục dò mắt quan sát bảng Thanh Vân.

Ngoại trừ Từ Bắc Vọng ra, thì các vị trí còn lại trên bảng vẫn là

những gương mặt xưa cũ.

“Các ngươi nói xem, Vũ gia có khoan thứ cho Từ công tử không?”

Một võ giả thấp giọng hỏi.

Người bên cạnh liếc xéo hắn ta rồi đáp lại bằng ngôn từ chuẩn xác: “ Vũ gia chịu nỗi nhục lớn như vậy, làm sao tha thứ được đây?”

Nghe thấy vậy, cả đám người vô thức gật đầu.

Xem ra, cái tên này vừa mới vất vả thăng lên hàng thiên kiêu, thế mà lại phải rơi xuống rồi.

“Phượng hoàng con gãy cánh, thật đáng buồn làm sao!”

“Đúng vậy, Từ công tử có thể được xem như là mặt trời ban trưa, hào quang toả chiếu Cửu Châu đại lục. Nhưng bây giờ hắn lại phải chịu cảnh ngộ đứt gánh nửa đường.”

“Tự ý xông vào nhà dân, đáng phải giết chết, câu này vốn bắt nguồn từ [Càn Luật Sơ Nghị], chẳng lẽ luật pháp ở Đại Càn đã trở nên vô hiệu rồi sao?”

Đám võ giả sôi nổi nghị luận, tất cả đều bất bình thay cho Từ Bắc Vọng.

Lúc xem xét sự việc, bọn hắn tự nhiên sẽ đứng ở lập trường của bên yếu thế.

So với ngoại thích Vũ gia quyền khuynh thiên hạ, thì Từ Bắc Vọng hoàn toàn chiếm thế yếu, mặc tình người ta nắn bóp tròn dẹp.

.....

.....

Đại ngục là nơi quanh năm không nhìn thấy mặt trời,đâu đâu cũng ẩm ướt toả mùi mốc meo.

Cho dù là giữa ban ngày, nhưng nếu không đốt đèn thì vẫn vô cùng mù mịt.

Trong phòng thẩm vấn, mấy vị công khanh mặc áo bào tím nhìn chăm chú về phía nam tử mặc áo bào trắng ở phía đối diện.

Bản thân rơi vào tuyệt cảnh, mà lại bình tĩnh thong dong như thế,

khí khái này quả thực là hiếm thấy.

“Không nhận tội đúng không?”

Hình Bộ Thượng Thư, Lư Sùng Nghiễm nhìn chòng chọc Từ Bắc Vọng.

Những thành viên còn lại của hội thẩm đoàn không nói tiếng nào.

Vào lúc đại án vừa mới xảy ra, Vũ hậu lập tức triệu tập tam ti hội thẩm đoàn, ra lệnh các vị trọng thần ở Hình Bộ, Đại Lý Tự, Ngự Sử Đài, hợp tác thẩm vấn định tội.

Chương 35: Trục xuất? (1)

“Ta có tội gì?”

Từ Bắc Vọng nhúc nhích cổ tay, xiềng xích phát ra âm thanh thánh thót.

Nhà lao trọng tội của triều đình có trận pháp cấm chế, một khi đi vào bên trong, phạm nhân lập tức không thể vận dụng chân khí.

Ánh mắt Lư Sùng Nghiễm hiện lên một tia đàn áp vô cùng: “Dưới chân thiên tử lại dám tuỳ ý giết người, tội đáng muôn chết!”

“Tội đáng muôn chết?”

Từ Bắc Vọng tựa lưng vào thành ghế, đáy mắt lộ vẻ nghiêm cẩn: “Nếu như tuân thủ luật pháp Đại Càn cũng là tội, vậy ta cam nguyện đưa cổ chịu chết.”

“Ngươi…”

Trái cổ của Lư Sùng Nghiễm lăn lên lộn xuống, gắt gao cắn chặt răng. Thật ra ông ta đã nhận mệnh lệnh từ Vũ quốc cửu, nhất định phải tru di cửu tộc Từ gia, như vậy mới thoả mãn mối thù chết con!

Vũ gia hận thù ngập trời đối với tên nhãi này, nếu như có thể đem lên cân để đong đếm, thì chính là ngàn cân hận vạn lượng thù!

“Vũ Thực tự ý xông vào nhà dân!? Dưới ánh mắt biết bao nhiêu người, kẻ nào gọi đây là tự ý xông vào hả?”

Ngự Sử trung thừa không giận mà uy, ngữ khi rất sắc bén: “Huống

hồ phủ đệ lấy từ ngoài sân làm giới hạn cho tài sản riêng. Dựa theo khẩu cung của các nhân chứng, Vũ Thực chỉ vừa mới bước vào cửa nhà ngươi nửa bước."

Ai ngờ rằng Từ Bắc Vọng lại không hề hoảng loạn thất thố, thậm chí còn bật cười nói: "Dù cho lưỡi của Ngự Sử có nở đầy hoa sen, thì cũng không thay đổi được sự thật rằng tại hạ chỉ đang phòng vệ chính đáng."

Phòng giam rơi vào tĩnh mịch quỷ dị.

Trong lòng quần thần đều rất rõ ràng, vụ án này vô cùng khó giải quyết!

Một khi xử chết Từ Bắc Vọng, biết phải dùng cái gì để chặn miệng của dân chúng trong khinh thành?

Hắn ta thật sự không hề làm trái luật pháp Đại Càn.

Dù đây là thế giới võ đạo tàn khốc, nhưng vẫn cần phải có quy tắc trật tự, mà Đại Càn chính là nhân vật có vai trò duy trì trật tự.

Quyền lực vĩnh viễn được xây dựng từ trên bạo lực. Từ một ngàn năm trước, chính bởi vì Cơ thị phát minh ra được hai loại võ công chí tôn, bọn họ mới có thể lật đổ tiền triều, trở thành người xây dựng trật tự, đồng thời có thể thâu tóm được nhiều tài nguyên tu luyện nhất.

Nếu vẫn còn ở dưới sự thống trị của Cơ gia, vậy nhất định phải tuân thủ luật pháp, chí ít là bề ngoài phải làm những chuyện không ai có thể chỉ trích.

Huống hồ, ban đầu thái tổ Càn triều đã chế định (chế tạo & quy định) luật pháp, chương hiển nhân đức, bảo vệ những bách tính không có tu vi kia.

Đối với những cường giả võ đạo có sức mạnh dời non lấp biển, ngược lại không có quá nhiều khuôn sáo trói buộc.

Từ Bắc Vọng trước mặt bọn họ đã lợi dụng rất tốt sự ngu xuẩn của Vũ Thực, nếu đổi lại là một người bình thường, thì hắn ta chỉ có thể trả giả vì sự ngu xuẩn của bản thân.

Nhưng mà.

Suy cho cùng, tên kia chính là cháu trai của hoàng hậu.

“Nếu như luật pháp thiên vị quyền quý, xem những người bình dân như ta là cỏ rác rơm rạ, vậy ta đành thu nhận hành quyết.”

Trong phòng giam lại vang lên thanh âm ôn nhuận.

Sắc mặt quần thần cứng đờ, có chút ghê tởm như nuốt phải con ruồi.

Bản lĩnh lợi hại của tên tiểu tử này đúng là lợi hại, còn nguỵ trang thành dáng vẻ của người bị hại.

Tên này có thể dùng một chưởng cắt mất đầu Vũ Thức, bọn hắn còn nghe nói lúc ấy, ngay cả mi tâm mà hắn ta cũng không nhíu lại!

Dưới dung mạo phong thái tuyệt thần, lại ẩn giấu một trái tim máu lạnh vô tình!

Nếu như ngươi không chết, tương lai chắc chắn sẽ trở thành mối hoạ lớn!

Lư Sùng Nghiễm lạnh mặt quát mắng: “Là ngươi đánh cắp tinh tuỷ của Vũ gia trước….”

“Lư thượng thư.”

Từ Bắc Vọng chặn lời ông ta, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Bất luận ta có lấy tinh tuỷ hay không, thì đây vẫn là hai chuyện khác nhau, không thể gộp chung được.”

“Trọng điểm ở đây chính là, ta phòng vệ chính đáng thì có tội hay không? Phải định tội thế nào? Đây mới là vấn đề cấp bách mà đoàn thẩm vấn nên giải quyết.”

“Còn về nỗi oan trộm tinh tuỷ, là việc riêng của ta cùng với Vũ gia.”

“Đạo lý công tư phân minh, chư vị hiểu rõ hơn tại hạ mới đúng chứ?”

Nghe vậy, mấy vị đại lão vô thức gật đầu, nhưng chớp mắt đã kịp phản ứng lại, nhìn điệu bộ này của ngươi, sao giống như đang thẩm vấn chúng ta thế?

Hiểu, hiểu hết cho ngươi rồi đó!

Đôi mắt Lư Sùng Nghiễm như muốn phun lửa, hắn tức giận gào thét: “Làm càn, rốt cuộc trong mắt ngươi còn có tôn ti trật tự hay không?!”

Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Những công khanh mặc áo bào tím còn lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó lũ lượt rời đi.

Bọn hắn tu luyện hạo nhiên chính khí của nho gia, càng có thể nhìn thấu vạn vật, hiểu rõ lòng người.

Tâm cơ của tên hậu bối này quả thực đáng sợ!

Có lẽ vào thời khắc ra tay giết người, hắn ta đã tính toán kỹ lưỡng mỗi một bước tiếp theo!

Sức sát thương của câu nói ngắn ngủi "Đại Càn họ Cơ hay là họ Vũ" đã vượt xa một chưởng của cường giả Thánh cảnh!

Chương 36: Trục xuất? (2)

Tuyên Đức đế ngủ say mười năm, Vũ Hậu trở thành người cầm lái của chiếc thuyền lớn đại Càn này.

Cuộc đại chiến khoáng thế năm đó đã khiến Đại Càn tổn thất nặng nề, trật tự giang hồ trở nên hỗn loạn. Vũ hậu đứng ra chống đỡ sự nghiêng ngửa của triều đình, sau đó có được tán dương từ thiên hạ.

Nhưng dần dần, dù là kẻ ngu xuẩn đến đâu cũng đều phát giác ra được có điều gì đó không đúng.

Đã mười năm trôi qua, Vũ hậu lúc đầu còn mượn cớ các vị hoàng tử còn nhỏ tuổi, nhưng hiện tại hoàng trưởng tử cũng đã thành hôn, hà cớ gì còn chưa buông bỏ quyền lực?

Nói uyển chuyển thì là tham luyến quyền lực, còn nếu thẳng thắn bộc trực, Vũ hậu rõ ràng có ý đồ đảo lộn càn khôn, trở thành nữ chủ nha!

Câu nói này của Từ Bắc Vọng đã khiến Vũ hậu rơi vào tình thế khó xử.

Nếu xử tử Từ Bắc Vọng, thì chính là vi phạm luật pháp Đại Càn do Cơ gia đặt ra, đồng nghĩa với việc xem đảng bảo hoàng (những người theo vua) không còn tồn tại sao?

Vụ án này dưới sự dẫn dắt của người cố ý làm càn, chắc chắn sẽ thăng cấp lên tranh đấu hoàng quyền!

Người người trong triều đường Đại Càn đều cảm thấy bất an, giang

hồ lại sắp rơi vào một cuộc sát phạt bất tận.

Tiểu bối này của Từ gia nếu như không chết, sợ rằng sẽ là một mối hoạ lớn.

Khó trách hắn chỉ nghe theo Đệ Ngũ quý phi, phong cách làm việc lại lạnh lùng tàn nhẫn như thế!

…

...

Phòng thẩm vấn vừa mới yên tĩnh một chút thì lại truyền đến tiếng bước chân.

Hình Bộ Thượng Thư Lư Sùng Nghiễm quay trở lại, ông ta đứng thẳng người, cao cao tại thượng hướng ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống Từ Bắc Vọng:

“Nếu ngươi chủ động nhận tội, sau đó giao tinh tuỷ ra, hoàng hậu nương nương sẽ miễn cho tội chết, chỉ trục xuất ngươi đến thành Tội Ác.”

Từ Bắc Vọng cười cười, trong lòng không cho là vậy.

Thành trì duy nhất toạ lạc bên cạnh Trường thành, thành Tội Ác.

Một khi đi vào toà thành đó, cả đời biến thành người gác đêm cho Trường thành.

Tận trung với chức vị, sinh tử tương tuỳ, sứ mạng cả đời chính là chống cự lại với ma quật ở đất cực bắc.

“Ngươi cũng không muốn liên luỵ đến Từ gia đúng chứ?”

Lư Sùng Nghiễm đột nhiên ầm trầm nói.

Từ Bắc Vọng lộ ra dáng vẻ lãnh đạm, thanh âm ngược lại vẫn bình tĩnh như cũ: “Nếu có bản lĩnh, sẽ không dùng ngôn ngữ để uy hiếp, tức giận vì bản thân vô năng thật quá buồn cười.”

“Muốn trách thì phải trách cái tên phế vật đó quá ngu xuẩn.”

Ặc!

Huyệt thái dương của Lư Sùng Nghiễm co giật, tức đến mức sắp nổ tung.

Ông ta hung hăng nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng mấy giây, ghi nhớ thật kỹ gương mặt này rồi phẫn nộ rời đi.

Từ Bắc Vọng ngắm nghía dây xích sắt trên tay, con ngươi dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối lộ vẻ âm trầm thâm thuý.

Thực ra hắn ta vẫn luôn làm việc cẩn trọng, tốt nhất là có thể khiêm tốn tu luyện hai mươi năm.

Hắn không hề có tâm tư xen vào tranh đấu quyền lực, càng không muốn đắc tội đến Vũ gia.

Nhưng lần này, đã thật sự chạm đến vảy ngược của Từ Bắc Vọng rồi.

Ta căn cốt thấp kém, vận khí cực kỳ không may, không có môn phiệt thế gia làm hậu thuẫn, cũng chỉ có thể dựa vào cơ duyên chặn đường phát tài của người khác mà miễn cưỡng duy trì kế sinh nhai.

Sống trong thế giới võ đạo cá lớn nuốt cá bé này đã đủ gian nan vất vả rồi. Ngươi thì hay rồi, không đồng cảm cũng thôi đi, còn đến tận cửa cướp đoạt bảo bối của ta?!

Chuyện này sao ta có thể nhẫn nhịn?

Chỉ có thể giết chết ngươi.

…..

….

Nắng chiều còn vương ở chân trời, ánh chiều tà rơi trên cung Vị Ương.

Lư hương Thụy Thú mạ vàng toả khói mờ ảo, cung điện tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt.

Đại Lý Tự Khanh hơi khom người, hắn trịnh trọng nói: “Xin thiên hậu hãy quyết định, thần sẽ tuân theo ý chỉ.”

Các thành viên còn lại của tam ti hội thẩm đoàn đều khoanh tay cúi đầu.

Bọn họ không dám tỏ thái độ với vụ án lần này, nên chỉ có thể giao cho thiên hậu.

Nếu có ý chỉ bắt làm thì ta sẽ làm.

Đây cũng không phải là chuyện phân tích luật pháp đơn giản hay xét từ hướng nhìn nhận của dư luận với vua và dân, nhưng vụ án lần này có vẻ đã thăng cấp đến xu thế tranh đấu hoàng quyền rồi.

“Nương nương, Thực nhi chết không nhắm mắt mà.”

Một nam tử trung niên quỳ gối trước điện, giọng nói khàn khàn, hình như còn xen lẫn tiếng khóc nức nở.

Giờ phút này, hai mắt Quốc Cữu gia Vũ Thừa của Đại Càn đỏ ngầu giống như ác quỷ địa ngục.

Nếu không phải vẫn còn một chút lý trí, thì ông ta đã xông vào ngục thất để băm vằm tên súc sinh họ Từ kia ra làm trăm mảnh!

Mối thù giết con, không đội trời chung!

Đại Lý Tự Khanh tiến lên trấn an: “Quốc cữu gia, xin nén bi thương.”

Vũ Thừa đẩy hắn ra, gương mặt ông ta vô cùng dữ tợn, ông ta gào lên: “Người chết không phải con trai ngươi.”

Khóe miệng Đại Lý Tự Khanh hơi run rẩy, hắn không nói thêm được lời nào nên lui về hàng ngũ.

Dù sao ngươi cũng có nhiều con, tiếc gì một đứa ngu xuẩn thế này.

Chương 37: Phụng mệnh quý phi nương nương (1)

“Nương nương, giết người đền mạng là đạo lý hiển nhiên, Từ súc sinh không bị phạt chết, vì sao lại đúng luật pháp?”

Vũ Thừa dập trán đụng đất, phát ra tiếng bang bang bang.

Chúng quần thần đều nhìn về phía thiên hậu đang mặc trang phục tua rua màu vàng sáng.

Sau khi chờ đợi một lúc lâu, một giọng nói mang âm hưởng Thục Hán độc đáo vang lên trong điện: “Mọi việc đều do bản cung tự mình quyết định, bản cung lo lắng hết lòng, khổ sở phí công nhưng có tố khổ với ai đâu?”

Một phụ nhân xinh đẹp sang trọng, bà ta ung dung chậm rãi xoay

người lại, cánh môi mím lại tạo thành nụ cười thản nhiên.

Bà có vầng trán vuông, mắt phượng mày ngài, trên búi tóc còn cắm một chiếc trâm phượng cửu vĩ, bên trong sự xinh đẹp còn mang theo khí chất bức người.

Mặc dù đã qua tuổi bốn mươi, nhưng nhìn bộ dạng vẫn trông như mới hơn hai mươi tuổi.

Chúng thần nghe vậy, sau đó lại cúi đầu làm đà điểu.

Vũ Chiếu thong thả bước đến ngự án, dịu dàng nói: "Chư công thấy khó quyết định sao? Nếu đứa bé kia thật sự chỉ là phòng vệ chính đáng, thì hiển nhiên là nó vô tội rồi."

Vừa nói xong thì tất cả đều im lặng.

Chúng thần đều cố gắng kiềm chế sự kinh hãi trong đáy lòng, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập vẻ không tin nổi.

Nghe giọng điệu này của thiên hậu là muốn thả người sao?

Sắc mặt giận dữ của Vũ Thừa khiến ai nấy cũng đều sợ hãi, cơn tức giận của ông ta bốc lên, giọng nói cũng cao vút: "Đó là cháu của ngài đấy."

Vũ Chiếu thờ ơ, tầm mắt chuyển hướng sang Lư Sùng Nghiễm: "Lư thượng thư, ngươi cũng điều tra rồi, lúc Vũ Thực bước vào cánh cửa Từ phủ có được sự cho phép của Từ gia không?

Sắc mặt Lư Sùng Nghiễm vô cùng bối rối, bị hỏi đột ngột như vậy nên ông cũng không biết đáp lại như thế nào.

Thiên hậu vừa mới nói với nhi tử Vũ gia không thể chết một cách vô ích, sao hiện tại lại đột nhiên thay đổi?

Suy nghĩ một lúc, hắn khó khăn vật chuyển động cổ họng: "Không… không có."

"Tự ý đột nhập vào nhà dân, đánh chết là đáng."

"Truyền ý chỉ của bản cung, lập tức thả đứa nhỏ kia ra."

Trên mặt Vũ Chiếu hiện lên nụ cười thản nhiên, nàng nhẹ nhàng nói:

Mắt Vũ Thừa như muốn nứt ra: "Nương nương…"

“Câm miệng!”

Nụ cười của Vũ Chiếu dần nhạt đi, nàng nhìn ông ta: “Dạy con không nghiêm, giáng xuống nhất đẳng.”

Vũ Thừa vừa sợ vừa hoảng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay khiến máu rướm ra.

Chúng thần đều lạnh cả xương sống, rốt cuộc nụ cười thân mật này đang cất giấu tâm tư như thế nào?

“Lui ra đi.”

Sau khi tiếng ra lệnh, đại điện chỉ còn lại Vũ Thừa.

“Muội muội, ngươi muốn Vũ gia bị người trong thiên hạ chế giễu sao?”

“Tên súc sinh kia đã giết Thực nhi, hắn đang giẫm lên quyền uy của ngươi, làm xấu mặt Vũ gia trước toàn bộ kinh thành!”

Võ Thừa không để ý đến tôn ti trật tư, giọng nói ông ta phẫn nộ đến mức run rẩy.

Vũ Chiếu nhìn ông ta, ánh mắt ngày càng lạnh: “Vạn vật đều có nhân quả, ngươi nhớ kỹ những lời này cho bản cung.”

“Ba mươi tuổi rồi mà vẫn là một cái bao cỏ, còn nghĩ rằng ở Vũ gia có kim bài miễn tử sao?”

“Ba mươi tuổi mà lại bị một đứa nhỏ hai mươi tuổi giết chết bằng một chiêu.”

“Vừa ngu vừa vô dụng, chết cũng đáng.”

Vũ Thừa nắm chặt hai đấm, cảm xúc của ông vẫn ở trạng thái mất kiểm soát.

Giờ phút này, ở trong mắt ông ta, vị muội muội này đang biểu lộ khí thế thờ ơ của người đang thượng vị.

Vũ Chiếu cụp mắt xuống, nàng nâng nắp đậy lư hương mạ vàng lên, tay cầm cái que bạc gảy tro hương.

Nàng im lặng một lúc rồi lại cất lời: “Trưa nay, đế sư đi thăm bệ hạ.”

Vũ Thừa Tư đột nhiên ngẩng đầu.

Cho dù có ngốc đến đâu thì ông ta cũng hiểu được.

Lão sư Tuyên Đức Đế, cường giả Thánh Cảnh Nhất phẩm, nhân vật đỉnh cao này rất ít khi đặt chân đến Hoàng Thành.

Vì sao hôm nay lại đến gặp bệ hạ?

Chẳng lẽ là đang truyền lại tín hiệu nào đó sao?

“Đại Càn họ Cơ hay họ Vũ, đứa nhỏ này thông minh lắm.”

Giọng điệu Vũ Chiếu mang theo sự tán thưởng, nhưng đáy mắt lóe ra sát khí dày đặc.

Mặc kệ áp lực từ đảng bảo hoàng, Vũ Thừa vẫn không thể cam lòng, ông ta nói với giọng điệu độc ác: “Tiểu súc sinh Từ gia dám kiêu ngạo như vậy, là vì sau lưng hắn có tiện nhân Đệ Ngũ kia làm chỗ dựa.”

Sắc mặt Vũ Chiếu âm trầm, nàng lạnh lùng quát: “Ngươi cũng bị ngu rồi à, còn không bằng cả một đứa nhóc hai mươi tuổi.”

“Trong chuyện này, hắn cần dựa vào ai chứ? Một câu này khiến bản cung đâm lao phải theo lao, một câu này làm dư luận cả kinh thành đều sôi trào, một câu đã làm cho lão nhân kia ra khỏi cửa.”

“Hắn đã đoán trước được Vũ gia chúng ta không thể làm gì được…”

Ngừng một lúc, Vũ Chiếu than nhẹ một tiếng, dường như bà ta đang tự thì thầm: “Sao Đệ Ngũ thị có thể mời chào được một nhân tài thế này…”

Chương 38: Phụng mệnh quý phi nương nương (2)

Bên ngoài ngục giam.

Quần thần tề tụ, vợ chồng Từ Tĩnh đang chờ mong.

Cánh cửa sắt mở ra, một người mặc áo bào trắng từ từ đi ra.

Cảm nhận được chân khí đang lưu chuyển lần nữa, Từ Bắc Vọng mệt mỏi hoạt động hai cánh tay .

“Vọng nhi.”

Diêu Mạn vội chạy lại, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm.

Quần thần không nhịn được mà cảm khái, Từ gia đã ra khỏi hang cọp rồi!

Trên phố đang có lời đồn đại, con trai độc nhất của Từ gia tư chất bình thường, làm đủ mọi chuyện ác, là một kẻ ăn chơi trác táng điển hình.

Đây quả nhiên chỉ là lời đồn!

Hạng thứ mười lăm trên bảng Thanh Vân, sát phạt quyết đoán, mưu trí cao siêu, đúng là một kẻ có tài diễn xuất!

Chẳng lẽ trước đây hắn giấu dốt?

Hoặc là tự bôi đen?

Thẩm Cát trốn trong đám người với vẻ mặt mờ mịt.

Sao đứa con rể này lại có sự thay đổi lớn đến thế, thật sự đã vượt xa những gì ông ta từng biết.

Trước đó, ông vì bị bức ép bởi quyền uy của quý phi nương nương, cho nên mới đành gả con gái vào Từ phủ. Nhưng xem ra quyết định này cũng không tính là tồi tệ, ít nhất tên nhóc tệ hại cũng còn có vài điểm nhìn được.

“Từ! Bắc! Vọng!”

Vũ Thừa kiềm nén cơn giận tột cùng, ông ta nhìn chằm chằm vào kẻ thù giết con trai ở trước mắt.

“Ngươi là?”

Từ Bắc Vọng nhíu mày.

Đám người ngạc nhiên.

Giết chết nhi tử còn chưa đủ, giờ còn muốn sỉ nhục lão tử nữa sao?

Vũ Thừa Tư cắn chặt răng, cố nén sự phẫn nộ trong lòng, lạnh lẽo nói: “Lập tức giao tinh tủy ra.”

Từ Bắc Vọng đón nhận ánh mắt chết chóc kia, hắn thản nhiên: “Ta không có.”

Hoắc!

Hình bộ Thượng Thư Lư Sùng Nghiễm đột nhiên nhảy ra, hắn lấy một chiếu chỉ ra từ trong tay áo: “Lệnh điều tra đây, nếu không chịu phối hợp thì là đang chống đối triều đình.”

Hắn vừa dứt lời, bầu không khí bỗng trở nên yên lặng.

Quần thần thích thú đánh giá mỹ nam tử này.

Tuy rằng tội giết người của ngươi được đặc xá, nhưng chuyện ăn cắp tinh tủy thì trốn không thoát.

Lúc này mà có hét “họ Cơ họ Vũ” thì cũng vô dụng.

Sở dĩ bọn họ đến ngục giam cũng chỉ là để thỏa mãn sự tò mò, tiểu tử Từ gia có thể khăng khăng không giao tinh tủy ra sao?

Về chuyện có ăn trộm tinh tủy hay không, nhưng hắn đã ra tay giết người bịt đầu mối, chắc không cần nói cũng biết.

“Vật về với chủ cũ, đừng phạm sai lầm.”

Ánh mắt Vũ Thừa ác độc, gân xanh nổi đầy trên trán.

Ông ta đã tạm thời chấp nhận không báo thù cho Thực nhi. Tuy rằng không thể trực tiếp dạy dỗ tên súc sinh này, vậy bí mật dạy dỗ không được sao?

Điều quan trọng nhất lúc này là tinh tủy.

Trong mắt muội muội, tính mạng của Thực nhi không là gì với tinh tủy.

Khối tinh tủy là chuẩn bị cho Kỳ Lân của Vũ gia.

Đó chính là Phạm Thiên Chiến Thể, tài năng tuyệt thế!

Thể chất của người này thức tỉnh từ lúc mười tuổi, tu luyện đẳng đẵng mười năm, chưa bao giờ tham gia chiến đấu, cũng không theo đuổi hư danh trên bảng Thanh Vân.

Nhưng một khi hắn xuất hiện, thì chắc chắn sẽ trở thành sự kiêu ngạo của Vũ gia, đè bẹp tất cả các thiên kiêu Cửu Châu.

Vũ gia định dùng tinh hoa tinh tủy để cho hắn rèn luyện, để hắn có được một thân thể hoàn mỹ, không có một chút tỳ vết nào.

“Từ Bắc Vọng, ngươi đã đọc rõ luật pháp, cũng biết ăn cắp chí bảo sẽ bị tội gì đúng không?”

Lư Sùng Nghiễm lại lên tiếng, giọng nói đầy sự trào phúng.

Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông!

Vẻ mặt Diêu Mạn cực kỳ lo lắng, thế trận trước mắt lớn như thế, chắc chắn là có ám chỉ của Vũ gia sau lưng.

Nói cách khác, Vũ gia có thể tỏ ra không quan tâm đến cái chết của Vũ Thực.

Nhưng tinh tủy thì không được!

Từ Bắc Vọng híp mắt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Hắn rất muốn cười, chiêu thức trước tiên chụp mũ, sau đó dùng quyền thế ép người này, ông ta dùng cũng mượt mà lắm.

Tinh tủy là linh vật của thiên địa, dựa vào cái gì mà thành vật trong tay Vũ gia các ngươi?

Nếu nó thuộc về Vũ gia các ngươi, thì tội gì phải đi đào quặng mỏ suốt ba năm?

Nhưng mà hắn hiểu rõ, đấu võ mồm cũng không có ý nghĩa gì, cuối cùng vẫn phải dựa vào nắm đấm để nói chuyện.

“Rốt cuộc vẫn không chịu trả?”

Vũ Thừa rống giận, tính nhẫn nại đã tiêu hao đến gần như không còn gì, ông ta thật sự sắp bùng nổ rồi!

Thật ra ông ta hy vọng đối phương sẽ cứng đầu cắn chặt, vậy mới có cớ để giết người.

Từ Bắc Vọng nhìn ông ta vài giây, bình tĩnh nói: “Tại hạ phụng mệnh quý phi nương nương, đến núi Mang Sơn tìm kiếm tinh tủy.”

Bầu không khí đông cứng ngay lập tức, quần thần đều há hốc mồm sững sờ.

Sao lại có liên quan đến Hoàng Quý Phi chứ?

Không thể nào!

Tên này chắc chắn là đang hư trương thanh thế!

“Hoang đường!”

“Ngươi là cái thá gì mà quý phi nương nương tìm ngươi làm việc hả?”

Lư Sùng Nghiễm cười ha hả, không chút che giấu sự chế nhạo trong tiếng cười của mình.

Các đại thần có mặt ở đây đều lắc đầu, nhất thời cảm thấy không có gì thú vị.

Cứ tưởng tiểu tử Từ gia có mưu kế mới lạ gì, hóa ra lại là kéo người trên cao xuống làm da hổ.

Hắn tưởng chỉ cần mượn quyền lực mạnh mẽ của Hoàng Quý Phi là có thể xuống đài an toàn à?

Không khỏi quá hão huyền đi.

Chương 39: “Đúng vậy, rồi sao?” (1)

Những người ở đây chưa bàn đến việc Hoàng Quý Phi có biết chuyện tinh tủy trên núi Mang Sơn hay không, nhưng cho dù nàng có biết, thì cường giả cấp bậc đại tông sư dưới trướng nàng cũng nhiều không kể xiết, Từ Bắc Vọng căn bản không có khả năng được phái đi làm nhiệm vụ này.

Huống chi, nữ ma đầu đó xem cả thiên hạ như kiến hôi, nàng thực sự để ý đến hạng tiểu tốt vô danh như Từ Bắc Vọng sao?

Vũ Thừa siết chặt những ngón tay, ông ta cười gằn: “Nếu ngươi còn dám giở trò chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, thì cái mặt ngươi sẽ bị…”

Hắn không nói nửa câu sau, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được tia sát ý nồng đậm ẩn chứa trong đó.

Lệnh lục soát, đại biểu cho ý chỉ của Thiên Hậu!

“Từ thị lang, ngươi là gia chủ của Từ gia đó, ngươi nói gì đi chứ.”

Lúc này, một vị quan cùng phe nhỏ giọng khuyên nhủ, nếu cứ tiếp tục chống cự thì sẽ là manh mối cho Vũ quốc cữu.

Mối thù giết con găm sâu vào lòng, một khi ông ta có cớ bắt bẻ, Từ gia sẽ phải hứng chịu sự trả thù cuồng phong.

Tài nguyên tu luyện cấp cao có thực sự quan trọng khi phải đối mặt với cái chết không?

Từ Tĩnh cứng đờ, ông khẽ liếc mắt nhìn nhi tử, thấy dáng vẻ hắn bình tĩnh như không có chuyện gì. Người làm cha như ông chỉ có thể biết nuốt đắng chát vào cổ họng mà không dám nói một lời.

“Rất tốt!”

Vũ Thừa cười gằn một tiếng, sau đó giận dữ vung ống tay áo.

“Theo lệnh Hoàng Hậu nương nương, các ngươi mau lục soát Từ phủ, ai dám ngăn cản thì chính là mưu phản!”

“Nếu không tìm thấy tinh tủy thì phải tống Từ gia vào ngục!”

Giọng nói như chuông đồng, vang vọng trong sân mãi không dứt.

Dưới ánh mắt của mọi người, Từ Bắc Vọng bình tĩnh, thong dong nói:

“Vũ gia dựa vào quyền thế ngút trời muốn cưỡng đoạt tài nguyên, tại hạ chỉ có thể cung kính dâng lên, nhưng trước tiên phải có được sự đồng ý của quý phi nương nương.”

Giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng truyền ra khắp sân.

Quần thần không giấu nổi sự bàng hoàng, trong đầu bọn hắn chỉ có một suy nghĩ.

Tên này thật gan dạ!

Thái độ kiên quyết, tuyệt đối không nhường bước!

Sắc mặt Vũ Thừa càng ngày càng khó coi, nhưng trong lòng lại hết sức vui vẻ.

Hắn rất thích dáng vẻ đã yếu mà còn cậy mạnh của tên tiểu tử này, quốc cửu ta đây sẽ hành hạ con kiến nhỏ nhà ngươi đến chết, nhất quyết không cho ngươi được mỉm cười nơi chín suối.

Lòng bàn tay của Diêu Mạn ướt đẫm mồ hôi, bà vô thức nắm lấy cánh tay của Từ Bắc Vọng.

Vọng Nhi vẫn trấn tĩnh thong dong, tựa như trời có sập xuống thì cũng không thể làm hắn nhíu mày.

Vì sao phải bất chấp tính mạng để giữ tinh tủy đến như vậy?

Đột nhiên bà giật mình một cái, xuất phát từ quán tính nghề nghiệp, bà nhanh chóng sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn của mình.

Vì sao lúc Vũ gia vừa đến cửa, Vọng Nhi lại không nhắc gì đến quý phi nương nương, thậm chí còn chém đầu Vũ Thực cho dù có phải đối mặt với hiểm nguy tột cùng?

Vì lúc đó hắn có nhắc cũng vô dụng!

Quý phi nương nương chưa bao giờ giúp người khác giải quyết hậu quả, nàng cũng sẽ không tình nguyện chống đỡ khó khăn cho đám thuộc hạ.

Trừ khi ngươi có thể chứng minh giá trị của mình!

Một mình Vọng Nhi chống lại cả Vũ gia, thậm chí còn khiến Hoàng Hậu mất hết cả mặt mũi khi giết cháu của bà ta rồi nghênh ngang đi vào ngục.

Đây chính là năng lực của hắn!

Bây giờ hắn bị thế lực của Hoàng Hậu ức hiếp, quý phi nương nương sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?

Diêu Mạn nhận thức được, điều này hoàn toàn phụ thuộc vào phân lượng của Vọng Nhi trong lòng nương nương.

“Bắt người trước đi!”

Một tiếng quát chói tai cắt ngang suy nghĩ của bà.

Lư Sùng Nghiễm vung tay lên, cai ngục dưới mái hiên nhanh chóng chạy tới.

Thân thể mềm mại của Diêu Mạn căng cứng, chân khí toàn thân cấp tốc vận chuyển.

“Làm càn! Diêu phó thiên hộ, ngươi muốn chống lại triều đình sao?”

Vũ Thừa Tư nhìn bà chằm chằm.

Giọng điệu âm u lạnh lùng.

Ngoài sân hoàn toàn chìm vào trong im lặng.

Các quan lại đại thần quay mặt nhìn nhau, tiểu tử Từ Bắc Vọng muốn vào tù rồi lại còn liên lụy đến toàn bộ Từ gia.

Nhưng vào ngay lúc này.

Một trận gió lốc quét qua.

Tiếng chim kêu xuyên qua ánh hoàng hôn mờ ảo.

“Đúng vậy, rồi sao?”

Giọng nói lạnh lùng giống như từ trên trời cao truyền xuống.

Trong cơn gió rít, một bông hoa hải đường bay lơ lửng trong không khí nơi đại ngục, khí thế mạnh mẽ như cửu lôi đè nặng trên đầu.

Các quan lại đại thần đều sửng sốt, bọn hắn chưa không kịp nén nỗi kinh hoàng trong lòng, cơ thể đã rối rít khom người hành lễ.

“Chúng thần bái kiến quý phi nương nương.”

Vũ Thừa giống như bị rơi vào hầm băng, lạnh cả sống lưng.

Ngoài sân nhất thời lặng ngắt như tờ.

Nàng đến rồi!

Nàng vậy mà lại thật sự ra tay vì một tên tiểu tốt!

“Bản cung chống lại triều đình thì ngươi có thể làm gì?”

Giọng điệu thờ ơ lạnh lùng phát ra từ nhánh hoa hải đường.

Thanh âm này rơi vào tai Từ Bắc Vọng lại giống như trân châu lăn trên tơ lụa, thật êm tai.

Chân tay Vũ Thừa lạnh buốt, cúi đầu run run nói: “Bẩm nương nương, đây là chuyện riêng của Vũ gia…”

Tiếng nói đột ngột dừng lại, cánh hoa hải đường rơi ra, ngưng tụ thành một cánh tay mảnh mai.

Chương 40: “Đúng vậy, rồi sao?” (2)

Bang!

Ngay lập tức, Vũ Thừa bị hất tung lên không trung rồi lộn ngược lại như một quả pháo bắn từ đại bác.

Hắn ngã mạnh xuống đất, làm tảng đá màu xanh ngọc nứt ra, những vết nứt lan rộng trên mặt đất.

“Phốc…”

Khí huyết trong người Vũ Thừa cuộn trào, ông ta nôn ra một ngụm máu lớn, bên trong có lẫn cả răng.

Tất cả rùng mình kinh hãi, hồn vía cũng run rẩy theo.

Trong lòng Diêu Mạn vui mừng khôn xiết, vội vàng cung kính nói: “Bẩm nương nương, tinh tủy được sinh ra từ linh khí của đất trời. Nó là linh vật vô chủ, không phải hoàn toàn thuộc về quyền sở hữu của Vũ gia.”

Hoa hải đường từ trên cao nhìn xuống đám người, lạnh lùng lên tiếng: “Bản cung chính là người đoạt tinh tủy của Vũ gia các ngươi đó, vậy thì sao?”

Oành!

Quần thần câm như hến.

Đây chính là tác phong làm việc bá đạo của nữ ma đầu!

Vũ Thừa đứng dậy, ông ta duy trì tư thế và thái độ hèn mọn, khuôn mặt nhuốm màu đỏ thẫm.

Sự sỉ nhục này khiến ông gần như không thở được, nhưng Vũ Thừa vẫn kiên trì cắn răng chịu đựng.

“Đây là ý chỉ của hoàng hậu…”

Còn chưa đợi hắn nói xong.

Ba!

Bên má trái đã bị sưng đỏ.

Vũ Thừa nằm rạp trên mặt đất, trên người như có một giọt nước âm thầm di chuyển khắp toàn thân.

Những cánh hoa hải đường một lần nữa ngưng tụ lại, màu sắc tươi đẹp tựa như bàn tay đẫm máu của tử thần.

“Ngươi muốn có tinh tủy à? Có gan thì đến tìm bản cung mà lấy.”

m thanh hững hờ phiêu lãng trong không khí, bông hoa hải đường dần tan biến trong tầm mắt của các quan lại.

“Cung tiễn nương nương!”

“Cung tiễn nương nương!”

“Cung tiễn nương nương!”

Tiếng đưa tiễn dần dần lắng xuống.

Nhìn Vũ quốc cữu thảm hại trên mặt đất, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Thân là huynh trưởng của hoàng hậu, người đang đứng trên đỉnh cao quyền lực của Đại Càn.

Nhưng bây giờ lại giống như một con chó hoang thê thảm bên đường, bị người ta hạ nhục một cách tùy ý như vậy!

Nhưng khi đối mặt với nữ ma đầu kia thì ông ta còn dám làm gì nữa chứ?

Đó chính là Đệ Ngũ Cẩm Sương!!

Thiên hạ chỉ e sợ mỗi thân phận Hoàng Quý Phi của nàng thôi sao?

Không phải!

Mười năm trước, một cuộc hôn nhân chính trị đã gây chấn động cả thiên hạ, hoàng đế Tuyên Đức cần sức mạnh của thế gia vọng tộc để chống lại thế lực yêu ma, nhằm bảo vệ xã tắc.

Lúc Đệ Ngũ Cẩm Sương gả vào hoàng cung, hoàng đế Tuyên Đức đã lên đường xuất chinh đến lãnh thổ cực bắc, sau đó vì thua trận mà lâm vào hôn mê.

Mà sở dĩ nữ ma đầu bằng lòng làm thiếp Cơ thị là vì muốn đạt được điều gì đó.

Triều đình chân chính e ngại nữ ma đầu là vì thế lực trải rộng khắp thiên hạ của nàng.

Ngoài ra còn có thực lực khủng bố của nàng nữa!

Người có thể đem thần thức để vào trong một bông hoa hải đường như vậy, chính là thực lực trong cảnh giới Niết Bàn nhị phẩm.

Nói cách khác, nữ ma đầu chỉ mới hai mươi bảy tuổi đã có thực lực sánh ngang với Thánh Cảnh!

Tưởng chừng như không hợp lẽ thường!

Sự tồn tại của nàng giống như một vách núi khổng lồ nằm chắn ngang tầm mắt mọi người trong thiên hạ!

Mà bây giờ, hoàng hậu còn dám liều mình đi đối đầu với vách núi khổng lồ đó ư?

Sự tĩnh mịch trong sân bị phá tan.

“Vũ quốc cửu, đối với chuyện tinh tuỷ, xin tha thứ cho tại hạ vô năng vô lực.”

Nam tử bạch bào chậm rãi lên tiếng, gương mặt trong vắt tỏ vẻ vô tội.

Vũ Thừa cảm thấy máu huyết toàn thân trở nên sôi sục, cơn tức tối xông thẳng lên đỉnh đầu, lửa giận phừng phừng bốc cháy, mắt trừng căng mí, giọng thét khàn đặc:

“Người chờ đấy cho lão tử!”

Quần thần thầm cười trong bụng, buông lời hăm doạ chính là biểu hiện của sự vô năng.

Nếu ông ta thật sự có năng lực, còn lời qua tiếng lại làm gì chứ?

Phí hoài công sức đào mỏ ba năm, nhi tử lại bị chặt bay đầu, bóng dáng của tinh tủy cũng không nhìn thấy, thể diện của Vũ gia còn bị bôi tro trát trấu.

Thật bi ai nha!

Từ Bắc Vọng chắp tay sau lưng, rảo bước đến trước mặt ông ta, khẽ nói: “Tại hạ thực sự xin lỗi chuyện của lệnh công tử, tại hạ có thể đến trước linh đường tế bái một lúc được không?”

Ầm!

Vũ Thừa phẫn nộ đến mức toàn thân run rẩy, đáy mắt hằn lên tơ máu, nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng.

Người bên ngoài nghe thấy câu này, ai nấy cũng khẽ rùng mình một cái.

Tên này chính là ví dụ hoàn hảo cho cái gì gọi là ỷ thế hiếp người!!!

Tuổi tác mới bao lớn mà đã như vậy, chờ đến khi hắn trưởng thành thì còn thế nào nữa đây?

Từ Bắc Vọng bật cười nhàn nhạt, sau đó lướt qua Vũ Thừa Tư, nhịn không được quay đầu lại hỏi: “Vũ gia các ngươi chắc sẽ không báo thù tại hạ chứ?”

Biểu cảm trên mặt lộ ra sự sợ hãi, trình độ diễn xuất tinh xảo của hắn khiến cho người ta khắc sâu vào tâm trí hơn cả Tây Uyển hát hí khúc.

Vũ Thừalau đi vết máu trên khoé miệng, cố gắng hết sức khống chế lệ khí âm trầm đang phun trào trong nội tâm.

Nhẫn!

Nhẫn nhịn!

Đường còn dài!

Chương 41: Tốc độ thăng cấp quá chậm

Từ Bắc Vọng giương mắt nhìn ông ta, đột nhiên thê lương thở dài:“Nếu Vũ gia vì vậy mà đem lòng ghen ghét tại hạ, thì chính là đang đối nghịch cùng với quý phi nương nương. Các ngươi phải cân nhắc cho kỹ.”

Trong lòng quần thần đồng loạt hô lên, tiểu tử khá lắm, vô sỉ không ai sánh bằng.

Có điều, một vài người vẫn còn chút nghi vấn, tên Từ Bắc Vọng này rốt cuộc là đang cố lộng huyền hư (ra vẻ cao siêu) hay là chó cậy gần chuồng?

Biết không chừng, hắn ta thật sự là thân tín do nữ ma đầu khổ tâm vun đắp thì sao?

Ngay lúc mọi người đang suy nghĩ, thì thân ảnh bạch bào kia đã dần biến mất phía cuối con đường.

Vở kịch lớn đặc sắc này cũng theo đó mà khép màn.

Quần thần đưa mắt quan sát tỉ mỉ Vũ quốc cửu đang chán nản bất kham, sau đó lục tục rời đi.

.....

……

Đêm khuya, điện Dao Quang.

Đôi chân ví như linh lung ngọc tuyệt phẩm giẫm lên trên thảm, váy tím cùng với ống tay áo dài thướt tha trải dài trên mặt đất, nếp gấp uốn lượn như mây, ba thước có thừa.

Từ Bắc Vọng mang theo tinh tủy vốn được cất trong phòng tu luyện tại phủ đệ đến yết kiến Đệ Ngũ Cẩm Sương.

“Làm không tệ.”

Ngữ khí phát ra từ đôi môi mọng đỏ của nữ phản diện vẫn lãnh đạm như cũ.

Ong!

Một tấm lệnh bài màu cam treo lơ lửng giữa không trung.

Từ Bắc Vọng vội vàng nhận lấy.

Màu đỏ…. đã trở thành đồ bỏ rồi.

Mục tiêu sau này của hắn chính là lệnh bài màu vàng, còn có lục lam chàm tím.

Hắn nhất định phải ôm chặt lấy cặp đùi xinh đẹp mượt mà trước mắt không buông.

(Nghĩa đen hay nghĩa bóng đây, Từ ác liêu?)

Có điều, hắn vẫn cảm thấy tốc độ thăng cấp của mình quá chậm.

Nếu như có được lệnh bài màu tím tôn quý, vậy thì hắn chính là nhân viên cốt cán tay trái tay phải của nữ phản diện rồi.

“Ti chức thụ sủng nhược kinh (vui quá hóa sợ).”

Từ Bắc Vọng vội vàng dâng lên lời tâng bốc, trong mắt hắn, hơi rắm của nữ phản diện đánh rắm cũng có màu cầu vồng. (=)))))))

Đệ ngũ Cẩm Sương bình tĩnh quan sát hắn ta.

“Đây là ti chức dâng tặng cho nương nương.”

Từ Bắc Vọng lấy ra một cây roi sáng lóng lánh từ trong tay áo.

Hắn vừa mới buông tay, cây roi tức thời nhúc nhích trên thảm, run lẩy bẩy trốn vào nơi hẻo lánh.

“Meo!”

Một con mèo trắng to lớn lao ra từ trong điện các, dùng sức kêu gào về phía tinh tuỷ.

Gương mặt tuyệt mỹ của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn bình tĩnh như không, nàng chỉ thản nhiên nói: “Cả ngày đi nhặt phế liệu, cuối cùng cũng đã nhặt được đồ tốt, ngươi thật sự nỡ cho bổn cung sao?”

Nàng cẩn thận quan sát người đang quỳ phía dưới, đôi mắt phượng lạnh lùng xanh thẳm ẩn hiện một tia châm chọc.

Từ Bắc Vọng không chút do dự, thề thốt bằng giọng điệu âm vang có lực: “Chỉ là tinh tuỷ con cỏn thì đã là gì, ti chức nguyện ý đi chết vì nương nương!”

“Lên núi đao xuống biển lửa, quyết không từ nan. Nương nương chỉ đâu, ti chức đánh đó!”

Ngữ khí kiên quyết, phối hợp với dung mạo tuấn mỹ, dáng vẻ vô cùng chân thành.

“Nịnh hót.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nhìn hắn ta, sau đó dạo bước đến chiếc bàn dài làm từ gỗ tử đàn, thần sắc lười nhác: “Bổn cung lấy nửa đoạn.”

Nói xong, nàng cầm lấy ngọc trâm, mái tóc đen như gấm vóc tơ lụa phủ xuống lưng, toả ra một loại khí chất tiên tử phiêu dật.

Vút!

Không khí nổi lên sóng gợn, tinh tuỷ xuất hiện trên bàn trà chỉ trong nháy mắt.

Ngọc trâm liên tục bành trướng, uy thế khổng lồ tràn ngập cung điện, sương mờ kim sắc vấn vít khắp người.

“Thánh giai…”

Từ Bắc Vọng thực sự bị cảnh này làm cho chấn động rồi.

Cỗ khí tức cuồn cuộn này, còn vượt trội hơn cả bảo vật thánh giai.

Hắn không ngờ cây trâm mà nữ phản diện tuỳ tiện cài trên tóc cũng là thánh bảo.

Keng!

Tiếng vàng đá va chạm giòn tan.

Ngọc trâm trảm lên trên tinh tuỷ, hào quang toả ra rực rỡ.

Dưới uy lực của bảo vật thiên giai, linh vật kiên cố của thiên địa bị phá huỷ.

Tinh tuỷ trực tiếp chia làm hai nửa.

Chỗ bị gãy bốc lên linh khí bàng bạc, một giọt tinh hoa nồng đậm rơi lên trên mặt bàn.

Từ Bắc Vọng thấy vậy, vội vàng chạy đến trước bàn, thu lấy tinh hoa vào người.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lãnh đạm trong gang tấc, một đạo chân khí rót về phía tinh hoa, giọt tinh hoa lập tức tan vào trong thân thể của Từ Bắc Vọng.

“Hấp thu?”

Nàng ta lạnh lùng nói.

“Nương nương chờ một lát.”

Lời nói của Từ Bắc Vọng trở nên mơ hồ, cố gắng hết sức tiêu hóa tinh hoa.

Sau khi kinh mạch Khí Hải truyền đến một trận sảng khoái, hắn ta mới ngẩng mặt lên, có chút ngượng ngùng nói: “Tránh lãng phí.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chỉ chỉ vào đoạn roi nhỏ kia, thờ ơ nói: “Tinh tuỷ bị thương tổn sẽ ảnh hưởng đến việc tiết ra tinh hoa và tốc độ thai nghén tinh thạch.”

Từ Bắc Vọng ừm một tiếng, biểu thị đã hiểu rõ.

“Meo~”

Mèo mập ngửi được mùi linh khí, nó bèn chui vào trong ngực chủ nhân, nằm trên bộ ngực sữa căng tràn nhìn chằm chằm về phía tinh tuỷ, đôi tròng mắt hồng ngọc tràn đầy linh khí.

Chương 42: Dù có tôn trọng nhau thì cũng khó có thể cùng nhau vượt qua những lúc khó khăn (1)

Đệ Ngũ Cẩm Sương duỗi đầu ngón tay ra xoa xoa đầu con mèo mập: “Ăn đi.”

Gần nửa đoạn roi bay lên lơ lửng, đột nhiên vặn vẹo ngưng tụ thành một viên đan dược hình tròn.

Mèo mập không kiên nhẫn nữa mà trực tiếp há miệng nuốt chửng.

Từ Bắc Vọng tặc lưỡi, xem ra con mèo này là linh thú rồi.

Sự khác nhau giữa linh thú và yêu thú, chính là một con

do người chơi nạp tiền vào mà có, một con là do người chơi khổ sở rèn kinh nghiệm mà có.

Giống như QWER, kỹ năng và uy lực của linh thú mạnh gấp mấy lần yêu thú!

Không còn cách nào khác, ai bảo bọn chúng giống như những người

có thể chất đặc thù, đều là con cưng của thiên đạo.

“Ngươi muốn thù lao thế nào?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhàn nhạt nhìn hắn.

Từ Bắc Vọng cũng không già mồm, cung kính nói: “Ti chức không có trữ vật…”

Lời vừa mới nói ra được một nửa, hắn chợt nghe thấy một tiếng ting tang vang lên, một chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm óng ánh rơi lên trên bàn trà.

Kiểu của nữ….

“Đây là do nương nương luyện chế ra sao?”

Hắn hỏi.

“Kỳ lạ lắm sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương mặt lạnh như tiền, ngữ khí có vẻ hời hợt.

Đương nhiên là kỳ lạ rồi!

Chế tạo vũ khí, luyện chế đan dược, tu vi võ đạo sẽ càng sâu không thấy đáy.

Tất cả các cột kỹ năng của người này sao lại có thể lấp đấy như vậy được chứ?

Từ Bắc Vọng cầm lấy chiếc nhẫn, thắc mắc: “Nương nương, ta mang không vừa.”

“Ngu xuẩn.”

Ngữ khí của Đại Ngũ Cẩm Sương lại trở nên mất kiên nhẫn, ánh mắt lạnh lẽo liếc về phía Từ Bắc Vọng.

Giữa trán hắn bay ra một giọt máu tươi, giọt máu rơi lên trên chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này có thể tùy chỉnh độ rộng hẹp để vừa với ngón tay của Từ Bắc Vọng.

Đeo nhẫn trữ vật lên ngón tay, Từ Bắc Vọng bèn lợi dụng ý thức tìm kiếm bên trong chiếc nhẫn.

Không gian trong nhẫn mênh mông rộng rãi, trong góc còn có hai bình đan dược.

“Giá trị của một nửa đoạn tinh tuỷ cũng không chỉ có thế.”

Bên tai vang lên giọng điệu lạnh lùng, đánh gãy ý thức của hắn.

Từ Bắc Vọng nhịn không được cảm khái—

Đi theo lão đại thế này, bổn tiểu đệ sao có thể không sống chết bám lấy được chứ!

Từ Bắc Vọng thu lấy nửa đoạn tinh tuỷ sót lại vào trong nhẫn trữ vật, sau đó cung kính nói: “Đa tạ nương nương khen thưởng.”

Mặc dù tạm thời vẫn chưa biết được công dụng của đan dược này dùng để làm gì, nhưng nếu là vật do nữ nhân vật phản diện luyện chế ra thì sao có thể là thứ tầm thường chứ?

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm: “Cho nên?”

“Cho nên?”

Từ Bắc Vọng hoang mang.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhẹ phất ống tay áo, khiến cả người Từ Bắc Vọng bay ngược ra ngoài.

“Cho nên người còn không cút đi?”

…..

…..

Biệt phủ Từ gia.

Trong một gian phòng cạnh vườn hoa.

Thẩm Ấu Di mặc một chiếc váy màu xanh mướt, để lộ ra chiếc cổ trắng ngần, mái tóc dài được buộc hờ phía sau, nàng ta toát ra vẻ đẹp dịu dàng nhàn nhã.

“Con gái bái kiến cha.”

Thẩm Ấu Di cúi đầu hành lễ, giọng nói uyển chuyển như tiếng hót của chim họa mi.

Thẩm Cát gật đầu rồi nhỏ giọng hỏi: “Di nhi, rốt cuộc Từ gia nói thế nào, bọn hắn định khi nào iến hành hôn lễ?”

Thẩm Ấu Di hơi giật mình, lắc đầu.

Thẩm Cát lập tức cau mày: “Là ngươi không biết, hay bọn hắn không làm?”

Ông hơi dừng một chút rồi ngập ngừng hỏi: “Các ngươi…”

Thẩm Ấu Di vuốt nhẹ tóc hai bên mai, lạnh lùng trả lời: “Ta và hắn không có nói chuyện với nhau.”

Hửm!

Thẩm Cát sững người, vẻ mặt cứng ngắc như cá nằm trên thớt.

Không nói chuyện với nhau, vậy cũng đừng nói đến chuyện động phòng.

Ông ta nhìn thẳng vào đứa con gái của mình, đột nhiên nói bằng chất giọng trầm khàn hơn nữa: “Ngươi vẫn còn nhớ nhung cái tên phế vật kia phải không? Lúc trước ta không nên chiều theo ý ngươi, để ngươi ra ngoài du sơn ngoạn thủy như vậy!”

“Diệp Thiên không phải phế vật.”

Hiếm khi Thẩm Ấu Di phản bác cha mình, nhưng lần này nàng ta không nhịn được nữa.

Thẩm Cát bỗng nhiên đứng dậy, vỗ một chưởng lên bàn đá, tức giận nói: “Ngươi phải hiểu rằng, sự nổi bật kinh tài tuyệt diễm của Từ Bắc Vọng sẽ làm lu mờ mọi thứ của tên phế vật kia.”

“Đom đóm làm sao có thể sánh bằng mặt trăng, tên họ Diệp kia còn không đáng xách giày cho Từ Bắc Vọng!”

Giọng điệu vô cùng sắc bén của Thẩm Cát làm đôi mắt hạnh xinh đẹp của Thẩm Ấu Di lập tức đỏ hoe.

“Nếu không phải vì mấy trăm mạng người Thẩm gia, con gái đã treo cổ tự tử từ lâu rồi!”

Thẩm Ấu Di gay gắt trả lời, giọng nàng nghẹn ngào nức nở.

Từ sau khi trở thành con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, hạnh phúc là điều hoàn toàn xa lạ với nàng.

Thẩm Cát tức đến mặt mày trắng bệch, ông ta hít một hơi thật sâu, giọng điệu dịu lại một chút: “Di nhi à, cha sẽ không hại ngươi đâu, Từ Bắc Vọng là vị hôn phu mà ngươi có thắp đèn lồng đi tìm cũng khó mà kiếm được đó.”

Thẩm Ấu Di chế nhạo: “Không phải người cũng rất ghét hắn sao?”

Nàng chợt cảm thấy cha mình cũng chỉ là kẻ phàm tục xu nịnh quyền lực.

“Đúng vậy, thực lực lúc trước của Từ Bắc Vọng vô cùng tầm thường, lại còn làm nhiều việc ác nhân, nếu phóng đại lên thì những thói xấu của hắn nhiều vô kể xiết.”

“Nhưng hắn bây giờ đã thay đổi!”

“Hắn xếp thứ mười lăm trong bảng Thanh Vân, tâm cơ mưu lược cực kỳ xuất chúng. Thanh niên tài giỏi tuấn tú như vậy thì có một vài khuyết điểm kia cũng không sao.”

Thẩm Cát trả lời rất thẳng thắn.

Từ Bắc Vọng Xu ở trong ngục mà vẫn có năng lực làm mưa làm gió, sỉ nhục Vũ gia đến tận cùng!

Sau khi tận mắt chứng kiến một màn đó, Thẩm Cát tin chắc tên tiểu tử đã ẩn giấu thực lực của mình bao lâu nay!

Tuy nhiên, Thẩm Ấu Di lại hoàn toàn thờ ơ, lạnh nhạt.

“Ngươi…”

Thấy mình không nói được con gái, Thẩm Cát thử thăm dò mặt khác: “Vậy Từ Bắc Vọng có thích ngươi không?”

Thẩm Ấu Di sững người, im lặng mấy giây rồi mới nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không có.”

Từ đôi mắt đen láy đó, nàng ra không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu thể hiện sự yêu thương hay chiếm hữu gì cả, chỉ duy nhất sự lạnh lùng cao ngạo.

Từ Bắc Vọng đã đánh tan niềm kiêu hãnh của Thẩm Ấu Di nàng ở một mức độ nào đó.

Đôi khi Thẩm Ấu Di thậm chí còn cảm thấy tên nam nhân này nhìn mình chẳng khác gì đám người mua vui trong chốn lầu xanh.

Chương 43: Dù có tôn trọng nhau thì cũng khó có thể cùng nhau vượt qua những lúc khó khăn (2)

“Aiz!”

Thẩm Cát thở dài thườn thượt.

Nói như vậy, con gái ông ta khó mà lọt vào mắt của Từ Bắc Vọng.

Trong lòng ông dâng lên sự hối hận không hề nhỏ, nếu quý phi nương nương định ra hôn sự giữa Thẩm gia cùng Từ gia sớm hơn mấy năm thì tốt biết mấy.

Thẩm Cát đã làm việc cho triều đình một khoảng thời gian dài, sóng gió quan trường đã khiến ông ta biết rõ một điều.

Một người có thực lực thấp hèn, nếu hắn tỏ ra tàn nhẫn vô tình, làm ra những chuyện tội lỗi chồng chất, thì hắn chắc chắn sẽ là kẻ ác bị mọi người ghét bỏ xa lánh!

Nhưng với một người có tài năng và mưu kế xuất sắc, nếu hắn vận dụng chúng làm những điều vô cùng xấu xa, thì đó lại là tư chất của một kiêu hùng!

Hiện thực cá lớn nuốt cá bé chính là như vậy đấy.

“Di nhi à, cha không cần các ngươi cứu nhau trong lúc hoạn nạn, nhưng ít nhất cũng đừng phá vỡ mối hôn sự này.”

Mặc dù con gái giả vờ có thân thể không nhiễm chút bụi trần, nhưng từ khi bắt đầu tu luyện thì nàng ta mới có thể loại trừ tạp chất bên trong nhờ vào linh khí.

Nhưng con đường võ đạo làm sao mà suôn sẻ mãi được?

Một khi Thẩm´u Di gặp phải thất bại lớn, với tâm tính đơn thuần của mình, nàng sẽ rất khó vượt qua.

Thẩm Ấu Di bước đi thong thả rồi dựa vào lan can, nhìn cảnh hồ nước phía xa, ánh mắt như có chút ngẩn ngơ: “Dù có tôn trọng nhau

thì cũng khó có thể cùng nhau vượt qua những lúc khó khăn.”

Thật hết thuốc chữa rồi.

Thẩm Cát quắc mắt giận dữ, cáu kỉnh nạt: “Lão phu nói cho ngươi biết, trên đời này không có thuốc hối hận đâu!”

Nói xong thì phất tay áo bỏ đi.

…

…

Từ Bắc Vọng không biết chuyện xảy ra trong phủ, mà ngay cả khi hắn biết, hắn cũng chẳng thèm để ý.

Ánh ráng chiều xuyên qua cửa sổ nhỏ, chiếu lên người nam tử đang mặc áo bào trắng, khung cảnh trong gian phòng tựa như một bức tranh.

Từ Băc Vọng nhắm hai mắt lại, chân khí toàn thân chảy chậm rãi rót vào huyệt Khí hải.

Hắn đang củng cố cấp bát phẩm thượng giai của mình.

Nếu dùng ánh mắt phê bình để xem xét, thì chân khí của hắn rất tinh khiết và dồi dào, nhưng huyệt Khí Hải có chút không phù hợp, điều đó tức là căn cơ vẫn còn chưa đủ vững chắc.

Theo đuổi tốc độ một cách mù quáng có thể sẽ để lại những tai họa ngầm, chúng sẽ tích tụ lại thành rủi ro, cuối cùng dẫn đến dã tràng xe cát.

Vậy cho nên, hắn đành phải tạm thời đè nén cám dỗ của việc tăng cấp.

“Cốc -”

Có tiếng gõ cửa vang lên.

Từ Bắc Vọng mở mắt, sải bước ra ngoài.

Ngoài cửa là tên ghi chép sổ sách của Lục Phiến Môn, hắn cung kính thưa: “Từ công tử, Chỉ Huy Sứ cho mời ngươi.”

Lão đại của Lục Phiến Môn?

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu, đóng cửa rồi đi theo tên ghi chép sổ sách.

Bầu không khí trên đường đi rơi vào sự im lặng đáng sợ!

Có thể nghe thấy cả tiếng thở nặng nề mỗi khi bắt một tên bộ khoái trong tổ đội Canh.

Kính sợ!

Vô cùng kính sợ!

Trận chiến giữa Từ công tử và Vũ gia đã gây nên một màn sóng to gió lớn ở kinh thành!

Nó còn gây nên sóng gió không thể tưởng tượng được trong lòng các bộ khoái Lục Phiến Môn!

Không sợ cường quyền, đây chẳng phải là ước mơ theo đuổi của các võ giả sao?

“Bắc Vọng!”

Lưu Miêu, tên có hai cái ve chó nịnh bợ chào hắn: “Không biết ta có đủ may mắn để mời Bắc Vọng đi lầu xanh chơi gái không?”

“Bắc Vọng có tư thế oai hùng như rồng phượng, chắc cũng phải trải nghiệm tư vị lưỡi vòng súng thương của mỹ nhân chứ nhỉ.”

Từ Bắc Vọng dừng bước, liếc xéo hắn:

“Gần đây có hoa khôi mới nào không?”

Lưu Miêu: “Không có.”

Bóng lưng Từ Bắc Vọng đi xa.

“Phi!”

Ở phía xa, ánh mắt của Tây Môn Ẩm Nguyệt tăng thêm sự ghê tởm.

Đi qua tầng tầng lớp lớp lầu các dưới vô số ánh mắt kính nể, Từ Bắc Vọng bước vào tổng bộ.

Nơi làm việc của chỉ huy sứ đơn giản và khiêm tốn.

Một nam tử trung niên có tóc râm bạc hai bên thái dương, dáng vẻ bình thường ngồi trên ghế thái sư.

Lục Bỉnh, Chỉ Huy Sứ của Lục Phiến Môn!

“Tham kiến Lục Chỉ Huy Sứ”

Từ Bắc Vọng khom người hành lễ.

Hắn nhận ra một ánh mắt dò xét trên người mình.

Sau vài hơi thở, Lục Bỉnh đứng dậy, nheo mắt cười nói: “Chúng ta đều là rường cột của Lục Phiến Môn, ngươi không cần đa lễ.”

Giọng điệu lúc hắn nói chuyện hiền lành, toàn thân phát ra cảm giác thân thiết.

Nhưng nó lại làm cho người khác cảm thấy như đang rơi vào rừng sâu nước độc.

Lục Bỉnh cũng không chuyện trò nhiều, hắn nói thẳng vào vấn đề: “Là như thế này, ngươi đã có tên trong bảng xếp hạng Thanh Vân, nên ngươi cũng đã có thể trở thành đảm đương một tổ đội rồi, ngươi có muốn nhậm chức tổ trưởng không?”

Nhìn như có vẻ thương lượng, nhưng lại giống như ra lệnh hơn.

Lúc đến đây, Từ Bắc Vọng đã đoán được chút ít, vị trí tổ trưởng trong Lục Phiến Môn vẫn luôn chọn từ những người xuất sắc nhất.

Nếu thực lực không đủ, sẽ không đủ tư cách trở thành người đứng đầu trong hàng ngàn bộ khoái.

“Thuộc hạ không giỏi trong việc lập kế hoạch tổng thể, căn bản không thể làm tốt chức trách của tổ trưởng.”

Hắn trực tiếp từ chối.

Ngay cả khi triều đình trao cho hắn chức vụ phụ tá trong Cội Các, hắn ta cũng sẽ không làm.

Lãng phí thời gian như vậy còn không bằng đi tìm mấy tên thiên kiêu may mắn không phải là thơm hơn à?

Thấy thái độ cứng rắn của hắn, Lục Bỉnh nhíu mày nhưng cũng không ép buộc.

Hắn im lặng một lúc rồi thờ ơ cười nói: “Tuy ngươi chỉ là bộ khoái cấp bốn trong Lục Phiến Môn, nhưng ngươi vẫn nên tham gia Đại Hội Võ Lâm vào tháng sau.”

Chương 44: Ngươi xem đi, Từ huynh quả nhiên là rất nhiệt tình (1)

Chiếu theo thông lệ, Đại Hội Võ Lâm được tổ chức mỗi năm một lần.

Chủ trì năm nay là Lạc Tuyết Sơn Trang ở quận Lang Nha.

Mỗi khi nghe đến Đại Hội Võ Lâm, mọi người sẽ cảm thấy rất là hoành tráng đúng không?

Thực ra những võ giả tham gia tỉ thí đều là đệ tử của mấy môn phái hạng hai, tranh đoạt vị trí đệ nhất nhằm tạo ra chiêu bài để tuyên truyền, từ đó có thể mời chào thêm nhiều môn sinh và tài nguyên hơn.

Giang hồ ngư long hỗn tạp, Lục Phiến Môn theo lệnh triều đình sẽ phụ trách việc duy trì trật tự tại Đại Hội Võ Lâm.

Lục Phiến Môn thường sẽ sẽ chọn lựa năm vị tổ trưởng dẫn đội đi trước

“Thuộc hạ nguyện được đi!”

Từ Bắc Vọng nhanh chóng cân nhắc lợi hại rồi đồng ý. Nếu hắn gặp được mấy tên đệ tử môn phái có vận đỏ phủ đầu, chuyến đi này sẽ không uổng công vô ích.

Huống hồ, loại chuyện giả mù sa mưa, vỗ mặt người khác thế này, há có thể thiếu bóng dáng của nhân vật chính Diệp Thiên sao?

Cây rau hẹ thiên mệnh chi tử này, chắc là đã trưởng thành rồi.

Lục Bỉnh mỉm cười gật đầu, sau đó nâng chén trà lên.

Từ Bắc Vọng nghe đàn biết ý, chấp tay nói: “Thuộc hạ cáo lui.”

Hắn rời khỏi tổng bộ, rẽ qua nha môn của tổ đội Giáp đi vào trong một con ngõ nhỏ.

Một vị nam tử mặc hồng bào đứng quay lưng về phía hắn, tay chắp sau lưng thân đứng thẳng tắp, khí chất vô cùng xuất trần.

Từ Bắc Vọng dừng bước.

Con ngõ nhỏ rơi vào tịch mịch hồi lâu.

Giả vờ làm cao thủ ít nói?

“Ngươi đến rồi.”

Trong bóng tối truyền đến chất giọng khàn đặc giống như đao cùn mài trên đá.

Từ Bắc Vọng ừ một tiếng, bình tĩnh nói: “Có chuyện gì sao?”

Một trận gió nhẹ nổi lên, thổi ông tay áo đỏ bay phất phới.

“Không có gì, chỉ là hiếu kỳ mà thôi.”

“Một Lục Phiến Môn nhỏ nhoi, lại đồng thời có được một ngoạ long là Thương Dục ta, còn có một phượng sồ là Từ Bắc Vọng ngươi.”

Nghe tên nam tử nói như vậy, gương mặt tuấn mỹ của Từ Bắc Vọng ẩn hiện một tia quỷ dị.

Thương Dục, tổ trưởng tổ đội Giáp, người đứng đầu tứ đại danh bổ, đứng thứ năm trong bảng Thanh Vân.

Hắn ta đặc biệt thích hiện hiện thánh oai trước mặt người khác.

“Tư chất của ngươi bình bình đại trà, không ngờ lại có thể tu luyện thực lực đến mức này, quả thực là có được vài phần phong thái của ta.”

Thương Dục nâng góc mặt phổ thông tầm thường lên, ngưỡng vọng thương khung.

(*) ngưỡng vọng thương khung: ngưỡng mộ trời cao, ý kêu Thương Dục mặt hếch lên trời.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm bóng lưng hắn ta, tuỳ ý nói: “Người có chí, ắt làm nên.”

Thương Dục có chút sửng sốt.

Người có chí, ắt làm nên.

Tốt, rất tốt, có chiều sâu có nội hàm, từ nay về sau, câu nói này sẽ là của ta.

Hắn mừng thầm trong bụng, ngữ khí lại hời hợt: “Ta thật ngưỡng mộ ngươi, chỉ cần dựa vào sự nỗ lực là có thể tăng cấp tu vi, nào giống ta, không cố gắng cũng được.”

Từ Bắc Vọng khẽ cười, ánh mắt vô cùng quỷ dị: “Ta cũng ngưỡng mộ ngươi a.”

Tháp vận khí sáng rực tám mươi chín tầng, cũng xem như là người có vận khí tầm trung rồi.

Cướp đoạt!

Nhất định phải tìm cơ hội cướp đoạt!

“Ngươi có tư cách khiến ta làm quen với ngươi, sau nay gặp chuyện, cứ trực tiếp nói tên họ của ta.”

Nam tử vung ống tay áo, thân ảnh biến mất bặt tăm.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, hắn đều không hề quay người lại, độ ngầu có thể nói là kéo đủ căng rồi.

Từ Bắc Vọng híp mắt, chậm rãi đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Sau khi nhìn thấy tháp vận khí của Thương Dục, trong đầu hắn ta lại sinh ra một suy nghĩ.

Bảng Thanh Vân đúng thật là đã bao quát hết tất cả thiên kiêu, không để sót một ai sao?

Sao có thể chứ!

Trong Cửu Châu đại lục có biết bao môn phiệt vọng tộc, bộ lạc viễn cổ, các đạo phái lớn, nho pháp, đạo gia vân vân mây mây.

Truyền nhân của những nơi này căn bản sẽ không rơi vào thế tục, trừ phi có cơ duyên của thiên đạo!

Mà Thiên Cơ Các thần bí kia, cứ cách mỗi hai mươi năm lại khởi động Thiên Xu (Cột trời hoặc là sao Thiên Xu) một lần.

Năm sau vừa hay đã đến lượt. Chờ đến khi Thiên Xu khởi động, năm người đứng đầu tại bảng Thanh Vân ở thời điểm hiện tại có khi còn không thể chen chân vào hạng hai mươi..

Đến lúc đó, thiên kiêu đi chật đất, thiên tài võ đạo không bằng cả chó.

“Mong chờ quá đi!”

Từ Bắc Vọng tưởng tượng đến khung cảnh tụ hội của mấy vị thiên kiêu đại khí vận kia, trong lòng kích động khôn nguôi.

Từ Bắc Vọng cơ hồ nảy sinh một loại dự cảm, bản thân hắn có thể đạt đến vị trí chí tôn hay không, đều quyết định bởi lần Thiên Xu này.

“Từ công tử, bên ngoài nha môn có người tự xưng là bằng hữu của ngài, hắn muốn đến bái kiến ngài.”

Việc tu luyện của Từ Bắc Vọng lại bị làm phiền rồi.

Hắn ta trừng mắt nhìn tên bộ khoái truyền tin: “Ai?”

“Người đến tự xưng Liễu Đông Phương.”

Bộ khoái cung kính hồi đáp.

Từ Bắc Vọng thoáng nghi hoặc, người này là ai?

Có điều hắn ta vẫn bình tĩnh nói: “Để hắn ta vào.”

Chương 45: Ngươi xem đi, Từ huynh quả nhiên là rất nhiệt tình (2)

Thời gian ước chừng một nén nhang, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Hai nam tử có dung mạo giống nhau, thần sắc bứt rứt bất an, chậm chạp đi đến.

Liễu Đông Phương hít sâu một hơi, đẩy mở cửa phòng.

Từ công tử danh chấn kinh thành, đứng chắp tay sau lưng, thần sắc bình tĩnh lãnh đạm.

Hắn đang mặc một bộ bạch bào thêu hoa văn tơ vàng, lộ ra quý khí bẩm sinh.

“Từ công tử!”

Liễu Đông Phương điều chỉnh biểu cảm, vẻ mặt kích động hô to: “Còn nhớ tiểu đệ không, chúng ta từng cùng nhau nhặt ngân lượng, kết bạn đi nam thành.”

Từ Bắc Vọng nhìn kỹ hắn mấy giây, sau đó gật đầu.

Tuy rằng không nhớ được tên họ, nhưng gương mặt này vẫn hơi có chút ấn tượng.

“Đương nhiên, ấn tượng của ta đối với ngươi rất sâu sắc.”

Lời nói của Từ Bắc Vọng lộ ra vẻ thân thiết.

Không có tên thư sinh này, hắn đã không thể chiếm được nghiên mực, vậy đương nhiên cũng không còn cách nào kích sát yêu trư quỷ dị.

Tinh tuỷ cũng triệt để vô duyên với hắn.

Không có tinh tuỷ, về sau sẽ không thể lấy được lệnh bài màu cam và nhẫn trữ vật.

“Ngươi đến đây có việc gì.”

Từ Bắc Vọng khẽ cười, còn đích thân rót trà cho hai người họ.

Liễu Đông Phương thụ sủng nhược kinh, sau đó có chút lúng túng nói: “Thực ra chủ yếu là muốn nhờ Từ công tử giúp đỡ.”

Vừa dứt lời, bầu không khí chớp mắt trở nên yên tĩnh.

Từ Bắc Vọng dựa vào thành ghết, ngón tay nhịp nhàng gõ lên mép bàn.

Hắn dường như nhớ tới việc gì đó, bèn dò hỏi: “Sao ngươi biết ta?”

Hắn nhớ là lần trước mình không hề để lộ danh tính nha.

Liễu Đông Phương khẽ cúi đầu tỏ ý tôn kính, sau đó ngưỡng mộ nói: "Từ công tử một trận thành danh mà ngồi cao trên bảng Thanh Vân, trên phố có hoạ tượng của thiên kiêu bảng Thanh Vân, tiểu đệ nhờ đó mới biết bản thân có mắt mà không biết thái sơn."

Hắn ta quả thực bị tin này làm cho chấn động, vốn cho rằng chỉ là con nhà quyền quý, nào ngờ lại là thiên kiêu!

Một chiêu giết chết Bát phẩm đỉnh cấp, ra mặt làm nhục Vũ Quốc Cữu, hơn nữa còn là thân tín của Hoàng quý phi!

Mối hận bị cướp mất nghiên mực lúc trước sớm đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn sự sùng bái đối với cường giả.

"Ò."

Từ Bắc Vọng nhấp một ngụm trà, bình tĩnh nói: "Nếu thuận tiện, ta sẽ ra tay."

Thực ra hắn ta chỉ đang nói lời khách sáo, ai lại lãng phí thời gian trên một người không liên quan gì chứ?

Liễu Đông Phương nghe thấy mừng rỡ, gấp gáp nói: "Chuyện là như thế này, thôn trang của tiểu đệ nằm ở ngoại ô kinh thành. Từ mấy hôm trước, trong thôn xuất hiện mấy tên trộm mộ có sức mạnh vô cùng cường hãn."

"Mắt thấy mộ tổ bị đào xới, tiểu đệ vừa giận vừa sợ, thực lực không đủ không thể làm gì được nó, chỉ có thể đi cầu viện!"

Bỗng nhiên, hắn ta phát ra lời thề son sắt: "Bánh ít trao đi bánh quy trao lại, thời gian của Từ công tử quý báu, tiểu đệ sẽ dâng lên thù lao hậu hĩnh, tuyệt không để Từ công tử giúp đỡ không công."

Nói xong, gương mặt hắn ta đầy vẻ khẩn trương.

Đạo mộ đã xúc phạm đến pháp luật đại Càn, chuyện này nằm trong phạm vi trách nhiệm của Lục Phiến Môn.

Hắn ta vốn định tuỳ tiện tìm mấy bộ khoái, nhưng bộ khoái bình thường có thể giải quyết sạch sẽ chuyện đạo mộ sao?

Thế là hắn ta tìm cách đi đến chỗ này xem sao.

Cho dù nhờ vả bất thành, hắn cũng có cơ hội nịnh hót Từ công tử, mở đường tôn thờ quỵ luỵ hắn về sau.

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu mày.

Ai thèm thù lao của ngươi?

Hắn vừa định lên tiếng từ chối, đột nhiên ngước mắt lên, xem thử tháp vận khí trên đỉnh đầu của Liễu Đông Phương.

Ầm!

Trong chớp mắt, Từ Bắc Vọng giống như bị sét đánh.

Quá chấn động rồi!

Hào quang cấp tốc dâng cao như bão tố, giống như bắn hoả tiễn lên trời, ánh sáng ngập trời vọt lên đến chín mươi tám tầng!

Chín mươi tám tầng nha!

Đây phải là loại cơ duyên thế nào chứ?

“Ngươi là huynh đệ của ta, nếu ngươi đã mở lời, ta nghĩa bất dung từ!”

Từ Bắc Vọng đột nhiên đứng bật dậy, thanh âm trảm đinh chặt sắt.

Liễu Đông Phương mừng phát điên. Vậy mà lại đồng ý thật rồi sao?

Nhân vật tôn quý thế này, chỉ bởi vì một lần gặp mặt, lại nguyện ý ra tay giúp đỡ.

Hốc mắt Liễu Đông Phương đỏ bừng, nức nở nói: “Từ huynh cao cả, tiểu đệ cảm kích rơi nước mắt.”

Nói rồi, hắn nhìn về phía đệ đệ ruột Liễu Tây Phương ở bên cạnh: “Ta sớm đã nói rồi, Từ huynh tâm địa thiện lượng, rất là nhiệt tình.”

“Ta gặp khó khăn, huynh ấy sao có thể làm ngơ? Nhớ kỹ, Từ huynh là quý nhân mà số mạng đã định của nhà họ Liễu chúng ta.”

Từ Bắc Vọng làm ra vẻ vô ý thuận miệng, hỏi một câu: “Liễu đệ, sao ta lại cảm thấy như người kể chuyện vẫn chưa tỉ mỉ nhỉ?”

Nụ cười phấn khích của Liễu Đông Phương cứng đờ trong giây lát.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng trầm xuống, ánh mắt sắc bén đảo qua, Liễu Phương Tây đang nơm nớp lo sợ lại hoảng loạn tới mức run lẩy bẩy.

“Bốp!”

Chương 46: Địa ngục không cửa, ngươi lại cứ xông vào!

Liễu Đông Phương tự tát mình một cái ngang tai, hắn buồn bã nghiêm mặt nói: “Từ huynh, tiểu đệ đã nói dối, đó không phải phần mộ tổ tiên của nhà ta…”

Theo lời giải thích của hắn, mọi chuyện đã dần rõ ràng.

Đó là mộ của trưởng thôn trong thôn Liễu gia, một người vốn sống cô độc không vợ không con. Khi còn sống, ông ta là võ giả cảnh giới Bát phẩm, Liễu Đông Phương phỏng đoán trong mộ có vật bồi táng.

Chuyện này đã gợi lên sự tham lam của Liễu Đông Phương, nên hắn đã lên kế hoạch đào mộ để cướp lấy báu vật.

Nhưng đêm qua đột nhiên xuất hiện mấy bóng người lén lút ở phía sau núi.

Tuy ngày hôm sau kiểm tra thì ngôi mộ vẫn không bị hư tổn gì, nhưng trong lòng Liễu Đông Phương lại nóng như lửa đốt. Hắn phát hiện dấu chân của mấy kẻ trộm mộ, tên đó hình như đang thăm dò phong thủy, có lẽ sẽ ra tay vào đêm nay.

Liễu Đông Phương không muốn bị ngôi mộ mình đang nhòm ngó bị giành được trước, cho nên hắn vội vàng tìm kiếm đồng minh.

“Sao ngươi muốn tiệt đường phát tài của người khác?”

Sau khi Từ Bắc Vọng nghe xong, sắc mặt vẫn không có chút gợn sóng.

Trên mặt Liễu Đông Phương tràn đầy vẻ xấu hổ, hắn gãi đầu: “Tiểu đệ đần độn, đến giờ vẫn ở cảnh giới luyện khí, nữ tử thầm mến sỉ nhục tiểu đệ, ân sư cũng bất hòa với tiểu đệ, đồng môn lại khinh thường tiểu đệ…”

Hắn nói xong lại khóc không thành tiếng.

Từ Bắc Vọng thản nhiên nhấp một ngụm trà thơm, không bình luận gì thêm.

Loại củi mục này rất dễ giẫm phải vận cứt chó, sau đó quay lại giả bộ bị vả mặt.

“Từ huynh, bảo vật tốt nhất trong mộ để cho ngươi, tiểu đệ chỉ cần thứ phẩm còn thừa thôi.”

Nước mắt Liễu Đông Phương chưa khô, trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Từ Bắc Vọng chậm rãi đứng dậy rồi thong thả bước đến trước người hắn, ánh mắt kiên định: “Chúng ta là huynh đệ…”

“Cho dù có đúng hay sai thì ta cũng sẽ giúp ngươi.”

“Giờ Tuất, chờ ta ở cửa thành.”

“Từ huynh…”

Liễu Đông Phương ngây ngẩn cả người, sau đó trên mặt hắn tràn đầy sự hăng hái kích động.

“Từ huynh, ơn nghĩa thấu tận trời xanh này, tiểu đệ không biết phải cảm tạ như thế nào…”

Liễu Đông Phương lại nghẹn ngào, hắn cảm động đến mức cả người run lên, chỉ hận không thể lấy trái tim của mình ra cho Từ Bắc Vọng xem ngay tại chỗ.

Từ Bắc Vọng khoát tay, hắn mỉm cười: “Không đáng nhắc đến, đi thôi.”

Liễu Đông Phương gật đầu thật mạnh, sau đó lại rời đi với đệ đệ trong cảm giác mỹ mãn.

Trên hành lang, Liễu Phương Tây không nhịn được mà cảm khái: “Đại ca, vị Từ công tử đó, vẻ ngoài đẹp trai, khí chất tuyệt hảo, lúc hắn cười rộ lên làm ta như được tắm gió xuân.”

“Mấu chốt là thiên kiểu bảng Thanh Vân, lại còn hiền hòa dễ gần như vậy, thật sự hiếm thấy.”

Liễu Đông Phương hất cằm, vẻ mặt đắc ý khoe khoang: “Đương nhiên, ca ca ngươi nhanh nhẹn, tài hoa hơn người, người ta kết giao sao có thể là nhân vật bình thường được chứ?

Từ Bắc Vọng lại thong thả bước trở về nha môn.

Mối cơ duyên này nhìn tuyệt vời như vậy, nhưng thật ra đang ẩn giấu nguy cơ!

Nguy cơ không nằm ở Liễu thư sinh, mà chính là Vũ gia!

Trong kinh thành, bên trên có thiên tử, bên dưới có áp lực từ dư luận, Vũ gia chỉ có thể kiềm chế nỗi hận đã khắc sâu trong lòng.

Nhưng một khi Từ Bắc Vọng rời khỏi kinh thành, Vũ quốc cữu chắc chắn sẽ bắt được cơ hội tuyệt vời này để báo thù rửa nhục.

Nhưng đối với ánh hào quang rực rỡ của tầng chín mươi tám, Từ Bắc Vọng thật sự không vượt qua nổi sự hấp dẫn này.

“Lúc sống yên ổn phải nghĩ đến ngày gian nguy, ta phải phòng ngừa chu đáo mới được.”

Dù sao bản thân hắn cũng không phải là thiên mệnh chi tử, cho nên không có quý nhân bảo vệ giữa đường.

Nhưng hắn không phải là không có tiền.

Ngư công công ở điện Dao Quang, đại tông sư tam phẩm.

Chỉ cần có tiền, mọi việc sẽ dễ dàng hơn.

…

...

Màn đêm buông xuống, đèn đuốc chiếu rọi nơi đây sáng như ban ngày.

Từ Bắc Vọng đến cửa thành.

Từ Bắc Vọng đã mua chuộc Ngư công công trước đó, giữa hai người có một khóa tín hiệu. Một khi hắn khởi động khóa tin hiệu, Ngư công công sẽ thúc ngựa đuổi tới.

“Từ huynh.”

Huynh đệ Liễu gia đang chờ trong quán trà phấn khích vẫy tay chào, hai người dắt ba con ngựa tới.

Từ Bắc Vọng vuốt cằm: “Không nên để chuyện này chậm trễ, đi thôi.”

Ba người xoay người lên ngựa, kẹp chặt bụng ngựa rồi phi nhanh như bay.

Ở phía xa, một lão già một mắt chống gậy nhìn chằm chằm vào bóng dáng người mặc áo bào trắng, khóe miệng cong lên thành một nụ cười hung ác.

Ông ta âm thầm theo dõi từ lâu, cuối cùng cũng đã có được cơ hội!

“Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ xông vào!”

“Gây khó khăn cho hoàng hậu, giết người Vũ gia ta, tên khốn nhà ngươi còn dám ra khỏi thành!”

“Ngươi còn sống ngày nào thì ngày đó Vũ gia ta sẽ luôn bị sỉ nhục ngày đó.”

Chương 47: Bắc Minh Phệ Huyết thần công! (1)

Gần đến canh tư nửa đêm, ba chấm đen đang liều mạng phi trên cánh đồng trống rỗng.

Ba tiếng ngựa hí dài vang lên, Từ Bắc Vọng kéo dây cương lại, nhìn thẳng vào Liễu thư sinh: “Tới rồi sao?”

Liễu Đông Phương chỉ vào thôn xóm phía sau núi rồi cung kính nói: “Từ huynh, chính là nơi đó.”

Xung quanh tối đen, Liễu Phương Tây lập tức lấy ra một chiếc đèn lồng và thắp lên.

Cả ba đi đường tắt ra phía sau núi.

Chỗ một ngôi mộ, có hai tên mặc đồ đen đứng bên ngoài, trong tay chúng cầm những chiếc xẻng dính đầy bùn đất.

“Làm xong thì mấy huynh đệ chúng ta vào thành tìm tiểu cô nương vui vẻ ha?”

“Chuyện đó còn phải nói à, phong thủy nơi này tốt, chắc chắn có thể đào được hàng tốt.”

“Ngươi nghĩ có bánh chứng hay không?”

“Nếu có cương thi thì đã chui lên khỏi đất từ sớm rồi.

Hai người đang tán gẫu thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ nhẹ đến nặng.

“Kẻ nào?”

Những kẻ trộm mộ nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng ba người, chúng cầm xẻng quát.

Tiếng quát vang vọng cả rừng cây, sau đó hai tên mặc đồ đen ra khỏi huyệt.

“Cho hỏi ba vị là Nguyên Lương sao?”

Một tên nam nhân vàng vọt xanh gao, xương gò má nhô cao, nhìn qua giống như một tên quỷ bệnh có ánh mắt sắc bén.

Tên què ở bên cạnh lặng lẽ vận chuyển chân khí trong cơ thể.

Nguyên Lương, chính là người cùng nghề.

Không ngờ ngôi mộ này lại bị người cùng nghề khác theo dõi.

“Mau quỳ xuống, ngươi có biết ngươi đang đối mặt với người nào không hả?”

Liễu Đông Phương đứng thẳng lưng, vênh vang đắc ý liếc xéo bốn tên trộm.

Tên quỷ bệnh nhìn kỹ nam tử mặc áo bào trắng, dung mạo tuấn mỹ, khí chất hơn người, cả người tràn đầy sự lạnh lùng cao cao tại thượng.

Hắn cẩn thận nói: “Theo quy tắc đến trước được xếp trước, các hạ…”

“Cút.”

Một chữ lạnh lẽo cắt ngang lời nói của hắn.

Ánh mắt tên què hung ác nham hiểm như diều hâu, mười ngón tay như lưỡi móc, hắn lớn tiếng nói: “Đúng là không biết xấu hổ, hãy xem Long Trảo Thủ của ta.”

Khí thế bá đạo hung ác bất ngờ đánh về phía Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh phất tay, một đợt sóng khí phản kích bay ra, tràn đầy uy lực.

Ầm!

Tên què ngã mạnh xuống đất, nửa phần trên cơ thể trực tiếp rơi vào trong đất, thất khiếu chảy máu ồ ạt.

Sao có thể như thế?

Tên quỷ bệnh hoảng hốt.

Nhưng ngay sau đó, ba cơn lốc quét đến xung quanh hắn.

Trên cổ mỗi người hiện lên một tia máu, hơi thở cũng biến mất.

“Quá mạnh mẽ…”

Liễu Đông Phương trợn mắt há mồm.

Hai người Bát phẩm, hai người Cửu phẩm ở trước mặt Từ huynh cũng chỉ giống như bốn con châu chấu đang nhảy, nghiền chết một cách dễ dàng.

Hơn nữa Từ huynh giết người rất hoàn mỹ, mắt cũng chưa chớp một cái nào.

“Thất thần làm gì nữa, đi vào trước.”

Một giọng nói bình tĩnh vang lên ở bên cạnh.

Ba người lần lượt đi vào huyệt mộ u ám và tối mịt.

Khắp nơi trong huyệt mộ đều là mùi hôi thối, ở giữa là những cỗ quan tài loang lổ.

Xem ra những kẻ trộm mộ còn chưa kịp tới cạy mở quan tài.

“Ra tay đi.”

Từ Bắc Vọng cách xa quan tài vài bước rồi nói với Liễu Đông Phương.

Liễu Đông Phương nhặt thanh cạy trên mặt đất lên và đi qua một bên với Liễu Phương Tây.

Hai người từng chút từng chút một cạy mở vách quan tài, sau đó cầm lồng đèn soi vào bên trong.

“Á!”

Liêu Tây Phương bịt mũi hét toáng lên.

“Nhát chết!”

Liễu Đông Phương đạp hắn ta một cước, quay đầu nói: “Chỉ là thi biệt!”

Một bộ hài cốt đã thối rữa nằm bên trong quan tài, vô số thi biệt nhỏ bò lúc nhúc từ trong miệng, hốc mắt của bộ hài cốt.

Bên cạnh hài cốt đặt một chiếc hộp tử đàn đã mốc meo.

Bảo bối!

Ánh mắt Liễu Đông Phương trở nên sáng rỡ, tâm trạng của hắn vô cùng hưng phấn.

Cơ duyên ngất trời!

Từ Bắc Vọng ở sau lưng cũng khó giữ được sự bình tĩnh.

Ánh sáng của khí vận tháp nồng đậm đến mức khiến người ta căm phẫn, thiếu chút nữa là chói mù hai mắt của hắn.

Thậm chí có có vài tia hào quang bay vút lến đến tầng thứ chín mươi chín.

Cánh tay Liễu Đông Phương run rẩy, không để ý đến mùi hôi thối nồng nặc, xoay người ôm lấy hộp tử đàn. Hắn lâu tro bụi dính trên hộp, sau đó chậm rãi mở ra. Trong nháy mắt, thân ảnh bạch bào xuất hiện bên cạnh hắn ta.

Bên trong hộp tử đàn chỉ có ba vật.

Một cuốn bí tịch bao bọc trong tấm da dê.

Một tấm lá chắn.

Đống vàng thỏi được xếp lên thành đống.

“Từ huynh, tiểu đệ đã nói sẽ trả thù lao hậu hĩnh cho huynh, nhất định sẽ không nuốt lời.”

Liễu Đông Phương vừa nói vừa vứt bỏ tấm da dê đi, sau đó mở bí tịch ra.

“Vô Trần kiếm pháp!”

“Vậy mà lại là Huyền giai trung phẩm!”

Trái tim hắn ta đập nhanh thình thịch liên hồi, khoé miệng không ngừng run rẩy.

Nếu như có được quyển bí tịch này, hắn chẳng phải là có thể thực hiện giấc mộng làm kiếm tiên sao?

Cầm kiếm trong tay, tà áo bay bay, giống như du long kinh hồng, khí chất tiêu sái ngông nghênh, tiên phong đạo cốt, khiến cho nữ tử đê mê hoa mắt.

Có điều, Liễu Đông Phương nhanh chóng thức tỉnh lại, giọng khản đặc nói: “Từ huynh, huynh chọn đi.”

Ánh mắt hắn ta ngập tràn cảm xúc không nỡ, nhịn đau cắt thịt gắt gao nhìn về phía cuốn bí tịch.

Từ Bắc Vọng vẫn giữ biểu cảm lạnh nhạt, kiếm pháp đẳng cấp huyền giai trong mắt hắn ta chẳng khác gì một bó bắp cải.

Tấm khiên đó thì hắn ta cũng đã dùng chân khí thăm dò qua rồi, chỉ là một vật phẩm Huyền giai hạ phẩm thấp kém.

Về phần vàng thỏi, cũng chỉ là vật tục tằn mà thôi.

Nhưng hắn biết chắc chắn, hệ thống vận khí chắc chắn không thể nào sai được.

Chương 48: Bắc Minh Phệ Huyết thần công! (2)

“Cầm lấy đi.”

Từ Bắc Vọng nhận lấy bí tịch, sau đó quan sát tháp vận khí của mình.

Không hề xảy ra bất kỳ biến hoá nào hết.

“Được rồi, quyển kiếm pháp này có lợi ích rất lớn với ngươi, ta

không đoạt đồ tốt của người khác.”

Hắn ta bình tĩnh mở miệng.

Cái gì?

Liễu Đông Phương chấn kinh, theo đó mà dâng trào mừng rỡ, lẩm bẩm nói: “Từ huynh, huynh đối xử với đệ còn tốt hơn cả cha đệ, huynh chính là cha nuôi của tiểu đệ a….”

Trong lúc kích động nhất thời, hắn ta không tự chủ được lời nói, nước mắt lần nữa không ngừng tuôn rơi.

Từ Bắc Vọng lại cầm tấm khiên lên, tháp vận khí vẫn không có động tĩnh gì.

Ngữ khí của hắn tăng thêm mấy phần lạnh nhạt, hờ hững nói: “Đây là khiên phòng vệ, ta không cần đến, cho đệ đệ của ngươi đi.”

Sau đó hắn bèn đưa cho Liễu Tây Phương.

Bụp bụp!

Liễu Tây Phương quỳ trên mặt đất dập đầu, mấp mấy môi: “Đa tạ đại ân của Từ công tử, tiểu đệ làm trâu làm ngựa cũng không thể nào báo đáp nổi.”

Hắn nói rồi bật khóc nức nở.

Mi tâm Từ Bắc Vọng khẽ nhíu, quát khẽ: “Ngươi đang khóc tang cho ta đấy à? Đứng lên!”

Tâm tình của hắn càng thêm tan nát, cuối cùng hướng ánh mắt khoá chặt lên mấy thỏi vàng.

“Từ huynh, nếu như huynh chỉ cầm lấy thứ phàm tục này, tiểu đệ sợ rằng bản thân ăn ngủ không yên a.”

Liễu Đông Phương nắm chặt kiếm phổ, biểu cảm cực kỳ do dự.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt ngó lơ, cầm lấy một thỏi vàng, sau đó nhìn lên đỉnh đầu của Liễu Đông Phương rồi vứt trả lại hắn.

Sau đó lại cầm lên một thỏi nữa.

Cứ như vậy lập đi lập lại.

Ánh đèn lồng lập loè lúc sáng lúc tối, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng như băng.

Hai huynh đệ nhìn vào mặt nhau, bọn họ đều nhìn ra được sự nghi hoặc từ trong mắt đối phương.

“Từ huynh?”

Liễu Đông Phương cung kính hỏi.

Từ Bắc Vọng ném thỏi vàng cuối cùng đi, ánh mắt dần trở nên sắt bén, thấp thoáng có dấu hiệu trở mặt.

Hắn lạnh lùng nhìn Liễu Đông Phương, ánh mắt lại chú ý đến tấm da cừu trên mặt đất.

Ôm hi vọng cuối cùng, hắn sải bước đến nhặt lên.

Liễu Đông Phương lập tức khẩn trương, Từ huynh sẽ không giết người đoạt bảo vật, một chiêu chặt đôi huynh đệ bọn hắn ra đó chứ.

Bầu không khí tức thời đông cứng lại.

“Liễu đệ, vi huynh muốn lấy tấm da dê này.”

Thanh âm ôn nhuận thân thiết vang vọng trong mộ huyệt.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm toà tháp vận khí trên đầu Liễu Đông Phương triệt để ảm đạm, trên mặt lộ ra nụ cười khẽ.

“Huynh cứ cầm lấy đi, tiểu đệ không biết nên nói gì mới tốt.”

Liễu Đông Phương thở hắt ra một hơi, sau đó lại cảm thấy vô cùng cảm động. Loại đồ vật rách rưới dùng để bọc bí tịch, ngay cả một tên ăn mày còn khinh thường không thèm, tại sao Từ huynh lại muốn lấy?

Có lẽ hắn chỉ cầm một ít thứ mang tính tượng trưng vì không muốn khiến cho hai huynh đệ bọn hắn phải áy náy.

“Tiểu đệ có lẽ đã tu được phúc phần to lớn từ kiếp trước, xây nên ba trăm bậc phù đề, cho nên mới có thể ngộ kiến Từ huynh nha!”

Liễu Đông Phương cảm khái xuất phát từ nội tâm.

Từ Bắc Vọng cười nhạt một tiếng, nói khẽ: “Ra ngoài đi!”

Bốn cỗ thi thể nằm bên ngoài huyệt mộ, máu tươi chảy róc rách, mặt đất dần nhuốm màu đỏ tươi.

“Hai người các ngươi về thôn trước đi.”

“Ta hoài nghi đám trộm mộ này còn có dư đảng, vì để tránh kẻ lọt lưới quay lại trả thù, ta đi một vòng kiểm tra một lượt.”

Từ Bắc Vọng chậm rãi mở lời, sau đó thong dong đi về hướng đỉnh núi.

“Đệ…”

Thiếu chút nữa Liễu Đông Phương quỳ xuống dập đầu, hốc mắt hắn ta ửng đỏ.

Nếu như Cửu Châu Đại Lục chỉ còn sót lại một người tốt duy nhất, vậy thì chỉ có thể là Từ huynh.

...

...

Khu rừng nhỏ yên ắng tịch mịch, Từ Bắc Vọng dựa vào một tảng đá lớn, từ tốn xem xét tấm da dê.

Đây là một đồ vật cũ kỹ bình thường, bên trong không có bất kỳ ký tự nào.

Hắn phỏng đoán, chủ mộ chắc đã lang bạt đến bí cảnh nào đó, tốn bao nhiêu khổ cực vất vả mới có được tấm da dê này.

Nhưng hắn ta lại chỉ là một tên Bát phẩm cảnh kiến thức nông cạn, dốc sức cả đời cũng không biết làm sao để khai mở được thứ này.

Giữa trán Từ Bắc Vọng văng ra một giọt máu tươi, nhỏ lên trên tấm da cừu.

Ong ong ong! ! !

Bên trên xuấthiện từng hàng từng hàng chữ nhỏ.

[Bắc Minh Phệ Huyết thần công]

Vút!

Từ Bắc Vọng nhịn không được mà hít sâu một hơi.

Uy lực công pháp tạm thời không luận đến, nghe tên thôi đã thấy vô cùng bá khí rồi!

Phần thuyết minh mở đầu chỉ có mười chữ.

“Bí pháp này hung hiểm vô cùng, thận trọng, thận trọng.”

Trong khoảng thời gian vẻn vẹn hai nén hương, Từ Bắc Vọng mới xem xong phần giới thiệu công pháp.

Nội tâm của hắn vô cùng hoảng loạn, còn biểu cảm thì tương đối kinh hãi.

Hạch tâm của môn pháp này chính là uống máu tươi!

Tuy nhiên, tinh huyết bẩm sinh chỉ là thứ vận chuyển nội lực, chỉ khi hấp thu tinh huyết của người khác mới có thể rèn luyện thân thể.

Luyện đến tầng thứ ba, thân thể sẽ trở thành Kim Cương Bất Diệt!

Nói đơn giản một chút, chính là một chiến sĩ được trang bị hộ giáp khắp người.

Tầng thứ năm càng đáng sợ hơn.

Nói tóm tắt giản lược--- phản vệ!

Cho dù kẻ thù có mạnh thế nào, mỗi khi ra đòn chính là tự đánh bản thân mình.

Còn người tu luyện bí pháp này sẽ trở thành một toà tháp phòng ngự biết đi, hộ giáp xếp chồng chất lên nhau cực kỳ đáng sợ.

Còn về làm thế nào để tu luyện lên đến tầng thứ sáu, người sáng tạo ra công pháp cũng không biết.

Trên tấm da dê chỉ để lại mười bốn chữ.

“Nhục thân vượt qua chư thiên, một quyền diệt sát cửu thiên thần phật!”

Chương 49: Trong thế giới võ đạo, không dễ gặp được người tốt (1)

Thần sắc Từ Bắc Vọng hoảng hốt, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ.

Ngươi CMN có thể đừng chém gió được không?

Còn cái gì mà vượt qua chư thiên, một quyền tru thần, Cửu Châu đại lục không tồn lại người tài giỏi như thế.

Nếu đổi lại là võ giả bình thường, chắc chắn sẽ không nói hai lời mà lập tức đem vứt tấm da dê này đi.

Nhưng Từ Bắc Vọng khác bọn họ, hắn có hệ thống vận khí,

Nhưng nếu có thể khiến chín mươi tám tầng tháp vận khí tỏa ánh hào quang, Bắc Minh Phệ Huyết thần công này chắc chắn là một báu vật cực kỳ quý giá.

Có nên tu luyện hay không?

Từ Bắc Vọng rơi vào trầm tư.

Thật ra hắn không cảm thấy bất kỳ áp lực đạo đức nào khi phải uống tinh huyết của người khác.

Nhưng ném đá dò đường qua sông rộng, lỡ đâu trượt chân thì sẽ chết đuối ngay tắp lự.

Thứ không biết rõ mới khiến cho người ta sợ hãi nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Từ Bắc Vọng nhắm mắt dưỡng thần giống như pho tượng.

Chim chóc hót vang rừng già, vầng thái dương treo cao giữa trời xanh, tỏa ra ánh nắng rực rỡ chói mắt.

Cuối cùng, Từ Bắc Vọng mở mắt, đưa ra quyết định.

Hắn ta mở tấm da cừu ra lần nữa, khoảng trống ở phía cuối cùng, cần phải rót chân khí vào mới có thể tra ra phương pháp tu luyện.

Vì lý do an toàn, giữa ngón tay Từ Bắc Vọng chỉ tuôn ra vẻn vẹn một tia chân khí.

Trong nháy mắt, kim quang từ trong tấm da dê nở rộ toả chiếu, trước tiên hiện ra mấy hình ảnh.

Ầm!

Ầm đùng đùng!

Không trung an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng sấm rền, một đám mây xám đen đột nhiên xuất hiện.

Từ Bắc Vọng rùng mình, nhanh chóng cưỡng ép dừng việc rót chân khí vào tấm da dê.

Mây độ kiếp màu đen nhanh chóng tiêu tán, tựa như g chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

“Lôi kiếp……”

Từ Bắc Vọng trong lòng vẫn còn sợ hãi, cảnh tượng này nằm ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, không được thiên đạo dung thứ!

“Rốt cuộc là tính toán sai rồi.”

Từ Bắc Vọng lắc đầu, cảm xúc lẫn lộn.

Tuy nhiên, hắn có thể chứng minh rằng người tạo ra công pháp này không có khoe khoang nói xạo. Mặt khác, dù cho là lôi kiếp cấp thấp nhất thì cũng không phải thứ mà người có tu vi Bát phẩm có thể chống đỡ được.

Ngay khi đang suy tính thiệt hơn, hắn chợt nhìn thấy một lão giả một mắt đứng cách đó hơn mười trượng.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng ngưng trọng, cả thân thể âm thầm căng thẳng.

“Tiểu tử thúi, mau vẫy đuôi mừng chủ với lão phu đi, lão đây để cho ngươi toàn thây.”

Lão giả một mắt nở nụ cười tàn nhẫn, toàn thân lão khí thế tăng vọt.

Chân khí ngưng tụ thành một cái móc sắt trong không trung, mũi nhọn của nó làm lòng người khiếp sợ.

“Không nói chuyện? Chẳng lẽ tuyệt vọng đến suy sụp rồi?”

Lão giả bước một bước, trực tiếp đến trước mặt Từ Bắc Vọng.

Khí tức phóng thích ra ngoài, không chút che lấp.

Đây là Tam phẩm Đại Tông Sư!

Từ Bắc Vọng nhanh chóng bình tĩnh lại, một tay sờ lên trên eo, nhìn chằm chằm lão: “Vũ gia?”

Lão giả một mắt nhận ra động tác của hắn, ánh mắt khinh thường, giống như nhìn một con kiến đang vùng vẫy giãy chết.

“Đừng phí công vô ích nữa, nhất cử nhất động của ngươi đều nằm dưới sự giám sát của lão phu.”

“Ngươi cho rằng vì sao bây giờ lão phu mới xuất hiện? Đó là vì lường trước được ngươi có viện trợ!”

“Lão phu tiêu tốn mấy canh giờ, không tiếc mà sử dụng một lá bùa Cấm Chế, bây giờ bất kỳ tín hiệu gì trên núi này cũng không thể truyền ra ngoài.”

Những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt lão giả một mắt đều giãn ra, tựa như giọng nói buông lỏng và dễ chịu của lão.

Khuôn mặt của Từ Bắc Vọng u ám, trái tim như rơi xuống vực sâu.

“Con tiện nhân Đệ Ngũ thị đó cho ngươi con át chủ bài nào nữa, cứ việc sử dụng nó đi.”

“Lão phu cho phép ngươi kéo dài thời gian.”

Vì đã nắm chắc phần thắng trong tay, lão giả một mắt tìm kiếm vui vẻ trong lúc rảnh rỗi, nếu cứ như vậy mà giết Từ Bắc Vọng thì không khỏi quá hời cho tên nhóc đó.

Trước tiên phải để hắn rơi vào tuyệt vọng, sau đó lại từ từ tra tấn!

Cận kề bước đường cùng, Từ Bắc Vọng trầm mặc rất lâu, bình tĩnh nói: “Ta có thể giúp ngươi tiến vào cảnh giới Niết Bàn.”

“Hahahahaha-”

Lão giả ngửa mặt lên trời cười to, khuôn mặt già nua hung ác: “Thật là một cám dỗ lớn, chỉ dựa vào con kiến hèn mọn như ngươi?”

Ầm!

Một kích phá nát tảng đá lớn, hóa thành bột mịn.

“Tiểu súc sinh, không giết ngươi thì làm sao có thể lấy lại thể diện của Vũ gia chúng ta?”

“Nếu đã không biết kính sợ như thế nào, vậy chỉ có thể chém thành ngàn mảnh!”

Nói xong, lão giả một mắt bắn ra một tia sát khí nồng đậm.

Mặt của Từ Bắc Vọng đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, run giọng nói: “Tiền bối, hậu bối không hiểu chuyện, có thể dùng túi trữ vật để bù đắp tội lỗi không?”

Hắn nhanh chóng tháo chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm để trên mặt đất.

“Chỉ có vậy liền lộ nguyên hình rồi, bộ dạng không sợ cường thế của ngươi đâu? Bộ dạng ngông cuồng tự cao tự đại của ngươi đâu?”

Lão giả một mắt càng tùy ý càn rỡ mà cười to, bộ dạng sợ hãi của tên tiểu tử này quả thực khiến ông ta rất vui vẻ!

Sau đó nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, ánh mắt lão giả chột mắt có chút tham lam.

Dù sao Từ Bắc Vọng cũng là thiên kiêu bảng Thanh Vân, hơn nữa còn là thân tín của tiện nhân Đệ Ngũ thị, sao hắn ta có thể thiếu bảo bối chứ?

Chương 50: Trong thế giới võ đạo, không dễ gặp được người tốt (2)

“Hửm?”

Lão chau mày, chú ý thấy Từ Bắc Vọng đang lén lút nhét cuộn da cừu vào trong tay áo.

“Lấy ra đây.”

“Không.”

Giọng nói Từ Bắc Vọng khàn khàn.

Ong!

Một luồng chân khí quay cuồng, cuộn da dê dễ dàng bị cướp mất.

“Không nỡ như vậy, có lẽ đây là bảo bối lớn nhất của ngươi sao?”

Lão giả một mắt cười lạnh một tiếng, chợt sử dụng thần thức quét qua một cách qua loa.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng rất sợ hãi, nhưng đáy mắt hắn ta lại vô cùng bình tĩnh.

“Tiểu tử thúi, loại công pháp bừa bãi này mà ngươi cũng tin?”

Trên mặt lão giả trên mặt tràn đầy giận dữ, sát khí càng tăng thêm một bậc.

“Tiền bối bớt giận, quý phi nương nương sai ta đến đây tìm kiếm trước.”

Thân thể Từ Bắc Vọng run như cầy sấy.

Lão giả nhìn chằm chằm hắn vài giây, khuôn mặt già nua vô cùng hưng phấn, sau đó giữa ngón tay trào ra chân khí dồi dào.

Thứ mà Đệ Ngũ thị nhìn trúng, ít nhất cũng là bảo bối thiên giai!

Toàn bộ chân khí rót vào cuộn da dê trong nháy mắt, bên trên hiện ra lít nha lít nhít hoa văn luyện thể.

Đùng!

Bầu trời vang lên một tiếng lớn.

Ầm ầm!

Sấm chớp gào thét!

“Lôi kiếp!”

Lão giả một mắt tràn đầy kinh hãi, hắn cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm mạnh mẽ.

Một cỗ uy áp không thể diễn tả từ trên trời giáng xuống, khóa chặt trên người lão!

Mây độ kiếp màu đen tụ lại, sấm sét lốm đốm nhấp nháy không ngừng, uy lực của thiên kiếp điên cuồng dâng trào.

Một mảng điện quang xuất hiện giữa trời đất!

Đùng!

Trong vòng xoáy hồi tụ thành cột sấm to lớn có đường kính mười trượng, lập tức bổ xuống lão giả đang đứng phía dưới.

“Không!”

Lão giả vứt cuộn da dê đi, lấy ra vô số pháp bảo từ đai lưng bên hông, trong đầu tính cách chống lại thiên kiếp.

Soạt——

Cột sấm sét của thiên đạo nuốt chửng lão giả trong tích tắc.

Từ Bắc Vọng, người đã nhân cơ hội chạy trốn từ sớm, cũng bị ảnh hưởng sơ sơ, lồng ngực hắn phập phồng dữ dội, khóe miệng trào ra vệt máu đỏ tươi.

Hắn chỉ chịu một tia uy áp từ lôi kiếp, mà cơ thể đã nhận phải thương thế không nhỏ.

Vậy kết cục của người bị độ kiếp còn như thế nào nữa?

Một lát sau, ánh điện lập tức biến mất, lôi kiếp đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Từ Bắc Vọng nhìn về phía trước, sau đó khóe miệng hơi co giật.

Đại Tông Sư có lòng hiếu kỳ và tham lam quấy phá đã chết, nhãn cầu còn lại của ông ta tràn đầy tơ máu.

Từ phần cổ cho đến bụng dưới của ông ta xuất hiện từng vết rách như mạng nhện, mỗi khúc xương trong người đều bị đánh gãy.

Mà những pháp bảo dùng để chống lại lôi kiếp kia, toàn bộ vỡ vụn.

Tinh huyết, bảy hồn sáu vía đều dưới kiếp nạn của thiên đạo mà hóa thành tro tàn, chẳng còn sót lại chút gì.

Từ Bắc Vọng chậm rãi bước tới, trầm mặc rất lâu rất lâu, khẽ nói: “Sống mà làm người, ta rất xin lỗi.”

Hắn nheo mắt, nhặt cuộn da dê ở bên cạnh lên, lớp sần bên trên vẫn còn nguyên vẹn không hư hại gì.

Mà …

Mỗi một đồ án bên trên trông rõ ràng hơn trước.

Từ Bắc Vọng không nén được vui mừng.

Lẽ nào?

Cái thứ xui xẻo này, chỉ cần một người chống đỡ là được rồi?

Vì để nghiệm chứng suy đoán này, Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào bức vẽ thứ nhất.

Bên trên đã đánh dấu thứ tự chân khí lưu chuyển đến mười kỳ huyệt.

Để cẩn thận, Từ Bắc Vọng chỉ vận chuyển chân khí đến Huyệt khuyết du, sau đó nhu động đến vị trí đương dương.

Trời rất xanh, mây cũng trắng.

“Con chó thiên đạo, mau bổ ta!”

Từ Bắc Vọng giận dữ chỉ lên trời.

Không một chút động tĩnh.

Hắn nhìn về phía thi thể, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị: “Trong thế giới võ đạo tàn khốc, không dễ gì gặp người tốt giống ngươi.”

Sau đó hắn cầm trường đao lên, pháp lực bên trong đã bị lôi kiếp đánh vỡ, một cho nên nó chỉ là một thanh đao bình thường.

Nhưng đủ để chặt đầu người rồi.

Từ Bắc Vọng cắt áo bào xám cháy khét của lão giả, rồi bọc cái đầu của lão lại.

“Tôn chỉ của ta là ăn miếng trả miếng! Ta phải đến Vũ gia các ngươi đòi công đạo rồi.”

Biểu cảm của hắn rất lạnh lùng, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh.

…..

…..

Nếu các đạo hữu đã quá mệt mỏi với các truyện củi mục nghịch tập sáo lộ, khí vận chi tử hoặc Long Ngạo Thiên thì mời bơi hết vô đây để xem hành trình ỷ thế hiếp người của Từ ác liêu, Từ Bắc Vọng nhé

:)))

Những chương tiếp theo sẽ tính VIP giá 30tlt cho mỗi chương từ 1k2~1k3 chữ. Các Đh thúc mình ra chương bằng cách thả KP và donate cho truyện nhé :D

Với mỗi 15KP = 1500 tlt mình sẽ bạo ngay một chương trong ngày!

Chương 51: Ta chỉ cầu một lần công đạo (1)

Dưới táng cây hoè nơi thôn Liễu gia.

Thần sắc Liễu Đông Phương lo lắng, hắn cứ bồn chồn đi tới đi lui.

Khi dáng vẻ áo trắng thẳng tấp kia dần hiện ra trước mắt, hắn ta vội vàng nói: "Từ huynh, huynh có nhìn thấy sấm chớp ở trong núi không? Lẽ nào chúng ta khai quật mộ nên bị ông trời khiển trách?"

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn lạnh nhạt như cũ, hắn đánh giá Liễu Đông Phương mấy giây: "Ngươi bị thận hư khí nhược, nên hoa mắt rồi đấy?"

"Vậy sao?"

Liễu Đông Phương có chút mờ mịt, sau đó lúng túng nói: "Đúng là tiểu đệ đã hưng phấn quá mức khi giành được kiếm phổ, cho nên đã đi vào thôn, "chiến đấu kịch liệt" với quả phụ kia tới rạng sáng…"

Hắn chưa nói xong, bỗng chú ý đến chiếc túi màu xám trong tay Từ Bắc Vọng, bên trên còn vương vết máu đỏ tươi.

"Đây là?"

Từ Bắc Vọng tuỳ ý mở miệng: "Máu của đồng bọn đám trộm mộ."

Nghe thấy vậy, Liễu Đông Phương vừa cảm động vừa xấu hổ.

Từ Huynh không chỉ không nhận thù lao vốn thuộc về hắn, mà còn thay hai huynh đệ bọn họ đi giải quyết hậu quả về sau. Liễu Đông Phương tự thấy chính mình giống như một tên bạch nhãn lang, xong việc liền đi tìm lạc thú cùng với goá phụ.

Liễu Đông Phương ta có tài đức gì, mà lại có thể kết bạn với quý

nhân nghĩa ngút trời cao thế này chứ!

“Từ huynh, tiểu đệ muốn làm tuỳ tùng của huynh, kiên trinh trung thành.”

Liễu Đông Phương nghiêm túc, nội tâm trào dâng cảm xúc tín nhiệm mãnh liệt.

Nếu không thể trở thành tuỳ tùng, hắn tình nguyện trở thành môn hạ chó săn gì đó, bất cứ giá nào cũng phải phục dịch vì Từ huynh!

Từ Bắc Vọng hơi trầm mặc, hắn theo bản năng lập tức gạt bảo ảo tưởng phi thực tế này của đối phương.

Người có thể trở thành tiểu đệ của hắn, ít nhất cũng phải là các thiên kiêu của những môn phái lớn, một tên Luyện Khí Kỳ nhỏ nhoi vẫn chưa có tư cách đó đâu.

“Chiếc lá lục bình trôi về biển lớn, nhân sinh rộng lớn sẽ có lúc tương phùng?”

Từ Bắc Vọng lắc lắc đầu, ánh mắt trở nên thâm thuý, sau đó bình tĩnh quay người rời đi.

Liễu Đông Phương đóng băng tại chỗ.

Nhiệt tình sôi sục trong lòng hắn bị dập tắt bởi một gáo nước lạnh.

Cho dù trời nam biển bắc, nhưng phiêu bạt trong giang hồ rồi cũng sẽ có cơ hội tương phùng.

Ngụ ý trong câu này, chính là không muốn thu nhận hắn làm chó săn trung thành!

Ánh mắt Liễu Đông Phương tràn đầy chua chát, trong lòng vô cùng rối loạn, hắn đứng rất lâu trong trời gió lộng, cuối cùng thở dài thườn thượt: “Cứ xem như đây là một giấc mộng đi, lúc tỉnh lại vẫn sẽ cảm động vô cùng.”

Đột nhiên, từ xa truyền đến một giọng nói ôn nhu.

“Một mình phiêu bạt giang hồ mới có thể thu về kỳ ngộ.”

“Đợi đến khi thời cơ thích hợp, ta tự nhiên sẽ xuất hiện.”

Sắc mặt Liễu Đông Phương chuyển buồn thành vui chỉ trong chớp mắt, hắn siết chặt tay phải thành nắm đấm.

Từ huynh vẫn không từ bỏ Liễu Đông Phương ta, ta phải tu luyện thật tốt để tìm kiếm cơ duyên, để một ngày có thể đứng ở sau lưng Từ huynh!

....

....

Kinh thành, bầu không khí nơi đường lớn Chu Tước đang vô cùng huyên náo.

Vị nam tử áo trắng dáng vẻ vô cùng bắt mắt nổi trội xuất hiện giữa đám người.

Hắn ta có dung mạo tuấn mỹ, khí chất tôn quý, từng cử chỉ hành động đều tản phát ra phong thái hơn người.

Những võ giả bình thường khi nhìn thấy người này, trong lòng đều khó tránh nảy sinh ra cảm giác tự ti, lũ lượt nép sang một bên để tránh đường cho hắn.

Biểu cảm của nam tử lộ ra một tia hàn ý sâm nhiên, hắn từ tốn đi từng bước từng bước về phía trước.

“Đây không phải là Từ công tử sao, hắn đang cầm cái gì trong tay vậy?”

“Hình như hắn đang đi về phía Hoàng Thành.”

“Lẽ nào kịch hay sắp bắt đầu rồi sao?”

“Ai mà biết, mau đi theo xem thử đi.”

Một đám võ giả vô cùng phấn khởi, bọn họ lập tức đi theo sau lưng nam tử áo trắng đến trước Thừa Thiên Môn của Hoàng Thành.

Thừa Thiên Môn rộng lớn hùng vĩ, các công khanh mặc áo bào tím tới lui như nước, quý phụ tiểu thư chuyện trò vui vẻ.

“Hắn muốn…”

Những người đến xem vô cùng kinh ngạc khi thấy nam tử áo trắng đi đến trước chiếc trống kêu oan, một vật dụng không ai dòm ngó lâu ngày nên đã rỉ sét từ lâu.

Hắn cầm dùi trống lên, ra sức gõ về phía trước.

“Đùng---“

Tiếng trống to rõ khiến cho không gian xung quanh lập tức tĩnh mịch, tất cả mọi người đồng loạt dừng bước.

“Keng!”

“Keng!!”

Tiếng chuông đồng trên Vọng Lâu trong Hoàng Thành cũng theo đó oanh oanh vang lên, khiến cho chim bay tan tác, cả nội cung mênh mông sâu thẳm một phen chấn kinh.

Những năm gần đây, chiếc trống kêu oan này đặt ở đây chỉ là thùng rỗng kêu to, giống như một biểu tượng chứ không ai dám bước lên đánh trống.

Tất cả mọi người không ngờ, Hoàng Thành lúc này lại chuông trống tề minh!

Chẳng lẽ nam tử áo trắng trước mặt đang có oan khuất ngập trời, muốn gặp thiên tử kể rõ hay sao?

Dân mang hàm oan khiếu nại lên trên, hoàng đế đích thân thụ lý, nếu có quan viên ngăn cản nội tình thì xử nặng tất cả.

“Đùng!”

Dư âm vang vọng.

Tà áo trắng bay phất phới trong gió, cộng với dung nhan tuấn mỹ vô song, giống như Trích Tiên nổi trống.

(*) Trích Tiên: tức là vị tiên gây họa bị đày xuống trần gian.

Vô số người quyền quý đứng trước Thừa Thiên môn đều nín thở ngưng thần, một thanh niên mặc áo đen nhếch miệng cười khẽ.

“Là tên Từ Bắc Vọng đã khiến cho Vũ gia lâm vào cảnh khốn đốn đó sao?”

“Hồi bẩm Vương gia, chính hắn.”

Tên thái giám ở bên cạnh cất giọng âm lãnh.

Hoàng trưởng tử Cơ Vô Đạo khẽ trầm mặc, thần sắc có chút tiếc nuối: “Chỉ dựa vào sự can đảm không kiêng sợ này đã là nhân trung

long phượng, bản vương thật muốn lung lạc hắn về phe ta, nhưng đáng tiếc hắn ta là ác khuyển của nữ ma đầu kia.”

Tiếng nghị luận liên tiếp vang lên, nhao nhao suy đoán xem, gia tử họ Từ gõ trống là có ý đồ gì.

Chương 52: Ta chỉ cầu một lần công đạo (2)

Hình Bộ Thượng Thư Lư Sùng Nghiễm là người đầu tiên mất kiên nhẫn, hắn quát một tiếng đầy phẫn nộ: “Từ Bắc Vọng, ngươi cố ý gây chuyện đúng không?”

“Người đâu rồi? Sao không đến áp giải tên tội phạm này vào thiên lao để răn đe đại chúng?”

Hiện tại Từ Bắc Vọng đã dám đánh trống kêu oan, sau này còn làm đến gì nữa, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của đại chúng, biểu cảm của Từ Bắc Vọng bình tĩnh đến mức đáng sợ, hắn gằn từng chữ một: “Tiểu nhân bị oan khuất, có tội gì chứ?”

Lư Sùng Nghiễm lửa giận công tâm, thẳng tay chỉ vào mặt hắn gào lên: “Hiện nay thế đạo thế nào? Quốc thái dân an, thái bình thịnh thế! Ngươi ở đây gõ trống kêu oan như vậy, không phải đang là bôi tro trét trấu lên mặt của hoàng hậu nương nương sao?”

“Bôi tro trét trấu, không phải tội thì là gì?”

Thanh âm vừa dứt, lại truyền đến tiếng nói to rõ hùng hậu.

“Thiên hậu giá đáo---“

Tiếng kêu bạch hạc chấn động cửu trùng, yến oanh vờn quanh, cung tỳ thái giám tiền hô hậu ủng xung quanh phượng giá của hoàng hậu..

“Tham kiến thiên hậu!”

“Tham kiến thiên hậu!”

Tiếng hô như núi gầm biển vọng, quan viên quý tộc đồng loạt chỉnh tề khom người.

Bên trong xa giá lộng lẫy trang nhã, Vũ Chiếu mặc chiếc váy dài quét đất gật đầu với đám quần thần, trên phượng nhan mang theo ý cười ung dung.

Hoàng hậu hiện đang nhiếp chính, có người gõ trống kêu oan, nàng ta nhất định phải thụ lý.

Liễn xa nghiến qua gạch bạch ngọc trên đất, chậm rãi chạy đến trước trống kêu oan.

Bầu không khí lập tức yên lặng.

“Đánh trống kêu oan ắt phải liên quan đến chuyện quân quốc đại vụ, đại tham đại ác, kỳ oan dị thảm, nếu không không được đánh trống, sẽ phạm vào trọng tội.”

Vũ Chiếu nhìn chăm chú hắn, chất giọng dịu dàng thục khang, lộ ra sự uy nghiêm.

Từ Bắc Vọng cúi thấp đầu, cung kính nói: “Khởi bẩm thiên hậu, tiểu dân có oan uổng.”

Quần thần oán thầm trong bụng, hắn vừa mở miệng đã tự xưng là tiểu dân, đến mặt mũi cũng không cần nữa.

Vũ Chiếu nhìn một vòng xung quanh, dịu dàng mở miệng: “Nói, bổn cung sẽ giải oan cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng chỉ vào chiếc túi nằm trên đất, hết mực thận trọng cẩn xin ý chỉ:

“Nương nương, thứ đồ này thực sự quá mức máu me, người xem…”

Hoàng thành lặng ngắt như tờ.

Con ngươi của không ít cường giả nho gia co rúm lại giống như kim châm, trong mắt lộ ra sự kinh sợ nồng đậm.

Lấy chút may mắn ra để dò xét, lập tức có thể khẳng định bên trong đó là một chiếc đầu lâu!

Vũ Chiếu híp đôi mắt phượng, che giấu sự phẫn nộ sâu trong đáy mắt một cách hoàn hảo, bà ta nhẹ phẩy tay áo: “Không sao.”

Từ Bắc Vọng gật gật đầu, chậm rãi bước qua mở chiếc túi ra.

Xoạt!

Khung cảnh xôn xao!

Một chiếc đầu lâu đẫm máu, mùi tinh huyết tanh nồng dần tràn ngập trong không khí, con mắt duy nhất trên đầu lâu vẫn còn trợn trừng.

“Không… không thể nào.”

Vũ Thừa trốn trong đám người thầm lẩm bẩm, tựa hồ lạc mất hồn phách, sau đó thần sắc bi ai đến cực điểm.

Ánh mắt của một vài tộc nhân Vũ thị sợ hãi, cảnh tượng trước mắt cơ hồ khiến cho bọn họ lâm vào sụp đổ!

Thừa Thiên môn yên tĩnh đến quỷ dị, giống như tuyệt vực không người.

“Thiên hậu, tuy tiểu nhân không phải là quan viên, nhưng thân là bộ khoái của Lục Phiến môn, tốt xấu gì cũng là sai nha của triều đình đúng không?”

“Tối qua tiểu dân chấp hành nhiệm vụ, đi truy bắt mấy tên đạo tặc, nào ngờ bị tên này chặn lại giữa đường.”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng thấp trầm mà hoà hoãn, giống như đang trò chuyện cùng với bằng hữu lâu năm vậy.

Ầm----

Câu nói này giống như sấm sét giữa trời quang đánh thẳng vào tâm trí của đám quần thần.

Chấn động đến mức bọn họ tê cả da đầu!

Chấn động đến bức bọn họ lạnh cả sống lưng!

Sau đó, một luồng khí lạnh từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Người đó là Tam phẩm đại tông sư a!

Chết rồi?

Bị Từ Bắc Vọng phản sát sao?

Tuyệt đối không thể!

Chuyện này không khác gì thiên phương dạ đàm (chuyện không có thật) cả, một vị đại tông sư nào đâu chỉ cách biệt một trời một vực

với một tên có tu vi Bát phẩm?

Tuy không ai dám tin tưởng, nhưng đầu lâu đang bày ra trước mắt.

“Khẩn thỉnh thiên hậu, đòi lại công đạo cho tiểu dân.”

Thần sắc Từ Bắc Vọng vô cùng bình tĩnh, khẽ khom người xuống.

Trời dần sẩm tối.

Thủ cấp của đại tông sư trần trụi đến bi thương dưới ánh tà dương.

Hoàng thành tĩnh mịch giống như sơn động u cốc, sắc mặt quần thần hoảng hốt, bọn họ vẫn chưa thể nào lấy lại bình tĩnh từ trong cơn kinh sợ nồng đậm.

“Thiên hậu, Vũ Thực tự ý xông vào nhà dân, tiểu dân phòng vệ chính đáng, là ngài đã đặc xá tội danh cho tiểu dân.”

“Về phần tinh tuỷ, đó vốn là đồ vậy thuộc về quý phi nương nương, tiểu dân chỉ phục mệnh của nàng.”

“Cho nên, tiểu dân nghĩ mãi vẫn không thông, Vũ gia tại sao lại muốn giết chết tiểu dân thì mới cảm thấy an lòng?”

Giọng nói chất đầy nghi vấn chậm rãi vang lên trong khoảng sân trước Thừa Thiên Môn.

Quần thần vô thức đồng loạt nhìn về phía kiệu phượng.

Bên trong xa giá, nụ cười vẫn luôn treo ở khoé môi của hoàng hậu Vũ Chiếu dần dần biến mất, biểu cảm trên khuôn mặt cũng trở nên cứng đờ, một hồi lâu sau vẫn không trả lời.

Quần thần quay qua nhìn nhau, bọn họ đều có thể nhìn ra vẻ kinh ngạc từ trong mắt của đối phương.

Thông thường, cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ thì sắc diện Vũ hoàng hậu vẫn ung dung bình tĩnh. Bà là thiên hậu nhiếp chính hơn mười năm qua, sớm đã quen với sự chao đảo trên đỉnh cao quyền lực, vậy mà cũng sẽ có lúc không biết phải làm sao?

“Thiên hậu, xin hãy làm chủ cho tiểu dân.”

Từ Bắc Vọng khom người về phía trước, cử chỉ khiêm nhường cung kính.

Vũ Chiếu híp đôi mắt phượng, thần sắc ảm đạm mờ mịt, tiếp tục duy trì trạng thái trầm mặc như cũ.

“Từ! Bắc! Vọng!”

Tiếng gào thét tựa hồ tê tâm liệt phế.

Chương 53: Ký!

Trên trán Vũ Thừa hiện đầy gân xanh, ông ta dùng hết khí lực toàn thân nghiêm nghị chất vấn: “Ngươi dựa vào cái gì mà nói hắn ta là người của Vũ gia? Ngươi chắc chắn đã mưu đồ từ lâu, hòng vu oan giá hoạ nhà ta!”

Cho dù Vũ Thừa đã cố biểu hiện uy nghiêm mà Quốc Cữu của Đại Càn, nhưng ông vẫn nghe được cảm xúc run rẩy trong giọng nói của chinh mình.

Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, hắn chậm rãi đi về phía Vũ Thừa, thản nhiên nói: “Đường đường một đại tông sư chứ đâu phải hạng người vô danh tiểu tốt? Ta không tin người ở đây không ai nhận ra hắn ta.”

“Hoặc là đổi một cách khác, tuỳ tiện chọn một tộc nhân Vũ thị, đưa đến Tư Thiên Giám để thuật sĩ tiến hành thuật sưu hồn.”

“Nếu như tra ra trong Vũ gia không có người kia, ta cam nguyện chịu ngũ mã phanh thây!”

Lời nói vừa dứt, bầu không khí trở nên đông cứng như sắt.

Tộc nhân Vũ thị toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái xanh, hàn ý lạnh lẽo quấn quanh cơ thể bọn họ.

Quần thần tịch mịch yên ắng, ánh mắt mỗi một người đều mang ý vị thâm trường.

Từ Bắc Vọng là đứa trẻ vừa mới ra đời sao?

Không phải!

Tâm trí hắn ta vô cùng gian tà!

Có thể tạo ra thế trận lớn như vậy, thậm chí dám lấy thái độ hưng binh vấn tội để đối mặt trực diện với thiên hậu.

Chỉ như vậy cũng đủ chứng minh hắn ra đã chuẩn bị chu toàn mọi mặt!

Thực ra, những vị quyền quý ở đây đều rất thông cảm cho cảnh ngộ của Vũ gia.

Bọn họ liên tiếp gặp khó khăn, trộm gà bất thành còn mất mấy đấu gạo, chắc chắn trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Vì để phát tiết thù hận ứ đọng, hơn nữa còn vì lấy lại danh dự gia tộc, tự mình ra tay ám sát là chuyện rất bình thường.

Một đại tông sư còn không dư sức đối phó với một tên có tu vi bát phẩm m sao?

Nhưng cẩn thận đến mấy thì cũng có sơ sót!

Không giết chết được!

Còn bị phản sát!

Có lẽ người khác sẽ chọn lựa ngậm đắng nuốt cay, nhưng người này là Từ Bắc Vọng.

Đem theo thủ cấp đến gõ trống kêu oan, chính là tỏ rõ không đạt được mục đích thề không bỏ cuộc!

Khung cảnh rơi vào tịch mịch thâm trường, gương mặt Vũ Thừa Tư méo xệch, gắt gao cắn chặt hàm răng.

Mà ánh mắt sâm nhiên của nam tử bạch bào kia, lại giống như một con rắn độc máu lạnh quấn lấy ông ta.

Chính ngay lúc này.

Giọng nói ôn uyển vang lên, thiên hậu bên trong phượng liễn khôi phục thần thái ung dung: “Nói bản cung nghe xem, ngươi muốn công đạo thế nào?”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, ráng chiều cuối trời chiếu rọi lên trên gương mặt bình tĩnh của hắn.

“Rất đơn giản, cái gọi là ân oán đó bắt nguồn từ việc, tiểu dân giết chết nhi tử của Vũ quốc cữu.”

“Vũ quốc cữu hận tiểu dân tận xương tuỷ, vậy tiểu dân cho ông ấy một cơ hội, cũng là để hoá giải mối ân oán này.”

“Bây giờ lập tức ký khế ước sinh tử, để cho hận thù biến mất ở trên lôi đài.”

Hắn ta đàm nhiên bình tĩnh trần thuật lại, giống như đang kể một chuyện tép riu nhỏ nhặt.

Ngay lúc âm thanh cuối cùng vang vọng giữa hoàng thành, một viên đá khởi lên vạn tầng sóng!

Ầm!

Lập tức mọi người như bị sét đánh, đại não cơ hồ rơi vào trạng thái đông cứng!

Gương mặt ngạc nhiên không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt kinh hãi đến cực hạn!

Hắn ta muốn ký khế ước sinh tử sao?

Lấy bát phẩm cảnh quyết đấu sinh tử cùng với một ngũ phẩm cảnh sao?

Đây là loại ngông cuồng kiêu ngạo cỡ nào!

Đây lại là kiểu không biết sợ hãi ra sao?

Nhưng giờ phút này, quần thần chỉ nhìn thấy một loại khí khái ngoài ta ra còn người nào nữa hoà cùng tư thế hiên ngang thẳng tắp.

“Thiên hậu, yêu cầu này của tiểu dân không quá đáng chứ?”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn về phía kiệu phượng.

Quần thần nhìn ra được sự kiên định toát ra từ đôi đồng tử thâm thuý đó.

Đâu chỉ không quá đáng, quả thực là ngu không gì bằng, chủ động đưa đầu mình ra cho Vũ gia chém!

Dù cho có là thiên kiêu yêu nghiệt nhất, cũng rất khó vượt qua kẻ thù vượt quá mình ba cảnh giới.

Cho dù át chủ bài của ngươi nhiều thế nào đi nữa, thì lẽ nào Quốc Cữu đương triều như Vũ Thửa còn thiếu mấy món pháp bảo hay pháp khí gì đó sao?

“Ký ngay bây giờ đi.”

Từ Bắc Vọng ung dung nhìn về phía Vũ Thừa, thậm chí ngữ khí còn mang theo sự thúc giục.

Vũ Thừa như mắc gai sau lưng, cảm giác như bị mãnh thú Hồng Hoang cực kỳ đáng sợ nhìn chằm chằm vậy.

“Ký hay không?!”

Từ Bắc Vọng gằn giọng.

Thần sắc Vũ Thừa biến ảo kịch liệt, khóe môi mấp máy muốn nói rồi lại không.

Nhịp đập trái tim ông ta gióng lên tiếng trống kịch liệt từng hồi, lồng ngực tựa hồ có thể bị phá tan lòng ngực bất cứ lúc nào.

”Vọng nhi…”

Tiếng hô bi thống, Diệu Mạn hốc mắt đỏ hoe đứng trong đám người.

Từ Bắc Vọng làm ngơ như không thấy, ánh mắt quét qua đám quyền quý trong triều, thanh âm đinh tai nhức óc: “Sau khi ta chết, mời quan to quan nhỏ đến Từ phủ ăn cỗ, nói với cha mẹ ta một tiếng an ủi để bọn họ bớt đau buồn.”

Ầm!

Một câu thốt ra khắp sân tĩnh mịch, quần thần triệt để chấn động!

Khí phách này, can đảm này, phong thái này, đáng là nhân kiệt xuất thế!

Nếu như không chết, tương lai ắt sẽ trở thành kiêu hùng đảo loạn Cửu Châu!

“Một khi ký khế ước, cái mạng nhỏ này của ta, đã là của ông.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng mang theo khí thế bức bách vô cùng, hắn nhìn chằm chằm về phía Vũ Thừa.

Giờ phút này, mỗi một lỗ chân lông trên người Vũ Thừa đều dâng trào sát khí phẫn nộ, đi kèm với nỗi sợ hãi khó nói.

Đúng, chính là sợ hãi.

Ông ta đột nhiên phát hiện, bản thân không kiềm được mà run rẩy một trận.

Vũ hậu ngồi trong kiệu phượng, ánh mắt bà ta khoá chặt vào Vũ Thừa.

Tộc nhân Vũ thị nắm chặt song quyền, trong lòng ngập tràn chờ mong.

Trận này có thể nắm chắc phần thắng trong tay, rốt cuộc Vũ Thừa còn do dự gì nữa?

Quần thần chỉ biết nín thở, liếc mắt quan sát từng biểu cảm nhỏ nhất trên mặt của Vũ quốc cữu.

Thời gian chậm chạp trôi qua, bầu không khí tựa hồ ngưng trọng.

Trái tim của đám người tộc nhân Vũ thị vừa trèo lên đỉnh núi, lại trong nháy mắt rơi xuống vực sâu.

"Ký!"

Chương 54: Trận sóng gió này, thật sự kiếm được một bát đầy (1)

Ánh mắt Từ Bắc Vọng sắc bén như dao.

Tứ chi Vũ Thừa lạnh toát, đồng tử trợn tròn lên hoảng loạn như chim sợ cành cong, ông ta hét lên: "Dựa vào cái gì bắt ta phải ký khế ước phân chó đó với ngươi!"

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của mọi người tại đó lập tức biến đổi.

Sợ rồi!!

Ông ta sợ rồi!!

Một võ giả có tu vi Ngũ phẩm, khi đối diện với một tên nhãi Bát phẩm dưới ánh mắt của quyền quý toàn triều lại chọn lựa lùi bước sao?

Đúng là cháy nhà mới lòi mặt chuột!

Lẽ nào ngươi không nhận ra tên này ngoài mạnh trong yếu, chỉ dùng khí thế để de doạ ngươi sao?

Từ Bắc Vọng đi từng bước về phía Vũ Thừa, lạnh giọng nói: “Quang minh chính đại thì không dám, lén la lén lút lại là sở trường đúng không?”

Vũ Thừa cúi đầu, miệng câm như hến, ông ta nhìn thấy vô số ánh mắt trào phúng của những người xung quanh, cùng với đôi mắt phượng tràn đầy lo lắng của muội muội.

Ông ta cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng, giống như bị lột sạch quần áo, trần truồng chạy trước mặt mọi người trong thiên hạ, tất cả tôn nghiêm mất sạch không còn sót lại chút gì!

Quần thần nhìn về phía nam tử áo trắng có sóng lưng thẳng tắp đang đứng giữa sân.

Không ai bì kịp a!

Hắn ta rất giống dân cờ bạc, tất tay hết toàn bộ thẻ bạc, bao gồm cả tính mạng người thân.

Nhưng đối phương đến cả dũng khí đi đến chiếu bạc cũng không có! !

Quen ăn sung mặc sướng rồi, hưởng thụ phồn hoa phú quý, làm gì còn có dũng khí bước ra mạo hiểm chứ?

Cảnh giới cách biệt, kết qua đã chú định.

Nhưng vạn nhất thua cuộc thì sao?

Phú quý an nhàn đã mài mòn dũng khí của vị Quốc Cữu gia này, đồng thời cũng phơi bày toàn bộ sự nhu nhược của Vũ gia trước mặt người trong thiên hạ.

Kinh thành, Thừa Thiên Môn.

Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, ,mọi sự kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của Quốc Cữu đương triều đã tận lực gìn giữ hơn nửa đời người đã sụp đổ chỉ trong nháy mắt!

Vào giây phút mà nỗi sợ hãi và sự mềm yếu của Vũ Thừa bị lộ ra, Vũ gia đã hoàn toàn thất bại một cách thảm hại!

Từ Bắc Vọng phải làm thế nào đây?

Bản thân hắn là người bị hại, khi đang chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài thì bị Đại Tông Sư chặn giết. Nhưng hắn chẳng những không

mang thù, mà còn chủ động tìm cách giải trừ thù hận, sự rộng lượng này của hắn đủ để cho người trong thiên hạ phải bái phục.

Nếu đã không định hóa giải hận thù, vậy hãy trả lại công bằng cho người ta đi.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào Vũ Thừa Tư, ánh mắt tràn ngập thất vọng: "Quốc Cữu gia, cho ngươi một cơ hội cũng vô dụng thôi."

"Đủ rồi!"

Một giọng nói già nua vang lên.

Một vị đại thần mặc áo choàng màu tím, có tóc mai và bụng đẹp, dung mạo nho nhã thuần khiết chậm rãi đi ra.

Tể tướng của Đại Càn, Trương Thái Nhạc!

Hắn ta ngắm nghía Từ Bắc Vọng, trầm giọng nói: "Ngươi đã náo loạn đủ chưa, trong mắt ngươi còn có phân biệt tôn ti trật tự hay không?"

Vẻ mặt của Từ Bắc Vọng không thay đổi, cung kính nói: "Trương Các Lão, ta chỉ muốn đòi lại một chút công bằng mà thôi."

Trương Thái Nhạc cau mày, ngữ điệu bỗng chậm dần: "Tự triều đình sẽ trả lại công bằng cho ngươi. Còn nếu ngươi tiếp tục bày trò ở trước mắt bao nhiêu người thế này thì chính là đang khinh thường quyền uy của triều đình đấy!"

Lời vừa dứt, xung quanh chợt lặng ngắt như tờ.

Tất cả các quan viên đều cúi thấp đầu và che đi ánh mắt cực kì quái dị.

Lời này của Trương Các Lão nói cho ai nghe vậy?

Từ Bắc Vọng sao?

Không, là thiên hậu mới đúng!

Cũng như không ai dám hỏi, người chết là Đại Tông Sư của Vũ gia, mà Từ Bắc Vọng ngươi rõ ràng vẫn bình yên vô sự, vậy hà cớ gì còn không tha cho người ta?

Trong triều đình đều là những quần thần đã dành hết nửa phần đời trên đấu trường nguy hiểm nhất thiên hạ, tất cả bọn họ đều có một cái nhìn rất sâu sắc.

Từ Bắc Vọng luôn chĩa mũi nhắm vào Vũ Thừa, chẳng lẽ hắn ta không rõ ai mới là người đứng sau bức màn?

Liệu Vũ Thừa có tư cách để ra lệnh cho một tên Đại Tông Sư trong gia tộc sao?

Những chiếc răng nanh đẫm máu tanh đó thuộc về ai đây?

“Thiên hậu, nếu hắn đã khăng khăng muốn đòi lại công bằng, vậy ngài có thể tự mình khuyên bảo hắn hay không?”

Trương Thái Nhạc khom lưng, hướng về kiệu phượng, cung kính lễ phép hỏi thăm.

Tất cả quần thần đều im lặng không nói, vẻ mặt có chút ý vị sâu xa.

Cũng không phải vì Trương Các Lão thiên vị Từ Bắc Vọng, mà chức trách của Tể tướng là giữ gìn thể diện và ổn định trật tự của triều đình.

Mọi chuyện nên dừng ở đây, đừng vì thế mà khiến cuộc chiến tranh chấp quyền lực giữa các đảng phái càng thêm nghiêm trọng!

Từ Bắc Vọng chính là thân tín của nữ ma đầu, mà nàng ta chỉ ước gì thiên hạ hỗn loạn mà thôi.

Khi đám người phe bảo hoàng đang ngo ngoe muốn động, bọn chúng mượn sự kiện lần này để đạt được mục đích của mình, phá vỡ sự cân bằng mà triều đình đang cố gắng duy trì.

Từ Bắc Vọng có dám một mực chắc chắn rằng, liệu thiên hậu sẽ giết hắn hay không?

Tuyệt đối dám!

Bà ta căn bản không biết e ngại là thứ gì!

Những người quyền quý ở đây đều rất rõ ràng, công bằng trong miệng của hắn, chính là yêu cầu đền bù.

Triều đình không phải là nơi để chém chém giết giết, mà là nơi đối nhân xử thế bằng đạo lý.

Nếu hắn được bồi thường hợp lý, vậy việc này cứ coi như bỏ qua.

Bầu không khí trong hoàng thành trở nên yên lặng, giống như một ngôi mộ u ám.

Qua một hồi lâu.

“Phê chuẩn.”

Có một giọng nói truyền đến.

Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh như cũ, bước chậm về phía kiệu phượng.

Tâm trạng của các quan viên vào giờ khắc này không thể nào diễn tả được bằng lời, chỉ biết kinh ngạc nhìn về phía nam tử mặc áo bào màu trắng dưới ánh nắng hoàng hôn rực rỡ.

Dũng cảm, mưu trí, và tất cả thủ đoạn, tất cả đều là phẩm chất của một nhân vật phản diện cực kỳ nguy hiểm!

Lại còn có nét tương tự như Đệ Ngũ ma nữ của mười năm trước vậy?

Vươn lên mạnh mẽ với một tốc độ không hề tầm thường, và từ đó quét sạch Cửu Châu giống như thủy triều, khiến cho người trong thiên hạ phải câm như hến.

Đệ Ngũ Cẩm Sương hô mưa gọi gió khắp nơi, ở trong mắt của nàng ta, những quy tắc trên thế gian này dường như chỉ là hư ảo mà thôi.

Tên Tử Bắc Vọng này cũng có khí thế của một ma đầu a!

Chương 55: Trận sóng gió này, thật sự kiếm được một bát đầy (2)

Không gian bên trong kiệu phượng vừa rộng rãi, lại vừa lộng lẫy.

“Tiểu dân bái kiến thiên hậu nương nương.”

Từ Bắc Vọng cung kính hành lễ.

Vũ Chiếu ngồi trên cao nhìn xuống hắn, giọng điệu hời hợt: “Bản cung đã biết nỗi oan ức của ngươi rồi.”

Không có bất kỳ sự uy hiếp nào, không chứa một chút dao động. Có vẻ như động tĩnh vừa rồi không thể tạo ra gợn sóng nào ở trong lòng của bà ta.

Kiệu phượng là một pháp khí Thánh giai, có thể cách âm với bên ngoài. Nhưng Từ Bắc Vọng lại chẳng nói một lời, cứ như Từ Thứ khí tiến vào doanh trại của quân Tào,.

Nhìn thấy biểu cảm bình tĩnh vượt qua người thường của Từ Bắc Vọng, Vũ Chiếu bỗng thầm nở một nụ cười tao nhã.

“Ngươi muốn cái gì?”

Nàng thẳng thắn hỏi.

Từ Bắc Vọng cúi thấp đầu, cũng rất thẳng thắn trả lời: “Năm bình tinh chất máu của yêu thú cấp ba, một cây Xích Linh Chi, chất độc trên xác kỳ nhông, và mười viên Cửu Khúc Linh Tham Đan.”

Hả!

Sắc mặt của Vũ Chiếu chợt trở nên u ám, ánh mắt ngưng tụ thành hai cây kim sắc bén.

Bà chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người dám tống tiền ở ngay trước mặt nàng, đây chắc chắn là sự xem thường và khiêu khích cực lớn đối với quyền uy của bà.

Thậm chí là chà đạp!

Vũ gia mất đi một Đại Tông Sư, bây giờ còn phải bồi thường bảo vật luyện thân cho ngươi sao?

Một sự im lặng trầm mặc dần lan tỏa trong kiệu phượng.

Cơn tức giận tích tụ đã lâu cuối cùng cũng bộc phát, một cỗ khí thế ngập trời mãnh liệt đánh tới.

“Kẽo kẹt…”

Từ Bắc Vọng buông thõng hai vai, xương vai phát ra âm thanh giòn vang, áp lực hùng mạnh như muốn làm máu của hắn đông lại.

“Ngươi cho rằng bản cung thật sự không dám giết ngươi sao?”

Sắc mặt Vũ Chiếu lạnh như băng, bà ta gần như mất khống chế những cảm xúc trong lòng.

“Tiểu dân xin khoanh tay chịu chết.”

Giọng điệu của Từ Bắc Vọng không chút dao động.

Hắn quả thực không hề sợ hãi.

Cục diện hiện tại đã gây thù kết oán đến mức này, chẳng lẽ bắt hắn phải vẫy đuôi giống như chó đón chủ? Hay phải quỳ rạp xuống đất để cầu xin tha thứ? Sau đó phải lệ rơi đầy mặt, nói một câu Thiên hậu có tấm lòng rộng lượng, không chấp nhất tiểu nhân sao?

Cút mẹ mày đi!

Ta, là chó săn trung thành của Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Sợ cái gì chứ?

Cùng lắm thì vạch mặt lật bàn, lão đại nhà ta chưa từng sợ ngươi?

Huống hồ Từ Bắc Vọng biết rất rõ người nữ nhân trước mặt hắn, từ đầu đến chân bà ta đều toát ra tư thái ham muốn quyền lực.

Một người có bao nhiêu dã tâm, thì có bấy nhiêu kiên nhẫn.

Quả thực là như thế.

Sắc mặt của Vũ Chiếu rất nhanh đã khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, bà ta khẽ hé đôi môi đỏ mọng của mình: “Tuổi còn nhỏ mà đã tham lam như con mãng xà khổng lồ thời viễn cổ rồi.”

Từ Bắc Vọng vốn không có ý định đàm phán bàn bạc gì cả, hắn nói thẳng: “Thiên Hậu nương nương, tinh tủy vốn là vật vô chủ, đều do Vũ Quốc Cữu khẳng định nó là của Vũ gia mới gây ra một trận mưa gió như vậy.”

“Những đồ vật mà tiểu dân yêu cầu cũng không tính là quý giá, sao lại nói là tham lam chứ?”

Đôi mắt phượng của Vũ Chiếu tràn đầy tức giận, nàng lạnh giọng nói: “Ngoại trừ máu của yêu thú, những thứ còn lại đều là tài nguyên luyện thân thuộc hàng Địa giai trở lên, khẩu vị của ngươi cũng lớn đấy.”

Từng chữ của nàng như ngàn vạn cây kim nhỏ, lạnh lùng phóng ra.

Từ Bắc Vọng cụp mắt xuống, ngoảnh mặt làm ngơ.

Nếu không phải lão giả một mắt chịu tay lôi kiếp, ta đã sớm chết từ lâu rồi, thi thể cũng bị chó hoang tha đi, nỗi oan ức này chỉ có thể kể cùng hai tên đầu trâu mặt ngựa ở dưới âm phủ sao?

Giờ chỉ cần bồi thường vài thứ, như vậy là quá đáng ư?

Nếu như có sức mạnh trấn áp trời xanh, hắn đã sớm tung một chưởng giết cả nhà Vũ gia các người, khiến cho gia tộc họ Vũ chó gà cũng không yên.

Vũ Chiếu lạnh lùng nhìn hắn một lúc lâu, gương mặt căng cứng bỗng dần dần giãn ra.

“Được, bản cung thỏa mãn lòng tham của ngươi.”

. . .

Một góc rèm trên kiệu phượng tung bay, tiếng chuông mạ vàng đang treo trên đó khẽ vang lên.

Tiếng ồn ào trong Thừa Thiên Môn chợt biến mất.

Giữa vô số ánh mắt, nam tử áo trắng xuống cỗ xe, bước nhanh đến trước mặt của Vũ Thừa.

Trên khuôn mặt vô cùng đẹp trai của hắn ta xuất hiện một nụ cười có mười phần áy náy: “Vũ Quốc cữu, trải qua một phen khuyên bảo của Thiên hậu, tại hạ đã hiểu ra là mình đã vô lý làm loạn.”

“Cũng mong các vị tha thứ vì tại hạ tuổi trẻ non dại.”

Bầu không khí lập tức trở nên kỳ quái.

Khuôn mặt của Vũ Thừa trở nên dữ tợn, con ngươi hiện lên một ngọn lửa căm giận ngút trời!

Mà các quan viên đối mặt nhìn nhau, trong đầu chỉ hiện lên một suy nghĩ.

Ắt hẳn kẻ này đã kiếm được một bát đầy

Phải đền bù hậu hĩnh cỡ nào, mới có thể làm cho hắn thay đổi thái độ lớn như thế?

Tể tướng Trương Thái Nhạc nghiêm mặt lại, nghiêm nghị khiển trách: “Nếu như còn có lần sau nữa, thì coi như là tội mưu phản!”

“Rõ!”

Từ Bắc Vọng kính cẩn cúi chào, sau đó quay người nhìn về phía kiệu phượng: “Thiên hậu có được lòng nhân từ phi phàm như người

thường, phong thái khoan thai của mẫu nghi thiên hạ tỏa sáng lấp lánh trên người của thiên hậu, tiểu dân quả thực cảm động đến rơi nước mắt.”

Bên trong kiệu phượng, thiên hậu của Đại Càn mỉm cười nhẹ nhàng, người bên ngoài khó mà nhìn ra nội tâm lúc này của nàng.

“Khởi giá…”

Theo đó là lời của thái giám hô lên.

Cỗ xe phượng kia chầm chậm khởi hành.

“Cung tiễn Thiên hậu nương nương.”

“Cung tiễn Thiên hậu nương nương.”

“Cung tiễn Thiên hậu nương nương.”

Giữa âm thanh ồn ào, cỗ xe phượng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Các quần thần trong triều thầm than một tiếng, nương nương giống như là đang chạy trốn vậy!

Đại Càn lại có thêm một tiểu ma đầu nữa trỗi dậy rồi.

Chương 56: Không cần dùng sức, đúng chứ? (1)

Một tiếng gầm phẫn nộ đột nhiên vang lên: “Tên khốn kiếp kia, ta quyết sống chết cùng ngươi!”

Hai mắt của Vũ Thừa đỏ như máu, tựa như một con quỷ ngoi lên từ Địa Ngục.

Hắn không chịu được những ánh mắt trào phúng kia, hắn căm hận sự mềm yếu vừa rồi của bản thân!

Hắn vô cùng giận dữ, vô cùng xấu hổ!

Hắn muốn rửa sạch nỗi nhục ngay trên đấu trường sinh tử này!

Tất cả quần thần đều rất chấn động, những điều sắp đến chính là

những điều cực kỳ hoang đường!

Làm trò cười cho thiên hạ à!

Loại bọn chuột nhắt không có năng lực như ngươi, hiện tại mới hối hận thì còn có ích gì?

Bây giờ mới biết mình là cảnh giới Ngũ phẩm sao?

Hiện tại mới cảm nhận được sự khuất nhục đã ăn sâu vào tận trong xương tủy ư?

Muộn rồi!

Mọi thứ đều kết thúc rồi, ân oán cũng đã thanh toán xong, giờ hối hận thì làm được gì?

Từ Bắc Vọng rất kinh ngạc, hắn khẽ nhíu lông mày, nói: “Quốc Cữu gia chém chém giết giết như vậy thì còn ra thể thống gì nữa, tập tục cổ hủ như thế này là không được đâu.”

Nói xong, hắn lộ ra nụ cười vừa thận trọng mà lại lễ phép, rồi chắp tay rời đi.

Những kẻ quyền quý trong kinh thành nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, tất cả đều lâm vào trầm tư.

Đại Tông Sư chết như thế nào?

Nhất định là do kẻ bảo vệ sau lưng Từ Bắc Vọng gây ra!

Đối phương có thể là do nữ ma đầu sắp xếp cho hắn.

Vậy thì đồng nghĩa với việc, tên tiểu ma đầu này thật sự là tay sai tâm phúc của nữ ma đầu!

Sự việc ở Thừa Thiên Môn giống như sóng thần ập vào đất liền, quét sạch toàn bộ kinh thành chỉ trong khoảnh khắc.

Tất cả mọi người đều chấn động một phen!

Trong mắt của võ giả bách tính bình thường, Từ Bắc Vọng dùng thân phận người bị hại không nơi nương tựa, đối đầu với ngoại thích của Vũ Hậu quyền thế ngút trời, đưa ra lời lên án cùng với phê phán mạnh mẽ hùng hồn.

Trong lòng của đại đa số mọi người đều rõ như gương sáng, tên tiểu

ma đầu này phát huy sự điên cuồng ngang ngược của bản thân vô cùng tinh tế!

Hắn dùng tư thái bình tĩnh ngang nhiên , lời lẽ trào phúng kín đáo để biểu đạt sự khinh thị từ đầu đến chân của mình đối với thiên hậu.

Vũ gia mất đi một đại tông sư, bây giờ còn phải bỏ ra một khoản bồi thường kếch xù để rửa sạch oan khuất cho Từ Bắc Vọng!

Đây đích thực là một sỉ nhục đến cùng cực đối với bọn họ!

Nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói Vũ gia đang gieo gió gặt bão.

Nếu ngươi không thể đánh chết đối phương hay thậm chí là thất thủ, với tâm tính của hắn, chắc chắn sẽ triển khai phản kích bằng lôi đình!

Tên tiểu ma đầu này cũng không phải là nhân vật có thể đánh giá dựa trên quy phạm thế tục, hay dùng lẽ thường của con người để ước đoán.

Hắn chỉ mới đạt tới cảnh giới Bát phẩm, vậy mà đã có thực lực không ai bì kịp!

Khi tu vi dần tăng lên theo thời gian, hắn sẽ còn cường đại đến mức nào nữa đây?

Không ai có thể dự đoán nổi!

Những đệ tử của các đạo phái lâu đời còn đang ẩn dật trong kinh thành, các tộc nhân của thế gia môn phiệt khắp nơi, tất cả bọn họ đều đã khắc sâu cái tên Từ Bắc Vọng này vào trong đầu.

....

....

Đại sảnh tại biệt phủ Từ gia.

Bầu không khí lúc này có chút quái dị, biểu cảm của hai vợ chồng Từ Tĩnh và Diêu Mạn vô cùng phức tạp.

Xét trên một phương diện nào đó, khi chứng kiến nhi tử kinh tài tuyệt diễm như thế, hai người bọn họ quả thật vô cùng kiêu ngạo, nhưng trong lòng cũng đồng thời nảy sinh cảm giác mất mát và thất vọng.

(*) kinh tài tuyệt diễm: tài năng đến mức người khác phải kinh sợ.

Nhi tử cũng không còn cần phải sống dưới cánh chim bảo vệ của cha mẹ, quá trình trưởng thành tựa hồ của hắn giống như chuyện trong chớp mắt, nhanh đến nỗi khiến bọn họ không kịp chuẩn bị.

Từ Tĩnh trầm mặc một lúc, sau đó thấp giọng khuyên nhủ: “Sau này làm việc phải khiêm tốn một chút.”

Thần sắc Từ Bắc Vọng không chút dao động, hắn hỏi ngược lại: “Cha, là cha dạy con, đại trượng phu sống không thể lưu danh hậu thế, chết cũng phải để lại tiếng xấu muôn đời.”

“….”

Cơ mặt Từ Tĩnh trở nên cứng đờ, ông ta như bị nghẹn ở cổ, sau đó khản đặc cả giọng.

Lão phu dạy ngươi đi sỉ nhục thiên hậu sao?

Có cho lão phu một vạn lá gan, lão phu cũng không dám càn rỡ ngông cuồng như thế…

Con cao hơn cha là nhà có phúc?

Ngươi thế này là cao lên đến trời luôn rồi!

“Vọng nhi, thế lực sau lưng Vũ gia vĩnh viễn không đơn giản như bề ngoài. Vì để thực hiện dã tâm trở thành nữ chủ nhân của Đại Càn, Thiên Hậu đã âm thầm bồi dưỡng nguồn nhân lực khổng lồ.”

Diêu Mạn khó giấu nỗi lo lắng trong lòng.

Từ Bắc Vọng không cho là vậy, hắn thản nhiên nói: “Cho dù thân phận con hèn mọn như cỏ rác thì sao? Nhưng gốc rễ của con đang chôn ở bên chỗ của quý phi nương nương.”

Nghe vậy, sự lo lắng trên nét mặt của Diêu Mạn nhạt đi ít nhiều. Bà mấp máy khóe miệng rồi đem lời muốn nói nuốt lại vào trong.

Không chỉ triều đình dấy lên nghi hoặc, ngay cả một người làm mẹ như bà cũng mờ mịt không rõ!

Rốt cuộc, ở trong mắt quý phi nương nương, nhi tử của bà có bao nhiêu phân lượng?

Có được xếp vào hàng tâm phúc thân tín hay không?

Nếu không sao thì lại phải sắp xếp người bảo vệ chứ?

Từ Bắc Vọng quan sát mẫu thân mấy lần, hắn đương nhiên biết rõ nỗi băn khoăn của bà.

Tuy nhiên, đây cũng là một trong những mục đích mà hắn phải đạt được.

Giống như đi thuê một chiếc xe Ferrari đi đến quán bar tán gái vậy, trong người ngươi có tiền hay không không quan trọng, chỉ cần các em gái cho rằng ngươi có tiền là được, chờ đến khi đêm xuống thì bọn họ không phải để mặc cho ngươi tùy ý sắp đặt sao?

Tương tự như vậy, chỉ cần kẻ địch nghĩ sau lưng hắn có cao nhân hỗ trợ, bọn họ sẽ không dám tuỳ tiện phái người đến ám toán.

“Công tử.”

Lúc này, một tiểu tỳ đứng trước cửa đại sảnh, cung kính nói: “Vũ gia cầu kiến.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, chắp tay đi ra.

Chương 57: Không cần dùng sức, đúng chứ? (2)

Một lão đầu gầy gò đứng trước cửa phủ, sắc mặt tràn đầy tức giận, lúc ông ta vừa nhìn thấy tà áo trắng xuất hiện trong tầm mắt, cơ thể lại càng run rẩy không ngừng.

Hiển nhiên là hận đến mức cực điểm!!

Nhìn vào đôi mắt oán độc này, Từ Bắc Vọng cảm giác như bản thân sắp bị thiên đao vạn quả (băm thành trăm mảnh), moi tim móc gan.

“Thứ ta muốn đâu?”

Ngữ khí hắn ta vô cùng hời hợt.

Biểu cảm của lão đầu méo mó kịch liệt, trên trán nổi lên từng ngấn từng ngấn gân xanh, ông ta nhìn chằm chằm về phía Từ Bắc Vọng.

“Đệ đệ của ta chết như thế nào?”

Giọng nói của ông ta trầm khàn khản đặc, giống như từng vết hoen gỉ từ thời tiền triều.

Từ Bắc Vọng ngây thơ vô tội nói ra: “Bị sét đánh chết.”

Ầm!

Lão đầu phẫn nộ đến mức tròng mắt muốn lồi ra, ông ta nghiêm nghị gầm lên: “Mau nói, rốt cuộc là bị ai giết chết?!”

Từ Bắc Vọng vẫn không biến sắc, hắn chỉ khẽ lắc đầu.

“Ta nói rồi mà tiền bối lại không tin. Lệnh đệ của ngươi thật sự gặp phải tai bay vạ gió, bị một đạo thiên lôi đánh chết tươi.”

“Tiểu tạp chủng!”

Lão đầu nổi giận, gầm lên một tiếng, cơn cừu hận ngút trời suýt chút nữa thì bạo phát.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng có chút sa sầm, hắn hờ hững nói: “Thiên Hậu bảo ngươi đến đây uy hiếp ta đúng không?”

Câu nói này lập tức dập tắt lửa giận đùng đùng trong mắt lão đầu, ông ta cố gắng hết sức để kiềm chế cảm xúc trong lòng, sau đó nghiến răng nghiến lợi đe dọa: “Ngươi nhớ cho kỹ, vào một ngày nào đó không xa, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải bồi thường gấp trăm lần hơn!!!”

Binh!

Một cái hộp rơi xuống mặt đất.

Sau đó lão đầu mang theo nỗi sỉ nhục ngập trời đi mất.

“Thú vị, lẽ nào bản chất của con người chính là dùng mấy lời hăm dọa trong phim chưởng để giả vờ trang bức?”

Từ Bắc Vọng khẽ cười, chân khí lập tức phun trào, chiếc hộp bay đến trong lòng bàn tay.

Linh thảo Thiên giai, kịch độc Thiên giai, đan dược Địa giai, cùng với tinh huyết của yêu thú cấp ba.

Toàn bộ đều là chí bảo để rèn luyện thân thể!

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng: “Một người vốn xuất thân giàu có

như ta mà có thêm mấy thứ này, đúng là lửa cháy được đổ thêm dầu."

Lần này hắn đã có thể xem thật kỹ, rốt cuộc Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công có uy lực đến cỡ nào.

....

....

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

"Rống!"

"Rống---"

Ảo ảnh của năm con yêu thú hiển hiện trên mái nhà, toàn bộ biệt phủ Từ gia đều bị bao phủ bởi một màu máu, vùng trời bên trên cũng bị nhuộm trong màu đỏ tươi chói mắt!

Ong ong ong!

m thanh trầm đục vang lên từng tiếng, sát khí dâng lên ngút trời, cuồn cuộn quét sạch tứ phía.

Quán rượu tĩnh mịch cách đó một đoạn, rất nhiều người ở đó vẫn có thể cảm nhận được một loại sức mạnh phi thường, tuy không thể gọi tên mà lại chấn động nhân tâm!

"Từ công tử đang tu luyện ma công sao? Huyết sát chi khí đáng sợ quá."

Một võ giả đứng bên song cửa sổ, nhìn chằm chằm về khoảng thiên không đỏ tươi kia.

Có người hạ thấp giọng nói: "Ta nghe nói, trong số bảo vật do thiên hậu nương nương ban cho, thứ kém nhất cũng là Địa giai!"

Mọi người trong tửu lầu đều trầm mặc.

Ban cho?

Thật sự xem mọi người đều là ngu dân ngốc nghếch sao?

Đó là bồi thường!

Người so với người, thằng hai hộp sữa thằng không hộp nào!

Con đường tu luyện của bọn họ vô cùng gian nan, chỉ vì một kiện bảo vật Hoàng giai nhỏ nhoi, mà phải mặc kệ sinh tử mà tranh đoạt.

Nhưng Từ Công Tử thì sao?

Hắn ta vậy mà trực tiếp doạ dẫm thiên hậu!

Mỗi khi nghĩ đến chuyện hắn ta bắt chẹt chúa tể của một nước, bọn họ không nhịn được mà rùng mình một phen!

Sao Từ Bắc Vọng lại có thể cường thế ngông cuồng như vậy chứ?

“Hừ, chúng ta là thân cô thế yếu—không người chống lưng.”

Một nam tử cảm thái bằng giọng điệu ghen ghét chua ngoa.

Vị khách uống rượu bên cạnh lớn tiếng cười nhạo, ánh mắt của hắn tựa như đang nhìn một tên ngốc.

“Đúng là ngu xuẩn, ngươi cho rằng con chó con mèo nào cũng đều có thể trở thành tâm phúc đắc lực của quý phi nương nương sao?”

“Từ Bắc Vọng đã được định sẵn trở thành nhân vật kiêu hùng hoành dọc Cửu Châu, bất kỳ tên thiên kiêu nào đó, dù có kinh tài tuyệt diễm đến đâu, nhưng khi gặp phải Từ công tử cũng phải cúi đầu phục tùng.”

Bỗng nhiên, hắn ta liếc mắt về phía tên nam tử còn đang đố kị: “Nếu cho ngươi một có cơ hội trở thành tuỳ tùng của Từ công tử, ngươi có muốn không?”

Tên nam tử yên lặng một lúc, sắc mặt trở nên nóng bừng, lắp bắp nói: “Ta nhất định …. lập tức quỳ xuống nịnh bợ…”

“Hứ—“

....

....

Trong khoảng sân trang nhã đơn sơ, Thẩm Ấu Di ngẩng đầu nhìn chăm chú vào thiên không.

Sát khí đỏ huyết vốn bao trùm nơi đây hiện đã biến mất, thiên không dần khôi phục lại màu xanh thẳm.

Tâm trạng của nàng lên xuống bất định, một suy nghĩ phức tạp đang

quẩn quanh mãi trong đầu mà không thể tan biến.

Những chiến tích thô bỉ tàn độc ti tiện trước kia đủ để chứng minh tên nam nhân Từ Bắc Vọng xấu xa đến tận xương tuỷ, nhìn toàn thân cũng không ra bất kỳ tia sáng nào.

Nhưng hiện tại, nàng đột nhiên phát hiện bản thân lại đang từ từ lật đổ toà núi thành kiến ở trong lòng.

Một người tầm thường thô tục, sao có thể nhục nhã thiên hậu trước Hoàng Thành?

Nếu đổi lại là Diệp lang, hắn ta sẽ làm thế nào?

Hẳn là sẽ ngậm đắng nuốt cay, nhẫn nhục chịu đựng, chờ thời cơ chín muồi rồi mới hoàn trả gấp bội những gì bản thân phải chịu đựng cho Vũ gia.

Chính vì sự ẩn nhẫn chịu đựng này, nàng mới thầm hướng chân tâm của mình về phía Diệp lang.

Nhưng tên nam nhân đó thì sao?

Hắn chưa từng trì hoãn chuyện báo thù của mình, giống như chỉ cần chậm trễ một chút thì chính là đang sỉ nhục đến nhân cách của hắn.

Từ Bắc Vọng sở hữu lá gan không sợ hãi kiêng dè, đi cùng với khí thế bình tĩnh khiến người ta hít thở không thông.

Thực ra nàng cũng có mặt tại Hoàng Thành vào hôm đó

Đối diện với công khanh toàn triều, tên nam nhân chỉ cần nhấc tay động chân để biểu lộ khí chất cường đại của mình, hắn lập tức trở thành tiêu điểm của quần chúng.

Ưu nhã mà lại điên cuồng.

Nguy hiểm mà đầy mê hoặc.

Chương 58: Không cần dùng sức, đúng chứ? (3)

Nếu đứng dưới góc nhìn của một nữ tử, một nam nhân thong dong đi vào kiệu phượng để đòi công đạo dưới sự chứng kiến của toàn thể

quần chúng, quả thực có một mê lực khiến người ta khó thể nào kháng cự nổi.

Tuy nhiên, vì nàng là Thẩm Ấu Di, không phải một nữ tử tầm thường, nên nàng không hề muốn dùng đến từ mê lực để miêu tả một nam nhân.

“Ác ma đều có một lớp nguỵ trang đầy mê hoặc.”

Thẩm Ấu Di lầm bầm tự nhủ, nàng chỉ có thể thuyết phục bản thân mình như vậy.

Nhưng không biết tại sao, Thẩm Ấu Di lại có một suy nghĩ muốn dò xét tên nam nhân đó.

Đúng lúc này.

Tiếng bước chân trầm ổn vang lên.

Thẩm Ấu Di nhìn về hướng phát ra tiếng động, nam nhân áo trắng như tuyết chậm rãi bước đến.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện lên một tia bối rối, tay chân nhất thời luống cuống, chỉ có thể cầm nắm vạt váy để làm dịu đi sự khẩn trương trong lòng.

Đây là lần đầu tiên tên nam nhân này bước vào sân viện của nàng.

Từ Bắc Vọng quan sát dung nhan tuyệt mỹ của nàng, đột nhiên hỏi đến một vấn đề cực kỳ bất ngờ: “Ngươi muốn giết ta sao?”

Thẩm Ấu Di kinh ngạc, cả người cứng đờ.

“Cho ngươi một cơ hội giết ta đấy.”

Ngữ khí của Từ Bắc Vọng không hàm chứa bất kỳ tình cảm nào.

Thẩm Ấu Di vẫn bình tĩnh quan sát hắn.

“Ta rất ghét dáng vẻ cao ngạo này của ngươi. Trong mắt ta, ngươi không khác gì với đám người bán nghệ không bán thân ở trong lầu xanh.”

Từ Bắc Vọng lạnh giọng, ánh mắt trong suốt như băng đá.

Khi cảm giác được ác ý thâm sâu trong lời nói của hắn, khuôn mặt Thẩm Ấu Di lập tức bị hàn sương bao phủ, nàng bị chọc giận rồi.

Ong!

Một thanh chủy thủ tinh xảo đột nhiên xuất hiện, linh khí mãnh liệt quấn quanh.

“Như ngươi mong muốn!”

Mũi giày đạp đất, váy áo tung vay, thẳng người lao đến.

Tong!

Mũi đao lấp lóe hàn quang đâm vào vạt áo trắng, nhưng giống như đang đụng trúng một khối sắt dày, không thể tiến thêm một tấc.

Giọng nói Từ Bắc Vọng giống như đang mê hoặc Thẩm Ấu Di, hắn nhẹ nhàng mở miệng: “Chính là như vậy, dùng sức thêm một chút, đâm hết cây chuỷ thủ vào đi.”

Ong!

Thẩm Ấu Di cắn chặt răng, chân khí nồng đâm tuôn về hướng chuỷ thủ.

Ầm!

Chân khí vừa đụng trúng lồng ngực kia, tựa như đá chìm đáy biển, trâu trầm đại hải, tiêu diệt trong vô hình.

“Dùng lực chút được không!”

Từ Bất Vọng yên tĩnh bất động, từ trên cao quan sát xuống nàng: “Ngươi đang cạo gió cho ta sao?”

Thẩm Ấu Di lui lại mấy bước, bộ ngực căng tràn phập phồng một phen, lạnh lẽo như băng nói: “Ngươi lúc nào cũng tỏ vẻ vân đạm phong khinh (mây trôi lững lờ), giống đang tuyên bố bản thân đã nắm chắc phần thắng, ngươi cho rằng ngươi là ai?! Ta cũng rất ghét ngươi!”

Ầm!

Linh khí quanh người nàng cuộn thành một vòng xoáy, tạo ra cơn chấn động lan toả, sau đó hội tụ lại thành một thanh trường kiếm màu xanh lam.

Trường kiếm gào rít, mang theo tiếng gió lốc thét gầm, giống như một mảng ngân hà đang quấn lấy Từ Bắc Vọng.

Bên trong bụi vàng bay ngập trời, Từ Bắc Vọng vẫn giữ thần sắc bình tĩnh, dáng lưng thẳng tắp, sau đó tuỳ ý đưa tay lên.

Hắn cầm lấy trường kiếm.

Hào quang lam sắc đột nhiên bay màu, sau đó lập tức vỡ vụn.

Con ngươi Thẩm Ấu Di co rút lại thành mũi kim, nàng ta ngây ngốc tại chỗ, đáy mắt tràn đầy cảm xúc khó tin.

Từ Bắc Vọng điềm nhiên hờ hững, đem đòn sát thủ thiên phú cho thể chất vô cấu (thể chất trong sạch) của nàng hoá giải như không.

Thậm chí, hắn còn không thèm điều động chân khí!

Tại sao hắn ta lại mạnh như vậy….

“Chỉ có vậy? Thiên kiêu của thanh vân bảng đúng là phế vật.”

Từ Bắc Vọng ngữ khí lãnh đạm, nói xong quay người rời đi.

Không hổ là công pháp thiên đạo bất dung, thật không tồi.

Thẩm Ấu Di nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Từ Bắc vọng, khuôn mặt tinh xảo của nàng ta trở nên trắng bệch như tuyết.

Sự kiêu ngạo mà nàng bồi đắp nhiều năm đã bị tên nam nhân này chà đạp triệt để chỉ trong chớp mắt.

…

…

Bầu trời âm trầm, mưa phùn liên miên.

Nam tử bạch bào che chiếc ô giấy dầu rời khỏi tác phường Từ gia, đi về phía Hoàng Thành.

(*) tác phường: xưởng thủ công chuyên luyện sắt, đóng thuyền, v.v.

Chiếc xe ngựa xa hoa rường son cột khắc chậm rãi dừng lại trên đường lớn.

“Từ công tử.”

Một thanh niên ôn văn nho nhã bước xuống xe ngựa rồi mỉm cười với Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng dừng bước, nhàn nhạt nhìn hắn ta.

“Không biết bổn vương có may mắn, được mời ngươi uống một chén trà không?”

Chất giọng của hoàng trưởng tử đế quốc sáng tỏ réo rắt, vô cùng thu hút người.

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu: “Từ chối thì thật bất kính.”

Cơn mưa dần nặng hạt, mái xe vang vọng thanh âm lốp bốp, bên trong có hai con người đang ngồi đối diện nhau.

Cơ Vô Đạo châm một chén trà thơm đưa tới, cười rồi nhẹ than: “Từ công tử phong thái long phượng, bổn vương tự thấy hổ thẹn không bằng, chỉ có thể chủ động bắt quàng làm họ.”

Đối diện với tư thái khiêm nhường như thế, Từ Bắc Vọng híp híp mắt, trêu đùa nói: “Điện hà đang tâng bốc ta đó sao?”

“Ha ha ha ha….”

Cơ Vô Đạo mỉm cười ôn hoà, ánh mắt thân thiện: “Đâu có, đâu có. Chỉ dựa vào việc Từ công tử đứng trước mặt mọi người sỉ nhục phụ nhân soán quyền kia đã là chuyện bổn vương vạn phần không dám.”

Món chính đến rồi.

Gương mặt Từ Bắc Vọng xuất hiện nụ cười lạnh lẽo không dễ nhìn thấy, hắn vẫn tiếp tục im lặng.

“Phụ nhân ham luyến quyền lực này làm loạn triều cương thì cũng thôi đi, lại còn muốn trở thành nữ đế!”

“Tuy thánh thể phụ hoàng có chút bệnh vặt, nhưng ngài vẫn đang trong tuổi xuân thu đỉnh thịnh, há có thể xem nhẹ ngôi báu?”

Cơ Vô Đạo đấm một quyền lên trên bàn, thần sắc bất bình khôn nguôi.

Khà, đúng là chưa từng thấy ai bị chút bệnh vặt mà có thể nằm liệt giường mười năm.

Từ Bắc Vọng dấy lên hứng thú, bắt đầu quan sát thật kỹ người đang ngồi trước mặt mình, tiếp tục chờ xem lý lẽ đặc sắc của hắn.

Cơ Vô Đạo lặng lẽ nhíu mày, loại ánh mắt dò xét trần trụi của Từ

Bắc Vọng khiến cho hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Chương 59: Chưa từng nếm qua món nào mỹ vị như vậy (1)

“Điện hạ, đừng vòng vo nữa, có gì không ngại cứ nói thẳng.”

Từ Bắc Vọng lười tốn thời gian với hắn.

Cơ Vô Đạo trầm mặc hồi lâu, chợt vô cùng nghiêm túc nói: “Bắc Vọng, chúng ta có chung một kẻ thù, nhất định phải diệt trừ sạch sẽ Vũ gia đang tác loạn ngoài kia!”

Từ Bắc Vọng vẫn duy trì thái độ vân đạm phong khinh vân đạm, nhẹ nhấp một ngụm trà.

Tên vương gia này đang muốn lung lạc ta, khiến ta phản bội lão đại đây mà.

“Bản vương muốn kết nghĩa huynh đệ cùng với Bắc Vọng để cùng hưởng vinh hoa phú quý, nếu như làm trái lời thề thì sẽ bị thiên lôi trách phạt!”

Cơ Vô Đạo nói lời thẳng thắn, thanh âm cũng không còn bình ổn như trước, nhưng người đối diện hắn vẫn im lặng không nói một lời.

Cơ Vô Đạo nhìn hắn chằm chằm, ý đồ dụ dỗ: “Hoàng quý phi chuyên dùng thủ đoạn tàn nhẫn, khiến thiên hạ oán thán ngút trời. Tuy nàng không phải kiêng dè sợ hãi người khác, nhưng ngươi có vì thế mà gặp phải sóng gió hay không?”

“Ngươi phải biết, kẻ thù của nàng ta không chỉ ở nội bộ Đại Càn, còn có các môn phái lâu đời, môn phiệt vọng tộc trải khắp mọi ngươi!”

“Chi bằng ngươi kết bằng hữu với bổn vương, bổn vương có thể tiến cử Bắc Vọng cho đế sư.”

Nhất phẩm thánh cảnh, danh vọng cao vút, chấn động thiên hạ!

Cơ Vô Đạo vừa dứt lời, Từ Bắc Vọng lập tức cất giọng bác bỏ: “Đa tạ điện hạ hậu ái, ta không có tư cách làm bằng hữu với điện hạ.”

Ặc!

Sắc mặt Cơ Vô Đạo đông cứng, ngọn lửa vô danh sớm đã bốc cháy phừng phừng, nhưng hắn lại không thể quát to một tiếng cho thoả, chỉ có thể nghẹn cứng ở cổ họng.

Dù sao Từ Bắc Vọng cũng không thể so với những tên thiên kiêu bình thường, hắn chính là một thiên tài không sợ cường thế.

“Bổn vương cho rằng, dựa vào năng lực của Bắc Vọng, ngươi sẽ có cơ hội trở thành truyền nhân y bát của đế sư.”

Cơ Vô Đạo cố gắng duy trì ngữ khí thân thiết và ôn nhuận trong lời nói.

Từ Bắc Vọng trầm mặt, chân thành chăm chú nhìn hắn: “Vậy điện hạ có thể cho ta một gốc Thất Hà Liên được không?”

“Thiên giai?”

Cơ Vô Đạo kinh hô một tiếng, hắn lập tức phát giác bản thân có chút thất thố, đành ngập ngừng nói: “Bảo vật Thiên giai, bản vương cũng rất khó xử lý…”

Từ Bắc Vọng nghe vậy, nhíu mày nói: “Khó xử lý? Vậy thì đừng xử lý nữa!”

“Đến cả một bảo vật Thiên giai cũng không lấy ra được, điện hạ không phải muốn ta theo ngài ăn gió nằm sương đó chứ?”

Cơ Vô Đạo cho rằng Từ Bắc Vọng đang nói đùa, nhưng trên mặt đối phương lại không hề có một ý cười nào.

Bầu không khí bên trong xe ngựa rơi vào tĩnh mịch.

Trong chốc lát, một cảm xúc nhục nhã mãnh liệt lan khắp toàn thân Cơ Vô Đạo.

“Dưới góc nhìn của bổn vương, nếu không phải bằng hữu, thì chính là kẻ thù!”

Hắn ta gỡ bỏ lớp mặt nạ nguỵ trang, sắc mặt trở nên khó coi đến cực điểm.

Từ Bắc Vọng chậm rãi đứng dậy, cầm ô bước xuống xe.

“Được thôi.”

Hai từ vô cùng tuỳ ý vang lên.

Cơ Vô Đạo siết chặt nắm đấm, phẫn nộ tột cùng, giọng nói sắc như dao: “Ngươi chắc chắc muốn trở thành kẻ thù của hoàng tộc sao?”

Nước mưa thuận theo tán ô rơi xuống đất, Từ Bắc Vọng quay đầu lại, biểu cảm lạnh lùng: “Lời hay không nói lại hai lần.”

Hắn ta lập tức biến mất trong màn mưa.

Cơ Vô Đạo tái mặt, tâm trạng trở nên u ám ủ dột giống như màn mưa dầm dề này.

…

...

Bảo sao hoàng quyền lại sa sút đến vậy, Cơ gia chỉ toàn sinh ra được một đám đầu heo vô dụng.

Từ Bắc Vọng cười nhạo một tiếng, đưa chiếc ô cho Ngư công công, sau đó bước vào điện Dao Quang.

“Meow—”

Linh miêu to béo phóng như bay đến, nhảy thẳng vào trong lòng ngực Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng hất tay gạt nó ra: “Ta không có tinh tuỷ đút ngươi ăn đâu.”

Mèo mập nằm trên mặt đất khóc lóc om sòm, ánh mắt lộ ra một tia uỷ khuất rưng rưng.

“Ngươi rảnh rỗi quá nên phát khùng đúng không?”

m thanh lạnh lùng thân thuộc, nữ ma đầu đang mặc một bộ váy dập li sắc tím trên người, đôi chân ngọc tuyệt phẩm giẫm lên tấm thảm mềm xốp.

“Ti chức đặc biệt chế tác ra mấy mấy món đồ muốn dâng tặng nương nương.”

Từ Bắc Vọng cung kính mở miệng, sau đó lấy ra một chiếc gương cùng với mấy chiếc bình lưu ly sáng loáng từ trong nhẫn trữ vật.

“Meow—”

Linh miêu bước đến trước gương, khi nhìn thấy hình dáng con mèo

mập trong tấm gương, nó tức thời mừng rỡ, duỗi thẳng hai chân trên đất rồi lắc tới lắc lui.

Đệ ngũ Cẩm Sương tiến một bước, dung mạo cao quý ưu nhã xuất hiện trong gương, tóc xanh búi lơi rũ xuống bờ vai, mắt phương xanh thẳm tựa như khảm nạm sao trời biển khơi.

Nàng ta đứng quan sát nửa ngày, khoé môi nhẹ nhàng mấp máy, gương mặt lộ ra nụ cười yên nhiên.

Từ Bắc Vọng ngơ ngẩn, hắn ta đã bắt được nụ cười vừa loé lên đã chợt tắt đó.

Nét cười nhàn nhạt của nàng giống như kén bướm ẩn giấu trong tầng tầng lớp lớp bao kén, trong không trung vang lên tiếng xoạt xoạt nhẹ nhàng, từng mảng khoá kén lập tức bong ra, cánh bướm xinh đẹp động lòng người hiển hiện, nó chầm chậm xoè cánh bay trong gió đêm.

Nữ nhân vật phản diện cư nhiên đã mỉm cười!

Một khi tin tức này truyền ra, đủ để dấy động sóng gió ba đào trong đại lục Cửu Châu!

“Không tệ.”

Ngữ khí của nữ tử trước gương rất nhanh lại khôi phục sự lãnh đạm của mình.

Một khi học giỏi toán lý hoá, xuyên qua tiên hiệp không sợ thứ gì!

Thế giới võ đạo là như thế nào chứ, gương đồng có hiệu suất soi chiếu kém đến mức khiến người ta tức đến lộn ruột!

Từ Bắc Vọng chỉ cần vận dụng một chút kiến thức hoá học, là có thể tạo ra một tấm pha lê óng ánh trong suốt.

Muốn tặng quà cho lãnh đạo thì cần phải chú ý chu toàn nha!

“Đây là cái gì?”

Đệ ngũ Cẩm Sương chỉ vào một hàng bình pha lê tinh xảo tô điểm tua rua đen nhánh.

“Nương nương, đây là nước hoa, ti chức điều chế các loại mùi vị, ví dụ như…”

Từ Bắc Vọng giới thiệu một loạt các mùi hương

Đệ ngũ Cẩm Sương phất nhẹ ống tay áo, các loại hương thơm thấm mềm ruột gan lan tràn khắp đại điện.

Biểu cảm của nàng vẫn cao lãnh như cũ, sau đó đưa tay thu tất cả những chiếc bình vào bên trong ngọc trâm.

“Nói đi, ngươi muốn cái gì?”

Từ Bắc Vọng lắc đầu: “Có thể khiến nương nương vui lòng, ti chức dù có làm bất cứ việc gì cũng đều cam tâm tình nguyện, chỉ hận bản thân không thể lên trời hái trăng, xuống biển bắt ba ba cho ngài.”

Mèo mập meo một tiếng, hướng mông nhắm chuẩn về phía Từ Bắc Vọng.

Đồ nịnh hót!

Đệ ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm mấy giây, xoay người đi ra ngoài điện.

“Hầu bổn cung dùng thiện đi.”

Từ Bắc Vọng kinh ngạc hồi lâu, gương mặt tuấn bị khó nén sự vui mừng. Hắn nhịn không được tự cho bản thân một like.

Chương 60: Chưa từng nếm qua món nào mỹ vị như vậy (2)

Mưa ngừng từ lúc nào.

Lầu các trong cung Thái Sơ vô cùng nguy nga, dưới sân rộng có trồng tử trúc, thuỷ tạ cùng lưu hương, khiến nơi này tựa như tiên cảnh lưu ly chốn trần gian.

Hai người đi xuyên qua con đường mòn trải đá xanh tĩnh mịch, khung cảnh trước mắt trở nên khác biệt hoàn toàn.

Một ngôi nhà nho nhỏ phổ thông, phía trước là vườn rau tươi tốt xanh rờn, hàng rào trúc xanh còn trồng thêm vài thứ rau quả.

Đệ ngũ Cẩm Sương xoay người ngắt lấy một cây cải trắng, gió mát lay động thổi qua gương mặt lười nhác của nàng.

Mèo mập vươn móng bấu lấy quả bầu hồ lô, đứng ở bên cạnh vườn rau, ung dung tưới nước.

Khung cảnh hữu tình này, ánh mắt Từ Bắc Vọng hoảng hốt.

Hắn thậm chí không dám lay động bước chân, sợ tục khí của mình sẽ làm ô nhiễm bức tranh duy mỹ này.

…

...

Bàn trà trong sảnh đang bày hai món ăn, một chén cải trắng nhỏ và một đĩa món cá hấp.

Từ Bắc Vọng dùng đũa gắp một nhúm cải trắng, nhai kỹ nuốt chậm, trên mặt lộ ra thần sắc khâm phục.

“Ti chức thật sự là có phúc phận tu tám đời mới có thể nếm được tay nghề của nương nương.”

Mèo mập trừng to mắt mèo, nhìn chằm chằm về phía hắn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngoảnh mặt làm ngơ, động tác dùng cơm vô cùng ưu nhã.

Món cải trắng này vẫn còn chút vị đắng, rõ ràng là vẫn chưa được xào chín….Từ Bắc Vọng lại gắp thêm một đũa cá.

Cá chưng không cần bỏ vảy sao? Chất thịt cũng quá nhũn rồi!

“Đúng là trơn mềm ngon miệng, ti chức chưa từng nếm qua món nào mỹ vị như vậy.”

Từ Bắc Vọng không ngừng gắp thức ăn bỏ vào miệng, thần sắc ngập tràn ý tán thưởng nồng đậm.

“Ngậm miệng!”

Đệ ngũ Cẩm Sương lạnh giọng quát một tiếng, sau đó hời hợt hỏi: “Không phải ngươi phải rời khỏi kinh thành hai ngày nữa sao?”

Quả nhiên lão đại vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của ta.

Từ Bắc Vọng nuốt thịt cá xuống, gật gật đầu.

Ong!

Trên bàn trà xuất hiện một tấm địa đồ.

“Chỗ này có một cái trứng Câu Xà.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói.

Linh thú a…

“Ti chức phải đợi nó nở ra sao?”

Từ bắc Vọng lấy tấm địa đồ, sau đó cung kính hỏi.

Đệ ngũ Cẩm Sương liếc nhìn hắn, thản nhiên nói: “Không, trực tiếp nuốt nó vào bụng.”

“Cơ thể của ngươi đã luyện thành, điểm sơ hở duy nhất chính là thất khiếu, quả trứng này có thể bù vào chỗ khiếm khuyết của ngươi.”

Từ Bắc Vọng cảm kích nói: “ Đa tạ nương nương.”

Đệ Ngữ Cẩm Sương không nói gì thêm, ánh mắt nhìn lướt qua chiếc đĩa trống rỗng.

Từ Bắc Vọng: “Thực sự là quá ngon.”

“Ngươi có thể cút rồi.”

“Tuân mệnh.”

…..

…..

Thành Thái Xương.

Ánh nắng chan hoà soi sáng, không gian vạn dặm không một gợn mây.

Tuấn mã hí vang, bánh xe lọc cọc, một lá cờ hắc lang trên cao đang đón gió tung bay.

“Đến Lục Phiến Môn rồi.”

Thứ Sử tập hợp tất cả nhân vật thượng lưu tại nơi này lại một chỗ, người nào người nấy đều tỏ ra vô cùng cung kính

Thương Dục, đệ nhất thiên kiêu Lục Phiến Môn, đang chắp tay sau lưng, ngước đầu nhìn lên trời cao.

Hắn tựa hồ cảm thấy có chút nhàm chán nhạt nhẽo, tùy ý nói: "Không cần đa lễ…"

"Chúng ta muốn gặp Từ công tử!"

Thanh âm nhịp nhàng cất lên như kinh lôi cuồn cuộn, xé nát tầng mây.

Khi nhìn thấy nam nhân mặc y phục trắng tuyết xuất hiện từ phía xa, tất cả mọi người trong phủ Thái Xương đều không cách nào áp chế được sự kích động trong nội tâm.

Dung nhan phong thần tuấn dật nhường này, khắp Cửu Châu không một ai sánh bằng.

Hắn chỉ an tĩnh đứng yên ở đó, thế mà lại có thể biểu lộ toàn bộ khí chất trích tiên cao cao tại thượng.

Không hổ là người sở hữu lá gan đối đầu trực diện với thiên hậu.

"Chư vị không cần đa lễ."

Từ Bắc Vọng lộ ra thần sắc nhàn nhạt, ngữ khí hiền hòa.

Thứ Sử cầm một chiếc hộp trong tay, hắn bước nhanh lên phía trước, biểu cảm có chút nịnh bợ: "Từ công tử, đây là nhân sâm năm trăm năm tuổi mà thành Thái Xương chúng ta muốn hiếu kính ngươi, xin vui lòng nhận cho."

Mấy ngàn người của Lục Phiến Môn ngây ngốc ngay tại chỗ.

"Như thế này thì ngại lắm?"

Từ Bắc Vọng uyển chuyển từ chối.

Nét mặt Thứ Sử trở nên nghiêm túc, sau đó cẩn trọng nói: "Từ công tử, ngươi như vậy là đang xem thường thành Thái Xương nhỏ bé sao?"

Người ta đã nói đến mức độ này, Từ Bắc Vọng chỉ có thể nhận lấy, nếu tiếp tục từ chối thì chính là đang tỏ vẻ lạnh lùng lãnh đạm, không hiểu rõ nhân tình.

Làm tùy tùng của nữ ma đầu đúng là sướng thật, đi đến đâu đều có người cúc cung tận tụy.

"Lộp cộp lộp cộp—"

Tiếng bước chân liên tiếp vang lên, một đám nữ tử đài các kiêu sa bước lên phía trước, lũ lượt giới thiệu bản thân.

Từ Bắc Vọng thỉnh thoảng sẽ gật đầu, gương mặt tuấn mỹ duy trì một nụ cười ôn nhu.

Ngày thường ở trong phủ thành, đám tiểu thư quý tộc này luôn tỏ vẻ cao lãnh, nhưng lúc này lại bỏ xuống sự ngượng ngùng thận trọng mà phô bày vẻ ngưỡng mộ si mê đối với Từ Bắc Vọng không chút giấu giếm.

Các nàng có thể tận mắt nhìn thấy một nam tử như thế này, quãng đời sau nhất định sẽ chìm trong nhớ nhung, trằn trọc khó yên.

Cảnh tượng này, thực sự khiến đám bộ khoái mở mang tầm mắt.

Thứ Sử quan sát tứ phía, tìm thấy Thương Dục đang ngẩng đầu lên nhìn trời, bèn bước đến cung kính nói: “Hạ quan họ Vương, đại diện cho toàn bộ phủ thành cung nghênh Lục Phiến Môn vào thành khu trừ tà ma.”

Thương Dục liếc nhìn hắn ta: “Là họ Vương của Vương Bát Đản sao?”

Biểu cảm của Vương thứ sử đông cứng, lảng tránh qua đề tài này: “Vậy trước tiên, hạ quan sẽ giới thiệu một chút về sự tồn tại của oán linh.”

“Câm miệng!”

Thương Dục chặn họng hắn ta, ngữ khí cứng nhắc: ”Bớt nói nhảm, trực tiếp dẫn chúng ta đến đó.”

“Vâng ạ.”

Sau một nén nhang, đám người Lục Phiến Môn tiến vào phủ thành Thái Xương dưới tiếng chiêng trống pháo nổ nghênh đón vang trời.

Mọi người ủng hộ Từ ác liêu bằng cách thả KP và donate nhé :3

Chương 61: Lại thêm một cây rau hẹ (1)

Đêm khuya, đường phố ở thành Bắc chìm trong tịch mịch, giống như khu hầm mộ sâu thẳm âm trầm.

“Cái gọi là ác linh, là một người ôm trong lòng nỗi oán hận cực kỳ thâm sâu mà chết đi, sau đó hóa thành một loại ma quỷ, c dựa vào oán khí để tồn tại ở dương thế.”

“Oán linh giết hại càng nhiều người, oán khí tích lũy bên trong càng nặng, cho nên cần phải diệt trừ ngay lập tức!”

Từ đầu đến cuối, Tây Môn Ẩm Nguyệt vẫn duy trì nét mặt lạnh lùng, thanh âm lạnh lẽo thấu xương.

“Vâng !”

Đám bộ khoái đồng thanh hô vâng.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, ánh mắt tùy ý quét qua đám người.

Đại Hội Võ Lâm sắp được tổ chức, Lục Phiến Môn phải đi đến quận Lang Nha để hỗ trợ, đồng thời thuận tay giải quyết một vài vụ án nhỏ nhặt dọc đường.

Từ xưa đến nay, triều đình vô cùng xem trọng Đại Hội Võ Lâm. Ngoại trừ tên Nhan Giới nửa nam nửa nữ, tứ đại danh bổ đều tề tựu đông đủ.

Người dẫn đầu tổ đội bên phải là một tiểu hòa thượng, hai tay hắn chắp lại trước ngực, trên người mặt bộ cà sa nhăn nhúm, dáng dấp mày rậm mắt to, xem chừng vô cùng chất phát.

Viên Tuệ, xếp thứ bảy trên bảng Thanh Vân.

“Đến rồi.”

Đám người đi đến trước một phủ đệ, xung quanh nơi này đang dấy lên từng trân khí tức âm lãnh, khiến cho người ta bồn chồn không

yên.

Vách tường của phủ đệ bị tông vỡ, xung quanh chỗ vỡ lan ra mấy vết nứt xanh đen, huyết thịt đen kịt vương vãi khắp mặt đất.

“Linh đài lưu giữ sự thanh tĩnh, không nên bị oán khí mài mòn!”

Tây Môn Ẩm Nguyệt nói xong, nàng dẫn đầu mọi người xông vào bên trong phủ đệ âm u.

Đám người đuổi theo sau.

m phong nổi lên từng trận, oán khí xung quanh bốc lên nồng nặc, rất nhiều đầu lâu đang vật vờ bay lượn ngoài sân.

Đám bộ khoái nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng vô cùng khủng hoảng.

Tách!

Lách tách tách!

Trong màn đêm tĩnh mịch, thanh âm rỉ rả khiến cho máu huyết mọi người đều sắp đông cứng thành băng.

Đột nhiên.

“Người có chí, ắt làm nên.”

Trong bóng tối lặng yên như tờ, một giọng nói mờ mịt du dương vang lên.

Người mặt áo bào đỏ đang đứng chắp tay phía sau, giữ vững tư thái quay lưng lại với mọi người.

Tây Môn Ẩm Nguyệt nhíu mày.

“….”

Đám bộ khoái vô cùng lúng túng.

Thương sư huynh đang tấu hài đúng không?

“Có chí, ắt làm nên!”

Lần này, Thương Dục nhấn mạnh ngữ khí thêm chút nữa, biểu cảm tỏ vẻ bất mãn.

Lẽ nào bọn họ không cảm thấy vô cùng chấn động, sau đó chọn lọc từ ngữ trau chuốt nhất để đến nịnh hót ta sao?

Xùy —

Huyết quang chớp động, thân thể oán linh hai đầu bị phi tiêu chém làm hai mảnh!

Viên Tuệ thản nhiên đánh ra một chưởng, hoa sen nở rộ trong lòng bàn tay, phát ra kim sắc phật quang,

“Rống!”

Dưới ánh Phật quang phổ chiếu, quỷ ma nhiều không đếm xuể đều gào lên sợ hãi.

Ong ong ong!

Trận chiến hết sức căng thẳng, oán khí ngút trời bao trùm lên toàn bộ phủ đệ, oán linh phiêu đã hội tụ vào một chỗ.

“Giết!”

Đám bộ khoái hét lớn một tiếng, chân khí điên cuồng tản ra tứ phía.

….

…

Sau nửa canh giờ, cảnh tượng diệt trừ oán linh hạ màn.

Viên tuệ bắt sống được một oán linh, dùng phật quang giam cầm nó lại.

Chỉ thấy oán linh không còn ngũ quan, gương mặt trắng bệch đáng sợ, giống như trên đó được thoa một lớp vôi dày, chiếc lưỡi dài ngoằng đỏ tươi lủng lẳng ở khoé miệng.

“Toàn bộ gia tộc đều biến thành oán linh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Tây Môn Ẩm Nguyệt nghiêm khắc ép cung.

Đầu lưỡi của oán linh cuộn tròn, thủ cấp kịch liệt run rẩy, giống như đã trải qua một trận tra tấn tuyệt vọng!

Từ bên trong oán khí truyền ra một giọng nói khẩn đặc. “Lúc còn

sống, ta tên Triệu Ngạo…”

…

…

Tô gia.

Từng ngóc ngách trong phủ đệ đều đang giăng đèn kết hoa, không khí vui vẻ rộn ràng.

Hôm nay là đại thọ tám mươi tuổi của lão phu nhân Tô gia, những nhân vật có tiếng tăm trong khắp phủ thành Thái Xương đều đến dự.

Bây giờ là tiết mục dâng lễ vật.

“Nãi nãi (bà), đây là quà mà ta tặng cho ngài.”

Một nam tử có tướng mạo bình thường, hắn đang dâng lên một chiếc bình hoa tinh xảo tôn quý bằng cả hai tay.

Bầu không khí lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người có mặt ở đó đều lộ ra ánh mắt khinh thường giễu cợt.

Nụ cười trên mặt phụ nhân cứng đờ, sắc diện bị những nếp nhăn giống như rễ cây chiếm giữ.

Bà ta vứt bồn hoa đi, chỉ tay vào mặt thanh niên rít lên: “Nhân vật tai to mặt lớn ở khắp phủ thành Thái Xương đều đến chúc thọ cho ta, vậy mà ngươi chỉ tặng ta một chiếc bình đất nát, ngươi muốn khiến cả thành Thái Xương cười nhạo ta sao?!”

Ánh mắt thanh niên quật cường cắn chặt răng không lên tiếng.

“Ha ha ha ha —”

Tiếng cười càn rỡ ngang ngược vang lên, Triệu Ngạo bước ra khỏi hành, cười gằn nói:“Rể quý, không phải là ngươi tùy tiện nhặt cái bô ở trong nhà xí nào đó đến đó chứ?

Lời nói vừa dứt, khắp phòng khách vang lên tiếng cười lớn.

Tô gia này tốt xấu gì cũng là gia tộc có tên tuổi trong thành Thái Xương, sao lại có một tên ở rể phế vật vậy chứ?

Đúng là mất hết thể diện nha!

Đón nhận vô số ánh mắt chế nhạo từ mọi người, nam tử vẫn không hề để tâm, chỉ lắc lắc đầu.

“Tiêu lang, chúng ta đi.”

Một thiếu nữ thanh lệ nhanh chân bước vội đến, muốn kéo thanh niên đi.

“Đứng lại!”

Lão phu nhân nộ hỏa xung thiên, gương mặt vặn vẹo quát ầm lên:“Tô Tuyết Nhi, lập tức gả cho Triệu Ngạo, Triệu công tử. Bằng không, ta sẽ nhét ngươi và cái tên phế vật này vào chung một cái lồng heo rồi trầm xuống sông!”

Tiêu Phàm tức thời ngước mắt lên, ánh mắt sắc bén như dao: “Nữ nhân của ta, ai dám động đến?”

”Các ngươi có thể sỉ nhục ta, nhưng ai dám bất kính với Tuyết Nhi, chính là đối đầu với Tiêu Phàm ta.”

Trong chớp mắt, cả phòng khách rơi vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Triệu Ngạo giống như vừa được nhìn thấy một cảnh hoang đường nhất từ trước đến nay, hắn ta cười ngặt nghẽo: “Rể quý, chỉ dựa vào chút tài mọn luyện khí kỳ này của ngươi sao? Ta thấy ngươi là bị điên rồi đúng không?”

”Sỉ nhục ngươi thì sao? Ngươi làm gì được ta?”

Lão phu nhân cũng cảm thấy tức cười, trào phúng nói: “Chỉ là một tên chó ở rể, còn dám cắn ngược lại chủ sao?”

Mọi người cũng không nhịn được nữa, lập tức cất tiếng cười nhạo, hưng phấn đến mức vỗ ngực đấm tay.

Nhưng chính ngay lúc này.

Ầm!

= = = = = = =

Tiểu nữ cầu KP, cầu donate :”>

Chương 62: Lại thêm một cây

rau hẹ (2)

Ầm đùng đùng—

Trời đất giống như đảo lộn, âm thanh chấn động kịch liệt truyền đến từ trên cao.

“Thời hạn ba năm đã đến, cung nghênh thiếu chủ trở về!”

Giọng nói vang như chuông đồng, truyền khắp trên dưới phủ đệ.

Tất cả mọi người chấn kính, hoảng hốt chạy ra ngoài.

Một chiếc thuyền vô cùng lớn đang treo lơ lửng giữa không trung, rường cột tỏa ra ánh sáng lung linh, phù vân chói lòa.

Một lão già quỳ trên mũi thuyền, tận cung tận kính nói: “Tiêu thiếu chủ, ngài đã thông qua được khảo nghiệm của gia tộc rồi!”

Phụt!

Một câu nói làm dấy lên sóng to gió lớn.

Họ Tiêu?

Ngoại trừ cái tên ở rể kia, còn có ai họ TIêu nữa không?”

“Ngươi là thiếu chủ sao?”

Triệu Ngạo hoảng sợ vô cùng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Tiêu Phàm nghiêng miệng, nở ra nụ cười tà mị: “Một đám ếch ngồi đáy giếng, các ngươi vĩnh viễn không biết được Tiêu gia ta có đẳng cấp thế nào?”

“Tuyết Nhi, đi theo ta.”

Sau đó nắm chặt bàn tay mềm mại của thiếu nữ, hắn ta bá khí tiêu sái rời đi.

“Sài bá, ta cho bá một bản danh sách, những người trong đó, giết sạch toàn bộ!”

…

Giọng nói biến mất, thủ cấp của oán linh vẫn đang kịch liệt run rẩy.

Từ Bắc Vọng híp mắt, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Rất tốt, thêm một thiên mệnh chi tử lại hiện thân.

Phế vật ở rể, chính là mùi vị này!

Cái lưỡi dài của Triệu Ngạo cuộn lại, sau đó rống lên tiếng khóc thảm thiết như xé lụa.

Tiếng tru đáng sợ đến lạnh người, đủ để đâm thẳng vào sâu tận vỏ não đám bộ khoái.

Vô cùng bi thảm!

Bảo sao cả phủ đệ lại biến thành oán linh, đây chính là oán khí góp lại đến ngập trời!

“Tiêu thiếu chủ kia, quá tay rồi.”

Viên Tuệ chắp tay, thành tâm siêu độ oan hồn cho hai nhà Tô, Triệu.

Áo bào đỏ quay lưng lại với Triệu Ngạo, rất hoang mang: “Tiêu thiếu chủ thân phận bất phàm, sao phải làm bộ đáng thương chịu nhục như vậy?”

“Ôi ôi ôi…”

Khuôn mặt trắng bệch của oán linh vặn vẹo, hắn lại gào lên những tiếng khóc nức nở kinh hoàng.

Mặt Từ Bắc Vọng hơi đăm chiêu, ai cho bọn hắn cái gan cười nhạo thiên mệnh chi tử như vậy chứ?

Tuy nhiên chiêu giả heo ăn thịt hổ của chàng ở rể này, quả là rất mượt.

Ta rất trâu bò, nhưng ta không cho ngươi biết trâu bò. Chờ đến khi ngươi khinh bỉ ra mặt, sau đó ta mới hung hăng đấm chết ngươi!

“Được rồi, xuống địa ngục đi.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt cau mày.

Triệu Ngạo vừa khóc vừa van xin: “Trên vai áo họ có thêu đinh ba màu vàng, chư vị có thể giúp ta báo thù cho nhà họ Triệu không…”

Vút!

Phi tiêu bắn đi thật nhanh, chút dương khí cuối cùng bị tiêu diệt, oán khí nồng nặc cũng dần tan đi.

Triệu Ngạo ngã rầm xuống đất, ngay lập tức biến thành một bộ xương trắng. “Đi thôi.”

Tây Môn Ẩm Nguyệt dẫn đầu đoàn người rời đi, nhưng lại phát hiện ra Thương Dục chẳng hề nhúc nhích, khuôn mặt hắn ta đờ ra lạ thường.

Sắc mặt tiểu hòa thượng lại còn đáng sợ hơn nữa.

Nhưng Từ ác liêu vẫn luôn giữ bản mặt thối như không có việc gì.

“Sao vậy?”

Nàng hỏi.

Viên Tuệ đứng yên, nén giọng nói: “Đinh ba màu vàng là đồ đằng của Đại Diễn Thánh Địa, một gia đạo xa xưa được truyền thừa hơn năm nghìn năm.”

Chỉ một chút thông tin như vậy Diệt Tuyệt đã hiểu: “Thánh địa tạo thành từ ba mạch, Tiêu gia là nhánh thứ nhất?”

“Không”

Thương Dục từ tốn lắc đầu, sau đó chậm rãi nói: “Tiêu gia chính là cán cầm của đinh ba.”

Nói xong, Thương Dục khoanh tay đi ra xa, hắn muốn tìm nơi yên tĩnh để cảm xúc bình ổn trở lại.

Thành Thái Xương nhỏ bé như vậy, thế mà lại xuất hiện thiếu chủ Tiêu gia, liệu đây có phải điềm báo rằng đại lục Cửu Châu sắp có biến lớn?

Đám thiên kiêu yêu nghiệt đó, chắc chắn sẽ lần lượt trồi lên khỏi mặt nước.

Tốt lắm, đã đến lúc Thương Dục ta đây phải ra tay rồi.

“A di đà phật.”

Viên Tuệ chắp tay với oán linh, sau đó rời đi.

….

….

…

…

Ba ngày sau.

Đương lúc hoàng hôn, sắc trời tối dần.

Một chiếc xe ngựa phi đi rất nhanh trên đường lớn, noychỉ còn cách quận Lang Gia sáu trăm dặm.

Viên Tuệ đưa tài liệu lên, chắp tay nói: “Đại sư huynh, gần nơi này có một tà ni, chuyên hút cạn máu và tinh khí của đàn ông, bần tăng muốn đi diệt trừ tên bại hoại này thay cho Phật gia.”

Thương Dục quay lưng về phía hắn, khẽ gật đầu: “Được.”

Cách đó vài chục trượng, Từ Bắc Vọng chớp mắt liên tục.

Cuối cùng cũng bị ta tóm được rồi!

Suốt quãng đường đi, hắn vẫn luôn quan sát tháp vận khí của mọi người nhưng không hề phát hiện bất kỳ động tĩnh gì.

Tháp vận khí của hòa thượng vốn dĩ dừng ở mức tám mươi chín tầng, vậy mà hào quang hiện tại lại đột nhiên tăng lên chín mươi bảy tầng!

Khó mà đoán được cơ duyên nào đã đưa hắn tới đây.

Từ Bắc Vọng chăm chú nhìn theo bóng áo cà sa dần đi xa, hắn không chào hỏi gì mà rời khỏi đội hình ngay lập tức.

Cỏ dại mọc thành bụi trên con đường nhỏ trong rừng, Viên Tuệ dừng bước, chậm rãi quay người lại.

Hắn thấy nam tử áo trắng bám theo sau lưng, hiếu kì hỏi: “Từ công tử, ngươi đang?”

Mặt Từ Bắc Vọng vẫn điềm tĩnh, đáp lại bâng quơ: “Đi dạo xung quanh.”

“Ồ.”

Tuy Viên Tuệ có chút nghi ngờ, nhưng cũng không lên tiếng chất vấn

hắn.

Từ Bắc Vọng nhìn hắn mấy giây, sau đó xác nhận người này chỉ là có được cơ duyên chứ không phải đang tìm kho báu.

Cơ duyên là dựa vào may mắn mà đánh bừa, còn tìm kho báu là phải có mục đích riêng.

Hai người nối đuôi nhau bước đi.

Gió đêm thổi bay tóc mai đen của Từ Bắc Vọng, cũng nhẹ nhàng vuốt ve những vết sẹo cạo tóc của Viên Tuệ.

Chùm sáng rạng rỡ, lấp lánh sáng rực.

Xa xa là một am miếu xám xịt với bức tường đã bong tróc từng mảng.

“Viên Tuệ.”

= = = = = = =

Tiểu nữ cầu KP, cầu donate :”>

Chương 63: Ta khuyên ngươi đừng đi

Một giọng nói ấm áp truyền đến, khiến hòa thượng quay đầu nhìn lại

“Ngươi biết không, trong toàn bộ Lục Phiến Môn, ta thích ngươi nhất đó.”

Giọng nói bình thản của Từ Bắc Vọng cất lên bên tai.

Nghe thấy vậy, Viên Tuệ nhướng cặp mày rậm lên, trong lòng có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu mến mà đâm ra sợ hãi).

Tuy Từ công tử chỉ xếp thứ mười lăm trên bảng Thanh Vân, nhưng ai nấy đều hiểu rõ, thực lực của hắn không ngừng tiến bộ, biểu hiện ra ngoài có lẽ chỉ là bề nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Cho nên, có được lời tán thưởng của hắn cũng đủ để khoe khoang rồi!

Từ Bắc Vọng bước chậm về phía hắn, rồi đột nhiên thay đổi chủ đề nói chuyện: “Am miếu Thủy rất sâu, ta khuyên ngươi đừng đi.”

Gì chứ?

Viên Tuệ hơi ngẩn ngơ một chút, rồi lại đáp vô cùng tự tin:

“Yên tâm, tà ni đó cũng chỉ là Thất phẩm hạ giai, bần tăng có thể trấn áp nàng ta dễ dàng.”

Từ Bắc Vọng nhíu mày, nhìn theo hắn: “Ngươi muốn giết phụ nữ?”

Viên Tuệ ừ một tiếng, yếu ớt nói: “Giai nhân điểm trang cũng là bộ xương khô, khuynh quốc khuynh thành biến thành xương trắng.”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng, gằn giọng nói: “Cửa phật coi trọng đức tính từ bi, vậy từ bi của ngươi đâu? Sao ngươi lại giết người?”

“...” Viên Tuệ vô cùng rối.

Bần tăng là bộ khoái Lục Phiến Môn, sát sinh còn ít hay sao?

Hắn nghiêm mặt: “Từ công tử, tiêu diệt ni cô tà đạo đó là độ hóa cho nàng, độ hóa là có thể tích lũy công đức.”

Từ Bắc Vọng quát lên đầy phẫn nộ: “Hoang đường!”

Nói đùa à, nếu ngươi mà vào đó, thì cái mệnh mốc của ta sao có thể cướp cơ duyên của ngươi được?

Kéo cũng phải kéo cho chắc tay vào.

“Đây là phật hiệu, Từ công tử không hiểu cũng là lẽ thường thôi.”

Viên Tuệ không để ý, quay người định đi về phía am miếu.

“Ai định nghĩa được thiện ác, sự vật nào trên đời vốn dĩ cũng không có thiện ác, có thiện có ác sở dĩ là do ngươi áp đặt lên nó mà thôi.”

Giọng nói bình tĩnh ấy lại vang lên.

Viên Tuệ đứng lại.

“Ta hỏi ngươi, chất thải của con người là thiện hay là ác?”

Viên Tuệ không chút do dự, trả lời chắc nịch: “Ác.”

Từ Bắc Vọng cười khẩy, nhả từng chữ: “Nếu nó là phân bón ở ruộng

thì sao?”

Đoàng!

Viên Tuệ như bị sét đánh, cứng đờ người.

“Giờ đây ngươi còn dám nói phân là ác hay sao? Cũng như ni cô, ngươi tùy tiện định nghĩa nàng ta là thiện hay ác, như vậy có ổn không?”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng như thể nhìn thấu đạo lý thế sự xoay vần, thế gian hờ hững.

Đoàng!

Đùng đùng đoàng!

Trong đầu Viên Tuệ dấy lên từng đợt sóng kinh sợ, như thể đã hiểu được điều gì mà người thường ít ai hiểu thấu.

Từ Bắc Vọng ghé sát vào hắn, hạ giọng nói: “Ta thấy căn cốt của ngươi đáng ngạc nhiên, mới không đành lòng để ngươi bị nghiệp chướng bủa vây.”

“Nhân quả của nhà Phật, ngươi vẫn chưa hiểu rõ.”

“Ta thay ngươi đi một chuyến vậy.”

Nam tử áo trắng khoanh tay rời đi, bóng dáng phiêu lãng của hắn xa dần.

Viên Tuệ như con rối, miệng lẩm bẩm mãi hai chữ thiện ác, như thể làm vậy thì hắn có thể phá vỡ được những xiềng xích trong lòng.

...

Lối nhỏ quanh co dẫn tới nơi xa, hoa cỏ rậm rạp che phủ cả tăng phòng.

Bên ngoài am miếu yên lặng như tờ, xung quanh tràn ngập hương thomthoa cỏ.

Trong phật đường, một ni cô đứng trước cửa sổ, nhìn chòng chọc nam tử áo trắng đang bước tới gần.

Trong giây lát, toàn thân nàng trở nên mềm oặt, thần hồn phiêu đãng, suy nghĩ xa xôi.

Cả đời này, nàng chưa bao giờ gặp người đàn ông nào đẹp đến như thế, khí chất siêu việt đó khiến nàng như muốn ngất ngay tại chỗ.

Tuy hắn chỉ là một Bát phẩm, nhưng khí huyết kia lại quá đỗi dồi dào!!

“Cốc-”

Tiếng gõ cửa vang lên, ni cô sửa sang lại một chút, hít sâu một hơi để bình tĩnh trở lại.

Từ Bắc Vọng thi lễ một cách dửng dưng, khẽ nói: “Hôm nay ta đi ngang qua am miếu, lại thấy trời đã tối, xin được tá túc lại một đêm.”

Ni cô xinh đẹp nõn nà, khóe mắt mang ý xuân, bộ đồ đen rộng chẳng che nổi tấm thân phong tình.

Nàng ta liếc mắt nhìn quanh, hai má dần ửng đỏ, hơi sẵng giọng: “Thí chủ thô lỗ quá, nơi đây chỉ có một thân thiếu nữ là bần ni, sao có thể cho ngươi vào trong.”

Từ Bắc Vọng nhăn mày, ngập ngừng: “Nếu như không tiện như vậy thì thôi.”

“Đừng!”

Ni cô vội kéo lại, thịt ngon dâng tận miệng sao có thể để vuột mất, nàng ta nói bằng giọng yểu điệu: “Bần ni tu “Hoan Hỉ Thiền”. Nếu thí chủ không sợ, bần ni vô cùng hoan nghênh.”

“Hoan Hỉ Thiền?”

Từ Bắc Vọng ngạc nhiên đáp lại.

Sau đó.

Một cơn mưa hoa hồng đỏ thắm rơi xuống trước mắt hắn, mê hương hấp dẫn quẩn quanh ở chóp mũi.

Đôi mắt hắn ngay lập tức đỏ quạch, vô thức vươn tay xoa cổ ni cô.

“Đến đây~ Vui vẻ đi~ Dù sao cũng còn nhiều thời gian mà~”

Giọng nữ mê hoặc đánh thẳng vào sâu trong linh hồn.

“Ta đến đây.”

Từ Bắc Vọng vuốt chiếc cằm trắng nõn, sau đó bóp lấy chặt cứng.

Biểu cảm e thẹn của ni cô chợt thay đổi, quanh người xuất hiện ánh sáng vàng nhà phật.

Nhưng những ngón tay thon dài này cứ như thể kìm sắt, nàng ta không thể nào giãy ra được.

“Chặt quá…”

Chân khí của ni cô ngưng lại, hô hấp trở nên khó khăn, cảm giác nghẹt thở dần dần xâm chiếm.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng không mảy may có một gợn sóng.

Rắc rắc –

Cổ của ni cô, đã bị bẻ gãy một cách mạnh mẽ.

Tròng mắt của ni cô lòi ra, trong mắt chảy ra máu tươi, chiếc cổ mảnh mai bị vặn gãy làm đôi.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không có chút biểu cảm, hắn dùng một tay đập vào trán nàng ta, thu tinh huyết vào nhẫn trữ vật.

Sau khi làm tất cả những điều này, hắn mới lau sạch son phấn dính ở lòng bàn tay vào trên áo cà sa đen của ni cô.

Nếu đánh giá một cách khách quan, thì Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công mạnh một cách kỳ lạ, Từ Bắc Vọng căn bản không cần vận dụng chân khí vẫn có thể bóp chết một Thất phẩm hạ giai đang sống sờ sờ.

“Làm thế nào để tìm kiếm cơ duyên?”

Từ Bắc Vọng khẽ cau mày.

Vấn đề khó giải quyết xuất hiện rồi, diện tích am miếu lớn như vậy, lại không có ánh sáng của tháp vận khí chỉ dẫn, thật sự rất khó phán đoán vị trí cụ thể của cơ duyên.

Hắn đi qua đi lại, sau khi suy nghĩ một hồi, ánh mắt hắn sáng lên.

Viên Tuệ mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ, nếu như sau khi hắn tru sát tà ni thì sẽ làm như thế nào?

Từ Bắc Vọng thử đóng vai Viên Tuệ và mô phỏng lại hiện trường!

= = = = = = =

Tiểu nữ cầu KP, cầu donate :”>

Chương 64: Nàng là lão đại của ta (1)

Ở giữa phật đường có một bức tượng Quan m Bồ Tát, dưới bệ đài hùng vĩ có một tòa phật tháp hình vuông, khắc tám cánh hoa mai tu di tọa, mở một chiếc thuyền hình bàn thờ phật.

(*)tu di tọa: tòa đàn dùng để an trí tượng chư Phật

“Có quá nhiều tội nghiệt, không thể trách bần tăng.”

Từ Bắc Vọng chắp tay trước ngực, bước qua thi thể để đi đến trước tượng Bồ Tát, sau đó lấy một cây hương đưa vào đèn cầy, đốt lên rồi cắm vào bên trong lư hương.

Bên cạnh lư hương, chén bát đựng hoa quả vỡ tan tành đang vất vưởng ngổn ngang, dưới đất còn là một chùm nho.

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu mày, hắn chỉnh lại vị trí của chén bát bị vỡ rồi xếp hoa quả lên đó.

“Khoan đã, kết cấu của cái chén này rất kỳ lạ.”

Dừng lại!

Nếu như là Viên Tuệ, hắn nhất định đang quan sát chén vỡ vào giờ phút này.

“Cơ duyên sẽ không phải là nó chứ?”

Ngón tay giữa của Từ Bắc Vọng tuôn ra chân khí để điều tra chén vỡ.

Sắc mặt của hắn khẽ biến, trong chén có một tầng màng mỏng, chân khí cũng không có cách nào phá được.

Thật đúng là bảo vật.

Ta cũng không phải là Chu Nguyên Chương, lấy chén vỡ để làm gì chứ?

(*) Chu Nguyên Chương: tức Minh Thái Tổ, Hoàng đế khai quốc của Hoàng triều nhà Minh trong lịch sử Trung Quốc, ông là người có tính quật cường, từ nhỏ chí khí đã chẳng tầm thường, do sức ép của cuộc sống nên ông phải xuất gia đi tu một đoạn thời gian.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng một giọt tinh huyết bay từ trán Từ Bắc Vọng vẫn rơi vào trong chén.

Không hề có động tĩnh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, thậm chí còn không có một chút khí tức của bảo vật.

Bỗng nhiên!

“Ngươi, đến rồi.”

Một giọng nói khàn khàn già nua phát ra từ trong chén.

Ngay sau đó, chén vỡ có ánh sáng màu vàng lóng lánh, pháp lực Thượng phẩm địa giai tản ra.

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng hiếm khi cứng đờ, hắn thật sự bị khiếp sợ rồi.

Không phải là sợ hãi một tia hồn phách này.

Hắn là một nhân vật phản diện, mà cũng có đãi ngộ của chúa tể chiếc nhẫn ?

Ong !

Một dáng người cao ba tấc đang đứng ở đáy chén. Bộ dạng ông ta mặt vuông tai lớn, râu dài qua ngực, quả thực là dáng vẻ trang nghiêm của cao tăng đắc đạo một phái.

Hóa ra, ông ta là một con lừa trọc khi còn sống.

“Lão nạp pháp hào là Minh Chứng.”

Người tí hon chắp tay trước ngực.

Từ Bắc Vọng nhìn kỹ ông ta, không nói một lời.

“Năm năm rồi, ta rốt cuộc cũng đợi được ngươi, ngươi có nguyện làm truyền nhân tiếp nhận y bát của ta không?”

Thanh âm của Minh Chứng có chút run rẩy, có thể biết được ông ta

đang vô cùng xúc động.

Từ Bắc Vọng tiếp tục im lặng, trong lòng thầm nghĩ, lão già chưa gì đã lên tiếng nịnh nọt, dáng vẻ như chó liếm, thật khác xa với chúa tể chiếc nhẫn trong truyền thuyết.

Có lẽ cảm thấy quá đường đột, Minh Chứng cười khổ nói: "Chén Trấn Tà này đã qua tay nhiều người, sợi tàn hồn này của lão nạp vẫn luôn dùng pháp lực áp chế, khiến bọn họ nghĩ lầm đây chỉ là tục vật…."

"Vì sao ngươi lại hiện thân cho ta thấy?"

Từ Bắc Vọng chặn họng ông ta, trực tiếp đặt câu hỏi.

Giọng nói của Minh Chứng lại phấn khởi lần nữa: "Ngươi có huyết khí tràn đầy, khí lực lại cường hãn. Chỉ cần ngươi tu luyện công pháp Huyền Không Tự của ta, thân thể liền có được pháp thân Kim Cương của phật môn!"

"Huyền Không Tự?"

Từ Bắc Vọng vẫn còn nghi vấn.

Minh Chứng gật đầu, "Chính là ở Lạn Đà Sơn."

Ồ!

Từ Bắc Vọng lại kinh ngạc một lần nữa.

Lạn Đà Sơn, tuy tên gọi là núi, nhưng thực ra là một hòn đảo ngoài biển. Nơi đó có thánh địa tu đạo và rất nhiều tông môn cường đại.

"Ngươi khi còn sống, tu vi như thế nào?"

"Niết Bàn nhị phẩm."

Hơi thấp… Sắc mặt Từ Bắc Vọng lãnh đạm như cũ, cứng nhắc nói: "Ngươi muốn ký kết khế ước linh hồn với ta?"

Tàn hồn hư ảo chắp tay trước ngực trịnh trọng nói: "Lão nạp nguyện truyền thụ toàn bộ công pháp phật môn cho ngươi, ngươi chỉ cần giúp lão nạp đi tìm Dưỡng Hồn Mộc."

Từ Bắc Vọng lặng lẽ nói: "Một khi ký kết khế ước, làm sao ta biết được ngươi có đoạt hồn của ta hay không?"

Lời nói vừa dứt, tàn hồn ở đáy chén bay bổng lên không trong, hình như ông ta đang nổi cơn giận.

“Nếu lão nạp có ý đồ xấu, vĩnh viễn đọa lạc vào con đường ngạ quỷ!”

Đối mặt với lời tự nguyền rủa bản thân của Minh Chức, sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn duy trì biểu cảm vô vị.

Minh Chứng im lặng thật lâu, sau đó khàn khàn nói: “Xem hết đoạn ký ức này, ngươi sẽ biết lão nạp có phải người tốt hay không.”

Hồn lực rót vào chén Trấn Tà, khí tức cổ xưa phát ra từ thành chén, cảnh tượng trong pháp bảo dần dần hiện ra.

……

Sương khóa núi, núi khóa sương, trời nối nước, nước nối đuôi trời.

Huyền Không Tự ở gần biển, phía trên có tháp Phật.

“Mau nhìn!”

Một vị cao tăng có lông mày dài cau may, chỉ về phía xa xa trên mặt biển bát ngát.

Sóng nước lăn tăn, hơi nước mênh mông.

Đột nhiên.

Gió lốc kinh khủng quét tới, nước biển phóng cao lên tận trời.

Một bóng người trong tà áo dài màu tím dẫm lên lá sen, xuất hiện trong tầm mắt của chúng tăng.

Chúng cao tăng của Huyền Không Tự vô cùng kinh hãi.

Dùng một chiếc lá để vượt biển!!!

Thật là khủng bố!

“Nàng… nàng… nàng là Đệ Ngũ Cẩm Sương!”

Minh Chứng như gặp phải đại địch.

Minh Như phương trượng tụng một câu phật hiệu, môi mấp máy: “Người này không có thiện ý, chuẩn bị nghênh địch.”

= = = = = = =

Tiểu nữ cầu KP, cầu donate :”>

Chương 65: Nàng là lão đại của ta (2)

Trên người Minh Chứng phát ra Phật quang mênh mông, giống như tòa sen nguy nga tách ra từ núi lớn.

Năm vị cao tăng cảnh giới Niết Bàn của chùa liền rời khỏi tọa đăng (bục ngồi của sư) màu xanh, bố trị một tấm màn hình quạt bằng chân khí.

Xà cừ, gậy tích trượng, tiếng niệm kinh bằng Phạn âm vang lên.

Phương trượng khẽ đọc Phật hiệu: “Nơi Phật quang chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng chói lọi, trăm tà rút lui.”

Nhưng trong lúc này.

Ầm ầm!

Hư không truyền đến tiếng vang, sau đó xuất hiện một luồng ánh sáng chóa lòa.

Trong nháy mắt, mặt trời đỏ chói trên không trung như muốn rơi xuống đất, ngọn lửa cao tới mấy nghìn mét phủ khắp nơi đây.

Từng trận thiên âm truyền ra, một con Phượng Hoàng có lông vũ ngũ sắc đột nhiên xuất hiện.

Dường như trời nghiêng đất lệch, hỗn độn chìm nổi.

“Rống…!”

Sát khí ngập trời, rung động càn khôn.

Phật quang đầy trời bị Phượng Hoàng trực tiếp nuốt mất!

“Mau lùi lại!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt đám cao tăng trở nên trắng bệch, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Nhưng vào lúc này, nữ tử váy tím vươn lòng bàn tay ra, hàn khí thấu

xương cuốn tới.

Nước biển lập tức đóng thành băng, Huyền Không Tự trở thành một toà tháp băng.

Linh hồn phương trượng phát run, thân thể bị hàn khi xuyên qua.

Phụt….

Hình thần câu diệt!

Còn lại ba vị cao tăng cùng nhau kêu thảm, bị một trảo hư ảo của Phượng Hoàng nghiền nát, ngay cả xương cốt cũng không còn.

“Không!”

Minh Chứng pháp sư cũng bị ảnh hưởng, nửa người bị nổ tung, huyết nhục văng tung tóe.

Hai vết nứt xuất hiện trên chén Trấn Tà, chí bảo Thánh giai bị đánh rớt xuống Địa giai, một tia tàn hồn bám vào đáy chén.

Phượng Hoàng đem bầu trời nhuộm thành màu đỏ, mà dưới mặt đất lại là băng tuyết trắng xóa.

Giống như một bức họa quỷ dị, băng hỏa hòa hợp!

Nữ tử váy tím vươn tay về tháp Phật, một cái vảy rồng xuất hiện trong tay nàng ta.

Nàng ta lạnh lùng rời đi, băng trên mặt đất bắt đầu tan rã, để lộ ra một đống hài cốt.

….

…

Trong am miếu, ánh sáng của chén Trấn Tà mờ đi.

Một lần nữa nhìn thấy cảnh này khiến Minh Chứng tuyệt vọng đau đớn, tàn hồn run rẩy!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng cực kỳ âm u, lạnh lùng nói: “Cho nên ngươi muốn ta có được pháp thân Kim Cương, để giúp ngươi tìm nữ tử áo tím báo thù?”

Tàn hồn không trả lời.

Thực ra, im lặng chính là đáp án.

Nếu như xác định quan hệ sư đồ, nam tử trước mắt nhất định phải báo thù vì Huyền Không Tự!

Tuy tu vi của hắn còn thấp, nhưng khí lực lại tràn đầy, nếu tu luyện công pháp của Phật môn, cơ thể của hắn rất có thể sẽ được đúc thành pháp thân Kim cương.

Đến lúc đó, hắn hoàn toàn có thể chống lại Đệ Ngũ ma đầu.

“Bây giờ ngươi còn cảm thấy lão nạp có mưu đồ sao?”

Giọng điệu Minh Chứng ủ rũ, giống như bi thương đến thổ huyết.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn, đột nhiên như đùa hỏi: “Ta sợ rằng, nếu như ký kết khế ước, ngươi sẽ nhân cơ hội đoạt hồn của ta?”

Minh Chứng nói như chém đinh chặt sắt: “Lão nạp nguyện ý giao ra hồn nguyên, để ngươi nắm giữ sinh tử của ta”

Thật ra ông ra rất đánh giá cao sự cẩn thận của đối phương, võ giả có tính cách như vậy, tương lai chắc chắn có thể tạo ra đại nghiệp.

Ông ta căn bản nghĩ không ra, tên hậu sinh này tại sao lại từ chối.

Để có thể truyền nhân của lão sư có cảnh giới Niết Bàn là ông, một võ giả bình thường phải trải qua bao nhiêu gian nan?

Vả lại hắn chắc chắn, một tên mới có tu vi Luyện Thể sao có thể chống lại dụ hoặc của pháp thân Kim Cương.

“Hồn nguyên kia…”

Thanh âm Từ Bắc Vọng có chút do dự.

Vẻ mặt Minh Chứng khẩn trương, cuối cùng hạ quyết tâm.

Đánh cược một lần!

Hậu sinh anh tuấn này không có tâm địa gian xảo, huống hồ hắn còn có thể không tốn chút sức giết chết tà ni.

Kiểu người thế nào, tuyệt đối là đệ tử chính phái.

Ong!

Một tia hồn nguyên bồng bềnh trong đáy chén.

Từ Bắc Vọng chăm chú nhìn nó, tò mò hỏi: “Pháp sư, nếu hủy hồn nguyên, ngươi liền hồn phi phách tán sao?”

Minh Chứng nói ra lời thề son sắt: “Nếu có một câu dối trá, lão nạp sẽ đọa lạc vào ngạ quỷ.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm, thận trọng nói?

“Vậy vãn bối sẽ thử một lần.”

Cái gì?

Việc này cũng có thể thử sao?

Minh Chứng kinh ngạc, sợ mình nghe nhầm.

“Tuyệt đối không thể…”

Mới nói một nửa thì có một tia chân khí tràn đầy bổ về phía hồn nguyên.

“Không!”

Minh Chứng run rẩy, tất cả phẫn nộ, hối hận, sợ hãi trong nháy mắt ngập tràn trong lòng hắn.

“Người kia là lão đại của ta, ngươi muốn giết nàng không phải là muốn giết cả ta sao?”

“Nổi sát tâm với ta thì thật xin lỗi, tội không thể ta!”

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng lạnh lùng, trong giọng nói không có chút cảm xúc nào.

Sau đó bình tĩnh chăm chú nhìn hồn nguyên đang giãy dụa.

Hồn nguyên bị chân khí xoắn nát!

“Lão đại…”

Minh Chứng như phát điên, hồn nguyên bị tiêu diệt, kéo theo tàn hồn cũng bị dương khí của thiên địa xóa sạch.

Từ Bắc Vọng rót chân khí vào chén Trấn Tà để dò xét, quả nhiên

không có màn khí.

“Đáng tiếc, một món bảo vật Thánh giai lại bị nàng ấy đánh rớt còn Địa giai.”

Nàng quá mạnh rồi!

Nàng mạnh đến mức khiến người ta bị nghẹt thở!

Từ Bắc Vọng ngày càng không thể xem thường nữ phản diện này, nàng ta có thể dễ dàng nghiền nát năm tên Niết Bàn nhị phẩm từ năm năm trước.

“Dù sao ta nhất định phải ôm đùi của người đó, không ai ngăn cản được!”

Từ Bắc Vọng lười phải suy nghĩ nhiều, cứ đi theo sát nàng là được.

= = = = = = =

Tiểu nữ cầu KP, cầu donate :”>

Chương 66: Ngươi vẫn nhớ rõ thiếu niên ven hồ không? (1)

Gió đêm hiu hiu, trăng sáng sao thưa.

Ánh trăng chiếu rọi trên đầu trọc sáng loáng, Viên Tuệ ngồi xổm ở đường lớn, yên lặng nhìn phân trâu trên mặt đất.

Từ Bắc Vọng thong thả đến gần, hơi nhíu mày, “Ngươi đang làm gì với phân và nước tiểu vậy?”

“Bần tăng hiểu rồi!”

“Không có thiện tâm ác tâm, có hành động thiện ý ác ý.”

“Không thẹn với tâm, thuận theo tự nhiên!”

Đôi mắt Viên Tuệ sáng tỏ, giọng nói lộ ra sự hưng phấn vô cùng.

Ta chỉ bịa chuyện vài câu, thế mà cũng ngộ ra được? Từ Bắc Vọng không hiểu tâm ý của Viên Tuệ, hắn chỉ biết đạo lý đó rất lợi hại, cho nên tỏ ra cực kì lạnh nhạt: “Hiểu thì tốt, cũng không uổng công

ta dốc lòng chỉ dạy ngươi.”

Nghe vậy, Viên Tuệ đột nhiên ngẩng đầu, rất cảm kích chắp tay trước ngực vái: “Đa tạ Từ công tử!”

Sau đó, hắn lấy từ túi vải ra một bình đan dược đưa lên: “Phật gia có nhân quả, bần tăng cần báo ân.”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm đan dược, tức giận quát lên: “Lấy về!”

Lần này, hắn thật sự không muốn nhận đồ của Viên Tuệ.

Chặn ngang cơ duyên của người ta, bây giờ còn thu một bình Dưỡng Khí Đan Huyền giai rung phẩm?

Phải biết Chén Trấn Tà đã từng là chí bảo Thánh giai, mặc dù bị Lão Đại đánh hỏng, nhưng vẫn có thể phục hồi như cũ.

Viên Tuệ sốt ruột: “Từ công tử, ngươi muốn bần tăng bị nghiệp chướng vây khốn ư?”

“Nếu như ngươi không cho bần tăng báo ân, bần tăng tu hành sẽ tẩu hỏa nhập ma!”

Cái này…

Nói đến mức này rồi, nếu vẫn cự tuyệt thì chính là kẻ ác.

“Ôi, thật sự nhận lấy thì ngại.”

Từ Bắc Vọng lắc đầu, ném đan dược vào trong nhẫn trữ vật.

Xử lý xong một lần nhân quả, Viên Tuệ lộ ra nụ cười thật thà.

“Xưa có Thích Ca Mâu Ni ngộ đạo thành Phật dưới cây bồ đề. Nay có phật tử Viên Tuệ thông suốt Phật pháp bên hoa thiên lý.”

“Phật giáo lo gì không hưng thịnh? Về sau, Viên Tuệ khai đàn luận kinh, bác bỏ ba ngàn vị cao tăng giáo đồ, đất Phật ở Cửu Châu đều truyền tụng!”

Lợi dụng được người ta, Từ Bắc Vọng cũng không keo kiệt lời lẽ tán thưởng.

Xem ra, tên hòa thượng này có rất nhiều vận may rơi vào đầu, lần sau tiếp tục chặn cơ duyên của hắn ta!

Sắc mặt Viên Tuệ đỏ lên, bờ môi hơi khẽ run run, hiển nhiên bị thổi phồng đến nỗi tâm tình lâng lâng.

Từ công tử này, thật biết cư xử!

...

...

Quận Lang Gia.

Còn ba ngày nữa là Đại Hội Võ Lâm.

Toàn bộ quận thành đã đông nghìn nghịt người, khắp nơi đều là võ giả mặc phục sức đặc trưng của từng môn phái. Các môn phái có danh tiếng ở Đại Càn, hoặc những thiên tài tuấn kiệt cũng đều xuất hiện ở đây.

Ai mà không muốn nâng cao tên tuổi?

Ai mà không muốn trở thành thiên kiêu bảng Thanh Vân, nhìn xuống chúng sinh trong thiên hạ?

Chỉ cần một lần nổi danh thiên hạ!

Tại Lạc Tuyết Lâu, địa điểm xa hoa nhất trong thành.

Bầu không khí nhiệt liệt huyên náo, buổi đấu giá cỡ nhỏ đang được tổ chức tại đây.

Trong tửu lâu, một nữ tử xuất hiện trên tòa đài ngọc, khiến cho người khác phải ghé mắt nhìn sang.

Nàng đang mặc một bộ váy lưu thúy trên người, tư thái thướt tha, thản nhiên hào phóng.

Thiếu trang chủ Lạc Tuyết Sơn Trang, Bạch Huyên Huyên.

“Hoan nghênh rất nhiều quý khách đại giá quang lâm tới Tuyết Lạc lâu của ta…”

Giọng nói của nàng nhu hòa, dù đang đón nhận vô số ánh mắt ước ao, nhưng cử chỉ vẫn điềm tĩnh ưu nhã.

Trong một gian phòng bình thường, có hai người đang đứng ở đó.

Một người có thân hình khôi ngô giống như lực sĩ Kim Cang, chiều

cao chừng chín thước, râu má râu cằm từng chòm, trên vai khoác da thú.

Một người khác có tướng mạo xấu xí đến mức giật mình, trên khuôn mặt có một vết sẹo dài như rắn quấn, da thịt cuộn lại.

Nam nhân xấu xí nhìn chằm chằm người con gái trên đài ngọc, biểu cảm trên mặt không có biến hóa, nhưng góc áo bào xám bay phấp phới đã bộc lộ ra nội tâm hăng hái của hắn.

“Diệp đệ, bọn hắn chỉ toàn đấu giá mấy thứ rác rưởi, chúng ta không cần phải lãng phí thời gian.”

Nam nhân khoác da thú phát ra thanh âm ồm ồm, giọng điệu có vẻ đang rất nhàm chán,.

Nam nhân xấu xí không nói một lời, ánh mắt kiên nghị nhìn về phía trước.

Không sai, hắn ta là Diệp Thiên!

Tên này đang đeo tấm mặt nạ da người này để ngụy trang, ngoại trừ cường giả Niết Bàn phải sử dụng thần thức để dò xét, bất kỳ ai cũng không thể nhìn ra dung mạo thật sự của hắn ta.

Từ ác liêu!

Ngươi bây giờ như mặt trời ban trưa, kiêu ngạo ngút trời thì sao?

Ta đây biết né tránh, biết ẩn nhẫn!

Đợi khi thực lực của ta trở nên khủng bố, ta sẽ trả lại gấp trăm lần những khuất nhục trước kia!

Ta phải bắt ngươi quỳ xuống dập đầu, sau đó tàn sát từ trên xuống Từ gia, như vậy mới có thể báo thù rửa hận!

Di nhi, chờ ta.

Ngày đó sẽ tới rất nhanh.

Diệp Thiên nắm chặt hai tay, mỗi lần nghĩ đến thiếu nữ tuyệt mỹ kia, hắn ta lại cảm thấy đau thấu tim gan!

Phát hiện tâm tình người bên cạnh đang giao động, nam tử khôi ngô dùng một chưởng để vỗ bả vai Diệp Thiên, trầm giọng nói: “Diệp đệ, ta sẽ giúp ngươi!”

“Tạ ơn Man ca.”

Diệp Thiên có chút cảm động, nhưng hắn vẫn khăng khăng: “Một mình ta là đủ rồi. Ngay cả một tên ác liêu chó cậy gần nhà mà ta cũng không giết được, vậy thì lấy gì để đứng trên đỉnh Cửu Châu, quan sát chúng sinh?”

Nam tử khôi ngô là huynh đệ cùng chung chí hướng của Diệp Thiên, một người đến từ bộ lạc lâu đời ở vùng rừng rậm phương nam.

A Man cực kì thưởng thức tâm tính cứng cỏi của Diệp đệ, hắn ta lên tiếng khích lệ: “Bộ lạc chúng ta có câu ngạn ngữ, là rồng cuối cùng cũng sẽ bay lượn trên chín tầng trời.”

Hắn vừa nói xong, một ngọn lửa nhiệt huyển dần dần bùng cháy trong lòng Diệp Thiên.

Đúng vậy, rồng con ẩn núp, nhận hết khuất nhục, hắn chung quy vẫn là rồng!

Những nơi long uy đi qua, vạn vật buộc phải nằm rạp!

= = = = = = =

Tiểu nữ cầu KP, cầu donate :”>

Chương 67: Ngươi vẫn nhớ rõ thiếu niên ven hồ không? (2)

Nhớ tới đây, Diệp thiên nhếch miệng khẽ cười.

Hắn có lẽ phải cảm tạ Từ ác liêu, nếu như không rơi xuống vách núi, sao hắn có thể trở thành đệ tử truyền thừa của cường giả Đại Tông Sư?

Chỉ tiếc là hắn đã đánh mất chí bảo trên người, đặc biệt là bình Địa Tâm Thối Thể Nhũ (linh dịch rắn chắc cơ thể) cùng một nửa mảnh vỡ.

“Keng!”

Tiếng lục lạc vang lên, trong lúc bất tri bất giác, buổi đấu giá đã kết thúc.

Các đệ tử đại môn phái trong Lạc Tuyết lâu lần lượt rời đi.

Diệp Thiên chỉnh lại y phục, đi đến phía đài ngọc.

A Man nghi hoặc, cũng theo sát phía sau.

“Bạch tiểu thư.”

Bạch Huyên Huyên đang định rời đi, bị một nam tử áo bào xám khuôn mặt đáng sợ gọi lại.

Khóe miệng Bạch Huyên Huyên mang theo nụ cười yếu ớt, ôn nhu nói: “Có việc gì thế?”

Ánh mắt Diệp Thiên hoảng hốt một chớp mắt, tùy ý hỏi: “Phòng đấu giá có Ngọc Chiếu Đan chứ?”

Ngọc Chiếu Đan là đan dược Huyền giai hạ phẩm, dùng để cũng cố cảnh giới Bát phẩm trung giai.

Câu nói này, cũng là một cách ám chỉ thực lực hiện nay của hắn ta với nữ tử.

Bạch Huyên Huyên dò xét hắn ta mấy giây, mang theo nụ cười áy náy: “Phòng đấu giá tạm thời không có, nếu như công tử không chê phiền phức, có thể đợi một thêm đoạn thời gian.”

Biểu lộ của Diệp Thiên đột nhiên kích động, dẫn đến vết sẹo trên mặt dữ tợn.

Loại cảm giác được tôn trọng khiến cho cảm xúc trong lồng ngực Diệp Thiên trở nên cuồn cuộn!

Mỗi lần hắn dùng gương mặt xấu xí này để gặp người đời thì đều sẽ nhận phải sự im lặng, chế nhạo cùng chán ghét.

Nhưng Huyên Huyên thì sao?

Nụ cười của nàng dịu dàng như vậy, ánh mắt cũng không có một cảm xúc khác thường nào.

“Chỉ cần Bạch tiểu thư không chê, dù phiền phức hơn nữa thì ta cũng nguyện ý!”

Trái tim Diệp Thiên đập thình thịch, lời nói cũng có chút rối ren.

Bạch Huyên Huyên hơi khẽ nhíu đôi lông mày, đối mặt với ý cợt nhả

trong lời nói của đối phương, nàng lựa chọn xoay người rời đi.

“Bạch tiểu thư, ngươi còn nhớ rõ thiếu niên ven hồ của ba năm trước đó không?”

Diệp Thiên cất cao giọng nói, tâm tình kích động kịch liệt.

Bạch Huyên Huyên dừng lại, nàng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu rời đi.

“Ta. . .”

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, đôi mắt Diệp Thiên ảm đạm.

Ầm!

A Man bước nhanh hai bước, dù thân thể như núi hoàn toàn ngăn chặn ánh mắt Diệp Thiên.

Hắn ta lên cơn giận dữ, quát lớn: “Thẩm Ấu Di ta có thể hiểu được, nhưng ngươi lại còn thích nữ tử khác!”

“Lạm tình, hoa tâm, ngươi để muội muội ta ở chỗ nào?”

Diệp Thiên nuốt cay đắng trong cổ xuống, buồn bã nói: “Ba năm trước đây, ta từng tới quận Lang Gia.”

“Lúc ấy, tất cả mọi người ở ven hồ đều trào phúng thân thể phế vật của ta, chỉ có Bạch Huyên Huyên bừng lòng an ủi ta.”

“Ta vẫn nhớ kỹ đôi mắt hạnh linh động của nàng…”

“Im miệng!”

A Man chặn đứng hắn ta, gầm thét lên: “Liên quan gì đến chuyện ngươi lừa gạt tình cảm của A Trân?”

Diệp Thiên im miệng không nói, trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở: “Ta thích A Trân, cũng thích Bạch Huyên Huyên, nhưng ta cũng không bỏ được Di nhi.”

“Ngươi mắng ta hoa tâm cũng được, mắng ta lạm tình cũng được.”

“Nhưng các nàng thực tình yêu ta, muốn bảo ta từ bỏ một người trong đó, ta chết cũng không làm được!”

Lửa giận của A Man dần dần tiêu tán, hắn buồn bực hít một hơi, hung ác nói: “Nếu như ngươi dám phụ bạc muội muội ta, ta thề sẽ

không đội trời chung với ngươi!”

Diệp Thiên gật đầu, liên tục cam đoan.

Lập tức ánh mắt trở nên kiên định.

Hắn nhất định phải đoạt giải nhất ở Đại Hội Võ Lâm, sau đó bóc mặt nạ trước mặt Bạch Huyên Huyên, chắc chắn sẽ lấy được trái tim của nàng.

….

….

Sáng sớm tại quận Lang Gia

Muôn người đều đổ xô ra đường, toàn bộ đệ tử đại môn phái tụ tập ở cửa thành.

Lục Phiến Môn đến rồi!

Lục Phiến Môn được nghênh đón với quy cách long trọng như vậy, đó là vì bọn họ là đại biểu cho triều đình Đại Càn, đến đây để phán quyết Đại Hội Võ Lâm!

Một cỗ xe Xuân Hồ mui trần hoa lệ tinh mỹ xuất hiện, lá cờ Hắc Lang phấp phới trên cao, Thương Dục đứng chắp tay ở phía trước

“Một tiếng hoa nở, mở ra cửa trời.”

Hắn ta duy trì thần sắc phong khinh vân đạm.

Vù!

Bầu trời rơi xuống cơm mưa hoa đào, cỗ xe Xuân Hồ như đặt trong biển hoa, từng đoá từng đoá rơi lên đầu vai hắn ta.

Một đám bộ khoái cũng không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, cách thức xuất hiện của Thương sư huynh đều rất quái dị.

Tây Môn Ẩm Nguyệt nhíu mày, nhìn chằm chằm bóng lưng hắn ta: “Trước khi đi, Lục chỉ huy đã nói với chúng ta như thế nào? Lục Phiến Môn phải khiêm tốn làm việc, đừng để giang hồ có chủ đề bàn tán.”

Thương Dục khẽ ngửi hương hoa, ánh mắt trở nên thâm thúy: “Người giống như ta tất nhiên sẽ làm chấn động chúng sinh, ngươi

bảo ta khiêm tốn như thế nào được?”

Dòng người đông nghìn nghịt đang tụ tập ở cửa thành, khung cảnh hùng vĩ chưa từng có.

Có thể nói, các đại môn phái giang hồ đã cho triều đình đủ thể diện.

“Hắn đến rồi!”

“Từ công tử đến rồi!”

Một nam tử áo trắng hơn tuyết, phong thái trong sáng không vướng bụi trần, chậm rãi xuất hiện.

Gương mặt này của hắn, nho nhã giống như thơ!

Tuấn tú như bức họa!

Uyển chuyển như tơ đồng!

Say lòng người như mỹ tửu!

Trên một vài phương diện, hắn lại càng giống như gió xuân ôn nhu, khiến cho đám nữ tử ấn tượng nhu tình và tốt đẹp.

Trong ánh mắt của các nàng tràn đầy sự hâm mộ, tên nam nhân này hoàn toàn là tình nhân trong mộng tiêu chuẩn của các nàng.

Phong hoa tuyệt đại, khí thế vô song!

Ngược lại, dưới cái nhìn của đám nam võ giả tại quận Lang Gia.

Từ công tử duy trì sắc mặt bình thản, cao cao tại thượng quan sát xung quanh, nhưng bản chất bên trong lại lạnh lùng coi thường chúng sinh.

Hắn đích thị là một vị thiên chi kiêu tử thủ đoạn mạnh mẽ, không sợ cường thế.

Hắn nổi lên nhanh như sao băng, sau đó nở rộ hào quang lộng lẫy chói mắt.

Còn một điều cực kỳ mấu chốt, hắn là tâm phúc của Đệ Ngũ Ma Đầu!!

Tâm phúc như thế nào?

Chính là vị trí trái tim!

Quan trọng cỡ nào thì không cần nói cũng biết.

Nếu như nữ ma đầu là thần chỉ, vậy hắn chính là sứ giả thay mặt thần đi sát phạt khắp nơi, liệu có ai dám bất kính?

Diệp Thiên lẫn trốn trong đám người, trên trán nổi lên từng sợi gân xanh, ánh mắt thiêu đốt một ngọn lửa cừu hận.

Nhẫn!

Ta phải ẩn nhẫn!

Đột nhiên.

“Xoạt!”

Tiếng ồn ào to lớn vang lên.

= = = = = = =

Tiểu nữ cầu KP, cầu donate :”>

Chương 68: Hình xăm? (1)

Thiên kim của Lạc Tuyết Sơn Trang đang chậm rãi nói chuyện cùng Từ công tử, đôi mắt đẹp của nàng ta thỉnh thoảng hiện lên một tia dị sắc, tựa như đã tìm được tri âm.

“Từ công tử, ta nghe nói ngươi giỏi đánh đàn, liệu có thể chỉ điểm một chút cho ta được không?”

Bạch Huyên Huyên có dung mạo thanh tú, môi đỏ như son, giọng nói ôn nhu.

“Chúng ta có thể học tập lẫn nhau.”

Từ Bắc Vọng gật đầu.

Bạch Huyên Huyên nhẹ nhàng chớp mắt, nhếch môi cười: “Liệu ta có may mắn được đi theo Từ công tử để học tập hay không? Ngươi để ta làm thị nữ cũng được.”

Ầm!

Đệ tử các đại môn phái hóa đá tập thể, nội tâm cực kì rung động!

Bọn hắn nghe thấy cái gì?

Thị nữ?

Thiên kim của Lạc Tuyết Lâu trêu ghẹo trái tim của bọn họ, vậy mà nguyện ý làm nô tỳ cho người khác?

Tự cam lòng đọa lạc!

Bóng lưng Thương Dục cứng đờ, ánh mắt âm u chết người.

Từ Bắc Vọng híp híp mắt, thần sắc vẫn không nổi lên sóng gió chập trùng.

Đường đường thiên kim của Tuyết Lạc sơn trang, thế mà tỏ ra ngây thơ ngốc nghếch, không tiếc chính mình mà tỏ vẻ thấp hèn trước mặt mọi người như vậy sao?

Chẳng lẽ nàng ta nhìn thấy nam nhân ngay lần đầu tiên thì đã hãm sâu xuống bùn, trầm luân trong đó?

Từ Bắc Vọng tự biết mình không có cái mị lực này.

Người có mị lực tràn đầy cỡ đó chỉ có thể là Lão Đại.

Xem ra, tứ đại tông môn như Lạc Tuyết Sơn Trang cũng muốn đi theo Lão Đại kiếm ăn!

Chắc là bọn hắn đang hi vọng được hắn tiến cử nha.

“Như ngươi mong muốn.”

Từ Bắc Vọng cười nhạt một tiếng, ngữ khí cũng không có bao nhiêu tình cảm chập chờn

Từ Bắc Vọng không quá quen thuộc với quận Lang Gia, vừa hay hắn đang thiếu một sai vặt phục dịch bên cạnh.

Có nha hoàn bưng trà đổ nước cũng không tệ.

Nhưng chỉ dừng bước ở đây thôi, làm ấm giường gì đó thì nàng ta thật sự si tâm vọng tưởng rồi.

Đôi mắt Bạch Huyên Huyên cong cong, ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Từ Bắc Vọng.

Nhìn thấy một màn này, đám người trợn mắt há mồm.

Nàng ta bắt đầu thực hiện thân phận thị nữ ngay lập tức sao?

Ầm!

Ầm ầm!

Giống như một đạo Cửu Thiên Thần Lôi đánh xuống, toàn thân Diệp Thiên run rẩy, cảm giác đau khổ kịch liệt gần như nuốt chửng hắn ta!

Thị nữ.

Ha ha ha, Bạch Huyên Huyên thấp hèn đến mức nguyện ý vẫy đuôi đi theo Từ ác liêu!

Không ngờ nàng ta cũng giống như ruồi muỗi đuổi theo mùi hôi thối, một nữ nhân nịnh nọt không có tự trọng!

Thế đạo này, lòng dạ nữ nhân là vô tình nhất!

“Diệp đệ, giết ác liêu!”

A Man đầu óc thô kệch, cơ bắp thân thể gồng lên, hắn ta cũng cảm nhận được sự phẫn nộ ngập trời.

Trơ mắt nhìn người con gái mình ái mộ nịnh nọt người khác, trong lòng Diệp đệ thống khổ tới cỡ nào chứ?

Cho dù gan mật sắp nát, hận đến điên cuồng, nhưng Diệp Thiên vẫn cứ giữ lại một phần lý trí cuối cùng.

“Ẩn nhẫn.”

Thanh âm hắn ta tựa như ống bễ bị nứt, cực kì khàn khàn khó nghe, bên trong tràn đầy oán độc.

Sắc mặt A Man cực kỳ khó coi, lớn tiếng gào thét: “Ẩn nhẫn có một mức độ, cứ mãi khuất phục, đó chính là hèn nhát!”

“Ta không biết ngươi đến tột cùng đang sợ cái gì?”

Nói xong sải bước bước đi.

...

...

Trong bầu không khí vui vẻ hòa thuận, một tiếng gầm giận dữ đột nhiên truyền đến.

“Họ Từ kia, ngươi có dám đánh một trận với ta?”

Tiếng nói như sấm sét vang lên bên tai mọi người.

Một nam tử khôi ngô như dã thú, hắn chỉ tay giận dữ, còn tay trái đang cầm một cây cự bổng, ý chí chiến đấu lẫm liệt.

Trong chốc lát, nơi đây hoàn toàn im lặng, bầu không khí cũng như bị ngưng trệ.

Đệ tử môn phái chợt cảm thấy hoang đường vô cùng.

Tên mọi rợ này điên rồi ư?

Hắn có biết mình nói chuyện với người như thế nào không?

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, người bên ngoài không ai nhìn ra cảm xúc chập chờn của hắn.

“Có dám hay không?”

Cự bổng của A Man rơi xuống, mặt đất rung động, dưới chân lại xuất hiện một vết nứt!

Sau đó thân thể phình lên, cao trọn vẹn hai trượng, khí tức vô cùng bá đạo, chí cương chí dương!

Đám người hồi hộp kinh hãi.

Cách rất xa, rất nhiều đệ tử đều cảm thấy xương sống lưng phát lạnh, giống như tuỳ tiện sẽ bị cự bổng đạp nát.

Tên mọi rợ này là cường giả luyện thể có tu vi Bát phẩm đỉnh phong!

“Khó trách lại dám khiêu khích đến Từ công tử, đây là muốn vang danh thiên hạ, tuyên bố sự tồn tại của mình!”

“Tên mọi rợ này rất dũng cảm khi dùng phương thức như thế này.”

“Tên nhãi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ta ngược lại muốn xem thử bản lĩnh của hắn ta như thế nào.”

Đệ tử môn phái đều có chút chấn kinh, nhưng sau đó lại không khỏi có chút chờ mong.

Tất cả mọi người biết Từ công tử rất mạnh, thực lực thần bí khó lường.

Lần này rốt cục có thể tận mắt chứng kiến hắn xuất thủ.

Một thiên kiêu cường thế dám làm nhục thiên hậu ở trước Hoàng Thành, há lại lùi bước không ứng chiến?

Thương Dục rốt cục xoay người, liếc nhìn Tây Môn Ẩm Nguyệt, ánh mắt hiện ra vẻ cân nhắc.

Một tênBát phẩm đỉnh phong, đủ cho Từ Bắc Vọng chịu khổ một trận.

Một khi lâm vào ác chiến, bọn hắn sẽ có thể suy đoán đại khái thực lực chân thật của hắn.

“Rống ——— ”

Tiếng thú gào dường như đến từ thuở sơ khai!

Da thú trên vai A Man nổ nát vụn, hai tay trần trụi đều nổi gai xanh, một con giao long vẩy móng dữ tợn chiếm cứ cánh tay trái, còn một con mãnh hổ đang ở trên cánh tay phải đang vận sức chờ phát động.

Trái Thanh Long, phải Bạch Hổ, tranh vanh tất lộ, hung thần ác sát!

(*) Tranh vanh tất lộ: thành ngữ chỉ sự tài hoa

“Hình xăm?”

Từ Bắc Vọng lại cảm thấy thú vị, hắn quay đầu nhìn về Bạch Huyên Huyên, giọng điệu như đang nói chuyện phiếm linh tinh: “Lúc bình thường luyện đánh đàn, ngươi hay đánh bài gì?”

Chương 69: Hình xăm? (2)

Khuôn mặt Bạch Huyên Huyên cứng lại, nhất thời yên lặng, ánh mắt nhìn chằm chằm tên man rợ kia.

Ầm một tiếng!

Khí huyết A Man đột nhiên dồi dào gấp mấy chục lần, như vực sâu dưới biển, khí thế vượt xa khỏi phạm trù Bát phẩm.

Hắn bộc phát uy thế kinh khủng, lao người về phía Từ Bắc Vọng, tạo ra dư chấn dưới mặt đất!

“Đến đây!”

Gần trong gang tấc, cự bổng của A Man đập xuống.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút biểu tình, hắn hời hợt tung ra một chưởng.

Ầm!

Thanh âm va chạm kịch liệt, một chưởng đặt lên trên đầu người man, sau đó tùy ý đè xuống.

Mặt đất lõm ba thước, giống như đỉnh núi Lang Gia sơn rơi xuống.

Máu tươi phun tung tóe, hài cốt bị đánh gãy!

“Bịch ——— ”

A Man tóc tai xõa xượi, trực tiếp quỳ phục trên mặt đất, trong miệng ọe ra mảng lớn máu tươi.

Hình ảnh đột ngột dừng lại

Đám người rung động đến tột đỉnh, bộ não trong nháy mắt rơi vào trạng thái chết máy!

Một chiêu tùy tiện của hắn, lại kinh khủng đến mức này?

Trận đấu diễn ra trong chớp mắt, Từ Bắc Vọng phong khinh vân đạm tựa như giẫm chết con kiến hôi ven đường.

Quả thực là không thể coi thường!

Tất cả võ giả ăn ý với nhau bảo trì sự im lặng trang nghiêm, trong lòng đều cảm nhận một luồng áp lực to lớn!

“Còn chưa trả lời ta đâu, ngươi bình thường đàn tấu bài gì?”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng rất lạnh nhạt, nhìn về phía Bạch Huyên Huyên.

Sau đó giẫm xuống một cước.

Răng rắc!

Man nhân lại đứt gãy một xương đùi.

Tay chân Bạch Huyên Huyên lạnh buốt, thanh âm không tự giác run rẩy: “Công… Công… Công tử, là [Bình Sa Lạc Nhạn].”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó một cước giẫm lên đầu mọi rợ.

Chân khí quanh thân bàng bạc, quét sạch toàn thân mọi rợ.

“Răng rắc!”

“Răng rắc!”

m thanh đứt gãy có quy luật liên tiếp vang lên, tựa như một bài từ khúc.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng bình tĩnh, thờ ơ không để ý nói: “Cẩn thận nghe xem, có phải bài này hay không?”

Cảnh tượng vắng lặng một cách chết chóc.

Đám người rùng mình, linh hồn run sợ.

Từ công tử lấy xương cốt làm dây đàn.

Đàn nhạc! ! !

Không khí nơi cửa thành hoàn toàn tĩnh mịch, giống như hầm mộ phủ bụi.

m thanh cưa kéo gân cốt quanh quẩn quanh tai, giống như đang vui sướng ca hát, các bộ phận khác nhau trong cơ thể phát ra từng cấp độ âm sắc phong phú.

Đám người tê cả da đầu, màng nhĩ dường như cũng bị thanh âm xuyên thấu.

Một loại sợ hãi không lời hiện lên trên mặt bọn họ.

Lấy gân cốt làm dây đàn! !

m sắc trầm thấp giống như u linh nghẹn ngào, vũng máu đỏ tươi ở bên dưới hiện ra một vẻ đẹp yêu diễm!

Man nhân đau đến nỗi mất đi cảm giác, xương trắng trần trụi dày đặc, máu thịt của thân thể như núi văng ra, khí tức trên thân gần như tiêu tán.

“Bêu xấu rồi, khúc [Bình Sa Lạc Nhạn] không được như ý muốn.”

Từ Bắc Vọng nói chuyện với Bạch Huyên Huyên, trên mặt hiện lên nụ cười tự nhiên tùy ý, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khuôn mặt Bạch Huyên Huyên trắng bệch, đôi môi đỏ khẽ động đậy nhưng không thể nói ra lời.

Khung cảnh vẫn còn tĩnh mịch, người người câm như hến.

Đây chính là Từ công tử không ai bì nổi!

Người dám nhục nhã Thiên Hậu đế quốc trước Hoàng Thành như hắn, há có thể để cho tôm tép nhãi nhép khiêu khích mình?

Luyện thể Bát phẩm đỉnh phong không thể chịu nổi một chiêu của Từ công tử, cũng không có chút sức chống cự nào.

Cứ thế mà bị giẫm đạp giống sâu kiến !

Diệp Thiên đang lẩn nấp trong đám người, khóe mắt hắn ta gần như vỡ ra, vết sẹo trên mặt vặn vẹo lại cùng một chỗ, nỗi hận trong lòng trở nên điên cuồng!

Chứng kiến tình trạng bi thảm của A Man, trái tim hắn ta như bị đao cùn cắt chém!

Tây Môn Ẩm Nguyệt nhíu chặt lông mày, lộ ra sự kiêng kị sâu sắc.

Một người mà nàng đã từng khịt mũi coi thường, bây giờ lại có thể khiến nàng sợ hãi đến mức tim đập mạnh, thở không thông.

Sao Từ Bắc Vọng lại mạnh như vậy?

“Từ công tử, có thể cho lão phu chút thể diện hay không, chớ so đo tên mọi rợ có mắt không tròng này.”

Một lão giả tinh thần dồi dào, trên người đang mặc hoa phục, đi ra từ trong đám đông, ông ta là Bạch Tư Cung, trang chủ Lạc Tuyết Sơn Trang.

Thân là chủ nhà, xét về tình về lý, ông vẫn phải ra mặt hòa giải.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không có chút gợn sóng nào, hắn bình tĩnh quan sát đống thịt bầy nhầy trên mặt đất: “Cuồng vọng cần có bản lĩnh, vừa hay ta lại có.”

“Ta làm người rộng lượng, lúc nào cũng sẽ cho người ta hai cơ hội, cho nên ngươi nhớ cầu nguyện đừng gặp phải ta lần nữa.”

Từ Bắc Vọng không giết cũng không phải là vì nể mặt Bạch Tư Cung, mặt mũi của lão ta đáng giá mấy xu tiền?

Hắn vốn có tính toán khác.

Tên người man này, có lẽ xuất thân từ bộ lạc Biên Hoang, thể chất trời sinh cường hãn, tràn đầy tinh huyết, khiến Từ Bắc Vọng cũng động tâm.

Nhưng hắn nhịn được, thả dây dài câu cá lớn, chẳng phải sẽ thoải mái hơn?

Ghi khắc khuất nhục, quyết chí tự cường, chờ tu luyện có thành tựu lại đến báo thù.

Đến lúc đó, khí huyết của hắn ta sẽ nồng đậm cỡ nào?

“Từ công tử thật sự có lòng dạ biển lớn chứa trăm sông, từng hành động đều thể hiện sự rộng rãi.”

“Đúng vậy, quả thực là mẫu mực của thế hệ trẻ tuổi Cửu Châu.”

“Trước đó ta còn hoang mang, sự tồn tại của quý phi nương nương là hòn đá tảng trấn áp Cửu Châu, số lượng Đại Tông Sư dưới trướng nàng đếm còn không hết, tại sao lại coi Từ công tử là tâm phúc?”

“Hiện tại ta hiểu rồi, Từ công tử như ban mai sáng lạn, tương lai của hắn nhất định chiếu rọi Cửu Châu!”

Đệ tử môn phái nghị luận ầm ĩ, trong lời nói ngoại trừ tâm tình ngưỡng mộ, còn có cảm giác thất bại không thể xua đi.

Từ Bắc Vọng đứng ở nơi đó, tỏa ra một loại uy lực không gì sánh bằng, khiến cho những kẻ ngang tuổi hắn phải sợ hãi run rẩy!

Thực lực mà hắn thể hiện ngày hôm nay chỉ như bề nổi của tảng băng chỉm, nhưng như vậy cũng để khiến cho bọn hắn ngạt thở!

Thiên kiêu Đại Càn, thực sự có người có thể chống lại Từ công tử?

Nỗi bi ai của bọn hắn, chính là sinh ra cùng một thời đại với Từ công tử.

Chương 70: Trong mắt ngươi, kính sợ ở nơi nào?

“Khiêng đi!”

Bạch Tư Cung nhíu mày phất tay, ra hiệu đệ tử của Lạc Tuyết Sơn Trang mang tên người man rời đi.

Gân cốt đứt gãy, huyết nhục trong người đều bị xoắn nát, có thể đúc lại hay không toàn bộ nhờ tạo hóa.

Diệp Thiên nghiến chặt răn, mùi máu tươi trong miệng giúp hắn ta giữ vững tỉnh táo, sau đó yên lặng quay người rời đi.

Hắn ta vẫn cần ẩn nhẫn!

Một nhẫn có thể ngăn trăm nhục!

Hắn ta chính là một người liếm miệng vết thương của mình ở nơi hẻo lánh không người nhìn thấy, sau đó ghi tạc tất cả khuất nhục trong lòng.

Đợi đến thời khắc nào đó trong tương lai, hắn sẽ bắt Từ ác liêu trả giá gấp trăm lần!

“Ngươi, dừng lại.”

Một tiếng quát chói tai đột nhiên truyền đến.

Trong chốc lát, Diệp Thiên như bị gai đâm vào lưng, từng sợi lông tơ trên người đều dựng đứng, trái tim giống như bị một bàn tay mạnh mẽ bóp lấy.

Lần theo ánh mắt Từ công tử, đám người khóa chặt vào tên nam tử có gương mặt xấu xí này.

“Xoay người lại.”

Ngữ điệu lạnh lùng bao phủ xung quanh.

Không có khả năng!

Tấm mặt nạ da người này có thể giấu diếm được võ giả có cảnh giới Niết Bàn trở xuống!

Hắn tuyệt đối không có khả năng nhận ra ta!

“Cùng một câu nói, ta sẽ không lặp lại hai lần với ngươi.”

Thanh âm cực kì thản nhiên, tự như đinh băng gõ vào tim Diệp Thiên, hắn ta điều chỉnh hô hấp, xoay thân thể cứng ngắc lại.

Từ Bắc Vọng đứng cách xa đám đông võ giả, mắt sáng như đuốc: “Hình như ngươi rất hận ta?”

Xoạt!

Toàn trường xôn xao!

Thứ xấu xí này quá không biết điều nha, dám can đảm bất kính với Từ công tử, hắn là cũng muốn đi theo gót tên mọi rợ kia?

Trong lòng Diệp Thiên cuồn cuộn nộ khí, nhưng biểu cảm khuôn mặt không có gì khác thường, hắn lắp bắp nói: “Tại hạ không có.”

“Không có?”

Từ Bắc Vọng chắp tay đi đến, đám người tự động nhường ra một con đường.

“Nhưng ở trong ánh mắt của ngươi, ta không nhìn thấy sự kính sợ.”

Ngữ khí hắn hời hợt, ánh mắt lại sắc bén như đao.

Diệp Thiên cúi đầu, thân thể không nhịn được mà run rẩy kịch liệt, cơn phẫn nộ gần như nuốt chửng hắn ta.

“Sự kính sợ của ngươi với ta đâu?”

Từ Bắc Vọng rất hứng thú quan sát thiên mệnh chi tử.

Cơ hội dương danh lập vạn (trở nên nổi tiếng trên vạn người) này, quả nhiên không thể thiếu bóng dáng của nhân vật chính.

Hắn đã sớm nhìn ra từ đầu.

Không có bất kỳ pháp bảo có thể che giấu tháp vận khí chín mươi bảy tầng quen thuộc kia.

“Ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Con mắt của Diệp Thiên đều là tơ máu, nỗi thống hận mà hắn vất vả khắc sâu trong lòng bất tri bất giác đổ ra.

Ha!

Rất nhiều đệ tử môn phái vô cùng nổi giận, lại một con châu chấu không biết điều nhảy nhót!

Từ công tử khi dễ ngươi, đó là để mắt ngươi!

Leng keng leng keng!

Một vài đệ tử còn rút kiếm ra khỏi vỏ, giống như khổng tước xòe đuôi muốn thể hiện tài năng, ai nấy đều muốn đạt được sự tán thưởng của Từ công tử.

“Ngươi nhất định phải nói chuyện với ta như vậy ư?”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, thái độ cao cao tại thượng.

Diệp Thiên ngẩng đầu, sắc mặt vô cùng băng lãnh, nhưng bên trong băng lãnh lại mang theo một chút ý vị tuyệt vọng.

Đúng vậy, cảm giác tuyệt vọng bất lực!

Một kích tùy ý vừa nãy của Từ ác liêu đối với A Man, cho dù hắn ta dùng đến chiêu thức át chủ bài để chống cự thì cũng gần như không có phần thắng.

Một khi thua cuộc, dựa vào thủ đoạn tàn bạo của Từ ác liêu, hắn ta nhất định sẽ bị tra tấn lăng nhục!

Ẩn nhẫn!

“Từ… Từ công tử, là tại hạ không hiểu chuyện.”

Diệp Thiên khàn khàn tiếng nói, hai con ngươi phiếm hồng, sau đó chậm rãi lộ ra một ánh mắt cung kính.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn ta mấy giây, hài lòng gật đầu: “Ta tha cho lần này, đi đi.”

Hắn vừa dứt lời thì lập tức quay người rời đi.

Đối với thái độ của con kiến hôi bợ đỡ Từ công tử, đám người không

cảm thấy có gì không ổn.

Con đom đóm không có tiếng tăm gì giống như tên nam nhân xấu xí này, nếu có thể ngắn ngủi đứng bên hạo nguyệt sáng chói đã là vinh hạnh lớn lao.

Thần sắc Từ Bắc Vọng nhàn nhạt, đáy mắt lại có ý cười không dễ dàng phát giác.

Con người của ta ưu điểm là thích làm việc thiện.

Huyết áp tăng vọt, lửa giận thiêu đốt, cảm nhận được khuất nhục ngập trời cùng với không cam lòng?

Cái này đúng rồi!

Cừu hận mới có thể chuyển hóa làm động lực liên tục không ngừng, nếu không ngươi tu luyện lười biếng làm sao bây giờ?

Một khi con chuột tìm kho báu như ngươi mà không thể tạo ra giá trị cho ta, vậy thì không cần thiết sống ở đời nữa.

Chờ đến khi Đại Hội Võ Lâm kết thúc, ta sẽ tiếp tục lấy đi thu hoạch của ngươi trong khoảng thời gian này, hi vọng ngươi sẽ không khiến cho ta thất vọng.

Bỗng nhiên.

Hư không kịch liệt rung động!

“Ầm!”

“Ầm ầm!”

Một thanh kiếm khổng lồ treo cao giữa trời, kiếm thế lan tràn xung quanh, bao phủ toàn bộ quận Lang Gia.

Chương 71: Cướp bảo vật của ta, sao có thể thờ ơ?

Vù!

Hư không run rẩy!

Kiếm khí nồng đậm lan tràn khắp nơi, kiếm khí vô song kia gần như là dấu hiệu cắt đứt trời đất.

Trong mấy vạn ánh mắt kinh hãi, một thanh cự kiếm nhanh chóng đáp xuống bục thành Lang Gia.

Phiến đá nổ tung, gạch ngói vụn bay tán loạn!

Bốn người già trẻ lẫn lộn đứng trên thân kiếm, trên người đang mặc trang phục có hoa văn tường vân được thêu bằng kim tuyến, phát ra khí thế nghiêm nghị ngút trời!

“Nhất Tuyến Thiên, Độn Thế Cốc.”

Lão giả đi đầu hạc phát đồng nhan (già nhưng vẫn tráng kiện), ngữ khí tuy bình thản nhưng lại như sấm sét cuồn cuộn quét sạch toàn bộ nơi này.

Ầm!

Lời này lập tức khơi dậy một trận sóng to gió lớn!

Sắc mặt các đệ tử môn phái tràn ngập cảm xúc không thể tưởng tượng nổi, sâu trong ánh mắt còn ẩn hiện vẻ khao khát.

Độn Thế Cốc chính là môn phái đệ nhất trong số các đại môn phái!

Loại tông môn siêu nhiên vốn dĩ luôn né xa thế tục này, tại sao lại hạ mình đến tham gia Đại Hội Võ Lâm?

Sắc mặt của người chủ trì là Bạch Tư Cung ẩn chứa sự sợ hãi và đờ đẫn.

Cổ họng ông ta đảo lộn hai lần, cung khí nói: “Xin hỏi chư vị, đến đây là vì chuyện gì?”

Lão giả tóc bạc vung tay lên, một tấm chân dung lơ lửng giữa không trung.

Sắc mặt lão ta cực kì lãnh khốc, căn bản không thèm nhìn Bạch Tư Cung: “Ai nhận ra kẻ này?”

Bên trên bức vẽ là một nam tử có ngũ quan phổ thông, nhưng ánh mắt vô cùng kiên nghị.

Tất cả đệ tử môn phái tập trung nhìn xem, sau đó nhao nhao lắc đầu.

Thân thể nam nhân xấu xí cứng ngắc như pho tượng, cố gắng điều chỉnh hô hấp, dáng vẻ giả vờ như không liên quan đến mình.

“Giống như có chút ấn tượng. . .”

Bạch Huyên Huyên tự lẩm bẩm, nhưng cuối cùng cũng không nhớ nổi.

Tuy Từ Bắc Vọng vẫn tỏ ra thản nhiên, nhưng thần sắc lại có chút nghiền ngẫm.

“Lão phu hi vọng ngươi chủ động đứng ra, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!”

Mọi người ai nấy đều có thể nhìn ra, sắc mặt của lão giả tóc bạc đột nhiên trở nên âm trầm, ngữ khí cũng có vẻ lạnh lẽo.

Ông ta vừa dứt lời, một bộ áo bào đỏ vốn đang chắp tay đột nhiên bước ra.

Hắn ta ngửa đầu nhìn trời cao, sau đó bình tĩnh nói: “Nơi này là Đại Hội Võ Lâm.”

Lão giả tóc trắng nhìn chằm chằm vào thiên kiêu của Thương gia tại Lư Sơn, ngữ khí không còn cao cao tại thượng như trước, chậm rãi nói: “Thương công tử, lão phu là Nghiêm Lương, trưởng lão nội môn của Độn Thế Cốc. Ta phụng mệnh tông môn đến đây truy nã tên giặc trộm bảo vật.”

Thương Dục lắc đầu, thong thả trả lời: “Ta phụ trách duy trì trật tự của Đại Hội Võ Lâm, hành động xông đến của Độn Thế Cốc cực kì thất lễ. Liệu các ngươi có thể cho ta chút thể diện được không?”

Đám người lặng ngắt như tờ.

Sắc mặt Nghiêm Lương biến chuyển, quát to: “Không cho được!”

Ha!

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

Đệ tử các môn phái đều chấn kinh, đường đường là bộ khoái đứng đầu Lục Phiến Môn, thiên kiêu đứng thứ năm trên bảng Thanh Vân, chủ động đứng ra hòa giải cũng không có tác dụng?

Viên Tuệ càng kinh hãi, hắn ta biết Thương sư huynh đến từ Thương gia tại Lư Sơn, vốn là gia tộc hạng nhất, có thể sánh vai với môn

phiệt vọng tộc.

Thực lực của Thương gia và Độn Thế Cốc cân bằng với nhau, nhưng đối phương cũng không nguyện ý kết mối thiện duyên này ư?

Điều này có thể suy đoán, thiếu niên kiên nghị bên trong bức tranh chắc chắn đã cướp mất bảo vật quan trọng của Độn Thế Cốc!

Sắc mặt Thương Dục có chút khó coi, hắn hừ lạnh một tiếng để biểu đạt sự bất mãn mình.

“Cổ trùng đã xác định khí tức bảo vật ở ngay quận Lang Gia, lão phu đào ba thước cũng muốn rút gân lột da ngươi!”

“Xin làm phiền chư vị, từng người hãy đi qua nơi này!”

Nghiêm Lương phát ra thanh âm lạnh lùng.

Ầm!

Mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa sắt rỉ sét loang lổ, hai bên có khắc phù văn xen lẫn, tạo thành vòng xoáy chân khí mênh mông.

Tất cả mọi người nhìn nhau, lập tức nhìn ra suy nghĩ trong mắt đối phương.

Độn Thế Cốc nếu không đạt mục đích thề sẽ không bỏ qua, kẻ nào dám chống lại mệnh lệnh của bọn hắn, chính là đang trộm đồ cúng trên bàn Diêm Vương —— tự tìm đường chết.

Không ai muốn gây thù chuốc oán một cách vô duyên vô cớ.

Hai tay Diệp Thiên đang nắm chặt thành quyền, hắn lại phải nếm trải cảm giác không cam lòng một lần nữa!

“Chư vị, chớ trì hoãn.”

Nghiêm Lương cao giọng thúc giục, ba người bên cạnh ông ta đồng thời phóng thích khí tức.

Chân khí của bốn vị tông sư tụ lại lan ra khắp nơi, phong tỏa xung quanh quận thành!

Bạch Tư Cung chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, động tĩnh lần này hoàn toàn đã đánh nát thể diện của Lạc Tuyết Sơn Trang, có khi còn trở thành chuyện cười của giới giang hồ.

Nhưng cũng khôn có cách nào khác, vốn chỉ là con kiến nhỏ bé, há có thể rung chuyển cây đại thụ che trời?

Ông ta chỉnh sửa áo bào, đi xuyên qua cánh cửa sắt đầu tiên.

Ngay sau đó, nhóm đệ tử đầu tiên của Lạc Tuyết Sơn Trang lần lượt đi vào cửa sắt.

Bầu không khí dần trở nên huyên náo, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Cút khỏi quận Lang Gia!”

Nam tử áo tráng chậm rãi đi ra, ánh mắt hắn ta bắn ra ánh sáng âm lãnh.

Lúc này, thiên địa đột nhiên yên tĩnh trong thoáng chốc.

Tất cả thanh âm đều như bị lu mờ

Một chữ “Cút”, ẩn chứa sức mạnh cực kì khủng bố!

Sắc mặt Nghiêm Lương như bị khói mù bao phủ, ông ta nhìn chằm chằm nam tử tuấn mỹ.

“Nếu để các ngươi muốn làm gì thì làm như thế, thì thể diện của Lục Phiến Môn sẽ đặt ở chỗ nào?”

“Đây là đại hội luận võ do triều đình Đại Càn chủ động giám định, chứ đâu phải là nơi cho các ngươi làm càn. Nếu như cứ nhân nhượng dung túng, về sau còn có ai chịu nghe chiếu lệnh từ triều đình?”

Từ Bắc Vọng từng bước đi tới, ngữ điệu càng thêm băng lãnh.

Con chuột Diệp Thiên, rốt cuộc hắn đã đi nhầm vào bí cảnh, giết người đoạt bảo vật, hoặc thật sự dùng thủ đoạn ăn cắp hèn hạ, Từ Bắc Vọng hắn thật sự không để ý chút nào.

Một khi bảo vật xuất hiện trên người chuột tìm báu vậy, thì đó chính là vật trong tay hắn.

Đồ vật của ta, các ngươi cũng dám đoạt?

Chương 72: Cướp bảo vật của ta, sao có thể thờ ơ? (2)

“Họ Từ, ngươi phải hiểu rõ mình đang làm cái gì.”

Nghiêm Lương bị nhục nhã trước mặt mọi người, đôi mắt hiện lên ngọn lửa giận hừng hực.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn không một gợn sóng, hắn bình tĩnh nói: “Ta đang giữ gìn kỷ cương của triều đình Đại Càn, nhanh chóng cút cho ta.”

Khi hắn vừa dứt lời, toàn bộ nơi đây trở nên chấn động.

Vốn chỉ là một câu cuồng vọng vô tri, nhưng trong thời khắc hiện tại lại không một ai dám nghi ngờ.

Cứ như thể, lời nói trong miệng của tên nam nhân này là lẽ đương nhiên.

“Làm càn!”

Một lão bà của Độn Thế cốc rít lên một tiếng, chân khí toàn thân lập tức tăng vọt, hai tay chất đầy nếp nhăn xuất ra một trảo.

Từ Bắc Vọng xem kĩ lão bà mấy hơi, sau đó giống như cười mà không phải cười: “Ngươi dám đụng vào một cọng tóc gáy của ta, cẩn thận Độn Thế Cốc bị tàn sát hết sạch.”

Ầm!

Lão bà như bị sét đánh, ánh mắt lồi ra.

Xương sống lưng của Nghiêm Lương phát lạnh, mơ hồ ở giữa trời cao giống như sừng sững một thân ảnh váy tím.

Đệ Ngũ Cẩm Sương trấn áp Cửu Châu đại lục!

Tên ác liêu có khí thế ngút trời này, nghe nói là tâm phúc của nữ ma đầu.

Cổ họng lão khô khốc, trầm mặc nửa ngày rồi mới lạnh giọng nói: “Phô trương thanh thế, có thể đe dọa ai?”

Từ Bắc Vọng đối mặt lão, nhàn nhạt mở miệng: “Chi bằng ngươi thử một chút.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng xuất ra một chưởng, đệ tử đứng trước cánh cửa không biết vì sao mà lại bị hất văng ra sau, tạo thành một tiếng “ầm”.

“Chỉ là Độn Thế Cốc nhỏ bé mà cũng muốn khoe khoang mặt mũi sao? Còn chưa đủ tư cách!”

Giọng nói trầm thấp của hắn khiến cho người người xung quanh đều cảm thấy kinh hãi.

Sắc mặt Nghiêm Lương dần dần trở nên dữ tợn, nội tâm điên cuồng gào thét.

Đồ tay sai chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!

Nếu không có Đệ Ngũ thị, ngươi thì tính là cái quái gì! !

Sâu kiến đê tiện, chỉ biết bám vào nữ ma đầu, từ đó bắt đầu ngông cuồng tự đại!

Ông ta đường đường là trưởng lão của Độn Thế Cốc, lại chỉ có thể chịu đựng khuất nhục khi đối diện với khuôn mặt vênh váo đắc ý này!

Ầm!

Nghiêm Lương ném ra một quyền, toàn bộ bục đứng hóa thành bột mịn vỡ nát.

Từ Bắc Vọng không chút biến sắc, đáy mắt không có bất kỳ cảm xúc chập chờn nào.

Ỷ thế hiếp người?

Đó là sở trường của ta.

Chờ sau khi ta lấy được bảo vật từ trong tay Diệp Thiên, các ngươi muốn ngũ mã phanh thây hắn ta, ta còn vỗ tay khen hay.

Nhưng bây giờ thì không được!

Đáy mắt Nghiêm Lương nổi lên sát khí, ông ta quát ầm lên: “Họ Từ, ngươi muốn đối nghịch với Độn Thế cốc? !”

Từ Bắc Vọng phủi bay tro bụi dính trên bạch bào, nhẹ giọng hỏi lại lão:

“Cho nên, Độn Thế Cốc muốn đối nghịch với nương nương?”

Đám người nín thở ngưng thần, sắc mặt vị trưởng lão Độn Thế Cốc này biến đổi nhanh chóng, đầu tiên là đỏ lên, sau đó là xanh xám,

cuối cùng hoàn toàn cứng ngắc.

Bầu không khí ngưng đọng thành băng, mỗi một lỗ chân lông trên người Nghiêm Lương đều vô cùng khó xử!

Nếu lão thật sự thối lui, thì chính là đang liên lụy Độn Thế Cốc phải chịu nỗi sỉ nhục lớn lao!

Nhưng thứ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này, hồ ly mượn uy hổ dữ trước mắt ông quả thực quá đáng ghét!

Nơi đây rơi vào trầm mặc một hồi lâu.

Rất nhiều đệ tử môn phái dần dần cảm nhận được một tia quẫn bách đang dần lên men.

Độn Thế Cốc không tìm được bậc thang để đi xuống!

Vốn dĩ là ẩn thế tông môn, nhưng không biết vì sao lại lâm vào tình cảnh cực kì xấu hổ này.

Đột nhiên

Ầm!

Ầm ầm ——

Kịch liệt vang vọng, bốn bề tụ họp hạo nhiên chính khí bàng bạc.

Một cuộn tranh dài rộng mấy trượng hối hả bay đến, bên trên là hai thân ảnh xuất tục.

Đám người cảm thấy chấn động một lần nữa. Tại sao cường giả nho gia lại đến đây?

“Nho gia. . .”

Diệp Thiên tự lẩm bẩm, biểu cảm lo sợ bất an, sau đó lặng lẽ sờ lên chiếc nhẫn.

Đám người ghê tởm lấy mạnh hiếp yếu các ngươi, đó là cơ duyên của ta a!

Ta cố gắng khắc khổ như vậy, thiên đạo ban cho ta kỳ ngộ, vì sao các ngươi muốn cướp đoạt?

Trong hàng vạn ánh mắt nhìn chằm chằm, cuộn tranh rơi xuống đất.

Người đi đầu khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ nho sinh, trên đầu vấn khăn xanh, đội lương quan bằng trúc (một loại phục sức của quý tộc thời Hán), trong tay cầm thanh ngọc như ý nạm vàng.

Sau lưng ông ta là một nam tử trẻ tuổi có dung mạo tuấn lãng, đầu đội sa quan tơ đen, chân đi giày cao xỉ, tay áo ống rộng tế cát.

“Khổng Hoằng Hậu gặp qua chư vị.”

Nam tử trung niên khí chất nho nhã chắp tay thi lễ, thanh âm tự nhiên ôn nhuận.

Ầm!

Lời này của ông ta giống như thiên thạch rơi vào đáy hồ, tạo thành một trận sóng to gió lớn!

Đám người vô cùng ngạc nhiên, ngay cả Thương Dục cũng có chút không thể tin nổi!

Họ Khổng?

Không phải là Khổng gia đứng đầu Nho đạo ư?

Một quận Lang Gia nho nhỏ, vậy mà lại có thể nghênh đón Khổng gia?

Khổng Hoằng Hậu nhìn thoáng qua bốn người Độn Thế Cốc, sau đó khẽ nở nụ cười nhã nhặn: “Có lẽ mọi người đều đã biết, trong đợt kiếp nạn năm ngàn năm trước, chúng ta đã để thất lạc chín trang thuộc chí bảo nho gia [Xuân Thu] ra bên ngoài.”

“Mấy ngày trước, pho tượng thánh nhân ở văn miếu hiển linh, có người mượn một trang này để ngưng kết văn đảm, địa điểm ở quận Lang Gia.”

“Nếu có thể trả lại, Khổng gia sẽ tặng cho ngươi hai trang bản khắc (là bản nhái cao cấp) .”

Ông ta vừa dứt lời, nơi đây tựa như vực sâu không người.

Sắc mặt tất cả mọi người trở nên đờ đẫn, đầu óc rơi vào trạng thái chết máy!

Một trang [Xuân Thu] !

Chí bảo nho gia truyền thừa trên vạn năm đấy!

Theo như truyền thuyết, chỉ cần tùy ý đọc một trang sách [Xuân Thu] là có thể ngưng luyện văn đảm, trở thành miệng ngậm thiên hiến (người định ra luật lệ), có thể quyết định sinh tử của người khác chỉ với một câu nói!

Chương 73: Người thật sự được thiên đạo chiếu cố (1)

Từ Bắc Vọng cũng không khỏi biến sắc, nội tâm lên xuống không ngừng, hắn quả thực đã bị khiếp sợ rồi.

Cái gì gọi là thiên mệnh chi tử?

Thiên đạo yêu quý chiếu cố, lâm nạn gặp may, loại vận khí này đúng là khiến cho người ta ghen ghét đến phát cuồng!

Hắn chắc chắn, tờ giấy đó đang nằm trong tay của tên chuột tìm báu vật!

Rất tốt, chí bảo nho gia đã thuộc về ta!

Trong cả Cửu Châu đại lục, không phải ai cũng có thể ngưng kết văn đảm, điều kiện tiên quyết là ngươi chăm chỉ không ngừng đọc sách, lại nhờ vào thiên phú dẫn ra thiên địa chính khí.

Thời gian của con người chung quy có hạn, một khi lựa chọn sa vào trong biển sách, tương đương với việc từ bỏ con đường võ đạo.

Người có thể tu luyện nho võ đồng thời, tựa như phượng mao lân giác! (ý chỉ hiếm có)

Nhưng khi có trang giấy này trong tay, việc ngưng kết văn đảm dễ như ăn cơm uống nước, hơn nữa còn có thể hiểu thấu nho pháp tinh diệu.

Khó trách Diệp Thiên phải dịch dung bằng cách đeo mặt nạ, thì ra hắn không chỉ tránh mặt mỗi mình ta.

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, đáy mắt lộ ra ý cười.

“Khẩn cầu trả lại.”

Khổng Hoằng Hậu xoay người thi lễ khắp bốn phương tám hướng, tư thế cực kì khiêm tốn.

Bầu không khí nơi này dần dần trở nên ngột ngạt, mọi người đều cảm thấy áp lực kinh khủng.

Nho gia có câu, tiên lễ hậu binh.

Lễ tiết làm đủ, tiếp theo động thủ.

Quả nhiên.

“Chí bảo đang nằm trong tay ai, lục soát một chút là biết.”

Thanh niên đội sa quan bước ra, lạnh lùng đảo mắt xung quanh: “Người đọc sách Nho gia, toàn bộ ra khỏi hàng!”

Câu nói này mang theo ý chí không thể xen vào!

Địa vị của Khổng gia ở trong lòng người đọc sách to lớn cỡ nào không cần nói cũng biết.

Căn bản không có ai dám ngỗ nghịch!

Trong số mười vạn đệ tử môn phái, dù người đọc sách khan hiếm đến mấy thì cũng có hơn mấy trăm người.

Diệp Thiên đổ mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng vô cùng hoảng sợ, nội tâm đã là một mảnh lạnh buốt.

Trong cơ thể hắn ta đang có văn đảm, căn bản là không thể qua được con mắt của cường giả nho gia.

Một khi trang giấy này bị phát hiện có trong nhẫn trữ vật, thân phận của hắn chắc chắn sẽ bị bại lộ, thậm chí còn gây ra hiệu ứng dây chuyền.

Độn Thế Cốc, Từ ác liêu!

Trước có sói, sau có hổ! !

Hết thảy những chuyện này đều tới quá bất ngờ, cảm giác cực kì không chân thực.

Diệp Thiên cảm thấy mình đang đi về phía trước, đột nhiên đạp vào hư không, sau đó linh hồn bồng bềnh nhìn thân thể của mình rơi xuống phía vực sâu vô vọng.

Cảm giác lúc này không phải là thống khổ, cũng không phải sợ hãi, mà là một loại mê mang bất lực khó nói thành lời.

Đây rõ ràng là kỳ ngộ mà ta phải chịu đắng cay tủi nhục mới có được, tại sao các ngươi đều muốn cướp đoạt của ta?

Vì cái gì?

“Cút khỏi quận Lang Gia.”

Một thanh âm lại kéo hắn ta trở về từ trong tuyệt vọng.

Toàn bộ thành Lang Gia câm như hến.

Vô số người dùng ánh mắt cực kỳ kinh dị nhìn chằm chằm nam tử áo trắng vừa mới lên tiếng.

Vẫn là câu nói đó, Từ công tử bước ra một lần nữa.

“Từng kẻ các ngươi, thật sự không coi Đại Hội Võ Lâm mà triều đình khâm định ra gì, muốn làm càn thì làm càn, muốn soát người thì soát người.”

“Hôm nay ta thà chết nơi này, chứ không thể để cho các ngươi chà đạp tôn nghiêm của triều đình!”

Thanh âm lạnh lùng quét sạch tất cả ngóc ngách, áo bào trắng như tuyết tung bay theo gió.

Từ Bắc Vọng đứng ở phía trước, một bước không lùi.

Những người đọc sách trong đám đông nắm chặt hai tay, huyết dịch toàn thân đều thiêu đốt, lồng ngực phập phồng mãnh liệt!

Bọn hắn rốt cục đã hiểu thấu câu nói này —— Dù vạn người đi lùi, nhưng ta vẫn tiến tới.

Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, loại khí thế này làm bọn hắn lung lay rung động!

Từ công tử vì sao phải làm như thế?

Hắn không có văn đảm, trang giấy [Xuân Thu] tuyệt đối không có khả năng ở trên người hắn.

Nhưng hắn vẫn hiên ngang một mình chống cự Khổng gia, đó là vì muốn bảo vệ tôn nghiêm không đáng nhắc đến của đám người chúng ta!

Cho dù có hèn mọn như cỏ rác, nhưng ai lại cam tâm tình nguyện bị

người khác soát người?

Khổng Hoằng Hậu cau mày, đánh giá tên nhóc mới nổi lên tại Cửu Châu đại lục.

Hắn ta cũng không e ngại mấy câu nói đường hoàng này.

Khổng gia đã trải qua mấy lần thay đổi triều đại mà vẫn sừng sững không ngã, mặc dù vẫn giữ mối quan hệ quân thần trên danh nghĩa với Cơ gia, nhưng rất ít khi phụng chiếu làm việc.

Người mà khiến ông ta phải e dè, chính là nữ nhân đứng đằng sau hắn!

Đệ Ngũ Ma Đầu!

Sáu năm trước, Khổng Như Hiền, một người có tu vi cảnh giới Niết Bàn, được vinh danh là Nho Thánh, cũng bị giết chết giữa đường trên tay ma đầu.

“Việc này không liên quan gì với ngươi.”

Ánh mắt thanh niên Khổng Thước trở nên băng lãnh, giọng nói không có một chút nhiệt độ.

“Không sai.”

Nghiêm Lương mượn cơ hội này, tranh thủ thời gian tiếp lời: “Thái độ của ngươi kiêu căng như thế, có gan bất kính với Khổng gia, thật sự không sợ văn nhân trong thiên hạ dùng ngòi bút làm vũ khí ư?”

“Ngươi mau chóng lui ra, chúng ta có thể bỏ qua việc này. Nếu không, Độn Thế Cốc ta cũng không tha cho ngươi!”

Từ Bắc Vọng không hề bận tâm, hắn khẽ cười rồi mở miệng: “Ta vốn là tiểu lâu la dưới trướng nương nương, chuyện trong thiên hạ sao lại không liên quan đến ta?”

Ha!

Khổng Hoằng Hậu vẫn luôn điềm tĩnh cũng không nhịn được nữa, cổ họng có chút buồn nôn, giống như vừa nuốt phải ruồi.

Hắn ta chưa hề, chưa từng gặp phải kẻ nào chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng như thế!

Tên này, hận không thể khắc tên của Đệ Ngũ Ma Đầu lên trên mặt!

Hắn đi tới chỗ nào, câu câu lời lời không rời hai chữ nương nương.

“Ngươi, thật sự là chó săn của ma đầu!”

Khổng Thước tức giận hổn hển, uất ức khó nói.

Chương 74: Người thật sự được thiên đạo chiếu cố (2)

“Từ tiểu hữu.”

Khổng Hoằng Hậu nghiêm túc nói, thanh âm cứng rắn: “Ngươi thật sự muốn xen vào việc của người khác ư?”

Từ Bắc Vọng mắt đối mắt với ông ta, không nói một lời.

Ngươi muốn cướp một tờ [Xuân Thu] của ta, lại còn dám nói ta xen vào việc của người khác?

Sắc mặt Khổng Hoằng Hậu âm trầm như nước, lửa giận từ từ vọt lên.

Rốt cuộc tên này thân cận với nữ ma đầu đến cỡ nào, không ai có thể nói rõ.

Nhưng tư thế tùy ý làm bậy, không sợ cường thế của hắn, không giống như thùng rỗng kêu to.

Huống chi, nếu không phải tâm phúc của nữ ma đầu, sao nàng ta lại sắp đặt người theo sau hỗ trợ hắn?

Tên nhóc Từ gia này, làm sao có thể chém giết Đại Tông Sư? Tuyệt đối là cường giả dưới trướng nữ ma đầu.

Một người lãnh huyết vô tình giống như nàng ta lại phá lệ chiếu cố một võ giả Bát phẩm, nếu không phải thân tín thì là gì?

Thành Lang Gia lại tiếp tục rơi vào sự tĩnh mịch quỷ dị.

Người người đều bị khí thế thẳng tiến không lùi của Từ công tử tác động.

Diệp Thiên cúi đầu, thân thể dần dần buông lỏng, bờ môi nhếch ra một độ cong nhỏ bé.

Ngu xuẩn!

Ha ha ha ha, tên ác liêu ngu muội vô tri!

Đúng là hoang đường!

Làm trò cười cho thiên hạ!

Nếu như ngươi biết, ngươi đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió vì Diệp Thiên ta, trong lòng sẽ có cảm tưởng thế nào?

Có lẽ là phẫn nộ đến mất lý trí nhỉ?

“Từ Bắc Vọng!”

Một tiếng quát nhẹ đánh vỡ yên tĩnh vô biên.

Dưới ánh mắt ám chỉ của Khổng Hoằng Hậu, bước chân Khổng Thước chậm chạp mà trầm ổn bước ra:

“Ếch ngồi đáy giếng, coi trời bằng vung, ngươi tưởng bản thân được đề tên trên Thanh Vân bảng thì có thể không coi ai ra gì?”

“Ngươi dám đánh với ta một trận không?”

Lời này vừa nói ra, kích thích ngàn cơn sóng!

Đám người đều chấn kinh, sau đó trở nên phẫn nộ khó mà kìm nén.

Ngươi là một nho giả lục phẩm hạ giai đã sắp ba mươi tuổi, vì sao có thể không có chút nào xấu hổ nói ra câu nói này vậy?

Khổng Thước vẫn điềm tĩnh như cũ, cười mỉm nhìn Từ Bắc Vọng.

Hắn ta đúng là đang gây hấn.

Mặc dù bọn hắn không dám tru sát kẻ này bởi vì uy thế của nữ ma đầu, nhưng nhất định phải cho hắn một giáo huấn sâu sắc!

Người của Khổng gia đi tới chỗ nào mà không được ngàn vạn người kính ngưỡng? Sao có thể chịu được sự sỉ nhục của loài tôm tép như hắn?

“Sợ ngươi cảm thấy ta lấy lớn hiếp nhỏ, ta chỉ sử dụng hai thành thực lực.”

Khổng Thước lắc đầu cười khẽ, ngữ khí còn mang theo một âm thanh

thở dài.

“Ồ?”

Ngược lại, sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn ôn hòa, chỉ thản nhiên nói: “Xin hãy toàn lực ứng phó.”

Ầm ầm!

Hắn vừa dứt lời, lập tức lấy ra nghiên mực từ bên trong tay áo.

Một lồng giam hư ảo hình thành xung quanh hắn, bầu không khí gần đó cũng phát ra thanh âm run rẩy.

Khổng Thước tỏ vẻ khinh thường, lấy ra bảng chữ mẫu có tên [Tích Tai Kiếm Thuật Sơ] trong tay áo, văn khí rậm rạp chứa bên trong đó hội tụ thành một thanh sát kiếm!

“Áp chế trận pháp!”

Sắc mặt Khổng Hoằng Hậu và Nghiêm Lương đồng thời ngưng trọng.

Ầm!

Từ Bắc Vọng vỗ ra một chưởng, huyết khí mênh mông, bốn phía cuộn trào, khí tức khủng bố tùy ý quét sạch.

“Một chút tài mọn cũng đòi huênh hoang, chết đi!”

Khổng Thước nổi giận gầm lên một tiếng, miệng ngậm thiên hiến, ngôn xuất pháp tùy. (câu nói có để thiết lập ra luật lệ, có thể ban sống ban chết)

Nhưng khi hắn ta vừa phát giác văn khí có chút không đúng, một bàn tay thon dài trắng nõn dò tới, chỉ cần một tia chân khí còn sót lại cũng có thể đánh nát thân thể hắn ta.

“Chặn!”

Con dấu hiển hiện ở ba phía, chữ triện lượn lờ.

Ầm ầm!

Một khắc sau đó, sương mù bốc hơi, Phật quang huy hoàng mà sáng chói bao phủ đại địa.

Phạn văn xoay tròn giữa không trung, chén Trấn Tà phóng to, sau đó

rơi xuống tựa như một tòa núi nguy nga.

“Địa giai. . .”

Sắc mặt Khổng Thước trắng bệch, cả người run sợ, hắn ta rất nhanh đã hít thở không thông.

Toàn bộ nơi này trở nên yên lặng, tựa như hầm mộ u ám, cảnh tượng trước mắt dường như đã thay đổi tất cả sự hiểu biết của mọi người.

Chỉ sau một chiêu mà cường giả nho gia đã bị trấn áp trong chén Trần Tà, trở thành thịt trên thớt của Từ công tử?

Đúng là kinh khủng!

Diệp Thiên cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân, ngoài hàn khí còn có cảm giác tuyệt vọng vô lực.

Vì sao Từ ác liêu lại mạnh như vậy? !

Mà trong đáy mắt Thương Dục cùng Diệt Tuyệt cũng hiện lên một tia kinh hãi nồng đậm, thực lực của Từ Bắc Vọng cường thế đến mức khiến cho bọn hắn đều tim đập chân run.

“Mở!”

Khổng Hoằng Hậu quát lạnh một tiếng, hạo nhiên chính khí (khí thế chính trực) tuôn ra khắp nơi, lập tức lật ngửa chén Trấn Tà lên.

Khổng Thước nằm ở bên trong, trang phục trên người nát vụn, toàn thân đầm đìa máu tươi, ngũ tạng lục phủ suýt chút nữa bị hủy sạch.

Nếu như không kịp giải cứu, chỉ sợ văn đảm của sẽ bị cái chén to này chấn vỡ, hắn sẽ biến thành một tên phế nhân.

Ong ong!

Từ Bắc Vọng phẩy nhẹ ống tay áo, nghiên mực và chén Trấn Tà quay về nhẫn trữ vật, bộ dạng giống như là đang quan sát châu chấu bên chân, khí thế cao cao tại thượng, không thèm để tâm.

“Cho nên nói, ngươi tính là cái thá gì?”

“Ta khuyên mấy người đọc sách các ngươi vẫn nên làm ăn tử tế đi, làm dáng ít thôi.”

Tiếng nói khàn khàn, mang theo một chút ý tứ lười biếng, nhưng lại làm cho tất cả mọi người càng thêm kinh hãi.

Đây chính là Từ công tử không ai bì nổi!

Khổng Thước lau vết máu ở khóe miệng, sắc mặt đỏ hồng giống như màu gan heo, trông khó coi tới cực điểm,

Mặt mũi của hắn đã bị đối phương triệt để bị giẫm đạp, liên lụy cả Khổng gia cũng hổ thẹn theo, giống như bị người ta treo lên cột rồi sỉ nhục.

“Ta không phục!”

Hắn ta phun mạnh ra một ngụm máu tươi, gào thét thành tiếng.

“Ngậm miệng!”

Khổng Hoằng Hậu lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn ta.

Bảo ngươi ra mặt, ngươi lại giơ ra cả mông, quả thực là sỉ nhục của Nho môn Khổng gia!

Ngươi cảm thấy đối phương đang dựa vào pháp bảo, nhưng ngươi không thấy được khí huyết của hắn vượt xa những kẻ có cảnh giá Bát phẩm kia sao?

Sắc mặt Nghiêm Lương trở nên cứng ngắc, lão đã thật sự tin tưởng rồi.

Từ ác liêu có thể tùy tiện lấy ra pháp bảo Địa giai thượng phẩm và một nghiên mực bình thường có thể phong ấn trận pháp áp chế, nếu nói hắn không phải tâm phúc của nữ ma đầu, lão ta cũng quả quyết không tin.

Chương 75: Không đợi nổi nữa rồi! (1)

“Khổng gia không thể bỏ qua chí bảo Nho gia, một trang [Xuân Thu] bị mất này, bất luận như thế nào cũng phải lấy về.”

Khổng Hoằng Hậu chậm rãi mở miệng, ngữ khí cực kì kiên định.

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, phong khinh vân đạm nhìn hắn ta

một cái: “Vãn bối nhất định phải thực hiện chức trách của Lục Phiến Môn. Sau khi Đại Hội Võ Lâm kết thúc, ta đâu thèm quan tâm mấy chuyện hồng thủy ngập trời này?”

“Tóm lại, trong nửa tháng tới, các vị cho vãn bối chút thể diện?”

Thành Lang Gia lặng ngắt như tờ.

Từ công tử đã đưa ra bậc thang, đám thế gia kia có đi xuống hay không?

Khổng Hoằng Hậu chịu đựng cảm giác cực kì không cam lòng cùng biệt khuất, hừ lạnh một tiếng.

Thấy Khổng gia đáp ứng, Nghiêm Lương cũng không muốn trêu chọc tên Thiên Sát Cô Tinh chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này.

Mặc dù lo lắng chậm thì sinh biến, nhưng chỉ cần phong tỏa toàn bộ quận Lang Gia, tên giặc trộm bảo vật cho dù có mọc cánh cũng khó thoát khỏi.

Độn Thế Cốc cũng đồng ý theo.

Từ Bắc Vọng liếc nhìn hai người, mỉm cười gật đầu.

Nụ cười này của hắn giống như được xuất phát từ trong nội tâm chân thành.

….

….

Bờ hồ ban đêm gợn sóng lăn tăn, làn nước phản chiếu ra một khuôn mặt xấu xí.

Diệp Thiên ngồi ven hồ, trong tay nắm chặt một cây trâm gài tóc, đầu trâm nhọn đâm rách lòng bàn tay, chảy ra từng tia từng tia máu.

Nửa tháng trước, hắn ta ghé thăm một lượt cửa hàng trang sức của quận Lang Gia mới tìm được một thanh bạch ngọc ưng ý, sau đó sai công tượng (thợ thủ công) chế tạo thành một cây trâm gài tóc bạch ngọc như thế này. Khi chọn thanh bạch ngọc, trong đầu hắn chỉ có nàng. . .

Thịt như bạch ngọc, da như ngưng chi (mỡ đông)!

“Không ngờ ngươi cũng giống kiến bu chỗ tanh, đón quý trèo cao, nữ

nhân nịnh hót!”

Răng rắc ——

Cây trâm bị bẻ gãy thành hai đoạn.

Từ ác liêu, mối hận đoạt song vợ, thề không đội trời chung!

“Di nhi, ta vẫn còn có ngươi. Không bao lâu nữa, ta sẽ tới đón ngươi về.”

Diệp Thiên nhớ tới nữ tử tuyệt mỹ kia, nét u ám ở đáy mắt tiêu tán không ít, nhưng sắc mặt vẫn như bị bao phủ trong sương mù như cũ.

Mặc dù tạm thời đã trốn qua một kiếp, nhưng hắn lại không thể tham gia Đại Hội Võ Lâm được nữa. Vì một khi tiết lộ thân phận thật sự, hắn ta sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

“Đáng hận, đây vốn là cơ hội để ta nổi tiếng, vang danh thiên hạ!”

“Độn Thế cốc, Khổng gia, Từ ác liêu, nỗi nhục nhã ngày hôm nay, ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần!”

Khuôn mặt Diệp Thiên trở nên dữ tợn, âm thầm lập nên lời thề.

Nhưng vào lúc này.

“Bạch bạch bạch —— ”

Tiếng bước chân lộn xộn làm kinh động đến đàn yến oanh, hải âu trên mặt hồ.

Một vị nam tử áo trắng đang chắp tay, chậm rãi dạo bước dưới ánh trăng, sau lưng hắn là một lượng lớn đệ tử môn phái đi theo hầu chuyện.

“Từ công tử, vị trí này là nơi thích hợp để câu cá buổi đêm nhất.”

Một đệ tử Lạc Tuyết Sơn Trang nghiêng vai nịnh nọt, ngữ khí vô cùng cung kính.

Rất nhiều tùy tùng bắt đầu dọn ghế, buông cần câu, rồi thả mồi xuống nước.

Thân thể căng cứng như dây cung của Diệp Thiên lặng lẽ buông lỏng, hắn hơi cúi đầu, tia oán độc trong mắt lại hiện lên, nhưng rốt cuộc vẫn bị hắn ta giấu đi..

Từ Bắc Vọng cầm cần câu trong tay, biểu cảm phong khinh vân đạm.

Một bàn tay ngọc từ bên cạnh vươn tới, nàng ta nắm lấy một cây que gỗ, cẩn thận từng li từng tí cắm vào một loại quả quý có hình dáng như quả anh đào.

“Ngươi cảm thấy ta có thể câu được cá hay không?”

Từ Bắc Vọng thờ ơ nói.

Đôi mắt đẹp của Bạch Huyên Huyên sóng sánh nước, môi đỏ khẽ mở: “Thứ công tử câu không phải là cá, mà là tâm cảnh.”

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, hai con mắt khẽ nhắm lại, giống như đang thần du thái hư, siêu nhiên xuất trần.

Không khí bên bờ hồ yên tĩnh cực kì, bất kỳ ai cũng không dám lên tiếng quấy rầy.

Bề ngoài phong thần tuấn dật của Từ công tử lại ẩn giấu thủ đoạn đáng sợ vô cùng, khiến thế nhân sợ hãi đến mức tim đập chân run!

Nếu là có thể trở thành chó săn của một cường giả mạnh mẽ như vậy, âu cũng là phúc phận đã tu luyện tám đời.

Bạch Huyên Huyên nâng chén trà ưu nhã trong tay, nàng thổi thổi sương khói bốc lên, sau đó đưa cho người bên cạnh.

Từ Bắc Vọng tiếp nhận, khẽ nhấp một cái, đột nhiên mất hết cả hứng nói: “Ta quả thật không có kiên nhẫn, không đợt nổi nữa rồi!”

Một câu tùy ý lại giống như mũi tên đâm vào lòng người.

Bì bõm một tiếng, mặt nước lóe lên ánh bạc.

Một con cá mè mồm dẹt quẫy tung tóe, bọt nước bắn khắp nơi.

Từ Bắc Vọng đứng lên, nhẹ nhàng nhíu mày: “Ngươi dừng lại cho ta, tại sao trong mắt ngươi lại không có kính sợ?”

Ha!

Đám người lần theo ánh mắt, lập tức nhận ra bóng lưng một nam tử áo bào màu xám ở nơi xa.

“Dừng lại!”

Có tên tùy tùng lớn tiếng quát lên.

Diệp Thiên cắn răng đến nỗi vang lên tiếng ken két, hắn tức giận đến mức sắp bể phổi luôn rồi!

Hắn ta ép buộc chính mình tỉnh táo trở lại, chậm rãi xoay người.

“Đây không phải là nam tử xấu xí ban ngày ư?”

“Từ công tử đã nói với ngươi như thế nào? Nhất định phải kính sợ! Sao ngươi lại dám xem lời nói của Từ công tử như gió thoảng bên tai?”

“Một tên không biết lễ nghĩa như thế, đúng là làm càn! Mau quỳ xuống!”

Rất nhiều đệ tử môn phái lòng căm phẫn kêu gào.

Khuôn mặt Diệp Thiên trở nên bóp méo vì cơn tức giận cùng thống khổ vô cùng, ánh mắt lạnh buốt âm trầm như tẩm độc.

Lửa giận đốt sạch chín tầng trời!

Hắn ta gần như không kìm nén được muốn động thủ chém bọn súc sinh này thành muôn mảnh. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn ta vẫn không làm được gì cả, ngay cả phản bác một câu cũng không dám, nếu không thì chỉ khiến Từ ác liêu động thủ.

Hắn ta không thể nổi nóng!

Không thể điên dại!

Hận hơn nữa cũng không thể tự loạn trận tuyến, ham cái dũng của kẻ thất phu!

Nhất định phải chịu nhục!

Cách bóng đêm, Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn ta, hờ hững nói: “Ta vẫn luôn cảm thấy ngươi có chút quỷ dị.”

Tiếng nói vừa dứt.

Oanh!

Bạch bào sải bước, chân khí quanh thân như là lưới lớn lan tràn ra, quét về phía đối diện.

“Từ ác liêu, ta liều mạng với ngươi!”

Chương 76: Không đợi nổi nữa rồi! (2)

Nhận thấy chân khí mang sát khí tràn ngập trong không gian, Diệp Thiên không khoanh tay chịu chết nữa.

Hận ý, sát khí, phẫn nộ ngập trời tích lũy trong khoảng thời gian này bộc phát toàn bộ!

Keng!

Một thanh trường kiếm hỏa hồng sắc bỗng nhiên xuất hiện trên tay, giống như ngọn lửa như thiêu như đốt.

“Liều? Ngươi lấy cái gì để liều?”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh vươn tay, kiếm quang bá đạo tuyệt luân kia đã bị hắn ta bóp nát dễ dàng như đang giỡn.

Lực phản chấn kinh khủng truyền lại, cánh tay của Diệp Thiên run bần bật, cơn đau dần lan tỏa, cả người giống như bị đá tảng đập vào mà bay ngang ra ngoài.

“Từ ác liêu, ta muốn ngươi chôn cùng, cùng nhau xuống Địa ngục!”

Khóe miệng Diệp Thiên ho ra máu, lại điên cuồng nhe răng cười.

Toàn bộ thân thể đột nhiên phình lên, cao gần năm trượng, giống như một ngọn núi cỡ nhỏ.

Sau lưng hắn ta tuôn ra huyết khí đỏ tươi, bành trướng kinh người, khuếch tán về bốn phía.

Cảnh tượng bất thình lình này đã chấn kinh tất cả đệ tử môn phái ở đây.

Đây là bí pháp thần thông gì?

Quá mạnh!

Khó trách Từ công tử nói tên này có chút quỷ dị, bởi vì thực lực của hắn ta tuyệt đối sẽ đoạt giải vô địch tại Đại Hội Võ lâm!

Không hiển sơn không lộ thủy, khiêm tốn ẩn núp, hắn ta đang giấu giếm điều gì?

“Xem ra thật sự là dụng ý khó dò.”

Thần sắc Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, đánh ra một quyền.

Ầm ầm! ! !

Sát khí trộn lẫn huyết khí bao phủ bốn phía, sau đó ngưng tụ thành biển máu ngập trời, sức mạnh đáng sợ khiến không trung chấn động.

Huyết khí của Diệp Thiên trong nháy mắt trở nên ảm đạm, sau đó bị nuốt chửng trong luồng sát khí đáng sợ kia!

“Kinh khủng!”

Con ngươi mọi người co lại thành một cây châm, thân thể bị huyết sát ngập trời tác động đến, run rẩy khó mà khống chế.

Đây mới là thực lực chân chính của Từ công tử ư?

Sức mạnh mênh mông, bất tận không dứt!

Diệp Thiên trở nên sợ hãi tột độ, nội tâm nồng đậm cảm giác tuyệt vọng, hắn thật sự mất hết lòng can đảm ban đầu!

Phốc!

Sau một khắc, thân thể hắn giống như là tiếp nhận sức mạnh của mười con voi, bảo vật hộ thể vỡ vụn, từng chiếc xương cốt vỡ nát, thất khiếu chảy ra huyết dịch đen nhánh.

“Muốn ta chôn cùng?”

Sát khí trên thân Từ Bắc Vọng tán đi, ngữ khí hời hợt, sau đó tung một cước vào mặt Diệp Thiên.

Bầu không khí bên bờ hồ rơi vào trầm mặc.

Đệ tử môn phái lại lần nữa rung động, nếu như bọn hắn đối mặt một cước này, có thể trực tiếp hóa thành bột mịn tro tàn hay không?

Cường hoành tuyệt luân!

Thiên kiêu Cửu Châu, ai có thể tranh phong với Từ công tử?

Diệp Thiên giống như người sắp chết đuối, khuôn mặt méo mó vặn vẹo.

Lần thứ nhất quỳ phục trên mặt đất, lần thứ hai bị giẫm lên mặt!

Hắn ta cảm nhận cơn khuất nhục sâu tận xương tủy, cùng với nỗi tuyệt vọng đến từ sâu trong linh hồn.

Phải bỏ mạng rồi sao?

Còn chưa đứng trên đỉnh Cửu Châu, còn chưa báo thù, ta không cam tâm!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn điềm tĩnh như cũ, nhưng chân lại hung hăng đạp xuống, ý thức lại tiến vào nhẫn trữ vật của Diệp Thiên.

Quả nhiên có bốn loại đồ vật nằm trong góc.

Đoạt bảo thành công.

Hắn giống như tử thần bễ nghễ thế gian, lạnh lùng quan sát Diệp Thiên đang vùng vẫy giãy chết rồi tuyên án sinh tử cho hắn.

“Ừm?”

Chân khí cuồng bạo tuôn trào giữa các ngón tay, tay Từ Bắc Vọng biến thành trảo chụp vào mặt Diệp Thiên.

Tê!

Mặt nạ da người sống sờ sờ bị xé ra, lộ ra một gương mặt dính đầy máu tươi.

“Dịch dung? Lại là ngươi! ?”

Từ Bắc Vọng quát lạnh, chợt đạp mạnh một cước, cả người Diệp Thiên như diều bị đứt dây, bay ra bên ngoài hơn mười trượng!

“Tướng mạo này. . .”

Ánh mắt đệ tử môn phái lộ ra vẻ chấn kinh, đây không phải là người trong bức vẽ truy nã của Độn Thế Cốc ư?

Ầm!

Tràng diện nhấc lên sóng to gió lớn, trong một cái chớp mắt, vô số người theo bản năng chạy về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên như rớt vào hầm băng, hắn không để ý tới cơn đau đớn toàn thân, lập tức dùng chân khí còn thừa lại để vận dụng thân pháp Huyền giai.

Ta không thể chết!

Ta muốn xuyên phá trời cao, ta muốn ngạo thế Cửu Châu!

Phù văn hiện lên dưới lòng bàn chân, thân ảnh chạy trốn mặc dù có chút lảo đảo, nhưng tốc độ nhanh vô cùng.

“Mau đuổi theo!”

Từ Bắc Vọng lạnh mặt, toàn thân phát ra sát khí ngập trời.

Nhưng bước chân lại không xê dịch chút nào.

Nói đùa, chuột tầm bảo giống như vậy thế gian có mấy con? Sao dễ dàng để ngươi tuỳ tiện chết đi được.

Một cước này xem như cho ngươi đường sống, sinh cơ duy nhất của ngươi là trốn ở vực sâu núi Lang Gia.

Nơi đó yêu thú cấp cao hội tụ, người có cấp bậc tông sư lọt vào đó cũng phải chịu cảnh chết không toàn thây, nhưng ngươi là thiên mệnh chi tử, ở trong tuyệt cảnh có lẽ cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Nếu như chết thật, vậy thì chết thôi.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không tiếp tục chiếu cố ngươi, ta còn cần ngươi làm gì?

Ầm!

Nơi xa có khí tức kinh khủng đánh tới, mấy thân ảnh trong nháy mắt lao đến, chính là Độn Thế cốc biết được tin tức.

“Là hắn ta?”

Nghiêm Lương cầm chân dung trong tay, đằng đằng sát khí.

Từ Bắc Vọng gật đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Đúng vậy, ta phát hiện người này hành tung lén lén lút lút, thế là thăm dò một phen, quả nhiên hắn ta đang đeo mặt nạ da người đặc chế.”

Ha hả!

Hai mắt Nghiêm Lương đều phiếm hồng, không nói hai lời muốn đuổi theo lấy lại bảo vật.

“Chờ một chút.”

Từ Bắc Vọng chắp tay phía sau, ngữ khí không cho phép bất cứ ai nghi ngờ: “Chúng ta không thân quen, ta đã vô tình trao đại ân cho Độn Thế Cốc, các ngươi nên đưa thù lao chứ?”

Sắc mặt ba người sau lưng Nghiêm Lương trở nên tái xanh, bọn họ hận không thể một đao băm vằm tên ác liêu chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này!

“Làm phiền rồi!”

Nghiêm Lương không muốn giằng co, nổi giận gầm lên một tiếng, vất một bình đan dược xuống.

Sau đó bốn người hóa thành một đường cầu vồng, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.

Chương 77: Vạn dặm tương phùng, ngày sau gặp lại (1)

Động tĩnh bên bờ hồ sớm đã truyền khắp quận Lang Gia, thời gian chừng đốt nửa nén hương, Khổng Hoằng Hậu đạp trên quyển tranh mà tới.

“Từ tiểu hữu, có phát giác được văn đảm trên người người này hay không?”

Ánh mắt hắn ta sáng rực, thanh âm khó mà kiềm chế vội vàng xao động.

Từ Bắc Vọng xem xét hắn ta mấy giây, thong thả bước chậm:

“Mơ hồ có văn khí, kẻ này rất quỷ dị, một tờ [Xuân Thu] kia có khả năng ở trên người hắn.”

Hắn ngừng một chút, sau đó tiếp tục nói với giọng điệu ý vị sâu xa: “Chớ để cho Độn Thế Cốc nhanh chân đến trước, kẻo Khổng gia trở thành trò hề cho thiên hạ rồi.”

Sắc mặt Khổng Hoằng Hậu đột nhiên thay đổi, đang muốn truy kích.

“Thù lao thì sao? Nương nương đã cảnh cáo ta, khi đi ra ngoài bên ngoài cấm xen vào việc của người khác.”

“Ta đã phá lệ rồi, ngươi xem. . .”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn không có sóng gió chập trùng nào, tựa như đang nói một chuyện đương nhiên.

Ầm!

Một bình đan dược rơi xuống trên mặt đất, thân ảnh Khổng Hoằng Hậu biến mất ngay lập tức.

Từ Bắc Vọng ngồi trong tĩnh thất của Lạc Tuyết Lâu, trước mắt hắn là bốn món báu vật.

“Một bên cày bừa một bên thu hoạch, thành quả hiện tại đều là nhờ vào sự chăm chỉ cố gắng của ta.”

Từ Bắc Vọng cảm khái một tiếng, ống tay áo chợt phất nhẹ.

Một tấm thẻ tre phong cách cổ xưa màu vàng đỏ xuất hiện trong tay, bên trên thẻ treo viết đầy văn tự viễn cổ, giống như chữ tiểu triện lại như văn tự khoa đẩu.

Chính khí nho gia cuồn cuộn, ráng mây mờ mịt hiện lên, phiêu đãng lượn lờ xung quanh thẻ tre, Từ Bắc Vọng dường như có thể nhìn thấy hình ảnh tiên hiền Nho gia đang dạy học, kèm với đó là đủ loại dị tượng được phác hoạ ra.

“Một trang [Xuân Thu] chính là chí bảo Nho gia.”

Từ Bắc Vọng thu thẻ tre vào trong chiếc nhẫn trăng khuyết.

Vì để phòng ngừa phiền phức, hắn tạm thời sẽ không ngưng luyện Văn Đảm.

Chờ đến khi hồi kinh, trốn vào trong điện của nương nương, dù Khổng gia các ngươi có phát giác thì dám làm gì ta?

Hắn dời mắt về phía bình máu.

Một con côn trùng có hình dáng giống tằm dâu đang ngọ nguậy, thân thể tản phát ánh sáng xanh lục, hai bên cánh có hoa văn màu đỏ tươi.

Huyết Tàm Cổ!

Mấy trăm loại yêu trùng kịch độc bị nhốt cùng trong một chiếc vò bịt kín năm mươi năm, để bọn chúng tự cắn giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn một con có thể sống sót.

Áp dụng quy luật cạnh tranh trong xã hội để luyện ra cổ trùng kịch độc!

Từ Bắc Vọng híp mắt, hắn biết chắc đây chính là bảo vật của Độn Thế Cốc.

“Chuột tìm báu vật, khó trách bọn hắn dù có phải đào tung ba tấc đất cũng phải tìm được ngươi, ngươi đúng là trời sinh để làm chuyện xấu nha!”

Huyết Tàm Cổ bình thường đều sẽ có cổ trùng con và cổ trùng mẹ, mà con này là cổ trùng con. Để có thể thức tỉnh một người sở hữu thể chất âm độc đặc thù, nhất định phải có loại cổ độc này.

Cổ trùng mẹ chắc là đang ở trên người của thiên kiêu Độn Thế Cốc, có lẽ bọn hắn muốn tên thiên kiêu đó nhai nuốt cổ độc này để tôi luyện thể chất đạt đến trình độ hoàn mỹ.

Đáng tiếc là mưu đồ của Độn Thế cốc đã bị chuột tầm bảo phá hỏng.

Đối với những võ giả bình thường mà nói, chỉ cần mang theo Huyết Tàm Cổ bên người là có thể miễn nhiễm tuyệt đại đa số các loại kịch độc trên đời, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu trọng bảo (bảo vật quan trọng).

Nhưng Từ Bắc Vọng cảm nhận được huyết khí nhàn nhạt từ nó, thế là hắn lại muốn trực tiếp đem đi luyện hoá.

“Ta sẽ phối hợp thêm một chút đan thảo Huyết Sát, để xem có thể đột phá lên tầng thứ hai của Bắc Minh Thần Công hay không.”

Thần sắc của Từ Bắc Vọng có chút thoả mãn, tiếp tục thu bình máu vào trong nhẫn trữ vật. Sau đó, hắn tiếp tục nhìn đến phía khối đá trụi lủi nho nhỏ, bên trên có khắc địa đồ của Đào Ngột.

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu mày, lấy ra một tấm hướng dẫn thực địa Cửu Châu, bên trên không có đánh dấu địa phương này.

Hắn rót chân khí vào hòn đá, hào quang vàng sẫm lập tức loé lên, sau đó tắt dần.

“Giống y như mảnh vỡ kia, chuột tầm bảo luôn thích sưu tầm mấy thứ

đồ kỳ quái.”

Từ Bắc Vọng không tiếp tục dò xét, khi nào trở về rồi đi hỏi là lão đại là biết ngay.

Trên bàn lúc này chỉ còn một viên Hầu Nhi Quả.

Đây là viên đan dụng tác dụng đột phá tu vi vào khoảnh khắc mấu chốt, khiến chân nguyên trong cơ thể càng thêm tinh thuần.

Đáy mắt Từ Bắc Vọng chợt hiện lên tia chế nhạo, hắn thử phỏng đoán tâm tư của chuột tầm bảo.

Diệp Thiên không vội ăn những thứ này, có lẽ hắn muốn đợi đến trước lúc quyết đấu Đại Hội Võ Lâm rồi mới đột phá, sau đó giành chức vị quán quân, vang danh thiên hạ!

Che giấu bản lĩnh rồi sau đó lại làm ra vẻ ngầu lòi, rất hợp với phong cách giả heo ăn thịt hổ của nhân vật chính.

“Căn cơ cũng đã vững chắc, ta nên đột phá tu vi rồi.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng cười, sau đó lấy ra một giọt tinh tuỷ từ trong nhẫn trữ vật.

Chương 78: Vạn dặm tương phùng, ngày sau gặp lại (2)

Mấy ngày sau, mấy trăm lôi đài được dựng trên một giáo trường có diện tích mênh mông, Đại Hội Võ Lâm được tiến hành trong khí thế hừng hực.

Vị nam tử áo trắng có khí thế xa hoa, đang đứng chắp tay trên đài cao, dung mạo phong thần tuấn dật, lộ ra khí chất siêu nhiên thoát tục.

“ Chư vị, hôm nay trời trong gió mát, chim hót hoa nở, ta nên rời khỏi đây rồi.”

Hắn bình tĩnh xoay người, đàm nhiên mở miệng.

Quan khách trên đài cao có thút kinh ngạc, Bạch Huyên Huyên mặt ủ mày chao, buồn bã nói: “Là do Lạc Tuyết Sơn Trang tiếp đón không chu đáo sao?”

Từ Bắc Vọng lắc đầu: “Nương nương truyền triệu.”

Cả giáo trường lập tức im lặng như tờ chỉ vì một câu nói.

Không ai dám hỏi thêm nhiều lời.

Thương Dục bĩu môi, đi càng tốt, suốt ngày cứ cướp phong quang của ta.

“Từ công tử, ta nguyện nhận ngài làm chủ, theo sát hai bên, nghe theo sai khiến!”

Dưới ánh mắt của mọi người, một vị kiếm khách sải bước đi ra, khom người rồi lên tiếng với giọng điệu cung kính hết mực.

Vị này chính là người xếp thứ ba trong vòng luận võ đầu tiên, không ngờ hắn ta lại dễ dàng thần phục như vậy.

“Từ công tử, ta cũng nguyện ý hầu hạ trước sau, vì ngài mà dốc sức chó ngựa!”

“Từ công tử, ta cũng quyết một lòng đi theo ngài, nam chinh bắc chiến!”

“Chim khôn biết chọn cành mà đậu, nếu có thể làm tuỳ tùng của Từ công tử, tại hạ có chết cũng không tiếc!”

Giọng nói âm vang hữu lực của rất nhiều đệ tử môn phái cất lên, trong mắt bọn họ tràn đầy kính trọng, giống như đang tôn sùng thần thánh.

Làm chó săn cho Từ công tử, không những không hề nhục nhã, mà ngược lại còn là vinh hạnh lớn lao!

Tài năng toả sáng Cửu Châu, không ai bì kịp như Từ Bắc Vọng, số mệnh đã định sẵn rằng hắn sẽ càn quét hết thảy các thiên kiêu cùng thế hệ.

Nếu như có thể được Từ công tử dìu dắt một tay, ích lợi chắc chắn hơn hẳn mấy mươi năm khổ tu!

Từ Bắc Vọng bình tĩnh quan sát quần chúng, biểu cảm nhìn không ra có bao nhiêu phần tâm tình dấy động.

Mấy cây rau hẹ ỉu xìu các ngươi, cho dù có dâng tới cửa thì ta còn lười không muốn hái, thu nhận các ngươi thì có tác dụng gì chứ?

Đổi lại là thiên kiêu của những gia tộc lâu đời, ta còn châm chước cân nhắc, chứ để đám người các ngươi liên luỵ đến tiề đồ thì coi như xong.

“Vạn dặm tương phùng, ngày sau gặp lại.”

Giọng nói ôn nhuận truyền ra tứ phía, vị nam tử áo trắng chậm rãi rời đi dưới vô số ánh mắt mất mát tiếc nuối..

Bạch Huyên Huyên ngưng thần nhìn về phía bóng lưng thon dài, nàng ta khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, đáy mắt hiện lên cảm xúc thất vọng mất mát và ưu thương không cách nào xua tan được.

Rốt cuộc, bản thân nàng và ngài ấy vẫn không phải là người cùng một thế giới.

Một nam nhân có thể sống long trọng mà ưu nhã như thế, nhất cử nhất động đều lộ ra khí chất không sợ hãi cường thế, tư thái bệ nghễ tung hoành.

Trừ phi là thiên chi kiều nữ danh chấn Cửu châu, nếu không thì làm sao xứng với ngài ấy đây?

Ánh mắt Bạch Huyên Huyên dần trở nên ảm đạm, giống như mê sảng ,à thầm nói: “Thời niên thiếu đã gặp phải một nam nhân kinh diễm tuyệt thế, sau này cũng không thể nào thích thêm một ai được nữa rồi.”

Cỗ uy áp như có như không ở trên đài cao rốt cục đã tiêu tán.

Thương Dục chắp tay sau lưng, ánh mắt thâm thuý như từng trải qua thương hải tang điền.

“Vạn dặm tương phùng, ngày sau gặp lại.”

Rất tốt, vô cùng ngầu lòi, câu nói này từ hôm nay sẽ thuộc về ta!

…

...

Ngoài thành Lang Nha, tà áo bạch bào bay phất phới trong gió, tuấn mã tung vó câu phi nhanh.

Thu hoạch đủ đầy rồi, lúc này không đi còn chờ khi nào?

Lần này ta bỏ qua cơ duyên của các ngươi đấy!

Có điều, sau khi quan sát sơ qua khí vận tháp của mười vạn đệ tử môn phái, hắn quả thực cũng không hào hứng gì mấy, số tầng của bọn họ đều không cao, hào quang cũng chỉ ngẫu nhiên lấp loé lên thêm một hai tầng.

Cho dù có cướp đoạt cơ duyên đi nữa, cũng chỉ được hàng phế phẩm từ cấp Địa giai trở xuống.

Sao phải lãng phí thời gian chứ?

Thân là tuỳ tùng của lão đại mà lúc nào cũng trà trộn vào thôn tân thủ thì còn ra thể thống gì nữa?

Nếu cứ như vậy, lúc nào thì hắn mới theo kịp bước chân của nàng ấy.

“Chỉ có thiên kiêu cửu châu và khí vận chi tử mới là mục tiêu của ta nha.”

Chính ngay lúc này.

Một áng cầu vồng vụt qua trên không trung, bức hoạ chậm rãi rơi xuống.

Khổng Hoằng Hậu cau mày: “Từ tiểu hữu không từ mà biệt như thế, có phần quá thất lễ rồi đấy?”

Từ Bắc Vọng mặt không biểu cảm, thản nhiên nói: “Thế nào, ta cũng phải báo cáo nhiệm vụ của nương nương với ngươi sao?”

Khổng Hoằng Hậu quan sát kỹ gương mặt tuấn mỹ trước mặt, ông ta đắn đo suy nghĩ, cứ cảm thấy mùi vị quỷ dị toả ra.

Loại ác bá chó cậy thế chủ này, phong cách sát phạt quả đoán như thế, sao có thể dễ dàng nhẫn nhịn chuyện Diệp Thiên đào thoát ngay trước mắt được chứ?

Nhưng tên ác bá này quả thực không có Văn Đảm.

Bằng không, ông nhất định hoài nghi đây là cục diện do tên ác bá này bày ra. Dù sao giai thoại nhục nhã thiên hậu ngay trước hoàng thành của hắn đã chứng minh kẻ này có bụng dạ và cách hành xử khiến ngươi ta lạnh gáy.

“Vậy cung chúc thuận buồm xuôi gió.”

Sắc mặt Khổng Hoằng Hậu trở nên trầm mặc, ông ta chỉ là hơi hoài

nghi, nhưng chính mình cũng không cách nào gây khó dễ cho tên này.

Bỗng nhiên, ông ta lạnh giọng nói: “Ngươi khuất nhục Thước nhi, Khổng gia tự sẽ có cách ăn miếng trả miếng với ngươi thay hắn!”

Thước nhi, là tên thiêu kiêu Khổng gia thời này đúng không?

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu, biểu cảm ý vị thâm trường: “Ta mong chờ vô cùng.”

Chương 79: Ánh mắt từ vực sâu (1)

Một tiểu trấn sương mù lượn lờ có tên là trấn Tứ Phương.

Từ Bắc Vọng vốn đang đi tìm trứng Câu Xà theo phương hướng bản đồ, dọc đường thì bắt gặp trung tâm giao dịch này nên dừng lại một lúc.

Từ Bắc Vọng có một bản kiếm phổ Địa giai hạ phẩm [Thiên La Nhiễu Chỉ Kiếm] không dùng tới trong nhẫn trữ vật có một bản kiếm phổ không dùng được, hắn muốn dùng nó để trao đổi tinh huyết yêu thú và Huyết Sát Thảo.

Khi vừa đặt chân vào trấn Tứ Phương, âm thanh gào thét phát ra từ hai bên phố dài.

Khắp nơi la liệt từng sạp hàng nhỏ đang bày ra loại thiên tài địa bảo, hầu hết các kiến trúc nơi đây đều được điêu lan khắc ngọc.

Một vị nam tử khoác trên người một bộ áo bào trắng muốt lộng lẫy chậm rãi đi đến, hắn ta lập tức hấp dẫn sự chú ý của vô số người.

Chân dung thiên kiêu của Thanh Vân bảng truyền khắp Cửu Châu, huống chi trước mắt còn là Từ công tử cường thế tuyệt luân.

Từ Bắc Vọng đánh giá nơi phường thị người đến người đi, sau đó dợm bước đi đến khu vực linh thảo, đột nhiên lại bị một nhóm ba người hấp dẫn.

Chuẩn xác mà nói, hắn bị hấp dẫn bởi một nữ tử mặc váy hồng lấp ló bộ ngực sữa. Bên dưới đôi mắt hoa đào của nàng ta là một nốt ruồi lệ tao khí (lẳng lơ) bức người.

Tháp khí vận ở đỉnh đầu chỉ có bốn mươi tầng, nhưng hào quang óng ánh đột nhiên tăng vọt đến chín mươi ba tầng.

Nàng ta đang ôm a cánh tay của một vị nam tử mặc y phục võ giả, cạ bộ ngực căng phồng vào trong ngực thanh niên.

Một lão giả có dung nhan khô khốc nhưng tinh thần sung mãn đang đứng phía sau vị nam tử kia.

“Vô xảo bất thành thư (chỉ sự trùng hợp), cơ duyên cứ thế tới rồi.”

Đáy mắt Từ Bắc Vọng lộ ra ý cười không dễ dàng phát giác, hắn lập tức đi theo ba người kia.

Một tiểu nha đầu mặc bộ váy nhỏ ngắn màu đỏ rực lửa, đôi chân nhỏ đi giày đầu cá chép vung vẩy đạp không, đầu chải bím tóc sừng dê nghiêng sang vai phải. Nàng ta đang ngồi cạnh cửa sổ của quán rượu, trên bàn đặt một đĩa bánh ngọt Mã Đề nhỏ.

“A? Đây không phải Từ Bắc Vọng ư?”

Nàng lau vụn bánh ngọt bên má đi, nhìn chằm chằm thân ảnh bạch bào kia.

“Hì hì ~ ”

Nha đầu phủi tay, đột nhiên thổi bong bóng lên bàn.

. . .

. . .

Điện Dao Quang.

Trong bóng tối ráng mây thần bàng bạc, nền đất cung điện đang biến hóa thành các loại dị tượng thiên địa, xen lẫn với từng đợt âm thanh đinh tai nhức óc.

Dường như đó là các hiện tượng tự nhiên của quả đất này, mặt trời lên, mặt trăng lặn, thời gian luân hồi, huyền diệu thâm ảo đến cực điểm.

Một thân ảnh màu tím đứng ở chính giữa, mấy đạo pháp tắc lấp lóe quanh thân, khí tức cực kì khủng bố.

Nàng đột nhiên mở mắt ra, hào quang mơ hồ phát ra từ những bước chân.

Mèo béo lúc này đang nằm ở bên cạnh ao Cửu Châu,, một con cá chép đỏ vui sướng phun bong bóng.

Một đôi chân ngọc óng ánh tuyệt mỹ đứng ở mặt ao, ngón chân non mịn như mỡ dê nhuyễn ngọc điêu khắc thành, đường cong mu bàn

chân ôn nhu mà mê người ẩn hiện lên trong suốt ánh mặt trời.

Nàng mặc một bộ váy xoè màu tím uốn lượn xắn lên ba thước có thừa, tóc đen như thác nước, giống như Tử La Lan cao quý.

“U u, u u u. . .”

Bên trong bong bóng chiếu ra một hình ảnh.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khép đôi mắt phượng xanh bích lại, má ngọc thờ ơ mang theo lười biếng.

Các Nhã Hiên.

Nữ tử tao khí ngắm nghía cây cổ cầm màu sơn son, toàn thân cây đàn khắc khá nhiều hoa văn chim thú.

“Đàn này là vật phẩm Huyền giai hạ phẩm, tiếng đàn thanh uyển mềm mại, rất thích hợp với tiên nữ thanh linh thanh nhã như ngài.”

Chưởng quỹ trộm dò xét bộ ngực cao ngất một chút, ra sức lấy lòng.

Nữ tử càng xem càng thích, thế là lôi kéo thanh niên y phục võ sĩ, nũng nịu: “Đào ca ~ ”

Vì chiếm được niềm vui của mỹ nhân, Tiết Đào không hề do dự mà lạnh nhạt nói: “Giá bao nhiêu?”

“Một bình đan dược Huyền giai trung phẩm.”

Chưởng quỹ nói.

Tiết Đào vặn lông mày, trấn Tứ Phương luôn luôn giao dịch tương đồng, hắn ta rõ ràng đang bị chém.

Nhưng ở trước mặt mỹ nhân, tất nhiên hắn phải vung tiền như rác, tỏ vẻ xa xỉ.

“Cho hắn.”

Dứt lời, lão giả sau lưng vừa muốn lấy ra đan dược.

Nhưng vào lúc này.

“Ta muốn cây đàn này.”

Thanh âm bình thản vang lên.

Một vị nam tử xuất hiện ở bên ngoài các Nhã Hiên, hắn vươn tay dò xét, chân khí tuôn ra khắp nơi.

Nữ tử không đề phòng, nên cổ cầm trực tiếp rơi vào trong tay Từ Bắc Vọng.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

Nhìn thấy gương mặt phong thần tuấn mỹ này, sắc mặt Tiết Đào khó nén kinh hãi, sau đó bị thay thế bởi sự phẫn nộ nồng đậm.

Cho dù ngươi là Từ Bắc Vọng, sao dám làm càn ở trước mặt Tiết thị ở Hà Đông? !

“Ngươi. . .”

Nữ tử cứng đờ, nhất thời không biết làm sao.

“Ta tự nguyện trả giá cao hơn, không có vấn đề chứ?”

Từ Bắc Vọng ném ra hai bình đan dược, sau đó quay người rời đi.

Tháp khí vận đạt đến chín mươi ba tầng, chứng tỏ thanh cổ cầm này ít nhất là Địa giai thượng phẩm, thậm chí có thể là Thiên giai.

Nhìn chằm chằm bóng lưng khí định thần nhàn (bình tĩnh nhàn nhã), Tiết Đào nổi cơn giận dữ, nghiêm nghị hét lớn: “Dừng lại, ngươi lập tức trả đàn cho ta!”

Nếu như bình thường, ta nể ngươi một chút cũng không sao.

Nhưng mỹ nhân đang ở bên cạnh, nếu như cứ thế để ngươi đoạt đàn, thể diện của ta chắc chắn sẽ mất sạch, thậm chí còn không ngẩng đầu lên được!

Đây là tôn nghiêm của nam nhân!

Chương 80: Ánh mắt từ vực sâu (2)

“Bỏ đi Đào ca, nô gia chọn lại một cây đàn khác.”

Nữ nhân nhỏ giọng khuyên nhủ, nàng ta ngược lại rất thức thời.

Hừ!

Càng nói như vậy, Tiết Đào càng khó đè nén lửa giận, cảm giác trên mặt đau rát!

“Ngươi suy nghĩ kỹ càng đi, vì một cây đàn đắc tội với Tiết thị?”

Hắn ta nắm chặt nắm đấm, ngữ khí bày ra uy hiếp lạnh như băng.

Bước chân Từ Bắc Vọng dừng lại, thần sắc vẫn trầm ổn lạnh nhạt, nói khẽ: “Đúng thế.”

Ầm!

Tiết Đào bừng bừng lửa giận, khuôn mặt phồng lên như màu quả cà khô.

“Công tử!”

Lão giả liếc mắt ra hiệu một cái.

Nhưng Tiết Đào đâu thèm quan tâm nhiều như vậy, khuất nhục ứ đọng đã sắp tràn ra, hung ác nói: “Bá phụ ta là phụ thần ở Nội Các, ngươi xác định. . .”

Lại nói một nửa.

Ầm!

Các Nhã Hiên tràn ngập huyết khí, một nắm tay ẩn chứa lực lượng kinh khủng như băng sơn đánh tới!

Không khí chấn động, nữ tử run rẩy.

Khuôn mặt Tiết Đào kịch biến, da đầu như muốn nổ tung, hàn khí vọt từ cột sống lên đến đỉnh đầu.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc!

“Ầm!”

Lão giả ném một tấm khiên tròn, chân khí Ngũ phẩm đỉnh phong tuôn ra, va chạm với một chưởng ở giữa không trung.

Oanh!

Bụi bặm ngập trời, lực phản chấn kinh khủng va lên người Tiết Đào.

“Phốc ——— ”

Đầu Tiết Đào run rẩy dữ dội, đau đớn khiến sắc mặt hắn ta nhăn nhó, ọe ra máu tươi.

“Con chó con mèo nào cũng dám kêu gào với ta?”

Giọng nói hời hợt vang vọng ở lầu các.

Nữ tử rùng mình, gương mặt kiều mị hoàn toàn mất đi huyết sắc.

Nếu như không có đón đỡ, vậy có phải nghĩa là Đào ca sẽ bị đập thành thịt nát hay không?

Người có tên, cây có bóng!

Hắn rốt cuộc là một nam nhân cường thế lãnh huyết cỡ nào?

Vài câu tranh cãi miệng lưỡi trực tiếp muốn giết người?

Quá kinh khủng! !

Bờ môi Tiết Đào run rẩy, cả người hồn bay phách lạc, vẫn chưa kịp bình tĩnh trở lại vì một chưởng kia.

“Làm càn!”

Sắc mặt lão giả cũng trở nên tái xanh, đáy mắt nở rộ sát cơ mãnh liệt, khiên tròn chứa đựng chân khí cuồn cuộn.

Lão giả cũng không ngờ kẻ này lại ngang ngược càn rỡ đến mức như vậy!

Nếu như công tử có chuyện bất trắc, lão cũng không sống nổi.

“Làm sao? Dám động thủ với ta?”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn không có một gợn sóng, giống như trời có sập xuống thì hắn cũng sẽ không cau mày.

Hắn dạo bước đến trước người lão giả, tùy ý nói: “Vậy đến giết ta đi.”

Lão giả sắc mặt dữ tợn, suýt nữa thì bộc phát toàn bộ sức mạnh!

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm lão ta mấy giây, sau đó lắc đầu rời đi, thanh âm lạnh lùng phiêu đãng bay tới.

“Nếu không sợ nương nương giết sạch Tiết gia ngươi, thì có thể cho ta một kích thật mạnh vào sau lưng.”

Một nháy mắt, thân thể lão giả cứng ngắc như sắt.

Tiếng nói giống như Minh phủ Địa Ngục xóa bỏ sát khí ngập trời của lão, thay vào đó là sợ hãi sâu tận xương tủy.

Đệ Ngũ Ma Đầu!

Nhìn bóng lưng kẻ ác đi xa, Tiết Đào nặng nề nện một quyền lên mặt đất, hận muốn phát cuồng!

…

…

Ao Cửu Châu.

Mắt thấy một màn này, mèo béo trừng lớn đôi mắt mèo, cá chép cũng nằm trên mặt nước không nhúc nhích.

Vô sỉ!

Gương mặt cao quý tuyệt mỹ của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn cứ thanh lãnh như cũ.

“Hắn ở bên ngoài đều làm những chuyện như vậy?”

Nụ cười nhếch môi giống như mang theo vài phần trêu tức, trong nháy mắt, sắc mặt khôi phục lãnh ý như băng sơn.

….

….

Hung danh của lão đại quả nhiên có chỗ tốt.

Mùi vị ỷ thế hiếp người thực sự khiến hắn nghiện chết đi được.

Vẻ mặt của Từ Bắc Vọng trở nên nghiền ngẫm, nhưng khi vừa rẽ qua khúc cua, con tim đột nhiên đập nhanh một hồi.

Bầu không khí nơi đây có chút quỷ dị.

“Từ Bắc Vọng.”

Giọng nói lạnh nhạt quen thuộc truyền vào trong tai, giống như

truyền tới từ trời sao mênh mông.

Từ Bắc Vọng giật mình, bộ dáng trở nên cung kính trong vô thức: “Ti chức bái kiến nương nương.”

Hắn cúi đầu, len lén hé mắt quan sát, xung quanh chỉ có một tiểu nha đầu mặc váy ngắn màu đỏ đang thổi bong bóng.

Nhưng giọng nói kia chắc chắn là lão đại!

“Bổn cung dạy ngươi như thế sao?”

Giọng nói không hề mang chút biểu cảm nào.

Từ Bắc Vọng thảng thốt, lẽ nào chuyện xấu của hắn đã bị lão đại phát hiện rồi sao?

Sao mà thế được?

Hắn cố ý cúi thấp đầu xuống, bộ dáng như đang kiểm điểm sâu sắc, chậm rãi nói: “Nương nương, ti chức biết sai, lần sau chắc chắn không như vậy nữa.”

Tĩnh mịch một hồi lâu, không có bất kỳ thanh âm nào đáp lại.

“Nương nương?”

Không có động tĩnh.

“Ti chức cung tiễn nương nương.”

Giọng của Từ Bắc Vọng vang như chuông đồng, hắn thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút khiếp sợ sức mạnh thông thiên của lão đại.

Quả thực là đáng sợ!

Nhưng vào lúc này.

Ầm!

Một bóng dáng nhỏ đánh tới, không gian xung quanh bỗng dưng bắn ra bọt nước, yêu khí nồng nặc hóa thành vòng xoáy, như muốn thôn phệ cả vị nam tử áo trắng.

Từ Bắc Vọng như bị sét đánh, lớn tiếng quát lên: “Càn rỡ! Ta là người của nương nương, ngươi muốn bị đồ sát sao?”

Vù vù!

Vòng xoáy tản đi, tiểu nha đầu nắm thắt lưng, chu mỏ nói: “Quả nhiên là ngươi không biết sửa lỗi mà!”

Áp lực khiến hắn hít thở không thông lập tức biến mất, vẻ mặt của Từ Bắc Vọng lạnh lẽo.

“Dám trợn mắt với ta?”

Nha đầu hất hàm: “Ta sẽ đi mách nương nương.”

Nương nương?

Sự lạnh lẽo bao phủ Từ Bắc Vọng thoáng chốc tản đi, hắn nhìn chằm chằm nàng ta: “Ngươi là?”

Vù vù!

Một chiếc lệnh bài màu tím trôi nổi.

Từ Bắc Vọng lập tức dùng chân khí để thăm dò.

Không hề có danh tự, bên trong lại có một đuôi cá chéo đang quẫy động.

Tử bài của lão đại!

“Ta đã lớn chừng này, nhưng chưa thấy người nào lớn lối như ngươi! May mà ta đã bắt ngay tại trận, nếu không thì ngươi sẽ càng vô pháp vô thiên hơn nữa!”

“Ta thân là cá chép bên trong ao của nương nương, thật là đáng giận mà!”

Đôi chân ngắn củn của tiểu nha đầu bước tới, nàng ta quở trách bằng giọng điệu nghiêm khắc.

Chương 81: Đại tranh chi thế

Từ Bắc Vọng vốn định ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng sau đó lại nhìn chằm chằm nha đầu này rồi đánh giá.

Dáng dấp sao, có thể nói là một lời khó nói hết.

Khuôn mặt bầu bầu, mắt cá chết, lông mày cụt ngủn.

Hắn cung kính dò hỏi: “Cá chép tỷ tỷ, chiêu thức mới vừa rồi là gì vậy?”

Một tiếng tỷ tỷ khiến cho bím tóc sừng dê của nha đầu vểnh cả lên, nàng lầm bầm nói: “Thiên phú của ta, đúng lúc ta có muội muội ruột thịt…”

Từ Bắc Vọng liền hiểu ra, cảm ứng song sinh của cá chép, có thể đồng bộ được hình tượng.

Yêu thú có thể hóa hình người, cấp bậc thấp nhất là tứ giai, tương đương với tu vi tông sư của nhân loại.

“Tỷ tỷ tên là gì?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

Nha đầu xụ mặt nói: “Ngư Tiểu Y.”

“Họ Ngư sao?”

Từ Bắc Vọng hoang mang: “Sao lại là họ Ngư?”

“Ngươi nói Ngư thái giám mập phù sao? Ông ta là Ngư Anh Vũ mà!”

Ngư Tiểu Y nũng nịu nói.

Tên thái giám hám của là một con cá?!

Ngư Anh Vũ, dân gian thường gọi là… Cá thần tài!

Vậy mà lại không phát hiện ra.

Từ Bắc Vọng quả thực sửng sốt: “Chẳng trách ông ta lại tu luyện công pháp kỳ quái thôn phệ vàng bạc này.”

“Đúng đúng.”

Ngư Tiểu Y gật đầu lia lịa, lại tức giận nói: “Đừng có đánh trống lảng, hành vi của ngươi vô cùng xấu xa!”

Từ Bắc Vọng đưa tay khoác lên vai nàng, dịu dàng hỏi: “Tỷ tỷ, ngươi đang làm gì ở trấn Tứ Phương vậy?”

Ngư Tiểu Y cũng không giấu diếm, lập tức ra vẻ cụ non rồi nói: “Ta muốn đến cổ thành Trụy Long ở Tây Châu, dừng lại ở trấn Tứ Phương để đang ăn vặt một chút, không ngờ lại bắt gặp ngươi đang

lớn lối.”

“Cổ thành Trụy Long?”

Từ Bắc Vọng nhìn nàng, “Nơi đó vốn là cấm địa. Theo như truyền thuyết, đó là nơi mai táng của chân long từ vạn năm trước đó.”

“Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn cá chép hóa rồng sao?”

Hóa rồng?

Sắc mặt của Ngư Tiểu Y có chút hưng phấm, bím tóc sừng dê lắc lắc: “Không thể nào, nương nương nói cơ duyên của ta đang ở nơi đó.”

Cơ duyên?

Từ Bắc Vọng chớp chớp, cơ duyên này thì hắn không dám cướp.

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Vậy chúc tỷ tỷ mọi việc đều thuận lợi.”

Nói xong liền chắp tay rời đi.

“Đứng lại!”

Ngư Tiểu Y cong môi, bộ dạng như hận không thể rèn sắt thành thép: “Ngươi không được ỷ thế hiếp người được! Ngươi xem, trong số các đại thiên kiêu, người nào cũng ẩn náu tu luyện, vậy mà ngươi cứ lấy nương nương ra làm chiêu bài để cáo mượn oai hùm.”

“Tốc độ tu luyện của ngươi không chậm hơn khi so với thiên kiêu, đúng lúc sắp có đại tranh chi thế (thế giới xảy ra tranh đoạt), ngươi nên thừa cơ mà quật khởi đi.”

Ta có cái khổ của ta mà. Hơn nữa, cảm thấy ỷ thế hiếp người thực sự thoải mái chết đi được… Nhưng Từ Bắc Vọng vẫn không nói gì.

Phàm là có huyết khí, tất sẽ có tâm đấu tranh.

Thế giới xảy ra tranh đoạt chính là thời điểm huy hoàng rực rỡ của đám thiên kiêu nhất, nhưng cũng là lúc mấy hạng người bình thường bỏ mạng trong bụi trần sử sách.

Ngư Tiểu Y chắp tay sau lưng,, đắc ý nói: “Không bao lâu nữa, Thiên Cơ Các sẽ công bố bảng Thiên Địa. Dựa vào thực lực của ngươi mà muốn xuất hiện trong bảng Thiên, thì chính là mộng tưởng hão huyền.”

Từ Bắc Vọng híp mắt.

Thiên Xu mở ra trước một khoảng thời gian, Thiên Cơ Các sẽ tuyên bố bảng Thiên Địa.

Bảng Địa chính là bảng Thanh Vân, nhưng các thiên kiêu thuộc đạo giáo tầm cỡ, môn phiệt vọng tộc, .. đều đang nhắm vào bảng Thiên!

Mười một năm trước, ba mươi sáu vị trí trên bảng Thiên.

Lão đại đánh bại hai mươi bảy, phế đi tám người!

Đệ Ngũ ma mữ quật khởi, quét sạch đám thiên kiêu cùng thế hệ, sau đó lấn lướt các trưởng bối đi trước với tốc độ khó mà tin được

Nàng chỉ mất vẻn vẹn mười một năm, đã khiến cho Cửu Châu bao phủ trong sương mờ.

Từ khi đại lục Cửu Châu khai thiên lập địa tới nay, chưa có người nào sở hữu tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy!

“Hiên Viên môn phiệt, có một thần tuấn Hiên Viên Trường Khanh.”

“Công Tôn Triết, hai mươi mốt tuổi, truyền nhân của Mặc Gia, người từng chế tạo ra cơ quan con rối có cấp bậc Ngũ phẩm đỉnh phong.”

“Thánh nữ hiện tại của Dao Trì thánh địa, Triều Khuynh Tuyệt; Cơ Minh Tuyệt của dòng tộc Cơ gia, từ nhỏ đã được nuôi trong thánh địa Lạc Hà Cung.”

“Chủng hổ sắp nhập thể của Võ gia, Võ Quân Cơ!”

“Nhạc chích quân tử, bang gia chi cơ, nhạc chích quân tử, vạn thọ vô kỳ.”

“Từ cái tên là có thể nhìn ra được dã tâm của Võ gia, bọn hắn đang hy vọng rằng người này có thể vượt qua đồng bối, thấy thanh thế oai nghiêm trợ giúp cơ nghiệp muôn đời của Võ Chiếu Lập.”

“...”

Ngư Tiểu Y nói liên tục, không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn.

“Sao ánh mắt ngươi lại có vẻ tham lam vậy?”

Nàng nhíu đôi mày nhỏ xíu lại.

Nếu như là sợ hãi, nàng sẽ khinh bỉ.

Nếu như là hưng phấn, nàng sẽ tán thưởng.

Nhưng nếu là tham lam thế kia… Nàng cũng không rõ.

Từ Bắc Vọng thu lại tâm tình, sau đó lắc đầu.

Từng cơ duyên "hình người", thiên phú dị bẩm, tài nguyên ngút trời!

Đều là của ta!

Mang đến đây hết đi!

"Ta thấy bộ dáng ngươi cũng dễ nhìn, cho nên mới nói ngươi nghe."

Ngư Tiểu Y liếc nhìn hắn.

Từ Bắc Vọng khe khẽ cúi mặt, trên khuôn mặt nở nụ cười ấm áp.

Thực ra thì hắn biết rõ, cá chép có lòng tốt chỉ điểm, tiếp thêm động lực cho hắn.

Về phần vì sao lại biết được rõ ràng, Từ Bắc Vọng suy đoán, có lẽ là do bọn hắn đều là người của Phượng Khuyết.

"Được rồi, ta đi đây, cấm ỷ thế hiếp người đấy!"

Ngư Tiểu Y giơ nắm đấm lên, muốn đi.

"Chờ đã!"

Từ Bắc Vọng gọi nàng lại.

Ngư Tiểu Y hạ thấp giọng nói: "Ta không thể để lộ tung tích, nếu như bị đạo giáo viễn cổ phát hiện, chắc chắn ta sẽ bị đem đi hấp."

Từ Bắc Vọng gật đầu, cầm lấy đuôi sam xoáy của nàng quay một vòng, sau đó vẫy tay từ biệt.

Ngư Tiểu Y chả hiểu gì cả, không trung tuôn ra bọt nước, sau đó biến mất.

Từ Bắc Vọng nhìn nàng rời đi, trong lòng thầm nghĩ. Ta đã sờ được cá chép, có thể đổi vận được không đây?

Chương 82: Bùa chú nguyền rủa (1)

Sắc trời chạng vạng, sương mù vờn quanh.

Từ Bắc Vọng tựa vào một tảng đá lớn, nhẹ nhàng vuốt ve cây cổ cầm màu sơn son.

Hắn cảm thấy rất hoang mang, dù đã sử dụng đủ loại thủ đoạn để dò xét, nhưng cây đàn này vẫn chỉ là Huyền giai hạ phẩm.

Tuy nhiên, hệ thống tháp vận khí chắc chắn không sai, bảo vật Huyền giai tuyệt đối không thể khiến nó hiện lên hào quang óng ánh khắp chín mươi ba tầng như vậy.

Nếu như nó đang ẩn giấu huyền cơ, vậy thì khả năng duy nhất là ——

Trận pháp!

Bên trong cây đàn này đang phong ấn một trận pháp.

Vậy thì hắn cần tìm một vị pháp sư cao minh để phá bỏ.

“Tìm Lão Đại là được rồi.”

Từ Bắc Vọng không tiếp tục trì hoãn ở trấn Tứ Phương nữa, hắn cần phải giong ngựa không ngừng để đi tìm trứng Câu Xà.

Sau khi nuốt xong quả trứng đó, hắn sẽ lập tức trở về kinh thành để đi làm tùy tùng cho Lão Đại.

Làm chút việc vặt như bưng trà đổ nước, đấm bóp vai, ấn ấn chân.

Nhưng hắn vẫn không dám ấn vào đôi chân ngọc tuyệt phẩm kia. .

Sau khi thu đàn vào nhẫn trữ vật, nam tử áo trắng cầm một tấm bản đồ trong tay rồi đi lên núi.

Núi xanh ẩn trong làn sương mù, chim bay thú chạy giữa những con đường trong núi đá, tiếng nước suối róc rách thoang thoảng bên tai

Ngoài ra, nơi đây thỉnh thoảng còn có võ giả đi ngang qua để đánh giết yêu thú hoặc tìm kiếm các loại. tài nguyên linh thảo.

Lúc này, Từ Bắc Vọng sắp tiếp cận vách núi trên bản đồ.

Đột nhiên.

Thân thể Từ Bắc Vọng cứng đờ, tóc đen trên vai truyền tới một luồng khí lạnh thấu xương, da đầu dường như sắp bị đông lại!

Đây không phải cảm giác lạnh lẽo thuần túy, mà giống như bản thân đang đứng trong cõi u minh, khiến cho linh hồn không khỏi run rẩy!

Loại cảm giác quỷ dị này khiến Từ Bắc Vọng biến sắc ngay lập tức.

Tách.

Tách, tách. . .

Tí tách!

Thân thể truyền đến một loại âm thanh cực kì nhỏ, huyết dịch nhỏ lên xương cốt.

Hắn xốc ống tay áo lên, biểu lộ trong nháy mắt âm trầm.

Trên cánh tay có một khối ban màu đỏ hình tròn như con ngươi, bên ngoài bao bọc vật chất màu xanh trắng, ở giữa bọc một vòng xoáy đen như mực.

Con ngươi dày đặc giống như mạng nhện, vòng xoáy hai cánh tay nhanh chóng chuyển động.

Nguyền rủa!

Ai thi triển bùa chú nguyền rủa với ta! ! !

Oanh!

Hai con ngươi Từ Bắc Vọng xích hồng, hắn nhanh chóng vận chuyển chân khí trong cơ thể.

Nguồn linh khí ở Huyệt Khí Hải ban đầu chảy xuôi cuồn cuộn như Trường Giang, Hoàng Hà, giờ đây lại như một khe suối sắp khô cạn.

Tu vi Bát phẩm đỉnh phong chợt giáng xuống đến Cửu phẩm, chân khí vẫn đang bị vòng xoáy hấp thu với tốc độ khủng khiếp .

“Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.”

Từ Bắc Vọng ôm hi vọng cuối cùng, hắn dùng chân khí còn sót lại vận chuyển đến Huyệt Khiếu.

Ông!

Thân thể giống như bị một ngọn núi áp chế gắt gao, huyết khí mênh mông trong thể phách dần dần suy kiệt.

Hắn trút bỏ tấm áo trắng, gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nét dữ tợn, giống như thú dữ đang phát cuồng vì khát máu.

Một đồ án hình xích sắt to cỡ miệng chén xuyên qua lồng ngực rồi quấn lấy toàn bộ thân thể Từ Bắc Vọng, bản thân hắn cũng giống như bị trói chặt trong đó

Con ngươi thôn phệ chân khí, xích sắt trói buộc thể phách.

Bùa chú nguyền rủa này vô cùng âm tàn!

Nếu không phải từng tu luyện công pháp nghịch thiên giống như Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, chắc chắn hắn sẽ trực tiếp bị xích sắt quấn chặt, ngạt thở mà chết!

Chân khí dần dần suy kiệt, một tia linh lực còn sót lại du động trong thân thể, đối kháng với vòng xoáy trong con ngươi.

Huyết Tàm Cổ kháng độc!

Bao gồm cả độc nguyền rủa!

Tu vi hiện giờ của Từ Bắc Vọng rơi xuống Luyện Khí cảnh, may mắn là vẫn chưa đến mức mất hết tu vi.

Từ Bắc Vọng cảm thụ cơn đau kịch liệt, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ.

“Lập tức trở về kinh giải trừ nguyền rủa!”

. . .

. . .

Cung Thái Sơ.

Trên vách tường vàng son lộng lẫy đang treo lơ lửng mấy vạn tấm lệnh bài, mỗi lệnh bài đều vẽ hoa văn phượng hoàng sinh động như thật.

Trong đó, một số tấm lệnh bài bị đứt gãy thành hai nửa.

Một thân ảnh váy tím bao phủ trong hào quang xuất hiện trước điện.

Đôi mắt phượng xanh bích của nàng híp lại, nhìn chằm chằm một lệnh bài màu cam.

Ở giữa lệnh bài xuất hiện một vết đứt gãy, gần như bị cắt thành hai đoạn.

“Phế vật.”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo vô cùng, không có một chút nhiệt độ nào.

Ầm ầm!

Không gian nổi lên một cơn gió dữ, bầu không khí trong điện các trở nên vặn vẹo, một cỗ ánh sáng rực màu hồng nhạt bộc phát từ trên người nàng, sau đó lại biến mất chỉ trong chớp mắt.

…

…

“Quay lại đây!”

Đột nhiên nghe thấy lời này, tên kiếm khách ngồi dưới tàng cây trợn to mắt, cả người nhảy bật lên.

“Là ai đang nói chuyện?”

“Là ai?”

Kiếm khách vô cùng sợ hãi, đôi mắt chấn kinh quét khắp bốn phía trong sơn cốc.

Hắn ta chợt nhìn thấy một tà áo trắng giữa làn sương mù.

Trong chốc lát, hắn ta giật mình thon thót, sau lưng nổi hết da gà, da đầu căng ra, giống như sắp là bổ lấy xương sọ đến nơi.

Vị nam tử đang bước tới có dáng người thon dài, nhưng mái tóc dài có màu máu!

Cả đầu huyết sắt!

Cả người hắn ta bị bao phủ trong màn sương màu đen, bộ dạng tựa như ác quỷ địa ngục.

“Quay lại đây!”

Thanh âm lạnh lẽo như hầm mộ.

Tên kiếm khách run rẩy cả người, hắn ta không dám ngỗ nghịch, sợ bị con quỷ trước mắt nuốt chửng.

Hắn khẽ nhúc nhích bàn chân, rốt cục cũng đi tới gần con quỷ áo trắng

“Tiền bối, van cầu ngài đừng lạm sát kẻ vô tội!”

Hai chân kiếm khách run run rẩy rẩy, bị dọa đến mức khuỵu ngã ầm một tiếng rồi quỳ trên mặt đất.

Hắn ta cúi đầu, vụng trộm quan sát thực lực của đối phương.

Ha!

Trong chốc lát, tên kiếm khách bỗng nhiên đứng dậy.

“Luyện Khí?”

“Một tên Luyện Khí Cảnh là ngươi mà cũng dám làm càn ở trước mặt Cửu phẩm như ta! ?”

“Thật sự là hoang đường ly kỳ!”

Sự sợ hãi ở đáy mắt kiếm khách lập tức biến mất, ngược lại là lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Hắn ta suy đoán, tên tiểu tử trước mắt nhất định đã bị tẩu hỏa nhập ma khi đột phá Luyện Khí Cảnh.

Khi không lại bị một con kiến hôi uy hiếp, thật sự là sỉ nhục a!

“Ngươi muốn chết ư?”

Ngữ khí nặng nề, áp lực vang vọng.

Tên kiếm khách khẽ giật mình, một kẻ Luyện Khí Cảnh sao lại có uy áp kinh khủng như thế?

Chương 83: Bùa chú nguyền rủa (2)

Tên kiếm khách tiếp tục dò xét, sau đó bị dọa đến mức suýt mất hồn.

Mặc dù hai con ngươi của người này nhiễm một lớp màu hồng, nhưng ngũ quan tuấn mỹ dị thường.

Gương mặt này rất quen thuộc a!

Chân dung của thiên kiêu trong bảng Thanh Vân xuất hiện khắp nơi ở Cửu Châu đại lục.

Từ Bắc Vọng!

Một vị thiên kiêu không sợ cường thế!

“Từ công tử đại nhân đại lượng, xin tha tiểu nhân một mạng đi.”

Tên kiếm khách lại quỳ phục trên mặt đất, tiếng khóc lúc này mang theo nỗi nghẹn ngào sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Vị nam tử áo trắng nhìn hắn ta mấy giây, lạnh giọng nói: “Đi theo ta, nếu dám chạy trốn thì giết cả nhà ngươi!”

Hắn ta vừa dứt lời thì lập tức xoay người bước đi.

Tên kiếm khách phát lạnh cả người, tứ chi cứng đờ.

Giết cả nhà ta?

Từ ác lieu tàn nhẫn vô tình giống như đồn đại, hắn nói được tuyệt đối làm được!

Tên kiếm khách lau nước mắt ở khóe mắt, sau đó đứng dậy đi theo đằng sau Tử Bắc Vọng.

Thật thật không may đến cực độ!

Lần này sinh tử khó liệu, còn liên lụy cha mẹ.

Trời xanh sao mà bất công!

Từ Bắc Vọng mang theo sắc mặt âm trầm mà đi đến vách núi.

Hắn từ bỏ ý định hồi kinh.

Nếu như trên đường đụng phải cừu nhân, hoặc là hạng người lòng dạ khó lường, thì hắn căn bản không thể chống đỡ được vì trạng thái trúng phải nguyền rủa như bây giờ. Hơn nữa, liệu có thể kiên trì đến kinh thành hay không cũng là ẩn số.

Chỉ có thể liều một lần.

Nuốt trứng Câu Xà, Huyết Tàm Cổ, cùng với đan dược luyện thể là Huyết Sát Thảo.

Nếu có thể đột phá đến tầng thứ hai của Bắc Minh Thần Công, hắn sẽ có cơ may phá vỡ bùa chú nguyền rủa.

Nhưng hắn không dám xuống vách núi.

Lúc Lão Đại bảo hắn đi tìm, nàng nói rõ trong động không có Câu Xà. Nếu không, dựa theo thực lực của hắn thì không có khả năng lấy được trứng ngay dưới mắt Linh thú.

Nhưng Từ Bắc Vọng biết chắc sẽ còn có nguy hiểm khác, tỉ như độc tố hủ hóa ở vách động của Câu Xà, cùng với yêu thú chiếm cứ trong động.

Dưới trạng thái hiện tại, Huyết Tàm Cổ phải chống cự xích sắt nguyền rủa, một khi đụng tới độc tố khác xâm lấn, có lẽ không bảo hộ được Từ Bắc Vọng.

“Từ công tử, đến tột cùng đi nơi nào?”

Sau lưng truyền đến giọng nghẹn ngào của kiếm khách.

Hắn ta càng ngày càng sợ hãi!

Tóc của kẻ ác họ Từ lại biến thành màu đen nhánh, đỉnh đầu tụ sương mù đỏ như máu.

“Sắp đến rồi.”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng càng ngày càng khàn khàn.

Hắn xuống núi, trên đường gặp phải kiếm khách này.

Tháp khí vận chín mươi hai tầng.

Cũng không phải ánh sáng do cơ duyên mang đến, mà đây là số tầng

vốn có, đã vượt xa tứ đại danh bổ của Lục Phiến Môn.

Người này thực lực yếu ớt, nhưng vận may tề thiên, là một võ giả có đại khí vận.

Nếu như hắn ta vào động, có thể tìm đường sống trong chỗ chết, mang trứng Câu Xà ra.

Sau nửa canh giờ, đi tới một vách núi.

“Nhảy xuống đi.”

Từ Bắc Vọng xoay người, sắc mặt sâm nhiên.

Kiếm khách mềm nhũn chân, buồn bã khóc cầu:

“Từ công tử, bỏ qua cho tiểu nhân đi, ngài là đại nhân vật ở Cửu Châu, sao phải giết hại một người bình thường.”

Nếu như có thực lực, hắn ta tuyệt đối sẽ phản kháng.

Nhưng nam nhân trước mắt kinh khủng ngập trời, cố ý ẩn nấp tu vi, dẫn dụ người khác động thủ.

Dám phản kháng hắn, đó là châu chấu đá xe, chỉ tăng thêm một con đường chết.

“Không nhảy, giết cả nhà ngươi.”

“Nhảy xuống, ta nợ ngươi một ân tình.”

Từ Bắc Vọng đi đến trước mặt kiếm khách, đưa tay bóp cổ họng hắn ta, âm thanh lạnh lùng nói:

“Chẳng lẽ ngươi muốn tầm thường vô vi?”

“Ngươi không muốn mạnh lên ư, trở thành kẻ được hàng tỷ người Cửu Châu kính ngưỡng.”

Kiếm khách nhìn thấy con ngươi kinh khủng trên mu bàn tay, càng bị dọa đến bay hết hồn phách.

Kẻ ác này đến tột cùng tu luyện ma công nào?

Từ Bắc Vọng dùng sức bóp chặt yết hầu, ngữ khí lộ ra sát cơ: “Ta đếm đến ba.”

“Một!”

“Hai! !”

“Ta. . . Ta nhảy, ta nhảy xuống núi!”

Kiếm khách vẻ mặt cầu xin, âm thanh run rẩy.

Từ Bắc Vọng buông tay ra, xoay người sang chỗ khác, che giấu vết máu rỉ ra từ khóe miệng.

“Bên dưới vách núi có một hang động, trong động có quả trứng, tìm được trứng, đưa cho ta.”

“Nếu xảy ra sai lầm, giết cả nhà ngươi, tru sát người thân bạn bè ngươi, phàm là người quen ngươi, đều phải chết.”

Bạch bào đi đến bên vách núi, dưới vực sâu truyền đến tiếng vang lạnh lùng.

Kiếm khách đau thương cười một tiếng, lạnh cả người, trái tim giống bị một đôi tay nắm lấy, đã sớm mất đi năng lực suy tính.

Hít!

Hắn ta nhắm mắt lại, mạnh mẽ một phát, rơi xuống vực sâu.

“Khục. . .”

Từ Bắc Vọng rốt cuộc không chặn được đau đớn, ho mạnh ra một ngụm máu tươi xanh đen.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không khí đêm khuya bên vách núi âm lãnh, mái tóc Từ Bắc Vọng đỏ ngòm đón gió phiêu đãng, cả người tựa lên gốc cây.

Má trái bắt đầu hiện lên con ngươi, xích sắt kia lan tràn đến cổ.

….

….

Ầm ầm!

Bên trong tầng mây, một tiếng phượng hót vang lên xông thẳng tới tầng trời cao, Hỏa Phượng to lớn dài chừng mười trượng bay lượn trong màn đêm.

Nữ tử váy tím đứng bên trên Phượng Hoàng.

Mắt phượng xanh biếc của nàng đột nhiên nở rộ hai vệt sáng quỷ dị, xuyên thấu bầu trời, nhìn chăm chú tên áo trắng trên vách núi ở xa xa.

“Phế vật, mới đi ra ngoài một chuyến mà đã sắp chết rồi.”

“Ngang ngược càn rỡ, ỷ thế hiếp người, lúc này bản cung ngược lại muốn xem xem ngươi có năng lực gì.”

Chương 84: Đột phá tầng thứ hai, Thất phẩm

Đêm khuya.

Gió núi phần phật thổi bay tà áo trắng, từ xa nhìn lại tựa như một lá cờ cô độc mà tuyệt vọng.

Hắn đứng sừng sững trên vách đá vạn trượng, quay lưng vào thiên địa mênh mông hắc ám.

Đôi mày kiếm hiện lên con ngươi huyết sắc cực kỳ đáng sợ, xích sắt bao phủ cả khuôn mặt, dường như muốn gắt gao bóp chặt đầu hắn ta.

Từ Bắc Vọng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, gần như không đứng thẳng nổi.

Hắn chậm rãi ngồi xổm người xuống, cảm thấy cô độc cùng mỏi mệt hơn bao giờ hết.

“Từ… Từ công tử…”

Thanh âm yếu ớt phát ra từ trong màn đêm tĩnh mịch, cho nên lại càng rõ ràng hơn nữa.

Bên vách núi xuất hiện một đôi bàn tay thô ráp tràn đầy vết máu, tên kiếm khách buộc eo bằng dây leo, đang leo lên trên vách đá.

Từ Bắc Vọng bỗng nhiên mở mắt, bắt lấy cánh tay, dùng hết sức lực cuối cùng của mình để kéo tên kiếm khách lên.

Toàn thân hắn ta dính đầy tinh huyết xanh vàng, làn da bị mài rách,

lộ ra gân xương, trông vô cùng thê thảm.

“Trứng đâu?”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng quát lớn.

Tên kiếm khách thở hổn hển, gian nan giương mắt, gan mật như bị vỡ ra, bị hù dọa đến nỗi suýt rơi lại về vách núi.

Tên kiếm khách nhìn thấy đỉnh đầu ác liêu có từng đóa từng đóa mây đen quỷ quyệt không ngừng vờn quanh, tựa như quỷ vực đang thống khổ giãy dụa vì nghiệp hỏa thiêu đốt, tội nghiệt chìm nổi.

Từ ác liêu này, đến tột cùng đang tu luyện cái gì?

“Ta hỏi ngươi, trứng ở đâu?”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn ta.

Cho dù nghe thấy ngữ khí của đối phương đã trở nên suy yếu, tên kiếm khách vẫn không dám sinh ra ý nghĩ thừa thãi nào, chỉ chỉ lồng ngực phình lên của mình.

Từ Bắc Vọng giật y phục đã vỡ vụn của hắn ta ra, quả nhiên có một quả trứng hình bầu dục màu trắng noãn.

Kích thước to bằng trứng ngỗng, lớp vỏ ngoài cứng rắn.

“Cút sang một bên, nếu không chết!”

Từ Bắc Vọng khoanh chân ngồi xuống.

Nhìn ánh mắt vặn vẹo trên mặt, kiếm khách tranh thủ thời gian nhắm mắt, nhúc nhích bò trên mặt đất.

Ông!

Từ Bắc Vọng dựa vào Huyết Tàm Cổ để chống cự, dùng một tia chân khí còn lại để mở nhẫn trữ vật ra.

Vũ trụ hỗn độn chỉ có một vị thần, đó chính là Tử thần.

Ngươi sắp giáng lâm rồi ư?

“Còn chưa đến lúc.”

Từ Bắc Vọng nhe răng cười.

Oanh!

Hắn mở bình máu ra, Huyết Tàm Cổ bộc phát ra huyết khí kinh khủng, màu máu tươi bao phủ toàn bộ vách núi, linh thảo đan dược tản ra sát khí doạ người.

Trên trời cao, mây mù cuồn cuộn.

Cảm xúc bình tĩnh của Đệ Ngũ Cẩm Sương rốt cục nổi lên gợn sóng.

Sắc mặt có chút kinh ngạc, nàng dường như nhìn không thấu công pháp này.

Sau thời gian nửa nén hương, hư không kịch liệt vặn vẹo, Hỏa Phượng Hoàng bay lượn bên trong tầng mây, nữ tử váy tím tiêu tán biến mất.

...

"Rống!"

Vào thời điểm Từ Bắc Vọng nuốt trứng Câu Xà, giữa không trung xuất hiện một con rắn nhỏ, cái đuôi phân nhánh bày ra hình dáng móc câu bén nhọn, toàn thân bao phủ lớp vảy màu vàng.

Bóng dáng Câu Xà giãy dụa trong sương máu.

Sau đó, từng loại trùng giống như yêu thú xuất hiện chồng chất.

Oanh!

Ầm ầm!

Từng vòng từng vòng huyết sắc gợn sóng khuếch tán lan ra, bao phủ toàn bộ khu vực trong phạm vi mười dặm.

Sát khí kinh khủng, thanh thế cuồn cuộn như muốn nuốt chửng đêm tối.

Ánh mắt tên kiếm khách tràn đầy rung động kinh hãi, cảnh tượng này dường như đã khiến hắn được mở mang tầm mắt.

Động tĩnh khi tu luyện cỡ này là của tên thiên kiêu trẻ tuổi sao?

Mức độ náo động có thể so với Tông Sư!

Thật sự là quá bất hợp lí!

Từ Bắc Vọng nhắm mắt, chân khí không còn sót lại bao nhiêu, chỉ có thể chảy từng giọt ở khiếu huyệt giống như truyền nước.

Bành!

Một tiếng động nổ tung truyền đến từ bên trong cơ thể.

Một luồng huyết sát vọt về phía hắn, khí huyết đột nhiên tăng vọt!

Hai con ngươi Từ Bắc Vọng phiếm hồng, hắn bỗng nhiên bắt lấy xích sắt trên làn da, ra sức kéo một cái.

Xích sắt vốn đang quấn chặt cơ thể căng cứng của Từ Bắc Vọng chợt lắc một cái thật mạnh, bùa chú hiện ra từng vết nứt, phù văn màu đen lấp lóe nhảy lên bên trên sợi dây xích sắt.

Khí huyết mênh mông lại lan tràn toàn thân, thân thể có được lực lượng quen thuộc thêm một lần nữa!

“Ầm ầm!”

Một tiếng vang động ầm trời, bụi đất tung toé khắp nơi.

Dưới tác động của sóng khí, tên kiếm khách trực tiếp bay ngang về phía sau hơn mười trượng, phun ra máu tươi tung toé.

Không trung tích tụ một tầng mây huyết sắc thật dày, đất đai dưới chân đỏ thắm một mảnh, giống như thấm đầy máu tươi.

Ngay cả bầu không khí xung quanh cũng tràn ngập một cỗ sát khí làm cho hắn ta hít thở không thông.

Một sợi dây xích giãy dụa bên trong sương máu nồng đậm, sau đó dần dần bị nuốt chửng, mà vòng xoáy hình con ngươi xoay tròn cũng nhanh chóng bị hòa tan.

Không biết qua bao lâu, nam tử áo trắng chậm rãi đi ra từ trong sương máu.

Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công tầng thứ hai đã nuốt chửng bùa chú nguyền rủa, hồi phục huyệt Khí Hải trong cơ thể.

Cảnh giới Bát phẩm đỉnh phong còn chưa vững chắc, vậy mà hắn đã trực tiếp đột phá đến Thất phẩm hạ giai!

Đi qua Quỷ Môn Quan một lượt, liền nhân họa đắc phúc?

Từ Bắc Vọng cười lạnh lùng.

Con bướm vẫy cánh đủ để gây nên một trận gió lốc.

Hắn là người xuyên sách, dù định mệnh đã hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn ghi nhớ khắc sâu đối với bùa chú nguyền rủa hình con ngươi này.

Chỉ cần bắt được khí tức, lại lấy tinh huyết của chín nữ đồng để làm vật dẫn, thuật sĩ liền có thể thi chú.

“Ngươi nên học một ít từ ta, hoặc là không làm, hoặc là làm đến cùng.”

“Hiện tại ta còn sống, cho nên ngươi phải chết rồi.”

“Yên tâm, cả nhà ngươi đều sẽ chết cực kì thảm!”

Sát cơ trong mắt Từ Bắc Vọng gần như hoá thành thực thể, giống như một con hung thú thượng cổ đang liếm máu kiếm ăn.

Vách núi yên lặng như tờ, gió đêm chầm chậm.

Tên kiếm khách nằm rạp trên mặt đất, cả thân thể run lẩy bẩy.

Nam tử áo trắng lúc này và lúc trước tưởng như hai người khác nhau, dung mạo tuấn mỹ vô cùng, khí chất siêu nhiên thoát tục đã được khôi phục.

Hắn đứng một mình trong màn đêm tĩnh mịch, nhưng cảm giác áp bách kinh khủng so với trước đó lại càng sâu hơn một tầng!

Chương 85: Ấm áp thoải mái dễ chịu (1)

“Ngươi tên là gì?”

Thanh âm ôn nhuận truyền đến.

“Sở… Sở Phong.”

Tên kiếm khách gian nan nhấp nhô cổ họng.

Tên này cũng rất phù hợp với danh từ “phế vật”, Từ Bắc Vọng dạo

bước đến trước người hắn, quan sát hắn ta: “Ta không phải người tốt, nhưng không làm được chuyện lấy oán trả ơn, ta nợ ngươi một ân tình.”

Sắc mặt Sở Phong triệt để trắng bệch, run giọng nói: “Không cần, không cần trả ân.”

Kẻ ác báo thù cũng có điểm dừng.

Kẻ ác báo ân cửa nát nhà tan!

Để bảo vệ tính mệnh, nhất định phải rời xa loại người này.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn ta mấy giây, đột nhiên trong lòng bàn tay tuôn ra chân khí, vỗ về phía Sở Phong.

Bành!

Xương cốt đứt gãy, máu tươi phun ra!

“Ha ha ha ha —— ”

Sở Phong đau đến sắp hôn mê, nội tâm trực tiếp sụp đổ, hắn cười ra nước mắt, giống như kẻ điên.

Trên cuộc đời này, vì sao lại tồn tại kẻ ác lãnh huyết tàn nhẫn như vậy?

Coi chúng sinh như sâu kiến cỏ rác, muốn giết thì giết, muốn tra tấn thì tra tấn!

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng nhíu mày, đáy mắt hơi có vẻ thất vọng.

Đoạt bảo thất bại!

Sở Phong này mặc dù nghèo rớt mồng tơi, nhưng ít ra vẫn có một thanh kiếm rách Hoàng giai.

Theo quá trình bình thường, sau khi chà đạp hắn ta, hệ thống đoạt bảo sẽ trực tiếp cướp đoạt.

Nhưng bây giờ lại không có bất kỳ phản ứng nào, có nghĩa người này không phải thiên mệnh chi tử.

Diệp Thiên chín mươi bảy tầng, người này chín mươi hai tầng.

Giới hạn của thiên mệnh chi tử đến tột cùng là tầng thứ mấy?

“Đừng kêu!”

Từ Bắc Vọng quát lạnh một tiếng, vung ra ba món đồ từ nhẫn trữ vật, bình tĩnh nói: “Về sau gặp phải phiền phức không thể giải quyết được thì cứ tới tìm ta.”

Mặc dù không phải thiên mệnh chi tử, nhưng cũng là hạng người đại khí vận, nhất định phải chặn ngang cơ duyên của hắn ta.

Nước mắt Sở Phong không ngăn được chảy xuống, nội tâm điên cuồng gào thét: “Gặp ngươi, coi như ta xui xẻo tám đời! ! Về sau nghe được tên của ngươi, ta tuyệt đối chạy trốn!”

Ánh mắt mơ hồ nhìn về phía đất bụi, bắt gặp một bản kiếm phổ, hai bình đan dược.

Trong chốc lát, ánh mắt trở nên chấn kinh, sau đó là cuồng hỉ!

[Thiên La Nhiễu Chỉ Kiếm phổ], Địa giai hạ phẩm! !

Hai bình đan dược chữa thương Huyền giai thượng phẩm !

“Điều này. . . điều này sao có thể!”

Sở Phong không để ý cơn đau kịch liệt nơi cánh tay, hắn gắt gao nắm lấy kiếm phổ, sục sôi nói:

“Từ công tử…”

“Từ công tử, tại hạ nguyện phụng ngươi làm chủ, làm tùy tùng cho ngươi!”

Thanh âm hưng phấn quanh quẩn vách núi, nam tử áo trắng sớm đã biến mất ở trong màn đêm.

….

….

Kinh thành, sáng sớm.

“Keng!”

“Keng!”

“Keng!”

Trống Vũ Bảo vang lên thùng thùng, chiêng vàng Tất Lật cùng với các âm thanh lễ nhạc chậm rãi truyền đến từ ngoài thành.

Ầm ầm!

Mấy trăm kỵ sĩ vây quanh một cỗ liễn xa được đúc từ các loại nguyên liệu thiên tài địa bảo, phía trước là một con yêu thú đầu rắn thân ngựa đang kéo xe, thỉnh thoảng nó lại phát ra âm thanh như sấm sét.

“Mau nhìn, Thái tử Sở quốc giáng lâm!”

“Không hổ là hạng nhất Thanh Vân bảng, trận thế này rất khủng bố!”

“Nói qua nói lại, đám thiên kiêu khắp Đại Càn chúng ta có lẽ nên cảm thấy nhục nhã khi để Thái tử của một nước phụ thuộc chiếm lấy vị trí đầu bảng!”

Rất nhiều võ giả kinh thành nhìn thấy chiếc liễn xa kia, ai nấy đều trở nên chấn động.

Sở quốc nằm chếch một góc, diện tích chật hẹp nhỏ bé, vẻn vẹn chỉ bằng một vài quận huyện của Đại Càn. Nơi đó vẫn luôn tôn kính gọi Đại Càn là mẫu quốc, tuy thực lực quốc gia rất yếu, nhưng trong nước lại có một tòa Tắc Hạ Học Cung, mỗi đời cung chủ đều là cường giả Thánh Cảnh nhất phẩm!

Chính bởi vì cung chủ hùng mạnh như thế, khiến triều đình Đại Càn kiêng kị vô cùng, không dám thôn tính Sở quốc, ngay cả các quốc sách chế định liên quan cũng mong manh như lớp băng mỏng.

Dù sao thì một vị Thánh Cảnh rất khó giết chết, một khi hắn ta trả thù, bách tính Đại Càn nhất định rơi vào cảnh lầm than.

Sự cân bằng vi diệu này cứ thế được giữ gìn suốt bao đời qua, Sở quốc hàng năm triều cống, Đại Càn cũng không can thiệp nội tình chính trị trong Sở quốc.

Thái tử đương thời tên là Khương Vô Kỵ, tục truyền là người có thể chất thần bí, từ khi hắn mười tám tuổi đã quét ngang tất cả các thiên kiêu cùng thế hệ, ép cho đám người kia không thở nổi!

“Hi vọng trủng hổ của Vũ gia sẽ không để cho bản vương thất vọng. Nếu như hắn có thể chịu nổi một kích của ta, vậy thì cũng không tới mức nhàm chán.”

(*)trủng hổ: mãnh hổ trong mộ đá, ý chỉ tuyệt thế thiên tài ẩn nhẫn

đợi thời quật khởi

Bên trong liễn xa, một vị nam tử ước chừng hai mươi hai tuổi, dung mạo hắn ta toát lên nét trong sáng thanh liêm, trên đầu đội kim quan (mão vàng), trên người khoác áo lông vũ màu đen, hoa văn nhật nguyệt, sơn hà, tinh huy xen lẫn vào nhau, cả người toát ra khí tức tôn quý khó nói thành lời.

Thiên Xu sẽ được mở cửa vào năm tiếp theo, trùng hợp ngay thời điểm xảy ra Đại Tranh Chi Thế, vì vậy, rất nhiều thiên kiêu lánh đời sẽ từ từ nổi lên mặt nước.

Khương Vô Kỵ hắn ta thân là người trẻ tuổi lộng lẫy nhất thời nay, có thể nói là thần thoại hình người trong cùng thế hệ, sao có thể không tạo thế dương danh chứ?

Trước tiên trấn áp trủng hổ không biết mùi đời, sau đó lại khiêu chiến các Thánh tử, Thánh nữ của những đạo giáo tiếng tăm!

Một đường bễ nghễ vô địch!

Bất kỳ kẻ nào đi chăng nữa, một khi gặp phải hắn ta, tất cả đều trở thành vật làm nền!

“Người kia chính là Tạ Nhược Hư của Tắc Hạ Học Cung, thiên kiêu đứng hạng ba trên bảng Thanh Vân!”

“Trong buổi lễ triều thánh ở văn miếu lần này, Tạ Nhược Hư chắc chắn sẽ chiếm hết mọi sự chú ý, thậm chí còn có thể giành được cơ hội hiểu thấu đáo đại đạo của Nho gia!”

“Đại Càn mênh mông vốn là vùng đất sản sinh Nho học viễn cổ, sao lại không có kẻ đọc sách Nho gia nào có thể áp chế nhuệ khí của hắn ta?”

“Nếu như văn khí đều bị người này cướp hết, vậy có nghĩa là văn khí của Đại Càn sẽ trở nên suy kiệt hay không?”

Một thư sinh đi bên cạnh liễn xa, áo to mũ rộng, tay cầm quạt lông, lấy khăn buộc đầu, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Cứ năm năm một lần, văn miếu cảm ứng sao Văn Khúc chòm Bắc Đẩu. Đến lúc đó, văn khí mênh mông lan tràn khắp nơi, Đại Càn sẽ tổ chức thánh lễ hành hương.

Người đọc sách từ khắp nơi trên Cửu Châu đều có thể đến văn miếu

tại kinh thành cảm ngộ pho tượng thánh nhân, sau đó thu hoạch cơ duyên dựa vào ngộ tính thiên phú của bản thân.

Mà lần này, không ai có thể nổi bật hơn Tạ Nhược Hư của Tắc Hạ Học Cung!

Chương 86: Ấm áp thoải mái dễ chịu (2)

“Văn khí bị cướp đoạt thì đã đành, vậy mà Thái tử của Sở quốc cứ mượn cớ thịnh hội để khiêu chiến với đám thiên kiêu Đại Càn hết lần này tới lần khác.”

“Hắn không phải cố ý đến đây để làm chúng ta mất mặt ư? Quả thật biết cách khiêu khích nha!”

“Ôi, người ta đường đường thái tử một nước, Đại Càn chẳng lẽ cứ thủ mà không chiến? Tội danh làm mất thể diện của đế quốc thì ai có thể gánh vác?”

“Thương bộ khoái của Lục Phiến Môn đâu?”

“Thương Dục đang ở quận Lang Gia rồi, một Đại Hội Võ Lâm vốn chẳng ra gì mà hắn ta lại vui vẻ chạy tới đó để chủ trì. Có lẽ hắn đã sớm nhận được tin tức nên kiếm cớ chạy mất.”

“Ngươi nói là, đến cả Thương thiên kiêu cũng không có dũng khí giao thủ luận bàn?”

“Chắc chắn rồi! Người có thể dập tắt khí thế kiêu ngạo phách lối của Khương Thái tử chỉ có thể là Hứa Trường Cung, thiên kiên hạng hai trên bảng Thanh Vân!”

Võ giả đứng hai bên đường Chu Tước đang nghị luận ầm ĩ, trong lời nói ẩn chứa xúc cảm thất bại nồng đậm.

Ngược lại, thần sắc của đám quan lại trong triều đang đứng ở Thừa Thiên Môn có vẻ khá nhẹ nhõm.

Tuy nói Khương Vô Kỵ có danh xưng vô địch trong thế hệ thiên kiêu trẻ tuổi hiện nay

Nhưng đó là trong núi không hổ, con khỉ làm đại vương!

Vũ gia đã truyền tín hiệu ra bên ngoài, trủng hổ tiềm tu mười năm đã vào kinh thành!

Hơn nữa, Cơ Minh Nguyệt của Hoàng tộc Cơ thị cũng đã bước ra khỏi thánh địa Lạc Hà Cung!

Cho dù không hiểu rõ trủng hổ Vũ gia là người như thế nào, nhưng xét từ tư thế ngang nhiên tự tin của Vũ gia, bất kỳ ai cũng đều suy đoán rằng tu vi của người này sâu không lường được!

Cho dù là thiên kiêu hạng nhất bảng Thanh Vân, một khi vấp phải chiến bại, không phải cũng là vác đá nện chân mình ư?

Vũ gia dám ứng chiến, chứng tỏ đã nắm chắc phần thắng!

Liễn xa cuồn cuộn đi tới phía hoàng thành.

Đột nhiên.

Thanh âm huyên náo lập tức an tĩnh trở lại, thậm chí còn lặng ngắt như tờ.

Nam tử mặc một bộ áo trắng xuất hiện ở cuối đường, như khuê như bích, thần vận độc siêu.

Dưới bầu không khí tĩnh mịch, hắn ra đón nhận ánh nhìn từ hàng ngàn dân chúng, nhưng biểu lộ trên mặt lại không có chút sóng gió chập trùng nào.

Từ công tử!

Người có thể dùng một chiêu đánh bại tộc nhân Lục phẩm hạ giai của Khổng thị tại quận Lang Gia, giai thoại này giống như đá lớn rơi vào trong hồ, gây lên sóng to gió lớn ở Cửu Châu!

Thứ hạng của hắn trong bảng Thanh Vân trực tiếp nhảy lên số bảy!

Tốc độ quật khởi nhanh tới mức làm cho người người kinh hãi!

Một người cường thế can đảm là hắn đã trở về rồi!

Khương Vô Kỵ ngồi bên trong liễn xa, khi nhìn thấy nam tử áo trắng đang đi tới, hắn tự nhiên mở miệng: “Từ thiên kiêu, ngươi muốn đánh với bản vương một trận không? Bản vương cho ngươi tư cách này.”

Oanh!

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

Đám người xôn xao, chấn kinh vạn phần!

Chưa gì đã bắt đầu tranh đấu rồi?

Từ Bắc Vọng không hề biến sắc mà tiếp tục đi về phía hoàng thành.

“Bản vương từng đặt chân ở đỉnh núi, nhưng lại chưa bao giờ rơi xuống thung lũng. Một khi bản vương ở đây, thiên kiêu Cửu Châu ai dám tự xưng bất bại? Ai dám tự xưng vô địch?”

Khương Vô Kỵ lắc đầu, từng bước một đi xuống liễn xa, dường như tiếc hận nói: “Nếu như ngươi không sinh sai thời, thì dựa vào thiên phú này, ngươi nhất định đạt đến tu vi đỉnh phong.”

“Đáng tiếc, vị trí đỉnh núi kia chỉ cómột người đứng, rất xin lỗi, đó chính là bản vương.”

Ngữ khí hắn ta có chút phong khinh vân đạm, nhưng cũng cuồng vọng đương nhiên.

Sâu kiến Lục giai hạ phẩm, hắn ta đã có thể dùng một đầu ngón tay nghiền chết từ năm ngoái rồi.

Chỉ dùng một ngón tay thôi!

Cái gọi là Từ công tử, không thể tránh khỏi số kiếp trở thành một trong những hòn đá kê chân của hắn ta.

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu lông mày, tên Sở quốc làm ra vẻ này khiến người ta rất chán ghét.

“Xem ra chiến ý của ngươi không đủ, vậy tùy thời chờ ngươi khiêu chiến bản vương.”

“Bản vương hiểu rõ, thực lực ngươi tuyệt đối không chỉ dừng lạn ở hạng bảy bảng Thanh Vân.”

Khương Vô Kỵ bước sang bên cạnh, ngữ khí ngược lại có thêm hứng thú.

Trong vô số ánh mắt mong chờ, Từ Bắc Vọng không dừng lại, chắp tay đi về phía điện Dao Quang.

Vườn ngự uyển hoàng thành, dần dần rời xa náo nhiệt ồn ào.

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng dần dần âm trầm.

Hắn rất khó ngăn chặn sát cơ dâng lên muốn trào ra, đã không thể kìm nổi muốn rung chuông tang cho cừu nhân.

Nhưng hắn phải âm thầm bày bố.

Giết một người hoàn toàn không đủ, nhất định phải giết cả nhà để xả hận!

. . .

. . .

Điện Dao Quang.

“Hai tháng không gặp nương nương như cách ba mươi năm, nương nương cung an chứ?”

Từ Bắc Vọng cung kính thi lễ, đánh giá bờ má cao quý lãnh diễm của Lão Đại, dấm dúi dò xét đôi chân ngọc ngà đang giẫm trên thảm.

Trong lòng không khỏi cảm thán:

Đây vẫn là nơi ấm áp thoải mái dễ chịu nhất, khiến bản thân cảm giác được che chở an toàn.

“Meo ——— ”

Mèo béo chui ra từ thiên điện, dùng sức cào cấu áo bào bên chân Từ Bắc Vọng.

Cút đi. . . Từ Bắc Vọng đạp một cước.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn nửa ngày, ngữ điệu thanh lãnh: “Ngươi ở nơi này của bản cung thì ra sức nịnh nọt, còn ở bên ngoài lại ỷ thế hiếp người, sống rất thoải mái.”

Xin hãy nghe ta giảo biện đã. . .

Từ Bắc Vọng không nói một lời, chỉ biết cúi đầu bảo trì tư thế nhận sai.

Chương 87: Ngươi không thích hợp (1)

Điện Dao Quang.

Sắc mặt Lão Đại lạnh lùng như băng.

Tùy tùng khúm núm cúi đầu.

Giằng co hồi lâu, Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ phất tà váy, âm thanh lạnh lẽo, không ẩn chứa bất kỳ cảm xúc nào:“Có thể cút!”

“Meo!”

Mèo béo giơ móngc ra hiệu xua đuổi.

Từ Bắc Vọng không nhúc nhích, lấy cổ cầm màu son từ nhẫn trữ vật ra, mặt dày mày dạn nói: “Nương nương, có thể giúp ti chức phá giải trận pháp bên trong cây đàn này hay không.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo hắn, thờ ơ.

Bầu không khí dần dần lúng túng.

Từ Bắc Vọng hơi cúi đầu, âm vang hữu lực nói: “Ti chức nhất định dừng cương trước bờ vực, sửa đổi lỗi lầm, lạc đường biết quay lại, thay đổi triệt để, một lần nữa làm người…”

“Nói một đằng làm một nẻo.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chặn đứng hắn, lạnh lùng nói: “Bản cung có thể nhìn thấu tâm của ngươi. Có lẽ ngươi đang suy nghĩ, làm thế nào để ỷ thế hiếp người càng thêm thống khoái?”

Không, ta đang nghĩ cách được sờ chân ngọc của Lão Đại ngài…

Từ Bắc Vọng vốn không nói một lời, đột nhiên lấy ra vài cuốn sách từ nhẫn trữ vật: “Đây là tác phẩm ti chức dùng hết tâm can, đặc biệt để cho nương nương giết thời gian.”

Nói xong, biểu lộ của hắn có chủ thấp thỏm.

Hắn thấy Lão Đại rất cô độc, cho dù thực lực đủ để uy hiếp Cửu Châu, nhưng dường như nàng rất xa cách trần thế.

Cường giả quan sát thương sinh thường giống như Lão Đại, không có nhiều thứ có thể kích thích được sự hứng thú của nàng.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là nàng không có ham muốn tìm hiểu những gì chưa biết. Ví dụ như gương thủy tinh hay nước hoa,

những vật này đều vượt khỏi phạm vi hiểu biết của nàng.

Liệu tiểu thuyết tình cảm có thể hấp dẫn được Lão Đại hay không?

“Vật gì?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn thoáng qua, quyển sách bay đến trên tay nàng.

“Đây là tiểu thuyết thoại bản!”

Từ Bắc Vọng giả bộ thần bí nói.

Thần sắc Đệ Ngũ Cẩm Sương lãnh đạm, nhìn lướt qua trang bìa thô sơ giản lược

【 Ngày đó, vì cứu mệnh chó của hắn, nàng ngã vào trong vũng máu, khiến hai mắt bị mù.

Hắn lại nói bản thân không muốn cưới một người mù lòa làm vợ, cho nene quay người rời đi.

Mà ba năm sau, nàng quân lâm thiên hạ, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi, hối hận rồi chứ?” 】

“Mù lòa cũng có thể xưng đế?”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lãnh đạm như cũ, nhưng tay vẫn tiếp tục lật giấy.

Nội dung thông tục dễ hiểu, hoàn toàn không có tình tiết tắc nghẽn.

Nàng dạo bước đến trước giường gấm, ánh mắt xanh biếc vẫn luôn dính lên trên trang sách.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng bỗng nhiên tỏa sáng, chẳng lẽ Lão Đại rất thích mấy thứ này?

Vậy coi như ta đã có thể đi vào nội tâm của nàng rồi sao?

Mặc dù cảm giác tương phản quá lớn, nhưng Từ Bắc Vọng cũng không thật sự bất ngờ.

Dù sao nữ ma đầu tự mình làm cơm nghe đã rợn cả người rồi.

Mỗi người đều có hai mặt.

Ngoại trừ Lão Đại, không có ai trong thiên hạ có tư cách để Từ Bắc Vọng bày ra sắc mặt khúm núm.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đôi chân tròn trịa trắng nõn của Đệ Ngũ Cẩm Sương gác lên nhau, thần sắc lười biếng đến cực điểm.

Ngũ quan nàng tinh xảo tuyệt mỹ, khí chất ngạo nghễ cao quý.

Nàng giống như tiên tử rơi xuống phàm trần, một động thái liếc mắt nhăn mày đều theo khí tức thanh lãnh băng sương.

Nhưng Từ Bắc Vọng mơ hồ bắt được một tia phàm tục.

Hắn châm một ly trà rồi cung kính đưa tới chỗ nàng, khom người đỡ eo: "Nương nương, tác phẩm này của ti chức như thế nào?"

"Rất thú vị."

Dường như nàng đang đọc đến chỗ cao trào, sau khi tiếp nhận trà thơm thì nhẹ nhàng gật đầu.

Thừa dịp có kẽ hở, Từ Bắc Vọng cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vậy còn đàn?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngước mắt, thản nhiên nói: "Cảm xúc trong mắt của hắn hết sức phức tạp, ba phần bạc bẽo, ba phần khinh thường, bốn phần hững hờ."

"Ngươi ngược lại nói cho bản cung biết, đây là biểu tình gì?"

"..."

Từ Bắc Vọng im lặng nghẹn lời.

Từ ngữ trong truyện đô thị nữ tần đại lão đều chia sắc mặt của nhân vật chính thành biểu đồ hình quạt.

"Vì sao ngươi cường điệu miêu tả chân?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương híp mắt phượng.

Từ Bắc Vọng giật mình, vội vàng giả vờ ra một bộ dáng vẻ không biết gì hết.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng không thật sự truy vấn ngọn nguồn.

Đột nhiên.

Cánh tay như ngó sen của nàng nở rộ hào quang màu tím, bên trong nguồn sáng còn xen lẫn phù văn, giống như ẩn chứa pháp tắc đại đạo.

Ông!

Cổ cầm đặt ở bàn trà rung động kịch liệt, một chùm hào quang từ bên trong đàn tuôn ra, sau đó giãy dụa vỡ vụn.

Từ Bắc Vọng sải bước, từ trán vẩy ra ra một giọt tinh huyết, nhỏ xuống cổ cầm.

Thiên giai!

Thiên giai trung phẩm!

Tháp vận khí thật sự không lừa ta!

Lão Đại giỏi quá!

Nàng chỉ hời hợt qua loa liền có thể bóp nát trận pháp bên trong đàn.

“Cút.”

Giường gấm truyền đến tiếng nói bình tĩnh.

Tay váy hất lên, Từ Bắc Vọng bay ngược ra, mở mắt ra đã đến một cung điện khoá chặt.

Trong điện lấp lóe từng đạo phù văn, linh khí mờ mịt lắng đọng, gần như sắp hóa thành chất lỏng mà rơi xuống.

Từ Bắc Vọng lập tức khoanh chân ngồi xuống, ý thức tiến vào cổ cầm.

….

….

Trời đã về đêm, trăng sáng treo cao giữa không trung, trong điện truyền ra tiếng đàn khe khẽ, chim chóc chiếm cứ mái hiên của điện.

“Hết rồi?”

Tiếng đàn bị đánh gãy, thân ảnh váy tím trống rỗng xuất hiện trong

điện.

Mấy cuốn sách đã đọc hết rồi? Từ Bắc Vọng ra vẻ rầu rĩ nói: “Ti chức đang hoang mang a, mong nương nương giúp đỡ giải đáp nghi hoặc, nếu không thì ta không còn tâm trí suy nghĩ thêm tình tiết.”

Hắn vừa dứt lời, một hòn đá trụi lủi bay ra từ nhẫn trữ vật.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn mấy giây, sau đó ánh mắt chuyển sang tảng đá, ngữ khí không có chút rung động nào: “Thứ ve chai mà ngươi nhặt được xem ra cũng là đồ tốt, bên trong đang phong ấn một kỹ năng chiến đấu thiên phú của Đào Ngột.”

“Chiến pháp thiên phú?”

Từ Bắc Vọng kinh hỉ.

Đào Ngột là một trong tứ hung thú thượng cổ, đảo loạn hoang cổ, nổi danh cùng Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Thao Thiết.

Cho dù có thể bắt chước da lông, nhưng uy lực cũng vô cùng kinh khủng!

Chương 88: Ngươi không thích hợp (2)

“Mười quyển.”

Ngữ khí của Đệ Ngũ Cẩm Sương mang theo không thể thương lượng.

“Nương nương ép quá chặt, ti chức không viết ra được.”

Từ Bắc Vọng quả quyết gạt bỏ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương “A” một tiếng, lạnh lùng nói: “Hiện tại thì sao?”

Sàn nhà sáng loáng xuất hiện bình bình lọ lọ, đan khí mờ mịt, mùi thơm ngào ngạt, lượn lờ trong đại điện.

Oanh!

Giữa không trung đột nhiên xuất hiện la bàn màu tím, dùng tốc độ khó mà tin nổi xoay tròn, ánh sáng bao phủ trên tảng đá.

Từ Bắc Vọng không kiềm chế được mà thầm than, đây mới là cách thúc giục bản thảo chính xác nhất.

“Rống ——— ”

Tiếng gào thét trầm thấp của hung thú vang lên, khí tức hoang cổ tràn ngập, một con Đào Ngột bỗng nhiên nhe răng nanh máu tanh ra!

Thân thể huyết sát hư ảo xông lên trời, một trảo chụp về phía Từ Bắc Vọng.

Bành!

Lồng ngực Từ Bắc Vọng run rẩy, hai con ngươi bắn ra hung quang, động tác một trảo kia lặp lại trong đầu cực kì rõ ràng.

“Trừ phi ngươi có tinh huyết Đào Ngột, nếu không sử dụng chiến kỹ này nhất định phải lấy tinh huyết bản thân cung cấp nuôi dưỡng tảng đá.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thu hồi la bàn.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng đờ đẫn, không trả lời lại.

“Hừm?”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh dần.

“Nương nương, ti chức đang ấp ủ tình tiết.”

Ông ông ông ông!

Từ Bắc Vọng lấy ra trang giấy, nghiên mực, mực nước, bút lông sói từ nhẫn trữ vật.

Hắn vận chuyển chân khí để nâng bút, mỗi khi hạ bút lại như đang nhập thần, một khắc cũng không ngừng tay.

“Rất tốt.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương biến mất không thấy gì nữa.

...

...

Bảy ngày sau.

“Hiện tại có thể cút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương xuất hiện ở đại điện, sắc mặt khôi phục sự lạnh lùng vốn có.

Động tác viết sách của Từ Bắc Vọng dừng lại, hắn biết rằng Lão Đại đã mất đi hứng thú rồi.

Dù sao đi nữa, một khi lòng hiếu kỳ trôi qua, lối mòn của ngôn tình cẩu huyết đọc kiểu gì cũng sẽ chán.

Lần sau ta nên dùng cái gì để hấp dẫn nàng đây?

“Tuân mệnh!”

Từ Bắc Vọng rất hài lòng với những gì hắn thu hoạch, cáo từ rời đi.

“Chờ một chút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thong thả bước đến, quan sát hắn: “Cái gì là tất đen?”

“Mấy quyển sách đều có thứ này.”

Đôi mắt xanh bích của nàng thâm thúy như sao trời, bên trong đó phản chiếu thần sắc khó xử của Từ Bắc Vọng.

“Là món vật mà nử tử bình thường hay mặc, ti chức cũng có thể chế tác, nương nương muốn ư?”

Từ Bắc Vọng rất bình tĩnh, kiệt lực áp chế không cho Lão Đại nhìn ra manh mối.

“Ngươi không thích hợp.”

Mặc dù Đệ Ngũ Cẩm Sương hiếu kỳ, nhưng cũng không truy đến cùng.

“Cút!”

Tay váy phất lên, Từ Bắc Vọng bay ngược ra.

….

….

Chạng vạng tối, dòng người đổ về Thừa Thiên Môn như thủy triều

vào bờ.

Từ Bắc Vọng dừng bước chân lại, híp mắt liếc nhìn đám thư sinh xuất hiện từ bốn phương tám hướng.

Quái lạ.

Ánh sáng của tháp khí vận trên đầu mỗi người đều gia tăng không ít thì nhiều.

“Dừng lại!”

Từ Bắc Vọng tùy tiện chặn lại một người thư sinh trên đường: “Đi nơi nào?”

Thư sinh nhìn thấy gương mặt này, lập tức trở nên nịnh nọt nịnh bợ, hóp lưng lại như mèo rồi cung kính nói: “Từ công tử, văn miếu tổ chức buổi lễ triều thánh, những người đọc sách khắp Cửu Châu đều đang hội tụ về nơi đó.”

Từ Bắc Vọng mặt không đổi sắc, trong lòng thầm nghĩ.

Hay là mình cũng đến đó cho vui?

Chặn ngang cơ duyên của người khác, vốn là chuyện mà ta nên làm.

“Dẫn đường!”

Hắn quát lạnh một tiếng.

. . .

. . .

Tại quảng trường văn miếu, mấy bức tượng đá cao tới trăm trượng đứng sừng sững nơi đây, trải rộng khí tức tang thương xa xăm.

Từng tòa tượng được đắp nặn này, tất cả đều có dáng vẻ mũ cao áo rộng, khí độ nghiêm trang, mang tư thế đứng chắp tay, hoặc là đang cầm sách.

Bọn hắn đều đã từng lưu lại dấu vết huy hoàng trên sử sách Cửu Châu, được hàng vạn người đọc sách đời sau chiêm ngưỡng.

Ngoài khoảng sân rộng, dòng người nơi đây đông nghìn nghịt, kéo dài không dứt hơn mười dặm.

Cảnh tượng hùng vĩ chưa từng có!

Hôm nay không chỉ là ngày thịnh hội của những người đọc sách, sau khi buổi lễ cảm ngộ đạo lý Nho đạo kết thúc, nơi đây sẽ có một trận đọ sức kinh thế hãi tục!

Vũ gia Vũ Quân Cơ thiên kiêu đứng hạng nhất trên bảng Thanh Vân, Sở quốc Thái tử Khương Vô Kỵ khiêu chiến!

Thậm chí còn chủ động hạ chiến thư!

Cho dù tên thiên kiêu cuồng vọng tự đại này luôn muốn mượn cơ hội dương danh tạo thế, nhưng Vũ gia cũng không ngu xuẩn.

Bọn hắn đã dám khiêu chiến, chứng tỏ đã có chín phần chắc chắn!

Cơ hội tận mắt chứng kiến một trận chiến như thế, võ giả nào không nhiệt huyết sôi trào?

Vô số người đưa ánh mắt nhìn về phía võ đài trên cao.

Chính giữa võ đài là một cỗ phượng liễn vàng son lộng lẫy, bên trái còn có một nam tử áo đen đứng hầu.

Hắn ta có dung mạo rất bình thường, khi so với Khương Thái tử phong mang tất lộ (tài năng lộ rõ) kia chính là sự cách biệt giữa trời và đất.

Nhưng đôi mắt chim ưng của hắn lại lộ ra khí chất ngạo nghễ phi phàm!

Huống hồ, hắn ta đang đứng bên cạnh Thiên Hậu, điều này cũng đủ chứng minh hắn ta được coi trọng cỡ nào.

“Chỉ được thắng, không cho phép thua.”

Giọng nói ôn hòa truyền ra từ bên trong phượng liễn.

Sắc mặt Vũ Quân Cơ cũng không có chút biến hóa nào, hắn bình tĩnh nói: “Thiên Hậu, ngài chuẩn bị mở tiệc ăn mừng đi.”

Đáy mắt Vũ Chiếu lộ ra một tia tán thưởng không dễ dàng phát giác, tâm tính của tên vãn bối này vô cùng trầm ổn, không có bất kỳ tì vết nào.

Vũ Quân Cơ như có như không đưa mắt về nơi xa xăm.

Ta sinh ra là núi cao chứ không phải là dòng suối, ta đứng trên đỉnh núi nhìn xuống khe rãnh bình thường là các ngươi!

Đương nhiên ta không có khả năng thua!

Nếu không, Vũ gia chắc chắn sẽ bị các thế lực khác chế nhạo, mất hết thể diện, biến thành trò cười.

“Khương Vô Kỵ, ngươi sẽ là bàn đạp đầu tiên để ta quét ngang đám thiên kiêu cùng thế hệ!”

Chương 89: Ta tới trải việc đời (1)

Hình như cảm ứng được ý đồ của đối phương, Khương Vô Kỵ đang ngồi bên trong liễn xa Sở quốc đưa tay đỡ kim quan trên đầu, phong khinh vân đạm nói: “Phạm Thiên Chiến Thể, tiềm tu ở bên trong khô trủng suốt mười năm qua, thiên kiêu ngàn năm có một của Vũ gia?”

“Đừng có danh xưng nặng ngàn cân, khi ra tay lại chỉ có tám lạng, lộ ra nguyên hình yếu kém!”

Mà lúc này, một vị nam tử áo trắng lộng lẫy xuất hiện tại quảng trường.

Đám người lần nữa rối loạn lên, tự động né tránh ra một con đường.

Từ công tử cường thế can đảm!

Hắn tới làm cái gì, chẳng lẽ cũng khiêu chiến Khương Thái tử?

Nhìn thấy Từ Bắc Vọng, Vũ Thừa Tư phun ra nộ khí ngập trời, hắn cắn chặt răng, t hận không thể chém tên ác liêu này thành muôn mảnh, sau đó nghiền xương hắn ta thành tro bụi!

Khuất nhục ngày đó vẫn còn khắc thật sâu trong nội tâm của Vũ Thừa Tư, vĩnh viễn không thể nào rửa sạch nỗi!

“Ta nhất định phải giết Từ ác liêu!”

Khuôn mặt của Vũ Thừa Tư trở nên âm trầm. Hắn khẽ chớp con mắt, tia lửa hiển hiện, khí tức khiến người tim đập chân run.

Vũ Thừa Tư chậm rãi bước về phía nam tử áo trắng.

Ha!

Đám người sợ hãi rung động, đồng thời cũng phát giác sát cơ trong không khí dường như đã hóa thành thực thể!

Vũ gia sắp báo thù rồi sao?

“Con chó con mèo nào cũng dám làm càn ở trước mặt Vũ gia, chờ ta đánh bại Khương Vô Kỵ, sau đó thuận thế dùng một cước giẫm chết ngươi.”

“Nếu như ngươi biết điều mà quỳ xuống dập đầu, có lẽ ta sẽ khoan dung độ lượng.”

Sắc mặt Vũ Quân Cơ vô cùng lạnh lẽo, uy áp kinh khủng tràn ra bốn phía.

Hắn bước từng bước một, đá xanh trên mặt đất xuất hiện từng vết nứt!

Trong nháy mắt, nơi đây lặng ngắt như tờ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy sợ hãi không thôi.

Thực lực bá đạo như thế này, rốt cục mạnh mẽ cỡ nào?

Nếu bị một quyền của hắn ta đập trúng, sợ là sẽ trực tiếp nổ tung, huyết nhục nát nhừ, hình thần câu diệt!

Khó trách hắn được ca tụng là kỳ tài ngàn năm có một của Vũ gia, Từ công tử liệu địch nổi không?

Từ Bắc Vọng nhìn chăm chú người vừa mới đi tới, thần sắc hơi có vẻ nghi hoặc: “Ngươi là?”

Oanh!

Hai chữ nhẹ nhàng khiến cho toàn bộ võ giả nơi đây cảm thấy thảng thốt!

Vị Từ công tử này, thật sự đã biểu lộ hai chữ cuồng vọng vô cùng tinh tế!

Cũng đúng thôi, hắn ta đã từng trấn áp tộc nhân Khổng gia ở quận Lang Gia!

Hơn nữa, hắn chỉ dùng một chiêu đã có thể đàn áp Nho giả có tu vi

Lục phẩm hạ giai, điều này có nghĩa, thực lực mà hắn bày ra bên ngoài chỉ là bề nổi của tảng băng chìm.

Ở phía dưới núi băng, hắn rốt cuộc còn ẩn giấu đi bao nhiêu thực lực, cái này cũng không ai biết rõ.

“Miệng lưỡi lợi hại cũng không có ích lợi gì. Kể từ khi ta xuất hiện ở kinh sư, ngươi đã là người chết rồi.”

Vũ Quân Cơ cũng không hề tức giận, thậm chí còn cảm thấy buồn cười và bi ai.

Một con kiến hôi như thế này lại có thể khiến Thiên Hậu hổ thẹn, khiến Vũ gia mất hết thể diện?

“Được.”

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng gật đầu: “Ta chờ ngươi giẫm chết ta.”

Vũ Quân Cơ nhìn chằm chằm hắn mấy giây, nhe răng cười, chợt quay người rời đi.

Khương Vô Kỵ ngồi bên trong liễn xa, thân thể hắn ta có chút nghiêng ngả, ánh mắt hiện lên một tia trêu tức, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không.

Bản thân cao cao tại thượng quan sát hai con sâu kiến đánh nhau, đây có lẽ là một chuyện lý thú.

Đám người hai mặt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy vẻ hưng phấn trong mắt đối phương, huyết dịch đều đang bốc cháy lên.

Một đêm dài dằng dặc, phấn khích vượt mức bình thường! !

Khương Thái tử, thiên kiêu đứng đầu bảng Thanh Vân, từng quét ngang những kẻ cùng thế hệ mà chưa từng bại trận!

Vũ Quân Cơ, tiềm tu ở trong khô trủng suốt mười năm, người được Thiên Hậu ký thác rất nhiều kỳ vọng, nghe đồn là người có thể chất Phạm Thiên Chiến Thể hiếm thấy!

Từ công tử, hắn dùng tốc độ kinh khủng gần như yêu nghiệt để quật khởi, hiện đang là một mặt trời chói chang ở Cửu Châu đại lục, cũng chưa từng thất bại lần này!

Đã có người khẳng định, hắn ta sẽ đi theo con đường của Đệ Ngũ Ma

Đầu năm đó!

“Keng!”

“Keng keng —— ”

Màn đêm buông xuống, tiếng chuông giống như từ trên chín tầng trời du dương truyền đến.

Quảng trường lớn như vậy lâm vào yên tĩnh.

Tất cả mọi người tạm thời thu lại mọi suy nghĩ, thần sắc trở nên trang nghiêm.

Dưới sự của chủ trì Khổng gia, mọi người bắt đầu tế tự các đời thánh triết, tiên hiền tiên nho.

“Vọng nhi. . .”

Thần sắc Diêu Mạn tràn đầy sầu lo, hạ giọng nói: “Ta nghe nói, thực lực của Vũ Quân Cơ đã gần đạt tới Lục phẩm trung giai.”

Từ Bắc Vọng chỉ gật gật đầu, ánh mắt cũng không nổi sóng chập trùng.

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn trên trời cao.

Đám người trong thoáng chốc thấy được một màn sương trắng cuồn cuộn lồng lộng giống như ngân hà treo ngược xuống từ màn đêm vô ngần.

Văn khí của Văn Khúc tinh bàng, pho tượng thánh nhân kêu reo.

Oanh!

Giống như một tòa núi nguy nga rơi xuống, văn miếu đột nhiên hiện ra một cầu thang, cầu thang bị hạo nhiên chính khí nồng nặc bao phủ.

“Đứng ở tầng cao nhất.”

Thái tử Sở quốc Khương Vô Kỵ nhìn về phía thư sinh nho nhã bên cạnh.

Tạ Nhược Hư một mặt tự tin, dẫn đầu bước vào trong sân rộng.

Xoạt!

Tĩnh mịch dài dòng bị phá vỡ, người đọc sách Cửu Châu rốt cuộc không khắc chế được mà ùa lên.

Thần sắc mỗi người thành kính, mặt hướng về pho tượng thánh nhân.

“Mau nhìn, xuất hiện rồi!”

Có người đột nhiên kinh hô!

Chương 90: Ta tới trải việc đời (2)

Tại bậc thang dưới cùng, một bóng mờ ẩn ẩn xuất hiện, rõ ràng là Tạ Nhược Hư!

Nhanh như vậy?

Không chỉ là võ giả bình thường, quan văn quan võ cả triều Đại Càn cũng khó che giấu rung động.

Kẻ này quả thật có thiên phú dị bẩm, nho thánh chi tư! (phong thái bậc nho thánh)

“Nương, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Từ Bắc Vọng tương đối hoang mang, hắn thật sự không quá chú ý Mho gia.

Diêu Mạn thấp giọng giải thích nói: “Người đọc sách khi đọc thầm thi từ văn chương trong lòng, nếu có thể cảm ứng với pho tượng thánh nhân, thì sẽ thu hoạch được cơ duyên tương ứng.”

“Lần này, đoán chừng là Tạ Nhược Hư đoạt giải nhất, tộc nhân Khổng gia xếp thứ hai, thứ ba. . .”

Mới nói một nửa, chỉ thấy nhi tử nhà mình sải bước mà ra, đi về phía quảng trường của văn miếu.

Bà trợn mắt há mồm, khàn khàn lên tiếng: “Vọng nhi, ngươi không

phải người đọc sách . . .”

Cảnh tượng này cũng tạo ra một trần sóng to gió lớn nơi đây.

Tên nam tử áo trắng trông cực kì bắt mắt!

Từ công tử vốn không có văn đảm, vậy thì đi lên làm gì?

Trên tế đài, đại nho Khổng gia Khổng Đức Thượng nghiêm nghị hét lớn: “Lui ra! Đây không phải nơi mà đám người vũ phu nên tới.”

Từ Bắc Vọng tùy ý tìm một vị trí khoanh chân ngồi xuống, ngữ khí hời hợt: “Tại hạ tới trải việc đời.”

Khổng Đức Thượng tức giận cười, chỉ tay nói: “Văn đảm của ngươi đâu?”

“Rất nhanh sẽ có.”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt mấy chục vạn người trong nháy mắt trở nên không thể tưởng tượng nổi!

Ông!

Một tấm thẻ tre lơ lửng ở trước người Từ công tử, văn khí mênh mông tuôn ra từ thẻ tre, thậm chí còn ẩn hiện hư ảnh thánh nhân nho gia.

Rung động!

Kinh ngạc!

Ngẩn người!

Vũ Chiếu, văn võ bá quan, võ giả Đại Càn, phàm là người nhìn thấy thẻ tre, tất cả đều choáng váng!

Đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không cách nào suy nghĩ!

Một trang [Xuân Thu]!

Đây là chí bảo truyền thừa vạn năm của Nho gia!

Sau trận tai kiếp năm ngàn năm trước, cuốn sách Xuân Thu đã bị thất lạc một vài trang, không ngờ lại xuất hiện trên người Từ công tử.

Hắn ta còn đường hoàng lấy ra ngưng kết văn đảm?

Thật sự là phách lối!

Đúng là không ai bì nổi!

Tất cả mọi người mang theo ánh mắt ghen tỵ, gắt gao nhìn chằm chằm tấm thẻ tre kia!

Oanh!

Sấm sét giữa trời quang!

Nội tâm Khổng Đức Thượng giống như sơn băng địa liệt, giang hà tràn lan, núi lửa bộc phát, cảm giác cả người đã sắp nứt ra!

Trang này giấy trên người Từ ác liêu, mà hắn ta mới từ quận Lang Gia trở về. . .

Khổng Hoằng Hậu, thằng ngu này đã bị đùa nghịch nhưu chó!

“Làm càn, ngươi dám can đảm cướp đi nho gia chí bảo!”

Khổng Đức Thượng tăng vọt văn khí, tiếng nói như chuông lớn.

Gân xanh trên trán ông ta nhảy lên từng hồi, con ngươi lạnh băng như thanh kiếm nhiễm hàn khí, thật sự muốn chọc thủng Từ Bắc Vọng thành Huyết Khô Lâu.

Có mấy người đọc sách đang lĩnh hội pho tượng đều bị bừng tỉnh, đám người câm như hến, bầu không khí cứng ngắc như sắt.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, tâm thần đắm chìm trong thẻ tre, phong khinh vân đạm nói: “Đây là quý phi nương nương ban ân, ngươi đừng ồn ào với tại hạ.”

Oanh!

Khổng Đức Thượng giống như bị bàn tay vô hình bấm ở yết hầu, sắc mặt đỏ bừng lên, thân thể không nhịn được run rẩy.

Đám người nghe vậy không khỏi hút mạnh một hơi lạnh, nội tâm dời sông lấp biển, rung động đến nỗi khó mà hồi lại!

Động một tí mà đã ban thưởng chí bảo Nho gia, vậy đây là tín nhiệm cỡ nào?

Mẹ ruột cũng chỉ như thế mà thôi!

Vũ Chiếu ngồi bên trong phượng liễn, đôi mắt phượng của bà ta híp lại một đường nhỏ, ánh mắt hiện lên một tia băng lãnh hiếm thấy.

Nghe đến cái tên này, Khương Vô Kỵ, người luôn luôn xem thiên hạ như kiến hôi cũng khẽ lắc đầu.

Hắn ta dám xưng vô địch, đó là bởi vì bản thân không cùng một thế hệ với Đệ Ngũ Ma Đầu.

Nếu không, hắn ta cũng giống ba mươi lăm vị thiên kiêu của mười năm trước, nửa đường chết non, thân tử đạo tiêu!

“Đó là báu vật của Khổng gia ta!”

Ánh mắt Khổng Đức Thượng tràn ngập lửa giận và hận ý, ông ta nhìn chằm chằm Từ ác liêu, động tác như đang giãy dụa xoắn xuýt.

“Xin hãy nói cho nương nương nghe.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh trả lời một câu, sau đó thân thể rốt cục bắt đầu biến hóa.

“Keng!”

Bên trái thánh miếu có một chiếc chuông lớn, rõ ràng không có ai chạm vào, giờ phút này lại đột nhiên phát ra tiếng vang.

Chuông lớn vang vọng, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Mấy chục vạn người im miệng không nói không nói gì, biểu lộ vẫn khó mà nén được rung động!

Khi Nho gia xuất hiện người đọc sách, thánh miếu sẽ vang chuông.

Từ công tử quật khởi mạnh mẽ, lại bắt đầu ngưng kết văn đảm!

Thật khiến cho bọn hắn hâm mộ!

Có bao nhiêu người đọc sách cả một đời, ngay cả văn khí cũng không cảm giác được.

Hắn nhìn thẻ tre vài lần, đã vinh dự trở thành người đọc sách, miệng ngậm thiên hiến, một lời quyết định sinh tử kẻ khác.

Văn Khúc tinh lấp lánh trên trời cao, một cỗ lực lượng mênh mông đất trời, vượt qua khoảng cách xa xôi mà đi thẳng vào đỉnh đầu Từ Bắc Vọng.

Bành!

Từ Bắc Vọng cảm thụ vòng xoáy trong cơ thể, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười mỉm.

“Việc này chưa xong đâu!”

Khổng Đức Thượng tức giận đến sắp nứt cả tim gan, ông ta không cần biết phải dùng thủ đoạn nào, nhất định phải lấy lại một tờ [Xuân Thu].

Sau khi khúc nhạc đệm qua đi, vô số người đọc sách lại bắt đầu lĩnh hội Nho đạo từ đầu.

Mà khi tất cả mọi người đưa mắt nhìn sang thang trời, biểu lộ rung động.

Đối với một màn vừa rồi, Tạ Nhược Hư coi như không thấy, trong miệng lẩm bẩm, hư ảnh đã sắp đạp vào bậc cao nhất trên thang trời, văn khí tụ lại ở trên đỉnh đầu hắn ta ngưng thực.

Không hổ là người đọc sách kiệt xuất nhất Tắc Hạ Học Cung, nếu hắn ta không chết yểu, tiền đồ sau này chắc chắn không cách nào tưởng tượng được!

Nhưng vào lúc này.

Dị biến nảy sinh!

Ầm ầm!

Trời cao dường như xốc lên một vết nứt, sao Văn Khúc kịch liệt lay động một cái, dòng sông dài màu tím uốn lượn chảy xuôi, như ẩn như hiện!

Con ngươi vô số người co rụt lại, biến thành cây kim, mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

Chính khí trường tồn!

“Điều này. . . Điều này sao có thể!”

Có người nhìn về phía quảng trường văn miếu, âm thanh run rẩy.

Chương 91: Ầm! Ầm ầm! Văn

khí chiếu rọi chín vạn dặm! (1)

Đột nhiên, bầu không khí tại quảng trường của Văn Miếu hoàn toàn không thể khống chế!

Mấy chục vạn người đã chứng kiến một cảnh tượng khó tin!

Tử sắc trường hà (ánh sáng màu tím) phủ kín bầu trời, hào quang rực rỡ đổ xuống như thác nước, trông vô cùng đồ sộ!

Ầm!

Văn khí đột nhiên xoay tròn, sao Văn Khúc nổi bật giữa hào quang màu tím, ngưng tụ thành một chút ánh sáng toái tinh rồi rơi vào trên đỉnh đầu của nam tử áo trắng.

Giờ phút này, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Từ Bắc Vọng, thần sắc của tất cả mọi người đều vô cùng chấn động!

Quả thật hoang đường ly kỳ!

Văn đảm vừa ngưng kết còn chưa kịp nóng tay, thì thiên cơ đã kéo đến rồi dấy lên sóng gió ngập trời.

Rốt cuộc hắn ta là loài yêu nghiệt phương nào?

Bịch!

Hư không rung động, thang trời lập tức sụp đổ, từng tấc văn khí gần như đã bị Tử sắc trường hà nuốt chửng sạch sẽ.

Các học giả ở văn miếu còn chưa đạt được cơ duyên gì đã trực tiếp bị các Thánh tượng vứt bỏ một cách vô tình, thậm chí tư cách cảm ngộ cũng không có!

Tạ Nhược Hư là người kiệt xuất nhất của Tắc Hạ Học Cung, hắn ta hiếm khi tỏ ra thất thố, nhưng bây giờ chỉ biết mấp máy đôi môi, ánh mắt mất mát khó có thể ức chế bi thương!

Hắn mang theo tự tin ngập trời để tiến vào Đại Càn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là vật làm nền trước mặt Từ Bắc Vọng, tựa như một con đom đóm yếu ớt không phát ra nổi một tia ánh sáng.

Vô số ánh mắt kinh ngạc ngoài kia, không có cái nào thuộc về hắn cả.

Đám người Khổng Đức Thượng và Vũ Thừa Tư trừng mắt đến mức

muốn nứt mí, bọn hắn thậm chí còn đang nghi ngờ một màn này không phải là sự thật, bản thân chỉ đang nhìn thấy ảo giác.

Ầm ầm !

Những tượng đồng thánh nhân đồng loạt phát ra tiếng gầm thét, thanh âm như sấm sét xuyên thấu bầu trời.

Ngay lập tức, một họa quyển xuất hiện từ hư không.

Tập thơ [Xuân Thu] ẩn hiện ý cảnh từ thời viễn cổ, sơn thôn khói bếp lượn lờ, âm thanh gà gáy chó sủa vang vọng khắp nơi.

Bên trong thư viện tư thục nọ, một nhóm đồng tử búi tóc song song đang ngồi trên mặt đất học những bài vỡ lòng.

Một phu tử mặc áo bào trắng, trong tay cầm cây thước đưa lưng về giảng án, nghiêm tức nói: “Niệm!”

Đám trẻ con mở to đôi mắt đen láy, thu hồi tâm tư vui đùa, y y nha nha la hét.

“Vì thiên địa lập tâm!”

“Vì sinh dân lập mệnh!”

“Vì vãng thánh kế tuyệt học!”

“Vì vạn thế khai thái bình!”

Bọn chúng gật gù đắc ý, âm thanh non nớt ngâm nga quanh quẩn khắp thư viện tư thục.

Phu tử xoay người lại gật đầu hài lòng, đó là một gương mặt tuấn mỹ, đôi mắt kia thâm thúy như sao trời mênh mông.

Họa quyển tiêu tán, thiên địa giống như đứng yên trong giây lát.

Bốn câu thoại hóa thành hàng ngàn văn tự xếp thành hình kim sơn, sau đó không ngừng bay múa trên hư không rồi hợp thành một đường xoay quanh Từ Bắc Vọng.

Văn tự nhảy múa!

Tất cả mọi người đều như hóa đá, cảm giác chấn động không gì sánh nổi khiến lồng ngực bọn họ như sắp nổ tung!

Thánh ngôn kinh hoàng!

Bốn câu thoại cô đọng chí chướng của tất cả học giả!

Học giả ở đây chỉ nghe một lần trí tuệ đã được khai sáng, tràn đầy nhiệt huyết sôi trào!

Ầm ầm!

Văn khí bao phủ hết Kinh thành, rồi sau đó lan tràn ra bốn phương tám hướng, nhiều đám mây màu vàng xuất hiện sau lưng nam tử áo trắng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Thẩm Ấu Di hoàn toàn đờ đẫn, lẩm bẩm nói: "Dị tượng…"

Hàng vạn người liên tục bị chấn động!

Những lời Thánh ngôn được Nho đạo trong thiên địa công nhận, có công đức giáo hóa của các học giả ở Cửu Châu.

Vũ Chiếu ngồi trong phượng liễn, ánh mắt trở nên sắc bén như đao, bà ta nắm chặt tay vịn của liễn xa, môi đỏ phun ra hai chữ.

Vẻ mặt Vũ Thừa Tư ảm đạm, hận ý phát cuồng, trên trán nổi đầy gân xanh!

Tại sao!

Tên ác liêu máu lạnh tàn bạo này cũng được thiên địa công nhận?

Chính khí dâng trào của Nho gia các ngươi là thứ chó má!

"Lố bịch…"

Khổng Đức Thượng như bị mất trí, trong tiềm thức sinh ra một mong muốn chém giết mãnh liệt!

Nhưng ngay lúc này.

Ầm!

Thanh âm tiếng Phạn của Phật gia vang vọng khắp thiên địa, Phật quang quét qua như vũ bão.

Hư không đột nhiên xuất hiện một thủ ấn màu vàng, trong lúc mọi người còn đang mơ màng thì nó che phủ toàn bộ không gian phạm vi

mười dặm, thậm chí còn tiến về đám mây công đức với tốc độ cực nhanh.

Hiện tượng dị biệt này đã khiến mọi người kinh hãi!

Văn võ bá quan trở nên hoảng sợ, sau đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía phượng liễn.

Bao đời Vũ gia đều cung phụng cao tăng Phổ Trí!

Thái hậu không kìm nén được ý muốn chặt đứt công đức ngay lập tức!

Nếu cứ mặc kệ Từ ác liêu đạt được cơ duyên, thì tâm phúc của Vũ gia sẽ gặp phải đại họa ngập trời!

Cơ duyên gây ra động tĩnh chấn động thiên hạ như vậy, sao có thể là hạng thầm thường nhỏ nhoi chứ?

Phật quang vạn trượng, thủ ấn màu vàng kia phát ra thanh âm tuyên truyền giác ngộ, sắp va chạm với đám mây công đức.

Cả quảng trường trở nên tĩnh mịch, huyết dịch của tất cả mọi người như bị đông đặc lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Cút!”

Hư không bị xé rách, băng hàn vô tận tràn vào. Dưới khí tức kinh người này, toàn bộ kinh thành dường như đã trở thành vùng bình địa bao phủ trong tuyết trắng băng tinh.

Ầm !

Thủ ấn màu vàng bị xuyên qua trực tiếp hóa thành bột mịn, Phật quang đầy trời bị cắn nuốt.

Mọi người đều kinh hãi!

Cao tăng Phổ Trí ẩn náu trong bóng tối lại càng kinh hãi, trống ngực đập thình thịch lạ thường.

“Ai động vào, người đó chết.”

Một âm thanh lạnh băng truyền khắp trong sân.

Mấy chục vạn người câm như hến, thậm chí ngay cả thở cũng không dám, sợ chọc giận vị nữ ma đầu kia.

Ánh mắt Vũ Chiếu căng thẳng, đôi lông mày nhướng lên, hai tia hàn quang bắn ra từ một đôi mắt đỏ bừng vì tức giận.

Mà ánh mắt của đám người Vũ gia cũng trở nên tàn độc, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Khổng Đức Thượng cúi đầu chán nản, nếu hắn còn dám gây rối thì chả khác nào tự tìm đường chết.

Tuy nữ ma đầu còn chưa hiện thân, nhưng hắn đã có cảm giác hít thở không thông.

Cảnh giới này của nàng ta, đã biến tất cả quy củ thế tục đều là chó má.

Chương 92: Ầm! Ầm ầm! Văn khí chiếu rọi chín vạn dặm! (2)

Ngay tại lúc mọi người còn đắm chìm trong một chữ "cút" kia, đám mây công đức xuất hiện toàn bộ mười hai đóa hoa sen, sau đó hóa thành mười hai hạt sen màu bạc, rơi vào trong thân thể Từ Bắc Vọng.

Giờ khắc này các học giả ở đây đều miệng đắng lưỡi khô, một ngọn lửa đố kỵ bắt đầu cháy lên trong lòng của bọn họ.

"Bốn câu thoại đáng giá hai mươi năm tu hành của ta..."

Tạ Nhược Hư nuốt đắng trong cổ xuống, vẻ mặt vô cùng mê mang. Hắn luôn tự hào bản thân khi được Nho đạo chiếu cố, nhưng lần đầu tiên cảm nhận được sự không công bằng!

Lòng đố kỵ trong các học giả còn lại càng lớn hơn, nếu hội tụ và chuyển hóa thành sức mạnh thì cũng đủ lật tung trời.

"Lúc niên thiếu ngày đêm đọc sách, không biết đã từng đọc bao nhiêu quyển sách mới có thể ngưng kết ra Văn đảm, nhưng vẫn chưa vượt qua Cửu phẩm Nho gia."

"Nhưng Từ công tử thì sao, người so với người thật khiến người ta tức chết!"

“Đem bốn câu chân lý Nho gia này ghi chép vĩnh viễn vào sử sách, trở thành Thánh ngôn bất hủ!”

Giữa cuộc nghị luận, nam tử áo trắng đang đối diện với bức điêu khắc bộc phát ra văn khí mênh mông cuồn cuộn.

Vòng xoáy Văn đảm hiện lên trên đỉnh đầu, nuốt lấy hạt sen sau đó lớn mạnh hơn.

Thình thịch !

Cửu phẩm !

Thình thịch !

Bát phẩm !

Thình thịch !

Thất phẩm !

Chỉ cần thời gian hai nén hơn mà một võ phu đã đến đỉnh phong của Thất phẩm Nho gia!

Quả thật là một kỳ tích không thể tưởng tượng nổi!

Đây là một khoảng trống đáng sợ không thể vượt qua giống như một lạch trời, khiến đám nam tử thế hệ đương thời đang có mặt ở đây cảm thấy tuyệt vọng và bất lực.

Mặt Khương Vô Kỵ không chút cảm xúc nhưng trong đầu đã nổi lên gợn sóng cực lớn.

Tận mắt chứng kiến quá trình này, đạo tâm trước giờ chưa từng dao động của hắn bắt đầu xuất hiện gợn sóng.

Thịnh danh vô hạ chi hư sĩ, tâm phúc do Đệ Ngũ Ma đầu dốc lòng bồi đắp quả nhiên có chỗ đặc biệt.

Chỉ dựa vào phần thiên phú Nho gia này cũng đủ để vượt qua học giả cùng thế hệ, ngay cả Tạ Nhược Hư cũng đuổi không kịp.

Thời gian trôi qua, tử sắc trường hà trên bầu trời cũng dần dần tản đi, ánh sáng của Văn Khúc tinh ảm đạm, màn này sắp kết thúc rồi.

Quảng trường của Văn miếu lạnh ngắt như tờ, ánh mắt của mọi người vẫn luôn đặt trên người nam tử áo trắng.

Mạnh mẽ vô song!

Ánh sáng rực rỡ chói mắt khó mà tưởng tượng được.

Qua vài năm nữa, Cửu Châu to như vậy nhưng sẽ không có người trẻ tuổi nào là đối thủ của hắn.

“Một Đệ Ngũ Ma Đầu khác sao?”

Ở phía xa, có một cường giả đến từ vọng tộc cảm thấy ớn lạnh sống lưng, ánh mắt vô cùng kiêng kị.

Dường như phát giác được gì đó, hắn bỗng nhiên sợ hãi ngẩng đầu lên.

Một giây trước, Văn Miếu vẫn còn sóng yên biển lặng, nhưng chỉ trong chớp mắt lại trỗi dậy ba đào!

Ầm!

Ầm!

Ầm ầm—

Cùng lúc đó, âm thanh chấn vang như sấm chớp ngang trời bạo phát từ trên bức tượng hiền triết Nho gia, một cuốn Vô Tự Thiên Thư từ từ hiện ra giữa hư không.

Khí tức tang thương vĩ ngạn ồ ạt vỗ đến bao phủ nam tử áo trắng.

Mấy chục vạn người tất thảy nghẹn họng nhìn trân trối!

Đây là thứ gì?

“Thần niệm!”

Da đầu Tạ Nhược Hư tê rần, thần sắc kinh hãi cực độ.

Nho gia hiền nhân vận chuyện khí vận của người đọc sách, người đọc sách trở nên bất diệt, Nho gia kinh điển bất huỷ, loại thần niệm của vị đại nhân vật này sẽ không bao giờ tiêu tán triệt để.

Giờ phút này, thần niệm của tiên hiền ngưng tụ thành một quyển sách, đây chính là sự khẳng định lớn nhất của Ngo gia dành cho Từ Bắc Vọng, đồng thời khẳng định sự cống hiến của hắn đối với người đọc sách.

Nhưng ca ngợi vì chuyện gì?

“Tại sao lại là hắn….”

Khổng Đức Thượng lắc đầu, giọng nói khản đặc mang theo sự run rẩy.

Hắn không dám tin!

Cũng không muốn tin!

Căn bản không thể nào chấp nhận được sự thật trước mắt!

Đổi lại là bất kỳ người đọc sách nào khác, hắn đều có thể chấp nhận được, nhưng tuyệt nhiên không thể là tên Từ ác liêu này!

Khổng gia có mối huyết hải thâm thù với Đệ Ngũ ma đầu!

Tộc nhân có tiềm năng tấn thăng thánh cảnh nhất trong gia tộc đã chết thảm trên tay nữ ma đầu.

Mà Từ ác bá lại là tâm phúc thân tín của nữ ma đầu!

Tên này lại còn chiếm đoạt một trang [Xuân Thu] làm của riêng, lúc ở quận Lang Gia còn đùa bỡn tộc nhân Khổng gia trong lòng bàn tay!

Nếu để địch nhân thu hoạch được cơ duyên ngút trời từ Nho đạo, vậy không phải toàn tộc Khổng gia đều biến thành trò cười của cả thiên hạ rồi sao?

“Ong!”

Chính khí hạo nhiên mênh mông cuộn hướng về phía nam tử áo trắng, phía trên Vô Tự Thiên Thư ẩn hiện một đạo hư ảnh tiên phong đạo cốt.

Hư ảnh chậm rãi nhất tay lên, nhẹ nhàng xoa lên đỉnh đầu nam tử áo trắng.

Cảnh tượng này khiến cho, quan lớn quan nhỏ trong khắp Đại Càn chấn động vạn phần!

Thân thể Từ Tĩnh càng thêm run rẩy, cơ hồ ngột ngạt không thở nổi, chợt trong ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ nồng đậm!

Cái này…

Chẳng lẽ đây chính là quy tắc truyền thừa được ghi lại trong cổ tịch!

Một trong những thượng cổ hiền triết, muốn truyền thụ lại tất thảy cảm ngộ cả đời của bản thân với Nho gia cho Vọng Nhi!

Ầm!

Ầm!

Gương mặt của vô số thư sinh độc sách vặn vẹo đến đáng sợ, bọn họ đố kỵ đến mức điên cuồng rồi!

Nếu được ưu ái của hiền nhân nho gia…..

Chính là sắp được trở thành Á Thánh nha!

Á Thánh Nho gia, tương đương với Thánh Cảnh võ đạo!

Nho Thánh, chính là bằng với cảnh giới Chí Tôn của võ đạo!

Cũng chính là nói, chỉ cần không bị phản phệ mà băng hà, Từ công tử có dựa vào truyền thừa này để trở thành Thánh Cảnh nhất phẩm!

Chương 93: Mời Vương Lão Cẩu chịu chết đi!

Văn khí cuồn cuộn mênh mang, như thuỷ triều tuôn về cơ thể Từ Bắc Vọng.

Chân khí trong kinh mạch lại xuất hiện tư thế tán loạn, mà nhục thể khí huyết vốn đang dâng tràn mênh mông cũng từ từ bị suy yếu!

Tâm linh trong suốt, gột rửa tịnh hoá!

Chuẩn tắc tu nho!

Chỉ có những người toàn tâm toàn ý mới có thể phát dương nho đạo, tạo ra cơ hội bước vào cảnh giới Á Thánh.

Từ Bắc Vọng đột nhiên mở trừng đôi mắt, giọng nói ngân vang như chuông đồng: “Không nhận!”

Thân thể tức khắc kháng cự theo bản năng, gắt gao phong bế văn đảm trong cơ thể, không cho văn khí dư thừa xâm nhập vào trong.

Từ Bắc Vọng vẫy tay về phía Vô Tự Thiên Thư, văn khí trên đỉnh đầu xuất hiện vết nứt gãy.

Cục diện im bặt!

Quảng trường Văn Miếu giống như hầm mộ âm trầm, rơi vào sự yên tĩnh chết chóc!

Không nhận!

Hắn không tiếp nhận truyền thừa!

Hành động cuồng vọng lớn như thế!

Cổ kim khó gặp!

Vậy mà lại có người dám cự tuyệt trở thành truyền thừa của Á Thánh Nho gia sao?

Từ công tử điên rồi sao?

Ánh mắt Khổng Đức Thượng thất thần, tâm tình của hắn vào giờ khắc này đã hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được nữa.

Lẽ nào trong lòng Từ ác liêu, Á Thánh không xứng dạy hắn làm người? Không xứng dạy hắn làm việc?

Thế này còn cuồng vọng vô tri hơn cả hung thú thượng cổ! !

Dao Quang điện, Đệ Ngũ Cẩm Sương híp đôi mắt phượng, nhẹ nhàng cong khẽ khoé môi.

Cuối cùng cũng đã làm được chuyện khiến bổn cung vừa ý.

Cái gọi là Á Thánh, chỉ là kiến gián mà thôi.

Trên tầng cao nhất của Thiên Cơ các, một ông lão lưng gù, nâng khoé mắt

chằng chịt nếp nhăn, nhìn về phía Hoàng Thành, ánh mắt dừng lại ở Văn Miếu.

Ông ấy tựa như đang tự nói với chính bản thân: “Tên này thuộc về thời đại điên cuồng nha.”

….

….

Quảng trường Văn Miếu, im lặng như tờ.

Thần sắc Từ Bắc Vọng gợn sóng bất biến, căn bản không hề mảy may tiếc nuối. Bốn câu nói này chung quy là hắn ăn cắp bản quyền mà có được, cho dù chiếm làm của riêng, thì thật sự có thể lĩnh ngộ được chân ý bên trong đó sao?

Huống hồ mấu chốt nhất chính là—

Phong cách hành sự của hắn trái ngược hoàn toàn với Nho gia.

Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, hắn không làm được chuyện nào hết.

Từ Bắc Vọng ta chính là một người không từ thủ đoạn, không có lòng thương hại, ai cũng không thể cản trở con đường của ta, ai cản người đó phải chết!

Mâu thuẫn này không cách nào điều hoà, cho dù thu được truyền thừa Á Thánh, cũng tuyệt đối bị tâm ma vây khốn, cuối cùng vẫn biết thành xương trắng mộ khô.

Huống hồ, hắn cũng không muốn phải sống gò bó theo khuôn phép!

Trong xe ngựa của Sở Quốc, Khương Vô Kỵ nhìn xa xăm về phía bộ áo bào trắng muốt, biểu cảm nghiêm túc.

Đối diện với sự mê hoặc thế này vẫn có thể từ chối quyết liệt như chém đinh chặt sắc, tâm tính thật sự đáng sợ!

Chính ngay lúc này. “Ta muốn, ta muốn!”

Một thư sinh hai mắt đỏ ngầu, giống như phát điên chạy đến dưới Vô Tự Thiên Thư.

Ầm!

Khí tức mênh mông chỉ vừa mới tác động đến, cơ thể hắn ta trong nháy mắt lập tức sụp đổ, thần thể câu diệt!

Vô số người mặc niệm cho vị huynh đài này, vì bị dục vọng làm mờ đôi mắt, mà mất mạng tại chỗ.

Từ Bắc Vọng đến mắt cũng không ngẩng lên, chậm rãi đứng dậy, đi về hướng chính giữa quảng trường.

Mà hào quang toả chiếu xung quanh Vô Tự Thiên Thư dần trở nên ảm đạm, nhưng thuỷ chung vẫn đi theo hắn.

Cảnh này khiến cho tất cả người đọc sách ở đây muốn nứt cả tim gan, hận không thể múa bút thành văn châm biếm thần niệm này một phen.

Ngươi có phải bị điếc hay không, người ta không thèm truyền thừa của ngươi, thiếu điều thét to bảo ngươi cút đi.

Ngươi đúng là có mắt như mù, không chú ý đến đám người đọc sách thiên phú dị bẩm bọn ta sao?

Dưới ánh nhìn của mọi người, mái đầu nam tử tuấn mỹ phân nửa bạc trắng phiêu đãng bay bay, giống như một vị Diêm La đáng sợ!

Hắn ta bình tĩnh nhìn về phía đài cao.

Lúc này, không khí đều ngưng đọng.

Văn võ bách quan vô thức hướng ánh mắt nhìn về phía mộ hổ Vũ gia.

Không phải ngươi muốn giẫm chết Từ ác liêu sao?

Hiện tại cơ hội đến rồi đấy.

Biểu cảm Vũ Quân Cơ đông cứng, hai chân giống như mọc rễ, từ đầu đến cuối không hề xê dịch dù chỉ nửa bước.

Từ ác liêu của hiện tại cướp được sức mạnh trời đất, sau lưng còn có sự gia trì của Vô Tự Thiên Thư, nếu như đánh nhau với hắn….

Vậy mình chính là một con ruồi, bị hắn ta tuỳ ý đập chết.

Tóc trắng chuyển đen, thần niệm tiêu tán, tang kỳ ác liêu!

Tĩnh mịch thâm trường.

Dưới ánh nhìn chăm chú của quần chúng, Vũ Quân Cơ cật lực khắc chết khuất nhục ngút trời, từ đầu đến cuối đều giữ lý trí tỉnh táo.

Đột nhiên.

Sự trầm mặc bị phá tan.

“Mời Vương lão cẩu chịu chết đi!”

Thanh âm thâm trầm băng lạnh quét qua quảng trường.

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

Quần chúng đưa mắt nhìn nhau, tất thảy đều bị sát ý xung thiên làm cho sợ hãi.

“Vương Tung Sư, lăn ra đây.”

Từ Bắc Vọng mặt không biểu cảm, lạnh nhạt bước lên đài cao.

Quan lớn quan nhỏ kinh hãi, Vương Tung Sư, không phải là Tông sư thuật sĩ của Ty Thiên Gíam sao?

Từ ác liêu có thù gì với hắn ta sao?

Trong đám quần thần, một người đàn ông trung niên có dáng người cao gầy bỗng cảm thấy tứ chi lạnh buốt, ông ta giống như vừa bị tạt một chậu nước đá từ trên đỉnh đầu xuống.

“Lăn ra đây!”

Bước chân càng lúc càng gần, thanh âm không mang theo bất kỳ nhiệt độ nào.

Hoàng trưởng tử Cơ Vô Đạo khẽ cúi thấp đầu, gương mặt hoàn toàn không còn huyết sắc, ngón tay rúm ro trong ống tay áo run rẩy kịch liệt.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự sợ hãi vô biên vô tận, tựa hồ đang chậm rãi nuốt chửng hắn.

Tại sao.

Hắn tại sao lại biết! !

Khoảnh khắc, Cơ Vô Đạo phát giác được một ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua bản thân.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, bình tĩnh nói: “Vương lão cẩu, ta đếm đến ba.”

Chương 94: Rợn tóc gáy! (1)

Quảng trường tại Văn Miếu.

Một thân áo khoác trắng tung bay, như thể Diêm La xét xử.

Mời Vương Lão Cẩu chịu chết!

Một câu nói khiến cho hơn mười vạn người phải lạnh sống lưng, sát khí khủng bố như biến thành thực thể, lan ra khắp bốn phía!

Quan lớn quan nhỏ triều đình đồng loạt quay ra nhìn chằm chằm người đàn ông gầy gò.

Đáy mắt Vương Tung Sư hiện lên một tia sợ hãi ngập tràn, đôi môi hắn run rẩy không ngừng. Trái tim của ông ta như có ai đánh trống thùng thùng kịch liệt, lồng ngực như thể sẽ bị đập vỡ bất cứ lúc nào.

Mọi hy vọng đều hóa thành tro bụi!

Vậy mà hắn đã biết!

Sao hắn lại biết được?

“Dám hạ bùa chú nguyền rua với ta, ngươi không chết thì ai chết?”

Từ Bắc Vọng cười nhạt, nhưng giọng nói lại lạnh thấu xương như băng tuyết.

Giọng nói giáng xuống, tất thảy mọi người đều ồ lên!

Từ công tử vậy mà lại thoát được khỏi lời nguyền của tông sư?

Quả là khó tin!

Ngay sau đó, quần thần đều rơi vào trầm tư, chỉ trừ một số rất ít những võ quan không hiểu thế sự, phần lớn bọn họ đều hiểu rõ điều gì sắp xảy đến.

Chưa từng nghe nói có thù oán, vậy tại sao Vương Tung Sư lại hạ lời nguyền?

Chẳng lẽ là có ai bày mưu đặt kế?

Theo bản năng, bọn họ bèn nghi ngờ nhà họ Vũ!

Tuy rằng hai bên tạm thời vẫn bình an vô sự, nhưng nỗi nhục sâu tận xương tủy trước kia há có thể dễ dàng quên đi?

Cho nên nhà họ Vũ hoàn toàn có động cơ.

Trong phượng liễn, Vũ Chiếu đứng ngồi không yên, bà ta cảm giác cục diện này có chút không ổn.

Chợt nàng đứng lên với vẻ mặt khó coi, ánh mắt lạnh lẽo dừng lại trên người Từ Bắc Vọng và Vương Tung Sư.

Trong suy nghĩ của nàng, Vũ Quân Cơ vốn có thể quang minh chính đại đánh chết Từ ác liêu, không chỉ rửa sạch nỗi nhục trước kia mà còn có thể giúp đỡ cho uy thế về sau của bà!

Một mũi tên trúng hai đích, tại sao lại phải bí mật nhờ một thuật sĩ?

Từ biểu cảm quả quyết của Từ Bắc Vọng, bà ta biết được thủ đoạn của hắn ta cực kỳ hiểm ác!

Từ ác liêu có lẽ đã biết rõ người đứng sau là ai, lại cố tình không nói gì khiến cho người ta đoán già đoán non, sau đó lại liên tưởng đến Vũ gia, chiêu trò hắt nước bẩn lại vang dội đến vậy!

Mắt phượng của Vũ Chiếu lạnh như băng tan, bờ môi mím lại, hết sức kìm chế sự căm hận của chính mình.

Mà giữa đội ngũ hoàng thất, cả người Cơ Vô Đạo như rơi xuống hố băng, hoặc như trần truồng đứng giữa trời tuyết giá lạnh, mỗi một tấc da thịt đều bị đông cứng.

Lỡ như Vương Tung Sư nói ra tên hắn, vậy thì phải giải thích thế nào đây?

Sau đó, hắn sẽ phải ứng phó với sự công kích hung hăng của phe hoàng quý phi thế nào?

Đầu Cơ Vô Đạo như sắp nổ tung, sự mê muội dần kéo đến!

Bổn vương chỉ muốn châm ngòi li gián, khiến Đệ Ngũ Ma Đầu đấu với Vũ gia, còn mình thì ngư ông đắc lợi.

Lúc trước, Từ Bắc Vọng ngươi không nên cự tuyệt lời mời của bổn vương, bổn vương là quý tộc thiên hoành, là hoàng tử trưởng của đế quốc, là đế vương tương lai của Đại Kiền!

Một tên dân đen như ngươi dám phớt lờ bổn vương, làm nhục bổn vương, đương nhiên là tội không thể tha!

Nhưng giờ bổn vương hối hận rồi!

Chưa bao giờ Cơ Vô Đạo thấy thời gian trôi qua khó khăn như vậy,

đến cả việc hô hấp cũng như một màn tra tấn cơ thể.

“Hôm nay không chết, ngày mai cũng phải chết.”

Khí thế toàn thân của Từ Bắc Vọng tăng vọt, một giọt tinh huyết bay lên giữa trời, miệng lầm bầm niệm.

Đoàng!

Đám người chấn động!

Từ công tử đang lập khế ước sinh tử!

Ý của câu nói kia chính là, hôm nay ngươi dám trốn tránh, ngày mai quý phi nương nương sẽ chặt đầu ngươi.

Từ công tử chém giết quan viên triều đình thì có lẽ sẽ để lại mấy câu bàn tán, nhưng đổi thành Đệ Ngũ Ma Đầu, ai sẽ dám chỉ trích đây?

Nghe vậy, Vương Tung Sư tựa như bị đâm thẳng vào giữa tim, sự tuyệt vọng trong phút chốc lan khắp người.

Hắn biết chính mình đang đứng trên vách núi, sắp rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Không có đường lui.

Vào khoảnh khắc bị ác liêu phát hiện, cái chết của mình có lẽ đã không thể tránh khỏi.

Chỉ bằng tu vi của tông sư, sao có thể thoát được nanh ma vuốt quỷ của Đệ Ngũ thị?

Nếu như đã phải chết, ta cũng phải trấn áp con sâu kiến nhà ngươi trước!

Bịch!

Vương Tung Sư nghiêm mặt hung dữ, từng bước đi ra.

Tinh huyết bay lên giữa không trung, hai giọt tinh huyết giằng co, hư không phảng phất có hơi thở của Thiên Đạo.

Bầu không khí ở Văn Miếu dường như ngưng tụ lại.

Hơn một trăm nghìn người đồng thời nhìn chằm chằm Vô Tự Thiên Thư trên đầu áo trắng.

Sức mạnh của Từ Bắc Vọng sau khi hòa quyện cùng Thần Niệm rốt cuộc mạnh đến đâu, liệu có thể khiến hắn tự tay đâm chết kẻ địch hay không?

Nếu như Từ công tử thua, người đã lập khế ước sinh tử là hắn thật sự sẽ chết hay sao?

Phong cách làm việc giống như một con bạc thực thụ, thật sự không thể so bì được!

“Đoàng!”

Một tiếng nổ.

Trong không trung xuất hiện một khúc xương xám, vô số những kí tự màu đen vờn quanh, toát ra khí tức âm u đáng sợ.

Tổ Niệm Ác Cốt!

Nhiều thuật sĩ ở Thiên Ti Giám trở nên nghiêm nghị, ngay từ đầu Vương Tung Sư đã dùng chiêu giết mạnh nhất.

Thoáng chốc, một luồng khí lạnh lẽo u ám phát ra từ Ác Cốt, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Một vài võ giả có tu vi Luyện Khí Cảnh cảm thấy đầu óc của mình nhất thời mê man, một cỗ sức mạnh vô hình đang xâm nhập vào sâu trong tâm hồn.

Lời nguyền của thuật sĩ đáng sợ quá!

“Chết!”

Vương Tung Sư hét lên một tiếng, giữa hai lông mày hiện ra một con mắt màu máu.

Nếu ông ta có thể giết được một thiên kiêu, đời này coi như không uổng!

Từ ác liêu, cũng lão phu xuống địa ngục đi!

Ở âm tào địa phủ, lão phu còn phải tiếp tục nguyền rủa ngươi!

Ha ha ha ha ha!

Chương 95: Rợn tóc gáy! (2)

Khúc xương xám biến thành một sợi xích đen, giữa trời xuất hiện từng luồng sóng méo mó có thể thấy được bằng mắt thường, lao về về phía nam tử áo trắng.

Con mắt kia lại còn tản ra thành một tấm lưới huyết sắc khổng lồ trong không trung.

Quả là uy lực khủng bố của thuật sĩ Tứ phẩm!

Ai nấy đều tim đập chân run!

Bọn họ gian nan vặn vẹo cổ nhìn nam tử áo trắng.

Hắn ta lúc này bình thản sừng sững ở đó, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, cứ như vị thánh nho ở trên cao quan sát đám văn nhân nghịch chủng

.

Đột nhiên.

Vô Tự Thiên Thư kêu ù ù.

“Thiên thu bất hủ nghiệp.”

“Đều là muốn giết người!”

Nam tử áo trắng chầm chậm nói mười từ với giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Đùng!

Đùng!

Đùng đoàng!

Mười từ của Vô Tự Thiên Thư hóa hình, chiếu ra ánh sáng màu đỏ máu và sát khí vô tận trong nháy mắt.

Một luồng sức mạnh cuồn cuộn sục sôi, như thể là hơi thở giết chóc từ viễn cổ quét về phía Vương Tung Sư.

Mặt Vương Tung Sư biến sắc, con mắt ở giữa lông mày trở nên ảm đạm, sợi xích đen bị cắt đứt hoàn toàn!

Cả người hắn muốn tránh đi, nhưng nhận ra bản thân dường như đã bị giam lại tại chỗ.

Máu, thần hồn đều bị đông lại!

Từ Bắc Vọng lạnh lùng: “Giết!”

Không khi vỡ ra, mười chữ máu biến ảo thành một con dấu đỏ máu, đập thẳng xuống.

Đùng!

Thân thể của Vương Tung Sư vậy mà lại bị xoắn vỡ ngay, nội tạng tứ chi vỡ tan hết thảy!

Một cái đầu người bay vút lên cao!

Từ Bắc Vọng chậm rãi xuất ra một chưởng, chân khí cuồng bạo lao về phía cái đầu.

Ầm!

Cái đầu nổ tung!

Tai, mắt, não văng ra tứ tung, máu tươi ngập tràn.

Máu tanh nửa bầu trời!

Ngay lập tức, cả văn miếu chết lặng.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, như thể là một khoảng không sơn u cốc.

Sự yên lặng khiến da đầu người ta run rẩy, rợn tóc gáy!

Mọi người nhìn Từ Bắc Vọng hoảng sợ, áo trắng như tuyết nay đã toàn là máu tươi, như một đóa hoa đỏ nở rộ.

Tông sư hồn tiêu phách tán!

Ông ta thực sự đã bị thiên đao vạn quả, thậm chí không sót lại nổi một bàn tay đầy đủ máu thịt.

Tuy rằng sở hữu Thần Niệm từ hiền triết, nhưng hắn có thể chiến đấu vượt cấp, chỉ dùng một chiêu đã giết chết tông sư Tứ phẩm như thế, cảnh tượng này khó có thể tin được, dường như đây chỉ là một giấc mơ.

Đôi mắt của Cơ Vô Đạo chấn động vô cùng, trong lòng hắn không thể ngăn lại cơn sợ hãi đang dâng trào!

Mà đám người Vũ gia cũng lạnh sống lưng, sâu thẳm trong lòng hiện lên một nỗi sợ hãi vô hình.

Từ khuôn mặt bình thản của hắn ta, bọn hắn có thể nhfin thấy được một tên ác ma giết chóc máu lạnh!

Hắn có thể thây thành vạn mảnh một người mà không hề nhăn mặt chút nào.

Tên ác liêu này, đợi đến khi hắn trở nên lớn mạnh, có thể sẽ khủng bố hơn cả Đệ Ngũ Ma Đầu!

Lúc này, quảng trường Văn Miếu đã chìm trong đêm tối, nhưng bầu không khí nơi đây vẫn đang trong dư âm của cảnh tượng vừa rồi!

Sương máu che mắt dần dần biến mất, nhưng sự yên tĩnh quỷ dị vẫn tiếp tục kéo dài.

Cho đến khi một tiếng kêu nghẹn ngào vang lên.

“Cha!”

Một thanh niên mặc y phục võ giả mang theo bộ mặt thấm đẫm nước mắt chạy đến, hắn quỳ trên mặt đất rồi cầm một ngón tay đẫm máu.

Đúng vậy, bộ phận duy nhất còn hoàn chỉnh của Vu Tung Sư là chiếc ngón tay.

Thân thể tên võ giả run rẩy, hắn lau nước mắt rồi nói bằng âm thâm nức nở: “Cha, ngươi yên nghỉ đi. Dựa vào tu vi của con trai, việc báo thù cho ngươi sợ là chuyện không thể xảy ra.”

“Nhưng nếu không thể báo thù của cha, ta còn mặt mũi nào làm con trai của người nữa!”

Hắn ta cực kỳ bi ai kêu khóc, chân khí đột nhiên xuất hiện giữa các ngón tay, cắt phăng một chòm tóc xuống.

“Hôm nay, ta và ngươi đoạn tuyệt quan hệ cha con! Thù giết cha này, ta sẽ báo vào kiếp sau!”

Nói xong, hắn ta cung kính dập đầu ba cái, sau đó rời khỏi quảng trường văn miếu như chạy trốn.

Đám người lặng im.

Hành động hoang đường ly kỳ như vậy, bọn hắn lại tuyệt đối không

cảm thấy buồn cười.

Trên đời này, không phải ai cũng có dũng khí khẳng khái chịu chết.

Tên võ giả đó còn dám báo thù hay sao? Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Từ công tử khoan dung độ lượng mà tha cho mình một mạng

“Vạn nhất làm được thì sao?”

Câu nói này rất có tính lừa gạt! !

Một người cường thế bễ nghễ như Từ công tử, cho dù có chết cũng sẽ ngã xuống một cách oanh oanh liệt liệt, chứ không có nào bại trong tay một con kiến hôi.

Cho nên, mặc dù vứt bỏ đạo hiếu là điều vô sỉ, nhưng đó vẫn là một sự lựa chọn sáng suốt.

Tất cả mọi người hiểu rõ, kẻ đầu têu vẫn còn chưa lộ diện.

Tên thuật sĩ đã chết một cách thê thảm kia, chẳng qua là một con rối bị giật dây mà thôi!

Còn tại sao hắn ta không khai ra người đứng phía sau chuyện này, chắc có lẽ nếu hắn nói ra thì cũng phải chịu tội chết.

Chi bằng giữ lại một hi vọng, khiến cho thế lực đứng sau hắn sẽ giúp báo thù?

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không xuất hiện một gợn sóng, khiến dân chúng không phân biệt được hắn ta đang vui hay giận.

Cơ Vô Đạo, hậu quả của ngươi sẽ thê thảm hơn vạn lần so với tên thuật sĩ này.

Mẫu phi, Vương phi, các Trắc phi của ngươi, con trai con gái của ngươi, tiểu quận vương trong tã lót,...

Chờ xem, sẽ không quá lâu đâu!

Nhưng vào lúc này, hư không truyền đến động tĩnh.

Vô Tự Thiên Thư dần dần vỡ vụn, tiêu tán trong vô hình.

Thần Niệm của hiền nhân rốt cục tuyệt vọng rồi.

Không ít người âm thầm cảm khái: “Đụng tới kẻ sát khí ngập trời

như thế, hạo nhiên chính khí ngàn vạn năm cũng không thể gột rửa được.”

Hình như do tác động của Thần Niệm gây nên, mái đầu của người đứng giữa nơi đây vẫn còn một nửa tóc trắng.

Tóc dài xõa vai, một nửa đen như mực, một nửa trắng như tuyết!

Giống như ranh giới thiện ác, lại như ranh giới thần ma!

Nhờ dung nhan tuấn mỹ vô cùng làm nổi bật, sườn mặt lạnh lùng này phá lệ yêu dị và điên cuồng!

Hắn nhìn chằm chằm vết máu trên tà áo trắng, nhẹ nhàng nhíu mày, sau đó thản nhiên nói: “Trủng hổ, không phải muốn giẫm chết ta sao?”

“Mời.”

Chương 96: Ngươi chỉ biết núp ở trong mai rùa sao?

Oanh!

Oanh!

Mấy chục vạn người trở nên rung động!

Chuyện này chưa xong, chuyện khác đã tới!

Từ công tử không ai bì nổi, đang đi những bước đầu trong hành trình trấn áp những người cùng thế hệ!

Sự tồn tại của hắn là một ngọn núi lớn đè nặng trên đầu đám thiên tiêu Cửu Châu, khiến bọn hắn không thể nào vượt qua được!

Bên trong liễn xa của Sở quốc, Khương Vô Kỵ không nhịn được mà thở phào một hơi, khí thế đáng sợ của Từ Bắc Vọng dường như đã chấn nhiếp đến hắn ta.

“Vừa hay ta có thể quan sát cuộc chiến sâu kiến của hai người các ngươi.”

Hắn ta điều chỉnh cảm xúc, ngữ khí vẫn phong khinh vân đạm như

cũ

Cơ Vô Đạo vẫn luôn cúi đầu, giống như là kẻ sắp chết đuối bắt lấy cây rơm cứu mạng, ra sức thở hổn hển.

Hắn ta không biết!

Từ ác liêu không biết là mệnh lệnh bản vương âm thầm sai khiến!

Thân thể căng thẳng cứng ngắc của Cơ Vô Đạo thả lỏng ra, trên mặt lộ ra ý cười không dễ dàng phát giác.

Trải qua lần này, Cơ Vô Đạo hiểu mình làm việc quá mức càn rỡ, về sau vẫn phải cẩn thận hơn nữa, nếu không thì có khả năng bị đối phương phản phệ lại!

Chính giữa đài cao trở thành điểm tập trung của ánh mắt mấy chục vạn người.

Vũ Quân Cơ không sợ hãi chút nào, chiến ý trong mắt mãnh liệt!

Không có Thần Niệm gia trì, cho dù là Nho võ Thất phẩm thì tính là gì?

Vũ Thừa Tư nắm chặt hai tay, khóe miệng hiện lên nụ cười ác độc.

Tiểu tạp chủng, hôm nay là ngày chết của ngươi! !

Bên trong phượng liễn lộng lẫy, Vũ Chiếu hơi im lặng, trên mặt vẫn là nụ cười đoan trang cao quý, thản nhiên nói: "Đều là thiên kiêu Đại Càn, cùng nhau luận bàn một chút, bản cung nhạc kiến kỳ thành." (Vui vẻ khi mọi chuyện diễn ra suôn sẻ)

Xoạt!

Quần thần kinh hãi, bọn hắn đều là người khôn ngoan, tất nhiên nghe hiểu được sức mạnh trong lời nói của Thiên Hậu không đủ.

Dù sao một vị Tứ phẩm tông sư, còn là thuật sĩ tà môn ma đạo, cứ như vậy bị Từ Bắc Vọng trấn sát lăng trì ngay khi còn sống tươi.

Cho dù dựa vào Thần Miệm, nhưng nếu nói không rung động trước sức mạnh của Từ Bắc Vọng thì đó là dối trá.

Cho nên Thiên Hậu sở dĩ nói câu nói này, chính là đang ngăn chặn bốn chữ "Sinh tử khế ước".

Nếu như Từ Bắc Vọng được đà tiến tới, mang theo uy thế vô địch thiên hạ, khiến cho của Vũ gia chiến bại mà chết thì sao?

Vũ gia đương nhiên không chịu đựng được tổn thất này.

Đường đường gia tộc của Thiên Hậu đế quốc, nếu như trong tộc không có bất kỳ thiên kiêu nổi bật nào, thì đó là cực kì đáng buồn.

Không ký kết khế ước, chỉ vì giữ lại một đường lui.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Thiên Hậu."

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không hề bận tâm, tựa như đầm nước sâu thâm thúy, không người có thể phỏng đoán tâm tình của hắn.

Vũ Quân Cơ sớm đã không kịp chờ đợi, theo lời nói vừa dứt, hắn ta bước ra một bước.

Oanh!

Oanh!

Thân thể Vũ Quân Cơ đột nhiên phồng lên, toàn thân nở rộ ánh sáng vàng kim, giống như thân thể rèn đúc từ đế kim bất hủ mà thành.

“Tê!”

Vô số người hít một hơi lạnh.

Hơi thở này vô cùng cường hoành, đủ để cho tất cả thiên chi kiêu tử vì vậy mà tự cảm thấy mình thấp kém, chỉ biết cúi đầu xuống ở trước mặt hắn ta chứ không dám nhìn thẳng.

Quả là trủng hổ ẩn tàng của Vũ gia.

“Ha ha, Phạn Thiên Chiến Thể…”

Ánh mắt Khương Vô Kỵ hiện lên một tia hài hước, giống như có chút coi thường.

“Chiến!”

Vũ Quân Cơ nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay hiện ra từng đường vân kim sắc uốn lượn.

Sau đó nắm tay đập tới, thân thể của hắn ta chính là vũ khí sắc bén kinh khủng nhất!

Tiếng nổ trên không trung đùng đoàng liên miên bất tuyệt truyền đến, nắm đấm đột biến, tựa như núi cao to lớn, trên đó quấn quanh từng sợi lửa vàng kim.

Rất nhiều võ giả phát lạnh sống lưng, một quyền này đập xuống chỉ sợ toàn bộ nơi này sẽ bị nổ tung!

Đám người đưa ánh mắt về phía nam tử áo trắng, trong nháy mắt ngạc nhiên chấn kinh.

Một cây đàn cổ lơ lửng.

Thần sắc của nam tử áo trắng vân đạm phong khinh, các ngón tay chậm rãi lướt qua dây đàn, âm thanh thùng thùng rõ ràng bỗng nhiên

vang lên.

Tiếng đàn giống như nước suối chảy qua khe, theo gió nhẹ phiêu tán, du dương quay chung quanh quảng trường văn miếu.

Bạch hạc bay lượn, chim chim hót vang.

Cùng lúc đó, giai điệu âm sắc không đồng nhất đều vang vọng cả tòa kinh thành, giữa sân, không ít đàn tranh, tỳ bà trong ngực các nữ tử có mặt trong quảng trường đều phát ra tiếng keng keng.

Vô số người đắm chìm trong tiên nhạc, chỉ có người thực lực cường đại người vẫn giữ tỉnh táo, một mặt khó có thể tin nổi: "Thiên giai!"

Trong chốc lát, quyền ảnh khổng lồ mang theo thanh thế kinh khủng lao đến, không khí chấn động.

Bụi mù bay đầy trời, đôi mắt Vũ Quân Cơ chiếu rọi ra lửa giận thiêu đốt hừng hực.

"Giết!"

Cự quyền màu vàng đập xuống!

Ầm!

Sắc mặt Vũ Chiếu đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy tiếng đàn hội tụ thành một tấm chắn hư ảo, bao bọc Từ ác liêu, dù cự quyền đang điên cuồng đàn áp từ phía trên, nhưng cũng khôgn có bất kỳ vết nào xuất hiện.

Cánh tay Vũ Quân Cơ hơi co giật, ánh sáng vàng kim cũng rung động, âm thanh của hắn ta lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ biết núp ở trong mai rùa sao? Có dám chính diện đánh một trận với ta không?"

Lời nói vừa dứt.

Coong!

Tiếng đàn bỗng nhiên biến mất.

Ngón tay nam tử áo trắng ép dây đàn xuống, sắc mặt không có chút sóng gió chập trùng nào, chỉ đáp lại một chữ: "Được."

Nghe vậy, Vũ Chiếu híp mắt phượng, cảm giác chẳng lành mãnh liệt dâng trào, giống như gợn sóng trên mặt nước nhanh chóng tản ra

khắp tâm trì bà.

Chương 97: Ngươi còn mềm hơn nữ nhân

Quảng trường nơi Văn Miếu lặng ngắt như tờ.

Mấy chục vạn người nín thở ngưng thần, gắt gao nhìn chằm chằm nam tử áo trắng kia.

Nhìn bên phía tóc đen, Từ Bắc Vọng để lộ sườn mặt phong thần tuấn lãng, tựa như một vị trích tiên thất lạc tại nhân gian.

Nhưng nhìn sáng bên khác, từng sợi tóc trắng của hắn phiêu đãng trong gió, con ngươi lạnh lùng sâm nhiên, tựa như một vị diêm la đòi mạng người!

Hai loại khí thế trái ngược như vậy, nhưng khi toát ra từ trên người hắn lại vô cùng tự nhiên.

Hắn thong dong nhàn nhã đi về phía Vũ Quân Cơ.

“Rốt cục có dũng khí cứng đối cứng với ta.”

Vũ Quân Cơ cười lạnh một tiếng, ánh sáng vàng huy hoàng lưu động trên người, phảng phất như mặc thêm áo giáp làm từ ánh mặt trời.

Oanh!

Hắn ta vặn vặn cổ, thân thể phát ra âm thanh kêu vang!

Trong chốc lát, gió lốc chân khí quét khắp quảng trường, sau lưng Vũ Quân Cơ xuất hiện hư ảnh ba đầu sáu tay, mang theo hơi thở vô cùng bạo loạn.

Hoắc!

Tất cả mọi người trở nên khiếp sợ!

Đây chẳng lẽ là thiên phú thần thông của thể chất đặc thù?

Chỉ cần một hơi thở cũng đủ để trấn diệt một con mãnh thú!

Sắc mặt Khương Vô Kỵ dần dần nghiêm trọng, một chiêu này khiến

hắn ta cũng không thể không thận trọng.

Bên trong phượng liễn, Vũ Chiếu khôi phục thần sắc thong dong, khóe môi ẩn hiện ý cười.

Trủng hổ của Vũ gia!

Mười tuổi bắt đầu tu hành ở trủng mộ, mỗi ngày chém giết một con yêu thú để luyện tập, thậm chí dùng phương thức tự hại bản thân để đúc thành thể phách đặc biệt.

Sứ mệnh nhập thế của hắn ta là quét sạch tất cả thiên kiêu cùng thế hệ, trở thành mặt trời huy hoàng chiếu khắp Cửu Châu, giương cao thanh thế cuồn cuộn của Vũ thị, giương cao uy danh vô thượng của Thiên Hậu là bà!

“Có át chủ bài gì lấy hết ra đi, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội.”

Mấy cánh tay của hư ảnh vung lên, Vũ Quân Cơ phát ra âm thanh như sấm rền, tạo nên từng đợt chấn động trong quảng trường.

Đám người câm như hến, cỗ hơi thở ngang ngược càn rỡ của Vũ Quân Cơ dày đặc như mạng nhện, thẩm thấu đến từng ngóc ngách.

Sắc mặt Diêu Mạn trắng nhợt, nhịp tim có lúc như ngừng đập, trong lòng vừa khẩn trương vừa khủng hoảng đến cực hạn.

Mà Thẩm Ấu Di cụp mắt xuống, cảm xúc của nàng lúc này rất phức tạp. Cho dù bản thân vô cùng chán ghét sắc mặt nhàn nhạt thản nhiên của Từ Bắc Vọng, nhưng nếu tận mắt nhìn thấy tên nam nhân này thua cuộc, nàng chắc chắn cũng không vui vẻ gì.

“Để ta nhìn xem kết cục của ngươi như thế nào.”

Nàng tự lẩm bẩm.

Mà Khương Vô Kỵ tựa lưng vào vách xe, chậm rãi lắc đầu, trong mắt hơi có vẻ tiếc nuối.

Sự chênh lệch về thiên phú thể chất là một ranh giới không thể vượt qua, hơn nữa tu vi của hai người cũng cách xa nhau, Từ Bắc Vọng lấy cái gì để đánh với Vũ Quân Cơ?

Sử dụng pháp bảo sao? Trủng hổ của Vũ gia há lại không có?

Một khi các thiên kiêu ẩn tàng lần lượt xuất thế, Từ Bắc Vọng cũng không khác người thường là bao.

Trừ phi hắn tiếp nhận truyền thừa của hiền nhân, trở thành người đọc sách Nho đạo, sau đó giành lấy cơ hội vùng lên, tranh phong với đám thiên kiêu cùng thế hệ.

Còn hiện tại, coi như bỏ đi.

Hai con sâu kiến nhanh như vậy đã phân ra thắng bại, Khương Vô Kỵ cảm thấy không thú vị.

Bỗng nhiên.

Con ngươi hắn ta hơi co lại, gần như nhảy dựng lên.

Thoáng chốc, ánh mắt vô số người lộ ra vẻ hãi hùng, máu huyết như ngưng đọng lại, sâu trong linh hồn phát ra tiếng run rẩy!

Oanh!

Ầm ầm!

Trời xanh như bị lật úp, một vị Ma Thần ở địa ngục đang tiến bước vào dương gian.

Nam tử áo trắng bao phủ trong sương máu, hơi thở huyết sát mênh mông che khuất bầu trời, sau đó tràn ra bốn phương tám hướng.

“Đây là năng lực của ngươi? Có lẽ ngươi đánh giá cao chính mình rồi.”

m thanh lạnh lùng không mang theo chút cảm xúc nào chậm rãi vang lên.

Sắc mặt Vũ Quân Cơ đột biến, hắn ta cảm nhận được một loại uy áp kinh khủng, huyết dịch toàn thân sôi sùng sục, tựa như đang trong xu thế thiêu đốt.

“Cố làm ra vẻ!”

Ánh sáng vàng kim bao phủ xung quanh Vũ Quân Cơ càng thêm mãnh liệt, hư ảnh ba đầu sáu tay phóng to ra thêm mấy trăm trượng, chiều dài đủ để hái sao trời. Hư ảnh cánh tay mang theo gió lốc khủng bố đập xuống nam tử áo trắng đang đứng dưới quảng trường.

Phạm Thiên Chiến Thể, vỡ nát thiên địa!

Thẳng tiến không lùi, hữu ngã vô địch!

“Rống ——— ”

Sát khí bao phủ toàn bộ quảng trường Văn Miếu, hư ảnh bễ nghễ cự thú đứng sừng sững trong sương máu ngập trời, chính là Đào Ngột.

Chỉ với một tiếng rống kia đã khiến các võ giả cấp thấp muốn nứt cả tim gan, cổ họng nghẹn ngào, đôi chân bủn rũn đến nỗi muốn quỳ xuống.

“Oanh!”

Hư ảnh Đào Ngột thôn phệ huyết khí, sau đó mở miệng nhe răng huyết tinh, ngưng tụ thành một nắm đấm tàn bạo.

Lấy khí thế nghiền nát bẻ gãy, hung hăng đập xuống!

Bầu không khí như muốn ngưng kết lại, quảng trường yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở thô nặng.

Hư ảnh cánh tay trực tiếp vỡ nát, không khí cũng bị xé nứt!

Thân thể Vũ Quân Cơ cứng ngắc như bị giam cầm, hắn ta đang muốn sử dụng pháp bảo phòng ngự, thân thể bỗng nhiên kịch liệt đau nhức, một cỗ lực lượng cường đại vọt tới, ép hắn ta quỳ xuống.

“Rống ——— ”

Quyền ảnh mang theo tiếng gầm thét của Đào Ngột viễn cổ, tựa như một tòa núi cao, nặng nề đánh lên thân thể.

Ầm!

Trong ánh mắt sợ hãi của vô số người, Vũ Quân Cơ bay ngược ra, máu tươi nôn giữa không trung vẽ ra một đường vòng cung.

Toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, lặng ngắt như tờ.

Bọn hắn đến tột cùng đã chứng kiến thủ đoạn thông thiên gì vậy?

Thiên kiêu hiếm thấy của Vũ gia, vậy mà yếu đuối cỡ này?

Không chịu nổi một kích, ngay cả một chiêu cũng không chống lại được!

Từ công tử mạnh đến mức không hợp lẽ thường!

Sương máu dần dần biến mất, một nam tử áo trắng sải bước mà tới.

Hắn rất bình tĩnh nhìn Vũ Quân Cơ nằm sấp trên mặt đất, mất hết cả hứng lắc đầu: “Ngươi còn mềm hơn cả nữ nhân, không biết còn tưởng rằng Vũ gia bồi dưỡng thanh quan nhân (từ chỉ kỹ nam) của lầu xanh đấy.”

Chương 98: Ngày khác tái chiến

Oanh!

Một lời nói, làm cho văn miếu tĩnh mịch nổ tung.

So sánh thiên kiêu Vũ gia với kỹ nữ, sao mà cuồng vọng quá thể?

Nhưng giọng nói hời hợt của Từ công tử lại như đang biểu lộ đây là chuyện đương nhiên!

“A. . . Ta muốn giết ngươi!”

Vũ Quân Cơ điên cuồng gầm thét, con mắt đỏ lên, giống như một con mãnh thú tức giận hổn hển đang muốn nuốt chửng nhân loại.

Ông!

Khí huyết quanh thân sôi trào mãnh liệt, lại bị một chân hung hăng giẫm xuống.

“Khương Thái tử, đây chính là trủng hổ ư?”

Từ Bắc Vọng giẫm lên mặt Vũ Quân Cơ, ánh mắt nhìn về phía xe liễn của Sở quốc ở phía xa.

Yết hầu Khương Vô Kỵ căng lên, hơi im lặng, sau đó giả bộ trấn định nói: “Con mèo bệnh mất mặt xấu hổ mà thôi.”

Mặc dù như thế, hắn ta cũng có thể nghe được thanh âm của mình khàn khàn.

Từ ác liêu!

Mẹ nhà nó quá ác!

Một chiêu này của hắn, ngay cả bản vương cũng rất khó cản, đừng nói là một con mèo bệnh ngu dốt không biết sợ người.

Cảnh tượng trên võ đài đã làm tất cả mọi người có mặt ở đây trở nên

khiếp sợ!

Thiên kiêu mạnh nhất của Vũ gia lại bị giẫm đạp như sâu kiến ven đường.

Hơn nữa còn bị giẫm lên trên mặt trước mắt bao người! ! !

Bên trong phượng liễn lộng lẫy, cả người Thiên Hậu đế quốc như bị rơi vào hầm băng!

Chân tay bà ta trở nên lạnh lẽo, ánh mắt âm trầm, khuôn mặt bao phủ vẻ lo lắng trầm trọng, thậm chí bắt đầu vặn vẹo.

Khi bắt gặp từng ánh mắt của quan to quan nhỏ triều đình, Vũ Chiếu cảm thấy khuất nhục vạn phần, biểu lộ khó xử đến cực điểm.

Bại!

Thiên kiêu Vũ gia được bà ký thác kỳ vọng, gần như thất bại không thể chống cự, chẳng khác nào khiến cho Vũ gia trần truồng trước mặt mọi người!

Sao không xấu hổ cho được?

Đám người Vũ gia phần phật lửa giận, ngũ tạng lục phủ bắt đầu vặn vẹo, ai nấy đều cảm thấy bản thân sống nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng có thời khắc nào khuất nhục bằng lúc này.

Vũ Thừa Tư là người tức giận nhất, toàn thân ông ta run rẩy, cơ hàm hai bên khuôn mặt lồi nhô lên, đây là đang biểu lộ sự phẫn nộ đến cực hạn.

Ông ta hận không thể băm vằm Từ ác liêu thành ngàn mảnh, sau đó nghiền xương hắn ta thành tro tàn.

“Đấu với Từ Bắc Vọng ta, ngươi xứng sao?”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng lạnh dần, chân khí hiện lên ở lòng bàn chân, trực tiếp giẫm gãy mũi Vũ Quân Cơ.

Cảm thụ được người dưới chân điên cuồng giãy dụa, hắn hờ hững nói: “Muốn để ta giẫm chết ngươi ư?”

Vừa dứt lời.

“Dừng tay!”

Một tiếng quát nghiêm khắc.

Vũ Chiếu đứng bật dậy, nhận ra sự thất thố của mình, ngữ khí chợt hoãn lại: “Chỉ là giao đấu luận bàn, ngươi nên dừng tay đúng lúc.”

Dừng tay đúng lúc?

Quần thần cúi thấp đầu, bọn hắn rõ ràng cảm nhận được cảm xúc khẩn trương, thậm chí là mất khống chế của Thiên Hậu!

Sau mà kiềm chế được chứ?

Mặc dù trủng hổ đã mất hết mặt mũi, nhưng dù gì Vũ gia cũng hao phí nhiều tài nguyên để bồi dưỡng cho hắn như vậy, cho nên bà ta không thể để hắn chết trong tay Từ ác liêu được.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu.

Ầm!

Hắn thẳng chân đạp một cước lên lồng ngực Vũ Quân Cơ, xương cốt hắn ta đứt gãy từng đoạn.

Hắn bình tĩnh quan sát trủng hổ đang tức giận muốn phát cuồng, sau đó phát ra âm thanh hời hợt: “Bây giờ ta buông tha ngươi.”

“Về sau, mỗi lần gặp ta thì phải quỳ xuống cảm tạ vì đã không giết.”

Mấy chục vạn người hồi phục tinh thần, chỉ biết liếc mắt nhìn thân ảnh không ai bì nổi này.

Mặt mũi tính là gì?

Tôn nghiêm tính là gì?

Vì giữ được tính mạng, trủng hổ kiệt ngạo ngang ngược của Vũ gia co quắp như chó già ở dưới chân nam tử áo trắng.

Cũng không phải là Vũ Quân Cơ không mạnh, xét theo thực lực kinh khủng mà hắn đã phô bày lúc trước, ngoại trừ Khương Thái tử, hắn thừa sức nghiền ép tất cả các thiên kiêu trên bảng Thanh Vân.

Nhưng Vũ Quân Cơ lại gặp phải Từ công tử tuyệt đại phong hoa!

Cho dù ngươi có thể chất đặc thù , cho dù ngươi kinh tài tuyệt diễm, thì cũng phải rơi vào cục diện trấn áp chặt chẽ, thậm chí còn không thể động đậy để đánh trả.

Toàn bộ quảng trường nơi Văn Miếu đã không có ai quan tâm đến Vũ Quân Cơ.

Một kẻ thất bại sẽ biến thành đề tài nói chuyện sau bữa cơm của võ giả Cửu Châu.

Còn bây giờ, tất cả các ánh mắt đều đang khóa chặt nam tử áo trắng, Từ Bắc Vọng chậm rãi quay người, nhìn về phía đội ngũ Sở quốc.

“Khương Thái tử, đấu một trận đi.”

m lượng tuy nhỏ, nhưng vẫn đủ để quanh quẩn bên tai mỗi người.

Oanh!

Một câu nói gây nên sóng to gió lớn!

Tất cả các võ giả có mặt ở đây đeuè nắm chặt nắm đấm, nhiệt huyết sôi trào!

Nếu muốn thành tựu đỉnh cao nhất, vậy thì nhất định phải giẫm đạp thần thoại của thế hệ hiện nay là Khương Vô Kỵ! Đây chính là Từ công tử không ai địch nổi!

Kỳ tài ngút trời ngàn năm khó gặp của Sở quốc?

Vậy thì cứ đánh với Từ công tử chút đi!

Bầu không khí xung quanh liễn xa trở nên yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Ánh mắt thần tử và người đọc sách của Sở quốc vừa kích động vừa chờ mong.

Thừa dịp khí thế Từ Bắc Vọng đang trong thời khắc cường thịnh nhất, điện hạ chỉ cần dập tắt nó bằng một trận đánh oanh liệt, như vậy cũng đủ để đám người Đại Càn khắc cốt ghi tâm uy danh của Thái Tử Sở quốc.

Biểu lộ của Khương Vô Kỵ thản nhiên như cũ, trên người vẫn toát ra khí thế duy ngã độc tôn, hắn liếc xéo Từ Bắc Vọng: “Ngươi đang vũ nhục bản vương ư?”

Xoạt!

Cả quảng trường bắt đầu xôn xao!

Lời này có ý gì?

Ngươi đến kinh thành Đại Càn không phải là vì nghiền ép thế hệ trẻ tuổi ở đây ư?

Hiện tại Từ công tử đã cho ngươi cơ hội, sao lại nói hắn vũ nhục mình?

Khương Vô Kỵ "A" một tiếng, hình như không hề hứng thú: "Ngươi đã tiêu hao quá nhiều chiến lực, sao bản vương có thể lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn chứ?"

Oanh!

Mấy chục vạn người chấn kinh ngạc nhiên.

Lời lẽ tuy rất đường hoàng, nhưng nghe kiểu gì cũng giống như đang trốn tránh . . .

Nam tử áo trắng đứng chắp tay, mỉm cười: "Không sao."

Khương Vô Kỵ híp mắt, thái độ rất cường ngạnh: "Ta hẹn ngươi tái chiến vào ngày khác, bản vương muốn trấn áp ngươi ở thời khắc toàn thịnh nhất của ngươi!"

Chương 99: Trò hay sắp mở màn!

Đám người trở nên trầm mặc.

Bọn hắn đã thấy rõ, đồng thời cũng khẳng định được Thái Tử Sở quốc quá giả dối!

Ngươi nói ngươi rất mạnh, nhưng đánh lại không dám đánh, đây không phải là đang sợ hãi thì chứ là cái gì?

Võ giả Đại Càn dựng thẳng ngón út về phía Sở quốc, ngón tay giữa hướng xuống, lộ ra ngữ khí miệt thị nồng đậm.

Kẻ nhu nhược!

Khương Vô Kỵ không hề biến sắc, toàn thân bộc phát uy áp ngập trời, nghiêm nghị nói: "Một khi ta ở đây, trong đám thế hệ trẻ tuổi có ai dám xưng vô địch? Có ai dám nói bản thân bất bại?"

"Cho ngươi thời gian một năm trưởng thành, đến lúc đó bản vương

quay lại trấn áp ngươi!”

Hắn ta nhìn về phía Từ Bắc Vọng, thần sắc vô cùng thong dong cùng trấn định.

Nhưng rất nhiều người đọc sách của Sở quốc lại cúi đầu xuống, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thủ mà không chiến, mặt mũi mất hết!

Nhưng sâu trong nội tâm, bọn hắn có thể hiểu cho điện hạ, Từ Bắc Vọng đúng là yêu nghiệt, quyền ảnh hung thú của hắng quá kinh khủng!

Nếu không thể nắm được phần thắng tuyệt đối, điện hạ cẩn thận như vậy cũng không sai.

Nếu thắng, thì hắn vẫn xếp hạng nhất trên bảng Thanh Vân.

Một khi bại, đạo tâm vô địch sẽ dao động, thậm chí sụp đổ!

Điện hạ đang gánh vác toàn bộ hi vọng của Sở quốc trên người, cho nên hắn không thể thua!

Mặc dù như thế, nhưng hành vi sợ chiến, danh vọng của điện hạ sẽ gặp phải đả kích nặng nề!

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm liễn xa mấy giây, không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

Nhìn chăm chú bóng lưng này, ánh mắt vô số người kính ngưỡng, nội tâm như dời sông lấp biển!

Một đêm ầm ầm sóng dậy rốt cục cũng đã hạ màn kết thúc, sách vở lịch sử cũng không dám lưu nhớ về ngày hôm nay.

Văn Miếu vốn là sân khấu của người đọc sách trong thiên hạ, bây giờ lại biến thành sân khấu của Từ công tử!

Mỗi một vai diễn trong đó đều xoay quanh thân ảnh nam tử áo trắng này.

Những người khác cho dù sáng chói hơn nữa, thì cũng chỉ có thể trở thành lá xanh làm nền cho Từ công tử.

Sự huy hoàng của hắn, là bi ai của tất cả các thiên tài ở thời đại này!

Sao trời sáng chói, cũng chỉ làm nổi bật vầng trăng quang mang vạn trượng!

Chuyện tối nay tất nhiên sẽ làm chấn động toàn bộ Cửu Châu đại lục, Từ công tử dùng thực lực không ai bì nổi mà vang danh thiên hạ.

Hắn mới là thiên kiêu không ai sánh bằng!

Khuôn mặt Thẩm Ấu Di hoảng hốt, sự kiện lần này đã đánh mạnh vào tâm linh của nàng.

Thẩm´u Di lần đầu nảy sinh ra một suy nghĩ hoang đường, nàng tột cùng đã bỏ lỡ nam nhân như thế nào?

Biểu lộ của đám quan to quan nhỏ của triều đình cũng trở nên quái dị, quần thần thầm nghĩ cùng một câu nói trong lòng.

Quả thực là một phiên bản khác của Đệ Ngũ Ma Đầu!

Hắn ta nhất định sẽ mang gió tanh mưa máu đến cho Cửu Châu đại lục!

Màn che phượng liễn rủ xuống, biểu tình của Thiêu Hậu đế quốc ẩn hiện trong bóng đêm, trong ảm đạm đến khó hiểu.

. . .

. . .

Văn miếu rung động vạn phần, mà Từ Bắc Vọng đã xuất hiện ở điện Dao Quang.

Nơi này mới là chỗ tránh gió cho tâm hồn hắn.

“Nổi tiếng đủ rồi?”

Chân ngọc giẫm nhẹ lên thảm, nữ tử váy tím cao quý lười biếng dựa vào giường gấm.

Từ Bắc Vọng khẽ cười một tiếng, tất cung tất kính nói: “Ta lại được nương nương phù hộ. Nhờ có uy vọng của nương nương gia trì, cho nên ta nghiền ép đám sâu kiến kia như đang ăn cơm uống nước, không thể đơn giản hơn nữa.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bỏ qua câu nịnh nọt đó, ngắm nghía khuôn mặt đối diện mình, hơi hơi hạ cằm: “Cũng không tệ lắm.”

Nhận được lời tán thưởng của Lão Đại, tâm trạng Từ Bắc Vọng cực kì vui vẻ, thuận thế hỏi: “Nương nương, ngươi có Nô Ấn hay không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi nhíu mày, giống như cười mà không phải cười: “Ngươi muốn làm nô tài của bản cung?”

Cái này. . . Từ Bắc Vọng uyển chuyển nói: “Nô tài khó nghe quá, nhưng ti chức nguyện làm mọi chuyện cho nương nương, rửa chân gì đó đều được.”

Đôi mắt linh quang của mèo béo chuyển động qua lại, nhảy qua giơ móng vuốt lên cao cao.

Ra hiệu giúp mèo tắm rửa một phát.

Cút. . .

Từ Bắc Vọng đá mèo béo bay ra ngoài, sau đó chậm rãi nói: “Nương nương, Nô Ấn này nhất định phải xóa đi trí nhớ lúc trước của đối phương, hơn nữa còn có thể hoàn toàn khống chế đối phương.”

“Tương đương với con rối hình người, thuật sĩ Ti Thiên Giám soát hồn cũng không lục soát ra được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phẩy nhẹ tay áo, một bản bí tịch màu xanh lơ lửng giữa không trung, bên trên lít nha lít nhít phù chú.

Từ Bắc Vọng vui mừng khôn xiết, hắn nhận lấy rồi cung kính nói:“Đa tạ nương nương!”

Má ngọc lạnh như băng của Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra một tia khác thường: “Bản cung biết ngươi muốn làm gì, tuổi còn trẻ mà bụng dạ toàn ý nghĩ xấu xa.”

Nàng chợt ngừng lại, sau đó phất tay: “Cút!”

Nam tử áo trắng bay ngược ra.

Đợi bóng người biến mất, mắt xanh bích của Đệ Ngũ Cẩm Sương híp thành hình trăng lưỡi liềm, nhẹ giọng cười nói: “Cả ngày vuốt mông ngựa (nịnh hót) bản cung, ở bên ngoài phách lối không chịu được.”

“Qua một thời gian ngắn nữa, bản cung cần nhờ đến ngươi an bài một nhiệm vụ.”

Bên ngoài cung Thái Sơ.

Từ Bắc Vọng quan sát bí tịch, cuối cùng thu nó vào nhẫn trữ vật.

Trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Đã kết thúc rồi ư?

Sao có thể? Trò hay sắp mở màn!

Chương 100: Thiên kiêu ẩn thế

Tại nơi núi non chập trùng, một tòa thành nguy nga đứng sừng sững ở giữa, mỗi một tấc đất của nơi đây đều lưu lại dấu vết của năm tháng, lộ ra dáng vẻ cổ kính thê lương.

“Nghe đồn chủng hổ nhà họ Vũ chính là Phạm Thiên Chiến Thể, vậy mà đã trở thành con kiến không chịu nổi một đòn của Từ Bắc Vọng. Mgười đứng đầu bảng Thanh Vân là Khương Vô Kỵ càng không dám giao đấu với hắn ta.”

“Từ Bắc Vọng này cũng giỏi che giấu thật đấy, lúc trước chẳng nói chẳng rằng, bây giờ lại khuấy động toàn bộ Cửu Châu.”

“Còn một chuyện kinh khủng hơn nữa, hắn vậy mà đã cự tuyệt truyền thừa của bậc tiên hiền nho gia vô cùng dứt khoác. Tâm tính người này thật quả quyết, tàn nhẫn!”

“Nhìn quỹ đạo phát triển của hắn ta xem, sao mà giống với Đệ Ngũ Ma Đầu thế nhỉ?”

Đám người thuộc dòng họ Hiên Viên gia tụ lại bên suối, bàn tán xôn xao chuyện chấn động vừa mới xảy ra ở kinh thành.

Dòng dõi Hiên Viên đã truyền thừa được bảy nghìn năm, đương nhiên cũng sẽ có sự kiêu ngạo và khoe khoang thường thấy ở những vọng tộc, nhưng đối với sự tồn tại của Từ Bắc Vọng, bọn hắn không thể không coi trọng.

“Ồ?”

Khẩu khí có vẻ ngả ngớn cất lên.

Một vị nam tử mặc áo đen đang đứng trên cầu tàu, dung mạo mày kiếm mắt sáng, lông mày chạy thẳng vào đường tóc mai, khí thế tự nhiên, thờ ơ.

Sau lưng hắn là năm thanh thần kiếm đang bay lơ lửng, vì chúng luyện thành từ các thiên thạch khác nhau, cho nên bề ngoài cũng không giống nhau. Nam thanh kiếm này có kích thước lớn chừng bàn tay, nhưng đều vô cùng sắc bén!

Một đám người trong tộc nhìn thấy hắn ta thì lập tức khom người, biểu lộ thần sắc kính sợ và tôn sùng.

Thần tuấn của Hiên Viên thị, Hiên Viên Trường Khanh!

(*) Thần tuấn: Người tài giỏi, tài trí vượt bậc.

“Các ngươi đang nói về kẻ nào?”

Hiên Viên Trường Khanh khẽ chau mày.

Một người vội nói: “Từ…”

“Bỏ đi.”

Hiên Viên Trường Khanh phất tay, ra hiệu im lặng, sau đó lên tiếng với giọng điệu chẳng mấy hứng thú: “Ta trước nay sẽ không nhớ tên của thủ hạ của một bại tướng.”

“Thủ hạ của bại tướng?”

Có người trong tộc hoang mang.

Hiên Viên Trường Khanh chắp tay sau lưng, thản nhiên.

“Đợi ta nhập thế, hắn chắc chắn sẽ phải quỳ xuống đầu hàng, sau đó trở thành tuỳ tùng đi theo ta.”

“Đến lúc đó, ta sẽ xưng bá cho cả một thế hệ trẻ, để cho hắn ta đứng thứ hai.”

Lời này khiến cho người trong tộc phải quay mặt nhìn nhau.

Thần tuấn hình như quá điên rồ rồi?

Chủng hổ của Vũ gia có lẽ cũng nghĩ vậy, nhưng kết cục thì sao?

Ngay từ trận chiến nhập thế đầu tiên mà đã nhận về biết bao nhục nhã, suýt thì bị đạp chết dưới chân Từ Bắc Vọng, trở thành chủ đề mà ti tỉ người khắp thiên hạ đang bàn tán hăng say.

Như thể đoán được bọn họ đang nghĩ gì, Hiên Viên Trường Khanh

vẫn lãnh đạm: “Chủng hổ? Một cái rắm của ta cũng có thể đập chết hắn.”

Trong lúc nói chuyện, năm thanh thần kiếm rung lên leng keng, một luồng khí tức mãnh liệt tuôn ra.

Những người khác trong tộc há hốc mồm, sau đó liền mừng rỡ như điên!

Ngũ phẩm!

Đây là chân khí Ngũ phẩm!

“Đợi ta luyện được thanh bản mệnh kiếm thứ sáu, đến lúc đó, đại địa Cửu Châu sẽ chỉ tán dương một cái tên, đó chính là…”

Hắn không nói gì thêm, chậm rãi chắp tay sau lưng rời đi.

“Hiên Viên Trường Khanh!”

“Hiên Viên Trường Khanh!”

Sau lưng vang lên những tiếng hô cuồng nhiệt, đinh tai nhức óc, kéo dài mãi không thôi!

...

Tại một mảnh đất tiên bao phủ trong ánh hào quang, sương mù bay lượn vờn quanh, linh cầm bay múa lả lướt.

Một nữ tử mặc váy dài trắng như tuyết đang ngồi bên cạnh ao. Nàng ta spử hữu mtóc đen phấp phới, khuôn mặt trắng như trứng gà bóc tựa như dùng ngọc mà khắc nên, mưa bụi sáng mờ bao quanh, xinh đẹp như thể không có thật.

“Khuynh Tuyệt, ngươi biết thánh nữ thế hệ trước ở thánh địa Dao Trì của chúng ta chết trong tay ai không?”

Mỹ phụ nhân đầy đặn đặt câu hỏi với giọng điệu u ám.

Triều Khuynh Tuyệt gật đầu: “Đệ Ngũ Cẩm Sương.”

Mỹ phụ nhân tràn đầy lo lắng, nữ nhân kia như thể ác mộng mãi mãi không tan biến trong đầu.

Mười năm trước trận chiến Thiên Xu, thánh nữ Dao Trì bị ma đầu chém thành hai khúc, vô cùng thảm khốc.

“Thực lực tên chó săn của nàng ta cũng không ai sánh kịp!”

“Thánh địa Dao Trì này tuy không trấn áp được nàng ta, nhưng đối phó với con chó săn này thì vẫn còn dư sức!”

“Tội nghiệt mà Đệ Ngũ Ma Đầu phạm phải, hãy để chó săn của nàng ta đến nhận quả báo trước đi.”

Hơi thở của người phụ nữ trở nên hỗn loạn, giọng điệu lạnh như băng.

Đôi môi đỏ mọng của Triều Khuynh Tuyệt khẽ mở, giọng nói trong trẻo dịu dàng làm lạnh tứ phía: “Dì Thanh, ta sẽ chiếu cố hắn.”

Người phụ nữ xinh đẹp bình tĩnh lại một chút, giọng nói trở nên dịu dàng hơn: “Không vội, sau khi ngươi trở về từ bí cảnh, sau đó lại nhập thế quét ngang đám trẻ tuổi.”

Bí cảnh của thánh địa Dao Trì, nơi đó mai táng hài cốt của Bán Bộ Chí Tôn, thánh nữ của các thế hệ đều có thể vào bí cảnh để cảm ngộ cơ duyên.

Đây cũng là lí do thánh địa Dao Trì đứng sừng sững trên đỉnh Cửu Châu.

Tổ tiên có sinh ra được Bán Bộ Chí Tôn hay không chính là đường ranh giới phân biệt.

Đạo pháp mà Bán Bộ Chí Tôn để lại kì diệu, huyền bí, thánh cảnh nhất phẩm cũng không thể sánh bằng.

Triều Khuynh Tuyệt khẽ gật đầu, dung nhan tuyệt mĩ chẳng hề có mảy may thay đổi.

Nàng di thế một mình, sự ngạo nghễ trời sinh tỏa ra từ trong xương.

...

Độn Thế Cốc.

Mùi màu tràn ngập vực sâu, các loại độc tố đan xen, nhìn kinh khủng lạ thường.

Một nữ tử váy đen chầm chậm bước ra, làn da nàng ta trắng đến rợn người, trông có vẻ chẳng có chút máu nào, đôi mắt cũng lạnh lẽo như băng.

“Cái tên Nghiêm Lương ngu xuẩn đã bị chơi xỏ rồi!”

Trước cửa, một ông lão có vẻ giận dữ.

Nếu như một tờ [Xuân Thu] của Khổng gia đang ở trong tay Từ ác liêu, Huyết Tàm Cổ có lẽ cũng đã hắn ta bị thu vào trong túi riêng!

Khổng gia và Độn Thế Cốc bị hắn trêu đùa trong lòng bàn tay, quả là nhục nhã!

Đáng giận!

“Tử cổ ở trên người hắn?”

Cô gái lạnh giọng hỏi.

Lão giả hơi trầm mặc, khó khăn cất tiếng: “Xét từ trận đánh ở Văn Miếu kinh thành, có thể Huyết Tàm Cổ đã bị hắn luyện hoá rèn thể rồi.”

Nếu thiếu cốc chủ nuốt tử cổ, độc thể của nàng sẽ có thể đạt đến trạng thái hoàn mĩ.

Thật là muốn chém nát Từ ác liêu này quá!

“Ta sẽ hút cạn máu của hắn.”

Cô gái buông ra những lời này, rồi lại bình thản trở về vực độc.

Biểu cảm của lão giả cứng đờ, thế lực của Độn Thế Cốc sao có thê chống lại Đệ Ngũ Ma Đầu?

Nếu động vào tâm phúc của nàng ta thì Độn Thế Cốc chắc chắn sẽ nghênh đón chỉ toàn là tai ương, đạo giáo sẽ sụp đổ.

Nhưng nghĩ lại một chút, đây xem như là trận giao tranh của lớp trẻ, ma đầu chưa chắc sẽ ra tay can thiệp.

“Vừa khéo, ta sẽ cho người nếm thử mùi vị nọc độc của thiếu cốc chủ.”

Lão giả trở nên âm trầm, hoàn toàn phẫn nộ!

Chương 101: Ý chí chiến đấu sục sôi dâng trào

Tại nơi ruộng đồng, mặt trời chiếu rọi.

Một thanh niên đang vác cuốc đào mương, làn da hắn ta ngăm đen thô ráp, bàn tay khô nẻ đang cầm cuốc, kẽ móng tay dính đầy cặn bùn.

“Canh Tân.”

Một ông nông dân què cầm bát trà đi tới mảnh ruộng: “Uống chút nước đi.”

Vị nam tử tên Canh Tân lấy khăn lau mồ hôi, nhận lấy bát trà uống một ngụm to.

Ông nông dân nhìn hắn một lúc lâu, rồi khàn khàn nói: “Luyện thành bài thứ sáu của [Thần Nông] là có thể nhập thế rồi.”

Canh Tân ngẩn ra, rồi gật đầu.

Nông phu vặt một nhánh cỏ khô, giọng khàn khàn: “Mười năm trước, truyền nhân Chư Tử Bách hội tụ ở Thiên Xu, khi ấy ta mãn nguyện lắm, thậm chí còn muốn trấn áp người cùng thế hệ để nâng cao uy danh nhà nông.”

Đột nhiên, ông ta nuốt chua xót xuống cổ họng, sau đó tự giễu: “Ngay từ trận chiến đầu tiên thì ta đã gặp Đệ Ngũ Ma Đầu, kinh mạch Khí Hải đều vỡ nát, biến thành tàn phế.”

“So với đám thiên kiêu cùng thế hệ, ta có thể giữ cái mạng quay về đã coi là may mắn lắm rồi.”

Canh Tân đập cái cuốc vào đất, thấp giọng nói: “Chó săn của nàng ta ở Đại Kiến gây ra biết bao biến động, ta nhất định sẽ giết hắn.”

Nông phu lắc đầu than thở: “Đại thế sáng chói, thiên kiêu như sao, tầng tầng lớp lớp, đừng xuất hiện tâm lí coi thường.”

“Có thể được Đệ Ngũ Ma Đầu coi là tâm phúc, Từ Bắc Vọng không hề đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.”

“Chủng hổ của Vũ gia là vết xe đổ, không chắc chắn thì đừng khiêu chiến với Từ Bắc Vọng.”

Canh Tân không nói lời nào, nhưng đáy mắt lại hừng hực một ngọn lửa chiến đấu.

Hắn nhổ nước miếng ra tay, cầm cuốc lên tiếp tục đào mương.

….

….

Tại một tiểu trấn nọ.

Mấy trăm nhân mạng đang mặc phục sức bộ khoái của Lục Phiến Môn đang đứng xếp hàng, thần sắc ai nấy đều cực kì cung kính.

Phía trước, một vị nam tử áo bào trắng đứng chắp tay, tóc dài xõa vai hai màu nửa trắng nửa đen, lạnh lùng nói: “Đào ba thước cũng phải diệt trừ tà ma!”

“Rõ!”

Các bộ khoái trăm miệng một lời, âm vang mạnh mẽ.

Tối hôm qua, có người báo án đã phát hiện tung tích của tà ma ở trấn nhỏ Mãn Nguyệt tại vùng ngoại ô cách kinh thành năm trăm dặm.

Đại Càn không dễ dàng tha thứ cho tà ma, cho nene nhất định phải lập tức tru sát!

Bởi vì tính chất nghiêm trọng của vụ án, mà ba trong tứ đại danh bổ đều đang ở quận Lang Gia, Lục chỉ huy sứ đã cầu xin Từ công tử dẫn đội.

Đối với một thiên kiêu bễ nghễ tung hoành như Từ công tử, việc nghiền chết tà ma còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Bỗng nhiên.

Ông!

Một cây cờ cao năm tấc ẩn hiện giữa không trung, ma khí huyết sắc quấn quanh.

Ánh mắt các bộ khoái lộ ra một tia kinh hãi.

“Nương nương ban thưởng cho ta cờ Khu Ma.”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng lãnh đạm như cũ, hắn dứt lời rồi đi về phía cuối con phố.

Ai báo án?

Đương nhiên là Từ Bắc Vọng hắn âm thầm an bài người.

Ngoại trừ biết chuyện con trai trưởng của Thôi Các Lão tự biến thành ma, hắn cũng có ấn tượng sâu sắc với một con Mị Ma khác của trấn Mãn Nguyệt.

Vừa lúc có tác dụng lớn!

Tại một tòa phủ đệ tráng lệ, bên trên treo một tấm biển có chữ "Liễu" mạ vàng.

Ma khí bên trong cờ Khu Ma càng lúc càng nồng nặc.

Từ Bắc Vọng dừng bước, quay người rồi bình tĩnh nói: "Các ngươi ở bên ngoài trông coi."

Giọng nói phong khinh vân đạm, nhưng mang theo mệnh lệnh không cho phép ai xía vào.

Các bộ khoái không chất vấn, ngược lại còn cảm thấy vô cùng biết ơn.

Bọn hắn đều là đám người có tu vi yếu kém, nếu như bị tà ma ăn mòn, nhẹ thì sẽ bị ô nhiễm chân khí, nặng thì sinh cơ trong người nhanh chóng bị cướp đoạt.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng ở lạnh lẽo, chậm rãi bước vào phủ đệ.

. . .

. . .

Hai canh giờ sau, những người ở ngoài phủ đệ có thể cảm nhận được từng đợt âm khí truyề ra.

Các bộ khoái quay đầu nhìn nhau, sau đó đều phát hiện ra sự lo lắng trong mắt đối phương.

Bọn hắn đợi đã một lúc lâu, chẳng lẽ Từ công tử gặp chuyện không thuận lợi?

Nhưng cũng không ai dám chống lại mệnh lệnh của hắn mà đi vào điều tra.

"Ê a. . ."

Một âm thanh gào thét thê lương truyền khắp phủ đệ.

Nam tử áo trắng đi ra khỏi phủ đệ, bàn tay cầm xiềng xích có màu đỏ

như máu đang trói chặt một vòng xoáy màu đen khổng lồ, tràn ngập ma khí tà ác, vặn vẹo quỷ dị.

Đám bộ khoái không khỏi rùng mình.

Vùng đất Cực Bắc vĩnh viễn là đêm tối, một khi tà ma gặp ánh sáng sẽ tan rã thành sương đen.

“Từ công tử vừa ra tay liền bắt giữ được tà ma, . . .lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Từ công tử tựa như nước sông cuồn cuộn liên miên không ngớt. . .”

Tên bộ khoái đang vuốt mông ngựa, đột nhiên phát hiện gương mặt tuấn mỹ của người áo bào trắng đã giăng kín mây đen.

Ai nấy đều câm như hến.

Từ Bắc Vọng nắm chặt xiềng xích, quát lạnh nói: “Lập tức trở về kinh!”

Chương 102: Chỉ có lợi ích vĩnh viễn

Bên trong hoàng thành, cung Vị Ương.

Khói đàn hương lượn lờ khắp đại điện, Thiêu Hậu đế quốc tựa người vào bàn để xử lý chính vụ, bên cạnh bà ta còn có một nữ tử cao gầy đang đứng chờ hầu hạ.

Vị nữ tử kia ước chừng ngoài ba mươi, tướng mạo nàng ta có chút thanh lệ, trên trán có một ấn ký hoa mai, chính là ti trưởng của Mai Hoa Ti, Lý Uyển Dung.

“Uyển Dung, Lại bộ đã chốt danh sách được chọn, ngươi đã xem chưa?”

Vũ Chiếu không ngẩng đầu.

Lý Uyển Dung ừ một tiếng, cung kính nói: “Thần sẽ điều tra kỹ càng.”

Nhưng vào lúc này, một cung tỳ gấp rút đi vào trong điện, nàng ta quỳ phục trên mặt đất, sau đó cẩn thận từng li từng tí bẩm báo: “Thiên Hậu, Từ Bắc Vọng của Lục Phiến Môn cầu kiến.”

Bàn tay phê chữa tấu chương dừng lại giữa đường, bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Bên trong khu đại điện vàng son lộng lẫy này, ngay cả một chút thanh âm cũng không có.

Sau khi nghe được cái tên đó, đôi mắt phượng của Vũ Chiếu tóe lên một tia sát cơ. Bà ta không thèm giấu giếm cơn phẫn nộ trong lòng, chỉ hận không thể ăn thịt hắn!

Kẻ đó đã khiến bà mất hết uy nghiêm lần này sang lần khác, gương mặt tuấn mỹ đó khiến lòng thù hận tràn ngập của bà dần dần sôi trào.

Lý Uyển Dung hơi cúi đầu, trong lòng cũng cực kì ngạc nhiên.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

“Tuyên!”

Người ngồi bên ngự án truyền ra âm thanh lạnh lùng.

Hai chân cung tỳ run run rẩy rẩy, cuống quít đứng dậy để đi truyền triệu.

Một lát sau, một vị nam tử áo trắng cầm xiềng xích đi vào trong đại điện, hắn hơi khom người riìu nói:

“Vi thần ra mắt Thiên Hậu nương nương.”

Vũ Chiếu cùng Lý Uyển Dung đồng thời đưa mắt nhìn về phía vòng xoáy màu đen, đây rõ ràng là hơi thở của tà ma.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Một chuồng giam màu đen có chu vi hai trượng hiện ra trên sàn nhà bạch ngọc.

Lý Uyển Dung trầm giọng nói: “Bỏ vào.”

Từ Bắc Vọng rất thuận theo, đặt tà ma vào trong lồng.

Sương mù màu đen dày đặc kia dần dần ngưng tụ thân thể, chậm rãi hoá thành một thiếu nữ mười tám đôi mươi xinh đẹp mị hoặc.

Thiếu nữ giãy dụa không ngừng, điên cuồng va chạm vào lồng giam.

“Ý gì?”

Vũ Chiếu lạnh lẽo nhìn kẻ ác.

Từ Bắc Vọng kính cẩn lễ phép báo cáo: “Nương nương, vi thần chấp hành nhiệm vụ và bắt được Mị Ma này.”

Vũ Chiếu dường như một khắc cũng không muốn nhìn thấy gương mặt này, bà phất tay áo tức giận mắng: “Đến chỗ Lục chỉ huy sứ mà đòi thưởng.”

Từ Bắc Vọng không hề biến sắc, gằn từng chữ: “Mị Ma này liên quan đến Triệu vương điện hạ.”

Oanh!

m thanh nhẹ nhàng giống như tảng đá lớn rơi vào đáy hồ, gây ra sóng to gió lớn nơi đại điện lộng lẫy này!

Vũ Chiếu bỗng nhiên đứng bật dậy, sắc mặt khó nén được rung động.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu là hai chữ “hoang đường”.

Cho dù Cơ Vô Đạo ngu xuẩn hơn nữa, cũng không thể vượt qua điểm mấu chốt của vương triều Đại Càn.

Đường đường là hoàng trưởng tử, sao lại có liên hệ với Mị Ma?

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không có bất kỳ gợn sóng nào, hắn bình tĩnh nói: “Vi thần không dám tiết lộ ra bên ngoài, nên đành mạo muội đến đây để báo cáo với Thiên Hậu.”

Bầu không khí nơi đại điện hoàn toàn tĩnh mịch, giống như một khu mộ âm trầm.

Lý Uyển Dung có chút ngẩn ngơ một lúc, sau đó nhìn chòng chọc tên nam tử áo trắng trước mắt, xương sống lưng chợt phát lạnh.

Cho dù thực lực hai bên cách xa rất nhiều, nhưng nàng không nhịn được mà sinh ra cảm xúc e ngại.

Thủ đoạn lòng dạ của người này thật là đáng sợ!

Hắng đang muốn giết chết Triệu vương một cách triệt để!

Vũ Chiếu híp mắt phượng, bộ não vẫn còn đang tiêu hóa thông tin này.

Cơ Vô Đạo vốn không có khả năng cấu kết với tà ma, căn bản là không có động cơ.

Nhưng kẻ đang đứng ở đây lại bày ra dáng vẻ thản nhiên, giống như hắn đã nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay.

Người ra lệnh cho Vương Tung Sư sử dụng bùa chú nguyền rủa đã lộ chân tướng rồi.

Cơ Vô Đạo!

Từ ác liêu dùng thủ đoạn vu oan cực kì âm độc, tiến hành trả thù bằng một đòn trí mạng!

Trong bầu không khí ngột ngạt nơi đại diện, ánh mắt Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn về phía trước.

Bao đời triều đại thay đổi, số lượng hoàng tử chết tức tưởng bởi đấu đá quyền lực còn ít hay sao?

Một tên hoàng tử làm việc không đến nơi đến chốn như ngươi, sao lại dám chủ động chọc ta chứ?

Về phần âm mưu vụng về của mình thì sao? Chỉ cần có tác dụng là được.

Trên đời nào có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Có cầu thì có cung.

Quy luật kinh tế học đơn giản này không chỉ thích hợp trong kinh doanh, mà còn có thể áp dụng ở bất kỳ lĩnh vực gì.

Người đàn bà này dã tâm bừng bừng này đang muốn đi lên vị trí bảo tọa cao nhất của quyền lực đế quốc!

Dưới gối nàng chỉ có một người con gái, sao có thể không muốn diệt trừ hoàng tử Cơ gia?

Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội tốt ngàn năm có một.

“Bạch bạch bạch. . .”

Vũ Chiếu đi qua đi lại, cố gắng hồi phục nội tâm xôn xao kích động.

Trên con đường đi lên đỉnh cao quyền lực của bà, hoàng trưởng tử bệ hạ là chướng ngại vật.

Dựa theo quy ước kế vị, nếu hoàng hậu không có con trai trưởng, vậy hoàng trưởng tử hẳn sẽ là thái tử.

Cho dù Cơ Vô Đạo không thể tạo thành uy hiếp chết người với bà, nhưng có thể danh chính ngôn thuận diệt trừ hắn ta, cớ sao mà không làm?

Nhưng hiện tại, bà ta đang băn khoăn, liệu thủ đoạn của Từ ác liêu có kẽ hở nào hay không?

Một chút sơ hở cũng không thể để lại, nếu không sẽ gây ra thị phi đầy trời.

“Nương nương, vi thần đề nghị tìm một thuật sĩ nhị phẩm, tiến hành soát hồn Mị Ma.”

Lúc này, thanh âm ôn nhuận vang lên trong điện.

Vũ Chiếu cảm thấy đây đích thị là tiếng trời mà bà đã chờ từ lâu.

Cũng chỉ trong nháy mắt, sát ý trong nội tâm của bà đối với kẻ này càng thêm đậm đà.

Đợi loại người tâm ngoan thủ lạt này trở nên trưởng thành cứng cáp, không biết hắn ta sẽ còn kinh khủng đến cỡ nào?

Nhưng dù gì đi nữa, đôi bên vẫn cần phải phối hợp với nhau vào lúc này.

Để cẩn thận hơn nữa, nàng liếc mắt ra hiệu với Lý Uyển Dung.

Chương 103: Muốn cười thì cứ việc cười đi (2)

Lý Uyển Dung nghe đàn biết ý, gấu váy phất động, nhanh chân bước ra khỏi đại điện.

“Ô. . .”

Mị Ma bị vây ở trong lồng giam điên cuồng gào thét, làm cho bầu không khí trong đại điện càng thêm quỷ dị.

Sắc mặt Vũ Chiếu không có chút biểu cảm, nụ cười ung dung hoa mỹ thường ngày đã sớm biến mất.

Đối với Từ ác liêu, bà ta căn bản không cần đeo mặt nạ ngụy trang.

Cho dù đôi bên đang phối hợp với nhau vì lợi ích chung, nhưng không có nghĩa sát ý của bà đối với hắn ta sẽ giảm bớt.

Ngược lại, Vũ Chiếu càng khắc sâu cái tên Từ Bắc Vọng vào trong lòng. Bất kể lòng dạ hay thủ đoạn của tên này đều rất khủng bố, hơn nữa tâm tính của hắn còn cực kỳ máu lạnh, làm việc phải làm đến cùng.

Phong thái cực kì kiêu hùng!

Bà nhất định phải tìm được cơ hội bóp chết hắn!

Tích!

Tí tách!

Thanh âm đồng hồ nước ở góc điện vang lên rõ ràng, biểu thị cho dòng thời gian đang chậm rãi trôi qua.

Tiếng bước chân dồn dập đi tới, một lão giả tóc đỏ đi theo bên cạnh Lý Uyển Dung.

Đó là Thái Sử Lệnh của Thiên Ti Giám, thuật sĩ Niết Bàn Nhị phẩm, Tông Hiến.

“Lão thần bái kiến Thiên Hậu.”

Tông Hiến cung kính thi lễ, sau đó đưa mắt dò xét Từ Bắc Vọng.

“Không cần đa lễ.”

Ngữ khí Vũ Chiếu rất bình thản, chỉ vào lồng giam: “Mời Tông ái khanh thi pháp soát hồn.”

Tông Hiến gật đầu, một tấm phù lục có đường vân phức tạp trống rỗng xuất hiện trong lòng bàn tay, ông thầm niệm chú ngữ, một cỗ khí tức quỷ dị xuyên thấu qua phù lục, phát ra ánh sáng đỏ sậm mà quét qua Mị Ma.

Mị Ma co quắp trên mặt đất tru lên, thất khiếu chảy ra máu đen.

Sâu trong đáy mắt Tông Hiến hiện lên một tia chấn kinh, ông ta có vẻ

cực kì kinh hãi.

Vù!

Hào quang đỏ sậm tiêu tán, thân thể Mị Ma bị vây trong lồng trở thành sương đen một lần nữa

“Tìm ra được tin tức mấu chốt gì?”

Thần sắc Vũ Chiếu toát ra khí tức trấn định, bà ta lên tiếng hỏi với ngữ khí thong dong, trong đó còn nhấn mạnh hai chữ “mấu chốt”.

Tông Hiến không dám giấu diếm, ngọ nguậy bờ môi nói: “Mị Ma này sử dụng thủ đoạn vay mượn thân thể, ẩn náu ở phủ đệ Liễu gia của trấn nhỏ Mãn Nguyệt . . .”

“Nói chuyện chính.”

Vũ Chiếu cắt ngang sự dông dại của ông ta.

Tông Hiến hơi im lặng, trầm giọng nói: ” Triệu vương là người sắp xếp nàng ta vào Liễu phủ, muốn thông qua nàng để lung lạc tà ma vùng đất Cực Bắc, sau đó chế tạo một đội quân tà ma, tích góp lực lượng khởi binh tạo phản, tru diệt cửu tộc Vũ… Vũ gia, đào mộ vứt xác.”

Khi nói xong mấy chữ cuối cùng, thanh âm ông ta đã khàn đục như sắt rỉ.

Ký ức được tạo ra sao mà buồn cười?

Thật sự khó mà tin nổi!

Lại còn chế tạo đội quân tà ma?

Cho dù Triệu vương điện hạ thật sự tạo phản, sao hắn có thể dựa vào tà ma để quật khởi được chứ?

Quá hoang đường!

Hoang đường đến nỗi ông ta không khỏi cảm thấy bi ai.

Một âm mưu chính trị được sắp đặt tỉ mỉ, khiến Triệu vương rơi vào một hoàn cảnh bi thảm, vạn kiếp bất phục!

Lý Uyển Dung thầm than một tiếng trong lòng, nếu Thái Sử Lệnh Nhị phẩm chỉ có thể lục soát kí ức ra như vậy, vậy còn có ai trong triều

đình có thể đào móc ký ức đã bị che giấu của Mị Ma?

Thủ đoạn thần thông tày trời như thế, tuyệt đối xuất phát từ Hoàng Quý Phi.

Chuyện này như ván đã đóng thuyền, thậm chí có thể kết luận ngay lập tức.

Từ Bắc Vọng ép Triệu vương vào đường cùng góc chết, không cho hắn ta bất luận sự khoan nhượng nào!

Phe phái Thiên Hậu, phe phái Hoàng Quý Phi đồng thời nhằm vào Triệu vương, nhân chứng vật chứng đều vô cùng xác thực, Triệu vương còn có đường sống sao?

Vũ Chiếu giống như bị rút mất xương cốt, xụi lơ bên trên ghế ngồi, lộ ra thần sắc buồn bã: "Là bản cung không dạy dỗ tốt hắn ta, là bản cung có lỗi với bệ hạ."

"Bản cung mặc dù không phải mẹ đẻ của hắn, nhưng dù gì cũng đối xử với hắn như con ruột, vì sao lại. . ."

Thanh âm nghẹn ngào của Thiên Hậu khiến Tông Thái Sử Lệnh khẽ rùng mình.

Từ Bắc Vọng tiến lên một bước, trấn an: "Là điện hạ bị ma quỷ ám ảnh, không liên quan đến nương nương. Nương nương đối xử với các hoàng tử công chúa như thế nào, người trong thiên hạ đều biết."

"Ôi. . ."

Vũ Chiếu thở dài một tiếng, khoát tay nói: "Các ngươi lui ra đi, sáng sớm mai lại lên triều bàn luận về việc này."

Từ Bắc Vọng nghe vậy thì bình tĩnh xoay người rời đi.

Hắn nhất định phải tìm một người nữa.

Nếu không, một khi Đế Sư tạo áp lực, Cơ Vô Đạo có thể sẽ được miễn chết rồi biếm thành thứ dân, và đây là chuyện Từ Bắc Vọng không thể nào chịu đựng được.

Vốn dĩ bình an vô sự tốt bao nhiêu, vì sao ngươi phải chủ động trêu chọc ta chứ?

Cho nên ngươi phải chết.

….

….

Phủ đệ Tề Vương.

Khi cung tỳ nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ tóc trắng đen xen kẽ đứng trước cổng, nàng ta bị dọa đến nỗi nứt cả tim gan, mang theo thần sắc lo lắng mà chạy đi báo cáo với điện hạ.

Không bao lâu, một nam tử có thân hình thẳng tắp, dung mạo thanh tú bước nhanh ra khỏi phủ đệ, hắn ta chính là Tề vương Cơ Vô Tật.

Con thứ của Tuyên Đức đế, em trai ruột của Cơ Vô Đạo.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay, quan sát hắn ta bằng ánh mắt tuỳ tiện.

Người này tuy rất khiêm tốn, nội liễm, giấu tài, nhưng không có nghĩa là không có dã tâm.

Cơ Vô Tật khẽ cúi đầu, che giấu vẻ sợ hãi ở đáy mắt.

Hắn luôn luôn giữ thái độ khiêm tốn cung kính, sao lại trêu chọc đến vị sát thần này chứ?

Nếu không phải có cừu oán, sao lại tự mình đến nhà?

Chương 104: Muốn cười thì cứ việc cười đi (2)

“Điện hạ, có một tin tức rất không may.”

Nam tử áo trắng chậm rãi mở miệng.

Cơ Vô Tật giật mình, vẻ mặt đều cứng ngắc.

“Ta đang chấp hành nhiệm vụ của Lục Phiến Môn thì phát hiện hoàng huynh ngươi chăn nuôi Mị Ma. Các chứng cứ trong tay ta vô cùng xác thực, Thiên Hậu cũng vừa mới biết được việc này.”

Từ Bắc Vọng nói thẳng, ngữ khí hơi có vẻ nặng nề.

Lời nói vừa dứt….

Oanh!

…. Chẳng khác nào sấm nổ giữa trời!

Giống như bị lôi đình bổ trúng, đầu óc Cơ Vô Tật trống rỗng!

Đúng là lời nói vô căn cứ!

Cửu Châu đại lục và vùng đất Cực Bắc giao tranh liên tục mấy ngàn năm, dân chúng Đại Càn có mối hận sâu tận xương tủy đối với tà ma!

Phụ hoàng bị Thi Ma ăn mòn, cho nên mới roiw vào trạng thái nửa chết nửa sống.

Nếu nói hoàng huynh và Mị Ma có dính dámg với nhau, đây không phải là chuyện hoang đường nhất thiên hạ sao?

Hắn ta há có thể không hiểu rõ vị huynh trưởng này của mình? Cho dù ngu xuẩn hơn nữa, cũng không có khả năng nhập ma.

Ngón tay Cơ Vô Tật đâm vào thịt trong lòng bàn tay, đau đớn khiến cho hắn ta nhanh chóng làm rõ đầu mối rối loạn.

Một thiên kiêu danh chấn Cửu Châu như Từ ác liêu, hắn hiện đang chuẩn bị tranh phong cùng với thiên kiêu ẩn thế, sao có thể rảnh rỗi chạy tới chỉ để nói đùa một chút?

Vậy đây là sự thực sao?

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không hề bận tâm, hắn chắc chắn Tề vương sẽ trợ giúp mình.

Tình thân trong hoàng gia, giống như trinh tiết của kỹ nữ.

Trong mỗi cuộc đấu tranh quyền lực, tình thân trở nên nhợt nhạt mong manh đến cực hạn.

Cái gọi là huynh hữu đệ cung hay tình nghĩa con người, cũng không có ý nghĩa nào hết.

Sách sử trong kiếp trước cũng đã có rất nhiều giai thoại, hùng chủ một đời Lý Thế Dân đại khai sát giới ở Huyền Vũ Môn, không thèm chớp mắt cái nào mà giết sạch nam đinh của cả nhà anh em trai.

Thân là người trong Hoàng gia, ngoại trừ dã tâm mãnh liệt, bọn hắn nhất định phải bỏ qua một vài thứ.

“Ô ô. . .”

Tiếng khóc vang vọng khắp phủ đệ, Cơ Vô Tật ngồi xổm trên mặt đất, nước mắt nước mũi ngang dọc.

Cuống họng hắn ta mang theo tiếng khóc nức nở, “Từ công tử, đó là huynh trưởng ruột thịt của ta.”

Từ Bắc Vọng quan sát hắn ta, sau đó mặt lạnh rời đi.

Một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến.

“Điện hạ, muốn cười thì cứ việc cười đi.”

Tiếng nghẹn ngào của Cơ Vô Tật im bặt, hắn ta chôn mặt trong đầu gối, khóe miệng nổi lên nụ cười lạnh không dễ dàng phát giác.

Đây rõ ràng là một ván cờ!

Hắn ta phỏng đoán, chuyện này chắc chắn là do Từ ác liêu chủ đạo, vừa hay lại mang về lợi ích cho mụ đàn bà kia.

Cho nên hoàng huynh có thể đã đắc tội với Từ ác liêu!

Đúng là ngu xuẩn!

Hắn không nhìn thấy mụ đàn bà kia cũng phải hành quân lặng lẽ dù đã chịu đủ loại khuất nhục sao?

Chẳng lẽ bà ta thật sự không có cách nào để đối phó với Từ ác liêu?

Nếu như bà ta dồn hết sức lực, quả thật vẫn có thể chém rụng kẻ ác họ Từ để rửa sạch sỉ nhục của Vũ gia.

Nhưng vì đó là cái giá quá đắt, cho nên bà ta lựa chọn thỏa hiệp.

Nhưng hoàng huynh ngươi quá đề cao bản thân mình.

Dưới tình thế hiện tại Cơ gia như đang giẫm trên băng mỏng, vậy mà ngươi lại chủ động trêu chọc Từ ác lieue, sao ngươi dám chứ?

Phụ hoàng nửa chết nửa sống, mụ đàn bà trộm quyền ước gì giết chết con cháu Cơ gia chúng ta!

Bây giờ ngươi chọc tới Từ ác liêu, tay sai đắc lực của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Đây không phải là ngươi tự gõ chuông tang cho chính mình ư?

Cơ Vô Tật lau khô nước mắt, đi vào trong điện, sống lưng hắn ta ưỡn cực kì thẳng.

Mình nên làm như thế nào?

Trước tiên quan sát diễn biến, một khi hai phái đều phát động thế công, nhất định phải thừa cơ bỏ đá xuống giếng, giẫm một cước thật mạnh!

“Ngươi chết rồi, ta chính là hoàng trưởng tử, người thừa kế trữ vị thứ nhất của đế quốc.”

….

….

Tia nắng đầu tiên chiếu xuyên qua mây trời sương khói lãng đãng phương đông, soi rọi hào quang ấm áp đến Hoàng Thành.

Bầu không khí bên trong Kim Loan điện, ngột ngạt quỷ dị, ẩn hiện tràn ngập khí tức túc sát.

Quần thần hô hấp nặng nề, ánh mắt cực độ kinh hãi.

“Thiên hậu, đây là vu oan giá hoạ!”

Các Lão thuộc đảng Bảo Hoàng là Tiết Kính Huyền cất giọng nói khản đặc, cánh tay cầm ngọc hốt ngà voi cũng đang run rẩy kịch liệt

Thủ đoạn thật ác độc, đúng là táng tâm cuồng vọng!

“Ai vu oan?”

Một giọng nói dịu dàng thục khang truyền đến từ bên trên ngự toạ, Tiết Kính Huyền giống như bị ai đó bóp chặt cuống họng, thốt không nên lời.

Đương nhiên là ngươi cùng Từ ác liêu!

Từ ác bá vừa hay phải đi bắt Mị Ma, mà Mị Ma lại vừa hay là do điện hạ nuôi dưỡng sao?

Mọi thứ đều trùng hợp đến kỳ lạ, tất cả vốn là các ngươi an bài tỉ mỏ từ trước!

Lúc này, một vị Các Lão khác là Thôi Hựu Phủ cũng bước ra khỏi hàng, tức giận nhìn về phía Tiết Kính Huyền: “Chứng cứ vô cùng xác

thực, còn giảo biện gì nữa?”

“Chúng ta đã đi tìm hỏi không dưới mười thuật sĩ sưu hồn, lẽ nào toàn thể Ti Thiên Giám đều đang vu oan cho Triệu vương sao?”

“Hay là, ngươi và Triệu vương đồng mưu, nên biết rõ nội tình bên trong?”

“Ngươi…”

Tiết Kính Huyền tức giận đến mức tái xanh mặt mày, âm thanh sắc bén: “Theo ta thấy, lòng người còn đáng hơn ma quỷ gấp trăm vạn lần!”

Chương 105: Tại sao lại mưu phản?

Triều đình rơi vào tĩnh mịch.

Thủ phụ đế quốc là Trương Thái Nhạc, một người đã trải qua bãi bể nương dâu già dặn sự đời, bây giờ lại chỉ nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang ngủ thiếp đi.

Đông đảo quần thần còn lại,người thì thương xót, người thì trơ trẽn, cũng có kẻ không nhịn được mà tỏ ra mừng rỡ, nhưng chung quy đều im lặng không nói một lời.

Cho dù điện hạ có phải gánh nỗi oan khuất ngập trời, cũng là kiếp nạn khó thoát của hắn.

Trong số công hầu triều đình đang có mặt ở đây, không ai có thể cứu nổi một kẻ sắp chết, nếu ra mặt nói câu công đạo cho hắn thì có khi bản thân sẽ phải nhúng chàm tanh hôi.

Thiên Hậu đã đeo dây thòng lọng tròng vào cổ Triệu Vương rồi, cạnh đó còn có tên Từ ác liêu lạnh nhạt vô tình.

Ai dám coi thường sức mạnh của tên ác bá này chứ?

Hắn ta chính là đại diện của Hoàng Quý Phi!

Loại phép thuộc thần thông có thể che lấp kí ức này, nhất định là do vị hoàng quý phi thần bí kia tạo ra

Không có chỉ ý của nàng ta, vây cánh dưới trướng nàng sẽ nhất trí ủng hộ Từ ác liêu sao?

Con người của Từ ác liêu, thật sự quá đáng sợ!

Trên phương diện võ đạo, hắn ta càn quét ngang dọc các thiên kiêu cùng thế hệ, doạ cho Khương Thái Tử trên bảng Thanh Vân sợ đếc mức không dám ứng chiến.

Nhưng không ngờ lòng dạ thủ đoạn của hắn ta cũng thật nghịch thiên, hời hợt nhấc tay cũng có thể lật đổ cả Triệu vương!

Một kẻ đáng sợ đến mức này, đương nhiên phải trở thành tâm phúc của hoàng quý phi nương nương rồi, không phải sao?

Khung cảnh tịch mịch nơi quan trường bị phá vỡ.

Vũ Chiếu nhìn xung quanh điện, trầm giọng nói: "Triệu vương mưu nghich, tội này đáng tru di, các ngươi dị nghị cái gì?"

Ai nấy đều im bặt.

Bầu không khí nặng nề kéo dài rất lâu, một vị lão thần run như cầy sấy nói: "Khẩn cầu thiên hậu xét soi, khoan thứ cho tội lỗi của Triệu vương."

Vũ Chiếu nhìn chằm chằm ông ta, thẳng thừng từ chối: "Kẻ làm con lại ôm lòng mưu nghịch, chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh thiên địa bất dung; ta đang đại nghĩa diệt thân, có gì không thoả?"

Nàng ta phải diệt trừ chướng ngại trên con đường tiến lên phía trước của mình, sau đó phô bày quyền uy không ai sánh bằng trước mặt tất cả hạng người trong thiên hạ!

Đối diện với sắc mặt thanh sắc câu lệ (cực kì nghiêm khắc) của Thiên Hậu, lão thần chán nản cúi đầu.

....

....

Tại phủ đệ Triệu vương, trong gian thư phòng tối đen chật chội.

Hoàng tử đế quốc trước kia phong độ đường hoàng bây giờ đầu bù tóc rối, nằm sấp trên mặt đất, cuộn mình giống một con tôm.

Tứ chi hắn ta giẫy giụa, thân thê run rẩy, tinh thần sụp đổ, nội tâm

tứa máu!

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do…”

Cơ Vô Đạo nhìn thấy bản thân giống như một con bươm bướm yếu đuối bất kham, chỉ biết giãy dụa vô vọng trong thiên la địa võng

Còn Từ ác liêu lại là người đang nắm giữ của tấm lưới này.

“Tại sao?”

Tiếng thét sắc bén, đinh tai nhứt óc tựa như âm thanh móng tay cào lên vách tường.

Binh—

Cửa thư phòng bị đẩy mở, Cơ Vô Tật đi vào bên trong.

“Hoàng huynh, tại sao ngươi lại mưu phản?”

Thần sắc hắn ta có chút tiều tuỵ, lên tiếng chất vấn bằng giọng nói khản đặc.

Cơ Vô Đạo giống như túm được cỏ cứu mạng, túm chặt lấy đùi Cơ Vô Tật, khóc lóc cầu tình: “Là ta xui khiến Vương Tung Sư nguyền rủa Từ ác liêu để rửa hận, hắn ta mới thật sự là phản tặc Tự Ma.”

Cơ Vô Tật nhìn chằm chằm vào cặp mắt lồi ra của hoàng huynh, trông Cơ Vô Đạo lúc này giống như một con cóc tuyệt vọng.

Ai cho ngươi cái dũng khí nhắm vào Từ ác bá, vết xe đổ của Vũ gia còn chưa đủ để cảnh tỉnh ngươi sao?

Ngay cả đại tông sư Vũ gia cũng không thể giết chết Từ ác liêu, khiến cho phụ nhân soán quyền đoạt vị kia đành phải gánh chịu nhục nhã ngay tại Thừa Thiên Môn!

Bây giờ, đổi lại là huynh, kết cục có thể xem như đủ thê thảm.

“Vô Tật, nhanh… nhanh đi tìm đế sư.”

Sắc mặt Cơ Vô Đạo không còn một giọt máu, nỗi sợ hãi tuyệt vọng khiến tứ chi hắn ta lạnh toát, răng lợi va vào nhau tạo ra tiếng lập cập.

Cơ Vô Tật khom người cúi xuống, siết chặt cánh tay hắn ta, giọng nói âm vang hữu lực.

“Hoàng huynh, huynh an tâm đi, vợ con của huynh cứ để đệ lo.”

Nghe thấy vậy, Cơ Vô Đạo trán nổi gân xanh, gầm thét: “Nghiệt súc, ngươi điếc sao? Ta bảo ngươi lập tức đi tìm đế sư!”

Giọng nói gần như phát điên.

Hắn không muốn chết.

Hắn là hoàng trưởng tử của Đại Càn, hắn phải thừa kế hoàng vị, trở thành nam nhân quyền thế nhất thiên hạ.

Hắn sao có thể chết được chứ!

“Ha ha ha ha ha…”

Cơ Vô Đạo lại ngửa đầu cười điên cuồng.

Tiếng cười này thê lương đến mức khiến cho Cơ Vô Tật cũng cảm thấy rùng mình.

Điên rồi… Cơ Vô Tật lắc đầu, không muốn nhìn dáng vẻ bần cùng của huynh trưởng, dù sao thì Cơ Vô Đạo cũng là ruột thịt.

“Cơ gia sẽ hết sức bảo vệ hoàng tẩu cùng mấy vị chất nữ. Còn những chất nhi còn nằm trong tả lót thì đệ cũng bất lực vô năng rồi.”

Thốt xong câu này, Cơ Vô Tật tuyệt tình rời khỏi.

Hai mắt Cơ Vô Đạo trợn tròn, đột nhiên đâm đầu vào trong vách tường.

Đùng!

Cảm giác đau đớn trong nháy mắt truyền sâu vào đầu óc, mỗi tấc da thịt trên thân thể tản ra cảm giác đau nhói.

“Buông tha ta có được hay không?”

Hắn ta khóc không thành tiếng, cảm xúc hối hận quét sạch cơ thể, cơ hồ bóp nghẹt hắn đến ngạt thở.

Chương 106: Chết không bằng chó (1)

Tông Chính Vụ, nơi chưởng quản sự vụ của hoàng tộc.

Lúc này, tộc nhân Cơ thị đã tụ tập đông đủ tại đây, sắc mặt ai nấy đều âm trầm như mất sổ gạo.

“Chư vị trưởng bối, nếu như độc phụ thừa cơ phát động một trận thanh trừng quy mô lớn, vậy quan viên ủng hộ hoàng huynh đều sẽ bị trục xuất, thậm chí tôn thất vương gia đều sẽ gặp liên luỵ, bị đuổi cùng giết tận.”

Cơ Vô Tật cúi thấp đầu, thanh âm khẩn thiết.

“Vô Tật, ngươi có ý gì? Ngồi nhìn Vô Đạo bị độc phụ giết hại sao?”

Một ông lão râu tóc bạc phơ khí tức cuồng bạo, không kiềm được phẫn nộ.

Cơ Vô Tật quỳ trên mặt đất, than thở khóc lóc: “Khẩu cung của tà mà đã bày ra ở đây, không thể kháng án được nữa, tôi không muốn bị hoàng huynh liên luỵ.”

Ông lão trừng mắt nhìn hắn, sắc diện méo mó.

“Vậy để lão phu rút hồn của tên Từ ác liêu đó, hoàng tộc Cơ thị là chúa tể của Đại Càn, há có thể để cho một tên dân thường chèn ép?”

Lời nói vừa dứt, khung cảnh im bặt.

Tộc nhân Cơ gia gắt gao khống chế phẫn nộ, chân khí bên trong cơ thể dần mất đi khống chế.

Có Đệ Ngũ Ma Đầu bảo hộ, ngoại trừ đế sư tự mình xuất mã, ai dám làm gì Từ ác liêu?

Nhưng một khí Cơ gia khiêu khích đến Đệ Ngũ Ma Đầu, sau đó dốc toàn bộ sức mạnh tiềm tàng để chống đỡ, vậy thì kẻ được lợi lại là độc phụ nhiếp chính kia!

m mưu của Từ ác liêu đúng là thâm độc!

Vì để đưa Vô Đạo vào chỗ chết, mà tính toán đến cùng cực!

“Đáng chết!”

Một vị thân vương tức đến mức sùi bọt mép, hận không thể chặt Từ ác liêu ra thành trăm vạn mảnh, moi tim móc ruột độc phụ nhiếp chính kia!

Chính ngay lúc này.

“Chư thần của Nội Các cùng với Lý Uyển Dung đã đi đến phủ đệ Triệu Vương.”

Một tên thái giám hớt ha hớt hải chạy đến bẩm báo.

Tộc nhân Cơ thị giận muốn nứt cả tim gan, độc phụ như vậy là đang muốn ban độc dược ngay lập tức a!

Dù mọi người đã cố tình đè nén, nhưng tiếng khóc than vẫn lọt ra bên ngoài.

Quần thần lắc đầu thở dài, Lý Uyển Dung hiên ngang bước vào phủ đệ.

Chính điện ngổn ngang hỗn độn, gốm sứ, bàn ghế, chén trà đều vỡ làm đôi, còn Cơ Vô Đạo đang nằm vô hồn dưới đất.

Hắn đưa tay vuốt lại mái tóc bù xù, sau đó kinh ngạc nhìn quan to quan nhỏ rồi yên lặng rơi nước mắt, ngữ khí vừa đau đớn vừa bất lực: “Cơ Vô Đạo ta là nhi thử của Hoàng đế Đại Cà, khẩn cầu một con đường sống.”

Mọi người chỉ biết lặng im.

Đổi lại là tội danh khác, thân phận hoàng tử trưởng của hắn có thể biến nguy thành an.

Nhưng việc chứa chấp tà ma thì không.

Đây là điều cấm kị của Đại Càn, cho dù triều đình khoan dung đặc xá, những người ngày đêm chống đỡ ổ ma quỷ ở Cực Bắc cũng sẽ không đồng ý.

Cơ Vô Đạo cảm thấy hít thở không thông, sau đó khàn giọng nói: “Các ngươi mù hết rồi, ta bị oan, Từ Bắc Vọng đã hại ta!”

Trong tiếng gào thét điếc lỗ tai, vị nam tử áo trắng chậm rãi bước ra từ trong đám quần thần: “Điện hạ đừng đổ bừa như vậy, tại hạ không thù không hận gì với điện hạ.”

Nam tử nhíu mày, thần sắc vô cùng nghiêm tóc.

Trong chốc lát, khuôn mặt của Cơ Vô Đạo nhăn nhó đến cực hạn, cơ thể co quắp như bị trúng độc.

Hắn đập xuống sàn như phát điên, sau đó nổi trận lôi đình rồi hét lên: “Đúng, chính là ta bày mưu để Vương Tung Sư hạ chú nguyền rủa, nhưng ngươi cũng đâu có chết?!”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt trong chính điện đều biến sắc.

Lời nói của người sắp chết, luôn luôn là sự thật.

Xem ra, đây chính là nguyên nhân mà Từ ác liêu vu oan giá hoạ cho Cơ Vô Đạo. Điều này cũng phù hợp với phong cách có thù tất báo, máu lạnh độc ác của hắn.

“Không thể nào, điện hạ luôn là người ấm áp nhân hậu, sao lại làm chuyện tệ bạc như vậy với tại hạ được? Tại hạ tuyệt đối không tin.”

Từ Bắc Vọng bình thản như cũ, đôi mắt cũng chẳng hề để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Tuy nhiên, thần sắc hờ hững này của hắn còn khiến người ta lạnh gáy hơn nữa.

Đúng vậy, ai lại so đo với người chết chứ?

Đương nhiên là phải phủ nhận quan hệ rồi, tránh việc bị người đời bàn tán.

“Từ ác liêu! Ngươi nhất định sẽ chết rất thảm!”

Cơ Vô Đạo nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt đan xen sự oán giận và hận thù.

Từ Bắc Vọng không nói gì nữa mà lui về góc điện.

Đặc sứ của Thiên hậu, ti trưởng Mai Hoa Ti là Lý Uyển Dung đi từng bước về

phía trước.

Vù!

Chiếu thư thêu rồng trôi nổi giữa không trung rồi từ từ mở ra.

[Mùng sáu tháng tám năm Tuyên Đức thứ hai mươi hai, nghịch tặc Cơ Vô Đạo cấu kết tà ma, ban chết.]

“Không!”

Hai chân Cơ Vô Đạo run lẩy bẩy như thể lá cây giữa cơn mưa.

Bộ dáng của hắn bây giờ giống như con ruồi mất đầu, chỉ có thể vội vàng bò về phía thủ phụ của đế quốc rồi tuyệt vọng van xin: "Trương các lão, xin hãy trả lại sự trong sạch cho ta."

Trương Thái Nhạc trầm mặc thật lâu, sau đó khom người.

Những người xung quanh nhìn khuôn mặt nho nhã ấy mà cảm thấy xấu hổ thay. Nếu như có thể tìm ra được bất kỳ lỗ hổng nào của vụ án này thì Trương các lão đã giải oan cho Cơ Vô Đạo rồi, dù quyền thế của Thiên Hậu có lớn đến mấy thì cũng không thể một tay che trời được.

Tuy nhiên, thủ đoạn vu oan của Từ ác liêu quả là không thể chê vào đâu được!

Toàn bộ thuật sĩ của Thiên Ty Giám tìm đều không tìm ra bất kỳ sơ hở nào, ngay cả Thái Sử Lệnh cũng không bó tay.

Thiên Hậu chỉ có thể dùng tâm thế sét đánh ngang tai mà nghe cái kết của án này được định, "sự thật" được bày ra trước mắt, triều đình chỉ có thể im miệng.

Ai sẽ vì cái gọi là chính nghĩa đi chọc giận Thiên Hậu và Đệ Ngũ Ma Đầu chứ?

Chương 107: Chết không bằng chó (2)

"Ha ha ha…"

Nỗi tuyệt vọng mãnh liệt dâng lên như thủy triều trong lòng Cơ Vô Đạo, hắn cười điên cuồng: "Đại Càn hôm nay, chính là thiên hạ của Vũ gia!"

"Vũ Chiếu lộng quyền, cấu hại người tốt, xã tắc thiêng liêng, xã tắc này chẳng mấy chốc sẽ bị diệt vong mà thôi!"

Hắn nhìn mọi người lãnh lẽo, thốt ra một câu nguyền rủa đáng sợ.

"Chi-"

Một tiếng gáy lảnh lót phát ra từ hư không, một con hạc trắng đậu

xuống hiên điện.

Lý Uyển Dung xoay người, dòng chân khí màu lam nhạt bắt đầu khởi động, mang hộp gỗ tử đàn trong miệng con hạc về tay.

Nàng ta mở chiếc hộp gỗ tử đàn ra, sau đó nhìn về phía chư vị quần thần.

Trong lòng quần thần ngầm thở dài, rồi gật đầu một cách khó khăn.

Chấp hành tử hình.

Ánh mắt Cơ Vô Đạo vô cùng hoảng sợ, hai gò má di chuyển qua lại, thân thể cũng không ngừng run lên.

Hầu kết của hắn cứ chạy lên xuống, mỗi lần hé miệng thì lại bị chân khí chặn ngang, cho nên không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Chân khí màu lam nhạt mang theo một viên thuốc màu đỏ đen, mạnh bạo đẩy vào trong miệng Cơ Vô Đạo.

Không gian lặng ngắt như tờ,

Cơ Vô Đạo đột nhiên vượt qua sự sợ hãi ban đầu rồi khôi phục lại sự bình tĩnh như mọi khi.

Hắn không kêu rên đau khổ, trái lại còn đứng lên một cách hiên ngang, sống lưng thẳng tắp như một thanh kiếm.

Từng cảnh tượng trong quá khứ thoáng hiện lên trước mắt hắn.

Dã tâm, truy cầu, dục vọng… tất cả đều dẫn về địa ngục lầy lội.

Đôi mắt dần mờ tối của hắn khẽ nhìn quanh chính điện, sau đó bắt gặp bóng dáng của nam tử có mái tóc hai màu trắng đen trong số các quần thần đang cúi đầu.

Hắn ta đang mỉm cười.

Đây là cảnh tượng cuối cùng Cơ Vô Đạo nhìn thấy trên thế gian này.

Thân thể của hắn tiêu biến từng tấc một, máu sôi ùng ục trút xuống như trận hồng thủy.

Đối diện với cảnh tượng máu me này, đám quần thần không biểu lộ bất kỳ điều gì. Một số người có lẽ cảm thấy mất mát bi thương, thậm chí còn không hiểu vì sao cục diện lại biến đổi nhanh như vậy. Tuy

nhiên, tất cả bọn họ vẫn phải duy trì sự nghiêm nghị ở ngoài mặt, bởi vì đây là phép tắc.

Hoàng tử trưởng của vương triều Đại Càn cứ thế chết đi, sân khấu Cửu Châu đại lục này không còn chỗ cho hắn thể hiện nữa.

Quần thần không khỏi nhìn về phía nam tử tuấn mỹ đang đứng trong góc, có lẽ nào sân khấu kia sẽ thuộc về tên thiên kiêu có lòng dạ thâm sâu này?

Cơ Vô Đạo bị hồn siêu phách tán, những gì còn sót lại chỉ là một vũng tro bụi thấm đẫm máu tươi trên sàn nhà.

Gió thổi là bay.

Từ Bắc Vọng bình thản quay lưng bỏ đi.

….

….

Ngự đạo Hoàng thành yên tĩnh dị thường.

(*) Ngự đạo: Đường dành cho vua đi

Quan viên quyền quý nhìn chằm chằm nam tử áo trắng đang đi tới, nét hoảng sợ trong đáy mắt không thể nào che giấu.

Sự chấn động ở Văn Miếu đêm đó còn chưa biến mất, nay hắn lại gây ra sóng to gió lớn.

Tên nam tử này, một tay dàn cảnh để dồn hoàng tử trưởng vào chỗ chết, thủ đoạn mạnh bạo vô cùng!

Có vẻ như, ngoại trừ Đệ Ngũ Ma Đầu, hắn ta không sợ bất kỳ người nào.

Từ ác liêu có tâm tư ác độc, thủ đoạn tàn khốc, tính cách y hệt như Đệ Ngũ Ma Đầu. Cả hai bọn hắn đều lạnh lùng tuyệt tình, lúc nào cũng có thể ra tay lấy mạng người vì mấy chuyện nhỏ nhặt.

Tuy vậy, hắn ta lại có thiên phú dị bẩm, sự tồn tại của hắn đã khiến cho Đại Càn nhiều phen chấn động.

Tài năng không ai bì kịp này, liệu ai dám ngăn cản hắn chứ?

Trong số quần thần có mặt ở đây, những người phục thị Cơ gia đều

bùng lên ngọn lửa thù hận mãnh liệt trong lòng, bọn họ phải cắn chặt môi mới kìm chế được.

Họ hận không thể vặn nát bộ mặt giả tạo của Từ Bắc Vọng, ngay đến xương của hắn ta cũng phải đem ra nghiền nát!

Đùng!

Không khí chấn động, một ông lão mắt màu đồng phát ra luồng sáng yêu tà, gào lên: "Từ Bắc Vọng hại hoàng tử Cơ gia chúng ta, ngươi chẳng còn bay nhảy được bao lâu nữa đâu!"

Giọng nói như tiếng sầm rền vang liên tục, chim muông khắp hoàng thành đều sợ hãi.

Đám quý tộc đều bị luồng khí này làm cho kinh sợ, khắc sâu cảm giác về lửa giận của hoàng tộc.

Thực ra giết Từ ác liêu không khó, chỉ cần diệt trừ ô dù của hắn là được.

Nhưng Cơ gia hiện này có năng lực đấu với Đệ Ngũ Ma Đầu sao?

Bọn họ có lẽ sẽ phải dựa vào Cơ Minh Nguyệt cung Lạc Hà để báo thù. Chỉ khi tranh đấu với thiên kiêu cùng thế hệ, Đệ Ngũ Ma Đầu mới chịu khoanh tay đứng nhìn.

Cho dù tu vi của Cơ Minh Nguyệt thần bí khó lường, Cơ gia còn cố tình khoa trương thêm vài phần nhưng nàng ta thật sự có thể trấn áp được Từ ác liêu ư?

Chủng hổ Vũ gia đã phải thất thểu chạy về tổ địa, có lẽ hắn đã quay về mộ khô để tiếp tục nằm gai nếm mật, khắc khổ tu hành.

"Nếu hoàng gia muốn ức hiếp tại hạ, tại hạ sẽ tiếp tục chiều theo."

Lúc này, ngữ khí nhẹ nhàng của Từ Bắc Vọng truyền khắp ngự đạo, tà áo trắng đã sớm đi xa.

Chương 108: Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với Lão Đại (1)

Điện Dao Quang.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đang mặc một bộ váy tím có thắt tua rua quanh eo, nàng lười nhác tựa lưng trên giường gấm, nhẹ nhàng búng ngón tay ngọc thon dài.

“Xuất thủ phi phàm nha.”

Ngữ khí chậm rãi hững hờ.

Từ Bắc Vọng một mực cung kính nói: “Tất cả đều nhờ vào nương nương.”

Từ Bắc Vọng rất biết thân biết phận.

Người mà hắn đang dựa vào là Lão Đại, nếu không có sự ngầm cho phép của nàng, mọi chuyện sẽ không thuận lợi như thế.

Huống hồ, uy lực của Nô Ấn kinh khủng vô cùng!

Nó có thể xoá đi toàn bộ ký ức ban đầu, sau đó thiết lập một đoạn ký ức mới cho Mị Ma.

Chỉ cần nắm chắc chiêu thức này trong tay, sự vụ sau này chắc chắn thuận tiện trăm đường.

Tất nhiên, Nô Ấn vẫn còn một số khuyết điểm, một khi đối phương tu luyện được bí pháp đặc thù, người thi ấn sẽ lập tức gặp phải phản phệ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ hé môi son: “Ngoài trừ chuyện cầm cờ hiệu của bản cung đi ỷ thế hiếp người ra, bản lĩnh của ngươi quả thật không tệ.”

Được Lão Đại tán thưởng, Từ Bắc Vọng giống như ăn được mật ngọt, cả người lâng lâng vui sướng, tứ chi ngũ tạng đều thấm nhuần sự dịu dàng của nàng.

Bất quá, hắn vẫn phải tăng thêm cường độ đi ỷ thế hiếp người.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quan sát hắn một lát, thản nhiên nói: “Ta có nhiệm vụ giao cho ngươi.”

Hoắc!

Nhiệm vụ của nương nương!

Từ Bắc Vọng lập tức nín thở tập trung, bộ dạng rất ư nghiêm túc.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nói: “Ngươi hãy đến Mê Ly Chi Vực, sau đó bắt một con lục vĩ yêu hồ về đây cho bổn cung.”

Nàng ta vừa dứt lời, Từ Bắc Vọng có chút ngạc nhiên.

Mê Ly Chi Vực trú tại Vân Xuyên, nghe nói là do Bán Bộ Chí Tôn kiến tạo nên từ hai ngàn năm trước.

Cho đến nay, khu vực bên trong Mê Ly Chi Vực vẫn còn lưu lại tàn tích của Bán Bộ Chí Tôn, cho nên có thể áp chế tu vi của tất cả mọi người, những kẻ có tu vi từ cảnh giới Tứ Phẩm Tông Sư trở lên đều không thể đặt chân vào đó.

Hơn hết, lục vĩ yêu hồ lại càng là thứ hiếm thấy trên đời!

Cổ Tải có nói, mỗi một ngàn năm, Hồ tộc mới có thể sản sinh ra được một con lục vĩ yêu hồ.

“Có vấn đề gì sao?”

Giọng nói của Đệ Ngũ Cẩm Sương dần trở nên sắc lạnh.

Từ Bắc Vọng sang sảng nói: “Không có! Đừng nói là nhiệm vụ, dù có phải đi chết vì nương nương, ti chức cũng sẽ không chớp mắt dù chỉ một cái.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo hắn, cười như không cười: “Tốt, ngươi chết liền đi.”

Từ Bắc Vọng nhất thời mất đi năng lực quản lý biểu cảm.

Không khí trở nên ngượng ngùng.

“Meo!”

Mèo mập xông tới, giơ móng vút quào mặt của tên nịnh hót này, bộ dáng trào phúng mỉa mai.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhíu mày, nhắc nhở một câu: “Hồ tộc rất háo sắc, chúng thường thích tiếp cận các nam tử tuấn mỹ, sở trường chính là thuật mê hoặc.”

Nhiệm vụ lần này không phải dành riêng cho hắn sao… Từ Bắc Vọng thầm nghĩ.

Áp chế tu vi, tướng mạo tuấn mỹ.

Mê Ly Chi Vực là nơi để hắn cắt rau hẹ nha!

“Con lục vĩ yêu hồ này rất có ích cho bổn cung, ngươi đừng khiến bổn cung thất vọng.”

m thanh nghiêm túc truyền ra từ giường gấm.

Từ Bắc Vọng lập tức nói: “Nếu nhiệm vụ thất bại, ti chức chặt đầu đến diện kiến nương nương!”

Vừa mới khoác lác xong, hắn lại chần chừ bổ sung: “Nương nương, thiên tính của nam nhân háo sắc là, ti chức e bản thân không thể chống đỡ nổi đạo pháp của hồ ly tinh.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh mặt: “Phế vật!”

Nhất thời, trong đầu nàng bắt đầu cân nhắc đến mị công sâu tận xương tuỷ của Hồ tộc, bèn nói: “Bổn cung thưởng cho ngươi một công pháp…”

“Không!”

Từ Bắc Vọng ngẩng đầu, lên tiếng ngăn cản nàng rồi tiếp tục nói bằng ngữ khí kiên định: “Nương nương, người có thể kiểm tra ti chức một chút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng: “Kiểm tra thế nào?”

Từ Bắc Vọng bước lên phía trước, cúi đầu cố gắng né tránh ánh mắt xanh thẳm có thể nhìn thấu lòng người kia, hắn lắp bắp nói: “Mị công của Hồ tộc phải tiếp xúc qua lại mới có thể phát huy hiệu lực.”

“Ti chức có thể chạm thử vào nương nương được không…”

Đột nhiên cảm nhận khí tức bên trong điện trở nên lạnh lẽo, hắn vội vàng nói: “Nương nương là nữ tử đẹp vô địch thiên hạ, nếu như ti chức chạm vào nương nương mà tâm đạo vẫn tĩnh lặng như nước, thì đám hồ ly tinh nhỏ nhoi kia sao có thể dấy động sóng tâm của ti chức được chứ?”

Tinh thần của Từ Bắc Vọng bị kéo căng ra, hắn thậm chí còn có thể phát giác được sự khẩn đặc trong giọng nói của bản thân.

Hắn không dễ dàng gì mới tìm được cơ hội, dù có phải mạo hiểm tính mạng, hắn cũng muốn ăn đậu hủ của Lão Đại!

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo mắt phượng, thanh âm thanh lãnh: “Ngươi muốn khinh bạc bổn cung?”

Mèo mập trừng đôi mắt linh quang sáng rỡ, hiếu kỳ xem náo nhiệt.

“Không… không phải.”

Từ Bắc Vọng khó khăn nuốt nước bọt, run giọng nói: “Ti chức chỉ chạm vào một chút, để nương nương kiểm tra xem trong lòng ti chức có nổi sóng ba đào không.”

Trong lòng Đệ Ngũ Cẩm Sương dâng trào một tia cảm xúc mơ hồ, nàng trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu: “Chuẩn.”

Ngữ điệu hờ hững mà tự nhiên rót vào tai Từ Bắc Vọng, hắn ta không dám ngẩng đầu vì sợ mình sẽ cảm thấy khiếp đảm khi chạm phải ánh mắt của nữ ma đầu.

Từ Bắc Vọng bước về giường gấm, đôi chân ngọc tuyệt phẩm nhấp nhô trước mắt hắn.

Chương 109: Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với lão đại (2)

Từ Bắc Vọng chưa từng nhìn thấy qua đôi chân nào tuyệt mỹ như thế, làn da óng ánh mịn màng như dương chi mỹ ngọc, mu bàn chân hoàn mỹ tạo thành hình vòng cung, chiều dài của mỗi một ngón chân đều vừa vặn thích hợp.

Một mùi hương thoang thoảng thấm vào ruột gan, Từ Bắc Vọng có chút hoa mắt, tâm thần mê loạn.

Ngón tay chầm chậm chạm về phía trước.

Khoảng cách hai tấc.

Gần đến rồi.

Chạm đến rồi!

Từ Bắc Vọng kinh hồn bạt vía, rốt cục đã chạm đến mu bàn chân tinh tế mịn màng trơn mềm.

Khung cảnh chợt im bặt.

Ma xui quỷ khiến hắn thế nào mà lại đưa tay gãi gãi ngón chân của lão đại.

Ầm!

Bầu không khí trong đại điện đột nhiên ngưng trệ.

Đôi mắt của Từ Bắc Vọng bị bao phủ trong tuyết trắng, chân ngọc đá thẳng vào mặt hắn, cả người bay ra đập lên trên vách tường, đau đến mức xương cốt sắp đứt đoạn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng bật dậy, mắt phượng ngập tràn sương lạnh, lộ ra sự sát khí khiến lòng người kinh hãi.

Từ Bắc Vọng quên mất cơn đau, dí thấp đầu xuống.

Hắn đúng là không có tiền đồ, vậy mà lại cung kính dập đầu rồi.

Nhất định là bị khí tức của lão đại phát hiện ra rồi.

“Ti chức luyện thể… khí huyết dâng tràn, mong nương nương có thể thấu hiểu.”

Từ Bắc Vọng giả bộ hổ thẹn.

Bầu không khí nơi đại điện càng thêm lạnh lẽo.

Mèo mập xông lên, lè lưỡi về phía tên nịnh hót.

Thân thể Từ Bắc Vọng cứng đờ, run giọng nói: “Nương nương, ti chức học vừa được mấy món ăn cho nương nương thưởng thức.”

Bầu không khí ở đại điện vẫn tịch mịch như cũ.

Từ Bắc Vọng cuống quýt lấy một giọt tinh tủy trong nhẫn trữ vật, sau đó ném cho mèo mập.

“Mau dẫn ta đi làm thức ăn.”

Hắn thôi thúc.

Mèo mập há miệng nuốt chửng ngay lập tức. Sau khi nhận được hối lộ, nó vui vẻ ngoắt ngoắt cái đuôi chạy ra đại điện.

Từ Bắc Vọng đuổi sát theo sau.

Hắn vô thức hít hà đầu ngón tay, sau đó…

Bản thân ra một giọt tinh hoa tinh tủy, thật sự là vô cùng đáng giá.

Bầu không khí bên trong đại điện thả lỏng trở lại,, Đệ Ngũ Cẩm Sương khôi phục dáng vẻ lãnh đạm, nhưng tận sâu trong đáy mắt của nàng ẩn hiện một chút cảm xúc mất tự nhiên.

....

....

Hai canh giờ sau.

Từng đĩa mỹ thực tỏa ra mùi thơm ngào ngạt được bày biện đẹp mắt trên bàn.

“Nương nương, đây là bánh nướng sữa tươi, ta đã cho thêm sữa đặc và giấm nhạt để hợp khẩu vị của người.”

“Đây là bánh xốp mật ong da giòn nhân mịn, đây là chả tôm ôm giò…”

“Đây là món ngon sở trường của ti chức, tên gọi là trăng sáng bên cầu vào đêm giao thừa.”

“Ta xé nhỏ chân giò xông khói, sau đó khoét hai mươi bốn lỗ tròn trên miếng đậu phụ, sau đó nhét thịt giò vào bên trong lỗ rồi chưng lên. Chờ đến khi thịt chín, vị tươi của thịt xông khói thấm nhuần vào bên trong đậu phụ, bỏ thịt xông khói đi không ăn…”

Từ Bắc Vọng dài dòng lôi thôi, hắn muốn dùng cách này để làm dịu lại tâm tình khẩn trương của bản thân.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn mấy giây, gắp một khối đậu phụ nhỏ bỏ vào trong miệng, sau đó lạnh giọng nói: “Bình thường.”

“Đừng làm chướng mắt bổn cung, ngươi có thể cút rồi đấy.”

Ầm!

Nàng tức giận phất ống tay áo, một nguồn sức mạnh mênh mông lao vọt tới, đánh Từ Bắc Vọng văng ra khỏi cung Thái Sơ.

Mèo mập phối hợp nằm trên bàn, trong miệng nhét đầy đậu phụ, còn không ngừng đưa móng vuốt ra túm thức ăn.

“Rất ngon sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cầm đũa lên, lạnh lẽo nhìn nó.

Mèo mập thiếu chút nữa là nghẹn họng, vội vàng lắc cái đầu lia lịa.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lại gật gật cằm: “Đúng là rất ngon.”

….

….

Tại hành lang thiên điện.

Mèo béo mập mạp dựng đứng lỗ tai, quay mặt vào vách tường, ngoan ngoãn đứng thẳng hai chân để chịu phạt đứng.

Từ Bắc Vọng nhìn thấy động tác của nó thuần thục đến lạ, khiến cho hắn đau lòng.

“Meo ~ ”

Mèo béo xoay người, biểu cảm oan ức muốn chết.

Từ Bắc Vọng xích lại gần phía trước, thử suy đoán: “Nương nương độc chiếm mỹ thực, không cho ngươi ăn?”

Mèo béo kêu meo meo, nước mắt đầm đìa.

Ta chỉ ăn thêm một miếng đồ ăn trong mâm, một con mèo như ta có thể nảy sinh ý đồ xấu gì cơ chứ?

Từ Bắc Vọng mừng thầm, xem ra chiêu trò dụ dỗ bằng đồ ăn ngon của hắn đã có hiệu quả.

Không uổng công hắn tự mình làm nước cốt gà, điều chế các loại gia vị. Có thể nói, Từ Bắc Vọng hắn đã dốc hết tâm huyết vì mấy món ăn này.

Rốt cục cũng có thể làm cho Lão Đại vui lòng.

“Meo ~ ”

Mèo béo lay áo bào ở chân Từ Bắc Vọng, đôi mắt linh động bốn phía, trông vô cùng đáng thương.

Từ Bắc Vọng khẽ xoay người, nhìn về phía “gốc rễ” ở phần đuôi của

nó.

Mèo béo như bị điện giật, xấu hổ nằm rạp trên mặt đất.

“Ngươi là đực?”

Giọng của Từ Bắc Vọng cứng đờ.

Mèo béo lắc đầu.

“Cái?”

Từ Bắc Vọng ôn nhu hỏi.

Mèo béo gật gật đầu.

Từ Bắc Vọng ôm nó một phát, vuốt ve lông tóc liên tục, cười nói: “Chờ đến khi ta trở về từ Mê Ly Chi Vực, đảm bảo sẽ cho ngươi ăn no.”

“Meo meo. . .”

Mèo béo vểnh miệng cười tươi, trông nó giống hệt đứa nhóc đần độn.

Đột nhiên.

Nó giãy khỏi cái ôm của Từ Bắc Vọng, sau đó chạy đến góc tường úp mặt hối lỗi.

Một hơi thở lạnh lẽo lan tràn, nữ tử váy tím xuất hiện ở thiên điện.

“Còn chưa cút đi?”

Ngữ điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương hờ hững.

Từ Bắc Vọng cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí nói: “Nương nương, ngươi vừa mới nói sẽ cho ti chức một công pháp. . .”

Đệ Ngũ Cẩm Sương không nói một lời, hàn quang trong đôi mắt xanh bích sắc bén như lưỡi đao băng.

Từ Bắc Vọng kiên trì nói: “Đường tới Mê Ly Chi Vực khá xa xôi, ti chức sợ việc di chuyển qua lại sẽ tốn quá nhiều thời gian, nương nương có thể cho ta một bảo vật phi hành hay không?”

Lão Đại, ta đã sờ chân của ngươi, chúng ta cũng coi như có tiếp xúc

da thịt, ngươi hẳn nên chịu trách nhiệm với ta.

Chuyện này vô cùng hợp lý!

(Tôi cười mệt với Từ Bắc Vọng =)))))

Chương 110: Cũng không tàn nhẫn đến mức này

Đệ Ngũ Cẩm Sương híp mắt phượng, lạnh giọng nói: “Ngươi là người thứ nhất dám đụng vào bản cung, nếu bản cung không nhìn thấy yêu hồ sáu đuôi đâu, ngươi nhất định chết chắc rồi.”

Từ Bắc Vọng nặng nề gật đầu, trong lòng còn suy nghĩ thêm.

Chẳng lẽ nương nương có tâm sự gì trong lòng, không thể quên được?

Ông!

Đệ Ngũ Cẩm Sương phẩy nhẹ tay áo, một phi thuyền hình thoi màu tím lơ lửng ở hư không, không kiên nhẫn nói: “Cút ngay lập tức!”

Từ Bắc Vọng không để ý lạnh lẽo quanh người, mặt dạn mày dày hỏi: “Nương nương, nếu nhiệm vụ hoàn thành mĩ mãn, liệu ngài có thưởng cho ta hay không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương âm thầm đánh giá Từ Bắc Vọng, giống như muốn nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, sau đó nàng khẽ gật đầu.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng bình thản như cũ, nhưng đáy mắt lại lộ ra một tia mừng thầm không dễ dàng phát hiện.

Lục vĩ yêu hồ, dù ta lên núi đao xuống biển lửa cũng phải bắt được ngươi!

Đến lúc đó, ta mới có thể tự mình đan tất đen để Lão Đại đeo vào chân.

Dù sao việc tu luyện của hắn phần lớn đều nhờ vào việc chặn cướp cơ duyên, cho nên rất thừa thãi thời gian.

“Ngươi đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của bản cung ư?”

m thanh lạnh lùng truyền đến một lần nữa.

“Nương nương, gia vị làm đồ ăn gia vị đều để ở phòng bếp.”

Vừa nói xong, Từ Bắc Vọng rót chân khí vào vào phi thuyền rồi lao đi, tạo thành một đường cong màu tím trên không trung.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng tại chỗ, khẽ nhăn mày.

Phế vật, ngươi đã dạy bản cung nêm nếm kiểu gì chưa!

….

….

Từ Bắc Vọng lúc đầu cũng không hiểu rõ cách sử dụng phi thuyền, cho nên đường bay của nó lúc thấp lúc cao, cực kỳ không ổn định.

Nhưng lúc bay ra khỏi kinh thành, hắn đã làm quen thành công.

Tốc độ bảy trăm bước, tâm tình tự do tự tại.

Mặc dù Từ Bắc Vọng đã đắc tội với Vũ gia và Cơ gia, thậm chí còn có chút ân oán với Khổng gia, tình thế bốn phía đều là địch, nhưng hắn ngược lại không hề lo lắng những thế lực đó chó cùng rứt giậu, được ăn cả ngã về không.

Nói cho cùng, sức uy hiếp của Lão Đại quá mạnh, ai lại không kiêng kị cho được?

Bởi vì các đạo giáo này còn phải cân nhắc đến sự tồn vong của cả gia tộc, cho nên bọn hắn sẽ không để cừu hận che mờ hai mắt.

“Ta muốn đuổi theo bước chân của ngươi.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng xa xăm, than thở một tiếng.

. . .

. . .

Ánh sáng đan chéo ngưng tụ, hình thành một vòng sáng trắng loá, gần như bao phủ khắp đầm lầy.

Một cánh cửa bằng đồng thô ẩn hiện nơi sâu thẳm bên trong đầm lầy mơ hồ nhìn thấy, ngoài ra còn có mấy cỗ thi thể đẫm máu đang nằm ngang ngoài cửa.

Nam tử áo trắng chậm rãi đáp xuống, toàn thân hắn ta tuôn ra chân khí mênh mông.

Ông!

Chén Trấn Tà nhanh chóng phóng to, sau đó trôi nổi giữa giữa không trung rồi che khuất bầu trời.

Ông!

Nghiên mực lao ra, hình thành một lồng giam hư ảo.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, nam tử áo bào trắng nhàn nhã đi bộ qua qua lại lại.

Hắn vốn đang bay trên cao thì bị hào quang lan tràn trong khu vực này hấp dẫn. Xét theo trận văn vờn quanh nơi này, đây có lẽ là một động phủ.

Nơi nào có cơ duyên, nơi đó có bóng dáng của Từ Bắc Vọng ta.

Từ Bắc Vọng phát hiện thấy từng sợi khí tức dập dờn, chắc là các võ giả còn đang chém giết đoạt bảo ở bên trong.

Hắn lười chứng kiến mấy cảnh tượng máu me đó, còn không bằng ngồi mát ăn bát vàng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bầu trời chạng vạng tối.

Một đại hán khôi ngô xuất hiện ở cửa đồng, một tay cầm trường kích, một tay nắm thiết chùy, khuôn mặt dữ tợn còn loang lổ vết máu, bộ dáng cực kì đáng sợ.

“Ha ha ha, một đám ngu xuẩn, lại còn . . .”

Tiếng cười kiêu ngạo đột nhiên im bặt, đại hán rùng mình như gặp phải đại dịch.

Áo bào trắng như tuyết đứng chắp tay ở phía trước, tóc dài xõa vai nửa đen nửa trắng cực kì quỷ dị, gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười mỉm thản nhiên.

Oanh!

Đại hán khôi ngô khó nén khỏi sự rung động, vô ý thức lùi về động phủ.

Bộ dáng trước mắt này. . .

Đây là Từ ác liêu không ai bì nổi, danh chấn Cửu Châu!

“Dừng lại.”

Nam tử áo trắng chậm rãi đến, tùy ý mở miệng: “Ngươi đã tìm được bảo bối gì thế? Cho ta mở mang tầm mắt đi.”

Thân thể đại hán cứng ngắc, hai cánh tay nắm chặt vũ khí, giọng nói khàn khàn: “Từ công tử, ngài là thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm ở Cửu Châu, hẳn là sẽ không làm ra chuyện ác như giết người đoạt bảo chứ?”

Từ Bắc Vọng không tỏ rõ ý kiến.

“Giết người? Mặc dù ta rất nhẫn tâm, cũng không tàn nhẫn đến mức này.”

Ngữ khí hắn hời hợt, sau đó sắc mặt lạnh dần: “Muốn ta lặp lại lần thứ hai ư?”

Đại hán ngẩng đầu nhìn chiếc chén lớn trên hư không, ánh mắt cực kì không cam lòng.

Từ ác liêu có thể trấn áp trủng hổ của Vũ gia chỉ bằng một chiêu, lục phẩm như hắn không thể đánh thắng hắn. Hơn nữa, khí tức từ pháp bảo kia rất khủng bố, nếu hắn liều mình phản kháng, sợ là sẽ trực tiếp chết tươi.

Đáng hận!

Ầm!

Đại hán lấy một miếng vải đen có phù văn vờn quanh từ túi Càn Khôn .

Huyền giai?

Ánh mắt Từ Bắc Vọng bắn ra sát ý, lạnh giọng nói: “Lấy ra từng thứ một.”

Cơ bắp của đại hán căng cứng lại, tức sùi bọt mép.

Kẻ ác này nói chuyện, làm nhục người khác quá mức!

Thật sự ương ngạnh ngang ngược, muốn làm gì thì làm!

“Ngươi hành sự việc thì nên để lại cho mình một đường lui, để về sau còn có lối chuyển mình!”

Hắn ta nghiến răng nghiến lợi.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu: “Được thôi.”

Oanh!

Trong chốc lát, khí huyết mênh mông ngưng tụ, huyết sát cuồn cuộn.

Đại hán bị dọa lạnh buốt cả tay chân, hoảng hốt lấy đồ từ túi Càn Khôn ra.

Từ Bắc Vọng lạnh lùng liếc nhìn, ánh mắt dừng lại ở trên một bản bí tịch Địa giai hạ phẩm.

Vèo!

Một tay dò tới, thu vào nhẫn trữ vật.

“Huynh đài, nếu tại hạ có chỗ đắc tội, xin hãy tha lỗi.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, thanh âm ôn nhuận thân cận.

Sắc mặt đại hán trở nên âm trầm ảm đạm.

Trên đời này chưa có người nào bị tát một bạt tai, sau đó còn có thể cười nói không có việc gì.

Chuyến đi động phủ này của hắn xem như đã dâng tặng bảo vật không công cho Từ ác liêu!

“Hừ!”

Hắn ta chỉ hừ lên một tiếng bực bội để trút hết bất mãn, thu lại những vật khác, nắm chặt túi Càn Khôn rời đi.

Từ Bắc Vọng tiếp tục đứng vào vị trí , chờ đợi cơ duyên tiếp theo.

Người có thể mở động phủ tu hành, khi còn sống có lẽ là cường giả Tông Sư trở lên.

Cho nên, bảo vật trong động phủ nhất định không chỉ có một món Địa giai hạ phẩm.

Chương 111: Ta giữ hộ ngươi (1)

Đạp!

Bạch bạch bạch!

Mấy tiếng bước chân quanh quẩn ở cửa đồng, mười mấy người cùng bước ra.

“Rất vinh hạnh được gặp chư vị.”

Nam tử áo trắng tự nhiên mở lời.

Đám người quay đầu nhìn nhau, ai nấy đều có thể nhìn thấy sự chấn động trong mắt đối phương.

Bọn hắn đã nghe thấy động tĩnh ở phía bên ngoài, cho nên mới dốc sức để kết bằng hữu vì tưởng rằng vị cường giả nào đó đang tại chặn đường cản giết.

Tuy tu vi của đối phương chỉ ở cảnh giới Thất phẩm, nhưng uy áp mà hắn mang lại khủng bố gấp mấy lần so với cường giả Tông Sư!

Từ Bắc Vọng!

Thiên kiêu đứng thứ hai trên bảng Thanh Vân, Từ ác liêu cường thế tuyệt luân!

Đám người xê dịch bước chân rồi dựa sát vào nhau, ai nấy đều câm như hến.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không nổi một gợn sóng, bình tĩnh trần thuật: “Hoàng Quý Phi nương nương phái tại hạ đến động phủ để đoạt bảo vật, không ngờ các ngươi lại nhanh chân đến trước.”

Đám người nhất thời nổi giận đùng đùng.

Tại sao người này lại có thể biến hành vi ác liệt như cướp đoạt bảo vật thành việc làm quang minh lỗi lạc đến vậy, thậm chí còn không che không giấu mưu đồ bất chính của mình?

Hắn ta coi đây là lẽ đương nhiên, giống như bị hắn đoạt bảo bối của vinh hạnh của bọn họ vậy.

Tuy nhiên, ba chữ Hoàng Quý Phi lại khiến mọi người dâng trào nỗi sợ hãi sâu sắc ở trong lòng.

“Quân tử yêu tài vật, phải hợp nghĩa mới lấy (*). Ngươi là thiên kiêu của bảng Thanh Vân, đáng lẽ phải làm gương cho đám võ giả Cửu Châu chứ?”

(*) Editor dịch thoáng cách ngôn của Khổng Tử trong Luận Ngữ.

Một lão giả có cảnh giới Lục phẩm bước ra, căm phẫn trách cứ.

Từ Bắc Vọng không phản bác, thản nhiên nói: “Nhưng ta không phải quân tử.”

Lão giả vô cùng kinh ngạc, ông ta giống như bị bóp lấy cổ, tức giận đến nỗi hai bờ má đỏ bừng.

Vô sỉ!

“Từ công tử.”

Lúc này, một vị nam tử có bề ngoài nho nhã khom người rồi cười nói: “Cha ta cũng làm việc cho nương nương, hiện đang nắm giữ lệnh bài màu cam. Ngươi có thể cho ta một chút thể diện hay không?”

Hoắc!

Hắn ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều vô cùng kinh nhạc.

Lúc ở trong động phủ, hắn ta không hề tỏ ra nổi bật, không ngờ lại có bối cảnh như thế này?

Cha hắn có thể nắm giữ lệnh bài cam của Đệ Ngũ Ma Đầu, há lại là nhân vật đơn giản?

Từ Bắc Vọng nhíu mày, giọng điệu mang theo áy náy trả lời: “Chuyện này không được, ta phải bảo vệ công bằng lẽ phải, đối xử mọi người đều như nhau.”

Nếu là lệnh bài màu tím thì ta còn tặng ngươi thêm một bình đan dược để tạo dựng một mối thiện duyên.

Còn lệnh bài màu cam, vậy thì quên đi thôi.

Nghe vậy, thanh niên nho nhã không khỏi nắm chặt nắm đấm, biểu tình trên mặt vào thời khắc này trở nên cực kì âm trầm.

Hai mắt hắn ta lấp loé mập mờ, khóe mắt nhìn về phía ba vị hảo hữu bên cạnh.

Thoáng chốc.

Ầm ầm!

Chén Trấn Tà chấn động hư không, nam tử áo trắng tuôn ra hơi thở huyết sát cuồng bạo, gần như bao phủ toàn bộ thiên địa.

Một chưởng mạnh mẽ đánh tới, lốc gió rung động!

m thanh khủng bố vang lên, khiến màng nhĩ của những người có mặt ở đây như bị nổ tung.

Nam tử nho nhã không ngừng run rẩy, khuôn mặt lộ ra biểu cảm hoảng sợ, hắn ta còn chưa kịp lấy ra bảo vật phòng ngự.

Ầm!

Một chưởng va vào bả vai của nam tử nho nhã, khiến xương vai lập tức gãy rụng, hắn ta quỳ phục trên mặt đất, nôn ra búng máu.

Bầu không khí bên ngoài cửa động rơi vào tĩnh mịch, lặng ngắt như tờ.

Mọi người như đang đứng trong hầm băng, toàn thân không khỏi phát lạnh, sắc mặt tràn đầy sự hoảng sợ kinh hãi.

Đây chính là Từ ác liêu ngang ngược càn rỡ, không nói một lời mà đã lập tức xuất thủ, xứng danh là tên ma đầu bỉ nghễ Cửu Châu.

Từ Bắc Vọng không hề bận tâm, bình tĩnh nói: “Ngươi vừa nổi sát tâm với ta?”

Nam tử nho nhã chịu đựng cơn đau dữ dội, hắn ta cố gắng kiềm chế hận ý ngập tràn, giọng nói khàn khàn: “Không có.”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn ta: “Nhớ kỹ, không có lần thứ hai.”

Nói xong, Từ Bắc Vọng đảo mắt qua đám người, bình tĩnh mở miệng: “Các ngươi để cho ta xem qua một chút, yêu cầu này không quá phận chứ?”

Vừa dứt lời.

“Từ công tử, ngươi làm như vậy không phù hợp lắm đây ~ ”

Nữ tử mặc váy dài bắn ra ánh mắt đưa đẩy tình ý, thanh âm có chút

trầm thấp, toát ra phong phái lưu luyến uyển chuyển.

Đôi mắt hoa đào, mũi nhỏ xinh xắn, xem ra có mấy phần hoa dung nguyệt mạo.

Từ Bắc Vọng nhìn kĩ nàng ta mấy giây, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta đếm đến ba.”

Oanh!

Chén Trấn Tà ngưng tụ một vòng xoáy, toát ra khí tức huyết sát nồng nặc.

Sắc mặt nữ tử cứng đờ, sau đó ai oán gỡ món bảo bối đặt ở đai lưng xuống.

Những người còn lại, mặc dù trong lòng rất phẫn nộ, nhưng cũng đành bó tay chịu trói.

Nếu như bọn hắn đồng tâm hiệp lực, có lẽ sẽ đánh giết được tên Từ ác liêu ỷ thế hiếp người này.

Nhưng nếu như đột nhiên xuất hiện kẻ phản bội, vậy thì hậu quả do tên ác liêu mang lại sẽ rất thê thảm, không chết tươi thì cũng tàn phế.

Vậy nên. từng người lấy bảo vật của mình ra.

Từ Bắc Vọng liếc một lượt, sắc mặt có chút khó coi.

Chỉ có hai món Địa giai hạ phẩm, còn lại đều là rác rưởi Huyền giai.

Động phủ này nghèo kiết mùng tơi đến vậy?

Hắn lạnh giọng nói: “Động phủ này rốt cuộc có cái gì?”

Chương 112: Ta giữ hộ ngươi (2)

Những người còn lại im lặng trầm mặc, chỉ có nữ tử cúi đầu, không dám giấu diếm: “Chúng ta nghe nói ở đây có trang lẻ của Thần Khuyết Ngọc Thư, nhưng chúng ta đã đào khắp động phủ cũng không tìm được.”

Từ Bắc Vọng híp mắt.

Thần Khuyết Ngọc Thư là bảo vật Ngụy Thánh giai, nghe nói là một thoại bản bao gồm ba mươi sáu trang, mỗi một trang đều ghi chép một loại bí thuật thần thông.

Hắn liếc nhìn đỉnh đầu mỗi người.

Bỗng nhiên.

Ánh mắt dừng lại trên người một nam tử trung niên gầy yếu.

Tháp khí vận chín mươi hai tầng khí!

Con số này sao mà quen thuộc như vậy?

Huống hồ, tu vi của đối phương chỉ là Cửu phẩm.

Chắc chắn hắn ta thuộc hạng người cực kỳ may mắn, nếu không thì sao lại chỉ có tu vi Cửu phẩm!

Nam tử trung niên cúi đầu, run lẩy bẩy.

Oanh!

Khi phát giác hơi thở cuồng bạo vọt về phía mình, nam tử trung niên kém chút xụi lơ trên mặt đất, run giọng nói: “Từ công tử, ta là người quen của ngươi, ta là Sở Phong đây!”

Hắn vừa nói vừa kéo mặt nạ da người xuống, để lộ ra một gương mặt tầm thường.

Xoạt!

Đám người xôn xao, nơi này còn có người quen của Từ ác liêu?

Từ Bắc Vọng đi từng bước một về phía hắn ta, ngược lại cảm thấy thú vị.

Lúc trước giải trừ nguyền rủa, Sở Phong đã cho hắn một ân huệ lớn.

“Vì sao xuất hiện ở đây?”

Thanh âm hắn chuyển sang ôn hòa.

Sở Phong thở dài một hơi, tranh thủ thời gian giải thích nói: “Vào tháng sau, Tứ Lôi Kiếm Tông ở Vân Châu sẽ tổ chức đại điển thu đồ đệ, ta muốn đi thử chút vận may.”

“Nhờ có kiếm phổ Địa giai của Từ công tử, kiếm pháp của ta mới có thể đột nhiên tăng mạnh.”

Câu nói này của hắn ta còn ẩn chứa một chút khoe khoang.

Đám người xung quanh quả nhiên chấn kinh, hình như quan hệ giữa hai người không hề tầm thường.

Còn lí do vì sao người này lại dịch dung để tiến vào động phủ, đại khái là tự cảm thấy tu vi thấp, đành phải ngụy trang thành bộ dạng trung niên.

Một bó tuổi lại chỉ có tu vi cửu phẩm, nghĩ như thế nào cũng không hợp lý, người khác có lẽ sẽ nghĩ hắn ta đang ẩn giấu thực lực, cho nên không dám sinh lòng ác ý.

“Các ngươi đều rời đi đi.”

Từ Bắc Vọng lấy đi hai món bảo vật Địa giai rồi phất tay đuổi người.

Đám người như nhận được đại xá, tốc độ bỏ trốn cũng khá nhanh gọn. Mặc dù bọn hắn uổng công đi một chuyến, nhưng tốt xấu giữ được những bảo vật khác, Từ ác liêu còn chưa xấu xa đến mức tận cùng.

Nhìn thấy Sở Phong đang nịnh bợ lấy lòng mình, Từ Bắc Vọng cười nói: “Ta cũng đi Vân Châu, chúng ta vừa hay lại tiện đường, cùng đi đi.”

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn dần dần nghiền ngẫm: “Trang lẻ của Thần Khuyết Ngọc Thư ở trong tay ngươi hả?”

Oanh!

Trong đầu Sở Phong nổi lên sóng to gió lớn, vội vàng lắc đầu cười khổ: “Từ công tử nói đùa, tại hạ nào có vận may này.”

Ha ha. . . Ngươi không có, người nào có?

Xông xáo động phủ bí cảnh tìm kiếm cơ duyên, không phải toàn bộ nhờ vào vận khí ư?

Tháp khí vận chín mươi hai tầng, không ngươi thì ai?

“Đừng giả bộ, nơi này chỉ có hai người chúng ta, ngươi cho ta nhìn một chút.”

Từ Bắc Vọng thong thả bước mấy bước, ngữ khí hững hờ.

Nhưng khi lọt vào tai của Sở Phong, hắn ta như bị sét đánh!

“Chỉ có hai người” nghĩa là gì?

Hoang vu dã ngoại là địa điểm vứt xác hoàn hảo nhất!

Trong nháy mắt, sắc mặt Sở Phong trắng bệch, hàm răng đều run rẩy.

Mặc dù hai người có chút liên quan với nhau, nhưng Từ ác liêu vốn là người thường xuyên trở mặt không nhận người quen.

“Từ công tử. . .”

“Ngươi muốn ta lặp lại một lần nữa?”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng âm trầm.

Sở Phong giống như bị đánh gãy xương cốt, vô lực nói: “Làm sao ngươi biết trên người ta. . .”

Từ Bắc Vọng có vẻ tùy ý: “Ta thừa nhận, ta có phần đánh cược.”

Ôi!

Nội tâm Sở Phong kêu rên than thở, gian nan móc từ vạt áo giữa ra một tấm giấy cổ xưa màu vàng kim nhàn nhạt, phù văn quấn quanh phía trên nó.

“Chỉ nhìn một chút?”

Hắn ta cắn răng nói.

Vèo!

Trang giấy cổ bay vào nhẫn trữ vật.

Từ Bắc Vọng vỗ vỗ bả vai hắn ta, mỉm cười: “Đạo lý “Thất phu vô tội, mang ngọc có tội” ngươi không hiểu ư? Nếu như bị người khác phát hiện, liệu ngươi còn toàn thây sao?”

“Cho nên ta sẽ giữ hộ giúp ngươi.”

Sau khi nói xong, Từ Bắc Vọng quay người rời đi.

Hắn nhất định phải dẫn Sở Phong cùng đi đến Mê Ly Chi Vực, kẻ đại khí vận như hắn chắc chắn không thiếu cơ duyên, có khi còn có thể

gặp dữ hóa lành.

Sở Phong nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, sau đó đành nhắm mắt theo đuôi Từ Bắc Vọng.

Ông!

Phi thuyền màu tím xuất hiện giữa không trung, Từ Bắc Vọng nhảy lên.

Sở Phong cũng đi đến chỗ phi thuyền, giốgn như đang muốn đi lên.

“Cút!”

Từ Bắc Vọng cao cao tại thượng quan sát hắn ta, ánh mắt lại bắn ra sát cơ.

Đây là bảo bối do Lão Đại đích thân luyện chế, bên trên còn vương mùi thơm khí tức của nàng, sao có thể để người khác đụng vào?

Sở Phong bị hắn dọa một phen, cả người cứng đờ, khuôn mặt đau khổ, sau đó lấy lấy phù lục từ túi Càn Khôn ra.

Đột nhiên bốc cháy lên, xung quanh hắn ta hiện lên một lồng ánh sáng màu xanh lục, tốc độ trở nên nhanh chóng.

Không hổ là hạng người may mắn, mới chỉ là tu vi cửu phẩm đã có túi Càn Khôn và phù Tốc Độ, người ngoài chắc chắn sẽ nổi tâm ghen tị với hắn ta.

“Ta sẽ thả chậm tốc độ.”

Từ Bắc Vọng cũng khéo hiểu lòng người.

Cổ họng Sở Phong lăn lộn mấy lần, sau đó lên tiếng hỏi bằng thanh âm cầu khẩn: “Từ công tử, khi nào thì ngươi trả trang giấy lẻ cho ta?”

Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Một hồi lâu sau, một thanh âm hoang mang vang vọng khắp phi thuyền: “Trả cái gì?”

Sở Phong lảo đảo một cái, cả người đâm vào một cây đại thụ.

Chương 113: Trẻ người non dại,

tầm thường bậc trung (1)

Trên khoảng thiên không mênh mông rộng lớn của Mê Ly Chi Vực, sương mù ngùn ngụt bốc lên thành mảng lớn, ẩn hiện khí tức pháp tắc.

Khung cảnh nơi dây rất ồn ào huyên náo, vô số tuấn mã và chiến xa lần lượt giá lâm, dòng người đông nghìn nghịt nối đuôi nhau không ngừng.

Sông núi xung quanh cổ thành cũng tràn ngập bóng người, trong số đó hầu hết đều là các võ giả trẻ tuổi, bọn hắn loạn xạ bát nháo kết giao với nhau, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Trên con đường lộ, một đám võ giả trẻ tuổi phô bày thần thái câu nệ, liếc nhìn nam tử mặc áo vải ở phía đối diện.

Hắn ta có bộ dáng lẫm liệt, tướng mạo đường hoàng, mày rậm mực mài, toát ra uy phong một chọi một trăm.

Sau lưng hắn là một đoàn tuỳ tùng đang đứng hầu bao gồm mấy mươi người.

Tên nam tử quan sát xung quanh, ánh mắt dừng lại ở một vị "nữ tử" có vóc dáng cao ráo nóng bỏng.

"Nhan tổ trưởng thuộc Tứ Đại Danh Bộ cũng đến tham gia náo nhiệt ở Vân Xuyên sao?"

Ngữ khí có chút hăng hái.

Nhan Giới liếc mắt đưa tình, sau đó nở nụ cười ngượng ngùng e thẹn.

Mọi người cũng không hề bất ngờ, tốt xấu gì thì cái tên biến thái này của Lục Phiến Môn cũng là thiên kiêu trên bảng Thanh Vân, thực lực của hắn đủ để tranh đoạt cơ duyên.

Nam tử đứng chắp tay say lưng, tuỳ ý hỏi: "Ba người kia đâu, nghe đồn Thương sư huynh của ngươi là người sâu không thể dò?"

Nhan Giới dịu dàng nói: "Trần công tử, mấy người bọn họ đang chủ trì Đại Hội Võ Lâm ở quận Lang Nha."

Nam tử lắc lắc đầu, ngữ khí tựa hồ ẩn hiện tiếc nuối: "May mà

không gặp phải ta, xem như bọn hắn tạm thời trốn qua được một kiếp.”

Ầm!

Câu nói này giống như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ, dấy lên ngàn cơn sóng lớn!

Thâm ý cuồng vọng vô cùng, khiến cho vô số võ sĩ chấn kinh.

Có điều, tên nam nhân này có vốn liếng để phách lối khoa trương!

Trần Vô Song, đệ tử chân truyền của Tứ Lôi Kiếm Tông, người được dân chúng Vân Châu xưng tụng là nhất đại Diêm Vương!

Hắn xếp hạng ba mươi chín trên bảng Thanh Vân.

Kẻ không biết nội tình còn cảm thấy chuyện này đúng là trò hề, chỉ là một tên hạng ba mươi chín mà khoa chân múa tay cái gì?

Nhưng đó là bảng xếp hạng của hai năm trước, từ đó đến nay, Diêm Vương Trần Vô Song luôn tiềm tu ở trong Kiếm Tông, cho nên thế giới bên ngoài cũng không thể biết hắn đã từng giao đấu với ai, thứ tự cứ vậy mà tụt xuống.

Vậy nên, thực lực hiện tại của hắn ta đáng sợ đến mức nào, vẫn là một bí ẩn đang đợi được vén màn.

Bất quá, nếu xét theo thân phận đệ tử chân truyền duy nhất của Tứ Lôi Thiên Kiếm Tông, chiến lực của Trần Vô Song ít nhất cũng ngang hàng với năm người đứng đầu Thanh Vân bảng.

Vào thời khắc mọi người còn đang chìm đắm trong cơn chấn kinh, một võ giả tỏ vẻ không cam lòng, lớn tiếng hét to: “Xin hỏi, Từ công tử của Lục Phiến Môn đâu?”

Xem ra, kẻ vừa lên tính là người sùng bái Từ Bắc Vọng.

Nguyên cả con đường nhất thời rơi vào tĩnh mịch.

Cái tên này quả thực có thể khiến người ta câm miệng như hến.

Sắc mặt Trần Vô Song vẫn điềm tĩnh như cũ, hắn chậm rãi đưa tay ra.

Tên tuỳ tùng bên cạnh lập tức dâng lên một chén linh trà bằng cả hai tay.

Hắn khẽ nhấp một ngụm, thong thả hời hợt nói: “Từ Bắc Vọng? Tuy ta từng nghe nói hắn ta có thực lực bất phàm, nhưng dù sao cũng là một kẻ trẻ người non dại, tầm thường bậc trung.”

Xoạt!

Tất cả mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, võ sĩ nhao nhao kinh hãi!

Đúng là thiên phương dạ đàm (chuyện không có thật)!

Tên Diêm Vương này ngạo mạn đến mức vượt quá giới hạn rồi!

Nếu như Từ công tử là hạng tầm thường bậc trung, vậy mấy người bọn họ không phải còn không bằng nước bẩn dưới cống sao?

Trần Vô Song đón nhận vô số ánh mắt chất vấn của mọi người, hắn vẫn dửng dưng không giải thích.

Bản thân là người bề trên, há lại để tâm đến cách nhìn của một đám ếch ngồi đáy giếng sao?

Nếu như mình phải khó khăn lắm mới lên được cấp bậc thượng du, thì cái tên Từ Bắc Vọng kia đích thị chỉ xứng với cái danh tầm thường bậc trung.

Còn nước sông đầu nguồn, chính là đám người Hiên Viên Trường Khanh, Triều Khuynh Tuyệt, Công Tôn Triết.

Hắn không biết lần này sẽ có bao nhiêu thiên kiêu ẩn thế trở về Mê Ly Chi Vực, một cảm giác kích thích trào dâng trong lòng.

Trần Vô Song từ tốn ung dung đi về hướng lầu các nhấp nhô san sát, dự định ở đó nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng chính ngay lúc này.

Ong!

Một luồng hào quang sắc tím chậm rãi giáng xuống cổ thành.

Tà áo trắng phấp phới bên trên phi thuyền, mái tóc nửa đen nửa trắng tung bay theo gió, hắn ta tựa như thần minh giáng thế.

Đám người đồng loạt im bặt, thời gian tựa hồ ngưng đọng.

Gương mặt đẹp như tạc tượng, ngũ quan tinh tế rõ ràng, phong thái tuấn mỹ dị thường, ánh mắt thâm thuý khó dò, Từ Bắc Vọng quả

thực có thể khiến đám nữ tử vô thức hãm sâu vào trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn bình tĩnh đứng ở đó, nhưng loại toát ra uy áp vô hình giống như vực sâu núi cao!

Ầm!

Đám người có mặt ở đường lộ không khỏi chấn động mãnh liệt, bầu không khí nơi đây lập tức trở nên sôi trào!

Rất nhiều thiên kiêu đang ẩn mình trong đám đông cũng không nhịn được mà nhíu mày, sắc mặc cực kỳ ngưng trọng.

Mê Ly Chi Vực lại không được thái bình rồi.

Chương 114: Trẻ người non dại, tầm thường bậc trung (2)

“Đúng là Từ công tử rồi!”

“Ta có thể tận mắt nhìn thấy tôn dung của Từ công tử, là phúc tu được từ ba kiếp trước nha!”

“Đích thân hắn ta giáng lâm Mê Ly Chi Vực, lẽ nào hắn cũng hứng thú với di tích sao?”

“Không hổ Từ công tử tuyệt đại vô song, phong thái của hắn khiến chúng ta chỉ biết ngước mắt trông theo, chuyến đi này không uổng phí mà.”

Đám võ giả kích động hưng phấn, ngữ khí tràn đầy kính sợ, bọn hắn dán mắt vào phi thuyền sắc tím.

Trong mắt bọn họ, Từ công tử phát ra hào quang vô tận, hắn chính là mặt trời huy hoàng đang chậm rãi quật khởi tại đại lục Cửu Châu!

Thực lực của Từ công tử không giống với một vài người chỉ biết khoác lác, chiến tích huy hoàng đã chứng minh cho sức mạnh tự thân của hắn ta.

Khương Vô Kỵ, thiên kiêu đứng đầu bảng Thanh Vân, người được vinh danh là thần thoại của thế hệ trẻ tuổi, hắn ta không mạnh sao?

Kết quả thế nào?

Sợ đến mức không dám đứng ra ứng chiến!

Tên chủng hổ của Vũ gia thì càng không cần phải nhắc đến, hắn ta ỷ vào Phạm Thiên Chiến Thể để gây hấn với Từ công tử, nhưng sau đó lại bị đánh cho ra bã, xém chút nữa là bỏ mạng.

“Hắn ta biết cách khoe khoang thật đấy! Đi đến đâu đều trở thành tiêu điểm của mọi người đến đó!”

Nhan Giới bĩu môi son, ngữ khí chua lè chua lét.

Hắn của trước kia chỉ là bộ khoái cấp bốn vô danh tiểu tốt của Lục Phiến Môn, mà hiện giờ lại vang danh khắp đại lục Cửu Châu.

Một kẻ cam lòng ẩn nấp lâu như vậy, chứng tỏ lòng dạ mưu lược sâu không thấy đáy.

Từ Bắc Vọng thu phi thuyền vào trong nhẫn trữ vật, sau đó phất tà áo trắng chậm rãi đi đến, bình tĩnh mở miệng: “Tiếp theo đây, ta có lẽ phải giáo huấn ngươi một chút, để ngươi hiểu rõ có một vài lời nói không thể nói bậy bạ.”

Hắn ta lạnh lùng nhìn về phía Trần Vô Song, ánh mắt của hắn khiến người ta không rét mà run.

Vô số võ giả nghe thấy vậy vội chạy đến, con đường lộ dài rộng như thế này lại có thể giữ vững sự tĩnh mịch như cũ.

Mọi người đều sôi trào nhiệt huyết trong thầm lặng, đáy mắt lộ ra vẻ hưng phấn không thể che giấu.

Cái gì là cường thế?

Từ công tử đã diễn giải sự cường thế khó ai bị kịp một cách tinh tế đến cùng cực.

Ngươi dám nói Từ công tử chỉ tầm thường bậc trung, thậm chí còn dùng ngữ khí bất kính để giễu cợt, vậy thì đành phải chịu cảnh bị hắn trấn áp thôi!

Chính chủ đã hiện thân, Diêm Vương nên xử trí như thế nào đây?

Bọn họ nhìn không ra Trần Vô Song sợ hãi bao nhiêu phần, nhưng vầng trán của hắn đã tứa mồ hôi lạnh.

Đúng thật là cái miệng hại cái thân nha!

Bây giờ làm sao để rút lui đây?

Mê Ly Chi Vực thuộc địa phận Vân Châu, Trần Vô Song là đệ tử chân truyền của Tứ Lôi Kiếm Tông danh chấn Vân Châu. Nếu như hắn chỉ thủ mà không chiến, thì đồng nghĩa với việc tông môn sẽ trở thành trò cười trong mắt thiên hạ, thậm chí còn liên luỵ đến các võ giả ở Vân Châu.

Hắn ta chỉ có thể căng da đầu ra cho người ta mài giũa, tốt nhất là dừng lại vào ngay lúc bất phân thắng bại.

“Bắt đầu đi.”

Biểu cảm Từ Bắc Vọng lãnh đạm không gợn sóng, ngữ khí vô cùng tuỳ ý tự nhiên.

Mục đích của hắn cũng không phải giáo huấn cái tên này, hắn đang cố ý quậy ra một màn khí thế ngút trời, đánh động đến lục vĩ yêu hồ đang không rõ tung tích nơi đâu.

Mau tới đây nha, ta đang ở đây này.

Trần Vô Sâu hít sâu một hơi, gạt bỏ cảm xúc dư thừa, đáy mắt ánh lên chiến ý hừng hừng thiêu đốt.

Quần chúng nín thở ngưng thần, tỉ mỉ theo dõi trận chiến này.

Mặc dù bọn họ có chút hoài nghi thực lực của Diêm Vương có vài phần là khoác lác, nhưng thân phận đệ tử chân truyền Tứ Lôi Kiếm Tông không thể làm giả được.

Theo lẽ đương nhiên, kiếm thuật của tên này nhất định đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hoá.

Ầm đùng đùng!

Hư không phát ra âm vang chấn động cực mạnh, vô số võ sĩ kinh hãi.

Diên Vương không dùng kiếm!

Hắn… hắn ta dùng…

Kèn Xô Na!

(*) 唢呐: một loại nhạc cụ cổ truyền của Trung Quốc.

Cây kèn Xô na có mũi dùi khắc hoa văn quấn quanh, phát ra khí tức mênh mông đáng sợ.

“Bảo vật này, phải là Địa giới trở lên!”

Một tên thiên kiêu kinh hô.

Trần Vô Song thật sự đã dốc hết tuyệt chiêu nha!

Trần Vô Song chầm chậm nhắm mắt, môi dán lên trên miệng kèn.

Trời đất thoáng chốc tĩnh lặng.

Sau một cái chớp mắt, âm thanh to rõ cao vút vang vọng tứ phía, mặt đất bắt đầu xuất hiện vết nứt!

“Ô ô ô---“

“Ô ô ô ô ô ô—“

Mọi người tê hết da đầu, da gà nổi lên khắp người, đầu óc giống như bị bổ ra làm đôi.

Mũi Trần Vô Song đỏ bừng, má phập phồng, ra sức thổi.

Tiếng kèn Xô Na ngân vang âm sắc xuyên thấu trời cao, không khí chấn động không ngừng.

Từng con chim lần lượt bị thối rữa, chúng chăm chú nhìn nhau, sau đó dùng những cách khác nhau để tạm biệt thế giới.

“Ô-”

Âm lượng tăng thêm lần nữa, tựa như sấm rền vang dội, một cột lốc xoáy âm khí kéo đến, khiến khung cảnh nơi đây khoác lên một vẻ hiu quạnh ảm đạm.

Bỗng nhiên!

Cảnh tượng thay đổi!

Mưa phùn mù sương bao phủ, tiền giấy trắng bay phất phới trong không trung, phướn chiêu hồn cũng dao động qua lại.

Con đường lộ rơi vào tình cảnh thống khổ, kèn Xô Na phát ra âm thanh dài thê lương: “Hồn này, quay về…”

Chương 115: Thiên kiêu hội tụ

Sâu trong màn mưa, một cỗ quan tài đỏ hư ảo trôi nổi trong không trung, bên dưới còn có mấy cánh tay gầy trơ xương đang nâng quan tài.

Nương theo tiếng kèn Xô Na, quan tài di chuyển về phía nam tử áo trắng.

Đám người hóng chuyện không khỏi dựng tóc gáy, suýt chút nữa tưởng rằng đó là đầu thất của chính mình, vội vàng dùng khí bảo phòng ngự để che hai bên lỗ tai của mình lại.

Mà võ giả tu vi thấp đều ướt nhòe mắt, hai chân như nhũn ra, cảm nhận hơi thở chết chóc một cách rõ rệt, lại có chút kích động muốn nằm vào quan tài.

Giữa sân, ánh mắt áo bào trắng hơi quái dị, rồi chợt vô cùng bình tĩnh lấy cổ cầm ra, ngón tay khẽ vuốt dây đàn.

Tranh!

Tranh tranh tranh-

Những nốt nhạc uyển chuyển tạo thành một bức tường, ngăn cách luồng âm khí ghê người kia.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trần Vô Song không khỏi hoảng sợ.

“Huhuhuhuhuuhu-”

Tiết tấu kèn Xô Na đột ngột tăng lên, Trần Vô Song thổi đến mức khuôn mặt đỏ như quả cà chua, thân thể gập lên gập xuống như thể đang nhảy múa.

Tốc độ của quan tài màu đỏ đột nhiên tăng nhanh, tử khí từ hầm mộ phủ bụi đột nhiên tràn ra ngoài.

Nắp quan tài mở ra rồi!

Mấy đôi tay muốn túm lấy tên nam tử áo trắng, hình như định tóm hắn vào trong quan tài.

Ầm ầm!

Sau lưng nam tử áo trắng phóng ra biển máu ngập trời, tản ra sát

khí sát phạt.

Tia máu quỷ dị tụ thành một chưởng, mnag theo uy áp thiên thạch diệt thế mà rơi xuống.

Rắc rắc!

Quan tài xuất hiện những vết nứt, mấy đôi tay cũng dần vỡ vụn.

Đám người không khỏi lạnh run, trong lòng vô cùng rúng động!

“Rống-”

Một tiếng rống to, một con thú lớn ngao du trong biển máu đầy trời, hơi thở của nó tràn ngập uy thế hủy diệt, Đào Ngột giáng lâm!

Oanh!

Chưởng máu đập nát cỗ quan tài màu đỏ.

Tiếng kèn Xô Na dừng lại.

“Ta… Ta nhận thua…”

Trần Vô Song nằm sõng soài trên đất, nhổ ra một búng máu, sau đó rống lên những thanh âm sắc nhọn.

Màn sương máu dần dần tiêu tan, tiếng kèn Xô Na tắt hẳn, tiền giấy và cỗ quan tài cũng biến mất.

Đám người lặng ngắt như tờ.

Tất cả võ giả có mặt ở đường lộ chẳng nói nên lời, cho đến giờ, con tim trong lồng ngực vẫn đập thình thịch không ngừng.

Danh bất hư truyền, Từ công tử quá khủng bố!

Hắn ta mạnh đến mức khiến cho các thiên kiêu cùng thế hệ phải tuyệt vọng!

Nếu hai chưởng kia họ đánh trực diện nhau, e rằng kết cục sẽ là hồn phi phách tán!

Tiếng kèn Xô Na của Diêm Vương đã mạnh đến nỗi làm cho người ngoài hít thở không thông, nhưng giờ vẫn phải khuất phục quy hàng trước Từ ác liêu.

Sau trận chiến này, dáng vẻ cường thế vô song của Từ công tử xem như đã hoàn toàn khắc sâu trong lòng mỗi người.

Ánh mắt của đám thiên kiêu ẩn nấp ở Trường Nhai thật phức tạp, ẩn giấu cả sự kinh sợ.

Người có tên, cây có bóng, đây có lẽ là nguyên nhân Từ ác liêu trở thành tâm phúc của Đệ Ngũ Ma Đầu.

“Đa… Đa tạ Từ công tử bao dung nhân hậu.”

Trần Vô Song sõng soài trên đất, vội vã ăn đan dược chữa thương. Trong lời nói của hắn không có câu nào oán hận giận dữ, chỉ có cảm xúc may mắn vì còn sống.

Nếu Từ Bắc Vọng không thu về một chưởng vừa rồi, hắn sợ rằng xương cốt của mình sẽ bị vỡ vụn, kinh mạch cũng bị đứt gãy.

Chuyện ngày hôm nay coi như do hắn gieo gió gặt bão, phải trả giá đắt vì cái miệng thối.

Từ Bắc Vọng gật gù, biểu cảm vẫn vân đạm phong khinh. Kì thật, nội tâm của hắn vô cùng chấn động, quả nhiên hắn không thể khinh thường đám thiên kiêu ẩn thế này.

Nếu không dựa vào cổ cầm Thiên giai ngăn cản phần lớn công kích, Từ Bắc Vọng không thể thi triển chiêu thức thoải mái như vậy, thậm chí còn có khả năng bị thương trong lúc ác chiến

Bầu không khí âm trầm đến cực hạn, mọi người đồng loạt nhìn Trần Vô Song, ánh mắt cũng không hề có một tia khinh miệt.

Bại trận trước Từ công tử cũng không mất mặt tí nào.

Ít nhất thì Trần Vô Song còn thi triển được hai chiêu, không giống như chủng hổ Vũ gia đã phải quỳ xuống run rẩy chỉ sau một chiêu.

Tiếng kèn Xô Na khủng bố kì quặng, đám thiên kiêu trên bảng Thanh Vân cũng không có mấy người có thể cản lại được, Diêm Vương cũng coi như chứng minh thực lực của mình.

Bảo sao biệt hiệu của Trần Vô Song là Diêm Vương, bí pháp của hắn cũng xúi quẩy chết chóc quá rồi!

Một số võ giả lau nước mắt, vừa nãy suýt thì đã đi chết rồi.

Lúc này, một giọng nói cung kính vang lên.

“Từ công tử, ta có thể đi theo ngươi không?”

Trần Vô Song khôi phục tinh thần, sau đó trịnh trọng chắp hai tay thành quyền.

Hoắc!

Mọi người có mặt ở đường lộ lại chấn động một lần nữa.

Cúi đầu xưng thần, đánh không lại liền xin đi theo?

Tốt xấu gì thì Trần Vô Song cũng là đệ tử chân truyền của tông môn lớn nhất Vân Châu, hắn cứ vậy mà quy hàng Từ công tử sao?

Hắn thật sự tâm phục khẩu phục, muốn trở thành tuỳ tùng phụ trợ cho nam tử áo trắng trên con đường đi đến đỉnh cao hắn ư?

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng chỉ biết lắc đầu cười khẽ.

Mục tiêu lần này của hắn là yêu hồ sáu đuôi, hắn cũng không muốn dừng chân ở Mê Ly Chi Vực quá lâu.

Ánh mắt của Trần Vô Song cực kì không cam tâm, vẫn cố gắng nói: “Từ công tử, nếu như ngươi cố tình từ chối, ta cũng không cưỡng cầu.”

“Ta lui, lần này thoái lui, sẽ thoái lui cả một đời!!!”

Ngươi đang ăn vạ sao? Từ Bắc Vọng âm thầm suy nghĩ.

Chương 116: Di tích Bán Bộ Chí Tôn

Từ Bắc Vọng không cho rằng, thiên kiêu đứng thứ năm bảng Thanh Vân lại có thể dễ dàng bị khuất phục như vậy.

Hoặc là hắn có mục đích khác.

Sau đó, hắn liên tưởng đến đám người tấp nập ở Mê Ly Chi Vực.

“Tổ trưởng Nhan, ngàn dặm xa xôi đến đây, là vì chuyện gì vậy?”

Từ Bắc Vọng liếc nhìn cái tên lưỡng tính đang đứng một bên, mỉm cười hỏi.

Nhan Giới hừ một tiếng đáng yêu, cũng không có ý giấu diếm, lời ít ý nhiều: “Ba tầng bên ngoài của di tích Bán Bộ Chí Tôn sắp mở cửa rồi.”

Nghe đồn di tích của Bán Bộ Chí Tôn tại Mê Ly Chi Vực bao gồm chín tầng, càng lên cao, bảo vật càng quý giá. Hiện giờ, di tích chỉ mở cửa ba tầng bên ngoài, nhưng bảo bối chắc chắn không thiếu.

Nhiệm vụ của hắn vốn là chặn cướp cơ duyên của người khác, chuyện này không thể đổ sang người khác được.

Thiên kiêu?

Đã đến lúc săn bắt rồi!

Khó trách Trần Vô Song tình nguyện làm tùy tùng, có lẽ hắn muốn kết thành đoàn đội với mình.

“Mong Từ công tử thành toàn!”

Trần Vô Song nói to hơn, biểu cảm vô cùng thành khẩn.

Làm tùy tùng chỉ là tạm thời, đợi đến khi rời khỏi Mê Ly Chi Vực, hắn ta sẽ một bước lên trời.

Cứ giả vờ đi theo Từ công tử, chắc chắn sẽ tốt hơn đơn thương độc mã, Trần Vô Song hắn có thể thong dong ứng phó đám thiên kiêu ẩn nấp, con đường cướp bảo vật sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“Tâm ý ngươi đã quyết, vậy ta cũng cố gắng đáp ứng vậy.”

Lúc này giọng nói ôn hòa mới chậm rãi vang lên.

Trần Vô Song mừng rỡ, bước nhanh về vị trí đứng cạnh gần sau lưng nam tử áo trắng. Dù sao đi nữa, không ai muốn để người khác nhìn chằm chằm vào lưng mình.

Trần Vô Song thể hiện động thái phân chia tôn ti rõ ràng như vậy, chỉ mong Từ công tử không hiểu lầm ngoài ý muốn.

Từ Bắc Vọng hài lòng gật đầu, người hầu này coi như thức thời, đến lúc đó thì giữ lại cho hắn cái mạng.

Đám võ giả có vẻ vô cùng hâm mộ, thậm chí còn thực sự tán thành hành vi của Diêm Vương!

Ngay cả tư cách làm chó săn cho Từ công tử, bọn hắn cũng không có.

Đừng nhìn khuôn mặt mỉm cười của Từ công tử mà lầm tưởng hắn là người ôn hoà, thực ra hắn ra vốn đã lạnh lùng từ trong xương cốt, tư thế cao cao tại thượng, giống như đang quan sát một đám kiến.

Kẻ không đủ thực lực, thì chính là đồ bỏ đi trong mắt hắn.

“Từ… Từ công tử…”

Xa xa, tiếng thở hổn hển đột nhiên vang lên, một luồng sáng xanh lục phóng nhanh đến.

Sở Phong mệt đến mức eo đau lưng nhức chân chuột rút, khàn giọng nói: “Không phải ngươi nói sẽ đi chậm để đợi ta hay sao, phù Tốc độ này của ta hao tổn gần hết mới miễn cưỡng đuổi kịp ngươi.”

Xoạt!

Mọi người có mặt tại đường lộ bắt đầu bàn tán xôn xao!

Nhìn thấy vị nam tử trung niên này, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

“Đuổi kịp ngươi. . “.

Đây là tùy tùng của Từ công tử?

Nhưng xét theo ngoại hình, người có vẻ đã bốn năm mươi xuân xanh, mà tu vi chỉ dừng ở cảnh giới Cửu phẩm, loại phế vật này sao có thể là tùy tùng của Từ công tử?

Một vài thiên kiêu thầm giật mình trong lòng, sau đó lập tức nhíu mày thật chặt.

Xem ra, hắn ta đã cố hết sức để che giấu tu vi, tên tùy tùng này có thể là cường giả Ngũ phẩm đỉnh phong!

Mê Ly Chi Vực vẫn còn bị bao phủ trong sức mạnh bản nguyên của Bán Bộ Chí Tôn, cho nên những kẻ có tu vi Tông Sư Tứ phẩm trở lên sẽ không thể tiến vào.

Điều đó có nghĩa, kẻ có tu vi Ngũ phẩm đỉnh phong có thể đi vào!

Từ ác liêu thần bí khó lường, cộng thêm Diêm Vương Trần Vô Song, ba người này đi trong di tích, chẳng phải một đường trấn áp tất cả võ giả, ung dung bỏ tất cả bảo vật vào trong túi?

Không chỉ đám người hóng chuyện nghĩ như vậy, ngay cả Trần Vô Song cũng dùng dè dặt đánh giá người vừa đi tới.

Sở Phong vẫn chưa hiểu mô tê ra sao, sau đó cảm thấy thầm may mắn vì mình có đeo mặt nạ.

Trong lúc xông xáo hành tẩu giang hồ, tuyệt đối không thể dùng

khuôn mặt thật để giao tiếp với người khác, nếu không sẽ gặp nguy hiểm khó lường.

Từ Bắc Vọng lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn ta.

Sở Phong ngậm đắng nuốt cay, không còn dám hỏi đến trang giấy Thần Khuyết Ngọc Thư nữa, thành thành thật thật đứng ở bên phải phía sau Từ ác liêu.

“Rất vinh hạnh kết bạn với chư vị.”

Nam tử áo trắng để lại một câu nói khách sáo, sau đó đi về phía lầu các trong thành.

Sở Phong và nam tử kèn Xô Na theo sát phía sau hắn, vô số võ giả khom người đưa tiễn.

“Từ công tử, ta còn phải đi đến Tứ Lôi Kiếm Tông để bái sư.”

Khi đi tới một phường thị náo nhiệt, Sở Phong không nhịn được mà phàn nàn.

Hắn ta không hi vọng xa vời lấy lại trang giấy Thần Khuyết Ngọc Thư nữa, nhưng hắn thật sự sợ hãi khi phải đi theo Từ ác liêu, loại người này trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, cực đoan máu lạnh vô tình.

Bái sư? Trần Vô Song kinh ngạc, chẳng lẽ cố ý nói cho ta nghe?

Hắn ta hắng giọng một cái, cười nói: “Tổ phụ ta là tông chủ Tứ Lôi Kiếm Tông, các hạ muốn làm trưởng lão hay là hộ pháp?”

Cái gì?

Sở Phong giật mình, cười khổ nói: “Có thể bái vào Tứ Lôi Kiếm Tông làm đệ tử ngoại môn cũng đã là phúc phận tu luyện tám đời rồi.”

Chỉ làm đệ tử ngoại môn? Có phải ngươi đang tận lực làm ta mất mặt, để cho ta khó xử trước mặt Từ công tử hay không?

Khuôn mặt Trần Vô Song nghiêm túc: “Lấy thực lực và thân phận của các hạ, làm trưởng lão ngoại môn còn sợ lãng phí tài hoa.”

Sắc mặt Sở Phong cứng đờ như pho tượng, hắn không hiểu mô ta ra sao, ta có thực lực gì. . .

“Ngậm miệng!”

Từ Bắc Vọng lạnh lẽo nhìn thanh niên kèn Xô Na, lạnh giọng nói: "Hoặc là xéo đi, hoặc là đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta."

Trần Vô Song cúi đầu lúng ta lúng túng vâng dạ.

Chức danh tùy tùng này khó làm vãi…

Hắn ta chợt nảy sinh cảm xúc hối hận.

Chương 117: Đi mòn giày sắt cũng chẳng tìm thấy?

Tại một góc nơi phường thị, có một lầu các có tên là Đổ Thạch Lâu, không khí nơi này vô cùng náo nhiệt ồn ào.

Bên ngoài tòa lầu được trang trí bằng từng khối nguyên thạch cổ kính phát ra hào quang lượn lờ, mặt trên các khối nguyên thạch đó được bao phủ bởi một lớp sương mù nhàn nhạt.

Đây chính những khối nguyên thạch được kết tinh tại khu mỏ cổ xưa của Mê Ly Chi Vực, trong số đó còn có những khối đã có niên đại mấy ngàn năm.

Nếu dùng pháp bảo đặc chế để cắt mở nguyên thạch thì sẽ phát hiện bảo vật nằm ở bên trong. Tuy nhiên, chín phần mười là đá vụn, nửa phần là vật liệu luyện khí và mảnh vỡ pháp bảo, chỉ có xác suất cực kì nhỏ là pháp bảo hoàn chỉnh.

Đổ thạch (đặc cược vào đá) thì bảy phần may mắn, ba phần thực lực.

Nếu là võ giả tu luyện thuật thấu thị thì sẽ chiếm ưu thế rất lớn.

Lúc này, tất cả mọi người nhìn chằm chằm một vị nam tử mặc áo bào xanh dương, xét theo dung mạo thì ước chừng hai mươi tuổi. Tuy nhiên, ánh mắt của bọn họ chủ yếu tập trung vào thiếu nữ đáng yêu đứng bên cạnh hắn ta.

Thiếu nữ một bộ váy ngắn màu hồng phấn, trông ước chừng mười sáu tuổi. Dáng người của nàng ta cực kì nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng ngực tấn công mông phòng thủ.

Dung mạo nàng ta vừa tươi đẹp lại có sức sống, vừa hồn nhiên lại thoát tục, hơn nữa còn vương lại một chút sắc thái thuần khiết của

trẻ con.

Ánh mắt của đám võ giả xung quanh lập lòe ánh sáng, ai nấy cũng đều dâng trào cảm xúc thèm muốn mãnh liệt.

Vưu vật a!

“Ngươi nhất định muốn khối nguyên thạch này?”

Chưởng quỹ gian nan dời tầm mắt về phía nam tử áo xanh, sau đó cười như không cười với hắn.

Đám người bày ra sắc mặt trào phúng, khối nguyên thạch này có bề ngoài đen đúa xù xì, hoa văn vẩn đục xếp tầng. Đây tuyệt đối là phế thạch, không mở ra được một cọng lông.

“Tiểu Vũ, ngươi cảm thấy thế nào?”

Nam tử không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, hắn ôn nhu nhìn chăm chú thiếu nữ.

“Ta tin tưởng ca ca nha.”

Thiếu nữ mềm mại dán eo mình vào nam tử, thanh âm giống như chim hót quyến rũ tận xương tủy.

“Tin tưởng hắn ta? Mắt ngươi thật sự là bị mù.”

“Không phải sao, tiểu cô nương, ngươi vẫn còn trẻ tuổi, bị lừa gạt bởi một ít lời hoa ngôn xảo ngữ vô dụng.”

“Hắn ta chỉ có tu vi Bát phẩm, dáng dấp cũng không quá xuất sắc, hay là ngươi đi theo thúc thúc ta đi. . .”

Những người đứng xem không giấu được tâm tính ghen ghét, bọn hắn bắt đầu nghị luận ầm ĩ, tùy ý trào phúng.

Thiếu nữ này xứng đáng nhận được tất cả sự ôn nhu của thế gian, phong thái của nàng có thể khơi gợi ý muốn bảo hộ của nam nhân.

Từ Bắc Vọng đứng ở nơi xa, hắn ta nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức cảm thấy hoang đường ly kỳ.

Hắn đang định tìm kiếm món hời ở Đổ Thạch phường (chợ cược đá) dựa vào vận may của Sở Phong, không ngờ trông thấy thiếu nữ loli này.

Từng tiếng nói, hành động và cử chỉ của nàng ta cực kì phù hợp với đặc điểm của yêu hồ sáu đuôi.

Đi mòn gót sắt vẫn không tìm thấy, bây giờ lại bắt gặp mà chẳng tốn chút công phu nào?

Đột nhiên, một ý niệm lấp đầy não bộ của Từ Bắc Vọng.

Hắn rốt cuộc cũng được nhìn Lão Đại mang tất đen rồi.

Tuy nhiên, hắn ta quan sát tháp vận khí trên đầu của thiếu nữ loli, không nhịn được mà nhíu mày thật sâu.

Quỷ dị!

Thật sự là quỷ dị!

Tháp vận khí của nàng ta chỉ có chín mươi mốt tầng.

Chuyện này không có khả năng.

Cổ tịch đã từng ghi chép, cách mỗi một ngàn năm, Hồ tộc mới có thể xuất hiện một con yêu hồ sáu đuôi, loại yêu vật này vốn sinh ra nhờ vào vận may, từ khi đẻ ra thì thực lực đã vượt xa tất cả những hồ ly khác.

Ngay cả loại phế vật như Sở Phong sở hữu tháp vận khí chín mươi hai tầng, yêu hồ sáu đuôi chí ít cũng phải chín mươi lăm tầng trở lên, nếu không thì không phù hợp với quy luật của thiên đạo.

Đây có lẽ không phải là hồ ly sáu đuôi, chắc là năm đuôi hoặc bốn đuôi.

Từ Bắc Vọng nhìn về phía nam tử áo xanh, lần này càng kinh hãi.

Vầng sáng chín mươi tám tầng!

Khối nguyên thạch này là cơ duyện ngập trời?

. . .

. . .

Trong lầu các.

Nam tử áo xanh rất bình tĩnh ôm lấy nguyên thạch vỏ ngoài đen xám xịt, phong khinh vân đạm nói: “Khối này đi, bao nhiêu?”

Chưởng quỹ đảo tròn mắt, quả quyết ra giá: “Bốn khối tinh thạch!”

Ông ta chắc chắn hắn ta sẽ trào dâng nhiệt huyết nam nhi, hòng tỏ ra phong độ trước mặt mỹ nhân.

Người đứng xem không nói một lời, phế thạch này giá thị trường chỉ nửa viên tinh thạch, chưởng quỹ thổi giá rồi.

Nhưng ai nấy đều vô cùng khó chịu với nam tử áo xanh, ai sẽ lắm miệng vạch trần chứ?

Nam tử mỉm cười, đúng là đám có mắt không tròng, đợi chút nữa ta sẽ hung hăng đánh sưng mặt của các ngươi.

Hắn ta nhẹ nhàng gật đầu, lập tức lấy ra bốn tảng đá óng ánh sáng long lanh.

Chưởng quỹ vồ một cái, cười mỉm đi cắt phế thạch.

Nam tử coi như không nhìn thấy, chỉ cúi đầu nhìn về phía thiếu nữ, trêu ghẹo nói: “Nếu lỗ thì sao?”

Khuôn mặt thiếu nữ loli đỏ hồng, tiếng kêu vo ve như muỗi: “Ta. . . Ta sẽ đau lòng cho ca ca.”

Nàng cố ý cắn môi, tạo ra âm thanh ỏn ẻn, âm cuối mang theo vài phần trêu chọc, tê tê dại dại.

Câu nói này lọt vào tai đám người đứng xem, khiến cho chân khí bọn họ trở nên hỗn loạn, dục huyết sôi trào.

Nhưng ngay vào lúc này, nương theo tiếng bước chân, một thanh âm vang lên.

“Ta muốn.”

Chương 118: Ở rể? Trời xanh vẫn chiếu cố tên xui xẻo như ta sao? (1)

“Ta muốn.”

m thanh ôn nhu như ngọc truyền đến, đám người đang mua đá cược

ngọc nhìn về phía phát ra giọng nói.

Tà áo trắng bay bay trong gió, một vị nam tử dáng vẻ siêu phàm thoát tục thản nhiên đi đến.

Trong khoảnh khắc, không gian rơi vào tĩnh mịch.

Đồng tử nam tử áo xanh khẽ co rút, thần sắc ngạc nhiên không dễ phát giác.

Thiếu nữ loli đứng bên cạnh hắn khẽ kéo nhẹ vạt áo, gương mặt bỗng dưng ẩn hiện màu hồng, nàng ta bày ra bộ dáng thẹn thùng xấu hổ, yêu mị đến mức thật khó có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Nàng cúi thấp đầu giả vờ không nhìn, lại liếc mắt nhìn hết lần này đến lần khác.

Hắn … hắn…

Đẹp trai quá!

Nam tử áo xanh nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, bất động thanh sắc nói:“Các hạ là Từ công tử sao? Viên nguyên thạch này là ta nhìn trúng trước.”

Hắn vừa dứt lời.

“Cút đi xa chút!”

Chưởng quỹ tức giận quát về phía nam tử, sau đó nói bằng giọng điệu mẫu mực: “Từ công tử, theo kinh nghiệm nhiều năm của tiểu nhân, loại đá có màu vỏ đen khô xù xì chắc là phế thạch, ngài thật sự muốn nó sao?”

Ông ta một mực tươi cười, sự nịnh bợ rạng rỡ trong đáy mắt càng thêm nồng đậm.

Đám quan khách đứng nhìn còn hơn như thế, ai nấy đều khom lưng uốn gối, lộ nét xu nịnh.

Đây chính là Từ công tử Cửu Châu Đại Lục cường thế tuyệt luân, hào quang ngợp trời!

Bọn họ có thể tận mắt nhìn thấy tôn dung của hắn, đã là chuyện giống như mộ tổ bốc lên khói xanh, vinh hạnh diễm phúc vô cùng.

“Không sao.”

Từ Bắc Vọng nhàn nhạt mở miệng, sau đó quay qua nhìn nam tử mấy giây: "Ngươi nhìn…"

Nam tử biến sắc, sau khi điều chỉnh cảm xúc, lại lựa chọn né tránh: "Nếu đã là thứ Từ công tử muốn, vậy xin cứ tự nhiên!"

Từ Bắc Vọng nheo mắt, đáy mặt vụt qua một tia trào phúng.

Loại nam nhân có thể dễ dàng nhún nhường trước mặt hồng nhan tri kỉ cũng không nhiều, xem ra hắn ta là một kẻ am hiểm thâm sâu đạo ẩn nhẫn!

Binh!

Bốn viên tinh thạch toả ra ánh sáng lóng lánh bị vứt lên sạp.

Chưởng quỹ thất kinh, gấp đến mức giọng nói cũng trên nên khản đặc.

"Ngài đại giá quan lâm, Đổ Thạch Lâu nhà tranh thêm sáng, tiểu nhân sao dám thu tiền của ngài chứ."

Từ Bắc Vọng thần sắc dần lạnh lẽo, thiếu kiên nhẫn nói: "Ý của ngươi là, ngươi cảm thấy ta là hạng người ỷ thế hiếp người sao?"

Không khí đột nhiên trầm mặc.

Quan khách miệng câm như hến.

Chưởng quỹ chỉ có thể bày ra vẻ mặt cầu xin mà nhận lấy tinh thạch, đợi lát nữa sau khi xác định viên đá này là phế thạch, lại hoàn trả cho Từ công tử gấp đôi là được rồi.

Ánh mắt nam tử bình tĩnh kiên nghị, vô cùng thản nhiên đứng yên tại chỗ, không cảm thấy chút xấu hổ cùng phẫn nộ nào.

Về phần tiểu La Lị nàng khẽ cắn răng, chiếc đầu nhỏ mơ mơ hồ hồ.

Ánh mắt quần chúng đồng loạt hướng về phía cơ đài.

Ầm đùng đùng!

Pháp bảo thanh đao cùn vụt loé ánh đen dị thường, chậm rãi cắt dọc theo hoa văn nguyên thạch.

"Sáng rồi sáng rồi!"

Có người tinh mắt, kích động hét lớn.

Bên trong viên đá thô tràn ngập hào quang đỏ tía, khí tức của pháp bảo dâng tràn tứ phía.

“Địa giới… là hạ phẩm địa giới nha!”

Chưởng quỹ thở phào một hơi, lấy từ sâu bên trong viên đá thô ra một chiếc vòng tay kiểu cổ.

Quan khách nét mặt kính sợ, đây chính là vòng tay phòng ngự cấp địa giai, mà Từ công tử kiếm được trong lúc hời hợt thong dong.

Kèn ca và Sở Phong ngưỡng mộ không thôi, bọn họ rốt cuộc là đã giẫm phải thứ vận khí cứt chó gì chớ!

Ngay lúc mọi người đang nhìn về phía nam tử bạch bào, lại thấy gương mặt tuấn mỹ đó ẩn hiện ý băng lãnh.

Lẽ nào hắn không hài lòng?

Chưởng quỹ thấy thế, nơm nớp lo sợ dâng vòng tay lên.

Từ Bắc Vọng nhận lấy, lắng nghe âm thanh thánh thót ting ting tang tang, thầm nghĩ trong lòng.

Lẽ nào đây là pháp bảo cùng một loại với cổ cầm, vòng tay này có phong ấn trận pháp che đậy sức mạnh bên trong sao?

Nếu không thì một thứ hàng ôi thiu như hạ phẩm Địa giai, không thể nào khiến tháp vận khí dâng lên đến chín mươi tám tầng được.

Hắn ta di chuyển ánh mắt nhìn về phía nam tử.

Vừa nhìn qua, hắn ta giống như sấm nổ chớp giăng, nội tâm dời sông lấp biển, chấn động không ngớt! !

Chín mươi tám tầng!

Tháp vận khí của nam tử trước mặt hào quang rực rỡ, vậy mà vẫn là hào quang chín mươi tám tầng!

Ý gì đây?

Nguyên nhân khiến hào quang tăng lên không phải do cơ duyên, mà tự thân hắn đã có chín mươi tám tầng khí vận, pháp bảo hạ phẩm Địa giai không mang đến quá nhiều thay đổi.

Từ Bắc Vọng nghĩ đến Diệp Thiên đầu tiên.

Lại thêm một thiên mệnh chi tử!

Tháp khí vận còn cao hơn chuột tầm bảo họ Diệp kia một tầng!

Trời cao thật không tệ với ta nha! !

Đổ Thạch Lâu rơi vào tĩnh mịch thâm trường, không ai cả gan ước đoán suy nghĩ lúc này của Từ công tử.

“Ngươi tu luyện thuật thấu thị sao?”

Nam tử áo trắng cuối cùng cũng mở lời, đôi mắt dán chặt vào nam tử xanh, khiến hắn ta rơi vào trầm mặc.

Thần sắc của nam tử áo trắng không chút gợn sóng, ngược lại còn dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn về phía mình.

Không biết tại sao, khiến hắn có chút lạnh gáy nổi da gà.

Thậm chí, hắn nảy sinh một cảm giác, toàn thân trên dưới đều bị hắn ta nhìn thấu.

Hắn không hề phủ nhận, cương nghị gật đầu.

Khó trách… chúng quan khách thầm thấy may mắn, nếu như để cái tên này mở được bảo vật Địa giai, vậy chẳng phải là bọn họ sẽ bị tát thẳng vào mặt một cái đau điếng trước sự trào phúng ngập trời sao.

“Nói như vậy, chính là ta đã chiếm tiện nghi của ngươi.”

Từ Bắc Vọng ngữ khí hiền hoà, trên mặt mang theo nụ cười như gió xuân phơi phới.

Nam tử áo xanh nhất thời nghẹn lời, thái độ của đối phương biến hoá quá nhanh, khiến hắn có chút không kịp chuẩn bị.

“Xin hỏi danh tính của các hạ là?”

Từ Bắc Vọng rảo bước đến gần,biểu cảm nhiệt tình dào dạt. Mi tâm nam tử có chút run rẩy, trong lòng nhanh chóng cân nhắc lợi hại.

Mặc dù bản thân xuất thân bất phàm, nhưng không có danh tiếng gì trong thế hệ trẻ tuổi, lại không cần thiết phải che giấu danh tính.

“Tiêu Phàm.”

Hắn nhẹ giọng trả lời.

Chương 119: Ở rể? Trời xanh vẫn chiếu cố tên xui xẻo như ta sao? (2)

Từ Bắc Vọng ra sức áp chế tâm tình như sóng trỗi, ngụy trang ra dáng vẻ phong khinh vân đạm.

Chạn vương của Tô gia Thái Xương thành, thiếu chủ duy nhất của Tiêu thị Đại Diễn Thánh Địa—

Tiêu Phàm!

Lần trước đến Thái Xương thành, nghe xong chuyện oán linh kể lại, liền tâm tâm niệm niệm đi tìm cái tên ở rể này.

Không ngờ đi mòn gót sắt không tìm thấy, gặp được lại chẳng tốn công phu!

“Từ công tử, ngươi cũng đến để thăm dò di tích của Bán Bộ Chí Tôn sao?”

Ánh mắt Tiêu Phàm chợt loé, chủ động bắt chuyện.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, thong thả đợi câu tiếp theo.

“Tại hạ có chút hiểu biết về di tích này, đợi sau khi mở ra, không biết có may mắn kết bạn đồng hành cùng với Từ công tử hay không?”

Tiêu Phàm nét cười hiền hoà, khẽ khàng thi lễ.

Ặc!

Còn có chuột tầm bảo chủ động đầu quân cho mình sao?

Từ Bắc Vọng kinh ngạc vô cùng, hắn đang rầu rĩ không biết mình có nên lập tức động thủ hay không.

Thứ nhất, tiểu La Lị này mười mươi là người Hồ tộc, yêu hồ muốn tiếp cận với Tiêu chạn vương, rốt cuộc là vì muốn đạt được mục đích gì?

Thứ hai, thiên mệnh chi tử đến rồi, đồ tốt trong di tích chẳng phải đều là của hắn ta sao? Người được thiên đạo chiếu cố xuất hiện rồi, ai cướp thắng hắn ta chứ?

Tổng kết hai lý do lại, Từ Bắc Vọng chần chừ bất định.

Nếu như muốn tối đa hoá lợi ích, vậy thì cứ buông tha cho Tiêu chạn vương vậy, xem hắn ta có thể đụng trúng lục vĩ yêu hồ hay không, đến lúc đó thì Từ Bắc Vọng hắn ngư ông đắc lợi.

Nhưng mà một khi buông tha cho chuột tầm bảo, vạn nhất hắn chạy mất thì phải làm sao?

Không ngờ Tiêu chạn vương chủ động đi theo, thật đúng là buồn ngủ gặp được chiếu manh nha.

“Cầu còn không được.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng khẽ động, thần sắc bình thản vô cùng.

Tuy nhiên, đáy mắt hiện lên một tia thâm thuý nghiền ngẫm, tên ở rể nhà ngươi sẽ không tính kế ta đó chứ?

Vậy thì xem thử, ai thâm hơn ai.

Tiêu Phàm tỏ vẻ mừng rỡ, nhẹ nhàng nói: “Xin hẹn lúc di tích mở ra, chúng ta gặp lại ở nơi này, tại hạ cáo từ trước.”

Thanh âm vừa dứt, hắn bèn kéo theo Tiểu La Lị rời đi.

Ánh mắt Tiểu La Lị quắn quýt, lấy dũng khí nhìn về phía nam tử áo trắng, xấu hổ nói: “Ca ca, ta … ta tên tiểu Vũ.”

Nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của tiểu La Lị, Từ Bắc Vọng rơi vào trầm mặc.

Lẽ nào dáng vẻ đẹp trai của ta vô dụng rồi sao?

Hay là, trên người chạn vương họ Tiêu có thứ gì đó hấp dẫn người Hồ tộc?

Mị lực lộ rõ ra ngoài, tuy rằng Từ Bắc Vọng không phát hiện ra yêu khí, nhưng hắn vẫn chắc nịch đó là hồ ly.

Không phải đám hồ ly đều háo sắc sao, vậy thì nên đi theo ta mới đúng chứ.

Trước cửa Đổ Thạch Lâu, mọi người không ngạc nhiên gì với hành vi của Tiêu Phàm.

Nịnh hót Từ công tử là chuyện vô cùng bình thường, xem như tên họ Tiêu này may mắn.

Một bóng người áo trắng bước ra khỏi phường thị.

Sở Phong nhỏ giọng nói: "Từ công tử, thiếu nữ kia đã nhìn ngươi nãy giờ rồi, ngươi còn không nhìn lại người ta đi."

Hắn ở bên cũng có cảm giác như vậy, vừa thấy thiếu nữ ấy đã có chút không cầm được lòng.

Tâm trạng Từ Bắc Vọng rất tốt, thờ ơ nói: "Ta đã quen với việc né tránh ánh mắt của nữ tử rồi. Nếu chúng ta vô tình chạm mắt nhau, thì ta có thể sẽ trở thành chấp niệm khó phai trong nàng ấy."

Hắn chắp tay sau lưng vừa đi vừa nói vọng lại: "Không quấy rầy nàng là nghĩ cho nàng."

Khóe miệng Trần Vô Song giật giật, sau đó liếc nhìn Sở Phong.

Kẻ luôn lãnh đạm và xa cách này lại còn biết nói đùa, có phải do tâm trạng đang tốt không?

...

...

Tại một tầng lầu đang được tỉ mỉ chọn lựa ở cổ thành, đèn Thạch Nam Các, hồ cá Thương Tùng, không thiếu thứ gì cả, cảnh sắc nơi này vô cùng tốt.

Mặt trời phía Đông đang dần ló dạng, bầu trời sáng rõ, khí tức huyết sát nồng đậm trong căn phòng yên tĩnh cũng vì vậy mà dần dần tiêu tán.

Trong ôn tuyền, một làn khói huyết sắc bốc lên, Từ Bắc Vọng dựa vào thành bể mà trầm ngâm.

Điều quan trọng bây giờ là phải cướp đoạt được bảo vật trong tay thiên mệnh chi tử.

Nhiệm vụ của lão đại phải được ưu tiên hàng đầu.

Hai điểm này đều tập trung vào Tiêu chạn vương, vì vậy hắn phải

hành động thật thận trọng.

Từ Bắc Vọng phải lập một kế hoạch thật cẩn thận, tranh thủ tóm gọn mọi thứ cùng lúc!

Bằng bất cứ giá nào cũng phải kiếm được thật nhiều tiền, sau đó quay trở lại điện Dao Quang càng sớm càng tốt, hắn chợt nhung nhớ nơi trú ẩn an toàn cho linh hồn của mình.

(là mình dịch bị sến hay Từ Bắc Vọng đã đổi tính?)

…

...

Cùng lúc đó.

Trong một căn gác bình thường.

Tiêu Phàm ngồi xếp bằng, sau khi tu luyện đã đạt cảnh giới vững chắc.

Linh khí dần dần tiêu tán, hắn mở mắt rồi lấy ra nửa hồ lô kim sắc từ trong túi trữ vật.

Hồ lô có màu vàng kim, bề mặt nhẵn như sa tanh, những đường vòng cung có hoa văn xen lẫn vào nhau.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, viết vài chữ nhỏ lên bề mặt ngoài hồ lô, giữa các ngón tay: “Cơ cô nương, ngươi ở đây sao?”

Vài tháng trước, Tiêu Phàm vô tình xâm nhập vào bí cảnh, thu được pháp bảo đặc biệt này, cho phép hắn liên lạc được xuyên không gian. Hắn không ngờ bản thân lại tình cờ phát hiện ra, nửa bầu còn lại nằm ở trong tay Cơ Minh Nguyệt.

Đó chính là thánh nữ của thánh địa Lạc Hà Cung, công chúa của vương triều Đại Càn!

Nghe nói, dung mạo của công chúa như chim sa cá lặn, sắc nước hương trời.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Dù ít giao lưu với ai, nhưng Tiêu Phàm cũng thừa nhận rằng mình rất ngưỡng mộ Cơ Minh Nguyệt.

Mỗi người một nửa quả hồ lô, cũng chưa chắc không phải là số mệnh sắp đặt.

Hơn nữa, hai người họ môn đăng hộ đối, đều muốn leo lên đỉnh cao thiên hạ.

Lần này gặp gỡ Từ ác liêu, đây là một cơ hội tuyệt vời để hắn có thể giành được hảo cảm của Cơ Minh Nguyệt!

Chương 120: Xin cô nương yên tâm, ta sẽ nhìn chằm chằm hắn!

Từ ác liêu vu oan, hãm hại Cơ Vô Đạo khiến con trai cả của Hoàng đế phải bỏ mạng. Sự việc này giống như cơn đại họa quét qua đại lục Cửu Châu!

Là muội muội, Cơ Minh Nguyệt luôn muốn tiêu diệt những kẻ đã gây ra tai họa đó!

Lần này, cơ hội ngàn năm có một của hắn đã đến!

Sau một thời gian dài, bề mặt hồ lô không có bất kỳ động tĩnh nào.

Tay chân Tiêu Phàm có chút lóng ngóng, sau đó cẩn thận từng li từng tí viết một dòng: “Cơ cô nương, việc tu luyện của ngươi gần đây thế nào? Có gặp phải vấn đề phiền phức gì không?”

Sau một thời gian dài, sự chờ đợi trở nên vô nghĩa.

Tiêu Phàm đưa tay gãi gãi đầu, lòng hơi hoang mang, tự hỏi có phải mình đã nói dài dòng quá rồi không?

Dù sao người ta cũng đồn rằng Cơ Minh Nguyệt có tính cách lạnh lùng, vô cùng kiêu ngạo, hiếm có nam tử nào ở đại lục Cửu Châu lọt vào mắt xanh của nàng.

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc, tốt nhất là nên đi thẳng vào vấn đề, vì vậy hắn viết: “Cơ cô nương! Ta đã gặp Từ ác liêu.”

Ầm ầm!

Mặt hồ lô lập tức tỏa ra ánh sáng và hiện ra ba chữ: “Hắn ta ở đâu?”

Tiêu Phàm mỉm cười, liền viết: “Từ ác liêu đang ở Mê Ly Chi Vực, ta

đã sử dụng một mẹo nhỏ để tiếp cận hắn."

Bên kia rơi vào trầm mặc trong vài nhịp.

"Được rồi, ta sẽ đến ngay."

Cơ Minh Nguyệt chắc chắn đang tới đây…

Tiêu Phàm vui mừng khôn xiết, hắn vội vàng viết: "Ta có nhiệm vụ diệt trừ những kẻ ác. Thánh địa Đại Diễn của ta có mối hận với Đệ Ngũ Ma Đầu, ta sẽ nhân cơ hội lần này giết chết tên khốn kiếp kia."

"Cơ cô nương, ta sẽ nhìn hắn chằm chằm, đến lúc đó giúp ngươi một tay."

Lời nói của hắn thực sự cũng có ý ám chỉ bối cảnh hùng hậu của bản thân.

Đâu phải loại chó mèo nào cũng có thể khiến Cơ Minh Nguyệt để vào mắt?

Nàng chính là thánh nữ cung Lạc Hà, công chúa của đế quốc!

Chỉ có người của thánh địa Đại Diễn, mới có thể cùng sánh bước bên nàng.

"Tên của ngươi là gì?"

"Tiêu Phàm"

Một lúc sau.

"Cảm ơn ngươi, sau khi giết Từ ác liêu để trả thù cho hoàng huynh, ta nhất định sẽ báo đáp lòng tốt của ngươi."

Tiêu Phàm trong tiềm thức lắc lắc đầu, bận rộn viết: "Không cần đâu, Từ ác liêu và Đệ Ngũ Ma Đầu đã làm rất nhiều điều xấu xa. Chỉ cần là nhân sĩ chính phái thì cũng sẽ trừng phạt chúng. Đó cũng là công việc của ta."

"Ta rất vui khi có thể quen biết Cơ cô nương."

Mặt hồ lô lập tức yên lặng.

Tiêu Phàm thay đổi tư thế tiếp tục ngồi chờ đợi, nhưng một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Hắn chủ động nói tiếp: “Cơ cô nương! Ta đã lên kế hoạch tỉ mỉ rồi, chờ hắn tiến vào cổ thành. Hai chúng ta, một người đón phía trước, một người chặn phía sau. Từ ác liêu dù có mọc thêm cánh cũng sẽ không thể nào thoát được!”

Lúc này mặt hồ lô liền nổi bật lên hai chữ.

“Chờ ta.”

“Ta sẽ chờ nàng…”

Khuôn mặt nghiêm nghị của Tiêu Phàm nở một nụ cười tự tin.

Bụp!

Bụp, bụp!

Một trận bạo phát trong cơ thể, hắn không thể trấn áp thực lực nữa, chân khí Lục phẩm đỉnh phong bộc phát mạnh mẽ.

“Từ ác liêu ơi Từ ác liêu, tuy rằng giữa chúng ta không có thù hận. Nhưng ta được định sẵn là người dẫn đầu trong thế hệ này, ngươi chính là trở ngại đầu tiên cần loại bỏ.”

“Nếu ngay cả Cơ cô nương cũng không đánh được ngươi, thì ta sẽ đích thân xuất thủ, đến lúc đó, không những có thể giết ngươi mà còn có thể làm cho nàng ấy kinh động.”

Tiêu Phàm tự lẩm bẩm một mình. Sau đó, hắn ngay lập tức bỏ một nửa hồ lô vào trong túi trữ vật.

Hắn ta hiểu được đạo lý hăng quá hóa dở, nếu cứ tiếp tục quấy rầy Cơ cô nương, sợ rằng sẽ nàng ấy sinh lòng chán ghét, làm tụt giảm ấn tượng.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

“Vào đi.”

Tiêu Phàm điều chỉnh cảm xúc như cũ.

Tiểu La Lỵ nhô cái đầu nhỏ vào trong, biểu cảm năn nỉ, phát ra âm thanh nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

“Ca ca, ngươi tiếp tục dẫn ta dạo chơi cổ thành Mê Ly được không?”

Tiêu Phàm nhớ về quá khứm sau đó dùng giọng điệu áy náy để nói:

Tiểu Vũ, ta vốn dĩ muốn tặng cho ngươi một chiếc vòng tay, không ngờ Từ công tử nhanh chân đến trước.”

Là nam tử đẹp trai kia… Tiểu La Lỵ lắc đầu: “Không có việc gì đâu”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu nói: “Ngươi muốn cái gì, ca ca đề bù cho ngươi.”

La Lỵ dựa vào lồng ngực Tiêu Phàm, sau đó nhảy nhót hoan hô, nhưng khuông mặt đột nhiên ửng đỏ, sau đó lúng túng vuốt mép máy.

Ánh mắt của Tiêu Phàm có chút thâm sâu khó hiểu.

Hắn ta có thể dò xét ra pháp bảo khi chỉ nhìn lớp vỏ ngoài của nguyên thạch, là vì bí kiếp tu luyện đặc thù ở thánh điện Đại Diễn là thuật thấu thị!

Cho dù Tiểu Vũ có cố tình che giấu yêu khí, hắn vẫn nhìn thấu nàng ta là một yêu hồ.

Chính là Lục Vĩ Yêu Hồ!

Nhưng hắn vẫn nghênh đón nàng ta, bởi vì muốn mục đích mà yêu hồ tiếp cận mình.

Đó chính điều cực kỳ mấu chốt.

Một vị trưởng lão trong thánh địa có nói, Hồ tộc hiện tại rung chuyển bất an, nghe nói là vị Lục Vị Yêu Hồ xuất thế, nên đệ tử thánh địa Đại Diễn hành tẩu bên ngoài nhất định phải chú ý.

Tiêu Phàm giữ mối quan hệ thân cận với Tiểu Vũ, là vì động tâm với Lục Vĩ Yêu Hồ.

“Ca ca, ánh mắt của ngươi có chút kỳ lạ, chẳng lẽ đang muốn mưu đồ làm loạn với ta sao?

Khuôn mặt của Tiểu La Lỵ lại ửng hồng, âm thanh mềm nhũn đến mức hòa tan xương cốt.

Tiêu Phàm bày ra biểu cảm xấu hổ, cười ha hả: “Đi thôi, ca ca dẫn ngươi đi dạo phố.”

Tiểu La Lỵ gật đầu, ngượng ngùng dựa vào tay Tiêu Phàm, hai người sóng vai rời đi.

Chương 121: Chúng ta là người một nhà (1)

Bầu trời cao xanh nhàn nhạt, chín con thú với sắc thái khác nhau đang ngồi xổm trên mái hiên lơ lửng, đây là nơi hội tụ mấy nghìn võ giả tu sĩ.

Cảnh sắc bên trong chính là di tích hoang vu trải dài mấy ngàn dặm, ai nấy đến đây cũng đều đang tìm kiếm cơ duyên của mình.

Đám người do dự không dám tiến lên, ánh mắt hướng về phía nam tử áo trắng siêu phàm thoát tục kia.

Ai cũng muốn theo sát bước chân của Từ công tử, như vậy có thể tránh được nguy hiểm tiềm tàng, cho dù không nhặt nhạnh được bảo bối, cũng có thể bảo đảm tính mạng bình yên vô sự.

Trên mặt Từ Bắc Vọng lộ ra ý cười ôn nhuận, không chút để ý nhìn về phía người bên cạnh: "Tiêu lão đệ, ngươi tuyên bố rằng mình rất hiểu biết về di tích, vậy thì dẫn đường đi."

Tiêu Phàm không từ chối, trái lại còn tỏ vẻ nho nhã rồi lựa lời nói: "Ta cũng mong như vậy, chỉ là mãi ngại ngùng không dám nói ra."

Sâu trong đáy mắt Trần Vô Song ẩn hiện một tia kinh ngạc không dễ phát hiện, hắn luôn cảm thấy nam tử trước mắt không đơn giản, nhưng không đơn giản chỗ nào thì không nói ra được.

Một tên nam tử bộ dạng tầm thường, lại có thể bày ra cử chỉ thản nhiên ở trước mặt Từ công tử.

Tiểu La Lỵ lúc này đã thay váy hoa màu bạc hà, nàng ta liếc trộm Từ Bắc Vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

Thật sự quá đẹp trai, mùi hương trên người cũng rất dễ chịu.

"Mời."

Từ Bắc Vọng thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Đều là Thiên mệnh chi tử, nhưng vẫn có thể thấy được sự chênh lệch giữa Diệp Thiên và Tiêu Phàm.

Điểm tương đồng giữa hai tên này là đều thích phong cách giả heo ăn

thịt hổ, nhưng bị giới hạn trong tầm mắt của gia thế sau lưng. Tuy nhiên, chuột tầm bảo họ Diệp không phải lúc nào cũng giữ được bình tĩnh, khí phách nghịch nghiên thỉnh thoảng sẽ hiện ra bên ngoài.

Nhưng chuột tầm bảo họ Tiêu thì khác, hắn biết cách ẩn nhẫn, không dễ lay chuyển bởi vui buồn sắc dục, dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng đều từ từ mưu tính.

Tên ở rể này thật không hề đơn giản!

Ánh mắt Tiêu Phàm ẩn giấu sát khí sắc bén, sải bước đi về phía trước.

Một luồng khí tức thần bí tràn ngập bên trong di tích, đó chính là thần lực căn nguyên uy áp mênh mông còn sót lại của Bán Bộ Chí Tôn.

.....

.....

Phía trước là một đống tứ chi bị cắn đứt đang nằm la liệt dưới mặt đất, mấy con yêu trùng đang gặm cắn huyết nhục tu sĩ.

Đám yêu trùng có hình dáng tròn dẹp, trên người còn có mấy xúc tu mảnh khảnh cùng một đôi răng nanh sắc bén cực lớn, hàn quang chớp động, lạnh lẽo dọa người.

Tu sĩ đoản mệnh bỏ mình, yêu trùng kêu ong ong, vết máu loang lổ trên răng nanh.

Nhưng vào lúc này, một đạo đao quang từ trên trời giáng xuống.

Phập!

Đao hạ xuống, yêu trùng điên cuồng gào thét, chất lỏng bay tứ tung.

Nhìn yêu trùng nhao nhao đứt gãy, Tiểu La Lỵ vỗ tay khen ngợi: “Tiêu ca ca, ngươi thật lợi hại!”

Tiêu Phàm cầm hắc đao trong tay, mỗi một đao chém ra đều là ánh sáng kim sắc, mạnh mẽ tựa rồng.

Khi con yêu trùng cuối cùng nứt thành hai nửa, Tiêu Phàm tỏ vẻ khí tức hỗn loạn, cười khổ nói: “Chút tài mọn thôi, bêu xấu rồi.”

Thần sắc đám võ giả phía xa hiện lên sự kinh hãi, thực lực của người

này mạnh mẽ hơn nhiều so với Bát phẩm cảnh.

Từ Bắc Vọng híp mắt lại, có chút hứng thú nói: “Dưới tàng cây lớn thật mát mẻ, có Tiêu lão đệ ở đây, chúng ta chinh phục toà di tích này còn không phải như đi trên mặt đất bằng sao?”

Đám người đi theo phía sau nhao nhao gật đầu.

Sắc mặt Tiêu Phàm không hề biến đổi, trong lòng hắn không khỏi cười lạnh.

Nếu như ta không làm ra bộ dạng nịnh bợ lấy lòng thì làm sao có thể khiến Từ ác liêu buông lỏng cảnh giác?

Sau khi giải quyết xong mấy con yêu trùng, khu vực phía trước xuất hiện một tòa sơn cốc rộng lớn, ánh mắt của rất nhiều võ giả khẽ loé lên, phân tán tới lui tìm kiếm cơ duyên.

“Công tử Từ, xin cứ tự nhiên.”

Tiêu Phàm bỏ lại những lời này, kéo theo Tiểu La Lỵ tung người biến mất.

Trần Vô Song và Sở Phong không cam lòng làm người đến sau, cũng lao nhanh về phía sơn cốc.

….

….

“Ha!”

“Ha!”

Sở Phong còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nằm trên mặt đất, bên cạnh là thi thể của một con mãnh hổ biến dị bậc chín, máu tươi trên trường kiếm còn đang nhỏ xuống.

Hắn gian nan đứng dậy, ngước mắt nhìn lại, hai mắt lập tức sáng ngời.

Mãnh hổ chiếm cứ ở đây, nhất định là đang thủ hộ linh dược gì đó.

Quả thật là như thế!

Ở vách đá cách đó mấy chục mét, có một gốc linh chi cực phẩm có màu mã não đang lay động theo gió.

Sở Phong mừng như điên, vội vàng chạy về phía vách đá, nhưng sự việc trước mắt khiến hắn thoáng chốc ngây người tại chỗ.

Một luồng ánh sáng màu hồng tím xẹt qua, nam tử áo toát ra khí thế không nhiễm bụi trần, giơ tay nhẹ nhàng hái Huyết Linh Chi bỏ vào nhẫn trữ vật.

Từ Bắc Vọng vừa lòng gật đầu, Huyết Linh Chi có thể gia tăng khí huyết, đối với hắn rất có lợi.

“Ngươi… Sao ngươi lại cướp đồ của ta?”

Sắc mặt Sở Phong tràn đầy tức giận, lớn tiếng hét.

Từ ác liêu đúng là không biết xấu hổ!

“Người có duyên ắt sẽ có được linh dược tại di tích, liên quan gì đến ngươi?”

Từ Bắc Vọng có chút nghi hoặc.

“Ta phát hiện ra trước, còn ngươi chỉ ngồi nhìn ta chiến đấu với mãnh hổ!”

Khuôn mặt Sở Phong chuyển thành màu gan heo, hắn thật sự tức giận muốn hộc máu.

Nếu mình bất hạnh bỏ mạng trong miệng yêu hổ, chắc chắn Từ ác liêu sẽ vẫn giữ thái độ thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí còn không thèm nhíu lông mày.

Trang giấy lẻ [Chí Bảo Ngọc Thư] bị đoạt mất, bây giờ ngay cả một gốc linh dược cũng bị chiếm luôn, sao ngươi cứ nhằm vào ta mà cướp vậy!

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng không chút thay đổi, hắn lười để ý đến Sở Phong, phi thân biến mất trong nháy mắt.

Chương 122: Chúng ta là người một nhà (2)

Tại một bãi dược liệu hoang phế, linh khí bốc hơi mờ mịt.

Nhưng bầu không khí nơi đây lại giương cung bạt kiếm.

Mọi người hô hấp nặng nề, ánh mắt tham lam nhìn gốc linh dược đang đi qua đi lại.

Hoàng Tinh Chi có linh tính!

Ít nhất cũng hai ngàn năm niên đại trở lên!

Gốc linh chi này hàm chứa linh lực cực kỳ tinh thuần, cho dù có nuốt vào một cái rễ nhỏ cũng có thể tăng trưởng tu vi.

Còn nếu dùng để luyện đan, nó sẽ phụ trợ các linh dược khác để sinh ra chân khí thuộc tính đặc thù.

Nhưng bọn họ không ngờ mình lại có thể phát hiện linh dược bậc này tại tầng thứ nhất của di tích!

“Chư vị, cho ta một chút mặt mũi đi, thế nào?”

Khí tức Diêm Vương của Trần Vô Song tăng vọt, giọng điệu tràn đầy uy hiếp.

Có một vài võ giả lập tức muốn lùi bước, nhiều người như vậy, Hoàng Tinh Chi lại chỉ có một gốc, cũng không tới phiên bọn họ.

Bọn hắn đàng ở địa phận Vân Châu, nếu đắc tội truyền nhân Tứ Lôi Kiếm Tông thì sẽ rước lấy hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

“Ngươi là cái thá gì?”

Một thiếu niên khôi ngô lộ ra vẻ khinh thường, không chút e ngại với thân phận của Diêm Vương.

Mà biểu hiện của Tiêu Phàm cũng rất lạnh nhạt, hắn chắc chắn gốc linh dược này sẽ rơi vào trong tay mình.

Cùng lắm thì so tài thể hiện thực lực.

“Nhất định phải đối địch với Tứ Lôi Kiếm Tông sao?”

Sắc mặt Trần Vô Song âm trầm, một cây kèn đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, khí tức âm u dần dần tràn ngập.

Bầu không khí cứng đờ như sắt, Hoàng Tinh Chi run rẩy nằm rạp trên mặt đất.

Đúng lúc này.

“Nói chuyện gì vậy?”

Giọng nói ôn nhuận vang lên, nam tử áo trắng chậm rãi bước vào dược viên.

Hắn nhìn quanh bốn phía, ngữ khí hời hợt nói: “Chỉ là một gốc Hoàng Tinh Chi thôi, sao phải vạch mặt kêu đánh kêu giết? Chúng ta là người một nhà mà.”

Hả!

Câu nói đó làm đám người rất ngạc nhiên. Cái gì gọi là người một nhà?

“Chúng ta xông vào di tích chính là duyên phận người nhà, chúng ta phải tương trợ lẫn nhau, thân như một nhà.”

“Như vậy đi, cây linh dược này tạm thời để ở chỗ ta, chờ sau khi chúng ta ra khỏi di tích thì lại tiếp tục thương thảo xem nên xử trí thế nào.”

“Nếu cứ tiếp tục giằng co sẽ làm chậm trễ thời gian các vị tìm kiếm cơ duyên.”

Từ Bắc Vọng chậm rãi lên tiếng, trên mặt mang theo nụ cười ôn tồn lễ độ.

Mọi người đối mặt với nhau đều có thể nhìn thấy vẻ khó có thể tin được trong mắt đối phương.

Tại sao hắn lại có thể nói những lời vô sỉ đó một cách đàng hoàng như vậy?

“Công tử Từ, chuyện này không ổn…”

Một võ giả nhịn không được mà mở miệng.

Nhưng hắn chưa nói dứt lời, chân khí huyết sát mênh mông tuôn ra, bởi vì yếu thế nên hắn không thể ngăn cản được một chưởng vừa đánh tới.

Ầm!

Tim gan võ giả mặt sẹo như muốn nứt ra, hắn trơ mắt nhìn hư chưởng bên trên đỉnh đầu mình, mang lại sức nặng giống như một tòa núi cao sụp đổ.

Hộc…

Máu tươi trào ra khỏi thất khiếu như bão táp, xương cốt đứt gãy, võ giả ngất xỉu trên mặt đất.

“Có ổn không?”

Từ Bắc Vọng nhìn về phía đám người, sắc mặt không chút gợn sóng.

Trong dược viên, ai nấy đều lạnh toát cả người.

Từ ác liêu mạnh mẽ ngạo mạn đến mức không có giới hạn!

Hắn ta ngang nhiên muốn chiếm đoạt Hoàng Tinh Chi làm của riêng, thậm chí còn không hề che giấu ý đồ, giống như đang coi tất cả mọi người có mặt ở đây như con kiến để hắn tùy ý chà đạp.

“Tiêu lão đệ, ngươi thấy có ổn không?”

Từ Bắc Vọng đột nhiên nhìn về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nuốt sự khó chịu vào cổ họng, gật đầu nói: “Chỉ là một cây linh dược mà thôi, để tránh tình trạng máu chảy thành sông, Từ công tử giữ lại thì thích hợp hơn.”

Sau khi ngập ngừng một lát, hắn cười bổ sung thêm: “Dù sao ta cũng tuyệt đối tin tưởng vào nhân phẩm của Từ công tử.”

Việc nhỏ không nhịn ắt hỏng việc lớn, cứ để cho hắn tiếp tục tự mãn.

Lời qua tiếng lại một hồi, sắc mặt của những người còn lại đột ngột thay đổi.

Đầu gối của tiểu tử này mềm kinh khủng, bộ dáng hắn ta giống như một con chó xù vậy!

Đụng phải bộ dạng thong dong thản nhiên mười mươi của Từ ác liêu đã trực tiếp cúi đầu nhường linh dược rồi!

Đáy mắt của Từ Bắc Vọng hiện lên một tia khó hiểu, trong lòng hắn tràn đầy dấu hiệu cảnh báo.

Hành vi của Tiêu chạn vương rất kỳ lạ, rốt cuộc tên này đang có âm mưu gì vậy?

Hắn hướng ánh mắt về phía nam tử cầm kèn, ý bảo bày tỏ thái độ.

“Từ công tử vẫn luôn đức độ rộng lượng, sao có thể chúng ta lại không tin tưởng ngươi chứ?”

Trần Vô Song mỉm cười, khi nói câu này, hắn như nuốt phải một con ruồi, cảm giác vô cùng kinh tởm.

Tuy nhiên, ảnh hưởng của trận chiến lúc trước vẫn khiến Trần Vô Song cảm thấy rùng mình, hắn tuyệt đối không dám trở mặt với Từ ác liêu nữa.

“Các vị thì sao?”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lùng, giọng nói thờ ơ.

Mọi người dùng ánh mắt dò xét nhìn khuôn mặt đang sống dở chết dở nằm trên mặt đất, sau đó lần lượt im lặng.

Vù vù!

Chén Trấn Tà được mang ra, pháp lực mênh mông tạo ra một vòng xoáy, sau đó hút Hoàng Tinh Chi vào.

Nam tử áo trắng thu lại chén Trấn Tà, chắp tay sau lưng đi đi lại lại rồi khẽ thở dài: “Trên đường đi, chứng kiến những cảnh các võ giả vì tranh đoạt linh thảo mà chém giết không ngừng, khiến ta thương tâm vô cùng, cho nên không nhìn nổi những thứ này.”

Nghe vậy, khóe miệng mọi người giật giật, như nghẹn ở cổ họng.

“Ta có một đề nghị, chi bằng mọi người đưa linh thảo thu thập được cho ta, sau khi ra khỏi đây thì sẽ sắp xếp chia theo đầu người.”

“Ta biết như vậy là không công bằng, nhưng ý định ban đầu của ta là giảm bớt giết chóc. Làm như vậy thì những ý nghĩ xấu xa được bàn tính trong lòng sẽ thất bại, những võ giả có tu vi yếu kém cũng có thể được bảo toàn tính mạng.”

Một giọng nói chân thành vang lên trong dược viên.

Trong phút chốc, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều chết lặng, đầu óc gần như rơi vào trạng thái sụp đổ!

Những nhận xét này đã làm mới lại nhận thức của họ về sự vô liêm sỉ!

Nếu đặt nó ở chỗ ngươi, ai mà dám lấy lại chứ?

Chương 123: Bị lão đại hiểu lầm rồi

Khi mọi người vẫn im lặng, Từ Bắc Vọng lại tiếp tục lên tiếng: “Tài nguyên tu luyện đứng trước mạng sống căn bản không đáng để nhắc đến, mong các vị cẩn thận.”

“Ta hành tẩu bên ngoài, lúc nào cũng mang trọng trách đại diện cho quý phi nương nương, chẳng lẽ ta sẽ hủy hoại thanh danh của nàng ấy sao?”

Nói xong hắn lặng lẽ đảo mắt nhìn đám người.

Để phòng ngừa khoảng cách giàu nghèo quá lớn, để đạt được sự thịnh vượng chung, tất cả mọi người đều có linh dược, loại hành vi này không đáng được tán thưởng sao?

Đám đông lạnh sống lưng, bất kể nghe thế nào thì cũng có thể nghe ra mùi đe dọa.

“Được.”

Ầm ầm!

Tiêu Phàm dùng hai tay lấy ra hai gốc linh thảo, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Lòng từ bi của Từ công tử là điều vô cùng đáng trân trọng, nếu mọi người đều được bình đẳng thì trên thế gian sẽ không còn những vụ giết người vì lợi nhuận nữa.”

Giả bộ làm người thành thật thì sao chứ? Không lâu sau nó cũng sẽ thuộc về ta thôi.

Đám đông chết lặng, con chó mà Từ ác liêu nuôi thực sự trung thành và tận tâm.

“Còn ngươi thì sao?”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn nam tử cầm kèn.

Nội tâm Trần Vô Song cảm thấy xót xa, hắn cực kỳ chán ghét sắc mặt lãnh đạm xa cách này. Trần Vô Song ném hai gốc linh dược của mình ra ngoài.

Những người còn lại rơi vào tình thế ép buộc, cũng có thể bọn họ thật sự cho rằng Từ công tử sẽ giữ lời hứa, cho nên lần lượt giao ra linh thảo mà mình thu được ở tầng một di tích.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Tiểu La Ly.

Nhất định phải công bằng, nếu không sẽ nảy sinh cảm giác ganh tị trong lòng!

Tiểu La Lỵ mím môi, bất đắc dĩ giao một gốc m Ngưng hơn trăm tuổi ra.

“Rất tốt, khi nào rời khỏi di tích, ta sẽ phân bố cho các ngươi một cách hợp lý.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng trên mặt không có chút ý cười nào cả.

Thực ra chiêu trò lần này mang theo sự thăm dò, Tiêu chạn vương được gọi là Nhẫn Giả Thần Quân, điều này cho thấy trong lòng hắn có một âm mưu thâm độc nào đó.

Nó không hề khiến Từ Bắc Vọng sợ hãi mà ngược lại là sự háo hức muốn thử.

Chiếc bùa hộ mệnh có thể giấu diếm được cảnh giới tông sư ở khu di tích này khiến hắn gần như bất khả chiến bại.

“Đi thôi.”

Trần Vô Song rời đi với vẻ mặt không phục.

Mấy ngày sau.

Mặt trời chói chang, vô số võ giả tập trung trên bình nguyên.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn về chín con đường hắc ám phía trước, các lối đi đan xen vào nhau, tạo thành một vòng xoáy sương mù trắng xóa.

Đây là nơi nguy hiểm nhất trong di tích.

Theo ghi chép cổ của Vân Châu, trong di tích có chín thông đạo đầu và bốn thông đạo chết.

Có bốn sinh đạo dẫn đến tầng hai và chỉ có duy nhất một đầu nối thẳng đến tầng thứ ba.

“Thú vị.”

Từ Bắc Vọng cười nhẹ một tiếng.

Mỗi lối đi đều được chạm khắc hoa văn phức tạp, có thờ tổ tiên của Đạo Tổ Tam Thanh, Câu Hỏa Như Sơn, quần chúng thờ hình m Dương Càn Khôn rất huyền bí và cổ kính.

Cho dù dùng bất cứ thủ đoạn tra xét nào thì cũng đều bị chặn ở bên ngoài.

Nói cách khác, liệu có thể đột nhập vào hay không còn dựa vào vận khí!

Chẳng lẽ Lão Đại giao nhiệm vụ cho ta là vì thấy trên người ta có quá nhiều bảo vật nên nàng ấy mới ảo tưởng rằng ta là người có vận khí lớn sao?

Lần này Lão Đại thật sự đã hiểu lầm rồi.

Từ Bắc Vọng quan sát La Lỵ với đôi mắt mờ mịt, sâu trong đáy mắt La Lỵ có một chút mong đợi khó nhận thấy được.

Chẳng lẽ có dấu vết của hồ ly sáu đuôi ở tầng ba sao?

“Tiêu lão đệ, đi cùng ta một chuyến.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười nói.

Vẻ mặt của Tiêu Phàm đơ ra, trên mặt thoáng chốc đã tràn đầy khổ sở: “Sống chết khó đoán, tại hạ cũng không dám xông vào.”

Đây là sự thật, cho dù hắn có dùng đồng thuật thì cũng không thể tìm ra quy luật của nó.

Nếu muốn lên tầng hai, chỉ có thể đánh cược một phen.

Vận khí của hắn từ nhỏ đến giờ cũng không tệ, chắc sẽ không gặp xui xẻo đâu.

Trần Vô Song khoanh tay trước ngực, như thể vô tình nói một câu: “Nghe nói hơn hai mươi năm trước, thiên hậu của đế quốc đã từng tới Mê Ly Chi Vực.”

Vũ Chiếu? Từ Bắc Vọng khẽ nheo mắt lại.

Mặc dù phụ nhân đầy tham vọng này không bằng Lão Đại, nhưng

nàng cũng bí ẩn không kém.

Lúc đầu ở Thừa Thiên Môn, hắn đã thăm dò qua tháp số mệnh, có đầy đủ chín mươi lăm tầng.

“Tiêu lão đệ, sao lại rút lui rồi? Không phải ngươi hiểu rất rõ khu di tích này sao?”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, cũng khó có thể nhìn ra cảm xúc.

Hắn nhất định sẽ lựa chọn án binh bất động, tuyệt đối không ngu ngốc đến nỗi xông vào thông đạo.

Tiêu Phàm đang định nói chuyện thì lại cảm nhận được sự chuyển động của hồ lô trong túi trữ vật.

Môi hắn cong thành hình vòng cung, như cười như không, nói: “Từ công tử, chúng ta cứ tìm hiểu trước đã, sau đó xông vào thông đạo cũng không muộn.”

Hắn vừa dứt lời, bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, vô số mưa bụi hóa thành trụ mưa rơi xuống như trút nước.

Chương 124: Bốn thiên kiêu bao vây (1)

Trời đất yên lặng trong nháy mắt.

Tầm mắt phía trước hoàn toàn bị bao phủ bởi màn mưa sương mù, tất cả những gì mà người ta có thể nhìn thấy là một thế giới ẩm ướt.

Một cỗ xe pha lê làm bằng bạch ngọc xuất hiện giữa không trung, chậm rãi lăn bánh đi tới.

Nữ nhân đẹp tuyệt trần với váy áo bồng bềnh bay dưới làm mưa, gương mặt thần tiên đẹp như tranh vẽ, váy áo bằng lụa thêu hoa văn Nhật Nguyệt Tinh Hà (mặt trời, mặt trăng), phát ra quang huy lấp lánh.

Mọi người đứng bất động tại chỗ, mặc kệ mưa phùn tạt vào mặt.

Ánh mắt của Tiêu Phàm mang theo sự ngưỡng mộ sâu sắc, lời đồn là sự thật, Cơ cô nương xứng danh là tiên nữ lạc vào cõi trần.

Cơn mưa đột ngột ngưng hẳn, mặt trời dần dần ló dạng.

Nữ tử bước đi nhẹ nhàng, gương mặt phủ đầy sương lạnh: “ n oán giữa ngươi và Cơ gia chúng ta, hôm nay kết thúc đi.”

Tất cả mọi người ở bình nguyên trở nên im lặng một cách kỳ lạ.

Trong chốc lát, câu nói đó như một tảng đá rơi xuống hồ, tạo ra một vùng biển bão!

Cơ gia!

Với dung mạo tuyệt thế này, chẳng lẽ đây là công chúa Cơ Minh Nguyệt của đế quốc sao?

Trái tim của vô số võ giả như bị siết chặt, vậy mà bọn hắn lại có may mắn nhìn thấy dung nhan của thánh nữ Lạc Hà Cung.

“Thú vị.”

Từ Bắc Vọng chậm rãi dạo bước, sau đó cười lạnh lùng nói: “Nghe nói công chúa điện hạ không dính vào khói lửa nhân gian, tại sao vừa đến nơi đã đòi đánh đánh giết giết tại hạ thế?”

Tất cả các võ giả đều nín thở, họ linh cảm rằng hôm nay sẽ diễn ra một cảnh tượng kinh hoàng.

Sắc mặt của Cơ Minh Nguyệt vẫn duy trì sự lạnh nhạt, nàng bình tĩnh nói: “Ngươi vu oan cho hoàng huynh, khiến huynh ấy tan xương nát thịt. Nếu không giết được ngươi để trả thù, ta không còn mặt mũi nào mang họ Cơ nữa.”

Từ Bắc Vọng nhìn nàng mấy giây, biểu cảm không chút gợn sóng.

Hắn không thao thao bất tuyệt giải thích nguồn gốc của sự ân oán, càng không quan tâm ai đúng ai sai mà chỉ thản nhiên nói: “Được.”

Ầm ầm!

Vô số võ giả đã bị chấn động!

Đây là một trận chiến có thể khiến đám nam tử trẻ tuổi sôi sục, hơn nữa, hình như trận giao tranh này có vẻ là tử chiến.

Không chết không thôi!

Nhưng vào lúc này.

Tiêu Phàm điềm đạm ung dung đi ra, chào Cơ Minh Nguyệt: “Gặp qua Cơ cô nương.”

Cơ Minh Nguyệt ngoảnh mặt làm ngơ.

Tiêu Phàm cũng không cảm thấy xấu hổ, mắt hướng về phía Từ Bắc Vọng, cười tủm tỉm nói: “Từ công tử, ngươi đã bao giờ nghĩ đến mình sẽ có một ngày như vậy chưa?”

Hắn lấy một lệnh bài từ trong túi trữ vật ra, vẽ hình cây đinh ba vàng trên đó và nói một cách bình tĩnh: “Ta là Tiêu Phàm, thiếu chủ Tiêu thị ở thánh địa Đại Diễn, hôm nay nguyện giúp đỡ Cơ cô nương giết ác liêu!”

Giọng nói vừa dứt, khắp ngóc ngách bình nguyên thoáng chốc náo động, giống như có một trận động đất lớn vừa mới phát sinh.

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

Biểu cảm của đám người trong nháy mắt đã trở nên không thể tưởng tượng nổi.

Địa vị của thánh địa Đại Diễn đứng trên đỉnh kim tự tháp của đại lục Cửu Châu!

Ánh mắt Trần Vô Song run lên, chẳng trách hắn luôn cảm thấy người này không hề đơn giản.

Thân phận đệ tử chân truyền của Tứ Lôi Kiếm Tông hoàn toàn bị nghiền ép khi so với thiếu chủ Tiêu thị!

Tiêu Phàm chắp tay, tận hưởng biểu hiện kinh ngạc hoảng sợ của đám người kia, ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn về phía Từ ác liêu.

Theo dự đoán ban đầu của hắn, Từ Bắc Vọng nhất định tức giận sùi bọt mép, giống như một con thú đang trên bờ vực diệt vong vậy.

Nhưng chuyện đó lại không xảy ra.

Sắc mặt của hắn ta sẽ rất bình tĩnh, không hề xuất hiện bất kỳ gợn sóng nào, như thể hắn vừa nghe thấy một chuyện vặt vãnh không đáng có.

Tiêu Phàm nở một nụ cười, ngươi cứ tiếp tục giả vờ đi, ta xem ngươi có thể giả vờ được bao lâu!

Cơ Minh Nguyệt cau mày, lạnh lùng nói: “Tiêu công tử, đây là chuyện

riêng của Cơ gia.”

Tiêu Phàm lắc đầu trước đôi mắt lạnh lùng, mạnh mẽ nói: “ Sứ mệnh tiêu diệt Từ ác liêu, tại hạ không thể chối từ.”

Để đạt được mục đích an toàn, tốt hơn hết là đừng có khoanh tay đứng nhìn, lỡ như Cơ cô nương lộ ra vẻ sa sút, như vậy thì danh tiếng sẽ bị tổn hại ít nhiều.

Suy cho cùng nó trùng hợp với một thế giới cạnh tranh lớn, nếu muốn đứng trên đỉnh cao, nhất định phải thúc đẩy thiên kiêu của cùng một thế hệ, tuyệt đối không cho phép thất bại một lần nào cả.

“Ôi…”

Nam tử áo trắng cười thích thú, sau đó nhẹ nhàng nói: “Muốn đánh thì cứ đánh, ta mà chết là do ta đáng chết.”

Bỗng nhiên, giọng nói của hắn lạnh đến mức không có nhiệt độ: “Nếu ta không chết, vậy thì thú vị rồi.”

Ầm ầm!

Mái tóc đen trắng nhảy múa điên cuồng trong gió, huyết sát tuôn trào thành dòng, tựa như núi thây biển máu đang chầm chậm sôi sục.

Một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ gần như bóp nghẹt đám người xung quanh.

Ai nấy đều biết, bên dưới gương mặt tuấn tú hoàn mỹ này, đàn ẩn chứa sức mạnh kinh người khiến người ta phải run sợ!

Hắn ta là Từ ác liêu bất khả chiến bại!

Bỗng nhiên.

“Đặc sắc như vậy, không biết tại hạ có thể tham gia không?”

Trong đám đông, một thanh niên anh tuấn trong trang phục võ sĩ bước ra.

Hắn đón nhận sự im lặng chết chóc từ mọi người, sau đó thận trọng và lễ phép cười nói: “Tại hạ họ Tiết, thân đệ Tiết Đào.”

“Có thể trong mắt Từ công tử, bọn ta chỉ là những con kiến mà hắn vô tình giẫm phải, trong nháy mắt đã quên mất.”

Nói xong, nụ cười trên mặt hắn biến mất trong nháy mắt và thay vào đó là sự dữ tợn phẫn nộ: “Nhưng Hà Đông Tiết thị không thể nào quên được, hôm nay ta sẽ đánh bọn hạ nhân!”

Thanh âm giống như tiếng sấm, chấn động không dứt trong lòng bình nguyên.

Cảnh tượng này khiến đám người dâng trào cảm xúc phức tạp.

Trước đó, tại sao hắn lại không nhảy ra?

Bây giờ Từ Bắc Vọng bị vây hãm bởi một đám thiên kiêu ẩn thế, cán cân hiện đang mất thăng bằng, Tiết thị không hề chần chừ mà giẫm thêm một cước?

Tuy rằng hành vi của hắn ta có chút thấp kém, nhưng ai bảo Từ công tử kết thù tứ phía chứ?

Chương 125: Bốn thiên kiêu bao vây (2)

Từ Bắc Vọng nhìn hắn giống như đang nhìn một con châu chấu đang nhảy nhót: “Còn ai nữa không?”

Giọng nói có âm sắc trầm đục, nhưng lại mang theo khí tứ u ám uy nghiêm cùng với cơn thịnh nộ ngập trời!

Mọi người có thể cảm nhận rõ ràng, Từ công tử không hề sợ hãi.

Thậm chí, hắn ta còn có cảm giác sảng khoái, tựa như rơi xuống Địa ngục Thâm Uyên lúc hướng gió thổi tới vậy.

Trần Vô Song và Sở Phong sớm đã tránh xa nam tử áo trắng từ rất lâu.

Từ Bắc Vọng lẻ loi một mình, không có ai sau lưng.

Chỉ có biển máu kinh hoàng đang ngưng đọng thành khối!

Bình nguyên chết chóc.

“Độn Thế Cốc.”

Một giọng nói vang lên, khàn khàn như sắt rỉ.

Một cỗ xe xuất hiện từ xa, yêu trùng dày đặc vây quanh, bất cứ nơi nào có xe đi qua, rễ cây thối rữa thành màu nâu nhạt, cỏ dại trực tiếp khô héo.

Đám người như bị nổi gai ở sau lưng, dựng cả tóc gáy, linh hồn dường như cũng chấn động.

Loại khí tức này thật đáng sợ!

“Từ Bắc Vọng, ngươi dám lấy máu Tàm Cổ của ta, ta nhất định sẽ uống máu ăn thịt ngươi.”

Nữ tử váy đen có đôi mắt hoa mai đầy sát khí!

Má

Bờ má trắng bệch của nàng thực sự còn có một vài con côn trùng đầu xanh đang thi nhau ngoe nguẩy.

Trông vô cùng kinh hãi.

Tất cả mọi người có mặt đều im lặng, thậm chí còn ngừng luôn việc hô hấp..

Mặt trời đỏ rực lặn về phía tây, giống như vết thương cuối cùng đang chảy máu của một vị anh hùng.

Vô số người nhìn nam tử áo trắng trong tiềm thức, thân ảnh lộ ra vẻ cô đơn hoang vắng.

Hắn ta tung hoành ngang dọc đại lục Cửu Châu với tốc độ gia đáng sợ, hào quang chiếu rọi muôn phương.

Cuộc đời này tuy ngắn ngủi nhưng lại đầy đủ những thăng trầm, kỳ vĩ và tráng lệ.

Nhưng dừng ở đây thôi.

Thánh nữ cung Lạc Hà, công chúa Đại Càn!

Thiếu chủ Tiêu thị của thánh địa Đại Diễn!

Thiên kiêu của thế gia hạng nhất, Hà Đông Tiết thị.

Thiên kiêu của môn phái hạng nhất Độn Thế Cốc.

Đối mặt với sự bao vây của bốn người, cho dù Từ công tử có sức

mạnh nghịch thiên cũng không thể ngăn chặn được sự hủy diệt số mệnh.

Hắn ta đang ở trong một tình huống tuyệt vọng.

Ánh mắt nam tử áo trắng lạnh như băng, giọng nói vẫn không chút dao động giống như trước đây: “Bắt đầu đi.”

Bắt đầu đi.

Ba chữ này được thốt ra, toàn bộ bình nguyên yên tĩnh như cấm địa không người, ngay cả tiếng hít thở cũng biến mất.

Một bóng dáng cô độc đứng đó, mái tóc dài đen trắng rối tung, khí tức huyết sát tràn ngập xung quanh, nhìn như ma quỷ thượng cổ được đúc bằng kim loại.

Rầm!

Hư không rung động mãnh liệt.

Huyết quang lan tỏa bốn phương tám hương, tràn ngập khắp nơi, trước người nam tử áo trắng dấy lên từng ngọn lửa đẫm máu, huyết khí ngày càng nồng đậm.

Rầm!

Tất cả đều khiếp sợ!

“Thiêu đốt tinh huyết…”

Trần Vô Song lộ vẻ mặt kinh hãi, cảm thấy vô cùng khó tin.

Đây đúng là điên cuồng đến tận xương tủy!

Hắn như biến thành ác ma khát máu, muốn lấy mạng đổi mạng!

Ai ai đều kinh sợ đến mức lặng im, bọn hắn càng không thể ngờ một người cường thế không ai so được như Từ công tử cũng bị dồn vào con đường ngọc nát đá tan.

Hắn đối với người khác ác độc, đối với bản thân càng ác độc hơn!

Rõ ràng là muốn cùng nhau chết.

Đám người vừa hồi hộp vừa kinh hãi, nam nhân này mặc dù đối mặt với tứ đại thiên kiêu, cái chết ở ngay trước mắt nhưng cũng không

hề lùi bước.

“Ngoan cố chống cự giãy dụa có ích gì không?”

Tiêu Phàm cười lạnh một tiếng, khí tức đột nhiên tăng vọt.

Bình nguyên dần nóng lên, mặt trời hư ảo chậm rãi hiện ra, phía sau hắn có ánh sáng rực rỡ đan xen.

“Thánh thể!”

Đám người kinh hoàng cảm nhận được thiên phú cường đại của Thiếu chủ thánh địa Đại Diễn.

Dù trước đó không có tiếng tăm gì, nhưng sau trận chiến này, hắn chắc chắn sẽ vang danh khắp đại lục Cửu Châu, thậm chí còn đề danh lên bảng Thanh Vân.

Cơ Minh Nguyệt nhăn mày, nàng không có dự định ỷ đông hiếp yếu, nhưng khi đối mặt với thủ đoạn muốn tự thiêu của Từ Bắc Vọng, nàng càng phải thận trọng hơn.

Tách!

Tiếng nước vang vọng trong thiên địa.

Nữ tử linh hoạt kỳ ảo như tiên, một màn nước xanh thẳm lửng lơ trước người, giọt nước chậm rãi rơi xuống, mặt đất trực tiếp nứt ra, đất đá như bị sóng lớn càn quét.

“Chỉ cần một giọt nước đã có thể xuyên thủng kim loại, đâm thủng đất đá, rốt cuộc đây là thể chất đặc thù gì?”

Đám người nhốn nháo kinh hãi.

Nhưng vào lúc này.

“Giết!”

Thiếu nữ váy đen xuất thủ trước, toàn thân phát ra chất độc quỷ dị, má ngọc hiện ra răng nanh độc trùng.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Chẳng mấy chốc.

Trong bầu không khí tràn ngập huyết sắc, một lá bùa rực lửa xuất

hiện giữa không trung, nam tử áo trắng thình lình biến mất trước mắt bao người, một vết tích sót lại cũng không có, tựa hồ như chưa từng xuất hiện.

Cảnh này khiến da đầu những người chứng kiến run lên, toàn thân nổi da gà.

“Cơ cô nương, cẩn thận!”

Tiêu Phàm kêu lên, giọng điệu sắc bén đầy lo lắng.

Lần này thì mọi người đã kịp thời phản ứng, Từ công tử ẩn nấp thân hình, mục tiêu công kích đầu tiên chắc chắn là người mạnh nhất.

Cơ Minh Nguyệt không rõ biểu cảm, từ trong tay váy lấy ra một thanh ngọc kiếm phát sáng long lanh óng ánh.

Bình nguyên lặng ngắt như tờ, không khí như ngưng đọng lại.

Mắt Tiêu Phàm lóe lên ánh bạc, mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh mờ ảo.

“Bên kia, cẩn thận!”

Hắn khàn giọng, dùng hết sức nhắc nhở.

Nhất thời, dường như có một dự cảm bất thường, sắc mặt thiếu nữ váy đen biến đổi, xương sống rét lạnh.

Chương 126: Hai chưởng ép diệt thiên kiêu

Ầm ầm!

Một luồng chân khí huyết sát kinh khủng càn quét, uy lực khổng lồ khiến lòng người lo sợ.

Trời xanh bị huyết quang bao trùm, một chưởng khổng lồ đánh xuống từ không trung.

Đây chính là tinh huyết thiêu đốt!

Phóng thích tiềm năng cực hạn của nhục thân, một chưởng đập nứt đại địa!

Tiếng nổ đùng đoàng không ngừng vang bên tai, các võ giả đứng cách đó hơn bốn mươi mét đều cảm thấy tim gan như muốn nứt vỡ.

Làm sao có thể?

Huyết mạch toàn thân của thiếu nữ váy đen ngưng đọng, nọc độc quanh thân tắc nghẽn đình trệ, khiến cho đàn yêu trùng chiếm cứ thân thể nàng ta phát ra âm thanh mạnh bạo.

Khi đắm chìm trong biển máu cuồn cuộn, từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Phụt!

Máu tươi vẩy ra, thiếu nữ váy đen bị văng ra xa, mặt đất sụt lún, xuất hiện vực sâu to lớn.

Nam tử áo trắng chầm chậm đi ra khỏi màn sương máu, cao cao tại thượng quan sát nàng: “Rất cảm ơn ngươi đã tặng tinh huyết của Huyết Tàm Cổ mẹ trong cơ thể cho ta.”

m thanh lạnh lùng khiến chiến trường lâm vào cảnh vắng lặng đầy chết chóc!

Tất cả mọi người đột nhiên hít sâu một hơi, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi, chấn động mãnh liệt không ngừng!

Thiếu chủ lánh đời của Độn Thế Cốc rơi đài, cả người co giật, máu chảy lênh láng.

Một bàn tay hư ảo đặt trên đỉnh đầu nàng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất để hấp thu tinh huyết, bên trong tinh huyết bao lấy một con cổ trùng đã suy yếu.

Giết!

Tiêu Phàm trở nên khẩn trương, hắn ta không kìm nén được sát ý mà cầm đao chạy nhanh đến.

Nam tử áo trắng mang ra vài món pháp bảo, chắn ngang phía trước, cười lạnh lùng nói: “Đừng vội, rất nhanh sẽ đến lượt ngươi thôi.”

m thanh lạnh lùng khiến người khác kinh sợ, cảm thấy như mình đã rơi vào hầm băng lạnh lẽo.

Tất cả mọi người chứng kiến đều run rẩy, đưa ánh mắt nhìn về phía hố sâu.

Trong chốc lát, linh hồn đều đang run sợ!

Đám người nhìn thấy bộ thi thể khô quắt của thiếu chủ Độn Thế Cốc, không còn một chút tinh huyết còn sót lại.

Toàn thân Tiết Ôn run rẩy, tay chân lạnh buốt, trong lòng có cảm giác may mắn khi còn sống, nhưng sự sợ hãi lại một lần nữa xâm chiếm hắn.

Phù!

Hắn ném ra một phù Tốc Độ, xoay người chạy trốn về hướng xa xa.

Phong thái phóng khoáng, dũng khí trước đó biến mất không còn, nhiệt huyết dâng trào lập tức bị nước lạnh dập tắt, trong lòng hắn chỉ còn sót lại dục vọng cầu sinh mãnh liệt.

Tôn nghiêm, mặt mũi tất cả đều vứt bỏ!

Hắn chỉ cần mạng sống!

Nhưng mà…

“Ta để ngươi đi sao?”

Nam tử áo trắng phát ra giọng nói hời hợt, nửa mái tóc bạc trắng ẩn hiện trong suốt óng ánh.

Một tấm chữ tre huyết sắc ngưng kết giữa không trung, mang theo vạn quân xu thế bay về hướng Tiết Ôn.

Người đọc sách, miệng nói là làm ngay.

Tiết Ôn căn bản không có cách nào mang pháp bảo ra để chống đỡ.

Ầm!

Cả người hắn bị tấm chữ tre đâm xuyên qua, thân thể gãy thành hai đoạn, nội tạng văng khắp nơi.

Ánh mắt hắn tan rã, chỉ còn sót lại sự hối hận mãnh liệt, sau đó ầm vang sụp đổ.

Cuồng phong thổi tan huyết quang, cũng mang đi sinh khí cuối cùng của thiên kiêu Tiết thị.

Cảnh này khiến đám người sợ hãi đến mức nghẹt thở, toàn thân run

rẩy không ngừng.

Mọi người không để ý nam nhân cường thế tuyệt đỉnh này còn có một thân phận khác.

Chính là người đọc sách Thất phẩm đỉnh phong!

Hắn từng lấy một trang [Xuân Thu] ngưng kết thành văn!

Được tưới tiêu dưới ánh sao Văn Khúc !

Được gột rửa bằng thần niệm tiên hiền nho gia!

Rốt cuộc, võ giả Nho đạo khinh khủng đến cỡ nào?

Từ Bắc Vọng chỉ cần một chiêu đã có thể vận dụng được văn khí.

Chỉ cần một chiêu.

Răng rắc…

Vòng tay Địa giai hạ phẩm xuất hiện vết nứt.

Dù đã đánh hỏng pháp bảo, nhưng Tiêu Phàm vẫn nghiêm mặt dữ tợn, khó mà tiếp nhận được sự thật trước mắt.

Vì sao hắn lại có sức mạnh cỡ này!

Sắc mặt đám người trắng bệch, bọn hắn cuối cùng cũng hiểu được thế nào là thiên kiêu sáng chói, là quét ngang cùng thế hệ.

Thậm chí, hiểu được thế nào là không thể dịch lại!

Vị trước mặt này chính là thế hệ trẻ tuổi của đại lục Cửu Châu, không có ai bì nổi!

Khuôn mặt ngờ nghệch của Trần Vô Song giống như bị nước lạnh đổ xuống đầu.

Người nam nhân trước mắt này giống như ngọn núi cao không thể leo hết, vĩnh viễn không nhìn thấy đỉnh.

Bản thân hắn cho rằng đây là một trận chiến không cân sức, Từ Bắc Vọng sẽ bị dằn vặt đến chết.

Nhưng sự thật đã mạnh mẽ tát hắn một cái.

Khi gần tới lúc tuyệt cảnh, Từ Bắc Vọng lật tay hai cái đã trấn sát hai

tên thiên kiêu!

Sau đó, hắn lại tiếp tục chiến đấu.

Ánh mắt đỏ rực lấp loé của hắn khiếp sợ đến cùng cực.

Chân khí huyết sát không ngừng lăn lộn, hai tay hắn nâng lên giữa không trung đem pháp bảo phòng ngự thu hồi lại.

“Công chúa đúng không? Thiếu chủ đúng không? Hôm nay đừng trách ta xuống tay ác độc.”

Sâu trong đôi mắt đỏ như máu của hắn ẩn chứa sự lạnh lùng cùng với sát ý vô biên.

Bầu không khí ở bình nguyên vô cùng khẩn trương.

Uy áp khiếp người của Từ Bắc Vọng Vọng làm cho tất cả mọi người không thở nổi, ấn tượng về hắn trong lòng họ từ đầu đến cuối khó mà phai mờ.

Từ công tử chỉ cần hai chưởng đã có thể giết chết hai thiên kiêu cường đại, phong thái lại ung dung như đang giẫm chết hai con sâu bọ, thực lực mạnh mẽ đến mức khiến người khác phải sợ hãi.

Điều mà tên nam nhân này đang biểu đạt chính là, ‘thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.’

Nhưng đối thủ tiếp theo của hắn là Thánh chủ và Thánh nữ, liệu Từ công tử còn lại mấy phần thắng chứ?

Chương 127: Công chúa đế quốc bị sỉ nhục

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt có chút trầm trọng, năng lực của đối thủ vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

Dường như Từ ác liêu đang nắm giữ bí pháp cấm kị, hắn vừa thiêu đốt tinh huyết, hao tổn thân thế, nhưng lại có thể nhanh chóng khôi phục như cũ.

“Làm sao? Do dự rồi à? Nếu không thì cùng lên đi.”

Từ Bắc Vọng dùng vẻ mặt dửng dưng nhìn hai người.

Vút vút vút.

Dưới sự chứng kiến của vô số võ giả đang kinh hãi, mười mấy gốc linh dược bay lên, Từ Bắc Vọng đưa tay nắm lấy, sau đó trực tiếp nuốt xuống.

Cảnh tượng này khiến đám người đờ đẫn, đầu óc đình trệ.

Rốt cuộc Từ công tử đã tu luyện công pháp uy lực kinh khủng đến nhường nào?

Người bình thường chỉ cần ăn hai gốc linh dược, thân thể tập tức lâm vào nguy kịch.

Mà hắn…

Ầm ầm!

Trong thoáng chốc, khí huyết của nam tử áo trắng đã tăng vọt gấp mấy lần, biển máu ngưng đọng, khí thế kinh khủng như muốn hủy thiên diệt địa.

Điều đáng sợ hơn hết, văn khí mênh mông phát ra ánh sáng bàng bạc lại quét ra một lần nữa.

Chẳng lẽ…

Trong đầu Trần Vô Song nảy ra suy đoán, bản thân hắn cũng phải khiếp sợ bởi ý nghĩ này.

Những người khác dường như cũng đã có cảm giác, chỉ biết quay đầu nhìn nhau để biểu lộ sự khó tin của bản thân.

“Tru!”

Văn khí mênh mông ngưng tụ thành một chưởng về phía Tiêu Phàm.

“Giết!”

Một chưởng khác tạo thành biển máu, khiến huyết khí ngập tràn toàn bộ nơi đây, đánh về phía Cơ Minh Nguyệt.

Một cảnh tuyệt đại vô song như vậy, khiến đám người không khỏi run sợ.

Hai truyền nhân của hai đạo giáo lớn nhất, hai người đứng đầu trong số các thiên kiêu tại đại lục Cửu Châu, nhưng Từ công tử cứ như vậy

mà ra tay đánh một cái!

Đây không phải hắn ta cố tình khinh miệt, mà là vô cùng cường thế, ngạo nghễ không ai sánh bằng

Hoặc là ta chết, hoặc là các ngươi vong!

“Tại sao lại như vậy?”

Tiêu Phàm cảm nhận được sự nhục nhã vô cùng, Liệt Dương hư ảo chấn minh, ánh sáng loá mắt ngập trời, chẳng mấy chốc đã trấn áp được hắn.

Bên phía Cơ Minh Nguyệt, nàng ta vẫn duy trì biểu cảm lạnh lùng, lập tức thi triển kiếm pháp thần thông của Lạc Hà Cung.

Xoẹt!

Điều khiến Cơ Minh Nguyệt kinh hãi nhất chính là, kiếm của nàng ta không thể chém đứt được biển máu, cứ như thể đang chém vào bùn đất, tất cả lực công kích đều bị nuốt trọn.

Huyết quang ngập trời, cuồn cuộn tứ phương, giữa sân biến thành một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là biển máu.

Cho dù các võ giả hóng chuyện đang đứng rất xa, nhưng bản thân mỗi người đều có cảm giác đang bị núi đè, thậm chí có vài người bủn rủn tới mức ngã xuống đất.

Một chưởng huyết quang cuồng bạo bay đến.

Bộp!

Bên trong màn mưa, khí văn xen lẫn một thủ ấn phức tạp của Cơ Minh Nguyệt va chạm kịch liệt cùng với chưởng huyết quang.

Không khí chấn động, sắc mặt nàng nhợt nhạt vài phần.

“Dừng lại!”

Võ giả Đại Càn không nhịn được lên tiếng.

Tiếp nhận một chưởng hư không kinh hoàng như vậy mà không sụp đổ. Không hổ là Thánh nữ Lạc Hà Cung, là hi vọng võ đạo của Hoàng tộc Cơ thị!

“Tốt!”

Tiêu Phàm cực kì phấn chấn, ánh sáng Liệt Dương sau lưng ngưng tụ thành một tòa núi cao, toát ra uy lực vô song, sau đó mạnh mẽ phóng đến chỗ nam tử áo trắng.

Răng rắc…

Văn khí bàng bạc lao nhanh đến khiến người người khác kinh hãi.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Thật mạnh!

Đã rõ ràng thắng bại… Trong đầu tất cả mọi người đều có ý niệm này.

Hai truyền nhân đỉnh cấp liên thủ với nhau, Từ công tử khó mà chống lại được.

Khí tức bên trong cơ thể Tiêu Phàm tiếp tục tăng vọt, đáy mắt hiện lên một sự tự tin không gì địch nổi.

Chỉ cần Cơ cô nương bên kia ngăn chặn đối địch, Từ Bắc Vọng nhất định sẽ chết.

Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, trước người phát ra một tầng huyết sắc.

“Lại thiêu đốt tinh huyết, đúng là kiềm lư cùng tận.”

(*) kiềm lư cùng tận: chỉ người chỉ có chút ít bản lĩnh đã khoe khoang

Tiêu Phàm bày ra vẻ mặt khinh thường, núi cao do ánh sáng hội tụ dường như đã đánh tan văn khí.

Nhưng vào lúc này.

Gừ…

Một tiếng gầm của hung thú viễn cổ vang lên, một đầu Đào Ngột ẩn hiện trong biển máu, nóp phát ra khí tức dũng mãnh khiếp người, quả thực có thể làm đứt đoạn dãy núi.

Gương mặt xinh đẹp của Cơ Minh Nguyệt trở nên gấp gáp thêm mấy phần, một màn mưa xanh thẳm bao quanh nàng, sau đó nhanh chóng ngưng kết thành thủ ấn.

Ầm!

Thiên địa chấn động, chưởng máu mang theo khí tức giết chóc của Đào Ngột đánh tới, không ai có thể thể tưởng tượng được trong đó chứa đựng bao nhiêu sức mạnh.

Răng rắc…

Màn mưa vỡ ra, bọt nước cuồn cuộn.

Váy áo hoa văn Nhật Nguyệt Tinh Hà phát ra hào quang linh động, sau đó bất thình lình xuất hiện một bàn tay.

Chưởng máu đột nhiên nắm chặt, giống như đang nắm lấy hai ngọn núi vậy.

“Ngươi có thích không?”

Nam tử áo trắng lạnh nhạt mở miệng, chân khí huyết sát phun trào một lần nữa.

Bình nguyên trở nên tĩnh mịch quỷ dị.

Cảnh tượng này làm cho vô số người kinh sợ.

Thánh nữ công chúa đế quốc không thể coi thường, vậy mà lại bị Từ Bắc Vọng sỉ nhục trước mặt mọi người.

Hơn nữa còn là một sự nhục nhã trần trụi.

Bờ má của Cơ Minh Nguyệt thoáng chốc đỏ lên, cái tay kia khiến nàng muốn ngừng thở, tâm tình trở nên vô cùng xấu hổ.

“Ta muốn giết ngươi!”

Trong lòng Tiêu Phàm tràn ngập sự phẫn nộ không cam lòng, cảnh tượng này thật sự khiến hắn hận muốn điên lên!

Không một ai trên thế gian này có thể tôn quý hơn Cơ công chúa, vậy mà nàng lại bị tên họ Từ kia làm cho nhục nhã.

“Ta không đồng ý.”

Ầm!

Ánh sáng Liệt Dương hư ảo ngày càng lớn, hùng vĩ mà rộng rãi, hoàn toàn có thể vây khốn văn khí, Tiêu Phàm hận không thể dùng một

chưởng giết chết Từ Bắc Vọng.

Chương 128: Hôm nay là một ngày thu hoạch lớn (1)

“Thích không?”

Từ Bắc Vọng nhe răng cười một tiếng, hắn ta dường như không để ý thế tấn công mãnh liệt ở bên kia, biển máu vẫn đang bao phủ toàn bộ bầu trời.

Một chưởng kia dường như ngưng đọng thành hình dẹp dài.

Toàn thân Cơ Minh Nguyệt lạnh buốt, nàng ta dường như không cảm giác được cơn đau đớn kịch liệt trước ngực mà chỉ thấy xấu hổ ngập tràn.

“Ta hỏi ngươi có thích hay không?”

Một tiếng gào thét nghiêm nghị mang theo sát khí, chưởng máu bốc hơi, hung hăng hướng phía trái tim.

Thoáng chốc xung quanh yên tĩnh trở lại.

Đáy mắt đám người có rung động nồng đậm, công chúa đế quốc vẫn còn bất động sao?

Phụt!

Cơ thể Cơ Minh Nguyệt đột nhiên hiện lên một đóa Thanh Liên đầy quỷ dị, bàn tay chấn động kịch liệt, huyết khí trực tiếp bị hòa tan.

Thanh Liên ngăn cách biển máu cuồn cuộn, nâng Cơ Minh Nguyệt còn đang thất hồn lạc phách lên, màu xanh cánh hoa chậm rãi xoay tròn, sau đó bỏ chạy về nơi xa.

Đám người ngơ ngác xuất thần trước cảnh tượng vừa rồi.

“Đánh cho vui thôi, hiện tại đến lượt ngươi!”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn âm trầm như cũ, huyết khí cuồn cuộn tuôn trào, hắn lao về phía ánh sáng Liệt Dương, từng bước chân giẫm nứt đại địa, đất đai sau lưng hắn toàn bộ sụp xuống.

Gầm!

m thanh Đào Ngột gào rống lại xuất hiện, năng lực kinh hoàng đánh đến Tiêu Phàm.

Mọi người quan sát đều hoảng loạn, huyết khí cuồn cuộn dường như vĩnh viễn không khô cạn.

Đây vẫn còn là người ư?

Ầm ầm!

m thanh đinh tai nhức óc vang lên, một chưởng mạnh mẽ như gió thu quét lá vàng cứ thế đánh tan ánh sáng Liệt Dương, sau đó nện mạnh vào Tiêu Phàm.

Phốc!

Tiêu Phàm lộ ra vẻ mặt cắt không còn giọt máu, xương vai đứt gãy răng rắc, nếu không phải hắn có thể chất mạnh mẽ thì sợ rằng huyết khí kia đã càn quấy bên trong cơ thể rồi.

Tiêu Phàm cứng đờ cả người, hắn ta điên cuồng tìm đường chạy trốn, nếu chậm một giây thì sẽ chịu chết ở nơi này.

Tiêu Phàm thiêu đốt mấy tấm bùa, gương mặt vặn vẹo nhục nhã vô cùng, sau đó biến mất ở bên trong lối đi gần nhất.

“Muốn chạy trốn sao?”

Giọng điệu Từ Bắc Vọng lạnh lùng đến đáng sợ, hắn đi vào thông đạo dưới vô vàn ánh mắt hoảng sợ.

.....

.....

Huyết khí bao phủ thiên địa tiêu tán, khung cảnh bình nguyên điêu tàn.

Khi nhìn vào thông đạo tối tăm ấy, vô số võ giả không ngừng sợ hãi.

Đây quả thực là vén phá thương khung sát tâm!

Chín thông đạo, có bốn thông đạo là tử lộ, Từ công tử vì chém giết địch nhân mà liều mạng như vậy!

Người nam nhân này không biết sợ hãi là gì sap?

Đám võ giả tuổi trẻ nắm chặt tay quyền, máu trong cơ thể nhanh chóng sôi trào!

Bọn hắn vừa chứng kiến một sinh vật kinh khủng đến thế nào chứ?

Một người giao tranh tứ đại thiên kiêu, khiến hai người chết, hai người bỏ chạy

Trận chiến ngày hôm nay, nhất định sẽ giống ôn dịch càn quét đại lục Cửu Châu, dấy lên một hồi phong ba.

Tất cả những người thuộc thế hệ trẻ tuổi sẽ mãi mãi không quên cái tên này.

Từ Bắc Vọng!

Ở trong không gian tối tăm mù mịt tại một đạo quán đơn sơ.

Tiêu Phàm tựa lưng vào vách tường, hối hả sử dụng đan dược để bồi bổ thân thể, vệt máu ở khóe miệng vẫn còn đamg chảy xuống.

Đáy mắt hắn tràn đầy lửa giận, giống như sắp rơi vào trạng thái điên loạn đến nơi.

“A, a…”

Hắn ngẩng đầu gào thét, từng vệt gân xanh hằn rõ trên trán. Hôm nay quả thực là ngày nhục nhã nhất cuộc đời hắn, còn tệ hơn cả việc ẩn nấp ở rể tại Tô gia vậy.

Không chỉ có thánh địa Đại Diễn bị mất mặt, mà hắn còn làm ảnh hưởng tới cả Cơ cô nương thanh tao như tiên, làm cho nàng phải chịu nhục nhã trước mặt mọi người.

“Chỉ trách ta, đều do ta không tốt…”

Ánh mắt Tiêu Phàm tràn đầy sự hối hận, nếu không phải hắn tự cho mình là đúng bố trí âm mưu thì tất cả những chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

“Từ ác liêu, sự nhục nhã ngày hôm nay, ta nhất định sẽ trả lại gấp bội!”

Hắn âm thầm lập lời thề, sau đó lại bất chợt suy nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại của mình.

Từ ác liêu tuy vào cùng một thông đạo với hắn, nhưng may mắn lại rẽ lối sang hướng khác.

Nếu bây giờ hắn không rời đi thì có thể sẽ bị kẻ này đuổi kịp, đến lúc đó mạng sống khó mà bảo toàn được.

Tiêu Phàm lấy một thanh đao màu tuyết trắng từ nhẫn trữ vật ra, thanh đao này là Huyền giai pháp bảo, trên lưỡi đao có hào quang màu đỏ ẩn hiện.

“Sư phụ.”

Hắn cung kính gọi.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt đao bỗng hiện lên một hình bóng mờ ảo, có thể nhìn thấy một nữ tử khoác áo choàng màu đỏ.

Nữ tử này không nói một lời.

Tiêu Phàm cố nuốt sự nghẹn đắng trong cổ họng, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ, người thần thông quảng đại như vậy, chắc hẳn biết rất rõ di tích của Mê Ly Chi Vực, người có thể giúp đệ tử…”

Hắn chỉ nói một nửa rồi ngừng.

Tàn hồn phiêu độ nói với âm thanh lạnh băng: “Biểu hiện của ngươi khiến ta vô cùng thất vọng.”

Tiêu Phàm chán nản cúi đầu: “Là đệ tử vô dụng.”

“Vô dụng?”

Nữ tử váy đỏ không chút lưu tình nói: “Nếu so sánh ngươi và Từ Bắc Vọng với nhau, thì đôi bên có sự chênh lệch rất lớn, hắn mới chính là người có thể đứng trên đỉnh cao nhất của Cửu Châu.”

Âm thanh rơi xuống, Tiêu Phàm nắm chặt bàn tay, móng tay bấm sâu vào da thịt, khuôn mặt cũng dần trở nên lạnh lùng.

Nếu như người khác nói câu nói này, hắn sẽ cười trừ và tiếp tục nhẫn nại. Nhưng đây lại là những lời nói từ sư phụ hắn, Tiêu Phàm cảm thấy tôn nghiêm của mình bị chà đạp.

“Ai…”

Bóng hình đó lặng lẽ thở dài, cảm xúc trong mắt có chút phức tạp.

Chương 129: Hôm nay là một ngày thu hoạch lớn (2)

Nữ tử váy đỏ là một sợi tàn hồn sống chui lủi ở nhân gian, được gửi nuôi tại thanh trường đao.

Về sau được Tiêu Phàm tìm ra, nhờ vào công sức nuôi dưỡng của hắn mà linh hồn nàng dần thức tỉnh lại.

Chính vì muốn đền đáp ơn nghĩa, nàng mới nhận Têu Phàm làm đồ đệ, dùng hết sức mình giúp hắn tu hành.

“Sư phụ, thiên phú của Từ ác liêu kém xa ta.”

Tiêu Phàm cắn chặt răng nói, giọng điệu như muốn tranh luận.

Nữ tử váy đỏ dừng lại đôi chút, rồi thản nhiên nói: “Được rồi, ta không muốn đả kích ngươi thêm nữa.”

Nếu không phải có tình thầy trò ràng buộc, nếu có cơ hội lựa chọn lần nữa, thì nàng chắc chắn sẽ chọn đi theo Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng tuy còn trẻ nhưng lạnh lùng vô tình, ý chí mạnh mẽ, là người có thể bước lên trên những chồng xương trắng, tiến bước tới đỉnh Cửu Châu, nơi mà linh lực càng ngày càng khan hiếm.

Đến lúc đó, nàng cũng sẽ có cơ hội đúc lại thân thể, tìm ra con đường mới cho mình.

Đáy mắt Tiêu Phàm hiện lên ngọn lửa ghen tị, trái tim trong nháy mắt cảm thấy đau đớn.

Sau khi ở chung nhiều năm với nhau, hắn thừa nhận bản thân mình có loại tình cảm khó nói lên lời với sư phụ.

Nhưng bây giờ sư phụ hắn lại không ngừng khen ngợi Từ ác liêu, chuyện này đối với hắn mà nói giống như là xát muối vào vết thương vậy!

“Được rồi, chủ nhân nơi này là Cửu Chỉ Đạo Cô, sống cùng thời đại với ta.”

“Chín tầng di tích thật ra là chín ngón tay của nàng ấy.”

“Ở giữa ngón tay có một lối đi, nơi có thể che giấu khí tức. Chỉ cần đi qua cái khe đó là sẽ thoát khỏi di tích này.”

Nữ tử váy đỏ biểu lộ sự hờ hững, tàn hồn dần dần tan biến trên mặt đao.

Tiêu Phàm cố gắng khôi phục cảm xúc, cung kính hỏi: “Sư phụ, vì sao đệ tử không thể sử dụng bùa dịch chuyển?”

Một tiếng nói yếu ớt phát ra: “Trong khu di tích này vẫn còn nguyên lực của Cửu Chỉ Đạo Cô.”

Sau đó sắc hồng trên lưỡi đao cũng biến mất hoàn toàn.

Vẻ mặt Tiêu Phàm dịu đi đôi chút, ý thức hoàn toàn tiến vào nhẫn trữ vật, muốn mang tất cả đan dược trị thương ra.

Đột nhiên, hắn cảm thấy như có sấm sét giữa trời quang.

Gương mặt bỗng chốc cứng đờ, giống như hồn bay phách lạc vậy: “Bùa dịch chuyển và máu giao long của ta đâu rồi…”

…

…

Núi non chập chùng, cây cổ thụ cao lớn che cả bầu trời.

Một nam tử áo trắng tựa lưng vào cây cổ thụ, sắc mặt tái nhợt.

Mặc dù đã ăn Huyết Tàm Cổ mẹ để bồi bổ khí huyết, nhưng việc cố tình đốt đi tinh huyết vẫn sẽ để lại di chứng cho cơ thể của Từ Bắc Vọng.

Cho dù giờ phút này, hắn có mệt đến nỗi không chịu nổi thì trong mắt vẫn có ý cười.

Đối với người được ông trời ưu ái, thì thông đạo hắn bước vào chắc chắn sẽ không phải là ngõ cụt.

Hắn tiến vào thông đạo rồi đánh Tiêu ở rể một chưởng, hệ thống ngay lập tức cướp được bốn món bảo vật.

[Một lá bùa dịch chuyển.]

[Một chìa khóa thần bí.]

[Một bí tịch đồng thuật.]

Cuối cùng chính là [một giọt máu giao long.]

Từ Bắc Vọng ngắm nghía bình máu, vẻ mặt hiện rõ sự thỏa mãn.

Không hổ danh là thiên mệnh chi tử, máu giao long đâu chỉ là báu vật bình thường? Đây chính là bảo vật vô giá được mọi người tranh đoạt trong Niết Bàn cấp hai.

“Đáng tiếc, mình vẫn để Cơ Minh Nguyệt chạy mất.”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng lạnh hẳn đi, một chưởng vừa rồi mang theo ý định giết không tha.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được có khí tức của ai đó ở phía sau, thân thể bỗng chốc trở nên căng thẳng, giống như nổi gai ở trên lưng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang vọng, một dáng người nhỏ bé hiện ra trong tầm mắt.

Tiểu La Lỵ khẽ chớp chớp đôi mắt đen lấp lánh như trân châu, bàn tay nắm chặt góc váy, cất giọng nói: “Ca ca, ta… ta không có ác ý đâu.”

Từ Bắc Vọng híp mắt lại, bỗng dưng mỉm cười nói: “Sở dĩ ngươi có thể tìm thấy ta, là vì lần theo mùi máu của giao long đúng không?”

Gương mặt Tiểu La Lỵ khẽ biến sắc, cảnh giác nhìn hắn.

Từ Bắc Vọng ‘a’ lên một tiếng, sau đó đứng dậy chậm rãi bước đi.

Nguyên nhân của vấn đề xem như đã hiểu rõ.

Mặc dù trên người Tiêu chạn vương có máu của giao long, nhưng đây lại là Mê Ly Chi Vực, và nó có thể trấn áp chân khí, hồ yêu này không biết rõ thực lực của hắn nên không dám cướp, cho nên chỉ có thể bám đuôi Tiêu ở rể suốt cả một đoạn đường.

Hiện tại, người nắm giữ bình máu đã thay đổi, nên Tiểu La Lỵ này cũng không thèm đi theo Tiêu chạn vương nữa.

“Ca ca, người cho ta bình máu đó có được không?”

Tiểu La Lỵ lên tiếng thừa nhận, giọng nói vô cùng mềm mại, đáng yêu.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, sau đó đột nhiên mở bình máu ra, mùi máu lan tỏa khắp nơi.

Ầm!

Sắc mặt và thân hình đáng yêu của Tiểu La Lỵ khẽ thay đổi, yêu khí nhập tràn xung quanh.

Trước mắt hắn bỗng xuất hiện một con hồ ly màu bạc, bốn cái đuôi mềm mại giống đuôi Khổng Tước đang xòe ra, đẹp rực rỡ.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không biến đổi, hắn trực tiếp uống luôn bình máu.

Ánh mắt hồ yêu bốn đuôi ngạc nhiên sững sờ, giọng the thé nói: "Ngươi không sợ cơ thể mình sẽ phát nổ ư?"

Vù vù!

Máu của giao long xuất hiện trên đỉnh đầu Từ Bắc Vọng, hắn nói một cách tùy ý: "Ta tự có cách sử dụng nó, nếu không phải do ta tự nguyện, thì cho dù có chết ta cũng sẽ không để lọt một giọt máu nào ra bên ngoài cả."

Hồ ly thở dài một hơi, ngạc nhiên nhìn hắn bằng đôi mắt ầng ậc nước: "Ngươi… Ngươi muốn như thế nào, thật đáng ghét."

Từ Bắc Vọng không quan tâm trò tỏ vẻ đáng yêu này, hắn lạnh lùng hỏi lại: "Ngươi muốn máu của giao long làm gì?"

Hồ ly biến lại về hình dạng Tiểu La Lỵ, vẻ mặt méo xệch thể hiện sự đáng thương.

Nàng không thể giở trò trước mặt người này.

Hơn nữa, năng lực của nàng cũng bị giới hạn do nguyên lực của Mê Ly Chi Vực, nàng đánh không lại hắn.

Nếu áp dụng phương thức quyến rũ, thì chẳng khác nào biểu diễn trước tảng đá.

Nàng đã chứng kiến toàn bộ cuộc chiến đấu, đương nhiên biết rất rõ thủ đoạn tàn nhẫn của Từ ác liêu.

"Nói đi, biết đâu ta có thể giúp được ngươi."

Từ Bắc Vọng bình tĩnh hỏi.

Trong lòng hắn có một dự cảm mãnh liệt, hôm nay là một ngày thu hoạch lớn!

Chương 130: Có gì mà không dám lập lời thề? (1)

Dãy núi bao phủ trong màn sương mù dày đặc.

Người và hồ ly đang đứng đối mặt với nhau.

Sau một hồi giằng co, Tiểu La Lỵ nhẹ nhàng tiến lên một bước, đột nhiên nắm lấy tay nam tử áo trắng, ngẩng đầu nghiêm túc nói: "Ca ca, chỉ cần đưa máu giao long cho ta thì ngươi muốn gì cũng được."

Nàng vừa quyến rũ vừa rụt rè, phong thái quả thật động lòng người. Sau đó, nàng lại vừa xấu hổ vừa hờn dỗi, chủ động tiếp xúc cơ thể để bắt đầu dùng phép mê hoặc. Ánh mắt Từ Bắc Vọng trở nên đờ đẫn, đó là cảm giác gì vậy?

Giống như ngươi đang xem một bộ phim hành động gay cấn, thì nhân vật nữ chính cách một màn hình đột nhiên lẩm bẩm tên của ngươi: "Vẫn chưa đủ, ngươi qua đây đi."

Rất nhanh sau đó, thần trí của hắn đã rõ ràng trở lại.

Lụa đen của nương nương còn hấp dẫn hơn cả triệu lần.

Tiểu La Lỵ trước mặt này, nếu nàng ta bị đánh một quyền, chắc sẽ khóc thút thít lâu lắm đây?

Nhận thấy sự thay đổi của người bên cạnh, vẻ mặt ngại ngùng của Tiểu La Lỵ đột nhiên đông cứng lại, nàng sững sờ nói: "Ca ca, ta… ta không đẹp sao?"

Từ Bắc Vọng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, cau mày nói: "Xin lỗi, ta không có hứng thú với nữ nhân."

Ngoại trừ Lão Đại.

Kế sách cẩn trọng e dè hết tác dụng, Tiểu La Lỵ tuyệt vọng ai oán, âm thanh từ mềm mại chuyển sang lạnh lẽo: "Ngươi nhất định phải làm kẻ thù với Hồ tộc sao?"

Ngay lập tức, vẻ mặt Từ Bắc Vọng trở nên u ám, khí huyết ngập trời.

Mặc dù đã nghe câu nói này rất nhiều lần, nhưng mỗi một lần thì hắn vẫn không thể ngăn được sát ý.

Biển máu cuộn trào, Tiểu La Lỵ như bị rơi vào hố băng, nàng nhanh chóng lùi lại mấy bước, uất ức nói: “Ca ca, ta chỉ đùa một chút thôi.”

Nàng không thể không khuất phục, ở trong địa phận Mê Ly Chi Vực, tên khốn trước mắt này gần như là bất khả chiến bại.

Từ Bắc Vọng nhìn nàng mấy giây, nghiêm túc nói: “Ngoại giới đồn rằng, Hồ tộc có một con hồ ly sáu đuôi được sinh ra, nàng ta chắc chắn ở đây.”

Mặc dù chỉ là suy đoán nhưng giọng điệu của hắn rất chắc chắn.

Sắc mặt Tiểu La Lỵ đột ngột thay đổi, nàng im lặng không phủ nhận.

“Đưa ta đi nhìn xem.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười.

Trong lòng Tiểu La Lỵ vô cùng kinh hãi, nàng biết người nam nhân tuấn mỹ có nụ cười trên môi này còn đáng sợ hơn cả La Sát.

Nhưng trong tay hắn đang nắm máu giao long, nàng không thể trở mặt được.

Ba ngày sau, Từ Bắc Vọng đi theo Tiểu La Lỵ vào một quảng trường rộng rãi.

Một ngôi chùa cổ kính tọa lạc ở trung tâm, cánh cổng hoen gỉ có khắc chín pho tượng đạo sĩ đứng trên tòa sen. Mỗi đạo sĩ có đeo mâm tròn trên lưng, trên mâm có Tân Hoả, ngoài ta, hai bên đạo sĩ còn có đạo đồng đầu người thân chim đứng hầu bên cạnh.

Tất cả các hình ảnh này đều đỏ rực, giống như một đống lửa đang hừng hực cháy.

Một con quái vật hung dữ với thân hình màu xám nhạt thấp thoáng trong khoảng không, hình dáng của nó giống như một con bò, nhưng không có sừng mà chỉ có một chân, bộ dạng đang lao đến điên cuồng trong cơn bão sấm sét.

“Quỳ Ngưu…”

Trong mắt Từ Bắc Vọng tràn đầy kinh hãi.

Nó là một trong mười thần thú lớn thời viễn cổ, nổi tiếng ngang với Đào Ngột.

Khi hắn đi vào cổng, cảnh tượng trước mắt khiến hắn sinh ra ghen tị hiếm thấy.

Một con hồ ly nhỏ toàn thân trắng muốt nằm ngủ trên đài ngọc, bộ lông mảnh mai óng mượt sáng rực rỡ, sáu cái đuôi xinh xắn cuộn tròn lại.

“Nó đã uống máu của Quỳ Ngưu…”

Từ Bắc Vọng nhìn về phía La Lỵ thì thấy nàng ta có vẻ cảnh giác.

Thì ra là thế.

Yêu thú dùng huyết thống để phân chia cấp bậc.

Rồng và Phượng Hoàng là cao cấp nhất.

Quỳ Ngưu, Đào Ngột đứng thứ hai.

Giao long là sự lai tạp giữa rồng và rắn nên máu của nó đứng hai.

Trong tình huống này, hắn là yêu hồ sáu đuôi đã uống quá nhiều máu của Quỳ Ngưu nên dẫn đến hôn mê.

Muốn tỉnh lại thì phải pha loãng máu, mà máu của giao long chính là biện pháp pha loãng tốt nhất.

“Ta là người mềm lòng, tuyệt đối không thể nhìn thấy cảnh này.”

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng, bóng người bay đến đài ngọc trong chớp mắt.

Sau đó, hắn đặt tay lên đầu hồ ly, nhanh chóng thi triển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Bùm!

“Dừng lại!”

Tiểu La Lỵ như bị sét đánh, toàn thân phát ra ánh sáng mênh mông, nàng ta hoá thành một ngọn lửa bay về phía Từ Bắc Vọng.

Ầm!

Một chưởng đánh ra, va chạm kịch liệt khiến cho màn sương máu chấn động.

“Nó không chịu nổi, để ta tiếp nhận cực khổ thay nó.”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút cảm xúc, năm ngón tay như móng vuốt nhắm ngay huyệt Khiếu trên đầu.

“Đừng!”

Tiểu La Lỵ hét lên thảm thiết, ánh lửa rực cháy.

Đột nhiên, Từ Bắc Vọng dừng lại và rơi vào hỗn loạn.

Chưa hỏi qua ý kiến của Lão Đại mà đã làm thế này thì liệu có được không?

Cho dù hắn có phản bội thiên hạ, cũng không dám làm trái lời lão đại tôn kính. Thôi bỏ đi, tạm thời kìm hãm sự cám dỗ từ máu Quỳ Ngưu đã.

Hắn từ từ thu tay lại, trừng mắt nhìn Tiểu La Lỵ rồi nghiêm nghị nói: “Hỗn xược, ngươi làm cái gì vậy? Ta đang kiểm tra cơ thể giúp nó.”

Tiểu La Lỵ sững người tại chỗ, khuôn mặt trắng bệch dần khôi phục huyết sắc, nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ.

Từ Bắc Vọng chắp tay đi đi lại lại trong màn sương máu, chậm rãi nói: “Ta có thể đưa máu Giao long cho ngươi nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Tiểu La Lỵ thốt lên.

Từ Bắc Vọng nhìn nàng chằm chằm, cười: “Rất đơn giản, ngươi theo ta đến kinh thành Đại Càn một chuyến.”

“Không được.”

Tiểu La Lỵ dứt khoát từ chối. Tên khốn này chắc chắn đang có âm mưu gì đó.

Chương 131: Có gì mà không dám lập lời thề? (2)

Từ Bắc Vọng gật đầu: “Vậy thì không có gì để nói nữa.”

Một lúc sau, hắn nói đầy ẩn ý: “Ta đoán là ngươi đã bí mật trốn khỏi tộc hồ ly, không sợ ta nói ra chuyện này sao? Đến lúc đó, những kẻ thèm yêu hồ sáu đuôi đều sẽ đuổi đến Mê Ly Chi Vực.”

Giọng nói rơi xuống, Tiểu La Lỵ lạnh lùng nhìn hắn.

Bầu không khí lại trở nên đông cứng.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hắn, Tiểu La Lỵ phá vỡ sự im lặng: “Trừ khi ngươi thề!”

Trong lúc đang nói chuyện, trong tay nàng xuất hiện một miếng quy phù màu ngọc bích, một luồng ánh sáng mênh mông tràn ra, phù văn lập lòe, khí thế thần bí thấu tận trời xanh.

Từ Bắc Vọng nheo mắt nói một cách bình tĩnh: “Từ Bắc Vọng ta là người ngay thẳng, có gì mà không dám thề chứ?”

“Chỉ cần hai người các ngươi cùng ta vào đến kinh thành, ta sẽ ngay lập tức tặng máu giao long cho các ngươi.”

Hắn nhìn thẳng vào quy phù không chút sợ hãi thề: “Nếu làm trái lời thề, Từ Bắc Vọng ta tình nguyện bị thiên đạo tước đi vận may!”

Bùm!

Phù văn trên tấm phù kêu vù vù, từng ký tự quỷ dị bay xung quanh áo choàng trắng rất nhanh liền biến mất.

Cơ thể đang căng cứng của Tiểu La Lỵ dần được thả lỏng, hừ hừ nói: “Coi như ngươi có khí phách.”

Mặc dù không dùng tính mạng để lập lời thề, nhưng ở đại lục Cửu Châu này, mất đi vận may không khác gì với cái chết, người mang xui xẻo thì nửa bước cũng khó đi. Hơn nữa, đối với người kiêu ngạo như hắn, nếu như không phải có trời cao phù hộ thì làm sao có thể trấn áp thiên kiêu thuộc thế hệ trẻ?

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút thay đổi, bình tĩnh hỏi: “Như vậy được chưa?”

Tiểu La Lỵ vung vẩy nắm tay nhỏ, buồn rầu ‘ừ’ một tiếng. Sở dĩ đồng ý với hắn vì các nàng vẫn còn có át chủ bài bảo vệ tính mạng. Bất kể gặp phải tình huống khó khăn nào, chỉ cần hai tỉ muội bằng lòng, bọn họ đốt đi cái đuôi là có thể vượt qua bí cảnh mà sống sót, nhưng

cái giá phải trả quá lớn, nên không đến bước đường cùng thì sẽ không sử dụng.

Trên mặt Từ Bắc Vọng hiện lên một nụ cười ấm áp, dịu dàng hỏi: "Các ngươi tên gì?"

Tiểu La Lỵ chu môi: "Ta tên Du Vũ, muội muội ta là Du Á."

Du Á?

Từ Bắc Vọng tò mò hỏi: "Không có họ sao?"

Con quỷ khó ưa này không thông minh cho lắm, Tiểu La Lỵ đảo mắt nói: "Đương nhiên họ Hồ."

Hoàn thành nhiệm vụ lão đại giao, Từ Bắc Vọng vui vẻ nghĩ thầm.

Nếu như Từ Bắc Vọng ta không xuất hiện, vậy không phải tên Tiêu chạn vương hưởng tiện nghi sao?

Theo như mấy tình tiết máu chó, sau khi hắn thuyết phục được Tiểu La Lỵ ngu ngốc, tiếp đó sẽ thu phục được yêu hồ sáu đuôi, rất có thể còn phát triển thành một đoạn tình cảm giữa người và yêu.

Tiêu chạn vương rất có thể sẽ bắt được chị vợ hiền lành trước mặt này. Đợi đến khi hai tỉ muội đều ngã vào lòng, Tiêu chạn vương cười gian xảo một tiếng ở Cửu Châu…

Tiểu La Lỵ từ từ nhắm hai mắt lại, một luồng ánh sáng màu bạc loé lên, yêu hồ sáu đuôi trên đài ngọc biến mất trong nháy mắt.

Nàng xắn tay áo lên chỉ vào đồ án hồ ly sáu đuôi trên cánh tay trắng nõn của mình, hất cằm nói: "Chỉ cần Du Á còn ở chỗ ta thì ngươi đừng hòng đụng vào nàng."

Từ Bắc Vọng không phản bác lại, nhìn hoa văn màu hồng trên đồ án, trêu chọc hỏi: "Đây là cái gì?"

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu La Lỵ ửng hồng, lan đến sau tai và cổ, giống như quả anh đào chín mọng.

Từ Bắc Vọng nhìn xung quanh, hắn không có ý định tìm báu vật nữa. Người không có may mắn, thì dù có tìm cả đời cũng không tìm thấy một gốc linh thảo mười năm tuổi, cần gì phải lãng phí thời gian.

"Làm thế nào để ra ngoài?"

Hắn hỏi.

Thế giới bên ngoài Mê Ly Chi Vực là biển người mênh mông.

Vô số võ giả nhìn nam tử áo trắng như tuyết với ánh mắt vô cùng sùng bái và tôn kính.

Trong mắt họ, hắn ta đích thị là vương giả bất khả chiến bại của thế hệ trẻ tuổi! Danh xứng với thực là người đứng trên đỉnh của lục địa Cửu Châu, gây chấn động thế giới!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng hờ hững, hắn đặt chân lên phi thuyền, mái tóc dài đen trắng tung bay, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều lộ ra ý vị siêu phàm thoát tục.

Tiểu La Lỵ Du Vũ lấy ra một chiếc đàn bay từ trong túi trữ vật, đi sau hắn ta với cái miệng ủ rũ.

“Cung tiễn Từ công tử!”

“Cũng tiễn Từ công tử!”

“...”

Tiếng kinh hô tại Mê Ly Chi Vực vang vọng như tiếng sấm, vang dội cả bầu trời.

Bỗng nhiên, đất trời truyền đến một sự rung động, sương mù xám xịt bao phủ, bầu trời bỗng chốc tối sầm lại.

Xoẹt!

Một thanh kiếm trải dài trên bầu trời, mang theo uy lực kinh người, lóe ra kiếm quang, quét về phía phi thuyền màu tím.

Bùm!

Phi thuyền màu tím bị sóng khí thổi bay, nam tử áo trắng rơi ra ngoài. Cảnh tượng này đã khiến vô số người kinh ngạc.

“Từ! Bắc! Vọng! Ngươi dám giết con gái của ta, nợ máu phải trả bằng máu!”

Tiếng gầm đầy lạnh lẽo vang khắp đất trời, bước ra một nam nhân trung niên từ trong sương mù xám xịt, ông ta mặc áo choàng xanh viền vàng, trước ngực có thuê hoa văn hai con rắn giao vào nhau.

Lúc này, đôi mắt của ông ta đỏ rực như ma trơi, sát khí bộc phát kinh người và chấn động!

Trong phút chốc, hô hấp của đám người như bị đè nén, huyết mạch sắp nổ tung, linh hồn bị đông cứng rồi nứt vỡ . Dưới áp lực kinh hoàng này, bọn họ đứng không vững, không khỏi rùng mình quỳ xuống.

Chương 132: Kinh thành Đại Càn rung động

“Lão phu muốn thiêu đốt thân thể của ngươi, hủy diệt tinh thần ngươi, dập tắt oán khí của ngươi, cho ngươi biết tuyệt vọng là gì!”

Thanh kiếm khổng lồ không ngừng kêu vang, khuôn mặt của nam nhân càng thêm dữ tợn.

Nữ nhi của ông ta là sự kiêu ngạo mà Độn Thế Cốc gửi gắm kỳ vọng, vậy mà lại chết trên tay Từ Bắc Vọng, trở thành một cái xác khô thê thảm.

Ông hận.

Nỗi đau mất con đủ để nuốt chửng mọi lý trí, cho nên ông ta đã hoàn toàn phát điên!

Máu tằm cổ bị cướp mất sao Độn Thế Cốc có thể dễ dàng tha thứ?

Nhưng Thiếu Cốc Chủ vừa mới thức tỉnh Tiên Thiên Độc Thể, nhưng lại bị giết một cách tàn nhẫn trong tay Từ Bắc Vọng, điều này đã hoàn toàn chạm đến ranh giới cuối cùng của Độn Thế Cốc.

Từ phía xa, Từ Bắc Vọng bị thương nặng ngã xuống đất, áo trắng nhuộm đỏ, vẻ mặt hắn ta vô cùng u ám, lạnh lùng nói: “Người như ngươi có thể giết chết ta sao?”

Bùm!

Sương mù xám xịt hỗn loạn tràn ngập không trung, thiên địa mơ hồ vang lên những tiếng tế tự, đó chính là âm thanh của pháp tắc và đạo môn.

Cốc chủ Độn Thế Cốc lạnh lùng nhìn xuống, hơi thở của hắn giống như thần thánh từ thời viễn cổ: “Thứ sâu kiến chó cậy gần nhà, gà

cậy gần chuồng, ngươi cho rằng Đệ Ngũ Ma Đầu có thể một tay che trời? Dám dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết con gái ta, thù này nếu không báo, ta còn mặt mũi nào mà đặt chân trên đại lục Cửu Châu nữa!"

Giọng nói phẫn nộ gần như gào thét rơi xuống, hắn giơ tay vẫy ra sương mù màu xám, từng tấc đất đều bị phong tỏa. Từng đạo phù văn đan xen rơi xuống, toát ra sức mạnh khủng khiếp.

Không phải Độn Thế Cốc không kiêng dè Đệ Ngũ Ma Đầu nhưng hắn nghi ngờ Từ Bắc Vọng đang cố ý giả mạo thanh thế của mình.

Nếu hắn thật sự là tâm phúc thân tín thì Đệ Ngũ Ma Đầu đã cho người đến cứu hắn. Nhưng người đâu?

Ở khu vực này, căn bản là không có khí tức Tông Sư trở lên. Huống hồ, Từ Bắc Vọng là người ra tay trước, Độn Thế Cốc báo thù là lẽ đương nhiên, nói ra ngoài cũng không sợ bị chỉ trích.

Giờ phút này, máu của vô số người trong Mê Ly Chi Vực gần như đông đặc lại, ai nấy đều hoàn toàn chấn động.

Bọn họ lờ mờ cảm nhận được đây không phải chỉ là khí tức của Đại Tông Sư.

Chẳng lẽ là cảnh giới Niết Bàn cấp hai?

Sắc mặt Du Vũ tái nhợt, đôi môi mỏng run rẩy, sự hối hận vô hạn quét qua toàn thân.

"Chém."

Thanh kiếm khổng lồ được bao phủ bởi khí xám với sức mạnh đáng sợ, nó lao xuống phía người áo choàng trắng.

Bốn phía dường như im lặng trong giây lát. Cảnh tượng dừng lại đột ngột!

Trái tim của đám đông như bị một bàn tay nắm chặt, hoàn toàn không thở nổi. Nếu không phải được tận mắt chứng kiến, không ai có thể tin được việc cường giả Niết Bàn lại hạ mình chặn giết bên ngoài Mê Ly Chi Vực chứ.

Nam nhân trẻ tuổi đầy tài năng và mạnh mẽ đáng kinh ngạc này sắp phải chết sao?

Thân thể của Từ Bắc Vọng đang bị giam cầm, hắn không còn chút

sức phản kháng nào trước quy luật của trời đất .

Hắn sắp rơi vào vực sâu vạn trượng, khả năng sống sót duy nhất chính là lá bùa dịch chuyển kia.

“Khâm Khâm, cha thay con báo thù đây!”

Nam nhân trung niên dữ tợn cười lớn, thanh kiếm khổng lồ mang theo từng đợt sóng màu xám chém xuống, giống như có thể đánh tan khoảng không.

m thanh ầm ầm vang vọng, lỗ tai của võ giả ở ngoài mấy trăm mét ù lên, không thể nghe thấy gì.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, sương mù màu xám trong hư không nứt ra, một lỗ xoáy màu vàng xuất hiện trong thế giới màu xám phi thường mơ màng.

Vòng xoáy cuốn nam tử áo trắng vào trong, Tiểu La Lỵ bên cạnh cũng theo đó mà biến mất.

Bùm!

Thanh kiếm khổng lồ đáng sợ chém vào cửa hang, khoảng không rung chuyển rồi nhanh chóng trở lại yên ổn. Mọi người đều bị sốc khi chứng kiến tất cả những điều này.

Bị chôn vùi thành bột mịn rồi? Hay là đã bỏ chạy?

A!

Vẻ mặt của nam nhân trung niên biểu lộ không thể tin được, hắn phát ra một tiếng gầm không cam lòng, các cơ trên mặt không ngừng co giật, hàm răng phát ra tiếng ‘cót két’. Bóng người bước vào khoảng không, biến mất khỏi nơi truy sát này.

Sáng sớm, tại hoàng thành Từ Thiên Môn.

Văn võ bá quan trật tự xếp hàng chờ lên triều.

“Bảng xếp hạng Thanh Vân đã thay đổi và không có tên Từ Bắc Vọng trên đó.”

Các quan viên đưa ra một chủ đề nóng ở kinh thành. Nghe vậy, tất cả các quan đại thần đều im lặng và sợ hãi.

Có phải là mất tư cách vào danh sách không? Không, chắc là bảng

Thanh Vân không chứa nổi Từ Bắc Vọng!

Bất cứ ai biết một chút chuyện bên trong đều biết rằng, mỗi lần trước khi thiền viện mở ra, đều có một danh sách Thiên Bảng tiềm ẩn.

Từ Bắc Vọng chắc chắn được xếp vào bên trong Thiên Bảng. Trong số tất cả thiên tài tiềm ẩn, hắn đã là một trong ba mươi sáu người mạnh nhất tại đại lục Cửu Châu.

Mê Ly Chi Vực truyền đến một tin tức vô cùng bất ngờ, nó như thiên thạch rơi xuống biển sâu làm sóng biển dâng cao tận trời. Kinh thành cũng dấy lên một làn sóng vô biên, bản lĩnh mạnh mẽ của Từ Bắc Vọng lại lần nữa gây chấn động cả triều đình.

Một mình chống lại bốn thiên kiêu vĩ đại! Trong đó có hai người là truyền nhân của đạo giáo hàng đầu, người có Thánh thể đặc biệt.

Vầng trăng sáng của hoàng gia, viên ngọc trong lòng bàn tay Cơ thị đã bị sỉ nhục trước mặt mọi người!

Chương 133: Đệ Ngũ Cẩm Sương tức giận

Các lão Tiết Kính Huyền cúi đầu, thái dương nổi đầy gân xanh, lửa giận đầy người không có chỗ phát tiết, nhẫn nhịn đến run rẩy cả gò má.

Ánh mắt quần thần đánh giá hắn, trong lòng không khỏi mặc niệm thay nhà họ Tiết.

Công chúa điện hạ nhờ vào Thánh Giai Thành Liên mà tránh được một kiếp, nhưng vị thiên tài của nhà họ Tiết kia không có may mắn như vậy, nghe nói thi cốt đã bị chó hoang tha mất rồi.

“Thực lực bất khả chiến bại, đè bẹp đối thủ cùng thế hệ, tái hiện vinh quang của Hoàng gia, một vầng trăng sáng có thể nhấn chìm ánh sáng đom đóm không?”

“Xem ra có tiếng không có miếng, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Quan viên bên phía Hoàng Hậu không kiêng nể gì mà mỉm cười đầy chế nhạo, đồng thời không hề che giấu sự mỉa mai trong lời nói.

Vốn dĩ bọn họ canh cánh trong lòng chuyện Vũ Quân Cơ, người được mệnh danh là chủng hổ đã bị đánh bại chỉ trong một chiêu, mặt mũi mất sạch sẽ không còn chút nào.

Hiện tại trong lòng đã cân bằng, công chúa Cơ gia càng thêm không chịu nổi, không nói đến thực lực bị nghiền ép, ngay cà tôn nghiêm cũng không còn.

Nghe vậy, quan viên bên đảng bảo hàng đỏ bừng mặt, làn sóng phẫn nộ không ngừng dâng lên trong lòng.

Khuôn mặt của đám người này thật đáng ghét. Cả hai bên đều thua trong tay Từ Bắc Vọng, chẳng lẽ chủng hổ lại thua một cách vẻ vang sao?

Những đại thần còn lại cảm xúc phức tạp, mới qua một thời gian ngắn mà Từ Bắc Vọng đã tiến bộ như vậy, còn ai trong thế hệ trẻ tuổi có thể dập tắt sự kiêu ngạo của hắn chứ?

Keng…

Lúc này tiếng chuông và tiếng trống ở tháp canh vang lên, quần thần thu hồi suy nghĩ, đi về phía điện Kim Loan.

Tại phòng bếp Thái Sơ Cung.

Một đôi chân ngọc ngà đang dẫm lên tấm thảm trắng như tuyết. Con mèo mập mạp dùng móng vuốt tự nắm lấy lỗ tai mình rồi quay mặt vào tường hối lỗi, cảm thấy thật uất ức.

Nữ nhân mặc váy tím nhìn chằm chằm bát đũa trước mặt mình, âm thanh lạnh lùng nói: “Hắn thả gia vị theo trình tự này?”

Hai mắt con mèo mập mạp đẫm lệ, muốn kêu meo meo nhưng lại thôi.

Ta… Ta quên mất rồi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhíu mày, cùng một nguyên liệu, tại sao bản cung lại không thể làm ra được mùi vị đó?

“Tiếp tục!”

Con mèo mập mạp kêu rên một tiếng, cúi xuống bếp, hai má ửng hồng phun ra lửa. Đệ Ngũ Cẩm Sương bước đi thong thả hai bước, như cảm nhận được gì đó, cả người nàng đột nhiên biến mất.

Tại bậc thềm trong điện Dao Quang. Ngư công công cúi thấp đầu, dùng hai tay dâng lên một cuốn sách bằng lụa.

Trong khoảnh khắc đó, xung quanh bao trùm trong một cơn lạnh thấu xương, đôi mắt xanh lam của Đệ Ngũ Cẩm Sương đầy lạnh lẽo, giống như một tảng băng vạn năm không tan.

“Độn Thế Cốc, chó gà cũng không tha!”

Vừa dứt lời.

Bùm!

Quy tắc đan xen, ánh sáng ngút trời. Bóng người mặc váy tím từng bước một bước vào hư không, phát ra hơi thở như muốn xé rách vũ trụ.

….

….

Hai bức tường thành hùng vĩ đối diện nhau, bầu trời xanh kéo dài một đường thẳng, giống như bị một chiếc rìu tiên chẻ ra.

Độn Thế Cốc tọa lạc trên Nhất Tuyến Thiên, linh khí lượn lờ khắp tông môn, ánh sáng tràn ngập.

Trong lầu các chính.

“Loảng xoảng…”

Lư mộc rắn chắc bị một chưởng chém tan tành, gân xanh trên cổ nữ nhân xinh đẹp phồng lên, như thể nàng ta đang phải chịu đựng một loại tra tấn nào đó.

Chạy trốn rồi!

Kẻ này vậy mà lại có một lá bùa không gian được tinh luyện trong Thánh cảnh!

“Cốc Chủ phu nhân, đừng gấp gáp, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát.”

Trong sảnh, vẻ mặt Phó Các Chủ bình tĩnh, giọng điệu cũng bình tĩnh thong dong.

Những trưởng lão còn lại cũng lần lượt gật đầu, thậm chí không có

chút lo lắng nào.

May mắn chạy thoát thì làm sao? Chỉ cần tốn chút thời gian bắt lại là được.

Khi đối mặt với người có tu vi cảnh giới Niết Bàn, cái gọi là tài năng vô song cũng chỉ là một con kiến có thể tuỳ ý giẫm chết mà thôi, quan trọng là muốn giẫm lên khi nào.

Thành thật mà nói, ban đầu bọn họ cực lực phản đối quyết định này, cảm thấy Cốc Chủ không nên bị thù hận làm đầu óc không tỉnh táo.

Dù sao cũng có tin đồn Từ Bắc Vọng chính là tâm phúc của Đệ Ngũ Ma Đầu, thân phận này của hắn vẫn khiến Độn Thế Cốc phải kiêng kỵ.

Nhưng bây giờ Cốc Chủ đã xác định kẻ này không có người bảo vệ bên cạnh, cũng đoán ra hắn chẳng qua chỉ là cáo mượn oai hùm.

Vậy nên, Độn Thế Cốc chất định phải thiên đao vạn quả, đốt xương luyện hồn Từ Bắc Vọng, như vậy mới có thể rửa sạch nỗi nhục mà bọn họ đã chịu.

Nữ nhân xinh đẹp dần dần hồi phục sao cơn tức giận mất kiểm soát, nhưng khi nghĩ đến con gái yêu quý lại không khỏi căm hận: “Ta sẽ giam cầm bảy hồn sáu phách của ngươi, để ngươi phải chịu đựng muôn vàn cực hình!”

“Từ gia các ngươi đều phải chết, cả nhà đều phải biến thành oán linh ác quỷ!”

Mọi người nghe vậy cũng không thấy khó chịu, trả thù như vậy là chuyện đương nhiên.

Kẻ mạnh đối xử với sâu kiến không cần bất kì lí do gì cả.

Nó cũng giống như con người khi ăn gà, vịt, ngan, thỏ vậy. Con người có bao giờ để ý đến cảm nhận của bọn chúng đâu?

Đúng lúc này.

Một việc bất ngờ xảy ra, thanh âm như tiên phượng truyền khắp nơi, thanh cao lạnh lùng, khí thế bá đạo, uy lực chấn động thiên hạ!

Mây đỏ phủ khắp trời, một con Phượng Hoàng sải cánh bay trên bầu trời, nữ nhân mặc váy tím đứng trên lưng thú, bóng hình như bước ra từ trong thần thoại, toát ra ánh quang rực rỡ.

Ngay lúc này.

Bùm!

Cảnh tượng này không khác gì cửu lôi oanh đỉnh, máu toàn thân đám người Độn Thế Cốc gần như đông cứng lại.

Ai nấy đều khiếp sợ, xương cốt cả người phát ra khí lạnh, bọn họ biết chuyện này không ổn rồi.

“Người của bản cung mà Độn Thế Cốc các ngươi cũng dám đụng vào?”

Bầu trời đỏ rực phản chiếu con ngươi xanh băng giá của Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Sức mạnh càn quét của âm thanh không gì sánh kịp, giống như uy lực thần kỳ khi thế giới mới bắt đầu khai thiên lập địa vậy.

Các trưởng lão của Độn Thế Cốc như rơi vào hầm băng, vô số đệ tử đang tu luyện dưới khí thế này đều run lẩy bẩy.

Chương 134: Kinh hoàng lan khắp Cửu Châu

Ầm ầm!

Trên lầu các, rất nhiều phép thuật đang giao nhau, thần chú cổ xưa phun trào, tạo thành trận địa giết chóc cực lớn.

“Cút ra đây!”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng, tay áo phất lên, khí lạnh thấu xương bao phủ khắp mọi nơi.

Vụt!

Khoảnh khắc khí tức lạnh giá ập đến, thân thể của các trưởng lão trong đại sảnh trở thành tác phẩm điêu khắc bằng băng, linh hồn của họ cũng đông cứng lại.

“Không!”

Khuôn mặt nữ nhân vặn vẹo, thân thể run lên, trên khuôn mặt như

ngọc hiện lên những hoa văn băng giá, sau đó toàn thân biến thành một vũng nước lạnh, thân thể và tinh thần đều bị hủy diệt.

Một kích ngắn gọn làm tim gan của các đệ tử Độn Thế Cốc như muốn nứt ra.

Đôi mắt họ đỏ bừng, hai hàng lệ không thể ngừng mà trào ra.

“Không thể nào…”

Sức mạnh cường đại của Đệ Ngũ Ma Đầu chỉ với một chiêu đơn giản đã khiến tông môn của bọn họ diệt vong rồi.

“Xin quý phi nương nương khai ân.”

Đúng lúc này, một giọng nói bi thương xua tan khí lạnh của môn phái, một lão già lưng gù chậm rãi xuất hiện trong hư không. Khuôn mặt hắn đầy những nếp nhăn, giống như một gốc cây cổ thụ cố thủ trong đó, đó chính là thái thượng trưởng lão của Độn Thế Cốc.

Nữ nhân mặc váy tím ngoảnh mặt làm ngơ, phượng hoàng với bộ lông sặc sỡ thò móng vuốt ra trong không trung.

Gầm!

Sát khí ngập trời, phượng hoàng lửa đỏ như Huyết Toản.

Nhìn thấy vẻ thờ ơ của tên ma đầu này, lão già lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn bi thương khẩn cầu: “Nương nương sao không nói đạo lí vậy, rõ ràng là người của Độn Thế Cốc chúng ta chết trên tay Từ Bắc Vọng…”

Mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cảm, hờ hững nói: “Hắn có thể giết các ngươi nhưng các ngươi không thể động đến hắn, đây chính là đạo lý của bản cung.”

Ầm ầm.

Xích Hà diễm hoả bao phủ toàn bộ lầu các động phủ, Độn Thế Cốc sụp đổ hoàn toàn, biến thành bột phấn trong ngọn lửa cuồng nộ.

Tiếng khóc vang trời.

Phù phù…

Đệ tử kéo dài hơi tàn, hai mắt đẫm lệ, run rẩy nằm rạp xuống đất.

Khi đối mặt với cái chết, bọn họ không dám ngông nghênh, cũng không hề muốn chết. Tuy nhiên, cái lạnh thấu xương chạy đến như một cỗ máy băng giá, nghiền nát bất kỳ thứ gì mà nó đi qua.

Các lão giả cùng đường lộ ra sắc mặt điên cuồng, vô cùng thê lương.

“Đệ Ngũ Cẩm Sương!”

“Ngươi dám tiêu diệt Độn Thế Cốc chúng ta, sát nghiệt ngập trời, chết không yên lành!”

Hắn bắt đầu đốt cháy tuổi thọ của mình, khí huyết và pháp lực kinh khủng gấp mấy lần.

Toàn thân hắn ta toát ra khí tức uy nghiêm, ẩn chứa quy tắc của Thánh cảnh, tạo thành xiềng xích có thể xé rách hư không.

Keng!

Một thanh kiếm pháp thánh giai vụt ra, muốn liều chết đánh cược một lần.

Thanh kiếm này đáng sợ đến cực điểm, có thể dịch chuyển Càn Khôn, đảo ngược âm dương.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương không hề dao động, đao trong lòng bàn tay lao tới, vô số đạo kiếm đan xen nhau trong hư không. Một con sông màu tím dài hàng vạn dặm hiện ra, hướng về phía thái thượng trưởng lão trấn áp xuống.

Cảnh tượng này cực kỳ chấn động. Cứ như thể sông băng của chín tầng trời đang bị treo ngược trong thế giới phàm trần vậy.

Sức mạnh đáng sợ của nó có thể được coi là sự trừng phạt của thần thánh!

Sắc mặt hắn cực kỳ khiếp sợ, xiềng xích bị phá vỡ, ánh sáng của kiếm thánh ảm đạm dần.

Ầm ầm.

Sông băng gầm thét lao tới, hắn bị dìm trong đó kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể tan rã từng chút.

Hồn phách đang trốn chạy trong ánh mắt lạnh lẽo của Phượng Hoàng

lập tức bị ngọn lửa nuốt chửng.

Thế giới ngay lập tức trở lại im lặng chết chóc. Động băng nhanh chóng tan ra, cùng với tiếng phượng hoàng vang lên, nữ nhân áo tím trong phút chốc biến mất vào sâu trong mây mù. Hoàng hôn đỏ rực chiếu xuống khắp nơi, ánh sáng và máu tương phản với nhau, mặt đất rộng lớn một màu đỏ rực, giống như một vũng máu trong địa ngục. Gió bay khắp trời, như than như khóc.

Đêm khuya.

Hai vết nứt đột nhiên xuất hiện trong khoảng không.

“Diệt môn…”

Nhìn Độn Thế Cốc máu chảy thành sông, một cường giả trên đầu đội kim quan Thánh cảnh không khỏi rùng mình, trong lòng không ngừng run rẩy.

Độn Thế Cốc tồn tại hơn ba ngàn năm giờ đã tan thành mây khói, một người sống sót cũng không còn.

“Cổ Thương Tử, người đã bước được nửa bước vào Thánh cảnh mà vẫn bại sao?”

Một khuôn mặt mơ hồ, chân tay lạnh ngắt, giọng nói khàn khàn cất lên.

Hắn ta còn thiếu một bước nữa là tiến vào Thánh cảnh, nhưng lại bị giết chết một cách dễ dàng, điều này khiến nàng biến sắc và rùng mình!

Đệ Ngũ Ma Đầu mạnh đến mức có thể làm Thánh cảnh nghẹt thở.

Nữ nhân mang ác mộng vô tận cho lục địa Cửu Châu này đã yên lặng rất lâu, tại sao lại đột nhiên ra tay?

Tin tức kinh thiên động địa này chắc chắn sẽ lan truyền khắp các tuyến đường chính của Cửu Châu, Đệ Ngũ Ma Đầu có thể đã đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất.

Leng keng…

Tiếng chuông từ pháp khí vang lên, bà lão cau mày lắng nghe, trong mắt đầy hoài nghi: “Cốc chủ Độn Thế Cốc chặn giết Từ Bắc Vọng tại Vân Châu nhưng Từ Bắc Vọng đã dùng lối đi trong không gian để trốn thoát.”

Cái gì?

Không khí chấn động, cường giả đội kim quan Thánh cảnh kinh hoàng.

Chỉ vì điều này?

Điều này hoàn toàn nằm ngoài sự hiểu biết của hắn!

Thật là hoang đường.

Tên tiểu bối trẻ tuổi thanh danh vang dội này không phải vẫn còn sống sao? Chỉ chịu một chút thiệt thòi mà Đệ Ngũ Ma Đầu đã muốn tiêu diệt toàn bộ một môn phái rồi?

“Từ Bắc Vọng…”

Bà lão lẩm bẩm, nhanh chóng quyết định.

Tiểu bối nhà mình tuyệt đối không được trêu chọc hắn, nếu như vô tình chọc giận hắn, các thế hệ trước tuyệt đối không thể trả thù.

Cái này phải ghi vào nội quy, quy chế của môn phái, ai không tuân theo sẽ chết!

Trong lòng cường giả đội kim quan Thánh cảnh cũng có suy nghĩ như vậy.

Tên Từ Bắc Vọng này, chỉ sợ là vảy ngược của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Chương 135: Lừa tiền (1)

Sương mù xám xịt dày đặc trong hư không.

“Ha ha ha…”

Tiếng cười của Âu Dương Sách, Cốc Chủ của Độn Thế Cốc vang lên, điên cuồng mà thê lương, vô cùng bi thảm.

Đôi mắt đỏ lừ chảy ra hai hàng huyết lệ, môi khô khốc không ngừng run rẩy.

Môn phái không còn!

Người thân của hắn mất hết rồi!

“Từ ác liêu, cho dù ta có liều mạng cũng phải giết cả nhà ngươi!”

Tiếng gào tê tâm liệt phế, xen lẫn bi thương ngập trời, cảm giác tội lỗi cùng hận thù khắc sâu vào xương tủy.

Không nên như vậy.

Đệ Ngũ Ma Đầu lòng dạ ác độc!

Khóe mắt Âu Dương Sách sắp nứt ra, hơi thở cường đại lưu chuyển, điên cuồng bỏ trốn.

Bây giờ phải sống, chỉ có sống mới có thể báo thù!

Nhưng ngay lúc hắn vừa bay đi, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

“Âm ầm.”

Hai đạo thần trụ nối liền trời đất, luồng khí màu đen quét qua, bốn hướng tối thui như mực.

Từ trong hư không lay động, có hai người đang đi tới đứng trước mặt Âu Dương Sách.

Một người đầu đội mũ nỉ đen, cầm pháp trượng dài trong tay, ở đỉnh pháp trượng còn có một con mắt đang chuyển động.

Người còn lại đeo mặt nạ sắt, phù văn lượn lờ quanh người, hư hư ảo ảo.

“Khuyết chủ có lệnh, phàm là người Độn Thế cốc thì giết sạch không tha, ngươi là người duy nhất còn sót lại.”

Giọng nói không chút cảm tình vang lên.

Cả người Âu Dương Sách như bị sét đánh, sự sợ hãi nháy mắt bao trùm, lục phủ ngũ tạng cũng run theo!

Người Phượng khuyết!

Hai cường giả cảnh giới Niết Bàn.

“Tại sao phải chém tận giết tuyệt như vậy!”

Hơi thở hắn cuồng bạo, ngửa mặt lên trời gào thét.

Hai người đối diện không nói lời nào, đồng thời lấy pháp bảo của

mình, hai cỗ pháp lực tràn ra.

Sau một nén nhang, nguyên thần Âu Dương Sách bị nghiền nát, linh hồn đứt đoạn, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

…

…

Hơi thở hoang sơ cổ kính phảng phất khắp núi non.

Một vùng mây đen cuồn cuộn, giống như vùng đất được tưới máu, rải rác xương yêu ma quái vật.

Trên mặt đất, nam tử áo trắng trở nên ảm đạm, cơ thể bị dây leo giam cầm.

“Ngươi thật xui xẻo…”

Tiểu La Lỵ bị trói bên cạnh, đôi mắt đẫm lệ hối hận.

Nàng không nên, ngàn vạn lần không nên theo người này đi vào Mê Ly Chi Vực.

Mới vừa thoát ra thì đã đụng phải cường giả Niết Bàn, may nhờ có bùa dịch chuyển mở ra thông đạo không gian.

Cứ nghĩ là tránh được một kiếp, ai nghĩ lại rơi xuống Vân Vụ Yêu Uyên, còn rơi vào khu vực trung tâm!

Mặc dù dịch chuyển ngẫu nhiên, nhưng không ngờ lại có khả năng rơi vào hang thú dữ, không biết vận số của tên khốn này đen đủi đến mức nào nữa!

Không có gì bất ngờ, hai người đều bị bắt giam tại nơi này.

“Bọn họ sẽ giày vò ta tới chết, hu hu hu…”

Tiểu La Lỵ nhắm mắt nghẹn nghèo, nước mắt rơi như mưa.

Từ Bắc Vọng lạnh lùng nhìn nàng: “Đừng gào nữa.”

“Hừ!”

Tiểu La Lỵ trợn mắt, nhưng ngay lập tức bật cười, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Để xem ngươi có chết hay không.”

Nếu thực sự rơi vào tuyệt cảnh, nàng sẽ cắt đuôi để cầu sinh, không đến mức chết ở đây.

Tên khốn này thật đáng thương, sau khi huyết tế được triệu hồi thành công sẽ bị yêu hồn thượng cổ đoạt xá.

Khí huyết cơ thể hắn tràn đầy, yêu vật nào mà không thèm thuồng chứ?

Bịch bịch bịch…

Đột nhiên, mặt đất vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Mùi tanh tưởi xộc vào mũi, một con gấu đen vạm vỡ với cái đầu giống sư tử đi tới, quanh người bao phủ ánh sáng xanh.

Nó dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn hai người, hơi thở hung hãn tàn ác, cười gằn nói: “Nữ nhân Hồ tộc rất dâm, chờ Đại đương gia xuất quan sẽ hưởng dụng ngươi.”

“Về phần ngươi, ha ha, sau này chúng ta sẽ thần phục ngươi.”

…

…

Giữa rừng đá hỗn loạn, có một động phủ rộng rãi, hàng nghìn con chim bay lượn quanh quẩn.

“Khi nào huyết tế kết thúc?”

Trên chiếc ghế vàng, một con rắn khổng lồ đang phun ra từng chữ, sương mù ngũ sắc tràn ngập không trung.

Nàng đi chậm lại, dần biến hóa thành một cơ thể nữ nhân nở nang khoảng 30 tuổi.

Khuôn mặt con người kia làm nàng cảm thấy thèm thuồng, trong mấy ngày nay, cho dù nàng ta nằm mơ cũng mơ thấy mình cùng hắn đến Vu Sơn Vân Vũ.

“Càn rỡ! Kiềm chế dục vọng của ngươi lại.”

Trên ghế thứ hai, một con thằn lằn vảy đỏ trợn mắt nhìn nàng.

“Con hồ ly kia kia đâu?”

Đôi mắt con thú đầu trâu mình hổ nheo lại.

Con thằn lằn nhìn hắn chằm chằm, giọng nói hùng hậu phun ra từ miệng nó: “Chờ Đại đương gia dùng xong, sau đó tới ta, tiếp theo mới tới ngươi, đây là quy củ!”

“Tuân lệnh!”

Đầu trâu mình hổ vui mừng đáp lại.

Bỗng nhiên.

Động phủ truyền ra tiếng hét thê lương chói tai.

“Nhị đương gia, không hay rồi!”

Một con thạch hầu run sợ chạy vào, móng vuốt cầm một chiếc vảy tỏa sáng.

Chúng thú cau mày, thạch hầu này phụ trách liên lạc với thế giới bên ngoài, chẳng lẽ lại có người mù mắt xông vào núi Vân Vụ sao?

Thạch đầu quỳ xuống đất, khóc nức nở: “Chúng ta gây họa rồi, đại nạn sắp ập đến rồi!”

Ồ!

Các mãnh thú đều nóng nảy bất an, cơn giận dữ trào dâng như thủy triều cuồng bạo.

Con thằn lằn hóa hình thành một lão già hung ác, tức giận nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vù vù!

Chiếc vảy tràn ngập yêu khí, phía trên hiện lên một khuôn mặt đẹp trai vô cùng.

“Bên ngoài đang điên cuồng lan truyền tin đồn, người này ngàn vạn lần không được đắc tội!”

Thạch hầu tay chân run cầm cập.

Bùm!

Giống như tảng đá lớn rơi vào mặt hồ, cả động phủ yên tĩnh đến quỷ dị.

Khuôn mặt này…

Không phải là người bị bắt kia sao?

Nữ nhân xinh đẹp cười nhẹ, nũng nịu nói: “Đây là người không thể đắc tội, con khỉ này ngươi tới trêu đùa ta sao?”

Thạch hầu nghẹn ngào: “Phu nhân, hắn là vảy ngược của Đệ Ngũ Ma Đầu.”

Nụ cười của người phụ nữ xinh đẹp đột nhiên tắt ngấm.

Động phủ lại rơi vào tĩnh lặng, sự yên lặng chết chóc lan tràn.

Chương 136: Lừa tiền (2)

Tin tức ở Vân Vụ Yêu Uyên tương đối bế tắc, cho nên bọn chúng thật sự không biết người này là ai.

Nhưng cái tên Đệ Ngũ Ma Đầu như sét đánh ngang tai, nàng ta là nhân vật kinh khủng của đại lục Cửu Châu, chỉ nhìn đời bằng nửa con mắt!

“Mới hai ngày trước, Độn Thế Cốc đã bị Đệ Ngũ Ma Đầu giết sạch, lý do là cốc chủ của họ chặn đánh nam nhân này.

“Cường giả Độn Thế Cốc cách nửa bước Thánh cảnh đều bị giết hết rồi, những đại tông sư kia hoàn toàn bị xóa sổ.”

Thạch hầu dùng một hơi kể lại những tin tức kinh khủng mà nó nghe được.

Ồn ào! Dã thú bên trong động phủ chấn động đến cực điểm!

Nửa bước Thánh cảnh!

Không phải tương đương với Vương cảnh của yêu thú sao?

Thượng cổ yêu hồn khi còn sống mới đạt bậc Vương cảnh, Đại đương gia của bọn họ cấp hai, bọn họ chỉ cấp ba…

Nghĩ vậy, thằn lằn cùng mấy dã thú khác sợ đến vỡ mật, rùng mình, cảm giác như bị dao cùn lột da!

Trời ơi!

Đợi Đệ Ngũ Ma Đầu tới núi Vân Vụ, việc giết bọn chúng sẽ dễ như trở bàn tay.

“Tin tức có chính xác không?”

Mặt con thằn lằn tái nhợt.

Thạch hầu quỳ dưới đất liên tục gật đầu.

Thằn lằn hoa mắt chóng mặt, thất hồn lạc phách co ro nói: “Vậy giờ làm sao mới tốt…”

Đầu trâu mình hổ là người đầu tiên tỉnh táo lại, giọng nói khàn khàn: “Con người kia rơi từ vết nứt hư không xuống, có lẽ Đệ Ngũ Ma Đầu không biết hắn đang ở đây.”

“Ngu xuẩn!”

Con rắn khổng lồ khuôn mặt vặn vẹo, môi run mi: “Cái người đáng sợ kia chắc chắn đoán được, vảy ngược của nàng ta nếu gặp chuyện không may thì Vân Vụ Yêu Uyên chắc chắn sẽ bị san bằng.”

Nghe vậy, bầu không khí trầm xuống.

“Mau đi xin lỗi.”

Con thằn lằn điên cuồng hét lên một tiếng, thoắt cái đã biến mất.

Những dã thú còn lại cũng vội vàng lao tới Xích địa.

“Có cần hỏi qua Đại đương gia không?”

Đầu trâu mình hổ sợ hãi quá mức, đầu óc hiển nhiên chậm nửa nhịp.

Người đẹp rắn lạnh lùng liếc hắn: “Hỏi cái con mẹ ngươi!”

…

Xích địa.

Một nam tử áo trắng đứng chắp tay, vẻ mặt không lộ ra chút cảm xúc nào.

Hắn bình tĩnh nhìn thú dữ xung quanh đang nơm nớp lo sợ, thản nhiên nói: "Sao vậy? Không tiếp tục nhốt ta nữa à?"

Tiểu La Lỵ trợn tròn đôi mắt, không nhìn ra tình hình gì.

Thật ra Từ Bắc Vọng cũng không biết gì, chỉ là giả bộ làm một người bình tĩnh điềm đạm thôi.

"Bọn ta đúng là có mắt không tròng, mong công tử đại nhân đại lượng bỏ qua cho."

Con thằn lằn đường đường là dã thú cấp ba mà lại cúi đầu, khuôn mặt đầy vẻ nịnh hót.

Từ Bắc Vọng cố gắng bảo trì sự yên lặng, hắn muốn biết rõ nguyên nhân thay đổi thái độ của đám thú kia.

Mà bộ dạng này của hắn khi rơi vào mắt bọn chúng, lại làm chúng đứng ngồi không yên.

Đầu trâu mình hổ cười thật thà nói: "Chúng tôi không biết ngài là Đệ Ngũ Ma Đầu… A, ngài là người của Đệ Ngũ."

Lời nói vừa dứt, Từ Bắc Vọng liền thả lỏng cơ thể, đáy mắt thoáng ý cười không dễ phát hiện.

Được, tới lượt ta lấy lại mặt mũi.

"Cút."

Giọng nói lãnh đạm truyền đến, người mặc áo choàng trắng chậm rãi quay lại hố sâu của Xích địa, cúi người nhặt dây leo.

Cảnh tượng này khiến đám dã thú lạnh sống lưng, cổ họng khản đặc.

Đây là oán hận ngút trời với Vân Vụ Yêu Uyên rồi!

"Công tử, ngài đang…"

Mỹ nhân rắn mặt đầy khổ sở.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn không chút dao động.

“Không có gì, ta thích cảm giác bị nhốt.”

Giọng hắn hời hợt, mơ hồ lộ ra uy nghiêm khiến người ớn lạnh.

Ầm!

Tất cả dã thú như những con cút bị dọa sợ, ngấn cổ rụt lại đầy bi thương.

Hối hận, sợ hãi ngập tràn trong nội tâm bọn chúng!

Nếu Đệ Ngũ Ma Đầu tới đây, lúc đó có khóc lóc cũng vô ích.

Sau khi thông suốt điểm này, con thằn lằn cắn răng nói: “Công tử, chúng tôi nguyện ý bồi thường cho ngài.”

“Đúng!”

“Ngài cứ nói!”

“Bọn ta ngang ngược không lễ phép, cho nên không trả giá!”

Đám dã thú mồm năm miệng mười.

Mặt Từ Bắc Vọng không chút cảm xúc nào, hắn cũng biết đạo lý hăng quá hóa dở, một con chó nếu nóng nảy sẽ nhảy qua tường, huống chi là đám yêu thú hung hãn này.

Nhưng mà uy thế của Lão Đại này dùng thật.

Hắn im lặng rồi thở dài một tiếng: “Các ngươi mau chóng tỉnh ngộ cũng chưa tính là muộn, lần này có thể miễn cưỡng bỏ qua cho các ngươi.”

Đám dã thú như được đại xá, chưa kịp mừng đã nghe tiếp.

“Ta muốn huyết tinh của yêu thú cấp bốn.”

Nam tử áo trắng từ từ duỗi một đầu ngón tay ra.

“Một giọt?”

Con thằn lằn thờ ơ nói.

Từ Bắc Vọng lắc đầu.

“Một chai?”

Con thằn lằn nén đau.

“Một bình.”

Lời nói ôn hòa nhẹ nhàng vang lên.

Ồn ào!

Đám dã thú sững sờ, đầu óc tạm thời ngưng hoạt động.

Tiểu La Lỵ há hốc miệng, vẻ mặt không tin nổi.

Một bình? Ngươi có biết bao nhiêu huyết tinh mới được một bình không?

“Không được! Vân Vụ Yêu Uyên chúng ta không phải để cho ngươi đến xâu xé.”

Con thằn lằn từ chối dứt khoát, giọng điệu rất kiên quyết.

Khẩu vị giống như con rắn nhỏ muốn nuốt con voi to, thật không biết lượng sức!

Từ Bắc Vọng gật đầu nhẹ, mỉm cười thản nhiên: “Vậy xin cứ tự nhiên, ta ở đây chờ nương nương của ta.”

Cả đám dã thú nhìn chằm chằn khuôn mặt vân đạm phong khinh này, hận không xé nát được nó.

Con người này còn trơ trẽn càn quấy hơn cả bọn chúng.

Trong lúc đang giằng co.

“Hừ!”

Một âm thanh bực bội nhỏ nhẹ phát ra từ sâu trong dãy núi, theo ánh sáng rực rỡ lưu chuyển trên bầu trời, một con đại bàng đen đỉnh đầu mọc sừng xuất hiện ở Xích địa.

Tay hắn cầm bình sứ màu vàng, huyết khí nồng đậm tỏa ra, ước chừng nửa bình tinh huyết.

“Cung nghênh Đại đương gia.”

“Cung nghênh Đại đương gia.”

Chúng thú đồng loạt quỳ xuống, giọng nói cung kính.

Ánh mắt mỹ nhân rắn lộ ra sự hoảng sợ, xem ra nàng rất sợ Đại đương gia này.

Cái gì mà huyết tế dẹp hết sang một bên, nghe được tin tức hắn vội vàng xuất quan.

Đại bàng đen biến thành một nam nhân nho nhã, mỉm cười nói: "Quà kết giao bằng hữu, xin nhận lấy."

Tiểu La Lỵ nhìn chằm nhập bình sứ vàng, bộ dạng thèm tới chảy nước miếng.

Từ Bắc Vọng suy tư một lát, ngón tay động chân khí, thu bình sứ vào nhẫn trữ vật.

Làm người không nên tuyệt tình quá, nửa bình thì nửa bình vậy.

Nam nhân nho nhã lặng lẽ thở phào.

Mặc dù hắn là yêu thú cấp hai nhưng trước mặt Đệ Ngũ Ma Đầu cùng chỉ là con kiến, tùy thời đều có thể giết chết.

"Công tử, vậy ta đưa ngươi ra ngoài?"

Hắn muốn mau chóng đuổi tên ôn thần này đi.

Từ Bắc Vọng ừ một tiếng, thản nhiên nói: "Làm phiền rồi."

Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, vẫn nên trở về kinh thành, trở về điện Dao Quang thì tốt hơn.

Hắn đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi: "Ở đây có nhện tinh không?"

Đám dã thú nghi ngờ, theo bản năng gật đầu.

Từ Bắc Vọng khẽ cười nói: "Vậy làm phiền một chút."

Theo hắn biết, tơ do nhện nhả ra vô cùng mềm mại, cực kỳ đàn hồi, tốt hơn nhiều so với các tơ lụa chất liệu khác.

Bây giờ tìm một con nhện tinh nhả tơ là được, khi nào về, hắn sẽ đích thân may dệt.

Chương 137: Gió đêm vẫn dịu

dàng như cũ (1)

Bầu trời xanh thẳm không mây đột nhiên bị bao phủ trong màn sương mù mênh mông.

Tiếng hung thú hí vang đinh tai nhức óc, một cây xương thú khổng lồ dài tới mấy trăm mét theo gió vượt sóng mà đến, phía sau xương thú là hơn mười con hung thú khủng bố đang đứng bảo vệ ở xung quanh.

Một nam tử mặc áo choàng trắng như tuyết đứng trên xương thú, dáng vẻ không nhiễm bụi trần, khí chất siêu nhiên thoát tục, hắn ta tựa như một pho tượng trích tiên trẻ tuổi.

“Công tử, sắp đến quốc đô Đại Càn rồi.”

Đầu trâu mình hổ mang theo ý cười thật thà, cẩn thận đi cùng.

Vân Vụ Yêu Uyên như đi trên băng mỏng không dám lười biếng, lỡ đâu người này gặp phải bất trắc trên đường, Đệ Ngũ ma đầu tức giận, chắc chắn bọn hắn cũng bị vạ lây.

Chỉ vì muốn được an tâm, cho nên cả đám đã tự mình đưa hắn đến quốc đô.

Từ Bắc Vọng chăm chú nhìn tầng mây, cảm xúc quay cuồng trong lồng ngực khó có thể bình phục.

Trên đường đi, hắn đã biết nguyên nhân khiến thái độ của đám hung thú thay đổi, đồng thời cũng biết Lão Đại đã làm gì cho mình.

Đây là lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy xúc động mãnh liệt, tựa như bản thân đang đứng cô độc giữa bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một chùm ánh sáng.

Cái gì nhẫn lão gia gia, cái gì viễn cổ truyền thừa, Từ Bắc Vọng đều không hề hâm mộ, cũng không muốn.

Ta có Lão Đại là đủ rồi.

“Dừng lại!”

Từ Bắc Vọng quan sát trấn nhỏ phồn hoa trên mặt đất, đột nhiên lên tiếng.

“Ngài đây là?”

Đầu trâu mình hổ nghi hoặc.

Từ Bắc Vọng vẫn luôn kiệm lời, sau khi phù văn thú cốt đáp xuống, hắn bước lên phi thuyền, hóa thành tử sắc kinh hồng mà đi.

Hắn thấy một tòa trấn nhỏ đang thêu thùa dệt tơ lụa, các nữ công cần mẫn lao động khổ nhọc.

Mười ngày sau.

Từ Bắc Vọng cảm thấy vừa lòng thoả ý đi ra.

Nhện tinh phun tơ thật sự là cực phẩm, vượt xa rất nhiều so với tơ tằm và cát tê đại lăng la.

Vớ không chỉ siêu mỏng mà còn tinh tế tỉ mỉ thuận mắt, đưa tay vuốt ve còn sinh ra cảm giác tê dại.

“Công tử, còn muốn đi đâu nữa không?”

Vẻ mặt đầu trâu mình hổ cực phẫn nộ, ngữ khí cũng âm dương quái khí.

Chúng ta hộ tống ngươi hồi kinh, ngươi thì hay rồi, thảnh thơi dạo chơi thế tục.

Tên này thật sự là quá kiêu ngạo, quả thực đã xem Yêu Uyên chúng ta như nô bộc để sai khiến!

“Ta thuận tiện xử lý nhiệm vụ của nương nương, có vấn đề gì sao?”

Từ Bắc Vọng nhíu mày nhìn về phía hắn, giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ.

Nghe thấy cái tên này, thân thể cường tráng của đầu trâu mình hổ nháy mắt mềm nhũn, cứ thế run rẩy.

“Không có… Không có vấn đề gì.”

Hắn lộ ra một nụ cười lúng túng, bản thân cũng không thất kính.

Từ Bắc Vọng lạnh lùng nhìn hắn, thúc giục nói: “Tăng nhanh tốc độ.”

……

……

Chạng vạng tối.

Xương thú ầm ầm rung động, nghiền áp trời cao, giáng xuống ngoài thành Mang Sơn.

Đầu trâu mình hổ học theo con người mà chắp tay ôm quyền, phóng khoáng nói: “Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này chúng ta còn gặp lại.”

Trong lòng thầm bổ sung một câu, không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa!

Ỷ thế hiếp thú, tham lam vô sỉ!

Nếu ai cũng giống như ngươi, thì Cửu Châu sẽ không còn thổ nhưỡng cho yêu thú sinh tồn nữa.

Một thân áo trắng dậm chân bước ra.

Tiểu La Lỵ mặc váy hoa vẫn còn buồn ngủ, nàng chậm chạp đuổi theo, tâm trạng vội vàng nói: “Đến rồi, máu giao long đâu, ngươi từng thề với trời đất rồi.”

Nam tử tuấn mỹ chậm rãi xoay người, rất kinh ngạc nói: “Thề cái gì, trời đất nào? Có phải ngươi ngủ đến hôn mê không, sao lại bắt đầu nói năng bậy bạ rồi? ”

Ầm!

Giống như một đạo kinh lôi rơi xuống, đầu Tiểu La Lỵ choáng váng.

“Đồ vô sỉ, quy phù của Hồ tộc có thể cảm ứng được đất trời, số mệnh của ngươi nhất định sẽ bị tước đoạt!”

Nàng tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ánh mắt cũng ẩn chứa sự phẫn nộ ngập trời, vội vàng muốn lấy quy phù ra.

Trong phút chốc, thân hình mềm mại của nàng cứng ngắc như pho tượng, cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nàng ta dường như đã bị một luồng khí tức vĩ đại giam cầm, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, chứ đừng nói đến chân khí.

Ầm ầm!

Tiếng vang ngập trời, hư không nứt ra, một con Phượng Hoàng hư ảo bay tới.

Vèo!

Phượng Hoàng dùng một chảo dò xét kèm theo các loại pháp tắc đạo âm, yêu hồ sáu đuôi trong cánh tay sống động như thật của Tiểu La Lỵ đột ngột biến mất.

Trong chốc lát, bầu trời lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

“Du Á!”

Muội muội mất đi, Tiểu La Lỵ bị dọa tới mức hoang mang lo sợ, gào thét thê lương về phía bầu trời xanh thẳm.

Từ Bắc Vọng chậm rãi đi về phía trước, vẻ trêu tức trong đáy mắt không dễ phát hiện.

Tiểu La Lỵ này tuy rằng ngu xuẩn, nhưng cũng không đến mức đần độn hoàn toàn. Nếu dám đi theo đến đây, thì nàng nhất định đang cất giấu con át chủ bài mạnh nhất để mở đường chạy trốn.

Chẳng qua, khi đụng phải Lão Đại, mấy cái thủ đoạn thông thiên đều vô dụng.

“Ngươi là tên lừa đảo!”

Bóng dáng thon dài của Tiểu La Lỵ tràn đầy oán hận, trong mắt không khỏi lưu lại nước mắt hối hận.

“Ngươi vi phạm lời thề, ngươi nhất định sẽ bị vận rủi của Thiên Đạo quấn thân, không còn vận khí hộ thân, sau này ngươi chính là ôn thần người gặp người trốn! Ta nguyền rủa đầu ngươi mọc sừng dài, mông lở loét, tim gan đều thối rữa mục nát!”

Phía sau truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào đứt quãng, Từ Bắc Vọng bỏ mặt làm ngơ, định thần đi vào kinh thành.

Chương 138: Gió đêm vẫn dịu dàng như cũ (2)

Khung cảnh Thừa Thiên Môn ồn ào náo nhiệt, đột nhiên trở nên yên tĩnh chỉ trong nháy mắt.

Đám người nhìn thấy nam tử trắng chắp tay đi đến, ai nấy đều có cảm giác hít thở không thông.

Hắn ta đã trở lại rồi!

Trong khoảng thời gian này, không chỉ có Đại Càn nóng lòng bàn tán, mà cả Cửu Châu đều đang truyền miệng cái tên này.

Nam nhân này rực rỡ như cầu vồng, chói mắt như mặt trời huy hoàng, toàn bộ đám người trẻ Cửu Châu trở thành lá xanh làm nền cho hắn!

Tại Mê Ly Chi Vực, một người độc chiến tứ đại thiên kiêu, cường thế không ai bì nổi!

Trong lòng các võ giả Đại Càn, Cơ Minh Nguyệt thần bí trong truyền thuyết tuyệt đối là nhân vật thủ lĩnh trong thế hệ trẻ tuổi.

Thận phận song song vừa là công chúa Đế quốc, vừa thánh nữ Lạc Hà Cung, hào quang vô cùng rực rỡ, nàng có thể không mạnh sao?

Kết quả là gì?

Chạy tán loạn!

Nàng ta chỉ chống lại được hai chiêu, sau đó đã bị Từ công tử làm cho nhục nhã.

Nếu không phải dựa vào Thánh khí Thanh Liên, chỉ sợ triều đình đang cử hành tang lễ bây giờ, Hoàng miếu Cơ gia sẽ xuất hiện thêm một khối linh bài nữa!

Về phần ba thiên kiêu còn lại, chết mất hai người, Thiếu chủ của thánh địa Đại Diễn sống chết chưa rõ.

Đây chính là Từ công tử, ai có thể tranh đấu với hắn chứ?

Sự tồn tại của hắn là tai nạn cùng bi ai của đám người trẻ, tương lai của bọn hắn không biết sẽ thảm bại đến cỡ nào.

Sau khi Độn Thế Cốc bị diệt môn, bão táp phong ba quét qua Cửu Châu, không ai không chấn động kinh hãi.

Bọn họ đã thật sự hiểu được trọng lượng của Từ công tử trong lòng Đệ Ngũ Ma Đầu!

Hắn ta chính là tâm phúc tuyệt đối không thể chạm vào của nàng, dám đụng đến thì phải thừa nhận sự trả thù vô tình!

Sau này ai dám ỷ lớn hiếp bé? Ai không sợ dẫm vào vết xe đổ của

Độn Thế Cốc?

“Vốn tưởng rằng lại là một thời đại bách hoa tranh minh, cường thịnh đến cực điểm, xem ra Từ ác liêu muốn một mình đứng đấu rồi.”

Quan viên triều đình đầy rẫy phiền muộn, nội tâm than thở.

Không ai Cửu Châu có thể ngăn cản Đệ Ngũ Ma Đầu nổi sóng mây bay, chẳng lẽ bây giờ còn muốn tiếp tục ngồi xem Từ ác liêu cường thế quật khởi sao?

Làm sao có thể được, hai kẻ này đều là ma đầu cực kì lãnh huyết, khẩm ngoan độc vào tận xương!

Vì đạt được mục đích, cho dù có lật tung Cửu Châu cũng sẽ không thèm nhíu mày một cái.

Những võ giả tộc Cơ gia nhìn chằm chằm vào hắn, kiệt lực khắc chế hận ý oán độc nơi đáy mắt.

Một ngày nào đó, Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ bị đại năng đánh chết, cái tên chó má nhà ngươi cũng sẽ lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục thôi.

Các ngươi sẽ không kiêu ngạo được bao lâu đâu!

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lạnh lùng, giống như nhìn xuống một đám cỏ rác, bình tĩnh đi về phía cung Thái Sơ.

.....

.....

.....

Khung cảnh ven hồ Cửu Châu vào ban đêm tựa như chốn bồng lai, Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng tùy tiện, tưới nước cho hoa cỏ ở hai bên bờ.

Ở phía xa, Từ Bắc Vọng dừng bước chân lại, ánh mắt hoảng hốt.

Hắn đã cố gắng dùng những câu văn đẹp để hình dung khuôn mặt của Lão Đại nhưng vẫn không được.

Bất luận là từ ngữ nào đi nữa, cũng không bằng nửa phần kinh diễm của nàng.

Gió đêm ôn nhu ôm lấy mặt trăng, ở trong mắt hắn vào giờ phút này, bầu trời đầy sao không bằng bóng dáng nữ nhân váy tím này.

“Nương nương, thần đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Nghe vậy, Đệ Ngũ Cẩm Sương quay lại, hất cằm nói: “Ồ”

Từ Bắc Vọng bước lên phía trước, cả người hứng trọn cơn gió nhẹ sương đêm, kính trọng nói: “Cảm tạ nương nương đã báo thù cho thần.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt không chút dao động, ngữ điệu lạnh lùng: “Chỉ là đúng lúc bản cung cảm thấy nhàm chán rảnh rỗi thôi.”

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng cứng đờ, tâm tình thoải mái của hắn ấp ủ vì câu nói này cứ như vậy sụp đổ.

“Meo…”

Con mèo béo không biết từ đâu nhảy ra, ôm lấy chân áo bào của Từ Bắc Vọng.

“Cút đi”.

Đôi môi đỏ mọng của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhả ra hai chữ.

Từ Bắc Vọng kìm nén sự phấn khích trong lòng mình, giả vờ ngập ngừng nói: “Hồ Ly sáu đuôi đã được mang đến, còn phần thưởng nương nương đã hứa thì sao?”

“Cứ nói.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương gật đầu.

Từ Bắc Vọng rũ mắt xuống, bày ra dáng vẻ phục tùng, nhìn chằm chằm con mèo mũm mĩm dưới chân để giảm bớt căng thẳng, nhưng hắn vẫn không dám nói thành lời.

Nhìn thấy bộ dáng nhát gan của hắn, Đệ Ngũ Cẩm Sương chậm rãi đi tới, ánh mắt không rõ ý tứ.

Cả gian phòng chìm trong yên lặng.

Từ Bắc Vọng hít một hơi thật sâu, lên tiếng: “Nương…”

Hả!

Mèo béo choáng váng.

Hắn muốn trở thành con trai của Hoàng Quý Phi?

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên một chút kinh ngạc, tập tức vô cùng hứng thú mà quan sát hắn.

“Nương nương…”

Lúc này, Từ Bắc Vọng khó khăn lắm mới nói hết lời.

Cho dù phải đối mặt với hàng trăm nghìn người, hắn đều có thể bình tĩnh ung dung, nhưng ở trước mặt vị này, hắn quả thực rất sơ suất hoảng hốt, thiếu chút nữa thì bỏ chạy.

“Nương nương, thần… thần có một thứ muốn dâng lên.”

Hắn lắp bắp, cuối cùng cũng nói được một câu trọn vẹn.

Mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương không đổi sắc. “Ta cho phép.”

Không gian lại chìm vào im lặng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dường như có thể đoán được tâm tư hắn, cuộn tay áo lại, không khí nổi lên gợn sóng.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng xuất hiện trong chính điện lượn lờ đàn hương.

Hắn bỏ qua tất cả các nghi ngại, lấy ra một đôi vớ đen, cúi đầu nói: “Nương nương mặc cái này chính là phần thưởng lớn nhất dành cho thần.”

Đôi chân tuyệt đẹp giẫm lên thảm, Đệ Ngũ Cẩm Sương híp mắt nhìn đôi vớ đen đầy dò xét: “Vớ lưới?”

Nhưng loại này so với loại vớ lưới thì dài hơn rất nhiều, lại còn là màu đen, thứ này đã khơi dậy sự tò mò của nàng.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng gật đầu, khàn giọng nói: “Cái này là do chính thần làm ra, chỉ để bày tỏ lòng trung thành của thần đối với nương nương.”

Hừm!

Đệ Ngũ Cẩm Sương cầm đôi vớ đen trên tay.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve nó, ngước mắt lên nhẹ giọng nói: “Tâm ý của ngươi, ta nhận.”

Thấy Lão Đại có ý đuổi người, Từ Bắc Vọng vội vàng nói: “Thần mạo muội, muốn mặc vào cho nương nương.”

Chương 139: Mặc vào

Từ Bắc Vọng vừa dứt lời, bầu không khí trong điện đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh đi mấy phần, đôi mắt xanh biếc như dải ngân hà ánh lên ý lạnh.

“Làm càn, ngươi dám coi thường bản cung ư?”

Từ Bắc Vọng chịu đựng cái lạnh thấu xương, cổ họng cứng lại: “Nương nương tha tội, thần chỉ muốn báo ơn, vạn lần không có ý coi thường.”

“Nương nương là nữ nhân đẹp nhất trần đời, đương nhiên phải có được thứ tốt nhất.”

Bầu không khí lạnh lẽo như một hầm băng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, sắc mặt không có bao nhiêu cảm xúc, hờ hững nói: “Chú ý thân phận, nếu không thì đừng trách bản cung vô tình.”

Giọng nói vô cùng lạnh lùng giống như từ trên trời rơi xuống tai Từ Bắc Vọng.

Sắc mặt khó xử của hắn tan dần, nhịp tim tăng nhanh không thể giải thích được. Từ Bắc Vọng ngẩng đầu lên, âm thầm dò xét một chút.

Nữ tử váy tím bình tĩnh ngồi trên chiếc ghế dài phủ gấm, đôi chân thẳng tắp xếp lại.

Từ Bắc Vọng run rẩy tiến lên, nửa người cúi xuống, duỗi tay nắm lấy đôi vớ đen trên ghế, nhỏ giọng nói: “Thần bắt đầu đây.”

Đâu là thứ hai hắn chạm vào mu bàn chân hoàn mỹ, ngón chân trong sáng lấp lánh như pha lê, mùi thơm quanh quẩn nơi chóp mũi mãi không tan.

Ngay lập tức, tầm nhìn bị tác động!

Từ Bắc Vọng lo lắng đến nỗi trán toát đầy mồ hôi lạnh, hắn nhẹ nhàng vén váy lên, từ từ đeo tất quanh bàn chân ngọc ngà.

Lông mi của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ chớp, quay đầu đi như không thể nhìn thêm được nữa.

Sau vài nhịp thở, Từ Bắc Vọng mới mặc lên đến chiếc cổ chân tinh tế…

Ầm!

Hai mắt hoàn toàn trắng bệch, hắn bị đá vào mặt, cả người bay ra ngoài.

Ý lạnh trên khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương dần dần biến mất, nàng lúng túng kéo tất chân ra.

Sau một lúc im lặng, nàng đưa tay kéo thẳng chiếc tất.

Vớ đen dừng lại trên chiếc đùi đầy đặn và cân đối, tạo thành những vết lõm rất hấp dẫn.

Nàng trầm trồ một hồi, khẽ hếch cằm lên: “Không tệ.”

…

…

Trong nhà bếp.

“Chặt.”

Từ Bắc Vọng cắn ngón tay, ra lệnh cho mèo béo.

Con mèo mập mạp đang nằm trên tấm phản, một chân cầm dao, một chân ôm lấy miếng thịt ba chỉ cắt thành từng miếng vuông.

Từ Bắc Vọng gật đầu, con mèo này ngoại trừ không biết nói chuyện, những thứ khác thì nó đều giỏi, thậm chí còn có thể phun ra lửa.

“Lấy một chậu nước nóng.”

“Meo.”

Con mèo tham ăn tình nguyện chạy đi, sau đó bưng tới một chậu

nước nóng.

Từ Bắc Vọng tiếp tục cắn ngón tay, một tay khác bỏ thịt ba chỉ vào trong nước nóng, đổ rượu vào.

Hắn vừa làm vừa nói: “Bước này là chần qua nước để loại bỏ mùi tanh của thức ăn.”

“Meo..”

“Phun lửa.”

Con mèo mập mạp nằm trên bếp, phồng má thổi lửa.

Từ Bắc Vọng đổ dầu vào chảo, sau đó thêm hoa hồi và gừng: “Phi lên cho thơm.”

“Meo.”

Mèo béo ngồi bên cạnh, vừa thổi vừa gật đầu.

Đột nhiên, nữ tử váy tím lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn.

Nàng nhìn chằm chằm vào động tác của Từ Bắc Vọng, cau mày.

Con mèo béo chỉ vào lọ muối và nước tương.

Từ Bắc Vọng quát lên: “Sai rồi, muối phải được thêm vào ở giai đoạn nêm gia vị cuối cùng, điều này để đảm bảo các hương vị khác không bị nó phá hư.”

“Nước tương cũng không cho vào, nương nương thích ăn ngọt.”

Hắn lấy một bình đường phèn trong kho, đổ một ít vào nồi xào, thịt ba chỉ được phủ đều một lớp nước màu, xào cho đến khi thành màu trắng bạc.

Mèo béo cố gắng ghi nhớ các bước.

Vẻ mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lãnh đạm, nhưng nàng vẫn chăm chú lắng nghe.

“Nhớ dùng thìa khuấy đều, sau đó hầm lên, ngươi thổi lửa nhỏ một chút.”

“Tốt lắm, lửa này mới có thể làm cho thịt ba chỉ chín đỏ, mềm ngon.”

…

…

Nửa giờ sau, trên bàn ăn đã dọn ra món thịt heo kho thơm phức.

Mèo béo tròn mắt chảy nước miếng.

Từ Bắc Vọng mong đợi nhìn về phía trước.

Quả nhiên, nữ tử mặc chiếc váy xếp ly dài ngang gối từ từ xuất hiện.

Ngay lúc này, Từ Bắc Vọng vô cùng phấn khích, trong lòng có một cảm giác thành tựu không thể diễn tả được.

Nương nương đang mặc nó!

Vớ đen quấn lấy bắp chân của nàng!

Từ kiếp trước cho đến kiếp này của Từ Bắc Vọng, đây là lần đầu tiên hắn gặp một nữ nhân có đôi chân hoàn hảo như trong truyện tranh 2D.

Đó là một giấc mơ lạ lùng và bí ẩn, không có thực, nhưng lại làm người khác say mê.

Giống như làn gió nhẹ ôm lấy nắng ấm, sóng biển thông thể chờ đợi mà muốn hôn lên đá ngầm.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương có đôi mắt màu xanh lục sẫm, tay áo váy đong đưa, cả người Từ Bắc Vọng không biết sớm đã bay đi đâu.

Nàng bước đến trước bàn, cầm đôi đũa ngọc lên, nếm một miếng nhỏ rồi đánh giá: “Bình thường.”

Nàng vừa nói vừa nhìn về phía mèo con mập mạp.

Bàn tay mèo béo đang khều thịt bỗng cứng đờ, vẻ mặt đầy vô tội nhìn vào ba ba, Đệ Ngũ Cẩm Sương thờ ơ.

“Meo!”

Mèo béo nhanh chóng nhét hai miếng thịt vào miệng, bắt đầu suy nghĩ.

Ngon quá, không có chút mùi tanh hay béo ngậy nào, đáng tiếc là không có phần của nó.

Mèo cũng đã làm việc chăm chỉ, nó đã làm gì sai?

Đệ Ngũ Cẩm Sương gắp thịt bỏ vào miệng, trong mắt hiện lên vẻ thỏa mãn chưa từng có.

Đột nhiên, bóng dáng nàng biến mất không thấy tăm hơi.

“Chưa đi?”

Trên bậc thềm trước đại sảnh, nàng thờ ơ nhìn Từ Bắc Vọng đã quay lại.

Từ Bắc Vọng cúi đầu, nhìn chằm chằm gạch lát nền màu trắng ngọc bích, khẽ nói: “Nương nương, bên ngoài quá nguy hiểm, thần trốn ở trong cung để tu luyện thêm, linh lực ở nơi này cũng rất mạnh.”

Chương 140: Cẩu không lấy sóng

Thềm đá trong điện.

Từ Bắc Vọng cúi đầu, ánh mắt lướt qua đôi chân xinh đẹp được quấn trong chiếc tất đen, cho dù hắn có nhìn hàng ngàn hàng vạn lần cũng không thấy chán.

“Tu luyện trong cung, ngươi muốn làm thái giám sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm, nhếch miệng cười.

Từ Bắc Vọng đã quá quen với tình huống ‘đưa đầu hay rụt đầu đều là một đao’, hắn thoải mái, điềm nhiên như không có việc gì nói: “Nếu nương nương hy vọng thần làm thái giám, thì thần nguyện máu chảy đầu rơi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm một hồi lâu, giọng điệu lạnh lẽo: “Cút!”

Tay áo nàng khẽ phất lên, Từ Bắc Vọng bị sóng khí đẩy ra xa. Đáy mắt nàng ta lạnh đi, thoáng chốc đã xuất hiện tại thiện phòng, trên bàn có món thịt kho tàu đang toả mùi thơm bốn phía.

“Ngươi dám ăn vụng?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào góc đại sảnh, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

Con mèo quay mặt vào tường phồng miệng lên, lắc đầu vô tội.

Phù!

Một trận cuồng phong thổi đến.

Con mèo mập mạp váng đầu chóng mặt, không biết đã bay về góc nào.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vừa gắp một miếng thịt nhỏ thì đột ngột đặt đũa xuống, tức giận nói một mình: “Có để cho bản cung ăn hay không?”

Từ Bắc Vọng quay trở về, tiếp tục quỳ trên bậc thềm trong điện. Hắn chịu đựng áp lực kinh hoàng, nơm nớp lo sợ cầu xin: “Nương nương, ngài để thần ở trong cung tu luyện đi!”

“Tranh đấu bên ngoài quá tàn khốc, thần muốn lặng lẽ tu luyện, để rồi gây bất ngờ cho mọi người.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thờ ơ không nói gì.

Từ Bắc Vọng kiên trì, bổ sung một câu: “Nương nương muốn ăn gì, thần cũng có thể làm.”

Dù sao thì hắn cũng không thể ra đi.

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương giống như chỉ chờ mỗi câu nói này, nàng ta khôi phục dáng vẻ lười biếng cao quý: “Gọi đến là đến sao?”

“Ta sẽ làm bất cứ điều gì người muốn!”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng mạnh mẽ kiên định.

“Được rồi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

Từ Bắc Vọng vui mừng khôn xiết: “Đa tạ nương nương…”

Từ Bắc Vọng mới nói được một nửa thì đã bị khí tức màu tím bao

trùm, hắn vừa mở mắt ra thì thấy mình xuất hiện trong một cung điện đang đóng chặt. Hoa văn trên đỉnh điện rất mơ hồ, khi ở bên trong, linh khí bàng bạc tỏa ra mờ mịt, từng lỗ chân lông trong mỗi nhịp thở đều rất thoải mái.

Sau khi đạt được thứ mình muốn, Từ Bắc Vọng tìm một chỗ để ngồi xếp bằng, sau đó mở chiếc nhẫn hình lưỡi liềm ra.

Hắn hạ quyết tâm phải la liếm tới cổng Thiên Xu, cho nên tạm thời bỏ qua cơ duyên ở ngoại giới.

Thu hoạch dạo gần đây khá tốt, cho nên hắn nhất định phải tiếp thu cho tốt.

Ầm ầm! Trang giấy [Thần Khuyết Ngọc Thư] hiện ra.

Người ta đồn rằng toàn bộ cuốn sách này đều là bảo vật của bậc cường giả, mỗi một trang nào đều lưu trữ một loại bí pháp. Trán của Từ Bắc Vọng bắn ra một giọt tinh huyết, trang giấy vàng nhạt run rẩy, các ký tự và hoa văn đồng thời xuất hiện dưới lớp phong ấn.

[Nhất Khí Động Sơn Hà]

“Cái tên cũng khá độc đáo.”

Từ Bắc Vọng gật đầu hài lòng rồi đắm chìm trong việc quan sát những điểm cơ bản của chưởng pháp. Sau khoảng thời gian một nén hương, hắn đặt trang giấy vào nhẫn trữ vật hình trăng lưỡi liềm.

Uy lực của loại bí pháp này tương đương với báu vật Địa giai thượng phẩm, nhưng Từ Bắc Vọng đã tu luyện Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, dựa vào khí huyết của mình khiến cho tác dụng của một chiêu này đột phá đến Thiên giai.

Sau đó, hắn lấy ra thuật thấu thị của Tiêu chạn vương.

[Hoa trong gương, trăng trong nước.]

“Thiên giai bậc trung, không hổ là bí thuật độc nhất vô nhị của Đại Diễn Thánh…”

Từ Bắc Vọng trêu chọc.

Rất đáng tiếc, nó đã thuộc về ta.

Tuy nhiên, đối với loại bí thuật đặc biệt như thế này, hắn nhất định phải thận trọng, không được tu luyện vội vàng. Biết đâu lại xảy ra

chuyện tốt gì đó?

“Hai con Huyết Tàm Cổ, đừng để ta lười biếng.”

Từ Bắc Vọng khẽ cười một tiếng, sau đó lấy ra nửa bình tinh huyết.

Ngay lúc này.

“Meo meo…”

Một con mèo mập mạp đang nằm trên bệ cửa sổ, cả khuôn mặt bẩn thỉu như vừa chui ra khỏi rãnh nước hôi thối.

Nó nheo đôi mắt tràn đầy ánh sáng, bộ dáng cực kỳ tủi thân.

Xem ra lại bị Lão Đại bắt nạt rồi…

Từ Bắc Vọng xua tay: “Khi ta có thời gian sẽ làm một đĩa thịt heo kho cho ngươi ăn.”

Con mèo mập mạp toét miệng cười, sau đó nó cũng không bỏ đi, chỉ kêu meo meo rồi dừng lạivẫy vẫy móng vuốt.

Từ Bắc Vọng kinh ngạc, hoài nghi hỏi: “Ngươi cũng muốn mang tất chân?”

“Meo!”

Con mèo mập mạp nhanh chóng gật đầu, nó háo hức muốn thử từ lâu.

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng lạnh lùng cự tuyệt: “Cút!”

Sau khi cân nhắc vài giây, hắn nhẹ nhàng nói: “Đợi một ngày nào đó, ngươi biến thành một tiểu cô nương xinh đẹp rồi nói tiếp.”

…

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã trôi qua hơn một tháng.

Rất nhiều công tử tụ tập trước hoàng thành Thừa Thiên Môn, ai nấy đều đang xì xào bàn tán về một tin tức chấn động đang truyền khắp Cửu Châu.

Đương nhiên không phải Từ ác liêu đã sống trong cung Thái Sơ một

thời gian dài.

Lúc đầu, không ai ngờ rằng Từ ác liêu lại được tấn chức thành nam sủng?

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người đều cảm thấy vô lý!

Nữ nhân cao cao tại thượng như Đệ Ngũ Ma Đầu căn bản là không có thất tình lục dục, cho nên nàng ta không có khả năng qua lại cùng với chó săn. Cách giải thích duy nhất chính là, Từ ác liêu rất được trọng dụng, có khả năng được chọn là người nối nghiệp.

Về phần Đệ Ngũ Ma Đầu dung túng nam nhân ở trong cung, vốn dĩ tội không thể tha, nhưng ai cũng không dám hó hé nửa lời. Chưa nói đến việc hoàng thượng đang hôn mê, cho dù ông ta khoẻ mạnh tráng kiện đi chăng nữa thì cũng chưa chắc dám nói gì?

Đó là Đệ Ngũ Cẩm Sương!

Tất cả mọi người ở Cửu Châu đều biết rõ, thân phận Hoàng Quý Phi của nàng ta chẳng qua chỉ là một giao dịch.

Một số thế lực đạo giáo viễn cổ đã từng phỏng đoán mơ hồ, những thần vật được chôn dưới cung Thái Sơ mới chính là mục đích chân chính của Đệ Ngũ Ma Đầu!

Suy đoán này cũng không phải là bắn "tên không đích" (ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế), mà là dựa theo những vết tích đã có.

Một cường quốc nào đó đã tìm thấy một cuốn sách cổ ghi lại thời kỳ phát nương làm rẫy hàng trăm nghìn năm trước trong thánh địa Đạo giáo.

Vị trí của kinh thành Đại Càn là một tế đàn khổng lồ, mà cung Thái Sơ lại nằm ngay chính giữa tế đàn!

Đương nhiên, tất cả mọi chuyện đều chỉ là là suy đoán, trước khi chưa chắc chắn được điều gìm, những thế lực kia không dám động tới Đệ Ngũ Ma Đầu.

Chương 141: Ngươi muốn uống máu của bổn cung sao? (1)

“Ngươi nghe nói cái gì?”

Có một viên quan thấp giọng hỏi.

Mọi người lần lượt gật đầu, tin tức này như dịch bệnh lan truyền khắp Cửu Châu. Thánh Tử đương thời của Cửu Châu, một thân một mình vào kinh thành để chống lại Từ ác liêu !

Nói thật lòng, vừa nghe được tin này, trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ: “Ngươi nghĩ mình là ai?”

Thật là không biết tự lượng sức mình, tự cao tự đại, nói khó nghe một chút chính là ngu không ai bằng!

Trận chiến ở Mê Ly Chi Vực ở trong mắt của võ giả Cửu châu Thánh Sơn không còn là điều bí ẩn, Từ ác liêu cứ một cước lại giẫm lên một người.

Uy lực hiện tại của con bọ cạp này mạnh mẽ vô cùng, giống như mặt trời sáng chói ban trưa, ánh vàng mù mắt, tất cả thiên kiêu trẻ tuổi không dám nhìn thẳng. Ngươi vậy mà dám đến khiêu chiến hắn? Đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Nguyên nhân của việc này cũng thật là cũ rích.

Hai thánh địa có quan hệ mật thiết với nhau, Thánh Tử cùng Thánh Nữ từ lâu đã trở thành bạn đồng hành của Đạo gia theo sự chỉ đỉnh của các trưởng bối. Nói cách khác, nếu như không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Thánh Tử sẽ trở thành phò mã Đế quốc.

Nhưng mà công chúa điện hạ đã lâm vào hoàn cảnh nhục nhã ê chề ở Mê Ly Chi Vực, thiếu chút nữa thì hương tiêu ngọc vẫn!

Đối với một vị hôn phu mà nói, hắn ta chẳng khác nào đã bị lõa thể trước mặt mọi người, nhục nhã không tả nổi!

Nhất định phải trả thù!

Chỉ có đánh bại Từ Bắc Vọng trước mặt mọi người trong thiên hạ thì mới có thể rửa sạch mối nhục này!

Triều đình Đại Càn đối với vị “ phò mã” này cũng không hề tin tưởng, mãi đến khi một số bí mật được tiết lộ, thái độ của quần thần mới thay đổi triệt để.

Thánh Tử Cửu Tiêu ngự giá quang lâm!

Tại sao hắn lại đến?

Ngăn hắn lại!

Bọn họ từng nghe nói, cái tên này rất cao ngạo độc đoán, hắn muốn tự mình chống lại dòng sông thời gian ! Mà ở phương diện nào đó, Ngự Quang Lâm thực sự đã làm được.

Vào năm tám tuổi đã bắt đầu tu hành, mười bảy tuổi đã ở cảnh giới Thất phẩm. Tài năng của hắn ta đã đủ để khiến thế tục kinh hãi rồi!

Nhưng hắn lại đột ngột phế bỏ khí hải kinh mạch của mình, bằng lòng trở thành một phế nhân!

Mười bảy tuổi tái tu luyện võ công, tu vi tăng mạnh vượt bậc, hai mươi tuổi đạt cảnh giới Lục phẩm.

Lại bị phế bỏ một lần nữa.

Bây giờ hắn hai mươi hai tuổi, trong thời gian hai năm, hắn từ một phế nhân tu luyện đến Lục phẩm đỉnh phong.

Khi nghe những việc này, các quần thần đều rất kinh hãi. Quả nhiên là một thế hệ người tài, loại khí chất này phải gọi là khủng bố, so với cái gọi là chủng hổ… Còn mạnh hơn gấp bao nhiêu lần!

Liệu hắn có thể bóp chết khí thế kiêu ngạo của Từ ác liêu?

…

…

Ầm ầm!

Huyết khí dâng trào mãnh liệt, ma thú gầm thét giãy dụa trong màn sương máu.

Một nửa bình tinh huyết yêu thú đã thấy đáy, linh thảo và tiên dược cũng đã cạn kiệt.

Nam tử áo trắng đột nhiên phát ra hơi thở đáng sợ, bộ dáng giống như một con quỷ hút máu.

“Keng!”

Chuông treo trước cửa sổ vang lên, nam tử áo trắng lập tức dừng tu luyện, sau đó chạy ra ngoài cung điện.

Bên bờ hồ Cửu Châu tràn ngập ánh sáng, nữ tử váy tím lười biếng nằm trên chiếc ghế dựa màu tím, bàn chân ngọc ngà được tất đen che kín, vẻ mặt nhàn nhã khó tả.

Đương nhiên ghế dựa này cũng là do tùy tùng tự tay làm ra.

Từ Bắc Vọng đã cân nhắc qua tính cách của Lão Đại, nàng ấy luôn nảy sinh tò mò với những thứ mới mẻ.

Nhưng sự tò mò ấy không duy trì được bao lâu, trừ khi nàng cực kỳ thích.

Từ Bắc Vọng cúi đầu, chắp tay cung kính: "Nương nương có gì cần căn dặn!"

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo hắn, nói một cách thản nhiên: "Máu giao long đâu? Lấy ra đi!"

Từ Bắc Vọng không chần chừ lấy bình máu từ trong chiếc nhẫn hình lưỡi liềm ra.

"Thật sự cam lòng đưa cho bổn cung sao? Đây cũng không phải vật tầm thường."

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn với ánh mắt thích thú.

Vù!

Nàng vẩy áo thưởng thức bình máu trong tay, đôi mắt xanh thẳm vẫn luôn quan sát Từ Bắc Vọng.

"Thần nguyện vì nương nương lên núi đao xuống biển lửa, máu giao long thì tính là gì chứ?"

Từ Bắc Vọng nói rất nghiêm túc, trên mặt không có chút nào là không cam lòng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương thu hồi ánh mắt, không nói gì.

"Nương nương…"

Từ Bắc Vọng hơi chần chừ, cẩn thận nói: "Tất dùng lâu như vậy, người nên thay rồi."

Bầu không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lùng, giọng nói rét lạnh:

“Ngươi cảm thấy bản cung bẩn sao?”

Từ Bắc Vọng chậm rãi rùng mình, hoảng sợ nói: “Đương nhiên không phải.”

Lão Đại đã đạt đến cảnh giới như thế này, cơ thể tất nhiên rất sạch sẽ, cả người hoàn mỹ không chút tì vết, ngay cả bàn chân ngọc ngà cũng có mùi thơm ngát.

Mặc dù đã Tịch Cốc, nhưng nàng vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của những món ăn ngon. Trong tháng này, Từ Bắc Vọng nấu ít nhất một trăm món rồi…

“Nói!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm, giọng nói âm u.

Cổ họng Từ Bắc Vọng chuyển động lên xuống, khó khăn lấy một đĩa thịt từ trong nhẫn ra, khúm núm nói: “Thần chỉ là muốn thay y phục cho nương nương.”

Người nghiêm túc thì chỉ cần làm một việc thôi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo mắt lại, mặc dù không thích tất màu da, nhưng vì tò mò nên cũng muốn thử một chút.

Xoẹt!

Trong tay nàng xuất hiện một đôi tất da.

Từ Bắc Vọng cúi đầu kìm nén sự khẩn trương, khàn giọng nói: “Nương nương thay tất xong thì đưa cho thần, thần giúp nương nương sửa lại một chút.”

Vào lúc này, trong lòng Từ Bắc Vọng sinh ra sự can đảm và mong đợi mãnh liệt không thể lý giải được.

Chương 142: Ngươi muốn uống máu của bổn cung sao? (2)

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng mắt lên, nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt ngọc xinh đẹp cao quý không chút dao động.

Tim Từ Bắc Vọng thắt lại, hắn tỏ vẻ như không có việc gì, lập ức

cầm lấy cái chậu nhỏ rồi rắc thức ăn cho cá trong ao.

Bụp!

Một con cá chép đỏ nhảy lên khỏi mặt nước, thổi bong bóng vào kẻ xấu trước mặt. Từ Bắc Vọng vừa nhìn đã biết là tỷ muội song sinh của cá Tiểu Y, cho nên hắn cố tình không cho nó ăn cỏ linh trong chậu.

“Được.”

Đúng lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang lên từ chiếc ghế dựa.

Không biết từ lúc nào, Đệ Ngũ Cẩm Sương tháo tất đen ra rồi vung tay áo ném qua.

Tim Từ Bắc Vọng đập nhanh hơn bình thường, nhưng sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Hắn nhận lấy tất đen rồi thu vào nhẫn trữ vật, xúc cảm trong tay vẫn còn, mùi hương dường như thấm vào tận tim gan.

Đệ Ngũ Cẩm Sương thu hết hành động của hắn vào trong mắt. Nàng lười biếng đứng dậy, bước thong thả rồi thình lình hỏi: “Ngươi muốn uống máu của bản cung không?”

Hả?

Mặt Từ Bắc Vọng hiện lên sự kinh hãi và bất ngờ, hắn lắc đầu: “Tuyệt đối không muốn.”

Hắn không giấu nổi sự kinh ngạc thậm chí nghi ngờ mình nghe nhầm.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đến gần hắn, mặt không chút cảm xúc nhìn qua phía sau: “Giá trị của máu giao long rất cao, bản cung sẽ không để ngươi thiệt thòi.”

“Không cần.”

Từ Bắc Vọng dứt khoát từ chối.

Uống máu Lão Đại, sao có thể?

Cho dù nuốt chửng cả thế giới, hắn cũng không bao giờ động đến Lão Đại.

“Há mồm.”

m thanh lạnh lẽo không cho phép từ chối.

Một hơi thở mang khí thế mạnh mẽ ập đến.

Từ Bắc Vọng cứng đờ, không thể động đậy, miệng tự động mở.

Ực! Một giọt máu đỏ tươi bay ra từ trán Đệ Ngũ Cẩm Sương rồi rơi vào miệng Từ Bắc Vọng.

Ngay lập tức.

Đùng!

Một tiếng nổ dữ dội phát ra trong cơ thể Từ Bắc Vọng, giống như sấm sét đánh xuống từ chín tầng mây.

Bùm!

Giọt máu chảy vào lục phủ ngũ tạng, máu trong cơ thể dường như bị đông cứng lại, sau đó như bị giọt máu này hấp thụ và ăn mòn. Sự giam cầm biến mất, Từ Bắc Vọng vô thức vận công Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Ầm ầm!

Biển máu cuồn cuộn dâng trào, hoàn toàn bao phủ bầu trời trong cung Thái Sơ, sau đó tràn ra bốn phía.

Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công trực tiếp đột phá tầng thứ ba!

Uy lực mạnh hơn trước kia rất nhiều lần!

“Không tồi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương xoa cằm, tùy ý phất tay, biển máu liền tiêu tan.

Từ Bắc Vọng im lặng, biểu cảm phức tạp.

Lão Đại hoàn toàn đã chạm đến nơi mềm mại trong lòng hắn.

Mặc dù chưa từng uống máu giao long, nhưng hắn chắc chắn rằng máu giao long và máu của Lão Đại không cùng một cấp bậc, có thể nói là một trời một vực. Máu của Lão Đại rốt cuộc còn kinh khủng đến mức nào?!

Hắn bình ổn lại những cảm xúc xáo trộn trong lòng, nói đùa để che giấu sự luống cuống của mình: “Ti chức và nương nương xem như là

đã huyết dịch giao hoà.”

Những từ ngữ kích động cũng không thể diễn tả tâm trạng của hắn lúc này, tất cả mọi cảm xúc chỉ có thể tóm gọn thành một câu.

Lão Đại, ta muốn liếm chết người!

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay về nằm lên ghế dựa, đung đưa qua lại, nhẹ giọng nói: “Tuy bản cung không biết ngươi tu luyện loại công pháp gì, nhưng ta biết ngươi đã lâm vào bình cảnh, những loại máu rác rưởi kia không có tác dụng với ngươi.”

Máu giao long là rác rưởi… Từ Bắc Vọng tán thành gật đầu.

“Đã uống máu của bản cung, thì sau này phải làm việc cho bản cung.”

Giọng điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng.

“Tuân lệnh!”

Từ Bắc Vọng tràn đầy sức lực.

Đệ Ngũ Cẩm Sương gật đầu: “Tu vi của ngươi quá thấp, nhưng cảnh giới hiện giờ đã tăng lên hai bậc, bản cung có nhiệm vụ quan trọng giao cho ngươi.”

Tuy Từ Bắc Vọng vẫn im lặng lắng nghe, nhưng đôi mắt lại nhìn ra phía mặt ao.

Hắn vô cùng ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt của mình phản chiếu trên mặt ao, các đường nét vẫn tuấn mỹ như trước, nhưng màu sắc con ngươi đã thay đổi.

Đôi đồng tử màu xanh lam đậm như thể được khảm bởi những vì sao và biển cả, giống hệt như Lão Đại.

“Cái này…”

Giọng hắn khàn khàn.

“Sao vậy?”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương như đóng băng, lạnh giọng nói: “Không đẹp mắt sao? Vậy thì nôn máu của bản cung ra!”

Từ Bắc Vọng vô cùng vui vẻ, hắn nhanh chóng lắc đầu: “Thần rất

vui.”

Từ Bắc Vọng ngập ngừng một chút, hắn chỉ vào mái tóc xõa trên vai, hạ giọng thỉnh cầu: “Nương nương có thể dùng phép biến tóc của thần từ trắng thành đen, hoặc toàn bộ đều là tóc trắng cũng được.”

Mái tóc dài được phân thành hai nửa đen trắng từ giữa đỉnh đầu, trông nó giống như ranh giới giữa âm và dương, sự ngăn cách giữa thần và quỷ. Hoặc giống như, nhà tạo mẫu tóc đang làm được một nửa thì đột nhiên biến mất cùng với cô em vợ vậy.

Đây cũng là lý do Từ Bắc Vọng rất ít khi sử dụng Nho pháp. Bởi vì mỗi lần vận dụng văn khí, mái tóc của hắn lại trắng thêm một chút.

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên ý cười khó phát giác, nàng hất cằm: “Bản cung thích mái tóc này của ngươi, không cho phép thay đổi!”

m điệu nhẹ nhàng, nhưng ba chữ cuối lại mang giọng điệu ra lệnh.

“Vâng…”

Lão Đại đã ra lệnh, tùy tùng chỉ có thể làm theo.

“Cút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phất tay áo, Từ Bắc Vọng quay trở về cung một lần nữa.

“Ta hiện tại mạnh cỡ nào?”

Từ Bắc Vọng vừa hoang mang vừa chờ mong, hắn có thể đột phá tầng thứ ba của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, hoàn toàn nhờ vào một giọt máu của Lão Đại.

Hắn đoán chừng, nửa bình tinh huyết tứ phẩm của yêu thú, một gốc Hoàng Tinh Chi hình người, cộng với mấy chục gốc linh dược thì cũng chỉ giúp gia tăng ba phần công lực.

Nhưng một giọt máu của Lão Đại lại trực tiếp làm đầy thanh tiến độ.

Từ Bắc Vọng có chút trầm mặc, hắn mở nhẫn trữ vật, lấy ra một đôi tất đen còn thoang thoảng mùi hương

Đây là một chuyện vừa xấu hổ vừa kích thích, nhưng động tác của hắn vẫn vô cùng lạnh nhạt.

Tất quá thơm!

Từ Bắc Vọng đặt tất trước mũi, nội tâm dâng trào một cảm xúc không thể miêu tả bằng lời.

Hắn không liếm, chỉ thưởng thức mùi hương.

Ông!

Nữ tử váy tím phiêu nhiên đi tới.

Từ Bắc Vọng đột nhiên giật mình, nhanh tay vò tất đen thành một cục rồi bỏ vào nhẫn trữ vật.

“Ngươi nói sửa lại, là làm như thế này?”

Sắc mặt của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lùng.

Chương 143: Cút ra đây! (1)

Từ Bắc Vọng xấu hổ đến nỗi muốn tìm cái lỗ chui vào, đầu óc lóe lên một ý nghĩ, sau đó hắn lộ ra ánh mắt sùng bái mù quáng.

“Nương nương tuyệt đại vô song, đích thị là đệ nhất mỹ nữ từ xưa đến nay. Hơn nữa, nương nương có thực lực vang dội cổ kim, ti chức muốn ngửi một chút để tăng trưởng tu vi.”

“Thật sao?”

Sau khi nghe được lí do thoái thác vụng về này, Đệ Ngũ Cẩm Sương từ chối cho ý kiến: “Bản cung còn tưởng rằng ngươi muốn nhét vào trong miệng.”

Thanh âm nàng thanh lãnh, lại như mang theo ý đồ đùa dai.

“. . .”

Từ Bắc Vọng không có đất dung thân, chỉ có thể điên cuồng lắc đầu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đi thong thả nhã nhặn tản bộ gần đó, thái độ hờ hững: “Trả tất lại cho ta.”

Giọng điệu của nàng gần như là đang ra lệnh, Từ Bắc Vọng không dám chần chờ, lấy một đôi tất đen mới tinh từ nhẫn trữ vật.

Đệ Ngũ Cẩm Sương phất tay áo lấy tới, dò xét bít tất vài lần, sau đó

híp mắt. quăng cho Từ Bắc Vọng một cái nhìn ý vị sâu xa.

Cuối cùng, nàng biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể cứng ngắc của Từ Bắc Vọng dần dần buông lỏng.

Khi ở tạm cung Thái Sơ, khuyết điểm duy nhất chính là, bất luận động tác xấu xa bí ẩn gì của mình đều sẽ bị Lão Đại phát giác.

May mắn là chỉ ngửi một cái. . .

Thế nhưng, tùy tùng đại khái cũng đã đoán ra tâm tư của Lão Đại rồi.

Nàng không thích đi tất da, không có lý do gì cả, nàng không thích thì không thích thôi, giống như ăn trứng tuyệt đối không ăn lòng đỏ trứng vậy.

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ: “Ta đây có tính là đã đi vào nội tâm của Lão Đại không?”

. . .

. . .

Sương thu trong suốt vương lại trên từng tán cây, mặt hồ thủy ngân phản chiếu một cái bóng mơ hồ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương phô bày bộ dáng lười biếng, nàng ta nằm vắt vẻo trên ghế, tùy ý đọc lướt một cuốn sách, sắc mặt không quá hứng thú.

Sắc đẹp của Lão Đại, siêu việt cực hạn.

Tùy tùng nâng cao hộp cờ bằng cả hai tay, tiến lên rồi cẩn thận từng li từng tí nói: “Nương nương, ti chức phát hiện cách chơi cờ mới mẻ khác.”

“Ừm?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra âm mũi, hình như đã nảy sinh một chút hứng thú trong lòng.

Tùy tùng thành công khơi gợi lòng hiếu kỳ của Đại Lão, lời ít mà ý nhiều giới thiệu: “Đánh vào điểm giao nhau giữa đường dọc và đường ngang của bàn cờ, người có một hàng năm viên cờ trước thì chiến thắng.”

(cờ caro =))))

Nói xong, chân khí ở ngón tay hắn ta lập tức phun trào, bàn cờ treo giữa không trung.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng cằm: “Bản cung đi trước.”

Cho dù nàng còn chưa quen thuộc, nhưng nhìn qua đã đoán được phe nào đi trước sẽ chiếm ưu thế.

Thần sắc Từ Bắc Vọng vẫn thản nhiên như cũ, hắn còn ra hiệu xin mời.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vân vê một viên cờ màu trắng trắng, đánh xuống bàn cờ.

Bởi vì đã nắm giữ kỹ xảo sáu bước đầu tất thắng, Từ Bắc Vọng đánh cờ rất tùy ý.

Xét về các phương diện khác, Từ Bắc Vọng không thể so sánh với Lão Đại, nhưng nếu đánh cờ thắng nàng, chí ít có thể thỏa mãn dục vọng chinh phục của hắn.

Quả nhiên.

Vào nước cờ thứ sáu, thế cờ liền hình thành cục diện nước đôi tất thắng, hai đường chéo nhau như bánh bao nhân thịt, đánh như thế nào cũng có thể hoàn thành một hàng năm viên cờ liền nhau.

Từ Bắc Vọng phong khinh vân đạm cười nói: “Nương nương, còn muốn đánh nữa chứ? Ti chức may mắn thắng. . .”

Hắn mới nói một nửa, hai quân cờ đen hai quân cờ trắng trên bàn cờ trực tiếp vỡ nát!

Đệ Ngũ Cẩm Sương vắt chéo hai chân, chau mày lại: “Thắng? Thắng ở chỗ nào?”

Từ Bắc Vọng ngạc nhiên: “Nương nương, ngươi chơi xấu. . .”

\

Đã đi lại thì thôi, vậy mà còn đi lại tận hai bước?!

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lẽo, nàng nhìn về phía mèo béo đang chơi đùa trên mặt ao: “Bản cung đi lại ư?”

“Meo meo!”

Mèo béo lắc đầu như trống bỏi.

Tiếp theo, Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo nhìn Từ Bắc Vọng: “Bản cung có đi lại không?”

Từ Bắc Vọng chết lặng: “Không có.”

Sau lần đi lại này, phương pháp tất thắng bị phá giải một cách nhẹ nhàng, Từ Bắc Vọng thua tan tác như lẽ đương nhiên

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấp một ngụm trà lạnh, biểu cảm hơi có vẻ thất vọng, sau đó bình luận: “Ngươi rất gà.”

Từ Bắc Vọng lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác cuồng nộ bất lực, âm trầm nói: “Tiếp tục.”

Hai người đánh cờ rất mau lẹ.

Không cần nhiều lời, tùy tùng bị đánh giết tơi bời, liên tục thua mười tám trận.

Trong ván thứ nhất, Từ Bắc Vọng có thể thừa dịp Lão Đại chưa hiểu rõ ràng nhưng cũng không thắng được. Sau đó, dựa vào tâm trí kinh khủng của nàng, tùy tùng không có một cơ hội nhỏ nhoi nào cả.

“Không chơi nữa, ta muốn tu luyện.”

Từ Bắc Vọng uể oải, ý đồ khoe khoang nho nhỏ ban đầu trong nội tâm bị Lão Đạo quét sạch sẽ, không còn sót lại chút gì, chỉ còn cảm giác thất bại.

Hắn ôm lấy bàn cờ, quay người xám xịt rời đi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng hắn càng đi càng xa, đôi mắt xanh bích của Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia ánh sáng gian xảo, bờ môi hé lộ ý cười yếu ớt.

. . .

. . .

Cùng lúc đó.

Tại võ đài lớn nhất ở kinh thành, nơi hội tụ của mấy vạn người.

Biển người sôi trào, quyền quý cả triều đều có mặt.

Tuy nhiên, bầu không khí lại tĩnh mịch đến mức quỷ dị.

Một đạo sĩ trẻ tuổi ngã trên mặt đất dưới đài cao, từng đoạn gân cốt đều bị đứt gãy, khóe miệng ọe ra máu đen, khí tức uể oải không chịu nổi.

Hắn ta ngậm đắng nuốt cay, gian nan ngẩng đầu nhìn về phía bên trên: "Bần đạo tài nghệ không bằng người, thua tâm phục khẩu phục."

Tiếng nói vừa dứt, hắn chậm rãi rời đi dưới sự nâng đỡ của mấy đạo sĩ, bóng dáng cô đơn không thể nói thành lời.

Hắn ta là Hứa Trường Cung hạng hai Thanh Vân bảng đó!

Sau lại bại trận chỉ với một chiêu!

Một chiêu đó đã bóp nát sự cao ngạo tự tin của hắn ta!

Chương 144: Cút ra đây (2)

Hứa Trường Cung không ngại vạn dặm mà đến đây, ban đầu vì muốn khiêu chiến Từ công tử không ai bì nổi của Đại Càn.

Khi đặt chân tới kinh thành vào ngày hôm qua, hắn lại nghe qua sự tích của Thánh Tử thánh địa Cửu Tiêu, chiến ý mãnh liệt trong nội tâm bị kích thích mãnh liệt.

Không ngờ, kết cục lại vô cùng tàn nhẫn, thậm chí còn mất sạch tôn nghiêm no!

Đám người lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đồng thời di chuyển ánh mắt về nơi chính giữa trên đài cao, sau đó quan sát nam tử đứng nơi đó như núi cao vực sâu.

Ngũ quan sắc nét, đường cong trên khuôn mặt rất cứng rắn, mày kiếm như hai nét mực đậm, khuôn mặt không có bất kỳ biểu tình khác lạ.

Dường như, hắn không phải vừa mới đánh bại thiên kiêu đỉnh cấp của Đại Càn, mà là một con bọ chét côn trùng ven đường. Trọng lượng của Hứa Trường Cung chưa đủ để trong lòng hắn ta nổi sóng.

"Giống như nhổ cỏ hái hoa vậy, cường giả như Hứa Trường Cung,

đứng trước mặt Ngự công tử cũng không tạo ra một chút uy hiếp nào."

"Đúng vậy, đây mới là thực lực chân chính của Thánh Tử đạo thống viễn cổ, Tiêu thiếu chủ kia là rác rưởi gì vậy."

Quần thần rốt cục bình phục cảm xúc khiếp sợ, trên mặt lộ ra ý cười thoải mái.

Trải qua trận này, bọn hắn tràn đầy lòng tin với Ngự Quang m, việc trấn áp Từ ác liêu tất nhiên dễ như trở bàn tay!

Khó trách Ngự Quang m không hề sợ hãi, dám chạy vào kinh thành để khiêu chiến Từ Bắc Vọng, kẻ đang toát ra khí thế huy hoàng như mặt trời chói chang.

Đây chính là sức mạnh do lực lượng cường hãn mang đến! !

Trong núi không có hổ, con khỉ nhận làm vương mà thôi!

Một khi thiên kiêu cái thế chân chính xuất hiện, Từ ác liêu cũng chỉ như thế mà thôi.

Ngự Quang m nhìn bốn phía, trường bào bay phất phới trong gió, chiến ý ngút trời: "Từ Bắc Vọng, cút ra đây!"

m thanh như sấm rền, truyền khắp tứ phương, khí thế bàng bạc quét khắp nơi!

Mọi người tê cả da đầu, cảm thấy có chút thở không nổi.

Bọn hắn có thể phát giác được hận ý ngập trời trong lời nói của Thánh Tử Cửu Tiêu!

Đúng vậy, công chúa mà hắn ta ái mộ, thậm chí có thể nói là phu nhân tương lai.

Đã bị Từ công tử nhục nhã trước mặt mọi người!

Phàm là nam nhân, liệu ai có thể thể nhẫn nhịn được sự sỉ nhục này phải không? Huống chi là tuyệt thế thiên kiêu có ý chí khí nuốt sơn hà!

Ngự Quang m tựa như một tòa núi cao, hắn ta cứ đứng sừng sững ở đó, trên người toát ra một cỗ bá khí duy ngã độc tôn, oai hùng bức người.

Hắn ta lại lần nữa lạnh giọng mở miệng: “Rùa đen rút đầu, không dám đánh một trận?”

Hoắc!

Đám người trở nên khiếp sợ.

Chẳng lẽ Từ công tử thật sự sợ đến mức không dám ứng chiến?

Tuyệt đối không thể!

Thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Nam nhân cường thế tuyệt luân như Từ Bắc Vọng, sao có thể e ngại khiêu chiến?

Vậy thì vì sao còn không lộ diện, để mặc cho Ngự Thánh tử buông lời nhục nhã?

Những quan văn quan võ trước nay luôn chán ghét Từ ác liêu, chính bọn hắn cũng không tin kẻ này sẽ e sợ đối chiến.

Lời giải thích duy nhất chính là Từ Bắc Vọng đang bế quan tu luyện, không biết sự việc ở bên ngoài?

Vậy bọn hắn nhất định phải nghĩ trăm phương ngàn kế để thông báo cho hắn, để kẻ này gặp phải tổn thất nặng nề nhất cả đời!

Tốt hơn hết, hắn ta sẽ trở nên ảm đạm tàn lụi, biến thành hạng người bình thường từ đây !

Nhưng vào lúc này.

Một vệt cầu vồng lướt đến từ nơi xa, mưa bụi phiêu tán đầy trời, một thiếu nữ băng cơ ngọc cốt đứng bên trên liễn xa được điêu khắc hoa văn tiên hạc.

Dung mạo như hoa quỳnh, gò má như tuyết trắng lúc ban mai.

Đó chính là là Cơ Minh Nguyệt tới từ thánh địa Lạc Hà Cung.

“Tham kiến công chúa điện hạ!”

“Tham kiến công chúa điện hạ!”

Phàm là con dân Đại Càn, tất cả mọi người đều cung kính khom người thi lễ, tiếng nói đều nhịp.

Cơ Minh Nguyệt đứng trên chiến xa trên không, nàng ta dường như không nhìn thấy đám người bên dưới, chỉ nhắm vào Ngự Quang m: "Cừu nhân của ta, chính ta giết."

Ánh mắt của Ngự Quang m lộ ra một tia ôn nhu hiếm có, hắn lắc đầu nói: "Ta nhất định phải đánh bại hắn trước mặt mọi người."

Ngữ khí bình thản, nhưng lại vô cùng kiên quyết.

Cơ Minh Nguyệt không tiếp tục khuyên nữa, đôi mắt hạnh ẩn chứa cảm xúc phức tạp, nàng ta khẽ nắm tay thành quyền.

Mỗi lần nhớ tới gương mặt kia, cơn hận cuồng điên lại phát tác, nhưng nàng chỉ có thể gắt gao đè nén sự khuất nhục trong nội tâm xuống.

Quan văn quan võ nhìn công chúa điện hạ, tất cả bọn họ đều có cùng một suy nghĩ.

Hai người xứng đôi biết bao, quả nhiên là trai tài gái sắc.

Nếu như Ngự Quang m có thể đánh bại kẻ ác họ Từ, vậy triều đình Đại Càn thừa nhận vị phò mã này!

Dân cờ bạc nối đuôi nhau đến khu phố dài bên cạnh võ đài.

Bọn hắn đặt cược.

Cửu Tiêu Thánh tử thắng, hai ăn ba.

Từ công tử thắng, một ăn hai.

Tỉ lệ đặt cược chênh lệch rất nhỏ, nhưng các phường đánh bạc lớn của kinh thành đều xem trọng Thánh Tử Cửu Tiêu.

Dù sao hắn ta có thể dùng một chiêu đánh bại thiên kiêu hạng hai bảng Thanh Vân, tài năng vô cùng kinh diễm, khiến cho bọn hắn chấn động kịch liệt!

Quan trọng hơn hết, Ngự Thánh Tử đã biết rõ thực lực của Từ công tử, nhưng vẫn thong dong vào kinh thành, hắn ta là thứ ngu xuẩn ư?

Sao có thể?

Đạo giáo viễn cổ sao lại lập một thằng ngu làm truyền nhân Thánh Tử?

Nếu hắn đã dám đến, vậy thì sẽ nắm chắc phần thắng!

Kết quả là, tám phần mười đám con bạc ở kinh thành đều là cược Ngự Thánh tử thắng.

Chương 145: Cược mệnh chứ?

Trong điện.

Từ Bắc Vọng đang chăm chú chế tác vợt cầu lông.

Hắn cảm thấy Lão Đại nhất định sẽ thấy hứng thú với trò chơi này, và lần này mình nhất định có thể thắng, điều kiện tiên quyết là song phương không sử dụng chân khí.

Hắn không còn cách nào cả, phận làm tùy tùng chỉ có thể moi ruột gan lấy lòng Lão Đại thôi.

Hắn đương nhiên muốn bóp chân nắn vai cho nàng, nhưng đồn gthời cũng hiểu rõ bản thân, hắn nhất định phải nắm chắc điểm mấu chốt, không thể vượt giới hạn.

Nếu không, hắn thật sự sẽ bị nàng đập chết.

Suối nhỏ sông dài, dần dần tiến dần, từ từ sẽ đến.

“Meo!”

Một con mèo béo nằm trên bệ cửa sổ, Ngư công công đứng phía sau mặt mũi hiền lành.

“Từ công tử.”

Ngư công công cười chào hỏi.

Trong lòng ông ta cũng có chút cảm khái, chưa được bao lâu, nam nhân ban đầu xếp hàng ở ngoài điện đã đạt tới cảnh giới này rồi.

Như ngoại giới hay nói, Từ công tử dựa vào nương nương mới có thể quật khởi, nhưng ông ta hiểu rất rõ, đây là một người trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm cỡ nào.

Bất kể phương diện nào cũng đều là đỉnh cấp, điểm thiếu hụt duy nhất chính là bối cảnh.

Cho dù không phụ thuộc vào nương nương, hắn chỉ cần đi đến bất kỳ một đạo giáo viễn cổ nào cũng có thể nhẹ nhõm ngồi lên vị trí Thánh Tử.

Từ Bắc Vọng bị một con cá nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng có chút khó chịu, hắn cười hỏi: “Chuyện gì?”

Ngư công công cũng không dông dài, vào thẳng chính đề: “Ngự Quang m đang chờ ngươi ở võ đài, có ứng chiến hay không?”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng dần dần trở nên băng lãnh.

Kỳ thật hắn đã sớm biết được tin tức về Thánh Tử Cửu Tiêu, nhưng hắn không thèm để ý bởi vì không muốn rời khỏi cung Thái Sơ dù chỉ một giây.

Hơn nữa, hắn cũng lười so đo với cái thứ gọi là thiên kiêu, chờ đến khi cổng Thiên Xu mở ra, đến lúc đó lại giết hết tất cả.

Nào ngờ, hắn đã cho tên kia một chút thể diện mà không cần, cứ luôn kêu gào tên hắn ở võ đài sao?

“Phiền Ngư công công chuyển lời hộ ta một câu, khiêu chiến thì cũng được, nhưng cược mệnh đi, cộng thêm một món pháp khí Thánh giai.”

Thanh âm ôn nhuận chậm rãi vang lên.

Trong nháy mắt, Ngu thái giám biến sắc, biểu lộ tâm tình không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà cược mệnh?

. . .

. . .

Càng lúc có càng nhiều võ giả tụ tập tại võ đài, hàng người mênh mông không nhìn thấy bờ, thậm chí còn có rất nhiều thiên kiêu đến đây hóng chuyện.

Tất cả mọi người đang chờ mong trận chiến kinh thế này!

Bọn hắn tin tưởng chắc chắn Từ công tử sẽ ứng chiến!

Huống hồ, Ngự Thánh tử còn tỏ thái độ thề không bỏ qua, thậm chí còn đi đến cửa nhà để khiêu khích, Từ công tử dù gì cũng phải lộ

diện chứ?

Nếu không ứng chiến, thì không có gì khác với việc nhận thua cả.

Lúc này, một cung tỳ vóc người thướt tha xuyên qua đám người, trực tiếp đi đến dưới đài cao, tự thuật lại lời nói của Ngư công công:

“Từ công tử nói, hắn có thể đối chiến, nhưng nhất định phải cược mệnh, cộng thêm một món pháp khí Thánh giai.”

Thanh âm nhẹ nhàng của nàng ta có khiến tất cả mọi người trở nên khiếp nhược.

Một câu nói này giống như đá lớn rơi vào đáy hồ, gây ra sóng to gió lớn!

Quan văn quan võ chấn kinh!

Ngay sau đó, bầu không khí nơi võ đài như rơi vào hầm mộ!

Cược mệnh!

Từ công tử không tiếp nhận khiêu chiến tầm thường, hắn muốn đối kháng sinh tử!

Tựa như thần ma, đây là cường thế bễ nghễ cỡ nào?

Đây là tự cao tự đại cỡ nào?

Nam nhân này, trong người chảy xuôi máu huyết điên cuồng, cuồng vọng khảm sâu ở trong cốt tủy! !

Ngự Quang m biến sắc, đáy mắt hiện lên vẻ mê mang, hiển nhiên câu nói này khiến cho hắn ta trở tay không kịp.

“Có nguyện ý không, nô tỳ còn chuyển lời.”

Cung tỳ cúi đầu, nhỏ giọng thúc giục.

Trong chốc lát, mọi ánh mắt đồng thời dừng lại trên người Thánh Tử Cửu Tiêu.

Sắc mặt bọn hắn đỏ bừng, nhiệt huyết sôi trào!

Có dám tiếp nhận hay không?

Một trận chiến kinh thế hãi tục này, e rằng sẽ được ghi vào sử sách!

Dù sao liên lụy đến pháp khí Thánh giai.

Người nào thua, không chỉ thân tử đạo tiêu, còn mất một kiện chí bảo!

Từ công tử căn bản không cho đường lui, lui một bước là vực sâu vạn trượng!

Chẳng lẽ Thánh Tử Cửu Tiêu chọn rời đi?

Vậy sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ!

“Không chiến, đây là chuyện của ta.”

Khuôn mặt Cơ Minh Nguyệt lạnh như sương, lạnh lùng nhìn chằm chằm cung tỳ.

Dứt lời.

“Không chiến!”

Thanh âm già nua vang lên, một lão nhân áo xám tóc trắng đi ra từ trong đám người.

“Thánh Cảnh. . .”

Có võ giả Tông Sư phát giác được hơi thở mà lão giả đó tiết ra ngoài, khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Xem ra, vị Thánh Cảnh cường giả này hẳn là người hộ đạo của Ngự Thánh Tử.

Ngự Quang m nhìn liếc qua đại trưởng lão của thánh địa, lại nhìn Cơ Minh Nguyệt đang lắc đầu, trầm mặc thật lâu.

Không có khả năng thối lui.

Hắn ta muốn thay thiếu nữ mình yêu rửa sạch khuất nhục!

Hắn ta muốn dùng một trận chiến để đúc thành đạo tâm vô địch !

Ngự Quang m ta, sao có thể thất bại?

“Tiếp!”

Một âm thanh băng lãnh vang lên, tựa như lưỡi dao đâm về bốn phía.

Oanh!

Bầu không khí lập tức sôi trào!

Cho dù không ai phát ra âm thanh, nhưng cảm xúc của đám người vây xem như sắp nổ tung!

Hưng phấn đến nỗi suýt ngạt thở!

Đây mới là võ đạo!

Đây mới là khí phách của tuyệt thế thiên kiêu!

Mà công chúa đế quốc thì hoa dung thất sắc, hàm răng cắn chặt môi dưới.

“Nhanh chóng đóng cược!”

Chưởng quỹ phố bạc lập tức hạ mệnh lệnh, ngăn cản dân cờ bạc ùa lên đặt cược.

Khí thế của Từ công tử ngập trời, nhìn thế nào cũng không giống phe yếu thế.

. .

. .

Trong phòng bếp.

Từ Bắc Vọng vén vạt áo, ngồi xổm trên mặt đất, quen tay thuần thục xử lý một con gà mái.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng rửa rau xanh, chân ngọc bao bọc bằng tất đen giẫm lên thảm.

Mèo béo tất nhiên là đang nhoài người vào bếp lò để phun lửa.

Ông!

Không khí chấn động đánh vỡ khung cảnh tốt đẹp này.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nghe lời nói của Ngư công công ở đối diện truyền đến, khẽ hạ cằm: “Đáp ứng rồi.”

Từ Bắc Vọng rất bình tĩnh buông vạt áo xuống, dặn dò mèo béo một câu: “Cắt gà thành miếng nhỏ, ta giết hắn ta xong sẽ trở lại.”

Chương 146: Ta vội lắm (1)

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Giữa đài cao, Ngự Quang m nghiêm mặt lạnh lùng đứng đó, nhìn từ trên cao quan sát tứ phía, tỏa ra khí tức duy ngã độc tôn.

Mấy vạn người nắm chặt quyền, cố gắng hết sức để kiềm chế dòng máu sục sôi trong cơ thể, giữ nguyên tư thế im lặng chờ đợi.

Rất nhanh sau đó!

Dân chúng Đại Càn sắp sửa nghênh đón trận chiến kinh hãi thế tục, các sử quan đã bắt đầu chắp bút viết lại!

Ngự Thánh Tử đang vô cùng tức giận vì hồng nhan, liệu hắn có thể giết Từ công tử để phục thù hay không?

Đến cuối cùng, người nào có thể tồn tại trên đỉnh kim tự tháp của thế hệ này?

Ai sẽ chết giữa đường, trở thành viên gạch lát đường cho đối phương ngạo nghễ giẫm lên?

Đám người ở phía trước đột nhiên trông thấy phượng liễn lộng lẫy.

Thiên Hậu đế quốc đã đến xem cuộc chiến!

Kể cả vương gia Cơ thị, quý tộc triều đình, và các thế lực lớn trong kinh thành đều có mặt tại đây, mong muốn tận mắt xem trận chiến này!

Bất kỳ thời đại nào đi nữa,

Hai trăm năm trước, Độc Cô Vô Địch quét sạch những người cùng thế hệ, hiện giờ đã trở thành điện chủ Thiên Thần Điện, lãnh tụ đứng đầu một thế lực thần bí nơi vực sâu!

Sáu mươi năm trước, Tần Hải cũng xưng vương lừng lẫy, hắn bây giờ cũng đang là thành chủ Tội Ác CHi Thành, đứng đầu những người gác đêm chống đỡ hang quỷ ở cực Bắc.

Hai mươi năm trước, một nữ tử thậm chí không thuộc năm người đứng đầu, nhờ vào tâm trí giảo hoạt mà may mắn sống sót ở cổng Thiên Xu. Giờ đây, bà ta chính là Thiên Hậu đế quốc, thống trị hàng

triệu con dân, quyền thế ngút trời!

Mà người tiếp theo còn vang dội lừng lẫy hơn nữa, trong mấy vạn năm năm qua, chưa từng có nhận vật nào có thể nghiền nát hầu hết các thiên kiêu cùng thế hệ như nàng ta.

Các thủ đoạn của nàng khủng bố đến mức khiến trăm họ đại lục Cửu Châu sợ hãi, nàng ta chính là Đệ Ngũ Ma Đầu!

Vậy mới nói, đám thiên kiêu trẻ chỉ cần trổ hết tài năng với người cùng thế hệ, ít nhiều cũng đã là nhân vật lẫy lừng một phương. Chỉ cần giữ vững đạo tâm vô địch, đứng trên đầu người thì mới có cơ hội siêu thoát!

Khi đối mặt trong trận chiến sinh tử, liệu kẻ nào sẽ bỏ qua cho nhau chứ?

“Đến rồi!”

Một tiếng gào to vang lên, vô số người nín thở bất động, cẩn thận nghe tiếng bước chân đang đến càng lúc càng gần.

Gió nhẹ thổi qua.

Người mặc bộ quần áo trắng như tuyết bước đến, mái tóc hai màu đen trắng bay theo gió, khuôn mặt tuấn tú chẳng để lộ chút biểu tình nào.

Tất cả mọi người đều chú ý tới đôi mắt xanh biếc như dãi ngân hà sâu thẳm của hắn, Từ Bắc Vọng như thể một vị thần trẻ tuổi mà bề trên đưa xuống!

Nam tử áo trắng coi như không nhìn thấy những người quanh mình, hắn ta điềm tĩnh bước lên trên đài cao, bộ dáng như thể đang đến thăm nhà một lão bằng hữu.

Tuy nhiên, đám người đứng xem lại cảm nhận được một luồng áp lực bức người do nam nhân trong truyền thuyết này tạo ra.

“Từ Bắc Vọng, cuối cùng cũng dám chạm mặt ta rồi à? Ta còn tưởng ngươi định trốn cả đời này chứ?”

Ngũ quan của Ngự Quang m sắc bén như đao khắc, hắn chợt nở nụ cười uy hiếp.

Đối với lời khiêu khích của đối phương, Từ Bắc Vọng cũng chẳng hề bận tâm, hắn ta cười như không cười, nhẹ nhàng nói: “Vị hôn thê

của ngươi, xúc cảm cũng không tệ lắm.”

Từ Bắc vọng vừa dứt lời, toàn bộ nơi này rơi vào trầm mặc!

Vô số người nghẹn họng cạn lời, sau đó mới để lộ ra ánh nhìn sâu xa về phía mỹ nhân dung mạo như hoa đang ngồi ở bên kia, chính là công chúa điện hạ có sắc đẹp tựa như Hằng Nga ở cung trăng

Cơ Minh Nguyệt tái mặt, nàng ta khẽ cúi đầu, cố gắng lẩn tránh vô số ánh mắt đang hướng tới mình.

Cơ Minh Nguyệt không rơi nước mắt, nàng chỉ cảm thấy nhục nhã vô cùng, đồng thời đau đớn thống khổ như bị bỏng!

“Láo xược!”

Một tiếng quát đột nhiên vang lên.

Thiên Hậu đế quốc đứng dậy, lạnh lùng nhìn người áo trắng: “Minh Nguyệt là công chúa Đại Càn, trong mắt ngươi có còn tôn ti trật tự nữa hay không?”

Đám người nghe vậy chỉ biết nhìn nhau, ai ai cũng tỏ vẻ kì quái.

Sao Thiên Hậu lại có vẻ như đang nhấn mạnh trước mặt quần chúng thiên hạ chuyện công chúa bị làm nhục là thật thế nhỉ?

Có lẽ Thiên Hậu cũng chỉ mong Cơ công chúa bị mất mặt.

“Ha ha…”

Ngự Quang m cười lơ đễnh, nhưng khuôn mặt đang vặn vẹo không ngừng, ánh mắt lạnh lẽo như đao kiếm.

Dù hắn có giả vờ không thèm để ý ra sao, thì vẫn là một cái gai găm ở trong lòng.

Hắn là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất!

Lửa giận của sự thù hận, khiến cho lục phủ ngũ tạng của hắn đều đau đớn vô cùng!

Từ Bắc Vọng bước lên trước hai bước, khuôn mặt ôn hòa bỗng chốc lạnh lùng: “Nếu đã cược mệnh, vậy thì chỉ có thể có một người còn sống sót khỏi võ đài.”

“Ai dám ra tay can thiệp, đừng trách quý phi nương nương vô tình.”

Thanh âm vang vọng bốn phía, đám người câm như hến.

Cuồng!

Nam tử áo trắng có thể biểu lộ sự điên cuồng vô cùng tinh tế!

Đôi mắt lão giả Thánh Cảnh thánh địa Cửu Tiêu nheo mắt, ông ta không hề lên tiếng phủ quyết.

Vào khoảnh khắc Thánh Tử đáp ứng, ông ta đã chẳng còn đường lui nữa rồi.

Tuy ông chắc chắn rằng Thánh Tử không có khả năng thua cuộc, nhưng lỡ như hắn lâm vào thế bất lợi, ông cũng sẽ không ra tay.

Đây là việc liên quan đến mặt mũi của nhánh chính đạo thống, cũng là quá trình mà mỗi đại Thánh Tử đều phải trải qua. Nếu bại trận bởi người cùng thế hệ, thì kẻ đó cũng không xứng đáng là Thánh Cảnh.

Thế nhưng lão giả trầm mặc một chút, sau đó lên tiếng bằng chất giọng khàn khàn: “Không cho phép dùng pháp bảo.”

Chương 147: Ta vội lắm (2)

Lão giả Thánh Cảnh thánh địa Cửu Tiêu vừa dứt lời, quý tộc toàn triều hận không thể vỗ tay hoan hô!

Phải thế chứ!

Dù sao Từ Bắc Vọng cũng là chó săn được Đệ Ngũ Ma Đầu trọng dụng nhất, ai biết nàng ta đã cho hắn pháp khí hộ mệnh gì chứ?

Nếu chỉ dựa vào chân khí chân thực của bản thân, phần thắng của Ngự Thánh Tử không chừng còn nhiều hơn mấy lần, Từ ác liêu gần như không có cửa đối đầu với hắn!

Phải biết rằng, tuyệt thế thiên kiêu Ngự Quang Âm đã tự phế bỏ tu vi của chính mình hai lần, liệu chân khí của hắn cô đọng đến mức khủng bổ như thế nào?

Nam tử áo trắng nhẹ vuốt cằm, sau đó bình tĩnh nói: “Không có yêu cầu gì khác thì bắt đầu thôi, ta vội lắm.”

Hắn vừa dứt lời, sương máu bắt đầu dâng trào rồi trôi lơ lửng giữa trời.

“Giết!”

Ngự Quang Âm rống lên giận giữ, tiếng thét của hắn mang theo sát ý mạnh mẽ!

Thoáng chốc, ánh sáng lộng lẫy bao quanh hắn bừng lên, các loại phù văn ánh lên đan vào nhau.

Ngự Quang Âm siêu việt ngạo nghễ đứng ở đài cao, trông hắn giống như một pho tượng viễn cổ sừng sững đứng đó.

Đùng đoàng đoàng!

Một quyền tung ra khiến đất trời rung chuyển, như thể Ngự Quang Âm đang hấp thu năng lượng của trời cao.

Đường quyền được bao phủ bởi một luồng ánh sáng vàng lấp lánh, btrận pháp đặc biệt trên đài cao bắt đầu xuất hiện những vết rách.

“Rống-”

Bên trong biển máu cuồn cuộn, hư ảnh của ác thú điên cuồng gào thét, uy lực đáng sợ đè xuống.

Ầm!

Không khí không ngừng chấn động, quyền chưởng mạnh mẽ cuồn cuộn va chạm trong phút chốc.

Đám người mặc kệ đôi tai ù ù, ai nấy đều trợn to mắt để xem.

“Phốc-”

Một chưởng khổng lồ mang theo sự ăn mòn huyết khí khủng bố, khóe miệng Ngự Quang Âm giàn giụa máu, hắn lau khô vết máu, cười thật lớn.

Đám người đột nhiên chấn động!

Không phải là Ngự thánh tử, mà là nam tử áo trắng.

Hắn bị đẩy lui hai bước về phía sau!

Người đàn ông chói mắt như ánh sáng ban ngày, mỗi lần chiến đấu đều có thể quét sạch nghiền nát đối thủ, vậy mà cũng lâm vào thế yếu được sao?

Rất nhiều người không thể tin nổi, họ đều biết Ngự thánh tử rất mạnh, nhưng không nghĩ hắn ta lại mạnh tới mức này, chỉ mới một chiêu mà thôi!

Lúc đầu, chỉ một chưởng này của Từ công tử đã chủng hổ Vũ gia phải quỳ xuống xin hàng, nhưng giờ đây…

Tuy rằng nhìn có vẻ cân sức, nhưng từ biểu cảm của Ngự thánh tử có thể đoán được rằng, hắn chỉ đang thăm dò.

Gò má tái nhợt của Cơ Minh Nguyệt dần hồng hào trở lại, nàng cũng bị chưởng này mà để lộ bảo mệnh Thanh Liên, hiện giờ có thể thấy, thực lực của nàng và Ngự lang chênh lệch quá nhiều.

Quan văn quan võ triều đình vô cùng thích thú, trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Rốt cuộc cũng có thiên kiêu trẻ tuổi đánh chết được Từ ác liêu rồi!

Không hổ là Thánh Tử Cửu Tiêu!

Khoảnh khắc hắn bước vào kinh thành, có lẽ cũng lúc Từ ác liêu bị tuyên án tử hình!

Mạnh quá!

Trên đài cao.

Cả cơ thể Ngự Quang Âm được bao phủ hào quang rực rỡ, sương mù mờ mịt bốc lên, hắn ta lạnh lẽo nhìn áo bào trắng, thanh âm sắc bén như đao:

“Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này ư?”

Ngự Quang Âm ngừng lại một chút, hắn ta đột nhiên phát ra khí tức cuồng bạo, sau đó không ngừng gào thét: “Đa tạ vì đã cho ta cơ hội giết ngươi!”

Ầm ầm!

Hư không đều đang run rẩy, đài cao trực tiếp sụp đổ, một vùng đất hóa thành bột mịn.

“Mở!”

Hào quanh bao phủ Ngự Quang Âm phát ra ánh sáng cực hạn, một cỗ năng lượng quỷ dị trút xuống.

Hắn ta tựa như thần quang, cơ thể phân liệt ra tứ phía!

Ba người giống nhau như đúc xuất hiện trên võ đài, khí tức mênh mông, sát ý ngập trời!

Đám người chấn động một phen!

Đây chính là một kích đỉnh phong của Ngự Thánh Tử ư?

Bọn hắn cảm thấy, mỗi lần giơ tay nhấc chân của Ngự Quang Âm đều phát ra nguồn sức mạnh hủy diệt không gì có thể cản nổi, uy lực tựa như thần linh!

“Làm sao có thể. . .”

Một ít võ giả cấp thấp giống như tượng đất, đại não lâm vào trạng thái chết máy.

Bọn hắn rung động đến cực hạn, bởi vì kinh hãi mà khoé miệng không ngậm lại được!

Ngự Quang Âm. . .

Chẳng lẽ, đây chính là uy lực tạm dừng thời gian ngắn hạn?

Vậy thì không khỏi quá không thể tưởng tượng nổi!

Vũ Chiếu ngồi bên trong phượng liễn, khi nhìn thấy một màn này, đáy mắt bà ta hiện lên một sự thất vọng không dễ dàng phát giác.

Bà thất vọng cực độ đối với chủng hổ nhà mình!

Nhìn xem, đây mới thật sự là tuyệt thế thiên kiêu!

Từ Bắc Vọng khẽ biến sắc, nhưng bề ngoài vẫn phong khinh vân đạm như cũ.

Tên này, xem như người mạnh nhất trong những kẻ mình từng gặp.

“Đáng tiếc. . .”

Từ Bắc Vọng lắc đầu bật cười.

Khi hắn vừa nói xong, trời cao phát ra tiếng động rền vang!

Mọi người như bị một đôi tay nắm lấy, khí huyết trong cơ thể đột nhiên sục sôi!

Màn sương máu kéo dài đến vùng đất xa xôi, phủ khắp hư không chỉ trong nháy mắt, sau đó ngưng tụ thành một vùng biển máu rộng lớn vô ngần!

Bọt sóng màu đỏ vỗ về, dao động trong biển máu, sau đó dần dần hội tụ thành thế giới huyết sắc, các võ giả thậm chí nhìn thấy nhà cửa núi cao, cổ thụ che trời, chim chóc huyết hạc, thậm chí khói bếp màu máu lượn lờ ở bên trong!

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người kinh sợ đến ngây người!

Bọn hắn ai nấy đều rùng mình, thần sắc trở nên tuyệt vọng sợ hãi.

Nam nhân này, hắn ta tu luyện công pháp nào vậy?

Ba thân ảnh của Ngự Quang Âm không nhịn được mà run rẩy, bên tai vang vọng tiếng chuông cảnh báo.

Xuyên suốt cuộc đời này, đây là lần đầu tiên hắn ta cảm thấy sợ hãi!

Chương 148: Thánh Tử vẫn bại trận (1)

“Ầm ầm!”

Thế giới huyết sắc đột nhiên xuất hiện một cự quyền!

Ngàn vạn sợi huyết khí quấn quanh cự quyền, tích tụ sức mạnh đến cực hạn, núi cao vỡ nát, dòng sông đứt gãy, cả thế giới huyết sắc sụp đổ trong nháy mắt!

Sau đó, cự quyền vắt ngang chư thiên vạn vực, mang theo khí tức sát phạt vô biên mà quét đến!

Người nghe biến sắc, người gặp sợ hãi, linh hồn cũng phải run rẩy không ngừng!

Khí tức như vậy hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù hiểu biết của bọn họ!

“Thời gian!”

Lão giả Thánh Cảnh vốn vẫn luôn bình tĩnh, bỗng nhiên gầm lên một tiếng giận dữ.

Ông ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhung sau đó lại gắt gao đè nén ý nghĩ muốn xuất thủ, đáy mắt ẩn hiện một tia bi ai.

Con ngươi Thiêu Hậu đế quốc thít chặt, bà ta dường vẫn chưa hồi phục lại sau cơn chấn động!

Hai tay bà ta gắt gao nắm lấy lan can của liễn xa, khàn giọng nói: "Uyển Dung, đi thôi."

Lúc trước, bà ta không liều lĩnh giết Từ ác liêu, có lẽ là một sai lầm lớn nhất của cả đời này.

Lý Uyển Dung chăm chú nhìn biển máu vỡ vụn, lặng lẽ thở dài một tiếng.

Phượng liễn quay đầu, đi về phía hoàng thành.

Đại diện của các thế lực lớn cũng tỏ ra trầm trọng, sau đó hóa thành cầu vồng rồi rời đi.

Nam nhân trẻ tuổi này, có lẽ hắn sẽ bắt đầu thống trị một thời đại!

Vô số người thấy thế cực kì ngạc nhiên, rõ ràng trận chiến này còn chưa phân ra thắng bại, vì sao đã đi?

Trong chốc lát.

Hình ảnh đột ngột dừng lại!

Hư không xé rách, cự quyền màu máu nặng như ngàn vạn tòa núi lớn rtrấn sát Ngự Quang m từ phía bên trái.

"Không!"

Hào quang óng ánh bên ngoài cơ thể Ngự Quang m vỡ vụn, thanh âm xen lẫn sự sợ hãi cùng rung động.

Cảm giác nguy cơ sinh tử lạnh lẽo khiến hắn ta lâm vào sự tuyệt vọng vô biên, giống như là sâu kiến hèn mọn đang cầu xin được sống.

m thanh chấn động bốn phương tám hướng, sát khí ngập trời!

Oanh!

Cự chưởng vô tình đập xuống, cả tòa đài cao vỡ vụn rồi hóa thành bột mịn.

Bầu không khí lặng ngắt như tờ.

Một chút thanh âm cũng không có.

Sương máu đầy trời dần dần tiêu tán.

Một bộ thi thể nát bấy, đầu lâu rạn nứt, chân tay đứt gãy, máu tươi tuôn trào khắp hố sâu!

Trong nháy mắt, mọi người đều trợn trừng mắt, trái tim rung động tới cực điểm!

Ngay sau đó, bọn họ lại như rơi vào hầm băng, da đầu tê dại, tay chân lạnh ngắt, không ai dám nhìn thẳng vào thi thể thảm thương kia nữa.

Không có khả năng. . .

Tuyệt đối không có khả năng này!

Sắc mặt quan văn quan võ triều đình có chút vặn vẹo, tất cả bọn họ kinh hãi đến mức ngộp thở!

Thánh Tử đệ nhất đã mất mạng.

Hắn ta vốn có thể đứng lên đỉnh cao nhất của nhân sinh, nhưng rốt cuộc lại đi tới đoạn cuối cuộc đời vào ngày hôm nay, sau đó trở thành vết bụi lịch sử.

Mọi người nơm nớp lo sợ, hướng mắt về phía nam tử áo trắng còn đang nhuốm máu.

Cường thế tuyệt luân, không ai bì nổi!

Hào quang loá mắt, vượt quá tưởng tượng!

Đây mới thật sự là thiên kiêu vô địch!

Nam nhân này dùng thủ đoạn kinh khủng để thông báo với người đời về địa vị không thể lay động của hắn!

Thánh Tử Cửu Tiêu vốn đã mạnh mẽ không hợp thói thường, không ngờ lại bị Từ công tử nghiền sát tại chỗ, hình thần đều diệt!

“Không! ! !”

Tiếng gào thét thảm thiết đánh vỡ sự im lặng quỷ dị.

Bầu trời mất đi sắc xanh, từng giọt mưa tí tách tí tách rơi xuống, không nhanh cũng không chậm, không nhiều cũng không ít.

Cơ Minh Nguyệt nhìn thi thể trong hố sâu, cơ thể mềm mại khẽ go giật, nàng ta cố gắng đè nén từng tiếng nghẹn ngào, giống như linh hồn nàng đang bị rút ra từng sợi một.

Tất cả mọi người đều buồn bã, sắc mặt lộ ra sự bi ai cực kì nồng đậm.

Một khi Từ công tử khai chiến, hai chữ "nhân từ" đã không còn trọng lượng.

Đây là thiên kiêu thứ mấy chết dưới tay hắn rồi?

Bao nhiêu thiên kiêu rực rỡ chói mắt, cứ vậy mà biến mất trong trí nhớ của chúng sinh Cửu Châu.

Còn giai thoại về tên nam nhân này ;ako càng thêm huy hoàng.

Hoàng tử Cơ Vô Tật nhìn chằm chằm muội muội đang khóc lóc thảm thiết, nơi sâu nhất trong đáy mắt hắn ta hiện lên một tia hận ý!

Hoàng huynh, ngươi thật sự là chết mười lần cũng không đủ!

Tại sao ngươi lại trêu chọc Từ ác liêu, khiến muội muội bị hắn ta nhục, thậm chí còn liên lụy em rể tương lai phải chết thảm.

Hơn nữa, Cơ gia vẫn còn phải đối mặt tên sát thần vô tình này trong tương lai!

Cơ Vô Đạo, ngươi nên rơi vào mười tám tầng Địa Ngục!

Giữa võ đài, nam tử áo trắng chậm rãi đi về phía thi thể, sắc mặt không có một gợn sóng, bình tĩnh nói: "Tiền đặt cược đâu?"

Khuôn mặt lão giả Thánh Cảnh trở nên dữ tợn, ông ta hận không thể vung ra một đạo khí tức để nghiền nát kẻ này!

Chỉ cần một đạo khí tức mà thôi

Nhưng ông ta không dám, uy thế kinh khủng của Đệ Ngũ Ma Đầu khiến cho trong lòng ông ta sinh ra ý sợ hãi.

Thánh Tử mà thánh địa Cửu Tiêu tỉ mỉ vun trồng đã chết tại quốc đô của Đại Càn.

Điều này quả thực là một cú tát vào mặt Cửu Tiêu, mặt mũi của bọn họ đã bị giẫm đạp triệt để, thậm chí còn trở thành đề tài buôn chuyện cho các đạo giáo trong thiên hạ!

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lạnh dần, hắn trầm giọng nói: “Tiền đặt cược!”

m lượng gần như quát to!

Đám người tiếp tục kinh hãi, Từ ác liêu đang quát một vị Thánh Cảnh!

Chương 149: Thánh Tử vẫn bại trận (2)

Lão giả từ từ nhắm hai mắt, cố gắng đè nén những xúc cảm cuộn trào, sau đó vung tay áo, lấy ra một chiếc chùy gỗ toàn thân màu đen.

Ông ta hung ác nói: “Việc này chưa xong đâu!”

Từ Bắc Vọng tiếp nhận, xác nhận không có vấn đề gì rồi bỏ chùy gỗ vào nhẫn trữ vật.

Uy lực của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công tầng thứ ba quả nhiên bất phàm, thậm chí còn giúp hắn kiếm lời một món Thánh khí.

Hắn cúi đầu, nhìn thấy áo bào trắng của mình đẫm vết máu, đôi mày nhíu chặt, sau đó hắn cởi ném xuống bên cạnh thi thể.

Từ Bắc Vọng khẽ nói:“Thật đáng tiếc, ta không ngờ mình phải dùng cách này để làm quen ngươi.”

Hắn nói xong, lấy ra một bộ áo bào trắng tinh xảo từ chiếc nhẫn rồi mặc vào, sau đó chậm rãi rời đi.

Tất cả mọi người chỉ biết câm lặng, sau đó đưa mắt nhìn cái bóng đang đi xa.

Cho dù trận đấu đã hạ màn, nhưng nội tâm rung động của bọn hắn vẫn không thể nào bình phục ngay được.

Nam nhân này, quả là thần minh của thế hệ trẻ tuổi!

. . .

. . .

Phòng bếp.

Mèo con mệt mỏi thở hồng hộc, lười biếng dính vào mặt bàn.

Nam tử áo trắng nhanh chóng đi tới, hắn nhìn thấy một bát rau xanh bốc khói nghi ngút trên bàn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhã nhặn ngồi, sắc mặt vẫn lạnh lùng trước sau như một.

“Nương nương, ti chức nếm một ngụm.”

Từ Bắc Vọng gắp thức ăn vào miệng, chợt lộ ra thần sắc tán thưởng: “Mỹ vị, tay nghề của nương nương thật là tốt!”

Ông trời ạ, rau xanh thì đừng cho gia vị, vị ngọt ăn ngon hả?

Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi hơi gật gật cằm, mắt bích nhìn về phía thịt gà cắt gọn thành miếng.

“Meo ～”

Mèo béo bĩu môi, chạy đến bếp lò ỉu xìu yếu ớt phun lửa.

Từ Bắc Vọng đi qua đó, hắn xắn tay áo rồi bắt đầu rót dầu vào trong nồi.

Hắn khẽ nở nụ cười ung dung nhẹ nhõm, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

….

….

Trong cung điện.

Từ Bắc Vọng ngồi xếp bằng, sắc mặt vốn luôn bình tĩnh đột nhiên hiện lên một tia tiếc nuối.

Một người mạnh mẽ như Ngự Quang m, mà tháp khí vận cũng chỉ có chín mươi ba tầng, không thể được xếp vào hàng ngũ thiên mệnh chi tử.

Còn goá phụ Cơ Minh Nguyệt kia cũng chỉ cao hơn có một tầng.

Lẽ nào trong khắp Cửu Châu đại lục, chỉ tồn tại hai con chuột tầm bảo thôi sao?

Hắn khẽ khàng lắc đầu, sau đó lấy một cây búa gỗ từ trong nhẫn trữ vật.

Đây chính là pháp khí Thánh giai, mặc dù bên ngoài nom rất bình thường, nhưng một khi búa nào giáng xuống, thì những tên được gọi là thiên kiêu kia cũng phải biến thành một bãi thịt nát.

Ong!

Một giọt máu tươi bắn ra khỏi trán, hào quang lượn lờ xung quanh búa gỗ trong nháy mắt, khí tức cổ xưa tràn ngập không gian.

Đột nhiên.

“Cút!”

Trên cán búa gỗ hoa văn chạm khắc xen lẫn dần dần hiện ra một thân ảnh hư ảo, uy thế mênh mông.

“Lãnh huyết vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn!”

“Tâm ta hướng về chính đạo, há có thể nhận ngươi làm chủ nhân?!”

Hư ảnh tức giận lớn tiếng gào thét, cật lực chống lại sự xâm lấn của tinh huyết, búa gỗ chấn động không thôi.

Từ Bắc Vọng cảm thấy bản thân bị mạo phạm, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Trải qua năm tháng dài lâu, Một vài món pháp bảo Thánh giai sẽ bắt đầu linh khí, và hình như nó đang ác ý với mình a.

Hắn khôi phục cảm xúc, nở ra nụ cười ôn nhuận tự nhiên: “Tiền bối phán đoán sai rồi, tại hạ là người tốt.”

Nếu là do linh khí kháng cự, uy lực Thánh khí căn bản không thể phát huy, thật sự rất khó giải quyết.

“Ta vừa nhìn thấy ngươi, liền biết người là một ác nhân táng tận lương tâm.”

“Cho dù ý thức của ta tan vỡ, cũng sẽ không khúm núm nịnh bợ ngươi!”

Búa gỗ rung lắc điền cuồng, khí tức cường bạo phun tràn, tiếng gầm vang vọng!

Thoáng chốc, không khí đông cứng như sắt thép.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng thâm lãnh, hắn đứng dậy, mang theo búa gỗ ra ngoài.

“Vậy ta sẽ làm theo ý của ngươi, ta sẽ vứt ngươi xuống hố xí để ngươi trấn áp ở đó một vạn năm!”

....

....

Từ Bắc Vọng cuối cùng vẫn không nỡ phế bỏ một thánh khí, cho nên hắn muốn nhờ Lão Đại kính yêu ra tay.

Nhưng hắn ta vừa bước vào hồ Cửu Châu, lập tức bị hàn ý đáng sợ bao phủ.

Hàn ý lạnh thấu xương cốt tràn ngập khắp nơi, như bóng với hình, giống như tiếng thở băng lãnhcủa Tử Thần, khiến hắn không cách nào chống đỡ, cũng chẳng còn đường thoái lui.

Từ Bắc Vọng cảm thấy thể xác lẫn tinh thần đều bị áp chế, biểu cảm dần trở nên hoảng sợ.

Lão Đại, người vừa mới ăn xong món gà viên chiên giòn của tuỳ tùng đấy.

“Bổn cung cho ngươi thời gian một ngày để cút khỏi Thái Sơ cung, nếu không thì ta sẽ thiến ngươi!”

Đôi mắt xanh như ngọc bích của Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra một tia lạnh lẽo, thanh âm giống như băng tuyết vĩnh cửu.

Theo sau câu nói vừa dứt, nữ tử váy tím cũng biết mất bặt tăm.

Từ Bắc Vọng đứng ngây ngốc tại chỗ, bàng hoàng mơ hồ.

Rốt cuộc nàng ấy đang phát cơn điên gì vậy chứ?

Mèo mập nằm trên ghế dài, hai chân buông thỏng đung đưa đung đưa, kẹo hồ lô trên vuốt vẫn còn thừa lại một viên.

“Có chuyện gì vậy?”

Từ Bắc Vọng trừng mắt nhìn nó, lo lắng bước đến rồi đưa ra nghi vấn.

Mèo mập ngoảnh mặt làm ngơ, vươn đầu lưỡi tỉ mỉ liếm viên kẹo hồ lô cuối cùng.

“Nói đi!”

Từ Bắc Vọng giằng lấy viên kẹp, tức giận nhìn nó.

Mèo mập ngó lơ, đầu cũng không thèm quay lại.

Ặc!

Từ Bắc Vọng tức giận rồi nha!

Chương 150: Nàng ấy là người nói lý lẽ sao?

“Suốt ngày ăn của ta, ngay cả ngươi cũng dám được đà lấn tới.”

“Sau này nhạt miệng mà đến tìm ta kiếm đồ ăn nữa, thì ngươi sẽ là con chó!”

Giọng nói lạnh nhạt vừa dứt, hắn không chút dây dưa lưu luyến mà rời đi.

Bỗng.

“Gâu!”

Mèo mập tranh thủ thời gian vội vàng sủa một tiếng, toét miệng lộ ra nụ cười hồn nhiên vô tư.

Nó muốn meo nhưng lại thôi, sau đó bỏ đôi móng vuốt lên trên bụng, ngượng ngùng ấn ấn một cái.

Biểu cảm Từ Bắc Vọng ngưng động.

Ngực của mèo ở trên bụng…

Lẽ nào Lão Đại ghen?

Nghĩ sao cũng cảm thấy rất hoang đường?

“Chuyện ta nhục nhã Cơ Minh Nguyệt sao?”

Từ Bắc Vọng cẩn thận từng li từng tí xác nhận lại một lần nữa.

Mèo mập gật đầu một cái.

Từ Bắc Vọng hoảng hốt, khàn giọng nói: “Ta tuyệt đối không có tâm tư kia đâu nha!”

Mèo mập gật đầu rất đồng cảm.

Meo meo không làm sai chuyện gì cũng phải úp mặt vào tường tự vấn, cho nên đã ăn nhiều thêm một miếng thịt, trong nháy mắt đã thấy meo meo xuất hiện trong rãnh nước bẩn.

Nàng ấy là người nói lý lẽ sao?

“Làm sao đây?”

Đầu óc Từ Bắc Vọng loạn cào cào.

Mèo mập nuốt viên kẹo hồ lô cuối cùng, “vút” một cái que xiên kẹo bay đi thật xa.

Liên quan gì đến meo meo chứ?

....

....

Ngày hôm sau.

“Ti chức đến để chào từ biệt.”

Từ Bắc Vọng cúi đầu, nét mặt cực kỳ bi ai.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nghiêng người nằm trên ghế dựa, lạnh lùng nhìn hắn, sau đó hất nhẹ cằm: “Cút!”

Hai chân Từ Bắc Vọng giống như mọc rễ, hắn ta di chuyển, ngược lại lấy từ ra một cặp cầu lông tinh xảo trong nhẫn trữ vật, cung kính nói:

“Tự tay ti chức chế tác…”

Lời nói chưa dứt, cầu lông đã bị cướp đi, đuôi chân mày Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn giữ nguyên sự băng lãnh: “Có thể cút rồi.”

Từ Bắc Vọng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt tuần du trên phần ngực nở nang bị váy tím bó chặt.

Lần đầu tiên hắn không nhìn đến đôi chân ngọc tuyệt phẩm, ánh mắt dừng bên trên bộ ngực nõn nà căng phồng.

Ánh mắt sắc bén như dao, cứ như thế nhìn chằm chằm vào đấy.

Không khí triệt để đóng băng.

“Còn nhìn cái nữa, bổn cung sẽ móc mắt ngươi ra!”

Từ trên chiếc ghế quý phi truyền đến âm thanh uy hiếp thâm trầm.

Từ Bắc Vọng nuốt nước bọt trắng trợn, giọng nói khản đặc: “Nương nương, nếu ti chức có thể đụng nhẹ vào đấy một chút thôi, cam nguyện bị đoạ xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được luân hồi!”

Ầm!

Trong khoảnh khắc.

Khí tức cuồng bạo cuồn cuộn, nam tử áo trắng bay thẳng lên trời, giam cầm giữa không trung, gió lốc thổi tóc tung bay phần phật.

Đôi mắt ngọc bích thâm thuý của Đệ Ngũ Cẩm Sương thoáng gợn sóng, nghiêm nghị nói.

“Dám nói lại lần nữa?”

Từ Bắc Vọng bị giam giữa không trung. cho nên không thể nhúc nhích, biểu cảm mặc dù ảm đạm vô thần, nhưng ngũ khí lại âm vang hữu lực: “Nó thật sự là quá đẹp đẽ, ti chức nhìn thoáng qua thôi là không thể cầm lòng.”

Khí tức cơ hồ đông cứng lại.

Đôi mắt xanh loé sáng, tựa hồ ẩn hiện sự đặc ý huênh hoang không dễ phát hiện.

Nàng phất ống tay áo, tư thái lười biếng nói: “Lần sau không được như thế này nữa, nếu không bổn cung sẽ thiến ngươi!”

Ầm!

Nam tử áo trắng rơi xuống đất.

Từ Bắc Vọng không màng đau đớn, nhịn không được phải tán thưởng sự cơ trí của bản thân.

“Là ti chức thất lễ, đều do toàn thân nương nương đều ngào ngạt dụ hoặc.”

Hắn không dám tiếp tục nhìn về phía vạt áo căng phồng bên trên nữa, vẫn là ngoan ngoãn thưởng thức đôi vớ da đen.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ hất cằm, không vui nói: “Lời như vậy nói một lần là đủ rồi.”

Dừng một chút, nàng lại lạnh giọng cảnh cáo: “Sau này không được nhìn lung tung nữa, không nên khiêu chiến lòng nhẫn nại của bổn cung.”

Từ Bắc Vọng lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, vô cùng nghiêm túc: “Tuân mệnh!”

Lão Đại đúng là suy nghĩ không thông suốt, mỗi lần mình đều lạc mềm buộc chặt như vậy.

Hắn ta vội vàng đổi chủ đề, lấy búa gỗ ra từ trong nhẫn trữ vật.

“Nương nương, khí linh này ngoan cố vô cùng.”

Ầm!

Một đạo tử quang sáng chói đánh đến, búa gỗ vùn vụt không ngừng, sau đó trở về vẻ tĩnh lặng.

“Chết rồi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ hé môi son.

Răng rắc —

Theo sau cái chết của khí linh, búa gỗ nhất thời xuất hiện hai vết nứt vỡ.

Khí tức pháp bảo từ Thánh giai tuột xuống Thiên giai.

Từ Bắc Vọng tròn mắt: “Nương nương…”

Ong!

La bàn quỷ dị lơ lửng trên cao, bị hoa văn trận pháp quấn quanh

mình, từng vật liệu luyện khí xuất hiện.

Đệ Ngũ Cẩm Sương tuỳ ý vung tay, hình thành một đạo vòng xoáy vận chuyển có quy tắc, hoá thành từng đốm sao sáng, rơi toàn bộ xuống cán búa.

“Được rồi.”

Đôi chân ngọc chập chùng, khôi phục dáng vẻ lười nhác.

Từ Bắc Vọng cảm nhận thử khí tức của pháp bảo, là thánh giai!!

Vẫn là Lão Đại có cách tốt nha.

Hắn vui vẻ đi lên, ra vẻ tự tin nói: “Nương Nương, chúng ta chơi bóng đi, ta lần này chắc chắn sẽ thắng người, quy tắc là…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đặc biệt có hứng thú nghe, tựa hồ có chút thong dong.

“Haha, vừa phế lại còn mê chơi, bổn cung ngược lại muốn xem ngươi làm sao thắng được ta.”

……

……

Trung Châu, Vọng Nguyệt Cổ Vực.

Từng luồng ánh sáng vụt qua chân trời, chiến xa phi thuyền ầm ầm kéo đến.

Khí thế mênh mông xen lẫn vào nhau, vô số thiêu kiêu tụ hội nơi này, tuỳ tùng đi theo sau bọn hắn đông nườm nượp.

Bất kỳ thiên kiêu hành tẩu giang hồ nào ở đây, đều có thể dẫn động sóng to gió lớn khuấy đục Cửu Châu!

Các truyền nhân của thế lực đại đỉnh cấp, vào mỗi dịp Vọng Nguyệt Cổ Vực cử hành đại hội đấu giá, đại đa số đều sẽ xuất hiện.

Cũng không phải thuần tuý chỉ vì muốn mua được bảo vật, bên trong còn có ý tứ gọt giũa sự tự tin lẫn nhau.

Chương 151: Liên minh giết Từ,

oanh oanh liệt liệt thành lập (1)

Trong cung điện ẩn trong tầng mây cao vút, hơn mười vị thiên kiêu đứng xếp song song, cao cao tại thượng quan sát phòng đấu giá ồn ào bên dưới.

“Chư vị, Ngư Quang m chết dọc đường.”

Một vị nam tử đầu đội mũ quan, người khoác áo bào nho sĩ ưu nhã chậm rãi mở miệng.

Lời nói này, khiến cho mọi người rơi vào tĩnh mịch.

Cả đám thiên kiêu đều miệng câm như hến, trong đó có vài người không khỏi sợ hãi.

Thánh Tử Cửu Tiêu đi đời, điều này tựa như thiên thạch rơi xuống biển sông, dấy động kinh đào hải lãng trong Cửu Châu!

Lúc biết được tin tức này, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là cảm thấy thật hoang đường ly kỳ!

Khác với đám người ngoại giới không hiểu gì về Cửu Tiêu Thánh Tử, mấy người bọn họ đều thông qua lời kể của trưởng bối, hiểu rất rõ thực lực cường đại của Ngự Quang m.

Nhưng hắn đã hình thần cầu diệt!

Chỉ dưới chiêu thư hai, đã bị nghiền ép mà chết thảm!

Thực lực thực sự của Từ Bắc Vọng trong truyền phải đáng sợ đến mức độ nào đây?

Lẽ này thật sự có thể càn quét tất cả những người cùng thời?

Nam tử nho nhã, nhìn quanh trái phải truyền nhân Khổng gia, trực tiếp nói rõ: “Chư vị, ta có một đề nghị.”

“Chi bằng chúng ta kết liên minh, đợi đến lúc Thiên Xu khai khởi, trực tiếp bao vây tiêu diệt Từ ác liêu!”

Vừa dứt lời, một đạo thanh âm sắc bén lập tức phụ hoạ.

“Ta tán thành!”

Người nói chuyện sắc kiên nghị, không ai khác chính là Tiêu Phàm.

Chúng Thiên Kiêu quan sát hắn, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt không giấu giếm.

Tiêu Phàm siết chặt nắm đấu, cố gắng khắc chế nỗi nhục nhã trong lòng, giả bộ điềm tĩnh.

Lúc này.

Một nam tử thanh tuấn đầu đội kim quan, áo bào thêu ngọc huyết giác tử sắc chạm khắc hình cánh chim cười lạnh nói: “Ngươi đang sỉ nhục bọn ta sao?”

Ánh mắt hắn ta bỗng nghễ, lộ ra dáng vẻ bẩm sinh cao ngạo.

Liên thủ?

Quả là buồn cười!

Những người còn lại vô thức gật đầu.

m mưu này thật quá vụng về thô thiển, chưa đề cập đến chuyện liên thủ, Khổng gia ngươi có thù oán với Từ Bắc Vọng, đừng kéo bọn ta xuống nước.

Thiếu nữ tóc đỏ dung nhan thanh lệ, hai mắt mù loà nhàn nhạt nói: “Khổng công tử, ngươi nói lời này không cảm thấy xấu hổ sao?”

Truyền nhân Khổng gia không hề tức giận, ngược lại còn hời hợt nói: “Từ ác liêu là chó săn của Đệ Ngũ ma đầu, trừ phi các ngươi không đi vào Thiên Xu, bằng không…”

Nửa câu sau hắn ta bỏ ngõ, nhưng biểu cảm của đám thiên kiêu trong điện triệt để cứng đờ.

Người người tĩnh lặng như tờ!

Mười năm trước, các truyền nhân của thế lực lớn tử thương vô số hầu như tận diệt, những kẻ may mắn sống sót đều bị tàn phế.

Nguyên nhân chính là Đệ Ngũ ma đầu lãnh huyết tàn độc!

Mà chó săn của nàng ta, liệu hắn có tiếp tục con đường đẫm máu kia hay không?

Dựa theo phong cách hành sự của Từ Bắc Vọng, chuyện này căn bản gần chắc như đinh đóng cột!

Truyền nhân Khổng gia phá tan bầu không khí im lặng, nở nụ cười ý vị thâm trường:

“Xen ra chư vị đều không muốn bước vào Thiên Xu.”

Đám thiên kiêu nghe vậy liền biến sắc, khuôn mặt lộ rõ vẻ giận dữ!

Sao có thể không đi vào Thiên Xu được!

Đại nhân vật ở Cửu Châu có mấy ai không tham dự cuộc chiến Thiên Xu?

Những kẻ đang ngồi đây đều là thiên kiêu danh tiếng sáng lạn ông trời sủng ái, quen hưởng thụ sự sùng bái và kính trọng của thế nhân, ai cam nguyện từ đây biến bình thường, ai có thể chấp nhận cảm giác chênh lệch một cách tuyệt vọng này chứ?

Tiêu Phàm thấy thế, vội vàng châm dầu vào lửa: “Ta đề nghị chúng ta nên thành kết liên minh, đợi đến khi cổng Thiên Xu vừa mở ra, chúng ta sẽ liên thủ tru sát Từ ác liêu.”

Chúng thiên kiêu đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt dần trở nên kiên quyết.

Bọn họ chỉ có thể liên thủ.

Tuy mỗi người không tự thừa nhận, nhưng cho dù có cố chấp bướng bỉnh đến đâu, thực lực của bọn họ và Từ Bắc Vọng vẫn có chênh lệch rõ ràng, bọn họ cơ hồ không có phần thắng.

Hơn nữa, một khi thất bại, thì kết cục duy nhất chính là người chết đạo vong.

Nếu bọn họ có thể liên thủ với nhau, sau đó diệt trừ mối uy hiếp lớn nhất, tội gì mà không làm?

“Tên gọi đơn giản chút, cứ gọi là Liên Minh Sát Từ đi.”

Truyền nhân Khổng gia khẽ cười, một con dấu bằng ngọc bay ra từ lương quan.

Chúng thiên kiêu do dự một lức, sau đó lũ lượt tuôn ra chân khí từ ngón tay rồi khắc tên của mình lên trên con dấu.

Chính lúc này, bọn hắn lại phát hiện khí tức mênh mong tràn vào bên trong.

Cửa điện bật mở, nam tử áo đen chắp tay sau lưng đi đến, mày kiếm mắt sáng, khí thế lẫm liệt, sau lưng hắn ta còn có sáu thanh thần kiếm được rèn từ vẫn thạch treo lơ lửng, mỗi mũi kiếm đều sắc bén vô cùng.

Hắn định thần trở lại, sau đó liếc mắt quan sát xung quanh, bình tĩnh nói: "Bầy kiến cỏ các ngươi, đang nghị luận cái gì vậy?"

Tức khắc, không khí tĩnh mịch đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Người đến chính là Thần Tuấn của Hiên Viên thị, Hiên Viên Trường Khanh!

Hắn ta vừa lộ diện đã phô bày ra sự cuồng vọng của mình, thậm chí còn không thèm suy nghĩ khinh thị!

"Ngươi muốn gây hấn đúng không?"

Nam tử đội kim quan bước ra, sắc mặt hắn ta có chút khó coi.

Hiên Viên Trường Khanh chẳng nói đúng sai, cười tủm tỉm nói: "Đúng, bản tôn đang sỉ nhục nguoi đấy, ngươi có ý kiến gì sao?"

Chương 152: Liên minh giết Từ, oanh oanh liệt liệt thành lập (2)

Ầm!

Nam tử đội kim quan là truyền nhân môn phiệt Thác Bạt thị, sao hắn có thể nhẫn nhịn sự khiêu khích như thế!

Khí tức hắn ta tăng vọt, đỉnh đầu xuất hiện đôi cánh tím hư ảo, chậm rãi nhe răng nanh đẫm máu tươi.

"Dừng tay!"

Truyền nhân Khổng gia lập tức ba phải, hắn nhìn về phía Hiên Viên Trường Khanh: "Thần Tuấn, ngươi cũng muốn tham gia với bọn ta để giết chết Từ ác liêu sao?"

Hiên Viên Trường Khanh nhíu mày, tuy rằng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng chữ " với" kia đã chọc giận hắn.

“Chỉ nghe qua làm bạn với sói, chưa từng nghe đồng hành với chó.”

“Một bày kiến gián muốn sóng vai đồng hành cùng bản tôn, trước tiên nên tự hỏi lại bản thân có xứng hay không.”

Xoẹt!

Câu nói này triệt để chọc giận chúng thiên kiêu, đến cả người có năng lực ẩn nhẫn cực mạnh như Tiêu Phàm cũng phải xanh xám mặt mày.

Thần Tuấn đã biểu lộ khí thế phách lối cuồng vọng bằng kiểu cách sắc bén nhất, hắn ta không hề để chúng thiên kiêu này vào trong mắt!

Ầm ầm!

Các loại khí tức đan xen vào nhau, mang theo uy lực mãnh liệt tuôn tràn về phía Hiên Viên Trường Khanh.

“Đám kiến gián các ngươi có lẽ đã hiểu lầm gì đó về sức mạnh rồi đấy!”

Hắn ta vừa dứt lời, sáu thanh thần kiếm gào rít cũng một lúc, một cỗ khí tức vĩ ngạn cuộn chuyển tuôn ra, từ từ nuốt chửng từng đạo chân khí đang đối nghịch.

“Ngũ phẩm đỉnh phong!”

Sóng lưng truyền nhân Khổng gia lạnh toát.

Trong chốc lát, chúng thiên kiêu đồng loạt rơi xuống hầm băng, sau đó nảy ra lòng nghi ngờ cực độ!

Hắn…

Thực lực của hắn ta vậy mà đạt đến trình độ này rồi!

Nếu suy nghĩ tỉ mỉ, bọn họ không khỏi lo sợ, đợi đến khi Thiên Xu khai khởi, có lẽ Thần Tuấn sẽ bước vào tông sư cảnh khi chỉ mới hai mươi hai tuổi! ! !

Quả thật không thể nào tưởng tượng nổi!

Tiêu Phàm tức đến mức nổ mắt, hắn ta đột nhiên cảm thấybất lực mãnh liệt.

“Nếu ví thế hệ trẻ là một căn nhà năm tầng, đám sâu kiến các ngươi chỉ xứng ở tầng hai, đến cả tầng ba cũng không có tư cách đặt chân đến.”

“Tầng thứ tư thuộc về Triều Khuynh Tuyệt, Quân Lâm, Công Tôn Triết, Lâm Viễn, cùng với Từ Bắc Vọng.”

“Về phần bản tôn, đương nhiên là ngự tại tầng cao nhất.”

Hiên Viên Trường Khanh đứng chắp tay sau lưng, thần sắc nhìn không ra có mấy phần tự tin cuồng vọng.

Chúng thiên kiêu run rẩy đến từng tế bào, ánh mắt như muốn phun lửa!

Hiên Viên Trường Khanh không hề để ý đến lửa giận của kẻ yếu thế, bình tĩnh nói:

“Ta đặc biệt đến đây để gặp các ngươi, chính là muốn nói với các ngươi, thế hệ trẻ…”

Trầm mặc chốc lát, thần sắc hắn hiện lên vẻ phiền muộn cô quả vì ở trên cao không khỏi rét lạnh: “Ở trong thế hệ trẻ, bản tôn một tay che trời.”

Nói xong quay người, bóng lưng cô độc đìu hiu.

Đi được vài bước thì dừng lại, có chút mất hứng nói: “Bản tôn chưa từng mong cầu hư vinh, cho nên chuyện liên quan đến thực lực của bản tôn, các ngươi nhất định phải thủ khẩu như bình, không được truyền ra bên ngoài.”

Nói xong, hắn ta rảo bước rời đi, sau đó biến mất không thấy tăm hơi nữa.

Trong điện, chúng thiên kiêu chết lặng.

Thực lực của Thần Tuấn mang đến cho bọn họ đòn đả kích mãnh liệt, mơ hồ ngột ngạt không thở nổi.

Còn về thủ khẩu như bình, chẳng qua là muốn thông qua bọn hắn truyền đạt đến khắp trăm họ Cửu Châu rằng ….

Thực lực đáng sợ của Hiên Viên Trường Khanh hắn, chỉ thiếu một chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Tông Sư.

Nhất định là vì nhìn thấy Từ Bắc Vọng như mặt trời ban trưa, Hiên

Viên Thần Tuấn không cam thâm bị thế nhân ghẻ lạnh a.

“Bất kể thế nào, ngay khi vừa bước vào Thiên Xu, chúng ta sẽ liên thủ tru sát Từ ác liêu!”

Truyền nhân Khổng gia thu lại tâm tình phức tạp, trầm giọng mở lời.

Chúng thiên kiêu lũ lượt gật đầu đồng ý.

Phanh!

Chát!

Cầu lông nằm ngay ở đường biên cuối cùng bên trong.

“Quả là phế vật, năm ngày liên tiếp, bổn cung chưa từng thua.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương buông vợt cầu lông xuống, sau đó vươn tay lấy một bát canh nấm tuyết.

Cổ họng Từ Bắc Vọng chua xót, sắc mặt bất đắc dĩ.

Ngay cả khi song phương không sử dụng chân khí, hắn vẫn không thể thắng nương nương.

Bỏ qua vấn đề kĩ thuật, nhân tố bên ngoài cũng ảnh hưởng rất lớn.

Bộ ngực căng đầy cứ nảy lên không ngừng, phập phồng phập phồng, làm sao hắn có thể tập trung chơi bóng được?

Vớ đen dài che đi đôi chân chẳng tì vết bụi trần, Từ Bắc Vọng suýt bị chói mù mắt, hồn cũng bị câu đi một nửa.

Như vậy thì làm sao thắng sao được?

“Không đánh nữa!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nằm nghiêng trên ghế treo, đôi mắt biếc sáng như sao trời, đôi môi cũng nở một nụ cười không dễ nhận ra.

Chơi cũng vui đấy.

Từ Bắc Vọng lấy một chén canh nấm tuyết uống, suy nghĩ lại dần bay xa.

Một tin tức như cơn bão thổi đến Cửu Châu Đại Lục.

Thần Tuấn của Hiên Viên thị đã đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm đỉnh

phong, suýt chút nữa sẽ bước vào cảnh giới Tông sư.

Thực lòng, đây là lần đầu tiên Từ Bắc Vọng cảm nhận nguồn áp lực đến nhường này.

Hắn nhất định phải nhanh chóng nâng cao tu vi, nếu không cảnh giới chênh lệch nhiều, Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công cũng rất khó bù lại được lúc thất thế.

Cách tốt nhất đương nhiên là xin nương nương một ít đan dược.

Nhưng để đề phòng trắc trở, tùy tùng vẫn nên làm trước một bộ quần áo để dỗ nàng vui.

Một nữ tử đẹp đến mức không gì sánh bằng, khí chất cao quý vô song, có phải nên thử mặc sườn xám một chút?

Từ Bắc Vọng hạ quyết tâm, cung kính mở miệng: “Nương nương, ti chức đi ra ngoài một chuyến.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương gật gật đầu, lười biếng hỏi.

“Bao giờ thì về?”

Từ Bắc Vọng hơi vui, đây là lưu luyến tùy tùng không muốn rời ư?

Sau khi phát hiện sự thay đổi trên khuôn mặt hắn, Đệ Ngũ Cẩm Sương giở giọng trách phạt:

“Ngươi đừng quên buổi tối phải làm thịt xiên nướng cho bổn cung.”

“Tuân lệnh!”

Tùy tùng dõng dạc nói.

Ngay khi vừa bước ra khỏi cung Thái Sơ, một chú mèo béo mầm chạy đến dưới chân hắn.

“Ngươi cũng muốn đi?”

Từ Bắc Vọng nhìn nó.

“Meo meo!”

Mèo mập vui vẻ.

“Đi thôi.”

Từ Bắc Vọng gật gù, bước đi trước.

Hưu!

Mèo mập nhảy lên, móng vuốt cào khuỷu tay Từ Bắc Vọng.

“Còn muốn ôm nữa?”

Từ Bắc Vọng híp mắt, lạnh lùng nhắc nhở: “Sau này ngươi sẽ biến thành thiếu nữ xinh đẹp chứ?”

“Meo!”

Mèo mập ngại ngùng lè lưỡi.

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng.

Đồ mập chết tiệt này, nặng như thế này, quả là lo lắng.

Chương 153: Ngươi có thể quét ngang thế gian, thành tựu tuyệt đỉnh

Từ Bắc Vọng trước tiên chạy vào một tiệm tơ lụa để chọn mua một xếp lụa thêu tuyệt mỹ vô song, rồi sau đó chạy thẳng về xưởng dệt của nhà.

Hắn sắp xếp một vài nữ công tay nghề thuần thục cùng nhau chế tác, mấy canh giờ đã cho ra lò một bộ sườn xám tím.

Khi hắn đang ôm tâm tình chờ đợi đi trở về hoàng thành.

“Từ Bắc Vọng!”

Giọng nói lạnh băng thấu xương truyền đến, toàn bộ quan viên trên ngự đạo câm như hến.

Công chúa điện hạ mặc bộ váy dài trắng như tuyết, má ngọc tinh xảo có vẻ tiều tụy, đôi mắt bị che phủ bởi lòng hận thù.

Từ Bắc Vọng chầm chậm quay người lại, liếc nhìn vài cái, tùy tiện cười bảo: “Điện hạ đang mặc đồ tang à?”

Xoạt!

Một câu khiến cho ngự đạo rơi vào trầm mặc.

Vẻ mặt khoa trương hống hách của ác liêu này!

Trái tim của Cơ Minh Nguyệt quặn đau, mắt hạnh của nàng đỏ lên, lạnh lùng nói: "Giết vị hôn phu của ta, ta và ngươi không đội trời chung!"

Từ Bắc Vọng khẽ cau mày, cẩn thận nói rằng: "Không đúng, Ngự Thánh Tử ra đi rất thanh thản mà."

"Meo!"

Mèo mập nhìn quanh tứ phía.

Cơ Minh Nguyệt nhìn chằm chằm kẻ thù trước mắt, hận không thể nghiền nát tận xương hắn!

"Ha…."

Từ Bắc Vọng khẽ cười với mèo mập một tiếng.

Chẳng phải đoán, câu tiếp theo người kia nói chắc chắn là mấy lời độc ác, mấy chuyện này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra.

Quả nhiên.

"Ngay khi Thiên Xu mở cửa, chắc chắn ngươi sẽ bị xé tan thành nghìn mảnh!"

Cơ Minh Nguyệt u uất biến mất, giọng điệu bi thương mà vô cùng kiên quyết.

Quần thần nghe vậy, trong lòng thấy vô cùng phức tạp.

Triều đình đều đã nghe thấy, công chúa điện hạ muốn biến Lạc Hà Cung thành nơi thí luyện, nghe nói vô cùng nguy hiểm, cửu tử nhất sinh.

Cho dù liều mạng thành công, thực sự có năng lực trấn áp Từ ác liêu hay sao?

Không ôm kì vọng sẽ không phải thất vọng.

Tình trạng thảm hại của chủng hổ Vũ gia và Cửu Tiêu thánh tử vẫn

còn rõ ràng trước mắt.

Từ ác liêu chính là yêu nghiệt hiếm thấy trên đời!

Trong lòng quần thần đã rất rõ ràng, công chúa điện hạ không ở cùng một trình độ với Từ ác liêu rồi.

Từng bước rớt lại phía sau, từng bước từng bước một, rất khó đuổi kịp lại.

Nhưng vào lúc này.

Đùng đoàng đoàng.

Từng trận rung động vang lên, một chiếc chiến xa nghiền trời cao, được đúc hoàn toàn bằng vàng, trạm chổ hoa văn trập trùng, bị năm con hung thú mạnh mẽ kéo đi.

“Nơi này là hoàng thành Đại Càn, sao ngươi lại dám vô lễ?”

Có quan viên thấy thế, lập tức giận dữ chỉ tay.

Vù vù vù!

Trên cùng thành nổi lên gợn sóng, từng luồng hơi thở khủng bố tuôn ra, ngay sau đó một cỗ xe phượng xuất hiện, bên cạnh có một cao tăng lông mày dài đứng.

Không khí bỗng chốc yên lặng.

“Thiên Thần Điện đến thăm.”

Chiến xa truyền đến thanh âm già nua, một lão ấu mơ màng tóc vàng chậm rãi bước ra.

Đoàng!

Sấm sét cửu thiên rền vang!

Giờ khắc này, nội tâm của vô số người dâng trào một trận kinh đào hải lãng, biểu cảm trên khuôn mặt cũng vô cùng chấn động!

Dĩ nhiên là Thiên Thần Điện thần bí!

Bảo sao, chiến xa có thể hiện hữu đường hoàng trên hoàng thành.

Thiên Thần Điện chuyên tìm kiếm những linh hồn siêu thoát sống

chết, sau đó đúc thành tiên lộ, vương triều thế tục tính là thứ gì đâu?

Hơn nữa, hoàng đế thứ tư của Đại Càn còn là đệ tử của Điện Thiên Thần.

Bên trong phượng liễn, Vũ Chiếu có gắng đè nén lại cảm xúc, cho dù đang rất hồi hộp, nhưng ngữ khí vẫn bình thản nhẹ nhàng: “Xin hỏi, Thiên Thần Điện có việc gì sao?”

Cái trán toàn nếp nhăn của lão ấu, đột nhiên xuất hiện một con mắt máu.

Đột nhiên.

Trời cao nứt ra, một cánh cửa hư vô xuất hiện.

Trong con đường là mây thần bay lượn, mặt trăng sáng vằng vặc treo giữa trời cao, sao trời lấp lánh khắp bầu trời.

Từ Bắc Vọng thực sự thấy kinh ngạc, đây đúng là tay mời Minh Nguyệt hái sao trời.

Không biết tại sao, hắn đột nhiên nhận thấy một ánh mắt xuyên qua dòng người, sau đó nhìn thẳng vào chính mình.

Lão ấu cao cao tại thượng nhìn kĩ nam nhân tuấn tú, bình tĩnh nói: “Từ công tử có hứng thú gia nhập Thiên Thần Điện, trở thành một ngôi sao trong bầu trời không?”

Đùng!

Toàn bộ hiện trường lặng như tờ, như thể nơi đây hầm mộ âm u.

Ai nấy đều nghẹn lời trân trối!

Sau đó trở nên hóa đá!

Nội tâm quần thần rúng động khó mà phục thêm, vẻ mặt kinh sợ tới cực hạn!

Bọn họ thậm chí hoài nghi năng lực nghe hiểu của chính mình!

Sao mà lại như thế được!

Danh sách thế nào đây?

Đó là từ mấy vị đệ tử kiệt xuất nhất chọn ra một người, quyết định

Điện Chủ tiếp theo nội bộ!

Điện Chủ Thiên Thần Điện bây giờ là ai?

Là người quét ngang thiên hạ hơn một trăm năm trước, Độc Cô Vô Địch, Bán Bộ Chí Tôn mà giờ vẫn hay nghe nói!!!

Nói cách khác, Từ ác liêu có cơ hội trở thành điện chủ tiếp theo của Thiên Thần Điện?

Kinh cổ thánh hiền, thuật cấm, bí pháp thông thiên… các loại tài nguyên tu hành, lại có có quyền thế ngập trời.

Cả hoàng thành, vô số người ghen tị ra mặt, như thể tuyệt vọng, hít thở không thông.

Sao lại là hắn chứ!

“Từ công tử, ngươi có khả năng quét ngang thế gian, thành tựu tuyệt đỉnh.”

Lão ấu cười cười, giọng nói vô cùng thành khẩn, sau đó chỉ vào cánh cửa trên trời.

Một khi bước vào đó, ngươi chính là đệ tử Thiên Thần Điện, địa vị cao hơn rất nhiều so với thân phận thánh tử đạo thống.

…

…

Ao nước Cửu Châu đông lại, hoa cỏ trong khắp cung Thái Sơ bị bao phủ một lớp băng sương.

Sắc mặt nữ tử váy tím trở nên lạnh lùng, mười ngón tay ngọc ngà siết chặt.

Chương 154: Sẽ không có chuyện gì chứ? (1)

Trên con đường lớn.

Đám đông muốn bao nhiêu rung động thì có bấy nhiêu rung động!

Thậm chí, đầu óc của bọn hắn rơi vào trạng thái chết lặng, hoàn toàn không thể suy nghĩ gì nữa!

Sức ảnh hưởng danh sách đệ tử của Thiên Thần Điện không thua kém thiên thạch hạ phàm, tạo ra hàng vạn con sóng trên mặt nước yên ả!

Từ nay về sau, thân phận bối cảnh của Từ ác liêu có thể nghiền ép tất cả các thiên kiêu cùng thế hệ, thậm chí hắn còn có cơ hội chấp chưởng Thiên Thần Điện!

Bên trong phượng liễn, Vũ Chiếu vô cùng u uất, đáy mắt hiện lên từng tia sấm chớp giao nhau rồi toé ra tia lửa.

Ngay cả bà cũng không ngờ Từ ác liêu sẽ được Thiên Thần Điện ưu ái nhìn trúng.

Có thể bước vào danh sách đệ tử của Thiên Thần Điện, chứng tỏ tài năng của kẻ này được xếp vào hàng siêu phàm xuất chúng, hay ở tầng cao nhất trên đỉnh kim tự tháp trong số các thiên kiêu trẻ tuổi.

Đây chính là thế lực tiến gần với sự siêu thoát nhất của đại lục Cửu Châu!

Quần thần khó khăn lắm mới hồi phục cảm xúc, ai nấy đều dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn vào nam tử áo trắng lộng lẫy.

Bắt đầu từ hôm nay, tên nam nhân này có thể một bước lên trời, không ai bì nổi!

Không có người nào còn có thể ngăn cản hắn hoành hành ngang ngược!

Sườn má ngọc của Cơ Minh Nguyệt biểu lộ thần sắc âm trầm như nước, đôi mắt tựa như có thể phun ra nọc độc.

Trong cuộc đời này, đây là lần đầu tiên nàng ta cảm nhận được mùi vị ghen tỵ sâu sắc. Khi cảm giác này quét qua toàn thân, thân thể mềm mại cũng phải run sợ.

Một khi tên này bước vào danh sách đệ tử của Thiên Thần Điện, nàng sẽ đánh mất cơ hội báo thù, vì Lạc Hà Cung nhất định sẽ không cho phép nàng báo thù.

Hơn nữa, nàng còn phải tận mắt chứng kiến kẻ này bước lên đỉnh cao, khiến nàng phải chịu đựng cơn đau điếng người cả ngày lẫn

đêm!

Vì cái gì?

Lúc này, một giọng nói ôn hòa đánh vỡ bầu không khí tĩnh mịch kéo dài, ánh mắt lão ấu sáng rực: “Từ công tử, đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Ai nấy đều lặng im.

Hắn còn phải cân nhắc chuyện này sao?

Phàm là người bình thường, nhất định sẽ muốn thay đổi địa vị.

Thanh danh xấu xa của Đệ Ngũ Ma Đầu lan tràn khắp nơ, Từ Bắc Vọng làm chó săn của nàng, tương đương với việc đứng bên vách núi, lúc nào cũng phải đối mặt với kẻ thù.

Còn Thiên Thần Điện là thế lực tồn tại ít nhất hai vạn năm, nhưng vẫn luôn được thế nhân cũng bái. Mỗi khi đệ tử trong danh sách của Thiên Thần Điện hành tẩu thế gian, bọn họ đều được các đạo giáo lớn tôn làm thượng khách.

Bàn đến thực lực, cho dù thực lực của Đệ Ngũ Ma Đầu khủng bố đến mức nào, nhưng nàng ta cũng chỉ một thân một mình.

Còn Thiên Thần Điện thì sao, nội bộ có không biết bao nhiêu lão quái vật, đó cũng chính là hậu thuẫn kiên cố cho các đệ tử trong danh sách!

Mọi chuyện có thể kết thúc được rồi, nếu như không có gì ngoài ý muốn, thân phận của Từ ác liêu cao không thể chạm.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, nhưng nội tâm lại có chút chấn động.

Cảm giác được công nhận đúng là rất thoải mái, dù sao thì Thiên Thần Điện cũng là thế lực cao nhất tại đại lục Cửu Châu. Nghe đồn, số lượng Bán Bộ Chí Tôn trong nội bộ Thiên Thần Điện không dưới năm người, thậm chí cònn nắm giữ vô số tài nguyên tu luyện.

Nhưng mà. . .

Haiz, ta thật sự không thể rời khỏi Lão Đại.

Nam tử áo trắng mỉm cười, sau đó dùng ngữ khí phong khinh vân đạm để phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Khi nhận được hậu ái, tại hạ cảm kích khôn cùng, nhưng ta không có hứng thú với việc gia nhập Thiên Thần Điện.”

Thanh âm ôn nhuận vang lên, bầu không khí dường như có thể ngưng đọng thành thực thể.

Lão ấu bày ra biểu cảm không thể tưởng tượng nổi, dường như không ngờ rằng mình sẽ bị từ chối.

Mà đôi mắt của vô số người trên đường lớn cũng dại ra, giống như bọn họ vừa nghe được chuyện hoang đường ly kì nhất trên thế gian.

Hắn cự tuyệt!

Kẻ này vậy mà lại cự tuyệt!

Đây là ngu đến cỡ nào chứ?

Chưa từng nghe thấy!

Tuyên cổ khó gặp!

Quả thực là kẻ điên vô tri không biết sợ!

“Ngươi xác định? Thiên Thần Điện chưa từng ngỏ lời mời lần thứ hai.”

Lão ấu mở miệng lần nữa, thanh âm dần dần lạnh lùng, uy áp mãnh liệt trút xuống.

Từ Bắc Vọng không nói một lời, nhẹ nhàng gật đầu.

Lão ấu đưa mắt nhìn hắn mấy giây, biểu lộ mang theo vẻ tiếc nuối: “Tiểu tử, tương lai ngươi sẽ hối hận.”

Oanh!

Cánh cửa hư không đóng lại, trăng sáng sao trời thoáng chốc biến mất.

Lão ấy dậm chân bước vào chiến xa, tiếng vang ầm ầm tan vào trong hư không.

Bỗng nhiên.

Răng rắc ——

Ánh sáng tím bao phủ đầy trời, hơi thở băng lãnh quét qua, thượng cổ chiến xa sụp thành hai phần.

Lão ấu trửo nên tức giận, pháp tắc trong con ngươi màu máu giao nhau, ông ta trầm mặc một lát, hóa thành vệt sáng rồi bỏ trốn.

Bầu không khí nơi hoàng thành khôi phục lại như cũ.

Vô số ánh mắt dồn vào nam tử áo trắng.

Có người cảm thấy may mắn, có người đùa cợt vui vẻ.

Một cơ hội mà rất nhiều thiên kiêu trên thế gian này phải tha thiết ước mơ, Từ ác liêu lại vứt bỏ nó như đôi giày rách?

Ha ha ha ha, có lẽ hắn không biết mình đã bỏ qua cái gì đâu nhỉ?

Đệ Ngũ Ma Đầu có thể che chở ngươi nhất thời, nhưng Thiên Thần Điện có thể bảo vệ ngươi cả đời!

Đây vốn là một bước ngoặt thay đổi cả đời!

Trái tim Cơ Minh Nguyệt vốn đã rơi vào vực sâu, lại lần nữa đập trở lại.

“Có khí khái.”

Nàng không che giấu sự mỉa mai bên trong lời nói, sau đó triệu hồi Thanh Liên rồi rời đi.

Từ Bắc Vọng vẫn lãnh đạm như cũ, hắn ta nhàn nhã vuốt ve mèo mập, sau đó đi về cung Thái Sơ.

Chương 155: Sẽ không có chuyện gì chứ? (2)

Vô số người trên đường lớn nhìn theo bóng lưng của hắn, sắc mặt phức tạp không nói thành lời.

Nói như thế nào đây, mặc dù kẻ này vừa đưa ra một quyết định vô

cùng ngu xuẩn, nhưng bọn họ cũng có thể biết được, địa vị của hắn ta ở trong thế hệ trẻ tuổi to lớn đến nhường nào.

Thiên Thần Điện đích thân chiêu mộ, mấy ngàn năm nay có mấy lần?

Một màn này cũng đủ để ghi vào sử sách rồi!

Sự việc ngày hôm nay chắc chắn sẽ truyền khắp đại lục Cửu Châu như ôn dịch, thế nhân đều sẽ vì vậy mà rung động kinh hãi!

. . .

. . .

Ao Cửu Châu.

"Bản cung rất bất ngờ."

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút quái dị, nàng đưa mắt nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng.

Phản ứng của hắn thật sự nằm ngoài dự liệu của nàng, phàm là người bình thường, bọn hắn đều biết phải lựa chọn về phe nào.

Từ Bắc Vọng nheo mắt, trộm nhìn chân ngọc, sau đó lớn tiếng: "Ti chức vĩnh viễn sẽ không phản bội nương nương!"

Gió nhẹ quét qua, tà váy phiêu đãng.

Sự nhu hòa trên gương mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương ngưng đọng ở đáy mắt, giọng điệu cũng hòa hoãn hơn bao giờ hết: "Tiếc nuối chứ?"

Từ Bắc Vọng không chần chờ: "Thiên Thần Điện tính là thứ gì, ti chức thề chết cũng đi theo nương nương."

"Hừ!"

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhíu mày, kiêu ngạo nói khẽ: "Bản cung thiếu chút nữa đã thiến ngươi rồi!"

Nàng ta nói xong thì bước từng bước về phía trước, nhã nhặn ưu nhã nghiêng dựa vào góc ghế.

Toàn thân Từ Bắc Vọng phát lạnh, hành động như thế đúng là tác phong của Lão Đại.

Hắn nhanh chóng lấy sườn xám từ nhẫn trữ vật, bày ra tư thế dâng

hiến vật quý, cười nói: “Ti chức làm cho nương nương một bộ y phục, nương nương nhất định sẽ thích.”

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo, khẽ hé môi son: “Bên trên đã dính trọc khí của người khác, để ta gột rửa một chút.”

Ông!

Một dòng suối linh tuyền thần bí treo giữa không trung, sườn xám bị cuốn vào trong suối nước.

Linh tuyền biến mất, sườn xám cũng không bị thấm nước.

Thân ảnh màu tím biến mất.

Thật là xét nét. . . Từ Bắc Vọng bỉ bôi một câu, trong đầu suy nghĩ mình nên đòi hỏi bảo bối gì.

Một lát sau, hắn gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Ánh mắt có chút hoảng hốt, sau đó hiện lên một tia kinh diễm nồng đậm.

Quá đẹp!

Sườn xám màu tím phác hoạ bộ ngực căng phồng, mông cong vểnh cao, chi tiết xẻ tà cao để lộ cặp đùi tròn trịa thon dài, vừa khéo với tất chân màu da.

Nương nương đã biểu lộ vô cùng xuất sắc như thế nào là cao quý đối lập, đồng thời cũng phát huy thần khí tiên tử một cách vô cùng tinh tế.

Nàng ấy như được bao phủ một tầng bụi mù của quá khứ thời gian, khiến cho người ta say mê, muốn nói rồi lại thôi.

Từ Bắc Vọng nhìn đến ngây dại.

Mắt bích của Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng lên, khóe mắt vẽ ra độ cong tuyệt mỹ. Không thể không thừa nhận, nàng vừa mặc vào thì đã ưa thích bộ y phục này.

Sau khi phát giác ánh mắt của Từ Bắc Vọng, nàng có chút đắc ý, hất cằm lên, rồi cất giọng điệu lạnh lùng: “Nếu còn nhìn nữa, bản cung móc hai tròng mắt của ngươi ra.”

Từ Bắc Vọng lúng ta lúng túng nói: “Tuân mệnh.”

Lão Đại uể oải nằm ở góc ghế, đôi chân thẳng tắp vắt chéo, điệu bộ rất hài lòng.

Sườn xám vốn dễ lộ ra cảnh xuân, nhưng tùy tùng thật sự đã nghĩ nhiều rồi.

Lão Đại muốn cho hắn nhìn thấy cái gì, thì chỉ có thể nhìn cái đó. Tỉ như, phần xẻ tà chỗ đùi hay phần đồi núi trập trùng đã bị bao phủ trong lớp sương mù dày đặc nồng nặc.

Từ Bắc Vọng nhìn trộm một chút, hai con ngươi nhói nhói khó nhịn.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, dạo bước tiến lên, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương mệt không? Ti chức bóp chân cho ngươi.”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút sâu xa, ngữ khí thanh cao lãnh đạm: “Cho phép.”

Từ Bắc Vọng chậm rãi đụng vào mu bàn chân, cho dù cách một lớp tất chân, nhưng các ngón chân đáng yêu cuộn lại quá mức long lanh, thật sự giống như được điêu khắc bằng dương chi mỹ ngọc.

Nội tâm của hắn đột nhiên bắt đầu sinh ra một suy nghĩ trong đầu.

Hôn một cái không sao chứ?

Hậu quả nặng nhất là đứt gãy xương cốt, thân thể tan ra thành từng mảnh.

Hắn vừa mới bày tỏ lòng trung thành, hẳn là tội không đáng chết.

Từ Bắc Vọng đứng bên bờ vực sinh tử, hắn hít sâu một hơi, ghé miệng vào trên chân ngọc.

Không phải là chuồn chuồn lướt nước, mà là hôn sâu không thả, mùi thơm lượn lờ thấm vào mũi, cảm xúc tinh tế tỉ mỉ trơn mượt đánh thẳng vào sâu trong linh hồn.

Thiên địa yên tĩnh trong khoảnh khắc.

Hình ảnh dừng lại.

Từ Bắc Vọng đầu choáng mắt hoa, lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác tim đập chân run, không nhịn mà bắt đầu chậm rãi cắn mút.

Mà Đệ Ngũ Cẩm Sương đang ngồi trên ghế dựa, dung nhan thanh lãnh như được khắc bằng ngọc của nàng đột nhiên nổi sóng kịch liệt.

Cảm giác quái dị ở mu bàn chân quét qua toàn thân, sau khi cảm nhận rõ ràng hơn, trái tim của nàng cũng đập nhanh hơn.

Ta không sao?

Từ Bắc Vọng nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ha ha, ta vẫn bình yên vô sự? !

Vậy ta có thể tiến thêm một bước sao?

Hắn khẽ ngẩng đầu, đương nhiên hai cái đầu đều ngẩng lên, hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn trộm biểu cảm của Lão Đại.

(đoán shem đầu thứ hai là gì =)))

Trong chốc lát, khí tức băng lãnh sắc bén đổ sập xuống, một vùng không gian chìm trong sương giá.

Oanh!

Chân ngọc giẫm lên trên mặt Từ Bắc Vọng, cả người hắn ta bay ngược ra sau như diều đứt dây, sau đó hóa thành điểm đen rồi biến mất nơi chân trời.

Mắt bích của Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên một tia băng lãnh, giọng nói lạnh lùng:“Làm càn! Ngươi thật sự cho là bản cung sẽ không thiến ngươi?”

“Lần này, ta tuyệt đối không thể bỏ qua nhẹ nhàng!”

Chương 156: Tu vi? Dỗ dành Lão Đại là được rồi

Đệ Ngũ Cẩm Sương vừa dứt lời, thần sắc lạnh lẽo lưu chuyển trong đáy mắt dần dần biến mất.

Dung nhan tinh xảo hiện lên một rặng màu hơi hồng, tựa như ráng chiều hoàng hôn tuyệt mỹ.

Mèo béo chơi đùa ở ao, nó trợn to cặp mắt linh động đen như cúc áo

của mình

Hì hì, đại phôi đản này thẹn thùng rồi sao?

(*) phôi đản: “trứng thôi’, nghĩa là đồ bỏ đi, đồ không có giá trị… Đây là biệt danh mà meo meo đặt cho Cẩm Sương, nên mình sẽ giữ nguyên nhé!

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương quát to.

“Meo ~ ”

Mèo béo ôm bộ mặt vô tội rồi bỏ đi tìm nơi hẻo lánh yên tĩnh, sau đó úp mặt vào tường dể hối lỗi.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút hoảng hốt, nàng nhìn chằm chằm vết tích còn lưu lại chân mình.

Nàng khó khăn lắm mới hồi phục cảm xúc đang cuộn trào không ngừng, sau đó đưa ra quyết định, nàng phải trừng trị tên chó săn kia thật hung ác!

Thời gian chậm rãi trôi qua, đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương xuất hiện một tia kinh ngạc rất nhỏ.

Tại sao chó săn còn chưa nghiêng nghiêng ngả ngả chạy về đây?

Chẳng lẽ hắn không tranh thủ thời gian, vuốt mông ngựa cầu xin tha thứ ư?

Giờ phút này, một góc sâu thẳm trong lòng nàng lại hiển hiện một cảm giác mất mát không nói rõ, cũng không tả rõ được.

Dường như phát hiện ra gì đó, nàng nảy sinh tức giận, thân ảnh biến mất không thấy.

…

…

Trên con đường lớn bên ngoài kinh thành, một bóng lưng cô đơn thê lương, vừa chịu đựng cơn đau đứt gãy xương cốt, vừa lảo đảo đi về phía phương xa.

“Dừng lại!”

Vùng hư không trước mặt xuất hiện vết nứt, Đệ Ngũ Cẩm Sương đã mặc lại bộ váy tím lộng lẫy, nàng đứng trên không trung, lạnh lùng quan sát hắn.

Từ Bắc Vọng tỏ ra không nhìn thấy, cúi đầu tiếp tục đi về phía trước.

“Vì sao rời kinh?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chất vấn.

Từ Bắc Vọng nuốt xuống sự khổ sở trong cổ họng, hắn ta trầm mặc nửa ngày, sau đó bi thương nói: “Ti chức muốn phiêu bạt tứ hải, lưu lạc chân trời.”

Cơn tức giận trong mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương gần như hóa thành thực thể, sau đó bao phủ toàn thân nam tử áo trắng.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng bày ra sắc mặt thống khổ, khàn khàn nói: “Ti chức vẫn luôn chọc tức nương nương, ti chức căn bản không xứng làm việc cho nương nương.”

Hắn ta ngừng lại mấy giây, sau đó tiếp tục đi về phía trước: “Ta đi đây.”

Hắn muốn nói một câu “ti chức cáo lui, nhưng lần cáo lui này là cả một đời” !

Có điều như vậy thì hơi quá mức, hắn không thể làm như vậy.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt đã nhìn thấu mánh khoé vụng về của hắn, biểu cảm vẫn lãnh đạm như cũ: “Nếu ngươi tiến lên phía trước thêm một bước, bản cung sẽ thiến ngươi.”

Một vòng xoáy chân khí vọt tới, ngưng tụ thành một thanh chủy thủ đỏ như máu.

Phần thân dưới của Từ Bắc Vọng lạnh lẽo bô cùng, hắn tuyệt đối không dám đi về phía trước, khúm núm nói: “Vậy nương nương có thể tha thứ ti chức hay không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn ta, đột nhiên hỏi: “Chẳng lẽ ngươi muốn phản bội bản cung, âm thầm chạy tới Thiên Thần Điện?”

Từ Bắc Vọng quả quyết bác bỏ: “Ti chức còn không biết cánh cổng

của Thiên Thần điện nằm ở chỗ nào!”

Tà váy tím tung bay, sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn không có chút biểu tình, nàng lạnh lùng nói: “Ta tạm thời tha thứ ngươi, cút về cung Thái Sơ.”

Nói xong, thân ảnh biến mất ở chân trời, một đám mây phiêu nhiên rơi xuống.

“Tuân mệnh!”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng vang vọng một góc trời.

Hắn ta lập tức đạp chân vào đám mây, đứng chắp tay, tư thái hài lòng khó nói thành lời.

Dù bị đánh một trận, nhưng lại được lời to.

….

….

Đêm đã khuya, bầu trời đầy sao phản chiếu trên ao Cửu Châu, giống như đang phủ thêm cho mặt ao một tấm khăn che mặt bí ẩn.

Hơi khói lượn lờ khắp nơi, nam tử áo trắng chuyên chú hơ xiên thịt dê nướng, bộ dạng vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấp một miếng kem ly nhỏ, tư vị này không tệ, nàng vẫn yêu thích vị ngọt hơn.

“Vì sao ngươi lại khinh nhờn bản cung?”

Môi đỏ phun ra âm thanh lười biếng

Động tác của Từ Bắc Vọng ngừng lại, hắn ta bày ra dáng vẻ bình tĩnh ung dung: “Nương nương, đây thật ra là lễ nghi bên trong một cuốn sách cổ, đại biểu cho sự trung thành và kính trọng của ti chức đối với nương nương.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh mặt, nàng ta trực tiếp vạch trần: “Lễ nghi gì lại đi hôn chân?”

Từ Bắc Vọng á khẩu, chỉ có thể bịa ra một câu: “Có lẽ là man di.”

“A…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cười lạnh một tiếng, sau đó rất nghiêm khắc cảnh cáo: “Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, nếu không, bản cung sẽ không khống chế được bản thân, giết chết ngươi trong cơn tức giận.”

Từ Bắc Vọng chân thành gật đầu: “Dạ…”

Lần sau hắn vẫn sẽ phạm tội!

Dù mỗi lần đều như làm xiếc trên dây, hung hiểm vô cùng.

Bản thân hắn có thể tự xưng là giấc mộng của ngàn vạn thiếu nữ.

Nhưng ai có thể sánh bằng một phần ngàn vạn của Lão Đại chứ?

Chúng sinh đều là cỏ cây, chỉ có người là núi xanh mà thôi.

Lúc nào thì hắn mới có thể hôn môi đây?

Cho dù khó khăn đến đâu, nhưng hắn vẫn đi từng bước tới lúc đó.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng, giống như đang nhìn trộm ý nghĩ nội tâm của hắn.

Chỉ là nàng đã bị mùi thơm mê người hấp dẫn.

Mèo béo mong ngóng nhìn chằm chằm giá nướng, thèm thuồng nuốt nước miếng.

“Xong chưa?”

Thanh âm thúc giục vang lên.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng vẩy bột thì là, hạt nêm, cốt gà, hành lá, vân vân, sau đó bỏ thịt xiên vào khay ngọc.

“Meo ～”

Mèo béo lay vạt áo bào, kích động kêu gào.

Một câu nói khiến cho trái tim nhỏ yếu của nó bị tổn thương.

“Đi sang bên, không có phần của ngươi.”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng đá mèo béo sang một bên, sau đó bày ra tư thế cung kính rồi dâng lên cho Lão Đại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương tiếp nhận, ưu nhã nếm thử một miếng.

Tuy rằng khóe môi nàng không có ý cười, nhưng lông mày lại giãn ra, bày tỏ sự vui thích trong lòng.

“Như thế nào?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng cằm: “Bình thường.”

Ha ha… Lại khẩu thị tâm phi (nói một đằng nghĩ một nẻo), kẻ tùy tùng chỉ có thể phụ họa: “Vậy ti chức cố gắng thêm.”

Mèo béo nằm rạp trên mặt đất, phát ra âm điệu nũng nịu thảm thương, nhưng không một người nào để ý đến nó.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ném cái xiên hết sạch cho mèo béo, mèo béo lã chã chực khóc, nó khẽ liếm một ngụm, nội tâm càng thương tâm.

Vì cái gì mà Meo Meo không có có lộc ăn?

“Sao ngươi không ăn?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Nương nương, ti chức không còn tâm trạng ăn uống, tu vi của thiên kiêu Cửu Châu tăng nhanh như gió, ti chức vẫn dậm chân tại chỗ, thật sự rất hổ thẹn!”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia trêu tức, nàng làm ngơ trước dáng vẻ mong ngóng mòn con mắt của Từ Bắc Vọng, tập trung chầm chậm mỹ thực.

Gương mặt tuấn mỹ của Từ Bắc Vọng bày tỏ thái độ không cam lòng, sau đó than thở: “Người khác có bối cảnh thâm hậu, tài nguyên tu luyện đắp lên như núi, ti chức kém cỏi hơn cũng là chuyện thường, không có gì để nản lòng cả.”

“Trên thế giới này luôn có những người như vậy, được ngậm thìa vàng từ khi sinh ra, dễ dàng có được thứ mình muốn…”

Hắn vừa mới nói một nửa thì đã bị cắt ngang.

“Đừng giả bộ nữa, ồn ào!”

Chương 157: Chẳng lẽ cơ duyên

đến rồi? (1)

“Ồn quá!”

Ngữ điệu mất kiên nhẫn truyền đến, trên đất hiện ra một chiếc ấm nước nhỏ bằng bạc, sương trắng quấn quanh.

Một viên đan dược lớn chừng quả nhãn phun từ vòi nước phun ra, hào quang lửa đỏ long lanh, mùi thuốc nồng nặc lan toả.

“Nương nương, làm thế thì không ổn cho lắm?”

Từ Bắc Vọng khách khí từ chối

Đệ ngũ Cầm Sương lạnh giọng: “Vậy ta lấy về.”

“Đừng.”

Từ Bắc Vọng vội vàng bỏ đan dược vào trong nhẫn trữ vật, sau đó tròn mắt long lanh nhìn Lão Đại.

Đệ ngũ Cẩm Sương nhàn nhã ăn thịt xiên, hờ hững thong dong nói:

“Viên đan dược này tên là Phượng Cốt Đan, còn về hiệu quả của nó, có thể giúp một tên phế vật như ngươi đạt đến cảnh giới Ngũ phẩm dễ như trở bàn tay.”

Cái gì?

Từ Bắc Vọng chấn kinh.

Nghịch thiên vậy sao?

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhếch môi son, ngoắc ngoắc ngón tay: “Ngươi qua đây.”

Tuỳ tùng lập tức bước đến gần.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quan sát gương mặt này, nội tâm không nảy sinh bất kỳ hứng thú bất lương nào.

Tên hạ tiện dám liếm chân của bổn cung, giẫm chết ngươi!

Nàng đột nhiên nhấc đôi chân ngọc đang bao phủ trong đôi tất da đen bó sát lên, bàn chân linh lung giẫm lên trên mặt Từ Bắc Vọng.

“Ầm—“

Bờ hồ chấn động kịch liệt, hai người trong phút chốc rơi vào trong lòng đất.

Từ Bắc Vọng bị hãm sâu vào trong màn đêm đen kịt, nhưng hương thơm động lòng người tràn ngập trong chóp mũi.

Lão Đại, xin hãy gia tăng cường độ, kiên quyết dùng cách này báo thù ta đi.

Không biết đã qua bao lâu, Từ Bắc Vọng mở mắt ra.

Tức khắc, đồng tử hắn đột nhiên co rút, giống như nhìn thấy cảnh tượng không thể nào tượng tượng nổi !

Đúng là quá thần kỳ lạ lùng!

Không gian rộng lớn vô hạn phân cách ra năm khu vực.

Trời đất nối liền giống như được rèn đúc từ vàng rồng, kim quang lượn lờ quanh mình, tiếng kim loại va chạm vang lên không dứt.

Tiếp theo là đại dương xanh thẳm, sóng biển nối đuôi chập trùng mãnh liệt.

Rừng rậm viễn cổ xanh um tươi tốt, cao nguyên đất vàng mênh mông hùng tráng, cùng với núi lửa đang không ngừng phun trào dung nham.

Vừa hay hợp thành ngũ hành, Kim Mộc Thuỷ Hoả Thổ…

Từ Bắc Vọng không ngờ, bên dưới cung Thái Sơ lại ẩn giấu một thế giới hùng vĩ thế này, thực sự là quá chấn động lòng người rồi!

“Lăn về đây.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt nhìn con chó săn đang ngơ ngác.

Nàng ung dung dạo bước bên trong biển lửa dung nham, chân ngọc không nhiễm trần thế.

Một vòng ánh sáng tím quấn quanh cơ thể Từ Bắc Vọng, bảo vệ hắn ta không bị liệt hoả thiêu đốt.

“Rống---“

Một tiếng gào thét phẫn nộ vang vọng bên trong dung nham, một thân ảnh đỏ rực xuất hiện bên cạnh Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Đây là một đứa bé hình thành từ lửa đỏ, thân thể dài không quá hai thước, khuôn mặt chẳng có ngũ quan, còn tứ chi không ngừng tuôn ra dung nham.

Nét mặt Từ Bắc Vọng kinh đảm, ngạc nhiên nói: “Hoả Tinh!”

Trong sách cổ có nói, một ngọn lửa lớn được thiêu đốt liên tục sẽ có thể sản sinh ra Hoả Tinh.

Hoả Tinh được xếp vào hàng bảo vật đất trời, chỉ cần nuốt chửng nó có thể khiến chân khí của võ giả sở hữu thuộc tính Hoả!

Từ Bắc Vọng cũng chỉ mới được nghe nói, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy.

Mà Hoả Tinh này đã sản sinh linh trí, hiệu quả càng tăng gấp mười lần!

“Thứ này, chắc là mấy ngàn năm tuổi rồi đúng không?”

Từ Bắc Vọng lẩm bẩm nói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo hắn, hời hợt nói: “Mười vạn năm.”

Sau đó, nàng ta làm ngơ trước lời cầu khẩn của Hoả Tinh, một đạo linh khí tuôn ra phá huỷ linh trí của nó.

Nàng nhẹ bước đi nhanh, hất cằm khoe khoang: “Nếu ngươi ngoan ngoãn hầu hạ bổn cung, chẳng lẽ không mạnh hơn gấp trăm lần cái điện Thiên Thần gì đó hay sao?”

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng nháy mắt mấy cái, tâm tình nảy sinh cảm giác vui sướng nho nhỏ.

Nương nương sợ tuỳ tùng thay lòng đổi dạ, nên cố ý khoe khoang bản lĩnh đây mà.

Không thể không nói, tuy dáng vẻ hiện giờ của nàng vẫn lãnh đạm cao quý như cũ, nhưng lại vô cùng đáng yêu.

“Cút đi.”

Khí tức tuôn ra, Từ Bắc Vọng bay vút lên trời.

Khi hắn mở mắt ra, thấy mình đã xuất hiện trong cung điện mà bản thân thường xuyên tu luyện.

Hắn ngồi xếp bằng, lập tức nuốt Phượng Cốt Đan và Hoả Tinh xuống bụng.

Trong chốc lát, sức mạnh Hoả Nguyên tinh thuần tàn phá trong thể nội, huyệt đạo thất khiếu nhanh chóng suy biến, nội khí liên tục bành trường, ánh lửa đầy trời bao phủ cung điện.

Thiêu đốt hun đúc, đau tận xương cốt!

.....

.....

Tu luyện không màng ngày đêm, thời gian thấm thoắt trôi qua hơn một tháng.

“Meo—“

Mèo mập ghé sát vào song cửa sổ, giương nanh múa vuốt về phía nội điện.

Bạch bào chậm rãi đứng dậy, gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười, khí chất siêu nhiên thoát tục.

Ngũ phẩm trung giai!

Tinh huyết bên trong cơ thể hắn giống như sông Hoàng Hà, cuồn cuộn chảy xiết!

Bây giờ, cho dù hắn không dùng đến Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công thì cũng có thể đàn áp đám người Cơ Minh Nguyệt.

Thiên ngôn vạn ngữ chỉ duy có một câu.

Lão Đại, ta muốn la liếm ngài, ai cũng đừng hòng ngăn cản!

“Meo meo…”

Mèo mập gấp gáp đến mức đỏ cả mắt.

Từ Bắc Vọng: “Nói!”

Móng vuốt của mèo mập túm lấy chiếc hộp nhỏ rồi vứt cho hắn.

Ong!

Chiếc hộp bật mở, từng viên đan dược được xếp ngay ngắn bên trong, chí ít đều là từ cấp Địa giai trở lên.

Mèo mập khua móng vuốt, làm động tác nhét vào miệng.

Từ Bắc Vọng chấn kinh, hỏi: “Ngươi lấy đâu ra vậy?”

Mèo mập uỷ khuất rung rưng, vỗ vỗ quai hàm, móng vuốt cạ qua cạ lại trên bệ cửa sổ.

Từ Bắc Vọng lập tức hiểu rõ.

Đây là phần thưởng của Lão Đại cho nó vì đã làm mấy việc nặng nhọc bẩn thỉu như quét sân rửa chén.

“Đây không phải là quỹ đen của ngươi sao, sao lại tặng cho ta?”

Từ Bắc Vọng lãnh đạm như cũ, sau đó thu hộp nhỏ vào trong nhẫn trữ vật hình trăng lưỡi liềm.

Mèo mập thè lưỡi, miệng không ngừng kêu meo meo.

Từ Bắc Vọng lại hiểu ra.

“Ngươi muốn ăn đồ nướng?”

Mèo mập gật đầu.

Nó thề rằng, món mà đại phôi đản kia thích ăn nhất, từ thịt kho tàu giờ đã biến thành thịt dê nướng.

Meo meo cũng thèm chết rồi!

Từ Bắc Vọng không thể nào lại từ chối, trên đời này còn có vụ mua bán nào lời hơn hay sao?

Cái tên nhóc mập mạp nhà người, cũng đáng yêu phết.

Chương 158: Chẳng lẽ cơ duyên đến rồi? (2)

Từ Bắc Vọng cười tươi như hoa: “Không thành vấn đề.”

Mèo mập hoàn thành xong tâm nguyện cuộc đời, nó hưng phấn xoay vòng vòng trên bệ cửa sổ.

Từ Bắc Vọng đang muốn rời khỏi cung điện, bước chân đột nhiên dừng lại.

Hắn nảy sinh một linh cảm, sau đó lập tức lấy chiếc chìa khoá rỉ sét từ trong nhẫn trữ vật ra.

Lúc này, chiếc chìa khoá đang bị bao phủ trong sương xám mịt mù, một con thú nhỏ có hình dáng quỷ dị đang chiếm cứ bên trong.

Từ Bắc Vọng đánh giá một lượt, con ngươi nheo lại.

Chiếc chìa khoá này vốn thuộc về thiên mệnh chi tử Tiêu chạn vương, nhưng đã bị hắn cướp lấy lúc ở Mê Ly Chi Vực.

Từ đó đến nay, chiếc chìa khóa này vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, hiện tại đột nhiên lại có biến hoá?

Phải chăng cơ duyên xuất hiện?

Từ Bắc Vọng có một loại dự cảm mãnh liệt, cơ duyên này tuyệt đối không tầm thường.

Những thứ đồ càng tầm thường vô hại, ở trong tay thiên mênh chi tử sẽ càng đáng sợ vô cùng.

Mình có nên đi cướp cơ duyên hay không?

Từ Bắc Vọng rơi vào trầm tư, sau đó đi tới đi lui.

Hắn sống nhàn nhã quen rồi, thật không muốn tiếp tục phiêu bạt.

Suy cho cùng, mỗi ngày làm món ngon cho Lão Đại, hầu Lão Đại đánh cầu chơi cờ, mắt được nhìn thấy, mỗi động tác của Lão Đại đều câu dẫn hồn phách của hắn.

Chỉ cần xa nhau một chút, là lại cảm thấy không nỡ.

Cơ duyên dâng tới miệng thật không thể bỏ lỡ, vạn nhất là chí bảo thì sao?

Thực ra trong lòng Từ Bắc Vọng hiểu rất rõ, Lão Đại đang theo đuổi con đường siêu thoát thành tiên.

Với cảnh giới của nàng, không biết lúc nào sẽ đánh vỡ gông cùm

xiềng xích, một khi phi tiên…

Vậy thì hắn biết phải làm sao?

Hắn muốn làm tuỳ tùng của nàng cả đời, thiếu một ngày, một phút cũng không được.

Cho dù cùng trời cuối đất, hắn cũng muốn theo sát bên nàng.

Cơ duyên không thể bỏ lỡ, đây có lẽ là điểm mấu chốt giúp tu vi của hắn tăng mạnh.

Đột nhiên.

Lớp sương xám bao phủ chiếc chìa khoá hình thành một tấm bản đồ.

Từ Bắc Vọng vừa nhìn, biểu cảm đông cứng, trong lòng có chút cạn lời.

May cho bản thân mà còn quấn quýt ở đây, cái này chẳng phải là địa đồ của Mang Sơn hay sao, phó bản ở ngay bên ngoài kinh thành, lộ trình có mấy bước chân đâu?

“Đi làm đồ nướng cho nương nương.”

Từ Bắc Vọng ngoắc tay về phía mèo mập.

“Meo!”

Mèo mập tức đến mức thở hổn hển.

Từ Bắc Vọng uốn lưỡi bảy lần rồi nói: “Đi làm đồ nướng cho thiếu nữ xinh đẹp nhà ta.”

Mèo mập tỏ vẻ thẹn thùng, phát ra giọng mũi “ưm ưm”.

….

….

Mèo mập nằm sấp ăn ngấu nghiến món cánh gà, không ngừng phát ra âm thanh chẹp chẹp chẹp, sau đó còn liếm sạch cây xiên gỗ.

Hết cứu nỗi… Từ Bắc Vọng thầm khinh bỉ, mèo nhà người ta thì nhút nhát ngoan ngoãn, còn ngươi thì ham ăn nghịch ngợm.

“Đi đâu?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt nhìn hắn, giọng điệu thanh lãnh hơn mấy phần.

Từ Bắc Vọng cúi đầu: “Ti chức đi núi Mang Sơn tìm kiếm cơ duyên.”

Nương nương ngươi không thể xa rời tuỳ tùng ta hả?

Đệ Ngũ Cẩm Sương vắt chéo hai chân, mi tâm nhuốm hàn tuyết băn lãnh: “Cút!”

Từ Bắc Vọng do dự một hồi, mặt dày mà nói: “Nương nương, ngươi có bảo bối dịch dung không?”

Hắn quyết định sẽ thay hình đổi dạng, dù sao bản thân cũng thuộc về giới đỉnh lưu của Cửu Châu, khi hành sự nhất định sẽ có chút kiêng kỵ.

Chìa khóa chắc chắn không chỉ có một duy nhất một thanh, nếu không có dịch dung thuật, hắn đi đâu cũng bị bao vây tứ phía, lúc cướp giật cơ duyên sẽ gặp trắc trở muôn trùng.

“Không có.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng từ chối, nhưng khi trộm nhìn thấy đáy mắt của Từ Bắc Vọng tràn trề thất vọng, nàng ấy khẽ hừ một tiếng.

Ông!

Vật liệu luyện khí lơ lửng giữa không trung, khí tức phun trào có quy luật, vòng xoáy phù văn văng ra một tấm mặt nạ da người.

Từ Bắc Vọng ngạc nhiên, như vậy là đã luyện xong rồi sao?

Lớp dịch dung mỏng dính như cánh ve, hương thơm trên người lão đại vẫn còn vương vấn bên trên.

Hắn ta rót chân khí vào rồi đeo lên, chớp mắt đã biến thành một nam nhi ôn hòa nho nhã.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quan sát một hồi, đôi lông mày tinh xảo uyển nhiên khẽ khàng lại: “Không đủ đẹp trai.”

Từ Bắc Vọng cực kỳ vui mừng, liền vội nói: “Nương nương cảm thấy ti chức rất đẹp trai sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hất cằm, liếc nhìn hắn ta: “Ngươi cũng kiêu ngạo lắm đấy.”

“Không.”

Từ Bắc Vọng lắc đầu, thở dài một tiếng: “Nhan sắc này chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả, chỉ là vừa hay phù hợp với mắt thẩm mỹ của người Cửu Châu, tạo hóa trêu người.”

“Meo!”

Mèo mập đang ngậm xiên thịt, khôn nhịn được mà tỏ ra khinh bỉ, sau đó còn làm hành động buồn nôn mắc ói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cong cong mắt phượng, khé hở môi son: “Lúc nào thì ngươi trở về? Bổn cung đang chờ nồi lẩu gì đó mà ngươi nói.”

“Vài hôm nữa thôi.”

Từ Bắc Vọng nói xong thì nôn nóng muốn rảo bước rời đi.

Đi sớm về sớm a.

“Đợi đã.”

Giọng nói lạnh nhạt của Đệ Ngũ Cẩm Sương truyền đến từ đằng sau, nàng ta bày ra dáng vẻ yêu kiều rồi đứng dậy khỏi xích đu, sau đó ung dung từ tốn nhấc đôi chân ngọc ngà lên.

Thừa lúc Từ Bắc Vọng quay đầu lại, Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấc chân đá một cước vào mặt hắn.

Ai cho người hạ tiện như ngươi liếm chân của bổn cung!

Chương 159: Chậc! Hai con người may mắn đều tề tụ

Từ Bắc Vọng lần theo phương hướng của địa đồ, sau đó đi xuyên qua núi Mang Sơn.

Hắn đã cố ý phong bế chân khí của Bắc Minh Thần Công trong cơ thể, chỉ có văn khí lộ rõ ra bên ngoài.

Hắn dành ra một ngày một đêm để phi nhanh tới đây, càng tới gần núi Mang Sơn, hào quang của chìa khóa càng thêm sáng chói, thú dữ trong rừng sâu gào thét liên hồi.

Vực sâu thăm thẳm giống như là những vết nứt do thiên đao chém xuống mặt đất, làn sương mù bốc lên ngùn ngụt.

Một nữ tử váy lông trắng đang đứng dưới tán cây cổ thụ xanh tốt, trên tay áo còn thêu hoa sen lẫn mẫu đơn, thân thể nàng ta tràn ngập ánh hào quang.

Nàng ngước mắt nhìn về phía tên nam tử đang đi tới, đôi má ngọc tuyệt mỹ bày ra dáng vẻ kiêu kỳ, không chút gợn sóng.

Từ Bắc Vọng tuỳ ý chọn một vị trí, sắc mặt bình đạm như bình thường, nhưng sâu đáy mắt của hắn lại dấy lên sự mừng rỡ khó thể phát hiện.

Chín mươi bảy tầng!

Vầng hào quang của nữ tử này tròn chín mươi bảy tầng!

Ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng cũng đã cho ta gặp được thiên mệnh chi nữ!

Tốt lắm, chuyến đi quả thật không uổng công, cứ cho là không thể cướp giật cơ duyên, thì hắn cũng có thể cướp bảo vật từ trong tay nữ tử này.

Hai người giữ khoảng cách chừng trăm trượng, ai nấy đều giữ vững bầu không khí im lặng như tờ.

Bọn họ đều không rõ công dụng của thanh chìa khoá này, nên chỉ có thể lặng lặng chờ đợi.

Gió gào rít qua rặng núi, chim rừng hót líu lo.

Thời khắc hoàng hôn dần buông, thanh âm gầm thét của thú dữ vang lên từ phía chân trời.

Một con thú giống trâu nước, toàn thân mọc đầy vảy, giương cánh tung lượn trên bầu trời.

Một nam tử mặc áo bào màu xám tro đang đứng trên lưng nó, sắc mặt kiên nghị, ánh mắt điềm tĩnh,

Từ Bắc Vọng cố duy trì dáng vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm bên trong lại như đang dời non lấp bể, hắn khó có thể tiếp tục tỏ ra điềm đạm được nữa.

Tiểu tử giỏi lắm, chưa được bao lâu, đến cả thú cưỡi cũng có luôn

rồi!

Xem ra Diệp Tầm Bảo lại phất lên giàu có rồi!

Đúng là con gián đánh mãi không chết, chẳng những không bỏ mạng ở quận Lang Nha, mà hắn còn thu hoạch được không ít cơ duyên.

Thừa Điêu giẫm gió mà đi, dáng vẻ này, phong thái này ngược lại có mấy phần giống với Dương Quá.

Nếu mình không cướp được chìa khoá từ trong tay Tiêu chạn vương, thì bây giờ sẽ thế nào?

Ba người có vận may nồng hậu tiếp tục nhận được sự sủng ái của trời cao, sau đó cùng nhau mở ra kho báu tuyệt thế!

“Cục cục!”

Tiếng chim hót thanh thuý, Diệp Thiên chạm rãi đáp xuống đất, hắn ta lập tức thấy vị nữ tử tuyệt sắc diễm.

“Tại hạ là Thiên Dạ, mạo muội hỏi phương danh quý tánh của nàng là gì?”

Hắn tiến lên, khẽ mỉm cười, tà áo phấp phới trong gió, khí thái nghiễm nhiên.

Từ Bắc Vọng nhíu mày, hay lắm, bây giờ còn biết trò thay tên đổi họ.

Nữ tử váy lông không thèm ngước mắt, lạnh lùng thốt ra ba chữ: “Triều Khuynh Tuyệt.”

Diệp Thiên nghe vậy gật đầu, không khỏi lên tiếng tán dương: “Người đúng như tên, Triều cô nương giống ánh bình minh kinh diễm, chim sa cá lặn, dáng vẻ khuynh quốc khuynh thanh.”

“Duyên phận đưa chúng ta đến đây, tại hạ có thể gặp được Triều cô nương, là phúc ba đời của ta.”

Thần sắc hắn ta không hề lộ ra thần sắc hèn mọn, nhưng ánh mắt lại hiện lên cảm xúc mừng rỡ nồng đậm.

Từ Bắc Vọng không hề biến sắc, nhưng trong lòng lại cười nhạo một tiếng.

Ngươi được lắm đấy.

Ngay cả thân phận Dao Trì Thánh Nữ của người ta mà ngươi cũng không biết, nhưng lại đi đến la liếm rồi?

Triều Khuynh Diệp ngó lơ, trông nàng ta giống như một tảng băng không thể chạm tới.

Diệp Thiên cũng hiểu đạo lý hăng quá hóa dở, hắn không thể khiến Triều cô nương chán ghét.

Hắn nuốt tiếng thở dài xuống cổ họng, nội tâm bỗng nhiên dâng tràn cảm giác tự ti mãnh liệt.

Triều cô nương để lộ khí tức vượt qua cảnh giới Lục Phẩm, đây là đệ tử chân truyền của thế lực nào?

Khi đứng chung một chỗ cùng nàng, hắn chợt sinh ra cảm giác thất bại trong lòng.

Diệp Thiên lấy lại cảm xúc, nhìn hướng thanh niên nho nhã đằng xa.

Nho sinh Thất phẩm!

Ha ha! Bình thường thôi.

Hắn ta tươi cười thân thiện, chấp tay thi lễ hỏi: “Không biết các hạ là?”

Từ Bắc Vọng bình thản tự nhiên, mỉm cười trả lời: “Liễu Đông Phương.”

Tu vi của con chuột tầm bảo này tiến bộ nhanh thật, bất tri bất giác đã đạt đến Thất phẩm đỉnh phong.

“Liễu huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ”

Ngữ khí Diệp Thiên nhẹ nhàng, hắn đột nhiên nảy ra tâm tư muốn kết giao với đối phương.

Mặc dù tu vi thiên phú căn cơ tư chất kém xa với mình, nhưng với khí chất cao quý này, phỏng chừng cũng là con của nhà vương công quyền quý.

Từ Bắc Vọng ngoài mặt nở nụ cười dè dặt lịch sự, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh.

Hạnh ngộ?

(*) Gặp nhau một cách may mắn

Ngươi đúng là rất hạnh ngộ.

“Đừng nói nhảm nữa, mau đưa ra chìa khóa.”

Triều Khuyên Tuyệt lên tiếng, âm thanh sắc lạnh như dao cạo, lạnh lẽo thấu xương.

Nghe vậy, Diệp Thiên cũng không chần chừ, lấy một thanh chìa khoá có kiểu dáng cổ xưa từ trong túi càn khôn.

Oanh!

Hào quang trên ba thanh chìa khoá hội tụ vào nhau, hư không lập tức dao động dữ dội, một cánh cửa bằng đồng chạm rồng hiện ra, trên đó có khắc ba ổ khoá.

Thanh âm lễ nhạc cổ xưa từ trong cửa đồng không ngừng truyền ra, sau đó hiện lên vô vàn quang cảnh.

Trong khoảnh khắc, Triều Khinh Tuyệt và Diệp Thiên nảy sinh những tâm tư khác biệt, sau đó âm thầm nâng cao cảnh giác.

Còn Từ Bắc Vọng vẫn giữ vững dáng vẻ phong khinh vân đạm như cũ, nhưng thực tế nội tâm hắn ta đang chấn động vạn phần.

Tháp khí vận phát sinh biến hóa, hào quang tăng mạnh!

Chín mươi chín tầng!

Tháp khí vận của hai tên may mắn con cưng của trời đều có chín mươi chín tầng!

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Đây rốt cuộc là loại cơ duyên động trời cỡ nào nào?

Chính vào thời khắc này.

Đùng ầm ầm!

Ba thanh chìa khóa bay vào trong cánh cổng, cánh cổng bằng đồng vỡ tan thành mảnh rơi xuống vực sâu, tạo thành một cung điện tòa vàng son lộng lẫy, tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc cũng bị quét sạch.

Ánh mắt Triều Khuynh Tuyệt trở nên thâm thuý, tóc xanh phấp phới,

váy lông phần phật, sau đó bước vào cung điện đầu tiên

Diệp Thiên theo sát phía sau.

Từ Bắc Vọng híp híp mắt, hắn biến thành một luồng ánh sáng rực rỡ rồi biến mất

Sương mù trong vực sâu dần dần biến mất, rừng núi khôi phục dáng vẻ yên tĩnh.

Chương 160: Ầm ầm! Ngọc tỉ hiện thế, miếu thờ đổ sụp, cả triều rung động (1)

Một tòa cung điện rộng rãi, bao phủ trong lớp sương mù màu xám mờ mịt, khí tức bên trong mênh mông giống như đến từ Hoang Cổ.

Một gợn sóng kỳ dị xuất hiện, ba người rơi xuống một vườn hoa mục nát thê lương.

Đám người liếc mắt nhìn qua một hồ nước có màu phỉ thúy do linh khí hội tụ mà thành.

Triệu Khuynh Tuyệt biểu lộ thần sắc cao ngạo, sau khi nhìn thấy cung điện rộng lớn vô ngần, lạnh lùng nói: “Tùy theo khả năng của mỗi người đi.”

Vừa dứt lời, Từ Bắc Vọng ung dung tiến lên phía trước hai bước, thản nhiên nói: “Tại hạ mạo muội muốn đi theo Triệu cô nương.”

Đùa nhau à, dựa vào thể chất xui xẻo của mình, nếu hắn độc lai độc vãng, có khi một cọng lông cũng không vớt được, thậm chí còn gãy gánh ở chỗ này.

Nghe vậy, Diệp Thiên chớp mắt, trịnh trọng mở lời: “Tại hạ đề nghị ba người chúng ta giúp đỡ lẫn nhau.”

Ý đồ của Diệp Thiên rất đơn giản, hắn ta hóng mát dưới gốc cây đại thụ là Triệu cô nương, nàng ấy có thể chống đỡ phần lớn nguy hiểm ở nơi nay

Con ngươi của Triệu Khuynh Tuyệt hiện lên một tia sắc bén băng lãnh, nàng ta liếc nhìn hai người, lạnh giọng nói: “Đám chuột nhắt,

giòi trong xương!”

Triệu Khuynh Tuyệt vừa nói dứt lời, tà váy trắng như tuyết phiêu đãng trong gió, sau đó đi vào sâu bên trong cung điện.

“Triệu cô nương, phía trước nguy cơ khắp nơi, ngươi cẩn thận một chút.”

Giọng nói ân cần truyền đến từ đằng sau.

“Ngươi là cái thá gì?”

Triệu Khuynh Tuyệt quay người, nhìn hắn ta bằng ánh mắt lạnh lẽo hơn bao giờ khác.

Diệp Thiên cảm thấy trước mặt mình đang có đàn quạ đen bay qua, khuôn mặt đỏ bừng, sau đó đành phải cười ngượng ngùng với Từ Bắc Vọng một tiếng để làm dịu lại sự xấu hổ giữa hai đầu lông mày.

Tuy nhiên, hắn ta cũng không thèm để trong bụng, dù sao nữ tử có tiên nhan như vẽ, đẹp đến mức kinh tâm động phách giống Triệu cô nương, nàng ta tỏ ra cao ngạo bất cận nhân tình là điều rất bình thường.

Hai người kết bạn với nhau, nhanh chóng đi theo nữ tử mặc váy trắng.

. . .

. . .

Khi đi sâu vào bên trong di tích, nhìn thấy một vùng kiến trúc cổ xưa rộng lớn trước mặt, sắc mặt cả ba người có chút trầm trọng, ai nấy đều cảm thấy có gì đó rất quỷ dị.

Theo lý thuyết, linh khí nơi này nồng đậm đến mức gần như hoá thành chất lỏng, vì sao một gốc linh thảo linh dược cũng không thấy?

“Ô a a. . .”

Lúc này, tiếng kêu lạ lẫm rùng mình truyền đến.

Triệu Khuynh Tuyệt bước vào một khu lăng mộ, trước mặt nàng ta đều là bia mộ và linh bài vỡ vụn, vô số oán linh giương nanh múa vuốt gầm rú.

Mặc dù oán linh không có ngũ quan trên mặt, chỉ là những tàn hồn lơ

lửng giữa không trung, nhưng xét theo bóng dáng thướt tha, những oán linh này khi còn sống đều là nữ tử.

Ông!

Nàng ta phất áo lông, đánh tan các quầng sáng, chém giết những oán linh ở gần mình nhất.

Diệp Thiên cầm trường kiếm trong tay, vung mũi kiếm gia nhập chiến đấu.

“Tru!”

Từ Bắc Vọng chậm rãi phun ra một chữ, chính khí bao la quét qua, ngưng tụ thành một con dấu, đập xuống bầy oán linh.

Trong khoảng thời gian nửa nén hương, những oán linh bên trong lăng mộ biến mất hết sạch.

Dung nhan của Triệu Khuynh Tuyệt vẫn băng lãnh như cũ, nhưng sâu trong đáy mắt của nàng ẩn hiện một tia thất vọng.

Xem ra, phép phân tích của nàng đã xảy ra sự cố, nơi này không có chí bảo gì cả.

Đột nhiên.

Oanh!

Một loại khí tức cổ đại tang thương mục nát nhào tới trước mặt, kim quang chói mắt hiện lên, không gian lăng mộ dần bắt đầu mơ hồ.

Hình ảnh đột ngột thay đổi.

Ba người xuất hiện ở trong cung điện trống trải.

Một bàn thờ khổng lồ bày biện giữa giữa, bao gồm lệnh bài thần, bức hoạ, lá bùa trải rộng, các bức tượng thiên tôn tiên hiền sừng sững.

Tất cả pho tượng đạo sĩ đều mặc áo bát quái trên người, đầu đội mão hoa sen, chuôi phất trần bằng ngọc, tựa như đang cử hành đại lễ La Thiên. (một đại lễ lớn của Đạo giáo được các đạo sĩ cử hành để giải trừ tai ách)

“Keng!”

“Keng keng keng!”

Thình lình, âm thanh niệm kinh gõ khánh leng keng trong điện, cổ nhạc cùng vang lên.

Trong giây lát, ba người không hẹn mà cùng lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Bọn hắn thấy được tấm hoành bên ban thờ.

【Cầu Thái Thượng Lão Quân, tam quan cửu phủ cùng hồn linh Thái Tông】

【Cầu xã tắc Đại Hạ an ổn vận nước kéo dài 】

Là vương triều Đại Hạ!

Hơn một ngàn năm trước, mâu thuẫn nội bộ của vương triều Đại Hạ tích lũy tới trình độ nhất định rồi trực tiếp sụp đổ, hai vị Bán Bộ Chí Tôn của Cơ gia lợi dụng cơ hội đó để soán quyền đoạt vị, rồi thành lập Đại Càn.

Đại Hạ vương triều thờ phụng Đạo giáo, xem ra, tòa cung điện này rất có thể là hoàng cung Đại Hạ, nhưng ba người kia không biết vì sao mà nó lại xuất hiện ở núi Mang Sơn.

Nhưng giờ phút này, bọn họ đều không để ý đến các loại bảo vật bùa chú thần điện, hướng đôi mắt sáng rực nhìn về phía bàn thờ ở chính giữa.

Ngọc tỉ óng ánh, thần quang lượn lờ, rộng bốn tấc vuông, bên trên khắc hoạ hoa văn Chân Long, uy áp bàng bạc bao phủ trong đại điện.

Cách rất xa, bọn hắn vẫn nhìn thấy rõ ràng tám chữ triện như trùng điểu.

【 Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương 】

Ầm ầm!

Giống như sấm sét giữa trời quang, chấn động đến mức ba người tê cả da đầu, trực tiếp cứng đờ ngay tại chỗ.

Thần sắc bọn hắn cực độ hãi nhiên, không hề ngoại lệ, ánh mắt tuôn ra vẻ mừng như điên.

Một trong thập đại thần khí Cửu Châu!

Ngọc tỉ truyền quốc!

Đại Hạ diệt vong, ngọc tỉ mai danh ẩn tích, đến nay vẫn không rõ tung tích, khiến cả đại lục Cửu Châu tiếc nuối thở dài.

Đời đời đế vương đều coi việc sở hữu ngọc tỉ như thuận theo mệnh trời, phàm là người trèo lên ngôi vị mà không có ngọc tỉ này thì bị mỉa mai là Hoàng đế bạch bản (không danh chính ngôn thuận),. Thái Tổ của Đại Càn lúc ấy cũng từng từng bị người đời khinh miệt.

Ngọc tỉ truyền quốc là thần khí vượt xa bảo vật Thánh giai, Cửu Châu chỉ có mười cái!

Không ngờ nó lại xuất hiện ở đây!

Chương 161: Ầm ầm! Ngọc tỉ hiện thế, miếu thờ đổ sụp, cả triều rung động (2)

Từ Bắc Vọng là người đầu tiên lấy lại tinh thần, con mắt không khỏi nhíu lại, khí tức khóa chặt vào Triệu Khuynh Tuyệt.

Nhưng vào lúc này.

“Liễu huynh, chúng ta liên thủ đi.”

Tiếng nói khàn khàn truyền đến bên tai.

Diệp Thiên ở bên kia khẽ nhúc nhích, hóa ra hắn ta còn nắm giữ thủ đoạn truyền âm.

Liên thủ?

Thần sắc trên mặt Từ Bắc Vọng có chút ý vị sâu xa.

Bộ dáng vừa rồi còn như thiểm cẩu (hạ thấp bản thân nịnh nọt người khác), quay đầu lại muốn tính toán người ta, chuột tầm bảo tràn đầy tâm cơ nha.

Diệp Thiên cúi đầu, bảo trì vẻ mặt ung dung như thường.

Hắn ta nhất định phải lấy được ngọc tỉ truyền quốc!

Hắn ta muốn leo lên đỉnh cao nhất, ngạo thế Cửu Châu, quan sát chúng sinh, sao có thể thiếu Thần khí nghịch thiên được?

Về phần Triều cô nương, xin lỗi.

Trước tiên, hắn sẽ liên thủ để giải quyết người mạnh nhất, sau phản bội tên thư sinh này.

Dường như có ăn ý, hai người tiến lên phía trước mấy bước, tạo ra thế ỷ giốc vây quanh Triệu Khuynh Tuyệt (thế chia hai bên kẹp chính giữa).

Ánh mắt Triệu Khuynh Tuyệt liếc nhìn hai người, mặc dù biết mình sẽ bị vây công, nhưng thần sắc của nàng vẫn lạnh lùng như cũ, thậm chí còn lộ ra sự kiêu ngạo cao cao tại thượng.

Sâu kiến liên thủ? Nàng tự tin một chưởng của mình có thể trấn áp hai tên không biết điều này

Trong số thiên kiêu trẻ tuổi, có lẽ chỉ có Hiên Viên Trường Khanh mới xứng làm đối thủ của nàng.

Đây không phải sự tự tin mù quáng, mà là sự nhận biết rõ ràng về thực lực của bản thân mà thôi.

Ông!

Toàn thân nàng hiện lên ánh sáng ngũ sắc nồng đậm, đôi tay trắng nõn như ngó sen phun ra hào quang sáng chói.

“Đắc tội rồi!”

Diệp Thiên áy náy nói một tiếng, không chút do dự thi triển bí pháp.

Toàn bộ thân thể hắn ta đột nhiên bành trướng, chiều cao vài chục trượng, tựa như một tòa núi lớn nguy nga.

Nắm đấm tráng kiện cứng rắn hiện lên từng vết xăm hình thú, khí tức hoang đã bành trướng kinh người.

“Liễu huynh, động thủ!”

Hắn ta nghiêm nghị thúc giục.

Chỉ trong chớp mắt, một cỗ khí lạnh từ bàn chân đến đỉnh đầu, giống như nửa bồn nước đá dội ngược xuống, khiến hắn như rơi vào hầm băng!

Chữ “Tru” lơ lửng trên đầu hắn ta, hung hăng rơi xuống.

Con ngươi Diệp Thiên nhanh chóng co rút lại, nắm đấm nhanh chóng đánh ra, ảo ảnh thú dữ gào thét.

Oanh!

Biển máu ngập trời quét qua, Từ Bắc Vọng vẫn bình thản như cũ, toát ra uy áp vô cùng mênh mông, chưởng máu đánh tan ảo ảnh thú dữ trong nháy mắt!

Trước người Diệp Thiên xuất hiện ba lớp màn sáng, hắn ta dùng hết khả năng, vận dụng pháp bảo để phòng ngự.

Nhưng, chênh lệch thật sự quá lớn.

Phốc!

Xương cốt răng rắc đứt gãy, máu tươi lan tràn trước lồng ngực, Diệp Thiên căn bản không thể chịu nổi khí tức kinh khủng từ một cái nhấc tay của Từ Bắc Vọng.

Triệu Khuynh Tuyệt biến sắc, thân thể mềm mại căng cứng, lặng lẽ vận chuyển Thánh thể.

Diệp Thiên run rẩy co quắp dưới đất, cơn đau đớn kịch liệt dường như làm cho hắn ta lâm vào hôn mê, ánh mắt cực kì oán hận cùng hoảng sợ.

Hắn ta không thể tin được!

Cũng không muốn tin tưởng!

Căn bản là không có cách nào tiếp nhận sự thật trước mắt!

Công pháp quen thuộc này.

“Từ! Cẩu! Tặc!”

Diệp Thiên nôn một ngụm máu đặc sệt, sau đó trừng mắt đến mức rách cả mí.

So với cơn đau đớn ở lục phủ ngũ tạng, nội tâm của hắn giống như đang bị thiên đao vạn quả lăng trì!

“Gầm trời rộng lớn, sau khi chúng ta chia tay đến giờ, ngươi vẫn không có vấn đề gì chứ?”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười ôn nhuận, ngón tay thon dài nắm thành nắm đấm, chân khí cuồng bạo, trực tiếp đánh xuống.

Chân khí màu vàng nhàn nhạt xuyên qua hết thảy, ảo ảnh cự quyền rơi vào lồng ngực Diệp Thiên, một tia lửa đốt cháy thể nội, khiến hắn đánh mất ý thức ngay lập tức.

“Ngũ phẩm. . .”

Triệu Khuynh Tuyệt như gặp phải đại địch, thần sắc cũng không còn sự tự ngạo như vừa rồi.

Thân thể mềm mại của nàng hóa thành tàn ảnh, lập tức biến mất tại chỗ, một món bảo vật phù văn chém về phía nam tử áo trắng.

Ầm!

Chén Trấn Tà lao ra, kịch liệt va chạm với bảo vật, năng lượng pháp lực trút xuống bốn phía.

Thần sắc Từ Bắc Vọng lộ ra một tia quỷ dị, hắn nhìn Triệu Khuynh Tuyệt đang tiếp cận bàn thờ bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Ầm ầm!

Biển máu vô biên vô tận lại hiện lên một lần nữa, huyết khí tràn ngập một mảnh hư không, phòng ốc núi sông đều thấm đầy sát khí, sau đó từ từ vỡ vụn!

“Từ ác liêu!”

Triệu Khuynh Tuyệt quát to, một đóa hoa đào ẩn hiện trước người nàng ta, phát ra hào quang chói mắt, ẩn chứa uy năng cực lớn.

Đây là thần thông của thánh địa Dao Trì, vừa kinh khủng lại thần bí, một đóa hoa đào có thể chôn vùi bảy hồn sáu phách của một cường giả.

“Vừa há miệng ra là ác liêu, ngươi không thể ôn nhu gọi ta một tiếng Từ công tử hay sao?”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng trở nên băng lãnh, sau đó hắn thi triển một chưởng mang theo khí tức sát phạt vô biên, phát ra tiếng vang đáng sợ chấn thiên động địa.

Đáy mắt Triệu Khuynh Tuyệt hiện lên một tia có khó có thể tin nổi, đối mặt với một kích gần như có thể nghiền ép cường giả Ngũ phẩm,

nàng ta bị ép phải tế ra Thánh thể.

Hào quang từ trời cao trút xuống, vóc dáng vai thon eo nhỏ của Triệu Khuynh Tuyệt giống như sao trời mỹ lệ, bên ngoài cơ thể xuất hiện từng vết từng vết hoa văn, phảng phất như những đường kết nối các ngôi sao trong dải thiên hà

Ầm!

Không khí chấn động, một chưởng kinh khủng ngập trời rơi xuống.

Triệu Khuynh Tuyệt lui lại nửa bước, hoa văn như ngôi sao không có biến hóa gì, cơ thể vẫn hừng hực chói mắt.

“Không tệ, mạnh hơn Thánh Tử Cửu Tiêu nhiều.”

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay, đưa ra đánh giá đúng trọng tâm.

Ngự Quang m hóa thành bột mịn ở dưới một chiêu này, mà Triệu Khuynh Tuyệt vẫn có thể bình yên vô sự, đủ để chứng minh sự chênh lệch mạnh yếu giữa hai bên.

Chương 162: Ầm ầm! Ngọc tỉ hiện thế, miếu thờ đổ sụp, cả triều rung động (3)

“Ghê tởm!”

Gương mặt thanh lệ tuyệt luân của Triệu Khuynh Tuyệt trở nên băng lãnh rét lạnh, đôi mắt hiện lên chiến ý ngút trời!

Thần huy cuồn cuộn, âm thanh ngọc thạch rung động không dứt, một kiện chiếc vòng tay phỉ thúy bắn ra từ bên trong vòng xoáy pháp lực.

Pháp bảo Thánh giai?

Ông!

Trong nháy mắt, Từ Bắc Vọng ném chùy gỗ ra, lôi quang đen kịt, sấm sét vang dội, trấn áp ngọc tỉ ở phía bàn thờ.

Quả nhiên.

Nơi mà vòng tay ngọc phỉ thúy bay tới rõ ràng là bàn thờ.

Ầm!

Hai món Thánh khí kịch liệt va chạm, bàn thờ bị chia năm xẻ bảy, mặt đất nơi đó trực tiếp sụp đổ, cung điện chấn động không thôi.

“Giương đông kích tây?”

“Nếu không phải ta cũng có pháp bảo Thánh giai, ngọc tỉ thật có lẽ đã bị ngươi lấy đi rồi.”

Sau một khắc, Từ Bắc Vọng chuyển động đến gần, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười lạnh tàn khốc.

Biển máu cuồn cuộn lan tràn!

Hạo nhiên chính khí bao phủ!

Chân khí màu vàng nhàn nhạt hòa lẫn với ánh lửa phảng phất màu đỏ, tạo ra uy lực có thể đánh sập bầu trời!

Năng lượng kinh khủng dao động, nhất thời ngưng tụ lại một chưởng mang uy lực cực mạnh, dường như có thể đánh vỡ linh hồn Triệu Khuynh Tuyệt.

Phốc!

Ánh sao bên ngoài cơ thể nàng ta bị đánh nát, dung nhan Triệu Khuynh Tuyệt trở nên trắng bệch, máu tươi phun đầy mặt đất, thân thể tinh tế mềm mại giống như diều đứt dây, trực tiếp ngã vào vách điện.

“Ngươi. . .”

Máu tươi xuôi theo cánh môi chảy xuống cần cổ trắng nõn tinh tế, tay chân Triệu Khuynh Tuyệt trở nên lạnh buốt, hồn bay phách lạc.

Tại sao hắn lại mạnh như vậy?

Giờ khắc này, Triệu Khuynh Tuyệt như rơi vào địa ngục, cảm thấy có một bàn tay bóp lấy trái tim của nàng.

Hơn nữa, Triệu Khuynh Tuyệt đã từng cam đoan với các lão giả trong thánh địa, sẽ coi Từ ác liêu như thịt cá trên thớt gỗ, nhưng không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

Tan tác!

Đối phương cường đại đến mức khiến nàng tuyệt vọng ngạt thở, sự cao ngạo tích lũy trong những năm qua đã sụp đổ, đạo tâm kiên cố cũng dao động.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng điềm nhiên như không, giống như hắn vừa mới giẫm đạp một con giun dế mà thôi.

Hắn tế ra tất cả pháp bảo ở trên đỉnh đầu Triệu Khuynh Tuyệt.

Dám động thì nhất định sẽ phải chết!

Nếu không phải có thân vận là người mang khí vận, hai người này đã sớm táng mệnh nơi hoàng tuyền cùng nhau.

Từ Bắc Vọng thở một hơi thật dài để ổn định tâm tình, sau đó sải bước tiến vào hố sâu, đưa tay đoạt lấy ngọc tỉ óng ánh.

Không có nửa phần chần chờ, một giọt tinh huyết ở trán vẩy ra, cảm giác quỷ dị huyền diệu truyền đến

. . .

. . .

Sáng sớm, điện Kim Loan cử hành triều hội như thường lệ.

Bên trên ngai vàng, Vũ Chiếu nhìn lướt qua tấu chương, sau đó đưa mắt đám quan to quan nhỏ đang đứng xung quanh: “Tần thành chủ vừa xin phong thưởng cho một nhóm công thần trừ ma, triều đình không thể keo kiệt.”

Thủ Phụ Trương Thái Nhạc cầm hốt ngà voi trong tay, ông ta bước ra khỏi hàng, cung kính nói: “Nội Các sẽ lập tức an bài.”

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Kinh thành truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngay cả hoàng thành cũng chấn động.

Cả điện lặng ngắt như tờ, quần thần hai mặt nhìn nhau, ánh mắt đều có chút kinh hãi.

Chẳng lẽ có kẻ địch xâm lấn quốc đô?

“Bẩm Thiên Hậu!”

Tiếng nói thanh lãnh truyền vào trong điện, một lão thái giám lưng gù nhanh chóng báo cáo chi tiết: “Thái miếu đột nhiên sụp đổ rồi biến mất.”

Trong chốc lát.

Cả triều xôn xao!

Thần sắc quần thần cảm thấy khó có thể tin được, tim gan như muốn vỡ nát.

Tin dữ động trời!

Loại chuyện này có ý nghĩa như thế nào?

Bọn hắn tựa hồ nhìn thấy cảnh tượng vương triều suy sụp hấp hối, trong đó còn có bóng dáng hốt hoảng lảo đảo của vị đế vương.

Vận mệnh của Đại Càn tới hồi rối ren, chẳng lẽ sắp phát sinh tai họa ngập trời?

Bầu không khí trong điện trở nên âm trầm quỷ dị, lão thái giám phát hiện lời nói của mình còn một ý nghĩa khác, ông ta hoảng hốt sửa lại: “Là thái miếu của tiền triều.”

Trái tim đang treo trên cổ họng của các quần thần trở về vị trí cũ, ai nấy đều l âm thầm lăng trì lão thái giám trong đầu.

Đã hơn một ngàn năm trôi qua, miếu thờ Đại Hạ sụp đổ là chuyện không thể bình thường hơn.

Cửu Châu xưa nay có câu nói “Hưng diệt quốc, kế tuyệt thế”.

(*) Các triều đại Trung Quốc khi nối nhau thường không giết sạch con cháu triều trước mà phong đất phong tước cho để triều đại cũ truyền thừa hương hỏa mà không mất hẳn dòng giống.

Khi Đại Càn vừa mới thành lập, để trấn an dân từ tiền triều, cùng với mục đích bày tỏ sự nhân đức, Thái Tổ đã đặc biệt cho phép giữ lại thái miếu Đại Hạ để thờ cúng tế tự.

Đến thời điểm hiện tại, sự thống trị của Đại Càn đã thâm căn cố đế, thái miếu tiền triều có cũng được mà không có cũng không sao, sụp đổ lại càng tốt.

Vũ Chiếu khôi phục thần sắc bình tĩnh, sau đó đoan trang nghiêm túc nói: “Bản cung cực kỳ kính sợ, mong các vị hãy tìm ra nguyên do gây ra tai họa, sau đó suy nghĩ về cách thức trấn áp.”

Bà ta vừa dứt lời, quần thần đồng thanh đáp lại: “Tuân mệnh!”

Bạch bạch bạch!

Tiếng bước chân vội vàng vang lên, Tông Hiến yết kiến, sắc mặt vô cùng lo lắng.

Quần thần bắt đầu quan sát dáng vẻ hoang mang của Thái Sử Lệnh thuộc Ty Thiên Giám.

“Thiên Hậu, thần vừa xem thiên tượng, ngọc tỉ truyền quốc đã hiện thế ở núi Mang Sơn.”

Dây thanh quản của Tông Hiến khẽ rung động, dường như khó có thể áp chế sự vui mừng hưng phấn trong giọng nói.

Oanh!

Tựa như một viên đá lớn rơi vào đáy hồ, gây nên sóng gió kinh khủng!

Quần thần hít một hơi lạnh, nội tâm dời sông lấp biển, rung động đến mức linh hồn muốn bay ra ngoài.

Thần khí!

Ngọc tỉ truyền quốc mà Cơ thị Đại Càn vẫn luôn tìm kiếm, vậy mà ở ngay dưới mí mắt?

Hoang đường đến mức bọn họ nghẹn họng trân trối!

Bên trên ngai vàng, sắc mặt Vũ Chiếu căng cứng, một loại tâm tình vui sướng không có gì sánh kịp tràn ngập trong lồng ngực.

Trong lúc bà ta nhiếp chính, ngọc tỉ truyền quốc đột nhiên xuất hiện, chuyện này chẳng lẽ không phải “Thiên mệnh ở nơi ta” ?

Tin tức nặng ký này đã chọc vào dục vọng quyền lực giấu sâu trong nội tâm Vũ Chiếu. Thậm chí, bà ta còn cảm giác chính mình vừa thu được sự tin tưởng và năng lượng từ trời cao

Bản cung bắt buộc phải có được món Thần khí này!

Cổ họng Tông Hiến nhấp nhô lên xuống, ông ta chậm rãi mở miệng, đánh tan bầu không khí yên tĩnh kéo dài: “Hơn nữa, trong Ngọc tỉ còn mang theo một tia Long khí.”

Hai chữ long khí va chạm giữa các cột trong cung điện, thanh âm quanh quẩn bên mang tai mỗi người.

Đâu chỉ là động đất cấp mười tám, giống như gió bạo nhanh chóng lan tràn mỗi một góc!

Cái gì là long khí?

Không phải là khí tức của Thần thú Chân Long.

Mà là chí bảo buộc chặt cùng với vận nước của vương triều, được trời xanh chiếu cố, công đức hộ thể, duy trì sự tín niệm của chúng sinh!

Không ngờ, Đại Hạ đã diệt vong lâu như vậy, vậy mà long khí vẫn còn tồn tại trên ngọc tỉ

Quan trọng hơn hết, Đế Sư đã từng tiết lộ, bệ hạ vẫn luôn dựa vào long khí của Đại Càn để kéo dài mệnh cách, nếu có thể nuốt chủng một cỗ long khí khác để gia tăng công pháp đặc thù của Cơ thị.

Đến khi đó, đế vương có thể sẽ thức tỉnh! ! !

Chương 163: Nương nương cứu ta! (1)

“Xoẹt!”

Từng vệt sáng xuất hiện trên bầu trời Mang Sơn.

Tin tức ngọc tỉ truyền quốc hiện thế đã truyền vào tai các thế lực trong đại lục Cửu Châu bằng tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Vô số cường giả không tiếc vận dụng bí pháp không gian, xé nát bầu trời để có mặt tại Đại Càn.

Từ khi khai thiên lập địa tới nay, đại lục Cửu Châu cũng chỉ có mười bảo vật Thần khí, cho dù ngọc tỉ truyền quốc được xếp cuối cùng, nhưng nó vẫn có thể làm cho thế nhân điên cuồng!

Mang Sơn ồn áo náo nhiệt, thiên quân vạn mã đều tề tụ tại đây, những võ giả có tu vi yếu ớt cũng chạy đến để thăm dò phong thái của Thần khí.

Người đông nghìn nghịt, loạn xị bát nháo, đáng sợ đến mức hung thú câm như hến.

. . .

. . .

Cùng lúc đó, tòa cung điện ở vực sâu ầm ầm vỡ tan, linh khí tan biến, làn sương mù xám xịt từ từ bốc lên.

Trong số ba con người bị đè trong sơn cốc, một kẻ bê bết máu còn đang thoi thóp, tên còn lại rơi vào trạng thái nửa chết nửa sống.

Ánh mắt của nữ tử mặc váy lông vô cùng hoảng hốt, tựa như nàng ta vẫn chưa hồi phục lại từ lần đả kích trước đó.

Triều Khuynh Tuyệt hiểu rõ, dựa vào thực lực của mình, nàng không thể cướp đoạt ngọc tỉ truyền quốc.

Nàng nhìn chằm chằm nam tử cách đó mấy trượng, ngọn lửa hận thù trong mắt dấy lên rồi lại dập tắt, cảm xúc cay đắng bắt đầu tràn lan trong đáy lòng, vừa khuất nhục lại không cam lòng!

Sắc mặc Từ Bắc Vọng vẫn tùy ý lạnh nhạt như cũ, tuy nhiên, hắn đang mừng thầm trong bụng.

Ban đầu, hắn tưởng đây chỉ là một món pháp bảo Thánh giai, hoặc là linh vật thiên địa, dù sao cũng là những chiếc chìa khoá nằm trong tay ba con người vô cùng may mắn.

Nhưng hắn ngàn vạn lần cũng không nghĩ đây lại là một món Thần khí!

Hèn chi tháp khí vận của hai tên kia lại tăng vọt đến chín mươi chín tầng!

Sau khi thu hoạch xong, hắn cũng không cần thiết phải ở lại nữa.

Từ Bắc Vọng liếc nhìn Triều Khuynh Tuyệt bằng ánh mắt sâu xa, sau đó định lấy phi thuyền màu tím ra.

Oanh!

Bầu trời đột nhiên chấn động.

Tầng mây nứt vỡ, phù văn lấp lóe, tạo ra một con đường xuyên qua bầu trời.

Một lão nhân cao to đứng giữa không trung, thân mặc áo giáp sáng rực, tay cầm trường thương, trông giống như một vị chiến thần vô địch.

Ông ta để một chòm râu ngắn rậm, gương mặt chằng chịt vết sẹo, hốc mắt lõm sâu.

“Tiểu bối họ Từ, ngươi hãy giao ngọc tỉ ra.”

Ông ta nở nụ cười mỉm chi, ngữ khí ôn hòa, giống như đang hàn huyên tâm sự với Từ Bắc Vọng, nhưng lời nói lại tràn đầy sát khí, khiến cho người ta không rét mà run.

Mặt nạ ngụy trang không thể kháng cự sự thăm dò của Thánh Cảnh, trên thân người này phát ra khí tức chính đạo và pháp tắc mênh mông.

Ngoại trừ Thần khí, còn có cái gì?

“Tiền bối, chính là hắn đoạt ngọc tỉ!”

Chẳng biết lúc nào, Diệp Thiên mở con ngươi huyết hồng như lệ quỷ ở địa ngục, hắn gắt gao nhìn chằm chằm kẻ thù, hận không thể ăn tươi nuốt sống Từ Bắc Vọng!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lẽo, hắn vẫn không nói một lời.

“Ngay lập tức!”

Thanh âm của lão nhân áo giáp vang vọng như chuông đồng, hùng hồn hữu lực, giống như có thể đánh tan hết thảy mọi thứ.

Trường thương của ông ta chỉ thẳng về phía trước, xé nát mặt nạ da người của Từ Bắc Vọng.

Ầm ầm!

Vô số vệt sáng lần theo khí tức mà tìm đến đây, một mảng không gian núi rừng hóa thành bột mịn, các cường giả của những thế lực lớn nhanh chóng đi vào bên trong sơn cốc, đám người Vũ Chiếu và Trương Thái Nhạc cũng đồng thời có mặt.

Bọn hắn lập tức nhìn thấy nam tử tuấn mỹ có mái tóc đen trắng hai nửa, mắt xanh thâm thúy, giữa trán còn có một ấn ký màu vàng kim.

“Lại là ngươi.”

Vũ Chiếu vô cùng kinh hãi, bà ta không ngờ ngọc tỉ truyền quốc lại nằm trong tay Từ ác liêu.

Dạo gần đây, mỗi một chuyện lớn phát sinh ở Cửu Châu đều có bóng dáng của hắn ta!

Tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi, tên thiên kiêu này đã khiến các thế lực lớn phải kiêng kị đôi phần, bây giờ hắn lại có thể bá chiếm Thần khí. Chẳng lẽ Từ ác liêu là tu sĩ được ông trời chiếu cố?

Bọn hắn quay đầu ngưỡng mộ lão nhân áo giáp lơ lửng giữa không trung, những người thuộc thế hệ trước đương nhiên biết rõ đây là ai.

Người đã sống hơn hai trăm tuổi, từng trải qua muôn ngàn thử thách trên chiến trường, vốn được xưng là võ thần Cơ gia.

Thậm chí, ông ta còn là một trong hai vị Thánh Cảnh còn sót lại của Cơ gia!

“Ngươi muốn phản quốc? Một kẻ tai họa như ngươi, quả thật không nên sống trên đời!”

Võ thần Cơ gia nhìn thấy sắc mặt điềm tĩnh của Từ Bắc Vọng, trong lòng dâng trào cơn cuồng nộ đến cực hạn, một luồng uy áp kinh khủng trút xuống.

Từ Bắc Vọng bật cười, sau đó lắc đầu rồi nói: “Tiền bối đổ tội thành thạo thật đấy, các ngươi gióng trống khua chiêng đến đây là để ức hiếp ta sao?”

Hắn ta nói xong, vô số cường giả chỉ biết câm nín.

Bọn hắn biết tên này là vảy ngược của Đệ Ngũ Ma Đầu, nhưng sự tình lần này có liên quan đến Thần khí, cho nên không thể chắp tay bỏ qua.

Đối với Cơ gia mà nói, thứ này liên quan đến vận mệnh của vương triều, đồng thời cũng giúp đỡ Hoàng đế hồi phục sức khỏe. Vì thế, bọn họ nhất định phải lấy về bằng bất cứ giá nào!

“Kẻ ác chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng. Để ta xem, ai có thể cứu

được ngươi?”

Có người âm thầm nguyền rủa.

Đột nhiên.

Khí tức quang minh chính đại quét qua nơi này, một lão giả mặc văn bào đột nhiên xuất hiện.

Hai bên tóc mai có màu hoa râm, nụ cười hiền lành hòa ái, nếp nhăn khắc họa sự tang thương của năm tháng.

Đám người đều sợ hãi giật mình.

Đế Sư đến rồi!

Chương 164: Nương nương cứu ta! (2)

“Cơ Uyên, ngươi không nên tỏ ra hùng hổ dọa người như thế.”

Đế Sư quát mắng Võ thần Cơ gia, sau đó đi đến trước mặt Từ Bắc Vọng, nói với hắn bằng giọng điệu ấm áp: “Đại Càn chúng ta có một thiên kiêu cái thế, tiền đồ xán lạn như ngươi, lão hủ rất vui mừng.”

Ông ta ngừng lại một chút, giống như rất khó mở miệng, khe khẽ nói: “Ngọc tỉ truyền quốc đối với Đại Càn cực kì quan trọng, xin tiểu hữu thông cảm cho lão hủ vô lễ.”

Nếu chỉ là ngọc tỉ, ông ta có lẽ sẽ không dây dưa, nhưng sợi long khí bên trong ngọc tỉ có thể kéo dài sinh mệnh, giúp cho Hoàng đế thức tỉnh sau cơn mê.

Từ Bắc Vọng bày ra biểu cảm không hề bận tâm, nhưng trong lòng hắn cũng không ngờ sự tình lại diễn ra như thế này, ngay cả Đế Sư danh chấn Cửu Châu cũng xuất hiện rồi.

“Người có tài thì đương nhiên sẽ chiếm được bảo vật trong thiên hạ. Hơn nữa, đây là ngọc tỉ của vương triều Đại Hạ, liên quan gì đến Cơ gia?”

Hắn tỏ ra bình tĩnh vô cùng, không hề có chút hoảng sợ.

Nghe vậy, tất cả mọi người vô cùng sợ hãi.

Từ Bắc Vọng đối mặt với Đế Sư, người có tu vi Thánh Cảnh đỉnh phong, thậm chí gần đạt đến cảnh giác Bán Bộ Chí Tôn, thế mà hắn lại dám nói ra lời nói cuồng vọng phách lối như thế.

Lời nói của hắn, hoàn toàn là đang mỉa mai Cơ gia soán quyền đoạt vị.

Đế Sư cũng không tức giận, thậm chí còn nở nụ cười chân thành tha thiết: "Từ tiểu hữu, Thần khí nhất định phải có pháp tắc của võ giả có tu vi Niết Bàn mới có thể khởi động, ngươi cũng không sử dụng được."

"Chi bằng, ngươi đổi nó với ba món Thánh khí của ta?"

Ong ong ong!

Ngón tay ông ta gõ theo tiết tấu, ba món bảo vật mang theo pháp lực cuồn cuộn lơ lửng trên hư không.

Một chiếc ô lớn đen nhánh che khuất bầu trời.

Một cái chum bằng đồng thau, trên miệng chum còn phun ra một rặng mây may mắn.

Một tấm thẻ tre có khắc ghi những nan đề nghiệp báo của các vị nho gia tiên hiền.

Trong chốc lát, tất cả mọi người bất giác thở hồng hộc, ánh mắt hiện lên một tia tham lam.

Đế Sư đã hạ mình đến vậy, nếu Từ ác liêu vẫn kiên quyết cự tuyệt, vậy hắn ta là thứ không biết điều!

Đổi lại là người bình thường, bọn hắn chắc chắn sẽ đáp ứng ngay lập tức, mặc dù bản thân chịu thiệt thòi, nhưng có thể khiến cho Đế Sư nợ mình một món nhân tình, tương đương với việc có thêm một tấm bùa bảo mệnh về sau.

Vũ Chiếu híp mắt phượng, che giấu ý cười khinh miệt ở đáy mắt.

Từ ác liêu vốn không coi ai ra gì, hắn ta từng công khai cự tuyệt lời mời của Thiên Thần Điện, chẳng lẽ sẽ nể mặt Đế Sư ngươi?

Từ Bắc Vọng ngó lơ ánh mắt của tất cả mọi người, hắn vẫn tỏ ra ung dung bình tĩnh như cũ.

"Từ ác liêu, long khí của ngọc tỉ có thể khiến cho bệ hạ thức tỉnh,

chẳng lẽ ngươi không muốn lập công lao kinh thế hãi tục, mang lại vinh hoa phú quý đời đời cho Từ gia?”

Lúc này, người của Cơ gia phẫn nộ lên tiếng.

Đám người nghe xong, đồng thời nhìn chằm chằm vào ấn ký màu vàng kim trên trán nam tử tuấn mỹ, nơi này tản ra khí tức đặc thù, hoàn toàn khác biệt với chân khí.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng âm trầm như nước.

Bầu không khí tĩnh mịch như vực sâu không người.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Từ ác liêu đang cân nhắc lợi hại, hắn ta đột nhiên hô to: “Nương nương, cứu ta!”

Thanh âm như kinh lôi, cuồn cuộn chấn động.

Thoáng chốc, bầu trời nứt vỡ.

Rống —

Tiếng hót vang vọng, một con phượng hoàng màu đỏ tía giương cánh bay lượn trên bầu trời, toát ra uy thế cường hoành vô biên.

Nữ tử cao quý lạnh lùng đứng sừng sững bên trên phượng hoàng, ba ngàn sợi tóc đen phấp phới, dung nhan vô song, váy tím tung bay, nàng ta tựa như tiên tử hạ phàm.

“Ai dám động đến người của bản cung?”

Thanh âm lạnh lẽo vang vọng khắp nơi, khiến tất cả tu sĩ chỉ biết ngơ ngác nhìn theo, con tim trong lồng ngực không nhịn được mà đập mạnh.

Không ít người phát lạnh sống lưng, da đầu tê dại!

Nàng ta có dung mạo mỹ mạo có một không hai, nhưng cũng đông thời sở hữu một trái tim ác độc lãnh huyết!

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng ở đó, trông nàng giống như một vị ma thần, tất cả cường giả Niết Bàn đang có mặt ở đây đều có chút hít thở không thông.

Thừa dịp đám người còn đang hoảng hốt, Từ Bắc Vọng nhanh chóng đạp vào phi thuyền, nhanh chóng trốn phía sau Lão Đại.

Răng rắc —

Bầu trời tiếp tục xuất hiện vết rách, từng thân ảnh lần lượt bước ra từ hư không, tổng cộng tám vị cường giả.

Từ Bắc Vọng nhìn thấy quái nhân mũ trùm không miệng, khí tức biểu lộ ra bên ngoài chính là cảnh giới Thánh Cảnh.

Một màn này đã gây ra sóng to gió lớn trong sơn cốc, mọi người rung động đến cực hạn!

Đệ Ngũ Ma Đầu triệu tập thuộc hạ.

Đây là động thái mở đầu một cuộc chiến có một không hai! !

Kể từ khi nàng ta trở về từ Độn Thế cốc, răng nanh đầy máu lại nhe ra một lần nữa, giống như đang chuẩn bị đại khai sát giới!

Quan viên triều đình đều rùng mình, sự hiểu biết của bọn hắn lần bị thay đổi lần nữa!

Vì Từ ác liêu, Đệ Ngũ Ma Đầu đã triệu tập một đội hình cường đại như thế! !

Ai nấy đều có thể thấy, tầm quan trọng của mấy tên Thánh Cảnh ở trong lòng Đệ Ngũ Ma Đầu còn kém xa tít tắp so với Từ ác liêu

“Quý phi nương nương, ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Đế Sư vẫn điềm nhiên ung dung.

Đôi mắt xanh thẳm của Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra một tia lạnh lẽo đến thấu xương: “Ta muốn giết ngươi.”

Oanh!

Đám người như bị rơi vào hầm mộ, nội tâm cực kỳ run sợ.

Một khi Đệ Ngũ Ma Đầu đã cất lời, đây đương nhiên không phải là điều viển vông..

Sắc mặt võ thần Cơ gia âm trầm như nước, ông ta nắm chặt trường thương, khí tức chậm rãi lưu chuyển, pháp tắc dây xích vờn quanh.

“Ngươi không muốn cứu bệ hạ?”

Ông ta phát ra một tiếng hét giận dữ.

Phượng hoàng lơ lửng giữa không trung, ngữ điệu của nữ tử váy tím âm u: “Hoàng đế có chết hay không liên quan gì đến bản cung? Cơ gia dám đả thương một cọng tóc gáy của hắn, bản cung khiến cho Hoàng đế hình thần câu diệt!”

Chương 165: Tuỳ tùng chém Tông Sư, Lão Đại chém Thánh Cảnh (1)

Hắn là ai?

Đương nhiên là ám chỉ Từ ác liêu!

Nếu Cơ gia dám làm tổn thương đến tên ác bá này, Đệ Ngũ Ma Đầu nhất định sẽ giết vua!

Câu nói này gần như là một lời tuyên bố với thiên hạ, đúng là cường thế tuyệt luân, không ai sánh bằng! !

Quần chúng chấn kinh đến mức chết lặng!

Ai dám nói Đệ Ngũ Ma Đầu đại nghịch bất đạo, ai dám nói nàng ta bất phân tôn ti?

Những người đứng trên đỉnh cao võ đạo, một khi hành sự đều không cần lí do, càng sẽ không tuân thủ trật tự tôn ti thế gian.

Hơn nữa, giới hạn nhẫn nại cuối cùng của nàng rất có thể chính là Từ ác liêu!

Mọi người tựa hồ đã hiểu ra tại sao tên ác bá này lại từ chối Thiên Thần Điện, nếu đã được một người đáng sợ đến nhường này dốc lòng che chở, thì sao còn tâm tư phản bội nữa chứ.

“Coong!”

“Tịch tang---“

Nhưng vào chính lúc này.

Tiếng đàn cầm du dương thanh nhã truyền đến, khi thì trầm thấp thảm thiết, giống như tiếng gió rít nghẹn ngào nức nở từng cơn, khi thì mạnh mẽ bi tráng, giống như bài ca đốn củi trên đường mòn mịt

mù sương gió trên núi cao.

Một lão phu nhân tóc bạc ôm đàn đi ra, sau lưng bà ta còn có ba tuỳ tùng cường giả toát ra khí tức mênh mông.

Những người đại diện của các thế lực lớn đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Đến cả Kim Hoa bà bà của Lạc Hà Cung cũng đã đến đây rồi!

Thánh địa Lạc Hà Cung đã giữ vững quan hệ liên minh với Cơ gia hơn ngàn năm nay, bà ta đến đây giúp đỡ là chuyện quá mức bình thường.

Quần chúng dường như càng thêm hưng phấn, cuộc chiến tranh đấu Thần khí này sẽ bồi táng thêm bao nhiêu cường giả nữa đây?

Thần sắc Đệ Ngũ Cẩm Sương càng thêm lạnh lùng, nàng ta nhẹ nhàng đi về phía hư không, khí tức băng lãnh bao phủ cả một vùng không gian có diện tích chín vạn dặm.

Núi Mang Sơn hoá thành núi băng, sương giá vô tận lan tràn, chim muông hung thú đông cứng, khe suối ngưng tụ thành băng sương.

“Rống—“

Phượng hoàng gào thét, hoả diễm vô tận chiếu rọi hư không, sau đó lan tràn khắp một vùng không gian.

“Quá đáng sợ!”

Mọi người không khỏi chấn kinh.

Đế Sư trầm mặc trong phút chốc, sau đó cũng bước vào hư không.

“Ken!”

Võ Thần Cơ gia siết chặt trường thương trong tay, pháp tắc dây xích bắt đầu bành trướng ra xung quanh, ông ta cũng theo sau bước chân Đế Sư.

Ông ta bắt đầu múa thương, khiến rất nhiều người cũng bị vạ lây, giống như gió thu quét lá rụng, toàn bộ đều chết thảm.

Đột nhiên.

Tiếng đàn bão tố dấy lên một trận sóng to gió lớn, kinh thiên động

địa, doạ khiếp quỷ thần, Kim Hoa bà bà hoá thành ánh hào quang rồi biến mất ở phía chân trời.

Giờ phút này, bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi!

Tất cả người đều bị chấn động, não bộ mất đi khả năng suy nghĩ.

Đệ Ngũ Ma Đầu muốn lấy một địch ba sao?

Ba người đều là Thánh Cảnh!

Thậm chí, một trong số đó còn là Bán Bộ Chí Tôn, những người còn lại đều là Thánh Cảnh đỉnh phong!

Loại khí phách điên cuồng thế này, có thể chấn động đất trời, vang danh khắp thiên hạ!

Không hổ là sự tồn tại cấm kỵ của Cửu Châu!

Đệ Ngũ Cẩm Sương có thể thắng được hay không?

Nếu như bại trận, nàng ta chắc chắn sẽ có cách để trốn thoát, nhưng Từ ác liêu thì coi như xui xẻo rồi, nhẹ thì linh hồn tiêu tán, còn nặng thì phải chịu thiên đao vạn quả, thân thể bị phân thành trăm mảnh!

Rất nhiều Thánh Cảnh đều đang suy tính, bọn họ liệu có nên giúp đỡ Đế Sư Đại Càn hay không?

Mọi người nhanh chóng dẹp bỏ suy nghĩ này, dựa vào tính cách của Đệ Ngũ Ma Đầu, một khi nàng ta còn sống sót, nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ kẻ thù!

Bọn họ tốt nhất vẫn là im lặng theo dõi diễn biến trận đấu thì hơn, chờ đến khi nàng ta rơi vào thế cục không thể chuyển mình được nữa, vậy thì bọn họ có thể liên hợp lại để diệt trừ ngọn núi lớn chắn ngang đỉnh cao Cửu Châu rồi!

Còn lúc này, bọn họ vẫn chưa nhận thấy bất kỳ dấu hiệu nào, trận đại hỗn chiến cũng chỉ vừa mới bạo phát!

Cường giả trong thị tộc Cơ gia bắt đầu mất kiên nhẫn, đánh ra một chưởng, ý đồ giết người cướp bảo vật.

Quái thú không miệng đầu đội mũ trùm bước ra một bước, oán khí đen kịt lan tràn, khí tức bao trùm đối thủ.

Ầm!

Sơn cốc sụp đổ, chia năm xẻ bảy.

“Giết!”

Tộc nhân Cơ gia, ba trưởng lão của Lạc Hà Cung, cùng với một số cường giả thuộc các thế lực lớn trong Cửu Châu, tất cả bọn họ đều xông về phía Từ ác liêu.

Môn hạ Phượng Khuyết, chư vị cường giả thần bí đồng thời lấy ra pháp khí cường đại, thần quang cuồn cuộn, lao về phía kẻ địch.

Đám võ giả cấp thấp nhìn thấy cảnh tượng này, hai chân bủn rủn như cọng bún thiu, thỉnh thoảng có người bị vạ lây, thân thể chia làm hai mảnh mà chết thảm.

Quần thần quan sát cuộc chiến hồi lâu, bèn dời ánh mắt mờ mịt về phía Thiên Hậu đế quốc.

Sắc mặt Vũ Chiếu âm trầm bất định, bà ta chần chừ mãi vẫn không hạ lệnh xuống.

Các thế lực lớn cùng đồng loạt chú ý đến vị phụ nhân có quyền lực ngút trời này, ai nấy đều thầm nghĩ…

Bên cạnh bà ta chí ít còn có một vị Thánh Cảnh cùng với mấy vị Niết Bàn, nếu bọn họ tham gia chiến đấu thì thế cục có lẽ sẽ khuynh đảo, lợi thế sẽ nghiêng về phía Cơ gia.

Tại sao lại do dự?

Xem ra, Thiên Hậu Đại Càn đang phải chịu dày vò trong thâm tâm nha..

Bà ta rõ ràng rất muốn có ngọc tỉ truyền quốc, chấp chưởng Thần Khí, tạo nên thanh thế cuồn cuộn ngút trời. Ngọc tỷ đại biểu cho “Thiên mệnh sở quy”, sẽ giúp thúc đẩy công cuộc soán quyền của nàng ta.

Nhưng nàng ta càng sợ Cơ gia có được ngọc tỉ, nói đúng hơn là sợ bọn họ rút mấy sợi long khí kia ra.

Điều mà vị phụ nhân này không muốn nhất, chính là Hoàng Đế tỉnh lại!

Một khi ông ta tỉnh lại, cơ đồ mà bà ta gầy dựng bấy lâu sẽ sụp đổ

trong nháy mắt, thế trận trăm phương ngàn kế đều tan thành may khói, dã tâm dục vọng cũng sẽ bị hiện thực nuốt chửng.

Ầm ầm!

Trận chiến giằng co kịch liệt, pháp tắc chân khí lan tràn khắp nơi, tiếng binh khí va chạm vang lên liên tục, bọn họ dường như muốn trực tiếp xay nát ngọn núi này thành bột mịn.

Dù vậy, Vũ Chiếu vẫn tiếp tục ngó lơ với tất cả chuyện này.

Chương 166: Tuỳ tùng chém Tông Sư, Lão Đại chém Thánh Cảnh (2)

“Từ ác liêu, ngày chết của ngươi đã tới!”

Lúc này, một vị Tông Sư cụt tay của Cơ gia xông ra chiến trường, hắn ta dùng ngón tay làm kiếm, hào quang khủng bố không ngừng nở rộ giữa các ngón tay.

“Cẩn thận!”

Một vị phụ nhân xinh đẹp cao gầy trong đội ngũ môn hạ Phượng Khuyết nhìn thấy tình hình, bà ta hét lớn nhắc nhở, nếu như tiểu tử họ Từ xảy ra bất trắc, bà nhất định phải bồi táng theo hắn!

Từ Bắc Vọng bị sát khí đáng sợ bao trùm, nhưng hắn vẫn nhàn nhã dạo bước, tuỳ ý nói: “Ta nghiền chết đám châu chấu các ngươi, dễ như trở bàn tay.”

Xoạt!

Phần đông quần chúng bàn tán xôn xao, sau đó bày ra biểu cảm khó tin nồng đậm.

Bọn họ cảm thấy chuyện này thật hoang đường ly kì!

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy loại người cuồng vọng như thế!

Hắn ra phách lối đến mức hoá điên hoá rồ, có thể nói là vô tri đến mức đáng trách! !

Tuy rằng ngươi từng chém chết một võ giả Tứ phẩm, nhưng đó là nhờ có ý niệm tiên hiền bồi đắp thêm sức mạnh, ngươi thật sự nghĩ rằng mình có thể tạo ra kỳ tích sao?

Tông Sư là đường ranh giới phân cách tu hành, thực lực của Tông Sư so với những người dưới cảnh giới Tông Sư cách nhau một trời một vực. Đối với một thiên kiêu, dù hắn ta có kinh tài tuyệt diễm thế nào cũng khó lòng vượt khỏi ranh giới này!

Tông Sư cụt tay ngạc nhiên trong khoảnh khắc, sau đó nở ra nụ cười dữ tợn: "Mới có được chút danh tiếng trong đám người trẻ tuổi, liền cho rằng bản thân là Tôn Thượng Thần Minh?"

Kiếm khí mênh mông vô cùng tận rơi xuống, giống như có thể chém vỡ mọi thứ trên đời.

Hắn muốn cướp đoạt ngọc tỉ truyền quốc!

Sau đó còn muốn rút long khí ra khỏi thể nội của Từ ác liêu!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, hắn bình tĩnh nói: "Ngươi muốn chết như thế nào?"

Tất cả võ giả đều nghe thấy câu nói này, nhịn không được mà rùng mình mấy cái, sau đó nảy sinh ra tâm trạng sợ hãi.

Câu nói phát ra từ trong miệng Từ ác liêu vừa tự nhiên, lại ẩn chứa khí tức máu tươi tanh nồng vô hạn.

Ầm đùng đùng!

Sương máu cuộn xoáy khắp trời, biển máu mênh mông xuất hiện, bên trong thế giới ngập màu máu tươi, sợi long khí yếu ớt chậm rãi xê dịch, nó đến đâu sương máu né tránh đến đó.

Trong khoảnh khắc, kim ấn trên tráng nam tử bạch bào toả hào quang rực rỡ, giống như có thể phá nát tất thảy!

Ù ù oanh minh, trời cao cộng hưởng, vô số võ giả kinh hãi tâm hồn, lập tức quỳ rạp trên đất giống như ngày tận thế đã cần kề.

"Long khí!"

Cường giả sợ hãi kêu lên,

Đây là thiên phú khủng bố gì chứ, lại có loại công pháp nghịch thiên như này sao?

Từ Bắc Vọng vừa có được long khí thì đã có thể vận dụng thuần thục như thế, quả thật là khiến người ta sợ hãi!

“Ngươi dám!”

Tông Sư cụt tay thấp thoáng kinh sợ, sau đó bắt đầu kết ấn, thi triển sức mạnh cường đại, pháp bảo bao trùm bên ngoài thân thể.

Ong!

Chớp mắt, bên ngoài cơ thể nam tử bạch bào đột nhiên thấp thoáng xuất hiện vô số hoả diệm, biển máu điên cuồng bành trướng kinh khủng hơn nữa!

“Thiêu đốt tinh huyết!”

Vũ Chiếu khàn giọng kêu lên, bà ta có một dự cảm không may, khung cảnh mà bà đang chứng kiến đã vượt quá dự tính ban đầu!

Ầm!

Huyết chưởng tựa hồ đã càn quét chư thiên vạn vực mà đánh đến, lòng tay đan xen một đạo kim tuyến, ánh lửa nóng bỏng thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Chiến trường lập tức dừng lại, ai nấy đều lặng thinh!

Trong khoảng khắc, cảnh tượng nơi đây dường như bị đóng băng.

Biểu cảm của cường giả của các thế lực lớn ngưng trệ, đáy mắt biểu lộ sự ngạc nhiên tột độ!

Lẽ nào?

Ầm!

Cự chưởng đánh xuống, phá vỡ pháp bảo, xoắn nát kiếm quang, năng lượng cuồng bạo đập mạnh vào lồng ngực Tông Sư cụt tay!

“Phụt!”

Tông Sư cụt tay giống như pho tượng rạn nứt, phần thân trên xuất hiện một cái lỗ đầm đìa máu tươi.

“Ầm” một cái, hắn ta ngã xuống đất, cơ thể biến thành một đống thịt nát, chỉ có nguyên thần là đang điên cuồng chạy trốn.

Quái thú không miệng đội mũ trùm thấy vậy, tim đập thình thịch, vô thức đưa tay giấu kín nguyên thần.

Khó trách nương nương xem hắn ta là tâm phúc.

Chiến lực kinh khủng, cử thế vô song!

Quả là thần thoại vô địch trong đám người trẻ tuổi!

Khung cảnh tĩnh mịch kéo dài, gió thổi qua đống máu thịt be bét trên đất, mùi tanh tưởi ngây mũi lan tràn khắc nơi.

“Chết rồi.”

Quần chúng trợn mắt há mồm, chấn động đến mức sởn cả da gà!

Bọn họ vừa chứng kiến cái điều gì vậy chứ?

Chém Tông Sư!

Mấy ngàn năm, có lẽ phải trên vạn năm nay, bọn họ mới có thể chứng kiến cảnh tượng đáng sợ như vậy!

Bước qua ranh giới mà thế nhân luôn cho rằng là không thể nào vượt qua, vậy mà Từ Bắc Vọng có thể làm được!

“Không thể nào!”

Tất thảy tộc nhân Cơ thị đều run rẩy kịch liệt, sắc mặt sợ hãi cảm thấy đất trời như muốn sụp đổ!

Đôi má ngọc của Triều Khuynh Tuyệt cứng đờ, nàng ta nảy sinh ra một loại cảm giác thất bại khôn cùng trong lòng.

Ban đầu, khi nàng đối chiến với Từ Bắc Vọng, hắn chỉ thi triển ra một phần thực lực của tảng băng chìm…

Diệp Thiên được Bùi Tế Tửu cứu lấy, hắn ta đang điên cuồng phun máu tươi, cơ hồ cắn nát răng lợi, hận đến mức phát điên! !

Thẩm Ấu Di đứng lẫn trong quần chúng ở đằng xa thì cười thảm một tiếng, nàng ta từng cho rằng Từ Bắc Vọng chỉ là một tên thiếu gia ăn chơi trác táng, không ngờ hắn lại là thiên kiêu tuyệt thế, một người mà nàng mãi mãi không thể với tới.

Thẩm Ấu Di cũng không ngờ, có người ở độ tuổi của mình có thể đánh chết Tông Sư chỉ với một chiêu.

Mà người này còn là phu quân trên danh nghĩa của nàng, lực tác động của chuyện này quả là như kinh lôi trên cửu trùng thiên, nàng có lẽ vĩnh viễn không cách bình phục được.

Vô số người vẫn đắm mình trong khiếp sợ, bọn hắn nhìn về phía tà áo trắng đang nhuốm máu, mặc dù sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng lại tư thế của hắn cứ như một Ma Thần thời cổ đại!

Một chiêu trấn sát Tông sư, chắc chắn ghi vào sử sách, để cho hậu thế tôn thờ cúng bái!

Khí huyết trong lồng ngực Từ Bắc Vọng cuồn cuộn trào dâng, sắc mặt không lộ bất kỳ cảm xúc vui sướng mà chỉ có âu lo nồng đậm.

Lão Đại thế nào rồi?

Trong khoảnh khắc, tựa như tâm linh tương thông.

Ầm đùng đùng—

Bầu trời nứt vỡ, Phượng Hoàng cao ngạo ngưỡng đầu, tà váy tím phấp phới, Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng bễ nghễ nhìn xuống chúng sinh.

Binh!

Kim Hoa bà bà của Lạc Hà Cung trở nên rũ rượi, một bóng hình mờ ảo điên cuồng chạy trốn, cổ cầm Thánh giai triệt để gãy làm đôi.

Thân ảnh Đế Sư càng thêm phần già nua, ông ta không nói dù chỉ một chữ, sau đó đi về hướng xa xôi.

Bầu không khí ở núi Mang sơn giống như mộ hầm âm trầm, không một tiếng động.

Tộc nhân Cơ gia giống như bị sét đánh trúng, lũ lượt sợ hãi mà quỳ rạp xuống đất, linh hồn run rẩy không ngừng.

Võ thần Cơ gia đâu?

Chương 167: Nương nương hào phóng hôn ti chức một cái đi! (1)

Dãy núi sụp đổ, núi đồi đầy rẫy thi thể thú dữ và mùi máu tanh nồng nặng.

Một vùng Mang Sơn chìm vào trong bầu không khí yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Võ Thần Cơ gia đâu rồi?

Nữ tử váy tím đứng sừng sững trên phượng hoàng, tà váy tung bay, tay áo trôi lơ lửng, hư không nứt ra một khe hở.

Khí tức pháp tắc tạo ra từng gợn sóng, các mảnh máu thịt cỡ chừng móng tay vương vãi khắp nơi, nhuốm máu cả một vùng chân trời,.

Bùm!

Tất cả đều sợ hãi tột độ, không rét mà run!

Chết!

Võ Thần Cơ gia tiếng tăm lẫy lừng, tung hoành ngang dọc hơn hai trăm năm đã bỏ mạng ngay tại chỗ!

Cảnh tượng trăm năm khó gặp này quả thật rung động lòng người, kheién tất cả mọi người như biến thành tượng gỗ.

Lấy một địch ba, chém chết Thánh Cảnh!

Đại năng từ thời viễn cổ có giáng thế thì e rằng cũng sẽ sợ hãi đến mức quỳ mọp xin hàng!

Nàng mới hai mươi bảy tuổi!

Võ Thần Cơ gia chừng hai trăm bảy mươi tuổi, nhưng trong mắt nàng, hắn cũng chỉ là con kiến hôi có thể bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Nữ tử này giống như Ma Sơn, không ai có thể làm rung chuyển địa vị của nàng!

Nàng đánh đâu thắng đó, trấn áp tất cả cường giả tại đại lục Cửu Châu, vô địch từ đầu đến cuối, ngay cả Đế Sư sắp đạt tới cảnh giới Bán Bộ Chí Tôn cũng không cứu nổi tính mạng của Võ Thần Cơ gia.

Giờ khắc này, người người run rẩy không thôi.

Mà hoàng tộc Cơ thị, đảng bảo hàng, bao gồm một vài thế lực thân cận Đại Càn đều đau thắt lồng ngực, tan nát cõi lòng, bi thương đến

tuyệt vọng!

Bọn họ cảm thấy có một cái đao sắc bén vô tình đang cắt phá lồng ngực của mình, cơn đau đớn dày vò lan khắp toàn thân.

Nữ quyến Cơ gia nước mắt lưng tròng, toàn thân lạnh lẽo thấu xương, run rẩy kịch lịch.

Lão tổ không còn!

Hoàng tộc rất khó chấp nhận nỗi đau mất đi một Thánh Cảnh, mà các nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn gia tộc đang dần tàn lụi.

Các thế lực lớn khó khăn lắm mới có thể bình phục tâm trạng quay cuồng, sau đó liếc nhìn Cơ gia với ánh mắt thông cảm.

Chẳng những không lấy được ngọc tỷ truyền quốc, còn mất một Thánh Cảnh mạnh.

Có lẽ trong một ngàn năm từ lúc khai quốc đến nay, Cơ gia chưa từng chịu khuất nhục như vậy.

Nguyên nhân đầu tiên, bọn họ đã đánh giá sai thực lực của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Bởi vì biết rõ sức mạnh khủng bố của Đệ Ngũ Ma Đầu, Đế Sư không màng mặt mũi, xông xáo cùng hai người kia đi bao vây diệt trừ nàng ta.

Theo ý định ban đầu, cho dù không đánh bại được thì cũng có thể kéo chân nàng.

Chỉ cần tình hình trận chiến ở thế giằng co, những người còn lại sẽ có thể thuận thế cướp lấy ngọc tỉ truyền quốc của tay sai của nàng.

Tình thế cũng phát triển theo quỹ tích này, nhưng Đệ Ngũ Ma Đầu vô địch trái ý trời!

Dù bị ba người bao vây, nhưng nàng vẫn có thể tiêu diệt một Thánh Cảnh, cuộc chiến không cân bằng như thế này thì ai còn dám tiếp tục?

Nguyên nhân thứ hai, bọn họ đã đánh giá thấp trọng lượng của Từ ác liêu ở trong lòng Đệ Ngũ Ma Đầu!

Vì tiểu bối, nàng ta trực tiếp triệu tập môn hạ Phượng Khuyết, mở ra một trận tử chiến!

Ý tứ rất đơn giản, trừ phi ta chết, nếu không ai dám động đến hắn?

Lúc này, bầu không khí tĩnh mịch kéo dài đã bị phá vỡ.

“Ngọc tỉ ở chỗ này, ai dám tới lấy?”

Thanh âm ôn nhuận phiêu đãng vang lên, nam tử áo trắng nhuốm máu đứng bên dưới phượng hoàng, ngọc tỉ bốn tấc lơ lửng trước người hắn ta.

Giờ khắc này, hào quang của ngọc tỉ chiếu lên trên người hắn, khiến Từ Bắc Vọng tôn quý trang nghiêm như Đế Vương thời thượng cổ.

Đám võ giả bắt đầu hô hấp một cách nặng nề, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, khuôn mặt trở nên dữ tợn vì bị dục vọng điều khiển.

Có điều, ai dám hành động mù quáng?

Ngay cả Thiên Hậu đế quốc cũng cố kiềm chế, chỉ có thể nhìn chằm chằm đồ vật mà bà tha thiết ước mơ.

“Chó cậy gần nhà, không có Đệ Ngũ Ma Đầu, ngươi là cái thá gì?”

Trong lòng các cường giả của thế lực lớn đều oán thầm, thiếu chút nữa không nén được lửa giận.

Nếu không phải dựa vào Đệ Ngũ Ma Đầu, với điệu bộ hung hăng càn quấy này của hắn, Từ ác liêu sớm chết lâu rồi, bị nghiền xương thành tro cũng không đủ.

Mà nay, hắn lại chấp chưởng Thần khí, thật sự khiến người ta ghen tỵ đến điên cuồng!

võ giả ở bên trong gạt lòng tham sang một bên, nhìn chằm chằm nam tử tuấn tú với tóc dài đen trắng kia, đầy suy tư.

Ở thời đại anh kiệt xuất hiện liên tục, Từ công tử sáng chói như mặt trời ban trưa, không ai có thể tranh phong cùng hắn!

Đệ Ngũ Ma Đầu chém chết Thánh Cảnh đã kinh hãi người đời, nhưng đối với võ giả cấp thấp mà nói, Thánh Cảnh hay Bán Bộ Chí Tôn là những khái niệm quá mờ mịt, không có cảm giác chân thực.

Nhưng thỉnh thoảng, bọn họ sẽ gặp phải cường giả Tông sư, cho nên có thể lĩnh ngộ được sự chênh lệch cấp bậc.

Nhưng Từ công tử thì sao?

Hắn ta coi thường ranh giới thực lực đó, chém chết cường giả Tông Sư chỉ bằng một chiêu!

Cảnh tượng này quá rung động và đáng sợ, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Trong đầu họ đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Từ xưa tới nay, không một ai ở Cửu Châu có thể siêu thoát, nhưng bọn họ thật sự hy vọng hai tên yêu quái này phi thăng đi!

Thừa dịp đi lúc còn sớm, đại lục Cửu Châu nhỏ bé không chứa nổi các ngươi, trời đất bao la mới là địa bàn mà các ngươi có thể tung hoành ngang dọc.

Buông tha chúng ta có được hay không?

Còn đối với các võ giả trẻ tuổi, họ cũng cảm nhận được cảm giác bất lực mãnh liệt.

Rốt cuộc, bọn họ cũng đã có thể thản nhiên chấp nhận bản thân là kẻ tầm thường.

Tự cho mình là siêu phàm? Chung quy cũng là một giấc mộng.

Thừa nhận đi, bản thân là đồ vô dụng, là con kiến hôi hèn mọn đến dơ bẩn, chỉ có thể ngửa mặt trông lên người này!

Có thể sánh vai với hắn là một hy vọng xa vời buồn cười!

Người này giống như mặt trời ban trên, tỏa ra ánh sáng chói lọi, cao cao tại thượng quan sát chúng sinh.

“Sư phụ, ta rất oán hận!”

Diệp Thiên tức đến nức muốn rách cả mí mắt, khóe miệng lại rỉ máu tươi, giọng điệu không cam lòng ngút trời.

Bùi Tế Tửu chuyển động yết hầu, ông ta muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Khi còn ở Thái Bạch lâu, tên này là thịt cá trên thớt, mặc mình dày vò.

Bây giờ thì sao?

Hắn tung một chưởng là đã đánh chết Tông sư!

Mà mình mới là Nho sinh Tam phẩm, chưa tới vài năm sau, ông ta sẽ trở thành đối tượng bị làm thịt.

Sự chênh lệch giữa Thiên nhi và Từ ác liêu quá lớn, tâm tính có kiên nghị đến đâu cũng không thể nào bù đắp.

Nhưng vào lúc này.

Ùng ùng…

Chương 168: Nương nương hào phóng hôn ti chức một cái đi! (2)

Một sinh vật khổng lồ, cơ thể dài ngoằng như núi non trùng điệp, đạp gió rẽ sóng trên bầu trời, phát ra huy hoàng chói lọi.

Có hai người đứng trên sinh vật khủng bố đó, người đi đầu là một nam tử trung niên có khí tức khủng bố.

“Gặp được nhân vật trong truyền thuyết rồi!”

Các cường giả vừa chấn động vừa thán phục.

Vũ Chiếu nheo đôi mắt phượng, ánh mắt vô cùng kiêng kỵ.

Điện chủ Thiên Thần Điện, Độc Cô Vô Địch!

Từ Bắc Vọng bị sát khí phong tỏa, nhưng hắn không cảm thấy ác ý, chỉ là khí tức quá mức mãnh liệt, giống như có thể lật tung vòm trời.

“Từ Bắc Vọng, đợi đến khi cổng Thiên Xu mở ra, ngươi và ta sẽ đánh một trận sống còn!”

Nam tử trẻ tuổi đứng bên trên sinh vật khổng lồ, đầu đội tử kim quan, thân khoác áo bào giao long, lưng đeo giáo đúc bằng vàng.

Hắn ta vừa dứt lời, con ngươi màu vàng của hắn bắn ra hai tia chớp lạnh lẽo.

Nơi đây yên lặng như tờ, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Đúng là vô tri không biết sợ, một con ếch ngồi đáy giếng sống sờ sờ!

Ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Đây chính là thiên kiêu cái thế đã giết chết Tông sư!

Có điều, các cường giả của các đại đạo chính thống lại có biểu cảm khác biệt, bọn họ nhìn người vừa mới mở lời với ánh mắt nghiêm trọng.

Quân Lâm!

Kẻ này có tư cách tự phụ!

Hắn nằm trong danh sách đệ tử của Thiên Thần Điện, nếu Từ ác liêu đồng ý lời mời lúc đầu, điện chủ tương lai của Thiên Thần Điện chắc sẽ là một trong hai người bọn họ. .

Từ Bắc Vọng bày ra biểu cảm hờ hững, hắn thản nhiên nhìn đỉnh đầu của thanh niên đội tử kim quan, sắc mặt trở nên hiền hoà.

Rất tốt.

Lại là một khí vận chi tử.

“Từ tiểu hữu.”

Giọng nói ôn hòa truyền tới từ bầu trời, Độc Cô Vô Địch đứng chắp tay, khẽ mỉm cười: “Bổn tọa mời ngươi gia nhập Thiên Thần Điện.”

Khi vừa dứt lời, toàn bộ núi Mang Sơn trở nên yên tĩnh vô cùng tận!

Sắc mặt rất nhiều cường giả của thế lực lớn trở nên kinh hoàng đến cực điểm, bọn họ cảm thấy khó có thể tin nỗi!

Bọn họ tưởng rằng Độc Cô Vô Địch tới đây để cướp đoạt ngọc tỉ truyền quốc, nhưng không phải!

Điện chủ Thiên Thần Điện đích thân mời Từ ác liêu gia nhập vào hàng ngũ!

Đây không phải là hạ mình, mà là gần như đang quỳ liếm!

Từ Bắc Vọng từng công khai từ chối, khiến cho Thiên Thần Điện mất mặt mũi, nhưng người ta không thèm để ý, thậm chí điện chủ còn trực tiếp ra trận!

Sự vinh dự này đã khiến mọi người ghen tị đến mức mặt mũi biến dạng!

Rốt cuộc, thiên phú của Từ ác liêu khủng bố cỡ nào a!

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nhìn tên chó săn, con ngươi xanh biếc lạnh như băng.

“Rống…”

Phượng hoàng hót vang, hàn khí lan tỏa khắp nơi, pháp tắp Xích Hỏa đan xen rồi tụ thành một chưởng, đập mạnh xuống!

Chiến ý trong con ngươi của Độc Cô Vô Địch dâng cao, ánh đao lan tràn chín vạn dặm, tất cả thú dữ trôi lơ lửng xung quanh ông ta, sau đó bắn ra pháp tắp Hoang Cổ.

Bùm!

Đám người phấn khích đến điên cuồng!

Bọn họ không ngờ mình lại có thể tận mắt chứng kiến trận chiến đỉnh cao, đổi bên đều là nguyên nhân khiến cho tất cả mọi người ở Cửu Châu hít thở không thông!

Trong sử sách mấy chục vạn năm của Cửu Châu, hai người này thuộc nhóm nổi bật nhất, là võ giả vô địch của từng thời đại, hoàn toàn đè bẹp người cùng thế hệ, đạt đến vô địch!

Ai thắng ai bại?

Lúc Từ Bắc Vọng đang quan sát, hắn bỗng cảm nhận có thứ mềm mại chạm vào mặt.

Phụt!

Hắn bay ngang ra ngoài, hóa thành chấm đen nhỏ rồi biến mất ở chân trời.

Lại bị đạp lên mặt!

….

….

Ao Cửu Châu.

Nam tử áo trắng rơi xuống đất.

Mèo mập nhanh chóng vọt tới.

“Meo meo!”

Con ngươi lóe sáng của nó gắn chặt vào kim ấn trên trán Từ Bắc Vọng.

Muốn ăn long khí?

Từ Bắc Vọng quả quyết từ chối: “Ngươi chút cho ta!”

Hắn tuyệt đối không thể cho nó ăn long khí.

Khi long khí tiến nhập vào thể nội, Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công giống như cá mập ngửi được mùi máu tanh, hai thứ này vô cùng hòa hợp với nhau, khiến cho uy lực công pháp của hắn được tăng gấp đôi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Từ Bắc Vọng có thể đánh chết Tông sư.

“Meo meo meo meo meo…”

Mèo mập buồn bã kêu rên, biểu cảm nước mắt lưng tròng.

Chung quy là phó thác sai người rồi.

Ngươi bồi thường đan dược cho meo meo!

Từ Bắc Vọng lười quan tâm đến nó, hắn lấy ra hơn mười món bảo bối từ nhẫn trữ vật.

Phần lớn là bảo vật trong cung điện, bao gồm một vài bùa chú và bản vẽ phù lục Đạo gia.

Ngoài ra còn có bốn món mà hắn đã trực tiếp cướp đoạt trong lúc đánh bại Triều Khuynh Tuyệt,.

Mà chuột tầm bảo họ Diệp chỉ có hai bảo bối, một bình thú huyết và một bản bí tịch ố vàng.

Từ Bắc Vọng híp mắt, sắc mặt có chút khó coi.

Têbchuột tầm bảo này làm việc càng ngày càng lười biếng, nếu tiếp tục như vậy nữa, hắn có phải sẽ không xông xáo đi vào bí cảnh hay không?

Nếu không còn giá trị lợi dụng, vậy ta giữ ngươi lại có ích lợi gì?

Từ Bắc Vọng quyết định, nếu lần sau gặp lại mà Diệp Thiên không có

ba món báu vật trở lên, thì hắn sẽ không nương tay nữa, trực tiếp đập chết.

Ù ù!

Không khí rung động, Ngư thái giám xuất hiện.

Hắn cười nói: “Võ chiếu ở ngoài cung.”

Giọng điệu cung kính hiếm thấy.

Nếu không bàn tới địa vị quan trọng của Từ công tử ở trong lòng nương nương trước, thì với thực lực tiêu diệt Tông sư chỉ bằng một chiêu đã đủ để ông ta bày ra thái độ hiền hòa hơn mấy bậc so với lúc trước.

Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, nhưng ánh mắt lại hiện lên một tia giễu cợt

Ngửi mùi đi nhanh, quả thật chỉ có ngươi.

Chương 169: Nương nương hào phóng hôn ti chức một cái đi! (3)

Phượng liễn sang trọng hoa lệ xuất hiện bên ngoài cung Thái Sơ, ti trưởng Mai Hoa Ti là Lý Uyển Dung đứng ở một bên.

Mặc dù các nàng đều biết hy vọng thành công rất mong manh, nhưng chỉ cần có một khả năng nhỏ nhoi thì cũng phải tranh thủ đi thử.

Đối với người khác mà nói, ngọc tỉ truyền quốc là một Thần khí ẩn chứa pháp tắc Đạo Vận.

Nhưng ở trong mắt Thiên Hậu, ngọc tỷ đại diện cho ý nghĩ “Mệnh trời ở ta”, có thể giúp nàng hiện thực hóa tham vọng của nữ chính!

Chờ đợi một hồi lâu, nam tử áo trắng như tuyết chậm rãi xuất hiện ở cổng cung điện, quan sát các nàng từ trên cao, không nói một lời.

Thần thái của Từ Bắc Vọng, như thể Thiên Hậu đế quốc mới là người yết kiến hắn.

Vũ Chiếu biết rõ Từ ác liêu đang cố ý, dung nhan xinh đẹp mang theo nụ cười dịu dàng: “Từ ái khanh đúng là rường cột nước nhà.”

Nghe được giọng điệu dịu dàng êm tai, Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu, khiêm nhường nói: “Hồi bẩm Thiên Hậu, tiếng ái khanh này của người thật giảm phúc tại hạ, tại hạ chỉ là tiểu lâu la không quan trọng gì dưới quyền của nương nương.”

Nụ cười của Vũ Chiếu dần dần biến mất, nàng lười phí miệng lưỡi, nói thẳng: “Bổn cung lấy long cốt trao đổi ngọc tỉ với ngươi, thế nào?”

Nói xong, nàng nhìn chằm chằm Từ ác liêu với ánh mắt sáng quắc.

Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm lại như dời sông lấp biển, chấn động không thôi.

Long cốt, nhất định là hài cốt của Chân Long!

Bao gồm máu tươi và các loại hung thuật thượng cổ được ếm bên ngoài bề mặt xương.

Có thể gọi là bảo vật kinh thiên!

Mặc dù giá trị của nó thấp hơn Thần khí, nhưng Thần khí cần phải có pháp tức của cường giả cảnh giới Niết bàn nhị phẩm mới có thể khởi động.

Điều kiện hạn chế sờ sờ ở đó, đối với Từ Bắc Vọng lúc này, ngọc tỉ tạm thời là gân gà khó nhai.

Mặc dù Từ ác liêu vẫn bày ra biểu cảm bình tĩnh ung dung, nhưng Vũ Chiếu vẫn dò xét được nội tâm chập chờn của hắn, bà ta nhất thời tràn đầy tự tin: “Từ ái khanh, bổn cung bổ sung thêm một món Thánh khí và hai bình tinh huyết của yêu thú cấp hai.”

“Ngọc tỉ chỉ có thể sử dụng pháp tắc khởi động, đợi đến lúc ái khanh đạt đến cảnh giới Niết bàn, bổn cung sẽ cho ngươi mượn nó để nghênh địch.”

Lời lẽ vô cùng thành khẩn, đặc biệt là từ trong miệng một Thiên Hậu đế quốc, người có khả năng quyết định sự sống chết của một người.

Tâm tình căng cứng của Vũ Chiếu bắt đầu thả lỏng, bà ta có cảm giác Từ ác liêu sẽ đáp ứng.

Dẫu sao tinh huyết là thứ mà hắn thiếu hụt nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vũ Chiếu yên tĩnh chờ đợi, nhân lúc rảnh rỗi mà quan sát đánh giá nam tử áo trắng.

Bà ta cảm thấy ngũ vị tạp trần, nhưng chủ yếu là nỗi hối hận sâu sắc, nếu ban đầu bà ta chịu trả giá để lung lạc Từ Bắc Vọng, vậy thì bây giờ sẽ có được sự trung thành của hắn.

Hơn nữa, bà ta còn hối hận vì đã không tiếc tất cả mà giết tên ác liêu này, chờ đến khi hắn ta trưởng thành đến mức như vậy, tốc độ phát triển quá kinh khủng!

Đến mức nào ư?

Lão tổ tông của Từ gia cũng chỉ mới là cường giả Tứ phẩm!

Hắn ta chưa đến hai mươi mốt tuổi, nhưng xét về thực lực, hắn đã là tiểu tổ tông trong gia tộc.

Một âm thanh đột nhiên vang lên.

“Thiên Hậu nói sai rồi, ngọc tỷ vẫn có thể dùng để đập quả óc chó.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, nhìn thẳng vào phượng liễn.

Trong phút chốc, cơ thể của Vũ Chiếu trở nên cứng đờ, sắc mặt âm u, con ngươi sắc bén, lạnh như lưỡi dao.

Lúc mới đến, bà ta đã dự liệu kết quả không vui, nhưng không ngờ Từ ác liêu lại phách lối đến mức này.

Hắn dám dùng ngọc tỷ đập quả óc chó!

Ngôn từ thì hài hước, nhưng kì thực là ngầm làm nhục nàng!

Mặc dù gương mặt này đã khắc sâu trong đáy lòng, nhưng Vũ Chiếu vẫn nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng, lửa giận trong mắt phượng suýt nữa thì bùng nổ.

“Nhớ đấy, người không thể luôn thuận bườm xuôi gió.”

Bỏ lại những lời này, phượng liễn lập tức hóa thành hồng quang rồi vội vã rời đi.

“Cung tiễn Thiên Hậu nương nương!”

Từ Bắc Vọng cất giọng, âm thanh du dương vang vọng không thôi.

Hắn khôi phục biểu cảm bình tĩnh, sau đó thong thả đi vào cung Thái Sơ.

Nếu phân tích từ góc độ thiệt hơn, báu vật đổi chác của Vũ Chiếu là không còn gì tốt hơn.

Bởi vì đây là thứ mà bà ta mong muốn, cho nên hắn vẫn có thể cò kè mặc cả.

Từ Bắc Vọng đoán chừng, hắn có thể đổi được long cốt, một món Thánh khí, ba món bảo vật Thiên giai, năm bình tinh huyết của yêu thú cấp hai và hai bình tinh huyết của yêu vương thú.

Nhưng nhỡ đâu Lão Đại tức giận thì làm thế nào?

Nàng không cho ta liếm nữa, như vậy thì hỏng bét.

...

...

Phòng bếp.

m thanh "Đoàng đoàng đoàng" không dứt bên tai.

Từ Bắc Vọng cầm ngọc tỷ trong tay, băm thịt trên thớt thành thịt vụn, chốc lát lại trộn với hỗn hợp bột mì.

Mèo mập thì đang nằm bò ở lò bếp để phun lửa.

Nữ tử tím lặng lẽ xuất hiện, nàng nhìn ngọc tỷ dính đầy vụn thịt, khuôn mặt tinh xảo lộ ra nụ cười.

"Meo meo..." Mèo mập kêu một tiếng.

Từ Bắc Vọng quay đầu thì thấy bóng người tuyệt đẹp, hắn tò mò hỏi: "Thế nào rồi?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, hất cằm: "Chưa dùng hết sức."

Chó săn nghe đàn biết ý, hai bên giao thủ chỉ để thăm dò lẫn nhau.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, Lão Đại hất cằm hơn ba mươi độ tức là nàng đang khoe khoang, thách thức.

Xem ra, Độc Cô Vô Địch cũng không đánh lại Lão Đại.

Chương 170: Nương nương hào phóng hôn ti chức một cái đi (4)

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhẹ nhàng bước đến, thần thái đoan trang nhã nhặn, nàng lười biếng nói: “Ở trong mắt Thiên Thần Điện, giá trị của ngươi tương đương với hai vị Bán Bộ Chí Tôn.”

Hừm!

Từ Bắc Vọng kinh ngạc.

Đây là một sự đánh giá vô cùng cao!

Xem ra Độc Cô Vô Địch muốn dùng vật quý trao đổi với mình, không chút do dự, chắc chắn lão đại từ chối.

Nàng là người có ham muốn chiếm làm của riêng mạnh như vậy, sao sẽ chịu để mình rời đi.

“Ngươi rất tự hào sao ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cất giọng âm u.

“Không có!”

Từ Bắc Vọng vội vàng lắc đầu, đột nhiên lấy dũng khí hỏi: “Vậy ti chức có địa vị gì ở trong lòng nương nương?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc hắn: “Có cũng được, mà không có cũng được.”

“Meo meo!”

Mèo mập cười, nhìn về phía Từ Bắc Vọng, giơ móng vuốt lên chỉ mình.

Từ Bắc Vọng nói một cách lạnh lùng: “Còn ngươi thì có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào!”

vù!

Một vòng xoáy kỳ lạ xuất hiện, ẩn chứa quy tắc sâu xa ngắn gọn.

“Đây là bản nguyên của con kiến hôi kia, ngươi hấp thu đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cất giọng hời hợt.

Từ Bắc Vọng mừng rỡ, đúng là Lão Đại vẫn là người tốt với hắn nhất.

Bản nguyên của Thánh Cảnh mang lại ích lợi to lớn với việc lĩnh ngộ pháp tắt Thiên Địa

.

Hắn vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công để nuốt chửng bản nguyên, sau đó giữ lại ở các huyệt chính trong người để dần dần cảm ngộ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chòng chọc hắn mấy giây, hứng thú nói: "Ngươi đi cướp đoạt cơ duyên trời đất của thiên mệnh chi tử, không ngờ nhặt ve chai thôi mà cũng có thể nhặt được thứ tốt."

"Ta?"

Từ Bắc Vọng chỉ mình.

"Ừ."

Đệ Ngũ Cẩm Sương nói giọng mũi.

Từ Bắc Vọng không chối, khiêm tốn nói: "Ti chức chỉ là con ong chăm chỉ thôi."

Sau khi dứt lời, hắn dâng ngọc tỉ lên, cung kính nói: "Ti chức không dùng, xin dâng lên nương nương."

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp lông mi, bình tĩnh nói: "Đây chính là Thần khí, Cửu Châu chỉ có mười món."

Từ Bắc Vọng rất thoải mái, tùy ý cười, "Ta tình nguyện làm tất cả vì nương nương."

Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi yên lặng, nơi mềm mại trong đáy lòng như đã bị tên ác liêu này chạm đến, nàng nhàn nhạt nói:

"Vũ Chiếu cho ngươi nhiều bảo vật như vậy, ngươi đều không đổi."

Từ Bắc Vọng: "Nương nương đã biết?"

"Ồ..."

Bờ má ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương tỏa ra khí chất lạnh lùng, nàng nói: “Cung Thái Sơ còn có cái gì là bản cung không biết? Ngươi vừa nhặt đôi vớ mà ta treo trên ghế đu vào một giờ trước.”

Từ Bắc Vọng né tránh cái nhìn chằm chằm của lão đại, hắn ta lúng túng cúi đầu, nhưng trong lòng hắn rất vui vẻ.

Khi hành sự ở bên ngoài, Lão đại vẫn mặc váy tím như cũ, nàng chỉ mặc sườn xám tất đen áo dài đen cho một mình tùy tùng nhìn thôi sao?

Cảm nhận được hơi thở của nàng càng ngày càng lạnh lẽo, Từ Bắc Vọng ném ngọc tỉ qua tà váy tung bay của Đệ Ngũ Cẩm Sương bay bay, ngọc tỉ rơi xuống thế giới ngũ hành dưới lòng đất.

Bùm!

Bùm!

Bất thình lình, hai cỗ uy áp mênh mông chấn động, Từ Bắc Vọng có chút hoảng sợ, hắn mơ hồ thấy ảo ảnh của một thanh kiếm và một tòa tháp cao.

Hắn nhận ra ngay.

Đây là kiếm Thái A, tháp Hạo Thiên.

Là hai Thần khí trấn áp thế giới ngũ hành!!!

Xem ra, lão đại cần Thần khí để đạt được mục đích nào đó. Hắn giúp nàng, nàng nhất định sẽ thưởng cho hắn.

Quả nhiên.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dịu dàng hỏi: “Ngươi muốn cái gì?”

Từ Bắc Vọng khiếp đảm, không dám nói suy nghĩ thầm kín của mình thành lời.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bày ra thần sắc an nhàn, nhưng đôi mắt lại sáng ngời sâu sắc, dường như nàng có thể biết rõ tất cả suy nghĩ u ám trong đầu tùy tùng.

“Nói.”

Từ Bắc Vọng cúi đầu, trộm nhìn đôi chân ngọc trắng trẻo hồng hào trong suốt kia.

Không có tất đen, hắn có thể cẩn thận thưởng thức mỗi một tấc da thịt quyến rũ.

Hắn trầm mặc rất lâu, khàn khàn nói: “Nương nương, ti chức từng xem một quyển sách cổ, trên đó có viết, hành động hôn lên mặt có thể truyền tải sự gần gũi thân thiết.”

“Nương nương hào phóng hôn ty chức một cái đi!”

Trong phút chốc, sương giá lan tràn cả điện, bầu không khí lạnh lẽo thấu xương.

Mèo mập dừng phun lửa, sắc mặt đầy khiếp sợ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ đảo mắt, nàng nói một cách lạnh lùng: “Ngươi muốn khinh bạc bổn cung? sách cổ thời đại nào, mau lấy ra đây!”

Giọng Từ Bắc Vọng nhỏ như muỗi: “Ti chức xông vào bí cảnh rồi tình cờ thấy thông, sao ty chức dám lừa gạt nương nương?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương quát: “Lấy ngọc tỷ về!”

Từ Bắc Vọng lanh lảnh nói: “Không cần!”

Bầu không khí cứng ngắc như sắt dần dần trở nên kỳ lạ.

Từ Bắc Vọng thấy ngón chân đáng yêu cuộn tròn kia đang chà chà trên sàn nhà sạch bóng.

Căng thẳng?

Lão đại đang căng thẳng?

Sau khi im lặng rất lâu, mèo mập bắt đầu mở to mắt xem trò vui.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương thu hồi cảm xúc lạnh lùng, sau đó chuyển qua né tránh.

Càng ngày càng gần.

Trong gang tấc, Đệ Ngũ Cẩm Sương có thể ngửi thấy khí tức hô hấp của tên hạ tiện này, nàng vụng về nghiêng người, định đặt một nụ hôn không nhẹ không nặng lên gò má hắn.

Ai ngờ, Từ Bắc Vọng bỗng nhiên quay đầu, đưa miệng tới.

Hai đôi môi chạm nhẹ vào nhau, hắn choáng đầu hoa mắt, tim đập loạn xạ.

Xúc cảm quá mềm mại, hương vị ngọt ngào đến tê dại.

Trong phút chốc, sương giá cuồn cuộn mà tới!

Hùm!

Cánh tay ngó sen sáng trong vung mạnh, nam tử áo trắng bay vào không trung chỉ trong nháy mắt.

“Cút!”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh như băng tan, nàng nhìn chằm chằm mèo mập.

Mèo mập run lẩy bẩy, vù một cái, nó úp mặt vào tường hối lỗi.

Nàng vẫn đứng bất động tại chỗ, ngón tay khẽ vuốt cánh môi, má ngọc bỗng nhiên đỏ ửng giống như hoa anh đào nở rộ.

...

Phương Tuyên Nhân ở kinh thành, tại một hội văn thơ náo nhiệt.

Bùm!

Bầu trời chấn động, xung quanh yên tĩnh.

Bóng người rơi xuống từ trên trời, ngã trên án kỷ, xương cốt phát ra âm thanh rắc rắc, hắn ta trực tiếp rơi vào hôn mê.

Văn nhân mực sĩ khiếp sợ!

Đây… Đây… Đây là Từ công tử không ai bì nổi ư!

Chương 171: Ta đi chết đây

Bên trong văn hội, đám thư sinh mỹ nhân đang ca hát, ngâm thơ, người nào người nấy đều cầm đủ loại quản dây sáo trúc, ngân tranh tì bà.

Tiếng ồn ào huyên náo ấy đột nhiên biến mất, bầu không khí lâm vào tĩnh mịch.

Khi nhìn thấy nam tử áo trắng đang hít thở thoi thóp, mọi người không khỏi chấn động.

Kẻ nào dám đả thương Từ công tử chứ?

Cửu Châu nhất định sẽ biến đổi, một trận gió tanh mưa máu chưa từng có sẽ xảy ra.

Bởi vì, Từ Bắc Vọng là vảy ngược của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Vết thương ở trên người hắn, nhưng nỗi đau trong tim của nàng.

“Thời khắc chết chóc sắp đến rồi.”

Có ai đó khẽ thì thào, huyết dịch sôi trào như bị thiêu đốt. Bọn họ đã từng chứng kiến không ít cường giả phải gục ngã trước móng vuốt của Đệ Ngũ Ma Đầu.

“Từ huynh?”

Một tên thư sinh bày ra biểu cảm kinh hãi, hắn vội vàng đi lên xem xét.

Nghe được thanh âm quen thuộc, tiềm thức của Từ Bắc Vọng bỗng nhiên đánh hơi được nguy hiểm, hắn cố gắng chịu đựng cơn đau kịch liệt do xương sườn đứt gãy, sau đó mở mắt ra rồi đứng dậy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Liễu Đông Phương cực kì hoang mang.

Thần sắc Từ Bắc Vọng vẫn lạnh lùng như cũ, hắn ta ăn mấy viên đan dược chữa thương để khôi phục khí huyết đang hỗn loạn.

Liễu Đông Phương không dám hỏi nhiều, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía đám người, khẩu khí lộ ra mấy phần kiêu ngạo: “Chư vị, ta từng làm tuỳ tùng của Từ công tử.”

Xoạt!

Bầu không khí nơi văn hội bỗng nhiên trở nên xôn xao.

Thấy nam tử áo trắng không phủ nhận, rất nhiều thư sinh lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Bọn họ sẽ vô cùng vinh dự khi có thể làm tay sai của Từ công tử.

Liễu Đông Phương vẫy tay với nữ tử mặc váy hồng đang ngồi bàn bên cạnh, sau đó cung kính nói: “Từ huynh, đây là Hoàn nhi, nàng là người yêu của tiểu đệ ta.”

Nữ tử kia có dáng người yểu điệu, khuôn mặt mỹ lệ, đôi mắt đào hoa đầy mê hoặc.

Từ Bắc Vọng híp mắt lại, khẽ liếc nhìn tới tháp vận khí trên đầu nàng, chỉ vẻn vẹn hai mươi tầng, nhưng hào quang lấp loé tới tầng thứ chín mươi bốn.

“Với dung mạo tài hoa của ngươi, Từ huynh khó có thể cảm nhận được tâm trạng thấp thỏm hao tổn khí lực khi theo đuổi một cô nương.”

Liễu Đông Phương cảm khái một câu, thâm tình nhìn về phía nữ tử: “Hoàn nhi, ngươi đồng ý đi cùng ta đi.”

Nghe vậy, những thư sinh xung quanh rất nhanh đã hiểu được suy nghĩ hiểm ác của Liễu Đông Phương. Hắn ta cố tình gài hàng nữ tử mềm mại đâm lao đành phải theo lao, nếu nàng từ chối hắn thì chẳng khác nào không nể mặt Từ công tử.

Đánh chó phải ngó mặt chủ.

Nữ tử tên Hoàn nhi đành phải nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Liễu Đông Phương vui mừng khôn xiết, hắn ta tranh thủ thời gian, lấy đôi bông tai màu lam nhạt ra, nói với giọng điệu dịu dàng: “Đây là tín vật định ước mà ta đưa cho ngươi, nó rất hợp với nhũ danh của ngươi.”

Hào quang tăng mạnh!

Từ Bắc Vọng xác định, đôi bông tai này chính là cơ duyên.

Hắn bội phục Liễu thư sinh, không ngờ vận khí của tên này lại tốt đến như vậy.

Trong mắt Hoàn nhi loé lên một tia ghét bỏ, chỉ là một bảo vật Hoàng giai hạ phẩm mà thôi, vậy mà Liễu Đông Phương cũng không cảm thấy ngại ngùng khi lấy ra trước mặt mọi người.

Vì tình thế ép buộc, nàng đành phải đáp ứng trước, đợi một thời gian nữa thì sẽ rời khỏi hắn.

Hoàn nhi nở một nụ cười ngọt ngào, ngượng ngùng tiếp nhận.

“Đợi chút nữa.”

Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, thuận miệng bịa ra một câu chuyện: “Nha hoàn ở phủ ta rất thích thu thập bông tai…”

Hắn mới nói một nửa, Hoàn nhi đã nhanh chóng dâng lên.

Liễu Đông Phương đỏ mặt, hắn cảm thấy ghen ghét không thôi, nội tâm cũng có chút chua xót.

Từ Bắc Vọng gật đầu rồi cầm lấy đôi bông tai, sau đó hắn ném một cái bình đan dược Huyền giai về phía Hoàn nhi, sau đó lập tức bỏ đi.

Hoàn nhi nhìn chằm chằm vào bóng lưng thon dài, Từ công tử chính là nam nhân trong mộng của nàng.

Ánh mắt của nàng ta dần dần trở nên mê ly, hai bắp đùi kẹp chặt vào nhau trong vô thức.

….

….

Từ Bắc Vọng suy đoán đôi bông tai này có chứa trận pháp ở bên trong, mặc dù đây có thể chỉ là vật phẩm Thiên giai, nhưng không thể không nói.

Cảm giác khi cướp đoạt cơ duyên của người khác thật là mỹ diệu.

Một canh giờ sau, hắn trở lại cung Thái Sơ.

“Đường dài còn lắm gian truân, ta nên tìm kiếm từ trên xuống dưới.”

Lần này hắn đã đụng đến ranh giới của Lão Đại, nếu không thì cũng không bị đả thương nặng đến như vậy.

Nhưng giải quyết chuyện này như thế nào đây?

Chỉ cần hắn bạo gan, Lão Đại sẽ cho qua dễ dàng!

“Bùm!”

Hắn vừa mới bước vào vườn ngự uyển, nhưng dường như đâm phải một chiếc tường đồng vách sắt.

Từ Bắc Vọng đổi một phương hướng khác, tình huống cũng tương tự.

Sau khi bị đánh đuổi, cấm không được tiến vào!

“Meo…”

Con mèo mập mạp chui ra, lè lưỡi nhăn mặt với Từ Bắc Vọng, bộ dạng như muốn cười trên nỗi đau của người khác.

Từ Bắc Vọng chán nản cúi đầu, tâm sự nặng nề.

“Meo meo.”

Con mèo mập mạp nhảy vào trong ngực hắn, vươn đầu lưỡi rồi liếm liếm hắn.

Từ Bắc Vọng quay mặt chỗ khác, cau mày nói: “Ngươi cũng muốn hôn ta?”

Con mèo mập mạp có chút xấu hổ, hai bên má đỏ bừng, nó chỉ biết kêu meo meo lấy lòng hắn.

“Đi ra.”

Từ Bắc Vọng ném nó đi, bieuẻ cảm ghét bỏ: “Chờ ngươi biến thân thành mỹ nữ, ta sẽ cân nhắc một chút.”

Thể trạng càng ngày càng phình to, thật đáng lo ngại.

Hắn thở một hơi thật dài, lập tức hoá thân thành nữ chính trong truyện Quỳnh Dao, bày ra bộ dạng đầy thê thảm đáng thương.

“Thần sẽ có chừng mực, không làm vướng mắt nương nương nữa.”

Hắn nói xong, lấy ra một thanh chuỷ thủ sắc bén từ nhẫn trữ vật, không chút do dự mà cắt cổ chính mình

Phụt…

Cái cổ giống như đê đập sụp đổ, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Gió nhẹ lay động tà áo trắng tuyết, trông hắn bi thương thê diễm một cách dị thường.

“Meo!”

Con mèo mập mạp hoảng hồn, nằm rạp trên mặt đất rồi gào khóc.

Bầu không khí xuất hiện gợn sóng, nữ tử váy tím đột nhiên xuất hiện.

Mặt mày Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh buốt, tay áo vung vẩy, máu tươi đang chảy xuôi đột nhiên biến mất, ngay cả vết tích trên cổ cũng không lưu lại.

Từ Bắc Vọng hoàn toàn tỉnh ngộ, khàn khàn nói: “Nghiệp chướng của thần nặng nề, nên chết đi thì hơn.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng liếc xéo tiểu nhân đang làm bộ làm tịch.

“Nếu như nương nương còn tức giận thì thần sẽ trở về.”

Từ Bắc Vọng nói với giọng điệu khúm núm.

“Cút!”

“Lần sau bản cung nhất định sẽ thiến ngươi!”

Ngữ điệu hờ hững như lưỡi dao, bóng dáng của nữ tử váy tím đột nhiên biến mất không còn một dấu vết.

Đuôi mắt Từ Bắc Vọng khẽ nhếch lên, hắn thử xê dịch bước chân, chậm rãi đi vào bên trong vườn ngự uyển.

Chiêu trò khổ nhục kế quả thật rất vụng về, nhưng ai bảo lão đại lại quan tâm đến tùy tùng đâu, hắn mới bày trò một chút thì đã có hiệu quả rồi.

Con mèo mập mạp lắc lắc cái đầu đáng yêu lên, ra hiệu cho hắn hãy khích lệ kĩ năng diễn xuất của nó.

“Không tệ, ta sẽ ban thưởng cho ngươi một nồi lẩu.”

Từ Bắc Vọng ôm lấy nó, nhỏ giọng nói: “Không cho nương nương ăn.”

Tốt quá! Con mèo mập mạp nhảy cẫng lên hoan hô.

Chương 172: Bảng Thanh Vân Thiên ra lò, ba mươi sáu vị thiên

kiêu, Cửu Châu sôi trào! (1)

Trong căn phòng ấm áp thoải mái, một nồi nước uyên ương đặt trên bàn gỗ tử đàn, phía dưới còn có chỗ để đặt một lò lửa than hồng.

Bên cạnh nồi uyên ương còn có một đĩa thức ăn, rau quả thịt cá rực rỡ muôn màu.

Con mèo mập mạp co chân lên trời, bụng kêu ục ục, hai tròng mắt của nó gắn chặt vào nồi lẩu uyên ương.

“Tút tút!”

Nồi nước sôi trào.

Từ Bắc Vọng dùng đũa gắp một mảnh thịt dê mỏng như cánh ve rồi trụng qua nước súp đang sôi vài lần, sau đó vớt ra ngoài.

Con mèo mập mạp học theo, nó ăn một miếng thịt thì lập tức bày ra biểu cảm sảng khoái.

Mèo mập như hoá thành quỷ đói đầu thai, nó ăn đến nỗi mồ hôi đầm đìa.

“Chậm một chút.”

Từ Bắc Vọng có ý tốt, mở miệng nhắc nhở nó

Con mèo mập mạp không để ý, móng vuốt liên tục vươn ra, động tác nhai nuốt cũng nhanh hơn rất nhiều

Lẩu uyên ương ngon hơn đồ nướng và thịt kho tàu, nếu meo meo không ăn bây giờ thì sẽ không có cơ hội nữa!

Bất thình lình, nữ tử váy tím xuất hiện trong phòng.

“Cút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng nói.

Con mèo mập mạp lưu luyến không rời, cố ăn nốt mấy miếng thịt vào miệng rồi chạy tới sát vách tường để hối lỗi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngồi xuống, chăm chú nhìn Từ Bắc Vọng.

Tên tùy tùng lập tức kẹp một mảnh thịt dê lên, cho vào nước súp một

lúc rồi bỏ ra bát của nàng.

Từ Bắc Vọng cúi đầu, khoé mắt trộm dò xét đôi môi đỏ đang hé mở của Lão Đại.

Nếu lúc ấy, hắn cứ một mực ngậm lấy không buông ra, thì nàng sẽ có cảm giác gì?

Đệ Ngũ Cẩm Sương đảo mắt một vòng, nàng đương nhiên rất yêu thích hương vị thịt dê nhúng lẩu.

Cảm giác giòn non, mười phần sướng miệng.

“Tay nghề tiến bộ không tồi.”

Nàng nâng cái cằm lên.

Từ Bắc Vọng nhìn đôi môi đỏ đang di chuyển, sau đó lại quan sát cặp đùi thẳng tắp được bọc trong vớ đen đang gác chéo vào nhau. Nàng chỉ ngồi ở chỗ đó, nhưng lại giống như tác phẩm nghệ thuật tràn ngập dụ hoặc.

Mị lực của nương nương cao quý đến nỗi, mỗi thời khắc trôi qua đều tản ra phong tình.

Từ Bắc Vọng có chút mơ màng cùng chờ đợi, hắn cẩn thận từng li từng tí mở miệng: “Nương nương, thần sẽ bóp chân cho người để bồi tội. Khi ăn lẩu, ta tốt nhất là nên buông lỏng tâm tình.”

Màu mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương âm trầm đi mấy phần: “Ngươi lại muốn khinh nhờn bản cung sao?”

“Thần nào có lá gan này.”

Từ Bắc Vọng cười khổ rồi bày ra sắc mặt chân thành.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn mấy giây, ánh mắt ý vị thâm trường, đôi chân ngọc đặt trên đầu gối của tay sai.

Từ Bắc Vọng lập tức hành động, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn những ngón chân đang có quắp, nhất mu bàn chân trắng nõn tinh tế dưới lớp vớ đen kia.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quan sát nét mặt của hắn một hồi, sau đó thu hồi ánh mắt, bày ra cử chỉ ưu nhã để nhấm nháp nồi lẩu.

Động tác của Từ Bắc Vọng càng thêm nhẹ nhàng, mười ngón chuyển

động cẩn thận tỉ mỉ.

Đột nhiên, hắn “cứng” một chút.

“Cút!”

Nam tử áo trắng bay ra bên ngoài giống như diều bị đứt dây

Ầm!

Từ Bắc Vọng rơi xuống chỗ tu luyện lúc trước trong cung điện, hắn ta không khỏi xấu hổ.

Lão Đại, đây là điều mà ta cũng không thể khống chế được?

Trừ phi ta là thái giám.

Người cũng quá nhạy cảm rồi.

“Ngươi phải bế quan ba tháng, không được phép bước ra!”

Ngữ điệu lạnh lùng truyền đến, phù văn xen lẫn tạo ra một trận pháp bao phủ cung điện.

Thần sắc Từ Bắc Vọng có chút ngạc nhiên, nhưng hắn cũng không dám phàn nàn

.

Hắn cũng muốn tĩnh tâm tu luyện để tiêu hoá toàn bộ sợi Long khí kia, sau đó thừa cơ lĩnh ngộ bản nguyên của Thánh Cảnh.

Nhưng nếu không được gặp Lão Đại, hắn thực sự cảm thấy mình bị hành hạ vô cùng.

Từ Bắc Vọng ngồi xếp bằng, sương máu tràn ngập bên trong điện.

. . .

. . .

Tu luyện không màng thời gian.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tung khung rèm cửa sổ, hoàng hôn toả ra ánh sáng mông lung, Từ Bắc Vọng ngủ gật một lát.

Nếu hắn có thể sống tại cung Thái Sơ cả đời thì thật là tốt biết bao.

Từ Bắc Vọng bày ra biểu cảm lười biếng, khí chất siêu nhiên như một vik đế vương, con ngươi tùy ý đóng mở rồi bắn uy áp ra xung quanh

Răng rắc…

Trận pháp vỡ vụn.

“Cút ra đây.”

Vẫn là ngữ điệu lạnh lùng ấy, nhưng Từ Bắc Vọng như nghe thấy tiếng trời, hắn rất vui vẻ ra điện.

Lúc này.

Ầm ầm…

Toàn bộ kinh thành chấn động kịch liệt, Thiên Cơ Các phát ra hào quang rực rỡ trải dài mấy vạn dặm, trời đất như được nối liền với nhau, những dị tượng ám chỉ điềm lành lần lượt xuất hiện.

Lúc này, âm thanh huyên náo vang vọng bên ngoài kinh thành, mấy vạn người đang di chuyển về đây, chiến xa ầm ầm lao tới, hung thú cố thủ trên không, kiếm quang va chạm vào nhau.

Vô số khí tức tuôn ra, đó đều là những cường giả mạnh nhất Cửu Châu!

Thời điểm Thiên Xu mở cửa chỉ còn lại ba mươi sáu ngày!

Theo tập tục xa xưa, vào lúc này, Thiên Cơ Các sẽ công bố Thiên Bảng, ban phát ba mươi sáu tấm lệnh bài, mỗi một lệnh bài ẩn chứa một đạo thuật kỳ bí.

Có thể nói, ba mươi sáu người nằm trong bảng xếp hạng chính là những thiên kiêu nổi trội nhất của thế hệ trẻ tuổi. Dưới con mắt của Thiên Cơ Các thần bí, các thiên kiêu ẩn danh cũng không thể tiếp tục che giấu thực lực.

Thiên Xu lần này, liệu sẽ có bao nhiêu người rơi đài đây?

Mười năm trước, Đệ Ngũ Ma Đầu xuất thế ngang dọc, cường mạnh đến mức khiến chúng sinh Cửu Châu run rẩy sợ hãi.

Thiên Bảng có ba mươi sáu người, nhưng ngay tại Thiên Xu, nàng ta đã chém chết hai mươi bảy người, phế hết tám người rồi!

Vậy lần này, ai sẽ là người chói sáng nhất?

Ai là vương trong vương?

Chương 173: Bảng Thanh Vân Thiên ra lò, ba mươi sáu vị thiên kiêu, Cửu Châu sôi trào! (2)

“Có bổn vương ở đây, kẻ nào dám tự xưng vô địch trong thế hệ trẻ, kẻ nào dám tự xưng bất bại chứ?”

Một cỗ xe ngựa điêu long hỏa phượng chạy tới, tiếng động vang vọng khắp nơi, mang theo uy nghiêm lớn lao!

Thái Tử nước Sở, Khương Vô Kỵ đang mặc một bộ áo bào lộng lẫy, bên trên có thêu hoa văn non sông, nhật nguyệt tinh thần, sắc mặt lúc này của hắn cực kỳ tự phụ.

Hắn ta đứng vị trí đầu bảng Thanh Vân lâu như vậy, không khỏi cảm thấy quá sức cô đơn tịch mịch, hiện giờ đã đến lúc hắn đi bóp chết mấy tên thiên kiêu ẩn thế rồi.

“Đom đóm vọng tưởng sánh vai cùng với trăng sáng?”

Nghe vậy, một nam tử áo đen cười khinh miệt, hắn đứng bên trên một con mãnh hổ hai đầu năm móng, chân màn giày thêu tơ vàng kiếm, bộ dạng cực kỳ bá đạo tùy tiện!

Các thế lực nhìn về phía phát ra tiếng nói, hắn ta là Lý Hổ, truyền nhân của thánh địa Tứ Tượng.

Nghe đồn, ngay khi còn nhỏ, Lý Hổ uống sữa thú mà lớn lên, một quyền của hắn có thể đánh ngã được năm con voi. Dựa vào sức mạnh to lớn, hắn ta vô cùng khinh thường địch thủ cùng thế hệ

Khương Vô Kỵ híp mắt lại, hắn đang muốn mỉa mai đáp trả.

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Ánh sáng rực rỡ chấn động, tấm bia đá cổ từ từ xuất hiện.

Giờ khắc này, bầu không khí nơi đây đều rơi vào sự yên tĩnh quỷ dị, chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được tiếng động rõ ràng.

Ánh mắt các thiên kiêu vô cùng nóng bỏng và kích động!

Tấm bia đá trào dâng khí tức tang thương, một bàn tay đầy nếp gấp bắt đầu múa bút….

Từng nét từng nét, một cái tên xuất hiện.

Hứa Trường Cung.

Tất cả mọi người đột nhiên đứng hình, tiếng hô hấp cũng trở nên nặng nề, ai nấy đều rung động vạn phần!

Điều này sao có thể?

Đường đường là người đứng thứ hai Thanh Vân Bảng, hắn vốn là nhân tài hiếm có thế gian, thế mà lại đứng ở vị trí thấp nhất?

Điều đó có nghĩa là gì?

Thương Dục vẫn đưa lưng về phía mọi người, thân hình khẽ run rẩy, hai tay chắp ở sau lưng siết chặt trong vô thức

Hắn im lặng một lúc, nuốt nỗi đắng chát xuống cổ họng, thở dài nói: "Sơn thủy tương phùng, ta vẫn có thể kỳ vọng vào ngày sau."

Nói xong từ cuối cùng, hắn ta loạng choạng rời đi.

Toàn bộ Lục Phiến Môn đều cảm nhận được bầu không khí bi thương.

Đại sư huynh không được như ý nguyện, ngay cả tư cách tiến vào bảng Thiên cũng không có.

Không phải chỉ ba mươi sáu thiên kiêu mới có thể tiến vào Thiên Xu, chỉ cần tuổi tác phù hợp thì đều được.

Nhưng mà!

Mấy ngàn năm qua, phàm là cường giả Thánh cảnh thì đều từng xuất hiện trong bảng Thiên.

Có lẽ, trong số năm mươi người, thì cũng chỉ có một người là ngoại lệ.

Cho nên, mỗi lần Thiên Xu mở cửa, Cửu Châu liền lưu truyền một câu.

"Không vào được bảng Thiên thì nên dừng bước ở nhị phẩm Niết Bàn!"

Tất nhiên, đôi khi cũng có những kẻ nghịch thiên xuất hiện, nhưng xác suất cực kì hiếm hoi.

Vậy nên, đại sư huynh sao có thể không sụp đổ?

Không chỉ Thương Dục, rất nhiều nhân tài có mặt tại đây đều hồn xiêu phách lạc, giống như bị sét đánh!

Ai nấy đều vô cùng tuyệt vọng, giống như bị đẩy xuống vực sâu vạn trượng.

Trong đám người, Diệp Thiên bày ra sắc mặt dữ tợn, ánh mắt hiện rõ cảm xúc không cam lòng!

Nếu không bị Từ cẩu tặc cướp đi bảo vật, Diệp Thiên tin bản thân chắc chắn có thể tiến vào bảng Thiên!

Từ sau khi gặp Từ ác liêu, hắn liên tục mất đi chí bảo, cho dù có là người ngu dốt thì cũng sẽ ngộ ra một số điều

Từ ác liêu nhất định còn đang nắm giữ thủ đoạn nào đó!

Diệp Thiên hận muốn phát điên, cảm xúc ngang ngược cuồn cuộn ở trong lồng ngực.

Rất nhanh sau, hắn dần dần bình phục lại, ánh mắt cực kỳ kiên nghị.

“Mệnh là ở ta, không phải ở trời!”

“Một ngày kia, ta nhất định phải đạp nát bảng Thiên, tự mình chất vấn lão già Thiên Cơ!

Diệp Thiên âm thầm đưa ra lời thề.

Một đạo sĩ trẻ bước ra từ trong đám đông, sắc mặt của hắn không phân biệt được là đang vui hay buồn.

Ù!

Tấm bia đá ném ra một tấm lệnh bài.

Hứa Trường Cung tiếp nhận nghi lễ, sau đó rời đi.

Vô số người nín thở ngưng thần, tiếp tục nhìn về phía tấm bia đá.

Trong nháy mắt, một cái tên khác lại xuất hiện.

Tô Nghi.

Hả!

Ánh mắt quan viên Đại Càn lộ ra hoảng sợ, không tin được người này lại đứng ở thứ hạng như thế.

Thương sinh đồ đồ, thiên hạ chói lọi, chư tử Bách gia, duy ta tung hoành.

Đây chính là truyền nhân đương đại Tung Hoành gia đó!

Một thư sinh gầy gò cầm kiếm tiến đến, che dấu sự thất vọng nơi đáy mắt, tiếp nhận lệnh bài rồi rời đi.

Bảng xếp hạng lại tiếp tục.

Tiêu Phàm.

Nhìn thấy cái tên này, đa số bộ phận võ giả đều không hề hiểu biết chút gì.

“Thánh Tử thánh địa Đại Diễn từng tham gia vây đánh Từ công tử ở Mê Ly Chi Vực lúc trước.”

“Là hắn sao, vậy mà lại chỉ xếp thứ ba mươi bốn? Chẳng lẽ bảng Thiên xảy ra sai sót?”

“Không thể nào, chắc hẳn là do Từ công tử quá cường thế.”

Nhóm võ giả mồm năm miệng mười bàn luận với nhau

Nghe được những lời trào phúng xung quanh, Tiêu Phàm tất nhiên không để bụng.

Nhẫn nhịn!

Hương hoa mai đến từ nơi lạnh giá!

Phải trải qua thất bại nhục nhã mới có thể trở thành người mạnh nhất!

Vị trí thứ ba mươi ba.

Canh Tân.

Một thanh niên da ngăm đen thô ráp đang vác cuốc, vẻ mặt rất không cam lòng!

Vị trí thứ ba mươi hai.

Khổng Hiển.

Ồ!

Đám đông một lần nữa xôn xao.

Truyền nhân Nông gia, truyền nhân Tung Hoành gia đứng ở thứ hạng này thì cũng thôi đi, nhưng đường đường là truyền nhân Nho môn Khổng gia thế mà lại chỉ xếp ở thứ ba mươi hai?

Trong sân, sắc mặt người Khổng gia có chút không nhịn được, cũng may tu luyện nho pháp thanh tâm tĩnh khí, nếu không lại thất thố ngay tại chỗ.

Truyền nhân mà Khổng gia kỳ vọng nhiều như vậy, khi còn chưa bước chân vào Thiên Xu mà đã khiến bọn họ mất hết thể diện rồi.

Khổng Hiển thản nhiên bước đến, dù không tránh khỏi thất vọng

trong lòng, nhưng hắn còn mong chờ nhiều hơn nữa…

Hắn chính là người dẫn đầu liên minh giếc Từ!

Chỉ cần diệt trừ tà ác trên thế gian, hắn sẽ sở hữu một đạo văn khí đặc thù, thực lực lại cao thêm mấy bậc.

Năm ngón tay già nua tiếp tục nắn nót.

Đám đông yên tĩnh không một tiếng động.

Người thứ ba mươi mốt, Cơ Minh Nguyệt.

“Thứ hạng của Công chúa điện hạ quá thấp, ngay cả nhóm hai mươi cũng không vào được.”

“Không cách biệt lắm là được rồi, nàng ta bị Từ công tử làm nhục ngay trước mặt mọi người, sau đó còn hại Thánh Tử Cửu Tiêu Ngự rơi đài, thứ tự này rất phù hợp với thực lực của nàng.”

“Đừng nói nữa, ta đau lòng thay cho điện hạ.”

Trong tiếng nghị luận, Cơ Minh Nguyệt mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, nhận lấy lệnh bài đang bay tới.

Người thứ ba mươi, Lý Hổ.

Trong sân vô cùng ồn ào, chứng kiến một dàn thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm, ánh mắt đám người như đang phát sáng.

Người thứ mười sáu, Khương Vô Kỵ.

Trong phút chốc, sắc mặt thái tử Sở quốc trở nên cứng ngắc, danh tự bên trên tấm bia đá chói mắt bất thường!

Bổn vương chỉ đứng thứ mười sáu thôi sao?

Quả thật quá nực cười!

Hắn nắm chặt lệnh bài, ngửa mặt lên trời rồi hét lớn để phát tiết tâm tình oan uổng.

Ngược lại, các võ giả Sở quốc vô cùng hài lòng, khi nhìn thấy Hứa Trường Cung xếp hạng cuối cùng, bọn họ đã thật sự hoảng sợ, nếu điện hạ xuất hiện ngay sau đó thì sẽ ê chề đến mức nào đây?

Hiện tại, tuy thái tử chỉ đứng ở tầm trung, nhưng như vậy cũng coi

như không tệ. Dù sao đi nữa, bảng xếp hạng này bao trùm tất cả thiên kiêu ở đại lục Cửu Châu. Trong số những người ở tên trong bảng, có ai không phải là thiên kiên tài năng dị bẩm chứ?

Chương 174: Bảng Thanh Vân Thiên ra lò, ba mươi sáu vị thiên kiêu, Cửu Châu sôi trào! (3)

Thời gian chậm rãi trôi qua, bầu không khí bắt đầu sục sôi, dần dần tiến đến cao trào.

Mười thứ hạng xếp đầu bảng Thiên sắp được lộ diện.

Mười người này chính là nhóm người thế hệ trẻ tuổi có thực lực mạnh nhất Cử Chaua, một trong bọn họ sẽ có người bước lên đỉnh cao, sóng vai cùng với các cường giả khủng bố của những thời đại trước.

Đám người im re như ve sầu mùa đông, gắt gao nhìn chằm chằm tấm bia đá.

Trong phút chốc, một cái tên xuất hiện trên tấm bia.

Hạng mười, Cơ Huyền Nhã.

Mọi người cho rằng, người này có lẽ là truyền nhân của thế lực đỉnh cao nào đó

Ở phía xa, một thiếu nữ lạnh lùng xinh đẹp bên cạnh phượng hoàng lộng lẫy, tướng mạo của nàng ta cực kì giống Thiên Hậu đế quốc.

Gió nhẹ khẽ lay động chiếc váy màu xanh da trời, nàng ta bày ra sắc mặt lạnh nhạt rồi bước ra.

Ầm!

Nội tâm quan viên Đại Càn giống như vừa xảy ra trận động đất cấp độ mười tám, chấn động không ngừng!

Ngay cả Thủ Phụ Trương Thái Nhạc của đế quốc cũng hiếm khi mất đi năng lực quản lý cơ mặt, khuôn mặt nho nhã lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

Không chỉ riêng người của Cơ gia, mà tất cả võ giả Đại Càn cũng như thế.

Bọn họ đều biết, dưới gối Thiên Hậu không có hài tử mà chỉ sinh ra một nữ nhi, nhưng hiểu biết của bọn họ đối với vị công chúa này rất ít.

Có người nói nàng ta vẫn ngụ tại Võ gia, lại có người nói nàng đang tác yêu tác quái bên ngoài kinh thành. Lời đồn lưu truyền rộng rãi nhất chính là, công chúa này chết yểu trong tã lót ngay vừa khi sinh ra không lâu.

Bọn họ không ngờ, Thiên Hậu lại ẩn giấu một viên đá khơi dậy tầng tầng sóng ngầm!

Xếp thứ mười trong bảng Thiên!

Trực tiếp nghiền ép tỷ muội Cơ Minh Nguyệt!

Không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên tiếng thì làm điên đảo trời đất!

Chủng hổ Võ gia cũng chỉ là vỏ bọc ngụy trang, sự kỳ vọng của Thiên Hậu đế quốc phó thác ở hắn đều là giả dối.

Chủng hổ cái gì chứ, hắn ta còn không có tư cách xách giày cho vị công chúa này!

Quan viên Đại Càn không khỏi sởn tóc gáy!

Quả là người có thể nắm quyền nhiếp chính Đại Càn, điên đảo Càn Khôn, tâm cơ lòng dạ của bà ta vô cùng kinh khủng.

Nếu không phải Thiên Xu mở cửa, có lẽ Vũ Chiếu vẫn sẽ lặng lẽ giấu con.

Mắt phượng vũ cong cong, khóe môi chứa nở nụ cười dịu dàng, nếu cẩn thận quan sát, đáy mắt của bà còn ẩn giấu một chút bất đắc dĩ.

Rốt cuộc, bà cũng không thể gạt được lão Thiên Cơ.

Bà thật sự không muốn Huyền Nhã nhập thế, thậm chí còn muốn nữ nhi bỏ qua chuyến đi Thiên Xu duy nhất trong đời này.

Chỉ có một lý do.

Từ ác liêu!

Hai tháng nay, bà ta ăn không ngon, ngủ không yên.

Nữ nhi chính là bảo vật đầu tim, bà không cho phép bất kỳ sơ suất nào xảy đến với Huyền Nhã.

Tuy nhiên, ân oán giữa Vũ gia và Từ gia rất thâm sâu, ngộ nhỡ kẻ này định trả thù, thề chết đuổi giết Huyền Nhã trong Thiên Xu thì phải làm sao?

Nghĩ tới đây, nội tâm lại càng trở nên hoảng sợ, thậm chí có chút không thở nổi.

Cơ Huyền Nhã tiếp nhận lệnh bài, sau đó lại trở về phượng diễn.

Đối diện với từng ánh mắt, sắc mặt của nàng tựa như giếng cổ không gợn sóng, thậm chí còn lộ ra một tia châm chọc.

Bàn tay già nua lại tiếp tục viết lên tấm bia đá.

Hạng chín, Viễn Sơn.

Ầm!

m thanh như núi lở vang vọng khắp nơi, một người khổng lồ cao tới mười trượng sải bước đi tới đâu, mặt đất nơi đó trực tiếp sụp đổ.

Các cường giả híp mắt nhìn, họ cũng từng nghe qua một chút về người này.

Hắn là kết tinh của nhân thú tạp giao, từ nhỏ đã sống ở Thập Vạn Đại Sơn, từng được truyền thừa tộc Viễn Cổ Cự Nhân.

Khi đối mặt với thiên kiêu cao to như núi rừng, đám người có thể cảm nhận luồng áp bức mãnh liệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành bột mịn.

Biến thái như vậy mà mới đứng thứ chín?

Tấm bia đá tiếp tục xảy ra biến hoá.

Hạng tám, Đệ Ngũ Linh Lung.

Hít!

Vô số người hít một hơi khí lạnh.

Thiên kiêu đệ nhất thiên hạ!

Nữ tử mảnh khảnh đi ra từ trong thuyền hoa, khí tức ngưng tụ thành đôi cánh tay trắng nõn nhẵn nhụi ở đằng sau, tựa như Thiên Thủ Quan m rực rỡ trang trọng.

Nàng nhận lấy lệnh bài, mím môi cười khẽ: "Từ ca ca, ta sẽ giết chết ngươi."

Ầm!

Tựa như tảng đá rơi xuống đáy hồ, dấy lên sóng to gió lớn.

Giọng điệu ôn nhu nhưng câu nói phát ra lại tràn đầy sát khí!

Nàng muốn giết chết Từ công tử cường mạnh kia!

Đầu óc đám người rơi vào trạng thái mơ hồ, sương mù quanh quẩn.

Ngươi là thiên kiêu của Đệ Ngũ thị, Từ ác liêu là tâm phúc của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Theo lý thuyết, hai người các ngươi là cùng một bọn đó…

Các môn phái tộc nhân trong sân ngược lại hiểu rất rõ nội tình, nguyên nhân vẫn là do Đệ Ngũ Ma Đầu quá mức máu lạnh ngoan độc.

Nàng từng tiện tay giết chết một vài cường giả Niết Bàn trong tộc, hoàn toàn không nể mặt ai.

Thế nhưng, bây giờ nàng lại dốc lòng chiếu cố Từ ác liêu, Đệ Ngũ thị đương nhiên phẫn nộ!

Lửa giận không dám nhắm vào Đệ Ngũ Ma Đầu, nhất định phải phát tiết về phía Từ ác liêu!

Bọn họ muốn cách này để chứng minh Đệ Ngũ Ma Đầu có mắt không tròng!

Đám người nhanh chóng bình phục tâm tư, ánh mắt chuyển về tấm bia đá.

Hạng bảy, Huyền Cơ.

Trong phút chốc, Phạn âm cuồn cuộn vang lên, một hòa thượng trẻ tuổi bước đến rồi lấy lệnh bài đi.

Đám người hoàn toàn không hiểu gì, mà ngay cả các đạo giáo lớn

cũng không nắm rõ chi tiết về vị hòa thượng này.

Chỉ có một vài người nhận ra người này là đệ tử Thiên Thần Điện.

Hạng sáu, Lâm Viễn.

Nhìn thấy tên của mình, thanh niên áo thô giày vải đi ra, sát khí trên người hắn ngập trời!

“Đệ tử duy nhất của thành chủ thành Tội Ác.”

“Làm người gác đêm ở Trường Thành, chống chọi sự xâm lấn của tà ma, đáng để cho chúng sinh Cửu Châu kính trọng!”

Có một số cường giả nhìn nhau, cực kỳ thưởng thức hậu bối này.

Ngay sau đó, bầu không khí gần như ngưng đọng, ánh mắt đám người tràn đầy hưng phấn.

Năm người đứng đầu!

Thiên kiêu đứng ở tầng cao nhất của thế hệ trẻ!

Bất kỳ một ai trong số họ đều được trăm vạn người Cửu Châu sùng bái, trở thành tấm gương cho vô số thiếu niên!

Lúc này, tấm bia đá hiện lên hai chữ.

Quân Lâm.

Ầm!

Một nam tử đầu đội tử quan, lưng đeo trường kiếm, ngồi trên một chiếc cỗ xe do cự thú năm đầu khổng lồ kéo đến.

Biểu tình trên mặt hắn cực kỳ khó coi, khuôn mặt vặn vẹo kịch liệt, hiển nhiên, mức thứ hạng này làm cho hắn cảm thấy khuất nhục!

“Bốn người các ngươi, ta sẽ giết hết!”

Tiếp nhận lệnh bài, Quân Lâm đứng dưới tấm bia đá, lạnh lùng nhìn xuống đám người ô hợp.

“Lại là đệ tử Thiên Thần Điện.”

“Mới hạng năm sao?”

Vẻ mặt các cường giả Thánh Cảnh cực kỳ nghiêm túc, bọn họ vô

cùng chú ý đến năm người đứng đầu.

Năm người này. chỉ cần không rơi vào cửa tử, tuyệt đối có thể đạt tới cảnh giới Thánh Cảnh.

Có lẽ, hai ba người trong số họ sẽ trở thành cường giả Bán Bộ Chí Tôn!

Trời đất yên tĩnh, tấm bia đá lại xuất hiện một cái tên.

Từ Bắc Vọng.

Chương 175: Bảng Thanh Vân Thiên ra lò, ba mươi sáu vị thiên kiêu, Cửu Châu sôi trào! (4)

Rầm!

Ầm ầm!

Kinh lôi Cửu Thiên nổ vang, vô số người trợn mắt há hốc mồm, chấn động đến nỗi ngừng cả hô hấp.

Tuyệt đối không có khả năng này!

Từ công tử từng giết chết cường giả Tông Sư, thế nhưng chỉ xếp thứ tư?

Quá hoang đường rồi!

Trong mắt chúng sinh Cửu Châu, thực lực của nam nhân này tuyệt đối có một không hai so với người cùng thế hệ, chói mắt như mặt trời ban trưa, khiến cho thế hệ trẻ tuổi không ai dám nhìn thẳng.

Người như vậy mà chỉ xếp thứ tư? Hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, vậy đám người phía trước kia còn mạnh đến mức nào chứ?

Bầu không khí tĩnh mịch đến đáng sợ, một nam tử áo trắng như tuyết chậm rãi đi đến, màu sắc thâm sâu như sao trời, ấn ký kim sắc trên trán tản ra uy áp mãnh liệt!

Chốc lát, toàn bộ đám người đều lạnh xương sống.

Bọn họ giống như đang chiêm ngưỡng một pho tượng Đế vương thượng cổ, đang chứng kiến một vị thần trẻ tuổi!

Khí chất siêu nhiên thoát tục như vậy, thế nhân liệu ai có thể sánh được?

Vô số hào quang gia thân, được xưng là thần thoại vô địch, hắn phải làm sao khi biết mình chỉ ở vị trí thứ tư?

Đáng tiếc, khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân không chút gợn sóng, bình tĩnh như nước, tựa hồ không để ở trong lòng.

Tuy nhiên, rất nhiều thế lực kinh hỉ khó nhịn, Võ gia và Cơ gia vui mừng nhất, sự hưng phấn trên mặt không thể che dấu.

Xếp hạng thứ tư, nói cách khác, hắn căn bản không phải là vô địch!

Tên này làm việc kiêu ngạo ương ngạnh, nếu không có sự che chở của Đệ Ngũ Ma Đầu che chở trong Thiên Xu, hắn ta rất có thể sẽ chọc giận ba thiên kiêu đứng đầu, sau đó sẽ thân tử đạo tiêu.

Huống hồ hạng bốn, tứ là tử?

Ha ha ha, chẳng lẽ là dấu hiệu đến tử cõi u minh?

Ý trời không thể trái!

Tên này nhất định sẽ chết ở Thiên Xu!

“Từ nhãi nhép không cần thất vọng, bản tôn sẽ từ từ thưởng thức ngươi, coi ngươi là tuỳ tùng số một.”

“Khi vào đến Thiên Xu, ngươi cứ đi theo bản tôn, thử hỏi ai dám trêu chọc ngươi?”

Lời nói cường thế tự phụ bay tới từ Cửu Thiên, kiếm khí xuyên qua mấy ngàn dặm bầu trời.

Nam tử áo đen chắp tay đi đến, sáu thanh thần kiếm phía sau vang lên.

“Thần Tuấn Hiên Viên gia, Hiên Viên Trường Khanh!”

Biểu tình của các thế lực lớn vô cùng nghiêm trọng.

Trước khi bọn họ đến đã dự đoán qua thứ hạng, hạng nhất rất có khả năng là kẻ này.

“Thế nào? Hạnh phúc đến nỗi không nói nên lời à?”

Ánh mắt Hiên Viên Trường Khanh lộ ý cười, ngạo nghễ cao cao tại thượng, dùng ngữ khí như hỏi thăm thuộc hạ.

Từ Bắc Vọng tùy ý cười cười, không nói một lời.

Lập tức có thể săn giết các ngươi, chẳng lẽ không đáng vui mừng?

Hiên Viên Trường Khanh khẽ nhíu mày, hắn không thích thái độ này của đối phương, chẳng lẽ không phải nên dập đầu thần phục sao?

“Bản tôn chỉ cho ngươi một cơ hội, không làm tùy tùng của bản tôn, thì chỉ có thể là vong hồn dưới kiếm của bản tôn, tự ngươi suy xét…”

Hiên Viên Trường Khanh đột nhiên im bặt!

Ý cười trên mặt chợt biến mất, trong mắt như có lửa giận thiêu đốt.

Trên tấm bia đá.

Hạng ba, Hiên Viên Trường Khanh.

Rầm!

Khí tức cuồng bạo tuôn ra, Hiên Viên Trường Khanh ngửa đầu, trực tiếp mất khống chế mà điên cuồng gào thét: “Lão Thiên Cơ, cho bản tôn một lời giải thích!”

Đám người câm như hến, ánh mắt cực kỳ hoảng sợ!

Khí tức này rõ ràng là Tông sư!

Trời ơi! Tuổi này mà đã bước vào cảnh giới Tông Sư Tứ phẩm! Quả thực là thiên phương dạ đàm!

Khó trách, Từ công tử có thể dùng một chiêu diệt hết Tông Sư tầm thường, nhưng cũng chỉ được xếp dưới!

Sự chênh lệch cảnh giải căn bản không có cách nào bù đắp!

“Bọn họ quá điên cuồng.”

Hứa Trường Cung lắc đầu cười khổ, cảm giác vô lực mãnh liệt nảy sinh.

Chênh lệch giữa năm người đứng đầu với ba mươi mốt người đứng sau, có thể nói là hoàn toàn khác nhau!

Bản thân hắn lấy cái gì tranh đấu với mấy người này?

Tấm bia đá trực tiếp bỏ qua Thần Tuấn đang điên cuồng gào tiếp, năm ngón tay viết tiếp cái tên hạng hai.

Thương Hạo Nhiên.

Gió nhẹ thổi qua, một gốc hoa đào phấn hồng xuất hiện ở chân trời, thanh niên dung mạo tuấn lãng đứng trên nhánh đào, giơ tay nhận lệnh bài.

Sau đó, hắn ta phiêu nhiên rời đi, một khắc cũng không có dừng lại.

“Tông Sư trung phẩm…”

Hiên Viên Trường Khanh khôi phục sự bình tĩnh, chiến ý trong mắt xông lên ngút trời.

Rất nhiều cường giả chấn động vô cùng, điều này đã đổi mới nhận thức của bọn họ một lần nữa.

Vốn tưởng rằng Thần Tuấn của Hiên Viên gia đã đủ nghịch thiên rồi, vậy mà giờ thậm chí còn có người cao hơn một bậc.

Ở cái tuổi này, Tông Sư Tứ phẩm trung giai.

Càng kinh khủng chính là, hắn mới xếp thứ hai…

Ầm ầm!

Vị trí thứ nhất còn chưa công bố, một thanh trường đao đỏ tươi xuất hiện trên bầu trời.

Nam tử áo dính máu đứng trên chuôi đao, tay trái cầm một cái đầu nhiễm đầy máu tươi.

Hắn nhìn quanh bốn phía, bình tĩnh nói: “Xin lỗi, ta vừa mới giết xong một Đại Tông Sư.”

Trong phút chốc, bầu không khí trở cứng đờ!

Tứ chi những người xung quanh lạnh như băng, đồng tử cơ hồ trừng ra khỏi hốc mắt, thân thể không nhịn được run rẩy.

Bọn họ mới nghe cái gì?

Giết Đại Tông Sư?

Trên mặt nam tử yêu dị có hoa văn hỏa diễm chói mắt, khi phối hợp với đôi mắt lạnh lùng, hắn có vẻ cực kỳ tà ác.

“Các ngươi cứ chờ chết đi.”

Giọng nói trở nên âm lãnh vô cùng, tựa như một con rắn độc đang chờ thời cơ để phát độc.

Sau khi bỏ lại những lời này, nam tử biến mất ở chân trời.

Trên tấm bia đá.

Bất thình lình viết ra cái tên cuối cùng.

Sở Thái Hư.

Không khí giữa sân tựa như hầm mộ âm u, tĩnh mịch im ắng, ngay cả một chút tiếng động cũng không có.

Mấy vị thiên kiêu đứng trong bảng Thiên, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được sự tuyệt vọng đến nỗi hít thở không thông.

Giết Đại Tông Sư, mấy chữ này làm cho bọn hắn sợ vỡ mật, đạo tâm suýt chút nữa vỡ vụn.

Ai không phải là người kiêu ngạo?

Ai không tin chắc vào sự vô địch của chính mình?

Nhưng đối mặt với loại người như vậy, thật giống như một con kiến tham lam ham hố bám vào thân cây, ngoại trừ tự rước nhục vào thân còn có thể làm cái gì?

.....

.....

Tại tế đài pháp tắc đan xen trong Thiên Thần Điện.

Độc Cô Vô Địch đóng mở con ngươi, khẽ cười nói: “Hoá ra, hai tên này là người chuyển kiếp còn lưu giữ ký ức.”

Hộ pháp bên cạnh im lặng một chút, chậm rãi gật đầu.

Xem ra, hai đệ tử Thiên Thần Điện đã vô duyên với chuyến đi Thiên Xu lần này.

Người chuyển kiếp, đúng như tên gọi của nó, bọn họ đã luân hồi chuyển thế, nhưng vẫn có thể mang theo trí nhớ từ kiếp trước. Hơn nữa, hai kẻ này nhất định từng là cường giả có tu vi vượt qua Bán Bộ Chí Tôn.

Khi tuổi thọ gần kề, bọn họ vẫn chưa thể phi thăng siêu thoát, không cam lòng thân tử đạo tiêu, cho nên mới dùng chí bảo để luân hồi chuyển thế. hy vọng kiếp này của thể có thể đi lên tiên giới, trường sinh bất lão.

Hầu kết tên hộ pháp khẽ chuyển động, đây là sự việc khiến hắng hoang mang nhất từ trước đến nay: "Đệ Ngũ Ma Đầu, liệu nàng có phải hay không?"

Độc Cô Vô Địch lắc đầu: "Tuyệt đối không phải, nhưng nàng ta rất quỷ dị."

Dừng một chút, hắn lại bổ sung: "Còn Vũ Chiếu thì đúng."

Chương 176: Lời cảnh báo của Đệ Ngũ Cẩm Sương (1)

Ánh sáng lan rộng khắp chân trời dần dần tan biến, bóng tối bắt đầu bao phủ Cửu Châu.

Thân thể của các võ giả Cửu Châu cứng ngắn như một pho tượng, vô số người vẫn còn đang mắc kẹt trong trạng thái hồn bay phách lạc.

Ai nấy đều chấn động đến mức sởn cả da tóc.

Ba mươi sáu thiên kiêu đã được chia thành ba cấp độ.

Vị trí thứ sáu đến thứ ba mươi sáu thuộc nhóm thấp nhất.

Hứa Trường Cung xếp cuối cùng, tu vi của hắn là cảnh giới Lục phẩm. Lâm Viễn xếp thứ sáu, tu vi mà hắn biểu lộ ra bên ngoài là Ngũ phẩm.

Nhóm tiếp theo bao gồm Quân Lâm, Từ Bắc Vọng và Hiên Viên Trường Khanh.

Mặc dù hai người bọn họ chưa đạt được đến giới cảnh Tông Sư Tứ phẩm, nhưng bọn hắn chắc chắn có thể giết chết Tông sư. Còn Thần Tuấn Hiên Viên Trường Khanh chính là Tông Tư Tứ phẩm.

Nhóm thượng đẳng nhất chính là hai vị thiên kiêu thần bí: Thương Hạo và Sở Thái Hư.

Khủng khiếp nhất vẫn là Sở Thái Hư, hắn có thể tiêu diệt cả Đại Tông Sư Tam phẩm!

"Không có gì bất ngờ, tất cả thiên kiêu đều bị hai kẻ này giẫm đạp dưới chân."

Một vài kẻ không khỏi cảm thán, người cường thế như Từ công tử cũng không theo kịp a.

Quả nhiên, mỗi lần Thiên Xu được mở ra, nhận thức của người dân Cửu Châu về các thiên kiêu trẻ tuổi sẽ được đổi mới một lần nữa.

Bọn họ vốn tưởng Từ công tử chính là người tài năng nhất trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng nhận định này đã hoàn toàn sụp đổ.

Hai người kia mới là những tảng đá khổng lồ chắn ngang ở đỉnh cao, không ai có thể thể di chuyển, thậm chí cũng không thể chạm đến.

Bọn họ mạnh đến mức khiến những kẻ khác chỉ biết căm phẫn, đám thiên kiêu kia giống như đám sâu bọ ngoan cố chống cự, nhưng rốt cuộc cũng phải quỳ xuống ngưỡng mộ!

….

….

Con đường bên trong Hoàng thành

Từ Bắc Vọng vừa chậm rãi bước đi, vừa ngắm nghía lệnh bài trong lòng bàn tay.

Mặt sau của tấm lệnh bài này có chạm khắc hoa văn chim chóc muông thú, non sông nước biếc. Mỗi khi hắn chạm vào nó, huyệt Khí Hải bên trong cơ thể sẽ được tẩm bổ đôi phần.

Bây giờ hắn mới biết, Lão Đại muốn hắn bế quan tu luyện trong mấy tháng vừa qua, quả thật không uổng công.

Với thực lực của mấy tháng trước, hắn chắc chắn không đủ sức chiến đấu với Quân Lâm, chứ nói gì đến cái tên Hiên Viên cuồng

trang bức.

Nhưng hiện tại, hắn đủ tự tin mình có thể đánh bại hai kẻ này, nhưng còn Sở Thái Hư thần bí khó lường thì…

Từ Bắc Vọng nheo mắt, hắn gạt bỏ những suy nghĩ thừa thãi trong đầu rồi tiến vào cung Thái Sơ.

Khi mới bước vào vườn ngự uyển, hắn lập tức hoá thành bộ dáng đau khổ cầu xin.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bày ra dáng vẻ lười biếng, nàng tựa người vào ghế, liếc mắt dò xét chó săn: “Sao, lại gặp cản trở?”

Từ Bắc Vọng ‘ừ’ một tiếng, hắn bước lại gần, nắm lấy đôi chân ngọc ngà, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp những ngón chân dễ thương của nàng.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đá hắn ra, đôi môi đỏ phun ra âm thanh lạnh lẽo: “Phế vật! Ngay cả mấy con kiến nhỏ như vậy mà ngươi cũng không xử lý được, vậy thì bản cung còn cần ngươi làm gì?”

Từ Bắc Vọng cúi đầu không lên tiếng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đảo mắt một vòng, sau đó lạnh lùng quát mắng: “Ngươi nhất định phải trở thành người đứng đầu Thiên Xu, nếu không làm được thì đừng có đi theo bản cung.”

Cái gì?

Từ Bắc Vọng không kịp chuẩn bị, ánh mắt có phần ngạc nhiên.

Hắn tự tin có thể bảo toàn được mạng sống của mình ở Thiên Xu, nhưng sau khi chứng kiến sức mạnh của hai kẻ đứng đầu, thì niềm tin trở thành người đứng đầu của hắn đã giảm bớt rất nhiều.

“Mười năm trước, khi bản cung vừa mới mười tám tuổi, ta đã giết chết hai mươi tám thiên kiêu trong bảng Thiên tại Thiên Xu, bao gồm cả hai tên có tu vi Tông Sư.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chiếc cằm thon nhỏ, lạnh lùng nói: “Tuy ngươi là một tên phế vật, nhưng nhất định cũng phải đi theo con đường này của ta.”

Từ Bắc Vọng không phản bác được, chỉ có thể hỏi: “Nương nương,

người có cách nào giúp ti chức nâng cao tu vi?”

“Meo!”

Mèo mập gào lên một tiếng, nó dùng móng vuốt của mình để cào vào mặt Từ Bắc Vọng, ý muốn chế nhạo tên mặt dày này!

Meo meo meo, mỗi khi gặp khó khăn thì lập tức đi tìm đại phôi đản, ngươi thật không biết xấu hổ nha!

Từ Bắc Vọng chộp lấy mèo mập, không thèm để ý nó đang vùng vẫy kịch liệt, trực tiếp ném vào ao Cửu Châu.

Bùm!

Vô số giọt nước bắn lên tung tóe.

Đột nhiên.

Một âm thanh hững hờ truyền đến từ ghế dựa.

“Nếu ngươi có thể trở thành người đứng đầu, ta sẽ ban thưởng cho ngươi.”

Hai con ngươi của Từ Bắc Vọng lập tức phát sáng, hắn tiến lên phía trước, lập tức hỏi: “Ban thưởng gì?”

Dáng vẻ Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng sâu trong đôi mắt của nàng chợt hiện lên một tia mất tự nhiên, hàng mi cong khẽ run run.

Nàng siết chặt tay áo trong, cố gắng nói bằng một giọng điệu tự nhiên nhất có thể: “Ta cho phép ngươi hôn ta trong thời gian nửa nén hương.”

Bùm!

Từ Bắc Vọng sững sờ, hắn khó có thể tin đây là sự thật.

Trong chốc lát, cảm xúc vui sướng lan tràn khắp khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Tuy giọng điệu của nàng vẫn hờ hững như ngày thường, nhưng hắn cho rằng đây là lời nói êm tai nhất mà mình từng được nghe.

“Nén hương nào?”

Từ Bắc Vọng háo hức hỏi.

Mỗi loại hương đều có độ dài ngắn khác nhau, cây hương dài nhất làm từ rễ cây trong chùa Kinh Sư, có thể cháy liên tục trong nhiều ngày.

Nếu vậy, hắn có thể hôn Lão Đại tận mấy ngày, hôn tới mức miệng lưỡi đều sẽ trở nên tê dại sao?

Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra ánh mất lạnh lùng, năm chữ tiếp theo đã đánh tan vọng tưởng của hắn.

“Đàn hương Thừa Thiên Môn.”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên suy sụp.

Hai bên cổng thành Thừa Thiên Môn suốt ngày đốt đàn hương phất phơ lượn lờ.

Loại hương này không những ngắn lại cháy rất nhanh, đoán chừng ba phút đã cháy xong.

Hắn chán nản hỏi: “Nương nương, người nói rõ vị trí mà ta có thể hôn được không?”

Ví dụ, hắn sẽ được liếm đôi bàn chân ngọc ngà trong vòng một phút đồng hồ.

Hoặc là cháo lưỡi nồng nhiệt trong vòng một phút đồng hồ.

Từ Bắc Vọng đột nhiên nhìn trộm bầu ngực sữa ngọt ngào.

“Ngươi muốn chọc giận bản cung không?”

Đôi mắt màu xanh ngọc bích của Đệ Ngũ Cẩm Sương bao phủ trong màn sương lạnh lẽo.

“Vâng…”

Từ Bắc Vọng có chút không cam lòng, nhưng cũng đành gật đầu.

Lão Đại cho phép hắn hôn nàng, đây đã là một bước tiến rất lớn rồi.

Xem ra, dù bản thân hắn phải bước đi từng bước trong lo sợ, nhưng hết thảy đều không sai lầm.

Chương 177: Lời cảnh báo của Đệ Ngũ Cẩm Sương (2)

“Nếu ngươi chết tại Thiên Xu, ta cũng không thể nào cứu ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng quan sát hắn, giọng điệu trầm trọng hiếm thấy.

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ, nàng đang lo lắng cho ta à?

Lão đại rất ít khi để bộc lộ thái độ như thế này.

“Nương nương, người cho rằng ti chức có bao nhiêu khả năng sẽ trở thành người đứng đầu?”

Hắn đột nhiên hỏi.

Đôi chân ngọc ngà của Đệ Ngũ Cẩm Sương bước đi trên mặt đất, thẳng thắn nói: “Năm trên một trăm.”

Năm trên một trăm?

Xác suất tính ra chỉ có năm phần trăm?

Thảo nào, nàng lại treo thưởng hấp dẫn như vậy…

Vì bị Lão Đại đánh giá thấp, Từ Bắc Vọng có chút thất vọng.

“Ồ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương xét lại hắn mấy giây, trầm giọng nói: “Hai tên đứng đầu bảng Thiên là người đầu thai chuyển kiếp, tu vi kiếp trước chỉ thiếu chút nữa là Bán Bộ Chí Tôn.”

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng không giấu nổi sự kinh ngạc.

Việc này rất giống như việc hai giáo sư của đại học Thanh Hoa và Bắc Kinh đọc lại sách cấp ba, sau đó lại làm bài kiểm tra đại học một lần nữa vậy.

Đây là một cách nói giảm mức độ sát thương xuống thấp nhất.

Mặc dù mỗi thời đại của Thiên Xu đều không giống nhau, nhưng hai người họ chắc chắn đã đến đó một lần. Dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng đã sớm quen thuộc với một số quy định.

Tu vi và sự hiểu biết đều chiếm ưu thế, vậy thì người khác sao dám khiêu chiến?

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương đè lại ánh sáng nơi đáy mắt, chậm rãi nói: “Nếu không thể trở thành người đứng đầu Thiên Xu, thì ngươi không thể siêu thoát phi thăng.”

Nói xong, nàng ta khôi phục biểu cảm lạnh lùng, sau đó thong thả bước về ghế tựa, để cho tên chó săn từ từ tiêu hóa thông tin.

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng không hề thay đổi, nhưng nội tâm lại dời sông lấp biển!

Nếu như hắn không thể siêu thoát, có nghĩa là không thể trường sinh, và phải chịu sự dày vò của năm tháng.

Nếu không thể siêu thoát không được, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Lão Đại thăng thiên, hai người xa nhau mãi mãi.

Đừng nói tiếp tục làm chó săn, hắn vĩnh viễn không thể gặp lại nàng.

Từ lúc thành lập đến nay, tại đại lục Cửu Châu chưa từng xuất hiện người nào có thể thăng thiên.

Nhưng hắn có một loại dự cảm không lành, Lão Đại nhất định sẽ là người đầu tiên làm được điều này.

Nếu như Lão Đại đi rồi, vậy tuỳ tùng sẽ như thế nào đây?

“Người đứng đầu Thiên Xu sẽ nhận được một tia khí tức Hồng Mông, đây là vật phẩm cần thiết để siêu thoát.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bình tĩnh nói.

Nàng ta ngừng một chút, ánh mắt trở nên ôn hoà.

“Bản cung hy vọng ngươi có thể lấy được nó.”

Yên tĩnh kéo dài

Từ Bắc Vọng im lặng thật lâu, bất ngờ hỏi: “Nương nương, người sẽ giữ lời hứa ban thưởng đúng không?”

Bờ má Đệ Ngũ Cẩm Sương đột nhiên hoá thành miếng ngọc lạnh giá, nàng cất âm thanh lạnh lùng nói:

“Phế vật, ngươi đừng chết ở bên trong đó!”

“A…”

Từ Bắc Vọng cười cười, nhẹ nhàng híp lại mắt.

Đây là lần đầu tiên hắn bùng nổ tinh thần chiến đấu đến tột đỉnh!

Vì để có được nụ hôn của lão đại, ta chỉ có thể giết chết tất cả các ngươi!

“Chỉ còn ba mươi sáu ngày, ngươi cần phải cố gắng nâng cao tu vi lên một chút.”

“Cũng đừng xem nhẹ bọn sâu kiến này, chưa biết chừng, trên người chúng còn tàn dư của cường giả nào đó.”

Giọng nói của Đệ Ngũ Cẩm Sương nhàn nhạt, có lẽ nàng cảm thấy mệt mỏi, tay áo nhẹ nhàng phất qua, Từ Bắc Vọng bay thẳng vào cung điện.

Hắn ngồi xếp bằng, sau khi biết được thời gian còn lại không nhiều, hắn tiến vào trạng thái tu luyện trong nháy mắt.

….

….

Khí huyết nồng đậm bao phủ cung điện, vô số hư ảnh hung thú đang không ngừng giãy dụa trong sương máu, bọn chúng đang phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Nam tử áo trắng như tuyết nuốt chửng những giọt máu tươi đang lơ lửng ở xung quanh với tốc độ vô cùng khủng khiếp, nhằm áp chế nguồn sức mạnh cuồng bạo đang phát sinh bên trong huyệt Khiếu.

Không biết qua bao lâu, sương máu dần dần tan biến, bầu không khí cung điện khôi phục sự yên tĩnh thường ngày.

Từ Bắc Vọng chậm rãi mở mắt ra, sau đó ngừng vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Cảnh giới càng cao, càng khó đạt thành, dục tốc bất đạt, nếu không sẽ phản tác dụng.

Tuy nhiên, Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công lại là một cái hang không đáy!

Hơn hai mươi ngày qua, hắn đã nuốt chửng mười bình tinh huyết

của yêu thú cấp hai và tám bình tinh huyết của yêu thú Vương cấp!

Tất cả đều là phần thưởng của Lão Đại

Trong mắt người khác, lão đại chính là một khối băng vô nhân tính. .

Tuy nhiên, bên dưới vẻ ngoài lạnh lùng như băng ấy lại là sự dịu dàng mềm mại như tơ ngỗng.

Đương nhiên, nàng chỉ mềm mại với tuỳ tùng của mình mà thôi.

“Meo!”

Con mèo mập mập vẫn nằm trên song cửa sổ như thường lệ, hôm nay nó còn cài một đóa hoa đỗ quyên trên lỗ tai, đôi mắt mở to như hai ngọn đèn lưu ly.

“Xấu.”

Từ Bắc Vọng lời ít mà ý nhiều.

Con mèo mập mạp phồng má, nhấc móng vuốt rồi xé nát bông hoa đỗ quyên, nó lắc đầu thật lâu, cánh hoa bày thành hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Meo meo!”

Nó ra hiệu cho Từ Bắc Vọng sang đây xem.

Từ Bắc Vọng đi đến chỗ nó, hắn ta không khỏi nhíu mày.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy, tên ngu dốt này

Con mèo mập mạp cào lỗ tai, nó tiếp tục loay hoay với những cánh hoa bị nát.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng bỗng cảm thấy chua xót, gian nan lắm mới nhận ra hai chữ: “Sinh nhật?”

“Hô!”

Con mèo mập mạp kêu meo meo sau đó tranh thủ thời gian để mổ mổ đầu.

Tiểu phôi đản chắc chắn sẽ làm thức ăn ngon cho đại phôi đản, đến lúc đó, meo meo ta cũng sẽ có phần!

Ha ha, meo meo thật thông minh.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng có chút hoảng hốt, hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi tám của lão đại ư?

Nàng chỉ mới hai mươi tám tuổi thôi a!

Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, võ giả có thiên phú đứng đầu đại lục Cửu Châu chỉ sợ không có người thứ hai.

Tuỳ tùng cũng khó có thể theo kịp lão đại…

Từ Bắc Vọng gạt bỏ những tâm tư dư thừa, bắt tay chuẩn bị làm một chiếc bánh ngọt.

Chương 178: Nụ hôn ly biệt, Thiên Xu khởi động, Liên minh giết Từ bắt đầu ra tay (1)

Cung Vị Ương.

“Ta muốn gặp Thiên Hậu.”

Sắc mặt thanh niên áo choàng đen cứng nhắc, mày rậm xuyên thẳng đuôi tóc mai, đây chính là chúng hổ Vũ Quân Cơ của Vũ gia.

Lúc này, hắn bày ra biểu cảm ảm đạm, cả người toát ra khí tức âm độc.

Ngay cả tư cách đứng hàng bảng Thiên mà hắn cũng không có!

Hắn vốn dĩ có địa vị chúng tinh phủng nguyệt ở Vũ gia nhưng trong nháy mắt lại rơi xuống tận đáy cốc.

(*) chúng tinh phủng nguyệt: được mọi người vây quanh

Tất cả đều do Từ ác liêu!

Nếu không phải do trận đấu thảm bại dẫn đến đạo tâm sụp đổ, thì hắn ta cũng không trì trệ đến mức này.

Vũ Chiếu ngồi ở bên trên, sắc mặt bà ta luôn mang đường nét dịu dàng bẩm sinh, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi cũng muốn đi đến Thiên Xu

ư?”

Vũ Quân Cơ không chút do dự, nhanh chóng trả lời: “Vâng! Tiểu chất muốn chém giết Từ ác liêu để rửa sạch khuất nhục!”

Hắn khôi phục sự cao ngạo của mình, chắc chắn cam đoan: “Thiên Hậu, nếu có thể tìm thấy tiên dược tiên thảo ở Thiên Xu để gia tăng phẩm cấp Phạm Thiên Chiến Thể, thì thực lực của ta sẽ mạnh lên gấp mấy lần, ta nhất định có thể leo lên vị trí thứ tư trong bảng Thiên!”

Vũ Chiếu rất tán thưởng sự tự tin của hắn, ôn nhu nói: “Bản cung sẽ ban cho ngươi một viên đan dược.”

Nói xong, bàn tay ngọc ngà khẽ vẫy, một viên đan dược màu xám sương mù lơ lửng giữa không trung, hương thơm của nó tỏa ra bốn phía.

Vũ Quân Cơ vui mừng quá đỗi, đầu gối chạm đất, cung kính nói: “Chất nhi đa tạ Thiên Hậu nương nương!”

Đôi mắt phượng của Vũ Chiếu khép hờ, thần sắc đột nhiên nghiêm túc lên: “Ngươi đang đại diện cho mặt mũi của Vũ gia, nhất định phải mang vinh quang trở về!”

“Tuân mệnh!”

Vũ Quân Cơ buông lời thề son sắt.

“Ăn vào đi.”

Vũ Chiếu vẫy tay, ra hiệu cho hắn đứng dậy, sau đó chậm rãi nói.

Vũ Quân Cơ không nghi ngờ gì, hắn ngồi xếp bằng rồi nuốt đan dược vào, một cỗ linh khí mênh mông không ngừng càn quấy bên trong cơ thể, hắn dường như đã cảm nhận một vòng khí tức khó mà giải thích được đến từ cõi u minh.

Viên đan dược này cảnh giới Thiên giai! Vũ Quân Cơ chớp mắt liên tức, hắn lúc này tràn đầy tự tin.

Vũ Chiếu cười nhẹ nhàng, gật đầu: “Bản cung phải xử lý chính vụ, ngươi lui ra đi.”

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Thiên Hậu đế quốc híp mắt phượng thành một đường dài.

Đây là một loại tà thuật cấm kỵ nghịch thiên do bà ta đích thân thi triển, có khả năng làm ô nhiễm đạo tâm của võ giả.

Chết thay!

Sau khi Huyền Nhã bước vào Thiên Xu, nàng ấy đã có hai tính mệnh.

Cho dù có chết, thì cũng sẽ có Vũ Quân Cơ chết thay nàng.

“Nhưng lần thứ hai thì sao?”

Ngón tay của Vũ Chiếu gõ vào ngự án theo một tiết tấu lạ lùng, điều này cho thấy cảm xúc hỗn loạn của bà ta.

Một Từ ác liêu đã khiến bà ta cảm thấy áp lực rất lớn, hiện tại lại còn có thêm hai tên luân hồi chuyển thế.

Với cá tính mạnh mẽ của Huyền Nhã, nàng chắc chắn sẽ tranh phong cùng vời ba người này, sau đó chết ngay lập tức.

“Ôi!”

…

…

Phù văn trải rộng khắp tế đàn Cơ gia, Cơ Minh Nguyệt nhắm mắt đứng ở trận nhãn của trận pháp ở phía sau một lão bà tóc trắng.

“Quyết định chưa?”

Lão bà lên tiếng bằng chất giọng già nua.

Ánh mắt Cơ Minh Nguyệt trở nên kiên định hơn bao giờ hết, biểu cảm của nàng còn ẩn chứa một chút đau lòng.

Ta nhất định phải tự tay giết chết kẻ thù, chém tên Từ ác liêu thành muôn mảnh, sau đó đem hồn phách của hắn để cúng tế Ngự Lang trên trời!

Lão bà thở dài một tiếng, bà ta lấy ra bình lưu ly cổ phác, sau đó rót khí thể nóng rực vào đỉnh đầu Cơ Minh Nguyệt rồi vận chuyển khí tức pháp tắc.

Vị Thánh Cảnh còn sót lại của Cơ gia đang thi triển công lực để truyền bá công đức, nhằm cưỡng ép nâng cao cảnh giới bất kể di chứng.

…

…

Núi non trập trùng tại Mang Sơn.

Một nam tử với dung mạo kiên nghị đang bước ra từ bên trong hang động cây cối um tùm,

Khóe miệng của hắn nhếch lên một chút, biểu lộ tâm tình vô cùng vui vẻ.

Hắn chỉ định giết vài đầu yêu thú, thu thập yêu đan để tu luyện, nhưng không ngờ lại xông vào động phủ này, lấy được linh sữa để gột rửa kinh mạch gân cốt.

Ầm!

Lúc này, hắn như cảm ứng được cái gì đó, ánh mắt trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết.

Hắn vội vàng lấy một viên ngọc bội rỉ sét ra, ánh sáng ngọc bội lấp lóe, sau đó ngưng tụ thành một sợi tàn hồn.

Tàn hồn hiện ra khuôn mặt của một lão giả gầy gò, ánh mắt hiền hoà của hắn đột nhiên biến mất.

“Lão Viêm, ngài tỉnh rồi.”

Diệp Thiên cung kính hành lễ, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười hưng phấn.

Hồn phách của người được gọi là lão Viêm nhìn chằm chằm vào hắn, ngữ khí tiều tụy chán nản: “Ngươi khó khăn lắm mới có thể đạt tới cảnh giới Thất phẩm, khiến cho lão phu quá thất vọng rồi.”

Nụ cười của Diệp Thiên trở nên cứng đờ, jắm không biết phải làm sao, chỉ có thể giữ nguyên tư thế ở trên mặt đất.

“Có phải ngươi lười biếng tu luyện không? Lão phu không chỉ cảnh cáo ngươi một lần, không nên mải mê hái hoa ngắt cỏ, làm chậm trễ việc tu hành.”

“Hồng nhan họa thủy, chờ đến khi ngươi đứng trên đỉnh cao của võ đạo, muốn nữ nhân nào mà không có?”

Lão Viêm bày ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngữ khí

nghiêm khắc như lưỡi dao!

Lúc trước, Diệp Thiên sống chết đòi quyết đấu vì một nữ tử khác, nếu không có sự bảo hộ của ông ta, hắn sớm đã chết ở kinh thành Đại Càn rồi.

Cũng bởi vì thế, ông ta đã rơi vào trạng thái ngủ say một lần nữa, hiện tại mới thức tỉnh.

Sắc mặt Diệp Thiên trở nên âm trầm, nắm đấm run run.

Hắn hận muốn phát điên!

Nếu không phải bảo vật bị cướp đi, hắn nhất định sẽ trở thành người đứng đầu bảng Thiên, trở thành tâm điểm của đại lục Cửu Châu.

Từ ác liêu, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết thảm.

“Nói xem, trong khoảng thời gian lão phu ngủ say, chuyện gì đã xảy ra?”

Tàn hồn khôi phục sự bình tĩnh, giọng didệu không hề bận tâm.

Diệp Thiên bình phục cảm xúc, chậm rãi kể lại.

“Cái gì?”

“Thiếu niên đánh đàn kia đã trưởng thành đến trình độ này rồi sao?”

Lão Viêm khó có thể tin được, hồn phách đều rung động mấy lần.

Làm sao có thể?

Khi còn ở kinh thành, hắn ta chỉ mới đạt tới cảnh giới Cửu phẩm, phải dựa vào đan dược mới có thể đánh bại Thiên nhi.

Hiện tại…

Nghe đến đó, Diệp Thiên tức giận đến mức phát run, mạch máu toàn thân như muốn nổ tung!

Cơn phẫn nộ giống như sóng biển cuồn cuộn, va đập mãnh liệt vào lồng ngực của hắn!

“Viêm sư, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hắn ta không thể phách lối được bao lâu nữa đâu!”

Vầng trán của Diệp Thiên nổi gân xanh, oán khí bốc lên ngút trời!

Lão Viêm im lặng, trong lòng sinh sôi cảm xúc hối hận không nói nên lời.

Lão ta nhìn lầm người rồi sao?

Nếu như lúc trước, ông ta không xuất thủ cứu giúp Diệp Thiên, ngọc bội kia có thể sẽ rơi vào tay thiên kiêu họ Từ kia, cơ hội đúc lại nhục thâm sẽ cao hơn rất nhiều.

Lão Viêm vứt bỏ những suy nghĩ không nên có, trầm giọng nói: "Thiên Xu là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu không thể thu hoạch được cơ duyên lớn nhất, sợ rằng ngươi sẽ chẳng khác người thường."

Ánh mắt Diệp Thiên dần trở nên kiên định hơn bao giờ hết, trong lòng nảy sinh lòng tự hào trải dài vạn trường.

Ai sẽ là người chiến thắng, hiện tại vẫn còn chưa biết được!

Có đôi khi, những người không được ai xem trọng sẽ đạt được thành tựu không ai bằng.

Đám anh tài thiên kiêu kia, đều đang may áo cưới vì Diệp Thiên ta!

Diệp Thiên điều chỉnh tâm tình, tiếp tục cung kính thỉnh giáo lão Viêm trong vấn đề tu luyện.

Chương 179: Nụ hôn ly biệt, Thiên Xu khởi động, Liên minh giết Từ bắt đầu ra tay (2)

Chạng vạng tối, gió thổi vi vu.

Ao Cửu Châu xuất hiện từng lớp gợn sóng, cá chép khuấy động mặt ao, những chiếc vây vẫy vẫy, tạo ra các vòng hào quang xoáy tròn.

Một chiếc bánh kem trang trí theo phong cách đơn giản được đặt trên bàn trà, bên trên còn tô vẽ bằng mứt hoa quả.

"Nương nương, sinh nhật hai mươi tám tuổi vui vẻ!"

Chó săn nhiệt tình tươi cười.

Nghe vậy, Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm vào chiếc bánh gato, nàng đảo mắt một vòng, má ngọc toát ra khí tức băng lãnh, lạnh giọng nói: “Bản cung cần ngươi nhắc nhở ta đã già như thế nào sao?”

Từ Bắc Vọng ngượng ngùng, hắn a một tiếng rồi nói: “Vâng, ti chức nói sai.”

Xem ra, nữ nhân ở thế giới nào thì cũng sẽ để đến tuổi tác của mình.

“Meo meo…”

Con mèo mập mạp ghé vào trên bàn trà, con mắt của nó gắn chặt vào chiếc bánh, thèm ăn tới nỗi chảy nước miếng dầm dề.

Từ Bắc Vọng cầm chủy thủ, nhanh nhẹn cắt một miếng bánh cho lão đại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vắt đôi chân ngọc của mình, bày ra tư thế lười biếng rồi tiếp nhận, đôi môi đỏ mọng nhấp một ngụm nhỏ.

Lớp kem đặc biệt mềm mại, hương vị ngọt ngào êm ái.

Đôi mắt xanh biếc chậm rãi híp lại thành hình lưỡi liềm, chứng tỏ nàng rất ưa thích hương vị này.

“Meo!”

Con mèo mập mạp phát ra âm thanh khàn khàn, mí mắt rủ xuống.

Từ Bắc Vọng lườm mèo mập một cái, sau đó cắt một miếng để ban thưởng cho sự chăm chỉ của nó.

Con mèo mập mạp ăn tươi nuốt sống miếng bánh, sau đó từ từ nhắm mắt lại để thưởng thức.

Meo meo đã thành một fan trung thành của bánh ngọt!

Nó cười toe toét với Từ Bắc Vọng, đầu móng vuốt dựng thẳng, ý muốn tán dương tay nghề tiểu phôi đản!

“Ừm?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo Từ Bắc Vọng, nàng phát ra tiếng mũi, sau đó lạnh lùng đưa khay ngọc lên.

Chó săn cúi đầu khuỵ gối, tiếp tục cắt một miếng bánh khác rồi dâng lên.

Gió đêm thổi tung thác tóc xanh mượt, một vài sợi tóc mềm mại rơi trên mặt Từ Bắc Vọng, khiến hắn cảm thấy vừa ngứa ngáy vừa ấm áp.

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Chân trời chấn động kịch liệt, mấy lượn lờ trong hư không.

Chân khí mênh mông quét sạch bốn phương tám hướng, sau đó ngưng tụ thành từng luồng ánh sáng óng ánh, vắt ngang trời đất.

Keng!

Keng!

Keng keng keng…

Cánh cổng hiện ra giữa hào quang, thanh âm trong trẻo của môn phái Thanh Linh truyền khắp đại lục Cửu Châu.

Mười năm một lần, Thiên Xu đã chính thức mở cửa!

Một trận sóng to gió lớn quét qua kinh thành, bầu không khí bùng nổ ầm vang!

Huyết dịch của cácc võ giả trẻ tuổi trở nên sôi trào như bị thiêu đốt, bọn họ không chút do dự mà đâm đầu xông thẳng vào bên trong cánh cổng, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Càng ngày càng nhiều người trẻ tuổi, bất kể tu vi cao hay thấp, chỉ cần có dã tâm trở thành cường giả thì đều xông vào bên trong cổng Thiên Xu.

Ai cũng không cam lòng kiếp sống tầm thường vô vi, cho dù đó chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi, thì bọn họ cũng muốn nắm chặt nó!

Từ Bắc Vọng dường như nhìn thấy cái bóng thất vọng mất mát của mình trên mặt ao Cửu Châu

Đôi mắt xanh sâu thẳm của Đệ Ngũ Kim Cương loé lên một tia nhàn nhạt, tay váy bồng bềnh lay động, một tấm gương tròn màu xám đen lơ lửng trên không trung, khung gương làm từ đồng thau, bề mặt còn

chạm khắc hình dáng một cái chuông.

“Cầm lấy.”

Nàng lạnh lùng nói.

Từ Bắc Vọng trông mong nhìn lão đại, chờ đợi nàng giải thích.

Đệ Ngũ Cẩm Sương trầm mặc thật lâu, lâu đến mức mà con mèo mập mạp đã kịp ăn hết bánh kem, nàng mới thẳng thắn nói: “Nếu như ngươi chết, chiếc gương này sẽ hấp thu một sợi hồn phách của ngươi, giúp ngươi luân hồi chuyển thế.”

Dứt lời, biểu lộ của Từ Bắc Vọng có chút phức tạp.

Hắn sẽ trở thành lão gia gia ẩn nấp bên trong tấm gương?

Trải qua năm tháng vô tận, mòn mỏi chờ đợi cơ hội đúc lại nhục thân sao?

Đây chắc chắn là một món chí bảo, nhưng hắn ta không cần.

Chỉ khi không có đường lui, hắn mới có thể phát tác khả năng mạnh mẽ nhất của chính mình.

“Thần không cầu đời sau, chỉ cầu một kiếp này.”

Từ Bắc Vọng ngẩng đầu, nhìn lão đại bằng ánh mắt sáng rực.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên thất thường, nàng hất cằm rồi thu hồi tấm gương lại.

Từ Bắc Vọng ngắm nhìn hào quang càng thêm sáng chói ở cổng Thiên Xu, nhẹ giọng hỏi: “Nương nương, người cảm thấy thần có bao nhiêu cơ hội chiến thắng?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương: “Mười phần trăm.”

Nàng bổ sung một câu: “Nếu ngươi không phải là hạng người đại khí vận, thì ngay cả mười phần trăm này cũng không có.”

Hắn cắn nuốt nhiều tinh huyết như vậy, vậy mà cơ hội thắng chỉ tăng thêm 5%, khó trách lão đại lại tỏ ra thận trọng như vậy, hai tên luân hồi chuyển thế ắt hẳn rất mạnh.

Nhớ tới đây, mặt mày Từ Bắc Vọng hiện lên nét buồn bã, hắn cúi đầu thất vọng.

Thấy chó săn lại bắt đầu giả vờ giả vịt, Đệ Ngũ Cẩm Sương trực tiếp vạch trần, quát lên: “Phế vật, mau cút đi!”

Từ Bắc Vọng không nói một lời.

“Nói đi, lại muốn cái gì?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên sâu xa khó dò

Từ Bắc Vọng cảm thấy vô cùng xấu hổ, hắn hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí để nói: “Nương nương để cho thần hôn chân người một chút, sách cổ có ghi chép, bàn chân là bộ phận có thể truyền vận may.”

“Mười năm trước, nương nương đã đặt chân lên đỉnh Thiên Xu, nghiền ép thiên kiêu cùng thế hệ. Nếu có thể hôn chân người một chút, ti chức sẽ có thêm cơ hội đi cùng đường với người.”

Hắn không thèm đếm xỉa đến thái độ của nàng, nói một hơi không dừng lại.

Hôn miệng thì tuyệt đối không thể, nhưng hắn đã từng hôn chân nàng, có lẽ sẽ có cơ hội lặp lại lần thứ hai.

Trong chốc lát, mức nước trong ao Cửu Châu trực tiếp đóng băng, sương lạnh lập tức tràn ra khắp nơi.

Con mèo mập mạp sợ run cả người, meo meo thực sự bị khiếp sợ.

Mặc dù lời giải thích của chó săn nghe rất hợp lý, nhưng sao lại có chút vô sỉ?

Chương 180: Nụ hôn ly biệt, Thiên Xu khởi động, Liên minh giết Từ bắt đầu ra tay (3)

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương trầm giọng quát to.

“Nương nương, người không muốn truyền vận may cho ti chức sao?”

Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

Thấy lão đại vẫn thờ ơ như cũ thờ ơ, hắn cười đắng chát một tiếng: "Nương nương, ta để lại một ít bánh ngọt trong bếp, hương vị đều dựa theo ý thích của người."

"Nồi lẩu cũng ở trong phòng bếp, rau thịt các loại đều được sắp xếp gọn gàng, nương nương chỉ cần cho vào nồi uyên ương là có thể ăn được."

"Về phần gia vị làm đồ ăn, con mèo ngu xuẩn này luôn luôn quên, thần đã viết trình tự cho gia vị và dán bên trên bếp lò rồi."

"Người cũng nhớ phải tưới nước cho vườn rau mỗi ngày, nếu không…"

Giọng nói dần trở phiêu đãng xa xăm, khiến cho con mèo mập mạp chực khóc..

Sao meo meo lại muốn khóc thế này?

Tiếng nói rốt cục cũng bị chặn đứng, sương lạnh trong mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng lui dần, nàng hờ hững nói: "Ngươi đang giao phó hậu sự với bản cung đúng không?"

Từ Bắc Vọng không có phủ nhận, sắc mặt ảm đạm, một mặt ủy khuất: "Ai bảo nương nương không truyền may mắn cho ti chức?"

Người đang ngồi trên ghế vẫn im lặng như cũ.

Nhịp tim của tuỳ tùng tăng nhanh trong vô thức, hắn thử thăm dò tiến lại gần hai bước, lòng bàn tay chạm đến chiếc vớ đen đang bọc kín chân ngọc.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn hắn, nhưng nàng cũng không mở miệng ngăn lại.

Cảm xúc của Từ Bắc Vọng lên xuống liên hồi, hắn gắt gao cúi đầu, cũng không dám nhìn thẳng nương nương. Sau đó, đôi môi mỏng nhẹ nhàng ghé vào trên chân ngọc.

Mùi thơm ngào ngạt nức mũi ập đến, ngón chân óng ánh cuộn lại trong tiềm thức.

Bầu không khí im ắng lạ thường.

Từ Bắc Vọng đang dùng bờ môi vuốt ve mu bàn chân, sau đó bất ngờ nuốt năm ngón chân vào trong miệng rồi không ngừng mút toát.

Cảm giác quen thuộc xông lên đến đỉnh đầu, Đệ Ngũ Cẩm Sương che giấu các ngón tay đang run rẩy bên trong tay áo, ánh mắt trốn tránh không nhìn.

Thời gian hình như đã trôi qua mười nhịp thở?

Có lẽ là hai mươi hơi thở.

Đôi mắt xanh biếc của nàng lóe lên ánh sáng, ngón chân thoáng nhúc nhích, cả người Từ Bắc Vọng liền bay ra bên ngoài mấy trượng.

“Thả… Làm càn! Ngươi không sợ bản cung thiến ngươi sao?”

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, thần sắc lạnh lùng đến cực điểm, ngữ khí lại mang theo sự mềm mại khàn khàn.

“Ti chức có tội!”

Từ Bắc Vọng khom người, lập tức mở miệng xin lỗi nhận tội.

Hắn mấp máy đôi môi, mùi hương vẫn còn đâu đây, đầu lưỡi còn có thể lờ mờ cảm nhận được sự trơn mềm của nàng.

“Cút, đừng để bản cung nhìn thấy ngươi nữa!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay lưng rời đi, nhờ đó mà che giấu má ngọc đang đỏ ửng của mình.

Nhìn bộ dạng hoàn mỹ không tì vết này xem, mặc dù thanh âm vẫn lạnh lùng vô tình, nhưng đối với Từ Bắc Vọng thế là đủ hài lòng.

Hắn không biết, khi nàng ban thưởng cho mình sẽ là tư vị gì?

“Ti chức đi đây!”

Hắn la to một tiếng rồi thản nhiên cất bước rời đi, hai tay chắp lại sau lưng.

“Meo!”

Con mèo mập mạp xông vào trong ngực của Từ Bắc Vọng, ngượng ngùng nhìn chằm chằm vào má trái của hắn.

Nụ hôn chia tay sao?

Từ Bắc Vọng tỏ vẻ khó chịu, nhưng hắn rốt cuộc vẫn mềm lòng trước dáng vẻ đáng thương của nó.

Mèo mập có thể là một nữ tử đáng yêu gợi cảm buộc tóc đuôi ngựa, nhưng thể trọng của nó thì thật rất khó có thể thuyết phục được hắn.

Con mèo mập mạp phấn khích, mím môi lại.

Hai người còn chưa kịp chạm môi thì một trận cuồng phong đã ập đến.

“Meo!”

Con mèo mập mạp bay lên không trung với vẻ mặt cầu xin, tứ chi giãy dụa bay nhảy, meo meo lại sắp bị đại phôi đản ném vào rãnh nước bẩn rồi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngồi trên ghế đu, nàng cởi bỏ đôi tất dính nước bọt, thay lại bộ váy màu tím, sau đó biến mất không thấy đâu.

….

…

Thiên Xu tràn ngập hào quang, vết máu loang lổ, tứ chi cắt rời vương vãi khắp nơi.

Một số võ giả quá tuổi và yêu thú tà ma có ý đồ trà trộn đi vào đều bị tan xương nát thịt, linh hồn cũng bị hào quang nghiền nát.

Nam tử áo trắng như tuyết bước tới, mọi người lập tức nhường đường cho hắn, ánh mắt kính sợ vô cùng.

Mặc dù nam nhân này không phải là người đứng đầu bảng Thiên, nhưng hắn tuyệt đối là tâm điểm của Thiên Xu.

Liệu hắn có thể mạnh mẽ trụ đến cuối cùng?

Có thể chết hay không?

Hay sẽ vươn tới đỉnh cao nhất?

Đây chính là chủ đề được bàn tán xôn xao ở Cửu Châu, khiến cho vô số võ giả hưng phấn chờ mong.

Từ Bắc Vọng bày ra biểu cảm lạnh lùng, hắn không do dự mà trực tiếp bước vào bên trong cánh cổng hào quang.

…

…

Vực thẳm Lâm Thiên là một đỉnh núi bao phủ tiếng sấm sét gào thét, đây cũng là nơi đây tụ tập rất nhiều cường giả.

Ánh sáng sấm sét bao phủ bầu trời, tấm bia đá cao mấy ngàn trượng treo lơ lửng giữa không trung.

Bên trên tấm bia đá có khắc dày đặc những cái tên, và đằng sau những cái tên có vô số đốm sáng nhỏ khác nhau.

Một khi cái tên biến mất, đồng nghĩa với vị anh kiệt này đã mất mạng!

Thiên Xu chính là chiến trường tàn khốc nhất, không cần biết ngươi có bối cảnh ra sao, cũng không cần biết ngươi đã tạo dựng được bao nhiêu thành tựu, tất cả những điều này đều không còn ý nghĩa ở đây.

Chỉ so mạnh yếu.

Chết chính là chết.

Chiến xa ù ù trên hư không, hung thú cố thủ trên trời dưới đất, ngoại trừ thiên kiêu đến từ các thế lực lớn, những cường giả còn lại hầu như đều dốc toàn bộ sức mạnh.

Làm sao có thể không dốc xức!

Thiên kiêu bảng Thiên có thể sống sót rời khỏi Thiên Xu, bọn họ sẽ trở thành nhân vật vang danh một phương.

Người đứng đầu còn có cơ hội siêu thoát!

Độc Cô Vô Địch, Tần Hải, Đệ Ngũ Cẩm Sương, những người đứng đầu Thiên Xu ở các thời đại khác nhau, hiện giờ cũng đang đứng tại tầng cao nhất của kim tự tháp Cửu Châu.

“Cái tên Từ ác liêu kia buồn cười thật, lúc nào rồi còn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng? Đoán chừng muốn bị Sở Thái Hư tàn nhẫn làm nhục!”

Một lão giả mặt trắng râu dài đứng ở phía thánh địa Cửu Tiêu lạnh giọng mở miệng.

Mối thù giết chết Ngự Thánh Tử, con dân thánh địa Cửu Tiêu vẫn luôn khắc cốt minh tâm!

Chương 181: Nụ hôn ly biệt, Thiên Xu khởi động, Liên minh giết Từ bắt đầu ra tay (4)

Đột nhiên.

Khí lạnh kinh khủng lan tràn ra hư không, lão giả râu dài nhạy bén phát giác được sát ý nồng đậm, sợ đến mức sắp nứt cả tim gan, lập tức lấy ra Thánh khí, bao phủ thân mình trong tấm chắn đỏ rực.

Răng rắc…

Tấm chắn chia năm xẻ bảy, lão giả bày ra ánh mắt hoảng sợ, thân thể bị hàn khí xuyên qua, huyết nhục nổ tung.

Cường giả Thánh Cảnh tông môn căn bản không kịp xuất thủ cứu giúp!

Một người mặc váy tím đứng sừng sững trên lưng Phượng Hoàng, khí tức lạnh lùng quan sát thánh địa Cửu Tiêu.

Mặc dù mọi người đã quen với việc sinh tử bất định, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy rùng rợn.

Nàng ta chỉ cần một chiêu nhẹ nhàng đã có thể giết chết người sắp đạt tới cảnh giới Thánh Cảnh!

Đệ Ngũ Ma Đầu khiến cho mọi người sợ hãi đến ngạt thở!

Cường giả của các thế lực lớn nhìn nhau, ai nấy đều bảo trì sự im lặng, Vũ Chiếu nhắm hờ mắt phượng.

Chỉ vì giễu cợt Từ ác liêu một câu mà nàng trực tiếp phá hủy thể xác và tinh thần của ông ta.

Mối quan hệ của nàng và Từ ác liêu thực sự chỉ đơn giản như thế thôi sao?

Vũ Chiếu đột nhiên nảy sinh ra một tia ác ý thú vị.

Nếu như Từ ác liêu chết, Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ có biểu hiện gì, quả thực rất mong chờ.

Không chỉ Thiên Hậu Đại Càn mà vô số cường giả đều có suy nghĩ ác độc này.

Sau khi Từ ác Liêu chết, bọn họ muốn nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Lúc này, bia đá bắt đầu biến đổi, mấy cái danh tự bên trên từ từ biến mất.

Các cường giả lơ đễnh không quan tâm, một nửa số người chết trong Thiên Xu đều là đám người bình thường. Từ mười năm trước, chỉ sót lại một vài võ giả đi ra bên ngoài.

Mọi chú ý của bọn hắn đều đặt ở bảng Thiên, sự biến mất của bất kỳ cái tên nào trong số này cũng đủ làm cho Cửu Châu chấn động!

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương như được bao phủ trong một tầng sương lạnh, nàng thất thần nhìn chằm chằm vào bia đá.

…

…

So với bên ngoài Cửu Châu, thế giới bên trong Thiên Xu quá mức quỷ dị.

Mười mặt trời treo lơ lửng trên bầu trời cao, nhưng nhiệt độ lại không nóng bức một chút nào.

Bên dưới mặt trời còn có bóng dáng mơ hồ của đủ loại hung thú khác nhau, cá đuối gai độc sừng sững, đồng tử Cửu Anh đang khóc nỉ non, những con hải cẩu đang vung đuôi nhảy múa với chúng.

Âm thanh quỷ dị lúc xa lúc gần vang khắp đại địa, xé toạc tất cả các thảm thực vật ở gần đó.

Linh khí nồng nặc đến mức hóa thành thực thể, khiến cho người ta không kìm được cơn tức giận trong lồng ngực.

Ầm ầm!

Hàng chục ngàn võ giả rơi xuống đất, binh khí va chạm huyên náo xôn xao.

Khi nhìn thấy điểm sáng trên đầu đối phương, ai nấy đều bày ra sắc mặt hoang mang mờ mịt

Điểm sáng của mỗi người có nhiều có ít, nhiều thì mấy chục hạt, ít chỉ có mấy hạt.

Thái tử đương thời của Sở quốc mang theo rất nhiều tùy tùng, đỉnh đầu hắn ta cực kì nổi bật, ước chừng hơn hai trăm hạt sáng.

Đám người cũng đại khái nhận ra, những người đứng trong bảng Thiên sẽ có rất nhiều điểm sáng. Còn đối với những người như bọn hắn, ai có thiên phú cao thì nhiều có nhiều điểm sáng hơn một chút, thiên phú kém thì chỉ có một vài hạt.

Chẳng lẽ điểm sáng có thể cướp đoạt?

Trong chốc lát, đám người lập tức trở nên cảnh giác.

Ầm!

Bùm bùm!

Âm thanh đột phá vang lên không dứt, trong môi trường có linh khí mạnh mẽ, võ giả đang gặp phải bế tắc trong tu luyện trực tiếp đột phá.

“Lý Đông đâu, ta muốn ẻ vào đầu người.”

“Vương Sơ, ngươi dựa vào gia thế mà trắng trợn cướp đoạt vị hôn thê của ta, thù này không đội trời chung!”

“Ngươi từng sỉ nhục ta đúng không? Đến đây!”

“. . .”

Trong thế giới tàn khốc này, sự kiềm chế không hề tuồn tại, con thú bên trong bọn họ trực tiếp nhào ra.

Võ giả trẻ tuổi đỏ mắt đi tìm kẻ thù, hòng chiến đấu đến chết với đối phương

Linh khí xen lẫn càn quấy, tiếng gầm vang dội trời đất, một trận hỗn chiến lớn mở ra!

“Một đám sâu kiến ồn ào!”

Hiên Viên Trường Khanh có hơn một ngàn hạt điểm sáng trên đỉnh đầu, ánh mắt cường thế nhìn về phương xa.

Cùng lúc đó, thiên kiêu của bảng Thiên có vẻ đắc ý, tất cả bọn hắn

đều nhìn về chiếc cầu thang vàng thấp thoáng ở đằng xa.

Cầu thang vàng xuyên thẳng lên bầu trời, bên dưới còn có một con quái vật khổng lồ có hình dạng như một con trăn!

Quái vật khổng lồ dài đến mấy chục trượng, nó có hai chiếc sừng ở hai bên đầu, con mắt màu đỏ khổng lồ nửa mở nửa khép đang chăm chú nhìn mấy vạn võ giả ngoài kia.

Trong lòng nhóm thiên kiêu chợt hiểu rõ, bọn hắn phải đi qua chiếc cầu thang này mới được tính là bước vào Thiên Xu, liệu cái gì sẽ chào đón họ sau đó đây?

Nhưng vào lúc này.

“Từ ác liêu, ngày chết của ngươi sắp tới rồi!”

Thanh âm mang theo văn khí cuồn cuộn vang lên, truyền nhân Khổng Gia là Khổng Hiển, hắn ta đang đội lương quan trên đầu, tức giận chỉ vào nam tử áo trắng đang đứng giữa đám người.

Ngay lập tức, hơn chục đạo khí tức mênh mông quét qua, thành viên của Liên minh giết Tư dậm chân lao về phía nam tử áo trắng.

Tiêu Phàm mặc áo màu xanh đen, khóe miệng nhếch lên một đường vòng cung tuyệt đẹp, đôi mắt gắn chặt vào Từ ác liêu.

Lúc trước, bọn họ đã ước định với nhau, một khi tiến vào Thiên Xu thì sẽ liên thủ giết chết kẻ này!

Khi hai cường giả nghiền ép đám người cùng thế hệ đứng đầu bảng Thiên, đạo tâm của đám người này đã bị dao động mạnh mẽ.

Nhưng sau khi nhìn thấy chín trăm hạt sáng trên đỉnh đầu họ, kết hợp với trận hỗn chiến bên dưới, bọn hắn phát hiện bên thắng có thể cướp đoạt điểm sáng của bên thua. Vì thế, liên minh giết Từ không do dự nữa mà lập tức ra tay.

Vừa có thể giết kẻ này, lại có thể cướp đoạt hạt sáng, cớ sao mà không làm?

Chương 182: Nụ hôn ly biệt, Thiên Xu khởi động, Liên minh

giết Từ bắt đầu ra tay (5)

Bầu không khí nơi này rơi vào sự im lặng quỷ dị, đám người vô cùng kinh ngạc.

Chẳng ai ngờ rằng, ba cường giả bảng Thiên cùng mười thiên kiêu đỉnh cấp liên thủ đánh lén Từ công tử ngay khi vừa mới tiến Thiên Xu.

“Thú vị.”

Quân Lâm không tiến về cầu thang bộ pháp nữa mà khoanh tay trước ngực, hào hứng làm người đứng xem.

Những thiên kiêu còn lại của bảng Thiên đều lặng lẽ quan sát, nếu như người đứng thứ tư trong bảng Thiên là Từ Bắc Vọng phải vong mạng tại đây, thì bọn họ càng có thêm lợi thế.

“Ngay cả đám rác rưởi này mà cũng không ứng phó được thì ngươi không đáng làm tùy tùng của bản tôn.”

Hiên Viên Trường Khanh cao cao tại thượng quan sát vòng vây giữa sân.

Nam tử áo trắng vô cảm như cũ, hắn bình tĩnh nhìn quanh nơi này: “Còn có ai không? Cùng lên đi.”

Hắn vừa dứt lời, bầu không khí trở nên tĩnh mịch!

Ngữ khí hời hợt này đã bộc lộ một khía cạnh mạnh mẽ của hắn ta!

Không ai có thể nhìn ra cảm xúc sợ hãi nào trên khuôn mặt tuấn mỹ này, chỉ có sự lơ đễnh lạnh lùng.

Triều Khuynh Tuyệt trong bộ quần áo lông vũ sặc sỡ trở nên do dự một chút, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích.

Cơ Minh Nguyệt bối rối cắn môi dưới. Nàng ta chợt nhớ tới sự việc ở Mê Ly Chi Vực, trong lòng lập tức nảy sinh một suy nghĩ hoang đường, mười ba người này căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Nếu không có sự tham dự của ba người đứng đầu bảng Thiên, thì quả thực rất khó có thể đánh giết kẻ này.

Diệp Thiên hưng phấn đến mức khó nhịn nổi, nhưng sự nhiệt tình

của hắn rất nhanh đã bị một chậu nước lạnh dập tắp, Lão Viêm trong ngọc bội nghiêm nghị ngăn hắn lại.

“Còn có ai muốn giết ta không?”

Biểu cảm nam tử trắng không một chút gợn sóng, giọng nói dần trở nên lạnh lùng và u ám, hắn dùng ánh mắt khiêu khích liếc nhìn đám người.

“Ha ha, cho dù thủ đoạn có chút ám muội, nhưng chỉ cần có thể giết ngươi là được rồi.”

Âm thanh vừa phát ra, Vũ Quân Cơ của Vũ gia thình lình bước ra khỏi hàng, trong mắt tràn ngập hận ý!

Sự sỉ nhục lúc trước đã khắc sâu trong xương tủy, bây giờ hắn phải đền đáp gấp trăm lần!

Đám võ giả trẻ tuổi câm như hến, ngay cả hơi thở cũng biến mất trong tích tắc.

Mười bốn!

Mười bốn thiên kiêu vây quanh Từ công tử!

Đội hình hùng hậu này đã làm cho bọn họ khiếp sợ, thậm chí còn có chút khó thở.

Chẳng lẽ Từ Công Tử, thiên kiêu sáng chói như mặt trời ban trưa, đã phải rơi vào tình huống vạn kiếp bất phục khi còn chưa chính thức bước vào Thiên Xu sao?

Nếu tình hình diễn biến như vậy, thì những thành tựu huy hoàng trước đây của hắn sẽ biến thành trò cười, thậm chí Đệ Ngũ Ma Đầu cũng bị người đời âm thầm mỉa mai!

Dù sao đi nữa Từ công tử luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý, mọi người đều mong chờ hắn có thể tiến xa ở Thiên Xu.

Nhưng nếu hắn chưa bước vào Thiên Xu đã phải chịu chết?

Điều này nhất định sẽ làm chấn động Cửu Châu!

Khi đối mặt với mười bốn thiên kiêu vây quanh, liệu hắn có khả năng sống sót không?

Các võ giả trẻ tuổi đứng cách xa xa, ai nấy đều sợ tai bay vạ gió.

Mười bốn đạo khí tức cuồng bạo, bọn hắn nhao nhao lấy ra vũ khí, hình thành một vòng tròn bao vây Từ ác liêu.

“Còn có ai nữa không, xác định chỉ có mấy người các ngươi thôi?”

Giọng nói ôn nhu lười biếng vang lên, nam tử áo trắng nhẹ nhàng gật đầu: “Rất tốt.”

Trong chốc lát, sương máu lan tràn khắp bốn phía, hình thành một thế giới huyết sắc, bên trong còn có non sông vắt ngang, dòng sông màu máu chảy ào ào.

Khi thấy cảnh tượng này, đám người không khỏi cảm thấy ớn lạnh nơi sống lưng, huyết khí bên trong cơ thể cuồn cuộn sôi trào

Ầm ầm!

Nam tử áo trắng tựa như huyết ma thượng cổ tái thế, trên người hắn tản ra ma lực vô cùng hung ác, một vùng không gian sau lưng hắn bắt đầu bị biến dạng méo mó!

Mười mặt trời treo trên bầu trời, quái vật khổng lồ có hình dạng vừa giống con trăn, lại vừa giống con rồng đang chiếm giữ trên các bậc thang, đôi mắt đỏ lạnh lùng của nó đang chăm chú quan sát diễn biến ở bên dưới.

Lúc này, toàn bộ vực thẳm Lâm Thiên không có bất kỳ tiếng động nào, bầu không khí dường như đã bị đóng băng.

Mười bốn đạo khí tức cuồng bạo tập hợp lại với nhau, tạo ra một vòng xoáy pháp lực đáng sợ lan tràn chỉ trong nháy mắt, hình thành một mạng nhện dày đặc vây quanh nam tử áo trắng.

Rất nhiều võ giả trẻ tuổi đều cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ này, họ không dám đến gần mà lập tức nhao nhao chạy trốn.

Nguồn uy lực to lớn này có thể giết chết mấy Tông Sư cùng một lúc, làm sao Từ công tử có thể chống đỡ nổi chứ?

Ầm ầm!

Sương máu vô tận quét qua, thiên địa nhiễm màu đỏ tươi, như thể ngày tận thế của thế giới này đã gần kề, kiếp nạn cùng tai họa ngập trời chuẩn bị ập tới.

Biển máu trào dâng sau lưng lớp áo trắng tựa như một thế giới thu nhỏ, ở bên trong còn có non sông, chim muông dã thú, hàng tỷ sinh

linh đang được thai nghén hình thành.

Đột nhiên!

Một bàn tay với sức mạnh to lớn xuất hiện bên trong thế giới huyết sắc, khiến tất cả mọi thứ sụp đổ cùng một lúc!

Lòng bàn tay khổng lồ dường như bao trùm toàn bộ vũ trụ, tạo ra một luồng khí tức nóng rực đến đáng sợ, sau đó tràn xuống vực thẳm Lâm Thiên.

Cự chưởng phớt lờ những đòn tấn công dữ dội của đám thiên kiêu, pháp bảo ở những nơi mà nó lướt qua lập tức xuất hiện vết rách.

“Không ổn.”

Nữ tử bịt mắt bằng vải đen hét lên, thân thể mỏng manh không ngừng run lên.

Mười ba người còn lại cũng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, bọn họ trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ đẫm máu rơi xuống người mình.

Ầm!

Dư âm còn sót lại đáng sợ đến nỗi có thể hủy diệt trời đất, vô số người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, con tim của bọn họ như muốn rớt ra ngoài lồng ngực!

Nữ tử kêu lên đau đớn, mi tâm nứt toát, hộp sọ vỡ thành hai phần.

Dòng máu trào ra, thân thể nhanh chóng khô lại, biến thành một khối thây khô.

“Chẳng trách có mắt như mù, hoá ra chính là một người mù.”

Nam tử áo trắng nhuốm máu đứng lên, hắn vân đạm kinh phong cười một tiếng, mọi người không thể nhìn ra một chút khuyết điểm nào bên trong dáng vẻ khôi ngô tuấn tú của hắn.

Tất cả mọi người cực kì kinh hãi.

Có kẻ khiếp sợ đế mức không thể tin được, chỉ trong mấy lần chớp mắt, một thiên kiêu đã ngã xuống.

Nam tử bày ra dáng vẻ bình tĩnh, trong mắt hắn ta, mười bốn thiên kiêu kia như là mười bốn con kiến yếu thế.

Hắn chỉ cần nhấc chân lên, lũ kiến kia ắt chết chắc!

Chương 183: Nhiều thế lực bắt đầu lung lay, trò chơi sinh tử bắt đầu (1)

Sắc mặt của mười ba người còn lại trong Liên minh giết Từ trở nên tái nhợt, bọn hắn biết rõ Từ Ác Liêu rất mạnh, cho nên mới đồng ý liên thủ với nhau.

Nhưng sau khi chính thức giao thủ với đối phương, bọn hắn mới cảm nhận rõ ràng sự chênh lệch giữa thực lực của hai bên.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều muốn rút lui khỏi cuộc chiến.

“Thật nực cười, các ngươi xem ta làm quả hồng mềm mặc người đời nắn bóp sao?”

Thanh âm bình thản vừa dứt, thế giới huyết sắc hoàn toàn vỡ vụn.

“Gầm!”

Một con ác thú thượng cổ bò ra từ vũng máu, hư ảnh của nó quét qua đám người, sau đó xuất ra một chưởng thô bạo.

Nam tử áo bào trắng điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, hơi thở quái thú càng thêm khủng bố, một chưởng này của hắn quả thực có thể lật tung cả bầu trời.

Ầm!

Không khí chấn động, đồi núi sừng sững như thể đang rơi xuống, bàn tay khổng lồ tát vào hai tên thiên kiên run như cầy sấy.

Ngay lập tức, một tiếng nổ tung vang lên, máu huyết bay khắp nơi, cơ thể bọn hắn hóa thành bột mịn rồi văng ra khắp bầu trời.

“Đây chính là sức mạng của các ngươi khi liên thủ sao? Hình như còn không thể chịu nổi một đòn của ta.”

Dung mạo của nam tử áo trắng tinh xảo như những đóa hoa huyết dụ, hắn phát ra âm thanh tùy ý như đang chào hỏi đám bằng hữu lâu ngày không gặp.

Đám người hoàn toàn chấn động! Lại thêm hai tên thiên kiêu tiếp tục ngã xuống!

Từ ác liêu cường đại quá sức chịu đựng!

Các võ giả dù ngu ngốc đến đâu cũng đã bắt đầu phản ứng trở lại, Từ công tử giết một người thì lấy máu một người, hắn càng chiến đấu thì càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Sắc mặt đám thiên kiêu trong bảng Thiên đều trở nên trầm trọng vô cùng, ngay cả bọn hắn cũng cảm thấy vừa hồi hộp vừa sợ hãi khiếp vía.

"Là… là ta có mắt không tròng, tầm nhìn hạn hẹp, xin Từ công tử khoan hồng độ lượng."

Thiên kiêu Thác Bạt thị run rẩy mi tâm, hắn ta thu lại pháp bảo, nơm nớp lo sợ.

Sắc mặt của mười một người còn lại lúc này đã trở nên cứng đờ, trái tim của bọn hắn giống như đã rơi vào lòng bàn tay của đối phương, nỗi sợ hãi tột cùng quét qua toàn thân.

Đặc biệt là Vũ Quân Cơ, hắn muốn tự tát vào mặt mình vì đã bị lòng thù hận làm cho trở nên ngu muội.

Tiêu Phàm nổi đầy gân xanh trên trán, cơn giận dữ trong lòng hắn cuồn cuộn từng cơn, đồng thời cũng cảm thấy hối hận vô cùng.

"Khuyên ta rộng lượng?"

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng gật đầu: "Giết chết ngươi chính là sự khoan dung lớn nhất của ta."

Ầm!

Huyết chưởng lại vắt ngang phía chân trời một lần nữa, Từ Bắc Vọng dường như muốn trở thành thượng cổ huyết ma của thế hệ này, hắn nhanh chóng lao về về phía thiên kiêu Thác Bạt thị.

Không có gì ngạc nhiên, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thiên kiêu Thác Bạt thị bị đánh tan thành từng mảnh, cơ thể gần như nổ tung, cả thể xác và tinh thần đều bị hủy hoại.

Đám người tê dại hết cả da đầu, đồng thời cũng cảm thấy một luồng hàn khí sau lưng, tinh thần gần như bị đóng băng trong chớp mắt.

Liên minh giết Từ chỉ còn lại mười người.

Tốc độ ra tay của Từ Bắc Vọng nhanh đến mức khiến người ta hít thở không thông!

Đằng xa, Sở Thái Hư liếm môi, sắc mặt có chút quỷ dị, sát ý tuôn ra từ đáy mắt, hắn nhanh chóng lướt về phía con mồi.

Xôn xao!

Đám người trợn mắt há mồm!

Người đứng thứ đầu của Thiên Bảng muốn ra tay chặn giết sao?

Chẳng lẽ hắn không kiêng kỵ Từ công tử?

Tất nhiên, Sở Thái Hư có thể chém giết được Đại tông sư đó nha!

Trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Quân Lâm đầu đội kim quang và Huyền Cơ thân mang áo cà sa đồng thời xuất thủ, hai cỗ chân khí mênh mông tuôn về phía Sở Thái Hư.

Ầm!

Ầm!

Một gốc hoa đào kiều diễm bay đến.

Hào quang của sáu đạo thần kiếm đan vào nhau!

Người xếp thứ hai Thiên Bảng, Thương Hạo Nhiên và người xếp thứ ba Thiên Bảng, Hiên Viên Trường Khanh, khí cơ của hai người bọn họ hợp lực khóa chặt Sở Thái Hư.

Một màn này khiến cho mấy vạn võ giả trẻ tuổi cảm thấy khó tin đến cực điểm.

Trận chiến kinh hãi thế tục?

Đôi mắt Sở Thái Hư liếc nhìn đám người bằng ánh mắt u ám, sau đó cười hai tiếng rồi thu hồi khí tức.

Bốn người lúc này mới thối lui.

Lý do bọn hắn động thủ rất đơn giản, mối uy hiếp lớn nhất trong Thiên Xu là Sở Thái Hư, mà Từ Bắc Vọng có khả năng giữ chân đối phương. Chính vì thế, bọn hắn không thể để Từ Bắc Vọng chết dễ

dàng như vậy được.

Một chút động tĩnh này cũng không làm gián đoạn cảnh tượng giết chóc trong sân.

Nam tử áo trắng tiếp tục ra tay, động tác hủy diệt thiên kiêu Nam Cung môn của hắn nhẹ nhàng giống như đang nhổ cỏ hái hoa.

Sương máu tràn ngập không gian, nơi này biến thành khu vực đáng sợ như địa ngục!

Khổng Hiển không ngừng run sợ, lạnh đến thấu xương!

Khuôn mặt hắn trở nên vặn vẹo đến mức khó coi, phẫn nộ rít gào: "Các ngươi còn muốn khoanh tay chờ chết sao? Cùng nhau liều mạng đi!"

Văn tự hùng hồn bật ra trong tiếng hô hào, phong ấn Đạo gia bao trùm trời đất.

Bảy người còn lại cố gắng hết sức để kiềm chế nội tâm tuyệt vọng khủng hoảng, sau khi nghe thấy tiếng thét của Khổng Hiền, bọn hắn đều lần lượt thi triển bí pháp thần thông.

Âm thanh ầm ầm vang lên!

"Chiến!"

Khổng Hiển ngửa mặt lên trời hét lớn, thân ảnh hóa thành một đạo cầu vồng, xoay người bỏ chạy lên trời.

Tiêu Phàm không nhanh không chậm thi triển Thánh Thể, một vòng ánh sáng đỏ chói bao phủ thân thể hắn ta. Tiêu Phảm đột nhiên xoay người, rút lui khỏi trận chiến.

Cục diện biển đổi đột ngột, khiến vô số võ giả hết sức sửng sốt. Tuy nhiên, bọn họ đột nhiên hiểu rõ…

Mặc dù hành vi bỏ trốn đáng xấu hổ, nhưng còn tốt hơn là mất đi tính mạng.

Nếu cứ tiếp tục vây công, thì cũng chỉ đang vùng vẫy giãy chết trong tay Từ ác liêu mà thôi.

Chương 184: Nhiều thế lực bắt

đầu lung lay, trò chơi sinh tử bắt đầu (2)

“Muộn rồi.”

Nam tử áo trắng chậm rãi phun ra hai chữ.

Cổ cầm Huyền Phù lơ lửng giữa không trung, ngón tay mảnh khảnh mơn trớn trên dây đàn, âm thanh nhẹ nhàng như tiếng suối chảy xuôi.

Tiếng đàn tạo ra một bức tường hư ảo, Khổng Hiển và Tiêu Phàm bị bao vây bốn phía.

Hạo Nhiên Chính Khí đột nhiên lan tràn, một chữ ‘Tru’ xuất hiện giữa bầu trời, mang theo uy thế kinh người lao về phía Khổng Hiển.

“Từ Bắc Vọng, ngươi dám đối địch cùng người đọc sách trong thiên hạ sao? Ngươi không thể giết ta!”

Khổng Hiển ngoài mạnh trong yếu, giọng nói của hắn ta run rẩy kịch liệt.

Ầm!

Chữ ‘Tru’ xuyên qua con dấu Đạo gia, nhuệ khí không gì có thể sánh nổi, cũng không gì có thể cản phá!

“Ta nguyện vì ngươi phụng bồi…”

Tiếng cầu xin đột ngột im bặt, Khổng Hiển trợn tròn hai mắt, đầu lâu bay khỏi thân thể rồi lăn lộn vài vòng trên mặt đất.

Khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử áo trắng vẫn vô cảm như cũ, ấn ký màu vàng trên trán của hắn phát ra ánh sáng chói mắt, một sợi kim tuyến lấp ló ẩn hiện trong biển máu.

Hắn dùng một tay gảy dây đàn, tiếng đàn đột nhiên hoá thành thác nước chảy xiết.

Bàn tay còn lại vươn ra, huyết chưởng khổng lồ lại vắt ngang phía chân trời một lần nữa.

Đồng tử của đám người co rút lại, bọn họ cảm thấy chấn động đến

tột cùng!

Những ngón tay của Triều Khuynh Tuyệt đâm sâu vào lòng bàn tay, nàng ta đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình đã không tham gia vào trận vây công này.

Nàng chưa bao giờ gặp qua nam nhân cao quý ưu nhã đến nhường này, hắn tựa như một vị tôn thần cách xa trần thế đang gảy lên một khúc nhạc ở địa phương hẻo lánh nhất.

Hết lần này đến lần khác, khí chất ưu nhã của hắn khiến cho mọi người không khỏi khiếp sợ!

“A!”

“A A.”

Đám người còn lại chưa kịp cầu xin tha thứ, người nào người nấy đều không cam lòng mà hét lên, bàn tay khổng lồ ập tới, thân thể của bọn hắn liền gục xuống.

Sắc mặt Vũ Quân Cơ trở nên trắng bệch, bờ môi va đập vào nhau, hắn cảm thấy sợ hãi tới cực điểm!

Ầm!

Kẻ bị nghiền nát dưới lòng bàn tay đẫm máu chính là thiên kiêu được biết đến với cái tên chủng hổ Vũ gia, hắn còn chưa kịp để lại di ngôn, chỉ có thể trợn to đôi mắt rồi ngã vào vũng máu.

Ở phía xa, Cơ Huyền Nhã nhắm chặt hai mắt, nàng hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

Hàng vạn người giống như vừa bị cơn gió lạnh mười ngàn năm từ Mạc Bắc tạt qua.

Bầu không khí nơi đây như bị rơi vào hầm băng!

Trời đất trở nên yên lặng trong phút chốc, tất cả mọi người đều im bặt.

Dấu tích hoang tàn, tứ chi đứt rời vương vãi khắp nơi, cảnh tượng vô cùng thê thảm!

Chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, mười bốn thiên kiêu chỉ còn sót lại một người.

Trong số bọn hắn, người nào cũng có năng lực vô hạn, mang theo tự tin ngập trời để tiến vào Thiên Xu, hy vọng bản thân một bước thành danh, chấn động Cửu Châu.

Nhưng hiện giờ, những con người kiêu ngạo đó lại biến thành một đống xương trắng, trở thành vật lót đường cho nam tử áo trắng!

Hắn mạnh đến mức khiến cho các đối thủ không khỏi tuyệt vọng tiếc hận, thực lực giữa hai bên chênh lệch quá lớn, đám thiên kiêu căn bản không chống lại được!

Cho dù Từ Bắc Vọng chỉ xếp thứ tư trên bảng Thiên, nhưng huyền thoại bất khả chiến bại của hắn vẫn không thể bị lay động!

Đây chính là Từ công tử cường thế tuyệt luân!

“Quỳ xuống.”

Lúc này, một âm thanh ôn nhuận vang lên.

Từ Bắc Vọng chắp hai tay ra sau lưng, bình tĩnh nhìn xuống Tiêu ở rể đang đứng ở giữa sân.

Vô số ánh mắt đồng loạt hướng về kẻ còn sống sót sau trận vây công.

Có lẽ là Từ công tử cảm thấy mệt mỏi, cho nên mới giơ cao đánh khẽ sao?

Nếu không, cho dù đối phương chịu quỳ xuống cầu xin tha thứ, mặt đất sẽ lại có thêm một khối thi thể.

Thân thể Tiêu Phàm cứng ngắc như tượng gỗ, khuôn mặt kiên quyết chuyển từ màu đỏ sang màu xanh lam, và bây giờ là màu tím.

Bắp thịt trên gương mặt hắn không ngừng co rút, ánh mắt ngập tràn hận ý.

“Ta đếm đến ba.”

“Một”

Từ Bắc Vọng chậm rãi đếm số, biểu tình không chút cảm xúc: “Hai”

Bùm!

Giữa bầu không khí yên lặng, âm thanh hai chân chạm đất càng to rõ hơn nữa.

Tiêu Phàm cúi đầu, hai mắt đỏ ngầu, sự sỉ nhục vô tận gần như đã nuốt chửng hắn.

Thánh Tử thánh địa Cửu Tiêu lại phải quỳ xuống van xin kẻ thù trước mặt quần chúng!

Một lần quỳ gối này đã đánh bay mọi tôn nghiêm và sĩ diện của Tiêu Phàm!

Nhưng hắn vẫn muốn sống sót!

Chỉ khi sống sót thì hắn mới có cơ hội báo thù, tiếp tục sống sót thì mới có thể xưng bá Cửu Châu.

“Dập đầu.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lạnh lùng, giọng nói ảm đạm.

Đám đông không hề cảm thấy Từ Bắc Vọng quá phận, thậm chí còn coi đó là lẽ đương nhiên.

Khuôn mặt Tiêu Phàm trở nên dữ tợn, hắn nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng, lửa giận hừng hực phủ khắp hai con ngươi.

Nỗi nhục hôm nay, hắn nhất định phải trả gấp trăm lần!

Bụp!

Trán vừa chạm đất, máu tươi trào ra.

“Tốt lắm.”

Từ Bắc Vọng cười xấu xa.

Đám đông như bị chết lặng, tất cả mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng.

Bọn họ nhìn về những hạt sáng trên đỉnh đầu của nam tử áo trắng, số lượng hiện tại đã vượt quá một ngàn, thậm chí còn nhiều hơn cả Hiên Viên Trường Khanh.

Đệ tử danh ngạch của Thiên Thần Điện là Quân Lâm vẫn bày ra biểu cảm lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng đáy mắt lại ẩn hiện một tia kiêng dè nồng đậm.

Hắn cho rằng rằng bản thân cũng có thể giết được mười bốn con kiến kia, nhưng để làm được điều đó một cách dễ dàng như Từ Bắc

vọng thì có chút…

Quan trọng hơn hết, kẻ này chỉ mới phô bày một phần thực lực của mình, không một ai biết hắn ta còn che giấu thủ đoạn nào nữa hay không.

Hiên Viên Trường Khanh nhìn nam tử áo trắng bằng ánh mắt thích thú, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Không tồi, bản tôn quả thực đã xem nhẹ ngươi.

Chương 185: Nhiều thế lực bắt đầu lung lay, trò chơi sinh tử bắt đầu (3)

Vực Lâm Thiên.

Chiến xa và thuyền cỗ lơ lửng sừng sững trên không trung, cường giả của các thế lực lớn nhìn chằm chằm tấm bia đá.

“Yên nhi!”

Cường giả của Nam Cung môn đau đớn hét lên, âm thanh vô cùng bi ai tuyệt vọng, hắn ta không thể tin được mọi chuyện đang diễn ra trước mắt.

Danh tự của truyền nhân đang biến mất, có nghĩa niềm hy vọng của cả gia tộc Nam Cung đã vong mạng.

“Không!”

Hơi thở trở nên cuồng bạo, đau đớn đến mức điên cuồng!

“Dần Nhân!”

“Giáp Sinh.”

“Cẩm Nhân.”

Cùng lúc đó, từng tiếng thét phẫn nộ vang lên, ai nấy đều trừng trợn hai con mắt đỏ ngầu để nhìn chằm chằm tấm bia đá!

“Khổng Hiển.”

Một vị tiên hiền Nho gia như bị sét đánh, toàn thân run rẩy không ngừng.

Truyền nhân Khổng gia cứ như vậy mà chết?

Tuyệt đối không có khả năng này!

Các cường giả còn lại bày ra bộ dáng không liên quan, thậm chí còn có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Vừa đi vào Thiên Xu chưa được bao lâu đã rơi đài rồi, đám thiên kiêu nhà các ngươi đến đây để làm trò cười sao?

Tuy nhiên, bọn họ quả thật cũng có chút tò mò, rốt cuộc bên trong Thiên Xu đã phát sinh trận chiến nảy lửa đến nhường nào?

Khổng Hiển xếp thứ ba mươi hai trên bảng Thiên, những thiên kiêu còn lại tuy không có trong bảng Thiên, nhưng nếu có danh sách một trăm người, bọn họ ít nhất cũng nằm trong số sáu mươi cái tên đứng đầu.

Nhưng vào lúc này, một cường giả để lộ một tia hoảng sợ trong đáy mắt, hắn chỉ vào cái tên thứ tư trên tấm bia đá.

Trong phút chốc, nụ cười của mọi người liền đông cứng, khuôn mặt lập tức mất đi huyết sắc.

Từ Bắc Vọng!

Ánh sáng đằng sau cái tên tăng vọt, trực tiếp vượt qua Thần Tuấn của Hiên Viên gia.

Những người còn lại trong bảng Thiên vẫn giữ nguyên vị trí cũ. Điều này có nghĩa là gì?

Rất nhiều cường giả nhất thời nảy sinh một ý niệm kinh hoàng trong đầu.

Chẳng lẽ kẻ này một mình trấn áp hết đám thiên kiêu đó sao?

Trong phượng liễn, bàn tay giấu trong tà áo của Vũ Chiếu khẽ nắm chặt, một trận bão táp dâng lên trong lòng bà ta!

Vũ Chiếu nổi cơn giận dữ, ánh mắt hóa thành hai thanh kiếm sắc bén, khuôn mặt bị bao phủ trong màn sương mù dày đặc khi nhìn thấy cái tên của Vũ Quân Cơ dần dần tan biến!

“Ngu xuẩn, ngu không ai bằng, chết chưa hết tội!”

Bà ta dường như không thể kiềm chế cảm xúc, nội tâm điên cuồng gào thét!

Vũ Quân Cơ đã bỏ mạng, thuật thế thân của bà ta trở nên vô dụng, Huyền Nhã đã mất đi con át chủ bài hộ mệnh.

Vũ Quân Cơ vẫn còn chưa rút ra bài học sâu sắc lúc trước hay sao? Thế mà lại tiếp tục đi trêu tức Từ ác liêu? Sao hắn lại ngu xuẩn đến vậy?

Vũ Chiếu vừa hối hận vừa ăn năn, nếu sớm biết điều đó, bà ta đã dặn hắn cách xa Từ ác liêu một chút. Đáng tiếc, bây giờ có nói cái gì thì cũng đều vô ích.

Tất cả cường giả đều rơi vào trầm mặc.

Trong số các danh tự trên bảng Thiên, cũng không còn sót lại bao nhiêu thiên kiêu sáng giá.

Kỳ thật, bọn họ cũng có thể dễ dàng đoán ra được chuyện gì đã xảy ra bên trong Thiên Xu!

Từ ác liêu chiếm đoạt hạt sáng của mười ba thiên kiêu bằng cách giết chết toàn bộ!

Thủ đoạn khủng bố đến cực hạn!

Giờ phút này, kẻ mà bọn hắn phải luôn đề phòng cảnh giác đã leo đến một độ cao không thể tưởng tượng nổi.

Không hiểu vì sao, đám người vô thức nhìn về phía phượng hoàng trên tầng mây.

Hai kẻ này quả thực giống nhau như đúc, tên chó săn thậm chí còn máu lạnh vô tình hơn!

Cảnh tượng của mười năm trước sẽ lặp lại một lần nữa sao?

Một người tùy tiện quyết định cục diện bên trong Thiên Xu, một người có thể tùy ý tàn sát tính mạng thiên kiêu?

Váy phượng tung bay, nữ tử váy tím liếc nhìn các tên trên bia đá, sau đó khẽ nâng cằm.

Tên phế vật này cũng không tồi.

Mọi người tiếp tục theo dõi sự biến hóa trên tấm bia đá.

Sự kiện mười ba Thiên kiêu rơi đài chắc chắn sẽ gây chấn động toàn bộ đại lục Cửu Châu, tạo ra một trận sóng to gió lớn đến mức không thể tưởng tượng được.

.....

.....

Những bậc thang màu vàng kéo dài đến vô tận, các vì tinh tú trên bầu trời rộng lớn toả ra ánh sáng thâm thúy sâu xa.

Con quái vật có hình dáng giống như Chân Long há to cái miệng đầy máu, một giọng nói không chút biểu tình vang lên: “Sau khi thông qua khảo nghiệm, các ngươi sẽ được truyền tống ngẫu nhiên đến tầng thứ nhất của Thiên Xu.”

“Một khi thất bại, chết!”

Thanh âm sắc bén như gỗ xẻ, tựa như còn ẩn chứa những thăng trầm của năm tháng vô tận.

Hàng vạn người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều vô cùng hoang mang, khiếp đảm sợ hãi.

Quái vật lớn phun ra một ngụm khí tức, những bậc thang màu vàng đột nhiên biến mất, không gian nứt ra một cái khe, tất cả mọi người chớp mắt một cái, lập tức phát hiện bản thân đang ở trong một thế giới xám xịt u ám.

Sau đó, bọn họ bị cảnh tượng trước mặt doạ sợ đến ngây người.

Hàng vạn cây cầu giàn màu vàng lơ lửng giữa trời, bên dưới là vực sâu vạn trượng, hơi thở hôi thối tanh tưởi bốc lên.

Những cây cầu giàn đan xen vào nhau, chiều dài khoảng vài chục thước, mặt cầu được trang trí bằng hoa văn ô rô được sắp xếp gọn gàng.

Bầu không khí bên trong thế giới màu xáu cứng rắc như sắt thép, giọng nói của quái vật khổng lồ vang vọng từ tong hư không: “Sau khi vượt qua khảo nghiệm, mười người đầu tiên sẽ nhận được bảo vật.”

Hơi thở mù mịt quét qua, mấy vạn người đột nhiên giật mình, trong đầu đều hiện ra thêm một tin tức giống nhau.

Con đường sinh tử gồm có tám mươi mốt ô vuông, trong đó có bốn mươi ô vuông là ảo ảnh, một khi giẫm lên thì sẽ bị rơi xuống vực sâu, thân thể trực tiếp bị ăn mòn.

Trong phút chốc, cảm xúc khủng hoảng nhanh chóng lan tràn khắp nơi. Chẳng phải là tỷ lệ sống sót chỉ còn sót lại một nửa ư? Bọn họ đều phải dựa vào vận khí sao?

Chương 186: Nhiều thế lực bắt đầu lung lay, trò chơi sinh tử bắt đầu (4)

“Đây thật sự rất…”

Một thanh niên mũi ưng giận dữ hét lớn, hai chữ “vô lý” còn chưa nói xong thì cả người hắn ta đã nổ tung, máu thịt văng xuống vực sâu.

Đám đông im lặng, không một ai dám lên tiếng chất vấn.

Có một số võ giả lặng lẽ vận dụng bí thuật thấu thị, nhưng khi vừa mới bước đến cầu giàn, hai mắt trở nên bỏng rát đau đớn.

Trái tim của bọn họ như bị rơi xuống đáy vực trong phút chốc , chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể dựa vào vận may hay sao?

Nhiều thiên kiêu vẫn giữ vững biểu tình trầm ổn, bọn hắn cũng không vì vậy mà tỏ ra sợ sệt.

Từ thời viễn cổ tới nay, Thiên Cơ Các vẫn luôn đứng sừng sững ở Cửu Châu, các thế lực lớn đã có nhiều suy đoán từ mấy ngàn năm trước, Thiên Cơ Các đang trợ giúp các võ giả Cửu Châu đạt đến cảnh giới siêu thoát thăng thiên.

Thật đáng tiếc, từ lúc khai thiên lập địa đến nay, đại lục Cửu Châu vẫn chưa có ai có thể phi thăng.

Người phi thăng, phải thỏa mãn hai điều kiện.

Thiên phú hiếm có tự cổ chí kim!

Nhận được sự chiếu cố của thiên đạo!

Cái sau càng quan trọng hơn, thời đại nào cũng không thiếu người tài, nhưng dù có đứng đầu cũng không thể thoát ra khỏi những gông cùm trói buộc.

Bởi vì bọn họ còn thiếu một tia khí vận thiên đạo!

Vì vậy, Thiên Xu thiết lập trận pháp như thế này là hoàn toàn hợp tình hợp lí, mục đích là để loại bỏ những võ giả không có khí vận .

Bản thân là người không có khí vận, dù ngươi có đạt được cơ duyên thì cũng lãng phí mà thôi.

Từ Bắc Vọng vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng nội tâm lại trở nên sợ hãi.

Hắn thực sự lo lắng, sự chuẩn bị của hắn trực tiếp bị phá vỡ.

Mấy đứa xui xẻo ăn gạo của nhà ngươi sao?

Thế giới chẳng lẽ sẽ quan tâm đến những kẻ kém may mắn như chúng ta?

Nếu hắn đi trên cầu giàn, chắc chắn sẽ giẫm phải khoảng không sinh tử.

Từ Bắc Vọng kiềm nén tiếng thở dài, thử thách cây cầu giàn này giống như quỷ môn quan đối với hắn.

Nhưng vào lúc này, âm thanh của quái vật lại lần nữa vang lên.

“Các ngươi hãy tạo thành một nhóm, bốn người bắt đầu từ đầu danh sách bảng Thiên, người được chọn không thể cự tuyệt.”

Nghe vậy, biểu tình Từ Bắc Vọng có chút quái dị.

Đám người ồn ào không ngừng, tuy rằng cảm thấy bất công vô cùng, nhưng bọn họ cũng không dám vi phạm.

Thiên kiêu trên bảng Thiên luôn là những đối tượng được Thiên Xu chiếu cố, bọn hắn nhận được một chút đối xử đặc biệt cũng là chuyện thường tình.

Những người được chọn dám chắc sẽ là người tiên phong dò đường.

Sở Thái Hư lạnh lùng liếc nhìn xung quanh, ánh mắt sắc bén như dao nhanh chóng chiếu vào ba tên thiên kiêu có mặt trong bảng Thiên, trong đó có Khương Vô Kỵ.

“Bổn vương không…”

Thái Tử nước Sở mới nói được nửa câu, một luồng khí tức đáng sợ ập tới, Khương Vô Kỵ tức im lặng, cảm giác chết chóc lập tức biến mất.

Khương Vô Kỵ cực kỳ không cam lòng, nhưng hắn vẫn đi về phía Sở Thái Hư.

Thương Hạo Nhiên cầm hoa đào trong tay, đuôi mắt ngả ngớn khẽ chuyển động, chọn ra ba võ giả bình thường.

Ba người kia giống như những con rối máy móc, tròng mắt chỉ có con ngươi màu đen chứ không có lòng trắng.

Sở Thái Hư Lạnh lùng liếc nhìn, người này có lẽ đã chuẩn bị từ trước.

“Đến phiên bản tôn!”

“Từ Bắc Vọng, bước ra khỏi hàng!”

Hiên Viên Trường Khanh chậm rãi tiến đến, giọng điệu cường thế mạnh mẽ không thể cưỡng lại.

Khuôn mặt của Từ Bắc Vọng ngay lập tức lạnh như băng.

Ầm ầm ầm ầm!

Biển máu cuồn cuộn sau lưng hắn toát ra khí thế bất khả xâm phạm.

Trong phút chốc, mọi người khiếp sợ!

Ai nấy đều có thể dễ dàng phát hiện ra sát khí nồng đậm.

Cơn tức giận của Từ công tử cũng quá lớn đi?

Phù!

Đầu của sinh vật khổng lồ lắc lư, hơi thở từ ngoài tràn vào, biển máu lập tức vỡ tan.

Hiên Viên Trường Khanh bị đối phương chế giễu trước mặt mọi người, sắc mặt có chút khó coi.

Nếu hắn tiếp tục kiên trì, con kiến họ Từ kia cũng không dám cự tuyệt, nếu không sẽ bị giết chết tại chết

Nhưng vạn nhất con kiến này nổi điên, nằng nặc tử chiến cùng bản tôn ở trên cầu tàu thì sau?

Điều đó sẽ ảnh hưởng đến vị trí xếp hạng của bản tôn. Mười người hoàn thành khảo nghiệm đầu tiên sẽ nhận được phần thưởng, bản tôn chắc chắn sẽ giành lấy vị trí đầu tiên.

Bỏ đi, bản thân tạm thời buông tha cho hắn.

Nghĩ đến điều này, Hiên Viên Trường Khanh bỏ qua Từ Bắc Vọng, hắn chọn tên tùy tùng đi theo mình vào đây, sau đó còn chọn thêm Lâm Viễn thứ sáu và Viễn Sơn thứ chín.

Từ Bắc Vọng khôi phục sự bình tĩnh, hắn gần như muốn giết chết cái tên cuồng trang bức này.

Cứ cho là ta đi lên cầu giàn với ngươi, chẳng nhẽ ngươi ngại chết không đủ nhanh sao?

Hắn trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt thâm thúy nhìn quanh, giả vờ xem xét một cách cẩn thận.

Sau một thời gian, hắn tùy ý nói: “Triều Khuynh Tuyệt, Diệp Thiên, Tiêu Phàm, chính là ba người các ngươi.”

Từ Bắc Vọng vừa dứt lời, cả ba người bị gọi tên đột nhiên biến sắc, tâm trí của bọ họ lập tức bị chiếm cứ bởi sự căng thẳng và sợ hãi.

Theo như suy nghĩ của đại đa số võ giả ở đây, Từ ác liêu là một tên điên đam mê giết chóc, một khi bị kẻ này chọn vào đội ngũ, hậu quả sau đó khó mà lường trước đời!

Huống hồ ba người bọn họ đều có thù oán với Từ ác liêu.

Đột nhiên, hàng chục võ giả trẻ tuổi, cao, thấp, béo, gầy, đều lập tức bước ra.

Bọn họ khiếp sợ giơ tay lên, nơm nớp lo sợ nói: “Từ công tử, là tại hạ sao?”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lùng, ánh mắt đảo qua đám người. Cái tên Diệp Thiên này xấu thật, trong hàng vạn người mà cũng trùng hơn một chục.

Hắn nhìn chằm chằm một người nam nhân có vẻ mặt kiên quyết, lãnh đạm nói: “Cút ra đây!”

Diệp Thiên nắm chặt bàn tay, hắn căn bản không thể che giấu được hận ý trong đáy mắt. Từ Bắc Vọng lại ức hiếp ta một lần nữa!

Tại sao?

Chương 187: Nhẹ nhàng chiếm đoạt tinh huyết Chân Long, Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị sét đánh (1)

“Gào.”

Theo một ý nghĩa nào đó, kẻ thống trị thế giới là con quái vật khổng lồ kia, đôi mắt đỏ của nó đột nhiên loé lên một tia tối tăm mờ mịt.

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy thân thể của mình như bị giam cầm trong song sắc, một thanh kiếm sắc bén đang treo trên đầu, có thể đoạt mạng của hắn bất cứ lúc nào.

Dựa vào quy tắc cầu giàn, người được chọn không thể cự tuyệt.

“Ta hận a!”

Diệp Thiên không ngừng gào thét trong lòng, sau đó đi về phía kẻ thù với sắc mặt âm trầm.

Tiêu Phàm và Triều Khuynh Tuyệt nhìn thấy cảnh ngộ của Diệp Thiên, bọn hắn khó khăn lắm mới có thể điều chỉnh cảm xúc của mình rồi bước lên phía trước.

“Chúng ta là đồng đội của nhau, đương nhiên sẽ là người một nhà, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.”

“Không bằng, chúng ta hãy nhân cơ hội để kết nghĩa huynh đệ, sau này ra ngoài cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, âm thanh nhẹ nhàng nhân từ, mang lại cảm giác thân mật và hiền hoà.

Hắn có thể vượt qua cửa ải mà không mất một sợi tóc nào, sao có thể không vui mừng được chứ?

Trên thực tế, hắn nghĩ mình chỉ cần một tên khí vận chi tử là đủ rồi. Tuy nhiên, hắn vẫn bổ sung thêm hai gói bảo hiểm sinh mạng để đề phòng bất trắc.

Nghe được câu nói này, gò má thanh tú và hoàn mỹ của Triệu Khuynh Tuyệt trở nên cứng đờ, đôi môi nhỏ xinh khẽ mím lại. Nàng chưa từng thấy ai có thể nói ra những lời vô liêm sỉ với một giọng điệu nhẹ nhàng như vậy.

Kết nghĩa huynh đệ sao? Ta hận không thể dùng kiếm đâm ngươi thành từng mảnh để trả lại mối thù ở núi Mang Sơn!

Tiêu Phàm và Diệp Thiên đều cúi đầu, bọn họ vừa phẫn nộ lại vừa bất lực. Nếu bọn hắn có thực lực ngạo thế Cửu Châu, thì kẻ này làm sao có thể ở đây phách lối chứ?

Thời gian chậm rãi trôi qua, nơi này bắt đầu vang lên âm thanh bàn tán xôn xao không ngừng. Thế giới này không có ngày hay đêm, lúc nào cũng được bao phủ trong màn sương mù xám xịt.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng ồn ào dần dần lắng xuống, hàng vạn võ giả thành lập các đội bốn người.

Ầm!

Con quái vật khổng lồ ngẩng đầu, dùng móng vuốt để vặn xoắn không gian thành từng đợt sóng. Tại khoảnh khắc tiếp theo, các bục bằng phẳng bắt đầu xuất hiện trên không trung, sau đó kết nối các cây cầu giàn lại với nhau.

Các hoa văn hình vuông đặc biệt bắt mắt, các luồng chân khí thăm dò đều bị ngăn trở ngay lập tức.

“Tích.”

“Tích tắc!”

Các võ giả dường như trông thấy một pho tượng tôn thần cổ xưa cứng cáp ở cuối cây cầu, lòng bàn tay bưng một viên đá giống như một cái bát. Cái bát nghiêng nghiêng, những giọt nước tràn đầy rơi xuống đất.

Tiếng nước nhỏ giọt khiến lòng người vô cùng rung động.

“Dòng nước cạn kiệt, cầu giàn nát vụn.”

m thanh tang thương già nua truyền tới từ hư không.

Trong phút chốc, một hương vị làm cho người ta hít thở không thông lan truyền trong không khí, vô số người lập tức kinh hãi!

Điều này có nghĩa, bài khảo nghiệm này có thời hạn, một khi vượt quá thời gian, bọn hắn sẽ trực tiếp rơi xuống vực sâu kinh hoàng.

Tàn nhẫn đến ghê tởm!

Đám người nhũn cả hai chân, gần như xụi lơ mà ngã xuống mặt đất, sâu trong đáy mắt cũng hiện lên một tia tiếc nuối tuyệt vọng.

Bọn họ không nên có dã tâm nghịch thiên, Thiên Xu căn bản không phải là nơi mà bọn họ có thể đến, đây đích thị là địa phương mai táng của kẻ yếu.

Cơn ác mộng tới hồi bắt đầu.

Những người bị đám thiên kiêu gia tộc ép buộc tiến về phía trước, sắc mặt trở nên tái nhợt, đôi chân cứng ngắc bước trên một ô vuông bất kỳ.

Đôi chân giẫm lên mặt nước mềm mại, cả người đột nhiên chìm xuống.

Ầm! Trong khi rơi xuống, thân thể nổ tung, huyết nhục bay ra bốn phía rồi rơi xuống vực sâu. Cầu giàn lập tức vỡ vụn, vô số người thở hổn hển để lấy lại tinh thần, da đầu có chút tê dại.

Cứ thế mà mất mạng sao? Thậm chí ngay cả thi thể cũng không còn? Một bước đạp sai, trực tiếp bỏ mình!

Hàng vạn cầu giàn ngừng chuyển động, các võ giả đều mất hết dũng khí, không ai muốn trở thành một oan hồn trong vực thẳm.

“Ba người các ngươi, ai lên trước?”

Từ Bắc Vọng bày ra sắc mặt lạnh lùng, âm điệu cũng không còn hiền hòa ấm áp như trước. Ánh mắt cả ba người kia đều trở nên ảm đạm, bọn họ lùi lại về sau trong vô thức, không ai không muốn làm người dò đường.

Nếu có thể, ai cũng muốn mình có thể đi sau cùng, lần theo con đường phía trước, trừ khi ba người đồng đội đều mất mạng, nếu không thì sẽ luôn bình an vô sự.

“Ai lên trước?”

Đôi mắt xanh lam của Từ Bắc Vọng bắn ra sát ý mạnh mẽ, biển máu cuồn cuộn ẩn hiện sau lưng.

Diệp Thiên vừa phẫn nộ vừa bất lực, cho dù ba người bọn họ liên thủ với nhau, thì có lẽ cũng không thể làm gì được Từ ác liêu.

Hắn là người đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc, thanh âm khàn khàn vang lên: "Nam nhân bảo vệ nữ nhân là việc tất nhiên, hãy để Triều cô nương ở phía sau đi."

Tàn hồn của ngọc bội lập tức chấn động, Viêm lão vô cùng tức giận!

Đôi mắt đẹp của Triều Khuynh Tuyệt chớp chớp, nàng đương nhiên rất kinh ngạc trước hành động của Diệp Thiên, trong lòng có chút xúc động: "Cảm ơn…"

Nàng nói rồi ngừng lại, bọn họ đã xông vào cung điện tại núi Mang Sơn cùng nhau, nhưng nàng đã sớm quên mất tên người này.

"Tại hạ tên Diệp Thiên."

Diệp Thiên phất tay, tỏ vẻ không để ý.

Triều Khuynh Nguyệt khẽ gật đầu, ôn nhu nói: "Đa tạ Diệp công tử."

Tiêu Phàm tức đến mức muốn nổ tung, lồng ngực dâng trào ngọn lửa phẫn nộ, đúng là chỗ nào cũng xuất hiện kẻ lỗ mãng!

Diệp Thiên nhìn về phía Tiêu Phàm: "Tiêu huynh, huynh không có vấn đề gì chứ?"

Tiêu Phàm nhấp nhô yết hầu, lời muốn nói ra đều bị mắc kẹt trong cổ họng, cuối cùng trầm giọng nói: "Vẫn là nên như vậy."

Ầm!

Diệp Thiên lấy ra một đồng tiền tầm thường, siết chặt ngón tay rồi trầm giọng nói: "Tiêu huynh, huynh chọn mặt trước hay mặt sau?"

Chương 188: Nhẹ nhàng chiếm đoạt tinh huyết Chân Long, Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị sét đánh

(2)

Từ Bắc Vọng quan sát cảnh tượng trước mắt, trong lòng nảy sinh một chút hào hứng. Hắn thầm nghĩ, nếu phân tích từ góc độ lý trí, Tiêu Phàm nên là người tiên phong, tháp vận khí của hắn cao hơn một tầng so với Diệp Thiên.

Nhưng so với Tiêu ở rể, Từ Bắc Vọng vẫn ngứa mắt với con chuột tầm bảo họ Diệp hơn.

Vì vậy, hắn lạnh giọng nói: “Diệp Thiên, ngươi là người chính trực ngay thẳng. Theo ngươi, ai thích hợp làm người đi đầu?”

Điều này khiến Tiêu Phàm ngây ngẩn cả người, hắn vội vàng liếc nhìn cầu giàn bên cạnh, ngập ngừng nói: “Diệp đệ, chúng ta chớ trì hoãn thời gian, ngươi mau lên đi.”

Diệp Thiên sững sờ, khuôn mặt đỏ bừng, hắn nhìn về phía Triều cô nương.

Triều Khuynh Tuyệt lập tức ngoảnh mặt làm ngơ.

“Nếu như không muốn chết, đừng nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta.”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên u ám, ngập tràn sát khí.

Cùng lúc đó, Tiêu Phàm lặng lẽ vận chuyển chân khí, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn chằm chằm nam tử trước mặt.

Cầu giàn chẳng chịt, tổ đội của Thương Hạo Nhiên cầm hoa đào trong tay đã vươn lên dẫn trước, đám người rối tuy bước chân có chút chậm chạp, nhưng bọn hắn không mắc bất kỳ sai lầm nào.

Những cầu giàn còn lại vô cùng thê thảm, sương máu dưới vực sâu bốc lên liên tục, tứ chi và đầu lâu bị đứt lìa rơi xuống không ngừng, tiếng kêu khóc nghẹn ngào vang vọng.

“Nhanh lên!”

Tiêu Phàm tức giận hét lên, hắn còn muốn tranh đoạt mười vị trí đầu tiên để giành lấy bảo vật.

Diệp Thiên trợn tròn con mắt, nhìn chằm chằm vào cầu giàn, cơ thể không nhúc nhích, một tia kinh hoàng suýt chút nữa đã vọt ra khỏi

con ngươi. Hắn trầm mặc hồi lâu, loay hoay nhấc một chân ra, trong số hai ô vuông giống nhau, hắn chọn ô bên trái.

Không hề có động tĩnh gì.

Hắn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Nhanh lên.”

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, tuy rằng việc thăm dò đường nguy hiểm, nhưng đó cũng là một cơ hội. Người đến đầu tiên có thể nhận được bảo vật!

Diệp Thiên ta vốn là người đi ngược lại đạo lý trời đất, sao lại có thể sợ hãi trước sống chết chứ?

Nghĩ đến điều này, hắn bình tĩnh bước về phía trước, như thể đang đi dạo trong rừng lúc hoàng hôn.

Ba người phía sau lần theo dấu vết của hắn. Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ khiến Tiêu Phàm không khỏi bàng hoàng, chẳng lẽ tiểu tử này lại là hạng người có vận may lớn như vậy sao?

Đi được vài chục bước, bước nào bước nấy vững chãi như Thái Sơn. Từ Bắc Vọng rơi xuống, cuối cùng ánh mắt của hắn liếc nhìn hàng vạn cầu giàn, tốc độ của nhóm hắn có thể đi vào mười vị trí đầu, nhưng vẫn còn thua xa Thương Hạo Nhiên.

Co đầu rụt cổ không thể nhịn!

Ầm ầm!

Màn sương máu với long khí màu vàng nhạt tụ lại thành một bàn tay khổng lồ, vặn xoắn màn sương mù xám xịt thành một vòng xoáy và đánh ra với uy lực cực lỳ lớn.

Triệu Khuynh Tuyệt đỏ mồ hôi lạnh trên trán, khi cảm nhận được luồng khí đáng sợ này, nàng lập tức di chuyển thân hình, bật ánh sáng hộ thể lên.

Nhưng chưởng khí quét qua người nàng rồi đập về phía Diệp Thiên đang đi đầu.

Diệp Thiên đã dùng pháp khí bảo vệ từ lâu, nhưng vì sự chênh lệch thực lực quá lớn, lớp phòng ngự của pháp khí trực tiếp vỡ tan, hung thú viễn cổ oanh tạc vào lưng.

Phụt!

Diệp Thiên không khỏi nôn ra máu, vài đoạn xương cốt lập tức đứt gãy. Vì cầu giàn vẫn còn đó, hắn không bị rơi xuống vực sâu, chỉ loạng choạng ngã về phía trước.

Hắn ta nhanh chóng giẫm lên từng ô vuông, cuối cùng cũng ngã xuống đất, hoa văn dưới hai chân vẫn chưa bị vỡ vụn.

Cảnh tượng này khiến mọi người xung quanh vô cùng bàng hoàng.

Đối với sự tàn nhẫn máu lạnh của Từ công tử, người dân Cửu Châu từ lâu đã rất không còn cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng nam tử kiên nghị này quả thực quá biến thái!

Hắn ta đi trọn vẹn hai mươi bước trong vô thức, vậy mà vẫn còn bình yên vô sự?

Đơn giản là không thể tưởng tượng được!

Đôi mắt của Thương Hạo Nhiên đột nhiên trở nên sắc bén, chân khí của hắn lập tức tuôn ra, khuấy động ba võ giả con rối ở phía trước.

“Ngươi cũng đang ép ta động thủ phải không?”

Tiêu Phàm vẫn còn đang sững sờ, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên từ đằng sau.

Hắn không chút do dự, bước nhanh dọc theo các ô vuông nhuốm đầy máu, sau đó nhìn Diệp Thiên bằng ánh mắt thương hại.

Lúc này, Diệp Thiên cuộn tròn thân thể, hơi thở trong người gần như vỡ tan.

Ầm ầm!

Lại một tiếng nổ lớn nữa!

Sương máu kéo đến, một nắm đấm hư ảo đập vào Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không đề phòng, cả người lap về phía trước theo lực đẩy, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Vỏ giả ở cầu giàn bên cạnh hoàn toàn không nói nên lời.

Lại là một tên yêu nghiệt khác!

Bây giờ, Từ công tử đã vượt xa tất cả các đội còn lại, bọn hắn đã

vượt qua hơn nửa đoạn cầu giàn, sắp đến đích rồi.

Hai tình huống vừa xảy ra, đơn giản đều nằm ngoài phạm trù nhận thức của họ!

Chẳng lẽ, khi bốn người bọn họ cùng nhau vượt qua một cái cầu giàn, thì tất cả các hoa văn dưới chân bọn họ đều trở nên cứng cáp sao?

“Triều cô nương, làm ơn đi chuyển.”

Một giọng nói ôn nhu vang lên từ phía sau.

Triều Khuynh Nguyệt chợt lạnh lẽo sống lưng, hai má ngọc xinh đẹp trở nên tái nhợt, không còn chút máu. Nàng báo động đại sinh, vừa đi vừa vận chuyển Thánh Thể.

Từ Bắc Vọng nhàn nhã ung dung, trực tiếp đi tới bên cạnh Diệp Thiên, còn quay đầu lại cười với hắn.

Triều Khuynh Tuyệt đứng nghiêm, thân hình giống như sao trời mỹ lệ, bên ngoài cơ thể xuất hiện từng tia hoa văn, dấu ấn chói mắt chiếu phía sau lưng. Nàng không tự tin vào vận may của mình, nếu đi theo vết xe đổ của hai người đầu tiên, nàng có thể sẽ chết không có chỗ chôn.

Vậy nên, Triều Khuynh Tuyệt quyết định tiên hạ thủ vi cường!

Chương 189: Nhẹ nhàng chiếm đoạt tinh huyết Chân Long, Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị sét đánh (3)

Cùng lúc đó, tiếng ầm ầm vang lên!

Một mặt trời đỏ chói xuất hiện trên đầu Tiêu Phàm, một ngọn núi hư ảo bắn ra từ mặt trời đỏ.

“A.”

“Làm sao có thể tàn sát lẫn nhau? Ta ghét nhất là nội chiến.”

Ấn kí màu vàng trên trán sáng chói, thế giới huyết hải sau lưng vỡ vụn, hai chưởng mang theo sát khí vô biên phát ra âm thanh kinh khủng làm rung chuyển cả cầu tàu.

Một chữ "Tru" màu máu đột nhiên hướng về phía Diệp Thiên, Diệp Thiên chuẩn bị ra tay, nhưng cũng đành vô lực siết chặt nắm đấm.

Hai chưởng kinh hãi ngập trời đập xuống, tinh quang từ trên người Triều Khuynh Tuyệt vỡ vụn, thân thể mảnh mai run lên, máu tươi phun ra.

"Ta vẫn luôn dịu dàng với nữ nhân."

Từ Bắc Vọng thản nhiên cười, một chưởng khác trùng điệp oanh diệt dãy núi, chụp về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm dùng gì để chống lại đây? Cả bóng người nhanh chóng lăn về phía trước, nằm thoi thóp ở cuối cầu tàu.

"Thông qua rồi?"

Trong lòng của những võ giả xung quanh cầu tàu đang rung lên như một trận động đất lớn.

Như này có thông qua khảo nghiệm không?

Đối với Từ công tử mà nói, điều đó quá dễ dàng.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không có chút gợn sóng nào, hắn đi ngang qua Triều Khuynh Tuyệt, nhẹ nhàng nói: "Đừng có giở trò với ta, nghe chưa?"

Về phần Tiêu ở rể, hơi thở của hắn vô cùng uể oải, không phải vì hắn không thể đứng dậy, mà căn bản hắn không dám đứng dậy.

Vị trí đầu tiên đã gần trong gang tấc, nhưng nếu hắn chiến đấu, chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ. Tốt hơn là đứng ở vị trí thứ hai, dù sao cũng có thể nhận được phần thưởng báu vật Thiên Xu.

Một mặt trời đỏ chói xuất hiện trên đầu Tiêu Phàm, một ngọn núi hư ảo bắn ra từ đó.

"A."

"Làm sao có thể tàn sát lẫn nhau? Ta ghét nhất là nội chiến."

Ấn kí màu vàng trên trán phát ra ánh sáng chói mắt, thế giới huyết

hải sau lưng vỡ vụn, hai chưởng mang theo sát khí vô biên phát ra âm thanh kinh khủng làm rung chuyển cả cầu tàu.

Một chữ "Tru" màu máu đột nhiên hướng về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên chuẩn bị ra tay, nhưng cũng đành vô lực siết chặt nắm đấm.

Hai chưởng kinh hãi ngập trời đập xuống, tinh quang từ trên người Triều Khuynh Tuyệt vỡ vụn, thân thể mảnh mai run lên, máu tươi phun ra.

"Ta vẫn luôn dịu dàng với nữ nhân."

Từ Bắc Vọng thản nhiên cười cợt, một chưởng khác trùng điệp oanh diệt dãy núi, chụp về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm dùng gì để chống lại đây? Cả bóng người nhanh chóng lăn về phía trước, nằm thoi thóp ở cuối cầu giàn.

"Thông qua rồi?"

Những võ giả ở các cầu tàu xung quanh chấn động vô cùng, giống như một trận động đất lớn đang nội tâm của bọn họ.

Từ công tử thông qua khảo nghiệm rồi sao?

Đối với hắn mà nói, điều đó quá dễ dàng.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, hắn đi ngang qua Triều Khuynh Tuyệt, nhẹ nhàng nói: "Đừng có giở trò với ta, nghe chưa?"

Về phần Tiêu ở rể, thần sắc của hắn ta vô cùng uể oải, không phải không thể đứng dậy, mà căn bản không dám đứng dậy.

Vị trí đầu tiên đã gần trong gang tấc, nhưng nếu hắn chiến đấu, chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ. Tốt hơn hết, hắn vẫn nên đứng ở vị trí thứ hai, dù sao đi nữa, hắn vẫn có thể nhận được phần thưởng báu vật Thiên Xu.

Nhìn thấy nam tử áo trắng như tuyết tiến về phía trước, ánh mắt các thiên kiêu trên những cầu giàn còn lại tràn đầy ghen tị.

Họ cúi đầu, nhìn thấy đống hài cốt bên dưới vực sâu, nơi đó đã chôn vùi không biết bao nhiêu võ giả trẻ tuổi.

....

….

Vượt ra khỏi phần sâu nhất của bức khắc trên đá, Từ Bắc Vọng đứng trên đài sen rạng rỡ.

“Tinh huyết Chân Long.”

Giọng nói già nua đột nhiên vang vọng.

Một cái bình sắt rỉ sét xuất hiện giữa đài sen, uy áp kinh khủng trào ra từ cái bình.

Mạch máu trong cơ thể Từ Bắc Vọng đột nhiên sôi trào một cách mãnh liệt, hắn vội vàng vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, nuốt chửng tinh huyết không chút do dự!

Sương máu trên đài sen bốc lên, ẩn hiện thân ảnh Chân Long chín móng vuốt toàn thân đen nhánh đang giãy giụa và gầm thét.

Một giọt tinh huyết chảy xuôi tại thể nội, giống như gặp phải cái gì, khí tức cuồng bạo ngay lập tức tiêu tán, Chân Long ngoan ngoãn tiếp nhận luyện hóa.

Sau một lúc, Từ Bắc Vọng mở đôi mắt xanh, biểu cảm của hắn ngoài mừng rỡ còn có chút cảm khái.

Nói thế nào nhỉ, hắn thật sự rất phấn khích khi có thể nhận được máu Chân Long, cái này tốt hơn gấp mấy lần so với máu Giao long.

Tuy nhiên, hiệu quả của giọt máu này còn kém xa so với của lão đại. Chưa kể, hắn đã đột phá tầng thứ tư của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, thanh tiến cấp thậm chí còn không có tăng thêm nổi hai mươi phần trăm.

Đúng là cái hang không đáy!

Nhưng vào lúc này.

Ánh sáng rực rỡ trên đài sen phát ra bốn phía, một cánh cổng tràn ngập tinh tú xuất hiện trước mặt.

“Thiên Xu mở ra, truyền tống ngẫu nhiên.”

Một giọng nói máy móc không có một chút cảm xúc vang lên.

Từ Bắc Vọng nghe thấy những lời đó, gương mặt tuấn mỹ có chút thấp thẩm. Hắn đặc biệt nhạy cảm với hai chữ ngẫu nhiên. Điều này

hoàn toàn là dựa vào vận may, vận may tốt vừa hạ cánh, dưới chân đã lưu lại mười bình tiên dược. Vận may kém một chút, hắn có thể rơi thẳng vào cái miệng đẫm máu của hung thú viễn cổ.

Từ Bắc Vọng không còn tự tin vào bản thân, tâm trạng lúc này của hắn làm sao có thể diễn tả bằng lời.

Giống như đi mua một bình hồng trà rồi bật nắp trúng thưởng.

Ta không hy vọng đoạt giải thưởng hạng nhất, thậm chí cũng không cần mua một tặng một, cho ta bốn chữ "hân hạnh chiếu cố" được không?

Nguyện vọng này rất khiêm tốn, nhưng nó phù hợp với vận may của bản thân.

Từ Bắc Vọng xoá bỏ những ý nghĩ không cần thiết, điều chỉnh tâm trạng và bình tĩnh bước vào cửa.

....

....

Bầu trời nhuốm màu đỏ tươi, gió đen cuồn cuộn thổi tới, thiên địa tràn ngập tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng la hét và tiếng than khóc.

Một vùng biển máu treo ngược trên không, đủ loại vong linh tập trung đông đúc trên bờ biển, bọt máu thấm vào trong con ngươi của đám vong linh, từng luồng khí tức đen nhánh tuôn ra.

Một tiểu quỷ xuất hiện giữa thiên địa vô biên vô tận, nó lê lưỡi đi về phía biển máu, một số vong linh vươn vai ngọ nguậy loạng choạng theo sau.

Đột nhiên.

Ầm ầm!

Bầu trời nứt ra một cái khe, bóng người rơi xuống biển máu.

Bọt máu bắn tung tóe vào khuôn mặt không có ngũ quan của những con vong linh, những tiếng thở hổn hển và tiếng cười tham lam của tiểu quỷ ở khắp mọi nơi.

(*) ngũ quan: Mi (lông mày), mắt, tai, mũi, miệng

Dương khí xuất hiện!

Chương 190: Nhẹ nhàng chiếm đoạt tinh huyết Chân Long, Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị sét đánh (4)

Bầu trời nhuốm màu đỏ tươi, gió đen cuồn cuộn thổi tới, thiên địa tràn ngập tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng la hét và tiếng than khóc.

Một vùng biển máu treo ngược trên không, đủ loại vong linh tập trung đông đúc trên bờ biển, bọt máu thấm vào trong con ngươi của đám vong linh, từng luồng khí tức đen nhánh tuôn ra.

Một tiểu quỷ xuất hiện giữa thiên địa vô biên vô tận, nó lê lưỡi đi về phía biển máu, một số vong linh vươn vai ngọ nguậy loạng choạng theo sau.

Đột nhiên.

Ầm ầm!

Bầu trời nứt ra một cái khe, bóng người rơi xuống biển máu.

Bọt máu bắn tung tóe vào khuôn mặt không có ngũ quan của những con vong linh, những tiếng thở hổn hển và tiếng cười tham lam của tiểu quỷ ở khắp mọi nơi.

(*) ngũ quan: Mi (lông mày), mắt, tai, mũi, miệng

Dương khí xuất hiện!

….

….

Vực Lâm Thiên.

Chiến xa và thuyền cổ sừng sững trong hư không, vô số cường giả lặng lẽ quan sát tấm bia đá.

Từng cái tên chậm rãi biến mất, trong đó có rất nhiều thiên kiêu được các thế lực lớn cẩn thận vun đắp, thậm chí là truyền nhân của các môn phiệt thế gia.

Nhưng ba mươi sáu người trong bảng Thiên.

Không, ngoại trừ truyền nhân của Khổng gia đã bị giết bởi Từ ác liêu.

Ba mươi lăm người còn lại đều bình an vô sự.

Các cường giả không ngạc nhiên chút này, những thiên kiêu này không thể rơi đài nhanh như vậy được.

Khí tức băng bàn bao trùm bầu trời chỉ trong nháy mắt, con phượng hoàng đỏ rực gào thét và gầm rú trong khoảng không, một vùng không gian bị giam cầm trong lớp sương giá đáng sợ, như thể ngày tận thế đã đến gần kề.

Các cường giả thế lực lớn ớn lạnh sống lưng, những biến hóa bất ngờ này đã khiến họ bị chấn kinh.

Ai đã chọc đến Đệ Ngũ Ma Đầu rồi?

“Làm sao có thể?”

Lúc này, sắc mặt của hài đồng ở thánh địa Tứ Tượng trở nên kinh hãi, như thể nó đã nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Đám người lập tức nhìn về phía bia đá, đồng tử co rút mạnh, sắc mặt vặn vẹo đến cực hạn!

Cái tên thứ tư đã biến mất!

Từ Bắc Vọng!

Tên của hắn ta biến mất rồi!

Ầm ầm!

Giống như thiên thạch rơi xuống biển sâu, các thế lực lớn bắt đầu nảy sinh những cơn sóng quái dị trong lòng !

Tên biến mất, có nghĩa là đã chết!

Một Từ Bắc Vọng có thực lực quét ngang thế hệ trẻ tuổi, chẳng lẽ cứ như vậy mà mất mạng sao?

Bên trong phượng liễn, Vũ Chiếu trợn tròn đôi mắt phượng, hai tay nắm chặt ngai vàng, móng tay trở nên trắng bệch!

Phản ứng đầu tiên của bà ta là không tin vào điều đó!

Dù cho có dính vào lời nguyền rủa độc ác, kẻ này cũng không có khả năng ngã xuống nhanh như vậy.

Trong mắt chúng sinh Cửu Châu, ngay cả khi kẻ này không thể leo lên đỉnh cao Thiên Xu, hắn cũng sẽ là một trong số ít những người còn sống sót.

Hiện giờ, trong số hàng vạn cái tên trên tấm bia, tên của hắn ta đã biến mất.

“Hắn chết rồi?”

Vũ Chiếu thì thào khẽ nói, dung nhan xinh đẹp bày ra sắc mặc mừng rỡ như điên.

Nhân sinh khắp nơi đều vô cùng kinh hỉ!

Trong mắt bà, tên tiểu bối trẻ tuổi này luôn là một cơn đại dịch vô cùng hiểm họa, hắn thậm chí còn có cơ hội đứng sừng sững trên đỉnh cao, chính là người mà Đệ Ngũ Ma Đầu vô cùng yêu thích.

Vậy mà hắn ta đã chết rồi?

“Thật quá tốt!”

bà nắm chặt nắm đấm, động tác có chút vung vẩy.

Thời khắc này, các thế lực cường giả lấy lại tinh thần rồi nhìn nhau, bọn họ có thể nhận ra sự hưng phấn trong đáy mắt của đối phương.

Làm sao có thể không vui mừng?

Ai nấy đều tưởng rằng, Từ ác liêu sẽ trỗi dậy với tốc độ kinh hoàng dưới đôi cánh của Đệ Ngũ Ma Đầu. Một ngày nào đó, hắn sẽ trở thành một tên ma đầu thứ hai, khiến cả thiên hạ phải khiếp sợ!

Nhưng hiện tại, hắn ta vừa tiến vào Thiên Xu, lập tức rơi đài rồi?

Mất đi sự bảo hộ của Đệ Ngũ Ma Đầu, huyền thoại bất khả chiến bại được thế hệ trẻ biết đến này, đã hoàn toàn lộ ra nguyên hình!

Mới rời khỏi nàng chưa được bao lâu, ngươi đã lập tức bỏ mạng?

Trên chiến thuyền của Thiên Thần Điện, Độc Cô Vô Địch khẽ thở dài: “Thật đáng tiếc.”

Giọng nói ẩn chứa một chút cảm xúc tiếc nuối. Trước khi hai tên luân hồi chuyển thế xuất thế, ông ta luôn cho rằng vị trí đỉnh cao Thiên Xu sẽ thuộc về Từ Bắc Vọng, đó là lý do tại sao mà ông không ngần ngại hạ mình để ngỏ lời mời gia nhập.

Ông ta hiếm khi nhìn lầm, không ngờ lần này lại xảy ra sự cố.

Ầm!

Trên trời xuất hiện hơi thở cuồng bạo, một hơi thở lạnh lẽo đánh về phía tấm bia đá.

Tấm bia bị đóng băng, sau đó xuất hiện một số vết nứt.

Các thế lực lớn đều câm như hến, không dám bày ra bất kỳ thái độ khinh thường vì sợ sẽ rước họa vào thân.

Tấm bia đá một lần nữa được khôi phục như cũ, hơi thở lạnh lẽo bao trùm thiên địa biến mất, Phượng Hoàng bay lên rồi biến mất trong mây mù.

Một sự im lặng chết chóc lan tràn, ai nấy đều vô cùng sợ hãi. Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ gây ra trận gió tanh mưa máu nào nữa đây?

Đạo thống nhà mình có bị vạ lây hay không đây?

Họ hoảng hốt nhìn tấm bia đá, sợ rằng bên cạnh tên của truyền nhân nhà mình sẽ có thêm một ngàn hạt sáng.

Không có.

Ngay cả điểm sáng của Sở Thái Hư và Thương Hạo Nhiên cũng không hề thay đổi, chưa kể đến những thiên kiêu khác trong bảng Thiên.

Rốt cuộc, Từ ác liêu đã chết như thế nào?

Nữ tử váy tím đứng sừng sững trên phượng hoàng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ lạnh như băng vạn năm, nỗi đau trong lòng nhanh chóng lan tràn.

Trên đỉnh Thiên Cơ Các, một lão già đang ngồi trên bồ đoàn, gương mặt già nua đầy nếp nhăn như rễ cây cổ thụ.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nữ tử váy tím hiện ra trong hư không, đôi mắt xanh biếc lạnh lùng

nhìn chằm chằm lão già, tràn ngập sát ý.

Lão nhân Thiên Cơ rơi vào trầm mặc.

Thiên Xu đã được cử hành hàng vạn năm nay, nữ nhân này là võ giả tài năng nhất mà hắn từng thấy, cũng là người gần đạt tới cảnh giới siêu thoát nhất. Lão không bao giờ nghĩ rằng, nàng ta sẽ thất thố như vậy.

“Thiên Xu tọa trấn bên ngoài lãnh địa, lão phu chỉ là người gác cổng, không biết gì về bên trong.”

Lão nhân Thiên Cơ nhàn nhạt nói.

Đây là lời nói thật, Bán Bộ Chí Tôn cũng không có khả năng can thiệp vào Thiên Xu, hắn cũng không thể can thiệp, chỉ phụ trách mở ra.

“Chết rồi?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương sắc bén.

Thiên Cơ lão nhân cau mày, nói thẳng bẩm báo: “Mấy vạn năm nay, một khi tên đã biến mất trên bia đá…”

Hắn dừng một chút, không dám kích động nữ nhân này quá nhiều nên đã đổi cách nói khác: “Nếu như không có gì ngoài ý muốn…”

Bóng dáng nữ tử váy tím biến mất. Chó săn sẽ không chết, hắn ta chính là ngoại lệ.

Chương 191: Xin lỗi, mới tỉnh ngủ nên khó chịu, giết hai người để hả giận (1)

Chết có cảm giác gì?

Từ Bắc Vọng chết rất thanh thản.

Hai mắt vô hồn trống rỗng, cả người nằm bất động bên sông máu, chỉ còn một chút ý thức vẫn đang tồn tại.

Vô số hồn ma lang thang phát ra tiếng gào rống quỷ dị, tựa như đang xướng ca một bài ca dao gọi hồn huyền bí.

Sông máu cuồn cuộn uế khí, vong linh lần lượt tập hợp lại, sau đó vươn tay nâng thi thể lên.

Thi thể của Từ Bắc Vọng vẫn hoàn mỹ không một vết xước, ý thức chật vật tìm cách điều khiển cơ thể.

Rốt cuộc, hắn cũng đã có thể mở mắt, nhìn thấy một bông hoa hai màu đỏ đen trên bề mặt sông máu, những cánh hoa nở rộ vừa mê hồn vừa quỷ dị, khiến hắn không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ đây là hoa Bỉ Ngạn dưới âm phủ?

Hắn đang ở địa ngục sao?

Thế cầu Nại Hà đâu?

Hắc Bạch Vô Thường, Diêm Vương đâu?

Vong linh nâng thi thể của Từ Bắc Vọng lên cao, ý thức dần dần tiêu tán, những ký ức trong quá khứ chậm rãi biến mất, một nữ tử mặc váy tím hiện lên trong trí nhớ của hắn. Nàng ấy thờ ơ nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, dường như đang phun ra hai chữ: phế vật.

Trong khoảnh khắc đó, Từ Bắc Vọng bộc phát khát vọng sống mãnh liệt, dòng máu sắp đông cứng lại bắt đầu chảy xuôi khắp cơ thể.

Đột biến phát sinh!

Cơn gió màu đen đang điên cuồng gào thét cũng ngừng lại.

Ầm ầm ầm!

Biển máu gầm thét như một con rồng giận dữ, sóng lớn mênh mông oanh tạc khắp nơi!

Những vong linh đang nắm giữ thi thể cũng bị nổ tung thành một đoàn sương mù màu đen, yêu ma quỷ quái đang chen chúc trên bờ biển cũng nằm rạp xuống mặt đất, ngâm đầu lâu trong biển máu.

Từng đoàn sương đen u ám vô biên vô hạn tràn vào thi thể Từ Bắc Vọng.

Đóa hoa Bỉ Ngạn trên mặt sông biến mất không còn bóng dáng.

Một bóng người mặc áo choàng đỏ, tay cầm dây xích, khuôn mặt bị bao phủ bởi sương đen, xuất hiện trên dòng sông máu. Hắn ta kính cẩn quỳ xuống đất, cất giọng vui mừng: “Cung nghênh sứ giả.”

Từ Bắc Vọng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, hắn vẫn đang tham lam hấp thụ đoàn sương đen.

Không biết đã trôi qua bao lâu, hắn như thể đã tách ra khỏi dòng thời gian, thân thể đã ngủ yên trong mấy kỷ nguyên. Vong linh trên bờ biển biến đổi hết đợt này đến đợt khác, hắn rốt cuộc cũng mở đôi mắt xanh biếc ra.

Vong linh mặc áo choàng đỏ vẫn luôn đứng đó: “Cung nghênh sứ giả!”

Từ Bắc Vọng búng tay, cả người bỗng nhiên bay lên, đứng thẳng trên sông máu treo ngược. Hắn không nói lời nào, bình tĩnh nhìn xuống đám vong linh.

Từ Bắc Vọng không chỉ sống lại, mà Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công còn trực tiếp đột phá tầng thứ tư!

“Ta đã hấp thụ cái gì?”

Từ Bắc Vọng phát ra giọng nói khàn khàn.

Vong linh mặc áo choàng đỏ xé tan dây xích, từng đoàn sương đen bay về phía sứ giả, cung kính trả lời: “Minh khí.”

Từ Bắc Vọng nhìn khắp thế giới đỏ tươi trước mặt, trong đầu có vô số khúc mắc.

Nhưng điều duy nhất mà hắn biết được, ‘cái chết’ đột ngột này chẳng liên quan gì đến vận khí, dù có xui xẻo đến đâu cũng không thể truyền tống đến âm phủ chứ?

Có lẽ, đây hoàn toàn là sự chỉ dẫn của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Mọi nghi ngờ rốt cuộc cũng đã được giải đáp.

Vì sao hắn lại hấp thụ máu của nhiều hung thú như vậy, thậm chí có cả một giọt máu Chân Long mà vẫn không thể đột phá tầng thứ tư, thanh tiến cấp không tăng thêm một chút nào. Xem ra, thứ mà công pháp cần nhất chính là Minh khí!

“Đây là đâu?”

Hắn hỏi.

“Tiểu Bắc Minh Giới.”

Vong linh mặc áo choàng đỏ giống như một thuộc hạ trung thành, Từ Bắc Vọng hỏi gì thì hắn đáp nấy.

Từ Bắc Vọng đạp trên sông máu, giọng nói vô cùng trầm trọng: “Có thể đưa ta trở về không?”

Sau một lúc, hắn nói thêm: “Ta đến từ đâu thì trở về nơi đó đi.”

Vong linh mặc áo choàng đỏ im lặng một lúc lâu. Trong tiếng gió gào thét, một lối đi khổng lồ hùng vĩ xuất hiện trên bầu trời, bên ngoài lối đi là những khuôn mặt đang nhăn nhó, vặn vẹo, thậm chí còn vùng vẫy giãy dụa, trông vô cùng âm trầm quỷ dị.

“Cung tiễn sứ giả đại nhân.”

Dòng sông máu dâng cao, ngàn vạn ma quỷ lập tức tránh né, Từ Bắc Vọng tiến vào lối đi.

Khuôn mặt bao phủ trong sương đen của vong linh mặc áo choàng đỏ dần biến mất, hắn cung kính khom người: “Năm tháng chìm nổi, có người ở Cấm Khu Sinh Mệnh luôn chờ ngài.”

Cơ thể của Từ Bắc Vọng lơ lửng trong lối đi tối tăm quỷ dị,

Hắn biết Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công cực kỳ nghịch thiên nhưng không ngờ nó còn có thể đáng sợ đến như thế.

Cấm Khu Sinh Mệnh là cái gì?

Tuy nhiên, hắn tạm thời cũng không định tìm tòi nghiên cứu, chỉ có thể giấu kín đoạn trải nghiệm này trong ký ức sâu thẳm. Hai mắt hắn dần trở nên nặng trĩu, rơi vào hôn mê một lần nữa.

....

...

Thiên Cơ Các.

Lão nhân sống không biết bao nhiêu năm, ông ta đã quan sát rất nhiều hiện tượng kỳ bí, nhưng lúc này, lão nhân đột nhiên tỏ vẻ khiếp sợ vô cùng tận.

Một cái tên xuất hiện trên tấm bia đá xuất hiện

Hàng vạn năm qua, cảnh tượng kỳ quái như vậy chưa từng xảy ra, nói chính xác hơn, đó là điều không thể xảy ra.

Ông ta mấp máy bờ môi, thấp giọng nói nhỏ: “Ngay cả Thiên Xu cũng không truy tìm tung tích của hắn, rốt cuộc Từ Bắc Vọng đã truyền tống đến nơi nào?”

Đỉnh vực Lâm Thiên

Hơi thở lạnh lẽo đang bao phủ trời đất đột nhiên tan biến.

Phượng Hoàng bảy màu ngẩng đầu đầy kiêu hãnh, nữ tử váy tím đang đứng bên trên nó sừng sững như một ngọn núi xanh tươi xinh đẹp, lông mày tinh xảo của nàng chậm rãi giãn ra, một vòng cung đẹp đẽ được vẽ trên khóe miệng của nàng, nhưng chẳng mấy chốc lại trở nên lạnh băng như cũ.

Sau khi ra ngoài, ngươi chết với ta!

Chương 192: Xin lỗi, mới tỉnh ngủ nên khó chịu, giết hai người để hả giận (2)

Bầu không khí yên lặng đến cực hạn.

Cường giả của các thế lực lớn lộ vẻ hoảng sợ, giống như muốn dùng ánh mắt đâm xuyên qua tấm bia đá!

Chỉ vẻn vẹn một canh giờ, cái tên vốn đã biến mất lại xuất hiện một lần nữa!

Đây đơn giản là chuyện lạ ngàn năm có một!

Hoàn toàn lật đổ phạm trù nhận thức của họ!

Tại Thiên Xu, nếu tên trên tấm bia đá biến mất, có nghĩa người đó đã chết, quy luật trong hàng vạn năm qua đều như vậy, không ngờ bây giờ lại có trường hợp ngoại lệ? Điều đó có nghĩa là gì? Chẳng lẽ vận mệnh của Từ ác liêu nằm ngoài Thiên đạo?

Mắt phượng của Thiên Hậu Đế Quốc nhuốm màu ảm đạm, tâm trạng vừa hưng phấn chưa được bao lâu thì lại bị một chậu nước lạnh tạt xuống! Bà ta còn chưa kịp hưởng thụ khoái cảm khi cái đinh trong mắt bao lâu này đã lìa đời, thế mà hắn ta đã lập tức sống lại.

Mất công vui mừng một hồi rồi lại hụt hẫng?

Tâm tình lúc này tồi tệ đến mức không thể miêu tả được.

….

….

Một thế giới tràn ngập linh lực, núi non trùng điệp không thấy giới hạn.

Mấy chục võ giả trẻ tuổi đang tụ tập tại nơi này, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Bọn hắn đang nhìn chằm chằm vào một gốc trúc màu tím có hình dáng con người mảnh mai trước mặt, trên tán lá nhễu nhão vài giọt chất lỏng màu ngọc bích tỏa ra linh khí bàng bạc.

Tuy không biết là thứ gì, nhưng đó chắc chắn là tiên dược!

Có võ giả Bát phẩm đỉnh phong chỉ ngửi một ngụm khí tức của ngọc dịch, hắn ta trực tiếp đột phá bình cảnh, tiến vào Thất phẩm.

Động tĩnh đột phá khiến những võ giả xung quanh lập tức chú ý, ai nấy đều nhao nhao chạy đến nơi này.

“Các ngươi chắc chắn muốn tranh với bần tăng?”

Lúc này, một hòa thượng trẻ tuổi mở miệng cười.

Ở phía đối diện, một người khổng lồ cao mười thước, hắn ta cầm dùi trống trong tay, thân hình tựa như núi cao phát ra lệ khí ngập trời: "Ngươi nghĩ mình là ai?"

Thanh âm giống như sấm rền, chấn động cả bầu trời!

Mọi người nghe xong, ai nấy đều liếc nhìn về phía nữ nhân duyên dáng yểu điệu giữa sân, đó là công chúa Cơ Minh Nguyệt của Đại Càn.

Những người tầm thường như bọn họ không có duyên phận với thần dược thì thôi, chẳng lẽ công chúa điện hạ cũng muốn tham gia tranh đấu sao?

Cơ Minh Nguyệt cắn nhẹ đôi môi mỏng, đáy mắt hiện lên vẻ chần chừ.

Người đứng thứ chín bảng Thiên, Viễn Sơn và người đứng thứ bảy bảng Thiên, Huyền Cơ.

Cho dù nàng đối đầu với bất kỳ ai thì cũng không nắm chắc được phần thắng.

"Bần tăng không muốn nhìn công chúa điện hạ hương tiêu ngọc vẫn, người vẫn nên rút lui đi."

Giọng nói bình thản của Huyền Cơ lộ ra một tia khinh thường nồng đậm.

"Ta là một tên man di, nắm đấm của ta không biết thương hương tiếc ngọc, cũng không quan tâm là ngươi có là công chúa hay không đâu."

Viễn Sơn nhe răng cười lớn, đôi mắt hổ lạnh lẽo nhìn Cơ Minh Nguyệt, sau đó nhìn về phía những võ giả khác.

Lời nói uy hiếp không thèm che giấu khiến Cơ Minh Nguyệt tức giận đến mức gò má run rẩy.

Những võ giả còn lại cũng lo sợ bị tai bay vạ gió, nhao nhao rời xa chiến trường.

Nhưng vào lúc này.

Bùm!

Bầu trời hé mở, nam tử áo trắng chậm rãi lơ lửng trong hư không, tựa như lấy trời đất làm giường. Mái tóc dài hai đen trắng tung bay trong gió, thần quang lấp lánh đan xen vào nhau.

Mọi người trở nên hoảng sợ, trong lòng ba vị thiên kiêu gióng lên một hồi chuông báo động.

Từ Bắc Vọng!

Thế mà hắn cũng xuất hiện ở đây!

Dãy núi yên tĩnh như dưới hầm mộ, ba thân ảnh căng thẳng như thể đang đối mặt với kẻ thù. Nhưng đợi một lúc lâu, người trong hư không vẫn lơ lửng như lục bình.

“Cố làm ra vẻ huyền bí!”

Viễn Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, sóng âm kinh thiên động địa quét qua, đất đá sụp đổ biến thành cát bụi.

Mí mắt Từ Bắc Vọng giật giật, hắn khó khăn lắm mới mở mắt ra được, ánh mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa năm tháng vô tận. Áo choàng trắng bay phần phật trong gió, trên người phát ra những tia sáng đổ xuống, hắn ta bình tĩnh quan sát mọi người: “Bây giờ là năm nào?”

Ha!

Nghe vậy, cánh tay đang cầm cây dùi vững chãi của Viễn Sơn nổi từng đoạn gân xanh, lửa giận khó có thể kiềm chế xông lên tới não.

Lại còn “bây giờ là năm nào?”

Giọng điệu cao cao tại thượng, giống như một vị thần vừa trở về sau chuyến tuần hành ở Cửu U. Dáng vẻ của tên ác liêu kiêu căng ngạo mạn, hắn thật sự nghĩ rằng mình bất khả chiến bại hay sao?

Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, hắn đoán đám người này chỉ mới tiến vào Thiên Xu không lâu.

Từ Bắc Vọng hững hờ liếc nhìn chất lỏng trên tán lá của gốc trúc màu tím, vẻ mặt bình thản đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Hỗn xược! Ai dám ức hiếp công chúa điện hạ?”

Thanh âm lạnh băng như lưỡi dao sắc bén, lộ ra uy nghiêm kinh người.

Mọi người hoảng hốt, giống như người trước mặt bọn hắn là một một trung thần Đại càn Cúc cung tận tụy.

Đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Ngươi từng sỉ nhục công chúa trước mặt mọi người, thậm chí còn giết vị hôn phu của người ta, mối thù khắc cốt ghi tâm trên thế gian này cùng lắm cũng chỉ như vậy mà thôi.

“Thần đã tới chậm.”

Từ Bắc Vọng dạo bước tới gần, sau đó nở nụ cười hiểu ý.

Cơ Minh Nguyệt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn mỹ vô tội này, đôi mắt hạnh bắn ra tia sáng lạnh lẽo chết người, cơn hận trong lòng xuyên thấu trời xanh.

Ánh mắt Viễn Sơn và Huyền Cơ nhìn nhau rồi gật đầu hiểu ý, có vẻ như Từ ác liêu khét tiếng cũng muốn tranh giành báu vật.

Nếu như là một loại linh dược khác, khi bị ép buộc bởi sự cường thế của tên ác liêu này, bọn hắn có thể lựa chọn rút lui sau khi cân nhắc lợi hại.

Nhưng gốc tiên dược này thì không được!

Có người chỉ ngửi thôi đã đột phá bình cảnh, nếu bọn họ ăn vào có thể đột phá đến cảnh giới Tông Sư!

Chỉ khi nào đạt đến cảnh giới Tông Sư, bọn họ mới có thể cạnh tranh với hai người đứng đầu bảng Thiên, mới có thể trở thành người nở nụ cười ở giây phút cuối cùng.

Ai có thể chống lại sự dụ hoặc như vậy chứ?

Vì vậy, cả hai ngay quyết định hợp sức với nhau để loại bỏ uy hiếp trước mặt.

Từ Bắc Vọng phát hiện hai luồng khí tức chuyển động ở sau lưng, nhưng hắn cũng không để ý, màn sương hắc ám dày đặc đáng sợ từ trên người hắn ta phun ra bên ngoài.

“A.”

Thanh âm gào thét kinh dị vang vọng khắp bầu trời, giống như đó là một loại khí cụ dưới địa ngục, kéo theo oan hồn vong linh mà đến đây

Những võ giả tu vi yếu kém có mặt tại đây đều không rét mà run, nhịp tim tăng mạnh, linh hồn như bị hút đi.

Giờ khắc này, Viễn Sơn và Huyền Cơ đều cứng đờ cả người.

“Đó là cái gì?”

Cơ Minh Nguyệt sởn tóc gáy, ánh mắt tràn ngập kinh sợ!

Chương 193: Xin lỗi, mới tỉnh ngủ nên khó chịu, giết hai người để hả giận (3)

“Ngươi nghĩ rằng mình có thể hù dọa ai?”

Huyền Cơ đè nén cảm xúc sợ hãi trong lòng, sau đó cười lạnh một tiếng.

Hắn chắp tay trước ngực, khẽ khàng ngâm xướng tiếng Phạn.

Ánh sáng công đức giống như hoá thành thực thể, tạo thành dòng suối vàng lỏng nhỏ giọt từ đỉnh đầu xuống dưới, bao phủ thân thể hắn ta. Một chữ ‘Vạn’ thật lớn xuất hiện trên bầu trời, phật quang phổ chiếu khắp nơi.

Trong khoảnh khắc ánh sáng màu vàng chói lọi non sông, một tướng thần xuất hiện phía sau Huyền Cơ , thần uy mênh mông làm cho người khác sợ hãi.

“Đây chính là sức mạnh của đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện…”

Có người kinh ngạc hô lên.

Ầm!

Viễn Sơn cũng không chịu thua kém, hắn đạp một chân xuống đất, mặt đất ầm ầm sụp đổ.

Cơ thể Viễn Sơn giống như một cây cột khổng lồ, sau lưng hắn ta hiện lên một thành trì nguy nga, từng dòng chữ ấn khắc sâu trên tường thành.

Hắn ta tiết ra một loại uy áp viễn cổ, khiến các võ giả có mặt tại đây

không khỏi chấn động.

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng bình tĩnh, biển máu dâng trào sau lưng, thế giới trong biển máu dần dần được cô đọng và hình thành.

Sương máu đột nhiên biến thành màu đen, khí tức vừa nặng nề vừa mênh mông, cuồn cuộn sôi trào!

Ầm!

Biển máu vỡ tan, vong linh gầm thét rít gào, tiếng kêu khóc ngưng tụ thành một bộ xương nhỏ bằng ngón tay. Bộ xương tắm rửa bên trong máu đen, mang theo tử khí chết chóc lao đến.

Thiên thu vạn cổ, thế giới vĩnh cửu, ngưng tụ bên trong ý niệm của bộ hài cốt!

Cơ thể khổng lồ của Viễn Sơn run lên bần bật, một cỗ sợ hãi bao phủ từ trong ra ngoài, khiến hắn gần như nghẹt thở.

Bộ hài cốt không phát ra bất kỳ uy áp khủng bố, giống như một bộ xương cốt bình thường.

Bùm một tiếng.

Dòng chữ vỡ vụn, thành trì nguy nga nổ tung.

“Không!”

“Cao có thể chứ?”

Trên mặt Viễn Sơn hiện lên sự hoài nghi và tuyệt vọng sâu sắc. Hắn không cam lòng, nhưng thân hình như núi cao vân bị bộ hài cốt đâm xuyên qua. Tất cả mọi thủ đoạn đều vô dụng, kể cả pháp khí bảo vệ cơ thể đã bị ma khí làm hỏng mất.

Cả người sụp đổ thành tro, không còn lại gì sau một tiếng nổ, không khí chết chóc phiêu tán.

Bầu không khí tĩnh mịch giống như trong một hầm mộ u ám!

Người xem cảm thấy ớn lạnh toàn thân, hàn khí kinh hoàng từ xương sống lên tận đỉnh đầu. Khung cảnh trước mắt trở thành cơn ác mộng cả đời của họ, đeo bám và khắc ghi suốt đời.

Chỉ một chiêu đã nghiền chết người đứng thứ chín trên bảng Thiên!

Sức mạnh đáng sợ vô song này, Từ Bắc Vọng đúng là một Tu La Tử thần, nắm giữ sống chết của thế nhân trong lòng bàn tay.

“Tên ác liêu này…”

Đôi môi mỏng của Cơ Minh Nguyệt run run, nàng cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc. Dựa vào thực lực của nàng, muốn đánh bại Viễn Sơn đã thật sự rất khó, nhưng khi đối mặt với Từ ác liêu, nàng ta lại càng không có cơ hội phản kháng.

Mức độ chênh lệnh như thế này tựa như khoảng cách giữa trời và đất, nàng ta căn bản không thể dùng tu vi để bù đắp.

Giờ phút này, Cơ Minh Nguyệt bị đả kích nặng nề, nàng phải lấy cái gì để báo thù đây?

Bùm!

Một bông sen xanh xuất hiện, Cơ Minh Nguyệt hoảng sợ bỏ chạy.

Bây giờ mà còn không chạy, chẳng lẽ đợi tên đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện bỏ mình rồi đến lượt nàng ta hay sao?

Từ Bắc Vọng vẫn bày ra vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí có chút ngạc nhiên: “Sao lại yếu như vậy?”

Hắn thực sự bối rối, thiên kieue xếp hạng chín bảng Thiên chỉ có một chút thực lực như vậy hay sao, đúng là có tiếng mà không có miếng.

Nội tâm Huyền Cơ chấn động mãnh liệt không ngừng, khát vọng sống sót mãnh liệt bùng lên.

Cả người nhảy lên chữ ‘Vạn’ rồi điên cuồng chạy trốn.

Hắn đã tận mắt chứng kiến trận chiến trước bậc thang Thiên Xu, thực lực của tên ác liêu này có thể nghiền ép bất kỳ người nào!

“Ta giết vị hôn phu của điện hạ, nếu tiếp tục giết nàng thì không khỏi quá máu lạnh, cho nên tạm thời thả nàng đi.”

“Còn ngươi…”

Vào lúc này, Từ Bắc Vọng vẫn tỏ ra ung dung nhàn nhã như cũ, nhưng biển máu xen kẽ sương đen ở sau lưng hắn ta lại lan tràn ra bốn phía. Một bộ hài cốt mang theo hơi thở u ám giống như vạn quỷ đang du hành, lao về phía thân ảnh vàng óng.

Bùm!

Phật quang tan rã, từng mảnh máu thịt rơi xuống hố sâu trăm trượng trên dãy núi.

Huyết khí sương đen bốc hơi, xương cốt văng khắp nơi, đúng là một cảnh tượng khiến người khác hít thở không thông.

Đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện cứ như vậy mà chết.

Xung quanh tĩnh mịch đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Đám võ giả cảm thấy lạnh lẽo tứ chi, có người còn trực tiếp quỳ xuống đất, không ai ngờ đến kết quả lại như thế này.

Hai người ngày nằm trong nhóm mười người đứng đầu bảng Thiên, thực lực của bọn hắn là điều không cần phải bàn cãi.

Thế nhưng, bọn hắn ngay cả một chút phản kháng cũng không thể, giống như hai con kiến có thể bị người ta giẫm chết tùy ý.

Đối với anh kiệt Thiên Xu mà nói, sự tồn tại của tên nam tử này là một cơn ác mộng đáng sợ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Xin lỗi, ta vừa mới tỉnh ngủ, cho nên có chút khó chịu.”

Từ Bắc Vọng bày ra sắc mặt thản nhiên, đôi mắt xanh biếc còn hiện lên một tia vô tội, sau đó chậm rãi đi về phía cây trúc màu tím.

Cây trúc màu tím hình người run bần bật, phát ra âm thanh ê ê a a của trẻ con: “Bọn rác rưởi này còn vọng tưởng muốn ăn ta? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn mơ mộng xuân thu?”

Nó ngừng lại một chút, sau đó vui sướng chạy về phía nam tử áo trắng: “Ta chỉ có thể bị chà đạp bởi cường giả như ngươi mà thôi, xin tôn thượng nhẹ nàng một chút!”

Không còn cách nào khác, số mệnh đã định bị con người nuốt chửng, nó thà đi tìm kẻ mạnh nhất, sau đó chết một cách oanh oanh liệt liệt.

“Được rồi.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười thân thiện, chân khí cuồng bạo tuôn ra giữa các ngón tay, hứng những giọt chất lỏng màu ngọc bích trên lá trúc.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, vừa hấp thụ vừa luyện hóa linh khí.

Đám người vây xem nào dám đến gần, bọn hắn có thể giữ được mạng đã là Từ công tử phá lệ khai ân rồi. Vì lẽ đó, ai nấy đều nhao nhao rời khỏi nơi này.

Chương 194: Xin lỗi, mới tỉnh ngủ nên khó chịu, giết hai người để hả giận (4)

Tin tức hai trong mười người đứng đầu bảng Thiên đều đã chết như một cơn lốc thổi quét khắp Thiên Xu, gây ra một trận sóng to gió lớn không thể tưởng tượng nổi!

Từ công tử không ai bì nổi lại viết nên thần thoại bất khả chiến bại một lần nữa, hắn ta như Thái Dương lộng lẫy, toả ra ánh sáng chói mắt!

Ngoài hai vị đứng đầu bảng Thiên, còn ai có thể chống lại hắn?

Vực thẳm Lâm Thiên.

Các thế lực lớn còn đang đắm chìm trong tâm trạng chấn động. Rốt cuộc cảnh tượng quỷ dị này nằm ngoài sức tưởng tượng, ngay cả điện chủ Độc Cô am hiểu thuật toán cũng không thể hiểu rõ.

Một cái tên đã biến mất còn có thể xuất hiện trở lại? Bọn họ chỉ có một phỏng đoán, chẳng lẽ Từ Bắc Vọng giả chết, giấu diếm được Thiên Xu?

“Làm sao có thể như vậy?”

Trong phút chốc, một cường giả đánh mất khống chế, sắc mặt vô cùng kinh ngạc.

Trên tấm bia, điểm sáng của Từ Bắc Vọng tăng vọt trọn vẹn hai ngàn hạt, hoàn toàn lấn át Sở Thái Hư trên bảng Thiên!

Ầm!

Điều này giống như sấm sét đánh xuống mặt đất, rất nhiều cường giả co rút đồng tử, trợn mắt há mồm, không thể tin nổi! Toàn bộ mọi người kinh hãi đến không thể kiềm chế được!

Hai trong số mười cái tên đứng đầu bảng Thiên đã biến mất…

Chẳng lẽ?

Việc này có ý nghĩa gì, trong lòng cường giả các thế lực lớn đều sáng như gương.

“Không thể nào!”

Chiến thuyền Thiên Thần Điện đột nhiên bộc phát khí tức cuồng bạo, hào quang bao phủ bên ngoài lập tức vỡ vụn, các trưởng lão hộ pháp vô cùng phẫn nộ.

Đệ tử mà bọn họ đặt rất nhiều kỳ vọng đã chết?

Vẻ mặt Độc Cô Vô Địch trở nên âm trầm, bên dưới tế đàn xuất hiện những vết nứt, pháp tắc khủng bố phun trào, giống như cảm xúc kích động trong lòng ông ta lúc này.

Trong suy nghĩ của ông, cho dù hai đệ tử danh ngạch không thể leo lên đỉnh cao. nhưng ít nhất cũng có thể đi đến cuối cùng, trở thành Bán Bộ Chí Tôn trong tương lai.

Nhưng những cái tên trên bia đá biến mất đã hung hăng tát cho hắn một cái vang dội.

Bọn hắn cứ như vậy mà chết trên tay Từ Bắc Vọng?

Các bắp thịt trên mặt Vũ Chiếu run rẩy từng cơn, giống như một con sư tử cái đang nổi cơn thịnh nộ.

Đôi mắt phượng hiện lên một ngọn lửa giận bùng cháy không kiểm soát, đi kèm với sự sợ hãi không dễ dàng nhận ra.

Tên của Viễn Sơn và Huyền Cơ biến mất cùng một lúc, mà điểm sáng của Từ Bắc Vọng tăng vọt!

Điều này có nghĩa, hai tên này đã liên thủ với nhau, nhưng vẫn bị chết trong tay Từ ác liêu

Hạng bảy và hạng chín còn như vậy, Huyền Nhã đứng thứ mười thì sẽ có kết cục gì?

Sắc mặt Vũ Chiếu tái nhợt như tờ giấy, trong đầu hiện lên cảnh tượng nữ nhi chết thảm.

Ầm!

Bàn tay nắm chặt thành quyền, lan can ầm ầm sụp đổ.

“Thiên Thần Điện…”

m thanh lạnh băng truyền đến từ không trung, mặc dù giọng điệu không ẩn chứa một chút cảm xúc nào, nhưng các thế lực lớn đều nhận ra ý đồ trào phúng ở trong đó.

Lúc trước, khi sứ giả Thiên Thần Điện mời Từ ác liêu, bọn họ quảng cáo tu luyện ở Thiên Thần Điện tốt hơn gấp trăm lần tu luyện ở cung Thái Sơ.

Kết quả thế nào?

Cho dù là đệ tử danh ngạch hạ mình liên thủ với những người khác. thì cũng không thể chịu nổi một đòn của hắn.

“Khó trách…”

Một cường giả tóc trắng xoá lẩm bẩm một mình. Đây có lẽ chính là nguyên nhân mà Đệ Ngũ Ma Đầu lưu luyến Từ ác liêu.

Thiên Xu mới diễn ra chưa được bao lâu, mà hai trong số mười người đứng đầu bảng Thiên đã trở thành hòn đá kê chân của hắn?

Nhân tài xưa nay hiếm có, huống chi người thuộc thế hệ trẻ tuổi, dù chỉ nhìn từ xa cũng đã là hy vọng xa vời!

Bọn họ vốn tưởng Đệ Ngũ Ma Đầu không có người kế vị, nhưng trình độ của chó săn nhà nàng lại kinh diễm đến mức có thể sánh vai cùng nàng.

Bản lĩnh sát phạt quyết đoán của hắn giống hệt với Đệ Ngũ Ma Đầu. Một khi Từ Bắc Vọng leo lên đỉnh Thiên Xu, chỉ sợ đại lục Cửu Châu sẽ nghênh đón tai hoạ ngập trời.

“Đừng hoảng hốt, chờ một chút.”

Một vị trưởng lão trong Thiên Thần Điện bày ra sắc mặt âm trầm, nhưng trong cơn phẫn nộ còn ẩn chứa một tia chờ mong.

Nghe vậy, những cường giả còn lại bên trong chiến thuyền cũng điều chỉnh lại cảm xúc, gắt gao nhìn chằm vào tấm bia đá. Tên của Từ ác liêu biến mất lại xuất hiện, chẳng lẽ đệ tử danh ngạch nhà mình lại không thể?

Trên đời không có cái gì là tuyệt đối, nếu không tận mắt chứng kiến, thì ai có thể dám chắc rằng Huyền Cơ đã chết dưới tay con quái thú này?

Đã có một lần ngoài ý muốn, tất nhiên sẽ có lần thứ hai.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thiên Thần Điện không chịu cam lòng, cầu mong kì tích xảy ra.

….

….

Ánh sáng của cây trúc màu tím dần dần ảm đạm, lá trúc khô héo điêu tàn.

Nam tử áo trắng ngồi khoanh chân, hoàn thành việc luyện hóa ngọc dịch. Một tiếng "ầm" vang lên bên trong cơ thể, huyệt Khí Hải bành trướng gấp bội, dòngnăng lượng dồi dào lưu chuyển khắp cơ thể. Tu vi thăng cấp Ngũ phẩm trung giai đỉnh phong, chỉ thiếu một chút nữa là có đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm thượng giai.

Cảnh giới tăng lên chỉ là thứ yếu, lợi ích lớn nhất mà hắn có được chính là nguồn chân khí đặc biệt tinh thuần, như thể đã được tinh luyện qua mấy ngàn lần.

Khí chất của Từ Bắc Vọng càng thêm siêu nhiên thoát tục, giống như một vị trích tiên rơi vào thế giới phàm tục.

Hắn cũng không tiếp tục ở lại nơi này, lấy phi tìm màu tím ra, hoá thành một đạo cầu vồng đi đến phía Bắc.

Thế giới bên trong Thiên Xua không phân chia ngày đêm, không có khái niệm về thời gian.

Trời quang mây tạnh, mây trời soi bóng thần tiên, núi thiêng muôn hình vạn trạng, núi cổ sừng sững.

Trên chiếc phi thuyền màu tím, Từ Bắc Vọng lấy chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm ra, kiểm kê lại những thu hoạch trong thời gian này.

Đúng như hắn suy đoán, thế giới này đầy rẫy linh thảo linh dược, bảo sao các thế lực lớn ở Cửu Châu dù biết rõ Thiên Xu cửu tử nhất sinh nhưng vẫn khuyến khích những đệ tử kiệt xuất nhà mình đi vào đây.

Một gốc linh thảo tầm thường ở nơi này cũng có thể làm cho thế giới bên ngoài tranh giành đến phát cuồng.

Nếu một tên phế vật may mắn nhặt được thêm vài cây, chỉ cần có thể sống sót bước ra khỏi Thiên Xu, sức mạnh chắc chắn sẽ tăng lên

rất nhiều, những người đã từng chế nhạo hắn ta sẽ bị vả mặt đến máu me be bét.

Dọc theo con đường, Từ Bắc Vọng tùy tiện nhặt được mười mấy cây linh dược.

Tuy rằng không sánh bằng ngọc dịch của gốc trúc màu tím, nhưng số lượng bù đắp chất lượng. Sau khi ra khỏi đây, hắn sẽ đưa cho Lão Đại để nàng luyện thành đan dược.

“Thật là nhớ Lão Đại.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hơi hoảng hốt, một bóng người tuyệt đại vô song xuất hiện hắn, đôi chân ngọc được bọc trong tất đen lười biếng đan vào nhau.

Chương 195: Làm nha hoàn của ta là vinh dự của ngươi (1)

Nhưng vào lúc này.

“Tu tu tu.”

Sương mù mênh mông trên dãy núi truyền ra tiếng kèn Xo-na đứt ruột xé gan, thống khổ hiu quạnh, âm u khiếp người.

Từ Bắc Vọng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn nổi lên hứng thú, đi về phía phát ra âm thanh.

Trong rừng núi, Trần Vô Song phồng má trợn mắt, ra sức thổi kèn Xô-na. Trong không khí, mấy bàn tay gầy trơ xương chộp tới phía đối diện. Theo từng cơn gió u ám, hai võ giả đổ máu ở thất khiếu, ngã xuống đất rồi bỏ mình.

Trần Vô Song thở một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó kiêu ngạo nhướng mày nhìn cây cổ thụ cách đó trăm mét.

Trên cây chỉ có duy nhất một quả vàng trong suốt như pha lê, linh khí mờ mịt. Hắn không có bất kỳ sự trì hoãn nào, nhanh chóng đi về phía trước rồi chuẩn bị ngắt lấy.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy hồi hộp trong lòng.

Phi thuyền màu tím hạ xuống, nam tử áo trắng bình tĩnh đi đến, tùy

ý hái quả xuống bỏ vào chiếc nhẫn, khẽ cười nói: “Trần huynh, Càn Khôn sáng sủa, từ khi chia tay đến giờ vẫn khoẻ chứ?”

Người trước mặt này chính là sư huynh Xô-na mà hắn đã gặp ở Mê Ly Chi Vực, truyền nhân của Tứ Lôi Kiếm Tông.

Vẻ mặt Trần Vô Song cứng đờ, các bắp thịt căng cứng đến đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Từ… Từ công tử.”

Đúng là xui xẻo tột đỉnh, tự nhiên lại đụng phải sát thần này ở đây!

Tin tức Từ Bắc Vọng giết hai trong mười người đứng đầu bảng Thiên lan truyền như ôn dịch khắp mọi nơi, ai nấy cũng đều kinh hãi.

Trần Vô Song nhớ rằng, khi còn ở Mê Ly Chi Vực, sức mạnh của Từ ác liêu vẫn ở mức độ có thể lí giải được.

Nhưng bây giờ? Quả thật là không thể tưởng tượng nổi!

Sợ rằng, chỉ với một kích đơn giản của Từ ác liêu, hắn nhất định sẽ mất mạng.

Nghĩ tới đây, Trần Vô Song ôm quyền chắp tay, lộ ra vẻ tươi cười nịnh nọt: “Từ công tử, tại hạ đi trước.”

Nói xong, hắn ta hoảng hốt quay người, báu vật có thể không có, nhưng mạng sống tuyệt đối phải vẹn nguyên.

“Đứng lại.”

Tiếng quát chói tai truyền đến phía sau

Từ Bắc Vọng bày ra biểu cảm âm lãnh, trầm giọng nói: “ Ta nghe nói gần đây có tiên dược xuất thế?”

Đôi môi Trần Vô Song run rẩy, sợ rằng một chưởng đẫm máu sẽ rơi xuống người mình.

“Hử?”

Giọng điệu Từ Bắc Vọng có chút không kiên nhẫn.

Trần Vô Song không dám giấu giếm, vâng vâng dạ dạ nói: “Không lâu trước đây, ta nghe nói khu Mão xuất hiện một chiếc quan tài cổ, bên trong có một gốc hoa thần màu trắng như tuyết.”

“Mão?”

Từ Bắc Vọng hơi nghi ngờ.

Nghe vậy, Trần Vô Song đột nhiên đứng hình, sau đó lấy ra một tấm bản đồ ố vàng: “Mỗi người có một tấm, chẳng lẽ Từ công tử không có sao?”

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, giơ tay cướp lấy, liếc mắt xem qua một lần.

Bản đồ phân chia khu vực theo Tí, Sửu, Dần, Mão mười hai con giáp.

Sau khi rót chân khí vào, khu vực Dần xuất hiện điểm đen, đại diện cho vị trí của hắn bây giờ.

Có lẽ, khi hắn còn lưu lạc Tiểu Bắc Minh Giới, cho nên không được giao bản đồ.

Từ Bắc Vọng không chần chừ mà nhảy lên phi thuyền rồi bay đi mất.

Trần Vô Song xụi lơ trên mặt đất, thở hổn hển không ngừng, cỗ uy áp khiến hắn hít thở không thông cũng biến mất.

“Thật không muốn nhìn thấy Từ Bát Bì ngươi lần nữa…”

Hắn chỉ có thể trách bản thân xui xẻo, sau đó bất đắc dĩ đi về phía xác chết để tìm một tấm bản đồ khác.

….

….

Núi non hữu tình trùng điệp, đại thụ cao lớn nhấp nhô, sương máu tràn ngập khắp bầu trời, tứ chi phân tán khắp nơi.

Đệ Ngũ Linh Lung ngưng tụ vô số cánh tay trắng nõn ở sau lưng, trông nàng ta giống như Quan m nghìn tay lộng lẫy uy nghiêm.

Nàng nhìn nữ tử bê bết máu trong chiếc áo lông vũ đối diện, khuôn mặt trắng như ngọc nở nụ cười khinh thường: “Triều muội muội, ngươi nhất định muốn lấy trứng chọi đá?”

Khi vừa dứt lời, trời đất bỗng chốc yên tĩnh.

Hàng trăm võ giả sinh ra cảm giác sợ hãi, thậm chí mất đi ý định tranh đoạt.

Người đứng thứ tám bảng Thiên đúng là danh bất hư truyền, thánh

nữ Dao Trì mạnh như vậy cũng không thể tiếp nổi ba chiêu của nàng ta.

Triều Khuynh Tuyệt trở nên uể oải, nét mặt thanh tú vẫn lạnh lùng như cũ, khoé môi còn vương lại vết máu.

“Còn có ai muốn đoạt không?”

Đệ Ngũ Linh Lung nhìn bốn phía, tuy nàng ta đang nở nụ cười, nhưng đáy mắt lại bắn ra sát khí nồng đậm.

Đám người liếc nhìn về phía bên cạnh nàng theo bản năng, đó là một chiếc quan tài trong suốt lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Xét theo khí tức này, đây chắc chắn là pháp bảo Thiên giai siêu nhiên!

Chưa kể đến đoá hoa trắng như tuyết đang đặt trong quan tài, trông nó chẳng khác được đúc từ bạch ngọc, lộng lẫy đến mức chói mắt.

Đoá hoa bạch ngọc toả ra hương thơm say đắm lòng người, ai nấy đều không khỏi xuýt xoa, say mê như điếu đổ, bồng bềnh như tiên nữ.

Hương hoa có sức quyến rũ vô song, khiến người có tâm trí vững vàng như Triều Khuynh Tuyệt cũng không màng tất cả để đoạt lấy.

Đáng tiếc, nàng ta đã chiến bại trước Đệ Ngũ Linh Lung.

Tuy nhiên, ngay khi Đệ Ngũ Linh Lung nghĩ rằng nó chắc chắn đã nằm trong túi của mình, một âm thanh ầm ầm truyền tới từ không trung.

“Bản vương còn ở đây, thiên kiêu nào dám xưng vô địch? Ai dám nói mình bất bại?”

Nam tử mặc huyền bào đứng chắp tay sau lưng, khí chất cường thế vô song, phía sau là hàng chục tùy tùng theo hầu, tất cả đều là thiên kiêu của Sở Quốc.

“Khương Vô Kỵ…”

Biểu tình Đệ Ngũ Linh Lung trở nên nghiêm nghị, nàng ta chợt cảnh giác ít nàng. Nàng tự tin mình có thể trấn áp tên Khương thái tử này, đối phương đứng thứ mười sáu trong bảng Thiên, thực lực cũng không mạnh hơn Triều Khuynh Tuyệt bao nhiêu.

Nhưng nếu bị vây công, nàng cũng không chắc mình có thể phá vòng vây rồi mang hoa tiên đi hya không.

Khương Vô Kỵ vung ống tay áo, dùng ánh mắt ra hiệu cho đoàn tùy tùng.

Thủ đoạn lấy nhiều địch ít tuy rằng đáng xấu hổ, nhưng vì đóa hoa thần này, bổn Vương tạm thời phá lệ một lần.

Đột nhiên!

Ầm vang một tiếng!

Dãy núi nổ tung, tro bụi bay đầy trời.

“Con bọ chét nào đang nói nhảm?”

m điệu quái dị phiêu đãng.

Ngay sau đó, một thân hình vạm vỡ dường như bước ra từ bức tranh Cửu Thiên. Nam tử mặc áo giáp dát vàng, hàng lông mày dài đến hai bên thái dương, sao trời trong mắt làm tiêu tan ảo ảnh, bước đi mạnh mẽ, có tư thế làm vua thiên hạ. Thần thái hắn ta thong dong nhàn nhã, giống như cục diện nơi này đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

“Ha ha ha, đúng là không biết trời cao đất dày, ngươi cũng xứng nhận mình vô địch?”

Nam nhân khinh thường liếc xéo Khương Vô Kỵ, giọng điệu ngạo mạn châm biếm nồng đậm, không hề báo trước mà đánh một quyền vào chiến xa.

Một đám võ giả chấn kinh một cách khó hiểu, bọn hắn không cảm nhận được một chút chân khí nào của kẻ thần bí này.

Cảnh tượng đột nhiên dừng lại.

Đám đông cảm thấy ngột ngạt, xương thịt như muốn vỡ tung ra, đây là một loại uy áp khủng bố đến cực điểm.

Một quyền đơn giản như vậy, nhưng uy lực của nó lại sâu như biển cả!

Chương 196: Làm nha hoàn của

ta là vinh dự của ngươi (2)

Lúc đầu, Khương Vô Kỵ cũng không quá coi trọng nam tử áo giáp dát vàng, nhưng đến khi cảm giác sợ hãi lan tràn toàn thân thì cũng đã muộn.

Đối mặt với áp chế của trăm ngàn ngọn núi kia, Khương Vô Kỵ cuống quít lấy ra Thánh đỉnh hộ thể.

Tách!

Thánh đỉnh mờ ảo trực tiếp nứt vỡ, cái bóng lờ mờ của cự quyền bao trùm bầu trời, sau đó rơi xuống chiến xa.

m thanh răng rắc vang lên, Khương Vô Kỵ như bị sét đánh, xương cốt tan nát, toàn thân ngã ngửa ra đất.

“Đồ quê mùa, ta muốn giết ngươi thì chỉ cần một cú búng tay thôi.”

Nam nhân áo giáp bày ra biểu cảm khinh thường tới cực điểm, hắn di chuyển đến bên cạnh Khương Vô Kỵ chỉ trong nháy mắt, sau đó nhấc chân rồi dẫm lên mặt đối phương

Khương Vô Kỵ tiếp tục phun trào máu tươi, hắn vừa xấu hổ vừa giận dữ, quả thực không có chỗ dung thân.

Trong phút chốc, những võ giả có mặt tại đây khẽ rùng mình, ai nấy chấn động vạn phần!

Một cú đấm như trời giáng, mang theo uy áp khủng bố vô biên, suýt chút nữa đã làm Thái tử Sở Quốc phải bỏ mạng, nhưng bọn họ hoàn toàn không phát hiện được chân khí dao động từ đó.

Điều khiến họ kinh hãi hơn nữa, tên nam nhân áo giáp này không có hạt sáng trên đỉnh đầu.

Cho dù là người có thiên phú tu vi kém cỏi nhất, nhưng chỉ cần tiến vào Thiên Xu, bọn hắn sẽ có một vài hạt sáng nhỏ trên đỉnh đầu. Vì sao người này lại không có?

Một vài võ giả mặt mày trắng bệch như tờ giấy, bọn họ dường như đã đoán được điều gì đó.

Trong sách cổ hình như đã từng đề cập đến chư thiên vạn vực, nhưng từ thuở khai thiên lập địa, Cửu Châu vẫn chưa có ai có thể phi

thăng, tại sao tiền nhân lại ghi vạn vực?

Có phải bọn họ đã từng nhìn thấy qua nơi đó?

Khuôn mày đẹp đẽ của Triều Khuynh Tuyệt nhíu chặt vào nhau, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, nàng ta gần như có thể kết luận, kẻ này không thuộc về Cửu Châu.

Truyền nhân của Thánh địa đã vinh dự được gặp những vị khách đến từ bên ngoài ở Thiên Xu từ ba ngàn năm trước, sau đó bái làm môn hạ để học tập thần thông ảo diệu.

Cho dù võ giả Cửu Châu tu luyện thân thể đến đâu, bọn họ cũng không có khả năng kiểm hãm sự dao động của chân khí, mà nam nhân trước mặt này lại có thể.

“Khẩu khí cũng thật lớn, đáng tiếc lại là thùng rỗng kêu to.”

Nam nhân mặc áo giáp lại đạp thêm một cước, sự kiêu ngạo trong giọng nói trực tiếp bộc lộ ra bên ngoài.

Khi đối mặt với đám sâu kiến này, hắn ta kiêu ngạo không phải là chuyện đương nhiên sao?

Được chứng kiến gương mặt đáng kính của hắn là niềm vinh dự lớn nhất của lũ sâu kiến này rồi.

Đám đông cúi đầu, bờ môi run rẩy, thậm chí nín thở vì sợ chọc giận vị cường giả bí ẩn này.

Bọn họ liếc nhìn Khương Vô Kỵ, đường đường là Thái tử Sở Quốc, vậy mà bây giờ lại như tội phạm quỳ rạp trên mặt đất, ngoan cố chống cự, không cam lòng giãy dụa.

Trước khi thứ tự xếp hạng của bảng Thiên được công bố, Khương thái tử vẫn luôn chiếm vị trí đầu trên bảng Thanh Vân, thực lực của hắn vốn là điều không cần phải bàn cãi.

Dân thường ở Cửu Châu ai mà không biết đại danh của Khương thái tử?

Vậy mà giờ đây, hắn không hề có sức phản kháng, bộ dạng khuất nhục bị người khác dẫm đạp khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi xót xa.

“Loại thần dược cấp bậc này đâu phải là thứ mà đồ quê mùa như các ngươi có thể mơ ước?”

Nam nhân áo giáp nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài, sâu trong đáy mắt hiện lên sự tham lam không dễ phát hiện.

Nghe vậy, Đệ Ngũ Linh Lung nắm chặt bàn tay, trong lòng sinh ra cảm giác tuyệt vọng sâu sắc. Đối phương vừa rồi chỉ nhẹ nhàng đánh một quyền đã có thể làm đánh nát Đại Tông Sư Tam phẩm. Thực lực giữa nàng và đối phương có thể nói là một trời một vực.

"Ồ?"

Ánh mắt nam nhân mặc giáp nhìn về hai nữ tử trong sân, gật đầu nói: "Nhan sắc không tồi, các ngươi đủ tư cách để làm nha hoàn của ta."

Hắn nói xong, lập tức khoanh tay trước ngực, ung dung thoải mái đánh giá dung mạo của hai người.

Về phần cỗ quan tài, kẻ nào mắt mù thì cứ chạm vào thử xem?

Một câu nói làm hai người Triều Khuynh Tuyệt và Đệ Ngũ Linh Lung đồng thời đỏ bừng hai bờ má, các nàng đều cảm thấy nhục nhã sâu sắc.

"Ái chà, vẫn còn bướng bỉnh, xem ra các ngươi lúc nào cũng ở thâm sơn cùng cốc, luôn được mọi người vây quanh cung phụng, cho nên ảo tưởng bản thân là tiên nữ sao?"

"Ta đã cho các ngươi mặt mũi, vậy mà vẫn không cần sao?"

Biểu cảm tươi cười trên khuôn mặt của của hắn dần biến mất, mười ngón tay nắm chặt lại vào nhau, không hề báo trước mà đánh ra hai quyền.

Không khí kịch liệt vặn vẹo, một luồng uy áp có thể phá hủy một ngọn núi rơi vào người Khương Vô Kỵ đang nàm rạp bên dưới, xương cốt của hắn ta lại vỡ vụn thêm mấy cái.

"Ta làm."

Giọng nói khàn khàn có chút sắc nhọn, mặt mày Đệ Ngũ Linh Lung không còn chút máu, khi đứng trên bờ vực cái chết, nàng lựa chọn khuất phục.

"Rất tốt."

Quyền ảnh biến mất, nam nhân mặc áo giáp vẫy vẫy tay.

Đệ Ngũ Linh Lung cắn chặt răng, nhẫn nhục bước đến.

Các võ giả trong sân thất kinh nhưng trên mặt không dám có chút dao động. Khi ở trong Thiên Xu, bối cảnh gia tộc và thị tộc là thứ vô dụng nhất. Cho dù các nàng vốn là nữ thần mà những kẻ tầm thường không thể với tới được, nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể trở thành một nha hoàn ti tiện.

Chương 197: Làm nha hoàn của ta là vinh dự của ngươi (3)

Nam nhân mặc áo giáp rốt cuộc bỏ chân ra khỏi người Khương Vô Kỹ, hắn ta co giãn gân cốt, ngón tay khẽ chuyển động, một ấm trà xuất hiện.

“Pha cho ta một ly trà Phao Trản Linh.”

Giọng điệu của hắn vô cùng thản nhiên.

Khuôn mặt Đệ Ngũ Linh Lung cứng đờ, suýt chút nữa không kìm nén được cơn tức giận.

Lúc này.

“Ta đã chịu trăm cay nghìn đắng để đến đây, đương nhiên phải tham quan thật tốt.”

“Còn những thứ mà ta chướng mắt thì sẽ ban thưởng cho ngươi.”

Nam nhân áo giáp coi như không có chuyện gì xảy ra, lười biếng nói thêm hai câu.

Ngọn lửa phẫn nộ trong ánh mắt của Đệ Ngũ Linh Lung lập tức biến mất, nàng ta nhanh chóng cân nhắc lợi hại trong lòng. Với thực lực khủng bố nhường này, hắn ta hoàn toàn có thể đánh bại Sở Thái Hư, đương nhiên cũng có thể thảnh thơi thu hoạch thiên thảo linh dược. Nếu lời hắn nói là thật, bản thân nàng cũng có thể nhận được rất nhiều thứ tốt.

“Công tử nói là thật sao?”

Nàng mím môi dưới, nhẹ nhàng hỏi.

Nam nhân áo giáp nhíu mày, tỏ vẻ tức giận vì những lời này: “Ngươi

cảm thấy ta nói mà không giữ lời sao?”

Đệ Ngũ Linh Lung nở nụ cười xấu hổ, bàn tay ngọc ngà chạm đến bộ ấm trà, một mảnh lá trà toả ra linh lực, đây nhất định không phải thứ thô tục: “Công tử, người đến từ đâu?”

Nàng ra vẻ tùy ý, sau đó lên tiếng dò hỏi.

Nam nhân mặc áo giáp híp mắt: “Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, dù có hỏi thì cũng vô ích, đồ quê mùa chốn thâm sơn cùng cốc như các ngươi vĩnh viễn không thể đến được.”

Nghe được những lời này, cảm xúc của những võ giả có mặt tại đây phức tạp vô cùng. Hắn ta mở miệng ngậm miệng đều mắng chửi bọn hắn đồ quê mùa, quả thật là kiêu ngạo đến không thể kiêu ngạo hơn.

Ai nấy đều muốn đánh nát khuôn mặt tinh tướng này!

“Công tử, vật nơi này là chỗ nào?”

Lúc này, nam nhân áo giáp cũng không hề tiết kiệm lời nói nữa: “Dược viên của Quân Vương Thần quốc, nơi này chỉ là một giọt nước trong đại dương bao la.”

Nói xong, hắn bỏ qua thần sắc kinh ngạc của nàng ta, tò mò hỏi: “Tuổi xương của ngươi mới ngoài hai mươi, ngươi ở cấp độ nào?”

Đệ Ngũ Linh Lung im lặng, lời nói không thể che giấu sự tự hào: “Ta nằm trong mười vị trí đầu tiên của thế hệ trẻ tuổi.”

“Phụt!”

Nam nhân mặc áo giáp đột nhiên mất khống chế, hắn ta trực tiếp bật cười thành tiếng, sau đó cố hết sức để lấy lại tinh thần rồi nói: “Không hổ là thế giới bị vứt bỏ, tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn.”

Hắn vừa dứt lời, sau đó chuyển sự chú ý sang nữ tử trong chiếc áo khoác lông vũ sặc sỡ.

Nha hoàn thành đôi cũng rất tốt, hai bên trái phải mỗi bên một người, nhìn các nàng tranh giành tình cảm cũng là một việc thú vị.

Nam nhân áo giáp đang muốn mở miệng ức hiếp, một đạo cầu vồng màu tím đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Nam tử áo trắng như tuyết đứng trên phi thuyền, mái tóc dài hai màu

đen trắng tung bay trong gió, khí chất thoát tục không chút bụi bẩn.

“Lại một con bọ chét khác?”

Nam nhân mặc áo giáp không thèm nhấc bờ mi.

Ai ngờ.

“Tôn thượng, xin thay nô tỳ giết hắn!”

Tiếng khẩn cầu như muỗi vo ve truyền đến, Đệ Ngũ Linh Lung nở nụ cười khiêm tốn, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lại xuất hiện một tia sát ý nồng đậm!

Từ Bắc Vọng liếc mắt nhìn quan tài cổ óng ánh bắt mắt, sau đó hắn tiếp tục nhìn đến nam tử áo giáp ở bên cạnh

Chân khí của tên này không dao động sao?

“Giết hắn?”

Nam tử áo giáp cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng thổi khói trên mặt nước, uống một ngụm đầy rồi nói: “Các ngươi có thù hận với nhau à?”

Đệ Ngũ Linh Lung nhìn chằm chằm vào bóng dáng tuấn tú phong trần trên không trung, nàng khẽ lắc đầu: “Chúng ta không hận không thù, nhưng tiểu nữ muốn tận mắt nhìn thấy hắn ta chết đi!”

Trong nửa câu cuối, đôi môi phiếm hồng của nàng ta hơi bĩu ra, ẩn chứa một chút ủy khuất.

Nam tử áo giáp khẽ gật đầu, hắn vẫn đáp ứng được yêu cầu nhỏ này của nha hoàn.

Bầu không khí nơi này hoàn toàn tĩnh mịch, rất nhiều võ giả đều lộ ra sắc mặt không thể tin được.

Không ai có thể ngờ rằng, Từ công tử lại xuất hiện ở đây.

Đây không phải tự đi tìm chết à…

Tuy rằng Từ Công Tử cường thế tuyệt luân, thậm chí còn có thể sát hại hai trong mười người đứng đầu bảng Thiên, nhưng nam nhân thần bí này lại có thực lực ngang ngửa một Đại Tông Sư!

Sự chênh lệch thực lực tựa như khoảng cách giữa trời và đất, hoàn toàn không thể thay đổi!

Từ Bắc Vọng đáp xuống mặt đất, sắc mặt vẫn vô cảm như cũ, nhưng tâm trạng lại vô cùng trầm trọng, hắn đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Đôi lông mày cau có của Triều Khuynh Tuyệt giãn ra, nàng tay lại bày ra biểu cảm thờ ơ lạnh nhạt.

Nàng biết rất rõ, tên ác liêu khí thế ngút trời này sắp bị áp chế rồi, nếu nam nhân bí ẩn không thủ hạ lưu tình, Từ ác liêu nhất định sẽ bị tiêu trừ!

Hừ, ngươi rốt cuộc cũng có ngày hôm nay, để ta xem ngươi còn kiêu ngạo, ngông cuồng được bao lâu nữa!

Đệ Ngũ Linh Lung nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng cách đó vài chục thước, nàng vừa châm trà vừa nhếch mép cười: “Tôn thượng là khách quý đến từ ngoại vực, một quyền của hắn cũng đủ đấm chết con chó như ngươi.”

Từ Bắc Vọng nheo mắt, sắc mặt trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

Đám võ giả im lặng, bầu không khí trầm trọng, ai nấy đều đang theo dõi động thái tiếp theo của nam nhân bí ẩn kia.

Cục diện đang dần phát triển đến giai đoạn cao trào, nam tử áo giáp đương nhiên không làm mọi người thất vọng, hắn bình tĩnh nói: “Nếu ngươi đắc tội với nha hoàn của ta, thì ngươi xui xẻo rồi.”

“Nói đi, ta cho ngươi chọn một con đường chết.”

Hắn ta bày ra phong thái cao cao tại thượng, năm ngón tay từ từ uốn cong, sau đó nắm chặt thành quyền.

Giọng điệu kiêu ngạo, mặc sức hoành hành này ở trong miệng hắn lại có dáng vẻ vô cùng tự nhiên.

Vì vậy, rất nhiều võ giả cảm thấy rằng hắn đang nói sự thật.

Suy cho cùng, nam tử áo giáp cũng là một vị khách chưa rõ lai lịch, hắn ta lại có phong thái bất khả chiến bại, người dân bản địa ở Cửu Châu chỉ có thể hạ mình và đầu hàng trước hắn.

Chương 198: Bí ẩn được giải quyết từng chút một! (1)

Đôi má ngọc của Đệ Ngũ Linh Lung lóe lên vẻ tự mãn, nàng cho rằng sự lựa chọn của mình rất sáng suốt và dứt khoát.

Chỉ cần phục vụ vị đại nhân thần bí này, nàng ta sẽ nhận được một lượng thần dược rất lớn, bây giờ còn có thể nhìn thấy đối tượng mà Đệ Ngũ môn phiệt chán ghét nhất là Từ ác liêu bỏ mạng.

Tâm tình của nàng thực sự rất tốt nha.

“Đứng yên không cử động, ắt hẳn là muốn ta đến giết người đúng không?”

Nam tử áo giáp đi từng bước từng bước, thân thể của hắn không toát ra một chút khí tức nào.

Nhưng đám người hóng chuyện lúc này đã cảm thấy ớn lạnh toàn thân, ai nấy đều phải gánh chịu một luồng uy áp kinh hoàng!

Ầm ầm!

Huyết khí sau lưng nam tử áo trắng trở nên dày đặc, một thế giới đẫm máu trải dài trên bầu trời, những vong linh đáng sợ hiện lên

Đệ Ngũ Linh Lung bình tĩnh, chế nhạo: “Chống đối có tác dụng gì chứ? Tôn Thượng…”

Thanh âm đột ngột dừng lại, sắc mặt của nàng trở nên tái nhợt, kinh ngạc đến cực điểm!

Lúc này, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, nội tâm giống như phát sinh động đất cấp độ 18!

Triều Khuynh Tuyệt khẽ mở miệng, ánh mắt cũng lộ ra một tia khó tin.

Từ Bắc Vọng vốn dĩ đang chuẩn bị đối mặt với kẻ thù cũng có chút choáng ngợp khi nhìn thấy cảnh tượng này.

“Bịch.”

Nam nhân mặc giáp đang nằm bò trên mặt đất, hai mắt lồi ra, sắc mặt tràn đầy sự kinh hãi.

Toàn thân hắn đông cứng, như thể hắn đang đối mặt với một Thần Chủ trên Cửu Thiên, cảm giác bất lực tràn ngập toàn thân.

“Huyết mạch bị áp chế!”

Linh hồn sâu thẳm bên trong nam tử áo giáp cũng không nhịn được mà run rẩy kịch lịch.

Một thế giới bị vứt bỏ sao lại có huyết mạch như vậy?

“Tôn thượng?”

Đệ ngũ Linh Lung vội vàng nhắc nhở, nàng thậm chí còn nghi ngờ đối phương đã bị tẩu hỏa nhập ma.

Mặt mày hắn ta không còn chút máu, bàn tay thậm chí không còn sức để nắm chặt thành quyền,

“Ta cũng muốn truy sát tên nhà quê này! Nhưng ta thật sự không làm được, khí huyết bị đè nén, thực lực lúc này không khác gì phàm nhân!”

Nội tâm của hắn điên cuồng gào thét!

Bầu không khí yên tĩnh tiếp tục kéo dài, tất cả mọi người đều câm như hến.

Theo bọn hắn, một quyền của vị khách ngoại lai này có thể giết chết một Đại Tông Sư, nhưng lúc này hắn lại đang vẫy đuôi và quỳ gối cầu xin Từ công tử

Sự mạnh mẽ và độc đoán, cũng như phong thái bất khả chiến bại của một vị thần mà hắn đã tạo ra trước đó lập tức sụp đổ trước mắt mọi người.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng vẫn không thay đổi, nhưng nội tâm lại có chút chấn kinh.

Tình huống gì vậy, hắn vẫn chưa động thủ mà?

Dù có muốn cầu xin tha thứ thì cũng phải đánh một trận trước chứ? Hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này.

“Ngươi, huyết mạch của ngươi là gì?”

Nam nhân mặc giáp trào dâng nộ khí, ánh mắt như muốn nuốt sống nam tử áo trắng, nhưng chỉ có thể phẫn nộ trong bất lực!

Nghe vậy, ánh mắt Từ Bắc Vọng lóe lên một tia sáng, một con rồng chín móng ngao du bên trong thế giới huyết sắc.

Nếu nói về huyết mạch, vậy thì tinh huyến Chân Long là thứ trân quý

nhất.

Nam nhân mặc giáp vẫn kông thể đứng dậy được, nhưng phong thái của hắn vẫn không hề thay đổi so với lúc trước.

Ầm!

Một sợi chỉ vàng bơi lượn trong biển máu, kèm với đó là thân ảnh của nhiều hung thú viễn cổ khác nhau và vô số hồn ma dữ tợn.

Nam tử áo giáp vẫn chưa hề suy suyển

Lúc này.

Một giọt máu đỏ tươi xuất hiện, nhẹ nhàng chảy xuôi trên mặt biển.

“A!”

Nam tử áo giáp giống bị sét đánh, như thể khí huyết của hắn có thể sẽ bị đánh tan trong bất cứ lúc nào.

Nam tử áo giáo nằm cuộn tròn như con tôm trên mặt đất, cả người run rẩy lên.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên hốt hoảng, nguyên nhân là do giọt máu của Lão Đại!

Ở thế giới bên ngoài, hắn có thể lợi dụng danh tiếng của nàng để bắt nạt người khác, nhưng không nghĩ đến ở trong Thiên Xu cũng có thể làm như vậy, hắn cảm thấy sung sướng đến mức muốn nổ tung.

Xin lỗi, chỉ cần chỗ dựa vững chắc là Lão Đại, thì tuỳ tùng là hắn thực sự có thể hoành hành ngang ngược khắp nơi.

Nghĩ đến điều này, hắn lập tức lập ra một kế hoạch.

Nếu máu của lão đại có thể khiến người này quỳ gối, vậy Nốn của nàng (con dấu nô lệ) do hắn sáng tạo ra cũng có tác dụng đối với hắn.

Từ Bắc Vọng bước ra, một ấn ký màu tím kỳ lạ ngưng tụ trong lòng bàn tay, từng vòng xoáy ánh sáng đan xen vào nhau.

“Tên quê mùa của thế giới bị vứt bỏ, ngươi muốn làm gì ta?”

Nam nhân mặc giáp nhìn chằm chằm vào ấn ký, trong lòng dâng trào cám giác bất an một cách dữ dội.

“Ầm.”

Năm ngón tay thon dài trực tiếp bao phủ đỉnh đầu hắn ta.

Nam tử áo giáp chỉ cảm thấy đầu mình vang lên tiếng ong ong, đầu hắn giống như sắp nổ tung, giống như đã bị một loại xiềng xích kỳ quái nào đó bao quanh.

Nam nhân mặc áo giáp không khỏi cảm thấy kinh hãi.

“Chủ nhân…”

Khi nói xong hai chữ này, sắc mặt nam tử áo giáp trở nên cứng đờ, trong lòng lập tức tràn đầy lửa giận.

Ầm!

Một cơn bão quét qua nơi này trong nháy mắt!

Đồng tử của các võ giả có mặt đột nhiên co rút, bọn họ dường như không thể tin được vào thính giác của mình.

Vị khách ngoại lại bị cưỡng chế trở thành nô lệ?

Đệ Ngũ Linh Lung cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nàng có thể cảm nhận đây là dấu hiệu của một cơn ác mộng sắp tới, trái tim của nàng như thể sắp bị hai bàn tay quái ác nắm lấy vậy!

“Chủ nhân, ngươi đã làm gì ta?”

Vảy sắt trên vai của nam tử áo giáp rung lên, phát ra tiếng kêu leng leng, hiển nhiên là vì xúc động quá đỗi.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng không giấu được sự thất vọng, tu vi của hắn quá yếu, cho nên không thể kiểm tra được kí ức của nam tử áo giáp.

Nhưng muốn thống trị tính mạng của tên ngốc này thì vẫn dễ như trở bàn tay!

“Tại sao lại muốn giết ta?”

Hắn lạnh lùng nói.

Đột nhiên.

Mọi ánh mắt đều dồn về phía Đệ Ngũ Linh Lung có dung mạo đẹp

như tranh vẽ.

Chương 199: Bí ẩn được giải quyết từng chút một! (2)

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt hoàn mỹ tỏ ra ưu thương: “Ta mệt rồi, ngươi thay ta động thủ đi, nhớ giữ lại nửa cái mạng cho nàng ta.”

Sau khi nói xong, hắn chậm rãi đi tới bàn đá, nhàn nhã rót cho mình một tách trà.

“Không!”

Đệ Ngũ Linh Lung sợ hãi đến mức nứt vỡ cả tim gan, thân thể mềm mại hiện ra vô số cánh tay long lanh chói mắt, nhanh chóng lấy ra một cỗ chiến xa.

“Chủ nhân, ta…”

Cơ bắp của nam tử mặc giáp trở nên căng cứng, cảm giác nhục nhã khắc sâu trong cốt tủy.

“Lập tức!”

Nam tử áo trắng phát ra âm thanh lạnh lùng, một phần của thế giới huyết sắc tan vỡ.

Trong tích tắc, cảm giác huyết mạch bị áp chế cũng biến mất.

Nam tử áo giáp ngửa mặt lên trời, gào thét một tiếng để trút bỏ hết phiền muộn, hắn không dám làm trái mệnh lệnh của chủ nhân, thi triển cự quyền, nhắm vào vào cỗ chiến xa đang chạy trốn ở nơi xa.

Cỗ chiến xa rơi xuống giống như sao băng, sau đó hãm sâu vào lòng đất, Quan m Thiên Thủ (nghìn tay) tràn ngập hào quang cũng bị xé nát.

Cơ thể của Đệ Ngũ Linh Lung run lên từng hừng, thần sắc vô cùng tuyệt vọng, sự hối hận vô tận khiến nàng gần như ngạt thở.

Nàng không nên chọc tức Từ ác liêu!

Từ Bắc Vọng ngồi bên bàn đá, hắn thản nhiên quan sát cảnh tượng trước mặt, hương vị của loại trà này có thể chấp nhận được.

Còn lí do tại sao nữ nhân này lại muốn giết hắn ta, thật ra rất dễ để đoán ra.

Nhìn từ góc độ khác, Đệ Ngũ Ma Đầu sinh ra từ Đệ Ngũ môn phiệt, nhưng nàng lại không nhận người thân, chặt đầu cường giả Niết Bàn trong tộc như mổ lợn giết chó.

Nếu mọi chuyện cứ như vậy thì cũng thôi đi, nhưng nàng ta lại quan tâm lo lắng đến một người hết lần này đến lần khác.

Đãi ngộ chênh lệch như thế này, làm sao Đệ Ngũ môn phiệt không tức giận cho được? Bọn hắn chỉ có thể tìm cách trút giận lên chó săn.

Đệ Ngũ Linh Lung bị các trưởng lão truyền dạy tư tưởng sai lầm này, cho nên mới muốn giết Từ Bắc Vọng hắn.

“Có thể trách ta sao?”

“Ai bảo lão đại thích bị ta liếm?”

Nam tử áo trắng nghĩ thầm, khóe miệng hiện lên một tia giễu cợt.

Ghen tuông có vẻ như là một trong thất đại tội (bảy tội lỗi chết người) phải không?

Người phạm phải thất đại tội, xứng đáng rơi đài!

Cùng lúc đó, trận chiến kết thúc trong tích tắc.

Tiên nữ đáng yêu tài giỏi bị quật ngã xuống đất chỉ với một cú đấm, nàng ta phun máu dữ dội, thân thể mỏng manh bị gãy làm đôi, sau đó thoi thóp dưới vực sâu.

Ầm!

Sương máu lan tràn, một bộ hài cốt xuất hiện trong thế giới huyết sắc, bóng ma bám vào bộ hài hài cốt, tử khí âm trầm bao trùm khắp trời đất.

Đám người có mặt ở đây lập tức cảm nhận một cỗ hàn khí lan tràn từ dưới lòng bàn chân xông lên đỉnh đầu, toàn thân không khỏi run rẩy kịch liệt!

Lẽ nào?

“Phù phù.”

Bộ hài cốt đâm xuyên thấu thân thể mỏng manh dưới vực sâu, tứ chi đứt lì phân tán khắp nơi, đầu đâu tuyệt đẹp tung bay lên trời.

Người thứ tám trong bảng Thiên, bỏ mạng!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người dựng đứng lông tóc, ai nấy đều vô cùng sợ hãi!

Cứ vậy mà chết?

Đám đông nhìn nam tử áo trắng, hạt sáng trên đầu hắn có hơn hai nghìn sáu trăm điểm.

Ngay cả vị khách ngoại lai cũng sẵn sàng cống hiến sức lực, nguyện làm tuỳ tùng cho hắn.

Từ công tử chói sáng như mặt trời ban trưa? Suy cho cùng, hắn vẫn còn che giấu bao nhiêu thủ đoạn nữa đây?

Hắn ta chính là Ma Thần thượng cổ thâm sâu khó dò!

“Chủ nhân…”

Nam tử áo giáp bước tới, biểu cảm trên khuôn mặt của hắn khó hình dung được bằng lời.

Ba phần phẫn nộ, ba phần hận thù, ba phần tôn trọng, một phần bối rối.

Từ Bắc Vọng suy nghĩ một chút, thực lực của tên ngốc này đại khái tương đương với Đại Tông Sư Tam phẩm

Hắn nhắm mắt làm ngơ, chậm rãi đi về phía nữ tử mặc áo lông vũ sặc sỡ: “Triều Khuynh Tuyệt, nếu không muốn bước theo con đường của Đệ Ngũ Linh Lung thì hãy giao lại tiên dược mà ngươi vừa thu hoạch được.”

“Ngươi…”

Khuôn mặt của Triều Khuynh Tuyệt đỏ bừng vì tức giận, nàng tức giận trừng mắt Từ ác liêu, sau đó ném bốn viên tiên dược xuống đất.

Sau đó, những ngôi sao xuất hiện bên ngoài cơ thể, bảo vệ Triều Khuynh Tuyệt đào thoát ở chân trời. .

“Coi như nàng ta thức thời.”

Từ Bắc Vọng không muốn giết một con chuột tầm bảo như Triều Khuynh Tuyệt, hắn nhìn sang Khương Vô Kỵ đang đờ đẫn như một pho tượng.

“Thiên kiêu nào dám xưng vô địch? Ai dám nói mình bất bại? Khương thái tử, còn ngươi thì sao?”

Lời nói này của Từ Bắc Vọng đúng là sát muối vào vết thương!

Khương Vô Kỵ hổ thẹn đến hai hàng lông màu dính chặt vào mau, chiếc vương miện biểu tượng trưng địa vị tôn quý của hắn đã bị đạp náp từ lâu.

Khi đó, hắn vẫn còn cao cao tại thượng quan sát Từ ác liêu, còn bây giờ thì…

Lên voi xuống chó !

Khương Vô Kỵ sớm đã không còn mặt mũi để tiếp tục nữa rồi, giữ lại tính mạng mới là điều cần thiết, hắn lấy ra một ít cỏ tiên có linh lực, hoảng loạn đặt chân lên chiến xa để đào thoát.

Những người còn lại làm sao còn tâm tư che giấu báu vật, bọn họ nhanh chóng lấy ra tiên dược rồi rời đi.

Chẳng bao lâu, nơi này chỉ còn lại chủ nhân và tuỳ tùng.

Từ Bắc Vọng hất tay, tiên dược trên trời bị cuốn vào nhẫn vành trăng khuyết, hoa thần bên trong quan tài trước mặt nghiễm nhiên cũng trở thành của cải trong túi của hắn.

Thu hoạch tràn đầy, Từ Bắc Vọng nở nụ cười thân mật, liếc mắt nhìn nam tử áo giáp: “Ngươi tên gì?”

“Thưa chủ nhân, Bát Hiền Vương.”

Nam nhân áo giáp âm trầm trả lời

Trở thành nô bộc cho tên nhà quê này, quả là một nỗi sỉ nhục chưa từng có!

Hắn hận đến mức muốn phán cuồng!

Tuy nhiên, tiềm thức đã bị giam cầm, hắn hoàn toàn không thể kiểm soát hành động và lời nói của bản thân.

Tên nam nhân này thật sự quá quỷ dị!

“Bát Hiền Vương?”

Từ Bắc Vọng lập tức không hài lòng, đặc cho hắn một cái tên khác: “Sau này hãy gọi là Bát Công đi, nghe có vẻ trung thành hơn.”

“Bát Công…”

Hốc mắt của Bát Hiền Vương rưng rưng, tại sao nghe giống như tên của chó vậy.

Từ Bắc Vọng nhìn hắn vài giây, sau đó hỏi những gì mình muốn biết: “Trên đời này, người giống như ngươi có mấy người?”

Bát Hiền Vương thành thật trả lời: “Đại khái không có, nhiều nhất thì cũng chỉ có hai đến ba người. Nô tài cũng là tình cờ xông vào nơi này.”

Chương 200: Bí ẩn được giải quyết từng chút một! (3)

Ặc!

Sau khi trả lời Từ Bắc Vọng, sắc mặt của Bát Hiền Vương trở nên tái nhợt, hắn không ngờ mình lại tự xưng nô tài trong vô thức!

Từ Bắc Vọng nhấp một ngụm trà, mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng nói: “Sức mạnh của ngươi thuộc cấp độ nào?”

Nghe được những lời này, Bát Hiền Vương ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói: “Ha ha, tất nhiên là đứng ở hàng đầu của tầng lớp thượng lưu, sự tồn tại của ta khiến người ngang vai ngang vế phải tuyệt vọng xin thua. Ta chỉ cần dùng một tay cũng đủ để giết chết đám người này, đúng là quá đơn giản.”

Từ Bắc Vọng nheo mắt, sau đó rơi vào trầm tư.

Hắn nhìn không ra tháp khí vận trên đầu người này, chỉ có một cái cây trơ trụi với hơn chục chiếc lá xanh mướt rủ xuống.

Cây khí vận?

Nhưng hai mươi mấy phiến lá này, làm sao hắn có thể thuộc hàng thượng lưu được?

“Theo ta thấy, ngươi nhiều nhất cũng chỉ ở tầm trung, âu sầu thất bại nên mới chạy qua đây.”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng không hề dao động, khẩu khí vẫn hời hợt như cũ.

Cái gì?

Sắc mặt của Bát Hiền Vương đột nhiên thay đổi, nội tâm vô cùng sợ hãi!

Cái này cũng có thể đoán ra?

Sự thật bị phơi bày ngay tại chỗ, hắn ngượng ngùng: “Chủ nhân, nô tài dù xấu đến đâu, cũng mạnh hơn đám người ở thế giới bị vứt bỏ gấp vạn lần.”

“Chư thiên vạn vực, thế giới bị vứt bỏ nhiều vô số kể, các ngươi không thể phi thăng.”

Khi nói điều này, giọng điệu của hắn ẩn chứa tâm tình thương hại loài sâu kiến.

Đây là một trong những thế giới bị Thiên Đạo bỏ rơi, người khác không vào được, bọn hắn cũng không ra được, trải qua năm tháng dài dằng dặc rồi chết đi.

Bi ai!

“Một cơ hội thoát ra ngoài cũng không có?”

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lùng, biển máu sau lưng đột nhiên sôi trào.

Bát Hiền Vương sợ tới mức bờ môi run lên, hắn vội vàng tiết lộ bí mật đã thấy trước đây: “Nhưng nếu ngươi tìm thấy Giới Nguyên thì có thể phá bỏ rào chắn, đạt đến cảnh giới siêu thoát.”

“Tuy nhiên, Giới Nguyên là vật ở trong truyền thuyết, hư vô hão huyền, không ai có thể chắc chắn liệu nó có tồn tại hay không.”

Hắn ta vừa dứt lời, Từ Bắc vọng xoay người quay đi hòng che giấu đi tâm tình kinh ngạc trong đáy mắt.

Có lẽ lão đại đang tìm Giới Nguyên?

Chẳng lẽ, sau hai mươi năm nữa, vì không có cơ duyên ngập trời, thì lão đại vẫn không thể phá tan được khoảng cách đó?

Nghĩ đến điều này, Từ Bắc Vọng mơ hồ có cảm giác cục diện nhất định sẽ có tiến triển trong thời gian sắp tới.

Mười năm?

Năm năm?

“Chủ nhân?”

Bát Hiền Vương kinh ngạc, chẳng lẽ ngươi muốn siêu thoát phi thăng, thật là hy vọng hão huyền.

Mặc dù không biết hắn ta đã giẫm phải vận may quái quỷ gì mà lại có dòng máu có uy áp nghiêm nghị đó, nhưng dù sao cũng là thổ dân của thế giới bị vứt bỏ, đã định trước không có duyên phận lên trời.

Từ Bắc Vọng vứt bỏ những ý nghĩ dư thừa, quay đầu lại rồi bình tĩnh nói: “Đi thôi, theo ta nam chinh bắc chiến.”

Ở thế giới này, thực lực của Bát Công gần như có thể sánh ngang với nhiều người, nếu như có thể gặp được Sở Thái Hư thì thật tuyệt.

Khi Bát Hiền Vương nghe thấy điều này liền không thể kiềm chế cơn giận.

Đây không phải là làm tuỳ tùng cho ác liêu sao?

Bầu không khí ở thế giới bên trong Thiên Xu đột nhiên thay đổi, ngột ngạt đến mức khiến người ta hít thở không thông, giông tố bắt đầu nổi lên!

Từ ác liêu dùng nhiều hình thức vô liêm sỉ để cướp bóc tài nguyên, hắn ta đi đến đâu, hầu bao lại phình to ra tới đó, mọi người đều né tránh hắn như rắn rết bọ cạp.

Ai dám phản kháng chứ?

Trong khu vực ‘Dậu’, mấy thiên kiêu xếp cuối cùng bảng Thiên liều mình ra trận chiến đấu vì bảo vệ thiên thảo, kết quả không cần nói cũng biết.

Uy lực của Từ ác liêu là điều không cần phải bàn cãi, bên cạnh hắn

còn có một tên tuỳ tùng vô cùng đáng sợ, nghe nói là người đến từ ngoại vực bí ẩn.

Hai người đi cùng nhau, có thể nói là nghiền ngang ép dọc, ai dám tranh đoạt hào quang của bọn họ chứ?

…

…

Mặt trời ở phía Đông lan toả hơi ấm, vạn vật bắt đầu hồi sinh trở lại.

Ở một bên của phiến đá xanh, ánh nắng chói chang xuyên qua từng lớp sương mù, sau đó bao phủ quanh người nam tử áo trắng, sau lưng hắn ta phát ra ánh hào quang sáng chói, khiến hắn trông như đứa con cưng của đại đạo.

Huyệt Khí Hải bành trướng với tốc độ cực nhanh, từng sợi chân khí mỏng manh phun trào ra tứ phía.

Đột phá!

Lấy được các loại linh dược, hắn ta hấp thụ toàn bộ, căn cơ tu luyện được nâng lên Ngũ phẩm thượng sai.

Linh khí được luyện hóa đến mức vô cùng tinh khiết, cho dù không sử dụng Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, Từ Bắc Vọng cũng có đủ tự tin để đấu một trận cùng cường giả Tông Sư.

“Khắp nơi đất đai màu mỡ, cơ duyên của ta thật tốt, đáng tiếc là không gian bên trong nhẫn trữ vật quá nhỏ.”

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng, chiếc nhẫn hình lưỡi liềm đã gần đầy…

Từ Bắc Vọng một mực không nỡ đổi, dù sao đây cũng là món quà đầu tiên mà Lão Đại tặng cho hắn. Hơn nữa chiếc nhẫn này còn ẩn chứa hàm ý….

Từ Bắc Vọng bỏ đi những suy nghĩ mông lung, hắn lấy ra một bông hoa tiên trắng như tuyết, hương thơm nồng nàn lan tỏa ra xung quanh

“Keng!”

Ngón tay hắn gõ vào chiếc chuông dưới chân mình.

Khoảng mười lăm phút sau, Bát Hiền Vương mặc một bộ áo giáp có vảy oai phong lừng lẫy chạy đến.

“Chủ nhân.”

Hắn cung kính cúi đầu, phát hiện linh khí nồng đậm xung quanh, khóe miệng khẽ giật.

Thật là lãng phí của trời!

Tiên dược luyện thành linh dược mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Nhưng đó cũng là điều bình thường, kẻ quê mùa ở thế giới bị vứt bỏ này chắc hẳn còn không biết luyện thuốc là cái gì?

“Bát Công, đây là cái gì?”

Giọng điệu Từ Bắc Vọng rất bình thản.

Bát Hiền Vương nhìn bông hoa trên tảng đá, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ: “Thưa chủ nhân, đây là hoa Cửu Kiếp.”

Hắn dừng lại một lúc rồi giải thích tiếp: “Đoá hoa này có thể chống đỡ được một đạo của lôi kiếp khi độ kiếp, là thần dược mà cả chư thiên vạn vực này đang đổ xô chạy theo như vịt.”

Lời nói vô cùng kính cẩn, nhưng ẩn chứa một chút khinh thường.

Kẻ quê mùa như hắn làm sao có thể biết hình dạng lôi kiếp như thế nào chứ?

Hoa Cửu Kiếp rơi vào tay hắn, đúng thật là ngọc sáng bị phủ một lớp bụi.

Chương 201: Thiên kiêu bảng Thiên cực kỳ sợ hãi!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia phiền muộn.

Hắn nhận thức sâu sắc sự thay đổi trong thái độ của Bát Công, bề ngoài càng tỏ ra cung kính, chứng tỏ tâm tư mờ mịt càng nhiều?

Xem ra, hiệu quả của Nô Ấn giảm dần theo thời gian.

Nếu tìm hiểu nguyên nhân một chút, vẫn là do căn cơ tu luyện của hắn yếu hơn Bát Công, cho nên hắn ta không bị phản phệ. Hắn vẫn có thể trấn áp Bát Công đều là nhờ vào giọt máu tinh khiết của Lão Đại.

“Chủ nhân, rốt cuộc người đã dùng cái gì để dung hợp huyết mạch?”

Lúc này, Bát Hiền Vương bạo gan hỏi thăm.

Từ Bắc Vọng không trả lời, nhíu mày hỏi ngược lại: “Không phải trấn áp huyết mạch bị giới hạn cùng chủng tộc sao?”

Bát Hiền Vương bày ra biểu cảm không cam lòng, hắn ta nghiến răng nghiến lợi: “Ở chỗ của nô tài, huyết mạch cấp cao có khả năng áp chế tuyệt đối đối với cấp thấp.”

Phân biệt giai cấp?

Từ Bắc Vọng đột nhiên nhớ đến từ này, thế là hắn ẩn dụ: “Tương tự như đời sống trần tục, con buôn phải cúi mình trước hoàng thân quốc thích?”

“Đúng vậy…”

Bát Hiền Vương cảm thấy đắng chát nơi cổ họng, hiển nhiên là như vậy, khàn giọng nói: “Một số thế lực có gốc gác từ thời đại thần thoại cổ xưa, khi đạt đến cảnh giới trường sinh bất tử, bọn hắn có sức mạnh khủng khiếp đến mức không thể tưởng tượng nổi, con cháu truyền thừa cũng sẽ mang huyết thống cao quý này.”

Nói xong, dây thần kinh bị kích thích, trong lòng thầm nghĩ.

Huyết thống của tên gà nhà quê này cũng toát lên khí chất tôn quý nhất, hắn ta lấy ở đâu ra?

Bề ngoài Từ Bắc Vọng vẫn tỏ ra thờ ơ, nhưng trong lòng lại như dời sông lấp biển!

Càng nghe càng thấy không hợp lẽ thường!

Càng nghe càng thấy bất lực!

Lão đại thật khủng khiếp, thế này thì chó săn làm sao đuổi kịp bước chân của nàng?

Để tránh tự làm tổn thương bản thân, hắn lập tức dừng đề tài này lại, lấy bản đồ cổ trong nhẫn trữ vật ra.

“Chúng ta đi một chuyến đến khu vực ‘Tử’ đi, ta không tin mình không thể tìm thấy Sở Thái Hư và Thương Hạo Nhiên.”

Bát Hiền Vương run rẩy kịch liệt, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ không dễ dàng thấy được!

Không có gì có thể nhục nhã hơn khi làm nô bộc cho một kẻ nhà quê.

Tuy nhiên, Bát Hiền Vương có thể cảm giác được những hạn chế trong tiềm thức của hắn đang từ từ nới lỏng, ý thức của bản thân ngày càng nhiều hơn một chút.

Cho nên, hắn cứ giả vờ thuận theo làm tuỳ tùng thì có trở ngại gì?

Một khi phong ấn được giải trừ, hắn lập tức bỏ chạy.

Còn về việc trả thù tên nhà quê này, chém thành trăm mảnh gì đó, hắn cũng chỉ dám nghĩ đến chứ tuyệt đối không dám hành động.

Huyết mạch tự nhiên bị trấn áp, trừ khi hắn chuyển đổi căn cơ tu luyện của thế giới bị vứt bỏ, nếu không vẫn không thể phản kháng

…

…

m thanh chiến đấu truyền ra từ dãy núi, hào quang rực rỡ ngút trời.

Ánh sáng chói lọi soi rõ tám phía, chứng tỏ thực lực của các bên tham chiến đều vô cùng mạnh mẹ.

Cỏ tiên tràn ngập vách đá, mấy gốc nhân sâm hình người cổ xưa run rẩy kịch liệt, tụ tập lại một chỗ để sưởi ấm cho nhau.

“Grừ…”

Một con hung thú thượng cổ xuất hiện trên không trung, sừng rồng màu vàng, đôi cánh màu đen, mỏ ưng phun ra một luồng khí tức đáng sợ.

Toàn cơ thể của con thú hung dữ được tạo thành từ gỗ lim, rõ ràng là Thần thú Cùng Kỳ.

“Công Tôn Triết, ngươi nhất định phải cướp đồ với chúng ta?”

Một nam nhân tuấn tú mặc áo thêu hoa văn trăng tròn trên hai ống tay, hắn đang cầm một chiếc đèn lồng cổ tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ của bùa chú, lạnh lùng nhìn truyền nhân Mạc gia ở phía đối diện.

Một nam tử đầu trọc đang đứng bên cạnh nam nhân tuấn tú, vết sẹo quỷ dị trên đỉnh đầu của hắn tuôn ra từng tràng hư ảnh.

Cách đó vài ngàn mét, hàng trăm người đang đứng vây xem trận chiến này.

Truyền nhân Mạc gia, Công Tôn Triết, người đứng thứ mười một bảng Thiên đang một mình đối đầu với Thiên Mục Dương thuộc Thủy Nguyệt Động và Hoàng Phủ Thương của Hoàng Phủ thế gia.

Những người này lần lượt xếp thứ mười bốn và thứ mười lăm trên bảng Thiên

Nguyên nhân đánh nhau sau? Đương nhiên là vì những gốc nhân sâm cổ xưa này, có võ giả đã nhìn thấy loại nhân sâm này trong đồ giám Cửu Châu (sách ảnh), đây là loại thần dược có công dụng gia tăng tuổi thọ!

Một món bảo bối thần kỳ như vậy đang bày ra trước mặt, liệu ai có thể chống lại sự cám dỗ này chứ?

“Trừ khi cái tên Từ Bát Bì kia đến, bọn hắn mới bằng lòng nhường lại.”

Có người nhỏ giọng bàn luận.

Ngay lập tức.

m thanh vù vù vang lên, một bóng đen khổng lồ xuất hiện trong không trung, nam tử mặc áo giáp sải bước đến, nhìn ba con bọ chét bằng ánh mắt khinh thường.

Hắn không nói lời nào, đột nhiên tung ra một cú đấm đơn giản, Thần thú Cùng Kỳ bằng gỗ lim gào thét điên cuồng rồi trực tiếp nổ tung.

Phụt!

Công Tôn Thiết phun ra một ngụm máu, hơi thở yếu ớt không thể chịu nổi.

“Nô lệ của Từ ác liêu!”

Ánh mắt Thiên Mục Dương tràn đầy kinh hãi, lập tức ném đèn lồng

cổ trong tay vào người nam tử áo giáp, cả người hóa thành cầu vồng rồi lướt đi.

Nô lệ?

Hai chữ này đã triệt để chọc giận Bát Hiền Vương, năm ngón tay nổi lên gân xanh, hắn nâng một ngọn núi hùng vĩ lên trên cao trong ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người

Đỉnh núi che khuất bầu trời, trọng lực ngàn tấn đập xuống người THiên Mục Dương.

Ầm!

Hai tay hậu duệ của Thủy Nguyệt Động bị đập nát, nửa người dưới bị ngọn núi trấn áp, hắn ta thở thoi thóp, khí tức chỉ còn lại một chút hơi tàn yếu ớt.

“Kế tiếp.”

Một giọng nói ấm áp vang lên từ không trung, nam tử áo choàng trắng đứng sừng sững trên phi thuyền, phong thái không nhiễm bụi trần, hắn ta giống như đang đi dạo trong sân đình nhàn nhã.

Nghe vậy, Bát Hiền Vương trở nên vô cùng phẫn nộ, phát tiết toàn bộ cơn giận của mình lên nam nhân đầu trọc.

Bóng đen của nắm đấm bao trùm cả thế giới bên trong Thiên Xu, như thể xuyên qua vạn hoang cổ xưa.

Ầm!

Hoàng Phủ Thương hoàn toàn không kịp cầu xin tha thứ, trơ mắt nhìn lồng ngực bị đập thành một lỗ thủng lớn, máu tươi cứ thế tuôn ra như đê vỡ.

“Làm tốt lắm.”

Nam tử áo trắng khen ngợi một câu, sương máu tràn ngập sau lưng, hình thành biển máu lan tràn, một bộ hài cốt từ trong biển máu dâng trào bay ra bên ngoài.

Trong vòng vài nhịp thở, tinh huyết của ba thiên kiêu lớn bị rút cạn, đỉnh đầu nam tử áo choàng trắng lại có thêm ba ngàn đốm sáng.

“Mang tới đây.”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng ra lệnh.

Bát Hiền Vương vô cùng oán hận, hắn cố gắng đè nén cảm xúc đố kỵ ghen ghét trong lòng, mạnh mẽ nhổ mấy gốc nhân sâm hình người rồi dâng lên Từ ác liêu.

Từ Bắc Vọng căn bản không thèm liếc nhìn ba bộ thi thể kia dù chỉ một chút, ngoài việc cướp đoạt linh dược, hắn cũng tiện thể cướp đoạt hạt sáng luôn.

Thứ đồ chơi này không thể là vật trang trí được, tác dụng của nó khẳng định sẽ rất quan trọng về sau, cho nên càng nhiều thì càng tốt, số lượng thiên kiêu của bảng Thiên đủ để bù đắp được mấy trăm võ sĩ bình thường.

Sau khi cất mấy gốc nhân sâm vào nhẫn trữ vật, Từ Bắc Vọng nhìn xung quanh rồi lạnh lùng nói: “Có ai biết Sở Thái Hư, Thương Hạo Nhiên ở đâu không?”

Chương 202: Trong lòng Lão Đại tràn ngập gợn sóng

Sau khi cất mấy gốc nhân sâm vào nhẫn trữ vật, Từ Bắc Vọng nhìn xung quanh rồi lạnh lùng nói: “Có ai biết Sở Thái Hư, Thương Hạo Nhiên ở đâu không?”

Các võ giả xung quanh vẫn còn đắm chìm trong nỗi bàng hoàng.

Hắc ta giết ba trong mười lăm người đứng đầu danh sách giống như hái hoa nhổ cỏ, thực lực mạnh mẽ đến mức khiến người ta chỉ biết tuyệt vọng!

Trong thế giới này, Từ ác liêu một tay che trời, ngang nhiên cướp bóc như thần chết tùy ý vung lưỡi đao đoạt mệnh.

Đám người run rẩy toàn thân, không ai có thể hít thở thông suốt khi đối mặt với uy áp cường thế trước mặt.

Hai vị trí đầu bảng Thiên?

Đương nhiên đang ẩn nấp ở phía Đông rồi!

Không chỉ hai người bọn họ, mười vị trí đứng đầu bảng Thiên cũng mất tăm mất tích, như thể đã bốc hơi khỏi cõi đời này, không ai có

thể lần ra tin tức gì về bọn họ.

Nhưng còn ai dám lộ diện chứ?

Bọn hắn không chỉ sợ hãi khi đối mặt với Từ ác liêu, mà càng e ngại tên nô lệ ngoại vực này!

Qua trận chiến vừa rồi, e là những thiên kiêu tự nhận mình có nhiều phân lượng cũng không dám xuất hiện.

Nam tử áo trắng toát ra khí tức băng lãnh, hắn không tiếp tục ở lại lâu mà hóa thành cầu vồng đi đến khu vực khác, Bát Hiền Vương mang theo tâm tình buồn bực lẳng lặng đi theo.

…

…

Vực thẳm Lâm Thiên.

Chiến xa cổ thuyển nối đuôi nhau kéo tới không dứt, giống như một con sóng khổng lồ ập đến từ cuối chân trời, câu miêu tả "che khuất bầu trời" có thể áp dụng trong trường hợp này theo đúng nghĩa đen.

Toàn bộ cường giả tông môn của các thể lực lớn đều tập trung tại nơi này, bọn hắn không thể ngồi yên! Ai nấy đều vô cùng tức giận, sát khí trong mắt trào dâng ngút trời!

Từ ác liêu, ngày mà ngươi bước ra khỏi Thiên Xu, cũng chính là ngày giỗ của ngươi!

Trên đỉnh núi cao chót vót, rất nhiều đại năng nhìn chăm chú vào những cái tên trên tấm bia đá.

"Ta dường như đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng, núi xác biển máu lần này không biết đã khiến bao nhiêu người phải bỏ mạng."

Một lão tu sĩ thở dài ngao ngán, đây là một trực giác và dự cảm từ bản năng.

Sáu trên mười lăm người đứng đầu danh sách bảng Thiên đã chết!

Trong hàng chục nghìn năm qua, kỷ lục tốc độ mà các anh kiệt bảng Thiên bỏ mạng được tạo ra bởi Đệ Ngũ Ma Đầu đã bị chó săn của nàng phá vỡ!

Sáu người này, nếu tách lẻ ra thì ai mà không có tư chất Thánh

Cảnh?

Nhưng bọn hắn vậy mà lại chết thảm trong tay Từ ác liêu!

Trước đây, hai mươi bảy người của bảng Thiên đã chết dưới tay Đệ Ngũ ma đầu.

Liệu kỷ lục này có bị phá vỡ hay không?

Mỗi lần Thiên Xu đóng cửa, các thiên kiêu đều sẽ truyền thống đến vực thẳm Lâm Thiên.

Đây chính là nguyên nhân mà các thế lực lớn đều chờ đợi ở đây bất kể ngày đêm, bọn hắn sợ hậu duệ nhà mình sẽ bị các thế lực đối địch chặn giết khi vừa ra khỏi Thiên Xu.

Bây giờ chỉ e là lo lắng thừa rồi.

Tất cả bọn hắn đều chết ở Thiên Xu, còn truyền tống thế nào nữa?

Khả năng này càng ngày càng lớn!

“Ngươi nhất định phải chết!”

Một chiếc thuyền cổ xuất hiện trong không trung, sắc mặt của các cường giả Đệ Ngũ thị trở nên vô cùng khó coi, sự tức giận mấy ngày dần dần lắng xuống, thay vào đó là cơn hận thù kéo dài vô tận.

Mối hận này không thể nào hóa giải, một khi kẻ này bước ra khỏi Thiên Xu, một trận chiến đoạn tuyệt với Đệ Ngũ Ma Đầu là điều không thể tránh khỏi.

Thiên Thần Điện cũng có ý nghĩ này, sau khi đệ tử danh ngạch bỏ mạng, bọn hắn quyết định phải bóp chết Từ ác liêu ngay khi kẻ mặt vừa ló mặt đi ra, bọn hắn không thể nào để mặc cho mối hoạ này tiếp tục trưởng thành!

Đến lúc đó, bọn hắn muốn xem xem Đệ Ngũ Ma Đầu có thể bảo vệ Từ Bắc Vọng được hay không.

“Huyền Nhã…”

Bên trong xe phượng, Vũ Chiếu nơm nớp lo sợ, trái tim trong lồng ngực từ đầu đến cuối không cách nào đứng yên một chỗ.

Loại cảm giác này quá đau khổ, bà ta cảm giác mình đang đứng bên bờ vực, không biết khi nào sẽ rơi vào vực sâu thăm thẳm.

Bà sợ rằng, khi vừa ngước mắt lên thì lại thấy tên của con gái mình biến mất khỏi tấm bia.

“Từ ác liêu, nếu ngươi dám giết con gái của bản cung, bản cung nhất định sẽ giết ngươi!”

Vũ Chiếu nắm chặt lan can, cảm xúc lẫn lộn không ngừng.

…

…

Phượng Hoàng tuyệt đẹp đang bay lượn trên không trung, một con mèo béo đang nằm trên đó.

Nó nắm chặt móng vuốt, vẫy móng vuốt mấy lần.

Tiểu phôi đản nhà ngươi là mạnh nhất, meo meo mãi mãi ủng hộ ngươi!

Nó cổ vũ một chút, sau đó chạy vào Vân Tiêu tiếp tục nướng thịt.

Một trận pháp quỳnh lâu ngọc vũ sừng sững tại nơi này, bên trong cung điện hư ảo, nữ tử mặc váy tím lười biếng nằm trên ghế, đường viền váy ôm sát lấy dáng người hoàn hảo của nàng, không để lộ một chút da thịt nào.

(*) Quỳnh lâu ngọc vũ: Lầu gác làm bằng ngọc đẹp

“Meo!”

Mèo béo đưa lên một xiên thịt dê nướng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng ngón tay ngọc hành lên, tiếp nhận rồi ăn thử một miếng, mặt mày lạnh xuống: “Hương vị không đúng.”

Mèo béo phồng má, cảm thấy tủi thân.

Meo meo lại quên trình tự nêm gia vị, meo meo thật ngu xuẩn.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ quát.

Mèo béo tìm nơi vắng người, sau đó úp mặt vào tường suy nghĩ, nó đột nhiên cười ngây ngô.

Hì hì, đại phôi đản muốn bị hôn miệng rồi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chân ngọc lên, ánh mắt xuất thần khẽ vuốt ngón chân trắng nõn.

Nàng chưa từng nghĩ tới chó săn lại thuận lợi như vậy.

“Hừ, bản cung không nên hứa hẹn ban thưởng cho ngươi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra giọng nói tức giận bằng âm mũi, đôi mắt xanh biếc khẽ nhắm lại, khuôn mặt hoàn mỹ hơi ửng hồng.

P.s: Cầu KP ~

Chương 203: Cùng lão đại tương ái tương sát, máu nhuộm đầy trời, không thể rung chuyển (1)

Tại suối tiên trên đỉnh núi

Màn sương mờ ảo mông lung bao phủ toàn bộ nơi này, một gốc Thanh Liên (sen xanh) vô cùng cao lớn sinh trưởng bên trong ao nước óng ánh, lá sen to như chậu rửa mặt đang chứa đựng những tinh hoa thiên địa và ánh sáng mặt trời.

Một thân ảnh mảnh mai trong chiếc áo choàng trắng đang ngồi xếp bằng, cả thân thể hắn ta đang được bao bọc bởi linh khí xung quanh.

“Từ công tử, ta thật sự không biết bọn hắn ở nơi nào.”

Nam tử áo đen toàn thân máu thịt be bét, hắn ta quỳ rạp trên mặt đất, cất giọng than thở khóc lóc.

Đám võ giả ở giữa dãy núi vô cùng sợ hãi, lại thêm một vị thiên kiêu bỏ mạng nơi này.

Lý Hổ, truyền nhân của thánh địa Tứ Tượng, đường đường là người đứng thứ ba mươi trong bảng Thanh Vân, khi hắn hành tẩu ở Cửu Châu, ai ai cũng phải kính ngưỡng cúng bái. Vậy mà hiện giờ, khi đối mặt với Từ công tử, hắn cũng giống như một con ruồi đê tiện, có thể bị đập chết bất cứ lúc nào.

“Ta không thích nghe lời này.”

Nam tử áo trắng nói ra suy nghĩ của mình, ánh mắt trở nên lạnh lùng, bắt đầu bắt ấn.

Ánh sáng vô tận đột nhiên xuất hiện ở sau lưng hắn ta.

Huy hoàng mà loá mắt, khí thế mà uy nghiêm, một ấn ký màu vàng cực kỳ chói lọi rủ xuống.

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Lý Hổ đập vào dãy núi lớn rồi nổ tung, hắn ta chết ngay tại chỗ.

Ngoài mặt Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, nhưng hắn rất hài lòng với uy lực của ấn pháp này.

Khối tiên thạch ẩn chứa một đạo tuyệt học đến từ đạo vực, sức mạnh thần thông sánh ngang bảo vật Thiên giai ở Cửu Châu.

“Sáu người trong bảng Thiên vẫn bặt vô âm tín, nhưng bọn hắn làm sao có thể trốn được ta?”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ một lát, tiếp tục hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt bên trong Thanh Liên.

Nơi xa, Bát Hiền Vương cúi đầu nhướng mày, đáy mắt hiện lên một tia lãnh ý khó phát giác.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, cấm chế bên trong tiềm thức của mình sắp được dỡ bỏ.

Ha ha, nỗi nhục nô bộc trong khoảng thời gian này sẽ được hoàn trả gấp trăm lần.

Mặc dù hắn không thể làm gì được vì huyết mạch của mình bị áp chế, nhưng tên nhà quê này không phải đang tìm Sở Thái Hư sao?

Đến lúc đó, hắn lôi kéo tên họ Sở, để hắn động thủ giết chết tên nhà quê!

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Bầu trời xuất hiện vết rạn nhỏ, giống như là một mảnh nhỏ của tấm gương to, tạo ra nhiều chùm sáng chói lọi.

Một trụ sáng bất chợt xuất hiện bên cạnh nam tử áo trắng.

Giữa những ngọn núi trập trùng, một chùm sáng khác cũng xuất hiện ngay bên cạnh võ giả có hàng trăm hạt sáng trên đầu.

Những người bạn đồng hành đều dùng ánh mắt ghen tị nhìn hắn, có lẽ hắn có thể bước vào tầng cao hơn của Thiên Xu.

Điều đó cũng có nghĩa, chuyến đi đến Thiên Xu của đám người này căn bản đã kết thúc, bọn hắn chỉ có thể càn quét khắp thế giới này trong khoảng thời gian còn lại, xem xem có thể nhặt được thứ thừa thải cặn bã nào nữa hay không.

Trong cái rủi cũng có cái may, cái mạng này còn vẫn còn vẹn nguyên.

“Ta thật hâm mộ những kẻ nhà quê ở thế giới bị vứt bỏ.”

Bát Hiền Vương nói thầm, tuy hắn không có cột sáng, không thể đi tới tầng thứ hai của Thiên Xu, nhưng hắn có thể thoát khỏi thân phận nô bộc, đây cũng coi như là một loại thu hoạch.

Đột nhiên, cơ thể hắn bất chợt bị kéo căng.

Thần sắc nam tử áo trắng vẫn không có chút gợn sóng, nhưng tên này lại dùng ánh mắt áy náy nhìn về phía hắn.

Không biết tại sao, ánh mắt này của tên nhà quê này lại khiến Bát Hiền Vương không khỏi rùng mình. Thậm chí, hắn còn có một cảm giác đáng sợ khi ở trong luyện ngục tăm tối.

“Thật xin lỗi.”

Nam tử áo trắng khẽ thở dài một tiếng, biển máu cuồn cuộn lập tức xuất hiện sau lưng hắn ta, giọt máu quỷ dị kia lại tuôn ra một cỗ áp lực khủng khiếp!

Bát Hiền Vương không thể động đậy, sắc mặt trở nên vặn vẹo, hắn ta quỳ rạp xuống đất, thần hồn run rẩy.

“Ngươi dám?”

Hắn mở to đôi mắt, ngửa mặt lên trời rồi gào thét.

Từ Bắc Vọng vẫn thản nhiên như cũ, bộ dáng nhàn nhã như đang dạo bước trong khu vườn.

Biển máu đột nhiên vỡ vụn, sương máu hội tụ thành một lòng bàn

tay, mang theo lực lượng cường đại mà nhắm vào Bát Hiền Vương.

“Chủ nhân, nô tài thật lòng coi người là chủ nhân.”

“Cầu xin người, chủ nhân.”

“Chủ nhân!”

Bát Hiền Vương run rẩy toàn thân, hai mắt phiếm hồng, khàn khàn cầu khẩn.

“Tên nhà quê, ta nguyền rủa ngươi đời đời kiếp kiếp không được siêu thoát.”

Vào khoảnh khắc một chưởng kia hạ xuống, Bát Hiền Vương cười ha hả, hắn ta cười ra nước mắt, thậm chí còn cười đến mức ngạt thở.

Hắn không ngờ mình sẽ có ngày chết trong tay tên nhà quê đê tiện này.

Bộp!

Thân thể cắt thành hai đoạn, đầu lăn xuống trên mặt đất, mấy giọt tinh huyết phun tung tóe lên.

Từ Bắc Vọng cướp lấy tinh huyết rồi hấp thụ, sắc mặt không tỏ ra một chút thương sót nào.

Trong kế hoạch ban đầu của hắn, tên ngoại vực này không thể sống sót trở về.

Nhỡ đâu hắn lắm miệng với đồng hương, nói cái gì mà huyết mạch tôn quý xuất hiện tại thế giới bị vứt bỏ, chưa biết chừng đám cường giả ngoại vực sẽ đến đây để tìm tòi hư thực.

Nếu như đám người này có thể phá bỏ hư không, đi ngang qua chư thiên vạn vực thì sao?

Cho dù chỉ có một phần một triệu khả năng, thì Từ Bắc Vọng cũng không dám đánh cược.

Hắn không muốn bởi vì lòng trắc ẩn của mình mà mang đến tai họa ngầm thậm chí là tổn thương cho Lão Đại.

Cho nên, hắn phải giải quyết hết tên khách đến từ ngoại vực này, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Sau khi xác nhận Bát Hiền Vương đã chết, ngay cả hồn phách cũng đã bị tiêu diệt, Từ Bắc Vọng mới ung dung nhàn nhã đi vào trong cột sáng.

Cảnh tượng này đã bị đám võ giả ở trên đỉnh núi nhìn thấy, bọn hắn nổi da gà khắp toàn thân, tóc gáy đều dựng lên.

Đường đường là vị khách đến từ ngoại vực, vậy mà sau khi hắn ta hết giá trị lợi dụng, thì lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Từ ác liêu máu lạnh đến cực hạn.

Có vẻ như, trái tim của Từ ác liêu không ẩn chứa bất kỳ tình cảm thế gian nào khác, hắn ta đã miêu tả câu nói 'giết được thỏ, mổ chó săn' vô cùng tinh tế!

P.s: Cầu KP~

Chương 204: Cùng lão đại tương ái tương sát, máu nhuộm đầy trời, không thể rung chuyển (2)

Trời đất nơi này không có bất kỳ một tia linh khí nào, hoàng thổ mênh mông vô bờ vô bến, bãi cát sa mạc ngột ngạt tối tăm mù mịt.

Những đám mây trên bầu trời không ngừng dâng trào, vòng xoáy giữa khoảng không phát ra từng tiếng động…

Răng rắc…

Gần năm trăm thiên kiêu rơi xuống mặt đất, trên đỉnh đầu của mỗi người có ít nhất một trăm hạt sáng nhỏ.

Trong số mấy vạn người tiến vào Thiên Xu, hiện giờ chỉ còn sót lại mấy trăm người.

Đám người lập tức ổn định thân thể, bầu không khí trở nên yên tĩnh trong chốc lát, vô số ánh mắt đồng loạt hướng về phía nam tử áo trắng.

Hắn ta không có nô bộc ngoại vực ở bên cạnh!

"Ta nghe nói, ngươi đang tìm ta khắp nơi?"

Lời nói vừa dứt, một nam tử có hình xăm ngọn lửa màu nhạt trên má trái chắp tay sau lưng đi tới, ánh mắt của hắn ta lạnh lẽo vô cùng.

Hử!

Trời đất yên lặng như tờ, ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Sở Thái Hư, người đứng đầu bảng Thiên muốn động thủ rồi sao?

Đám người nhất thời chấn động, dòng máu trong người bắt đầu sôi trào.

Cuối cùng cũng có người ra tay thu thập Từ ác liêu càn rỡ ngang ngược!

Những điều hắn làm chỉ có thể dùng hai câu thành ngữ để hình dung.

Câu đầu tiên là việc xấu loang lổ!

Câu còn lại là người người oán trách!

Hắn cướp đoạt tiên dược ở khắp mọi nơi, giết người như mổ heo!

Không chỉ những võ giả tu vi thấp kém dù nổi giận nhưng không dám nói gì, ngay cả thiên kiêu trong bảng Thiên cũng im lặng trốn tránh.

Bọn hắn ẩn nấp tứ phía, căn bản không dám lộ diện vì sợ bị sát hại dã man.

Hiện tại, Từ ác liêu không có nô bộc ngoại vực thần bí khó lường ở bên cạnh, vậy hắn sẽ lấy cái gì để chống lại Sở Thái Hư?

Thần sắc nam tử áo trắng vẫn vô cảm như cũ, hắn chỉ mỉm cười nói: "Còn ngươi cũng ẩn nấp tốt lắm."

Sắc mặt Sở Thái Hư trở nên u ám, đáy mắt hiện lên cơn lửa giận khó nén.

Hắn ta đã sống qua hai đời, nhưng chưa bao giờ phải chịu nhục nhã đến như vậy, hắn nhất định sẽ không bao giờ quên loại cảm giác đè nén này!

Hắn muốn để tên tiểu tử này nếm thử cơn thịnh nộ của lôi đình, đồng thời cũng dùng phương thức này để cảnh cáo những kẻ khác…

Uy nghiêm của Sở Thái Hư ta tuyệt đối không thể xâm phạm!

“Rút đao mười vạn lần, một đao trảm Diêm La!”

Ngay lập tức.

Da đầu của đám võ giả luyện đao trở nên tê rần, các loại đao khí hưng phấn đến mức rung lên bần bật, sau đó xông ra khỏi chuôi rồi lao thẳng lên bầu trời.

Bùm!

Thiên địa đang run rẩy!

Trong nháy mắt, đao quang xẹt qua chân trời, hư không bị cắt đứt.

Kiếm khí mênh mông đáng sợ nhường này đủ để phá hủy mọi thứ, chỉ riêng hậu quả sau đó cũng có thể biến vùng đất rộng lớn màu vàng này trở thành tro tàn.

Trảm phá Cửu Tiêu, chặt đứt hết thảy mọi thứ!

“Cái này. . .”

Hiên Viên Trường Khanh thấy thế thì nhướng mày, sắc mặt bình tĩnh đột nhiên thay đổi.

Một người mạnh mẽ như hắn cũng phải e ngại một đao kia.

Ầm ầm!

Huyết sát tràn ngập khắp nơi, vong linh oan hồn gào thét bên trong thế giới biển máu, một bộ hài cốt đột nhiên xuất hiện, sau đó toát ra Minh khí đáng sợ rồi lao ra ngoài.

Cảnh tượng dừng đột ngột.

Ầm!

Kiếm khí chém nát mọi thứ va chạm mạnh mẽ vào bộ hài cốt!

Thân thể của mấy võ giả như phát nổ, bọn hắn căn bản không chịu nổi sức ảnh hưởng của đợt va chạm này.

Nam tử áo trắng lùi lại bốn năm bước, khuôn mặt tuấn tú không còn chút máu.

Sở Thái Hư cũng lùi một bước, lực phản chấn kinh khủng khiến cánh tay hắn có chút run run.

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Bất phân thắng bại?

Hiển nhiên, Sở Thái Hư vẫn hơn một bậc!

Cảnh giới của hai bên cách xa nhau rất nhiều, thực lực chênh lệch hoàn toàn không có cách nào đền bù.

Chẳng lẽ?

“Hừ, để xem lần này ngươi có chết hay không!”

Diệp Thiên lặng lẽ nắm chặt tay, gương mặt kiên nghị trở nên hưng phấn hơn bao giờ hết.

Vô số anh kiệt đang chờ mong người đứng đầu bảng Thiên có thể quật ngã Từ ác liêu khỏi tế đàn.

Không sai, một lần là đủ, hãy để kẻ này từ nay về sau không còn cơ hội làm xằng làm bậy nữa!

Sở Thái Hư khẽ biến sắc, đáy mắt hiện rõ sự kinh ngạc và sợ hãi.

Một đao kia có thể giết chết cường giả Tông Sư như chém dưa thái rau, nhưng kẻ đứng trước mặt hắn vẫn chưa đạt cảnh giới Tông Sư này mà vẫn có thể tiếp được.

Lúc này, bầu không khí tĩnh mịch kéo dài đã bị phá vỡ.

Thương Hạo Nhiên cầm một gốc hoa đào trong tay rồi chậm rãi đi tới.

Hiên Viên Trường Khanh cũng sải bước đến, sáu thanh thần kiếm sau lưng hắn đang thi nhau gào thét.

Quân Lâm đội kim quan màu tím trên đầu, sau lưng vác một thanh đao dài cả mét, sắc mặt lạnh lẽo như băng.

Lâm Viễn của thành Tội Ác và công chúa đế quốc Cơ Huyền Nhã cũng bước đến.

Mười vị trí đứng đầu trong bảng Thiên giờ chỉ còn lại sáu người, bọn họ đồng loạt nhìn về phía nam tử mặc áo choàng trắng lộng lẫy.

Nội tâm các võ giả có mặt tại đây như đang hứng chịu bão táp mưa sa, có vẻ như bọn hắn sẽ lợi dụng tình hình này để giải quyết một đối thủ rất đáng sợ!

“Rất tốt.”

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng lạnh lẽo vô cùng, hắn bình tĩnh nói: “Trước khi ta chết, chí ít cũng phải kéo ba người khác chôn cùng ta.”

Một câu nói bình thản như nước của hắn cũng đủ làm cho sắc mặt của sáu người kia biến đổi.

Các võ giả khác cũng rung động vạn phần!

Lời nói cuồng vọng như vậy, nhưng ai nấy đều coi đó là lẽ đương nhiên!

P.s: Cầu KP~

Chương 205: Cùng lão đại tương ái tương sát, máu nhuộm đầy trời, không thể rung chuyển (3)

Từ Bắc Vọng hiên ngang đối mặt với lục đại thiên kiêu, biểu cảm điềm tĩnh ung dung, trên người toát lên hào quang bất khả chiến bại, phong thái kiêu ngạo vô hình của hắn khiến người khác có chút nhụt chí.

Người thứ tám, thứ chín trong bảng Thiên đã chết như thế nào?

Mặc dù cả hai đã liên thủ với nhau, nhưng cuối cùng vẫn bị Từ ác liêu giết chết.

“Ta không làm bạn cùng kẻ yếu.”

Sở Thái Hư nói một câu lạnh lùng, sau đó quay người rời đi.

Trước khi luân hồi chuyển thế, hắn đã thề phải đăng đỉnh Thiên Xu, nhất định phải dốc toàn lực đến bước cuối cùng.

Vạn nhất Từ ác liêu chó cùng rứt giậu, lấy phương thức tự bạo nhắm thẳng vào người mạnh nhất là hắn, vậy thì Thương Hạo Nhiên sẽ ngư ông đắc lợi?

Đám người nhìn thấy một màn này, ai nấy khó có thể tin nổi, quả nhiên, người đứng đầu bảng thận trọng đến tận xương tuỷ.

Con ngươi Thương Hạo Nhiên nhíu lại, hắn mỉm cười với Từ Bắc Vọng rồi bình tĩnh rời khỏi vòng vây.

Hắn vốn muốn mượn cơ hội này để đánh lén Sở Thái Hư, nhưng chút tính toán này đã bị phát hiện.

Cuối cùng, đối thủ chân chính của hắn chính là Sở Thái Hư, Từ Bắc Vọng chỉ có tác dụng giữ chân Sở Thái Hư.

“Những người khác thì sao?”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng từ đầu đến cuối đều không thay đổi, hắn nhàn nhạt liếc nhìn những người xung quanh mình.

Bốn người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, không nói một lời liền lần lượt rời đi.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm lúc ban đầu dần dần giãn ra.

Trò hay còn chưa bắt đầu đã kết thúc, đám người mang tâm trạng thất vọng rời xa nam tử áo trắng, tìm vị trí ngồi xếp bằng rồi tu luyện trong khi chờ đợi cửa ải bắt đầu.

Không biết đã qua bao lâu.

“Bùm!”

Bầu trời kịch liệt vang vọng.

Một sinh vật khổng lồ giống như Chân Long chiếm cứ trên bầu trời, con mắt lớn màu đỏ lạnh lùng quan sát toàn bộ nơi này.

“Lại là nó….”

Đám võ giả nhớ tới cầu tàu tàn khốc kia thì không khỏi đổ mồ hôi lạnh khi nghĩ đến thử thách tiếp theo.

Dù sao đi nữa, phúc họa tương y, sau khi vượt qua thử thách cầu giàn và bước vào thế giới tiên dược, mọi người ít nhiều gì cũng có chút thu hoạch, tất cả đều là tiên dược quý hiếm của Cửu Châu.

Diệp Thiên nhếch môi, đáy mắt hiện lên một tia kiêu ngạo, hiển nhiên hắn đã thu được không ít nhiều cơ duyên.

Trong lúc mọi người đang nảy sinh những tâm tư khác nhau, thì con quái vật khổng lồ đó phóng ra từng tia sáng.

Bốn mươi chín toà sen với màu sắc mờ ảo xuất hiện ở chân trời.

“Bốn mươi chín người thông quan, kẻ thất bại truyền tống về dược viên.”

Quái vật khổng lồ phát ra âm thanh khàn khàn.

Cái gì?

Đám người sợ hãi!

Trong số năm trăm người, chỉ có bốn mươi chín người được đi đến tầng tiếp theo thôi sao?

Tỉ lệ thất bại cũng quá cao rồi!

Dược viên, đại khái chính là tầng thứ nhất.

“Có thể sống là tốt tồi…”

Những võ giả không có một chút lòng tin nào vào chính mình, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì vẫn có thể tiếp tục sống sót.

“Ta nhất định sẽ thông qua!”

Ánh mắt Tiêu Phàm trở nên kiên định, biểu cảm vô cùng tự tin, nếu chỉ dừng bước ở tầng thứ hai, sau hắn có thể đăng đỉnh Thiên Xu, kiêu ngạo Cửu Châu chứ?

Ầm ầm!

Hư không nứt ra một cái khe nhỏ, lôi đình phun trào, tạo thành một từng cột sấm sét, các võ giả có thể nhìn thấy những hư ảnh ở giữa những cột sấm sét đen tối.

“Đây là các tiền bối của các ngươi đã từng in dấu chân tại Thiên Xu, sức chiến đấu của hắn tại thời điểm đó sẽ được tái hiện ở thời điểm hiện tại.”

“Bọn hắn sẽ là đối thủ của các ngươi, bốn mươi chín người đầu tiên thông qua cửa ải này sẽ được đi tiếp.”

“Nếu không thể địch lại, hãy bóp nát điểm sáng để trốn về dược viên đi.”

Âm thanh già nua không chút cảm xúc lại vang lên, đôi mắt đỏ khổng lồ từ từ nhắm lại.

Lời nói vừa rồi giống như thiên thạch rơi xuống biển sâu, tạo ra một trận sóng to gió lớn quét qua nơi này.

Đám người trợn há hốc mồm, khó có thể tin được!

Thử thách kiểu này hoàn toàn vượt ngoài trí tưởng tượng của bọn hắn.

Những tiền bối kia đều là những nhân vật lớn có tên trong Cửu Châu, một số kẻ vẫn còn sống trên thế giới này, uy chấn một phương, thậm chí còn là người đứng đấu cùa các đạo thống lớn.

Chỉ cần nghĩ đến việc có thể giao thủ với 'bọn hắn', huyết dịch của rất nhiều thiên kiêu bất chợt trào dâng mờ nhạt!

Nếu muốn xưng bá Cửu Châu, đứng trên đỉnh cao. bọn hắn không chỉ tranh phong với những người cùng thế hệ, mà còn phải cạnh tranh với thế hệ đi trước và sánh vai ngang hàng với những người đó.

Nếu như không thể chiến thắng những hư ảnh này, thì khi trở lại Cửu Châu, bọn hắn sẽ đối đầu tvới chân nhân như hế nào đây?

Đương nhiên, mấu chốt của cửa ải chủ yếu là phải dựa vào may mắn.

Trong mấy vạn năm nay, có vô số anh tài phải bỏ mình vì tự tiện xông vào Thiên Xu Cửu Châu.

Tuy có những người tuyệt thế vô song, nhưng cũng có những người tầm thường như sâu kiến

Nếu như ngươi gặp phải một kẻ vô song, thì đó hoàn toàn là do ngươi xui xẻo!

Tuy rằng rất không công bằng, nhưng thế giới võ đạo tàn khốc vốn không được định nghĩa bằng hai chữ công bằng.

"Có thể thay thế đối thủ được không?"

Có võ giả lấy hết can đảm hỏi thăm, còn một mực cúi đầu hành lễ.

Dứt lời, quái vật khổng lồ nhẹ nhàng nâng móng vuốt, một chưởng xuất ra.

Thân thể của người võ giả kia vỡ nát, hồn bay phách lạc.

Cả đám người sợ hãi, không khỏi thương tiếc cho vị võ giả ngu ngốc kia.

Vận khí là một phần quan trọng của khảo nghiệm, ngươi nói xem có thể đổi hay không?

Nếu có thể đổi, ai nguyện ý đối mặt những cường giả nổi tiếng từ xưa kia?

P.s: Cầu KP~

Chương 206: Cùng lão đại tương ái tương sát, máu nhuộm đầy trời, không thể rung chuyển (4)

Ầm ầm!

Trong hơn trăm con mắt chờ mong và lo sợ, từng cột sấm sét trên bầu trời bắt đầu nổ tung.

Năng lượng phóng ra, hư ảnh cùng lúc đó xuất hiện trước đám người, giống như chân nhân, dáng người có vẻ còn rất trẻ.

“Điện chủ!”

Quân Lâm nhìn về phía nơi xa, hắn ta bất giác khom người, ngữ khí cũng trở nên cung kính lạ thường.

Nam tử đứng trước mặt Sở Thái Hư khoác áo choàng màu đen, bộ dáng thiếu niên, vẻ ngoài anh tuấn, khí chất bất phàm.

“Độc Cô Vô Địch!”

“Điện chủ điện Thiên Thần!”

Đám đông sững sờ, sau đó cảm thấy bi ai bắt đầu thay cho thiên kiêu đứng đầu bảng Thiên.

Ai ngờ, Sở Thái Hư lại bày ra biểu cảm lạnh nhạt, thậm chí còn cười nhẹ trào phúng: “Đừng nói hư ảnh hai mươi tuổi của ngươi, sớm muộn sẽ có một ngày, ta sẽ trấn áp ngươi ngoài đời thật.”

Kiếp trước, hắn chính là Bán Bộ Chí Tôn, cho dù hiện tai tu vi thấp hơn lúc trước, nhưng thực lực vẫn đủ để ngông nghênh quan sát Cửu Châu, sao hắn lại phải e ngại điện chủ Thiên Thần Điện chứ?

Câu nói này của hắn khiến không ít người vô cùng chấn động.

Sau đó, mọi người dời ánh mắt của mình sang nơi khác

Cơ Huyền Nhã rút mẫu thân của mình Vũ Chiếu, không có gì đặc biệt.

Hiên Viên Trường Khanh rút được Hoàng đế đời thứ nhất Đại Càn, điều này cũng không khiến bọn họ cảm thấy hứng thú.

Chỉ có nam tử áo trắng!

Hắn rút được…

Một nữ tử mặc chiếc váy dài màu tím tua rua, mái tóc của nàng mượt mà như thác nước, ngũ quan tinh xảo không ai sánh bằng. Nàng ta tựa như hóa thân của tiên nữ ở trong thần thoại cổ xưa, xinh đẹp không chút tỳ vết.

Tuy nhiên, biểu cảm của nàng lại lạnh lẽo khủng khiếp, đó chính là cái lạnh sâu đến tận xương tủy, sương băng vô tận phóng ra tứ phía.

Đệ Ngũ Cẩm Sương!

Là Đệ Ngũ Ma Đầu a!

Phía trước không thấy người xưa, phía sau không thấy người tiếp.

Nàng ta đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất, quyền năng chi phối toàn bộ thế giới Cửu Châu, sự tồn tại kinh khủng của nàng hoàn toàn thoát ly khỏi những quy tắc từ trước tới nay!

Khi mới vừa mười bảy tuổi, Đệ Ngũ Cẩm Sương tiến vào Thiên Xu, dễ dàng áp chế đồng bối, tùy ý loại bỏ hai mươi bảy người đứng đầu bảng Thiên!

Từ ác liêu đấu với nàng?

“Ha ha ha…”

Có người bật cười thành tiếng, giọng điệu như đang vui sướng khi thấy người khác gặp họa, ai nấy đều bày ra biểu cảm trào phúng không thèm che giấu.

Từ Bắc Vọng là tuỳ tùng của Đệ Ngũ ma đầu!

Đệ Ngũ Ma Đầu có lẽ cũng không ngờ, người ngăn cản chó săn của nàng ta đăng đỉnh Thiên Xu, lại chính là nàng?

Hoang đường!

Truyện ký cũng không thể kịch bản máu chó như vậy.

Đơn giản là trò cười cho thiên hạ!

Để cho người đời cười vang!

Chờ đến khi Thiên Xu kết thúc, bọn họ sẽ truyền miệng sự việc ngày hôm nay khắp nơi của Cửu Châu, điều này chắc chắn ghi sẽ vào sử sách, trở thành trò cười nghìn năm!

“Quỷ xui xẻo.”

Ánh mắt Triều Khuynh Tuyệt hiện lên một tia giễu cợt, mũi ngọc tinh xảo hừ một tiếng, cuối cùng thì nàng có thể nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của Từ ác liêu.

“Để ta xem, nàng ta có bảo vệ ngươi hay không.”

Cơ Minh Nguyệt cười khinh bỉ, nàng ta thậm chí không để ý đến đối thủ trước mắt, chỉ chuyên chú xem kịch vui.

“Cẩu tặc, con đường Thiên Xu của ngươi đến đây là dừng rồi!”

“Sau khi ra ngoài, thực lực của ta chắc chắn tăng lên gấp bội, sau đó ta sẽ tự tay chặt ngươi thành vạn mảnh!”

Diệp Thiên nhe răng cười, nội tâm hiện giờ hắn đang hưng phấn gào thét.

Hắn vốn cảm thấy khao khát trả thù của mình rơi vào vô vọng, dù sao thì thực lực của tên ác thú này mạnh mẽ đến mức bất khả chiến bại.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ cần đi đến tầng cao nhất của Thiên Xu, sau đó thu hoạch vô số cơ duyên, một khi leo lên tới đỉnh cao nhất, hắn nhất định sẽ gia nhập các thế lực hàng đầu của Cửu Châu.

Đến lúc đó, hắn sẽ sở hữu tiền đồ vô lượng, trở thành mặt trời chói lọi nhất Cửu Châu.

Mà Từ cẩu tặc?

Chỉ là một trò đùa thiên cổ.

Diệp Thiên lấy lại bình tĩnh, sau đó trao đổi với lão Viêm trong ngọc bội để tìm cách đánh bại tiền bối trước mắt với tốc độ nhanh nhất.

Đám người cười nói không ngừng, dù sao đi nữa, khi được chứng kiến cảnh tượng oan trái này, không ai có thể kìm nén tâm ác.

Trong thế giới rộng lớn, Từ ác liêu lúc này chẳng khác gì con cò bị gãy đôi cánh, bóng dáng cô đơn, sợ hãi và tuyệt vọng.

Từ Bắc Vọng đứng đó, lặng lẽ nhìn nữ tử mặc váy tím. Hắn lặng lẽ nuốt đắng chát vào cổ họng, cảm giác vô lực xẹt qua cơ thể.

Hóa ra, đối thủ của hắn là Lão Đại, nàng giống như một tảng đá khổng lồ mà hắn không thể lay chuyển!

“Xui xẻo đến cực hạn….”

Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang than thở.

Ở cửa ải đầu tiên, hắn được truyền tống đến Tiểu Bắc Minh Giới, trở thành một thi thể, sau đó sống sót trở lại nhờ vào Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Còn bây giờ, hắn phải dựa vào cái gì chứ?

Hư ảnh của thiếu nữ trước mặt hắn giống như cỗ máy không có ý thức, nhưng nàng vẫn sở hữu sức mạnh khi còn ở Thiên Xu.

“Ầm ầm!”

Cùng lúc đó, linh lực bốn phía đan xen, vô số trận pháp nổ ra!

Đùa đủ rồi, bọn họ cần phải đánh bại các tiền bối, dù sao cũng chỉ có bốn mươi chín đài sen cho bốn mươi chín người nhanh nhất.

P.s: cầu KP~

Chương 207: Cùng lão đại tương ái tương sát, máu nhuộm đầy

trời, không thể rung chuyển (5)

Ầm!

Một bóng ma tan vỡ và biến thành hư vô.

Thương Hạo Nhiên thu hồi hoa đào, hắn bước lên một tòa đài sen, sau đó cười mỉm quan sát khung cảnh hỗn loạn bên dưới rồi rồi biến mất ở nơi này trong nháy mắt.

Thương Hạo Nhiên vô cùng may mắn khi rút được người yếu nhất… Đám đông càng thêm lo lắng, bọn hắn dồn hết sức để chiến đấu, không nương tay chút nào, lúc này chỉ còn lại bốn mươi tám đài sen.

“Lụa đen?”

Từ Bắc Vọng cẩn thận từng li từng tí, thầm thì một câu với thiếu nữ.

Nữ tử bất động, má ngọc hững hờ.

“Ta không tin, ta lại không đánh lại một đứa trẻ mười bảy tuổi như ngươi!”

Từ Bắc Vọng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng khao khát chinh phục mãnh liệt trỗi dậy trong lòng.

Ta sẽ bắt lấy đôi chân ngọc này, sau đó đem ngươi đè xuống đất rồi ma sát qua lại!

Bùm!

Sương máu mênh mông, sau đó gnưng động thành một thế giới huyết hải lơ lửng phía sau lưng, núi non sông ngòi kỳ quái, một bộ hài cột chậm rãi nhúc nhích.

Hạo nhiên chính khí lan tràn khắp thiên địa, chữ “tru” khổng lồ treo lơ lửng trên đỉnh đầu thiếu nữ.

´n kỳ màu vàng trên trán của nam tử áo trắng toả sáng chói lóa, Long khí tràn ngập cơ thể của hắn.

Từ Bắc Vọng thi triển một chưởng khổng lồ, sức mạnh cường đại, lập tung bầu trời, phá tan sấm sét!

Đối mặt với cú đánh kinh hoàng này, đôi mắt xanh thẳm của cô gái loé lên một tia sáng lạnh lùng.

Tà váy đung đưa, một tảng đá trong suốt như pha lê ngưng tụ giữa khô trung, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy ngọn lửa đỏ rực bên trong tảng đá.

Nàng tùy ý vung tay, không khí trực tiếp bùng nổ.

Bùm!

Cú va chạm tựa như đá rơi đáy biển, bộ hài cốt trở về thế giới huyết sắc, chữ "Tru" trực tiếp sụp đổ, sợi tơ vàng kim vẫn miễn cưỡng quấn quanh tảng đá băng.

Tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều không khỏi chấn động.

Mặc dù chưa phân thắng bại, nhưng đây lại là Đệ Ngũ Ma Đầu, chó săn của nàng có thể tiếp được một chiêu đã là tốt lắm rồi!

Phải biết rằng, tại Thiên Xu lúc mười năm trước, trong số những thiên kiêu bị rơi đài, tất cả nọn hắn đều phải bỏ mạng trong một chiêu.

Nó cũng có nghĩa là, nếu Từ ác liêu sinh ra sớm mười năm, hắn có thể xếp hạng thứ hai ở Thiên Xu!

Hai mươi hư ảnh tan vỡ, gần một nửa trong số ba mươi sáu thiên kiêu bảng Thiên đã bước lên đài sen, bọn họ lạnh lùng nhìn xuống nam tử áo trắng.

Tầng cao nhất của Thiên Xu không phải nơi mà ngươi có thể tới!

Vị trí đứng đầu Cửu Châu đã định sẵn sẽ không có ngươi!

"Từ công tử, chúc ngươi thuận lợi."

Triều Khuynh Tuyệt cũng nhảy lên đài sen, khoé môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

Từ Bắc Vọng vừa thấy bất lực, vừa thấy tuyệt vọng.

Hắn không có chiêu thức át chủ bài, hắn cũng chỉ tùy ý phản kích mới có thể đỡ được chiêu này của lão đại.

Lấy cái gì chiến thắng đây?

Chẳng lẽ lại bóp nát hạt sáng, trở lại dược viên?

“Thật không cam lòng!”

Từ Bắc Vọng mất hết tinh thần chiến đấu, nhưng đột nhiên, hắn nheo đôi mắt xanh, sau đó nhận ra sơ hở.

Trong chốc lát, nam tử áo trắng quay người đi về phía giữa sân.

Bùm!

Ầm ầm!

Khung cảnh biển máu xuất hiện lần nữa, bao phủ ở chân trời.

“Đều cút cho ta!”

Từ Bắc Vọng nói một cách thờ ơ, sau đó bắt đầu thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể, một dấu vết kỳ lạ hiện lên trong lòng bàn tay của hắn.

Cảnh tượng này khiến mọi người không khỏi choáng váng, sau đó cảm thấy khó tin vô cùng.

Ngươi không nghĩ đánh bại Đệ Ngũ ma đầu, tại sao lại lạm sát những người vô tội như chúng ta làm chi, đồ khốn?

Chẳng lẽ hắn ta ghen tị với bọn hắn?

Biết rõ bản thân không thể vượt qua nên bắt đầu trả thù bừa bãi?

Lòng dạ của Từ ác liêu cũng không khỏi quá ác độc đấy!

Bùm!

Một chưởng mang theo thần uy ngập trời bắt đầu càn quét khắp nơi, hào quang máu me dập dờn trong không khí, vô số vong linh bên trong bộ hài cốt liên tục gào thét.

Võ giả có mặt tại đây còn chưa kịp phản ứng, bọn chúng bị một sức mạnh vô hình đánh trúng, cả thân thể nổ tung giữa không trung, máu thịt tan nát, hình thần câu diệt!

Cảnh tượng này ngay lập tức khiến không ít thiên kiêu sửng sốt và kinh hãi, ai nấy đều vô cùng phẫn nộ, đằng đằng sát khí, lòng đầy căm phẫn!

“Ghê tởm! Đã đến lúc này rồi mà còn muốn giết người, hung ác đến cực điểm!”

“Từ ác liêu nhỏ mọn, hắn làm vậy là vì không muốn cho chúng ta đi lên tầng thứ hai.”

Tất cả mọi người còn sót lại đều giận dữ, bọn hắn bắt đầu thi triển thần thông, có người thậm chí còn sử dụng đến pháp khí.

Tổ chim bị phá, liệu trứng còn an toàn không?

Bọn hắn chỉ có thể đồng tâm hiệp lực mới có thể chặt đầu con quỷ đã rơi vào trạng thái điên loạn này!

Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt lạnh băng, khí tức hỗn loạn đến mức khó có thể khôi phục tình trạng ban đầu.

“Gầm…”

Chân Long gào thét trong biển máu, Đào Ngột vung móng vuốt hung ác, các loại hung thú cổ xưa chiếm cứ.

Hàng chục bàn tay hư ảo hòa cùng Long khí rồi đập xuống từ hư không.

Thoáng chốc, vô số thiên kiêu nứt cả tim gan, nhìn đầu của võ giả chia năm xẻ bảy ở bên cạnh.

Máu chảy thành sông, chết chóc liên tục!

Nam tử áo trắng điên cuồng hấp thụ máu tươi, từng cây linh dược trường sinh trước mặt hắn, huyết quang tràn ngập mây mù.

Mỗi lần hắn thiêu đốt tinh huyết, thì đánh ra một chưởng kinh khủng, sau đó ăn vào một gốc tiên dược.

Tiếp tục không ngừng, như một quy luật máy móc!

Võ giả còn lại sợ hãi đến suýt ngạt thở, biểu cảm của họ đều chết lặng!

Trước một cây đại thụ che trời như vậy, bọn hắn chỉ nhỏ bé như cỏ rác.

Mà Từ ác liêu đang dệt một tấm lưới thảm họa với sự giết chóc!

Trốn!

Nếu không trốn, bọn hắn sẽ bỏ mạng chết ở chỗ này!

P.s: Cầu KP~

Chương 208: Cùng lão đại tương ái tương sát, máu nhuộm đầy trời, không thể rung chuyển (6)

Trong lúc này, các võ giả đều hy vọng xa vời rằng bản thân có thể may mắn thoát thân khỏi Từ ác liêu, nhưng bọn họ cũng không muốn chết.

Mấy chục người hốt hoảng với tay lên đỉnh đầu, lập tức bóp nát hạt sáng, cả người bị cuốn vào vết nứt không gian, trở về dược viên ở tầng một!

Nhưng hầu hết các võ giả không cam tâm, bọn hắn dồn hết tất cả sức lực, thi triển một kích mạnh nhất đánh về phía hư ảnh, sau đó đạp vào đài sen để tẩu thoát khỏi dụng tâm hiểm ác của Từ ác liêu!

Mười mấy thiên kiêu phá tan hư ảnh, vội vàng nhảy lên đài sen dưới chân, hoá thành từng tia sáng rực rỡ rồi tiêu tán. Trong số đó có Diệp Thiên, hắn vừa rồi suýt chút nữa đã bị cự chưởng đập chết, cả người nhuốm đầy máu me, nhưng nhờ sự giúp đỡ của Diêm Lão, hắn gian nan lắm mới có thể đánh bại hư ảnh của cường giả.

“Cút hết đi!”

Nương theo tiếng gầm thét, nam tử áo trắng tuôn ra khí tức tràn đầy uy lực, đôi mắt xanh lam trở nhuốm màu đỏ tươi.

Đột nhiên, một cỗ uy áp hoành tráng âm trầm từ trên không khung hạ xuống mặt đất, thế giới huyết hải hoàn toàn biến thành màu đen, minh khí chết chóc nhanh chóng quét qua.

Có vẻ như, các oan hồn của địa ngục đang hợp lực với nhau để mở ra một vùng không gian hoàn toàn mới, sau đó đi đến nơi này từ một vùng đất xa xôi.

Khi nhìn thấy âm khí lan tràn vô biên, những thiên kiêu còn lại ở đây đột nhiên biến sắc, hai chân run rẩy như cầy sấy.

Có nỗi sợ hãi kinh hoàng phát ra từ sâu trong linh hồn, thần thức trở nên hỗn độn, bảy hồn sáu phách run rẩy, bọn hắn không nhịn được

mà quỳ phục trên mặt đất.

“Trốn!”

Có người lập tức bóp nát điểm sáng.

Còn lại, đã quá muộn.

m khí kết hợp sự tác động của tinh huyết thiêu đốt, tạo thành một màn thiên la địa võng bao trùm toàn bộ thiên địa.

Một chiếc búa gỗ treo lơ lửng trên không, sau đó đập xuống mặt đất một cách nặng nề. Chiếc quan tài cổ trong suốt như pha lê đã bị nghiền nát ngay sau đó.

Tựa hồ muốn tàn sát tất cả các sinh vật sống trong phạm vi vạn dặm, giết tới khi Cửu Thiên Thập Địa phải run rẩy sợ hãi!

“Phụt…”

Vô số đầu sọ nổ tung, thân thể vỡ nát, tinh huyết bị hút khô, trở thành thây khô, thậm chí là bạch cốt.

Cự chưởng tàn phá, nhuộm máu cả bầu trời!

Một quả cầu lửa rực lửa, đang thiêu đốt hàng trăm giọt máu!

Vụt!

Năng lượng chết chóc u ám lại xẹt qua, như thể quét qua chiến trường.

Màn sương máu trên bầu trời khiến người ta không thể nhìn rõ bóng người.

Trên thực tế, cũng không còn ai nữa.

Không, chỉ còn một người.

Trời đất trong phút chốc đứng lại, như một ngôi mộ u ám, không còn một bóng người!

Tĩnh mịch!

Ngay cả tiếng hít thở yếu ớt cũng không xuất hiện tại nơ này.

Toàn thân nam tử áo trắng nhuốm máu, giống như một vị tôn thần

huyết ma, hắn chống hai tay xuống mặt đất, khí tức uể oải héo úa.

“Phốc…”

Từ Bắc Vọng nôn ra một ngụm máu tươi, gian nan uống hai gốc linh dược chữa thương.

Hắn rã rời đến mức không thể cử động những ngón tay, vào lúc này, nếu có một thiên kiêu nào đó tuỳ tiện tung ra một chiêu thì cũng có thể giáng cho hắn một đòn nặng.

Trong thế giới rộng lớn không còn ai khác, chỉ còn lại bóng dáng cô đơn của nam tử áo trắng.

Hắn nhìn cái bệ sen duy nhất còn lại trong khoảng không, im lặng một lúc rồi điềm nhiên nói: “Tiền bối, trong số bốn mươi chín cơ hội thông quan, còn sót một cái.”

Quái vật khổng lồ chậm rãi mở ra con mắt lớn màu đỏ, nó quan sát nam tử áo trắng một lúc lâu và thốt liên bằng giọng điệu già nua: “Đúng là còn sót một cái.”

Vừa nói xong, một cột sấm sét đổ xuống, một bóng ma đứng ở trung tâm của sấm sét.

Thân thể cực kỳ suy yếu, Từ Bắc Vọng lấy ra cây tiên dược màu huyết dụ từ chiếc nhẫn trữ vậy hình trăng lưỡi liềm.

Lúc trước, hắn thường nơm nớp lo sợ chiếc nhẫn sẽ bị lấp đầy, mà bản thân cũng không nỡ từ bỏ, nhưng một trận vừa rồi đã khiến tiêu tốn hết ba phần tư vật phẩm bên trong.

Hắn ngồi ngay ngắn, từ từ ngấu nghiến những chiếc lá đỏ tươi, cơ thể rã rời tìm lại cảm giác dễ chịu một lần nữa.

“Bùm!”

Từ Bắc Vọng vận chuyển long khí, bắn ra một chưởng, hư ảnh sấm sét vỡ vụn trong phút chốc.

Mảnh đất này trở lại yên tĩnh, tất cả hư ảnh lập tức tan vỡ, cột sấm biến mất.

Nam tử áo trắng sừng sững đứng trên đài sen lơ lửng, sau lưng hắn là núi thây biển máu.

….

….

Lúc này, con Phượng Hoàng xinh đẹp đang cố thủ trên không trung.

Mặt mũi mèo mập trở nên bầm dập, nó buông thõng hai chân xuống bên dưới, đầu nhỏ để lệch qua một bên, mỏi mệt tựa lên trên lưng của Phượng Hoàng.

Tiểu phôi đản, meo meo rất nhớ ngươi.

Meo meo vô cùng tủi thân.

Meo meo chịu khổ chịu cực để phun lửa xào rau, vậy mà còn bị đại phôi đản ném vào bên trong cuồng phong, bị chà đạp đến nỗi đáng thương vô cùng.

Ngươi mau trở lại đi, meo meo chỉ là một con mèo thôi, không chịu đựng giày vò đến nhường này.

“Hửm?”

Mèo mập đang nguyền rủa đại phôi đản trong lòng, thì một tiếng quát lớn lạnh lùng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

Nó mím mím khuôn miệng, nghiêng nghiêng ngả ngả chạy vào bên trong

Trong toà lâu đài được tạo ra từ trận pháp Quỳnh Lâu Ngọc Vũ., Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng tay nâng má, đôi chân ngọc thẳng tắp buông lỏng một cách lười biếng, các ngón chân đẫy đà cuộn lại như cặp chân phấn nộn nhưng nhộng tằm.

Tư thế ngả ngớn ở trên giường của nàng càng tôn lên bộ ngực sữa căng đầy mềm mại.

Nếu như tùy tùng ở đây, chắc chắn trong đầu hắn chỉ có một loại suy nghĩ duy nhất, chính là đem đầu mình vùi vào trong lòng ngực của chủ nhân cho tới khi ngạt thở, cái này được tính là tự sát hay là bị nàng giết?

Nhưng tuyệt nhiên, đó là một cái chết sung sướng nhất …

P.s: Cầu KP~

Chương 209: Thế giới bên ngoài

đang sôi trào, thay đổi một chiếc áo da, xương cốt cân bằng trở lại (1)

“Cho ngươi.”

Trông thấy một hộp bánh ngọt chỉ còn lại một ít mảnh vụn, Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức ném cho con mèo ngu ngốc kia.

Phì Miêu kêu meo meo một cách sung sướng, vươn đầu lưỡi ra liếm khắp nơi, nó mang bánh ngọt giấu đi, muốn ăn lén một mình.

Đại phôi đản cuối cùng cũng biết chia sẻ, chắc chắn là ăn đến ngán rồi!

Ngũ quan hoàn mỹ của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng đôi mắt xanh thâm thúy lại cất giấu một tia cảm xúc kỳ lạ.

Đã rất lâu rồi không giẫm lên mặt chó săn, ngược lại còn đánh mất thú vui lớn nhất của ngày thường.

Mèo mập lùi một chút rồi chạy ra ngoài, linh quang trong tròng mắt bắn ra bốn phía, nó không khỏi cười hì hì.

Đại phôi đản chắc chắn là đang nghĩ đến chuyện ban thưởng, nếu nàng không muốn thân thiết với tiểu phôi đản, meo meo có thể dũng cảm mà đứng ra làm giúp.

…

…

Tại vực thẳm Lâm Thiên, một chiếc chiến thuyền cổ đứng vững vàng giữa không trung trùng trùng điệp điệp, cái bóng của nó gần như che khuất cả bầu trời.

Vào giờ phút này, bầu không khí bên trong chiến thuyền giống như đang rơi vào trong một hầm mộ lạnh băng, thê thảm, thống khổ, tang thương bao trùm!

Sắc mặt của vô số cường giả đều trắng bệch, giống như là xương sọ bị để lộ ra ngoài, ngay cả linh hồn cũng cảm thấy ớn lạnh.

Bọn hắn chỉ vừa mới đến, không ngờ đã phải chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đến nhường này

Hai trăm thiên kiêu hàng đầu đã bỏ mạng!

Đây không phải là hai trăm con sâu con kiến!

Những cái tên đã biến mất trên tấm bia đá đã chứng tỏ, tất cả bọn hắn đều đã rơi đầy!

Mà đằng sau ba chữ Từ Bắc Vọngở lại có thêm trọn vẹn ba vạn điểm sáng!

Ban đầu, bọn hắn cứ nghĩ Đệ Ngũ ma đầu đã rất độc ác và máu lạnh rồi, nhưng có vẻ vẫn có chút thua kém khi so sánh với Từ ác liêu.

Hắn ta hung ác đến mức tất cả chúng sinh Cửu Châu không khỏi hoảng sợ!

Đúng là độc ác ngập trời!

Cường giả của các thế lực lớn cảm thấy lạnh toát cả người, từng khuôn mặt một dần mất đi huyết sắc.

Nếu như nói trước đây, bọn hắn chỉ nảy sinh một chút cảnh giác đối với Từ ác liêu, nhưng bây giờ chính là lòng hận thù tựa như dòng sông cuồn cuộn chảy đến bất tận!

Nhà ai mà không có một hai thiên kiêu chết dưới tay tên ác liêu này?

Càng không cần nói đến những người kế vị được các thế lực hàng đầu cẩn thận tỉ mỉ bồi dưỡng, tất cả bọn hắn đều được gia tộc ký thác kỳ vọng, hy vọng có thể vươn lên trời cao, vang danh Cửu Châu, nối tiếp vinh quang của đạo thống!

Nhưng bây giờ thì sao?

Tất cả đều đã chết.

“Nợ máu phải trả bằng máu!”

“Trời muốn diệt vong, tất khiến cho điên cuồng!”

“Trừ khi Từ Bắc Vọng vĩnh viễn không rời khỏi Thiên Xu.”

Những người đứng đầu của các đạo giáo khác nhau bắt đầu thảo luận, dự định cùng nhau đem quân đi dẹp loạn, về sau vào một thời

kỳ nào đó có thể đòi lại công đạo cho thiên hạ.

Mối thù này căn bản không thể nào hóa giải, nếu như chỉ có mấy gia tộc thì cũng không sao, nhưng hiện tại đã có tới hai trăm gia tộc thế lực lớn nhỏ, một khi bọn hắn tập hợp với nhau thì có thể tạo ra lực lượng không thể ngăn cản!

“Phượng Khuyết quả thực vô cùng huyền bí, nhưng từ khi thánh địa Tứ Tượng xuất hiện cho đến nay, chúng ta cũng đã trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ, bao nhiêu sóng gió của vạn kiếp, đã bao giờ e sợ kẻ địch nào chưa?”

“Thánh tử không thể chết vô ích!”

Trong không gian rộng lớn của cỗ xe được kéo bởi bốn con hung thú viễn cổ, một thân hình đang đứng cong lưng, đó là một lão yêu quái có dáng người thanh mảnh, dồi dào sức lực.

Đạo vận toàn thân cùng tự nhiên, xen lẫn một chút phép tắc, mỗi khi ông ta hành tẩu, dường như cả đất trời cũng hòa cùng một nhịp thở với ông ta.

Lúc ông ta nói ra những lời này, sắc mặt âm trầm vô cùng.

“Rõ!”

Mấy cường giả nghe vậy, sắc mặt đều trở nên nghiêm túc hơn, đồng thời cũng hiểu rõ thái độ của lão tổ tông.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải trả thù!

Bọn hắn không tin Đệ Ngũ Ma Đầu thật sự có thể bảo vệ hắn!

Cảnh tượng này không chỉ diễn ra tại thánh địa Tứ Tượng, lửa giận của các thế lực lớn khác cũng đều đang sôi trào thiêu đốt!

Bọn hắn nhất định phải loại bỏ mối tai họa này!

Nếu không trong tương lai có thể dẫn đến loại tai họa không thể tưởng tượng nổi!

Trong con thuyền cổ xen lẫn những dòng phù văn, Độc Cô Vô Địch ngồi chính giữa tế đàn, ý thức đang nhìn trộm từ hư không, nhưng lại bị một vách tường băng ngăn cản.

Hai con ngươi của hắn hiện lên một tia ảm đạm khó hiểu, Độc Cô Vô Địch chậm rãi đứng dậy rồi đi qua đi lại.

Đệ Ngũ Ma Đầu rốt cuộc là đã đạt đến trình độ nào rồi?

Mặc dù song phương đã từng giao chiến, nhưng cũng chỉ thăm dò nhẹ nhàng, căn bản là không thể phô diễn được thực lực chân thật của nàng.

Có phải Thiên Thần Điện cũng nên tham dự vào cuộc vây quét này?

“Kẻ này quả thật có thể trấn áp cả một thời đại.”

Độc Cô Vô Địch nhẹ nhàng cảm khái một tiếng.

Suy đoán của hắn quả thật không sai.

Nói một cách chính xác, hai tên luân hồi chuyển thế đứng đầu bảng Thiên đều không thuộc về thời đại này, sức mạnh của Từ Bắc Vọng hoàn toàn có thể càn quét những người cùng thế hệ của hắn.

“Đăng đỉnh Thiên Xu…”

Khí tức xung quanh Độc Cô Vô Địch trở nên hỗn loạn, sát khí đáng sợ bắn ra!

Nếu Từ Bắc Vọng không thể đăng đỉnh, Thiên Thần Điện cũng không cần phải trêu chọc đến Đệ Ngũ Ma Đầu, tạm thời có thể buông tha cho kẻ này.

Nhưng mà…

Một khi Từ ác liêu có được một sợi Hồng Môn Tử Khí, hắn ta sẽ có cơ hội siêu thoát, thành tựu trong tương lai ít nhất cũng đạt đến cảnh giới Bán Bộ Chí Tôn.

Mối uy hiếp lớn như vậy thì nhất định phải giết chết, hắn ta tuyệt đối không thể để một Đệ Ngũ Ma Đầu khác tiếp tục càn qua Cửu Châu!

Chương 210: Thế giới bên ngoài đang sôi trào, thay đổi một chiếc áo da, xương cốt cân bằng trở lại (2)

Trải qua một hồi choáng váng, Từ Bắc Vọng chậm rãi mở mắt ra.

Không gian xung quanh nhỏ hẹp chật chội, không khí ẩm ướt, còn có chút vị mặn nhàn nhạt.

Sau khi nhận ra bản thân rơi vào một vách đá, hắn nhấc tay đẩy chướng ngại vật, cảnh sắc trước mắt khiến cho hắn không khỏi giật mình.

Mặt nước bao la, gió thổi cuồn cuộn, sóng biển vỗ mạnh, những yếu tố này đã cùng nhau tấu lên một khúc nhạc mạnh mẽ hùng vĩ.

“Ta được truyền tống đến Tam Á để du ngoạn?”

Từ Bắc Vọng khẽ cười một tiếng, sau đó ngồi xếp bằng, lấy linh dược trong nhẫn trữ vật ra để bổ dưỡng khí hải.

Khi đang ở trong hoàn cảnh xa lạ, việc đầu tiên cần làm chính là khôi phục cơ thể trở về trạng thái mạnh nhất.

Linh khí ở bên ngoài lớp áo choàng trắng hóa thành thực thể rồi bốc hơi, cỏ tiên trải dài hơn mười trượng, sóng biển to lớn đập mạnh vào đá ngầm.

Bỗng nhiên.

Ầm!

Đá ngầm nứt toác ra, một con thú biển cảm nhận được khí tức dồi dào, nó há cái miệng lớn đầy máu tham lam, nước bọt chảy dài, hung hăng lao tới.

Đây là một loài cá có thân hình tráng kiện như con trâu, toàn cơ thể được bao phủ bởi một lớp vảy dày màu đen, trên đầu mọc ra hai cái sừng, tiếng gầm vang vọng như âm thanh của cá heo.

“Cút!”

Năm ngón tay Từ Bắc Vọng bắt ấn, nhẹ nhàng đánh tới, con cá lớn không thể trốn thoát, thân thể bị xoắn nát, chia năm xẻ bảy.

Chỉ là một chuyện nhỏ xen ngang, không biết qua bao lâu, hào quang bao quanh nam tử áo trắng dần dần biến mất.

“Bát Hiền Vương từng nói, tầng thứ nhất là một vườn thuốc (dược viên) của quốc vương Thần quốc, thế giới này chẳng lẽ là một cái hồ nước chứ?”

Nguyên khí hao tổn hơn phân nửa do trận chiến ở cửa ải trước được bổ sung phần nào, Từ Bắc Vọng cũng không trì hoãn thêm nữa, hắn lấy phi thuyền màu tím ra, hóa thành một ánh cầu vòng rồi rời đi.

Trên biển sương mù mênh mông, Từ Bắc Vọng không biết mình đã lướt đi được bao xa, sẵn tiện còn chém giết vô số hải thú dọc theo đường đi, nhưng hắn lại không gặp được nửa bóng người.

“Bốn mươi tám người kia đều đã chết sạch?”

Ngay khi Từ Bắc Vọng xuất hiện ý nghĩ này, giác quan nhạy của của hắn chợt phát giác sự dao động của chân khí.

…

…

Trên một hòn đảo đen tối, kiếm khách áo xanh đang gian nan chiến đấu với con cua nhện trước mặt.

Cơ thể của con cua này sánh ngang với loài mãnh hổ, nó có tám cái chân cực dài, hình dáng bên ngoài tương tự như một con nhện, nó phun chất độc, biến các mảng đá ngầm bị nhuộm đen.

“Một kiếm chém đứt cổ!”

Kiếm khách phun ra một ngụm máu, kiếm khí tung hoành xen lẫn với ánh hào quang rực rỡ ở trong không trung, mang theo uy thế nghiêm nghị mà đâm xuống.

Đầu của con cua nhện bị chém đứt, màu đỏ rực của yêu đan bay lên tận trời.

“Chết đi cho ta!”

Sắc mặt kiếm khách tràn đầy tự hào, đang muốn đi lấy yêu đan thì thân thể đột nhiên bị kéo căng như dây cung.

Giữa mặt biển xanh thẳm bát ngàn, một vị nam tử áo trắng đứng sừng sững trên phi thuyền, hắn ta bày ra dáng vẻ bình tĩnh, chậm rãi tiến tới.

“Từ ác… Từ công tử, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Thấy rõ dáng vẻ của đối phương, kiếm khách lúc này trở nên kinh hãi vô cùng, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Hắn dường như đang gặp vấn đề khó tin nhất trên thế gian này!

Từ Bắc Vọng giết chết hư ảnh của Đệ Ngũ Ma Đầu!

Tuyệt đối không thể nào làm được!

Vậy tại sao hắn ta lại có mặt ở nơi này?

Nam tử áo trắng nhàn nhạt nhìn sang, khiến toàn thân kiếm khách rét run, hắn ta đứng cứng ngắc tại chỗ, đồng thời cũng cảm nhận được lực lượng uy hiếp kinh khủng không có gì sánh kịp!

“Có bản đồ biển không?”

Từ Bắc Vọng không có chút cảm xúc nhìn chằm chằm hắn.

“Có… Có.”

Kiếm khách nơm nớp lo sợ, sau đó lấy ra một quyển trúc đã ố vàng.

Thiên Xu thật sự quá phân biệt đối xử, mình chẳng nhận được cái quái gì cả…

Sau một hồi nhàn nhã, Từ Bắc Vọng cướp lấy bản đồ biển, sau đó đại khái xem qua một lần.

Nơi này được chia thành bốn khu vực Giáp, Ất, Bính, Đinh. Vị trí hiện tại của hắn là ở phía đông nam, cực bắc ở trên bản đồ biển được đánh dấu một cái vòng xoáy.

Xem ra, đây chính là đích đến.

“Kể chuyện kỹ càng một chút, tuyệt đối đừng nghĩ tới chuyện giấu diếm.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh quan sát đối phương, giọng nói không có một tia gợn sóng.

Nhưng mà kiếm khách lại càng thêm sợ hãi, kinh hoàng chết khiếp.

“Ta nghe nói, có một người vô danh được gọi là Diệp Thiên, hắn ta đã phát hiện ra Minh văn trên thi thể của hải thú, nội dung là một loại pháp lực thần thông của ngoại giới.”

“Ngay sau đó. Thánh nữ Dao Trì cũng phát hiện ra Minh văn, tìm ra được bí tịch thần thông.”

“Càng đi vào sâu dưới đáy biển, sức mạnh của bọn hải thú càng kinh khủng, nhưng cơ hội phát hiện ra Minh văn sẽ càng lớn hơn.”

“Hầu hết mọi người đều lập nhóm và đồng hành với nhau…”

Kiếm khách nói ra những tin tức mà mình biết được, sắc mặt căng thẳng tái nhợt, lặng lẽ chờ đợi đối phương phán quyết số phận của mình.

Từ Bắc Vọng có thể dễ dàng đoán được, thực lực của tên này yếu kém, nên đã bị đồng đội vứt bỏ tàn nhẫn.

“Bóp nát hạt sáng của ngươi đi.”

Hắn lạnh lùng mở miệng.

Khuôn mặt kiếm khách trở nên vặn vẹo, nỗi oán hận nơi đáy mắt hắn ta càng sâu đậm, nếu rời khỏi nơi này, hắn sẽ bỏ lỡ cơ duyên trời ban chỉ gặp một lần trong đời.

Nếu không đi, hắn sẽ phải chôn xương trên hòn đảo này, an nghỉ dưới đáy biển Thiên Xu.

“Xì…!”

Chân khí giữa các ngón tay phun trào, hơn hai trăm điểm sáng mờ đi rồi biến mất, nhưng thân thể của kiếm khách vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ.

“Cái này…”

Cổ họng hắn run rẩy.

Ầm ầm!

Thế giới huyết hải lan tràn, bàn tay khổng lồ xẹt qua, mang theo uy lực kinh khủng của vạn quân mà giáng xuống,

Sự chênh lệch sức mạnh giống như một cái hố sâu, kiếm khách căn bản không thể chống cự nổi, cơ thể hắn ta bị chia năm xẻ bảy trong tiếng gào thét không cam lòng.

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng không có chút dao động nào, hắn đứng chắp tay sau lưng, sau đó chìm vào im lặng.

Đầu tiên, Từ Bắc Vọng đã có thể xác định được một điều, không ai biết mình đã đến đây, nếu không dựa vào những lỗ hổng trong quy

tắc, hắn thực sự đã phải dừng lại ở cửa ải thứ hai.

Có thể lợi dụng điểm ấy không?

Chỉ còn lại bốn mươi tám người, một khi hắn xuất đầu lộ diện thì rất có thể sẽ bị bao vây ngay lập tức.

Hắn cũng không e ngại đám sâu kiến đó, nhưng giết chóc mù quáng chính là lỗ mãng, hắn vẫn nên sử dụng chiến thuật quanh co.

Nghĩ tới đây, Từ Bắc Minh lấy từ trong nhẫn trữ vật một chiếc mặt nạ da người do chính Lão Đại tự mình chế tạo ra.

P.s: cầu KP~

Chương 211: Thế giới bên ngoài đang sôi trào, thay đổi một chiếc áo da, xương cốt cân bằng trở lại (3)

Lần này, Từ Bắc Vọng hoá trang thành một nam tử có dung mạo phổ thông, khí chất nội liễm, mái tóc nửa trắng nửa đen cũng biến thành màu đen như mực.

Trừ khi nắm giữ được quy tắc khí tức Niết Bàn Nhị phẩm trở lên, đám người kia sẽ không thể nào nhìn ra được bộ dạng thật của hắn.

Sau khi xác định bóp nát hạt sáng sẽ không bị truyền tống về tầng một, Từ Bắc Vọng vận chuyển chân khí, trực tiếp bóp nát ba vạn điểm sáng trên đỉnh đầu.

Chỉ để lại hai trăm hạt.

Sở Thái Hư, Thương Hạo Nhiên là võ giả luân hồi chuyển thế, bọn hắn tiến vào Thiên Xu hai lần, cho nên có thể dựa theo kinh nghiệm để hiểu rõ tác dụng của các hạt sáng.

Nếu như tác dụng của hạt sáng mang tính quyết định, vậy bọn hắn tuyệt đối sẽ ra tay cướp đoạt!

Vì cả hai người vẫn còn duy trì mấy ngàn hạt trên đỉnh đầu, nên việc Từ Bắc Vọng nghiền nát ba vạn hạt này cũng không có ảnh hưởng gì.

Sau khi ngụy trang thật tốt, Từ Bắc Vọng chuyển một tảng đá lớn để làm mai táng cho kiếm khách, sau đó lấy ra một cỗ chiến xa, ù ù đi về phía chân trời.

…

Khu vực gần với đáy biển, sương mù đen kịt.

Giữa không trung, một đội quân nhỏ bao gồm chín người, đội trưởng là người đội kim quan vàng tím trên đầu, hắn ta đang mặc áo bào có thêu hoa văn nhật nguyệt tinh thần, sau lưng mang một trường đao Xích Kim, phong phái mạnh mẽ nhưng lại tự phụ!

Đó là Quân Lâm, đệ tử danh ngạch của Thiên Thần Điện, thiên kiêu đứng thứ năm của bảng Thiên!

Hai người đứng bên cạnh hắn ta là Lâm Viễn của thành Tội Ác và công chúa Cơ Huyền Nhã của đế quốc, đây cũng là những thiên kiêu thuộc mười vị trí đầu tiên trên bảng Thiên,

Sáu tên thiên kiêu đứng sau lưng bọn hắn bao gồm năm nam một nữ, trong đó có một nam tử với khuôn mặt kiên nghị.

“Xông lên.”

Quân Lâm đứng sừng sững bất động, lạnh lùng phun ra hai chữ.

Hắn là người lãnh đạo đội quân, cho nên phải bày ra tư thế cao cao tại thượng khoanh tay đứng nhìn, áo bào không nhiễm lấy một hạt bụi.

Ầm ầm!

Linh khí mênh mông hội tụ lại vào nhau, tám người còn lại lấy ra pháp khí của riêng mình, sau đó bắt đầu vây bắt con rùa biển khổng lồ đáng sợ.

Cơ thể rùa biển mọc ra hai chiếc cánh ố vàng của loài chim, vây ngực dài kéo đến tận phần đuôi, trông giống như một toa dệt vải kéo dài.

Khi bị từ nhiều phía, con rùa biển khổng lồ không có chỗ trốn, sức lực dần dần cạn kiệt rồi chết đi, mai rùa cứng rắn nổ tung.

Áo bào của Quân Lâm bay phấp phới, đôi mắt sắc bén hiện ra ánh sáng xanh lục, hắn quét qua toàn bộ thi thể của rùa biển.

Sắc mặt trở nên khó coi mấy phần, không có Minh văn!

Bùm!

Ngay lập tức, hắn lấy yêu đan bỏ vào túi Càn Khôn.

Những người còn lại giận mà không dám nói gì, ai bảo người ta là đệ tử danh ngạch mạnh nhất của Thiên Thần Điện chứ?

Vào lúc này.

Bầu trời phát ra âm thanh chấn động, một cỗ chiến xa cổ quái đi tới với tốc độ rất nhanh, người nam nhân mỉm cười: "May mắn gặp được chư vị ở đây, tại hạ lẻ loi một mình, đi lại nơi này vô cùng khó khăn, có thể cho ta đi cùng được không?"

Trong chốc lát, từng ánh mắt quét khắp người hắn như muốn nhìn thấu tất cả.

"Ngươi tu hành chỗ nào ở Cửu Châu?"

Quân Lâm bày ra sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm hắn ta bằng ánh mắt kiêu ngạo.

Đối mặt với những câu hỏi kiểu này, Từ Bắc Vọng không chút rụt rè, hắn lạnh nhạt nói: "Lạn Đà Sơn, chỉ là một thế lực vô danh tiểu tốt."

Đám người trao đổi ánh mắt với nhau, sâu trong đáy mắt là sự đắc ý.

Lạn Đà Sơn ở vùng đất ngoại ô Cửu Châu, nơi đó cũng có rất nhiều thánh địa đạo giáo, việc thiên kiêu của bọn họ trở thành người cuối cùng trong số bốn mươi chín người thông quan cũng là chuyện bình thường.

"Tên?"

Quân Lâm bình tĩnh hỏi.

Từ Bắc Vọng trả lời: "Doanh Chính."

Đám người lặng lẽ nhíu mày, không có tên trong bảng Thiên.

Tuy nhiên, tu vi của người này là thuộc vào Ngũ phẩm trung cấp, cũng coi như là một cánh tay đắc lực.

Tuy nhiên, người đứng đầu đội ngũ của bọn hắn có thực lực yếu nhất trong số những người đứng đầu. Ba người Sở Thái Hư, Thương Hạo Nhiên, Hiên Viên Trường Khanh đều đã đạt tới cảnh giới Tông Sư, nếu đội của họ thêm vào một vị mãnh tướng thì hành trình đi đến vòng xoáy ở Cực Bắc của vùng biển sâu sẽ càng an toàn.

"Được!"

Quân Lâm khoát khoát tay, giọng điệu như đang bố thí.

Từ Bắc Vọng cười lạnh trong lòng, vừa thận trọng vừa lạnh nhạt tiến vào trong đội quân.

“Doanh công tử, tại hạ là Tiêu Phàm ở Thánh địa Đại Diễn.”

Tiêu Phàm bước tới gần, sắc mặc tươi cười như vừa tắm gió xuân.

Kết giao thêm một vị bằng hữu, sẽ có thêm một lối thoát sau này, vậy cớ sao lại không kết giao với nhân vật đỉnh cao của thế hệ?

Huống chi, người này cũng không để lộ ra tài năng, hết mực khiêm tốn, rất hợp với tính khí của hắn.

“Rất vui được gặp Tiêu công tử.”

Từ Bắc Vọng cũng đáp lại với một nụ cười thân thiện.

Hai người càng trò chuyện càng sôi nổi, mỗi lần Tiêu Phàm đưa ra một đề tài, Từ Bắc Vọng đều có thể tiếp thu.

“Ngươi đúng là tri kỷ, ta thật hận không thể gặp ngươi sớm hơn!”

Tiêu Phàm bóp cổ tay thở dài, một lời cảm khái xuất phát từ tận đáy lòng, dường như đã được định Doanh công tử là người bạn tốt của hắn.

“Đi!”

Quân Lâm phất ống tay áo, dẫn đầu đi về hướng vực sâu của biển, chín người còn lại tất nhiên là cũng đi theo phía sau hắn.

Trên đường gặp được mấy con hải thú, Từ Bắc Vọng thể hiện quyền pháp ‘vừa phải’, không tỏ ra quá yếu đuối nhưng cũng không giành giật hào quang sân khoáng.

“Doanh công tử, không biết một quyền vừa rồi của ngươi gọi là gì?”

Tiêu Phàm xích lại gần, hiếu kỳ hỏi.

Một quyền này có thể đánh gãy sóng biển, chỉ sợ rằng đây là kỹ năng tuyệt mật của thánh địa, nếu hắn có thể học được một nửa chiêu thức thì cũng rât tốt rồi.

“ Phiêu Phiêu Quyền, chờ khi Thiên Xu kết thúc, ta sẽ đưa quyển bí tịch này cho Tiêu lão đệ.”

Từ Bắc Vọng không che giấu tâm tư, hào phóng trả lời

Cái gì?

Tiêu Phàm có chút hưng phấn trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn không để lộ ra hỉ nộ ái ố, hắn vuốt cằm nói: “Cứ vậy đi, ta cảm ơn trước.”

Phiêu Phiêu Quyền, cái tên càng bình thường càng không thể coi thường.

Dựa theo tài năng của Doanh huynh, hắn ta đại khái cũng chỉ có thể học được một chút da lông bên ngoài, nếu như đổi thành Tiêu Phàm ta, nó chắc chắn sẽ phát huy ra uy lực lớn nhất!

P.s: Cầu KP~

Chương 212: Sắp chết a~ (1)

Thủy triều dòng sông Xuân Giang nối liền mực nước biển, mặt trăng trên biển tạo ra từng đợt sóng lăn tăn .

Thế giới này hiện đang bị bao phủ trong bóng tối mờ mịt, tiếng rì rào mơ hồ vang lên giữa đêm khuya thanh vắng, vùng biển rộng lớn thỉnh thoảng le lói những tia sáng lấp lánh như những viên ngói tráng men cổ kính.

Đội nhóm mười người đồng tâm hiệp lực để đối phó với lũ hải thú một cách khó khăn, cuối cùng, hai thiên kiêu yếu nhất trong đội cũng đã bị trọng thương.

Từ Bắc Vọng giả vờ nhu nhược, hắn ngồi xếp bằng để phục hồi cơ thể, sau đó tiếp tục ăn một vài đan dược trị thương để bổ sung khí huyết.

Quyết sách này rất đúng đắn, hắn không thể một thân một mình vượt qua vùng biển này.

Một khi lâm vào bầy hải thú, cho dù hắn có thể tự mình đột phá vòng vây, nhưng cũng sẽ chậm trễ nhiều thời gian. Hơn nữa, nếu hắn thường xuyên giao chiến sẽ tiêu hao chân khí, khi đi đến cực Bắc thì cơ thể cũng rơi vào trạng thái bất ổn.

Hiển nhiên, tham gia đội nhóm, liên thủ chiến đấu sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Doanh công tử, ngươi là viên ngọc quý mà bảng Thiên đã bỏ sót.”

Tiêu Phàm sải bước về phía trước, hắn ta bày ra vẻ mặt kiên quyết, không hề keo kiệt ngôn từ ca ngợi.

Hắn thấy, thực lực của vị huynh đệ Doanh Chính này ít nhất có thể sánh ngang với hai mươi người đứng đầu bảng Thiên, là do lão nhân ở Thiên Cơ Các đã bỏ qua hắn, hay là hắn đã tiến bộ nhanh chóng khi đang chiến đấu trong Thiên Xu?

Núi không hiển, nước không lộ, trầm mặc ít nói, rất phù hợp với tính khí của Tiêu Phàm ta.

“Quá khen.”

Từ Bắc Vọng khiêm tốn đáp lời, sau đó chợt nói với ý nghĩa thâm sâu: “Sức lực bộc lộ của Tiêu lão đệ, e là một góc của núi băng? ”

“Ha ha…”

Tiêu Phàm né tránh không trả lời, chỉ nhếch mép cười ngây dại.

Cho dù cả hai người hối tiếc vì đã không gặp sớm hơn, nhưng bọn hắn vẫn chưa thể mở lòng và tin tưởng nhau.

Thiên Xu là một khu rừng tàn ác, cá lớn nuốt cá bé, hắn không thể bộc lộ sức mạnh của bản thân một cách dễ dàng như vậy được.

Làm sao mà giống như Từ ác liêu?

Kiêu ngạo ngông cuồng, tự cao tự đại, không hề để ai vào mắt.

Kết quả thì sao?

Hắn ta đang phải nhặt phế phẩm trong dược viên!

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm không nhịn được mà chế nhạo: “Doanh Công Tử, ngươi nghĩ Từ Bắc Vọng của Cửu Châu hiện đang làm gì?”

Sau đó, hắn chợt mỉm cười như một kẻ ngu ngốc…

Từ Bắc Vọng cười thản nhiên: “Dựa theo khẩu khí này, chẳng lẽ Tiêu lão đệ có thù oán gì với hắn à?”

“Đâu chỉ có thù! Ta hận không thể ăn thịt, gặm xương hắn.”

Vầng trán của Tiêu Phàm nổi đầy gân xanh, khuôn miệng phun nhả

lửa giận gò má có chút run rẩy.

Từ trước đến nay, Tiêu Phàm luôn tỏ ra trầm mặc độc đoán, không bao giờ để lộ cảm xúc ra bên ngoài, nhưng mỗi lần nghe đến cái tên này, hắn không thể nào kiềm chế hận ý cùng sát khí trong lòng.

Từ Bắc Vọng nhắm hờ hai mắt, mở miệng nói: "Chớ buồn bực, đợi đến khi Thiên Xu kết thúc, hắn ta sẽ không còn cùng đẳng cấp với chúng ta."

Nghe những lời này, Tiêu Phàm cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều.

Đúng vậy, ngay cả cửa ải thứ hai cũng không bước qua nổi, chẳng lẽ Từ ác liêu còn muốn tiếp tục một tay che trời sao?

Một bước lạc hậu, từng bước lạc hậu, số mệnh của hắn đã định trước trở thành kẻ tầm thường, chỉ có thể núp dưới cánh của Đệ Ngũ ma đầu mà run rẩy.

Còn ta?

Tiêu Phàm ta sẽ giống như mặt trời tỏa sáng rực rỡ ở Cửu Châu, quan sát tất cả chúng sinh, có được kiều thê xinh đẹp.

Tiêu Phàm phấn khởi, một lát sau, hắn nắm chặt hai tay rồi nói: "Doanh huynh trước tiên nghỉ ngơi đi, tiểu đệ sẽ chém một ít hải thú để tu luyện!"

Từ Bắc Vọng 'ừ' một tiếng, ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm.

Tháp khí vận đã thay đổi.

Hào quang chín mươi tám tầng ban đầu, đột nhiên vọt tới tầng chín mươi chín, sáng chói nồng đậm đến mức tràn ra phun ra ngoài.

Khá lắm, ông trời lại chiếu cố tên khốn may mắn nhà ngươi, thật là làm cho người khác ngưỡng mộ đố kị.

"Sao vậy?"

Phát hiện được ánh mắt dị thường của Doanh huynh, Tiêu Phàm có chút bối rối.

Từ Bắc Vọng từ từ đứng dậy, tản bộ trong sân với Tiêu Phàm, sau đó chắp tay sau lưng nhìn về phía xa xăm: "Không có gì, huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim, gặp nguy hiểm cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Nghe được lời nói xúc động chân thành của Từ Bắc Vọng, Tiêu Phàm cảm thấy ấm áp trong lòng, rất khó để không cảm động.

Doanh Chính có xuất thân, có thực lực, tính tình cởi mở, ham học hỏi, vì đây là cơ hội tuyệt vời để mối tình hữu nghị này càng thêm sâu sắc, hai người quyết định tiêu diệt hải thú cùng nhau.

“Cầu còn không được.”

Tiêu Phàm nặng nề gật đầu, mỉm cười làm động tác mời chào.

Sau đó, hắn báo cáo với đội trưởng Quân Lâm một tiếng, hai huynh đệ lập tức đi đến một hòn đảo cách đó hàng chục dặm.

Ước chừng mấy canh giờ, mặt biển nhuộm một màu máu đỏ tươi, thi thể của hải thú ở khắp nơi.

Một con quái vật khổng lồ đuôi rắn thân tôm, cùng với phần đầu như báo đỏ, đã bị chia năm xẻ bảy.

Những dòng chữ đen dày đặc trên vỏ tôm, toả ra ánh sáng mờ nhạt dày đặc.

“Cái này…”

Vẻ mặt Tiêu Phàm rối rắm, thanh âm khàn khàn.

Thời điểm bối rối nhất đã xuất hiện.

Minh văn này sẽ thuộc về ai?

Đây chính là bí tịch thần thông đến từ ngoại vực, uy lực của nó đủ để đè bẹp các tài nguyên tương tự ở Cửu Châu.

Lẽ nào, tình huynh đệ của bọn họ sắp rạn nứt sao?

Thật sự, lợi ích là một bài khảo nghiệm tình cảm chân tình a!

Bầu không khí có chút trầm mặc, chỉ còn lại tiếng gào thét của sóng biển không dứt.

Thần sắc của Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, khoé mắt chú ý tháp khí vận của Tiêu ở rể.

Vẫn là chín mươi chín tầng ánh sáng tràn ra, điều này chứng tỏ, cơ duyên không phải là Minh văn này.

Vận khí mẹ nó thật sự không hợp thói thường!

Sau một hồi im lặng, Từ Bắc Vọng mở miệng, rất thoải mái vẫy tay: "Lão đệ, giữ lại đi."

Cái gì?

Tiêu Phàm chấn kinh, có chút không tin vào thính giác của mình.

Từ Bắc Vọng giả vờ thành khẩn, chân thành nói: "Ngươi chính là ta."

Ngập ngừng một chút, bổ sung một câu giống như đang đùa giỡn: "Tiêu lão đệ cũng sẽ không bạc đãi ta đâu."

Nghe vậy, Tiêu Phàm lập tức lấy ra mười mấy gốc tiên dược từ chiếc nhẫn, linh khí lan tràn xung quanh, hắn nói bằng giọng điệu cẩn trọng: "Doanh huynh khẳng khái chính trực, xin ngươi hãy nhận lấy, nếu không thì tiểu đệ sẽ cảm thấy áy náy."

"Nếu huynh từ chối thì là bất kính rồi."

Từ Bắc Vọng bỏ tiên dược vào túi trữ vật.

Để không lộ bất kỳ sơ hở nào, hắn tất nhiên không được đeo nhẫn trữ vật trăng lưỡi liềm.

Đối với Minh văn thần thông, ở trên người chuột tầm bảo họ Thiên thì cũng không khác gì ở trên người mình.

Cảm xúc của Tiêu Phàm có chút kích động, nói cái gì cũng đều cảm thấy quái đản.

Nội tâm của hắn xúc động dạt dào: "Ngoại trừ hồng nhan ra, Doanh huynh có thể là tri kỷ tâm giao quan trọng nhất của ta sau này! "

P.s: cầu KP~

Chương 213: Sắp chết a~ (2)

Nhưng vào lúc này.

Hòn đảo đột nhiên rung chuyển kịch liệt, một đám sương mù xám xịt rộng lớn mang theo khí tức cổ xưa uy nghiêm quét qua, hải thú sống xung quanh khu vực này bất chợt nổ tung rồi chết.

Cảnh tượng này khiến hai con ngươi của Tiêu Phàm co rút, hắn còn chưa kịp lấy ra Thánh thể để tháo chạy.

Một lớp sương mù dày đặc màu xám bao phủ xung quanh Tiêu Phàm, một móng vuốt khổng lồ vô hình đang tóm lấy hắn ta.

Ngay khi Tiêu Phàm còn đang hoảng loạn, một thân ảnh nhanh chóng lướt tới, sau đó thi triển một chưởng để hắn ta ném về phía bãi đá ngầm ở xa xa.

“Cẩn thận!”

Ngay lập tức, móng vuốt khổng lồ tóm lấy Từ Bắc Vọng, hắn khàn giọng nói: “Đi mau.”

“Tiêu lão đệ, đừng quản ta, đi mau đi!”

Mí mắt của Tiêu Phàm như muốn rách ra, hắn chỉ biết trơ mắt nhìn Doanh huynh của mình bị bắt đi, sau đó biến mất vào trong màn sương mù dày đặc màu xám.

Nơi này đã yên tĩnh trở lại, tựa như tình huống vừa rồi chỉ là ảo ảnh, chưa từng xảy ra.

Tiêu Phàm hồn bay phách lạc, cả thân thể ngã vào trong nước biển.

“Doanh huynh…”

Bốp!

Ánh mắt trở nên đờ đẫn, sau đó hắn đột nhiên hung hăng tự cho mình một bạt tai, bắn tung tóe vô số bọt nước.

Vốn dĩ, hắn có thể sử dụng thân pháp tổ truyền thánh địa Đại Diễn, xuất hiện trước mặt Doanh huynh ngay lập tức là có thể ngăn chặn thảm họa, nhưng hắn đã do dự.

Khi khoảnh khắc trôi qua, mọi chuyện đã quá muộn, sống chết của Doanh huynh vẫn chưa biết thế nào.

“Không nên như thế này.”

“Ta không phải người ích kỷ như vậy!”

Hai mắt của Tiêu Phàm nhuốm màu đỏ tươi, khuôn mặt có chút méo mó.

Chỉ trách Từ ác liêu!

Cũng bởi vì lòng hận thù thấu xương đã che mờ tâm trí, khiến hắn trở thành con người mà mình ghét nhất!

“Doanh huynh, tiểu đệ có lỗi với huynh!”

Tiêu Phàm trở nên đờ đẫn, cảm giác tội lỗi và áy nán vô vàn đã nuốt chửng hắn, khiến hắn cơ hồ hít thở không thông.

….

….

Trong màn sương mù xám xịt, thân thể Từ Bắc Vọng không hề hao tổn chút gì, hắn ta chỉ có chút choáng váng.

Khi hắn mở mắt ra, bất chợt phát hiện mình đang ở trong một không gian đỏ tươi.

Một khúc xương màu đỏ xuất hiện ở trung tâm.

Bởi vì uy áp mênh mông phát ra từ khúc xương, huyết dịch bên trong cơ thể của Từ Bắc Vọng trở nên đông cứng, khiến hắn căn bản không thể cử động.

Một giọt máu trồi lên từ đỉnh đầu của hắn.

Áp lực giam cầm vừa nãy tan biến ngay lập tức.

Vẫn là giọt máu của Lão Đại đã cứu hắn….

Đột nhiên.

Từ Bắc Vọng có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn thấy một con thú dữ với thân hình to lớn vô tận xuất hiện trong không gian. Thân thể của nó có màu đỏ vàng, mình cá nhưng lại không vảy, phần thân mọc ra hai cánh, tựa như có thể lật trời xé mây, hình dáng hung tợn đến mức khiến cho dã thú hoang vu cũng phải phủ phục!

“Bắc Minh có cá, kỳ danh là Côn…”

“Đây là Côn Bằng!”

Từ Bắc Vọng khó nén sự vui mừng trong đáy mắt, vùng biển này thật

sự có xương cốt của thần thú!

Kiếm bộn rồi đây!

Đặc biệt là đối với hắn mà nói, bên trong xương cốt ẩn chứa rất nhiều tinh huyết, thật sự đúng với câu nói – –

Lên cao như diều gặp gió chín vạn dặm!

Từ Bắc Vọng không chút do dự, sải bước đi lên, năm ngón tay chộp lấy bộ xương.

Nhờ vào giọt máu của lão đại, hắn có thể bình chân như vại, vận chuyển ma lực mà không lo bị phản phệ.

Sau khi kích hoạt Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, hắn ta trực tiếp uống máu của Côn Bằng, thậm chí còn phát hiện bản nguyên bí thuật Côn Bằng bên trên bộ hài cốt.

Một chiêu một thức, sức mạnh vô hạn!

Không biết qua bao lâu, không gian đỏ tươi sụp đổ thành từng mảng sương mù trôi dạt.

Tiêu Phàm vừa rời đi, bất chợt phát giác được khí tức con người, hắn nhanh chóng quay trở lại hòn đảo, lập tức nhìn thấy Doanh huynh đang nằm uể oải trên mặt đất.

Từ Bắc Vọng giả vờ chán nản, nở một nụ cười thoát chết: “Ông trời cũng không giết được ta!”

“Doanh huynh, huynh còn sống sau?”

Tiêu Phàm vội vàng chạy tới với, sắc mặt vô cùng áy náy.

Từ Bắc Vọng nở nụ cười lạnh lùng: “Đúng vậy, ta đã bị một con hải thú am hiểu mê huyễn bắt giữ, nhưng may sao đã thoát thân ra được.”

“Ta cứ tưởng Tiêu lão đệ sẽ cứu ta, là ta tự mình đa tình. ”

Khuôn mặt Tiêu Phàm nóng bừng, khí tức kinh hãi vừa rồi đã khiến hắn cho rằng Doanh huynh chắc chắn sẽ chết nếu bị cuốn vào đó, hắn thậm chí đợi một lúc lâu mới rời đi.

Tiêu Phàm đành phải giải thích: “Doanh huynh hiểu lầm rồi, tiểu đệ muốn điều động viện binh, mời Quân đội trưởng đến đây.”

Nói xong, Tiêu Phàm cũng tự cảm thấy xấu hổ, chỉ muốn độn thổ cho xong.

“Ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt ngay tại đây.”

Từ Bắc Vọng phất tay áo, loạng choạng rời đi.

“Không!”

Tiêu Phàm đột nhiên giật mình, bước lên phía trước: “Doanh huynh, ngươi cứu ta ở trong nguy nan, ta phải dùng gì để báo đáp ân nghĩa này?”

“Ngươi cầm Minh văn này đi, xem như tiểu đệ tạ tội với ngươi.”

Nói xong, hắn chịu đựng cơn đau thấu thịt, đưa vỏ tôm tới trước mặt Từ Bắc Vọng.

Tiêu Phàm cũng không muốn con thuyền hữu nghị này bị lật đổ nhanh như vậy.

Huống hồ, việc này là do hắn hèn kém, xấu hổ đến tột đỉnh.

Hành vi vừa rồi có gì khác với nhân vật phản diện ma đầu đâu chứ? Hắn chỉ có thể giao ra Minh Văn để bù đắp được đạo tâm.

Từ Bắc Vọng ra vẻ do dự một lúc, rốt cuộc vẫn tiếp nhận vỏ tôm, sau đó khẽ thở dài: “Tiêu lão đệ, ta thực sự coi ngươi là huynh đệ, nếu gặp phải nguy cơ lần nữa, ta vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy.”

Tiêu Phàm cảm động đến mức mơ mơ hồ hồ, hắn trầm giọng nói: “Doanh huynh nghĩa khí ngút trời, tiểu đệ đời này quyết không phụ Doanh huynh!”

“Thật chứ?”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào hắn.

Tiêu Phàm lớn tiếng nói: “Đó hoàn toàn là sự thật!”

“Ta nhớ rồi.”

Bỏ lại những câu này, Từ Bắc Vọng đạp lên chiến xa rồi rời đi.

Tiêu Phàm lấy ra tọa giá theo sát ở phía sau.

Chương 214: Sắp chết a~ (3)

Tiêu Phàm không phải là kẻ ngu xuẩn, tuy hắn luyến tiếc Minh ăn thần thông, nhưng ở nơi sinh tử tàn khốc, ngươi chết ta sống như Thiên Xu, tri kỷ kết giao còn có giá trị hơn so với Minh Văn rất nhiều.

Huống chi…

Tiêu Phàm nhếch miệng, cười một tiếng ngạo nghễ.

Huống chi, ta cần nhiều hơn một kiện Minh Văn!

….

…

“Đi lâu như vậy, các người đến chỗ nào rồi?”

Quân Lâm bày ra tư thế cao cao tại thượng, lạnh lùng liếc nhìn hai người Từ Bắc Vọng và Tiêu Phàm, ánh mắt sắc bén như tia chớp, khiến chấn động tâm hồn.

Những người còn lại không nói một lời, tất cả đều hoài nghi hai người tìm được cơ duyên, thu hoạch được Minh văn, nếu không thì sẽ không lưu lại lâu như vậy.

“Chém giết hải thú, nâng cao tu vi.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh trả lời.

“A…”

Quân Lâm cười nhạo một tiếng, sắc mặt trở nên âm trầm ngay lập tức: “Xin nhớ kỹ, người nào mới là đội trưởng, nếu còn dám thoát ly đội ngũ một lần nữa, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu: “Được rồi.”

Khí tức của Quân Lâm đột nhiên tăng vọt, uy nghiêm quân lâm thiên hạ tản ra tứ phía,

Giọng điệu kiểu này, rõ ràng kẻ này không tôn trọng hắn.

Cái thứ chó mèo gì đâu, dám coi thường uy nghiêm của hắn.

Luận thực lực hay bối cảnh, ta đều có thể dễ dàng nghiền nát con

kiến cỏ như ngươi!

Tiêu Phàm phát giác sát khí của đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện, hắn lấy hết can đảm để nói. “Quân đội trưởng, lẽ nào ngươi muốn để cho đội ngũ sụp đổ?”

Nói xong, bảy người quay đầu nhìn lại.

Đám người này đã bất mãn với Quân Lâm từ lâu, ngay cả hai thiên kiêu thuộc mười vị trí đứng đầu bảng Thanh Vân là Lâm Liễn và Cơ Huyền Nhã đều có lời oán than.

Mọi người chỉ liên thủ với nhau trong thời gian ngắn, chúng ta cũng không phải tùy tùng của ngươi. Mỗi lần chém giết hải thú, yêu đan huyết khí thịnh vượng nhất đều bị ngươi lấy đi, dựa vào cái gì chứ?

Lâm Quân nheo mắt, không nói một lời liền bỏ đi xa.

Sở dĩ hắn tra hỏi con sâu kiến Doanh Chính này là bởi vì hắn thông hiểu một chút thuật tính toán của Thiên Thần Điện.

Hắn ta có dự cảm mãnh liệt rằng Doanh Chính chắc chắn đã nhặt được Minh văn.

Nói chung, dự cảm của hắn sẽ không sai.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đội ngũ tiến vào sâu bên trong hải vực, Quân Lâm cuối cùng cũng đã thu hoạch được Minh văn từ bụng cá.

Nhưng hắn từ đầu đến cuối vẫn thèm thứ trên người tên sâu kiến đó.

Nếu sở hữu nhiều loại thần thông bí kỹ, khi đối mặt với ba tên đứng đầu bảng Thiên, hắn sẽ có nhiều phần thắng hơn.

“Mọi người phân tán để cán quét, tự quyết định phương hướng của mình.”

Trên một hòn đảo có địa thế dốc đứng, Quân Lâm chắp hai tay sau lưng, ra lệnh cho đám người.

Đám người đều có chút lo lắng, bọn hắn chỉ thu được yêu đan cùng thi thể hải thú dọc theo đường đi, chứ hoàn toàn không tìm ra Minh văn.

Hiện tại, bọn hắn đã cơ hội hành động đơn độc, đương nhiên có chút

mất kiên nhẫn.

Bảy đạo cầu vòng rời khỏi hòn đảo, Tiêu Phàm nhìn Từ Bắc Vọng bằng ánh mắt mờ mịt, ra hiệu hắn phải cẩn thận chú ý Quân đội trưởng, sau đó mới bỏ đi.

Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, hắn bước lên chiến xa, lướt qua bầu trời.

…

….

Sóng biển cuộn trào, hải thú gầm thét.

Chiến xa sừng sững giữa không trung, Từ Bắc Vọng phát giác được điều gì đó, thản nhiên mỉm cười: “Thật biết chọn chỗ mai táng.”

Ở nơi chân trời biển động, một bóng người mảnh khảnh giẫm trên một thanh trường đao phát ra ánh sáng màu vàng kim xuất hiện ở phía đối diện của chiến xa.

Quân Lâm chắp tay sau lưng, giọng điệu gần như ra lệnh: “Tự biết thì tốt.”

“Nếu không muốn xương cốt bị hải thú lấy đi, hãy tự giác giao Minh văn ra đây.”

Từ Bắc Vọng lắc đầu, tiếc nuối nói: “Ta đang nói ngươi.”

Ầm!

Ngay khi hắn vừa dứt lời, sương máu tràn ngập sau lưng, ngưng tụ thành thế giới huyết sắc vắt ngang qua hải vực, oan hồn vong linh bắt đầu hình thành.

Trong phút chốc, Quân Lâm như bị sét đánh!

Lại là hắn!

Làm sao lại có thể là hắn! !

Lòng căm thù lập tức tuôn ra, khiến cổ và khuôn mặt Quân Lâm đỏ bừng.

Kẻ thù gặp nhau, hai mắt đỏ quạnh!

Lúc này, Quân lâm giống như có thiên thạch nổ tung trong tâm nhĩ, huyết mạch toàn thân lập tức bùng cháy.

“Từ, Bắc, Vọng.”

Hắn khàn giọng hét to.

Trường đao biến thành một chưởng màu hồng đáng sợ, gần như xé toạc bầu trời, thanh thế to lớn, sắc bén kinh người

Ầm ầm!

Thế giới huyết hải chợt ngưng tụ một chưởng máu, mang theo minh khí kinh hoàng đập xuống.

Trường đao chấn động, không thể chống lại loại uy lực này, khí tức bị ngưng trệ ngay lập tức.

Từ Bắc Vọng để lộ diện mạo thật sự, mái tóc đen trắng tung bay trong gió, đôi mắt thâm sâu không một gợn sóng, bình tĩnh nói: “Toàn lực ứng phó đi.”

Quân Lâm lau máu trên miệng, hắn ta cười gằn một tiếng, buông lỏng cấm chế trong cơ thể, phát ra khí tức của Tông Sư tứ phẩm!

“Để ta cho ngươi hiểu thế nào gọi là chênh lệch nghiêng trời.”

Một pho tượng cổ xưa hiện ra sau lưng Quân Lâm, tỏa ra khí tức năm tháng viễn cổ.

Bầu trời xa xăm rơi xuống, sát khí lạnh lẽo của pho tượng lan tràn ra tứ phía, ngay cả hư không cũng đang run sợ, khó có thể chịu đựng được loại biến động này.

“Mau chết đi, ta còn muốn đóng giả là ngươi đây.”

Từ Bắc Vọng bày ra phong thái vân đạm phong khinh, vận chuyển tinh huyết, kích hoạt thần thú Côn Bằng.

Ầm!

Một con Côn Bằng tự do ngao du trong biển máu, khí tức cuồng bạo của nó trực tiếp đè ép nước biển trào ngược về phía sau, có thể đập vỡ trảo tham lai của Thiên Hoàn Vũ.

Kim tử quan run lên, da đầu tê dại, Quân Lâm cảm thấy con tim trong lồng ngực đập nhanh từng hồi.

“Không th…”

Trong âm thanh run rẩy, hắn lấy ra một tấm chắn kim sắc, thần quang rực rỡ vô song.

Tấm chắn phóng to giữa hư không, từng dòng phù văn chảy xuôi đan xen trên đó, chất liệu vô cùng phi thường.

Răng rắc…

Cự chưởng chấn đập mạnh rơi xuống, thi thể của hải thú nổi lên trên mặt biển, mà tấm chắn cũng lộ ra vết nứt.

“Đối thủ của ta là Sở Thái Hư, Thương Hạo Nhiên, ngươi thì tính là gì mà cũng dám ra lệnh cho ta?”

Nam tử áo trắng bước ra một bước, quan tài cổ trong suốt như pha lê khuấy động sóng biển rồi đánh về phía pho tượng. Khi đối mặt với bảo khí ngoại vực, pho tượng sụp đổ chỉ trong nháy mắt.

P.s: cầu KP~

Chương 215: Nhìn trộm tương lai, vị trí này là của hắn (1)

Sóng biển dâng trào, một đoàn hải thú bị ảnh hưởng bởi hậu quả của trận chiến, thân thể chia năm xẻ bảy, mặt nước bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Đầu tóc Quân Lâm rối tung, bộ dáng vô cùng chật vật, cánh tay tràn đầy đầy máu tươi, thậm chí còn lộ rõ xương trắng..

“Làm sao… ngươi có thể mạnh như vậy?!”

Hắn ta bày ra biểu cảm dữ tợn, âm thanh đứt đoạn.

Từng tấc da thịt run rẩy kịch liệt, nội tâm nảy sinh một nỗi sợ hãi khó tả.

Nam tử áo trắng bình tĩnh bước tới, đôi mắt xanh thẳm ẩn chứa thần sắc ngưỡng mộ: “Quân Tự Liệt, ngươi thật ra cũng không tệ.”

Hắn ngừng một chút, giọng điệucó chút tiếc nuối: “Nhưng là đối với người khác.”

Đối mặt với biểu cảm khinh thường không thèm che giấu của Từ bắc Vọng, Quân Lâm cứng đờ cả người, hắn ta cảm thấy cực kỳ nhục nhã và phẫn nộ.

Ầm!

Pho tượng toả ra ánh sáng màu vàng chói lọi khắp bầu trời, tất cả pháp khí Thiên giai đều được mang ra, trường đao sáng bóng đúc luyện từ thiên thạch mang theo khí tức khủng bố quét về phía Từ Bắc Vọng, sát khí uy nghiêm bắn ra tứ phía!

Quân Lâm ngửa mặt lên trời, thét lên một tiếng, hóa thành một đạo cầu vòng hồng rồi chạy.

Từ Bắc Vọng đứng trên mặt biển như đứng ở đất liền, sắc mặt uể oải lười biếng, bình tĩnh nói: “Muốn chạy? Ta chơi còn chưa chán đâu, sao có thể để ngươi bỏ chạy?”

Hắn tùy tiện nâng tay lên, nhẹ nhàng nói một chữ.

“Phong.”

Thoáng chốc, cuồng phong dữ dội ập đến, thi thể hải thú bị cuốn ra xa hàng trăm thước.

Nam tử áo trắng bình tĩnh nói tiếp: “Vũ.”

Ầm!

Mây đen đột nhiên kéo tới, sấm chớp ngổn ngang như muốn rạch nát bầu trời, nước biển cuồn cuộn chảy ngược, tạo thành cảnh tượng đáng sợ vô cùng.

Một con Côn Bằng khổng lồ dạo chơi trong gió bão, mỗi lần nó vỗ đôi cánh, sấm sét lại nổi lên cuồn cuộn.

Từ Bắc Vọng đứng sừng sững giữa không trung, hắn ta giống như Phong Bá Vũ Sư (thần mưa thần gió) đã tồn tại từ viễn cổ.

“Điều này là không thể nào!”

Quân Lâm hoảng sợ, thậm chí còn không thể tin được, từ khi loại pháp thuật này được thi triển, hắn ta lập tức có cảm giác không thở nổi.

Ta sẽ không chết!

Ta là đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện, tương lai sẽ thừa kế chức vị điện chủ, làm sao ta có thể chết giữa chừng cơ chứ?!

“Từ ác liêu!”

Quân Lâm gầm thét một tiếng tràn đầy đau thương, âm thanh rung chuyển mưa gió, tang thương vô tận, đầy rẫy thảm thiết.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, biển máu cuồn cuộn phía sau lưng hắn ta bất chợt ngưng tụ thành một chưởng máu, mang theo tất cả mưa gió rồi đổ xuống từ phía xa xa.

Cùng lúc đó, hai cánh của Côn Bằng cuộn lại vào nhau, nó tỏ ra vô cùng hung hăng ác liệt rồi hạ xuống, giống như nghiền chết một con kiến bẩn thỉu.

“Không!”

Quân Lâm gào thét trong đau đớn, pho tượng thiêng liêng đã sụp đổ trong phút chốc, toàn bộ thân thể bị đâm xuyên qua, máu tươi đầm đìa, đầu lâu nứt toác.

Người đứng thứ năm bảng Thiên, chết tại hải vực vô biên!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng trở nên tái nhợt, một kích này đã làm khí huyết của hắn hao tổn đôi phần.

“Hửm?”

Hắn nhìn về phía thi thể của Quân Tự Liệt, sau đó không khỏi nhíu mày.

Còn chưa ngỏm củ tỏi à?

Sức sống vô cùng yếu, giống như ngọn nến trong gió lạnh, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Một đoạn xương thô ráp to bằng cánh tay nổi lên giữa không trung, đường nét hoa văn đan xen phức tạp, chói lọi ánh sáng mặt trời.

Vù vù!

Chân khí tuôn trào từ giữa các ngón tay của Từ Bắc Vọng, nắm lấy đoạn xương, không nấn ná thêm nữa mà trực tiếp kích hoạt Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Sau khoảng thời gian một nén nhang, sắc mặt của hắn có chút quái

dị, chân khí vận chuyển khắp cơ thể, một pho tượng màu vàng không có khuôn mặt xuất hiện đằng sau lưng.

“Báu vật của Thiên Thần Điện rơi vào tay ngươi lại trở thành viên minh châu bị phủ bụi, ta thay ngươi phát huy toàn bộ.”

Từ Bắc Vọng khẽ thở dài một tiếng sau đó bắt tay vào xử lý hậu sự.

.....

.....

Chiến xa ầm ầm xẹt qua bầu trời, đứng trên đó là một nam tử khí phách hiên ngang.

Đầu đội mũ tử kim, mặc áo choàng có thêu hoa văn nhật nguyệt tinh tú, đi giày làm từ lụa vàng, lưng đeo trường đao, ánh mắt vừa cường thế vừa tự phụ.

Để không bị lộ ra sơ hở, Từ Bắc Vọng đã chăm chú nghiên cứu bộ dáng của Quân Tự Liệt một lúc lâu.

Ánh mắt không coi ai ra gì, vừa chảnh lại vừa làm màu, nhìn ai cũng chỉ bằng nửa con mắt, tựa như chúng sinh chỉ là mấy con ruồi yếu đuối.

“Ta cũng không giống hạng người hay làm màu, thật là khó bắt chước.”

Từ Bắc Vọng nhìn lên bầu trời, hất cằm một góc bốn năm độ, kiêu ngạo vô cùng.

Hắn quay về hòn đảo ban đầu, tám người đã đợi ở nơi này từ lâu.

“Quân Tự Liệt, Doanh huynh đâu?”

Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bất an, lập tức chất vấn Quân Lâm.

Bảy người còn lại đều vô cùng nhạy bén, vừa liếc mắt đã nhìn thấy đỉnh đầu Quân Lâm có thêm ba trăm hạt điểm sáng.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay, ánh mắt uy thế bức người, lạnh lùng nói: “Hắn bị ta chém thành nghìn mảnh rồi.”

Ồ!

Một câu nói liền khiến cả hòn đảo chìm vào trong im lặng.

Bảy thiên kiêu nhìn nhau, ai nấy dều nhìn thấy sự kinh hãi trong ánh mắt mỗi người.

Tiêu Phàm như bị sét đánh, ánh mắt tối sầm, một luồng khí lạnh từ sống lưng phóng thẳng đến đại não.

Huynh trưởng cùng mình vào sinh ra tử, cứ như vậy mà chết sao?

Trong giây lát, hắn nắm chặt hai tay, hận ý điên cuồng!

“Làm sao?”

Từ Bắc Vọng hất tay áo, thản nhiên nói: “Hắn ra tay trước, ta chỉ phòng vệ chính đáng.”

“Họ Tiêu, ngươi không phục?”

Ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đồng thời cũng biểu lộ sức mạnh cường thế.

Khi chạm phải ánh mắt sắc bén của đối phương, Tiêu Phàm nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Phải nhịn!

Nhất định phải nhịn!

Nếu bây giờ trở mặt, đừng nói là đi vùng biển phía bắc, ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Doanh huynh, thứ lỗi tiểu đệ vô dụng!

P.s: cầu KP~

Chương 216: Nhìn trộm tương lai, vị trí này là của hắn (2)

Tiêu Phàm lấy lại bình tĩnh, trở về phong thái trầm ổn như trước.

Doanh huynh, đợi đến khi đệ có khả năng ngạo thế Cửu Châu, nhất định sẽ báo thù cho huynh, để huynh mỉm cười chốn cửu tuyền!

Từ Bắc Vọng đã thu hết tất thảy sự biến hoá của hắn vào đáy mắt, nội tâm không kìm được câu chửi thề.

Hay cho cái tên Tiêu ở rể nhà ngươi, còn nói cái gì là hảo huynh đệ không tiếc mạng sống, bây giờ ngay cả một giọt nước mắt cá sấu cũng không thấy chảy ra.

“Có ý kiến gì đối với ta thì cứ việc nói.”

Từ Bắc Vọng ngẩng đầu, làm bộ cao cao tại thượng, tư thế bề trên quan sát kẻ yếu.

Mọi người đều có tâm tư khác nhau, nhưng tuyệt nhiên không ai nói một lời.

Nếu không liên quan đến lợi ích của mình, việc gì phải đắc tội với Quân Tự Liệt chứ?

Chưa bàn đến thực lực, chỉ cần thân phận của hắn thôi cũng đủ đè bẹp tất cả những người ở đây.

Trừ khi Quân Tự Liệt chết ở Thiên Xu, nếu để hắn ghi thù, chỉ sợ bọn hắn sẽ bị Thiên Thần Điện trả thù.

Còn Doanh Chính à?

Chết thì chết thôi, thiên kiêu chết ở Thiên Xu còn ít sao?

Tuy nhiên, Quân Tự Liệt có hành vi trở mặt vô tình mà vẫn có thể tỏ ra khoa trương như vậy.

“Quân Tự Liệt, chúng ta tiếp tục thâm nhập thôi.”

Công chúa đế quốc Cơ Huyền Nhã có dung mạo lạnh lùng cao quý, nàng tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra, sau đó mở miệng.

“Được.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, dẫn đầu đám người đi về phía vùng biển cực bắc.’

Vì diễn cho tròn vai, không để đám người này nhìn ra manh mối, Từ Bắc Vọng cố ý tiếp cận Cơ Huyền Nhã, trò chuyện vui vẻ với nàng ta.

Trên đường đi, trong lúc chú ý quan sát Quân Lâm, hắn nhận ra tên nhóc này có phần yêu thích công chúa đế quốc, lời nói biểu lộ tâm ý tán thưởng, ẩn ý muốn kết thông gia.

Theo hắn thấy, Cơ Huyền Nhã tuy kháng cự ngoài mặt, nhưng thật ra là đã ngầm đồng ý.

Nếu có sự trợ giúp cỉa Thiên Thần Điện, mẫu hậu của nàng sẽ nắm chắc cơ hội trở thành nữ chủ điều khiển càn lhôn.

“Đường còn dài lắm, chúng ta nên kết bạn đồng hành với nhau.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng sáng trưng, nhìn chằm chằm mỹ nhân trước mặt.

Cơ Huyền Nhã mím môi rồi nói: “Ta mong Quân Tự Liệt biết tự trọng.”

Váy hồng bay trong gió, giọng nói chất chứa sự dịu dàng độc đáo.

Ha Ha….Vậy nàng ta còn lộ xương quai xanh làm é* gì?

Nhận diện hoàn tất

Một con kỹ nữ trà xanh.

Nếu tình huống cứ tiếp tục diễn ra như thế này, nàng ta sẽ càng kiếm thêm nhiều lợi ích nữa nhỉ?

Đáng tiếc, Quân bao cỏ đã đi đời nhà ma rồi.

Từ Bắc Vọng tỏ ra mừng rỡ, thần sắc tự tin, ngông nghênh nói: “Xin hỏi, nam tử ở khắp đại lục Cửu Châu còn có ai tài tuấn hơn Quân Lâm ta hay sao? Thiên hậu Đại Càn cũng sẽ rất hài lòng.”

Nghe vậy, đôi mắt đẹp Cơ Huyền Nhã khẽ lay động, nàng ta cũng không phủ nhận.

Nếu bỏ qua hận thù mà nói, nam nhân ưu tú nhất ở trong lòng nữ tử chắc chắn là Từ ác liêu.

Dung mạo không ai sánh bằng, thực lực vượt xa những người cùng thế hệ, tuy thủ đoạn hung ác tàn nhẫn, nhưng phong thái lại tao nhã không ai bì kịp.

Đáng tiếc.

Hắn ta lại dám đối đầu với mẫu hậu, đợi đến khi rời khỏi Thiên Xu, ta nhất định sẽ tự tay chém hắn thành nghìn mảnh!

Sau đó cầm tù hồn phách của hắn, luyện thành hồn nô, bắt hắn phải quỳ xuống hầu hạ ta!

…

...

Cùng lúc đó.

Tại vực thẳm Lâm Thiên.

Mặc dù các thiên kiêu có thể bóp sạch hạt sáng ở trong Thiên Xu, nhưng những điểm sáng ở trên bia đá sẽ không giảm bớt.

Giờ phút này, toàn bộ thiên địa lặng ngắt như tờ.

Các cường giả đều hướng về phía chiến thuyền của Thiên Thần Điện, đáy mắt lộ ra vẻ khiếp sợ đi cùng với sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Quân Tự Liệt rơi rồi!

Khi cái tên biến mất trên bia đá, giống như có viên thiên thạch rơi vào biển sâu, tạo ra muôn ngàn cơn sóng!

Quân Lâm đứng thứ năm trong bảng Thiên, điện chủ đời tiếp theo đã bị Từ ác liêu giết chết!

Cường giả Đại Càn còn nhớ rõ cảnh tượng lúc trước ở kinh thành.

Lão ấu ở Thiên Thần Điện bày ra sắc mặt cao ngạo, nói với Từ Ác Liêu rằng: “Nếu chịu gia nhập Thiên Thần Điện, ngươi sẽ có thể càn quét thế gian, đạt được thành tựu đỉnh cao.”

Ngụ ý chính là chê bai tài nguyên tu luyện của Đệ Ngũ Ma Đầu kém xa Thiên Thần Điện.

Nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt.

Chó săn của Đệ Ngũ Ma Đầu đã chém thẳng tay hai đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện!

Thực lực chênh lệch lớn như vậy!

Ngoại trừ yếu tố thiên phú giữa đôi bên, chẳng lẽ tài nguyên tu luyện của Đệ Ngũ Ma Đầu cũng thần bí không kém Thiên Thần Điện đã truyền thừa mấy chục vạn năm?

Khi chứng kiến những cú ngã ngựa liên tiếp của các đệ tử, Thiên Thần Điện sẽ phản ứng như thế nào?

Mọi người ở đây đều đang mong chờ!

Nếu như Thiên Thần Điện dẫn đầu cuộc vây quét sắp tớp, thì phần thắng của Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ bị đàn áp rất nhiều.

Tại tế đàn xen lẫn pháp tắc trên chiến thuyền, biểu cảm của Độc Cô Vô Địch cực kì khó coi, ông ta nhìn các hộ pháp và trưởng lão của Thiên Thần Điện, lạnh giọng nói: "Chúng ta nhất định phải bóp chết kẻ này, tuyệt đối không thể để cho hắn quật khởi"

"Đã hiểu!"

Sắc mặt của đám người trở nên ảm đạm, đáy mắt hiện lên sát khí cuồn cuộn.

Để tăng tỷ lệ chiến thắng cho Quân Lâm, Thiên Thần Điện đã ban cho hắn một khúc xương ma thuật, hay chính là Pháp cốt!

Đó là báu vật hợp thành từ bản nguyên của năm vị Bán Bộ Chí Tôn.

Hiện tại Pháp cốt đã thay người, căn bản không cần nghĩ cũng biết, nó nhất định đang nằm trên người Từ ác liêu.

Giết hai người của Thiên Thần Điện, không những thế còn cướp một vật báu của Thiên Thần Điện.

Thật sự là khinh người quá đáng!

P.s: cầu KP~

Chương 217: Nhìn trộm tương lai, vị trí này là của hắn (3)

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã hơn một tháng.

Tám người trong đội ngũ vô cùng hài lòng với thái độ gần đây của Quân Tự Liệt.

Hắn có vẻ nhận ra hành động chặt đầu của Doanh Chính của mình đã làm kích động sự phẫn nộ từ mọi người, cho nên hắn đã trở nên kiềm chế hơn lúc trước rất nhiều.

Mỗi lần đồng tâm hiệp lực tiêu diệt quái vật biển, hắn không vượt lên trước để cướp đoạp yêu đan, thay vào đó sẽ phân phát công bằng cho tất cả bọn họ.

Bầu không khí của cả đội đã trở nên hài hòa hơn nhiều, tuy mỗi người đều có những mục đích riêng cần phải đạt được, nhưng biểu hiện bề ngoài lại cực kỳ hòa thuận vui vẻ.

Nhưng…

Mọi người vẫn suy nghĩ băn khoăn, vì sao bọn họ vẫn không thu hoạch được Minh văn.

Chẳng lẽ đã chọn nhầm chỗ, không nên đi càn quét khu vực giáp biển?

Ngay cả Tiêu Phàm cũng trở nên chán nản, hắn ta cũng không thu hoạch được chút gì trong khoảng thời gian này, giống như là khí vận của hắn đã dần cạn kiệt.

Trên cỗ xe vàng son rực rỡ, Từ Bắc Vọng chắp tay sừng sững, ánh mắt cường thế bễ nghễ, ẩn hiện thần uy không .

Sáu tấm Minh văn!

Hai quyển bí tịch thần bí!

Một kiện pháp bảo ngoại vực!

Mấy chục loại vật liệu luyện khí!

Không thể đếm hết tinh huyết hải thú!

Nhiều sao?

Không nhiều…

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng hiện lên ý cười, cảm giác được làm người đứng đầu thật thoải mái.

Bất cứ khi nào ánh sáng của tháp khí vận trên đầu của một thành viên thay đổi, hắn sẽ nhanh chân đến trước để cướp đoạt cơ duyên.

Nhưng khi chướng mắt thứ gì đó, ví như yêu đan hay một ít vật liệu luyện khí phế phẩm, hắn đều sẽ giao lại cho đồng đội.

Ta ăn thịt uống canh, cũng phải để cho người khác chút xương để gặm, làm việc không thể quá độc đoán.

Từ Bắc Vọng vứt bỏ những suy nghĩ này, lấy ra bản đồ, nhanh chân đến vùng biển cực bắc.

….

….

Bầu trời trong xanh mây tạnh, sóng lớn dưới mặt biển hợp thành từng vòng xoáy muôn hình vạn trạng.

Bốn mươi ba thiên kiêu tập trung trên một quần đảo rộng lớn bao la. Trong số bốn mươi tám thiên kiêu ban đầu, chỉ có bốn tên bị rơi đài.

Trong đám người, một nam tử có dung mạo kiên nghị hiện giờ đang nở nụ cười ý nhị.

Diệp Thiên thu hoạch được ba đạo Minh văn, tất cả đều là bí pháp thần thông của ngoại vực. Nhờ vào đó, sức mạnh của hắn cũng có nhiều cải biến.

Mỗi khi nghĩ đến Từ ác liêu đang bị nhốt ở dược viên ở tầng thứ nhất, nụ cười của Diệp Thiên càng đậm sâu hơn nữa,

Nhưng vào lúc này.

Sóng biển cuồn cuộn gào thét, một con quái vật khổng lồ trông giống như Chân Long xuất hiện sừng sững trên không trung.

Nó tựa như một ngọn núi cao cổ xưa, toát ra uy lực đáng sợ, đôi mắt đỏ khổng lồ lạnh lùng dường như không ẩn chứa bất kỳ cảm xúc nào khác.

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, nhưng hắn lại luôn cảm thấy nó đang nhìn mình.

Cái lão già kia, ngươi không thể không xen vào chuyện người khác được à?

Bầu không khí ồn ào của hòn đảo đột ngột ngừng lại, đám thiên kiêu nín thở ngưng thần, lẳng lặng chờ đợi cửa ải xuất hiện.

Không biết ở cửa ải này, rốt cuộc bao nhiêu người bị loại.

Từ Bắc Vọng lại cảm thấy có chút bất an, trong số bốn mươi hai người còn trụ lại, mỗi kẻ đều có ít nhất tám mươi tám tầng tháp khí vận.

Mà bản thân hắn chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt ở tầng thứ nhất.

Nếu như vẫn dựa vào vận khí may mắn để vượt ải, vậy thì hắn phải

làm gì bây giờ?

Có thể là lần một lần hai, nhưng không thể tận lần ba.

Đã lần thứ ba…

Nhưng vào lúc này

Ầm ầm!

Trời cao vang lên tiếng động kịch liệt, một cầu thang dài trải xuống hư không, bao gồm chín mươi chín bậc.

Mỗi một tầng trên bậc thang đều để lại ký hiệu dấu vết kì dị.

“Đạp Thiên Thê?”

Mọi người háo hức, ao nấy nóng lòng muốn thử sức.

Con quái vật khổng lồ khép hờ đôi mắt, giọng nói già nua tang thương vang lên: “Tự vấn lương tâm, năm người đứng đầu có ban thưởng.”

Lời ít ý nhiều, nó nhắm mắt lại một lần nữa.

Đám thiên kiêu khẽ biến sắc, ai nấy đều lập tức lâm vào trầm mặc.

Tự vấn lương tâm.

Đó chính thử thách liệu bọn hắn có đủ niềm tin kiên định hay không!

Hai cấp độ đầu tiên đã loại bỏ những người không được thiên đạo chiếu cố, những người sóng sót còn lại ít nhiều đều có khí vận mênh mông.

Nếu muốn đạt tới cảnh giới siêu thoát, vận khí là yếu tố rất quan trọng, nhưng võ giả vẫn cần có một trái tim vững vàng!

Bùm!

Một luồng khí tức tối tăm mờ mịt cuốn tới, đám thiên kiêu đầu váng mắt hoa, sau khi lấy lại tinh thần thì nhận ra mình đã đứng trên thang trời.

Sở Thái Hư đang đứng thẳng người tại tầng thứ hai mươi chín.

Thương Hạo Nhiên đứng tại tầng thứ hai mươi lăm!

Hiên Viên Trường Khanh đang đứng tại tầng thứ hai mươi hai!

“Quân Lâm” đang ở tầng thứ mười sáu!

Sau đó là Khương Vô Kỵ ở tầng thứ mười lăm!

Sau khi chứng kiến cảnh tượng này, đám người không khỏi rúng động, sau đó lập tức hiểu rõ…

Thì ra đây là công dụng của hạt sáng!

Số lượng hạt sáng càng nhiều, bậc thang sẽ càng cao.

Bọn hắn đã thua ngay khi chưa bắt đầu a~

Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, nếu hắn không bóp nát hơn ba vạn hạt sáng, hắn sẽ có thể đứng tại bậc thang thứ năm mươi gì đó, bỏ xa đám người này.

Tuy nhiên, hắn không hề cảm thấy hối hận, ngược lại có chút mong đợi.

Rốt cuộc không phải là khảo nghiệm khí vận…

“Bắt đầu!”

Thanh âm già nua bỗng nhiên vang vọng khắp các bậc thang.

Đám thiên kiêu tỏ ra trầm trọng, sau đó chậm rãi trèo lên từng bậc thang, không ai chịu cam lòng trở thành người về sau, không ai muốn mình bị đào thải, bọn hắn càng muốn tranh giành phần thưởng!

“A….”

“Bản vương đứng ở đây, ai dám xưng vô địch, ai dám nói bất bại?”

Khương Vô Kỵ bắt đầu sải bước, bộ dáng ung dung như đang ăn cơm uống nước.

Hắn đang đứng song song với đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện, để lại ánh mắt khinh thường rồi tiếp tục đi lên.

Diệp Thiên đang đứng ở tầng thứ tám, hắn ta giống như đang đi trên mặt đất bằng phẳng, nhanh chóng vượt qua các thiên kiên đang đứng ở phía trên.

Yêu ma quỷ quái nào có thể dao động ý chí của ta?

Cút!

Không ai có thể làm lay chuyển ý chí Ngạo Thế Cửu Châu của ta.

Cửa ải khảo nghiệm này, chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Rất nhiều thiên kiêu bắt đầu di chuyển trên những bậc thang, nhưng Quân Tự Liệt vì sao lại đứng im bất động?

Chẳng lẽ ngay cả tầng mười bảy cũng không thể vượt qua nổi?

Đạo tâm như vậy quá yếu đuối rồi a~

Đúng là có tiếng mà không có miếng !

P.s: Cầu KP~

Chương 218: Nhìn trộm tương lai, vị trí này là của hắn (4)

Sở Thái Hư đạp lên bậc thang thứ năm mươi, hiện đang dẫn trước đám thiên kiêu còn lại. Tuy nhiên, tốc độ cũng theo đó mà chậm dần.

Từ Bắc Vọng đang đứng chắp tay, ngắm nhìn phong cảnh hoàng hôn trên biển.

Ánh trăng đang dần lấp ló một góc bể, bầu trời dần tối mịt.

Vào thời khắc này, Lão Đại hiện đang làm cái gì?

Con mèo mập kia có còn lười biếng hay không?

Hai người họ đã ăn bánh kem xong chưa, còn nhớ trình tự nêm nếm gia vị hay không?

Không biết đã qua bao lâu, Từ Bắc Vọng mới kiềm nén nỗi nhớ trong lòng, sau đó đưa mắt đánh những bậc thang ở trước mặt.

Ý chí đạo tâm?

Trường sinh bất lão cùng Lão Đại, tung hoành qua năm dài tháng rộng, du ngoạn chân trời góc bể cùng nàng.

Lão Đại vẫn mặc vớ đen như cũ, còn tuỳ tùng đang gánh đôi chân ngọc ngà của nàng trên vai.

Đây chính là ý chí đúc từ sắt thép!

Không ai có thể lay chuyển nỗi!

Bùm!

Hắn lập tức hành động.

Từ Bắc Vọng bước ra một bước, sắc mặt bình tĩnh, ung dung như đang đi dạo lúc hoàng hôn.

Hắn nắm tay lão đại, làn gió chiều nhẹ nhàng quất vào mặt, mặc kệ mọi thứ mà cứ bước đi về phía trước.

Ngay lập tức.

Toàn bộ thang trời lặng ngắt như tờ

Đám thiên kiêu không khỏi co rút hai ngươi, nội tâm chấn động đến mức trợn mắt há mồm!

Ai nấy đều bày ra vẻ mặt khó có thể tin đến cực hạn!

Nội tâm giống như mặt trống bị đánh liên hồi, ai nấy đều sợ hãi đến mức thở không ra hơi!

Thang trời khó khăn như thế nào, bọn họ đương nhiên biết rõ nhất.

Mỗi khi đi một bước, hàng loạt ảo giác hiện ra, đi kèm với đó là vô số cám dỗ.

Mỹ nhân thanh tú không mảnh vải che thân, khuỵu gối quỳ rạp dưới chân ngươi.

Trong số đó có sư mẫu của ngươi, thậm chí là chị dâu của ngươi, những sở thích thầm kín nhất trong lòng đều được phơi bày triệt để.

Ngoài ra còn có các quyển bí tịch công pháp, thậm chí cả ảo giác khi leo lên đỉnh cao Cửu Châu, bễ nghễ quan sát chúng sinh….

Mỗi một bước chân chính là một cực hình từ sâu thẳm tâm hồn!

Khó khăn đến nhường nào chứ?

Mà Quân Tự Liệt của Thiên Thần Điện…

Hắn ta đơn giản không phải là người!

Hắn chắp hai tay sau lưng, bước sáu mươi bước liên tục, thậm chí tử kim quan trên đầu cũng không hề lắc lư.

Hắn ngừng lại một chút, lập tức nhận ra bản thân đang đứng ở tầng bảy mươi sáu!

Sắc mặt của Sở Thái Hư trở nên ngưng trệ, hắn đột nhiên cảm nhận một mối đe dọa vô cùng to lớn.

Đạo tâm của hắn ta khủng khiếp đến mức nào chứ!

Thương Hạo Nhiên và những người khác càng không thể tưởng tượng nổi, bọn hắn thậm chí còn nghi ngờ rằng thang trời không có tác dụng đối với kẻ này.

Nếu không, làm sao hắn ta có thể thuận lợi đến mức khiến người người tức giận như vậy?

Đôi mắt xinh đẹp của Cơ Huyền Nhã lóe lên tia sáng. Nếu như trước đây, nàng chỉ có chút hảo cảm đối với Quân Lâm, thì mức độ thiện cảm hiện tại đã tăng vọt lên trời.

Với một đạo tâm vô địch như vậy, kết hợp với bối cảnh thâm sâu của Thiên Thần Điện, ai có thể ngăn cản được sự trỗi dậy của hắn chứ?

Tương lai đăng đỉnh Cửu Châu, sánh vai với những người đặt ra các quy tắc chỉ còn là vấn đề thời gian.

Từ Bắc Vọng dừng lại tại tầng bảy mươi sáu của thang trời, hắn đứng nghỉ ngơi một chút, tuy hắn có thể phá giải ảo giác dễ dàng, nhưng cảm xúc chập chờn là điều không thể tránh khỏi.

Sau khi điều chỉnh tâm trạng, hắn sải bước về bậc thang cuối cùng.

Trong khoảng không, quái vật khổng lồ mở đôi mắt đỏ loè, nhìn bóng người đó vài lần rồi lại nhắm mắt.

Những thiên kiêu ở bên dưới chết lặng, cảm giác bất lực nảy sinh một lần nữa.

Tầng chín mươi tám!

Quân Tự Liệt trực tiếp xuất hiện ở tầng chín mươi tám!

Sự chênh lệch đạo tâm vô địch đến mức này, khiến bọn hắn có chút tuyệt vọng.

Bọn hắn ngay lập tức nhớ đến những cường giả không ai bì nổi, càn quét ngang dọc khắp nơi trước đó, nếu tính đến thế hệ trẻ của Cửu Châu, có lẽ cũng chỉ Từ ác liêu có khả năng này.

Đáng tiếc, tên cẩu này đã trở thành quá khứ, bây giờ Quân Tự Liệt là nhân vật chói lọi nhất.

Từ Bắc Vọng đứng ở tầng chín mươi tám, hắn cảm thấy hai chân của mình không thể cử động được nữa.

Ầm ầm!

Đột nhiên, từng lớp phù văn ở hai bên cầu thang không ngừng dâng lên, sau đó hội tụ lên trên đỉnh đầu của hắn.

Sau đó, mi tâm của Từ Bắc Vọng lập tức đóng băng, một ánh sáng rực rỡ vô song xuất hiện, đan xen với nhiều loại ánh sáng chư thiên khác nhau.

Một hình ảnh mơ hồ hiện ra.

….

….

Trong dải ngân hà vô tận, thi thể của Thần Vương lơ lửng giữa khoảng không, một ngôi sao bị vỡ vụn, một thế giới bị hủy diệt và sụp đổ.

Chín vị thần cổ đại đứng sừng sững trên tinh cầu, khuôn mặt của bọn họ đều mờ mịt, ai nấy đều tản ra khí tức đáng sợ.

Bọn nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng đẫm máu trước mặt, đồng thời mở miệng: “Tiêu diệt!”

Trong một thoáng, chư thiên vạn vực rung chuyển, hàng trăm triệu tia sáng tạo thành một mảng không gian màu trắng, bao phủ nam nhân áo trắng.

Bùm!

Hàng chục ngôi sao đã phát nổ, hàng tỷ sinh vật đã bị tiêu diệt.

Trong phút chốc, thân thể nam tử áo trắng vỡ vụn, máu thịt tan nát trôi về vạn giới.

Chín vị thần xác nhận thần hồn của kẻ này đã bị tiêu diệt hoàn toàn

trước khi biến mất vào sâu thẳm của vũ trụ.

Sau một khoảng thời gian không xác định, những cường giả sợ sệt bắt đauà xuất hiện.

“Áo trắng đánh tuyết, ba ngàn năm tung hoành, ai có thể tranh được?”

“Đi đến từ thế giới bị vứt bỏ, thần thoại bất khả chiến bại được tạo ra.”

“Vượt qua dòng sông thời gian và thống trị Minh giới, nhưng sau tất cả…”

Cường giả mạnh mẽ khẽ thở dài, vô cùng tiếc nuối cho những thành tựu đỉnh cao như vậy.

““Người ta nói rằng máu thịt của hắn có thể kéo dài tuổi thọ.”

Một cường giả ngang qua tinh vực, nhặt một mảnh thịt rồi chạy trốn.

“Gầm!”

Phượng hoàng hót lên một tiếng ở cuối khoảng không, toàn bộ tinh vực đóng băng, cái lạnh bao trùm khắp bầu trời.

Các cường giả còn lại im lặng, lặng lẽ quan sát.

Nàng đã tới rồi.

Nhưng tiếc là đã trễ.

Thân ảnh mặc váy tím, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, bất động nhìn nam nhân đã chết: “Ngươi đã chết?”

Bùm!

Một thế giới sụp đổ, trực tiếp biến thành hầm mộ băng giá.

“Nói.”

Thanh âm của nữ nhân váy tím chất chứa nỗi buồn vô hạn.

Nàng như hóa đá, thật lâu sau đó mới bắt đầu di chuyển, chạy mới ôm lấy thân thể cứng ngắc…

“Đừng!”

P.s: cầu KP~

Chương 219: Nhìn trộm tương lai, vị trí này là của hắn (5)

Trên bậc thang thứ chín mươi tám, đôi mắt của Từ Bắc Vọng đỏ hoe, khuôn mặt của hắn trở nên biến dạng dữ dội, từng dòng máu đỏ tươi tràn ra từ thất khiếu.

Hắn dường như đã xem trộm một phần tương lai, trái tim lúc này vô cùng yếu đuối, giống như có một lưỡi dao sắc bén đang cắt từng tấc da tấc thịt trên người.

Tuy nhiên, hắn không hề cảm thấy đau đớn.

Chỉ có nỗi tuyệt vọng vô tận!

Từ Bắc Vọng từ từ ngồi xổm trên mặt đất, sau đó cười toe toét và bước ra ngoài.

Hắn đã chết một lần, rồi lại chết một lần nữa ở Tiểu Bắc Minh Giới.

Tử thần sao có khả năng mang ta đi?

Bùm!

Toàn bộ uy áp tiêu tán, bóng người đứng sừng sững trên tầng cao nhất của thang trời.

“Đã đến…”

Mọi người đang đứung trên thang trời vô cùng hoảng hốt, tốc độ nhanh đến mức khiến bọn họ hít thở không thông.

Có lẽ nào Quân Tự Liệt đã có đạo tâm vô địch đứng đầu Cửu Châu?

Mặt khác, người ở vị trí thứ hai là Sở Thái Hư, hắn đang đứng tại tầng sáu mươi, thậm chí còn sắp bị Diệp Thiên và Tiêu Phàm vượt mặt.

Trên đỉnh núi mờ mịt sương mù, sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, như thể cú sốc dữ dội vừa rồi chưa từng xảy ra?

Phương thức khấu trừ?

Nhìn trộm tương lai?

Đừng nói chỉ là ảo ảnh, cho dù là sự thật, hắn cũng không quan tâm.

Ầm ầm!

Khói đen tràn ngập trong không trung, một bản phù văn không có chữ lượn lờ xuất hiện trước mặt Từ Bắc Vọng.

Hắn phóng chân khí để dò xét, vừa mới liếc nhìn, đôi mắt đột nhiên xuất hiệt một vòng xoáy sâu thẳm.

“Phệ Thần Kinh!”

Ăn tươi nuốt sống linh hồn của người khác, cường hóa thần niệm của chính mình, tu luyện đến cấp một, có thể công kích linh hồn của đối thủ; khi đạt đến cấp thứ năm, có thể nuốt chửng ký ức của người khác.

Sau khi xem xét cẩn thận, Từ Bắc Vọng cất nó đi.

Hắn có thể nói gì về phần thưởng này?

Hắn không quá hưng phấn, xét về uy lực, sức mạnh của nó thua xa so với Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, nhưng khả năng nghiền ép Cửu Châu thì không thành vấn đề.

Chủ yếu là hắn có thể kiêm tu, Phệ Thần Kinh không ảnh hưởng đến Bắc Minh Thần Công

“Chiếm đoạt…”

“Đời này của ta gắn liền với việc cướp đoạt cơ duyên….”

Từ Bắc Vọng cười khúc khích, đưa mắt nhìn lên trời.

Nơi đó có tám tòa đài sen toả ra kim quang lấp lánh.

Hình như chỉ có tám người có thể đi đến tầng tiếp theo, Thiên Xu đã sắp tới hồi kết thúc.

….

….

Tại đỉnh cao nhất của thang trời, cỏ tiên bao phủ, mây mù quay cuồng, một nam tử đang mặc y bào nhật nguyệt tinh thần khoanh

chân xếp bằng.

Chờ đợi là sự dày vò lớn nhất, cho nên Từ Bắc Vọng dứt khoát bắt đầu tu luyện Phệ Thần Kinh.

Không giống như Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, khí huyết được vận chuyển thông qua khiếu huyệt, Phệ Thần Kinh kích động thức hải, cực kỳ huyền diệu.

Trong thời gian hai nén nhang, hắn đã nhìn ra con đường sơ khai.

Không thể không nói, tuy Từ Bắc Vọng là một tên xui xẻo, nhưng ngộ tính cực kì mạnh, tuyệt đối có thể xem là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ.

“Thiên đạo đóng một cánh cửa của ta, thì cũng phải mở ra cho ta một cái cửa sổ chứ?”

Từ Bắc Vọng cười khẽ một tiếng, hắn đột nhiên xoay người, bày ra tư thế cao cao tại thượng quan sát thang trời.

Diệp Thiên, Tiêu Phàm dẫn trước một đoạn xa, ngay cả Triều Khuynh Tuyệt cũng đã đuổi kịp Sở Thái Hư, còn Lâm Viễn, Hiên Viên Trường Khanh chỉ tụt lại phía sau mấy tầng.

Diệp Thiên cũng chỉ mới đạt đến tầng thứ tám mươi lăm, bước đi càng lúc càng khó khăn, hai bàn tay nắm chặt, ý chí mãnh liệt bộc phát.

“Khá lắm, không thẹn với sự mài giũa của ta.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, đáy mắt hiện lên vài phần cười nhạo.

Ta liên tục bắt nạt chuột tầm bảo họ Diệp, cho nên đạo tâm của hắn mới cứng cỏi như bàn thạch đến nhường này.

Chuột tầm bảo họ Diệp ắt hẳn rất biết ơn ta.

.....

.....

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết qua bao lâu, nam tử có dung mạo kiên nghị bước lên tới đỉnh, hắn nằm trên mặt đất thở hổn hển khuôn mặt đầm đìa máu tươi.

Nhận được một cái liếc mắt của nam tử đội tử kim quan ở bên kia, Diệp Thiên lặng lẽ nuốt đắng chát nơi cổ họng, sắc mặt có chút túng quẫn khó phát hiện.

Ngay từ nhỏ, bản thân hắn đã phải chịu nhiều nhục nhã khinh thường, con đường tu luyện liên tục gặp phải bất trắc, thậm chí bị Từ cẩu tặc tùy ý nhục nhã, đạo tâm của hắn sớm đã không thể phá vỡ.

Nhưng vì sao còn khuất phục ở vị trí thứ hai, thua một tên Quân Tự Liệt sống trong an nhàn sung sướng?

Thiên đạo quá bất công!

Ù!

Một tấm phù lục vàng nhạt đột nhiên xuất hiện giữa không trung, trong đầu của Diệp Thiên lóe lên một tia sắng, hắn cảm thấy mừng như điên, lập tức thu bùa chú vào túi Càn Khôn.

Diệp Thiên bất chợt ngẩng đầu nhìn về phía tám đài sen, thần sắc tràn đầy tự tin.

Một toà trong đó đã định sẵn là của Diệp Thiên ta!

P.s: cầu KP~

Chương 220: Huynh đệ tốt cùng xông pha cấm địa, một cọng cỏ trảm hung thú viễn cổ (1)

Trên đỉnh cao nhất của thang trời, Tiêu Phàm và Triều Khuynh Tuyệt lần lượt xuất hiện, phần thưởng mà bọn hắn đạt được cũng có ít nhiều khác biệt, người đến đích thứ năm là Sở Thái Hư.

Sóng biển phương xa cuồn cuộn, phù văn trên thang trời dần mất đi ánh sáng, ba mươi hai người thông quan, mười một người bị đào thải.

Đám thiên kiêu được thông quan vẫn còn chìm trong nỗi sợ hãi, giống như vừa trải qua cực hình tàn khốc, ai nấy đều nhìn chằm chằm đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện bằng ánh mắt khó có thể tin được,

Bởi vì bọn hắn đã trải nghiệm qua, cho nên mới biết Quân Tự Liệt vừa rồi khoa trương đến cỡ nào!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, thậm chí sẽ cảm thấy đó chỉ là một hồi mộng ảo.

Sự chênh lệch trong đạo tâm của bọn hắn và Quân Tự Liệt, tựa như khoảng cách giữa trời và đất, khó có thể vượt qua được!

Nhưng vào lúc này.

Ầm!

Quái vật khổng lồ mở to hai con mắt màu đó, thang trời nháy mắt vỡ vụn, mười một thiên kiêu ở trên bậc thang biến mất không dấu vết, bao gồm cả công chúa đế quốc Cơ Minh Nguyệt.

Gò má ngọc tuyệt mỹ của nàng trắng bệch, hai mắt gắn chặt vào Cơ Huyền Nhã ở phía xa, con ngươi hiện lên một tia không cam lòng!

Chỉ trách Từ ác liêu.

Nếu không vì kẻ này, đạo tâm của nàng sao có thể vỡ vụn dễ dàng như vậy được, cho nên chỉ đành bó tay chịu trói, dừng bước tại thang trời.

Trong ảo giác vừa rồi.

Nam tử áo choàng trắng tùy ý lăng nhục thân thể tuyết trắng của nàng ở ngay trước mặt Ngự Lang!

Bản thân vừa phủ phục ở dưới thân Từ ác liêu, vừa chứng kiến bộ dạng điên cuồng của Ngự Lang, Cơ Minh Nguyệt cảm thấy xấu hổ tức giận muốn chết, cừu hận dâng cao đến mức hồn bay phách lạc, hai hàng nước mắt đều cạn khô.

Huyễn cảnh quái ác này đã khiến đạo tâm của nàng sụp đổ trong nháy mắt, Cơ Minh Nguyện không thể bước thêm một tầng cao hơn nữa.

“Từ ác liêu, đợi sau khi rời khỏi đây, bổn cung chắc chắn sẽ băm người thành vạn mảnh!

Mặt mày Cơ Minh Nguyệt lạnh đến thấu xương, âm thầm lập lời thề.

Rầm!

Trời đất quay cuồng, bóng dáng của nàng cùng với mười người còn lại đều cùng nhau biến mất.

Từ Bắc Vọng đang giả trang thành nam tử đội tử kim quan bất chợt nhíu mày, hắn luôn cảm thấy rằng có ai đó đang bí mật nguyền rủa mình?

Khi thang trời vỡ vụn, bầu không khí trong sân trở nên ngưng trệ.

Mọi người đều nhìn vào đài sen.

Chỉ có tám toà, có nghĩa là chỉ có tám người được phép đi đến cửa tiếp theo.

Trong số mấy vạn thiên kiêu tiến vào Thiên Xu, ba mươi hai người bọn họ đều đã trổ hết tài năng, không ai chịu cam lòng quay đầu lại.

Đến bây giờ, kẻ nào lại chấp nhận từ bỏ?

“Ai dám tranh với ta?”

Trước sự tĩnh mịch kéo dài, Sở Thái Hư bình tĩnh mở miệng, âm thanh lộ ra sát khí lẫm liệt.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều câm như hến.

Thiên kiêu đệ nhất bảng Thiên, có khả năng chém chết Đại Tông Sư dễ như trở bàn tay, sự tồn tại của hắn giống như một tảng đá to chặn ngang trên đầu các thiên kiêu của thế hệ trẻ. Đừng nói bọn hắn có thể đẩy tảng đá này ra xa, ngay cả đụng chạm cũng không dám, chỉ có thể trốn thành.

“Thức thời là tốt rồi.”

Sở Thái Hư cười lạnh một tiếng, sau đó cử động cánh tay, một thanh huyết đao xuất hiện dưới chân, từ từ nâng hắn lên không trung, tiến đến đài sen tràn ngập ánh sáng.

Sở Thái Hư đứng trên đài sen, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

“Các ngươi cũng đừng có tranh giành với ta.”

Thương Hạo Nhiên ôn nhu cười một tiếng, giẫm lên hoa đào bay lên không trung.

Quả nhiên, đám ngươi phía dưới không dám hành động.

Bọn họ nhận thức được thực lực của mình, không giống như Từ ác liêu yêu nghiệt nghịch thiên, lấy tu vi Ngũ Phẩm để chém giết một Tông Sư.

“Bản tôn không nhường việc nhân đức, còn ai muốn làm càn?”

Hiên Viên Trường Khanh bày ra ngạo nghễ vô cùng, chân khí bên trong cơ thể phóng ra tứ phía, uy áp của Tông Sư trung giai bao phủ nơi này.

Không có gì bất ngờ, không có âm thanh phản đối.

“Một đám kiến hôi.”

Hắn khẽ nhướng mắt, chắp hao tay sau lưng, chân đạp trên sáu thanh thần kiếm, chậm rãi lướt đến bên cạnh đài sen.

Tám vị trí, chỉ còn lại năm.

Sắc mặt nhóm thiên kiêu còn lại cực kỳ nghiêm trọng.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng vừa cường thế vừa tự phụ, hắn đứng trên trường đao kim sắc, đi về phía đài sen.

Lúc này, ở đỉnh núi truyền đến âm thanh náo động không nhỏ.

Rất hiển nhiên, vẫn có người ngo ngoe muốn hành động.

Đạo tâm vô địch cũng không có nghĩa thực lực của hắn cũng vô địch, ba người đứng đầu bảng Thiên đã đạt tới cảnh giới Tông Sư, ngươi dựa vào cái gì mà bày ra bộ dạng hiển nhiên như thế?

“Xem ra có người không phục?”

“Vậy thì lăn ra đây đánh một trận với ta!”

“Ta đường đường là đệ tử danh ngạch Thiên Thần Điện, chỉ luận bối cảnh, ta vẫn có thể nghiền nát đám người nhà quê các ngươi.”

Từ Bắc Vọng chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén liếc nhìn tất cả mọi người.

Nghe vậy, không ít người đành phải thu lại tâm tư.

Nếu bị Thiên Thần Điện ghi hận, đạo thống nhà mình chỉ sợ không chịu nổi.

Hơn nữa, bọn hắn cũng rất khó đánh thắng Quân Tự Liệt, người đứng vị trí thứ năm của bảng Thiên.

Quên đi, chúng ta tranh đoạt bốn vị trí còn lại.

Nhưng vào lúc này.

“Ta lại muốn một vị trí khác.”

Trên đài sen truyền đến âm thanh hời hợt.

Chốc lát, câu nói này giống như tảng đá lớn rơi vào biển sâu, tạo ra một trận sóng to gió lớn!

Hơn hai mươi thiên kiêu còn lại phẫn nộ vô cùng, sắc mặt vặn vẹo bất định.

Quân Tự Liệt quả thực cuồng vọng, kiêu ngạo đến mức khiến ai nấy đều tức giận sôi trào!

Một đài sen không thể thoả mãn được ngươi?

Bây giờ còn muốn một toà khác?

Ngươi thật sự coi mình là Đế vương thượng cổ, người người đều phải cúi đầu nghe lệnh?

Kính ngươi một thước cũng không có nghĩa là ngươi có thể đòi một trượng!

P.s: cầu KP~

Chương 221: Huynh đệ tốt cùng xông pha cấm địa, một cọng cỏ trảm hung thú viễn cổ (2)

“Trò cười!”

m thanh cuồn cuộn như sấm, một nam nhân cường tráng có diện mạo thô kệch, lôi thôi lếch thếch bước ra khỏi hàng.

Truyền nhân binh gia Tôn Trọng Lữ, hắn ta cũng là một thiên kiêu ở trên bảng Thiên.

“Ngươi không phục?”

Từ Bắc Vọng lẩm bẩm một câu, mí mắt rũ xuống, tựa hồ cảm thấy thú vị.

Một cỗ sát khí mãnh liệt bắn ra từ trên người hắn.

Rầm!

Tôn Trọng Lữ thi triển song quyền, rất nhiều binh khí bao phủ xung quanh cơ thể hắn ta búa rìu câu xiên, đao thương kiếm kích, khí tức giết chóc hiển hiện.

Quyền ảnh tạo ra chiến trận cương trường, bắn về phía toà sen thứ tư.

Mọi người đều nín thở ngưng thần, cẩn thận quan sát trận chiến này, nhưng ngay sau đó, ai nấy đều kinh hãi vạn phần.

Vì sao Quân Tự Liệt không động đậy?

Hắn ta giống như một pho tượng hình người, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt chăm chú vào quyền ảnh hùng hồn khủng khiếp.

Hắn đang sử dụng bí kíp thần thông gì?

“Hắn đã sớm ra tay rồi.”

Sở Thái Hư mơ hồ nhận ra điều gì đó, biểu cảm vô cùng kiêng kỵ.

Nghe xong lời này, chúng thiên kiêu đều cảm thấy quỷ dị.

Trong nháy mắt, bọn họ chỉ cảm thấy hơi chấn động một chút, cảm giác thất thần và hoảng hốt đột nhiên xuất hiện trong tâm trí.

Rầm!

Chiến trận quyền ảnh vỡ vụn, vẻ mặt Tôn Trọng Lữ trở nên tuyệt vọng vô cùng, sau đó ngã xuống đất, tạo ra âm thanh ầm ầm.

Toàn bộ khí tức đều tan biến, thi thể cũng không có chút máu nào.

Nơi này đột nhiên trở thành hầm mộ âm u, toàn bộ đỉnh núi bị bao phủ bởi bầu không khí tĩnh mịch.

Chúng thiên kiêu không thể tưởng tượng nổi, loại thủ đoạn khủng bố này thật sự đã vượt qua phạm trù nhận thức của bọn hắn.

Thần niệm của Từ Bắc Vọng vừa mới cắn nuốt một sợi thần hồn, cho nên đã lớn mạnh thêm vài phần.

Uy lực công kích của thần niệm cũng không tệ lắm.

“Hiện tại, ai tán thành, ai phản đối?”

Ngữ khí cuồng vọng trước sau như một, nhưng cảnh tượng bất thình lình vừa rồn đã làm cho chúng thiên kiêu sởn gai ốc.

Bọn họ cũng biết Tôn Trọng Lữ tuyệt đối không phải là đối thủ của Quân Tự Liệt, nhưng hắn ta đột ngột tử vong như vậy vẫn khiến lòng người kinh động.

Cơ Huyền Nhã chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, con tim lỡ mất vài nhịp, hành động này của Quân Lâm làm cho nàng xúc động từ tận tâm can

Hắn vì nàng, nguyện đối địch với cả thiên hạ!

“Thật ra không cần phải thế, bản thân ta cũng có thể tranh đoạt được một vị trí.”

Cơ Huyền Nhã mấp máy đôi môi anh đào, thì thào nói nhỏ.

Nhưng câu nói tiếp theo của Từ Bắc Vọng đã làm cho nội tâm tràn đầy xúc động của nàng tan vỡ ngay tức khắc.

“Tiêu Phàm, lập tức đi lên.”

Hắn chắp hai tay sau lưng, tư thế sừng sững trên đài sen, ngữ khí nhẹ nhàng tuỳ ý.

Hoá ra không phải ta…

Dung nhan của Cơ Huyền Nhã loé lên một tia thê lương, con ngươi mềm mại như nước lúc này lại lạnh như băng tan.

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm, hắn ta khó có thể khống chế biểu cảm của mình vào lúc này.

Một suy đoán loé lên trong đầu hắn, mục đích của Quân Tự Liệt chắc chắn không hề đơn thuần, dụng ý khó dò.

Mọi người cũng rất phẫn nộ, tên gia hỏa sao lại có thể đứng ngang hàng với các thiên kiêu đứng đầu bảng Thiên?

Cảnh tượng hắn ta quỳ gối dưới chân Từ ác liêu cầu xin tha thứ khi

mới bước vào Thiên Xu còn rõ mồn một ngay trước mắt!

“Quân Tự Liệt, vì sao lại toan tính như vậy?”

Lúc này, một giọng nói khàn khàn xuất hiện bên tai Từ Bắc Vọng. Đây chính là thủ đoạn truyền âm đặc thù của Tiêu ở rể.

Từ Bắc Nhìn thuận theo sóng âm, giả vờ hưng phấn nói: “Tiêu lão đệ, là ta đây, ta là Doanh huynh của ngươi.”

“Tuy rằng Quân Lâm giết ta, nhưng ta tu luyện bí thuật hồn công đặc thù, có thể đoạt xá thân thể của hắn dễ như trở bàn tay.”

Vì để xua tan băn khoăn của Tiêu ở rể, hắn lập tức bịa ra một câu chuyện.

Cái gì?

Tiêu Phàm chấn kinh hãi hùng, sắc mặt không thể tưởng tượng nổi.

Hắn nhanh chóng cúi đầu, ý thức chui vào trong nhẫn trữ vật, giao lưu với nữ tử trong trường đao.

“Sư phụ, có thể tin không?”

Tàn hồn nữ tử im lặng thật lâu, sau đó bình tĩnh phân tích: “Vừa rồi, người này rõ ràng đã công kích thần hồn của truyền nhân binh gia, vậy nên hắn nói mình tu luyện hồn công cũng không sai.”

“Xét theo sức mạnh của thần hồn kẻ này, nếu tiến vào thân thể Quân Lâm, tuyệt đối có thể chiếm cứ vị trí chủ đạo.”

Nữ tử trường đao dừng một chút, giọng điệu trở nên chắc chắn: “Mặc dù Quân Lâm dùng bí thuật để che giấu tu vi, nhưng ta vẫn phát giác được hắn đã đạt tới cảnh giới Tông Sư, thế mà tu vi hiện tại của hắn chỉ vẻn vẹn ở Ngũ Phẩm thượng giai, vậy chứng tỏ…”

Thân thể đổi hồn… Sâu trong đáy mắt của Tiêu Phàm lộ ra một tia hưng phấn.

Doanh huynh, thật lợi hại!!!

Hắn kích động vạn phần, lập tức truyền âm: “Huynh trưởng, từ khi biết được tin ngươi chết, tiểu đệ trăn trở ngày đêm, lúc nào cũng muốn đánh chết Quân Lâm để báo thù.”

Ha ha… Từ Bắc Vọng cười khẽ một tiếng, thúc giục nói: “Đừng nói

nhảm, mau lên đây đi.”

Nhìn thấy sắc mặt vui mừng của truyền nhân Đại Diễn Thánh Địa, khuôn mặt đám thiên kiêu âm trầm như nước.

Ba người lơ lửng trên đài sen đồng thời đưa mắt nhìn về nơi xa thẳm trên trong bầu trời, bọn hắn lập tức phát hiện bốn hành lang tối tăm mơ hồ.

Trong nháy mắt, ba người đã đoán được ý đồ của Quân Lâm.

Tám người mà chỉ có bốn hành lang, có nghĩa hai người bắt buộc phải đi chung một cửa.

Nếu đã như vậy, chi bằng chọn một nhân vật không có uy hiếp, đồng thời có thể trợ giúp bản thân, nhưng tốt nhất là phải đáng tin cậy.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lộ ra chút ý cười.

Thế nào là Thiên Mệnh Chi Tử? Đó chính là gặp dữ hoá lành!

Tiêu ở rể có thể hoá giải mức độ nguy hiểm của thế giới tiếp theo, thậm chí còn có thể thu hoạch vô số cơ duyên.

Sau đó, ta sẽ lại nghiền ép hắn ta rồi cướp đoạt tất thảy.

Tiêu Phàm an ổn đứng ở đài sen thứ năm, con ngươi kiên nghị của hắn hơi ướt át, ngôn ngữ đã không đủ để miêu tả nội tâm kích động của hắn.

Tình thâm như biển, thủ túc huynh đệ!

“Nếu Tiêu Phàm ta phụ ngươi, nguyện bị sét đánh chín lần, vĩnh viễn đọa lạc tới mười tám tầng địa ngục! ”

Đôi môi hắn run rẩy kịch liệt, nhưng những lời nói ra lại trịnh trọng vô cùng.

Từ Bắc Vọng gật gật đầu, suýt nữa không nhịn được tiếng cười trong cổ họng.

P.s: cầu KP~

Chương 222: Huynh đệ tốt cùng xông pha cấm địa, một cọng cỏ

trảm hung thú viễn cổ (3)

Bầu không khí trong sân gần như sắp bùng nổ, Lâm Viễn và Cơ Huyền Nhã đồng thời lấy ra pháp khí, Diệp Thiên cũng chuẩn bị tinh thần chiến đấu.

“Khương Vô Kỵ, lăn lên đây!”

Bỗng nhiên, Sở Thái Hư liếc mắt nhìn Thái tử Sở quốc đang mặc một thân huyền bào.

Khương Vô Kỵ không kịp đề phòng, quà tặng bất ngờ này khiến hắn có chút khủng hoảng.

“Ngươi là cháu đích tôn đời thứ mười ba của ta.”

Ngữ khí của Sở Thái Hư mang theo một chút sủng nịch không dễ phát hiện.

Cái gì?

Không chỉ Khương Vô Kỵ đầu váng mắt hoa, mà những người khác cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ngược lại, sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, xem ra tiền thân của võ giả luân hồi chuyển thế này là đế vương Sở quốc.

“Cơ Huyền Nhã, ngươi đi theo bản tôn.”

“Lâm Viễn, mạo muội mời ngươi.”

Lúc này, Thương Hạo Nhiên và Hiên Viên Trường Khanh dường như đồng thời mở miệng.

Xem ra, cả hai người đều có cùng một ý nghĩ, lựa chọn những người còn lại trong số các thiên kiêu mạnh nhất.

Rầm!

Rầm!

Sấm sét nổ vang chín tiếng, sắc mặt của hai mươi bốn thiên kiêu còn lại cực kì phẫn nộ!

Tiền đồ và vận mệnh của chúng ta, các ngươi dựa vào cái gì để quyết định thay?

Thật hoang đường!

Vầng trán Diệp Thiên nổi đầy gân xanh, lửa giận ngập trời dường như đang cắn nuốt hắn!

Ta muốn đăng đỉnh Thiên Xu, ta muốn Ngạo Thế Cửu Châu!

Mệnh của ta do ta không do trời!!!

“Chiến!”

Khuôn mặt kiên nghị của hắn trở nên vặn vẹo, sau đó ra sức gầm thét mấy tiếng.

Cùng lúc đó, hai mươi bốn đạo khí tức đồng thời tăng vọt, một trận đại hỗn chiến sắp nổ ra!

“Chư vị, chúng ta liên thủ trục xuất đám kiến hôi này?”

Từ Bắc Vọng thản nhiên mở miệng, dư quang lại chú ý đến Diệp Thiên và Triều Khuynh Tuyệt.

“Có thể.”

Thương Hạo Nhiên gật đầu.

Sáu người còn lại có gì mà không thể.

Tất cả mọi người đều không thể chờ đợi nữa, bọn họ muốn đi vào cửa tiếp theo để tìm kho báu, không còn ai muốn trì hoãn thời gian.

“Nếu không muốn giữ lại một chút thể diện, vậy thì ta đành phải chiều theo ý các ngươi.”

Ánh mắt Sở Thái Hư bày ra tư thế uy nghiêm, nhẹ nhàng giơ tay lên, một thanh huyết đao ngưng đọng giữa bầu trời.

Khí tức cường thế rợp trời kín đất xuất phát từ tám đài sen, sau đó rủ xuống như thác nước, trấn áp đám thiên kiêu đang đứng bên dưới.

Ầm ầm!

Uy lực liên thủ mạnh như vậy, hai mươi bốn người này làm sao có khả năng chống lại?

Chân khí đan xen hào quang trực tiếp vỡ vụn, có thiên kiêu bị chấn thương, hoảng sợ bóp nát điểm sáng trên đỉnh đầu, bóng dáng thoáng

chốc biến mất.

“Giết!”

Ánh mắt Diệp Thiên nhắm ngay vào Tiêu Phàm yếu nhất, thân hình đột nhiên bành trướng hơn mười trượng, sau đó bóp nát phù lục vừa mới có được.

Ầm ầm!

Lôi điện đan xen âm thanh tế tự vô cùng tận vang lên, sau đó vờn quanh không gian vô biên, giống như đi tới từ thuở khai thiên lập địa.

Một bàn tay khổng lồ vượt qua lôi hải (biển sấm), mang theo thanh thế khủng bố, trực tiếp chộp về phía Tiêu Phàm trên đài sen.

Linh hồn Tiêu Phàm bất giác run rẩy, cơ hồ muốn quỳ xuống thần phục, khuôn mặt dữ tợn của hắn lấy ra một con dấu.

Rầm!

Một thân ảnh đế vương mặc kim bào hiện lên giữa hư không, hắn cầm kiếm Chân Long trong tay, trực tiếp chém về phía bàn tay khổng lồ.

Hai bên va chạm, bầu trời nứt ra từng cái khe.

Thanh thế giao chiến đè ép toàn bộ nơi này, ba mươi người còn lại kinh ngạc đến cực điểm.

Từ Bắc Vọng đứng phía sau, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Mẹ kiếp!

Ai cho phép các ngươi nhắm về vào chuột tầm bảo của ta?

“Mau cút!”

Một pho tượng kim sắc hiện lên sau lưng hắn, từng đạo Minh văn thần thông giữa các ngón tay, thần niệm bắt đầu thi triển công kích về phía thần hồn Diệp Thiên.

“Thắng… Quân huynh, làm thịt hắn! ”

Tiêu Phàm hận thù đến mức phát điên, một vầng mặt trời đỏ chói loá mắt xuất hiện bên ngoài cơ thể, hào quang rực rỡ bao trùm về phía

Diệp Thiên.

Dưới uy lực khủng bố bởi sự liên thủ của cả hai người, chuột tầm bảo họ Diệp nào có khả năng chống lại?

Diệp Thiên như diều đứt dây bay ngược, cả người loang lổ vết máu, không biết đã bị đứt gãy bao nhiêu cái xương cốt, cả thức hải đều đang rung chuyển.

Hắn cắn nát môi lợi, nội tâm nảy sinh sự không cam tâm và tuyệt vọng vô cùng lớn.

Tại sao?

Ta nhất định phải lên đỉnh Thiên Xu!!

“Còn dám nhảy nhót?”

Tiêu Phàm nhe răng cười dữ tợn, lấy ra một chiếc thuyền nhỏ Thần Văn đan xen, đây chính là chí bảo đến từ ngoại vực.

“Đợi đã!”

Từ Bắc Vọng đau lòng một trận, vội vàng ngăn cản, “Lão đệ, để ta đến là được rồi. ”

Hắn ta vừa dứt lời, mưa gió tràn ngập bầu trời, Côn Bàng đang vẫy động hai cánh không ngừng, trực tiếp thi triển một trảo về phía Diệp Thiên.

“Mau bóp nát điểm sáng!”

Viêm lão trong ngọc bội sắp vỡ nát tim gan.

Thiên Nhi tuyệt đối không chịu nổi một kích này.

“Không!”

Diệp Thiên vẫn không cam lòng, lại muốn lấy ra một cái bình nhỏ.

“Còn không đi thì chắc chắn sẽ chết!”

Viêm lão nổi trận lôi đình.

Thân thể Diệp Thiên run rẩy, ngửa mặt lên trời điên cuồng thét lên một tiếng: “Tiêu Phàm, Quân Lâm, ta cùng với các người không đội trời chung!”

Hắn ta nói xong, trực tiếp bóp nát điểm sáng trên đỉnh đầu, rời đi trong tâm trạng tiếc nuối vô tận.

Từ Bắc Vọng lập tức điều tra nhẫn trữ vật, quả nhiên cướp đoạt được bốn kiện bảo vật.

Lúc vừa rồi, hắn đã cố ý chậm một nhịp, nếu không chuột tầm bảo họ Diệp đã bị Côn Bằng đánh chết.

“Đáng tiếc!”

Tiêu Phàm phẫn nộ không cùng, hắn không ngờ mình lại để gã này chạy trốn.

Chỉ là một con kiến cũng dám động thủ với ta!

Các thiên kiêu còn lại tranh đấu không ngừng, sau cùng còn lại hơn mười người, Từ Bắc Vọng ra tay chém giết mấy người bằng cách thôn phệ thần hồn.

Một nữ tử băng cơ ngọc cốt đang khổ sở chống đỡ, ánh sáng tinh tú dũng mãnh hướng tới Cơ Huyền Nhã.

Rầm!

Đột nhiên, trường đao kim sắc cuốn tới, thần uy lao về hướng Triều Khuynh Tuyệt.

Rầm!

Triều Khuynh Tuyệt bị đánh lén, thân thể mềm mại bay ngược về sau, khí huyết không ngừng quay cuồng, nhưng không có thương thế trí mạng.

“Đến tay rồi…”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút thay đổi, cảm nhận được bốn kiện bảo vật trong nhẫn trữ vật.

Trong trận chiến với Sở Thái Hư sắp tới, khả năng thắng của hắn lại nâng lên vài phần.

“Làm càn!”

Cơ Huyền Nhã tức giận vô cùng, mây mù bao phủ đầy trời, hình thành vòng xoáy tràn đầy sát khí, trùng trùng điệp lao về phía Triều Khuynh Tuyệt.

Ầm!

Trường đao kim sắc phóng tới, thình lình chắn trước người Triều Khuynh Tuyệt.

“Quân Lâm, ngươi!”

Cơ Huyền Nhã phát ra âm thanh bén nhọn.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay, biểu tình dần lạnh thêm vài phần.

Tầm Bảo Thử của ta, ngươi cũng xứng động?”

Ngươi nhiều nhất chỉ là một nữ nô, nhưng Triều Khuynh Tuyệt có thể mang bảo bối đến cho ta, giá trị cao gấp vạn lần.

Thừa dịp hỗn loạn, Triều Khuynh Tuyệt khẽ cắn môi đỏ, bóp nát điểm sáng để đào thoát.

Sương máu tràn ngập đỉnh núi, hơn mười cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất.

Tám người trên đài sen thu liễm chân khí, khoanh chân ngồi thiền, ăn đan dược tiên thảo vào trong cơ thể để bổ dưỡng khí hải.

Quái vật khổng lồ chiếm cứ ở chân trời xem kịch một hồi lâu, bỗng nhiên mở to con mắt màu đỏ.

Rầm rầm!

Bốn hành lang xuất hiện cách đài sen mấy trượng.

“Tiêu lão đệ, mau chọn một cái.”

Từ Bắc Vọng thúc giục Thiên Mệnh Chi Tử.

Tiêu Phàm chần chờ bất định, thấy Sở Thái Hư bắt đầu khởi hành, hắn liền dựa vào linh cảm rồi đi vào hành lang thứ hai bên trái.

“Đi!”

Bóng dáng Từ Bắc Vọng bước vào hành lang, Tiêu Phàm nhanh chóng đuổi theo.

P.s: cầu KP~

Chương 223: Huynh đệ tốt cùng xông pha cấm địa, một cọng cỏ trảm hung thú viễn cổ (4)

Hai màu đen trắng đan xen vào nhau, cuối cùng hoá thành một thế giới tăm tối mù mịt.

Sương mù xám xịt bao phủ xung quanh, đạo vận hỗn loạn vằn vện khắp nơi.

Hai người Từ Bắc Vọng và Tiêu Phàm có thể cảm nhận vô vàn khí tức kì dị, thỉnh thoảng còn ngửi thấy mùi khói nồng đậm.

Hoa lá, cỏ cây đều trở nên khô héo, thậm chí núi non, sông suối cũng bị xói mòn bởi màn sương mù xám xịt.

“Doanh huynh, ta đột nhiên có một linh cảm chẳng lành… Ta quá xui xẻo.”

Tiêu Phàm vừa rơi xuống đất, mặt mũi tràn đầy thất vọng.

Đặc biệt là tiếng gào thét gào thét truyền đến từ trong màn sương xám xịt, khiến hắn đã xem đây là một vùng đất chết chóc.

Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh như cũ nhưng trong lòng lại vui mừng như điên.

Khi nhận thấy huyết dịch trong cơ thể đang sôi trào kịch liệt, hắn lập tức vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, tâm trạng vui sướng giống như một đứa trẻ được bú sữa vậy.

Minh khí!

Đều là Minh khí!

Tuy khí tức vô cùng mỏng manh, nhưng thắng ở số lượng nhiều, cả thế giới này đều đang tràn ngập trong Minh khí!

“Tất cả đều tại ta, vận may quá kém.”

Tiêu Phàm còn đang ảo não, hắn ta cảm thấy rất có lỗi với Doanh huynh.

“Không sao, chúng ta là huynh đệ, sao ta có thể trách ngươi?”

Từ Bắc Vọng lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt, sau đó lặng lẽ vận chuyển Thần công, bắt đầu từ từ hấp thụ tinh hoa trong Minh khí. Nếu nhìn từ bên ngoài, không ai có thể phát giác được.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy khí huyết của Doanh huynh hết sức dồi dào, có vẻ như hắn ta có thể đối phó với bất kỳ nguy cơ nào khác.

Nhưng vào lúc này.

“A a a.”

Một cái bóng mờ ảo xuyên qua màn sương đen, sau đó tấn công về phía Tiêu Phàm.

“Cẩn thận!”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng quát một tiếng, trường đao kim sắc vung lên, chém chết bóng đen trong nháy mắt.

Bóng đen vô hình lập tức biến mất, để lại một hạt hình bầu dục trên mặt đất, ẩn chứa linh khí cuồn cuộn bên trong.

“Thần nguyên?”

“Đây là Thần nguyên trong truyền thuyết!”

Tiêu Phàm quá đỗi vui mừng.

Sách cổ tại thánh địa Đại Diễn từng ghi chép, từ vài ngàn năm trước, Thánh Tử Đại Diễn vô tình gặp phải khách quý đến từ ngoại vực tại Thiên Xu, người nọ ban cho hắn mấy viên Thần nguyên, có hình dáng tương tự như vật này.

Thần nguyên trông giống như tinh thạch, nhưng nó lại mạnh hơn tinh thạch gấp trăm lần, đây chính loại tiền tệ lưu hành khắp chư thiên vạn vực.

Nghe Tiêu ở rể giải thích xong, Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu:

“Đi, huynh đệ chúng ta bắt đầu thời khắc săn giết, chia sẻ Thần nguyên!”

Dừng một chút, hắn bổ sung một câu: “Tiêu lão đệ, ngươi đi trước mở đường, ta đi phía sau bảo vệ, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn tối đa.”

Tiêu Phàm nghe theo sự phân phó của Từ Bắc Vọng, hắn không hề bất mãn mà lập tức đồng ý.

Nếu là lúc bình thường, sao hắn có thể người khác đứng đằng sau lưng mình?

Nhưng đây là nghĩa huynh của hắn!

Ngoại trừ cha mẹ hồng nhan, Doanh huynh chính là tri kỷ trên con đường tu hành, là người quan trọng nhất đối với hắn!

Từ Bắc Vọng cố ý đi chậm lại mấy chục bước, vừa quan sát chú ý đến tháp khí vận trên đỉnh đầu Tiêu ở rể, đồng thời ung dung đánh giét bóng đen vọt tới từ phía sau.

Hai người huynh đệ mù quáng đi về phía trước, thu hoạch được không ít Thần nguyên trên dọc đường, nhưng lại không tìm được cơ duyên. Sương mù xám xịt bao phủ thế giới này càng ngày càng dày đặc, âm thanh gào rống khủng khiếp thỉnh thoảng truyền đến.

Từ Bắc Vọng híp híp mắt, đáy mắt hiện lên một tia mong đợi khó kiềm nén. Tháp khí vận của Tiêu Phàm cuối cùng cũng có biến hoá.

Chín mươi chín tầng hào quang rực rỡ, từng luồng sáng tràn ra bên ngoài, hình thành một dòng suối nhỏ từ ánh sáng.

Tháp Khí Vận không chứa nổi hào quang luôn a!

Đây rốt cuột là loại cơ duyên gì?

“Tiêu lão đệ, dừng lại!”

Từ Bắc Vọng đi về phía Tiêu ở rể, nói với giọng điệm nghiêm túc: “Vi huynh tu luyện hồn công, mơ hồ cảm thấy hồn ma quỷ dị ở phía trước, ngươi lùi ra phía sau đi.”

Tiêu ở rể cảm nhận được sự quan tâm trong lời nói của huynh trưởng, tâm tình tràn ngập sự ấm áp, hắn im lặng mấy phút rồi trịnh trọng nói: “Doanh huynh, sớm muộn gì tiểu đệ cũng sẽ giúp huynh khôi phục hình dáng ban đầu.”

Từ Bắc Vọng giả vờ cảm động, vỗ vai Tiêu ở rể thật mạnh, tình huynh đệ sâu đậm đến mức không thể diễn tả thành lời.

Hắn bước nhanh theo hướng mà Tiêu ở rể muốn đi lúc đầu với tốc độ tăng đến cực điểm. Những bóng đen bên trong sương mù xám xịt tạo thành tấm lưới lớn, Từ Bắc Vọng trực tiếp đi xuyên qua, hắn

thậm chí không hề hấn gì mà còn có thể giơ tay đoạt lấy từng viên Thần nguyên.

Đột nhiên, Từ Bắc Vọng nhìn thấy một vách đá cổ kính loang lổ, hoa cỏ cây cối xung quanh khô héo tàn lụi, xác thú thối rữa phát ra mùi hôi tanh tưởi.

Nhưng.

Một ngọn cỏ phát triển mạnh mẽ và rung rinh trong gió, tán lá xanh tươi như vừa mới đâm chồi.

Từ Bắc Vọng lập tức bị thu hút bởi nó, đây chắc chắn là cơ duyên.

Hắn tiến lên một bước, mi tâm đau đớn kịch liệt, đầu óc như sắp bị đục nát.

Một đoạn hình ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Trong vườn ngự uyển Tiên hà, một vị tôn thần mặc áo giáp vàng đang ung dung nhổ một cọng cỏ dưới mặt đất.

Hắn nắm vuốt cọng cỏ này bằng cả hai tay, sau đó ném về phía hư không.

Một con hung thú dữ tợn trồi lên trên mặt đất, nó có chín đầu sư tử và một móng vuốt sắc nhọn, khí tức hung bạo khiến hàng chục cường giả gục ngã.

Ngay khi tất cả mọi người đang tuyệt vọng, bọn họ chợt nhìn một ngọn cỏ lơ lửng giữa hư không, nó không có khí tức dao động của pháp bảo, giống như chỉ là một cộng cỏ được hái một cách ngẫu nhiên.

Sư Vương chín đầu khinh thường, chiếc đuôi khổng lồ phủ đầy vảy của nó vung về phía ngọn cỏ.

Bùm!

Cơ thể Sư Vương nổ tung, máu thịt chia năm xẻ bảy, chín cái đầu lập tức bị cháy đen.

Cọng cỏ xanh biếc lay động một lúc, sau đó bay về cung điện một lần nữa.

P.s: cầu KP~

Chương 224: Tám người tàn sát lẫn nhau, tranh giành vương tọa tối cao

Sau khi ảo ảnh biến mất, Từ Bắc Vọng trầm mặc một lúc lâu.

Một ngọn cỏ chém được hung thú viễn cổ?

Quyền năng này không khỏi quá mức nghịch thiên!

Cơ thể Từ Bắc Vọng trở nên căng cứng, hắn ta cố nén sự rung động trong lòng, sau đó nhẹ nhàng ngắt ngọn cỏ.

Cỏ non không hề chống cự, nằm lặng lẽ trong lòng bàn tay con người.

Từ Bắc Vọng nhỏ một giọt máu lên ngọn cỏ, cỏ non vẫn không có động tĩnh gì.

“Chém!”

Hắn điều khiển chân khí, ném ngọn cỏ ra.

Ầm!

Trong phút chốc, vách đá vỡ thành bột mịn, vô số bóng đen đang ẩn nấp cũng bị trừ khử bởi sức mạnh vô hình đó, Thần nguyên chất đống trên mặt đất.

Ngọn cỏ trở lại lòng bày tay của Từ Bắc Vọng một lần nữa, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Chí bảo a~!”

Hắn cẩn thận ngọn cỏ đặt vào chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm.

Sau khi điều chỉnh cảm xúc của mình, hắn giả bộ yếu ớt đi bộ trở về.

Trong thế giới xám xịt, Tiêu Phàm dáo dác ngó quanh, khi bắt gặp Doanh huynh đang loạng choạng đi về phía mình, trái tim của hắn mới lấy lại nhịp đập bình thường.

“Ta bị một bóng đen đáng sợ tấn công bất ngờ.”

Từ Bắc Vọng ăn một gốc tiên dược, giọng nói có chút khàn khàn.

Nói xong, hắn lấy mười mấy viên Thần nguyên rồi đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lập tức từ chối: “Không được, đây là thu hoạch do ngươi mạo hiểm tính mạng để lấy được.”

Từ Bắc Vọng cắt ngang lời hắn ta, nghiêm nghị nói: “Đừng dài dòng, chúng ta là huynh đệ, đã nói chia đều là chia đều.”

Tiêu Phàm ngẩn ra, ánh mắt ửng hồng. Hắn cứ nghĩ mình rất biết cách điều khiển cảm xúc

Khi còn làm rể ở Tô gia, tuy phải chịu đựng vô số lời chế giễu nhạo báng, nhưng hắn đều thản nhiên đối mặt, luôn coi đó là một thử thách rèn luyện của cuộc sống, tâm tình không hề nổi lên bất kì gợn sóng nào.

Nhưng vì sao, một câu nói của Doanh huynh lại khiến hắn muốn khóc thế này?

“Gió lớn quá.”

Tiêu Phàm lau mắt, nhận lấy Thần nguyên rồi lấy ra vài cây tiên dược cho Doanh huynh chữa vết thương.

“Đợi đã.”

Từ Bắc Vọng quát chói tai, bước nhanh đến trước vực sâu vô tận.

Trong lòng hắn chấn động vô cùng.

Dọc theo đường đi, ngoại trừ ngọn cỏ chí bảo kia, những thứ còn lại đều là cơ duyên bình thường, phần lớn là pháp bảo rách nát.

Nhưng tháp khí vận bây giờ….

Hào quanh tràn ra, trực tiếp hội tụ thành một dòng sông dâng trào sóng lớn.

“Sao vậy?”

Tiêu Phàm hoàng mang.

Hắn có linh cảm bên dưới vực sâu có rất nhiều Thần nguyên, thông thường thì loại linh cảm này sẽ không sai.

“Hồn phách của ta đang run rẩy, hình như có sinh vật đáng sợ phía dưới vực sâu.”

Ngữ khí của Từ Bắc Vọng run rẩy, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Nghe vậy, Tiêu Phàm lập tức lùi về sau một bước, lập tức quay người lại.

Từ Bắc Vọng im lặng một lúc lâu rồi mới cắn răng nói: “Vi huynh đi kiểm tra một lát, nếu có chuyện gì thì xin Tiêu đệ xuống dưới cứu giúp.”

“Cùng nhau đi!”

Tiêu Phàm không hề do dự mà thốt ra.

Sao hắn có thể để Doanh huynh mạo hiểm?

“Ngươi đang xem thường vi huynh sao?”

Từ Bắc Vọng xụ mặt, khẩu khí như đang chất vấn. Sau đó, hắn tùy tiện lấy ra một cái la bàn rách nát, trầm trọng nói: “Nếu mặt la bàn xuất hiện ánh sáng, ngươi hãy xuống cứu ta.”

Hắn vừa dứt lời, trực tiếp nhảy xuống vực sâu vô tận.

Tiêu Phàm thở dài, sắc mặt đầy lo lắng. Hắn cảm thấy bất lực khi bản thân luôn được huynh trưởng bảo vệ.

Bên dưới vực sâu, hàng chục hàng trăm đầu lâu rải đầy trên mặt đất, mùi hôi thối của xác chết tập trung lại một góc.

Đó là … một chiếc quan tài!

Một chiếc quan tài màu xanh đậm được chạm khắc những hoa văn kỳ lạ.

Từ Bắc Vọng cũng không đoán được chiếc quan tài này đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng dáng vẻ đơn sơ, thăng trầm nhưng không hề mục nát của nó lại tản ra một khí tức cấm kỵ khủng bố.

Trên thân quan tài còn có trận pháp phức tạp, Từ Bắc Vọng sử dụng bất kỳ thủ đoạn gì cũng không thể mở ra được, cho nên cũng không biết thứ gì đang được chôn bên trong. Nhưng dựa vào tháp khí vận, cỗ quan tài này còn nhất định còn khủng bố hơn ngọn cỏ kia!

“Toàn là đồ vật kỳ quái.”

Để phòng tránh tai hoạ tiềm ẩn, Từ Bắc Vọng đặt nó vào túi Càn Khôn.

Làm xong mọi thứ, hắn bắt đầu tàn sát bóng đen xung quanh, thu hoạch từng viên Thần nguyên.

….

….

Cùng lúc đó.

Tại một thế giới sương mù tràn ngập tiên khí, một đài sen lơ lửng sừng sững giữa các tầng mây.

Con quái vật khổng lồ đang đứng cố thủ bên trái đài sen.

Mà hai người đi đến đây đầu tiên chính là Hiên Viên Trường Khanh và Cơ Huyền Nhã.

Vận may của bọn họ không tốt, không thu hoạch cơ duyên trong trong thế giới vừa qua.

Nhưng.

“Vương Tọa tối cao.”

Cơ thể Cơ Huyền Nhã không khỏi run rẩy, đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia tham lam không thể che giấu được.

Một khi đứng trên đó, có nghĩa đã đăng đỉnh Thiên Xu, đạt được một sợi Hồng Môn Tử Khí.

Sáu thanh kiếm thần phía sau Hiên Viên Trường Khanh gào thét dữ dội, đáy mắt hắn tràn đầy dã tâm.

Vị trí này là của bản Tôn!

….

….

Thế giới tối tăm mù mịt.

Một kết giới bằng sương đen trải dài về phía trước, chậm rãi đan xen

thành một vòng xoáy.

“Đã đi đến cuối đường rồi.”

Tiêu Phàm vô cùng phiền muộn.

Nơi này không giống với dược viên ở tầng đầu tiên, hắn ta không thu hoạch được bất kỳ cơ duyên nào, còn ở thế giới hải vực thì ít nhiều gì cũng kiếm được một ít Minh văn.

Quá xui xẻo!

“Chúng ta không nên đi vào con đường này, liên lụy Doanh huynh cũng không thu hoạch được gì.”

Tiêu Phàm lại nói lời xin lỗi một lần nữa.

Tuy Từ Bắc Vọng đang rất cao hứng, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra chán nản phiền muộn: “Không sao, chúng ta cũng kiếm được rất nhiều thần nguyên, như vậy cũng đủ rồi.”

Ngay khi vừa dứt lời, hắn liền đi về phía lốc xoáy.

“Doanh huynh, bất luận là lúc nào, tiểu đệ vĩnh viễn là chỗ dựa vững chắc của huynh.”

Nghĩ đến những sự kiện dọc đường, Tiêu Phàm dõng dạc hùng hồn thề thốt.

Mỗi lần gặp phải nguy hiểm, Doanh huynh luôn không nói câu nào mà xông lên đầu tiên, thể hiện trách nhiệm của huynh trưởng vô cùng tinh thế.

Từ Bắc Vọng trầm mặc một lúc lâu, tâm tình cũng tràn đầy cảm xúc, chậm rãi nói: “Tiêu lão đệ, một ngày nào đó, ngươi trở thành người nổi bật trong nhóm nhân vật đỉnh cao Cửu Châu, cũng đừng quên người huynh trưởng đã từng cùng ngươi vượt qua sóng gió.”

Tiêu phàm nắm chặt hai tay, gật mạnh đầu rồi nói lớn: “Cho dù tương lai như thế nào đi nữa, chúng ta vẫn mãi là tri kỷ.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thề nguyện làm huynh đệ trọn đời.

P.s: cầu KP~

Chương 225: Cuối cùng cũng

đăng đỉnh Thiên Xu, một tên ma đầu từ từ bước ra (1)

Ầm!

Ầm!

Từ Bắc Vọng và Tiêu Phàm nắm tay bước vào bên trong lốc xoáy.

Ngay sau đó, thần quang rực rỡ hiện ra trước mắt hai người bọn họ, một dòng sông thần tiên trải dài trăm vạn dặm trên không trung, một đài hoa sen chói lọi sừng sững giữa các tầng mây, ánh sáng màu vàng kim kéo dài xuống dưới mặt đất.

Sáu đại thiên kiêu còn lại đều đã có mặt tại đây, sắc mặt ai nấy đều rất nghiêm túc, dục vọng không thể kiểm soát tràn ngập trong đôi mắt của mỗi người.

Vương tọa tối cao!

Một khi bước lên đài sen, bọn hắn sẽ có thể nhận được một sợi Hồng Môn Tử Khí. Nếu như không có nó, bọn hắn không có cách nào siêu thoát.

“Vô Kỵ, bóp nát điểm sáng.”

Lúc này, Sở Thái Hư bình tĩnh mở miệng, ngọn lửa trên khuôn mặt hắn ta trông đặc biệt u ám.

Khương Vô Kỵ đột nhiên biến sắc, ánh mắt luôn luôn kiên định cũng có chút đờ đẫn. Tà áo choàng đen lộng lẫy phấp phới trong gió, càng khắc hoạ dáng vẻ cô đơn suy sụp của hắn.

Trong quá trình tiếp xúc, Khương Vô Kỵ biết được thân phận kiếp trước của người đứng đầu bảng Thiên, Sở Thái Hư chính là tổ tiên của Khương gia, từng đã bước được đến ngôi vị Bán Bộ Chí Tôn.

Lão tổ đã thề mình phải đăng đỉnh Thiên Xu, ai dám chặn đường, thề giết không tha!

Bao gồm cả chính mình, cháu ruột đời thứ mười ba của hắn.

“Cút!”

Sở Thái Hư nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lẽo, âm thanh rét lạnh không ẩn chứa bất kỳ tình cảm nào.

Khương Vô Kỵ liếc nhìn đài sen một cái thật sâu, nở nụ cười ảm đạm, sau đó rót chân khí vào điểm sáng, sau đó biến mất khỏi thế giới này trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, Từ Bắc Vọng đang giả trang thành nam tử đội tử kim quan, mặc một chiếc áo dài màu vàng trên người cũng đột nhiên xuất hiện trong sân, theo sau hắn là Tiêu Phàm.

Bảy người không nói lời nào, ai nấy đều im lặng chờ đợi thời điểm công bố quy tắc.

“Bùm!”

Bầu trời rung chuyển dữ dội, quái vật khổng lồ quan sát dưới mặt đất, thốt ra âm thanh già nua tang thương: “Chỉ giữ lại một người.”

Khi vừa dứt lời, đôi mắt khổng lồ đỏ rực nhắm hờ, con quái vật khổng lồ tựa như lại rơi vào giấc ngủ say.

Sắc mặt của bảy người đều trở nên u ám khó hiểu, mỗi người một suy nghĩ khác nhau.

Không có quy tắc!

Nói cách khác, bọn hắn có thể sử dụng phương pháp gì, chỉ cần trở thành người sống sót cuối cùng, lập tức đăng đỉnh Thiên Xu!

“Chư vị muốn chết ở đây, hình thần câu diệt sao?”

Sở Thái Hư liếc nhìn xung quanh, ngữ khí thản nhiên như đang chuẩn bị bóp chết đám sâu kiến.

Tất nhiên, đây chính là sự tự tin dựa trên sức mạnh, Sở Thái Hư tin mình có thể dễ dàng đè bẹp tất cả mọi người, bao gồm cả Thương Hạo Nhiên, người đã đạt tới cảnh giới Tông Sư trung giai.

Lúc này.

Từ Bắc Vọng tiến lên phía trước, tuỳ ý mở miệng: “Sáu người chúng ta hợp lực giết Sở Thái Hư trước đi.”

Trong phút chốc, một bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm nơi này.

Thương Hạo Nhiên híp mắt, đây chính là điều hắn muốn.

Một khi Sở Thái Hư ngã xuống, hắn ta sẽ trở thành người mạnh nhất ở đây.

Ba người còn lại nhìn nhau, đồng thời có thể nhìn thấy sát ý trong mắt của đối phương.

Nếu có thể tiêu diệt mối đe dọa lớn nhất thì còn gì tốt bằng?

“Nên như vậy!”

Tiêu Phàm rất tán thành đề nghị của huynh trưởng.

“Ha ha…”

Khuôn mặt Sở Thái Hư như bị bao phủ bởi mây mù, đáy mắt nổi lên sát khí.

“Chiến!”

Trong tích tắc, cuộc chiến bao vây tiêu diệt bắt đầu!

Thương Hạo Nhiên khởi động chân khí toàn thân, hoa đào biến ảo, che khuất bầu trời.

Sáu thanh kiếm thần của Hiên Viên Trường Khanh xông lên bầu trời, tạo thành kiếm trận uy nghiêm đáng sợ.

Lâm Viễn Cơ và Huyền Nhã đánh ra sát chiêu.

Bùm!

Một pho tượng màu vàng kim xuất hiện ở sau lưng Từ Bắc Vọng, mặt trời đỏ rực.hiện ra bên ngoài cơ thể của Tiêu Phàm.

Sáu thiên kiêu tạo thành một vòng tròn bao vây Sở Thái Hư.

“Dù sao cũng là chết, chuyện đã đến nước này, chư vị hà tất phải làm chuyện vô ích?”

Sở Thái Hư khẽ lắc đầu, giống như đang thương hại đám sâu kiến này.

Ngay sau đó, trên trời xuất hiện một thanh đao dài màu máu. Đao ý uy nghiêm vô song, tựa như có thể bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành một vị vua cái thế, công phạt thiên hạ, áp lực kinh khủng hạ

xuống.

Ầm!

Không khí chấn động, từng vết nứt xuất hiện trên mặt đất.

Ánh sáng bao phủ sáu người bị mai một trong chớp mắt, ánh sáng rực rỡ ngay lập tức biến thành tro.

“Đây là sức mạnh sau khi liên thủ của các ngươi?”

Sở Thái Hư cười to, trong giọng nói mang theo sự giễu cợt.

Hắn ta đã sống hai đời, cho nên đã hiểu rõ bản chất con người. Mếu sáu người dốc hết toàn lực, hắn ta chỉ có thể tránh né, nhưng chuyện này không có khả năng xảy ra.

Sắc mặt sáu người trong sân thay đổi, mỗi người đều có tâm tư của riêng mình, cho nên chỉ sử dụng một phần mười sức mạnh, đương nhiên không thể làm gì Sở Thái Hư.

Có ai dám lựa chọn được ăn cả ngã về không?

Cho dù giết chết Sở Thái Hư nhưng chân khí của bản thân bị tổn thất vậy thì chẳng phải để người khác ngư ông đắc lợi?

Cho nên, kế sách liên thủ vốn đã là một trò cười.

Chiến trường rơi vào tình thế giằng co, mọi người im lặng như sáu pho tượng điêu khắc.

“Đến lượt ta.”

Sở Thái Hư lạnh lẽo quát một tiếng, ánh mắt bất thình lình nhìn về phía Thương Hạo Nhiên.

Không khí đột nhiên chuyển động, sương máu lan ra tứ phía, một con rồng vàng xuất hiện từ đằng sau, bễ nghễ nhìn xuống nhân gian như một vị chiến thần mạnh mẽ vô song

Ầm ầm ầm!

Móng vuốt khổng lồ màu vàng tràn ngập khí tức kinh người rơi về phía Thương Hạo Nhiên, uy lực của một trảo này dường như có thể trấn áp Bát Hoang vạn cổ, khiến cho muôn loài yêu thú đầu hàng.

“Sao có thể…”

Thương Hạo Nhiên kinh hãi, hắn đã đánh giá thấp sức mạnh của Sở Thái Hư. Dư âm của chiêu thức này đủ để da dẻ của hắn nứt toát, máu tươi tuôn trào.

Ông!

Một cuộn da cừu ố vàng treo lơ lửng giữa không trung, phát ra ánh sáng chói mắt. Một vầng trăng tròn bay lên cao, chiếu về phía chiếc móng vuốt màu vàng.

Năm người còn lại đều lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Ầm!

Dưới sự va chạm mãnh liệt, mặt đất sụp đổ, mặt trăng vỡ vụn, móng vuốt màu vàng mờ dần.

Ngay khi Thương Hạo Nhiên đang thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Ầm ầm ầm!

Cuồng phong đột nhiên gào thét, mưa to như trút nước, một con Côn Bằng không ngừng phi nước đại trong mưa gió, giơ móng vuốt về phía Thương Hạo Nhiên.

P.s: cầu KP~

Chương 226: Cuối cùng cũng đăng đỉnh Thiên Xu, một tên ma đầu từ từ bước ra (2)

“Tốt!”

Sở Thái Hư cười gằn, sao hắn có thể bỏ lỡ cơ hội này.

Tay áo lay động, huyết đao sát phạt ngưng kết trong hư không, đao khí đầy trời chém về phía Thương Hạo Nhiên.

Tấn công từ hai phía, trước mặt sau lưng đều là địch.

Gan mật Thương Hạo Nhiên nứt vỡ, Thần khí hoa đào tượng trưng cho sự sống khô héo trong nháy mắt.

“Quân Lâm!”

Hắn nôn ra máu, rít lên.

Ngay sau đó, khí tức đột nhiên nhảy lên tới cảnh giới Tông Sư thượng giai, đầu lâu tách rời khỏi cơ thể, va chạm đến nhật nguyệt sao trời.

Bùm!

Sương máu bao trùm thiên địa, sát khí đáng sợ quét qua, một thế giới huyết hải xuất hiện, oan hồn tử linh bám chặt vào từng bộ hài cốt, lao ra từ trong biển máu.

Vút!

Bộ hài cốt đâm xuyên qua đầu lâu, còn oan hồn mang theo uy lực của Minh giới bổ về phía thân thể của Thương Hạo Nhiên.

Răng rắc.

Đầu lâu đức đoạn, thân thể huyết nhục bị đánh tan thành bột mịn.

Đầu lâu lăn trên mặt đất, đôi môi mấp máy như muốn nói ba chữ:

“Từ ác liêu!”

Thiên kiêu đứng thứ hai bảng Thiên, võ giả luân hồi chuyển thế, đã chết!

Chiến trường giống như một ngôi mộ u ám, rơi vào im lặng vô biên.

Năm người còn lại cảm thấy khó tin đến cực điểm, một trận sóng to gió lớn quét qua lồng ngừng, bọn hắn ai nấy đều chấn động đến tột đỉnh!

Lông tóc dựng ngược, sống lưng lạnh toát!

Từ ác liêu che giấu thân phận sâu đến nhường này!

“A!”

Sắc mặt của Tiêu Phàm trở nên dữ tợn, ánh mắt như phun độc, phát ra lệ khí kinh người, hắn ta tựa như một ác quỷ đến từ địa ngục!

Huynh đệ! Bản thân hắn lại xưng huynh gọi đệ với kẻ thù?

“Ha ha ha ha ha ha ha…”

Tiêu Phàm cười điên cuồng, nội tâm và thân thể không ngừng run rẩy, cơn hận thấu xương bắt đầu sục sôi!

Thằng hề! Hắn là một thằng hề bị đùa giỡn trong những tràng pháo tay!

“Vì sao muốn trêu đùa ta?”

Vầng trán Tiêu Phàm nổi từng đoạn gân xanh, hắn nhìn chằm chằm về phía trước, trong lòng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Nam tử áo trắng lộng lẫy đứng giữa sân, hắn ta vứt bỏ mặt nạ da người, đứng chắp tay sau lưng, mái tóc dài hai màu đen trắng tung bay trong gió, khuôn mặt tuấn mỹ không chút gợn sóng, đôi mắt xanh thẳm như được khảm cả một dải ngân hà.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn về phía Tiêu Phàm, nhíu mày: “Tiêu lão đệ, không nhận ra huynh trưởng sao?”

Cánh tay Tiêu Phàm không ngừng run rẩy, sự thù hận gần như nuốt chửng lý trí của hắn.

Những ký ức trước đây khiến hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã. Bản thân còn từng thề nguyện kiếp này không phụ Doanh huynh, có lẽ lúc đó, Từ ác liêu đang thầm cười nhạo hắn.

Sáu người còn lại cảm thấy một áp lực vô hình như thể đối mặt với kẻ thù.

“Đạo tâm vô địch…”

Vẻ mặt Lâm Viễn nghiêm túc, lẩm bẩm một mình.

Hắn ta bước đi trên bậc thang như đi trên mặt đất, sau đó tạo nên kỳ tích gần như đi vào huyền thoại.

“Thật đáng hận!”

Cơ Huyền Nhã cắn chặt hàm răng, sau đó cảm thấy xấu hổ vạn phần.

Nàng ta nhớ lại những lần tiếp xúc ở hải vực, kẻ này không lộ ra một chút sơ hở nào, khiến nàng nghĩ hắn thật sự là Quân Tự Liệt của Thiên Thần Điện.

Sở Thái Hư liếc mắt nhìn thi thể của Thương Hạo Nhiên, hắn ta chết

thảm đến mức không nỡ nhìn.

Cả người Sở Thái Hư căng chặt như dây cung, hắn ta không dám khinh thường chút nào nữa, nội tâm cũng nảy sinh một linh cảm mạnh mẽ, hắn sắp sửa rơi vào một trận chiến ác liệt.

Từ Bắc Vọng chậm rãi dạo đi, nét mặt nhẹ nhàng bình thản "Bốn người các ngươi nhanh chóng cút đi, đừng ép ta ra tay."

Từ Bắc Vọng ngừng một lát, nhìn về phía Sở Thái Hư: "Không có vấn đề gì chứ?"

Sắc mặt Sở Thái Hư trở nên lạnh lùng, hắn im lặng rất lâu, cười lạnh nói: "Nên như vậy."

Một lần là xong, cứ thế kết thúc!

Giết chết Từ ác liêu rồi trực tiếp đăng đỉnh!

Sắc mặt Hiên Viên Trường Khanh cực kỳ khó coi, ánh mắt thương hại kẻ yếu của Từ Bắc Vọng khiến hắn rùng mình lạnh sống lưng.

Ngươi cũng xứng ra lệnh cho bản Tôn?

Tiêu Phàm bình phục tâm tình kích động, hắn ta nhanh chóng bóp nát điểm sáng trên đỉnh đầu. Nếu không đi, hắn sợ mình sẽ chết thảm trong tay Từ ác liêu.

Thần thức của Từ Bắc Vọng nhạy bén đến mức nào?

Hắn ta chú ý đến động tác của Tiêu ở rể, hai tay đan dệt ra một đạo bí pháp thần thông, quét về nơi đó.

Ầm!

Tiêu Phàm giống như diều đứt dây ngã xuống, điểm sáng đồng thời vỡ vụn, cả người biến mất không thấy gì nữa.

Từ Bắc Vọng kiểm tra chiếc nhẫn một chút, bốn bảo vật đã nằm yên trong đó.

"Các ngươi thế nào?"

Ngữ khí của hắn không còn ôn hoà như trước nữa mà trở nên lạnh lẽo đến thấu xương.

Ba người trầm mặc như nước, trong lòng cảm thấy bất lực muôn

phần.

Với tính cách tàn nhẫn vô tình của Từ ác liêu, tại sao hắn ta lại buông tha bọn hắn?

Tên này chỉ là không muốn làm việc không cần thiết!

Sao mà ngông cuồng tự đại?

Sao mà không ai bì nổi?

Lâm Viễn nắm chặt hai tay, giãy dụa hồi lâu rồi cũng bóp nát điểm sáng trên đầu.

Hắn rất hiểu đạo lý bo bo giữ mình, đồng thời cũng hiểu rõ tình cảnh bây giờ ra sao. Chiêu thức vừa rồi của Từ ác liêu đã vượt quá khả năng chịu đựng của hắn ta.

Sự chênh lệch về sức mạnh giữa hai người giống như một đường rãnh trời!

Trong sân chỉ còn lại bốn người.

Sắc mặt Hiên Viên Trường Khanh đen kịt như đáy nồi, hắn ta từng mang theo khí thế một đi không trở lại bước vào Thiên Xu, nhưng đến giờ lại phải chạy trốn trong tuyệt vọng, đúng là nhục nhã không thể chịu được.

“Ngươi cảm thấy mình mạnh hơn Thương Hạo Thiên, chi bằng thử một chút.”

Từ Bắc Vọng nhìn hắn chằm chằm bằng ánh mắt vô cảm, sau đó lạnh lùng nói.

“Ta đếm đến ba.”

“Một.”

Nếu không phải lo lắng mình bị Sở Thái Hư đánh lén lúc đánh nhau, thì mấy người này đừng hòng rời đi ngoại trừ Tiêu ở rể.

“Hai.”

Một chữ lạnh như băng rơi xuống, Hiên Viên Trường Khanh ngửa mặt lên trời hét to: “Thứ sâu kiến hèn mọn dám nhục nhã bản Tôn!”

Ngay khi Sở Thái Hư đang chờ đợi Thần Tuấn sắp ra tay, không gian

đột nhiên biến đổi vặn vẹo, Hiên Viên Trường Khanh bóp nát điểm sáng và biến mất.

Hắn sở hữu Thánh thể đặc thù trong người, đương nhiên vô cùng nhạy cảm sự chênh lệch về sức mạnh.

Trước kia, hắn có thể chế nhạo Từ ác liêu làm tùy tùng của mình, vì hắn có thể dễ dàng đè bẹp sức mạnh của đối phương.

Nhưng bây giờ…

Nếu có ba phần cơ hội chiến thắng Từ ác liêu, hắn nhất định sẽ quyết chiến.

Nhưng điều làm hắn tuyệt vọng chính là, ngay cả nửa phần thắng cũng không có…

Nếu không chạy, chẳng lẽ chờ chết?

P.s: cầu KP~

Chương 227: Cuối cùng đăng đỉnh Thiên Xu, một tên ma đầu từ từ bước ra (3)

Cơ thể mềm mại của Cơ Huyền Nhã trở nên cứng ngắc, nàng ta nhìn đài sen trên hư không, nội tâm có chút, lưu luyến không rời, sau đó chuẩn bị bóp nát điểm sáng.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, biển máu cuồn cuộn phía sau lưng nam tử áo trắng, một bàn tay khổng lồ vượt qua hàng trăm triệu dặm, mang theo tử khí vô biên, mạnh bạo đập xuống.

“Ngươi…”

Cơ Huyền Nhã lập tức biến sắc, ánh sáng phát ra từ bức tranh Sơn Hà Xã Tắc trở nên tối tăm, một vết nứt xuất hiện ở giữa pháp bảo.

Khí đen lượn lờ xung quanh, đủ loại khí tức chết chóc loang lổ bắt đầu ăn mòn cánh tay trắng nõn, mảnh khảnh như ngó sen cúa Cơ Huyền Nhã.

Áp lực khổng lồ tiếp tục đè xuống, thân thể mềm mại không thể động đậy, chân khí giống như bị đông đặc lại.

Cùng lúc đó.

Đao ý trên bầu trời hóa thành một lực công kích uy nghiêm, chém về phía nam nhân áo trắng.

Từ Bắc Vọng đã sớm đoán được, hài cốt trong biển máu mang theo khí thế hung ác ngập trời lao ra ngoài, va chạm cùng vpứo huyết đao.

Ầm!

Hai luồng khí tức giằng co, Sở Thái Hư nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng như hổ rình mồi.

“Quỳ xuống.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lạnh lẽo, nhìn thẳng vào khuôn mặt tái mét của công chúa Đế quốc.

Cơ Huyền Nhã cảm thấy lạnh lẽo nơi sống lưng, khi đối diện với với Từ ác liêu, nàng cảm thấy mình giống như đứa trẻ đối mặt với một một tên nam tử vạm vỡ, không hề có một chút phản kháng.

“Quỳ xuống nhìn ta.”

Nam tử áo trắng lạnh lùng ra lệnh, hắn ta tựa như một vị thần Thượng cổ, toát ra ra uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Mong muốn sống sót của Cơ Huyền Nhã bùng nổ, nàng ta cật lực kìm nén cảm giác nhục nhã, sau đó quỳ gối xuống đất.

Đôi mắt như viên ngọc đen ngấn lệ, nhìn chằm chằm vào Từ ác liêu đáng giết ngàn đao, ánh mắt tràn ngập hận thù.

Từ Bắc Vọng quan sát nàng vài lần, thờ ơ nói: “Gọi chủ nhân.”

Bờ môi của Cơ Huyền Nhã bật máu ra, ba chữ mang ý nghĩa lăng nhục này khiến nàng đầu váng mắt hoa.

Ầm!

Sương máu ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ lơ lửng trên đỉnh đầu công chúa Đế quốc.

Sắc mặt Cơ Huyền Nhã tái nhợt, nước mắt lưng tròng, cố gắng thốt

ra hai chữ từ trong cổ họng: “Chủ… Chủ nhân.”

Áp lực biến mất, chân khí trên người nàng đốt cháy điểm sáng.

“Nói với Vũ Chiếu rằng, bà ta nợ Từ Bắc Vọng ta một món nợ ân tình.”

Tại thời khắc mà Cơ Huyền Nhã biến mất, một giọng nói đột nhiên truyền đến, khiến nàng căm hận đến cực hạn.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, sắc mặt bình tĩnh như cũ.

Hắn không giết Cơ Huyền Nhã vì nàng ta còn giá trị lợi dụng.

Cơ Huyền Nhã chính là điểm yếu lớn nhất của Vũ Chiếu.

…

….

Trong thế giới tràn ngập tia nắng, con vật khổng lồ ngủ yên trên không.

Bầu không khí dường như yên lặng trong giây lát. Sở Thái Hư nhìn chằm chằm nam nhân áo trắng, hỏi bằng giọng điệu hứng thú: “Xét theo hành động, hình như ngươi cảm thấy bản thân cầm chắc chiến thắng?”

Từ Bắc Vọng nhàn nhã dạo bước, bày ra dáng vẻ xuất trần xa cách, nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, giết ngươi dễ như trở bàn tay.”

Khi còn ở thang trời, hắn chỉ nắm được năm phần thắng, nhưng sau đi đi qua thế giới sương mù xám xịt cùng Tiêu ở rể, tỉ lệ chiến thắng ít nhất cũng lên đến tám phần.

Sở Thái Hư như nhìn thấy trò hề, hắn không nhịn được mà bật cười ha hả, nhưng ý cười sau đó lại trở nên lạnh băng: “Bởi vì vô tri, cho nên không biết sợ hãi là gì?”

“Chẳng lẽ ngươi không biết, cảnh giới Tông Sư là như thế nào sao.”

Ngay khi Sở Thái Hư vừa dứt lời, một ngọn núi màu vàng mờ nhạt xuất hiện sau lưng hắn, Thánh Sơn phát ra khí tức đáng sợ, dường như có thể bao phủ khắp vũ trụ, quét sạch cả thế giới.

Đây chính là chiêu thức mạnh nhất của Sở Thái Hư , từ kiếp trước, hắn đã giết hơn chục cường giả cảnh giới Thánh Cảnh chỉ bằng một

chiêu này, tuy căn cơ tu luyện hiện tại của hắn chỉ có thể phát huy một phần uy lực, nhưng cũng đủ để giết con ếch ngồi đáy giếng Từ Bắc Vọng.

Thân thể của Từ Bắc Vọng run rẩy dữ dội, như thể hắn sẽ bị nghiền nát thành bột mịn ngay giây tiếp theo, nhưng biểu cảm của hắn vẫn không hề thay đổi. Từ Bắc Vọng lấy một cọng cỏ xanh biếc từ trong nhẫn trữ vật, sau đó ném ra một cách tùy ý.

Cọng cỏ phiêu đãng trong không khí, không hiện hữu bất kỳ uy năng nào.

Nhưng cọng cỏ trôi tới đâu, tất cả các trường năng lượng đều bị hóa giải dễ dàng giống như một xé nát một tờ giấy.

Cỏ non lơ lửng trong không khí, như không có gì có thể ngăn trở nó.

Lực công kích của Thánh Sơn Kim sắc đánh vào cọng cỏ, ánh kiếm lập tức vỡ nát, tan vào hư vô.

“Không thể nào!”

Khoé mắt Sở Thái Hư như muốn nứt ra, thân thể chấn động như bị sét đánh.

Hắn đột nhiên hét lớn, bộ chiến phục màu đen trên người phóng ra ánh sáng chói mắt, khiến hắn tựa như tôn thần giáng thế.

Sau đó, một luồng sát khí vô song phát ra, huyết đao quét ngang thiên địa, giống như có thiên quân vạn mã đang lao lên chém giết kẻ thù trước mặt.

Bùm!

Đao ý cuồng bạo chém vào cọng cỏ, phiến lá ố vàng một chút, sau đó nhanh chóng bay về trong tay áo choàng trắng.

Uy lực phản phệ khiến Sở Thái Hư bay lộn ngược về sau, hắn ta va chạm với mặt đất, tạo thành một cái hố sâu không thấy đáy, chiến phục màu đen nhuộm đỏ, nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ hung ác.

Sở Thái Hư cười tà mị nói: “Đây là sự tự tin của ngươi?”

Từ Bắc Vọng thở dài, thực lực của hắn vẫn còn quá yếu, ngay cả cỏ nhỏ cũng không thể phát huy một nửa sức mạnh của nó.

“Thôi được, một chiêu phân thắng bại.”

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng ẩn hiện lên ý cười, hắn chạm vào nhẫn trữ vật ra lấy một gốc cây cành lá tươi tốt lơ lửng, mùi dược phẩm thơm phức phát ra từ những trái quả đỏ tươi tựa như vừa ngâm qua trong máu tươi.

Đây chính là bảo vật mà Từ Bắc Vọng đã cướp đoạt từ chuột tầm bảo Diệp Thiên. Hắn ngắt lấy một trái, vừa ăn vừa thiêu đốt tinh huyết.

Sắc mặt Sở Thái Hư hoảng sợ, linh hồn run rẩy kịch liệt, hắn ta điên cuồng niệm chú pháp khí, phù văn đỏ rực lượn lờ trên trường đao.

Đao trong hoang vu, trời bể tan tành.

P.s: cầu KP~

Chương 228: Cuối cùng cũng đăng đỉnh Thiên Xu, một tên ma đầu từ từ bước ra (4)

Từ Bắc Vọng ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, thân thể phát ra một luồng Minh khí đáng sợ, tựa như một đại dương vực thẳm rộng lớn. Toàn bộ thế giới tràn ngập tia nắng dường như đang biến đổi theo nhịp thở của hắn.

Biển máu dâng trào sau lưng Từ Bắc Vọng, một phần Minh khí bên trong thế giới huyết hải ngưng kết thành một cái kén màu đen!

Ầm ầm ầm! Bầu trời run rẩy, thế giới biển máu sụp đổ, kén nhộng vỡ tan, một bộ hài cốt thối rữa loang lổ gào thét lao đến.

Phụt!

Ngay khoảnh khắc bộ hài cốt vượt qua biển máu, tinh huyết của Từ Bắc Vọng như bị rút cạn, hắn ta trực tiếp rơi vào hôn mê.

“Đây là…”

Sống lưng và xương cụt Sở Thái Hư run lên, hơi thở hủy diệt hùng vĩ khiến hắn có ảo giác mình đang ở trong địa ngục U Minh, toàn bộ dương khí đều bị tước đoạt, không còn sót lại chút nào!

“Không!”

Sở Thái Hư gầm lên, hắn trơ mắt nhìn đao khí vô biên của bị bộ hài cốt nuốt chửng, cảm giác tuyệt vọng bất lực lan tràn trong nội tâm, hắn ta dường như không còn hy vọng sống nào nữa.

Trở về một kiếp, cứ như vậy chết đi một cách thê thảm? Nếu hắn quyết đoán giết chết Từ ác liêu ngay khi vừa tiến vào Thiên Xu thì bản thân có thể đăng đỉnh hay không?

Sở Thái Hư cảm thấy rét lạnh toàn thân, bộ xương khô dày đặc oan hồn ập đến, toàn bộ cơ thể hắn ta bị Minh khí ăn mòn trong chốc lát, sau đó lập tức tan biến, một giọt máu tươi cũng bị cắn nuốt sạch sẽ, càng không bàn đến thân thể tứ chi.

Những gì còn sót lại chỉ là chiếc áo choàng đen nhăn nhúm.

Trong không trong, quái vật khổng lồ mở con mắt màu đỏ, nó giống như đang thì thầm với chính mình: “Thiên Thần Giới, những người có hi vọng siêu thoát.”

“Đệ Ngũ Cẩm Sương, Từ Bắc Vọng.”

Con quái vật lao vào hư không, cơ thể to lớn cứ như vậy mà biến mất.

Giữa thế giới mênh mông bát ngát chỉ còn lại nam nhân áo trắng đang nằm trên mặt đất.

Một cỗ lực lượng hùng mạnh nâng hắn lên đài sen.

Ông!

Phía trên đài sen, một làn sương mỏng màu tím tràn vào trong áo trắng, Đại đạo Chi Cơ đã thành.

….

…

Vực thẳm Lâm Thiên.

Bên trong Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, mèp mập ngồi xổm bên cạnh bệ bếp, lấy móng vuốt chống cằm, đôi mắt chuyển động linh hoạt.

Tiểu phôi đản, ngươi mau đi ra đi.

Meo meo nhớ ngươi vô cùng, mỗi ngày chỉ ăn được ba bát cơm, bình thường đều toàn ăn năm bát đó.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nằm lười biếng trên ghế treo, đôi mắt xanh biếc xuyên thấu bầu trời nhìn chằm chằm tấm bia đá phía trước. Đôi má ngọc hoàn mỹ có chút khẩn trương hiếm thấy. Ngay sau đó, một nụ cười xinh đẹp nở trên môi nàng, sau đó cụp mắt xuống nhìn chiếc quạt trên tay.

Chó săn của nàng thực sự đã làm được?

Giữa không trung, hàng ngàng chiến xa hung thú che khuất bầu trời, các thế lực lớn nín thở nhìn chằm chằm vào tấm bia đá.

Tên của Thương Hạo Thiên biến mất! Người đứng thứ hai bảng Thiên đã chết!

“Sở Thái Hư là thần thoại của thế hệ trẻ tuổi, ngoại trừ hắn thì còn ai có thể giết chết Thương Hạo Nhiên?”

“Không phải Từ ác liêu vẫn luôn bày ra thực lực mạnh mẽ từ đầu đến cuối sao?”

“Phải thì như thế nào, kẻ đó sao có tư cách uy hiếp đến Sở Thái Hư?”

Có rất nhiều cường giả sôi nổi bàn luận, hầu như mọi người đều kết luận rằng Sở Thái Hư sẽ là người đăng đỉnh Thiên Xu. Dù sao đi nữa, hắn ta có thể chém giết đại Tông Sư, thực lực vượt trội trong số những người cùng thế hệ.

“Hắn ta cũng là người luân hồi chuyển kiếp.”

Trên chiến thuyền của Thiên Thần Điện, Độc Cô Vô Địch rơi vào trầm tư, ông ta đang suy nghĩ, liệu mình có nên nhắm vào người này hay không.

Sau gần một nén nhang, cả trời đất trở nên tĩnh lặng đến mức quỷ dị.

Con tim của những cường giả dường như hóa thành mặt trống, phát ra tiếng thình thịch vang dội. Cơn chấn động lần này còn dữ dội hơn nữa, khiến da đầu của tất cả bọn hắn trở nên tê dại!

Tên của Sở Thái Hư biến mất?

“Hít.”

Tiếng hút khí vang lên hết đợt này đến đợt khác. Sau một vài nhịp thở, âm thanh huyên náo bắt đầu vang lên.

Hắn chết trên tay ai?

“Chẳng lẽ Thần Tuấn đăng đỉnh?”

Sắc mặt những người trong gia tộc Hiên Viên tràn đầy hưng phấn.

Trong Phượng liễn, Vũ Chiếu gắt gao nắm lấy tay vịn, trong lòng mơ hồ chờ đợi điều gì đó.

Liệu Huyền Nhã có tạo nên kỳ tích?

Ầm ầm ầm!

Trời đất rung chuyển, bia đá sụp đổ trong phút chốc.

Trong phút chốc, trên trời xuất hiện một cái khe, một bóng người bị ném ra ngoài.

Trong số mấy vạn người bước vào thiên Xu, chỉ hơn một nghìn người sống sót.

Ba mươi sáu người trên bảng Thiên chỉ còn lại một vài người.

“Giết Từ ác liêu!”

“Giết giết giết!”

Võ giả trẻ tuổi rơi xuống đất, hắn ta nhanh chóng tìm đến trưởng bối, hét lên một cái tên.

Trái tim của cường giả các thế lực đều rơi xuống đáy vực, bọn họ nhìn xung quanh mình.

Nhìn thấy Cơ Huyền Nhã thất hồn lạc phách.

Nhìn thấy Hiên Viên Trường Khanh sắc mặt chán nản.

Nhìn thấy Lâm Viễn bước đi tập tễnh.

Chỉ có duy nhất…

“Chẳng lẽ?”

Chuyện mà bọn họ sợ hãi nhất đã xảy ra. Chẳng lẽ có một ma đầu xuất thế?

“Sở Thái Hư đã chết…”

Sắc mặt Hiên Viên Trường Khanh khó tin đến cực điểm, Sở Thái Hư mạnh đến mức làm hắn vô lực lại chết trong tay Từ ác liêu. Lần này,

hắn ngược lại cảm thấy may mắn vô cùng vì mình đã quyết đoán đào thoát.

Từ ác liêu đúng là tên quái vật!

Hắn ta dựa vào tu vi của Ngũ phẩm thượng giai để giết một người có thực lực ngang bằng với Tông Sư.

Ngay tại thời điểm này, tất cả mọi người đều khó có thể tin được.

Ầm ầm ầm! Sâu trong hư không hiện lên một tòa cung điện nguy nga, lấy bạch ngọc làm cột, đá lưu ly làm ngói, tiên quang mịt mờ tràn ngập muôn phương.

Hào quang vạn đạo sáng ngời ngàn dặm, muôn vàn cảnh tượng kì dị biểu hiện cho điềm lành hiện lên.

Một nam nhân mặc áo choàng trắng chậm rãi bước ra.

P.s: cầu KP~

Chương 229: Nhận lấy ban thưởng (1)

Vực thẳm Lâm Thiên.

Trời đất đột nhiên ngừng lại trong chốc lát.

Bầu không khí vô cùng yên tĩnh, không một tiếng động.

Nam nhân áo trắng có dung mạo mỹ lệ chắp tay sau lưng, nhàn nhã bước ra từ hư không.

Hắn ta giống như trích tiên hạ phàm từ Cửu Thiên Tiên Giới, phong thái thanh tao thoát tục, không dính bụi trần nhân gian, dùng ánh mắt bình tĩnh quan sát tất cả mọi thứ xung quanh.

Chỉ trong chốc lát, đồng tử của các vị cường giả đột nhiên co rút lại, trong lòng chấn động không thôi.

Tông sư tứ phẩm!

Từ ác liêu đã đạt tới cảnh giới Tông Sư rồi!

“Tất cả mọi người đều đang chào đón ta sao, thật ra cũng không cần khoa trương đến vậy đâu.”

“Ta đã hiểu được tấm lòng của chư vị, mọi người đi về đi.”

Nam tử áo trắng cười nói với giọng điệu hời hợt.

Ầm!

Lời này của hắn giống như tiếng sấm bên tai, khiến sắc mặt người nào người này đều biến đổi, hận ý bao trùm bầu trời!

Đời này còn có người vô sỉ đến vậy sao?

Ngươi không sợ những oan hồn chết thảm ở Thiên Xu tới lấy mạng sao?

Đồ sát vô tội vạ, chém giết thiên kiểu trẻ tuổi như heo chó, kẻ này đã phạm phải trọng tội không thể dung thứ!

Nhất định phải bị tiêu diệt!

Các thế lực lớn nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng, mí mắt như muốn nứt ra, mỗi khi nhớ tới những tiểu bối đã chết của mình, sát ý của bọn hắn lại càng tăng cao hơn nữa.

Trên chiến thuyền của Thiên Thần Điện, Độc Cô Vô Địch gõ tay lên mặt bàn theo tiết tấu, khuôn mặt lộ rõ biểu cảm âm trầm.

Ông ta đã cảm nhận được khí tức của Hồng Mông Tử Khí bên trong cơ thể của Từ ác liêu!

“Soạt…”

Độc Cô Vô Địch hạ ngón tay xuống, pháp tắc trật tự dần tản ra.

Giống như đã ước định từ trước, hàng loạt chiến hạm di chuyển về vực thẳm Lâm Thiên, tạo ra bóng râm che khuất cả bầu trời.

Với danh nghĩa trả thù cho đệ tử, Đệ Ngũ môn phiệt và Thiên Thần Điện trực tiếp xông lên.

“Tiêu diệt Từ ác liêu!”

“Vì Cửu Châu mà trừ hại, giết!”

Thanh thế kinh khủng vô cùng, sát khí bao trùm mọi thứ, khiến cho mặt đất trong phạm vi mấy trăm dặm không khỏi chấn động dữ dội.

Những thế lực nhỏ bé sợ tai bay vạ gió, đành lui về phía sau, chỉ dám đứng nhìn trận chiến ngàn năm có một này.

Dưới luồng uy áp dữ dội đến từ các thế lực hùng hậu kia, nam tử áo trắng lấy một tách trà ra rồi nhấp môi.

Hắn đã có Lão Đại ở bên, cho nên có thể buông lỏng cảnh giác một chút.

Mấy con chó mèo này cũng xứng đáng chạm được vào một sợi tóc gáy của tùy tùng ư?

Từ Bắc Vọng uống một ngụm trà thơm, thần sắc khoan thai không thể miêu tả bằng lời.

Chỉ trong tích tắc.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bầu trời nứt vỡ thành ba khe hở, quy tắc xung quanh bị đánh gãy đến mức bay màu, vùng không gian ba trăm dặm xung quanh Từ Bắc Vọng đã trở thành cấm địa, ngay cả Bán Bộ Chí Tôn cũng không thể tới gần.

Thân thể của mấy cường giả Thánh Cảnh đột nhiên nổ tung, hóa thành bột mịn.

Trong vùng không gian mơ hồ đó, đám người nhìn thấy một tòa tháp Xá Lợi Tử, trên đỉnh có một viên quả Bồ Đề phát ra ánh sáng.

Một thanh trường kiếm có vết loang lổ rỉ sét, toàn bộ thân kiếm có màu xanh sẫm, đang được treo lơ lửng trên bầu trời.

Chưa hết, tiếp theo đó còn có một ấn chương bốn tấc phát ra ánh sáng óng ánh khắp bốn phương trời, Ngọc tỷ truyền quốc đã xuất hiện, bên trên còn có chạm khắc thần thú Chân Long.

“Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”

Tám chữ cái do bầy chim xếp thành hình xuất hiện trên bầu trời, toát ra uy áp mênh mông.

Cảnh tượng này đã khiến toàn bộ mọi người không khỏi rùng mình, thậm chí còn kinh ngạc đến mức chết lặng mất một lúc.

Rất nhiều cường giả chấn động vô cùng, nội tâm dấy lên một trận sóng to gió giớn.

Tháp Hạo Thiên!

Kiếm Thái A!

Ngọc tỉ truyền quốc!

Đệ Ngũ Ma Đầu trực tiếp xuất ra ba món thần khí!

Điều này thật sự đã vượt qua trí tưởng tượng của mọi người!

Ầm ầm!

Ba món thần khí xoay tròn trên bầu trời, mười mấy vị cường giả nhanh chóng chạy tán loạn.

Chúng sinh Cửu Châu đã từng lĩnh giáo được uy lực chân chính của thần khí trên tay nữ tử áo tím.

Các thế lực xung quanh bỗng nhiên cảm thấy lạnh hết cả tóc gáy!

Sự sợ hãi đến tận cùng đột nhiên xuất hiện trong lòng bọn họ.

Từ Bắc Vọng ngồi xếp bằng ở trên phi thuyền màu tím, thức hải khởi động Phệ Thần Kinh, khiếu huyệt đồng thời vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Tinh huyết bay tung toé đầy trời, tàn hồn đang chạy trốn tứ phía cũng bị hút vào.

Đơn giả là cắn nuốt quên cả trời đất.

“Keng!”

Tiếng chuông hùng hồn vang vọng, sóng âm làm cho tất cả mọi người run rẩy, thần hồn dường như muốn băng liệt rơi, giống như có thể hủy diệt sinh linh khắp tứ hải bát hoang.

Một chiếc chuông lớn màu vàng óng lơ lửng, trên đỉnh có chạm khắc văn tự cổ xưa.

“Đông Hoàng Chung!”

Đám người rung động vạn phần.

Bốn kiện Thần khí hiện ra trước mắt người đời!

Độc Cô Vô Địch kích động pháp tắc xiềng xích , Đông Hoàng Chung được bao trùm trong khí tức Hỗn Độn, hung hăng đập về phía ba kiện Thần khí kia.

Ầm!

Hư không run rẩy vì bị trực tiếp đánh xuyên qua, nhưng ba kiện Thần khí vẫn không nhúc nhích.

“Hôm nay, Từ ác liêu nhất định phải chết!”

Độc Cô Vô Địch giận dữ ngút trời, đánh về phía nữ tử váy tím đang đứng sừng sững trên lưng Phượng Hoàng.

Đồng thời, ba vị Bán Bộ Chí Tôn xuất hiện, khí huyết xuyên phá trời cao, chiến ý ngập trời.

Nếu không liên thủ đả thương Đệ Ngũ Ma Đầu, thì bọn hắn vĩnh viễn không có cách nào giết chết con sâu kiến kia.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh sợ, bởi vì chính mắt chứng kiến nên càng sợ hãi hơn nữa.

P.s: cầu KP~

Chương 230: Nhận lấy ban thưởng (2)

Bốn vị Bán Bộ Chí Tôn cùng nhau vây quét Đệ Ngũ Ma Đầu!

Rất nhiều thế lực nhiệt huyết trở nên sôi trào, cục diện trận đấu hoàn toàn thiên về một bên, các vị cường giả này nhất định có thể đánh Đệ Ngũ Ma Đầu xuống vực sâu!

Tầng mây sâu nhất trên bầu trời cũng khẽ rung chuyển, lăn lộn hỗn độn.

Cho dù là cường giả Thánh Cảnh thì cũng không thể rõ tình hình chiến đấu, chỉ có thể cảm thụ khí tức khai thiên lập địa.

Tà áo trắng bồng bềnh bên trong Thần khí và trận văn, đáy mắt Từ Bắc Vọng hiện lên tiếc nuối.

Hắn ta đã cắn nuốt tàn hồn của mấy tên mấy Thánh Cảnh, nhưng vẫn không đủ để lấy Phệ Thần Kinh đột phá tầng thứ hai.

Xem ra, hắn cần phải tìm Bán Bộ Chí Tôn.

Các đạo thống lớn vẫn không cam tâm, ý đồ công kích xuyên thấu bầu trời, biểu lộ phong khinh vân đạm của Từ ác liêu khiến bọn hắn hận muốn phát cuồng!

“Ừm?”

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu mày, giọng điệu có chút không vui: “Từ lúc nào mà Đại Tông Sư cũng dám động thủ với ta?”

Xoạt!

Nghe nói lời này, vô số cường giả sắc mặt xanh xám, tức sùi bọt mép!

Sao tên ác liêu lại cuồng vọng như vậy?

Nếu không có sự bảo hộ của Đệ Ngũ Ma Đầu, ngươi chắc chắn sẽ trở thành một bộ thây khô!

Coi như ngươi có thể chiến thắng cường giả Tông Sư, nhưng ở trước mặt Đại Tông Sư, ngươi cũng chỉ là một con kiến hôi không hơn không kém.

Từ Bắc Vọng hừ một tiếng, hắn cảm giác uy nghiêm của mình đã bị khiêu khích.

Hắn lấy vài cọng tiên dược linh hà ra rồi nuốt chửng, sau đó ném ra một gốc cỏ xanh nhạt lơ lửng.

Cọng cỏ đung đưa trên gió, không phát huy một chút pháp lực nào cả.

Nhất thời, đạo cô đứng gần đó cảm thấy ngạt thở kinh khủng, da thịt của nàng ra như muốn nứt toác ra.

“Cẩn thận!”

Cường giả Thánh Cảnh lộ ra sắc mặt kinh hãi.

Nhưng đã quá trễ rồi.

Cỏ non nhẹ nhàng rơi xuống, xương cốt của đạo cô giống như là bị ngàn cân quét qua, đạo bào nát vụn, thân thể trắng nõn lung linh bị cắt thành hai đoạn.

Mọi người nhìn thấy một cảnh tượng này thì nhất thời hoảng sợ, đỉnh đầu như bị giật ngược lên, một chậu nước đá đổ xuống, thoáng chốc rùng mình!

Chết?

Đại Tông Sư cứ như vậy chết rồi?

Bùm!

Đám người không ngừng sợ hãi.

Một cọng cỏ cũng có thể giết Đại Tông Sư!

Từ ác liêu đã tiến bộ đến nhường này rồi sao?

“A?”

Từ Bắc Vọng kinh ngạc một tiếng, hời hợt mở miệng: “Hai người các ngươi nhìn ta làm gì?”

Hai người mặc áo choàng vai thêu hoa văn Tam Xoa Kích đến từ thánh địa Đại Diễn nhất thời hoảng hốt chạy trốn.

Không ngờ, một đôi mắt xanh biếc liếc qua, hai người giống như bị tôn thần viễn cổ để mắt tới.

“Cẩn thận!”

Cường giả Thánh Cảnh tại thánh địa Đại Diễn vung ra một đao, cứu vớt một người.

Nhưng một người khác không may mắn như vậy.

Mí mắt hắn ta mở to, toàn thân không có một vết máu, nhưng khí tức không còn sót lại chút gì.

Trong chốc lát, xung quanh lặng ngắt như tờ!

Đám người như rơi vào hầm băng, toàn thân rét run, khó mà tin được cảnh tượng vừa phát sinh trước mắt.

Dựa vào chí bảo ngoại vực Thiên Xu để chém giết Đại Tông Sư!

Nhưng Từ ác liêu chỉ cần một ánh nhìn vẫn có thể tiêu diệt được Tông Sư.

Nói cách khác, một cường giả Tông Sư phổ thông không thể chống chọi một ánh mắt của Từ ác liêu!

Bùm!

Ai nấy đều rung động đến tận cùng da tóc!

Làm sao hắn ta lại có thể mạnh đến trình độ này?

Hiên Viên Trường Khanh lảo đảo cả người, khí lực trong cơ thể

giống như bị rút khô, sau đó ngã xụi lơ trên mặt đất.

Nội tâm tự ngạo cường thế còn sót lại của hắn trong khoảnh khắc đã bị chôn vùi!

Sau khi Từ Bắc Vọng bước vào cảnh giới Tông Sư nhờ vào khí tức Hồng Môn Tử Khí, hai người liền không còn cùng một cấp độ.

Hiên Viên Trường Khanh không hề nghi ngờ, hắn có lẽ không sống nổi quá hai chiêu của Từ Bắc Vọng.

“Đã sinh ra Hiên Viên, tại sao lại còn sinh ra Bắc Vọng…”

Thân ảnh cô đơn của hắn đạp vào chiến xa, bay về hướng về địa bàn của gia tộc Hiên Viên.

Hắn sẽ bế quan, nếu không bước vào cảnh giới Niết Bàn nhị phẩm, vĩnh viễn không hành tẩu thế gian!

Diệp Thiên đang trốn ở trong đám người, vầng trán nổi đầy gân xanh, hai mắt phiếm hồng giống như ngậm lấy huyết lệ.

Lòng hận thù tựa hồ như cắt giảm theo sự chênh lệch thực lực giữa họ, đây chính là điểm tuyệt vọng nhất.

Hắn dựa vào cái gì để báo thù?

Không!

Khuôn mặt Diệp Thiên trở nên dữ tợn, yết hầu căng cứng, giọng nói run rẩy: “Lão Viêm, chỉ cần có thể giết chết được kẻ này, ta sẽ không hối tiếc gì cả.”

Tàn hồn trong ngọc bội lâm vào trầm mặc, qua một hồi lâu, ông ta mới nói ra bốn chữ.

“Kiến càng lay cây.”

Thân hình Diệp Thiên run rẩy, suýt nữa đã ngã xuống đất.

Kiến càng lay cây, không tự lượng sức mình.

Trước đó, hắn ta có lẽ còn sót lại một khả năng nhỏ nhoi, nhưng hiện tại, ngay cả một nửa cơ hội cũng không có.

“Ta muốn báo thù… Ta muốn báo thù…”

Diệp Thiên giống như phát điên, khóe mắt bất tri bất giác trượt xuống mấy giọt nước mắt.

Trong đám người, một văn sĩ đội đội lương quan đặc chế từ cây trúc không khỏi rùng mình sợ hãi, ông ta chính là Khổng Nhân Hậu của Khổng Gia.

Khi còn ở quận Lang Gia, kẻ này ỷ thế hiếp người, trốn qua một kiếp.

Mà bây giờ…

Kẻ này chắc chắn sẽ vẫn bày ra thủ đoạn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, nhưng đối tượng của hắn sẽ đổi thành cường giả cảnh giới Niết Bàn, Thánh cảnh!

Bản thân là Đại Nho Sư tam phẩm, nhưng khi đứng trước mặt Từ ác liêu, Khổng Nhân Hậu ông cũng không khác gì loài sâu kiến.

“Nếu biết trước, ta bóp chết ngươi từ trong trứng nước!”

Cơ bắp Khổng Nhân Hậu kích động cuồn cuộn, nội tâm tràn ngập cảm xúc không cam lòng!

P.s: cầu KP~

Chương 231: Nhận lấy ban thưởng (3)

Toàn bộ vực thẳm Lâm Thiên trở nên yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Một cọng cỏ trảm Đại Tông Sư, một ánh mắt diệt Tông Sư!

Thật sự quá chấn động!

Trước khi tiến vào Thiên Xu, hào quang của Từ ác liêu đã phủ khắp toàn bộ ngóc ngách trong Cửu Châu, hắn ta thậm chí được vinh danh là thần thoại vô địch của thế hệ trẻ tuổi.

Sự tồn tại của hắn chính là một tòa núi chặn đứng con đường leo lên đỉnh cao, khiến những người cùng thế hệ cảm thấy bi ai tuyệt vọng.

Hơn nữa, bắt đầu từ hôm nay….

Đám thiên kiêu trẻ tuổi của Cửu Châu đại lục không có tư cách đấu

với Từ ác liêu.

Kẻ này mới hai mươi mốt tuổi nhưng đã có thể sánh vai với cường giả thuộc thế hệ trước.

Tại sao lại có thể kinh khủng đến vậy?

Nếu như ngay cả cường giả thế hệ trước cũng không trấn áp được hắn ta, vậy thì kẻ này đã bước vào cảnh giới của Đệ Ngũ Ma Đầu rồi sao?

Nhớ tới đây, các cường giả của những đạo thống lớn như sắp nứt cả tim gan, nếu như tiểu ma đầu này bỏ chữ "tiểu" kia đi, thì quả thật là đại họa của chúng sinh.

Bên trong vùng không gian của Thần khí xen lẫn trận văn, nam tử áo trắng bình tĩnh phẩm trà, giống như cảnh tượng chết chóc vừa rồi chưa từng xảy ra

"Không phải chỉ giết Đại Tông Sư thôi sao, có cái gì phải ngạc nhiên chứ?"

Từ Bắc Vọng lắc đầu, buông chén trà xuống, dường như cảm thấy chờ đợi có chút không thú vị.

Kết quả là.

Thanh âm ầm ầm ầm vang lên, biển máu dâng trào ở sau lưng hắn, năng lượng tinh huyết lan tràn khắp nơi.

Những bộ xương thối rữa loang lổ, mang theo với sức mạnh hủy diệt,

đi ra từ biển máu.

Bùm!

Bất kỳ Tông Sư nào chạm vào bộ xương sẽ bị Minh khí ăn mòn trong tích tắc, thân thể đều sẽ bị nuốt chửng, những gì còn sót lại chỉ là y phục khô héo.

Các vị Đại Tông Sư trốn phía xa xa đều cảm thấy chấn động, đồng thời cảm nhận hơi thở lạnh lẽo vạn năm đằng sau lưng.

Đây mới chỉ là một chiêu thức mà thôi, nếu Từ ác liêu thi triển thêm vài chiêu nữa, liệu bọn họ còn có thể sống sót sao?

“À không…”

Đây là một cảnh tượng tuyệt vọng, vô số đại sư không khỏi bật khóc khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Những người còn lại lần lượt chạy trốn khỏi không gian Thần khí, dù bọn hắn công kích mãnh liệt đến cỡ nào cũng không thể đả thương Từ ác liêu, nhưng kẻ này lại có thể giết người không chút do dự!

Quả thực rất vô lại!

“Đệ Ngũ Ma Đầu, Từ ác liêu, các ngươi chết không yên thân!”

Những cường giả điên cuồng nguyền rủa trong lòng.

Biển máu sau lưng Từ Bắc Vọng từ từ tan biến, hắn chậm rãi lấy lại bình tĩnh, sau đó cầm tách trà lên, vừa nhấp môi vừa chiếm đoạt hồn phách.

Không phải hắn không muốn tiếp tục, mà là không thể.

Bộ hài cốt đi kèm với Minh khí giống như chiêu thức át chủ bài cuối cùng, toàn bộ năng lượng sẽ bị cạn kiệt chỉ sau một lần sử dụng.

Trừ phi Bắc Minh Thần Công đột phá tới cấp độ tiếp theo, nhưng Từ Bắc Vọng có thể đi đến nơi nào để hấp thụ Minh khí? Tinh huyết đã không còn thỏa mãn khẩu vị của hắn.

Nhưng vào lúc này.

Hàn khí hùng vĩ khuấy động hư không, một cơn chấn động đáng sợ mang theo sức mạnh vô song lập tức ập xuống.

“Phụt…”

Thân thể của một vị Bán Bộ Chí Tôn với mái tóc hoa râm bị cắt thành hai đoạn, tay trái của ông ta đang nhấc đầu lâu của chính mình, mở ra không gian thông đạo rồi biến mất vào hư không.

Các đạo thống lớn cảm thấy kinh dị đến cực hạn!

Ngay sau đó, một đứa trẻ máu thịt be bét lao qua khoảng không, hoảng sợ bỏ chạy.

Một bà lão trở nên đông cứng như một tác phẩm điêu khắc bằng băng tuyết, bà ta điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, mở cánh cổng không gian bằng pháp khí rồi trốn thoát.

Toàn bộ nơi này giống như rơi vào địa ngục!

Tất cả mọi người đều run rẩy kịch liệt, dường như không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt!

Ba vị Bán Bộ Chí Tôn đứng trên đỉnh cao nhất tại Cửu Châu, sao lại có kết cục bi thảm như vậy?

Từ xưa đến nay, bọn hắn chỉ nghe thấy các vị Bán Bộ Chí Tôn chết vì tuổi già, rất ít ai chết trong trận chiến!

Những người đạt đến cảnh giới đó, ít nhiều cũng có những thủ đoạn át chủ bài cứu mạng.

Mà bây giờ…

Tóc tai ai nấy đều dựng đứng, trái tim trong lồng ngực như bị siết chặt bởi một bàn tay vô hình.

Nếu như Đệ Ngũ Ma Đầu không bảo vệ Từ ác liêu, mang theo ba món Thần khí đi quyết chiến, thì ba vị Bán Bộ Chí Tôn nhất định phải chết!

Quá kinh khủng!

Thực lực mạnh mẽ đến khiến dân chúng Cửu Châu nghẹt thở!

Độc Cô Vô Địch nắm giữ Đông Hoàng Chung trong tay, xé rách bầu trời, biến mất bên trong vết nứt.

Chiến thuyền Thiên Thần Điện không hề chần chờ, ầm ầm rời đi, bọn hắn đương nhiên e sợ chính mình sẽ biến thành tro tàn!

Khắp nơi im ắng như chốn không người, không có một chút âm thanh nào hiện hữu.

Tan tác!

Bốn vị Bán Bộ Chí Tôn liên thủ, cả bốn vị đều phải chạy trối chết, trong số đó còn có điện chủ Thiên Thần Điện.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một sự thật đã vượt qua nhận biết của tất cả mọi người, khiến vô số cường giả không khỏi buồn bã bi thương.

Đệ Ngũ Ma Đầu thật sự vô địch?

Nếu như toàn bộ các lão yêu nghiệt ẩn núp khắp Cửu Châu xuất thế một lần nữa, lúc đó mới có thể đánh bại Đệ Ngũ Ma Đầu.

Nhưng phải có lợi ích cỡ nào mới có thể khiến cho những người đang truy cầu siêu thoát xuất đầu lộ diện tại thế gian?

Lúc này.

Một giọng nói ôn nhuận ấm áp lan tỏa khắp sân.

“Còn muốn đánh nữa hay không, không đánh thì để cho ta về nhà.”

Nam tử áo trắng mỉm cười, liếc nhìn các thế lực đạo thống đứng xung quanh.

Ai nấy đều câm như hến.

Đánh?

Đánh cái gì, người nào muốn tìm chết chứ?

Bọn hắn chỉ có thể đem cơn hận thù nuốt vào trong bụng, trở về nhà tổ chức tang lễ cho các tiểu bối đã rơi đài tại Thiên Xu.

Không có ai đáp lời, Từ Bắc Vọng đứng chắp tay, hóa thành một luồng sáng màu tím bay về phía bầu trời.

Giữa những tầng mây, một mỹ nhân đang đứng trên lưng Phượng Hoàng, váy tím tung bay theo gió.

“Nương nương, ti chức đã trở về.”

Mùi thơm quen thuộc từ người nàng khiến Từ Bắc Vọng loạn nhịp.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cảm như cũ, nàng liếc nhìn hắn một cái: “Cút!”

“Meo…”

Phì Miêu vô cùng vui vẻ, nó nhảy lên người Từ Bắc Vọng rồi ôm chặt hắn như một con bạch tuộc.

“Đi ra.”

Từ Bắc Vọng tỏ vẻ chán ghét, con mèo ngu ngốc lại béo lên rồi.

Phượng hoàng biến mất giữa các tầng mây.

Trong vực thẳm Lâm Thiên, khắp nơi đều là thi thể không lành lặn cùng đám người đang phẫn nộ ngập trời.

Nhưng Từ Bắc Vọng quan sát đám người, sau đó lại nhìn thấy phong cảnh bất đồng.

Không khí tự do tươi mát, núi xa cùng khói bếp, mèo lười và đồng ruộng.

P.s: cầu KP~

Chương 232: Nhận lấy ban thưởng (4)

Ao Cửu Châu bao quanh bởi cỏ cây hoa lá, ẩn hiện trong màn sương mờ ảo dày đặc.

Thải điệp linh cầm đậu trên mặt ao, cá chép nhảy múa sung sướng.

(*) Thải điệp linh cầm: chim bướm màu sắc lung linh

“Nương nương.”

Từ Bắc Vọng vừa đám xuống đất đã nóng lòng nhắc nhở: “Nương nương có phát hiện Hồng Môn Tử Khí trong cơ thể ti chức hay không?”

“Ừm.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bày ra phong thái lười biếng, lưng dựa vào ghế treo, phát ra âm mũi thản nhiên.

Từ Bắc Vọng nghiêng người về phía trước, mong chờ nhìn nàng: “Cho nên?”

Phì Miêu khẽ vươn móng vuốt, tròn mắt thích thú.

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nheo lại, giọng điệu vừa lãnh đạm lại có chút ngây thơ: “Cho nên cái gì?”

Đấy, lại muốn chơi xấu.

Từ Bắc Vọng gấp gáp vô cùng, dứt khoát nói: “Ban thưởng, nửa nén hương.”

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sưng lóe lên vài tia sáng, lạnh lùng nói: "Ngươi thật sự muốn khinh bạc ta sao?"

Từ Bắc Vọng như thể bị sét đánh, hắn ta lập tức tỉnh táo trở lại, thở dài với vẻ u sầu: "Sau khi chia tay, ti chức nhớ nương nương tới mức nằm mơ, thậm chí sợ rằng chúng ta chỉ có thể gặp gỡ trong mộng mà thôi."

"Ti chức vào sinh ra tử, mỗi khi đối mặt với thần chết, trong đầu chỉ có nương nương."

"Khi ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng, chính nương nương đã cho ti chức lòng tin để sống tiếp."

Thanh âm bi thương chậm rãi phiêu đãng

Phì Miêu khịt mũi một cái, cảm thấy xót xa cho tiểu phôi đản.

Đệ Ngũ Cẩm Sương thận trọng ngẩng đầu lên, giọng điệu không tin tưởng: "Bản cung luôn cảm thấy ngươi hảnh động rất thuận lợi?"

"Ha ha. ."

Từ Bắc Vọng cười khổ, bắt đầu thực hiện kỹ năng diễn xuất của mình, buồn bã nói: "Tại tầng thứ nhất, tí chức đã đụng phải nữ tử đến từ ngoại vực. Nếu không nhờ vào giọt máu của nương nương, ti chức sớm đã bị nghiền chết rồi?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng đuôi mắt, chậm rãi chờ câu tiếp theo.

"Nàng ta đẹp như tiên nữ, muốn kết đôi đạo lữ cùng ti chức. Thậm chí, nàng ấy không tiếc bất cứ giá nào, chấp nhận phản nghịch gia tộc, chỉ muốn gả tên nhà quê ở vùng đất bị bỏ quên này."

"Nàng ta còn nói, cái gì mà một ngày kia, nàng sẽ để cho ta siêu thoát."

Ngay lập tức, đôi mắt xanh thẳm của Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, ao nước Cửu Châu thình lình đóng băng.

Chó săn đột ngột chuyển hướng.

"Ti chức cười nhạt, ngươi là cái gì mà xứng gả cho ta? Ta đã có người nguyện giúp đỡ ta siêu thoát."

Sau đó, hắn ta dừng lại một lúc, nâng cao giọng rồi nói to: "Ta sợ nàng ta sẽ hỏi về nguồn gốc của giọt máu của nương nương, nên ta

đã dứt khoát giết nàng”

Sương giá tan dần, Đệ Ngũ Cẩm Sương chậm rãi nói: “Không tệ, làm rất tốt.”

Nàng xem xét một lúc, giọng điệu đã cứng rắn trở lại: “Đẹp như tiên nữ? Đẹp như thế nào?”

Từ Bắc Vọng thành thật trả lời: “Dung mạo của nàng ta có thể đè bẹp đám nữ tử Cửu Châu, nhưng khi so sánh cùng nương nương thì còn kém nhiều lắm, quả thực là đom đóm cùng trăng sáng.”

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương chuyển động, nàng ta không nói gì thêm.

Từ Bắc Vọng khen ngợi trí thông minh của mình.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, hắn nhận ra tính tình của Lão Đại kỳ thật rất đơn giản.

Ầm ầm!

Không gian biến dạng trong chốc lát, Phì Miêu bị rơi vào ao Cửu Châu, nó thật sự không cam lòng.

Meo meo muốn nhìn lén!

Meo meo muốn đứng ngoài quan sát!

Từ Bắc Vọng xuất hiện tại cung điện, Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện đang ngồi tại giường gấm, đôi chân tuyệt phẩm đặt trên nệm.

“Lão đại, đây là hương.”

Từ Bắc Vọng lấy ra một cây nhang từ trong nhẫn trữ vật của mình.

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện qua tia nguy hiểm: “Ngươi xác định?”

“Đúng vậy… chỉ là có chút hơi lớn.”

Từ Bắc Vọng ủ rũ đáp lời, sau đó nhìn ngọn nến hương cao chót vót như cột điện trước mặt.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chỉ vào đàn hương trên bàn trang điểm, mặt không biểu tình nói: “Bản cung ban thưởng cho ngươi.”

Chó săn nhìn đàn hương mỏng như sợi cáp, thận trọng nói: “Không đổi được sao?”

“Đếm đến ba.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói.

Từ Bắc Vọng hít một hơi thật sâu, nhanh chóng tiến lại gần, mùi thơm thoang thoảng chóp mũi.

Niềm mong đợi bấy lâu nay đã sắp hoàn thành.

Ngay lập tức, lòng can đảm tăng lên, hơi thở trở nên nóng như thiêu đốt, lời nói dường như đã trở nên thừa thãi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng một chân lên, thuận tay đốt đàn hương.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào bàn chân như ngọc trước mặt, lập tức ôm nó vào lòng bàn tay.

Ngón tay hắn ta giống như gảy dây đàn, khẽ chạm vào ngón chân cong hồng, rồi đưa môi hôn lên.

Sau khi hôn hít mấy lần, hắn ta lập tức đứng dậy.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhắm mắt lại, giống như đang ngầm đồng ý.

Da thịt trắng nõn không tì vết như ngọc bích, lại giống như một món đồ sứ trắng tinh xảo nhất, chỉ cần thổi nhẹ cũng có thể bị vỡ vụn.

Bầu không khí như bị đông cứng.

Hai mắt nhìn nhau, Từ Bắc Vọng lập tức hôn lên đôi môi đỏ mọng

Ngay lúc này, hắn ta như nếm được nước ép dưa hấu giữa mùa hè, rượu gạo ấm áp trong mùa đông.

Mỗi một giọt nước đều có hương vị thơm ngọt, khiến nội tâm của Từ Bắc Vọng run rẩy kịch liệt.

Ầm!

Từ Bắc Vọng bay ngược trên mặt đất.

Mái tóc của Đệ Ngũ Cẩm Sương buông lỏng, đôi má ngọc xinh đẹp ửng hồng, nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lùng, ẩn chứa ý tứ cảnh

cáo: “Tay của ngươi an phận chút đi.”

Ngữ điệu Từ Bắc Vọng run rẩy, nhanh chóng liếc nhìn cây đàn hương vẫn đang cháy, giọng nói khàn khàn: “Ti chức không có chỗ đặt.”

Nói xong, hắn lại tiến lên trước, lần này không dám đụng chạm lung tung nữa, đành phải bắt lấy cặp đùi đẹp mịn màng.

Không biết đã trôi qua bao lâu, đàn hương sớm đã đốt hết.

Bụp!

Một cước dẫm trên lồng ngực, năm tử áo trắng phóng lên tận trời, hóa thành bóng đen biến mất tại cung Thái Sơ.

Lúc này chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Khuôn mặt của Đệ Ngũ Cẩm Sương đỏ ửng như trái anh đào chín, đôi mắt ngấn lệ, nhưng tiêu cự lại mất tiêu.

Nàng ta hoảng hốt, cảm xúc trong lòng dao động dữ dội, tựa như một đòn công khí trí mạng khiến nàng chật vật muốn chết.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đan chặt hai chân vào nhau, lạnh lùng nói: “Ngươi nhất định phải chết!”

P.s: cầu KP~

Chương 233: Lão Đại chấn kinh (1)

Từ Bắc Vọng cảm thấy cơ thể của mình như bị nổ tung, gần như ngất xỉu vì thiếu dưỡng khí.

Mặc dù cơ thể thương tích đầy mình, xương cốt đứt gãy, nhưng nội tâm lại hưng phấn khó nói thành lời.

Một nụ hôn vô cùng nóng bỏng!

Khi hai bờ môi chạm vào nhau, cả hai người trực tiếp cảm nhận sự tồn tại của nhau.

Hắn ta vừa hưởng thụ những động tác vụng về lạ lẫm của Lão Đại, vừa lắng nghe tiếng rên như có như không của nàng.

Rất mềm!

Cảm giác lúc đó còn sảng khoái hơn cả khi hắn đoạt được Hồng Môn Tử Khí, một cảm giác chinh phục mạnh mẽ không gì sánh được!

Cái gì mà thiên kiêu, cái gì mà siêu thoát, có bao xa thì cút bao xa đi!

Tâm trí của Từ Bắc Vọng hiện giờ đang ngập tràn hình bóng hoàn mỹ không một tì vết kia.

Chỉ cần ngươi có gan, thì Lão Đại nhất định sẽ nhượng bộ!

Ngày này sẽ không lâu đâu!

Từ Bắc Vọng trèo ra khỏi vực thẳm Mang Sơn một cách khó khăn, thay một chiếc áo choàng trắng có viền vàng, lập tức cưỡi phi thuyền bay về phía kinh thành.

Lão Đại có lẽ vẫn còn đang ngẩn ngơ mơ hồ, hắn sẽ có cơ hội lừa nàng hôn thêm một nén hương nữa.

...

...

Trên đường hồi kinh, Từ Bắc Vọng bị chặn lại bởi một cỗ phượng liễn tráng lệ.

Đôi lông mày của Vũ Chiếu nhíu chặt, sắc mặt tràn đầy lo lắng, bà ta nhìn chằm chằm Từ ác liêu: “Ngươi đã làm gì Huyền Nhã?”

Nữ nhi hồn bay phách lạc, liên tục la hét muốn chém Từ ác liêu thành trăm mảnh, nàng lờ mờ nghi ngờ nữ nhi đã bị ô nhục bởi kẻ này.

Từ Bắc Vọng nhíu mày, giọng điệu rất không kiên nhẫn: “Ngươi cảm thấy ta đã làm gì?”

Ngay lập tức, Vũ Chiếu cảm nhận được sự chế giễu trong lời nói của hắn. Trước đây, cho dù nam nhân này có kiêu ngạo và tự phụ đến đâu, thì ngoài mặt vẫn luôn tỏ ra tôn trọng bà, nhưng bây giờ, hắn thậm chí còn không thèm đeo mặt nạ đó nữa.

Leo lên đỉnh Thiên Xu, thu hoạch Đại Đạo Chi Cơ, giết Tông Sư như hái hoa ngắt cỏ.

Hai năm trước, hắn ta dựa vào luật pháp Đại Càn mới may mắn thoát

chết, không ngờ sau đó lại trỗi dậy với tốc độ kinh hoàng như vậy!

Từ Bắc Vọng nheo mắt, thản nhiên cười: “Thiên Hậu nương nương, chẳng qua ta chỉ để nàng quỳ xuống gọi một tiếng chủ nhân mà thôi.”

Ha!

Vũ Chiếu tức giận đến mức hai má tái nhợt, tay vịn ngai vàng vỡ tan, bà ta chỉ tay vào mặt Từ ác liêu: “Ngươi nhắc lại lần nữa.”

Từ Bắc Vọng lập tức gật đầu: “Công chúa điện hạ vì muốn giữ mạng sống nên đã quỳ xuống đất, sau đó gọi ta hai tiếng chủ nhân. Tiểu nhân tạm thời tha cho nàng một lần, nếu không, giết nàng còn dễ dàng hơn bóp chết một con kiến.”

Bùm!

Toàn thân Vũ Chiếu được bao phủ bởi ánh sáng vàng nhạt, uy áp kinh khủng trút xuống. Sắc mặt bà ta u ám như cục sắt rỉ sét, cảm xúc nhục nhã tràn ngập khắp cơ thể.

Chủ nhân?

Từ Bắc Vọng không hề sợ hãi còn bổ sung thêm một câu: “Thiên Hậu, vì thể diện của người nên ta mới tha cho nàng một mạng. Nghe nói ngài tu luyện công pháp Phật Gia Chí Cường. Phật gia vốn chú trọng nhân quả, ngài nợ ta một ân huệ đấy.”

Hắn nói xong thì mỉm cười ôn hòa, thần thái nhàn nhã ung dung vô cùng.

Vũ Chiếu cố hết sức để kiềm chế cơn thù hận trong lòng, quả nhiên không hổ là Thiên Hậu của đế quốc, bà ta lấy lại bình tĩnh trong phút chốc.

Từ Bắc Vọng chậm rãi đi tới, nụ cười trên mặt biến mất, bình tĩnh nói: “Thiên Hậu, có chuyện gì nói thẳng là được rồi.”

Tự nhiên chặn đường ta, sau đó lại hỏi xàm xí đú, cái gì mà nữ nhi của ta có phải bị làm nhục hay không. Cơ Huyền Nhã có còn là xử nữ hay không, chẳng lẽ tu vi của ngươi không nhìn ra sao? Cho dù ngươi đưa người đến tận cửa, ta cũng sẽ không động vào dù chỉ một chút.

Vũ Chiếu nhìn hắn chằm chằm mấy giây. sau đó trực tiếp biến mất.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng tràn đầy bỡn cợt, hắn còn tưởng vị thiên hậu

dã tâm bừng bừng này còn muốn bảo bối gì, biết tự nhục nhã nên ngay cả mở miệng cũng chẳng dám.

Ngự hoa viên.

“Meo…”

Phì Miêu chạy ra, nó cười toe toét với tiểu phôi đản, sau đó đưa móng vuốt lên miệng liếm một chút.

Từ Bắc Vọng vừa nhìn đã hiểu, nó muốn hỏi cảm giác khi hôn như thế nào.

Hắn nhỏ giọng nói: “Củi khô lửa cháy, hận không thể cháy thành tro tàn.”

Phì Miêu kích động, khuôn mặt ngại ngùng, muốn kêu một tiếng nhưng lại dừng.

“Được rồi…”

Từ Bắc Vọng từ chối: “Trước khi ngươi biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, đừng hòng mơ tưởng ta hôn ngươi.”

Tâm trí yếu ớt của Phì Miêu bị đả kích liên tiếp, nó cảm thấy cực kỳ tủi thân.

Từ Bắc Vọng đi theo nó, cẩn thận từng li từng tí trở lại ao Cửu Châu.

Lão Đại đang ngồi trên ghế treo, nàng đang mặc sườn xám màu tím, đôi chân ngọc được quấn chặt trong tất đen, dáng vẻ vừa quý phái và tao nhã. Tuy nhiên, nét mặt vẫn lạnh lẽo như cũ, không nhìn ra chút cảm xúc nào.

Nhưng tại sao nàng lại thay đổi y phục?

Từ Bắc Vọng run rẩy bước tới, bắt đầu dùng thủ đoạn thường dùng, dập đầu nhận lỗi: “Nương nương, cầu xin người tha thứ cho sự mạo phạm của ti chức.”

Hắn cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi bàn chân ngọc vô cùng dụ hoặc, trong lòng bắt đầu lo lắng được mất.

Hắn muốn ngậm chân ngọc trong miệng, sau đó hôn nhiều thêm mấy cái, nhưng như thế thì thời gian hôn môi sẽ ít hơn một chút

Thật là khó xử mà~

Hai hàng lông mi dài của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ chớp, nàng liếc nhìn hắn: “Lần sau không được làm như thế nữa!”

“Vâng.”

Từ Bắc Vọng gật gật đầu.

Phì Miêu vô thức lắc đầu, hai tên phản diện không thể cứu chữa này, cái câu nói này đã nói không biết bao nhiêu lần, lỗ tai của ta cũng sắp đóng kén rồi.

Đại phôi đản chắc chắn đang xấu hổ muốn chết, vậy mà lại còn còn bày ra vẻ mặt thối hoắc!

“Nương nương cảm thấy như thế nào?”

Từ Bắc Vọng cả gan hỏi thăm

Hơ!

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lùng hơn mấy phần, nàng lạnh giọng nói: “Không có chút cảm giác nào, chỉ thấy phiền phức.”

“Chỉ như vậy?”

Từ Bắc Vọng không tin.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngoắc ngoắc tay, tùy tùng bước tới ngay lập tức, sau đó nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng.

Ai ngờ…

Một bàn chân ngọc nâng lên, năm ngón chân cong lên như con tằm, vươn thẳng đạp vào mặt của hắn.

Từ Bắc Vọng lại ngã xuống đất.

Sau khi đạp tên chó săn bỉ ổi thêm lần nữa, đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên ý cười không dễ phát hiện, nàng khẽ nâng cằm nói: “Cút đi nấu cơm.”

Từ Bắc Vọng cảm nhận được mùi thơm xung quanh khuôn mặt của mình, gật đầu một cách nặng nề, đi được mấy bước lại xoay người hỏi: “Nương nương, vậy ta có được ban thưởng không?”

Mặt mày Đệ Ngũ Cẩm Sương tỏa ra ánh sáng sắc bén, nghiêm khắc cảnh cáo: “Còn dám nhắc lại chuyện này, bản cung…”

Dừng lại một lúc, dưới ánh mắt tò mò của Phì Miêu, giọng điệu của nàng trở nên âm u vô cùng: “Bản cung thiến ngươi!”

“Vâng…”

Từ Bắc Vọng khúm núm, vội vã hành lễ, lập tức mang Phì Miêu đi đến nhà bếp nhóm lửa.

…….

Sau mấy chục chương chém chém giết giết, chúng ta cũng đc thồn cơm chó a~

Chương 234: Lão Đại chấn kinh (2)

Một canh giờ sau, bàn trà trong ao Cửu Châu bày đầy các đĩa thức ăn, sắc hương vị đều đủ cả.

Phì Miêu thèm thuồng đến chảy nước miếng, ào ào nhét đồ ăn vào trong miệng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nếm thử một miếng thịt kho tàu, đôi mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, đúng là cảm giác mềm xốp quen thuộc.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, hờ hững nói: “Bản cung muốn xem ngươi đã thu hoạch được gì ở Thiên Xu.”

Từ Bắc Vọng nghe vậy, hắn để đũa xuống, cười nói: “Vậy nương nương đừng quá bất ngờ.”

Giống như nghe thấy chuyện cười, Đệ Ngũ Cẩm Sương ngước mắt nhìn hắn bằng ánh mắt thích thú.

Phì Miêu nuốt xuống một miếng thịt mỡ, ôm má như một đứa bé tò mò.

Bảo bối gì mà tỷ tỷ chưa từng thấy qua chứ? Ngươi còn có thể khiến cho nàng kinh ngạc sao?

Từ Bắc Vọng giống như đang kính dâng vật quý, lấy ra hai mươi mấy cái túi Càn Khôn trong nhẫn trữ vật.

Ầm!

Ao Cửu Châu bị bao phủ bởi linh khí, hơi nước mờ mịt bốc hơi, cá chép vui sướng nhảy múa. Tiên dược tiên thảo trải khắp mặt đất đầy, mười mấy cây trường sinh tán lá tươi tốt hiện thân, Phì Miêu nhảy qua, ngoạm lấy một quả rồi nuốt vào bụng.

“Ha ha, chỉ có những thứ này?”

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn vô cảm như cũ, âm thanh lạnh lùng: “Lãng phí của trời. Khi nào rảnh rỗi, bản cung sẽ giúp ngươi luyện thành đan dược.”

Bùm!

Yêu đan hải thú chất thành một ngọn núi cao ngất ngưởng, huyết khí tràn ngập.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ phất tay áo, huyết khí lập tức biến mất, sắc mặt của nàng vẫn không biến đổi.

Ánh mắt của nàng giống như đang muốn nói: Chó săn, ngươi đúng là không có tiền đồ.

Từ Bắc Vọng không tin vào ma quỷ, toàn bộ các túi Càn Khôn đều được mở ra, số lượng tiên dược có thể lấp đầy một cung điện.

Yêu đan xương thú nhiều vô biên, Minh văn khắc trên xác thú đều bị ném ra ngoài.

Nguyên liệu tinh luyện nhiều vô số, khí tức của pháp bảo bành trướng mãnh liệt.

Kinh thư, bí tịch, ấn thương đao kiếm cái gì cũng có, tất cả đều là pháp bảo ngoại vực.

Hàng trăm triệu hạt thần nguyên trong suốt long lanh, khiến toàn bộ linh khí trong cung Thái Sơ giống như bị hoá lỏng.

Một cơn mưa linh khí bao trùm cung Thái Sơ, chim cá há miệng đón lấy Linh Vũ.

Phì Miêu cực kỳ hưng phấn, lăn qua lăn lại bên trong thần nguyên, nhét từng nắm yêu đan rồi bỏ vào miệng, lâu lắm nó mới được ăn uống thả cửa.

Đều là của meo meo!

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhếch môi đỏ, nhẹ nhàng chớp đôi mắt xanh

biếc, như thể đang quan sát một hiện tượng kỳ lạ.

Tên chó săn này đúng là một tên cướp…

“Bản cung có chút ngạc nhiên.”

Nàng nói hời hợt.

Đột nhiên, đôi má ngọc xinh đẹp lập tức lạnh lẽo: “Cửu tử nhất sinh? Đứng trên bờ vực cái chết? Bản cung thấy ngươi chỉ toàn bịa đặt.”

Đúng là…

Phì Miêu phồng má, như thể cùng chung mối thù với chủ nhân.

Uổng công meo meo lo lắng cho ngươi…

Tiểu phôi đản có thể cướp đoạt được nhiều thứ như vậy, ngươi chắc chắn đã xưng vương xưng bá ở Thiên Xu.

Lúc này, một chiếc quan tài màu xanh đậm xuất hiện bên cạnh chiếc bàn, bên ngoài được chạm khắc những hoa văn kỳ dị.

Chiếc quan tài đơn sơ cổ kính, nhưng lại toát ra khí tức cấm kỵ đáng sợ.

Nữ tử mặc sườn xám màu tím bỗng dưng xuất hiện bên cạnh Từ Bắc Vọng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương thu hồi ánh mắt thăm dò, đánh giá Từ Bắc Vọng trong hơn mười nhịp thở.

Nàng khẽ cau mày, sau đó giơ đôi chân ngọc đang bọc trong lụa đen lên, giẫm lên mặt chó săn: “Vận may ngập trời, ngươi được đấy.”

Ao Cửu Châu.

“Nương nương, sao lại nói như vậy?”

Chó săn hoang mang. Hắn không phủ nhận sự thật rằng hắn rất may mắn.

Đúng, đây chính là sự thật. Vận may của chuột tầm bảo không phải là vận may của hắn hay sao?

Ngón tay Đệ Ngũ Cẩm Sương lướt qua quan tài, ánh mắt nhìn chằm chằm các đường nét hoa văn kỳ lạ.

“Chẳng lẽ trong quan tài là xác chết của một nữ nhân?”

Chó săn suy đoán, dựa theo tình tiết cẩu huyết, bên trong quan tài chắc chắn có một tiên tử băng thanh ngọc khiết đang ngủ say, sau khi nàng ta tỉnh dậy….

Từ Bắc Vọng vừa dứt lời, hắn cảm tưởng mình như đang ở trong hầm băng vạn năm, khí lạnh thẩm thấu cốt tủy.

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bỗng nhiên quay người, trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn: “Ngươi rất hy vọng là một nữ nhân?”

Chó săn câm như hến, lắc đầu như trống bỏi.

Phì Miêu ngã vào bên trong đống thần nguyên, vừa mân mê cái đuôi vừa chế giễu.

Hứ, tiểu phôi đản còn không có tiền đồ hơn meo meo.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn mấy giây, đôi môi đỏ khẽ mở: “Cũng coi như là nữ nhân.”

Từ Bắc Vọng: “…”

“Tên nàng ta là Bạch Nguyệt Quang, đã tự phế đi căn cơ đại đạo để nhập thế luân hồi. Sau khi thu thập đủ chín chín tám mốt ấn kí luân hồi, nàng ta mới có thể đạt được thành tựu tối cao, nhận được quả thần.”

“Nàng từng hóa thành núi non sông ngòi, cây cối chim hoa, cỗ quan tài này chính là một kiếp luân hồi của nàng.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bước đi nhã nhặn, chậm rãi nói.

Sau khi nghe xong, trên mặt Từ Bắc Vọng không giấu được sự kinh ngạc.

“Tám mươi mốt lần luân hồi, nàng ta thật sự là một nữ nhân tuyệt thế.”

Một kiếp này cứ thế đã hoàn thành.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra một tia sắc bén, lạnh lùng nói: “Ngươi cảm thấy bản cung rất bình thường?”

Chó săn bày ra sắc mặt bối rối vô tội.

Ta có nói sao?

Nói lúc nào?

“Mặc dù nàng ta ưu tú, nhưng phải xem là so sánh với ai. Khi đứng trước mặt nương nương, Bạch Nguyệt Quang gì đó cũng phải tự ti mặc cảm.”

Từ Bắc Vọng bận rộn dâng lên một cái rắm cầu vồng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương thận trọng gật đầu, lười biếng nói: “Bản cung tạm thời không bằng nàng, nhưng thành tựu tương lai nhất định sẽ chênh lệch một trời một vực, nàng ta chỉ xứng ngước nhìn bản cung mà thôi.”

Từ Bắc Vọng thuận theo hỏi: “Vậy thần thì sao?”

Hắn ta tỏ ra trông đợi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngạo mạn nhìn hắn, đánh giá một cách vô tình: “Chỉ là phế vật.”

Nhìn thấy bộ dạng uể oải của chó săn, nàng bổ sung thêm một câu: “Nếu ngươi nguyện làm tùy tùng, cống hiến sức lực cho bản cung. Bản cung cho ngươi làm Thiên Đế, đó là việc dễ như trở bàn tay.”

Ta cũng muốn làm ngựa, được người cưỡi trên lưng, nhưng người không đồng ý…

Từ Bắc Vọng thầm oán một câu, sau đó lại ngẫm nghĩ xem Thiên Đế là một thể loại tồn tại như thế nào.

P.s: cầu KP~

Chương 235: Tử Vong Chi Đồng

Chương 235: Tử Vong Chi Đồng

Bùm!

Lúc này, khí tức uy nghiêm phun trào ra tứ phía, quan tài màu lam nhạt vang lên tiếng nhạc ngân nga.

“Ngươi hãy mở nắp quan tài để nàng ta hoàn thành một kiếp tu hành.”

Nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của chó săn, Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chân ngọc lên, đạp thẳng vào ngực hắn.

Loảng xoảng…

Cơ thể Từ Bắc Vọng rơi vào trong quan tài. bên trong không có tối đen như mực mà là một thế giới tươi đẹp, sao trời à trăng tròn treo trên cao.

Bỗng nhiên, một đoá hoa xuất hiện bên cạnh trăng tròn, toàn thân trắng bạc, cánh hoa hình nhãn cầu sáng lấp lánh như pha lê, lóe ra ánh sáng trong suốt, càng nhìn lâu càng cảm thấy rợn người. Từ Bắc Vọng trở hoảng hốt, đưa tay hái đóa hoa trắng.

“Còn chưa cút ra?”

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc truyền đến từ nơi xa.

Từ Bắc Vọng tỉnh táo trở lại, vận chân khí, đánh một chưởng vào thế giới này, quan tài đột nhiên vỡ vụn, hóa thành hư vô.

“Ngậm lấy nó.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngồi trên ghế treo, giọng nói lạnh lùng thúc giục.

“Tuân lệnh!”

Từ Bắc Vọng tâm trí bất định, vội vàng bước lên phía trước, bắt lấy bắp chân bọc trong tất đen, hắn lập tức cúi xuống, hôn từ mắt cá chân đến ngón chân.

Nó quá đẹp, quá quyến rũ.

Mùi thơm từ chóp mũi tiến vào tận đáy lòng, khuấy động những tưởng tượng sâu lắng nhất.

“Tiểu phôi đản không cứu nổi nữa rồi…”

Phì Miêu phồng má, giọng điệu chua lét.

Tại sao ngươi không hôn meo meo một chút?

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhắm mắt lại, nàng chỉ cảm thấy tê dại, đôi mắt nàng bỗng chốc trở nên lạnh lùng: “Phế vật, bản cung bảo ngươi

ngậm lấy đóa hoa này!”

“Ơ…”

Từ Bắc Vọng ngẩng đầu, nói một cách mơ hồ: “Nương nương không chỉ điểm rõ ràng.”

Hắn nhẹ nhàng đặt chân ngọc lên ghế treo, giả bộ vừa xấu hổ vừa hoảng sợ.

Đôi mắt xanh của Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra vẻ uy nghiêm, giọng nói uy hiếp: “Lần sau ngươi còn dám như thế này, đừng trách bản cung làm cho ngươi không mở mồm được.”

Được đấy!

Phì Miêu vỗ móng, tỏ ra vui mừng.

Để tiểu phôi đản biến thành quái vật không miệng, vậy thần nguyên yêu đan đều là của meo meo, sau này hắn cũng không thể ăn đồ ăn mình làm.

Từ Bắc Vọng khúm núm, tranh thủ thời gian ăn đoá hoa trắng.

Ngay lập tức.

Bùm!

Một cơn sóng ồn ào dữ dội khuấy động cơ thể, hơi thở nóng rực phun ra ngoài, khuôn mặt tuấn mỹ vặn vẹo.

Mọi phần xương thịt trên người hắn như bị thiêu đốt trong lò luyện đan.

Đau đớn đến cùng cực!

Hai mắt giống như bị hàng ngàn cây kim đâm vào, mất đi thị giác, đau nhói gần như khiến hắn ngất đi.

“Phế vật!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hừ lạnh một tiếng rất nhỏ, ngón chân cuộn lại, đặt trên ngực hắn, khí tức của pháp tắc Vĩ Ngạn làm giảm sức mạnh của những cánh hoa luân hồi kia.

Ý thức của Từ Bắc Vọng khôi phục lại rất nhiều, cảm giác đau đớn dần biến mất. Hắn nhìn toàn bộ cơ thể mình, trong đầu có một sợi

khí trắng, còn lại không có bất kỳ thay đổi nào nhưng lại trải qua cảm giác huyền bí khó giải thích.

“Mở mắt ra ngay.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thu chân lại, nghiêm nghị ra lệnh.

Chó săn làm theo.

Vẫn là một đôi mắt xanh biếc như được khảm sao trời, như thể có một thế giới bí ẩn trong đó, khiến người khác chỉ nhìn một chút đã bị mắc kẹt không thể thoát ra.

Đệ Ngũ Cẩm Sương tỉ mỉ quan sát một lúc, vuốt cằm: “Ngươi giúp nàng hoàn thành một kiếp luân hồi, nàng tặng cho ngươi bản nguyên thần thông, không ai nợ ai.”

“Có gì đặc biệt?”

Chó săn có vẻ hơi hưng phấn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lời ít ý nhiều: “Tử Vong Đồng Thuật.”

Ai ngờ, Từ Bắc Vọng không giấu được sự thất vọng, cái này với Thần Niệm Công Kích có gì khác nhau?

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của chó săn, ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương ngước lên, không thương tiếc nói: “Mới có ‘Phệ Thần Kinh’ đã đắc ý? Đó là công pháp đường phố thối nát của ngoại vực, chó cũng không thèm luyện.”

“Cái này… Lời nói của lão đại làm người khác đau lòng quá.”

Khó trách, ngay từ khi hắn bắt đầu tu luyện đã cảm thấy kém xa vạn dặm so với Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Thiên Xu ban thưởng thật qua loa!

Đệ Ngũ Cẩm Sương thản nhiên nói: “Tử Vong Đồng Thuật cũng là phép thuật đứng đầu trong chư thiên vạn vực.”

Vì muốn để giải thích rõ hơn cho chó săn, nàng dẫm một chân lên người hắn.

Trong khoảnh khắc, cả hai đứng trên không.

Từ Bắc Vọng đứng ở phía sau, thưởng thức đường cong hoàn hảo

của lão đại. Sườn xám được thiết kế riêng cho nàng, phô diễn dáng người của nàng một cách vô cùng tinh tế.

Bên ngoài cung Thái Sơ, một cung nữ quét sạch lá rụng trên bậc thềm trước cung điện, bỗng nhiên nàng ta mệt mỏi,lười biếng ngồi trên bậc thềm.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chỉ về phía nàng: "Vận hành Tử Vong Chi Đồng."

Từ Bắc Vọng không dám chần chừ, chờ đến khi một tia bạch khí hội tụ trong đôi mắt xanh của mình, hắn nhìn về phía cung nữ từ trên cao.

Ngay lập tức, một cảnh tượng riên rồ xuất hiện, làm hắn không khỏi hoảng sợ.

Cung nữ ban đầu mới mười bảy mười tám tuổi, nhưng lại biến thành phụ nhân ba mươi mấy tuổi trong nháy mắt, thậm chí có thể thấy rõ ràng nếp nhăn trên khoé mắt.

Hơn nữa…

Nàng có một cái bụng lớn!

Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm vào người đang mang thai.

Đơn giản làm mới sự hiểu biết của Từ Bắc Vọng.

"Dừng lại."

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng quát. Từ Bắc Vọng ngừng việc nhìn chằm chằm vào cung nữ, cung nữ cũng ngừng già đi.

Mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương không chút cảm xúc.

"A!"

Cung nữ như nhìn thấy quỷ, bị dọa đến hét lên kinh hoàng.

Nàng nhìn cái bụng lớn của mình, mặt đầy nước mắt: "Ta… Ta mang thai…"

"Cung Thái Sơ chỉ có một nam nhân, không phải Từ công tử nửa đêm mò lên giường của ta chứ?"

"Ta cũng không biết có cảm giác gì."

Cung nữ không phát hiện khuôn mặt già yếu của mình, nín khóc, vừa cười vừa vuốt ve bụng.

Bầu trời dường như đông cứng bởi cái lạnh, Đệ Ngũ Cẩm Sương ngón tay búng một cái, cung nữ trở lại bộ dạng ban đầu.

“Cút!”

Khuôn mặt nàng tràn đầy sương lạnh, đôi chân dài mượt mà quét sang bên cạnh, Từ Bắc Vọng hoá thành một chấm đen biến mất ở chân trời.

Từ Bắc Vọng khóc không ra nước mắt.

“Đại tỷ à, ngươi đừng bắt ta làm đối tượng YY của ngươi chứ!

p.s: cầu KP~

Chương 236: Bên cạnh lô hỏa sưởi ấm

Đây là lần thứ mấy bị đạp rồi? Từ Bắc Vọng cũng không nhớ rõ.

Lần này, hắn chỉ bị ném ra ngoài kinh thành, không giống lần bị đá vào vực thẳm Mang Sơn.

“Tử Vong Chi Đồng…”

Vì đã được lĩnh giáo sức mạnh khủng bố, Từ Bắc Vọng không khỏi vui mừng, nhưng theo đó là cảm xúc phiền muộn.

Lão đại đến từ ngoại vực, đó là sự thật mà hai người đều ngầm hiểu. Nàng có dòng máu tôn quý, khinh thường Bạch Nguyệt Quang là chuyện dễ hiểu. Thậm chí, Từ Bắc Vọng đoán rằng, nàng cũng là cường giả luân hồi đáng sợ.

Lão đại là một loại tồn tại như thế nào?

“Làm thế nào ta để đuổi kịp nàng đây?”

Từ Bắc Vọng nuốt xuống sự cay đắng, đi về phía cung Thái Sơ.

Khi đến con phố Chu Tước ồn ào náo nhiệt, hắn bị một chiếc xe ngựa cản lại.

Màn xe xốc lên, sắc mặt Diêu Mạn ai oán, buồn bã nói: “Vọng nhi, ngươi không trở về nhà sao?”

Từ Tĩnh ngồi bên cạnh, ông ta nhìn nhi tử với vẻ mặt phức tạp.

Đôi mắt màu xanh, mái tóc dài với ranh giới đen trắng, khí chất độc lập.

Từ Bắc Vọng yên lặng đứng đó, cả con phố dài không ai dám lại gần.

Họ đã trở nên quá xa lạ với hắn.

Từ Bắc Vọng im lặng một lát, lấy ra hai gốc nhân sâm hình người từ nhẫn trữ vật, cung kính đưa tới.

“Cha, nương, đây là thần dược kéo dài tuổi thọ.”

Gốc nhân sâm đủ để cho các đạo thống lớn điên cuồng, nhưng Diêu Mạn không hề nhìn lấy một lần, ánh mắt bà ửng đỏ, hỏi lại: “Vọng nhi, con không trở về nhà sao?”

Giọng nói khàn khàn mang theo sự nghẹn ngào.

Từ Bắc Vọng lảng tránh ánh mắt của bà, hắn không nói gì một lúc lâu, sau đó mới ra vẻ thản nhiên, cười nói: “Hai người sinh thêm đệ đệ muội muội đi, tha thứ cho nhi tử không thể thường xuyên tận hiếu bên cạnh.”

Nói xong, hắn quay người rời đi.

“Con đường tàn nhẫn…”

Từ Tĩnh than thở một tiếng. Cái gọi là tình cảm gia đình, cũng chỉ có thể chiến đấu chỉ là nhìn bóng lưng của hắn đi xa.

Ở tuổi này, hắn ta bước vào cảnh giới Tông Sư, bất kỳ ai cũng hiểu rõ ràng điều đó có ý nghĩa gì.

Vượt lên trên trần tục, theo đuổi con đường trường sinh trong những năm tháng vô tận!

Từ Tĩnh nắm lấy tay vợ, đột nhiên hô lớn: “Cha tự hào vì con!”

….

….

Ngày đông giá rét, cung Thái Sơ được bao phủ bởi tuyết trắng, giống như thủy ngân trải trên mặt ao, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Sương máu dày đặc trong cung điện dần tan biến. Từ Bắc Vọng đã bế quan tu luyện gần hai tháng, hắn bắt đầu chậm rãi mở mắt ra.

Trong khoảng thời gian này, hắn ổn định vững chắc cảnh giới Tông Sư, hấp thụ tinh huyết hải thú, quan trọng nhất là lĩnh hội sâu sắc Tử Vong Chi Đồng.

“Lăn ra đây.”

Lúc này, một âm thanh lười biếng truyền vào bên tai.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khoác áo khoác màu tím đứng bên ao Cửu. Châu, phía trên đọng một lớp tuyết mỏng, nàng vịn trên lan can thưởng thức khung cảnh tuyết trắng xóa.

Phì Miêu nhảy nhót, sung sướng trong đống tuyết.

Chó săn bước nhanh đến gần.

“Tu luyện xem như khắc khổ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn một lát, vuốt cằm, ánh mắt sáng ngời, trong suốt sạch sẽ.

Bùm!

Mấy chục lọ đan dược lơ lửng trên không, hương thơm dược liệu nồng đậm lan tỏa.

“Nương nương vất vả rồi.”

Từ Bắc Vọng cảm thấy rất cảm động.

Đây chính là tiên dược tiên thảo đủ cho vài cung điện dùng, nhất định cần rất nhiều tinh lực để luyện chế ra.

“Meo!”

Phì Miêu gấp gáp bất bình lao tới, chỉ chỉ miệng mình tranh công.

Là meo meo phun lửa cho lò đan, meo meo mới vất vả.

Đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương ngước lên, lạnh lùng ra mệnh lệnh: “Ngươi mau làm một nồi lẩu để chiêu đãi bản cung đi.”

“Rõ!”

Chó săn đồng ý, nhìn dáng vẻ đáng thương của Phì Miêu liền ra lệnh: “Đến phun lửa.”

…

Cung điện trải một tấm thảm mềm mại, một cái bếp lò bằng đồng thau bên cạnh giường, lò than củi đỏ thẫm tản mát ra hơi nóng.

Chó săn xúc một thìa cháo gạo kền kền, hắn thổi nhẹ rồi đưa cho Lão Đại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấp một ngụm, cau mày nói: “Quá ngọt.”

“Không phải nương nương rất thích ăn đồ ngọt sao?”

Từ Bắc Vọng khó hiểu.

Má ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo: “Bản cung thích vừa đủ ngọt.”

Chó săn không nói nên lời, lúng túng nói ‘phải’.

Ngọt bảy phần, tuyệt đối không được hơn một phần, ngươi này thật khó hầu hạ.

Phì Miêu đang mải mê tiêu hoá nồi lẩu, bị cay đến run rẩy.

Động tác Từ Bắc Vọng thuần thục. gắp một miếng thịt dê nướng bỏ vào bát lão đại.

“Chờ khi ngươi trở thành Đại Tông Sư, hãy đến đến Ma Quật ở cực bắc để dạo chơi một lần.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương rắc một ít hành cắt nhỏ lên thức ăn, thờ ơ nói.

“Được rồi.”

Từ Bắc Vọng trả lời rất tùy ý.

Đôi mắt lạnh lùng của Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc qua: “Hình như ngươi không có chút khẩn trương nào?”

Nàng dừng lại một chút, nhìn hắn một hồi lâu, sau đó mới lạnh lùng nói: “Ngắn thì ba năm, dài thì bảy năm, bản cung sẽ siêu thoát.”

Trong chốc lát, động tác gắp thức ăn của Từ Bắc Vọng, hắn dừng lại, sững sờ hồi lâu.

Phì Miêu cũng hiếm khi dừng đũa, đôi mắt to tràn đầy bất đắc dĩ, nó cũng rất muốn tiểu phôi đản ở bên cạnh mình.

“Meo!”

Phì Miêu phồng má.

Đại phôi đản sẽ phi thăng, meo meo cũng muốn đi theo, sẽ không gặp lại tiểu phôi đản nữa.

Trong lòng Từ Bắc Vọng hiện lên một tầng mất mát, sự cay đắng bắt đầu trào dâng.

Ba năm? Bảy năm? Đây đúng là con số khiến người ta tuyệt vọng.

Bầu không khí trong thiện phòng có chút phiền muộn.

“Ti chức muốn đi theo nương nương đời đời kiếp kiếp.”

Từ Bắc Vọng ngẩng đầu, lớn tiếng nói.

Trong đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương có ý cười, không dễ phát hiện, sắc mặt lại cực kỳ vô tình: “Nếu muốn làm chó săn vĩnh viễn, thì phải xem năng lực của ngươi.”

“Với tu vi của bản cung, không thể nào ở lại Thiên Thần giới.”

Chó săn đã gặp khách đến từ ngoại vực, nên lần này nàng không gọi Cửu Châu mà trực tiếp gọi tên thế giới bị vứt bỏ.

Cổ họng Từ Bắc Vọng nhấp nhô lên xuống, giống như muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Đệ Ngũ Cẩm Sương chặn lại.

Nàng lạnh lùng nói: “Có người sinh ra chính là Đại Đế, có người một đêm giác ngộ trở thành Thần Vương. Tu luyện tới cảnh giới Chí Tôn cũng phải mất vài năm, đây vốn là chuyện không thể xảy ra ở thế giới bị vứt bỏ, nhưng bản cung hi vọng ngươi có thể tạo nên kỳ tích.”

Từ Bắc Vọng lâm vào trầm mặc, tiếp tục gắp thức ăn cho nàng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng kết thúc đề tài này.

P.s: cầu KP~

Chương 237: Nhật ký của chó săn

Cung điện trở nên yên lặng trong chốc lát.

Để bầu không khí bớt căng thẳng, Từ Bắc Vọng cẩn thận bóp chân cho lão đại.

Hôm nay, nàng mặc tất màu da, để hắn nhìn rõ những ngón chân hồng hào cùng mu bàn chân hoàn mỹ không tỳ vết.

“Nương nương, người thích tất màu trắng không?”

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng ung dung, giả vờ bình thường.

Tất trắng?

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt cái cằm tinh xảo.

Có thể thử một chút.

Từ Bắc Vọng đột nhiên thay đổi lời nói: “Nương nương có thấy nhàm chán không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng mắt nhìn hắn.

Chó săn cẩn thận, từng li từng tí nói: “Hôn một chút?”

Cảm nhận được cái lạnh thấu xương, hắn lộ ra ánh mắt khẩn thiết và chân thành, hót như khướu: “Nương nương, người hôn ti chức một chút, ti chức tràn đầy động lực tu luyện, bước vào cảnh giới Chí Tôn là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Phì Miêu sợ đến ngây người.

Tiểu phôi đản thật là vô liêm sỉ.

Đột nhiên, nó chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trối.

Đánh liều mạng sống của mình, Từ Bắc Vọng chậm rãi đưa miệng qua.

Nữ nhân có sắc đẹp vô song tạm thời mất đi cảnh giác, tim đập nhanh không thể giải thích được.

Hai đôi môi chạm vào nhau.

Phì Miêu lấy móng vuốt che mắt, lại tò mò nhìn lén.

Thật xấu hổ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo đôi mắt xinh đẹp, hàng mi dày rung lên.

Từ Bắc Vọng khẽ vuốt chiếc cổ trắng mềm mại và tinh tế của nàng, động tác trên môi lại mười phần tham lam.

“Cút!”

Hắn bị đẩy ra.

Đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương mờ đi, hai má ửng hồng, lạnh giọng cảnh cáo: “Không cho phép vươn đầu lưỡi.”

Một luồng chân khí ập đến, Phì Miêu tròn vo lao lên trời.

Từ Bắc Vọng còn đang ngẩn ngơ, hắn giống như có thể nghe thấy tiếng trời.

Lông mi Đệ Ngũ Cẩm Sương run rẩy, buộc lại tóc xanh tán loạn.

“Được một tấc lại tiến thêm một thước, đây là lần cuối cùng.”

Giọng điệu trong trẻo như ngọc rơi xuống đất, không có chút khẩu khí nào.

Chó săn bị đạp lăn trên mặt đất, hắn đã quen với khuôn mặt lạnh lùng của lão đại, chỉ có thể khúm núm nói vâng.

Tuy nhiên, trong lòng thật sự rất thoải mái.

Mặc dù chỉ là một nụ hôn đơn giản, nhưng cảm giác của nó thực sự rất tuyệt.

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương ẩn chứa một tia nguy hiểm, nghiêm khắc cảnh cáo: “Đây là giới hạn cuối cùng của bản cung, nếu ngươi còn dám vượt qua, bản cung thật sự sẽ thiến ngươi.”

Khi giọng nói rơi xuống, đôi má ngọc của nàng lộ ra một tia lạnh lẽo: “Cút đi tu luyện, đừng để bản cung gặp lại ngươi.”

“Tuân lệnh!”

Chó săn xoay người lấy thương, nhanh chóng rời khỏi thiện phòng.

Sự lạnh lùng trên mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương biến mất, đôi chân ngọc tức giận đạp trên mặt đất, tức giận nói: “Đồ chó săn gan to bằng trời!”

Nói xong, bóng người biến mất, trong chốc lát đã xuất hiện ở bồn tắm.

….

….

Ngày hai mươi hai tháng mười hai, tuyết lớn bay tán loạn.

Hôm nay là Đông chí, ta gói sủi cảo thơm ngào ngạt.

Phì Miêu thích ăn nhân thịt lợn, bảo sao càng ngày càng mập.

Ta đối với việc nó có thể biến thành mỹ nhân không hề có chút cảm giác chờ mong nào.

Lão Đại thích nhân thịt cừu với thì là, thịt dê nhất định phải là con còn non, thì là xanh biếc phải là loại vừa mới hái.

Nàng ăn một chén nhỏ, cái cằm tinh xảo nâng lên một góc ba mươi lăm độ, xem ra rất hài lòng.

Ta nhìn chăm chú vào má ngọc tuyệt đẹp của Lão Đại, bất ngờ hôn lên.

Kết quả bị đá bay, vô cùng phiền muộn.

….

….

Ngày hai mươi chín tháng mười hai, tuyết bay lất phất.

Hôm nay, việc sản xuất tơ trắng hoàn thành, thật sự cảm ơn nhện tinh Yêu Uyên.

Ta cẩn thận đưa cho lão đại, còn thỉnh cầu muốn đích thân giúp nàng mặc vào.

Vẻ mặt lão đại lãnh đạm, không có từ chối.

Ta vuốt ve chân ngọc mịn như mỡ dê, nhẹ nhàng khoác lên lụa trắng, vừa chạm vào đầu gối đã muốn đi lên, vừa chạm vào chiếc đùi đầy đặn…

Kết quả bị đá rơi xuống Mang Sơn.

….

….

Ngày mùng sáu tháng giêng, băng tuyết tan rã.

Ta đánh cầu lông với lão đại, kết quả thua mười tám trận liên tiếp. Ta rất chán nản, lập tức đổi đối thủ thành Phì Miêu, giết nó đến không chừa mảnh giáp, nhìn bộ dạng khóc lóc của nó khiến ta cảm thấy thoải mái.

….

….

Ngày hai mươi tháng một, đầu xuân.

Hôm nay là sinh nhật ta, chính thức bước vào tuổi hai mươi ba.

Lão đại làm cho ta một chén mì suông, ta ăn đến lệ nóng doanh tròng.

Vì sao sợi mì không bỏ muối?

Vì sao sợi mì còn chưa chín?

Nấu mì với đường, thật sự là tay nghề ‘đặc biệt’…

Dưới cái nhìn chằm chằm của đôi mắt xanh băng lãnh, một giọt canh trong chén cũng không còn.

Ráng chiều chiếu đến chân trời, lão đại lười biếng nằm trên ghế treo đọc tiểu thuyết, ta lấy hết dũng khí tiến lên phía trước.

Hai đôi môi chạm vào nhau, một nụ hôn triền miên, khiến ta hít thở khó khăn, đắm chìm trong cảm xúc tuyệt vời.

Nửa khắc sau, ta bị đẩy ra, cơ thể lần này vẫn ở ao Cửu Châu.

Xem ra, đây là quà sinh nhật của lão đại dành cho ta.

….

….

Vì nếm được ngon ngọt, ngày hai mươi bảy tháng một, ta lại lần nữa nói là sinh nhật mình.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của Phì Miêu, ta cho nó một hạt dẻ.

Đồ mèo béo ngu ngốc như ngươi biết cái gì là m lịch, cái gì là Dương lịch không?

Đáy mắt lão đại xẹt qua ánh sáng nguy hiểm, chân ngọc đạp lên trên mặt ta, ta bị đạp bay tám trăm dặm, gãy mười ba cái xương.

….

….

Ngày mùng chín tháng hai, tu luyện.

Ngày mười chín tháng hai, tu luyện, bị Phì Miêu hôn trộm một cái. Ngày hôm sau, mặt mũi Phì Miêu bầm dập không biết bị ai đánh.

Ngày hai chín tháng hai, tu luyện, nấu canh gà cho lão đại, không được thưởng.

Ngày mùng chín tháng ba, trầm mê tu luyện không thể kiềm chế.

Ngày mười chín tháng ba, lão đại lạnh lùng như một tảng băng không bao giờ tan. Ta hỏi tại sao, lão đại ném ra một cái pháp bảo, nói rằng bên trên có mùi của nữ nhân khác.

Ặc!

Đó là bảo vật mà ta cướp của Triều Khuynh Tuyệt.

Không còn nghi ngờ, ta bị đạp một chân lên mặt, lại gãy một cái xương.

Bắt đầu từ ngày đó, cung điện ta luyện công bị phong tỏa bởi trận pháp, không thể ra ngoài.

…

…

Chiều mùng sáu tháng tư, lão đại muốn ăn thịt nướng nên cho ta ra ngoài.

Buổi tối ngày mùng bảy tháng tư, ta vừa làm xong thịt nướng đã bị đá vào bên trong tu luyện.

Ngày tám tháng tư, tu luyện…

P.s: cầu KP~

Chương 238: Đời người trung niên vang danh, phút chốc trở thành thối cá nát tôm (1)

Trong cung điện, Từ Bắc Vọng viết xong nhật kí rồi bỏ vào nhẫn trữ vật, sau đó mới tiến vào trạng thái thiền định.

“Meo!”

Phì Miêu ghé vào khung cửa sổ làm mặt quỷ, đi theo phía sau là gương mặt hiền từ của Ngư thái giám.

Từ Bắc Vọng tiến lên, tùy ý hỏi: “Ngư công công, có việc gì?”

Nhận thấy được khí tức như vực sâu biển lớn từ hắn ta, Ngư công công cúi đầu kính cẩn nói: “Từ công tử, có người khiêu khích ngươi.”

Mặt Từ Bắc Vọng vô cảm chờ đợi câu tiếp theo.

“Người này đến từ thánh địa Tứ Tượng, tên là Lý Hạo Thần, muốn đòi công đạo cho Thánh Tử Lý Hổ đã chết ở Thiên Xu, hiện đã đến kinh thành.”

Lý Hổ là ai? Từ Bắc Vọng nhíu mày, không hề có ấn tượng đối với cái tên này.

Người chết trên tay hắn nhiều không đếm xuể, đâu ra tâm trí mà nhớ tên từng người.

“Tu vi thế nào?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

Ngư công công không chần chừ, giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ: “Lý Hạo Thần, hai mươi mốt năm trước bước vào Thiên Xu, ông ta là một trong ư người nổi bật trong thế hệ trung niên, tu vi Đại Tông Sư

trung giai.”

Từ Bắc Vọng có vẻ kinh ngạc.

“Hơn bốn mươi tuổi mới Đại Tông Sư?”

Nghe vậy, Ngư công công lộ ra nụ cười xấu hổ và buồn bã.

Tạp gia cũng là Đại Tông Sư…

Từ Bắc Vọng đi qua đi lại, vẫn hơi nghi hoặc: “Ta nhớ hai mươi mốt năm trước, Vũ Chiếu cũng tiến vào Thiên Xu, nàng không có đứng trong năm vị trí đầu, nhưng tu vi bây giờ ít nhất cũng đạt đến cảnh giới Niết Bàn.”

Ngư công công cân nhắc lời nói, hắn hiểu rõ bối cảnh triều đình kinh thành, liền lấy một người làm ví dụ: “Ví dụ như Lục Phiến Môn Thương Dục được gọi là thiên kiêu, nhưng hắn mới đặt cảnh giới Lục phẩm, mà công tử đã là Tông Sư. Chênh lệch về thiên phú có thể nói phay đứt gãy, thời gian càng trôi, chênh lệch tu vi càng lớn.”

Từ Bắc Vọng suy nghĩ một lúc lâu rồi gật gật đầu: “Ông ta đã dám đạp lên mặt mũi của ta, thì ta không có lí do gì để không giết.”

Vừa lúc, hắn muốn thử xem mình đã mạnh bao nhiêu.

Ngư công công ngạc nhiên, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Công tử, hắn là Đại Tông Sư đã nhiều năm, căn cơ vô cùng thâm hậu.”

“Meo!”

Phì Miêu nhe răng trợn mắt, trừng chết Ngư công công.

Tiểu phôi đản là mạnh nhất, không cho phép ngươi nghi ngờ!

Bụp!

Nó lấy bánh kem lên quăng vào mặt Ngư công công. Ngư công công không dám đắc tội tiểu tổ tông cung Thái Sơ, vội vàng nịnh nọt nói: “Vậy tạp gia đã chuyển lời xong?”

Từ Bắc Vọng ‘ừ’ một tiếng, bế Phì Miêu lên rời đi.

“Nương nương, có Đại Tông Sư tới cửa khiêu khích ti chức.”

Từ Bắc Vọng đi đến bên ghế treo, khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Phì Miêu trợn mắt há hốc mồm.

Yêu quái trở mặt!

“Đến Đại Tông Sư cũng không đánh lại được, vậy thì ngươi đừng đi theo bản cung nữa.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ăn một miếng kem, chân dài quấn chặt trong tấm lụa trắng buông thõng, vạt áo tung bay.

“Nếu ti chức thắng cuộc, vậy có phần thưởng hay không?”

Trong lòng chó săn đầy chờ mong.

Nháy mắt sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Còn dám nói đến hai chữ phần thưởng, bản cung làm cho ngươi không mở miệng được.”

Được đấy. Quái vật không miệng…

Phì Miêu cười hì hì.

“Ồ.”

Chó săn thất vọng.

Bỗng nhiên hắn như nhớ tới cái gì, dò hỏi: “Nương nương, hai mươi mốt năm trước, năm người đứng đầu Thiên Xu là ai?”

Không nói đến Thiên Xu lần trước, mấy người được gọi là thiên kiêu đều bị lão đại giết.

Còn lần trước nữa, có lẽ có người gặp may mắn?

Không tồi, mục tiêu hiện giờ của Từ Bắc Vọng chính là tìm kiếm khí vận chi tử.

Nếu thế hệ trẻ tuổi có ba người Tiêu, Diệp, Triều,

Vậy thế hệ trước chắc cũng có thêm một hai người?

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cảm như cũ, giọng điệu lạnh lùng: “Bản cung không chú ý đến mấy con sâu kiến đó.”

Ngừng một chút, nàng ngước mắt lên: “Mẫu thân Đệ Ngũ Hà của bản cung hình như xếp trong năm vị trí đầu.”

“Vậy cha của người đâu?”

Từ Bắc Vọng hỏi theo bản năng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bễ nghễ nhìn hắn: “Bản cung lấy đâu ra cha?”

“…”

Từ Bắc Vọng mờ mịt.

Phì Miêu lặng lẽ chỉ vào bụng mình và ra hiệu bằng hai ngón tay.

Tiếng mèo của Từ Bắc Vọng đã đạt cấp mười, nháy mắt đã hiểu.

Lão Đại giáng lâm xuống thế giới bị vứt bỏ, trực tiếp xuất hiện trong bụng của Đệ Ngũ Hà, sinh trưởng trong vòng hai tháng đã chào đời.

Nếu đổi lại là kiếp trước, đây có thể là điều viển vông, nhưng hiện tại hắn đã lĩnh ngộ được một chút năng lực luân hồi, cho nên cũng không quá ngạc nhiên.

Rốt cuộc, hắn chỉ cần nhìn một nữ nhân bình thường, cũng có thể làm người đó mang thai.

Nhưng nhạc mẫu cũng thật vô tội… Vô duyên vô cớ có thêm một đứa trẻ trong bụng.

“Ngươi đang nghĩ đến nữ nhân khác?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên tia sáng sắc lạnh.

“Ti chức muốn bái kiến Đệ Ngũ thẩm thẩm một chút…”

Từ Bắc Vọng vừa dứt lời, mặt ao Thái Sơ đóng băng.

Giọng điệu Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng, ẩn chứa mệnh lệnh không thể nghi ngờ: “Ai cũng không được!”

“Tuân lệnh…”

Chó săn nơm nớp lo sợ.

Tính chiếm hữu chết tiệt.

“Ba chiêu.”

“Nếu không giải quyết được tên Đại Tông Sư kia trong vòng ba chiêu, thì ngươi lăn ra khỏi cung Thái Sơ cho ta.”

Giọng điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh nhạt, ẩn chứa mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

….

….

Hiện giờ, đài tỉ võ kinh thành đông nghịt người, bầu không khí nước sôi lửa bỏng, mây đen ngùn ngụt, che lấp chân trời.

Từng cỗ xe ngựa cực kỳ cao quý tiến đến, tất cả đều là các đạo thống khác nhau ở Cửu Châu, đi trước là những người trung niên, theo sau là thế hệ trẻ tuổi.

Hàng ngàn võ giả ngước nhìn nam nhân trung niên đang đứng tại trung tâm võ đài. ông ta có khuôn mặt thon gầy, lông mày đen rậm gọn gàng, hai bên tóc mai trắng toát bay bay trong gió.

Thánh địa Tứ Tượng Lý Hạo Thần!

Người này cũng không phải là nhân vật không có danh tiếng gì.

Hai mươi năm trước, ông ta từng nổi danh một thời, kiêu ngạo thách đấu ở trận chiến Thiên Xu!

Bây giờ, hắn đến khiêu chiến với…

Kẻ có khả năng trấn áp cả một thế hệ, làm chao đảo cả một thế giới, tài năng không ai sánh bằng!

Một số người nói rằng, thời đại này là thế giới của sự cạnh tranh, thiên kiêu như ánh sao sáng chói.

Nhưng kết quả thì sao?

Những tên xui xẻo đã biến thành từng chồng xương trắng, làm bàn đạp cho nam nhân này!

Những người may mắn còn sống sót cũng chỉ là một vài ngôi sao trời mờ nhạt, chịu lép vế trước ánh mặt trời chói lọi.

Nam nhân đó đã đè bẹp những người đồng trang lứa, leo lên đỉnh cao Thiên Xu, ngồi lên ngai vàng cao quý của thế hệ trẻ.

Một nhân vật huyền thoại mới hai mươi tuổi lại đối mặt với Lý Hạo Thần đã trung niên, liệu hắn có thể tạo ra một thần thoại bất khả chiến bại không?

Đối với trận chiến sắp tới, vô số người kích động mà háo hức không thôi.

Rất nhiều thế lực cũng rất chờ mong, bọn họ cũng vội vàng muốn biết sức mạnh thực sự của Từ ác liêu kia qua trận chiến này.

P.s: cầu KP~

Chương 239: Đời người trung niên vang danh, phút chốc trở thành thối cá nát tôm (2)

“Ai thắng ai bại?”

“Chia năm năm đi, chắc chắn sẽ là một trận chiến khốc liệt, khả năng cao là Từ ác liêu sẽ không thể trụ vững.”

“Ngươi vậy mà đã quên sự kiện ửo vực thẳm Lâm Thiên rồi sao? Đại Tông Sư ở trước mặt tên tàn bạo này cũng chỉ là gà đất chó sành, bị một cọng cỏ đập đến nỗi tan nát cả thể xác lẫn tinh thần.”

“Ha ha, Lý Hạo Thần cũng không phải là đại cao thủ bình thường…”

Các cường giả thì thào bàn luận xong, hai người nhìn nhau, trong lòng hỗn loạn.

Một người là võ sĩ vừa đột phá cảnh giới Tông Sư, người kia là một Đại Tông Sư trong nhiều năm.

Sự chênh lực thực lực giữa cảnh giới này tuyệt đối là lạch trời, vốn dĩ không bao giờ có thể nối liền được.

Nhưng khi gắn lên người tên Từ ác liêu kia, bọn họ cảm giác như là lẽ đương nhiên, cứ như thể kẻ này được sinh ra để tạo nên kỳ tích vậy.

Khả năng nghịch thiên của Từ Bắc Vọng đã vô tình ăn sâu vào tâm trí của dân chúng Cửu Châu.

Đúng vào lúc này, tiếng ồn ào trên khán đài đột nhiên im bặt, trở nên yên tĩnh như chốn không người.

Từ khi trận chiến Thiên Xu kết thúc, Từ công tử đã biến mất một

thời gian dài, cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Nam nhân chậm rãi bước tới.

Lông mày như mực vẽ, đôi mắt như ngân hà, dung mạo tuấn tú không thể nhìn ra một chút khuyết điểm, giống như một tiên tử hạ phàm, tự do không vướng bụi trần.

Bộ áo choàng trắng ,à hắn đang mặc trên người cũng không quá lộng lẫy khoa trương, cũng không quá hùng hổ dọa người, ngược lại khiến cho người khác cảm thấy vô cùng dịu dàng.

Sắc mặt hắn nghiêm nghị mà thờ ơ, khiến cho người khác có ảo giác mình đang nhìn vào một bức tranh thủy mặc.

Quân tử đoan chính, ôn lương như ngọc.

Nhưng tất cả mọi người ở dưới khán đài đều đã rõ ràng, bên dưới vẻ ngoài hoàn hảo này là một trái tim máu lạnh và tàn nhẫn, chuyên dùng thái độ thờ ơ kiêu ngạo để quan sát chúng sinh!

“Cuối cùng cũng chịu lộ mặt.”

“Hôm nay, ta muốn đòi lại công bằng cho thánh địa Tứ Tượng!”

Vẻ mặt của Lý Hạo Thần trở nên âm u, đáy mắt ông ta hiện lên một tia áp bức đáng sợ.

Trong lòng ông ta rất rõ ràng, mình tuyệt đối không thể nào làm thịt kẻ này.

Hắn đã có Hồng Mông Tử Khí, lại còn thêm Đệ Ngũ Ma Đầu chống lưng.

Nhưng ông quyết đánh bại kẻ này, sau đó hung hăng làm nhục, đủ để đạo tâm vô địch của hắn sụp đổ!

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, bình tĩnh nói: “Các hạ tội gì mà tự rước lấy nhục, ở nhà an hưởng tuổi già, ngậm kẹo đùa cháu không tốt hơn sao?”

m thanh rơi xuống, toàn khán đài lặng ngắt như tờ.

Sắc mặt Lý Hạo Thần tái đi như gan lợn, xấu hổ đến mức cơ mặt run rẩy dữ dội.

Vô số người nhìn thấy nếp nhăn trên thái dương hắn, không khỏi

thầm thở dài.

Hơn bốn mươi tuổi, nếu là người bình thường phàm tục, phỏng chừng có thể là ông ngoại…

Từ xưa, thủ đoạn lấy mạnh hiếp yếu đều sẽ khiến người ta khinh thường.

Nhưng không còn cách nào khác!

Thế hệ trẻ tuổi đã bị bỏ lại một con đường khá xa, Thần Tuấn xuất chúng nhất gia tộc Hiên Viên khi ở trước mặt Từ ác liêu, chỉ sợ không sống qua một cái liếc mắt.

Để kiềm chế kẻ kiêu căng ngạo mạn này, chỉ có thể dựa vào những người trung niên.

Bên trong phượng liễn xa hoa, sắc mặt Thiên Hậu ảm đạm khó hiểu, nhưng trong lòng lại không lộ ra bất kỳ lo lắng nào.

Bà ta và Lý Hạo Thần là người cùng một thời đại, lỡ như Lý Hạo Thần thất bại, như vậy sẽ mang đến cho bà một tác động mạnh mẽ!

“Đừng nhiều lời, mau tới đánh đi!”

Lý Hạo Thần thẹn quá hóa giận, ném ra một tấm linh bài ở trên bàn, bên trên chạm khắc hai chữ Lý Hổ.

“Nếu ngươi bại trận, quỳ xuống dập đầu với linh bài!”

Giọng nói hắn như sấm rền, vang vọng tám hướng.

Trong chốc lát, đám đông cũng chấn động theo, trong lòng bùng lên sóng bão!

Công tử Từ vô địch thiên hạ lại phải quỳ xuống đất dập đầu, đây sẽ là một cảnh tượng kinh hãi như thế nào chứ?

Các thế lực lớn vô cùng phấn khích, dòng máu trong người đang âm thầm sôi trào.

Nên như vậy!

Để Từ ác liêu quỳ xuống ở trước mặt mọi người, sẵn tiện chà đạp lên nhân phẩm của hắn!

Cảnh tượng này đủ để ghi vào lịch sử, không cần nói đến Lý Hổ,

những thiên kiêu bị giết chết ở trận chiến Thiên Xu đều có thể mỉm cười dưới cửu tuyền.

“Nếu ngươi thắng, tính mạng của ta có thể mặc cho ngươi quyết định.”

Lý Hạo Thần khinh thường nhìn người mặc áo choàng trắng, ánh mắt mạnh mẽ mà tự phụ.

Thua?

Lần này nếu thua, hắn sẽ biến mình trở thành trò cười của cả thiên hạ, liên lụy đến quá khứ bị sỉ nhục của thánh địa Tứ Tượng bị đào lên một lần nữa!

Tuyệt đối không thể thua!

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng không biểu lộ chút dao động nào, ngắm nhìn xung quanh, thản nhiên nhìn về phía một nam nhân mặt rỗ đứng trong đám đông.

Hắn mỉm cười ấm áp, nhẹ nhàng nói: “Giúp ta khắc một cái bia mộ, phía trên viết…”

Dừng lại hồi lâu, cau mày nói: “Người này tên là gì nhỉ?”

Nam nhân mặt rỗ vô thức trả lời: “Lý Hạo Thần?”

“Đúng.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, ném qua một bình thuốc Huyền Giai: “Phiền ngươi nhanh lên.”

Đột nhiên, tất cả mọi người trợn mắt há mồm một cách sững sờ, não bộ như rơi vào trạng thái ngừng hoạt động!

Họ chưa bao giờ thấy một người kiêu ngạo như vậy!

Giọng điệu hời hợt, lời nói kiêu căng đến cực hạn!

Trận chiến thậm chí còn chưa bắt đầu, vậy mà hắn đã chuẩn bị linh bài cho đối thủ?

Các thế lực lớn cũng bị chọc giận, nếu Lý Hạo Thần không thể nghiền nát xương cốt kẻ này, những người tuổi đã cao kia sống cũng quá tạm bợ rồi.

Nam nhân mặt rỗ chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy bao giờ, mặt mũi thẹn đỏ, tay nhận lấy thuốc, cúi đầu nhanh chóng rời đi.

“Nói chuyện biểu lộ tấm lòng, con người của ta luôn luôn kính già yêu trẻ.”

Nam tử áo trắng bình thản ung dung bước lên đài cao.

Lý Hạo Thần giống như bị sét đánh, ánh mắt rực lửa thiêu rụi mọi thứ, hét lên: “Thằng nhãi ranh không biết trời cao đất rộng!”

Dựa theo âm thanh rơi xuống, một giọng nói kinh khủng vang lên trong không gian, giống như vực tường khuếch tán, sau đó một tiếng động nổ tung.

Những tu sĩ cấp thấp trong sân đều run rẩy, sắc mặt tái nhợt, nhất thời không nhúc nhích được.

Đây phải chăng là sức lực áp bức mạnh mẽ của cao thủ trung niên?

P.s: cầu KP~

Chương 240: Đời người trung niên vang danh, phút chốc trở thành thối cá nát tôm (3)

“Sức mạnh của pháp tắc!”

Có cường giả hô lên kinh hãi.

Lý Hạo Thần chỉ là Đại Tông Sư cấp trung, thật sự đã lĩnh ngộ được một phần sức mạnh của pháp tắc,

Không còn nghi ngờ gì nữa, Từ ác liêu nhất định phải dập đầu trước mặt mọi người ngày hôm nay.

Ầm!

Những đường đạo văn đan xen vào nhau, giăng ra như một tấm lưới lớn, ngưng tụ thành một cây thương đỏ rực, đâm xuyên qua lớp áo choàng trắng, cố gắng đả thương kẻ đối diện.

Đối mặt với vô số ánh mắt nóng rực như thiêu đốt của mọi người

bên dưới khán đài, sắc mặt nam tử áo trắng không chút cảm xúc, tùy ý ném ra một gốc cỏ non màu xanh nhạt.

“Lại là nó!”

Nhớ tới tình trạng thảm hại của Đại Tông Sư bị đập cho thịt nát xương tan, rất nhiều cường giả đều rất sợ hãi bảo vật bí ẩn này.

Ầm!

Cây thương bị cỏ non chém vỡ thành từng mảnh, tấm lưới lớn đen xen vỡ nát trong nháy mắt, hóa thành từng đoạn xích bay đầy trời.

Sức mạnh phản phệ kinh khủng truyền đến, Lý Hạo Thần cảm giác như mình bị ngọn núi hùng vĩ đụng phải, suýt chút nữa là lảo đảo bay ra ngoài.

Sắc mặt hắn ta tràn đầy tức giận, cười gằn nói: “Đối với sự chênh lệch thực lực, ngươi không thể dung túng bản tính tự phụ mà làm càn!”

Ầm!

Hai kiện pháp lực Thánh khí lưu chuyển, một bàn tay to lớn lơ lửng ở trên không, hàng tỷ chùm sắc màu rực rỡ phát ra từ đó, tựa như hóa thành thế giới cầu vồng, phong ấn bốn phương tám hướng.

Khoảng không ngưng đọng thành thực thể, hư ảnh hung thú có màu sắc chói lọi xuất hiện, phát ra một âm thanh uy nghiêm và nặng nề.

Loại pháp thuật thần thông này có sức mạnh vô cùng to lớn, ngay cả những cường giả Đại Tông Sư đỉnh cao cũng phải tim đập chân run.

Võ giả phía dưới đài luyện võ không thể chịu nổi uy lực như vậy, ai nấy đều vội vàng lui về phía xa.

“Thực sự quá mạnh, đoán chừng Lý Hạo Thần có thể dễ dàng chiến đấu vượt cấp!”

“Từ ác liêu chỉ là người lên núi, mà Lý Hạo Thần chính là thần xuống núi. Ngươi đừng quên rằng, ông ta cũng là một vị anh hùng chói lọi từ hai mươi năm trước!”

Thế hệ trẻ tuổi trong các thế lực lớn vô cùng khiếp sợ, bọn hắn cảm giác khó mà địch lại luồng sức mạnh của những tia sáng đầy màu sắc lộng lẫy kéo dài bất tận kia.

“Lớn tuổi rồi, cũng đừng hiếu chiến hiếu thắng.”

Nam tử áo trắng bình thản phát biểu, ngay lúc vừa dứt lời, một biển máu cuồn cuộn xuất hiện sau lưng hắn, sương mù màu đen ngưng tụ, bao phủ cả một phương trời.

Một bộ xương khô vượt qua thế giới, toàn bộ núi non, sông suối tan vỡ trong phút chốc, một sức mạnh hủy diệt tuôn trào một cách bất thường.

Tất cả võ giả trên khán đài đều có cảm giác hồi hộp run rẩy, bọn hắn thấy mình như rơi vào Địa Ngục U Minh, linh hồn giống như đang thăm dò cẩn thận, chậm rãi rút ra khỏi thân thể.

Bộ xương khô cuốn lấy những linh hồn oan ức đang chen chúc nhau, mang theo hương vị chết chóc dày đặc, ầm ầm đập vào hung thú trên không, ảo ảnh hung thú bị ăn mòn trong nháy mắt, sau đó chôn vùi trong màu sắc ảm đạm.

“Phốc…”

Sắc mặt Lý Hạo Thần trắng bệch, cánh tay bị Minh khí của bộ xương khô ăn mòn, da thịt bị đập nát thành từng mảnh trong màn sương đen.

Trong miệng hắn ta phát ra tiếng gầm không cam lòng, lập tức vận chuyển trận pháp cổ đại của thánh địa Tứ Tượng, nhằm định hình lại thân thể, cánh tay khôi phục lại dáng vẻ như ban đầu.

Mặc dù tình hình thiên về một bên, Lý Hạo Thần đã bị thương, hoàn toàn có xu hướng suy tàn.

Nhưng các đạo thống lớn không lo lắng chút nào, thậm chí còn bày ra bộ dáng nắm chắc phần thắng trong tay.

Không chỉ là các cường giả tài giỏi, mà còn có rất nhiều thế hệ thiên kiêu trẻ tuổi.

“Quá kém cỏi…”

Nội tâm bọn họ chế nhạo.

Bởi vì ai ai cũng biết, Từ ác liêu rất giỏi lớn tiếng dọa người!

Hắn xưa nay không bao giờ giả lợn ăn thịt hổ, mạnh nhất chính là dùng bộ ba chiêu thức này để đánh mở đầu.

Trong suốt những trận chiến đã qua, những người cùng thế hệ cơ hồ đều không thể chống đỡ nổi.

Nhưng bây giờ, Lý Hạo Thần thực sự đã vượt qua được, cộng thêm chênh lệch cảnh giới, ông ta chỉ cần dựa vào kẽ hở chân khí cực lớn là có thể giết chết kẻ cố này!

Ngay khi tinh thần bọn họ vừa buông lỏng không lâu, người trong cuộc là Lý Hạo Thần bỗng hô hấp trì trệ, nội tâm tồi tệ bao phủ toàn thân.

Ông ta nhìn thấy một đôi mắt xanh thẳm thâm thúy dần dần chuyển trắng.

“Thủ đoạn khắc sâu!”

Tuy nhiên, khi Lý Hạo Thần muốn tiếp tục thi triển của mình, ông ta bỗng phát hiện mình đã bị giam cầm, một cảm giác kinh hãi như bị mắc kẹt trong vũng bùn không thể vùng vẫy lan tràn khắp thân thể.

“Đây là sức mạnh gì vậy?”

Khuôn mặt Lý Hạo Thần trở nên vặn vẹo, ông ta khàn cổ gào thét, toàn thân bao phủ trong tinh huyết.

Lý Hạo Thần thấy mình giống như đang ở trong một thế giới xa lạ, mọi động tác đều bị khống chế, đồng thời cũng cảm nhận được một loại cấm thuật cực kỳ đáng sợ đang được thi triển.

Cả khán đài như rơi vào một hầm mộ, bầu không khí trở nên âm trầm hơn bao giờ hết.

Thân thể tất cả mọi người đều cứng ngắc như pho tượng, vẻ mặt khiếp sợ đến cực điểm, giống như vừa chứng kiến cảnh tượng kinh khủng nhất thế gian.

Vũ Chiếu rùng mình, bà ta bỗng nhiên đứng dậy, móc tay xanh ngọc khẽ run lên.

Các cường giả của các thế lực lớn đều bị sốc đến mức tê dại cả da đầu,cảnh tượng này nằm ngoài khả năng nhận thức của bọn họ.

Trên đài cao, Lý Hạo Thần ngày càng già đi trông thấy. Râu tóc trắng bệch, cơ mặt nhăn nhúm như rễ cây già, dáng người còng xuống, giống như muốn gục xuống đất bất cứ lúc nào.

P.s: cầu KP~

Chương 241: Đời người trung niên vang danh, phút chốc trở thành thối cá nát tôm (4)

“Không!”

Lý Hạo Thần phát hiện tình trạng của mình, chỉ biết gào thét trong tuyệt vọng, từng đốm đồi mồi trên da tay khiến ông ta gần như phát điên.

Trên khán đài, vô số người lạnh buốt tay chân, trái tim như bị một bàn tay vô hình hung hăn bóp chặt, thở không ra hơi.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, lại giống như trải qua cả một đời người.

Loại siêu năng lực này quá mức kinh khủng, cho dù chỉ chứng kiến tình trạng thảm hại của người khác, ai nấy cũng đều bị hù dọa đến mức nội tạng vỡ vụn tan nát.

Một sự im lặng đến chết chóc bao trùm.

Lý Hạo Thần loạng choạng ngã xuống đất, bất lực nhìn răng của mình rụng sạch, hai mắt mờ đục, không còn thấy rõ cảnh tượng trước mặt, từng lớp da trên cơ thể cũng bị kéo lại.

Ông ta muốn xin tha, nhưng ngay cả mở miệng cũng không thể.

Cuối cùng, Lý Hạo Thần nhắm hai mắt lại, hơi thở tan biến.

Làn da nhanh chóng thối rữa, xương khô bên trong mục nát với vô số con giòi đang chậm rãi nhúc nhích, mùi hôi thối tràn ngập trong không khí.

Trên đài cao, gió mạnh thổi bay xương trắng, những con giòi chen chúc nhau gặm nhấm.

Nam tử áo trắng không đổi sắc mặt, thưởng thức tuyệt tác do mình tự tay tạo ra, bình thản mở miệng: “Ta rất tình nguyện khiêu chiến, nhưng rõ ràng ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Nói xong, hắn có chút mất hứng, bình tĩnh rời đi.

Khán đài rơi vào một khoảng lặng chết chóc.

Nhìn theo bóng lưng của nam tử áo trắng, vô số người như đang nhìn thấy Ma Thần từ thời thượng cô.

Từ Bắc Vọng lại viết tiếp một thần thoại bất khả chiến bại của mình theo cách khiến cả thế giới phải khiếp sợ!

Hai mươi ba tuổi!

Lại giết chết một Đại Tông Sư trung cấp một cách dễ dàng!

Điều này giống như một cây búa nặng nề, khiến cho các đạo thống lớn lung lay sắp đổ, tinh huyết nhanh chóng đông lại!

Sở dĩ bọn họ theo dõi trận chiến tại đây, chính là vì muốn xác định sức mạnh thật sự của hắn.

Mà bây giờ?

Bọn họ không những không thể đánh giá được, ngược lại còn gánh thêm áp lực giống như biển lớn vực sâu vì không biết giới hạn của kẻ này ở đâu!

Tốc độ phát triển của hắn khiến bọn họ rơi vào đại dương tuyệt vọng vô bờ!

Vũ Chiếu hoảng hốt đến độ trợn mắt há mồm, người cùng thời đại với bà cứ như vậy mà sa sút thảm hại, ngay cả Đại Tông Sư bản lĩnh sâu dày như Lý Hạo Thần cũng không địch lại được kẻ này.

Nếu qua thêm mấy năm nữa, ngay cả bà cũng không thể ngăn cản hắn được?

“Từ công tử, tiểu nhân đã làm xong rồi!”

Một giọng nói khẩn trương vang lên, nam nhân mặt rỗ đang ôm linh bài trở lại đài luyện võ.

Khi phát hiện bầu không khí có chút kỳ lạ, hắn tỏ ra vô cùng sợ hãi, đồng thời cũng có một dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ Từ công tử đã chết?

Có một bàn tay ai đó run rẩy, chỉ vào xác người đang bốc mùi hôi thối trên bục cao.

Nam nhân mặt rỗ nhìn tấm vải màu xanh mục nát với vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó vội vàng ném linh bài lên xác chết.

…

…

Ao Cửu Châu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đang ngồi đung đưa trên chiếc xích đu, Phì Miêu bưng một dĩa bánh ngọt hoa quế sữa trâu, nó thật lòng rất muốn cắn một miếng, nhưng đành phải đưa cho đại phôi đản đáng ghét kia.

“Nương nương, ti chức không có lơ là nhiệm vụ, chỉ giải quyết trong ba chiêu.”

Chó săn rất vui vẻ tiến lên, vẻ mặt tự hào.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo hắn, giọng điệu lạnh lùng: “Rác rưởi, đừng giả bộ nữa!”

“Phụt!”

Khóe miệng Từ Bắc Vọng phun ra máu, sắc mặt tái nhợt, hai con ngươi nóng rực đau đớn.

Vì cưỡng ép bản thân để thi triển sát chiêu của cảnh giới Tông Sư, hắn đồng thời cũng hứng chịu tác dụng phụ rất lớn.

Mặt mày Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo, nâng đôi chân ngọc được quấn trong lụa trắng lên rồi giẫm lên ngực hắn.

Luồng pháp khí màu bạc lao tới, vết thương của Từ Bắc Vọng lập tức được cải thiện, thậm chí còn bình phục như lúc ban đầu.

Hắn bắt lấy mười ngón chân hồng hào đang cuộn lại, nhưng lại bị đá văng.

“Rác rưởi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cắn một miếng bánh, đôi má ngọc xinh đẹp vẫn hờ hững như cũ.

“Ngươi cút ra.”

Từ Bắc Vọng đuổi con mèo mập mạp đi, hắn cầm lấy dĩa bánh, đút từng miếng cho chủ nhân.

Đệ Ngũ Cẩm Sương xem xét hắn mấy lượt, thản nhiên nói: “Công pháp của ngươi có chút trì trệ, tại sao vậy?”

Từ Bắc Vọng không chần chờ, hồi đáp: “Thần cần Minh khí, khác với âm khí, cũng khác với tử khí…”

“Câm miệng!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chặn đứng lời hắn, ánh mắt lạnh lùng: “Bản cung cần ngươi giải thích Minh khí là gì à?”

“Thế nào, ngươi nghĩ bản cung hoàn toàn không biết gì?”

Hắn vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Trong lòng ti chức, nương nương không có gì là không biết, không có gì là không làm được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bày ra phong thái lạnh nhạt, kiêu ngạo mà hừ mũi: “Lần sau đừng có nói nhảm.”

Nói xong, nàng phất tay áo, một cuộn giấy cổ xuất hiện lơ lửng giữa không trung.

Nàng nhìn thoáng qua một chút, sau đó hất cái cằm tinh xảo: “Thánh địa Đại Diễn đang cất giấu một thi thể ba mươi nghìn năm tuổi, bản cung dẫn ngươi đi lấy.”

Cái gì?

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng không giấu được vui mừng.

Một cái xác chết tồn tại hơn ba mươi nghìn năm, tử khí từ từ chuyển thành Minh khí cuồn cuộn. Nếu cái xác chết này có tu vi thâm sâu khi còn sống, Minh khí kia chắc chắn sẽ nồng đậm hơn.

Ầm ầm!

Trong nháy máy, hắn xuất hiện trong tầng mây hư không, chủ nhân thờ ơ đứng phía trước, một đầu Phượng Hoàng xinh đẹp nháy mắt với hắn.

“Meo meo!”

Con mèo mập mạp ở ao Cửu Châu, gấp gáp đến mức sắp khóc, gào lên với hai tên hung ác.

Mang mèo theo!

P.s: cầu KP~

Chương 242: Đúng vậy, ta đúng là đang ỷ mạnh hiếp yếu (1)

Vực thẳm Ba Đông nằm trong ngọn núi Vu Sơn rộng lớn vô ngần, khắp nơi này đều là lầu các cung điện muôn hình muôn vẻ, linh khí tràn ngập mọi ngõ ngách.

Đây là nơi tọa lạc của đạo thống hàng đầu của Cửu Châu, đã được truyền thừa qua hàng chục nghìn năm — thánh địa Đại Diễn!

Một thanh Tam Xoa Kích khổng lồ xuyên qua sảnh núi, tỏa ra ánh sáng vàng rực, biểu dương lịch sử huy hoàng chói lọi của thánh địa Đại Diễn.

Lúc này, trời đã về khuya, chim tiên hạc bay lượn quanh những rặng thông xanh tươi nảy nở.

Ánh trăng yên tĩnh rơi xuống dung mạo kiên quyết của Tiêu Phàm, hắn bước đi thong thả trên một tầng ánh sáng trắng bạc.

Nữ tử bên cạnh nhẹ nhàng đi theo hắn, đôi mắt hạnh hoạt bát linh động, giống như chim sơn ca đang nhảy nhót trên ngọn cây trong núi.

“Tuyết Nhi, ngươi thật đẹp.”

Tiêu Phàm si mê vô cùng, thốt ra câu khen ngợi từ đáy lòng.

Tô Tuyết hé miệng cười một tiếng, nhưng lại trở nên hờn dỗi nhìn hắn: “Tiêu lang đã nói câu này cùng với bao nhiêu cô gái rồi?”

“Ừm…”

Tiêu Phàm hơi ngượng ngùng, cười ha hả đánh trống lảng.

Mặt mày Tô Tuyết tiều tụy, nàng chăm chú nhìn hắn, buồn bã nói: “Nô gia xuất thân thấp kém, không xứng với thánh địa Đại Diễn, không mong là người duy nhất được Tiêu lang sủng ái, chỉ nguyện trái tim của Tiêu lang có một vị trí cho nô gia là được rồi.”

Đối mặt với người đẹp hiểu chuyện như thế, Tiêu Phàm cảm thấy cảm động trong lòng, nhẹ giọng nói.

“Tuyết Nhi, ngươi thật tốt.”

Hắn ngừng một chút, âm thanh lại vang lên, hứa rằng: “Mặc dù Tiêu Phàm ta đây không phải là một nam nhân chung tình, nhưng nữ tử quan trọng nhất trong lòng ta mãi mãi là Tuyết nhi.”

Tô Tuyết tự đắc cười, chỉ lên trán hắn: “Đồ lăng nhăng!”

“Ha ha…”

Tiêu Phàm đang cao hứng, ánh mắt lộ ra tia sáng bá đạo của một nam nhân.

Đợi đến ngày Ngạo Thế Cửu Châu, hắn nhất định sẽ để cho Tuyết Nhi nở mày nở mặt trước người đời!

Nhưng ngay lúc này.

“Thiếu chủ, không xong rồi, Từ ác liêu đã đến thánh địa chúng ta!”

Một người hầu hoảng sợ, âm thanh run rẩy mà bẩm báo.

Cái gì?

Tiêu Phàm đột ngột biến sắc, trong lòng không khỏi bất an, lo lắng.

…

Dòng sông tiên khí mờ mịt, bao bọc chính điện vàng son lộng lẫy.

Các cường giả của bốn mạch trong thánh địa Đại Diễn tập hợp đầy đủ, thậm chí một số tổ tông cấp bậc đại năng cũng có mặt.

Ngày thường, đám người này đều là thần rồng không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi, đám đệ tử bình thường không thể nhìn thấy bóng dáng của bọn hắn, ai nấy đều có tiếng tăm lừng lẫy ở bên ngoài, mỗi lần giậm chân đều có thể tạo ra từng cơn địa chấn.

“Dù sao đi nữa. tại hạ cũng là hậu bối, thánh địa không cần phải nghênh đón long trọng như vậy.”

Nam tử áo trắng bày ra phong thái ung dung nhàn nhã, hắn chậm rãi đi dạo trong đại sảnh, thậm chí còn ôm một con mèo mập mạp trong ngực.

“Meo meo!”

Phì Miêu nhìn đám người xấu xí kia một lúc, nó không khỏi nhăn mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác, trốn vào lồng ngực của tiểu phôi đản.

Tất cả mọi người trong đại điện giống như gặp phải đại địch, đáy mắt hiện lên vẻ cảnh giác mạnh mẽ.

Kẻ này vừa mới thể hiện sức mạnh vô song của mình ở kinh thành, bằng cách dùng thủ đoạn cực kỳ kinh khủng trấn áp cường giả nổi bật trong thế hệ trung niên. Chuyện này sớm đã được truyền khắp Cửu Châu thông qua nhiều hình thức khác nhau, không ai không khiếp sợ khi biết tin.

Hiện giờ. hắn ta lại xuất hiện tại thánh địa Đại Diễn mà không báo trước, rốt cuộc là đang che giấu âm mưu gì?

Kẻ đến không có ý tốt!

“Từ tiểu hữu, ngươi đột nhiên đến thăm Vu Sơn, xin hỏi có chuyện gì muốn làm?”

Một nam nhân mặc áo choàng đen thêu chỉ vàng chắp tay sau lưng, ánh mắt uy nghiêm.

Ông ta chính là Thánh chủ của thánh địa Đại Diễn, Thánh cảnh đỉnh phong Tiêu Vũ!

Tuy rằng trong lòng rất chán ghét kẻ này, nhưng mỗi lời nói và hành động của ông đều phải thể hiện phong thái của Thánh Chủ.

“Ta đang rảnh rỗi, chỉ đi dạo một vòng thôi.”

Từ Bắc Vọng thản nhiên gật đầu, ánh mắt lướt qua đám người, dừng lại ở nam nhân kiên nghị, khẽ cười: “Tiêu lão đệ, chúng ta đã lâu không gặp. Từ khi chia tay đến giờ, ngươi vẫn bình an vô sự chứ?”

Trong nháy mắt, đường gân trên trán Tiêu Phàm nổi lên từng đoạn, ý hận dâng trào như thủy triều trong lồng ngực.

Hai chữ “lão đệ” khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục!

Hắn đã cố gắng hết sức để quên đi lý ức ở trận chiến Thiên Xu, vì mỗi lần nhớ tới, trái tim lại quặn thắt đau đớn!

“Thế nào, ngươi không chào đón huynh trưởng sao?”

m thanh Từ Bắc Vọng vẫn ấm áp như cũ, hờ hững cười.

Tô Tuyết hết sức kinh ngạc, trong tưởng tượng của nàng, vẻ ngoài Từ ác liêu hẳn là thô kệch xấu xí, thậm chí còn có cả răng nanh đáng sợ, có thể khiến đứa trẻ con sợ hãi mà nín khóc.

Nhưng trên thực tế, hắn lại là một nam nhân tuấn mỹ, tựa như thần tiên bị giáng xuống trần gian, dung mạo đẹp không tì vết, khiến cho nữ nhân còn phải ghen tị.

Trông thấy ánh mắt đờ đẫn của Tuyết nhi, Tiêu Phàm tức giận đến nỗi lồng ngực như sắp nổ tung, hận không thể bóp nát Từ ác liêu kia!

“Từ tiểu hữu, ngươi đến đây chủ yếu là để chế nhạo con trai ta sao?”

Sắc mặt Tiêu Vũ ảm đạm bất định, giọng nói mang theo chút bức bách.

Những người còn lại trong chính điện cũng giận tím mặt, gắt gao nhìn chằm chằm tên tàn bạo kiêu ngạo trước mặt!

Mặc dù bốn mạch cạnh tranh ngày càng căng thẳng, thỉnh thoảng vẫn xảy ra các tình huống chém giết lẫn nhau.

Nhưng đối mặt với giặc ngoài đến, nhất định phải cùng chung mối thù, đây là quy tắc không thể vi phạm!

“Cũng không phải.”

Từ Bắc Vọng tự nhiên như đang ở nhà mình, bước đến ngồi xuống ở chỗ ngồi chính, tựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng vuốt ve con mèo mập mạp.

Hắn không tiếp tục tỏ ra thần bí nữa, thẳng thắn nói: “Nghe nói ở đây có một xác chết hơn ba mươi nghìn năm tuổi, có thể cho ta mượn dùng được không?”

Trong phút chốc, bầu không khí trở nên im lặng.

Một câu nói giống như một tiếng nổ long trời lở đất, những người trong chính điện kinh ngạc nghẹn họng, chỉ biết nhìn nhau trân trối!

Ai nấy đều cảm thấy cô cùng hoang đường!

Đơn giản là trò cười của thiên hạ!

Mặt mũi hắn lớn bao nhiêu mà có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy?

Mượn dùng?

Hắn nghĩ hắn là ai?

Chỉ là cảnh giới Tông Sư cũng dám đến thánh địa Đại Diễn làm càn?

P.s: cầu KP~

Chương 243: Đúng vậy, ta đúng là đang ỷ mạnh hiếp yếu (2)

“Trò đùa này không buồn cười.”

Tiêu Vũ lập tức nghiêm mặt, hai mắt đỏ bừng vì tức giận, thậm chí còn bắn ra hai luồng sáng lạnh lẽo.

Xác chết trong miệng của Từ Bắc Vọng là bảo vật quan trọng nhất của thánh địa Đại Diễn, đừng nói là con kiến hôi như hắn, ngay cả Độc Cô Vô Địch điện Thiên Thần có đến đây thì cũng phải tay không cút về.

Nụ cười trên mặt Từ Bắc Vọng vụt tắt, hắn bình tĩnh nói: “Ta ngàn dặm xa xôi đến đây là để nói đùa sao?”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bầu không khí trong chính điện cứng ngắt như sắt.

Từng tia sát khí đan vào nhau, khiến các cường giả gần như không thể nhẫn nhịn được nữa.

Thánh địa Đại Diễn đứng sừng sững trên đỉnh cao của Cửu Châu, chưa bao giờ chịu đựng sự khiêu khích trực diện như vậy?

Nói không chừng, bọn họ sẽ bị các dòng đạo lớn cười đến khi rụng răng!

“Lập tức cút ngay, nếu không đừng trách lão phu không khách sáo!”

Một lão già tóc trắng mặc áo trắng bay vút lên cao, sắc mặt xanh xám vì phẫn nộ.

Từ Bắc Vọng bình thản như cũ, hắn nhìn đám người xung quanh, thờ ơ nói: “Nhắc nhở một chút, ta là thân tín của quý phi nương nương, các vị không nên mắc sai lầm.”

“Hừ!”

Tiêu Phàm tức giận đến mức nổi trận lôi đình, chỉ tay nói: “Nếu còn không cút, vậy thì hôm nay ngươi sẽ chết ở đây!”

Từ Bắc Vọng quay đầu lại, một đôi mắt xanh thẳm vô cảm nhìn chằm chằm hắn.

Đột nhiên, linh hồn như bị tách ra, ý thức của Tiêu Phàm rung động dữ dội, ánh mắt nhanh chóng tan rã.

“Tỉnh lại!”

Tiêu Vũ lạnh lùng quát lên, hào quang pháp tắc nhanh chóng bị quét sạch.

Tiêu Phàm giật mình một cái, ý thức lấy lại bình tĩnh, hắn nắm chặt tay, cảm thấy vô cùng nhục nhã và tuyệt vọng.

Suýt chút nữa thì hắn đã chết dưới ánh mắt của tên ác liêu này.

“Ta vậy mà không chịu nổi một ánh mắt!”

Sắc mặt Tiêu Phàm trở nên vặn vẹo, hai mắt đỏ ngầu, nội tâm điên cuồng gào thét.

Thánh chủ Tiêu Vũ cố gắng kiềm chế cơn giận, giọng điệu ôn tồn nói: “Thứ ngươi muốn, nghĩ cũng đừng nghĩ tới, nếu ngươi không đi, vậy bản tôn xem như ngươi đang khiêu khích với uy nghi của thánh địa Đại Diễn.”

Nghe vậy, Phì Miêu nhếch miệng cười một tiếng, cảm thấy loài người thật ngu ngốc.

Ngoài tiểu phôi đản.

Cũng ngoại trừ đại phôi đản.

Từ Bắc Vọng cũng phối hợp với nó, hắn nâng tách trà lên, uống một ngụm, lười nói nhảm.

“Ta không phải đến để thương lượng, mà là ban mệnh lệnh.”

Giọng điệu trầm thấp, lộ ra vẻ thờ ơ xa cách.

Theo âm thanh vừa dứt, bầu không khí nhanh chóng ngưng đọng lại, ý định giết người gần như đã trở thành hiện thực.

“Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ngươi cho rằng mình là ai?”

Tiêu Vũ dù có kiềm chế đến đâu cũng không chịu đựng được nữa, bàn tay ông ta kết thành ấn ký, quy tắc xiềng xích hiện lên.

Từ Bắc Vọng đối mặt với hắn, nhẹ nhàng gật đầu: “Khinh thường ngươi thì như thế nào?”

Ầm!

Xiềng xích hung hăng vung ra, một nguồn năng lượng khủng khiếp ập đến, như muốn nghiền nát Từ ác liêu thành bột mịn ngay lập tức.

Nhưng ngay lúc này.

Một luồng khí lạnh thấu xương bao trùm cả ngọn núi Vu Sơn, một chiếc lá bay lơ lửng trên đầu Tiêu Vũ.

Ầm ầm!

Chính điện trực tiếp sụp đổ, Tiêu Vũ bị đè ép dưới hàng vạn cân, toàn thân khuỵu xuống, mặt đất lún sâu mấy chục thước.

Giờ phút này, thánh chủ Đại Diễn trở thành đống máu thịt lẫn lộn, hơi thở thoi thóp.

Tất cả mọi người như bị sét đánh, đỉnh đầu như bị tách ra, một chậu nước đá dội vào, khiến cả người run rẩy kịch liệt, linh hồn nhanh chóng đông cứng.

Đệ Ngũ Ma Đầu!

Sự tồn tại đáng sợ này khiến người bình thường phải run lẩy bẩy, nàng ta đến rồi!

“Tham kiến Quý phi nương nương.”

Một vị lão nhân gia khuôn mặt trẻ con đột nhiên xuất hiện ở chính điện, sắc mặt vô cùng uy nghiêm, trong mắt hiện lên một chút sợ hãi.

Tuy rằng hắn là Bán Bộ Chí Tôn, nhưng đối mặt với Đệ Ngũ ma đầu, một chút phần thắng đều không có.

Ngay cả khi một vị Bán Bộ Chí Tôn khác của thánh địa Đại Diễn xuất quan và hợp sức lại cùng với hắn, hai người cũng không có cách nào đối phó với nữ ma đầu này.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh ung dung, nhẹ giọng nói: “Ta cũng chỉ là mượn dùng, tại sao phải đi tới kết cục này? Ta cho các ngươi thời gian nửa nén hương để cân nhắc lợi hại.”

Nói xong, hắn bắt đầu nhắm mắt tĩnh tâm.

Chính điện chìm trong sự im lặng chết chóc, ai nấy đều câm như hến, giống như có cái gai ở sau lưng mỗi người, khiến bọn họ sợ hãi đến mức không dám nói lời nào.

Tiêu Vũ toàn thân run rẩy, sợ rằng trong khoảnh khắc tiếp theo sẽ tan nát cả thể xác lẫn linh hồn.

Sức ép do Đệ Ngũ Ma Đầu mang tới, tựa hồ khiến cho người ta nghẹt thở!

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm nam tử áo trắng đang thảnh thơi bên kia, đáy mắt không khỏi phát ra lửa hận mãnh liệt!

Ỷ thế hiếp người!

Nếu không có Đệ Ngũ Ma Đầu, hắn đã sớm chết mười ngàn lần rồi, làm gì có tư cách ở đây ngang ngược độc đoán!

Hạng người ác độc này thật sự khiến cho người khác hận đến sôi máu!

Từng giây từng phút trôi qua, bầu không khí im lặng dài đằng đẵng cuối cùng cũng bị phá vỡ.

“Chúng ta cho Từ công tử mượn tạm bảo vậy, nhớ trả lại.”

Ông lão có khuôn mặt trẻ con cố kiềm chế nỗi nhục nhã to lớn, nghiến răng nghiến lợi thốt ra những lời này.

Những người còn lại như bị rút hết xương cốt, thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất.

Thánh địa Đại Diễn tồn tại hàng chục nghìn năm, lần đầu tiên bị sỉ nhục như vậy!

Cái gọi là mượn, chỉ đơn giản là giữ lại cho Đại Diễn một chút mặt mũi.

Cho Từ ác liêu mượn đồ, hắn ta sao có thể trả lại?

Chương 244: Từ ca ca, ta thích ngươi, đã thích một năm sáu tháng (1)

Nhanh như vậy đã sợ rồi sao?

Từ Bắc Vọng chậm rãi mở mắt ra, thản nhiên cười nói: “Yên tâm, nhân phẩm của tại hạ sáng rõ như ban ngày.”

Răng môi Tiêu Phàm đều là vết máu, đầu lưỡi như bị chính mình cắn đứt, còn sót lại một chút lý trí không bị thù hận nuốt chửng.

Ầm!

Chính điện đột nhiên bị bao trùm bởi một bầu không khí u ám chết chóc, trong sảnh xuất hiện một chiếc quan tài, xác chết tồn tại hơn ba mươi nghìn năm được bảo quản rất tốt, hoàn toàn không có bất cứ mùi vị thi thể nào.

Ông lão mặt trẻ con đau lòng đến mức nội tạng như muốn vỡ vụn, đây chính là bảo vật truyền thừa của thánh địa Đại Diễn trong ba mươi nghìn năm qua!

Mỗi một khúc xương từ xác chết đều có thể luyện thành pháp bảo Thánh giai, một số loại thảo dược và linh dược đặc biệt được trồng trong quan tài, hiệu quả của chúng sẽ tăng thêm mấy bậc.

Nhưng nếu không giao cho kẻ này, thánh địa Đại Diễn có nguy cơ bị lật đổ.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không biến đổi, nhưng trong lòng đang rất vui vẻ.

Khiếu huyệt trong cơ thể phát ra tiếng kêu ong ong, Minh khí quen thuộc khiến cho Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công tự động phát huy tác dụng.

Nếu như hắn đoán không lầm, xác chết này có lẽ thuộc về ngoại vực.

Ầm!

Quan tài được thu vào chiếc nhẫn hình lưỡi liềm.

Trên mặt Từ Bắc Vọng đầy ý cười, chân thành nói: “Không hổ là đạo thống truyền thừa hàng đầu, tấm lòng vô cùng thiện lương, ta đã nhớ kỹ ân tình này, ngày sau nhất định báo đáp.”

Nghe được hai chữ báo đáp, ai nấy đều không khỏi rùng mình một cái.

Từ trong miệng kẻ tàn bạo này nói ra, đúng là quá kinh người!

Hận muốn điên rồi!

“Tiêu lão đệ, huynh trưởng xin tạm biệt trước.”

Từ Bắc Vọng cười nhìn Tiêu Phàm một chút, ôm con mèo đứng dậy rời đi.

Ngay lúc này.

“Từ công tử.”

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào truyền đến, tựa như tiếng chim thánh thót kêu vang.

Một nữ tử mặc váy xếp ly màu hồng bước vào chính điện.

Nàng ta khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tóc xanh như suối, da dẻ trắng thẻo như tuyết xuân, mày rậm mi cong, thân thể mềm mại như cành liễu đầu tháng ba.

Bầu không khí ngột ngạt trong điện dần dần tản đi, một sự êm dịu lan tỏa.

“Chỉ Hàm?”

Một ông lão tóc bạc với gương mặt hồng hào tỏ hơi nghi hoặc.

Sắc mặt của những người còn lại cũng vô cùng sửng sốt, cô nương trước mặt họ đây đến từ Tả gia, một dòng họ ở thánh địa Đại Diễn, nàng ta được biết đến là một trong những người kế thừa của thánh địa Đại Diễn.

Ba Đông có Vu Sơn, còn có một nữ thần có dung mạo yểu điệu.

Nàng ta không chỉ có dung mạo xuất chúng, bẩm sinh còn mang Thủy Linh Chi Thể, mới tròn mười lăm tuổi đã đạt tới Thất phẩm đỉnh phong, tiền đồ vô lượng.

Bởi vì còn quá trẻ, lại không có ưu thế tu luyện, cho nên nàng không thể tham gia trận chiến Thiên Xu.

Nếu không, làm sao thánh địa Đại Diễn phải mất mặt xấu hổ vì Tiêu Phàm được?

Chờ đến tu vi của Tả Chỉ Hàm tăng lên, Tiêu Phàm nhất định sẽ bị tước đi danh xưng Thánh tử, hắn ta quả thật không xứng chức!

“Thúc công, cháu là Tả Nam Quy.”

Cô nương có nở nụ cười lúm đồng tiền, nói xong rồi cúi đầu, nắm chặt lấy góc váy.

Nàng ta vừa dứt lời, đám người trong chính điện bị chấn động dữ dội, trong lòng nổi lên một trận sóng gió!

Nam Quy, Bắc Vọng…

Dù là kẻ ngu ngốc cũng đều hiểu rõ, nàng ta đột nhiên đổi tên vì muốn truyền đạt điều gì.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều cảm nhận được một nỗi nhục nhã đến cực điểm!

Bọn hắn vừa bị Từ ác liêu ỷ thế ép người, tôn nghiêm của thánh địa Đại Diễn không sót lại chút gì, ngươi bây giờ lại làm ra một màn này?

Giống như muốn đem xé nát tấm màn thưa thành từng mảnh!

“Làm càn!”

Sắc mặt Tiêu Vũ biến xanh đến tím tái, lửa giận như đê vỡ lũ, mãnh liệt trào dâng.

Từ Bắc Vọng có chút kinh ngạc, hắn quan sát tháp khí vấn của cô nương mặc váy hồng, chỉ có chín mươi bốn tầng, hắn có vẻ hơi thất vọng.

Sắc mặt Tả Chỉ Hàm vô cùng khiếp sợ, nàng ta cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nhưng khóe mắt lại đang dò xét nam nhân tuấn tú kia.

Dũng khí trong lòng bất chợt lớn hơn vài ơhần, nàng run run nói: “Từ công tử, núi có cây, cây có cành. Ta mến chàng, chàng không hay.”

Khuông mặt cô nương xuất hiện sắc hồng, rồi lan đến mang tai và

cần cổ, nàng ta phảng phất như đang tắm mình trong ánh hoàng hôn dịu dàng.

Lời lẽ tâm tình trong nhân gian vốn cũng không nhiều, một cô nương đỏ mặt nói ra lời tỏ tình từ đáy lòng lại càng không.

Từ Bắc Vọng nhắm mắt lại, trái tim như rơi xuống đáy vực, đột nhiên cảm nhận được một bầu không khí nguy hiểm.

Đừng đối xử với ta như vậy!

Con mèo mập mạp trừng lớn đôi mắt giống như một đứa trẻ hiếu kỳ nhìn bốn phía!

Trong chính điện lặng ngắt như tờ, bầu không khí như ngưng đọng lại!

Bùm!

Tiêu Phàm hoa mắt chóng mặt, sự ghen ghét trong nháy mắt lan ra toàn thân, khiến cho khuôn mặt hắn trở nên dữ tợn giống như một con ác quỷ dưới địa ngục!

Tại sao!

Sao ngươi dám nhiệt tình thổ lộ với tên ác liêu như vậy!

Ngươi đặt Tiêu thiếu chủ ta ở đâu?

Mặc dù ngươi vẫn luôn khinh thường ta, chưa từng nhìn vào ta, nhưng ta vẫn luôn chờ ngươi lớn lên, chờ ngươi thành chính thê hoàn mỹ nhất.

Vậy mà bây giờ…

Tiêu Phàm đau đớn không chịu nổi, trái tim dường như vỡ tan ra thành từng mảnh, nỗi đau như muốn nuốt chửng lấy hắn.

P.s: cầu KP~

Chương 245: Từ ca ca, ta thích ngươi, đã thích một năm sáu tháng (2)

Những người còn lại trong chính điện cũng tức giận không kém, nhưng ánh mắt của những người trong Tả thị lại có chút vi diệu.

Nếu không thể đánh lại, thì hãy gia nhập!

Bọn họ có thể kết thông gia với kẻ này, chắc chắn sẽ là một tin vui động trời.

Nếu vứt bỏ đi thành kiến trong lòng mà đánh giá Từ ác liêu trên một góc độ khách quan.

Thiên hạ vô song!

Huyền thoại bất khả chiến bại vẫn chưa bị phá vỡ!

Tất cả các phương diện đều có thể xưng là anh hùng!

Nếu nói rằng Chỉ Hàm có cơ hội trở thành Bán Bộ Chí Tôn trong tương lai, còn đối với kẻ này thì chuyện đó là ván đã đóng thuyền, không còn gì để nghi ngờ.

Hơn nữa, hắn ta còn có Hồng Môn Tử Khí trong cơ thể, thậm chí còn có thể siêu thoát thành tiên!

Một khi có được sự giúp sức của người con rể như vậy, việc Tả thị có thể trỗi dậy chỉ là vấn đề thời gian.

Nọn hắn càng nhìn kẻ này càng thấy vừa lòng, dù có người muốn bắt bẻ cũng không thể tìm thấy một tí khuyết điểm nào.

“Từ tiểu hữu, là Chỉ Hàm quá đường đột.”

Ông lão tóc bạc có gương mặt hồng hào nở nụ cười ấm áp, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên một tia chờ mong không dễ phát hiện.

Hắn cũng có họ Tả!

Nhìn thấy Thánh chủ Tiểu Vũ tức tới sùi bọt mép, ông lão lạnh lùng mắng: “Biến đi!”

Thái độ của lão tổ tông thay đổi quá nhanh khiến cho mấy người trong điện không kịp chuẩn bị.

Người tình trong mộng hồi lâu sau vẫn không trả lời, cô nương giống như một con thỏ nhỏ màu hồng, vừa hoảng sợ vừa rụt rè, nhưng cũng ẩn chứa một vẻ đẹp quyến rũ mê người.

“Từ ca ca, ta thích ngươi, đã thích ngươi một năm sáu tháng.”

Nàng đổi sang cách nói thẳng thừng, giọng nói rất nhỏ, chỉ như muỗi kêu.

“Meo meo!”

Phì Miêu lúc này đã nghe hiểu được, nó tức giận đến nhe răng múa vuốt, phun ra một đám lửa lớn.

Từ Bắc Vọng như rơi vào hầm băng, hắn mơ hồ nhìn thấy được một đôi mắt xanh lam lạnh lùng vạn năm không thay đổi.

“Tại hạ một lòng cầu đạo, chưa từng nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ.”

Hắn không hề do dự, áy náy mà nói ra.

Cột sống đông cứng lúc này mới lấy lại một chút nhiệt độ.

Con mèo béo ngừng phun lửa, cuộn tròn lại trong vòng tay hắn, lè lưỡi với cô nương mặc váy hồng kia.

Hừ, tiểu phôi đản này là của meo meo!

Không ai được phép cướp đi!

Miệng anh đào của Tả Chỉ Hàm khẽ nhếch lên, nét ngượng ngùng trên mặt nàng mờ dần, khuôn mặt non nớt tái nhợt không còn chút máu.

Tất cả mọi người trong điện đều mang vẻ mặt không thể tin được.

Từ chối!

Cái gọi là một lòng cầu đạo tự nhiên cũng chỉ là một lời xã giao, thực ra hắn cảm thấy Tả Chỉ Hàm chướng mắt!

Tả Chỉ Hàm, người được phong là nữ thần của thánh địa Đại Diễn cũng không thể lọt vào mắt của kẻ này!

Quá sức kiêu ngạo, kiêu ngạo đến cực hạn!

Đôi mắt đỏ tươi của Tiêu Phàm dần dần trở lại như ban đầu, nội tâm bắt đầu chấp nhận sự dày vò.

Người con gái mà mình luôn luôn tha thiết, mong muốn có được, vậy

mà lại nị Từ ác liêu ném đi như một chiếc giày.

Tô Tuyết đứng bên cạnh mấp máy môi, đột nhiên sinh ra một chút xúc động.

Một nam nhân thoát tục lại phi thường như vậy, nữ nhân trong thiên hạ này căn bản là không xứng, cũng không có tư cách làm một thị nữ bưng trà rót nước cho hắn.

Tả Chỉ Hàm chăm chú nhìn nam tử áo trắng, nước mắt đột nhiên tràn ra.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng không có một chút gợn sóng, hắn lặng lẽ nuốt xuống cái đắng chát trong cổ họng.

Không phải là ngươi không ưu tú, chỉ là yêu cầu của Từ ca ca hơi cao.

Ngươi hại Từ ca ca quá thảm rồi!

“Chư vị, sau này còn gặp lại!”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng ung dung, mang theo tâm trạng thấp thỏm và bất an xoay người rời đi.

Chính điện vô cùng yên lặng, đám người hận không thể đem kẻ này ra băm thành trăm mảnh.

Ngày hôm nay, Từ ác liêu đã vả mặt thánh địa Đại Diễn mấy lần, bọn hắn thật sự đã trở thành trò cười của Cửu Châu!

“Là tiểu nữ tử bất tài, không được công tử yêu thích. Từ trước đến nay, tất cả ái mộ chi ý cũng chỉ dừng lại ở đầu môi, năm tháng trôi qua, kiếp này xin từ biệt.”

Giọng nói của cô nương mang váy hồngtrở nên nghẹn ngào, bờ má mềm mại ướt đẫm nước mắt, đáy lòng tràn đầy đau thương.

Trong khoảng thời gian một năm rưỡi, thiếu nữ ngây thơ đã khắc cốt ghi tâm hình bóng của Từ Bắc Vọng.

Nàng biết rõ tất cả sự tích về hắn, đến khi nằm mơ cũng nở nụ cười trên môi.

Nàng lấy hết dũng khí để thổ lộ nhưng lại bị cự tuyệt thẳng thừng, nàng cảm giác mình giống như bị một lưỡi dao nhọn đâm vào người, để lại vết thương không biết phải mất bao lâu mới có thể lành lại

được.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng thon dài của Từ ác liêu, thánh địa Đại Diễn bất lực không thể nào tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Kẻ này thật đáng giết!"

Sau khi bước ra khỏi thánh địa, Từ Bắc Vọng vô cùng khẩn trương đặt chân lên phi thuyền.

Con mèo mập mạp nằm trong ngực hắn vẫn kêu meo meo không ngừng, nhảy cẫng lên hoan hô.

Từ Bắc Vọng hỏi: "Ngươi biến thân có thể xinh đẹp như nàng ấy sao?"

Con mèo gật gật đầu, làm vài động tác ra hiệu.

Meo meo sẽ biến thân.

So với nàng ta xinh đẹp gấp trăm lần!

Từ Bắc Vọng liếc xéo nó, hắn căn bản không tin: "Với cân nặng này của ngươi thì sao mà xinh đẹp được?"

"Meo!"

Con mèo béo tức giận, hất mặt lên với bộ dạng đầy kiêu ngạo.

Chờ meo meo đây biến thân, sẽ làm cho ngươi kinh ngạc đến chết!

Tâm trạng bất an cũng dần dần buông xuống, phi thuyền màu tím bay về phía chân trời, nhanh chóng đuổi theo những đám mây.

Cái lạnh băng giá bào trùm lấy khoảng không, Phượng Hoàng run rẩy, tà váy tím tung bay, hơi lạnh lan tràn ra bốn phía.

"Nương… nương nương…"

Chó săn ném con mèo béo trong lòng đi, khúm núm cúi đầu.

Đôi má ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương âm trầm đến cực điểm, đôi môi đỏ chậm rãi phun ra mấy chữ: "Từ nay về sau, ngươi không được tới gần cung Thái Sơ nữa. Bản cung đây đã lớn tuổi, có thể xem như là người đẹp hết thời, không thể sánh bằng một thiếu nữ mười lăm tuổi."

Ngừng một chút, nàng nheo mắt lại, nhiệt độ trong đôi mắt cũng rút

đi: “Ở lại thánh địa Đại Diễn đi.”

Nói xong, Phượng Hoàng liền biến mất không thấy tăm hơi trong hư không,

Con mèo béo vô tội nghiêng nghiêng đầu, mắt to trừng mắt nhỏ cùng tiểu phôi đản.

P.s: cầu KP~

Chương 246: Một đường về hướng nam, cổ thi Á Thánh ở Tắc Hạ Học Cung (1)

Dãy núi non xếp chồng lên nhau, linh khí trùng điệp lan tràn.

Một người một mèo nhìn nhau mà hai mắt đẫm lệ, nghẹn ngào không nói nên lời.

Phì Miêu phồng má, buông thõng tứ chi, vừa vô tội lại vừa bất lực.

Quan meo meo có chuyện gì vậy?

Vẻ mặt của chó săn vô cùng phiền muộn.

Vì phải ở lại thánh địa Đại Diễn sao?

Hắn trong vô thức mà bác bỏ cái suy nghĩ này.

Hiện tại còn tính toán gian khổ gì nữa, dục cầm cố túng, nếu cứ như vậy thì nhất định sẽ phải chết rất thảm.

(*) Dục cầm cố túng là một trong 36 kế của Binh Pháp Tôn Tử có nghĩa là: Muốn bắt thì phải thả.

“Lòng tham chiếm hữu quá biến thái.”

Từ Bắc Vọng không khỏi than thở.

Phì Miêu trở nên mơ hồ, nó không hiểu cái lòng tham chiếm hữu đó là có ý gì.

Con mèo ngu ngốc này…

Từ Bắc Vọng giải thích rõ ràng hơn: “Chính là thích ăn dấm đó.”

Phì Miêu muốn kêu nhưng lại ngừng, nó đưa móng vuốt lên, hươ hươ vài cái.

Từ Bắc Vọng đã tiến bộ ngôn ngữ của loài mèo khá nhiều, miễn cưỡng cũng có thể hiểu được.

Đại phôi đản này quá cô độc rồi!

“Cô độc…”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng hơi hốt hoảng, sau đó sờ sờ đầu con mèo béo.

“Ngươi vẫn là tốt nhất.”

Con mèo mập mạp chớp chớp mắt, xấu hổ duỗi đầu lưỡi ra liếm láp.

Từ Bắc Vọng không tránh đi, chỉ ghét bỏ nói: “Chỉ là có chút béo.”

Nó bị Từ Bắc Vọng kẹp vào dưới nách, đầu hướng xuống dưới, cái mông chổng lên, giống như một con cá đang mắc cạn.

Vù!

Phi thuyền màu tím xuyên qua chân trời, lướt nhanh trong khoảng không.

…

…

Bùm…

Một người một mèo va phải một vật cản vô hình, rơi vào trong hồ nước.

Con Phượng Hoàng xinh đẹp đang chơi đùa trên mặt hồ, nữ tử mặc váy tím bày ra dáng vẻ nhã nhặn, đứng trong sân đình ở giữa hồ để ngắm cảnh.

Chó săn lôi kéo con mèo béo, xoa nắn thật mạnh để làm dịu đi cảm giác căng thẳng.

Khuôn mặt của Phì Miêu biến đổi ra đủ loại hình dạng ở trong tay hắn.

“Nương nương, ti chức sai rồi.”

Chó săn chầm chậm tiến lên nhận lỗi.

Về phần mình làm sai cái gì, hắn cũng không biết nữa.

Dù sao đi nữa, thì sai chính là sai.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương không có biểu tình gì, chỉ “ồ” một tiếng, âm cuối kéo ra rất dài.

Từ Bắc Vọng lập tức xác định được mình đã thoát được một kiếp.

May là hắn từ chối đủ nhanh.

Nếu như khi đối mặt với cô nương mười lăm tuổi đó mà có chút một chút chần chừ hay bị dao động, hắn thật sự sẽ không bao giờ có thể liếm được đôi chân ngọc tuyệt phẩm này nữa.

“Nương nương, người mệt không, để ti chức đấm bóp cho người.”

Chó săn nhích lại gần phía trước, lấy ra một cái ghế dựa màu tím từ trong nhẫn trữ vật.

Phì Miêu vô cùng tủi thân, nằm lên trên mỏm đá.

Đồ mắt chó nhà ngươi!

Meo meo đối xử tốt với ngươi như vậy, mà ngươi không hề đối xử tốt với meo meo, cũng chưa từng hôn môi với meo meo.

Đại phôi đản cả ngày chỉ biết ngược đãi ngươi, mà ngươi lại không biết xấu hổ mà đi nịnh nọt!

Đôi mắt xanh lam của Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi nhướng lên, nhưng nàng cũng không cự tuyệt.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng nằm xuống ghế dựa, Từ Bắc Vọng đặt chân ngọc lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Ngươi cảm thấy tiểu cô nương kia thế nào, bản cung thì cảm thấy nàng ta là một mỹ nhân hiếm có.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tùy ý hỏi.

Không phải là đã bỏ qua rồi sao, sao lại quay về chủ đề này nữa, thật khó hầu hạ mà..

Nếu như trả lời không ra gì, thì đó chính là dối trá; nếu trả lời cũng tạm ổn, vậy mình chẳng phải sẽ bị hàn khí ăn mòn thành hầm băng sao.

Nếu như nói so sánh với nương nương thì chính là đom đóm so với trăng sáng sẽ càng tệ hơn.

Ngươi vậy mà cũng dám so sánh ở trong lòng?

“Nương nương nói ai vậy? Ti chức quên rồi.”

Từ Bắc Vọng nhíu nhíu mày, biểu tình mê man.

Kỹ năng diễn xuất của hắn có thể nói đã đến trình độ thượng thừa, ngay cả v con mèo béo cũng vô cùng nghi ngờ, từ khi nào mà trí nhớ của tiểu phôi đản này tệ như vậy?

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc hắn một cái, bờ môi gợi lên ý cười không dễ phát hiện, chạm nhẹ vào cằm: “Tiếp tục.”

“Ồ!”

Chó săn xoa nắn mu bàn chân, sức lực vừa phải.

“Đi bắt một con thỏ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt sang, ra lệnh cho con mèo béo.

“Meo!”

Con mèo béo lắc lắc đầu, bộ dáng vô cùng đáng thương, nó nhảy lên trên lưng của Phượng Hoàng, chạy về phía núi hoang.

Hai người các ngươi đúng là đồ xấu xa!

Oa…

Tức chết meo meo rồi!

Phì Miêu càng nghĩ càng tủi thân, móng vuốt cuộn lại thành nắm nhỏ, đấm nhẹ lên cánh Phượng Hoàng.

Chó săn suy nghĩ trong lòng một chút, nàng cố tình gạt con mèo ngu xuẩn kia đi chỗ khác, không phải là cho ta cơ hội sao?

Hắn thận trọng nói: “Nương nương, gió xuân nhẹ nhàng, ánh nắng vừa phải, chúng ta hôn nhau đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp chớp hàng mi, lạnh lùng cảnh cáo một câu: "Chú ý cấp bậc."

Từ Bắc Vọng nhào vào ghế dựa, hôn lên đôi môi đỏ ướt át kiều diễm kia.

Dựa vào kinh nghiệm của những lần trước, động tác của Đệ Ngũ Cẩm Sương không còn vụng về nữa, đôi khi cũng sẽ nhẹ nhàng đáp lại.

Chó săn chầm chậm bắt đầu một nụ hôn sâu vừa triền miên vừa nồng nhiệt, cho đến khi hắn có cảm giác hơi nghẹt thở, đôi chân ngọc mới đạp tới.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết, khàn giọng nói: "Nương nương, đừng giẫm lên mặt, người có thể giẫm lên các bộ phận khác được không?"

Vệt ửng hồng trên đôi má ngọc của Bạch Ngũ Cẩm Sương đột nhiên biến mất, đôi mắt xanh lam hiện lên hàn ý, lạnh lùng quát lên: "Ngươi đúng là tên chó săn hạ lưu!"

Bùm!

Một cước đá lên trên mặt, Từ Bắc Vọng ngã vào đáy hồ.

Khoảng mười lăm phút sau, con mèo béo đi tới, móng vuốt mang theo một con thỏ nhỏ màu trắng.

Nó đi đến bên hồ, ném cho tiểu phôi đản để hắn xử lý.

"Meo meo…"

Con mèo béo kêu to hai tiếng, lại mang theo tiếng la ó.

Từ Bắc Vọng vừa gật đầu vừa nhổ lông thỏ, biểu lộ vô cùng thoải mái.

Quả nhiên…

Hai kẻ bại hoại này lại chụt chụt với nhau.

Phì Miêu cảm thấy cuộc sống không còn gì luyến tiếc, meo meo đúng là dư thừa.

Cảm nhận được sự mất mát của nó, Từ Bắc Vọng dịu dàng nói: "Đừng nhụt chí, ngươi tí nữa còn phải phun lửa đấy."

Oa!

Con mèo béo lao đầu vào trong hồ.

P.s: cầu KP~

Chương 247: Một đường về hướng nam, cổ thi Á Thánh ở Tắc Hạ Học Cung (2)

Từ Bắc Vọng lấy ra xoong, nồi, chảo từ trong nhẫn trữ vật, sau đó chuẩn bị đầy đủ các loại gia vị như chao, sợi gừng, tỏi, đường trắng, rượu gia vị, vân vân…

Hắn chuẩn bị làm món Thỏ Cung Bảo.

“A, phù…!”

Con mèo béo dựa vào cái nghiên mực được dựng tạm thời bằng tảng đá, ra sức phun lửa.

Chó săn dùng sống đao đập thịt thỏ, dùng đao ở một mặt rạch từng đường chéo nhỏ, sau đó cắt thành từng khối vuông.

Đệ Ngũ Cẩm Sương im lặng xem qua tiểu thuyết do chó săn viết , tình tiết gần đây cũng coi như có đổi mới.

Một tiếng sau, món Thỏ Cung Bảo thơm ngào ngạt đã ra khỏi nồi, sắc hương vị đều đủ cả, Phì Miêu thèm ăn đến chảy nước miếng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nếm thử một miếng, hương vị tươi mát kéo dài, thịt thỏ rất mềm, vị ngọt hòa lẫn với chút vị chua.

“Không tệ.”

Đôi mắt của nàng hơi nhướng lên, nhìn về phía con mèo béo: “Ngươi ăn sủi cảo đi.”

Chó săn lấy ra một bát sủi cảo nhân thịt heo từ trong nhẫn trữ vật, với tu vi của hắn, sủi cảo đương nhiên sẽ không bị thiu.

“Ta sẽ hâm nóng giúp ngươi.”

Hắn cười cười, đem sủi cảo thả vào trong nồi.

Con mèo béo như sắp khóc, nó sẽ không bao giờ phun lửa nữa đâu!

...

...

Sau khi ăn uống no nê, chó săn liền bị chủ nhân cưỡng chế tu luyện.

Thế là hắn lấy cỗ quan tài kia ra, một nguồn năng lượng hắc ám nồng đậm lan tỏa tứ phía, không gian xung quanh như biến thành vùng đất chết chóc u ám.

Từ Bắc Vọng nâng vách quan tài lên, bên trong là một nữ nhân, thi thể của nàng ta vẫn được bảo quản rất tốt dù đã trải qua ba vạn năm.

“Nàng ấy có đẹp không?”

Một âm thanh mỏng nhẹ lạnh lùng truyền đến từ cách đó không xa.

Chó săn không dám chăm chú nhìn tiếp, vội vàng vận công Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, khí huyết toàn thân mênh mông bộc phát, hoàn toàn bao phủ lấy thi thể.

Một màn sương mù đen kịt dày đặc dâng lên, Từ Bắc Vọng nhanh chóng nuốt chửng nó, năng lượng hắc ám làm dịu đi từng khiếu huyệt trong cơ thể.

Đêm đen tĩnh mịch, ánh trăng thưa thớt, thi thể dần dần thối rữa, mỗi chiếc xương cũng bắt đầu bị tan ra, cuối cùng hóa thành bột mịn.

Thi thể ít nhất cũng phải ba vạn năm, vào giờ khắc này đã biến mất.

“Công pháp vẫn chưa đột phá sao?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi kinh ngạc, loại biểu tình này thực sự hiếm khi xuất hiện trên khuôn mặt của nàng.

Từ Bắc Vọng lắc đầu, thần sắc có chút ảm đạm.

Thanh tiến độ ban đầu nằm ở mức 5%, sau khi nuốt chửng thi thể cổ ba vạn năm tuổi thì mới nâng lên 35%.

Khoảng cách đột phá đến tầng tiếp theo vẫn vô cùng xa vời.

Sức mạnh của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công vô cùng mạnh mẽ,

nhưng lượng tài nguyên mà nó cần còn kinh khủng hơn.

Hiện tại, nếu hắn cắn nuốt một bình máu của Vương cấp yêu thú, nó nhiều nhất cũng chỉ được coi như hạt mưa rơi vào biển cả, không tạo nên được một ngọn sóng nhỏ.

“Ngươi chán nản cái gì?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phất tay áo lên, một chiếc thẻ tre hiện ra bay lơ lửng trên không trung.

Từ Bắc Vọng nhận lấy nó, nhìn qua chữ cổ được khắc trên đó.

Hắn đọc lướt qua nội dung, ánh mắt khó dấu được sự chấn động.

Tắc Hạ Học Cung tại Sở quốc có một bộ thi thể hai vạn năm.

Khi còn sống, thi thể này có danh vọng và uy thế rất cao, đã đạt tới cảnh giới Á Thánh, tương đương với cấp bậc võ giả Bán Bộ Chí Tôn.

Ai mà ngờ, hắn ta lại có mối quna hệ sâu xa với vùng đất Ma Quật ở cuối cực bắc, cho nên đã bị các thánh hiền và hiền nhân liên thủ trấn áp.

Từ Bắc Vọng kinh ngạc, cảm giác đầu tiên chính là hoang đường: “Đường đường là Á Thánh lại thông hiểu ma thuật?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng đuôi mắt lên, giống như đang muốn thử nghiệm chó săn, nàng nhàn nhạt hỏi: “Ngươi cảm thấy nguyên nhân là gì?”

Từ Bắc Vọng suy tư hồi lâu, suy đoán nói: “Theo ti chức thấy, người này sợ mình không còn hy vọng được siêu thoát, dự định từ bỏ Nho giáo để tu luyện võ thuật. Việc này đã chạm tới ranh giới cuối cùng của các thánh nhân Nho gia, cho nên mới bị liên thủ đánh giết.”

“Một khi một tiểu hiền Á Thánh chuyển sang tu luyện võ đạo sẽ tạo nên một trận sóng gió động trời. Đối với người đọc sách của Nho gia mà nói, điều này chẳng khác gì một phát đánh của thiên lôi.”

Hắn cảm thấy suy đoán này của mình tương đối hợp lý.

Khi những lời nói này rơi xuống, Đệ Ngũ Cẩm Sương sờ lấy chiếc cằm tinh xảo của mình: “Xem ra cũng không ngốc.”

Hơi dừng lại, nàng bình tĩnh nói: “Tại Thiên Thần Giới, một tu sĩ chỉ tu luyện văn khí, tuyệt đối không thể siêu thoát được.”

Ngữ khí chắc chắn, bất kỳ ai cũng không thể phản bạc.

Từ Bắc Vọng đột nhiên thấy giật mình, hắn nhớ tới chính mình lúc trước ở văn miếu Đại Càn, thiếu chút nữa đã tiếp nhận truyền bá của hiền nhân.

May mắn là hắn đã cự tuyệt.

Giống như có thể thấy được suy nghĩ của chó săn, Đệ Ngũ Cẩm Sương cười mà như không cười, sau đó lấy ra một chiếc thuyền chiến tinh xảo.

“Đi thôi.”

Một thân ảnh màu tím đứng sừng sững giữa các tầng mây, Từ Bắc Vọng vác theo con mèo béo, nhảy lên thuyền chiến cùng nàng.

Không gian trên thuyền vô cùng lớn, được trang hoàng vàng son lộng lẫy, dưới sàn trải thảm mềm mại.

Chó săn liếc mắt một cái đã có thể thấy một chiếc giường mềm mại làm từ gỗ tử đàn, nhỏ giọng nói: “Nương nương, ti chức ngủ ở đâu?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn, thản nhiên nói: “Ngủ cùng bản cung…”

Cái gì?

Gương mặt tuấn mỹ của Từ Bắc Vọng để lộ ra sắc mặt vui mừng như điên.

Ông trời ban thưởng quá vội vàng, hắn ta không kịp chuẩn bị!

Ta nên dùng loại tư thế nào đây?

Tu vi của chủ nhân cao thâm khó đoán, ta có thể phá vỡ lớp màng kia được không?

Trong nháy mắt, con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên nghiêm túc, bắn ra tia sáng nguy hiểm: “Ngươi cảm thấy có thể không?”

Chó săn cảm thấy thất vọng cực độ, sự nhiệt tình tràn đầy đã bị dập tắt bằng một chậu nước lạnh.

“Meo meo…”

Phì Miêu cười lên vui sướng, lăn lộn đến mức đắc ý.

Meo meo muốn được tiểu phôi đản ôm đi ngủ!

“Tìm chỗ ngủ cho mình đi.”

Nói xong, màn che màu tím được vén lên, Đệ Ngũ Cẩm Sương nghiêng người, nằm lên trên giường.

Hai mắt Từ Bắc Vọng trở nên nóng rực, chỉ cần nhìn đến chiếc giường, ánh mắt của hắn bỗng trở nên mơ hồ.

Được rồi, Từ rất là không vui.

Hắn bày ra thần sắc tự nhiên, đi đến bên giường, ngồi xếp bằng xuống.

Phì Miêu vừa định tới gần đã bị một luồng khí ném ra khỏi phòng.

“Ngươi ngủ ở mũi thuyền!”

Một giọng điệu lạnh lùng truyền đến.

Oa!

Phì Miêu rưng rưng nước mắt.

Đêm khuya.

Từ Bắc Vọng ngửi thấy mùi thơm nơi đầu mũi, lặng lẽ mò lên đầu giường.

Rầm!

Cả người giống như đụng vào tường đồng vách sắt, bị hất văng ra xa mấy mét.

Hắn không để ý đến đau đớn, khẩn cầu: “Nương nương, ti chức chỉ muốn ngủ chung.”

“Cút!”

“Chỉ ngủ chung thôi.”

“Cút!”

Từ Bắc Vọng có chút bất đắc dĩ, khi nhìn thấy đôi chân ngọc đã cởi đi vớ đen lộ ra bên ngoài giường, hắn bèn chạy tới. gối đầu lên chân, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Ở đầu thuyền, trăng sáng nhô lên cao, móng vuốt đưa lên không trung.

Con mèo béo buồn bực ngán ngẩm mà đếm sao, thỉnh thoảng còn nguyền rủa hai con người bại hoại kia.

Meo meo thật là thê thảm, buổi tối gió lạnh thổi đến mức tâm tình của meo meo cũng thật lạnh.

P.s: cầu KP~

Chương 248: Một đường về hướng nam, cổ thi Á Thánh ở Tắc Hạ Học Cung (3)

Ngày hôm sau.

Tốc độ của thuyền chiến lao đi cực nhanh, bất thình lình xuất hiện trên lãnh thổ của Sở quốc.

Từ Bắc Vọng chắp tay sau lưng, đứng sừng sững ở mũi thuyền, thần sắc vô cùng thỏa mãn.

Mặc dù hắn chưa làm được gì, nhưng có thể ôm chân ngọc đi ngủ cũng được xem như là một loại tiến bộ.

Tiến hành từng bước một, từ từ sẽ đạt được.

“Thật vinh hạnh được gặp quý phi nương nương Đại Càn.”

Một giọng nói cẩn trọng truyền đến từ trong hư không. Ngay sau đó một lão giả tóc trắng đầu đội mũ bằng cao lương xuất hiện, ông ta đứng đối diện với thuyền chiến, một mực cung kính thi lễ.

Mặc dù Từ Bắc Vọng chưa từng gặp qua người này, nhưng ở Cửu Châu, đâu đâu cũng có chân dung Tế Tửu của Tắc Hạ Học Cung

Mạnh Thục Bích, tuổi tác đã hơn tám trăm, học trò của ông ta rải khắp thiên hạ.

Trong số các vị Bán Bộ Chí Tôn tại Cửu Châu, thực lực của ông ta cũng được xếp vào cấp bậc đỉnh cao, thậm chí còn vượt xa hơn nhiều so với Đế Sư của Đại Càn.

Nếu không có sự uy hiếp của Mạnh Thúc Bích, Sở quốc sớm đã bị thôn tính từ lâu.

“Bản cung muốn cỗ thi thể trong Tàng Thư Các.”

Một nữ tử váy tím xuất hiện trên mũi thuyền, sắc mặt không chút biểu tình, chỉ lạnh lùng quan sát Mạnh Thúc Bích.

Cơ mặt Mạnh Thúc Bích trở nên cứng ngắc, cảm xúc cay đắng dâng trào trong nội tâm.

Ngay khi phát hiện khí tức của hai tên ác liêu này, ông ta đã đại khái đoán được ý đồ của bọn hắn khi đến đây là gì.

Lúc thánh địa Đại Diễn bị cướp mất một thi thể ba vạn năm tuổi, tin tức đó đã được truyền đến tai tất cả các thế lực lớn trong Cửu châu.

Mà bây giờ, hai tên này lại đang ngấp nghé muốn cổ thi Á Thánh kia trong Tàng Thư Các.

“Thật xin lỗi, lão gia tử cũng bất lực.”

Mạnh Thúc Bích im lặng hồi lâu sau đó thản nhiên nói.

Cũng không phải là hắn đang cự tuyệt, mà là ngay cả hắn cũng không thể lấy được thi thể kia.

Trong Tàng Thư Các có chín mươi chín pho tượng thánh hiền, mỗi học giả phải làm cho một pho tượng phát ra âm thanh thiêng liêng để có thể tiến vào Tàng Thư Các, tìm đọc các loại thư tịch kinh điển của Nho gia.

Càng khiến nhiều pho tượng cùng phát ra âm thanh cùng một lúc, thì có thể xem được càng nhiều tài liệu thánh thần bí, văn khí trào dâng có thể trực tiếp đột phá cảnh giới.

Thanh âm phát ra càng nhiều, cơ duyên lấy được càng lớn hơn.

Nếu muốn tiến vào tầng chưa thi thể Á Thánh, thì chín mươi chín pho tượng đều phải đồng thời phát ra âm thanh thiêng liêng!

Trừ phi…

“Bản cung sẽ phá nát cái Tàng Thư Các này.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng ra lệnh.

Mạnh Thúc Bích lập tức biến sắc, giọng điệu cứng ngắc đi mấy phần: "Ngươi muốn hủy diệt địa điểm truyền thừa của thánh hiền sao?"

Đây chính là điều mà ông ta cực kỳ lo lắng, chín mươi chín pho tượng bị vỡ nát, Tàng Thư Các nháy mắt hóa thành khói bụi, một lượng lớn văn chương điển tích, bút mực giấy nghiên và cả pháp bảo đều sẽ bị tiêu hủy.

"Vậy thì sao?"

Đôi mắt xanh lam thâm thúy của Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên ý lạnh.

Bùm!

Mạnh Thúc Bích như bị sét đánh, xương sống truyền đến từng cơn lạnh buốt, ánh mắt chợt nhìn về phía nam tử áo trắng tuấn mỹ kia: "Từ Bắc Vọng, đó là chín mươi chín pho tượng ẩn chứa năng lượng của thánh hiền, nếu như bị phá hủy, quý phi nương nương cũng không thể tránh khỏi cảnh ngộ bị phản phệ!"

"Ngươi chỉ vì một cỗ thi thể mà lại có thể làm ra chuyện nhẫn tâm như vậy sao?"

Câu nói này khiến Từ Bắc Vọng á khẩu, vẻ mặt cực kì nghiêm trọng.

Trái tim của chó săn như chìm xuống đáy vực, chỉ biết lặng lẽ nhìn chủ nhân.

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị bao phủ trong băng giá, nàng lạnh lùng nói: "Đừng khiêu chiến với lòng kiên nhẫn của bản cung."

Sau khi cảm nhận cái lạnh băng giá từ nàng, Mạnh Thúc Bích, người từ trước đến nay giống như một cái giếng cổ không một gợn sóng, biến sắc một lần nữa.

Ông ta cùng cấp bậc với Độc Cô Vô Địch.

Mà Đệ Ngũ Ma Đầu lại có thể tùy tiện nghiền nát Độc Cô Vô Địch.

Một khi giao chiến, bại trận là điều không thể nghi ngờ.

"Từ tiểu hữu, bốn câu thánh ngôn huy hoàng kia của ngươi từng vang dội khắp cổ kim, ngay cả lão già đây cũng bị rung động, sao ngươi không thử đến Tàng Thư Các để khiêu chiến một chút?"

Lúc này, ánh mắt sáng rực Mạnh Thúc Bích chiếu về phía Từ Bắc Vọng.

Ông ta cũng không tiếc rẻ cỗ thi thể kia, nhưng nếu Tàng Thư Các bị phá hủy, chuyện này chính là một tai họa, là một cơn ác mộng đối với các học giả!

Đặc biệt là các Nho sinh của Sở quốc, chuyện đó không khác gì cơ nghiệp tan vỡ.

Mà Mạnh Tế Tửu ông cũng sẽ bị đóng lên trên cột trụ, chịu đựng mọi sỉ nhục của dân chúng. Thậm chí, ngay sau khi chết đi, ông ta cũng không còn mặt mũi đi gặp các bậc hiền triết, thẹn lòng với nhiều đời học giả!

Nghe thấy vậy, Từ Bắc Vọng lo lắng tu vi của chủ nhân sẽ bị hao tổn, thấp giọng nói: "Nương nương, để ti chức thử một chút?".

Thử một chút?

Mạnh Thúc Bích nghe thế, đáy mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

Ông ta chỉ muốn dùng cách này để đẩy lui hai tên Ma Đầu này, nhưng không ngờ tiểu ma đầu kia sẽ đồng ý.

Chín mươi chín pho tượng thánh minh?

Thiên phương dạ đàm!

Căn bản không thể làm được!

Người có thể rúng động ba mươi pho tượng đã là kinh tài tuyệt diễm, chỉ cần không bị rơi đài giữa đường, kẻ đó chắc chắn sẽ trở thành một Nho gia nhất phẩm.

Còn nếu có thể rúng động năm mươi pho tượng trở lên, trong lịch sử mấy vạn năm huy hoàng của Tắc Hạ Học Cung, người có thể làm được chỉ rải rác có vài mạng, bọn hắn đều được tôn sùng như một vị Á Thánh!

Còn Mạnh Thúc Bích, kỷ lục cao nhất của ông ta cũng không quá sáu mươi sáu pho tượng.

Khó khăn lắm kìm nén sự kích động trong lòng, Mạnh Thúc Bích vội vàng đáp: "Nếu Từ Tiểu Hữu có thể tạo ra kỳ tích, không nói đến thi thể của Á Thánh, ngươi có thể tùy ý chọn bảo vật trong Tàng Thư Các."

Dừng lại một lát, giọng điệu của ông ta trở nên nghiêm túc: "Nếu không thành công, thì hãy bỏ suy nghĩ đó trong đầu đi."

Nói cách khác, các ngươi không được phá hủy Tàng Thư Các bằng những thủ đoạn tàn nhẫn.

Ngay cả ông, vị Á Thánh đứng đầu Cửu Châu, cũng cảm thấy bất lực trong lòng.

Đệ Ngũ Ma Đầu khư khư cố chấp, ông ta lại không có biện pháp nào để ngăn cản, vì chênh lệch thực lực giữa hai bên như giữa trời và đất.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhắm mắt, bày tỏ thái độ không hài lòng chó săn tự tiện chủ trương, nhưng nàng cũng chỉ bày ra phong thái lạnh lùng mà không nói một lời.

Coi như Đệ Ngũ Ma Đầu đã đồng ý, Mạnh Thúc Bích thầm thở phào nhẹ nhõm, ông ta khẽ cười rồi nói: “Lão hủ sẽ chờ.”

Nói xong, Mạnh Thúc Bích hoá thành cầu vồng và biến mất giữa không trung.

P.s: cầu KP~

Chương 249: Náo động Sở quốc! Sự tồn tại khiến cho học giả tuyệt vọng (1)

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm vào chó săn, lạnh lùng nói: “Ngươi có ý gì?”

“Ti chức sợ nương nương sẽ bị thương.”

Từ Bắc Vọng thật thà trả lời.

“Bị thương?”

Khoé mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương giấu đi ánh sáng lấp lánh nơi đáy mắt, nàng hất cằm:

“Đừng nói là pho tượng, cho dù có chín mươi chín con sâu kiến còn sống thì cũng không thể nào tổn thương đến bổn cung.”

Nàng nhẹ nhàng phủ nhận bằng giọng điệu tự mãn và cao ngạo.

Từ Bắc Vọng thay đổi lý do thoái thác, hắn khẽ nói: “Ti chức muốn tự lập, không thể cứ để nương nương bảo hộ mãi được.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng hẳn đi, đáy mắt lóe lên tia sáng lạnh lùng: “Hỗn xược! Ngươi dám rời khỏi bổn cung?”

Chó săn lúng túng trong chốc lát, hỏi ngược lại: “Nương nương, người không tin ti chức có thể làm được sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt, phun ra những lời tàn nhẫn: “Một chút ít cơ hội cũng không có.”

Từ Bắc Vọng bày ra bộ dáng không phục, giọng nói buồn bực: “Đánh cược đi, nếu ti chức mà làm được, nương nương sẽ ban thưởng.”

Đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương ngạc nhiên nheo lại, gật đầu nhẹ nhàng, giọng nói lãnh đạm: “Ban thưởng cái gì?”

Từ Bắc Vọng nhìn Phì Miêu đang giận dữ với mình, nói nhỏ nhẹ: “Ti chức muốn uống… sữa.”

Ồ!

Nhiệt độ ấm áp xung quanh nhanh chóng biến mất, thay vào đó là cái lạnh thấu xương dần dần lướt qua.

Chó săn không nhịn được mà rùng mình một cái, nhưng ánh mắt vẫn kiên định như cũ.

“Hạ lưu!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ phất tay áo, má ngọc lạnh lẽo như băng.

Trong lòng chó săn vang lên tiếng còi báo động, linh tính mách bảo hắn rằng: nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm…

Hắn từ từ thận trọng nói: “Hay ti chức đụng vào nó một chút?”

Rồi bỗng nhiên, hắn ta giả bộ như không có việc gì, nói thêm một câu: “Dù sao đi nữa, ti chức cũng không làm được đâu mà.”

Đồ tồi, sắc lang!

Khinh!

Phì Miêu thụi vài nắm đấm vào chó săn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng im nhìn hắn, đáy mắt ánh lên tia nghiền ngẫm.

“Được!”

“Nếu thất bại, ngươi phải rửa chân cho bổn cung.”

A…

Từ Bắc Vọng lập tức bị cuốn vào mớ suy nghĩ hỗn độn.

Dù sao thì cũng đều là ban thưởng, hắn không muốn bị ép buộc lựa chọn giữa hai thứ này.

“Tuân lệnh!”

Chần chờ một hồi, tiếng nói mạnh mẽ của chó săn vang lên.

Hắn khó khăn mới có cơ hội tiếp cận đồi núi 36D săn chắc, mượt mà, tràn đầy hương thơm. (Tau mệt mày quá Vọng ơi =)))))

“Cút!”

Chân ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương giẫm lên mặt chó săn.

…

...

Trên khắp các lầu của cung điện, khắp nơi vang lên tiếng đọc sách, tràn đầy mạch văn bay lên không trung.

Đây là Tắc Hạ Học Cung, một thánh địa trong tâm trí của các học giả, và là học phủ cao nhất ở đại lục Cửu Châu.

Buổi trưa nắng rọi vào đường núi từ những cành lá rậm rạp, thấp thoáng lập loè.

Một nam nhân mặc y phục làm từ vải mịn, đầu đội một tiểu quan sơn đen lập loè ánh sáng, hắn hít một hơi thật sâu, cảm thấy vô cùng thư thái và thoải mái.

“Lão Viêm, ta đã tiến vào cảnh giới Nho gia lục phẩm.”

Nam nhân tìm một cái bàn đá rồi ngồi xuống, lấy ra ngọc bội sáng long lanh.

Tàn hồn trong ngọc bội gật đầu hài lòng, sắc mặt tán thưởng: “Thiên nhi, ngươi gần đây rất chăm chỉ, lão phu đều nhìn thấy hết rồi.”

“Ta đã quyết định đúng khi đi theo con đường này!”

Ánh mắt Diệp Thiên trở nên kiên định, thái độ tự tin vốn đã biến mất từ lâu lại hiện lên một lần nữa.

Sau khi chứng kiến Từ ác liêu chém giết Đại Tông Sư như nhổ cỏ hái hoa, giết Tông Sư như đè bẹp lũ sâu kiến tại vực thẳm Lâm Thiên, con tim hắn muốn tan nát thành từng mắc!

Sự chênh lệch thực lực đến nhường như khiến hắn hoàn toàn tuyệt vọng, Diệp Thiên hắn lấy gì để báo thù đây?

Kể từ đó, Diệp Thiên tựa như cái xác không hồn, cả ngày chìm trong tuyệt vọng. Lão Viêm không thể chịu đựng được nữa, ông ta thay đổi sắc mặt rồi nói: “Nếu như võ đạo đã không ổn, thì tại sao không tìm cách khác?”

Điều này giống như một tia sáng chói lọi tâm trạng u ám của Diệp Thiên trong những đêm khuya dài đằng đẵng.

“Ừ, vì từng lấy một trang ‘Xuân Thu’ để ngưng kết văn đảm, ta hiện tại đã là Nho gia!”

Sau khi lấy lại tinh thần, hắn đã đi hàng nghìn dặm đến Sở quốc, gia nhập Tắc Hạ Học Cung, may mắn được theo học một vị sư tôn Đại Nho nhị phẩm!

Diệp Thiên vô cùng nỗ lực, văn khí của hắn phát triển rất nhanh, gần như ngang hàng với tu vi võ đạo.

“Phu tử đã nói ta có tiềm năng trở thành một vị Á Thánh. Chỉ cần ta chăm chỉ tu luyện, sớm muộn gì ta cũng sẽ vượt qua Từ ác liêu, trở thành một đại học giả được vạn người ngưỡng mộ, tự hào đứng trên đỉnh cao Cửu Châu… ”

Diệp Thiên thầm lập lời thề trong lòng, hắn luôn tin tưởng mình có thể nghịch nghiên cải mệnh.

Ngay cả khi hắn có rất ít hy vọng.

Nhưng.

Thiên mệnh là do ta!

Theo Diệp Thiên, Từ ác liêu chỉ là một viên đá mòn trên con đường trở nên mạnh mẽ hơn nữa của hắn mà thôi.

Một ngày nào đó, viên đá mòn này cuối cùng sẽ bị hắn giẫm nát, nghiền ép thành bột mịn!

Nghĩ đến đây.

Diệp Thiên cao hứng, cố gắng trấn tĩnh lại, trịnh trọng nói: “Lão Viêm, đầu tháng này, ta sẽ tiếp tục thách đấu Tàng Thư Các, lần này nhất định phải rúng động năm pho tượng!”

Tàn hồn khẽ cười: “Lão phu sẽ rửa mắt chờ đợi.”

Đột nhiên, bầu không khí thanh bình bị phá vỡ, chim muông bay lượn khắp nẻo đường, đủ loại pháp khí phi hành đột nhiên xuất hiện trên không trung.

Bầy thiên nga chở theo đám học giả đi về phương xa.

Diệp Thiên sững sờ, hắn nhanh chóng ngăn chặn một tên thư sinh mặt mụn: “Sư huynh, chuyện gì đã xảy ra?”

Nam nhân mặt đầy mụn liếc nhìn hắn, sắc mặt vui mừng không thể kiềm chế: “Tin tức lớn! Từ ác liêu sẽ đến học cung để thách thức Tàng Thư Các!”

Nói xong, hắn ta cũng không nấn ná thêm nữa, nhanh chóng đi về phíaTàng Thư Các.

Diệp Thiên như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, như thể một thi thể chết đuối vừa được vớt lên từ giếng sâu.

Vì sao tên cẩu tặc đó vẫn còn lảng vảng nơi đây?

Hắn vội vàng chạy trốn vào sâu bên trong đường núi.

“Ngươi thật nhát gan!”

Tàn hồn của ngọc bội nổi trận lôi đình, giận dữ nói: “Ngươi sợ cái gì? Tên cẩu này cũng không phải đến đây vì ngươi.”

Bước chân Diệp Thiên ngừng lại, sắc mặt khó chịu vô cùng.

Việc bỏ chạy khi nghe đến tên ác liêu đã trở bản năng của hắn, điều này thật nhục nhã làm sao?

“Nhất định phải đối mặt với tâm ma, chúng ta mau xem chuyện náo nhiệt nào.”

Lão Viêm nghiêm khắc ra lệnh, hận không thể rèn sắt không ra thép!

Mỗi lần nhắc đến Từ ác liêu, Diệp Thiên như chim sợ cành cong, nội tâm vô cùng sợ hãi, làm sao hắn có thể đạt tới đỉnh cao?

Chính vì trong người không có Hồng Môn Tử Khí, hơn nữa con đường tu luyện vô cùng gian nan, cho nên tâm đạo phải cứng như đá!

P.s: cầu KP~

Chương 250: Náo động Sở quốc! Sự tồn tại khiến cho học giả tuyệt vọng (2)

Tin tức lan rộng như có cánh.

Tắc Hạ Học Cung sôi sục!

Sở quốc rúng động!

Có thể nói, tất cả phụ nữ và trẻ em ở Sở quốc đều biết đến thanh danh hiển hách của Từ ác liêu!

Kẻ này giống như mặt trời ban trưa, sáng chói loá mắt, quét ngang thế hệ trẻ tuổi ở Thiên Xu. Hắn từng dùng chiêu thức bí ẩn để trấn sát một vị võ giả nổi bật thuộc thế hệ trung niên ở kinh thành, quả thực là Đệ Ngũ Ma Đầu tiếp theo.

Người dân Sở quốc thuộc lòng những sự tích về hào quang vô địch của hắn, cường thế đến mức không ai có thể so nổi!

Bây giờ, kẻ này đến đây để thách thức Tàng Thư Các, nghe nói rằng, hắn đã thề phải rúng động chín mươi chín pho tượng.

Từ trên xuống dưới Sở quốc đều có chung một ý nghĩ.

Trò đùa của cả thiên hạ!

Hoang đường đến mức ly kỳ!

Bọn hắn thừa nhận rằng, Từ ác liêu rất học thức uyên bác, rốt cuộc, bốn chữ thánh ngôn thốt ra từ trong miệng hắn đã làm hai mươi ba pho tượng rung động.

Mọi người đều cảm thấy, kẻ này luôn biết cách tạo nên kỳ tích, nếu hắn có thể rúng động bốn mươi pho tượng thì cũng không phải là chuyện lạ.

Nhưng giới hạn chỉ là đây.

Chín mươi chín?

Hắn chính đang tự khiến mình nhục nhã!

…

…

Chín mươi chín pho tượng thánh hiền được bố trí bất thường trên một đài cao bao la bát ngát, vùng không gian bên trên là một vòng xoáy đáng sợ do văn khí hội tụ.

Giờ phút này, chung quanh đông nghịt người, nhìn thoáng qua cũng không nhìn thấy bờ.

Người đi đầu là hoàng đế Sở quốc, Khương Cảnh đang mặc áo bào Kim Long màu đen, phong thái hiên ngang bất khuất, dáng vẻ oai phong lẫm liệt.

Phía sau Khương Cảnh là thái tử Khương Vô Kỵ trong áo bào nhật nguyệt tinh hà, cùng với đó là các công thần và võ tướng.

“Vô Kỵ, ngươi có tin không?”

Khương Cảnh khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn Khương Vô Kỵ.

Sở Thái Tử vốn luôn tỏ ra mạnh mẽ, tự phụ, nay trong mắt hắn đã khiêm tốn hơn rất nhiều, câu nói cửa miệng “ai dám nói mình là bất khả chiến bại” cũng hiếm khi thành lời.

“Nhi thần không tin.”

Khương Vô Kỵ lắc đầu.

Chín mươi chín pho tượng, ngay cả Á Thánh cũng không làm được, ở tuổi của Từ ác liêu, cho dù văn tài có cao đến đâu cũng không thể cao hơn nữa.

Khương Cảnh im lặng, đôi mắt sắc bén lóe lên một tia lo lắng khó có thể nhận ra.

Thông qua tin truyền âm của Mạnh Tế Tửu, hắn đã biết được chân tướng sự việc.

Từ ác liêu không biết tự lượng sức mình, thất bại là điều nằm trong dự liệu.

Nhưng liệu Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ bất chấp tất cả, phá tan chín mươi chín bức tượng, đoạt lấy cổ thi cho chó săn hay không?

Một khi chuyện này xảy ra, mặt mũi của Sở quốc là chuyện nhỏ, tổn thất khôn lường đối với Tàng Thư Các mới quan trọng nhất.

“Làm thế nào cho đúng…”

Khương Cảnh mấp máy bờ môi, nội tâm không khỏi sửng sốt hồi lâu.

Trên thực tế, Khương thị Sở quốc và Từ ác liêu có mối thù không đội trời chung, Sở Thái Hư đã chết một cách thê thảm dưới tay của tộc này chính là lão tổ tông của Khương gia. Hắn ta vốn là vị Bán Bộ Chí Tôn đã luân hồi chuyển kiếp.

Nhưng vì quốc gia, Khương Cảnh đã ông cố tình quên đi mối hận này, xem như Sở Thái Hư không hề tồn tại.

Dám báo thù?

Dám nhắm vào Đệ Ngũ Ma Đầu?

Đến khi đó, Sở quốc phải đứng trước nguy cơ bị lật đổ!

Đối với cơ nghiệp của Khương gia và của thường dân của Sở quốc, hắn không thể quên nó đi!

Trong lúc ông ta đang suy ngẫm về xã tắc, âm thanh náo loạn phát ra từ bốn phía, vang dội đến mức gần như xuyên thủng bầu trời.

Tế Tửu của Tắc Hạ Học Cung dạo bước trên không trung, bên cạnh ông ta là một nam nhân vô cùng tuấn mỹ với mái tóc hai màu đen trắng xen kẽ, mỗi cử chỉ của hắn đều phát ra phong thái thượng đẳng.

Vô số nữ nhân đều bị mê hoặc, bọn họ chưa từng nhìn thấy nam nhân tuyệt mỹ như vậy bao giờ. Đôi mắt xanh thẳm kia gần như hút hồn của bất kỳ ai, chỉ với một cái liếc mắt của hắn đã khiến cho áo

lót của bọn họ ướt đẫm một mảnh

Một nam nhân đê tiện như vậy không nên tồn tại trên đời này.

“Cuối cùng, ta cũng nhìn thấy tôn thần…”

Nam nhân Sở quốc đã dần trở nên xấu xí ô uế, bọn họ đều cảm thấy hèn mọn vô cùng.

Từ ác liêu còn trẻ tuổi, nhưng thực lực lại mạnh mẽ dị thường, dung mạo và khí chất của hắn cũng có một chút khuyết điểm nào.

Người so với người, đúng là đáng tức giận!

Khương Vô Kỵ nheo mắt, che giấu cảm xúc u ám bên trong, sinh ra cùng một thời đại với Từ ác liêu quả thật là bi ai, là bất hạnh. Sự tồn tại của hắn ta là để những người cùng thế hệ nể phục!

Lúc này, tâm thế cạnh tranh của Khương Vô Kỵ đã phai mờ, hao mòn trong trận chiến Thiên Xu.

Rốt cuộc, hắn chỉ có thể cam chịu số phận!

Sau khi đối mặt với nỗi dằn vặt nội tâm, đồng thời thừa nhận sự tầm thường của mình, Khương Vô Kỵ biết rất rõ mình rất khó có thể đuổi theo bóng lưng của Từ ác liêu, một ánh mắt của kẻ này cũng có thể giết chết hắn ngay lập tức.

“Ai!”

Khương Vô Kỵ thở dài một tiếng. Khương Cảnh quay đầu lại liếc nhi tử một cái, nhưng ông cũng không nói gì.

“Từ Tiểu Hữu, mời.”

Mạnh Thúc Bích đối mặt với pho tượng, làm một tư thế mời, sau đó thả lỏng chân mày, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, nơi đây chìm trong im lặng, mọi ánh mắt đều tập trung vào nam tử áo trắng.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh như cũ, văn đảm bên trong cơ thể bắt đầu xoay tròn với tốc độ cực nhanh, tạo thành vòng xoáy văn khí trong hư không.

Với kinh nghiệm tại văn miếu Đại Càn, Từ Bắc Vọng đã biết cách gây ra dẫn phát các pho tượng thánh hiền phát ra âm thanh vang vọng.

Không có gì ngoài tài văn chương.

Cuối cùng, hắn cũng có cơ hội được chạm vào bộ ngực hoàn hảo của Lão Đại.

Trong phút chốc, tinh thần chiến đấu của Từ Bắc Vọng dâng lên tận trời cao!

P.s: cầu KP~

Chương 251: Náo động Sở quốc! Sự tồn tại khiến cho học giả tuyệt vọng (3)

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi.

Một giọng nói ấm áp chậm rãi vang lên.

“Gió tây thổi sóng trong hồ rộng, tướng quân tóc bạc thêm qua một đêm.”

“Khi say không biết trời trăng, thuyền mộng choáng ngợp thiên hạ.”

Cảnh tượng tiếp theo dưới dưới con mắt kinh ngạc của các học giả tại Tắc Hạ Học Cung.

Bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Năm pho tượng cùng vang lên, ánh sáng rực rỡ chiếu trên áo bào trắng.

Văn vẻ trống trải hùng tráng, bỗng nhiên hiện ra một bức tranh tuyệt mỹ.

Màn đêm trong như nước, nam tử áo trắng nằm trên mạn thuyền, uống một bình rượu, ánh sao phản chiếu dưới nước, hắn ta say sưa uống rượu, tựa như đang ở trên Cung Trăng

Ai nấy đều bất ngờ đến há hốc mồm!

Vô số nội tâm của các học giả đã bị đảo lộn!

Mới bắt đầu mà đã có năm pho tượng rồi?

Nhưng họ phải công nhận rằng tên cẩu này đầy tài hoa, ý cảnh của bài thơ này quá đẹp!

“Sau khi say không biết trời trăng mây nước, thuyền đầy mộng, dải ngân hà…”

Các quan đại thần Sở quốc tự lẩm bẩm rằng cả đời khó sáng tác được những câu thơ như thế này.

Diệp Thiên lúc này đang trốn ở trong đám người, vàng trán nổi đầy gân xanh, nội tâm cảm thấy nhục nhã vô cùng!

Hắn đã cố gắng bốn năm lần, dốc toàn lực mới có thể rúng động bốn bức tượng, mà kẻ này vẫn phong khinh vân đạm…

Điều này khiến hắn vừa tức giận vừa tuyệt vọng!

Lão Viêm thở dài, hắn vẫn không nên để Thiên nhi đến xem náo nhiệt.

Không những không chữa trị được đạo tâm, mà chỉ sợ lại sụp đổ thêm lần nữa.

Ông ta vốn tưởng rằng khoảng cách võ đạo của cả hai bên đã đủ lớn, nhưng xem ra văn khí tài hoa của Từ Bắc Vọng vượt quá tầm với của Thiên nhi, e rằng sự chênh lệch còn kéo dài đến tận hơn mười bậc!

Đôi mắt Từ Bắc Vọng vẫn điềm tĩnh như cũ, nội tâm không hề gợn sóng.

Suy cho cùng, hắn chỉ đang đạo văn…

Tuy nhiên, để đạt được mục đích, hắn vẫn phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Phía trên đài cao, văn khí ngưng tụ thành một cánh cổng màu vàng dẫn đến Tàng Thư Các

Từ Bắc Vọng lập tức bỏ qua, mục tiêu của hắn không phải ở đây.

Đám đông vừa mới lấy lại tinh thần lại bàng hoàng thêm một lần nữa, tiếng nói ấy lại cất lên.

“Dòng nước Trường Giang cuồn cuộn trôi về phía đông, sóng đào đã cuốn trôi những anh hùng.

“Người đánh cá tóc bạc trên sông Tiều Giang, quen ngắm gió xuân Thu Nguyệt. Bình rượu đục Hi Tương Phùng. Xưa nay có mấy chuyện, đều là chuyện tiếu lâm.”

Bùm!

Bùm bùm bùm!

Bảy pho tượng hiền nhân âm vang.

Ngay lập tức, cảnh tượng này tạo nên làn sóng thần quét ngang.

Nhanh như vậy mà đã có mười hai pho tượng rúng động rồi?

Bài thơ này đủ để đi vào sử sách, được hàng nghìn người đọc sách kính ngưỡng!

“Kẻ mạnh nổi giận, oai phong lẫm liệt, tựa Ỷ Thiên Kiếm, vượt biển chém hải thú!”

“Một thân chiến đấu ba vạn dặm, một kiếm đã từng làm trăm vạn sư!”

“Vảy vàng làm sao có thể là vật trong ao, một khi gặp chuyện sẽ hóa thành rồng!”

“Đại bàng bay chín vạn dặm trong gió, ta tự mình vượt qua đao trường vạn kiếm, cam đảm giải cứu Côn Luân!”

Trong khoảng không, các hiện tượng kỳ dị lần lượt xuất hiện, những tia sáng bao trùm cả bầu trời.

Một thanh kiếm chém một con hải thú viễn cổ, một thanh kiếm bức một thiên binh vạn mã thoái lui, cưỡi Côn Bằng khám phá chân trời góc bể, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt trước thanh đao…

Trong mỗi bức tranh đều có một bóng dáng khôi ngô tuấn tú mặc nam tử áo trắng, dáng vẻ kiêu hãnh đó nhấn chìm cảnh sắc sông núi ngoài kia.

Bùm!

Đài cao vang lên tiếng ầm ầm giống như sấm sét, cả sông dài mang theo hơi thở của người chết!

Quân thần Sở quốc vừa mới khôi phục tinh thần, nhưng ngay sau đó, nỗi khiếp sợ đột nhiên dâng trào gấp 10 lần!

Bốn mươi sáu pho tượng rúng động!

Từ Bắc Vọng làm điều này giống như đang ăn cơm uống nước, đơn giản đến mức khiến người ta sôi máu!

Bài thơ nhất định sẽ được lưu truyền qua các thời đại, trải qua hàng vạn năm tiếp theo vẫn sẽ được các học giả đời sau nhắc đến!

Đây chính là tài văn chương của Từ ác liêu sao?

Kinh khủng đến mức làm cho người ta nổi da gà!

Nếu không phải mắt thấy tai nghe, thì ai mà tin được?

"Không phải người quá thay…"

Hai hàng tóc mai của Mạnh Thúc Bích run rẩy, biểu lộ khó có thể tin được đến cực điểm.

Nữ tử váy tím xinh đẹp đang ngồi trên con Phượng Hoàng xinh đẹp, nàng ta cố thủ giữa những tầng mây, trầm mặc quan sát nam tử áo trắng hồi lâu, đôi má ngọc càng thêm lạnh.

Mèo béo treo hai chân buông thõng không trung, nó khẽ ừ hử một tiếng.

Đại phôi đản lại bị tiểu phôi đản lừa!

Hắn sẽ tha hồ nắn bóp bộ ngực bự của ngươi!

Bầu không khí nơi này tĩnh lặng đến mức quỷ dị, cảnh tượng trước mắt đã vượt quá sức tưởng tượng của người dân Sở quốc!

Bọn họ cũng không nghi ngờ Tàng Thư Các xảy ra sự cố, bài thơ của Từ Bắc Vọng quả thực rất hay, danh xứng với thực.

Mấu chốt là, tại sao Từ ác liêu lại tài năng kinh khủng đến như vậy?

Hắn ta dường như đã khiến học giả Nho gia phải nghẹn ngào vì hổ thẹn!

Bọn họ đã dần tiếp nhận tu vi nghịch thiên của kẻ này, nhưng hắn chẳng lẽ còn muốn tạo ra một kỳ tích Nho đạo nữa sao?

Từ Bắc Vọng hắng giọng, sau đó thì thầm: "Thiên Hành Kiện, nam tử không ngừng vươn lên; Địa Thế Khôn, nam tử dùng tài đức nâng đỡ vạn vật."

“Núi sách có đường, biết cần cù sẽ tìm ra đường ấy; Biển học vô bờ, khổ luyện sẽ là con thuyền đưa về bến thành công”

“Mỗi cuốn sách đều có Hoàng Kim Ốc, mỗi cuốn sách đều có Nhan Như Ngọc.”

“Cưỡi gió, phá sóng hẳn có ngày, Treo thẳng buồm mây vượt biển cả!”

“Trời sinh thân ta, hẳn có dùng, Nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến.”

“Sao có thể bẻ mày khom lưng quyền quý, để ta không thể bày ra bộ mặt vui vẻ.”

“…”

(Từ ác liêu đạo văn Lý Bạch nhé, ác liêu đạo hết chỗ này đến chỗ kia, nên mỗi câu thơ cũng không ăn nhập gì với nhau đâu :( )

Bùm!

Trong nháy mắt, đất trời đứng hình trong giây lát.

Chân khí chính khí hạo nhiên màu tím tuôn trào mạnh mẽ , nam tử áo trắng đắm chìm trong ánh sáng tím, trông hắn như thể một vị thánh vừa mới chuyển thế.

Bảy mươi tám pho tượng hiền triết trên đài cao phát ra âm thanh, Tàng Thư Các ném ra từng kiện pháp khí Nho gia, thư tịch kinh điển chất đống như núi.

Nam tử áo trắng liếc nhìn, sau đó chọn ngẫu nhiên ba bốn kiện rồi xua tay bỏ đi.

Diệp Thiên tức giận đến mức hai đầu lông mày lồi lên, ánh mắt giống như nhiễm độc!

Nho khí Thiên giai mà hắn mơ ước, vậy mà tên cẩu tặc này lại chướng mắt coi thường!

Các học giả tại Tắc Hạ Học Cung ghen tị đến mức hai mắt đỏ lên, sắc mặt giận dữ.

Trong mắt Từ ác liêu, bí thuật thần thông, pháp khí Thiên giai của Nho gia giống như những thứ phế phẩm.

Những món vật này sẽ chiếm rất nhiều không gian trong nhẫn trữ

vậy, nên hắn cũng không dùng chúng!

Điều này khiến người ta ghen ghét đến mức phát cuồng!

P.s: cầu KP~

Chương 252: Náo động Sở quốc! Sự tồn tại khiến cho học giả tuyệt vọng (4)

Tuy Từ Bắc Vọng đang đắm chìm trong văn chương, nhưng hắn có thể nhận thấy tốc độ của âm thanh các pho tượng càng lúc càng chậm.

Dường như tác dụng của thơ từ Lý Bạch đã cạn kiệt, đã đến lúc hắn sử dụng đến văn chương.

Hắn phất tay áo, khởi động văn khí rồi nói to: "Trời đất có chính khí, giao hoà sinh ra muôn hình. Dưới là sông núi, trên là mặt trời và các sao…"

"Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ…"

"Than thở không kiềm được nước mắt, thương dân tình khốn khó biết bao…"

"Núi không cao, có tiên thì có danh, nước không sâu, có rồng thì có linh…"

Giọng nói khàn khàn ngày càng lan rộng khắp mọi ngóc ngách, khiến các học giả của Tắc Hạ Học Cung sốc đến mức chết lặng!

Lần đầu tiên trong đời, họ cảm thấy bất lực và tuyệt vọng!

Những dòng văn chương gây chấn động lòng người, chứa đựng triết lý nhân sinh phong phú, truyền tải ý chí giúp ích cho dân, kế thừa chuẩn mực trong hàng vạn năm qua của Nho gia!

Đây chính là Từ ác liêu máu lạnh và độc ác đấy sao?

Văn phong chính trực này hoàn toàn trái ngược với thủ đoạn tàn bạo thường thấy của hắn!

Nhưng ngay cả một vị đại nho đã đọc hết sử sách cũng lần đầu tiên nghe thấy áng văn lai láng đến nhường này, quả nhiên tri thức của Từ Bắc Vọng uyên bác thâm sâu vô cùng!

“Bùm!”

Cùng lúc đó, văn đảm bên trong cơ thể các học giả bùng cháy dữ dội!

Đại não của họ đang lâm vào trạng thái ngừng hoạt động, chỉ còn một ý nghĩ duy nhất.

Sao Văn Khúc rung chuyển!

Hào quang màu tím lan rộng đến chín vạn dặm!

Một dòng sông chính khí hạo nhiên trút vào trong cơ thể nam tử áo trắng.

Văn khí thuần khiết nhất thiên hạ hội tụ, phủ lên người hắn một lớp hào quang của Chí Tôn vô thượng.

Chín mươi tám bức tượng hiền nhân cùng phát ra âm thanh!

Từ ác liêu đã tạo nên kỳ tích chỉ có trong thần thoại!

Chỉ còn một!

Mạnh Thúc Bích kích động đến mức ngây ngốc, tâm trạng lúc này của ông ta không thể diễn tả bằng lời.

Thậm chí, ông ta còn nghi ngờ Từ ác liêu chính là thánh nhân chuyển thế!

Nhưng rốt cuộc cũng không phải.

Ở Cửu Châu, một lão yêu nghiệt nào đó đã sử dụng phép tính thôi diễn để khẳng định Từ ác liêu không phải cường giả chuyển thế.

“Điều này quá kỳ lạ.”

Mạnh Thúc Bích cố gắng kiềm chế cảm xúc hỗn loạn của mình, khó khăn lắm mới thốt ra những lời này.

Từ Bắc Vọng làm ngơ trước cảnh tượng xung quanh, chỉ nhìn chằm chằm vào pho tượng cuối cùng chưa được chiếu sáng.

Thi từ văn chương vẫn chưa đủ sao?

Vậy thì ta sẽ chọn một quyển sách được ca ngợi là di sản văn hóa từ kiếp trước, được người người biết đến trong hàng ngàn năm nay.

Trầm lặng hồi lâu, Từ Bắc Vọng âm thầm cải biến nội dung, thay thế bằng các nhân vật lịch sử và tiểu sử của Cửu Châu.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. Cẩu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên…”

(*) Trích trong tam tự kinh: Bản tính con người khi sinh ra vốn tốt đẹp, nhưng tính cách sẽ đổi khác trong quá trình trưởng thành. Để con người không trở nên xấu xa, cách tốt nhất chính là chuyên tâm giáo dục.

“Ngọc bất trác, bất thành khí. Nhân bất học, bất tri nghĩa. Vi nhân tử, phương thiếu thời; Thân sư hữu; tập lễ nghi…”

(*) Trích trong tam tự kinh: Tỷ như hòn ngọc chẳng đẽo, chẳng nên món đồ; Người ta chẳng học, cũng chẳng biết nghĩa lý. Cho nên phận làm con, đương lúc còn trẻ, phải thân cận với thầy, bạn để học tập lễ nghi.

Ngay khi âm thanh phát ra, nơi này giống như một ngôi mộ u ám, chìm trong im lặng chết chóc!

Quân thần Sở quốc đều kinh ngạc không thể nói gì!

Bài thơ ba chữ, ngắn gọn hùng hồn, leng keng trôi chảy!

Đây quả thật là một kiệt tác vỡ lòng!

Trẻ con nghe một lần sẽ thuộc ngay!

Mạnh Thúc Bích bày ra sắc mặt mừng rỡ như điên, bài văn này chính là ân đức lan tỏa đến chúng sinh!

Đối với Nho gia mà nói, việc tu dưỡng phải bắt đầu từ bé, nếu đám trẻ con có thể đọc thuộc áng văn chương này, sau đó thông hiểu triết lý ẩn chứa trong đó, vậy thì sẽ được thiên địa sủng ái không thôi!

Điều đó có nghĩa, ngày càng có nhiều học giả sùng bái Nho đạo!

Tất cả các học giả trong Tắc Hạ Học Cung đều chìm trong kinh ngạc, bọn hắn lại chịu thêm một cơn chấn động mãnh liệt!

“Từ ác liêu, cuối cùng đã làm một việc tốt.”

Một Đại Nho nắm chặt tay rồi thở dài.

Bùm!

Pho tượng cuối cùng trên đài cao vang vọng âm thanh chói tai, một tòa lầu cổ xưa xuất hiện.

Sau Văn Khúc phát ra ánh áng chói lọi, bầu trời tràn ngập sắc tím.

Trong phút chốc, khí tức của nam tử áo trắng đột nhiên tăng vọt!

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Như thể đê vỡ lũ, văn đảm trào ra khỏi cơ thể, ngưng tụ thành văn khí màu tím.

Cảnh tượng này khiến Diệp Thiên lập tức rơi vào trong hầm băng, trái tim như bị vật nhọn đâm xuyên thấu, cơn đau đớn cùng tuyệt vọng lập tức tràn ngập khắp cơ thể.

Hắn biết rõ một phần linh hồn của mình đang rỉ máu!

Trong phút chốc, lớp vỏ cứng rắn bao bọc lấy hắn nát tan thành từng mảnh, hận thù cùng giận dữ tuôn ra.

Diệp Thiên vung tay, khàn khàn hét lên trời: “Đất trời bất công !!”

Tiếng gầm của hắn cũng không thu hút được sự chú ý của bất kỳ ai, bởi vì có quá nhiều người giống như hắn ta!

Vô số học giả cũng không can tam, vung nắm đấm về phía bầu trời, tuyệt vọng đến mức thở không ra hơi.

Từ ác liêu thăng cấp!

Hắn ta đang phát ra khí tức của Nho gia tứ phẩm!

Trong khoảng thời gian nửa canh giờ ngắn ngủi như vậy, văn đạo của kẻ này đã tiến vào cảnh giới Tông Sư đỉnh phong, suýt chút nữa trở thành Đại Tông Sư!

Ông trời, tại sao lại nặng bên này, nhẹ bên kia?

Trên không khung, bờ má ngọc bích hờ hững của Đệ Ngũ Cẩm Sương đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ như bình minh buổi sớm.

Nàng đẹp đến mức lung linh diễm lệ, hiếm có khó tìm, rúng động lòng người.

“Chó săn cũng không tệ.”

Nàng nâng chiếc cằm thanh tú, đôi mắt xanh lam nheo lại thành nếp gấp.

Nắm tay nhỏ của Phì Miêu khẽ nới lỏng.

Hứ!

Meo meo không hào hứng.

Meo meo mặc kệ các ngươi!

Dường như ý thức được điều gì đó, Ngũ Cẩm Sương nở một nụ cười thản nhiên.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Mạnh Thúc Bích biến đổi khôn lường, ánh mắt tràn đầy biểu cảm khó tin.

“Bùm!”

Nửa cây bút lông màu xám lơ lửng trên không trung, gốc cây bút được bao phủ bởi những đường nét hoa văn viễn cổ, phát ra nguồn uy áp bao trùm toàn bộ nơi này.

Tất cả mọi người run lên, tâm hồn ngưng trệ, bọn hắn như đang đối mặt với một vị hiền nhân cổ đại!

“Bút Xuân Thu!”

Hoàng đế Sở quốc thất thố, thốt ra âm thanh bén nhọn chói tai.

Những học giả Nho đạo của Tắc Hạ Học Cung nhìn chằm chằm vào cây bút lông màu xám, tinh huyết trong người như muốn bùng cháy.

Trong số thập đại thần khí, Nho gia chỉ có một kiện Thần khí duy nhất — Bút Xuân Thu!

Xuân Thu Bút!

Đôi mắt của Mạnh Thúc Bích đỏ hoe, sự xuất hiện của Xuân Thu Bút

đã giải đáp những thắc mắc bấy lâu nay của hắn.

Chín mươi chín pho tượng đồng thanh vang lên, giá trị của một cỗ thi thể, cho dù đó có là Á Thánh khi còn sống, cũng kém xa vật này.

Ngày hôm nay, Từ ác liêu đã khám phá tầng cao nhất của Tàng Thư Các.

Một nửa Thần khí!

Đó là một nửa Thần khí!

Chương 253: Xong chuyện liền phủi áo đi, lăng tổ Cơ gia (1)

Tắc Hạ Học Cung.

Toàn bộ nơi này lặng ngắt như tờ.

Quân thần của Sở quốc hô hấp nặng nề, tất cả người đọc sách đều trở nên điên cuồng, kích động đến mức saquan trên đầu cũng rơi xuống.

Tia lý trí còn lại của bọn hắn đã tàn lụi biến mất trước ngọn bút Xuân Thu.

Toàn bộ thân màu xám nâu, hoa văn phức tạp, một loạt văn tự tỏa sáng, lông tơ trong suốt dường như có tiếng rít gào của hung thú viễn cổ!

Đó là lông tóc của thần thú Kỳ Lân!

Theo truyền thuyết, khi Khổng thánh nhân ra đời, một con kỳ lân ngậm ngọc và tơ lụa từ tiên giới chậm rãi đi tới, nó nhả ngọc và tơ lụa trước mặt Khổng mẫu, phía trên có viết: “Thiên khiển (sấm sét) sao Khuê hạ phàm, sắp sửa chấn hưng Cửu Châu.”

Sau đó kỳ lân biến mất, chỉ để lại một nhúm lông.

Khi Khổng Thánh Tử đương tuổi trung niên, bắt đầu biên soạn thánh tịch Xuân Thu. Lúc đó, hắn đã dùng cây bút Xuân Thu này!

Một trong thập đại Thần khí!

Tuy đã bị chia thành hai đoạn, cây bút Xuân Thu này cũng chỉ còn lại một nửa, nhưng giá trị của nó đã vượt qua công pháp thánh tịch Nho gia!

Trên đài cao, chín mươi chín pho tượng phát ra hào quang rạng rỡ, tiếng oanh động vang lên hết lần này đến lần khác, Hạo Nhiên Chính Khí màu tính hội tụ quanh bút Xuân Thu.

“Tới đây.”

Sắc mắt nam tử áo trắng không gợn sóng, chỉ nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Khẩu hàm thiên hiến. (Bờ miệng tạo ra luật lệ)

Luồng uy áp bàng bạc của bút Xuân Thu dần dần tan rã, nó lập tức đậu trên lòng bàn tay Từ Bắc Vọng.

“Kẻ trộm bảo vật, đáng chém!”

Một tiếng gào rống thê lương, một vị Đại Nho nhị phẩmmặc bộ cát sam, hai tròng mắt đỏ đậm, văn khí

ngưng tụ thành chữ “Diệt” màu đó rực, lao về phía nam tử áo trắng.

Khoảnh khắc đó, Mạnh Thúc Bích khẽ biến sắc, không hề do dự mà vung ống tay áo.

Bùm!

Khí tức khủng bố quét tới, Đại Nho tức trợn mắt, thân hình bị chia năm xẻ bảy.

Mùi máu tươi gay mũi bốc lên, xương sống lưng tất cả mọi người đều phát lạnh, cả người không nhịn được mà run rẩy.

Vì sao Mạnh Đế Sư phải thanh lý môn hộ, tàn nhẫn giết hại một Đại Nho nhị phẩm dưới trướng mình?

Chỉ có một lí do duy nhất!

Đệ Ngũ Ma Đầu đang ở đây!

Kẻ dám ra tay với người mà nàng yêu thích, chính là tội đồ ngập trời!

Nếu Đế Sư không xử lý việc này, Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ tự mình ra tay.

Dựa vào tính tình lạnh lùng, coi thường chúng sinh của nàng, chuyện này cũng không dừng lại một mạng người đơn giản như vậy.

Chỉ sợ lúc đó, Tắc Hạ Học Cung sẽ được tắm rửa bởi một trận gió tanh mưa máu.

Nghĩ tới đây, tinh huyết sục sôi trong người như bị một chậu nước đá dội xuống, ngọn lửa tham lam bùng cháy bị dập tắt trong nháy mắt.

Tuyệt đối không có khả năng.

Cây bút Xuân Thu thuộc về Từ ác liêu là sự thật đã định!

Cho dù Đế Sư cũng không dám tranh đoạt!

"Vì sao…"

Sắc mặt đám người Diệp Thiên trở nên dữ tợn, cơ bắp bên hai bờ má run rẩy kịch liệt, nội tâm đau đớn từng cơn, tuyệt vọng đến độ điên khùng!

Vì sao… Lão Viêm cũng sinh ra cảm giác bất lực.

Từ khi Cửu Châu khai thiên lập địa đến nay chưa từng có nhân vật yêu nghiệt như Từ Bắc Vọng!

Người nào là kẻ địch của ác liêu, ắt hẳn sẽ phải chịu đựng trắc trở không thua kém gì mười tám tầng địa ngục, đạo tâm không lúc nào mà không chịu dày vò!

Mỗi khi một tia hy vọng sáng lên, thì sẽ gặp phải đả kích trầm trọng!

"Đọc sách nửa đời người, lại nhận ra tư chất chó má trên người mình."

Rất nhiều Đại Nho trở nên tiều tụy cô đơn, chua xót nói không nên lời.

Bọn họ vẫn luôn tin tưởng là tài hoa được hun đúc từ khổ học, nhưng sự tồn tại của Từ ác liêu đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của bọn họ.

Hắn ta bẩm sinh đã được sao Văn Khúc chiếu cố, không cần nỗ lực, càng không cần đọc sách sinh hoạt như nhà sư khổ hạnh.

Đây là mệnh.

Sinh ra đã không bình đẳng!

Trong bầu không khí yên lặng vô biên, nam tử áo trắng đứng khoanh tay, bình tĩnh nhàn nhã đi vào cánh cổng kim sắc.

Trong nửa khắc, hắn vừa lấy cổ thi trong quan tài, vừa cướp đoạt mấy loại bí tịch Nho gia, sau đó chậm rãi đi ra.

“Chuyến này không lỗ, đa tạ Mạnh Tế Tửu.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, chắp tay thi lễ với Mạnh Thúc Bích.

Mạnh Thúc Bích hít sâu một hơi, cố gắng bình phục nỗi lòng.

Nho gia không vui không buồn, lòng dạ rộng rãi, không tích uế khí.

Không tức giận.

Lão phu không tức giận.

“Hừ, mời trở về!”

Cuối cùng hắn vẫn không kiềm chế được, tức giận mắng một tiếng, âm thanh như sấm dậy.

Nhìn thấy biểu tình như táo bón của Mạnh Tế Tửu, Từ Bắc Vọng có chút bất đắc dĩ.

Ta chỉ lấy đi một thi thể Á Thánh, lại thêm món vật nửa Thần Khí là quà đi kèm, gia nghiệp Tắc Hạ Học Cung các ngươi lớn như vậy, sẽ không vì vậy mà đau lòng đến chết đấy chứ?

“Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này giang hồ gặp lại, đương nhiên nâng ly nói cười.”

Hắn nhìn quanh bốn phía, sau đó tươi cười ôn hòa, khi nhìn thấy tháp khí vận chín mươi bảy tầng như hạc giữa bầy gà.

Chuột tầm bảo họ Diệp gần đây không tệ, trước tiên cứ nuôi thả một thời gian, chờ rau hẹ chín rồi thu hoạch sau.

Đối mặt với vô số học giả đang kìm nén tức giận, Từ Bắc Vọng không buồn ở lại nữa, phi thuyền bay vút lên trời.

Bầu không khí căng cứng tại nơi này dần dần được thả lỏng.

Đối với các học giả ở Tắc Hạ Học Cung mà nói, cảnh tượng đặc sắc

này không thể diễn tả bằng lời.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, bọn hắn chắc chắn sẽ không tin một chuyện hoang đường đến thế!

Những bài thơ, bài văn của Từ Bắc Vọng, vừa uyên bác đến mức được truyền tụng qua nhiều thời đại, lại giản đơn giống như cây cải thảo có thể nhìn thấy khắp nơi trên bờ ruộng.

Hơn nữa, bút Xuân Thu cũng đồng thời xuất thế!

Sau ngọc tỉ truyền quốc, Từ ác liêu lại một lần nữa có được một nửa Thần khí khác!

Tu vi của hắn cũng thăng cấp thành Nho gia Tứ phẩm đỉnh phong!

Tình huống vừa xảy ra ở Tắc Hạ Học Cung chắc chắn sẽ lan truyền khắp các đạo lớn thống, tạo nên một trận sóng to gió ở Cửu Châu!

Bọn hắn vốn cho rằng Từ ác liêu đã đủ biến thái, nhưng dường như vẫn còn đang đánh giá thấp con người này!

Hắn ta từng bước biểu lộ tài năng, thậm chí, những thứ này chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Còn những điều ẩn giấu dưới tảng băng, một khi được khai quật, nó nhất định sẽ khiến cho trời đất chấn động.

Chương 254: Xong chuyện liền phủi áo đi, lăng tổ Cơ gia (2)

Trong chiến hạm trên không trong, nữ tử váy tím vắt chéo đôi chân ngọc, bày ra phong thái ung dung thoải mái.

“Nương nương, ti chức may mắn, không làm người thất vọng!”

Từ Bắc Vọng bước lên chiến hạm, người còn chưa thấy đâu giọng nói đã truyền đến.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nở một nụ cười yếu ớt, khi nhìn thấy chó săn, sắc mặt lãnh đạm lại khôi phục như cũ.

“Ngươi đang lừa gạt bản cung đấy à?”

Nàng cất giọng với ngữ điệu u mịch.

Chó săn khúm núm nói: “Ti chức chỉ định thử một chút, không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy.”

Nói xong, hắn liền đem bút Xuân Thu trình lên. Món đồ chơi Thần khí này cần đến pháp tắc để khởi động, nó chính giống như đống sắt vụn khi nằm trong tay hắn.

“Nếu ngươi còn nói dối, bản cung sẽ không tha cho ngươi! ”

Đệ Ngũ Cẩm Sương trừng to đôi mắt xanh lạnh lùng, nghiêm nghị cảnh cáo một câu.

Nàng hất tay váy, bút Xuân Thu lập tức biến mất.

“Tuân mệnh!”

Từ Bắc Vọng nặng nề gật đầu, sau đó nhìn lên bộ ngực cao ngất ngưởng kia.

“Nương nương, phần thưởng đâu?”

Đôi mắt xanh lam của Đệ Ngũ Cẩm Sương bắn ra tia sáng lạnh lẽo, nàng chỉ cần nhìn thẳng chó săn cũng có thể khiến hắn cảm nhận được một nguồn áp lực vô hình: “Chỉ một lát!”

“Là…”

Từ Bắc Vọng trông chờ mỏi mòn, mười ngón tay thon dài từ từ duỗi ra.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp lại, lông mi khẽ run rẩy, má ngọc ửng hồng khó tả.

Không khí dường như có thể ngưng tụ thành thực thể.

Khi tiếp cận những ngọn núi đầy đặn vốn chỉ có thể nhìn ngắm từ xa, nhịp tim của Từ Bắc Vọng tăng nhanh một cách khó hiểu, hắn lập tức vươn tay..

Hự!

Một cước hung hăng đạp chó săn bay ra khỏi phi thuyền.

Ầm!

Từ Bắc Vọng va vào núi Uyên, hơn chục đoạn xương tan nát.

“Không phải ta chỉ nhéo một chút thôi sao…”

Từ Bắc Vọng chật vật đứng dậy, căn bản không hề cảm thấy đau đớn mà chỉ cảm thấy thoải mái.

Lão đại đích thực là 36D.

“Meo!”

Con mèo béo ị đứng trên tảng đá, đôi mắt tràn đầy hưng phần mở to.

Tiếng mèo của Từ Bắc Vọng đã đạt đến cấp độ 10, hắn hiểu ngay lập tức.

Hắn dè dặt nói: “Không có cảm giác gì, giống như là chạm vào đậu hũ mềm như nước vậy.”

Con mèo mập mím môi, tiểu phôi đản đang rõ ràng tự đắc!

Meo meo trước kia còn thường xuyên nằm ở trên đó.

Từ Bắc Vọng nhìn cái đầu xinh xắn của Phì Miêu, vuốt cằm nói: “Lớn hơn cái đầu của ngươi một chút. ”

“Meo!”

Mèo mập tức giận, nhé răng trợn mắt với tiểu phôi đản.

“A?”

Từ Bắc Vọng xích lại gần, phát hiện trên má nó có một nốt mụn đỏ.

Con mèo béo cầm móng vuốt che khuất, sắc mặt ủ rũ.

“Không sao, ngươi đẹp đến mức sủi bọt.”

Từ Bắc Vọng an ủi một câu, ngược lại có chút tò mò nốt đỏ trên mặt Phì Miêu.

Vụt.

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt to tròn của Phì Miêu, nó nhanh chóng hôn lên miệng của tiểu phôi đản.

Nó cởi bỏ vết mụn nhỏ trên mặt, cười toe toét rồi thè lưỡi, nhảy cẫng hoan hô!

Lừa ngươi!

Meo meo cuối cùng cũng hôn được rồi.

Đột nhiên, một trận cuồng phong ập đến.

Đầu con mèo béo bị lôi kéo như quả cà tím, sau đó nó bị cuốn lên không trung, không biết đã bị ném vào một ngóc ngách nào đó rồi.

“Cút lại đây!”

Giọng điệu lãnh đạm truyền đến, chó săn vui vẻ chạy nhanh về phía chiến hạm.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương toát ra một tia lạnh lẽo, nàng lạnh lùng nhìn tên chó săn càn rỡ, nghiêm nghị nói: “Ngươi mau rửa chân cho bản cung, rửa cho đến khi bản cung nguôi giận mới thôi.”

Từ Bắc Vọng liếc nhìn bộ ngực căng phồng, hai con ngươi lập tức bỏng rát đau đớn.

Hắn không còn dám nhìn nữa, cực kỳ cao hứng đáp ứng: “Tuân mệnh!”

Cái bồn tắm màu ngọc bích trước mặt là pháp bảo Thánh giai, làn nước bên trong làn Vạn Niên Linh Nhũ (linh khí vạn năm), dung hợp tinh hoa của bảy mươi hai loại tiên dược, sương mù linh thảo tự nhiên hơn ba vạn năm đang bốc hơi xung quanh.

Một lần rửa chân, tài nguyên tiêu hao đủ để cho một võ giả Luyện Khí Kỳ đột phá đến Thánh Cảnh Nhất phẩm, đây quả là phương pháp bảo dưỡng hàng đầu của những phú bà, thảo nào nàng ta có một đôi chân ngọc cực phẩm đến nhường này!

Bởi vì vậy, chó săn rất thích liếm chân nàng, bởi vì nó quá hoàn mỹ!

“Bản cung hy vọng sẽ không có lần sau.”

Cơn tức giận của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn chưa biến mất, sương giá trong đáy mắt vẫn chưa phai mờ.

“Ti chức cũng không dám nữa.”

Thường ngày xin lỗi, tiếp tục tái phạm.

Chó săn ôn nhu giữ vòm bàn chân, rồi nhẹ nhàng bỏ vào bồn tắm, nhiệt độ vừa phải.

Hắn xoa xoa những ngón chân tròn trịa hồng hào một cách rất chu đáo, kỹ càng chu đáo đến mức nhập ma.

Ngón tay khuấy động một vòng ở trong nước, linh lực mênh mông đủ để nuôi dưỡng lục phủ ngũ tạng.

Chó săn làm sạch từng tấc da tấc thịt trên bàn chân ngọc, lông mày thanh tú của Đệ Ngũ Cẩm Sương giãn ra, bờ môi cũng gợi lên hình vòng cung.

Màn đêm buông xuống, hương thơm quanh quẩn hai bên cánh mũi, Từ Bắc Vọng không quản mệt mỏi mà xoa bóp ngón chân liên tục.

“Đủ rồi, cút đi tu luyện đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nằm xuống ghế treo, đôi môi đỏ mọng hé mở, giọng điệu lười biếng uể oải.

“Không!”

Từ Bắc Vọng tỏ ra nghiêm túc: “Ti chức vẫn còn muốn rửa.”

Hắn giữ lấy bàn chân ngóc mà không chịu buông ra.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nhìn một lúc, lạnh lùng nói: “Còn không mau cút khỏi đây? ”

Chó săn cầm lấy khăn lụa lau khô giọt nước trên bàn chân ngọc, lưu luyến không rời một lúc rồi mới đi đến gian phòng bên cạnh.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn, hừ nhẹ một tiếng: “Chó săn hạ lưu.”

Chương 255: Xong chuyện liền phủi áo đi, lăng tổ Cơ gia (3)

Mang theo tâm tình mong đợi, Từ Bắc Vọng nhấc tấm ván quan tài lên, ở bên trong là một bộ thi thể Á Thánh bị trói chặt bởi pháp khí xiềng xích.

Hắn trực tiếp vận hành Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, mỗi khiếu huyệt đều phát ra âm thanh ong ong, bắt đầu ăn tươi nuốt sống Minh khí của tử thi.

Vài ngày sau, màn sương đen lượn lờ cũng dần tan biết, thi thể biến thành bột mịn, xiềng xích của quan tài cũng bị vỡ nát thành từng mảnh.

Một viên đan dược ném vào trong phòng, mùi vị quái dị biến mất không còn sót chút gì, hương thơm thanh mát tràn ngập.

Đôi chân ngọc được bọc trong lụa đen xuất hiện trên tấm chăn mềm mại, theo sau đó là Phì Miêu đang bĩu môi ủy khuất.

“Vẫn chưa đột phá sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Từ Bắc Vọng quan sát thân thể, bất lực lắc đầu: “Thiếu một chút nữa.”

Cổ thi của thánh địa Đại Diễn đã thúc đẩy thanh tiến độ từ 5% lên 35%, còn thi thể của vị Á Thánh này có hiệu quả tốt hơn một chút, thanh tiến độ đã đạt tới khoảng 80%, vẫn còn có 20% nữa mới có thể đột phá.

Quá gian nan!

Hơn nữa, hắn vẫn đang dựa vào sự giúp đỡ của lão đại, nếu chỉ một mình hắn…

E rằng cả đời này sẽ không thể đột phá lên cấp độ tiếp theo.

“Bao nhiêu?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhẹ giọng nói.

“Còn thiếu hai phần mười nữa.”

Chó săn trả lời, hắn ngừng lại một chút rồi thấp thỏm nói: “Nương nương, ti chức tốt hơn là nên tập trung nâng cao tu vi, tận lực tu luyện đến cảnh giới Đại Tông Sư…”

“Phế vật!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng cắt ngang lời nói của hắn, lạnh giọng nói: “Thật sự là không có đầu óc, ngươi cho rằng tu vi đạt tới cảnh giới Bán Bộ Chí Tôn mới có thể siêu thoát sao?”

“Siêu thoát ở đây chính là ám chỉ sức mạnh!”

“Ai có thể dùng một quyền đánh bay Thiên Thần Giưới, cho dù tu vi chỉ là Luyện Khí Cảnh, nhưng cũng sẽ trực tiếp phi thăng.”

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng thực sự bị chấn kinh.

Sở dĩ hắn có thể chiến đấu vượt cấp, giết chết thiên kiêu như dẫm đạp sâu kiến, chủ yếu là dựa vào sức chiến đấu bộc phát vô cùng đáng sợ của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Theo như lời của Lão Đại, nếu như công pháp có thể thăng thêm vài cấp, hắn có lẽ sẽ đạt đến cản giới Bán Bộ Chí Tôn, thậm chí là Thánh Cảnh?

Khi đối mặt đôi mắt xanh lam lạnh lẽo, chó săn có chút ủy khuất.

Liệu có bao nhiêu người ở Cửu Châu biết bí mật này?

“Phế vật, bản cung sẽ đưa ngươi đi nơi khác.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không đột phá, bản cung sẽ một cước giết chết ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vừa dứt lời, một bóng người lao tới, giữ chặt không buông bắp đùi đầy đặn của nàng: “Nương nương, người đối xử với ti chức thật tốt.”

Hắn ta đã quyết định điều quan trọng nhất của đời này, chính là quỳ xuống liếm chân Lão Đại, kiên trì trung thành không đổi, sông cạn đá mòn vĩnh viễn không cải biến.

Phì Miêu trợn mắt má hồm!

Da gà da vịt đều nổi lên.

Tiểu phôi đản đang làm nũng sao?

Hắn ta tỏ ra lạnh lùng chảnh cún trước mặt mọi người, nhưng hiện tại lại đang ôm đại phôi đản rồi làm nũng…….

“Cút đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nở một nụ cười khó phát giác, thẳng tay đá tên chó săn một cách không thương tiếc.

Nàng lạnh lùng nói: “Tổ lăng Cơ gia là nơi chôn cất các vị hoàng đế trong hàng vạn năm qua của Cơ gia.”

“Minh khí không thuộc về Thiên Thần Giới, mà Long khí cũng đến từ ngoại vực.”

“Đám người này, sau khi chết đi thì long khí sẽ ở trong cơ thể cũng sẽ không biến mất, sau đó bị ăn mòn thành Minh khí theo thời gian.”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng kinh ngạc.

Tiến vào Hoàng lăng Cơ gia sao?

Điều này sẽ khiến dư luận chỉ trích nặng nề, hoàng tộc Cơ gia sẽ hận hắn ta đến tận xương tủy!

Hơn nữa, động thái lần này thật sự quá thiếu đạo đức.

“Nương nương, lúc nào xuất phát?”

Hắn sốt ruột hỏi.

“Bây giờ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phất tay áo, chiến thuyền biến mất trên bầu trời.

Núi Thanh Long, Đại Càn.

Tầng tầng lớp lớp núi non trùng điệp, núi rừng xanh rợp tươi tốt, cung đường uốn lượn quanh co, như một con rồng nằm ngang.

Từ xưa đến nay, núi Thanh Long được thuật sĩ coi

là báu vật phong thủy, bởi vì đây là nơi có long mạch tốt nhất của Đại Càn.

Ở giữa dãy núi là một công trình kiến trúc theo quy chế, trông khá xa hoa và sang trọng, phần mộ cao tám trượng, chu vi mười lăm trượng, các pho tượng đế vương dù đã trải qua ngàn năm mưa gió nhưng vẫn còn nguyên vẹn, từng tòa bia đá chạm khắc tế văn vẫn còn phát ra uy áp mênh mong.

Tại ngôi nhà tranh bên ngoài Hoàng Lăng, ba lão cao thủ lớn tuổi thủ lăng của Cơ gia đang chơi cờ uống trà, thần thái khoan thai hài lòng nói không nên lời.

Bất chợt.

Bọn họ đồng loạt ngẩng đầu vì nhận ra một cỗ khí tức.

“Ai?”

Giọng điệu của một tộc nhân Cơ thị có nốt ruồi bên má trái đầy uy nghiêm.

Dứt lời, một phi thuyền tím màu đáp xuống sân Hoàng Lăng, đầu thuyền có một nam tử áo trắng sang trọng đứng sừng sững.

Hắn ôm một con mèo mập, bình thản đi đến nhà tranh.

Khi nhìn thấy nam tử tuấn mỹ bước vào thân thể đám người thủ lăng trở nên căng thẳng.

Từ ác liêu!!

Tên này lại đột nhiên đến hoàng lăng, chẳng lẽ là muốn trộm mộ?

Nhớ tới đây, biểu tình ba người khó coi đến cực điểm.

Thấy bộ dạng đối phương như gặp phải kẻ địch, Từ Bắc Vọng có hơi bất lực.

Vốn tưởng rằng người thủ lăng sẽ là cao thủ thần bí của Cơ gia, ai ngờ lại chỉ là ba thứ đồ trang trí.

Lão giả cầm đầu mặt mài tái mét, tức giận chỉ tay: “Từ ác liêu, cấm bước vào Hoàng Lăng!”

Từ Bắc Vọng vuốt ve khuôn mặt mèo béo, thong dong nhìn lướt qua ba người, bình tĩnh nói: “Tại hạ thân là con dân Đại Càn, muốn đi tế bái Hoàng Lăng hẳn cũng không quá giới hạn chứ?”

Đúng vậy!

Phì Miêu gật gật đầu.

Tiểu phôi đản có thể có ý xấu gì chứ.

Nghe vậy, ba lão cao thủ tức giận đến mức lồng ngực muốn nổ tung ra!

Sao tên này có thể dùng giọng điệu hời hợt để nói ra những lời vô liêm sỉ đến như vậy?

Cơ gia và ngươi có huyết hải thâm cừu, tổ tiên của chúng ta còn cần ngươi đến tế bái?

Chồn chúc tết gà, tâm địa ác độc!

Chương 256: Người người oán trách, cường giả Niết Bàn có thể tùy tiện giết hắn (1)

Lão cao thủ trở tay, chân khí ngưng tụ thành chuỗi pháp tắc xiềng xích, bao phủ nam tử áo trắng.

Sắc mặt ông ta trở nên dữ tợn, cao giọng chất vấn: “Trong mắt ngươi còn có vương pháp hay không?”

“A…”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười tươi sáng, nhẹ nhàng nói: “Không có.”

Ba người giống như bị bóp cổ, tức giận đến mức tím tái.

Rầm!

Chuỗi pháp tắc chấn động tràn xuống, thề phải đánh chết tên khốn này để rửa sạch nỗi nhục mà Hoàng tộc đã trải qua!

Từ Bắc Vọng vẫn tỏ ra bình tĩnh và thong dong, hắn còn có hứng thú bóp mặt mèo béo thành hình trái tim.

Ta rất thích hình dạng của ngươi~

Đáng tiếc, lúc chạm vào Lão Đại, ta chỉ mới nhéo được một nửa đã bị đạp bay.

Răng rắc!

Pháp tắc iềng xích chia năm xẻ bảy, hàn khí lạnh lẽo quét tới, ba cường giả Niết Bàn nháy mắt đã bị giam cầm, không thể động đậy.

Ba người như bị sét đánh, mỗi một khúc xương đều đang run rẩy.

Nam tử áo trắng lười trì hoãn thời gian, bước nhanh về phía lăng đài, đáng một chưởng về phía cửa sắt.

Cánh cửa sắt vỡ vụn, tử khí âm u phun trào ra ngoài, hắn tiến vào mộ thất rộng lớn.

“Không!”

Trong lòng ba người thủ lăng gào thét, không khỏi bi thương vạn phần, nước mắt tung bay.

Nơi an nghỉ của Hoàng đế Cơ thị đó bị kẻ thù chà đạp, nội tâm kiêu hãnh của bọn họ như đang nhỏ máu, sự tủi nhục rót đầy lồng ngực.

…

…

Mộ đạo (bản đồ hầm mộ) được vẽ ra bằng những bức tranh lớn, từng bức họa tang thương ghi lại những năm tháng huy hoàng của Cơ gia, cùng với vinh quang vô thượng thống trị vạn dân.

Từ Bắc Vọng vận chuyển máu huyết trong cơ thể, nhờ công pháp chỉ dẫn phương hướng, xâm nhập vào mộ thất.

Mỗi tòa cung điện đều chôn theo rất nhiều những quan tài khác nhau.

“Huhu…”

Tiếng khóc nỉ non vang lên, từ bên trong mộ dần dần truyền ra bên ngoài.

“Meo!”

Mèo béo nhảy cẫng lên hoan hô.

Từ Bắc Vọng kinh ngạc: “Ta biết đó là quỷ, nhưng ngươi không sợ sao? ”

Con mèo béo nâng cằm, bày ra vẻ mặt kiêu ngạo, giống như đang nói Từ Bắc Vọng chống mắt chờ xem bản lĩnh thật sự của meo meo ta.

Thoáng chốc, âm thanh khóc than trở nên nổi giận, khói đen lượn lờ xung quanh.

Giống như địa ngục bị sụp đổ, để lộ ra lỗ hổng khiến vô số quỷ hồn đẩy vách mộ ra, rồi mãnh liệt lao đến .

“Meo!”

Mèo béo nhe răng, để lộ ra hai cái răng nanh sáng lấp lánh, bày ra sự hung ác của mình.

“Gừ!!!”

Một đám nữ quỷ không mảnh vải che thân nhào về phía con mèo béo ngu xuẩn.

“Meo!”

Mèo béo chép miệng chui vào trong ngực Từ Bắc Vọng, ánh mắt cực kì sợ hãi.

“Chỉ có vậy thôi sao?”

Từ Bắc Vọng không còn gì để nói: “Ngươi còn có thể làm gì ngoài việc phun lửa không? ”

Bị tiểu tử này xem thường, Phì Miêu tức muốn hộc máu.

Meo meo đang giả mèo ăn thịt hổ, không làm như vậy thì sao có thể khiến người khác khiếp sợ sao?

Nó đắc ý há miệng phun nước bọt.

Vù…

Một khi bị dính nước miếng vào người, quỷ hồn sẽ ngay lập tức tiêu tán, đây là chiêu công kích khiến chỉ nghe thôi cũng đã sợ mất mật.

Từ Bắc Vọng nhìn đám nữ quỷ xếp thành hàng chịu chết, thúc giục nói:

“Đưa các nàng đi đầu thai.”

Đại Càn có tập tục tuẫn táng, đây đều là các cung nữ thê thiếp chết cùng Hoàng đế tại Hoàng Lăng.

Được rồi…

Phì Miêu hít sâu một hơi, lại phun ra một ngọn lửa, các nữ quỷ trong lăng mộ bị tiêu diệt triệt để, gần như không còn sót lại bất kỳ ai.

Nó vỗ vỗ móng vuốt, nghiêng đầu chờ khen ngợi.

Từ Bắc Vọng coi như không có chuyện gì xảy ra mà tiến về phía trước.

“Meo!”

Phì Miêu gấp đến độ đỏ mắt, nhảy nhót không ngừng.

Mau khen meo meo đi!

“Được rồi, ngươi là giỏi nhất.”

Từ Bắc Vọng nói qua loa một câu, sau đó lần theo khí tức đi vào một hầm mộ được đúc bằng hoàng kim, phát ra ánh sáng màu vàng lấp lánh.

Một chiếc quan tài bố trí ở giữa điện, toàn thân điêu khắc rồng phượng, là một loại pháp bảo Thiên giai.

Rầm!

Từ Bắc Vọng lấy ra một cọng cỏ xanh nhạt, nghiền nát quan tài, bên trong là một bộ hài cốt đã mục nát thối rữa.

Hắn ngồi khoanh chân, vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, để nuốt chửng hết Minh khí còn sót lại của bộ hài cốt.

Sau nửa tiếng, hắn đứng dậy rồi đi đến tòa cung điện tiếp theo.

May thay. đa phần Hoàng đế Đại Càn đều đoản mệnh, tính đến nay chỉ mới vừa được ngàn năm thống trị mà đã thay đổi mười vị Hoàng đế, tuổi thọ trung bình khoảng chừng trăm năm.

Đối với người tu luyện mà nói, đây cũng coi như là mất sớm.

Sau khi hấp thu tinh khí của bộ hài cốt, con tim Từ Bắc Vọng cũng bình tĩnh trở lại.

Không có gì đáng ngạc nhiên, sức mạnh đã tăng lên rất nhiều, sắp đột phá tầng tiếp theo.

Đến lúc đó. mình có được uy lực bậc nào, Từ Bắc Vọng cũng rất chờ mong.

.....

.....

Ba ngày sau.

Ầm ầm!

Một nửa công trình kiến trúc Hoàng lăng ầm ầm sụp đổ, khói bụi bay

tứ tung lên trời, nháy mắt che khuất cả ánh nắng chói chang.

Nam tử áo trắng chắp tay đằng sau, Phì Miêu lười biếng đi theo sau hắn.

Một người một mèo leo lên chiếc phi thuyền màu tím, sau đó biến mất ở phía chân trời.

Trên chiến thuyền, Đệ Ngũ Cẩm Sương híp đôi mắt màu xanh ngọc lại, dùng ánh mắt cực kì nguy hiểm liếc nhìn Phì Miêu.

Mèo béo bĩu môi, đáng thương đi đến góc tường tự kiểm điểm.

Sao nàng lại biết chuyện meo meo trộm hôn tiểu phôi đản một cái?

Mới chỉ hôn một cái thôi mà.

“Nương nương, trời xanh không phụ lòng người.”

Chó săn vui vẻ tiến lên báo tin vui, nội tâm rất là cảm khái.

Mặc dù nhìn qua dễ dàng, nhưng hết thảy đều phải làm phiền đến Lão Đại.

Nếu chỉ dựa vào chính mình, hắn cũng không biết tới khi nào mới có thể đột phá tầng thứ năm.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhướng mày, không nói một lời.

“Nương nương, sao phải bày vẽ thêm chuyện như vậy? Rõ ràng có thể không kinh động đến người thủ lăng…”

Chó săn nói ra nỗi hoang mang của mình.

Dựa vào thực lực của lão đại, muốn che giấu đám người Niết Bàn cảnh cũng giống như việc nhổ cỏ hái hoa, vô cùng đơn giản.

Đột nhiên, đồng tử xanh lam của Đệ Ngũ Cẩm Sương trầm xuống, lạnh lùng nói: “Làm càn! Ngươi đang dạy bổn cung làm việc sao?”

“Không có…”

Chó săn tủi thân.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn hắn, giơ chân ngọc được bao bọc bởi tất đen lên.

Chó săn lập tức nắm lấy, ngựa quen đường cũ nhẹ nhàng xoa bóp từng ngón chân.

Chương 257: Người người oán trách, cường giả Niết Bàn có thể tùy tiện giết hắn (2)

“Phế vật, ngươi cho rằng người có hy vọng siêu thoát nhất Cửu Châu là ai?”

Nàng chuyển đề tài, nói về những chuyện không liên quan.

Từ Bắc Vọng không cần suy nghĩ, đáp lại: “Đương nhiên là nương nương. ”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói: “Ngươi dám lấy đám kiến hôi đó so sánh với bổn cung?”

Trừ Lão Đại ra, chó săn đương nhiên không thèm để ai vào mắt: “Thứ lỗi cho ti chức không biết, xin hỏi người đó là ai?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn vài giây, ánh mắt trêu tức: “Vũ Chiếu.”

Cái gì?

Từ Bắc Vọng siết chặt ngón chân đáng yêu đang cuộn tròn, nội tâm khiếp sợ điên cuồng một cách mạnh mẽ.

Ngoại trừ Lão Đại, người có hy vọng phi thăng nhất lại chính là Vũ Chiếu?

“Bà ta không có Hồng Mông Tử Khí.”

Từ Bắc Vọng nhíu mày thật sâu.

Vẻ mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương không chút thay đổi, lười biếng nói: “Vũ Chiếu chính là người luân hồi chuyển thế, kiếp trước là Cửu Chỉ Đạo Cô, thực lực mạnh mẽ, từng là Bán Bộ Chí Tôn ở Cửu Châu.”

“Kiếp này, nàng muốn tự nghĩ ra một con đường trước nay chưa từng có, chính là ập hợp sức mạnh chúng sinh để siêu thoát.”

Nàng nói bằng giọng điệu bình thản, điều này cũng không nhấc lên được bao nhiêu gợn sóng trong nội tâm nàng.

Nhưng Từ Bắc Vọng lại chấn động vạn phần!

Lòng bàn tay đang nâng chân ngọc vẫn không nhúc nhích, ánh mắt mơ hồ bất định.

Ba câu nói ngắn ngủi, lại lộ ra hai tin tức cực kỳ kinh người.

Thứ nhất, Vũ Chiếu là người luân hồi chuyển thế.

Điều quan trọng thứ hai là sức mạnh của chúng sinh.

Từ Bắc Vọng có thể dễ dàng lý giải, sức mạnh của chúng sinh tương đương với tín ngưỡng tập thể của thương sinh Cửu Châu.

Khó trách nàng có dã tâm dục vọng ngút trời, nếu muốn ngưng tụ võ lực chúng sinh, điều kiện tiên quyết chính là trở thành hoàng đế!

Trở thành chúa tể nhất ngôn cửu đỉnh, chấp chưởng lãnh thổ rộng lớn vô tận, quản lý hàng tỷ thương sinh.

Khai sáng một phen công to lớn đại này, nàng phải nắm được lòng dân, trở thành tín ngưỡng của dân chúng!

Đây là một thử nghiệm cực kỳ gian nan, không thể không nói, Vũ Chiếu cũng là một nhân tài khó gặp!

“Trước khi bổn cung phi thăng, bổn cung sẽ cho ngươi một loại công pháp, có thể trộm được lực lượng chúng sinh trên người bà.”

Ngữ điệu lạnh lùng phá vỡ sự trầm tư của Từ Bắc Vọng.

Một hòn đá khuấy động cả ngàn lớp sóng!

Từ Bắc Vọng lại lần nữa chấn động!

“Còn có thể trộm?”

Giọng nói của hắn khàn khàn, dường như vẫn chưa tin được.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chiếc cằm tinh xảo lên một độ cong nhất định, lạnh lùng nói: “Ngươi cũng không nhìn xem bổn cung là ai?”

Chó săn không kìm được hưng phấn, vội vàng nịnh nọt: “Ti chức sùng bái nương nương như nước sông cuồn cuộn quanh năm không

dứt…”

“Đủ rồi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chặn lời hắn, lại yên lặng một lúc lâu, sau đó khẽ mở đôi môi đỏ mọng ra: “Bổn cung sẽ thay ngươi chuẩn bị chu toàn.”

“Dựa vào thực lực của bản thân không thể siêu thoát được, vậy thì cứ ở trong bóng tối quan sát Vũ Chiếu, chờ nàng ngưng tụ chúng sinh võ lực xong liền ra tay cướp đoạt.”

Nhất thời cả gian phòng chìm vào im lặng.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng ảm đạm, lão đại đã vì hắn mà bắt đầu bố trí.

Điều này có nghĩa là thời gian phi thăng của nàng đã sắp đến gần.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấc chân đá vào mặt cẩu cẩu, lông mi thật dài che dấu cảm xúc nơi đáy mắt, lạnh giọng ra lệnh: “Mau tới rửa chân cho bổn cung”.

Nàng hơi dừng lại, ánh mắt ý vị thâm trường: “Đợi lát nữa triều đình thảo phạt ngươi, ngươi phải diễn ra một vở kịch hay.”

…

…

Bầu không khí bên ngoài Hoàng Lăng đặc biệt ảm đạm.

Giữa không trung, chiến xa đậu san sát nhau, hung thú lân giáp xếp hàng dày đặc, cờ bay phấp phới trong gió.

Tin tức Từ ác liêu giẫm đạp lên Hoàng Lăng như đá lớn ném xuống biển sâu, dấy lên sóng to gió lớn, khiến toàn bộ Đại Càn chấn động đến tột cùng!

Đây chính là nơi an nghỉ của các đời Hoàng đế đó!

Người có quyền lực thống trị vạn dân, có địa vị chí cao vô thượng!

Từ ác liêu, đúng là cái đồ chó điên!!

Kẻ đào một phần mộ tổ tiên nhà người ta đã bị coi là hạng người thiếu đạo đức rồi, huống chi là phần mộ tổ tiên hoàng tộc, quả thật kiêu ngạo đến vô pháp vô thiên!

Lăng điện nguy nga tráng lệ ở núi Thanh Long nay đã đứt gãy hết mái vòm, nhìn qua tựa như một bàn tay hướng về phía trời khẩn cầu, gian nan vươn về phía bầu trời lạnh băng để kể điều gì đó.

“Chư vị, chúng ta ăn lộc của vua, sống cũng nhờ vua, vậy nên thề sẽ vì hoàng tộc đòi lại công đạo, không tiếc mạng sống!

“Con người vốn chỉ có một lần chết, chúng ta nhận thánh ân nên được đứng ở vị trí cao, nhưng lại không thể truy sát bọn gian thần tiểu nhân nịnh hót, vậy thì còn mặt mũi nào nhìn người trong thiên hạ đây?”

Văn võ bách quan đều kích động phẫn nộ, lửa giận làm cho khuôn mặt bọn họ trở nên dữ tợn.

Mà người Cơ gia quỳ trên mặt đất, hồn bay phách lạc hướng về phía lăng mộ.

Nơi an nghỉ của các đời Đế Vương đột nhiên bị phá hủy, có lẽ thi thể cũng đều đã bị Từ ác liêu tàn nhẫn làm nhục, cướp sạch vật dụng bồi táng.

Con cháu đời sau của Cơ gia không còn mặt mũi nào đến tế tự khi thể diện của hoàng tộc đã bị một tên ác liêu hung hăng giẫm đạp!

Nỗi nhục nhã này của Cơ gia sẽ bị lưu danh sử sách, trở thành trò cười cho khắp thiên hạ!

Nghĩ tới đây, cảm giác nhục nhã như vỡ đê, đổ sập rót vào lục phủ ngũ tạng của tộc nhân Cơ thị.

Nếu như trước kia, cừu oán với Từ ác liêu chỉ là một dòng sông, vậy thì hiện tại chính là biển rộng mãnh liệt, mỗi giọt nước biển đều do cừu hận ngưng tụ thành.

Bên trong phượng liễn, Vũ Chiếu nhíu chặt lông mày, việc này làm cho bà ta vô cùng kinh ngạc.

Hoàng Lăng thì có thể có loại chí bảo quý giá gì? Liệu có hơn nửa bộ bút Xuân Thu? Hay hơn hai cổ thi mấy vạn năm tuổi?

Cho dù bên trong thật sự có món đồ mà Từ ác liêu yêu thích, chỉ với năng lực của Đệ Ngũ Ma Đầu, bọn chúng hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi, vì sao phải làm to chuyện như vậy?

Chương 258: Người người oán trách, cường giả Niết Bàn có thể tùy tiện giết hắn (3)

Đế Sư đứng phía trước, bộ dáng giống như một tòa băng điêu, ông ta sững sờ ngay tại chỗ, cả người không hề nhúc nhích, cơn phẫn nộ đang chậm rãi ăn sâu vào lý trí.

“Quý phi nương nương, Hoàng tộc Cơ thị cần phải đòi lại công đạo.”

Ông ta nhìn chằm chằm vào hư không, gằn ra từng chữ, mỗi chữ tuôn ra đều mang theo phẫn nộ.

Mặc dù không phát hiện ra khí tức, nhưng tất cả mọi người nhìn về phía tầng mây.

Chính là vì nữ ma đầu này dung túng Từ ác liêu làm ra loại chuyện thiên thương hại lý như vậy!

Phá hủy lăng mộ hoàng tộc, đây là điều mà một con người có thể làm sao?

Sự tức giận phẫn nộ xông thẳng lên trời, không khí đều mơ hồ chấn động.

Ngay khoảnh khắc đó.

Nam tử tuấn mỹ mặc một thân bạch bào đứng sừng sững giữa không trung, tóc đen trắng theo gió phiêu đãng, ánh mắt thâm thúy không gợn sóng.

Hắn quan sát mọi người, nhíu nhíu mày: “Chư vị hiểu lầm rồi, tại hạ cũng không có làm hư hại thứ gì trong lăng mộ, không tin có thể đi xem.”

Rầm!

Tựa như tiếng sấm nổ vang, ngay cả các đại đạo thống nghe tin chạy tới xem vui cũng không nhìn nổi.

Thật sự quá ương ngạnh càn rỡ!

Thế gian này còn có thứ mà tên khốn này e ngại sao?

“Từ ác liêu, ta phải băm ngươi thành vạn mảnh!”

Một đám vương công huân quý lửa giận ngút trời, liều lĩnh muốn chém chết kẻ này!

Các đại đạo thống thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ cảm thấy Cơ gia sẽ dàn xếp ổn thỏa.

Dù sao ở trước mặt Đệ Ngũ Ma Đầu, đám người này đều chỉ là đàn kiến hôi không chịu nổi một kích.

Trừ khi…

Vũ Chiếu đồng dạng liếc mắt nhìn thân thể khom xuống của Đế sư, mắt phượng có chút chờ mong.

Vị Bán Bộ Chí Tôn này còn lâu mới là đối thủ của Đệ Ngũ Ma Đầu, nhưng nếu là dùng phương thức tự bạo, có lẽ có thể đả thương được Đệ Ngũ Ma Đầu.

Chỉ cần Đệ Ngũ Ma Đầu bị thương, Từ ác liêu có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Mấu chốt là Đế sư có chịu xả thân hay không?

Khả năng cực kì thấp.

Nhưng vào lúc này.

Giọng nói lạnh lùng không chút cảm tình từ xa truyền đến.

“Người có tu vi Niết Bàn trở xuống, tùy thời có thể giết hắn.”

Ồ!

Một câu nói làm cho ánh mắt toàn bộ người nơi đó sáng lên.

Tương đương với chiếu cáo thiên hạ, nếu người có tu vi dưới Niết Bàn ra tay, Đệ Ngũ ma đầu sẽ không can thiệp?

Ma đầu một lớn một nhỏ quả thực đồng mạch tương thừa, cuồng vọng thâm nhập sâu vào tận xương tủy!

Nháy mắt, trong con ngươi mấy Đại Tông Sư đỉnh phong của Cơ gia liên tục nổi lên sát khí.

….

….

Trong Hoàng Lăng, bầu không khí trở nên quỷ dị, sát khí vô hình đang ngưng tụ thành thực thể.

Ánh mắt các cường giả trở nên ảm đạm mờ mịt, đâu đó lại mang theo vài phần háo hức.

Nếu Đệ Ngũ Ma Đầu nhất quyết bảo vệ Từ ác liêu, thì đừng nói bọn hắn, ngay cả các lão yêu quái Cửu Châu cũng chẳng thể làm gì được.

Bây giờ, nàng lại tuyên bố cường giả Niết Bàn trở xuống tùy tiện động vào Từ ác liêu.

Kẻ này đang luyện ma ư?

Đúng là cuồng vọng đến mức buồn cười!

Đệ Ngũ Ma Đầu là người yêu nghiệt nhất Cửu Châu từ trước tới nay, ngay cả ngươi khi đó cũng không thể làm điều này, chó săn của ngươi thì lại có thể làm được?

Không gian tĩnh mịch bấy lâu bỗng chốc bị phá vỡ.

Có người không kìm nổi cảm xúc.

“Tội ác của Từ ác liêu quá nhiều, ảnh hưởng đến cả một đất nước, nhất định phải bị diệt trừ!”

Nam nhân trung niên nọ mặc chiếc áo choàng da trăn màu vàng đỏ, thắt lưng giắt một thanh trường kiếm, ánh mắt không thể kiềm chế lửa giận!

Quan văn quan võ kinh ngạc trong giây lát, rồi khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Đó là Kỳ Vương, Thất đệ của bệ hạ.

Hắn ta thuộc dòng dõi hoàng tộc, cả tổ tiên đều được chôn cất trong lăng mộ Hoàng Lăng. Khi hài cốt của cha và ông nội bị Từ ác liêu tàn nhẫn hủy hoại, Kỳ Vương sao có thể chịu đựng sự sỉ nhục này?

Không sai.

Hiện tại, Kỳ Vương nhìn chằm chằm nam tử áo trắng bằng ánh mắt, hắn âm thầm lập lời thề.

Đợi lát nữa, hắn sẽ rút gân, lột da kẻ này, mổ ngực mổ bụng, móc ra tim gan phèo phổi của hắn, ném xuống đất rồi giẫm thành bùn nhão!

“Bản vương muốn lấy máu ngươi làm cống phẩm, dâng lên tổ tiên Cơ gia!”

Hắn gầm lên một tiếng, diễn hóa một môn chí cường thần thông.

Ánh sáng vàng rực lóe lên từ hư không, hóa thành một chiếc cối xay đáng sợ khủng khiếp đang lơ lửng

Không hề dây dưa dài dòng, ngay lập tức hành động!

Tất cả mọi người nín thở, ai ai cũng đều mong chờ được thấy tình trạng thê thảm của Từ ác liêu.

Lòng kiêu ngạo của kẻ này lấy từ đâu vậy chứ?

Hắn từng dùng ba chiêu trấn diệt người nổi bật trong thế hệ trung niên.

Nhưng Lý Hạo Thần thánh địa Tứ Tượng chỉ vẻn vẹn là Đại Tông Sư trung cấp, mà Kỳ Vương lại đứng ở đỉnh cao của cảnh giới Đại Tông Sư, cơ hội bước vào Niết Bàn chỉ còn thiếu một phần.

Nếu nói không khoa trương, Kỳ Vương chỉ cần một chiêu đã có thể dễ dàng nghiền nát Lý Hạo Thần.

Tu vi ở bậc Đại Tông Sư, chênh lệch ở mỗi tiểu cảnh giới đều có thể hình dung bằng khoảng cách trời và đất, không thể chối cãi!

Sắc mặt nam tử áo trắng không hề thay đổi, hắn ta vẫn yên lặng như cũ, bình thản nói: “Vương gia, chiêu tiếp theo có thể mạnh hơn một chút được không?”

Giọng nói vừa thốt ra, màn sương máu bốc lên, biển máu sục sôi cuộn trào, khiến cả đất trời run rẩy kịch liệt.

Hắn đã bỏ ra bao nhiêu vất vả mới có thể đột phá tầng thứ năm của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, thực lực thật không khiến người ta thất vọng.

Mọi người đều hãi hùng vô cùng, các võ giả Đại Tông Sư trở xuống đều tái mét mặt mày, thần hồn run rẩy, đồng thời cảm nhận được sự chênh lệch không thể vượt qua.

Sắc mặt các cường giả của những thế lực lớn đều trở nên nghiêm

túc.

Ngay cả người bên trong phượng liễn cũng thấy khiếp vía.

Công pháp của Từ ác liêu ngày càng đáng sợ.

“Mấy thứ thủ đoạn sâu mọt.”

Kỳ Vương hừ lạnh một tiếng, cối xay diệt thế phát ra uy áp chấn minh, giống như có thể trấn áp người khác mãi mãi ở bên trong đó.

Chương 259: Nữ vương Đế Quốc mê muội, Từ ác liêu khó dò dụng ý (1)

Ầm ầm!

Pháp tắc đại đạo lập tức cuộn trào, giống như một thác lũ quét qua, mang theo khí thế ngút trời mà chôn vùi kẻ thù trong bầu trời thăm thẳm.

“Ngươi nên dốc toàn lực ứng phó.”

Tà áo trắng của Từ Bắc Vọng bồng bềnh trong, hắn ta khẽ chau mày khi thấy đối phương không dốc hết sức để được ăn cả ngã về không, điều này khiến hắn rất bất mãn.

Trong lúc chiến đấu sinh tử, mắc mớ gì lại đi thăm dò trước, thi triển chiêu thức sát thủ khó như vậy sao?

Thật đáng tiếc.

Bùm!

Thế giới huyết hải bỗng chốc vỡ vụn.

Một tòa thành loang lổ máu tươi với những đường gân đen vằn vện vọt ra. Khi quan sát vết nứt ở trung tâm của tòa thành, ai nấy đều giật mình khi thấy vô số linh hồn và xương cốt, vật vã giãy giụa bên trong.

Hiện tượng dị thường này đã khiến linh hồn của mọi người dường như đã bị một bàn tay nắm lấy, ai nấy đều rùng mình run rẩy, như

thể đang bị kéo tới cõi chết.

“Không ổn, mau lui lại!”

Đế Sư phát hiện ra được điều bất thường, sắc mặt biến đổi kịch liệt, ông ta hét lớn ra lệnh Kỳ Vương thi triển pháp bảo giữ mệnh.

Thế nhưng đã trễ.

Kỳ Vương bị ảnh hưởng bởi Minh khí vô biên, đôi mắt trở nên hoảng hốt, chỉ biết ngây ngốc nhìn về phía đài cao đang tuôn trào máu đen.

Hắn ta dường như chỉ cần đạp vào đài cao thì đã có thể đi về thế giới bên kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, khoảng không đột nhiên tách ra một vết nước, tòa thành mang theo sức nặng của Chư Thiên Vạn Giới mà rơi xuống người Kỳ Vương.

Một vùng trời đất dường như im lặng trong giây lát, cảnh tượng đột ngột dừng lại.

Một cái đầu lâu tuyệt vọng bay khỏi bả vai, cơ thể bị ăn mòn thành những mảnh xương lốm đốm.

Nổ–

Đầu lâu lăn lóc trên mặt đất, hai mắt trợn lên, ngũ quan bị xé đứt, cái chết trông cực kỳ đáng sợ.

Quý tộc Thiên Hoàng già nua tàn lụi trong nháy mắt, tựa như cỏ dại ven núi, mặc do người ta giẫm nát, sau đó tan biến vào bên trong bùn đất.

Mọi người có mặt tại Hoàng Lăng đều chết lặng, ai nấy kinh hãi nhìn cảnh tượng, một luồng hàn khí lan tỏa lòng bàn chân lên đỉnh đầu!

Một chiêu thức đoạn đầu đài nhẹ nhàng chém đứt thủ cấp của một Đại Tông Sư đỉnh phong!

Hơn nữa, hắn ta lại chẳng phải người bình thường, đây là vương gia của Cơ gia, cho dù chiến đấu với người cùng cảnh giới, hắn vẫn có đủ khả năng trấn áp đối thủ!

Nhưng hắn cứ như vậy mà chết ư?

Cái chết của Kỳ vương khiến toàn bộ người xem còn chưa kịp chuẩn

bị mà vỡ nứt cả tim gan!

Phải chăng, trong số các cường giả Niết Bàn trở xuốgn, Từ ác liêu là người vô địch? Có thể dùng một tay che trời?

Đám người sợ hãi, cảm giác kinh hãi bao trùm cơ thể.

“Sao có thể…”

Cơ gia trải qua từng cơn giông tố, đầu óc hoàn toàn đình trệ, khó mà tin được chuyện đang xảy ra trước mắt.

“Chư vị, mọi người đều là nhân chứng, hắn ta động thủ trước.”

Từ Bắc Vọng trưng ra vẻ mặt vô tội, nhanh chóng phủi sạch quan hệ, hắn sợ bị gán thêm cái mác lạm sát.

Da đầu mọi người tê rần, bởi vì tâm tình vẫn còn bàng hoàng.

Từ đầu đến cuối, Từ ác liêu đều hời hợt, thậm chí còn không hề dùng hết sức, chẳng phải thực lực của hắn còn đáng sợ hơn nữa sao?

Bất cứ khi nào người ta nghĩ rằng đây là giới hạn của Từ ác liêu, kẻ này sẽ đổi mới nhận biết của thương sinh Cửu Châu một lần nữa.

Thành tựu vô địch vẫn chưa bao giờ bị đánh bại.

Nam tử áo trắng đứng trên không trung, bày ra phong thái không nhiễm bụi trần, khí thế cao cao tại thượng như thần linh, khiến cho vô số người dần trở nên ô uế khi đứng trước mặt hắn.

“Cánh chim đã xòe mở…”

Tâm trí của các đạo thống lớn đều có chung một ý nghĩ này, xét theo tài năng tu luyện cỡ này, e rằng hắn sẽ có thể quét ngang thế hệ trung niên trong tương lai không xa, thậm chí ngồi ngang hàng với thế hệ trước đó nữa, sau đó tham gia vào cuộc tranh tài giữa những nhân vật phong vân nhất Cửu Châu.

Cơ gia cố gắng trấn áp cảm xúc sợ hãi lúc này, sắc mặt phẫn nộ, không cam lòng, nhưng có vẻ bất lực nhiều hơn.

Bọn hắn làm gì bây giờ?

Chẳng lẽ để các cường giả Đại Tông Sư đỉnh phong vào chỗ chết?

Nhưng nếu cứ vậy để dàn xếp ổn thỏa, sự kiện Hoàng Lăng bị phá

hủy sẽ được ghi vào sử sách, Cơ gia sẽ bị thiên hạ đem ra bàn tán, đâm chọt.

Khi mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, tà áo trắng nhẹ nhàng rơi xuống từ trên cao.

Đại Tông Sư đỉnh cao chỉ là món ăn khai vị, hắn chỉ muốn thử xem uy lực của Bắc Minh Thần Công ở tầng thứ năm thế nào mà thôi.

Mục đích cuối cùng của hắn còn chưa đạt được đâu.

Hắn liếc nhìn những khuôn mặt vừa khó xử, vừa xấu hổ lại giận giữ của tộc nhân Cơ gia, sau đó dừng lại trên người Đế Sư đang nổi giận.

“Đế Sư, ngài hiểu lầm rồi.”

“Thật sự, tại hạ chỉ làm theo mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương, đến Hoàng Lăng tìm một thứ đồ vật.”

Theo lời nói thốt ra, toàn bộ mọi người đều sốc!

Tất cả đều chẳng thể tin được.

Không phải Đệ Ngũ Ma Đầu, mà là Thiên Hậu?

“Từ ác liêu, ngươi chớ có nói hươu nói vượn, dội lên người bản cung một xô nước bẩn!”

Tiếng hét lớn vang lên, Vũ Chiếu bỗng nhiên đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Từ trước đến nay, bà ta luôn cẩn trọng, hiếm khi thất thố như vậy, không hề giống như đám nữ nhân cãi nhau gay gắt ngoài chợ.

Thật không biết xấu hổ!

Vu oan hãm hại một cách vụng về như thế, ai sẽ tin đây?

Quan to quan nhỏ cười lạnh, bọn họ cho rằng Thiên Hậu căn bản không cần phản bác.

Người nào tin Từ Bác Vọng, chắc chắn đầu bị lừa đá phải rồi, ngu không ai bằng!

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay, khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên mỉm cười.

Kể từ khi biết dã tâm chấn động nhân thế của Vũ Chiếu, và kế hoạch đánh cắp võ lực chúng sinh của Lão Đại, Từ Bắc Vọng quyết định giúp Vũ Chiếu đăng cơ xưng đế, giống như đang đi mua một khoản bảo hiểm vậy.

Trong trường hợp bản thân không thể siêu thoát bằng sức mạnh cá nhân, hắn có thể cướp võ lực chúng sinh mà Vũ Chiếu thu thập để có đủ điều kiện phi thăng.

P.s: cầu KP~

Chương 260: Nữ vương Đế Quốc mê muội, Từ ác liêu khó dò dụng ý (2)

“Từ ác liêu, ngươi đừng dùng lời vu khống để che giấu tội ác!”

Gân xanh ẩn hiện trên trán Đế Sư, ông ta đang cố đè nén cơn phẫn nộ trong lòng.

Từ Bắc Vọng nhìn về phía ấy, sau đó lấy ra một khối đá tròn từ nhẫn trữ vật.

Vẻ mặt hắn nhàn nhạt, quăng một món đồ ra giữa không trung, giọng điệu nhẹ như phỗng: “Chư vị, mời nhìn.”

Đó là một tảng đá cũ kỹ, giống như đã phủ bụi vạn năm, được đào ra từ nơi hoang vắng.

Trên bề mặt có chạm khắc tám chữ triện cứng cáp, hàng chữ có màu đỏ sẫm, trông rất trang trọng.

[Thánh Mẫu lâm người, Vĩnh Xương đế nghiệp]

Trong chốc lát, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Đồng tử của các quan to quan nhỏ Đại Càn co rút lại, ai nấy đều chấn động vô cùng, nội tâm dấy lên một trận cuồng phong!

Thánh Mẫu là thiên hậu với thanh danh tốt đẹp.

Vĩnh Xương đế nghiệp không cần nói cũng biết…

Từ Bắc Vọng lại tìm được một khối đá quỷ dị Hoàng Lăng của Cơ gia, ý đồ rốt cuộc là gì?

Dùng Vũ thay Cơ a!

“Giả thần giả quỷ! Ta cảnh cáo ngươi, đừng có dính líu tới bản cung!”

Vũ Chiếu thi triển một chưởng xuống dưới mặt đất, Phật quang sáng chói, từng hố sâu xuất hiện trên mặt đất. Bà ta ánh mắt sắc bén nhìn về phía nam tử áo trắng.

Vũ Chiếu hiểu rất rõ, kẻ này có bộ mặt đơn thuần, dáng vẻ siêu phàm thoát thế tục, nhưng thật ra lòng dạ khó đoán, lại am hiểu rất nhiều thủ đoạn âm mưu.

Chân trần không sợ mang giày, Vũ Chiếu tuyệt đối không thể dung túng cho kẻ đã dội nước bẩn lên người mình như vậy.

Nếu không, cơn phẫn nộ của triều đình Đại Càn sẽ tập trung hết lên người bà ta, một khi bộc phát sẽ làm ảnh hưởng đến đại sự về sau.

Từ Bắc Vọng hít một nơi, sau đó chỉ vào tám chữ triện, vui vẻ nói: “Trên cao không có hai mặt trời, mặt đất không có hai vua, đây ắt hẳn là ý trời.”

“Xin thiên hậu nương nương chớ từ chối, cứ thuận theo ý trời!”

Ồ!

Mọi người xôn xao!

Quan viên triều đình cảm thấy kinh hãi, ngay cả các đạo thống không liên quan cũng chẳng thể tưởng tượng được nổi.

Bọn hắn đến đây chỉ để nhìn xem Cơ gia sẽ trả thù Từ ác liêu như thế nào, vậy mà cục diện đã hoàn toàn không theo dự tính ban đầu.

Từ ác liêu bày ra bộ dạng dâng tấu chương một cách điệu nghệ, giống như trung thần đang thuyết phục bề trên.

Cảnh tượng này thật quá buồn cười!

Kẻ này không đi theo lẽ thường tình, nhưng chẳng ai nghĩ hắn ta lại quỷ quyệt tới mức quái đản như vậy!

Trước mặt tất cả mọi người, Từ Bắc Vọng vậy mà trực tiếp cầu khẩn

Vũ Chiêu đăng cơ xưng đế?

Một số tộc nhân Vũ gia chết lặng, bọn hắn còn cho rằng Từ ác liêu là người trung thành ủng hộ nữ hoàng.

Những thù hận trước đây đều là bày ra cho thiên hạ xem, nhưng kỳ thực, hắn ta lại là tay sai trung thành của thiên hậu.

Nếu không, tại sao hắn lại cố tình tạo ra điềm lành cho bà ta?

Ý nghĩa của viên đá trong lăng mộ hoàng gia này đã quá rõ ràng!

Các quan viên triều đình vô thức nhìn về phía phượng liễn, đáy mắt ẩn chứa một tia hoài nghi.

Bọn họ đều là con người, không hoàn toàn tin tưởng vào nhất cử nhất động của Từ ác liêu.

Nhưng động cơ của hắn rốt cuộc là như thế nào đây?

Nếu thiên hậu xưng đế, Từ ác liêu sẽ nhận lại điều gì?

Không nhận được lợi ích, thì sao phải làm đến mức này?

Chẳng lẽ, hai người này đang bí mật lôi kéo đồng minh chính trị?

Bọn hắn bắt đầu liên tưởng đến dã tâm trắng trợn của thiên hậu nương nương, sau đó thầm khẳng định khả năng này cũng vô cùng hợp lí.

Nghĩ tới đây, sau lưng quần thần không khỏi phát lạnh.

Ẩn tình sâu kín quá trời quá đất!

Nhận thấy từng ánh mắt dò xét về phía mình, Vũ Chiếu tức giận tới mức hàng mi phượng thẳng tắp, bà ta vừa muốn được bóp lấy yết hầu tên ác liêu kia.

Tuy nhiên, Vũ Chiếu vẫn không nói nên lời, vẫn đang mắc kẹt trong trạng thái vô tri.

Tâm tư của bà luôn kín đáo thâm trầm, bất kỳ âm mưu quỷ dị nào cũng hiện hình trước mặt bà. Nhưng lúc này đây, bà hoàn toàn không suy đoán ra được ý đồ của Từ ác liêu.

Mình là trời cũng tốt, là Cửu Ngũ Chí Tôn cũng được, mong muốn diệt trừ kẻ này tâm tư cũng không vì thân phận biến hóa mà sửa đổi.

Nhưng kẻ này đến tột cùng là đang mưu kế điều gì?

Nói cách khác, Đệ Ngũ Ma Đầu đang ngấp nghé lợi ích gì?

Thứ gì mà con người không biết thì lại càng đáng sợ, sau lưng Vũ Chiếu toát mồ hôi lạnh, bà ta quyết định không ăn miếng mồi độc này.

Thời điểm hiện tại chưa phải là lúc thích hợp để lên ngôi, cho dù bà muốn nhanh chóng xưng đế, nhưng vẫn khó chịu khi có công lao của Từ ác liêu trong đó!

Bộ dạng trầm ngâm của Vũ Chiếu đã rơi vào mắt các cường giả, bọn hắn nhìn thấy bộ dáng do dự của Thiên hậu, như thể đang giả vờ từ chối một cách sáo rỗng, tựa một trò hề!

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng dần dần trở nên u ám, đôi mắt lạnh lùng quét qua đám người Cơ gia, giọng điệu thâm trầm nói: “Chúng ta không thể làm trái thiên đạo, mời Cơ thị chuyển dời xã tắc cho Vũ thị!”

Đùng!

Tựa như tiếng sấm nổ bên tai, sắc mặt tộc nhân Cơ gia không còn chút máu, cả người run lên bần bật.

Bọn họ làm sao có thể nghĩ tới, thứ bị tiêu diệt ngày hôm nay không chỉ có khả năng là Hoàng Lăng, mà là giang sơn xã tắc của Cơ Gia!

Nữ nhân họ Vũ này thật xấu xa độc ác!

Từ ác liêu hung ác nhắm vào Cơ gia, có lẽ đều do nàng ta âm thầm xui khiến!

Thân thể Đế Sư cứng ngắc như pho tượng, trước mắt như bị che phủ bởi sương mù, có xua đi thế nào cũng không hết.

Dựa trên sự hiểu biết của hắn về Vũ Chiếu, nàng không thể nào cấu kết với Từ ác liêu được.

Nhưng cuối cùng, động cơ của kẻ này là gì?

“Bản cung thay mặt bệ hạ nhiếp chính, nào dám soán quyền đoạt vị. Ngươi thế này là muốn đem bản cung dồn tới đường cùng sao?”

Vũ Chiếu rốt cục cũng nghĩ thông suốt, bà ta nghiêm nghị phản bác, ngữ điệu sắc bén lộ ra vẻ uy quyền áp đảo.

Nhất định phải phủ nhận!

Các cường giả đạo thống vừa điều chỉnh lại cảm xúc, bây giờ đã cảm thấy hơi thất vọng, trò vui còn chưa mở màn đã kết thúc.

Tuy nhiên, vẻ mặt người đứng đầu quần thần là Trương Thái Nhạc lại có chút quái dị.

Các quan viên triều đình bỗng nhớ tới hoàng tử Cơ Vô Đạo!

Chết thế nào?

Bị vu oan tội cấu kết với tà ma, sau đó nhận án tử hình rồi tử vong.

Chính vụ án lần đó, thiên hậu đã lập mưu cùng Từ ác liêu, chung tay mưu hại hoàng tử.

Lần này, chuyện hai người họ hợp lực cũng chẳng phải viển vông.

Có lẽ việc Từ ác liêu phá hủy Hoàng Lăng, tìm ra tảng đá có khắc chữ, điều do thiên hậu ngấm ngầm chỉ dẫn.

Ngay khi Hoàng Lăng chìm vào im lặng.

Bỗng.

Đế Sư nhận thấy một uy lực áp bức vô hình, vẻ mặt trở nên kinh hãi!

Một tia tham lam vô thức hiện lên trong mắt các đạo thống lớn.

Nam tử áo trắng vẫn bình tĩnh như cũ, năm ngón tay thon dài nắm chặt như đang kéo một thứ gì đó ra bên ngoài.

Trong khoảnh khắc, khoảng không rung động không ngừng, linh khí từ mọi hướng ngưng tụ thành một vòng xoáy, bao vây xung quanh một thứ gì đó.

Một ấn ngọc bốn tấc trong suốt như pha lê lơ lửng giữa bầu trời, phát ra ánh sáng rực rỡ chói lọi!

Bùm!

Tất cả mọi người trên khán đài đều bị sốc đến mức tê cả da đầu!

Sự xuất hiện của ngọc tỉ truyền quốc, tựa như một thiên thạch rơi xuống biển sâu, làm dậy sóng mặt biển tĩnh lặng.

Chẳng lẽ?

“Hoàng hậu nương nương, vi thần xin tặng nó cho người.”

Giọng điệu Từ Bắc Vọng vô cùng bình thản, thậm chí là hời hợt, giống như hắn đang tùy tiện ném một cây rau cải qua cho Vũ Chiếu.

Chương 261: Nhiệm vụ của nương nương (1)

Hoàng Lăng.

Thần khí khiến người người thèm nhỏ dãi đã xuất hiện, bầu không khí bị đẩy lên cao trào trong chớp mắt!

Nếu như lúc trước chỉ là hoài nghi, thì bây giờ chính là sự thật, thậm chí còn là chắc chắn mười mươi không thể nghi ngờ.

Thiên hậu Đại Càn chắc chắn đã ký kết hiệp ước bí mật với Từ ác liêu!

Nếu không thì giải thích chuyện ngọc tỉ truyền quốc như thế nào đây?

Từ ác liêu là Bồ Tát sống ư? Tán tài đồng tử ư?

(*) Tán tài đồng tử là Hồng hài nhi á ~

Không!

Từ Bắc Vọng chính là một người tư lợi đến cực đoan, nếu không có lợi ích nhất định không làm, còn khi thấy lợi ích thì lập tức khởi sát ý!

Kẻ nào dám đụng đến lợi ích của Từ Bắc Vọng, nếu có thể giữ được toàn thây xem như hắn ta đã mềm lòng từ bi, còn người có kết cục bi thảm thì thi thể chia năm xẻ bảy.

Hài cốt chất núi bên trong Thiên Xu đã đủ để chứng minh điều đó!

Mà bây giờ, Từ Bắc Vọng lại chủ động dâng tặng Thần khí, chắc chắn là vì Vũ Chiếu đã hứa hẹn lợi ích ngập trời dành cho hắn ta!

Khung cảnh tĩnh mịch như tờ, tất cả mọi người đều tự khắc chế lòng

tham, cố gắng không để bản thân ngẩng đầu nhìn lên.

Khi nhìn về phía ngọc tỉ truyền quốc lòng hằng mong ước, đồng tử của Vũ Chiết thoáng chốc co rút, hơi thở mất khống chế trở nên dồn dập.

Bà ta cảm thấy bản thân giống như bị rời vào một nan đề không tìm ra được đáp án.

Hành động của Từ ác liêu trái ngược với trước kia, khiến cho bà ta đã chấn kinh càng thêm sợ hãi.

Nhưng Vũ Chiếu chỉ chần chừ trong chốc lát, sau đí một tiếng hừ lạnh để xua đi tâm ma trong lòng.

Tâm tư của nàng lúc này hoàn toàn khác lúc trước.

Cho dù là một miếng mồi tẩm độc, là bẫy sâu vô tận, bà ta cũng bị bức ép phải nhận lấy.

Nếu như cự tuyệt ngọc tỉ truyền quốc, sẽ khiến cho những người ủng hộ bà ta phải thất vọng, thậm chí khiến cho vô số người đi theo bà ta thất vọng.

Ai cũng hiểu rõ ngọc tỉ này đại biểu cho cái gì.

Nó là Thần khí, càng là biểu tượng phàm tục đại diện cho quyền lực đế vương!

Tâm tình của những thế lực đảng phái lệ thuộc hoàng hậu cũng theo đó mà khẩn trương, bọn họ vô cùng hi vọng thiên hậu nương nương nắm chắc ngọc tỉ truyền quốc.

Cùng lúc đó, bọn họ khẽ nở nụ cười nhẹ nhàng thân thiện với nam tử tuấn bị, thậm chí đến người Vũ gia cũng lộ ra sự nịnh nọt khiêm nhường trong ánh mắt.

Ván bài đã lật ngữa, thù hận trước đó khẳng định phải một bút xoá sạch.

Hiện tại, Từ công tử chính là trụ cột vững chắc của đảng Vũ gia, là nhân vật có tính quyết định liệu Thiên Hậu có thể đăng cơ hay không!

Đế Sư đứng trước quần chúng, tà áo bào xám nhạt mặc gió tung bay, sắc mặt phẫn uất thâm trầm đến mức đen như đít nồi, trái tim rớt xuống thâm sơn cùng cốc.

Ánh mắt tộc nhân Cơ gia bắn ra tia lửa hận thù, ai nấy run rẩy giống như lá cây trong mưa gió.

Hoàng Lăng sụp đổ khiến cho Hoàng tộc mất sạch mặt mũi không còn sót lại chút gì, nhưng khi so sánh với nỗi nhục thay triều đổi đại thì đã là cái thá gì?

Đời đời đế vương Cơ gia đã bị các đạo phái đỉnh lưu mỉa mai là hoàng đế bù nhìn, chính là bởi vì bọn họ không có ngọc tỉ truyền quốc.

Mà hiện tại Vũ Chiếu lại có được nó, cơ hồ lại dát thêm một tầng hào quang tôn quý vô thượng lên người bà ta, đẩy nhanh tốc độ soán quyền đoạt vị.

“Thiên hậu nương nương, người có miệng rồng, phun châu nhả ngọc thống ngự vạn dân, ngọc tỉ tượng trưng cho quyền thế nên thuộc về người.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười khinh vân phong đạm, thái độ chân thành đến mức chỉ nhìn sơ qua thì có thể phát giác.

Quần chúng chấn động không ngừng, tuy rằng không biết ý đồ của Từ ác liêu là gì, nhưng tên này quả thật vô cùng quyết đoán!

Cho dù là cường giả đứng sừng sững ở đỉnh cao nhất Cửu Châu, cũng không thể bình tĩnh điềm đạm dâng Thần khí cho người khác như thế.

“Vậy bản cung chỉ có thể mặt dày thay con dân Đại Càn nhận lấy.”

Vũ Chiếu không phải người bình thường, mặc dù nội tâm vẫn đang bất an, nhưng sắc mặt lại trấn định tự nhiên.

Bà ta quất nhẹ chiếc khăn quàng vai ngũ sắc, thu lấy ngọc tỉ bốn tất tinh tuỷ vào trong ống tay áo.

Xúc cảm ấm áp truyền lên da thịt, khiến tâm trạng Vũ Chiếu khoan khoái, đột nhiên sinh ra một ý nghĩ ngọc tỉ truyền quốc vốn nên thuộc về bà ta.

Giờ phút này, thế lực của đảng phái bảo hoàng giống như rơi xuống hầm mộ, tựa hồ thân thể bị đưa vào trong lăng tẩm cách đó không xa, mỗi một lỗ chân lông đều đang run rẩy.

Ngọc tỉ truyền quốc trong tay, ngày thay triều đổi đại còn xa sao?

Đến lúc đó, Vũ Chiếu triển khai thủ đoạn thanh trừng đẫm máu, đám người bọn họ còn có mấy ai may mắn sống sót?

Đế Sư cúi thấp đầu, thân ảnh loé sáng rồi rời khỏi nơi này. Ông dù có phải đi đến chân trời góc biển cũng phải tìm được mấy lão bằng hữu. Nếu không có trợ thủ thực lực mạnh giúp sức, hoàng vị Cơ gia rất khó bảo toàn.

Thấy vậy, các đạo phái lớn lữ lượt hoá thành hào quang rồi rời đi, không tiếp tục hóng chuyện nữa.

Vở kịch hôm nay khiến bọn họ chấn kinh, cảm xúc trong lòng rất khó bình tĩnh trở lại.

Tiếp theo đây, Đại Càn chắc chắn sẽ xảy ra cơn chấn động kinh thiên động địa, ngay lúc vẫn chưa làm rõ ý đồ thực sự của Từ ác liêu, hay nói cách khác, vẫn chưa làm rõ ý đồ thực sự của Đệ Ngữ Ma Đầu, thế lực nhà mình vẫn là không nên xen vào thì hơn.

“Từ ái khanh, bổn cung có mấy câu muốn tâm sự riêng với ngươi.”

Phượng liễn phấp phới một góc áo nghê thường, Thiên hậu đế quốc đưa ra lời mời.

Chương 262: Nhiệm vụ của nương nương (2)

Phượng liễn bay vun vút trong không trung.

Mắt phượng của Vũ Chiếu toả sáng long lanh, bắn ra hào quang quỷ dị.

Bầu không khí đông cứng như sắc thép.

Qua hồi lâu, bà ta châm một chén linh trà nóng hôi hổi rồi đưa về phía Từ Bắc Vọng, ngữ khí thục khang ôn nhu: “Nói trắng ra, ngươi rốt cuộc có ý đồ gì với bổn cung?”

Từ Bắc Vọng không hề biến sắc, khóe miệng vẫn treo nụ cười nhàn nhạt như cũ, trong lòng thầm nghĩ.

Tuổi già nhan sắc suy tàn, ai thèm mưu đồ bà chứ?

Thấy tên này vẫn chưa chịu ngả bài, sắc mặt Vũ Chiếu trở nên căng

cứng, rắn rỏi nói: “Ta cho ngươi hài cốt Chân Long, hai chúng ta xem như không ai nợ ai.”

Nương theo câu nói vừa dứt, một khúc xương cốt loang lổ dài năm tấc xuất hiện trên bàn gỗ Hoàng Đàn.

Uy lực cường liệt bao trùm phượng liễn, một con hắc long hư ảo đang phẫn nộ gầm thét.

Từ Bắc Vọng kinh ngạc, nhất thời không kịp phòng bị.

“Bản cung không muốn liên quan đến ngươi.”

Ngữ khí Vũ Chiếu không hề e dè, lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm.

Mặc dù giá trị của hài cốt Chân Long kém xa Thần khí ngọc tỉ truyền quốc, nhưng ngọc tỉ đang ở trong tay bà, giá trị như thế nào cũng là do bà ta định đoạt.

Từ Bắc Vọng nhấp một ngụm trà, sâu trong đáy máy lộ ra một tia mừng rỡ không dễ phát giác, cười nói: “Đa tạ Thiên Hậu nương nương ban tặng.”

Từ Bắc Vọng vừa dứt lời, hắn ta công khai vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Cung, mỗi một huyệt khuyết trong cơ thể điên cuồng lưu chuyển, nuốt chửng tinh huyết của chân long.

Hắn ngàn vạn lần không ngờ, mình vậy mà có thể kiếm được món lời lớn như thế!!

Thiên Hậu đế quốc từ trước đến nay vẫn luôn cẩn thận thông tuệ, vậy mà lúc này lại trở nên ngu muội như vậy, xem ra mê lực của ngọc tỉ truyền quốc thực sự quá lớn.

Nhìn thấy dáng vẻ không kiềm chế nổi của hắn, Vũ Chiếu nhoẻn môi, ánh mắt cực kỳ khinh bỉ.

Nếu có thể dùng hài cốt của Chân Long đuổi hắn ta đi, bà ta đúng là đã kiếm được món lợi lớn.

Bỗng nhiên.

Bà ta tựa như nhớ đến gì đó, nín thở ngưng thần hỏi: “Nếu không sự cho phép của Đệ Ngũ Ma… Đệ Ngũ Cẩm Sương, ngươi làm sao có quyền định đoạt chủ nhân của Thần khí chứ?”

Người đối diện trầm mặc, sương máu tràn ngập bên trong phượng

liễn, thanh âm gào thét bất cam thấp thoáng của Chân Long truyền ra từ đó.

Ầm!

Phật quang trong nháy mắt càn quét sạch sẽ, bàn tay ngưng tụ từ pháp tắc mà lao về phía hài cốt Chân Long.

Quá trình cắn nuốt dừng lại, biểu cảm của Từ Bắc Vọng khẽ khàng hiện lên chút tiếc nuối.

Tinh huyết thì đã nuốt chửng xong, nhưng hắn chỉ mới học được một nửa bảo thuật Chân Long.

Hắn nhìn thẳng về phía Vũ Chiếu, thần sắc lúc này của bà ta cực kỳ khó coi, hắn nói với ngữ điệu tạ lỗi: "Ta chỉ cho Thiên Hậu nương nương mượn dùng ngọc tỉ truyền quốc."

Ầm!

Giống như sấm sét giáng trần.

Hàng mày phượng của Vũ Chiếu nháy động kịch liệt, sắc mặt chuyển từ trắng thành xanh, vầng trán bóng loáng nổi đầy gân xanh.

Bà ta cơ hồ sắp không thể khống chế sát khí, muốn dùng một chưởng để đập kẻ này ra thành tro bụi!

"Là do tại hạ không nói rõ ràng."

Từ Bắc Vọng tỏ vẻ ngây thơ vô tội, ngữ khí lộ ra sự hổ thẹn rất hợp hoàn cảnh.

Sau khi ăn quỵt Chân Long tinh huyết, hắn quả thực cảm thấy mình có chút quá đáng, Thiên Hậu đế quốc ra tay cũng quá hào phóng rồi.

Sau khi sâu mấy hơi khống chế phẫn nội, Vũ Chiếu hai tay chống lên bàn, mắt phượng lộ ra vẻ kiên quyết, âm trầm nói: "Vô số người nhìn thấy tận mắt, ngươi dâng tặng cho bổn cung."

Ánh bà ta giống như một con rắn ngoan độc, không ngừng quan sát nam tử bạch bào.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng dần trở nên thâm trầm lạnh lẽo, thanh âm lộ ra hàn ý: "Đại khái là vậy."

"Đồ của Quý Phi nương nương cũng đâu dễ lấy như vậy, đừng để

nương nương đích thân đến lấy lại.”

Tức thời, đầu óc Vũ Chiếu vang lên tiếng ong ong, nội tâm đắm chìm cảm giác hoang đường.

Nàng nhìn về phía hài cốt Chân Long, đôi mắt nhiễm đỏ vì lửa giận, thậm chí còn có thể bắn ra hai đạo hàn quang!

Dù đã trải qua hai kiếp người, bà ta chưa từng cảm thấy uỷ khuất như thế này.

Từ Bắc Vọng dựa vào ghế tựa, ngữ khí trấn định, thần sắc nhàn nhã, không để lộ bất kỳ sợ hãi nào.

Có thể trách ta được sao?

Dâng mỡ lên miệng mèo, làm gì có đạo lý mèo nào chê mỡ?

“Thiên Hậu, chúng ta hãy trở về quốc đô, ta còn phải trả ngọc tỉ cho Quý Phi nương nương nữa đó.”

Từ Bắc Vọng tốt bụng nhắc nhở một câu.

Bỗng nhiên, hắn cân nhắc từ ngữ: “Ngọc tỉ truyền quốc có ở tay người, quan trọng đến vậy sao?”

“Bách tính Cửu Chân đều cho rằng người là chủ nhân của ngọc tỉ là được rồi, chỉ cần sự thật không bị rò rỉ, ai mà biết?”

Nghe thấy vậy, Vũ Chiếu khó coi đến cực điểm, giống như vừa nuốt phải con ruồi dơ dáy ghê tởm.

Người mà bà ta e ngại nhất vẫn là Đệ Ngũ Ma Đầu.

Nếu Đệ Ngũ Ma Đầu đến cướp ngọc tỉ truyền quốc về, nàng rất khó bảo toàn mặt mũi. Đến lúc đó vở kịch náo nhiệt này sẽ khiến cho bà ta nhục nhã triệt để.

Đáng hận!!

Bà ta hận không thể một tay túm lấy hắn, cấu xé hắn, nghiền nát xương cốt của hắn.

Cảm giác đột nhiên mất mát này thật sự là quá mức giày vò, khiến lục phủ ngũ tạng đều phát ra âm thanh ong ong.

Từ Bắc Vọng nhìn thấy biểu cảm đằng đằng sát khí của bà ta, lập tức

thúc giục: “Thiên Hậu, Quý Phi nương nương…”

Lại nói lấp lửng.

Binh!

Ngọc tỉ truyền quốc nặng nề đập lên trên bàn trà, khiến bàn trà đổ sụp, biến thành bụi mịn.

Từ Bắc Vọng thong dọng thu Thần khí vào trong nhẫn trữ vật, sau đó trịnh trọng nói: “Nếu Thiên Hậu cần, tại hạ vẫn sẽ cho mượn lại.”

Còn về muốn chiếm làm của riêng thì đúng là mơ mộng hão huyền, danh tự của Lão Đại của được khắc lên đó, chúng sinh Cửu Châu cơ hồ không ai dám ngấp nghé dòm ngó.

Cơ mặt Vũ Chiếu khẽ khàng run rẩy, bà ta không muốn tiếp tục nhìn thấy gương mặt này nữa, nhưng nghi hoặc trong lòng vẫn quanh quẩn mãi chẳng đi, ép buộc bà phải lạnh giọng chất vấn: “Rốt cuộc các ngươi có mục đích gì?”

Từ Bắc Vọng nghiêm túc nói: “Ta muốn hỗ trợ Thiên Hậu đăng cơ xưng đế, nếu như có nửa câu giả dối, chịu trời đánh ngũ lôi, bị thiên đạo tước đoạn khí vận.”

Hắn không tiếc mà lập lời thề.

Câu nói này nói tự nhiên đến mức mà Từ Bắc Vọng không có chút áp lực tâm lý nào, vì đây chính là lời thật lòng.

Khi thấy Từ ác liêu dám lấy khí vận để lập lời thề, Vũ Chiếu rơi vào trầm mặc, nhưng tia nghi hoặc trong ánh mắt vẫn chưa tan.

Chương 263: Nhiệm vụ của nương nương (3)

Vũ Chiếu nheo mắt phượng, đột nhiên chuyển chủ đề: “Ngươi cảm thấy Huyền Nhã thế nào? Nàng ta có xứng với ngươi không?”

Đây không chỉ là thăm dò, Vũ Chiếu thật sự muốn gả nữ nhi cho Từ ác liêu, biến chiến tranh thành tơ lụa, ký kết quan hệ liên minh.

Chuyện muốn nói nhưng lại thôi ở hoàng thành lần trước, chính là muốn đề cập đến mối hôn sự này.

Biểu cảm Từ Bắc Vọng khẽ biến, một lời phủ quyết: “Không được.”

Bà đừng có hại ta chứ.

Một khi đồng ý, bản thân ta lập tức biến thành tác phẩm điêu khắc bằng đá băng.

Ánh mắt Vũ Chiếu rét lạnh, nghiêm nghị nói: “Ngươi cảm thấy Huyền Nhã không xứng với ngươi?”

“Nàng là nữ tử trác việt nhất trong đám người đồng lứa”

Câu này này mang theo sự ngạo nghễ không dễ phát hiện, nữ nhi có dung mạo xuất chúng, ngũ quan tinh xảo không tì vết, quan trọng hơn hết chính là thiên phú dị bẩm. Hào quang rực rỡ của Cơ Huyền Nhã khiến cho những nữ tử cùng tuổi phải chịu lép vế.

Từ Bắc Vọng lười nói vòng vo, trực tiếp nói thẳng: “Đúng vậy, nàng ta không xứng với ta.”

Ngữ khí bình đạm biểu lộ ra ý vị đương nhiên.

Mắt phượng Vũ Chiếu trở nên băng lãnh, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, cơn tức giận trong lồng ngực dâng tràn dữ dội.

Câu nói này giống như một cái tát, hung hăng đánh lên mặt bà ta.

Thật là sỉ nhục đến cực điểm!

Nhận thấy cảm xúc của bà ta đang ở ranh giới mất đi không chế, Từ Bắc Vọng bèn lấy mục đích khác ra nói đỡ: “Thiên Hậu, tại hạ muốn xâm nhập Ma Quạt, tiêu diệt toàn bộ tà ma vì Đại Càn, trả lại một vùng đất tươi sáng cho bá tánh.”

Không sai, đây chính là nhiệm vụ của Lão Đại.

Phó bản kế tiếp, cực bắc Ma Quật.

Vũ Chiết đột ngột đứng dậy, đi qua đi lại bên trong phượng liễn.

Thì ra là thế.

Rốt cuộc bà đây đã hiểu rõ ý đồ của ngươi.

Vì sao lại phải diễn cảnh trung thần thiết đảm, xông ra thuyết phục đoạt vị, giả thành đồng minh, ủng hộ bà ta đăng cơ, hoá ra là có việc muốn cầu xin.

Cực bắc Ma Quật có một khu vực đặc thù, thường được xưng là cấm khu!

Từ trường ở nơi đó có thể áp chế sức mạnh!

Không phải chân khí, mà là sức mạnh!

Đơn giản mà nói, không cần biết là người là yêu hay là ma, một khi đến cấm khu, đều sẽ biến thành một người bình thường mất đi sức mạnh.

Mà muốn đi sâu vào Ma Quật, nhất định phải đi qua cấm khu.

Nếu đã trở thành người bình thường, để có thể đánh chết quân đoàn tà ma cản đường, hẳnn chắc chắn phải dựa vào quân đội Đại Càn được huấn luyện chính tề thường quanh quẩn bên bờ vực sinh tử!

Từ ác liêu, đây là muốn quyền điều binh nha!

“Khà khà…”

Vũ Chiếu xoay người, trên mặt mang theo nụ cười mỉa mai không chút giấu giếm, trào phúng nói: “Thật biết suy nghĩ hão huyền, ngươi dựa vào cái gì cho rằng bản cung sẽ đồng ý với ngươi?”

Từ Bắc Vọng ngược lại mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: “Thứ nhất, nếu như Thiên Hậu lưu đày tại hạ đến thành Tội Ác, chắc chắn sẽ lập được quyền uy vô thượng, thắng được sự tán thưởng của bách tính, các thế lực lớn vỗ tay hoan hô.”

“Thứ hai, không cần biết tại hạ muốn làm gì, đều không qua một điểm chính là tru ma, tà ma chết càng nhiều, đối với quyền lực thống trị của Thiên Hậu càng có nhiều lợi ích. Tóm lại, tại hại nghĩ không ra Thiên Hậu có lý do gì để từ chối.”

Thanh âm ôn nhuận vừa dứt, hắn đứng bật dậy trực tiếp rời đi, ngồi lên phi thuyền, hoá thành vệt sáng tím vút qua chân trời.

Sắc mặt Vũ Chiếu âm trầm như nước, ngón tay ma sát lên mép bàn, lúc phẫn nộ, lúc hy vọng, lúc lại cắn răng, do dự xoắn xuýt hồi lâu.

....

....

Ao Cửu Châu.

Phi thuyền vừa đáp xuống đất, cá trong hồ đã vui mừng nhảy cẫng lên mặt nước.

“Meo!”

Tiểu phôi đản về rồi!

Phì Miêu lanh lợi chạy ra nghênh đón, toét miệng cười ngây ngô, tựa như đang vô cùng hưng phấn.

Từ Bắc Vọng liếc mắt nhìn Phì Miêu, cái con mèo ngu ngốc đần độn tối dạ này, quả thật khiến người ta lo lắng.

“Nương nương!”

Hắn ta vui vẻ đi đến, ngồi xuống bên ghế dựa.

“Cút!”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương nháy mắt trở nên lạnh lẽo, chân ngọc cũng không nhấc lên để giẫm vào mặt chó săn.

Nàng lạnh giọng nói: “Lập tức đi tắm rửa.”

“Tắm rửa?”

Chó săn mơ hồ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bễ nghễ nhìn hắn, đôi mắt xanh lam lộ ra vẻ chán ghét.

“Trên người của ngươi nhiễm khí tức của Vũ Chiếu.”

“…”

Chó săn cạn lời.

Hắn thật sự không thể tiếp xúc với nữ nhân, một chút mùi vị cũng không được có.

Đụng phải lão đại có nhân cách quyền uy thế này, tính chiếm hữu cao đến nhường này, thực sự là khổ quá mà.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nói: “Nương nương, người tắm giúp ti chức được không?”

Đôi mắt xanh lanh của Đệ Ngũ Cẩm Sương xoạt qua tia nguy hiểu,

lạnh giọng nói: “Ngươi xác định?”

Chó săn hậm hực rời đi, Phì Miêu len lén theo sau.

“Cút.”

Ngữ điệu lạnh lẽo truyền đến, mèo mập không dám đi về phía trước nữa

Hừ, tiểu phôi đản, ngươi đúng là ngốc, mỗi khi ngươi tắm rửa ở cung Thái Sơ, cơ thể của ngươi đều đã bị đại phôi đản nhìn thấy hết sạch rồi.

Lần trước, tên khốn lớn nhìn thấy chỗ bí hiểm ngại ngùng của đại phôi đản, mặt mày nàng ta đều đo đỏ bừng bừng.

Vậy mà hết lần này đến lần khác, đại phôi đản không cho meo meo nhìn.

Meo meo thiệt là thảm a!

Nửa khắc sau, Từ Bắc Vọng tắm rửa ở trong linh trì, thanh tẩy sạch sẽ toàn mùi vị trên người, sau đó quay lại hồ Cửu Châu.

“Hửm?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hất cằm, phát ra giọng mũi khẽ khàng.

Chó săn sấn mặt đến.

Nghi thức trang trọng vẫn còn chưa hoàn thành mà.

Chân ngọc bọc trong vớ đen dài đến ngang gối giẫm lên trên mặt chó săn, mỗi khi ngửi thấy hương thơm quẩn quanh lỗ mũi, Từ Bắc Vọng cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Đây cũng chính là một trong những phương thức biểu hiện ham muốn chiếm hữu của Lão Đại, nàng dùng chân ngọc để đóng dấu chủ quyề đã thành một loại thói quen.

Nghi thức kết thúc, hắn chạy đến ôm lấy hai chân nàng, sau đó nhẹ nhàng đấm bóp, trong miệng liên tục nói lời nịnh hót: “Nương nương bày mưu tính kế, khiến ti chức kính nể không thôi.”

Vút!

Ngọc tỉ truyền quốc lơ lửng giữa không trung, rơi xuống vào thế giới

Ngũ Hành bên dưới cung điện.

Sau khi cảm nhận tinh huyết Chân Long bên trong cơ thể chó săn, ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút trêu tức, nhàn nhạt nói: “Người thì lừa Vũ Chiếu một vố.”

Nhân lúc tâm tình của Lão Đại đang tốt, Từ Bắc Vọng lại muốn bắt đầu nụ hôn nồng nhiệt kiểu pháp.

“Meo meo…”

Mèo mập lại một mực híp mắt cười ngốc.

“Ngươi làm sao?”

Từ Bấc Vọng đạp nó.

Ngươi có thể đi chỗ khác được không, đừng có làm trở ngại bầu không khí mà ta đang ấp ủ.

Phì Miêu: \(￣▽￣)/ = > (っ˘ω˘ς) = > (★ω★)/

Nó khua tay múa chân, làm ra các loại biểu cảm kỳ quái.

Cuối cùng, Phì Miêu dùng móng vuốt quờ quạng ra mấy động tác.

Từ Bắc Vọng vừa nhìn lập tức hiểu ra ngôn ngữ mèo.

“Đại phôi đản đồng ý rồi, meo meo sẽ đi cùng ngươi đến Ma Quật đó.”

Chương 264: Sung quân

Cung điện Kim Loan.

Bầu không khí tại đại điện hết sức trang nghiêm và hoàn toàn tĩnh mịch.

Các quan viên đảng Bảo Hoàng, từng người từng người lộ ra vẻ mặt bi thương, nội tâm vô cùng rầu rĩ.

Bọ họ có dự cảm rất mãnh liệt, khoảnh khắc triều đại thay đổi đang được đếm ngược thời gian, xã tắc Cơ thị sắp chuyển sang cho Vũ thị.

Thiên Hậu nhiếp chính được hơn mười mấy năm, một mực nắm giữ các cấp tầng quan lại, vừa xây dựng hệ thống quân sự, vừa thực hiện

chính sách dân sinh, sức ảnh hưởng tựa như mạng nhện dày đặc, phủ khắp mọi ngóc ngách trong đế quốc.

Mà giờ đây, nhờ sự hỗ trợ của Từ ác liêu, bà ta đã nắm giữ ngọc tỉ truyền quốc trong tay, chứng tỏ thời cơ xưng đế đã chín muồi.

Ai nấy đều dự đoán, liệu khi nào thì Thiên Hậu mới hạ quyết định, vung tay lên một cái có thể thay đổi nhân gian.

Bầu không khí trầm tĩnh, một nỗi oán khí đang từ từ bùng phát, cơ hồ hiện lên thực chất hóa.

Ngự tọa bên trên, sắc mặt Vũ Chiếu không chút biểu tình, bà ta lạnh lùng nhìn quanh văn võ bá quan, nghiêm nghị nói: “Hoàng Lăng đã bị hủy hoại bởi hung tặc, bản cung rất cảm thấy đau xót trong lòng, cho nên nhất định phải nghiêm trị, răn đe làm gương cho những người còn lại.”

m thanh mạnh mẽ quanh quẩn cung điện, quần thần đều vô cùng ngạc nhiên.

Hình phạt bất ngờ này của Thiên Hậu khiến cho tất cả mọi người kinh hãi.

Trừng trị ai?

Từ ác liêu?

Thật là trò đùa, pháp luật Đại Can hiện giờ làm sao còn có tác dụng với tên Từ ác liêu này?

Nếu là những người khác, Thiên Hậu có thể đưa ra quyết định có tội hay vô tội chỉ trong một lời nói, nhưng đối với Từ ác liêu thì không, hắn ta còn có người chống lưng.

Ánh mắt của Vũ chiêu trở nên sâu thẳm, hơi thở trầm lặng, ngữ khí âm vang hữu lực: “Truyền ý chỉ, Từ Bắc Vọng vô duyên vô cớ tổn hại đến Hoàng Lăng, đầy ải đến Tội Ác Chi Thành để phục dịch.”

Ngữ khí của Vũ Chiếu biểu lộ ý chí không thể xen ào, thậm chí còn có chút nhất ngôn cửu đỉnh.

Quần thần nhúc nhích trái cổ, bọn hắn muốn nói vài lời nhưng có thứ gì đó kẹt trong họng.

Bầu không khí cứng ngắc như sắt đá.

Sau cú sang chấn tinh thần khi nãy, đại đa số quần thần đều ôm tâm thái chế giễu.

Thiên Hậu đây là đang tự chuốc lấy nỗi nhục à!

Cứ cho là các ngươi đang âm thầm liên minh, nhưng không có nghĩa là Từ ác liêu sẽ vâng lời ngươi.

Muốn sung quân kẻ này? Thật là suy nghĩ viễn vong.

Thái giám nội thị nơm nớp lo sợ, dạo bước đi đến Thái Sơ Cung để truyền đạt ý chỉ.

Vũ Chiếu nhắm mắt phượng, bà hít lấy một hơi để lấy lại bình tĩnh, sau đó chìm đắm trong suy tư.

Giao dịch cùng Từ ác liêu, lợi nhiều hơn hại.

Không phải hắn muốn nắm quyền điều binh sao, bổn cung cho ngươi ba vạn binh mã.

Bổn cung trù ngươi chết tại Ma Quật, biến thành thức ăn cho dã quỷ, vĩnh viễn quay về để làm hại tứ phương.

Chỉ vọn vẹn hai khắc đồng hồ, thái giám nội thị đi truyền chỉ ban nãy đã bước nhanh vào điện, hắn vừa thở hồng hộc vừa bẩm báo: “Bẩm Thiên Hậu, Từ Bắc Vọng xưng vi thần rồi lĩnh tội.”

Trong chớp nhoáng này, không khí như thể cô động thành thực thể.

Một tảng đá rơi vào đáy hồ, khơi dậy một trận sóng gió.

Đám quân thần khó có thể tin được, sức công kích của câu nói này quá lớn.

Từ ác liêu nhận tội?

Một kẻ cường thế không ai bì nổi, Từ ác liêu phách lối kiêu ngạo cũng có một ngày phải đền tội sao?

Cái này thật là hoang đường!

Đây quả thật khó bề tưởng tượng!

Một người luôn lấy trầm ổn là Trương Thái Nhạc cũng nhìn chằm chằm vào thái giám nội thị bằng ánh mắt sáng rực, ông ta nghiêm nghị nói: “Truyền chỉ không sai?

Thủ phủ đại nhân phát ra một cỗ uy áp vô hình, thái giám nội thị căng thẳng đến hai chân run rẩy, giọng run run bẩm báo: “Vạn… Vạn lần chính xác.”

Lần này, quan văn quan võ trong triều hết thảy chấn kinh.

Từ ác liêu chấp nhận hình phạt!

Quần thần nhìn nhau rồi nhận ra trong ánh mắt của đối phương đều có chút mừng rỡ hưng phấn.

Thậm chí, sự kiện đủ để ghi vào sử sách!

Từ ác liêu là ai?

Một người quét ngang một thời đại, giết người như cắt cỏ hái hoa, phát huy bốn chữ lãnh huyết vô tình vô cùng tinh tế, sự tồn tại của hắn là cái đinh trong mắt các thế lực Cửu Châu!

Hắn ta chuyên săn lùng các Thánh tử của đạo thống đỉnh cấp, hài cốt của bọn hắn vương vãi khắp nơi, nhưng tất cả mọi người đều bất lực với kẻ này, đến cả một cái đánh rắm cũng không dám thả.

Mà triều đình Đại Càn lại có thể khiến hắn sung quân đến Tội ác Chi Thành!!

Bất kể quyền lợi giữa Thiên Hậu và tên ác liêu này là gì, nhưng dựa theo kết quả mà suy ra, động thái lần này của Thiên Hậu đã đưa hình tượng quyền lực của mình lên đến đẳng cấp cao nhất!

Chân chân chính chính khiến cho người đời hiểu rằng, như thế nào là bàn tay quyền lực, như thế nào là chí cao uy vọng.

Dám làm những điều mà người khác không dám làm!

Đối diện với những ánh mắt ngưỡng mộm, vẻ mặt của Vũ Chiếu trên ngai vàng khẽ biến, ngọn lửa giận dữ trong lòng cũng dần dần nguôi ngoai.

Mặt dù nàng ta bị lợi dụng, nhưng không phải không thu hoạch được gì, chí ít trong việc này đã tạo nên vô thượng quyền uy.

Không thể phủ nhận, ác liêu thật sự là quân sư đa mưu túc trí điển hình, chỉ cần Từ ác liêu này nguyện ý, hắn ta có thể đóng vai chính khách một cách hoàn mỹ bất cứ lúc nào.

Nàng hắng giọng một cái, dặn dò Lý Uyển Dụng: “Ngươi hãy cưỡng

chế Từ ác liêu mau chóng tiến về Tội Ác Chi Thành."

"Tuân lệnh."

Lý Uyển Dụng đáp.

Quần thần máu sôi sùng sục lắng xuống một hồi, từ từ lấy lại cảm xúc kích động.

Mau chóng?

Hai chữ này tiết lộ tiết lộ một cái tin tức.

Từ ác liêu không bị coi là tội phạm, khi nào hắn muốn đi Tội Ác Chi Thành thì đi, triều đình không có tư cách hạn chế tự do của kẻ này này.

Đương nhiên, quần thần không dám thất vọng, bọn hắn không thể thật sự đối xử với Từ ác liêu như là tội phạm, nếu ép buộc kẻ này lật bàn, có khi Đại Càn sẽ gặp tai họa ngập trười.

“Xem ngươi có thể lật trời ở cực bắc được hay không.”

Các đại thần quyền rủa trong lòng, hận không thể Từ ác liêu lập tức bị ăn mòn thành ma.

Chương 265: Ngươi và nó, cá mè một lứa (1)

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh hoàng hôn lộng lẫy trải dài trên mặt ao Cửu Châu.

“Ti chức không mang theo nó đâu, vướng víu!”

Từ Bắc Vọng nghiêm nghị phản đối.

Ánh mắt hưng phấn của Phì Miêu trở nên ảm đạm trong nháy mắt.

Nó mím môi chán nản, dáng vẻ tiu nghỉu khiến cho người ta động lòng thương tiếc.

Ngươi tổn thương đến trái tim của meo meo rồi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đang mặc một chiếc sườn xám bó sát, ôm chặt thân hình đầy đặn, đôi chân không mang tất đang bắt chéo nhau.

Đôi môi mọng đỏ cắn lấy ống hút, đôi mắt xanh nheo lại thành hình chữ liềm, nàng chậm rãi hồi tưởng về vị ngọt của ly trà sữa.

Tay nghề pha chế thức uống lạnh của chó săn thật cao siêu.

“Thường thôi.”

Nàng cho đánh giá.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, nằng nặc nói: “Nương nương, ti chức không chịu mang con mèo đần thối này đâu.”

Oa!

Đôi mắt của Phì Miêu đỏ hoe, nước mắt không cam lòng chảy ra.

Nó dùng móng vuốt hất ly trà sữa, trừng mắt với đại phôi đản khó ưa

Meo meo có rất nhiều hối tiếc, rất nhiều hy vọng, ngươi biết không?

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngân dài ngữ điệu, ánh mắt liếc nhìn tên tay sai, bình tĩnh nói: “Ngươi sợ mình không bảo vệ được nó?

Từ Bắc Vọng không có phủ nhận.

Ma Quật có mức độ hiểm nguy cực kỳ cao, bản thân hắn cũng giẫm trên lớp băng mỏng, vốn dĩ khó có thể chiếu cố con mèo ngu xuẩn này được.

“Meo~”

Nước của Phì Miêu nhanh đến nhanh đi, nó liền lẻn đến dưới chân của Từ Bắc Vọng, móng vuốt báu chặt lấy đôi chân hắn, tỏ vẻ bị tổn thương nặng nề.

Miêu miêu đã biết, tiểu phôi đản là tốt nhất!

Đệ Ngủ Cẩm Sương nâng đuôi mắt, giống như vừa nảy sinh ý định trêu tức, khóe môi treo nụ cười như có như không: “Ngươi lo lắng cho nó? Vẫn nên nghĩ cho chính mình trước đi.”

“Nó có chín cái mạng.”

Hoắc?

Chó săn như bị điện giật, hắn hoảng sợ nhìn chằm chằm con mèo ngu ngốc: “Ngươi… ngươi chín cái mạng?”

Đúng đó…

Phì Miêu ngây thơ vỗ vỗ đầu.

Meo meo không biết nói chuyện, nếu không đã sớm khoe với ngươi rồi!!

Khá lắm!

Từ Bắc Vọng không khỏi chấn kinh

Đây đúng là sủng nhi của thiên đạo, cả ngày ngoại trừ ăn ngủ ra thì đi đòi ta ôm ngươi . Cái loại ham ăn lười làm như mèo nhà ng cũng có chín cái mạng ư?

Thiên đạo không công bằng mà!

“Nhưng thứ ngu ngốc này cần phải hấp thụ Ma Nguyên.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nói bằng ngữ khí uể oả.

Ngươi mới là ngu ngốc?

Phì Miêu khẽ hừ một tiếng.

Đợi đó, meo meo sẽ có ngày vùng dậy, dùng một quyền để đá đổ ngươi, cướp tất đen và quần áo của ngươi, meo meo muốn chiếm trọn tiểu phôi đản, meo meo muốn làm mấy trò xấu hổ với tiểu phôi đản.

Móng vuốt lặng lẽ nắm thành quả đấm, đây là ước mơ ẩn dấu trong thâm tâm bấy lâu nay của nó.

“ừm!”

Đệ Ngũ Cấm Sương cảm nhận được điều gì đó, khuông mặt trở nên lạnh sương trong phút chốc.

Phì Miêu cúp rụp cái đầu lại, đáng thương lặng lặng mà kiếm một góc tường áp mặt hối lỗi.

“Ma Nguyên?”

Từ Bắc Vọng gật đầu.

Chỉ cần chém giết được tà ma ở vùng đất Cực Bắc thì có thể thu hoạch được một hạt ma nguyên.

Cái này vẫn dễ như trở bàn tay.

“ít nhất phải Ma Nguyên tam phẩm.”

Để Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn, bổ sung thêm một câu.

Cái gì?

Từ Bắc Vọng lại một lần sang chấn tâm lý.

Còn phải “lương thực mèo” cao cấp nhất ?

Tà ma tâm phẩm tương đương với cảnh giới Đại Tông Sư của nhân loại, Phì Miêu chỉ ăn Ma Nguyên tam phẩm, thật là kén chọn!

Con mèo đần này thật sự rất tự phụ.

Đệ Ngủ Cẩm Sương thản nhiên nói: “Các ngươi chính là cá mè một lứa.”

Chó săn không nói gì.

Mèo đấn cũng là đi theo con đường thôn phệ để gia tăng tu vi, rất có duyên phận với hắn.

“Được rồi, ngươi đi làm thịt kho tàu hầm măng đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấc bàn chân ngọc lên, đạp lên lồng ngực chó săn.

Chó săn phục tùng, chạy nhanh vào nhà bếp.

…

…

Một con mèo mũm mĩm đang nằm trên cửa, nó thò cái đầu nhỏ ra ngoài.

“Meo meo….”

Phì Miêu thè lưỡi.

Meo meo đến phun lửa á!

Lẻn vào bếp lò, chăm chỉ thổi lửa.

Và sau đó nhạy lên dính tấm, hô hô đem mớ măng tươi băm nhỏ, thịt ba chỉ cắt thành từng miếng từng miếng.

Từ Bắc Vọng liếc xéo lấy nó, biểu hiện của mèo đần rất cừ nha.

“Không sai, nếu cứ tiếp tục với dáng vẻ chịu khó như này, ta nguyện ý mang ngươi theo.”

Hắn không tiết kiệm lời khen.

Phì Miêu hất cằm lên, đuôi chỉa thẳng lên trời.

“Nhưng mà…”

Giọng điệu có vẻ tiếc nuối.

Phì Miêu dùng đôi mắt ngây thơ nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng.

“Ngươi thôn phệ ma nguyên xong thì sẽ biến thành gì?”

Từ Bắc Vọng hiếu kỳ.

Phì Miêu bĩu môi lắc đầu, khuôn mặt bối rối.

Meo meo cũng không biết nữa.

Nó đột nhiên có chút thẹn thùng, đôi má hồng đào có chút ửng hồng, sau đó làm mấy động tác khoa tay mua chân.

Ngươi hy vọng meo meo sẽ trông như thế nào?

Từ Bắc Vọng chìm vào suy tư một hồi, đem mỹ thiếu nữ trong trí tưởng tưởng miêu tả ra.

“Cô ấy vừa ngọt vừa mềm mại…?

Phì Miêu nghe không hiểu cho lắm.

“Mèo đần… ngọt giống như miếng bánh kem mà ngươi thích ăn đó.”

Từ Bắc Vọng cho một ví dụ.

Phì Miêu vội gật đầu tán thành.

Hay đó!

“Cột tóc đuôi ngựa, biểu cảm đáng yêu, má lúm đồng tiền, còn thêm cả răng khểnh.”

Từ Bắc Vọng nói thêm.

“Meo meo!”

Phì Miêu vui mừng khôn xiết, tranh thủ thời gian há mồm ra, lộ ra hai viên răng hiển óng ả.

“Dáng người phải dễ nhìn một chút, vòng ngực phải phóng đại như vòng cung, mặc lên váy ngắn mày trắng noãn nà, phối hợp với tất ngang gối…”

Từ Bắc Vọng nói xong.

Phì Miêu hoan hô đứng lên, nhảy đi nhảy lại trên bàn.

Meo meo hoàn toàn phù hợp với hình tượng này!

Chẳng lẻ tiểu hắc dịch vẫn luôn thầm yêu trộm nhớ meo meo, thật là ngượng ngùng quá đi mất.

Hì hì.

Phì Miêu lấy móng vuốt che mắt, thầm vui trong lòng.

“Ngươi phù hợp cái con khỉ, bàn sắp đổ rồi.”

Từ Bắc Vọng không chút lòng thương cảm mà bốc phốt nó, đây là Thiên giai Thần khí, đổi thành miếng thớt bình thường thì làm sao mà đỡ được thân hình lực lượng như ngươi?

Hay là ngươi đừng ôm vọng kỳ vọng nữa, hy vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lớn.

Chỉ cần không biến thành bé mập có thể thân hình vạm vỡ là được.

“Đây chính là kiểu nữ nhân mà ngươi thích?”

Đột nhiên.

Một câu nói lạnh lùng truyền đến.

Chó săn giống như bị Thiên lôi sờ gáy, hoảng hoạn mà nói: “Ti chức chỉ là vui đùa thôi.”

Nói xong, hắn lập tức đi đến cái nồi, đổ dầu, cầm lấy cái xẻng, xào đồ ăn.

Phì Miêu bu lại, lặng lẽ làm một vài quyền cước.

Ngươi đừng sợ, đợi meo meo mạnh lên, meo meo giúp ngươi đánh bại nàng ta!

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng như muốn róc xương lóc thịt, ta đập bầm dập cái đầu mèo đần nhà ngươi.

Chương 266: Ngươi và nó, cá mè một lứa (2)

Chỉ vọn vẹn một nén hương, thịt kho tàu hầm măng tươi tỏa ra hương thơm ngào ngạt đã ra lò.

Chó săn bưng đến bàn trà trên hồ Cửu Châu, tự mình gấp lên một miếng cho lão đại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương hé mở đôi môi, nhấm nháp món ăn, ăn xong rất là vừa miệng.

Thịt heo tuy béo nhưng không hề có cảm giác ngậy, nước măng tươi ngọt đã trung hòa độ ngấy của thịt heo kho.

Sự hòa quyện giữa thịt kho và măng tươi quả thật tuyệt đỉnh.

Chó săn vô dụng như ngươi, tay nghề nấu ăn rất đáng để khen ngợi.

Phì Miêu đang cắn lấy đầu móng vuốt, bộ dạng không hề tham ăn.

Có gì mà giỏi giang, sau khi meo meo và tiểu phôi đản ở chung một chỗ với nhau, muốn ăn món gì cũng có.

“Trước mắt, ngươi hãy tu luyện một thời gian trước đã rồi mới đi cực bắc Ma Quật.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tỏ ra lạnh đãm, như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Tuân mệnh!”

Từ Bắc Vọng lớn tiếng trả lời.

Hắn chỉ mong sao cùng lão đại ở chung được nhiều hơn.

Xem ra, lão đại cũng lưu luyến không nỡ rời, nếu có thể đi cùng thì càng tôt.

Đệ Ngũ Cẩm Sương gấp lên một miếng măng, dáng vẻ uể oải mà nói: “Cửu Châu để hai món Thần khí thất lạc ở Ma Quật, đó là một trong những mục tiêu của ngươi.”

“Vùng đất cực bắc còn có một món vật gọi là Tinh La Bàn, ngươi buộc phải có được nó, thuật nguyền rủa bên trong đó vô cùng cao thâm, vốn có xuất xứ từ ngoại vực.”

Chó săn gật đầu, suy đi tính lại rồi hỏi: “Nương nương, nếu ti chức hoàn hành nhiệm vụ, liệu có được ban thưởng gì không?

Không có ban thưởng, lấy đâu ra động lực?

Đệ Ngũ Cẩm Sương tựa hồ đang chờ câu hỏi này của chó săn, ý tại

ngôn ngoại mà thản nhiên nói: “Ngươi tự nói đi.”

Đôi mắt xanh biếc như dòng sông thiên hà của nàng đang ngắm nghía tay sai

Từ Bắc Vọng hồi hộp, con tim không hiểu sao mà đập liên hồi, hắn cố gắng hết sức kiểm soát nhịp tim và nói: “Nương nương, nhiệm vụ này khó khăn quá.”

“Mau nói!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương sắc mặt lạnh tanh, không muốn nghe thêm mấy lời làm nền có chó săn.

Từ Bắc Vọng gật đầu, cổ họng phát ra một cách khó khăn: “Ti chức muốn ngủ chung với nương nương.”

Nói xong, hắn ta giống như phạm lỗi với cục cưng vậy, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Trong tích tắc, một luồng không khí lạnh quét qua mặt ao Cửu Châu, dòng nước bị đóng băng ngay tức khắc.

Đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra vẻ lạnh lùng, âm thanh không một chút ấm áp nào: “Ngươi muốn lấy nguyên âm của bổn cung?”

Phì Miêu vừa thất kinh vừa tức giận.

Tên phôi đản nhà ngươi, quá dâm tà a!

Từ Bắc Vọng lúng túng một hồi, cách diễn đạt thẳng thừng của Lão Đại khiến cho hắn bất ngờ không kịp chuẩn bị, căn bản không nói nên lời.

Đệ Ngủ Cẩm Sương cố nén tia sáng lóe lên trong đáy mắt, biểu lộ lạnh lùng, đôi môi đỏ tuôn ra lời nói vô cảm: “Với căn cơ tu luyện yếu kém của ngươi, một khi tiếp xúc với nguyên âm của bổn cung, cơ thể sẽ bị nổ tung trong tích tắc.”

Chó săn không chút do dự: “Ti chức đồng ý.”

Chết tính là gì?

Đôi mắt của Phì Miêu trừng lớn, mồm há to, giống như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Meo meo rất là rung động!

Vì để làm mấy trò xấu hổ, tiểu phôi đản có chết cũng không từ?

Thật là khó để hiểu suy nghĩ của loài người.

Chờ đến khi meo meo biến thân phận, meo meo nguyện ý thay thế đại phôi đản.

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên một tia sáng lạnh lùng, nàng lạnh lùng nói: “Phế vật, thay phần thưởng đi.”

Từ Bắc Vọng nghe ý vị nghiêm khắc của câu nói này, hắn ta không khỏi buồn rầu.

Muốn công lược của lão đại thật sự quá khó, khó hơn gấp trăm lần so với việc siêu thoát phi thăng.

Việc ngủ chung tạm thời không nghĩ tới nữa.

Vì bị giới hạn bởi điều kiện khách quan, hoocmon rạo rực cũng không có tác dụng.

Chó săn ngắm nghía đôi môi tươi non mọng nước của lão đại, dù có nguy cơ đoạn liệt xương cốt, hắn cũng phải run rẩy nói lấy một câu.

Oanh!

Bóng người trực tiếp bay ra, lao thẳng vào bầu trời.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ánh mắt tỏa ra tia sáng sắc bén, ngữ điệu trầm trầm: “Ngươi đang xúc phạm bổn cung? Muốn chết sao ?

Phì Miêu chết lặng.

Miêu miêu nghe không rõ.

Qua hết nửa khắc đồng hồ.

Từ Bắc Vọng lết cơ thể chồng chất vết thương trở về.

Hắn cúi thấp đầu, sắc mặt áy náy, thành thật xin lỗi: “Nương nương… là ti chức nói sai.”

Sau khi nói xong, hắn nhìn chằm chằm vào những ngón chân cong cong trong suốt như pha lê.

Hắn ta nhỏ giọng nói: “Ti chức ý nói bàn chân.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lông mi rung động một chút, hơi thở trầm lặng, mắng mỏ có chút mất tự nhiên: “Hạ lưu như ngươi.”

Từ Bắc Vọng trong thâm tâm mừng rỡ, như vậy là đồng ý rồi?

….

….

Bị lão đại giẫm lên là cảm giác gì?

Chó săn rất chờ mong.

Dù sao địa phương bị giẫm lên cũng khác so với lúc trước..

Từ Bắc Vọng cũng biết rõ đây chính là ranh giới cuối cùng của lão đại, muốn ngủ chung với nàng cũng chẳng biết phải đợi đến bao giờ.

Điều kiện khách quan không cho phép, nguyện vọng chủ quan của lão đại cũng chưa đủ mãnh liệt.

Hiện tại, tiến độ đại khái đã đạt đến 65%, hắn nhất định phải dốc hết sức lực để chờ đến khi hoàn tất!

“Meo meo.”

Phì Miêu quay đầu lại, sắc mặt bối rối vô cùng, tiểu phôi đản cười ngây ngô cái gì chứ.

Nó đứng ở trên nhánh cây, trên cổ có treo một cái rổ nhỏ, dùng móng vuốt để đi hái quả sơn trà.

Cây sơn trà lung lay sắp đổ.

“Nhanh lên.”

Bị con mèo ngu ngốc làm gián đoạn mộng tưởng, Từ Bắc Vọng đứng ở dưới gốc cây thúc giục nó.

Phì Miêu lẩm bẩm trong miệng, cả ngày cứ để meo meo làm công việc vừa bẩn thỉu, vừa cực nhọc, thật đúng là đáng hận mà!

Nó liên tục bứt quả khỏi cành và nhét vào trong giỏ, thò đầu xuống phía dưới rồi hừ một tiếng.

Meo meo muốn nhảy xuống, ngươi phải ôm chặt đó nha.

Thấy nó diễn dáng vẻ như trong một bộ phim thần tượng, Từ Bắc Vọng tức giận nói: “Rốt cuộc ngươi có nhảy hay không?”

Meo!

Phì Miêu nhảy xuống dưới.

Ầm!

Từ Bắc Vọng cảm giác xương cánh tay mình sắp gãy lìa, hắn giận đến mức muốn róc xương lóc thịt nó một chút, đành bước nhanh ra khỏi sân vườn.

Chương 267: Meo moe tung quyền vào ngực ngươi (1)

Trở lại phòng bếp, chó săn chuẩn bị làm một bát bối mẫu Tứ Xuyên (*) hầm quả sơn trà, hắn ra lệnh cho Phì Miêu: “Phun lửa!”

(*) Bối mẫu Tứ Xuyên: một vị thuốc Đông y.

Đúng lúc này, cái chuông treo ở trước cửa vang lên.

Hắn đi ra, nhìn thấy một nữ nhân có tướng mạo xinh đẹp đứng trên lễ đài bên ngoài cung Thái Sơ.

Từ Bắc Vọng bày ra dáng vẻ bình tĩnh ung dung, thản nhiên ngắm nghía Lý Uyển Dung, ty trưởng của Mai Hoa Ti ở trước mắt.

Trước kia, tu vi của hắn vẫn còn thấp nên không phát hiện ra, nhưng bây giờ, dù chỉ một dao động pháp tắc yếu ớt thì hắn cũng có thể phát giác.

Cảnh giới Niết Bàn!

Dù mới ngoài ba mươi tuổi, mà nàng ta đã đạt đến cảnh giới Niết Bàn Nhị phẩm, chẳng trách là phụ tá đắc lực của Vũ Chiếu.

Lý Uyển Dung cũng được coi là một nhân vật bi thảm, thực lực sánh ngang hàng với hầu hết thiên kiêu, đích nữ sáng chói nhất trong một gia tộc môn phiệt, thậm chí còn có khả năng tái hiện lại vinh quang của Lý thị.

Nàng cơ hồ có thể nghiền ép cả một thời đại, nhưng đáng tiếc, Lão Đại lại được sinh ra vào lúc đó.

Nếu so sánh cả hai với nhau, thì đó chính là ánh sáng của con đom đóm và trăng rằm.

Lý Uyển Dung hiểu rõ thực lực bản thân, nàng ta từ bỏ tranh đấu Thiên Xu, cũng bởi vậy nên có thể bảo toàn tính mạng.

Khi bị nhìn chằm chằm bởi đôi mắt xanh thẳm kia, Lý Uyển Dung có chút không được tự nhiên.

Tâm tình vốn lạnh nhạt như nàng, cũng bất giác nổi gợn sóng.

“Lý ty trưởng đến đây để làm gì vậy?”

Từ Bắc Vọng biết rõ còn cố hỏi, sắc mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Lý Uyển Dung không nói những lời hàn huyên dư thừa, bàn tay trắng nõn của nàng khẽ động, hai món đồ bay lơ lửng chợt xuất hiện giữa không trung.

Chiếu thư điều binh và Hổ Phù bằng đồng xanh.

“Thiên Hậu mệnh lệnh cho ngươi lập tức tiến về Tội Ác Chi Thành.”

Nói xong mấy lời vô nghĩa này, Lý Uyển Dung biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Mệnh lệnh?

Mệnh lệnh của Vũ Chiếu có ích lợi gì?

Từ Bắc Vọng nhìn lướt qua chiếu thư một lần, hắn hài lòng gật đầu, sau đó bỏ nó và Hổ Phù vào trong chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm.

Cấm khu tại Ma Quật rất nguy hiểm, để đề phòng bất trắc, hắn nhất định phải mang theo binh lính để tiêu diệt lũ ma quỷ cản đường.

Dưới tình huống mất sức, những ưu thế như lực lượng mạnh mẽ và chiến thuật trật tự nghiêm ngặt của quân đội sẽ được thể hiện và phát huy vô cùng tinh tế, đây chính là sức mạnh quan trọng của hắn trong phó bản lần này.

. . .

. . .

Từ Bắc Vọng bưng món bối mẫu Tứ Xuyên hầm quả sơn trà đến ao Cửu Châu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhướng đôi mắt xanh lam, nàng bễ nghễ nhìn tên chó săn đê hèn kia: “Món mới à?”

Tên chó săn kia gật đầu, hắn cầm thìa đảo qua khuấy lại, rồi múc một ngụm canh đưa lên.

Phì Miêu nghiêng đầu, nằm trên ghế treo, nó dùng móng vuốt đỡ quai hàm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấp một ngụm nhỏ, hương vị nồng ngọt mang theo chút chua chua, vô cùng đặc biệt.

“Không tệ.”

Nàng ngước cái cằm tinh xảo lên.

Đáy lòng của Từ Bắc Vọng khẽ kích động, thừa cơ nói ra: “Nương nương, ti chức mới nghĩ ra một câu thơ.”

“Nói.”

Tên chó săn bưng cái chén theo, hắn đi qua đi lại, cảm xúc thâm tình dâng trào, chậm rãi ngâm thơ: “Nguyện ta như sao quân như trăng, hàng đêm lưu quang tướng trong sáng.”

Phì Miêu ủ rũ.

Meo meo lại nghe không hiểu, đầu óc thật ngu ngốc!

Đáy mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia nghiền ngẫm, nàng ung dung đánh giá tên chó săn.

Từ Bắc Vọng tỏ ra điềm nhiên như không có việc gì, nhưng trong lòng có chút chờ mong.

Nguyện ta là vì sao, còn ngươi là mặt trăng, ngươi và ta lấp lánh hàng đêm soi sáng lẫn nhau.

“Soi sáng lẫn nhau” chính là trọng điểm!

Đệ Ngũ Cẩm Sương tuỳ tiện nhìn trộm hắn, môi son đỏ mọng khẽ đóng mở: “Ngươi muốn hôn bản cung sao?”

“Nương nương cao nhã thanh khiết, chúng ta tâm linh tương thông.”

Tên chó săn tranh thủ nịnh hót.

Thế nào, có lãng mạn không?

Phi phi phi…Phì Miêu lặng lẽ nhổ nước miếng, trong lòng chua chua.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi ngước lên, thờ ơ nói: “Cho phép.”

“Bản cung thích câu thơ này.”

Từ Bắc Vọng tự tán thưởng bản thân, thân thể áp sát về phía trước.

Một bàn chân ngọc chống đỡ lồng ngực của hắn, khiến hắn không lại gần thêm được nửa tấc.

Đôi mắt phượng của Đệ Ngũ Cẩm Sương nhắm lại, đưa tay bóp chặt cái cằm của tên chó săn kia.

Hoá ra lão đại thích chủ động, hành động này rất phù hợp với tính tình của nàng.

Tên chó săn rất thuận theo, biến thành kẻ bị động.

Theo góc nhìn của Phì Miêu, tiểu phôi đản đang bày ra bộ dáng mời nương nương thương tiếc.

Hai kẻ bại hoại này đúng là không cứu nổi nữa rồi!

Đệ Ngũ Cẩm Sương từ trên cao nhìn xuống, thần thái cao ngạo không lẫn vào đâu được.

Nàng mấp máy bờ môi ướt át hồng hào, sau đó cúi người hôn xuống.

Một cảm giác quen thuộc lóe lên trong đầu, nàng ta rất nhanh đã trở nên hoảng hốt, sau đó khép chặt hai mắt trong vô thức, đắm chìm trong sự va chạm của đầu lưỡi.

Từ Bắc Vọng mê muội một lúc, cảm giác bị động quả thực thoải mái.

Cuống họng bị quấn quá chặt chẽ, hắn muốn động cũng không thể động, tạo ra một loại khoái cảm vì hít thở không thông.

Chẳng biết qua bao lâu.

Cảm nhận được tên chó săn "ngẩng đầu", Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng một cước đạp hắn vào cung để tu luyện.

Chương 268: Meo moe tung quyền vào ngực ngươi (2)

Ầm!

Từ Bắc Vọng hít thở kịch liệt, hắn bò dậy từ dưới đất, sau đó đi vào phòng ngủ bên cạnh để tắm rửa.

Sau khi tắm nước lạnh để dập tắt được lửa tình đang thiêu đốt, hắn lập tức chuyển đổi thành dáng vẻ hiền nhân, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

(*) Hiền nhân: người có tài cao đức trọng.

Nhưng khi Từ Bắc Vọng chưa tiến vào trạng thái tu luyện, Phì Miêu đẩy cửa ra, chống nạnh nhìn chằm chằm vào hắn.

"Đừng quấy rầy ta."

Từ Bắc Vọng lên tiếng xua đuổi.

Phì Miêu không buông tha, móng vuốt nắm thành quả đấm, quơ quơ trước mặt hắn.

Con mèo ngu ngốc này. . .

"Thân thể của ta ngã khá đau, ngươi giúp ta xoa bóp đi."

Từ Bắc Vọng thấy nó ăn no không có việc gì làm, đành dứt khoát bước đến bên chiếc giường mềm mại rồi nằm xuống.

Luận về địa vị trong gia đình, Phì Miêu vẫn luôn đứng cuối cùng.

Được rồi!

Phì Miêu nhảy lên giường, đặt mông ngồi trên lưng Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng quay đầu, căm tức nhìn nó: "Ngươi muốn đè chết ta à?"

Có chút…

Phì Miêu lè lưỡi, móng vuốt nhịp nhàng giẫm trên lưng của hắn, cái

đuôi trắng tuyết khẽ phẩy.

“Không tệ.”

Từ Bắc Vọng rất hưởng thụ bèn tán thưởng một câu.

Được tiểu phôi đản khích lệ, Phì Miêu rất vui vẻ và thỏa mãn, nó càng giẫm mạnh hơn nữa.

Sau khi mát xa trong một tiếng đồng hồ, nó nhảy xuống và dụi đầu vào Từ Bắc Vọng, cầu xin một nụ hôn.

“Đừng.”

Từ Bắc Vọng kháng cự.

“Meo!!”

Phì Miêu tức giận thét lên, lại biết mấy cái động tác như mím môi khoa tay.

Có phải ngươi cảm thấy meo meo rất vô dụng hay không?

“Đúng thế.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn nó.

Oa!

Phì Miêu ngửa đầu ra sau, ngã xuống giường, cái chân ngắn nhỏ dùng hết sức để đạp tên bại hoại này.

Sau khi trút bỏ sự bất mãn xong, nó bỗng nhiên lại gần, lẳng lặng nhìn Từ Bắc Vọng.

Nhìn cái biểu cảm nhỏ nghiêm túc của nó, đáy mắt của Từ Bắc Vọng lóe lên một chút kinh ngạc.

Bộ dáng giống như sắp tuyên bố chuyện trọng đại vậy.

Phì Miêu vừa làm khẩu hình, vừa khoa tay.

Ngươi đã thông qua bài kiểm tra của meo meo, ngươi là người mà meo meo tin tưởng nhất.

Tuy Từ Bắc Vọng rất quen thuộc với ngôn ngữ của loài mèo, nhưng đầu óc vẫn mơ hồ không rõ.

“Cho nên?”

Hắn thuận thế hỏi.

Phi!

Phì Miêu nhổ một ngụm, phun ra một giọt máu màu hổ phách.

Máu của nó không hề có chút mùi tanh nào, trái lại mang theo mùi thơm nồng nặc.

“Ngươi muốn cho ta?”

Từ Bắc Vọng ngạc nhiên.

Đúng thế! Meo meo gật đầu, còn thúc giục tên đáng ghét mau nuốt vào.

Nếu ngươi ăn máu của meo meo, thì sẽ cùng meo meo sống chết không rời đó!

“Không được, lỡ như làm hại đến ngươi thì sao?”

Từ Bắc Vọng cự tuyệt, hắn sợ giọt máu tươi này sẽ gây ra tổn thương không thể cứu vãn cho con mèo ngu ngốc kia.

Đầu của Phì Miêu lắc lắc như cái chuông, nó ngoạm lấy giọt máu, cố gắng nhét vào trong mồm của tiểu phôi đản.

“Không.”

“Meo!”

“Không!”

“Meo!”

Một người một mèo lôi kéo lẫn nhau, khiến chiếc giường vang lên tiếng kẽo kẹt lạch cạch.

“Nuốt vào.”

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền vào trong cung điện.

Lão đại đã cho phép, xem ra giọt máu này vô hại với con mèo ngu ngốc.

Từ Bắc Vọng vận dụng Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công để nuốt giọt

máu màu hổ phách này vào cơ thể

Chỉ trong nháy mắt, tinh huyết toàn thân đột nhiên sôi trào, Từ Bắc Vọng bày ra biểu cảm ngưng trệ hiếm thấy.

Hắn phát hiện, tinh huyết của Chân Long, Côn Bằng và các con hung thú khổng lồ mà hắn đã nuốt trước kia đang phủ phục run rẩy.

Thứ duy nhất vẫn bất động như núi chính là giọt máu của lão đại.

Máu của con mèo ngu ngốc này còn tôn quý hơn so với cả máu của Chân Long.

Chốc lát sau, thân thể của hắn đã khôi phục như cũ, không còn chút biến hoá nào.

“Meo!”

Lúc này, móng vuốt của Phì Miêu nhẹ nhàng nện lên ngực của tiểu phôi đản.

Từ Bắc Vọng vô cùng kinh ngạc: Ngươi có bảo vật sao?”

Đúng vậy!

Phì Miêu thận trọng chớp chớp đôi mắt to của mình, sắc thái kiêu ngạo trong mắt cơ hồ đổ tràn ra ngoài.

Tên của nó gọi là…

Meo meo quyền!

Không chỉ bá đạo, mà uy lực của nó còn rất lợi hại nữa!

Đáng tiếc, meo meo phải chờ đến khi biến hình mới có thể sử dụng, nên meo meo đành để tiểu phôi đản phát huy trước.

Ngược lại, Từ Bắc Vọng biết rõ, tinh huyết của một số Thần thú đặc biệt sẽ ẩn chứa bảo thuật bản mệnh, đây là thiên phú bẩm sinh của chúng.

“Là như thế này sao?”

Tay của Từ Bắc Vọng siết chặt thành quyền, nắm đấm dán ở trên mặt, sau đó nhẹ nhàng vung ra.

Đúng thế!

Phì Miêu rất tự hào.

Còn Từ Bắc Vọng lại không nói nên lời, phong cách quyền pháp của con mèo ngu xuẩn này, hoàn toàn là gay lọ trong số những thứ gay lọ.

Hắn cảm tưởng mình chính là một tiểu cô nương ngại ngùng đang làm nũng vậy.

“Ta có thời gian thì sẽ luyện thêm.”

Hắn thuận miệng nói qua loa một câu.

Quyền pháp yếu ớt như thế thì có uy lực gì chứ?

Vì bị tiểu phôi đản coi thường, Phì Miêu lập tức xông ra khỏi cung điện.

Một lát sau, nó nghênh ngang bước vào, theo sau nó là Ngư công công có mặt mũi hiền lành.

Để chứng minh meo meo quyền của mình rất lợi hại, Phì Meo đã kéo con cá ngốc này đến đây để làm đối tượng huấn luyện.

“Vẫn là thôi đi.”

Từ Bắc Vọng lắc đầu, không muốn tiếp tục để ý tới con mèo ngu xuẩn kia.

“Meo!”

Hai mắt của Phì Miêu đỏ bừng, tựa như sắp khóc.

Hãy tin tưởng meo meo, quyền pháp của meo meo thật sự rất mạnh!

Vì không muốn để Phì Miêu thất vọng, Từ Bắc Vọng miễn cưỡng đứng dậy, bước ra khỏi điện.

Hắn vừa đi vừa nháy mắt với Ngư công công.

Chỉ trong mấy giây, Ngư công công đã hiểu.

Hai người sẽ tùy tiện làm bộ một chút, để tổ tông nhỏ này vừa lòng thỏa ý là được rồi.

Chương 269: Meo moe tung

quyền vào ngực ngươi (3)

Phì Miêu đi đến ghế đẩu, đôi mắt to sáng khoá chặt ở cảnh tượng phía trước, nó rất chờ mong trận đấu này.

Hai bên giao chiến cách nhau chừng mười mét, bầu không khí hết sức căng thẳng.

Mặc dù giả vờ giả vịt, nhưng Ngư công công vẫn là hy sinh không ít thỏi vàng ròng sáng chói để tạo thành một tấm chắn kiên cố ở bên ngoài cơ thể.

Hắn chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong, mà Từ công tử lại là người vô địch trong số các cường giả ở cảnh giới Niết Bàn trở xuống.

Khoảng cách chênh lệch lớn như vậy, hắn ta tùy tiện tung một chiêu thôi, lão già này cũng không chịu đựng nổi.

“Meo!!”

Cái mông của Phì Miêu mài tới mài lui, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, lớn tiếng thúc giục.

Ai, cái con mèo ngu ngốc thích bày trò này.

Từ Bắc Vọng hít một tiếng, ý thức của hắn tiến vào bên trong giọt máu màu hổ phách, chân khí toàn thân tăng vọt, tay phải vô thức làm ra một động tác.

Năm ngón tay thon dài cuộn thành quyền, nắm đấm dán lên má phải như bình thường.

Một màn này, khiến cho Ngư công công trợn mắt, há hốc mồm.

Quyền pháp này kỳ cục đến mức làm ông ta muốn bật cười.

Từ công tử siêu phàm thoát tục như tiên giáng trần, lại làm ra hành động ngớ ngẩn như thế.

Đối mặt với một đòn này, Ngư công công rất khó để sinh ra lòng cảnh giác.

Từ Bắc Vọng thề rằng đây là lần cuối cùng mà hắn thi triển thứ này, hắn tỏ ra mất hứng, sau đó vung nắm đấm.

Trong phút chốc, không khí bỗng vù vù kịch liệt.

Một cái bóng đen với nắm đấm màu hổ phách mang theo sức mạnh đáng sợ, như thể ẩn chứa vạn cân, đấm về phía Ngư công công.

Chỉ có điều, hậu quả là gây ra những vết nứt trên mặt đất.

Ngư công công như gặp phải sét đánh, sắc mặt trắng bệch y hệt tờ giấy, khi hắn phát giác ra được nguy hiểm thì đã chậm rồi.

Bùm!

Một ngọn núi giáng xuống, không, đích thực là trời đất sụp đổ.

Thân thể của Ngư công công trong nháy mắt tan rã, chia năm xẻ bảy, máu chảy như suối tuôn.

Một con cá vẹt có hình bầu dục, sáng chói ánh vàng nằm ở trên mặt đất ưỡn mình, trợn trắng mắt, hơi thở như có như không.

Từ Bắc Vọng kinh ngạc nhìn nắm đấm của mình, trong lòng dấy lên những đợt sóng dữ dội, có thể nói là dời sông lấp biển.

“Tại sao lại mạnh như vậy?”

Thanh âm của hắn trở nên khàn khàn.

Hừ!

Phì Miêu khoanh tay trước ngực, cái đầu ngẩng lên, nó vô đầy phấn khích và tự hào.

Nếu không phát uy, ngươi lại cho rằng meo meo là con hổ bị bệnh sao?

“Ngư công công, ngươi không sao chứ?”

Từ Bắc Vọng định thần lại, vội vàng lấy ra một viên đan dược cực phẩm cho con cá vẹt kia.

Trước kia, khi Từ Bắc Vọng còn nhỏ yếu, Ngư công công đã hết sức giúp đỡ hắn. Huống hồ, Ngư công công vẫn luôn phụ trách truyền lời ra bên ngoài, việc này có tầm ảnh hưởng không nhỏ, hắn cũng không thể để ông ta chết như vậy được.

Có đan dược bổ dưỡng được luyện chế từ các loại tiên thảo, thương thế của cá vẹt đã thuyên giảm, nó lại hóa thành hình dạng con người như cũ.

Ngư công công nằm trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy ai oán, đứt quãng nói: “Nếu…Nếu không phải thể chất của tạp gia đặc biệt, thì đã sớm…sớm…sớm bỏ mạng rồi ô hô.”

Sau ki lãnh một quyền này, ông ta vẫn miễn cưỡng sống sót được, nhưng bởi vì thân thể sụp đổ, mà tu vi của hắn rơi xuống nhất giai.

“Meo!”

Phì Miêu phẫn nộ trừng mắt nhìn tên con cá ngốc kia, nó đưa cái nắm đấm trắng nhỏ của mình lên rồi quơ quơ.

Có thể nếm thử quyền pháp của meo meo chính là vinh hạnh lớn của ngươi, thế mà còn dám phàn nàn với tiểu phôi đản sao?

Cẩn thận ta đem ngươi ném vào trong nồi hấp đấy!

“Ngư công công, ta thật sự không biết ngươi yếu như vậy.”

Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt áy náy, sau đó ra mấy bình đan dược chữa thương cao cấp để bồi thường

Ngư công công ọe ra một ngụm máu, gian nan chống đỡ người dậy, cầm lấy đan dược rồi lảo đảo rời đi.

Tạp gia bị ủy khuất!

Phì Miêu vểnh mũi lên trời, liếc xéo tên đáng ghét kia.

Từ Bắc Vọng thốt lời khen ngợi chân thành từ trong đáy lòng, nói: “Lợi hại.”

Phì Miêu vểnh tai, nó tỏ ra cực kỳ bất mãn mà hừ hừ.

m thanh nhỏ như vậy thì ai mà nghe thấy chứ?

“Cực kỳ lợi hại.”

Từ Bắc Vọng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, cố tình cất cao âm điệu.

Phì Miêu quay mặt qua chỗ khác, nó vẫn chưa cảm thấy hài lòng.

To hơn một tí, meo meo nghe không rõ!

“Tiểu khả ái của nhà ta quá tuyệt vời!”

Tiếng của Từ Bắc Vọng to như sấm dậy, hắn bước tới ôm nó vào

trong ngực, bóp khuôn mặt béo ị của nó thành đủ loại hình dạng khác nhau.

Phì Miêu bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, đôi mắt to cười thành hình trăng lưỡi liềm.

Ngươi cho rằng meo meo chỉ biết phun lửa thôi à?

Mặc dù meo meo tạm thời không thể dùng meo meo quyền, nhưng meo meo quyền vô cùng khốc liệt đấy!

Ngoài vui mừng ra, Từ Bắc Vọng không khỏi sinh ra một tia phiền não.

Một vấn đề khác xuất hiện, đó chính là làm sao để sử dụng chiêu này ở trước mặt người khác?

Động tác quá nữ tính!

Lỡ như có người dùng pháp khí hay thứ gì đó để chụp ảnh lúc hắn tung quyền, vậy thì thanh danh vô địch sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Từ Bắc Vọng hắn sẽ biến thành trò cười cho các thế lực lớn đàm tiếu trong lúc thưởng trà uống rượu mất!

Phì Miêu còn bày ra tư thế, khoa tay làm một vài động tác.

Nói, meo meo có còn vướng víu hay không?

“Không.”

Từ Bắc Vọng phụ họa theo nó.

“Meo!”

Phì Miêu thận trọng nhắc nhở một chút.

Nếu lập được công lớn, thì meo meo có thể hôn ngươi đúng không?

Từ Bắc Vọng nhích mặt lại gần.

(っ˘ε˘ς) Moah~

“Ba!”

Dù đã lưu lại dấu vết trên mặt của tiểu phôi đản, nhưng Phì Miêu

vẫn chưa vừa lòng thỏa ý, nó lại thè đầu lưỡi ra.

Oanh!

Một luồng hơi lạnh cuốn tới, Phì Miêu lập tức bay nhảy giống như gà con, sau đó phóng lên trời cao rồi biến thành một chấm đen nhỏ.

Phì Miêu yếu ớt kêu rên ở giữa không trung, điên cuồng nguyền rủa đại phôi đản.

Meo meo phải nhẫn nhịn!

Đợi đến ngày meo meo biến hình, chính là lúc mặt mũi của đại phôi đản bị bầm dập!

Meo meo quyền đã có ở đây, các ngươi còn dám bắt nạt meo meo sao?

Chương 270: Nói sai một câu, máu chảy thành sông (1)

Ao Cửu Châu, gió nhẹ lâng lâng.

“Sao ngươi lại đần như vậy?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng quát chó săn.

Chó săn lúng ta lúng túng, đánh cầu lông bại tám hiệp liên tiếp, đánh cờ vây cũng thua liền tù tì mười ván, thành tích này đủ để hắn xấu hổ không thôi.

Hắn che bàn cờ lại, nhỏ giọng nói: “Nương nương, meo meo quyền kia. . .”

Phì Miêu ngồi ở bên cạnh, nó đang tự chơi oẳn tù tì một mình, nhưng khi tiểu phôi đản nhắc đến tên mình, nó lập tức dừng động tác, vểnh tai lên nghe.

“Uy lực rất lớn?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh nhạt như cũ, ngữ khí cũng không có bất kỳ cảm xúc nào.

Nhưng chó săn đã quen thuộc với giọng điệu của Lão Đại từ lâu, sao

hắn lại không ngửi ra được mùi giấm thoang thoảng chứ?

Chó săn lắc đầu, ra vẻ tùy ý nói: “Bình thường thôi, miễn cưỡng có thể sử dụng.”

Phì Miêu vô cùng tức giận, nó trừng mắt với tiểu phôi đản.

Đồ vong ơn, không cho phép ngươi chửi bới meo meo quyền!

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ gật cái cằm tinh xảo, nàng hiểu rõ chút tính toán nhỏ nhặt của chó săn.

“Tới đây.”

Nàng lạnh lùng ra lệnh.

Chó săn xích lại gần phía trước.

Một chân ngọc trắng nõn như mỡ dê nâng lên, ngón chân phấn nộn tinh tế tỉ mỉ tì vào trán chó săn.

Chân khí lưu chuyển, truyền tống một chiêu thức bí pháp.

Trong thức hải của Từ Bắc Vọng xuất hiện về chiêu thức bí pháp trong nháy mắt.

Huyễn thuật.

Không có uy lực, nhưng có thể che lấp dấu vết thi pháp.

Khi thấy mu bàn chân đẹp óng ánh không tì vết vẫn đang dán trên mặt, chó săn hé miệng rồi khẽ hôn một cái.

“Lăn đi tu luyện.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thu chân về, lạnh giọng ra lệnh.

“Nương nương. . .”

Chó săn vừa mở miệng, âm thanh đã bị chặn lại.

“Chiêu huyễn thuật này, không ai ở thế giới bị vứt bỏ có thể nhìn thấu.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi nhíu đôi mắt xanh lam.

Từ Bắc Vọng yên tâm.

Sau này, hắn sẽ bố trí huyễn thuật trước, rồi lại sử dụng meo meo quyền, như vậy sẽ phòng ngừa kẻ khác trông thấy động tác ẻo lả của hắn.

Từ Bắc Vọng trượt nhanh vào cung điện, tìm hiểu thấu đáo chiêu huyễn thuật này.

“Quay lại đây.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bễ nghễ ra lệnh với Phì Miêu.

“Meo!”

Phì Miêu bĩu môi, giẫm từng bước nhỏ đi đến bên cạnh đại phôi đản.

Ông!

Một chiếc chùy nhỏ màu bạc hà, trên thân có chạm khắc phù văn phức tạp kì dị giao nhau lơ lửng giữa không trung.

Phì Miêu ngẩn người, ngươi muốn nện chết meo meo ư?

Nó ngỏng cao đầu, rưng rưng muốn khóc.

“Nếu chó săn hạ lưu này dám tiếp cận nữ nhân, ngươi cầm cái này để nện hắn.”

Con ngươi xanh bích thâm thúy của Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện ra một tia sát khí, ngữ điệu âm trầm.

Meo meo tuân mệnh!

Phì Miêu giơ móng vuốt lên cam đoan.

Nhưng meo meo chỉ biết phun lửa, không biết dùng chùy như thế nào nha?

“Ngươi cứ đánh, chó săn chắc chắn không phản kháng được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vung vẩy tà váy, kích cỡ cây chùy biến nhỏ bằng móng tay, khảm trên móng vuốt xù lông.

Được thôi!

Mèo béo: (((o(°∇°)o)))

Tiểu phôi đản, meo meo sắp nện chết ngươi đó!

Đệ Ngũ Cẩm Sương nghiêm khắc cảnh cáo: “Ngươi dám hôn trộm hắn, ngươi cũng chết chắc.”

Nụ cười của Phì Miêu trở nên cứng đờ, sắc mặt xám xịt, vô lực kêu meo một tiếng.

Nó buông thõng đầu nhỏ, vừa uể oải vừa uất ức.

? ? ?

Không phải chùy để nện meo meo đấy chứ?

Nó hơi hừ lạnh biểu đạt sự bất mãn.

Đợi meo meo biến thân, một quyền đánh chết ngươi, đánh cho mông bự của ngươi nở hoa, đánh cho ngươi khóc ròng ròng hu hu hu.

Hiện tại meo meo phải ẩn nhẫn!

. . .

. . .

Thu đi đông đến, đảo mắt đã qua mấy tháng.

Từ Bắc Vọng bước vào cảnh giới Tông Sư trung giai, Phệ Thần Kinh và Tử Vong Chi Đồng đều tiến bộ không nhỏ.

Lò lửa ở thiên điện cháy mạnh, mùi lẩu thơm xông vào mũi.

“Ăn xong rồi cút đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương buông ly trà sữa trong tay ra, môi đỏ khẽ hé mở, phát ra ngữ điệu thanh lãnh.

Phì Miêu nhai nuốt thịt dê ừng ực, ý cười trong đôi mắt to tròn sắp tràn ra đến nơi.

Cuối cùng thì meo meo cũng có thể đi theo tiểu phôi đản lưu lạc chân trời!

“Nương nương, phần thưởng vẫn còn hiệu lực chứ?”

Chó săn cẩn thận từng li từng tí.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, nhưng nàng vẫn không nói một từ.

Nàng không nói lời nào tức là ngầm thừa nhận, chó săn tràn đầy động lực.

“Ngươi tiện đường thì đi đến thành cổ Trụy Long một chuyến đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thản nhiên nói.

Chó săn không ngừng gật đầu liên tục.

Lão Đại nói như vậy, khẳng định có cơ duyên.

Hắn cố ý giả vờ ra dáng vẻ thoải mái, cung kính nói: “Nương nương, vậy ti chức đi.”

Sau khi nói dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Vèo!

Phì Miêu vọt ra ngoài điện.

“Ngươi quên cái gì rồi?”

Thanh âm lạnh lẽo truyền đến từ sau lưng, khí lạnh ùa đến, Từ Bắc Vọng rùng mình.

Hắn còn dám đi một bước nữa, sợ là phải bị đóng thành tượng băng.

Thủ đoạn nhỏ lại có hiệu quả rồi.

“À à, còn có nụ hôn tạm biệt.”

Chó săn bày ra dáng vẻ bừng tỉnh.

Uy áp tiêu tán, Đệ Ngũ Cẩm Sương híp mắt chăm chú nhìn hắn.

“Tới đây!”

Nàng nghiêm khắc quát.

“Tuân mệnh. . .”

Chó săn tiến lên phía trước.

Giây lát, cổ liền bị một đôi cánh tay ngọc trắng nõn kéo lại, hơi thở ấm áp lượn lờ trên mặt, mùi thơm trượt dài vào xoang mũi.

Từ Bắc Vọng hoàn toàn ở vào thế bị động, có kinh nghiệm hơn chục lần trước, động tác của Đệ Ngũ Cẩm Sương không còn vụng về, cố

gắng dẫn dắt chó săn.

Ánh lửa chiếu rọi ra hình ảnh ngươi ngươi ta ta.

Khẽ vuốt ve chân ngọc yêu tha thiết, cẩn thận đến từng tấc da thịt một.

Thẳng đến khi mặt trời sắp lặn, Từ Bắc Vọng mới đi ra khỏi ngự điện, bờ môi vẫn rất tê dại.

Mèo béo ôm cột cung điện xoay vòng quanh, đầu nhỏ phiền muộn đến cực điểm, thỉnh thoảng kêu meo meo nguyền rủa hai tên bại hoại.

“Đi thôi.”

Tiếng nói vui vẻ truyền đến, Từ Bắc Vọng lấy phi thuyền màu tím ra, giục mèo ngốc đi lên.

Ngửi được mùi thơm dư lại ở môi hắn, Phì Miêu nhảy lên phi thuyền, tức giận chống nạnh, quay mặt qua chỗ khác, không để ý chó săn.

Meo meo ghen ghét chết mất!

Chương 271: Nói sai một câu, máu chảy thành sông (2)

Phi thuyền bay nhanh giữa không trung, dưới chân một người một mèo là núi non trùng điệp liên miên.

Mèo béo vui vẻ nhảy nhót dưới ánh hoàng hôn,.

Trong mắt ngươi, meo meo xinh đẹp hay là đại phôi đản xinh đẹp hả.

Nó lộn người một cái, sau đó làm động tác khoa tay với tiểu phôi đản.

“Ngươi muốn tự rước lấy nhục ư?”

Từ Bắc Vọng trừng mắt với nó

Mèo béo tức giận, hổn hển kêu meo meo.

Đại phôi đản cũng không nghe được mà!

“Ngươi xinh đẹp.” Từ Bắc Vọng qua loa một câu.

Meo!

Phì Miêu nhảy vào trong ngực tiểu phôi đản, sau đó nhếch miệng cười to.

Từ Bắc Vọng tiện tay hái một cành hoa mai, đặt lên lỗ tai nhọn của Phì Miêu.

“Đúng rồi, ngươi và nương nương quen biết nhau như thế nào?”

Hắn vẫn luôn hiếu kì vấn đề này, rốt cục cũng đã có cơ hội hỏi thăm rồi.

Phì Miêu méo miệng, cực kì ủy khuất.

Meo meo đã bị nàng bắt nạt ròng rã hai mươi tám năm, sắp hai mươi chín năm rồi á!

“Hử?”

Từ Bắc Vọng cực kì hoang mang:

“Ngươi ra đời như thế nào?”

Lão Đại tái sinh trong bụng mẹ vợ Đệ Ngũ, mẹ vợ cũng không thể sinh ra một con mèo chứ?

Dường như biết ý nghĩ của tiểu phôi đản, mèo béo gật gật đầu.

Đúng vậy!

Meo meo cũng được dì Đệ Ngũ sinh ra nha!

Nhưng bà ấy không cho meo meo gọi là mẹ ruột!

(ᗒᗣᗕ)՞

Từ Bắc Vọng lảo đảo một cái, suýt nữa thì hôn mê.

Mẹ vợ Đệ Ngũ trêu phải ai chứ, vô duyên vô cớ bụng to lên thì cũng thôi đi, thai nghén hai tháng rồi sinh con đã đủ kinh thế hãi tục rồi, nhưng tốt xấu gì cũng là một tiểu cô nương mềm mại trắng nõn.

Nhưng rốt cuộc lại sinh ra một con mèo. . .

Phì Miêu khua hai chân trước, lại làm ra động tác nhét vào miệng.

Meo meo và đại phôi đản nuốt hai trái quả m Dương, sau đó chuyển sinh đến thế giới bị vứt bỏ, may mắn vẫn còn giữ lại bề ngoài lúc trước.

“Biết ngươi rất béo rồi, không cần cường điệu.”

Từ Bắc Vọng vừa nói xong, sắc mặt ngưng trệ.

Từ từ. . .

Vấn đề mấu chốt đã xuất hiện.

Hắn lùi lại trong nháy mắt, thanh âm khàn khàn nói: “Tuổi tác của ngươi rốt cuộc là bao nhiêu, không phải là bà ngoại già chứ?”

Nghe vậy, mèo béo hì hì cười to, thè lưỡi khả ái.

Meo meo không phải, meo meo chưa đầy mười lăm tuổi, vẫn là một đứa bé nha.

Từ Bắc Vọng không tin, nhíu mày ghét bỏ.

Mèo béo thấy thế, nó vô cùng sốt ruột, móng vuốt lập tức chỉ lên trời, thề với thiên đạo.

Nếu meo meo lừa gạt tiểu phôi đản, meo meo sẽ biến thành yêu quái không miệng, vĩnh viễn không ăn vặt được.

“Không tin.”

Từ Bắc Vọng lạnh lẽo nhìn nó.

Mèo béo lêu oai oái, nếu meo meo nói láo, sau này không thể hôn ngươi nữa.

“Lời thề tạm coi như chân thành.”

Từ Bắc Vọng thở dài một hơi.

Phì Miêu yêu kiều hừ một tiếng, chờ meo meo biến thân thành thiếu nữ xinh đẹp, dụ dỗ cho ngươi choáng luôn.

Để ngươi cũng liếm, hì hì ~

“Thân phận của nương nương ở thượng giới là gì?”

Từ Bắc Vọng tiếp tục hỏi.

Đầu nhỏ của mèo béo lắc như trống bỏi, meo meo không nhớ được.

Con mèo ngu ngốc. . .

Từ Bắc Vọng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, một tay túm đầu của nó: "Vậy vì sao phải chuyển thế chứ?"

Mèo béo có hơi ngẩn ra, cố gắng đào vét ký ức.

Qua thật lâu, nó đột nhiên làm một động tác xoa vành mắt, dáng vẻ bi thương.

Hai người chúng ta gặp rất nhiều người xấu lợi hại, đại phôi đản kém chút nữa không chạy thoát, may mà có trái quả m Dương.

Nàng muốn trở về báo thù!

Nhìn thấy động tác khua tay của Phì Miêu, Từ Bắc Vọng trở nên ngẩn ngơ, trong đầu trống rỗng.

Bất tri bất giác, hắn đã coi Lão Đại thành lẽ sống của mình.

Giờ phút này, hắn cảm thấy mình đang chịu chung cảm xúc của mình, một cỗ hận ý mãnh liệt cuộn trào trong lồng ngực.

Phì Miêu bỗng nhiên nắm chặt ống tay áo hắn, mắt to linh động bốn phía tràn đầy vẻ kiên định.

Ba người chúng ta phải báo thù, giết chết bọn hắn!

Từ Bắc Vọng cố hết sức để bình phục cảm xúc, sau đó chậm rãi gật đầu.

Kẻ thù của Lão Đại, tất nhiên tội không thể tha, đến lúc đó nhất định phải giết cả nhà.

"Meo!"

Phì Miêu giơ nắm tay nhỏ lên, meo meo muốn nhanh chóng biến thân, mới có thể sử dụng meo meo quyền.

Nện toàn bộ người xấu thành bánh thịt!

Đương nhiên, meo meo phải đánh đại phôi đản một trận, ai bảo nàng cướp tiểu phôi đản của meo meo chứ.

Thời gian trôi qua, phi thuyền bay nhanh phía chân trời, Phì Miêu cuộn tròn trong ngực tiểu phôi đản.

“Meo! !”

Nó hưng phấn chỉ vào một ngọn núi phía dưới.

Meo meo nhìn thấy đồ ăn ngon rồi!

Phi thuyền chầm chậm hạ xuống, ánh mắt Từ Bắc Vọng hơi có vẻ nghiền ngẫm, lại đụng phải người quen rồi.

. . .

. . .

Đỉnh núi mờ mịt linh khí, vài cọng Huyết Linh Chi đỏ tươi mọc trên những vách đá.

Một nam tử cõng hộp kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, hắn mở túi Càn Khôn, đang chuẩn bị ngắt lấy Huyết Linh Chi.

“Bằng hữu, đã lâu không gặp.”

Tiếng nói ôn nhuận truyền đến từ sau lưng, lông tơ của Sở Phong lập tức dựng đứng, thanh âm này vô cùng quen thuộc, khiến hắn ta không rét mà run.

Sẽ không xui xẻo như thế chứ?

Thân thể hắn ta cứng ngắc như pho tượng, gian nan xoay người, liền nhìn thấy nam tử áo trắng vô cùng tuấn mỹ đang ôm một con mèo tuyết trắng béo phì trong ngực.

“Từ. . . Từ công tử.”

Tiếng nói run rẩy của Sở Phong quanh quẩn ở vách đá, hắn ta sợ đến nỗi sắp khóc.

Từ Bắc Vọng nhìn kĩ hắn ta một lát, nhẹ nhàng gật đầu: “Thiên phú không tồi, nhanh như vậy đã tu vi của ngươi đã đến cảnh giới Lục phẩm rồi.”

Hai chân Sở Phong run như cầy sấy, giống như đang đón nhận vận mệnh.

Ở rừng núi hoang vắng, hắn lại đụng phải Từ ác liêu, thi cốt chắc

chắn sẽ bị chó hoang tha đi, thật sự là gặp vận đen tám đời! !

“Mèo của ta tham ăn, ăn chút linh thảo của ngươi được không?”

Từ Bắc Vọng khí định thần nhàn đi tới, trên mặt mang nụ cười mỉm chi.

“Không. . . Không ngại.”

Sở Phong cúi đầu như đà điểu, hắn ta từ từ nhắm chặt hai mắt, căn bản không dám có tiếp xúc ánh mắt với Từ Bắc Vọng

Sở Phong biết mình trong mắt Từ ác liêu chỉ là loại sâu kiến, hắn ta tiện tay chụp chết mình, cho nên Sở Phong không thể chịu được ngay cả một ánh mắt của hắn.

Chương 272: Nói sai một câu, máu chảy thành sông (3)

Phì Miêu nghênh ngang đi đến vách đá, nhét bốn cây Huyết Linh Chi vào bên trong miệng.

“Đi nơi nào vậy?”

Từ Bắc Vọng tùy ý hàn huyên.

Sở Phong khúm núm trả lời:

“Thành Quang Minh.”

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng hơi có kinh ngạc, đôi mắt xanh lam khẽ nhíu lại:

“Chiếu thành chủ lại đang chiêu mộ lính đánh thuê ư?”

Sở Phong nhanh chóng gật đầu, yết hầu khẽ chuyển động, run giọng nói: “Tại hạ có chút chậm trễ, rất nhiều thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi đều theo hẹn mà tới, thậm chí còn có một số võ giả trung niên.”

Từ Bắc Vọng đi qua đi lại, im lặng cười.

Thật vừa đúng lúc, mấy con chuột tầm bảo chắc cũng ở đó?

Hai đầu đông, tây của Trường Thành có hai tòa thành trì khổng lồ.

Một tòa là Tội Ác Chi Thành, thành chủ chính là Tần Hải, từ đăng đỉnh Thiên Xu sáu mươi năm trước, hiện giờ là cường giả Bán Bộ Chí Tôn.

Dân chúng trong Tội Ác Chi Thành hầu như đều là tội phạm máu lạnh hắc ám, cả kiếp này không thể bước ra bên ngoài.

Mà Quang Minh Chi Thành ở biên giới phía Tây, thành chủ Ánh Công Cẩn cũng là một vị Bán Bộ Chí Tôn Chí Tôn.

Nơi đó thực hiện chế độ lính đánh thuê, dân chúng đến đi tùy ý, tru sát tà ma đổi lấy bảo vật, không chỉ hành tẩu tự do, còn tiện cho các võ giả mài giũa chiến lực.

Hai tòa thành trì ở cách xa nhau, nhưng mục đích duy nhất là tru ma. (giết tà ma)

“Duyên phận tuyệt diệu không thể tả.”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng.

Nếu có thể tìm được chuột tầm bảo, hắn ngược lại có thêm mấy phần cảm giác an toàn.

“Meo!”

Phì Miêu sờ lên cái bụng như vẫn chưa thỏa mãn.

Mùi vị Huyết Linh Chi miễn cưỡng vừa miệng, meo meo còn chưa ăn no đâu.

“Đi thôi.”

Từ Bắc Vọng nhéo lấy cái đầu nhỏ của Phì Miêu, sau đó cưỡi phi thuyền rồi biến mất ở chân trời.

Sở Phong ngẩn người tại chỗ thật lâu, sau khi xác nhận Từ ác lieue đã đi xa rồi, hắn mới xụi lơ trên mặt đất, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Ta vừa trở về từ cõi chết a! !

. . .

Thành cổ Trụy Long là một mảnh trời đất đỏ tươi, nhiệt độ dâng cao tới đáng sợ.

Mấy vạn năm trước, một con Chúc Long từng đi ngang qua vạn vực,

xuyên phá không gian, sau đó thất lạc tại đại lục Cửu Châu.

Theo truyền thuyết, một con mắt của Chúc Long đại biểu cho mặt trời, một con mắt đại biểu cho mặt trăng, khi hai mắt trợn lên, đại địa sẽ bị nướng cháy bởi một luồng nhiệt độ cực cao.

Đầm lầy phía đông loạn xị bát nháo, trường khí ở khu vực này cực kì hỗn loạn.

Cường giả nhân loại sừng sững giữa không trung, vô số yêu thú hung thần ác sát tụ tập lại, tất cả đều là huyết mạch thượng cổ.

“Cá chép ti tiện, lập tức giao răng nanh của Chúc Long ra đây!”

Một con hổ dữ mang giáp lân rắn chắc toàn thân, nó vừa nói tiếng người vừa phun trào một ngọn lửa màu vàng, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm tiểu nha đầu cách đó không xa.

Khuôn mặt hình bầu dục, lông mày tiểu sơn, thắt bím tóc sừng dê dựng đứng, chính là cá chép Ngư Tiểu Y ở ao Cửu Châu.

Sắc mặt Ngư Tiểu Y có chút tái nhợt, hổ dữ Nhị giai ở đối diện không phải là đối thủ mà nàng có khả năng địch lại. Hơn nữa, tất cả mọi người ở đây đang thèm nhỏ dãi răng rồng.

“Đừng nói nhảm nữa!”

Một con sư tử có hai cánh màu bạc sau lưng gầm thét liên hồi, miệng há to như bồn máu tươ. Nó phun ra ánh sáng bạc, tạo thành một chưởng to lớn, phá núi lở đất, đánh tan hết thảy.

“Oa. . .”

Sau một khắc, Ngư Tiểu Y như diều đứt dây bay ra, nàng ta phun ra máu tươi trên không trung.

Sư tử hai cánh hóa thành một nam tử khôi ngô tóc bạc, hắn ta nụ cười lạnh quan sát nàng: “Đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của bản sư vương.”

Ngư Tiểu Y cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, máu tươi tuôn ra.

Nàng nghiến răng nghiến lợi nói: “Chỉ có một chiếc răng rồng, đến tột cùng cho ai?”

“Lấy ra trước, ai cướp được là của người ấy.”

Một con vượn cổ to lớn như núi nghiêm nghị hét lớn, bầy khỉ sau lưng nó đều đã sẵn sàng xung trận.

Vô luận là hung thú hay là nhân loại đều chuẩn bị thi triển thủ đoạn cướp đoạt.

Khuôn mặt nhỏ của Ngư Tiểu Y trở nên dữ tợn, nàng ta cực kì không cam tâm, nếu đây là môi trường biển cả, nàng sẽ sử dụng cấm thuật để chạy trốn, nhưng nơi này không được.

Vì giữ mệnh, Ngư Tiểu Y chỉ có thể giao răng rồng ra.

Nhưng ngay vào lúc này.

Ầm ầm!

Bầu trời phát ra tiếng động ong ong kịch liệt, một luồng sáng màu tím nhanh chóng lướt đến, một thân ảnh áo trắng đứng vững vàng bên trên.

Ngư Tiểu Y trợn trừng mắt, nàng ta lập tức sững sờ ở tại chỗ, có chút không dám tin tưởng, lẩm bẩm nói: "Từ Bắc Vọng ỷ thế hiếp người, làm sao có thể. .."

Dưới ánh mắt khiếp sợ của vô số người, nam tử áo trắng chắp tay mà đến, ánh mắt cực kì lạnh lùng.

"Tiểu Cẩm Lý, ai khi dễ ngươi?" (cẩm lý = cá chép)

Giọng điệu hời hợt vang vọng khắp thiên địa, khiến bầu không khí xung quanh trở nên tĩnh mịch trở lại.

Nhân loại và hung thú nhìn nam tử tuấn mỹ như tiên giáng trần, ai nấy đều không nhịn được mà kinh hãi.

Những sự tích liên quan tới kẻ này truyền khắp Cửu Châu, nhưng không ai có thể ngờ sẽ gặp được người thật ở thành cổ Trụy Long.

Ngư Tiểu Y nhanh chóng lấy lại tinh thần, tranh thủ thời gian mà chạy tới bên người Từ Bắc Vọng.

Mặc dù nàng vẫn luôn ở thành cổ Trụy Long, nhưng thỉnh thoảng sẽ nghe nói đến truyền thuyết vĩ đại của Từ tiểu tử, kẻ vô địch trong số các cường giả Niết Bàn trở xuống, thực lực trấn áp Đại Tông Sư dễ như trở bàn tay.

"Meo meo!"

Phì Miêu nhìn vết thương của cá chép đỏ, nó không khỏi tức giận, trợn trừng đôi mắt to.

Meo meo trước kia mỗi ngày nuôi nấng con cá chép này, thậm chí còn ghé vào bên cạnh ao Cửu Châu nói chuyện phiếm với nàng.

Hiện tại nàng bị thương nặng như vậy, thật sự đáng hận!

“Meo!”

Nó hung hăng dùng ánh mắt để lăng trì nam tử tóc bạc.

Khi bị một con mèo ngốc nghếch đe dọa, sư tử hai cánh liền nổi giận trong nháy mắt.

Con yêu thú nhà ngươi là tầng dưới cùng của chuỗi thức ăn, lại còn dám uy hiếp sư vương?

Nếu như bản sư vương không dạy dỗ ngươi, sao còn có thể thống lĩnh các huynh đệ?

“Các ngươi cảm thấy thịt mèo có vị như thế nào? Dáng vẻ béo tốt như thế, thịt rất ngấy mỡ đó.”

Nam tử tóc bạc ngắm nhìn bốn phía, giễu cợt một tiếng.

Không khí ngột ngạt bị đánh vỡ, đám hung thú phát ra tiếng cười rất nhỏ.

Bé xíu xiu như vậy, một quyền cũng có thể nghiền chết, nhét kẽ răng còn không đủ.

Bọn hắn quả thật kiêng kị Từ Bắc Vọng danh chấn Cửu Châu, nhưng con mèo ngu xuẩn kia tính là gì?

Chương 273: Nói sai một câu, máu chảy thành sông (4)

Dường như phát giác được cái gì, vô số con hung thú kinh hãi hoảng sợ.

Sắc mặt nam tử áo trắng bất chợt lạnh lẽo giống khối băng ngàn năm, ánh mắt lộ ra sát ý rét buốt.

Ầm ầm! ! !

Sương máu lan tràn với tốc độ nhanh đến đáng sợ, biển máu cuồn cuộn hiện lên sau lưng Từ Bắc Vọng, giống như đang muốn lật tung vòm trời, ẩn chứa sức mạnh đủ để làm cho đám hung thú và nhân loại rùng mình.

“Xì...!”

Từng đóa từng đóa hỏa diễm xuất hiện xung quanh nam tử áo trắng, biển máu lăn lộn sôi trào, toàn bộ khu vực tức khắc rơi vào trạng thái ăn mòn.

Dưới sự gia trì của tinh huyết thiêu đốt, uy thế như vậy thật sự cường hoành vô biên!

Các hung thú run rẩy thân thể, sau lưng ẩn ẩn phát lạnh.

Bọn chúng lập tức thi triển bảo thuật phòng ngự, nhưng nội tâm vẫn không hiểu lí do.

Ngay cả cường giả nhân loại cũng không thể hiểu rõ tình thế, Từ ác liêu nổi điên là vì sao?

Không phải chỉ là một câu nói đùa ư, cần phải liều mạng thiêu đốt tinh huyết để làm gì?

“Kẻ nào cười, đều phải chết.”

Thanh âm của nam tử áo trắng không có chút nhiệt độ nào, con ngươi xanh lam đột nhiên hiện lên một tia sáng trắng bạch.

Ánh mắt đó đảo qua tới đâu, đám hung thú Tam giai trở xuống trực tiếp hóa thành từng chồng xương trắng tới đó, những kẻ còn may mắn thì dần dần lão hoá.

Oanh!

Một gốc cỏ non màu xanh nhạt đột nhiên lơ lửng, dùng khí thế không thể chống đỡ nổi càn quét qua toàn bộ khu vực này.

Trong chốc lát, thân thể hung thú vỡ nát, từng hố to ở đầm lầy, máu tươi vẩy ra.

Cảnh tượng này gây ra chấn động quá mức!

Một đám hung thú đầu ong ong vang lên, sắc mặt biến đổi kịch liệt,

chạy trốn từ bốn phương tám hướng.

Lạm sát kẻ vô tội, một lời không hợp là mở ra chém giết máu me, thật sự còn tàn bạo hơn vạn lần so với mãnh thú Thượng Cổ.

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, biển máu sôi trào vỡ vụn, một tòa đài cao ngưng tụ từ oan hồn bỏ mạng trồi lên, Minh khí mãnh liệt lan tràn, rót vào cốt tủy của mỗi người.

Từ Bắc Vọng phảng phất như một vị ma thần, những nơi mà hắn đi qua, từng đầu lâu lớn như vậy bay ra ngoài, huyết dịch sền sệt tạo thành một dòng suối nhỏ chảy xuôi.

Tiếng kêu rên gào thét đầy trời, khung cảnh vô cùng thê thảm!

Mảnh đầm lầy tại thành cổ Trụy Long đã sớm bị máu tươi nhuộm màu.

Đài cao ngưng kết từ oan hồn trấn áp cả một vùng trời, tựa như làm chúa tể của những năm tháng chìm nổi, Minh khí ăn mòn vũ trụ, diệt trừ tất cả hung thú Nhị giai trở xuống.

Rất nhiều cường giả Niết Bàn và hung thú Nhất giai to lớn đứng quan sát từ đằng sau cũng không nhịn được mà cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Sau khi gây ra một trận giết chóc bi thảm đến nhường này, sắc mặt Từ ác liêu lại không có chút biến đổi nào, giống như hắn đang tùy ý giẫm chết đàn kiến ven đường.

“Từ ác liêu tích lũy khí tức hung bạo, kẻ này chắc đang tìm được chỗ phát tiết.”

“Uy lực công pháp của hắn quá mức kinh khủng, quả thực là chuyên dùng để sát phạt.”

“Những nơi kẻ này đi qua, oan hồn vất vưởng đầy đường. Một người lãnh huyết ngoan độc như thế, cho dù luân hồi cũng không thể tiêu trừ nghiệt chướng.”

Xa xa, các cường giả thi nhau nghị luận với thanh âm cực thấp.

Đám người này tất nhiên đều tỏ ra không liên quan, cố gắng tránh càng xa thị phi càng tốt, cho dù bọn hắn liên thủ lại với nhau để ngăn cản trận thảm kịch này, nhưng ai dám chủ động trêu chọc tên ôn thần Từ ác liêu chứ?

Một thế lực đạo thống nào đó suy đoán, Từ ác liêu e rằng là đạo lữ của Đệ Ngũ Ma Đầu!

Nói thật, đổi lại là trước đó, bọn hắn khẳng định cảm thấy đây là lời suy đoán vô căn cứ, thậm chí còn hoang đường đến mức nực cười.

Đệ Ngũ Ma Đầu không có thất tình lục dục, sao có thể đem lòng ái mộ một nam tử?

Từ ác liêu xứng sao?

Cho dù kẻ này có dung mạo hoa rơi nước chảy, thiên phú như mặt trời ban trưa, thần thoại vô địch của thế hệ trẻ tuổi, có thể nghiền ép một thời đại…

Nhưng mà.

Hắn vẫn không cùng một đẳng cấp với Đệ Ngũ Ma Đầu.

Nhưng từ khi đăng đỉnh Thiên Xu đến nay, tốc độ thăng cấp tu vi của Từ ác liêu đạt đến trình độ khủng bố, một tay che trời đối với các cường giả Niết Bàn trở xuống.

Từ khi Cửu Châu khai thiên lập địa tới nay, trong số vạn vạn tu sĩ, với đủ loại cấp bậc tu vi chiến lực trong cùng một độ tuổi, cho dù Từ ác liêu không thể sánh vai với Đệ Ngũ Ma Đầu, nhưng hắn cũng là người duy nhất có thể tiếp cận gần với nàng.

Huống chi, dung mạo kẻ này lại tuyệt tế vô song, hai bọn hắn đi đôi với nhau cũng không quá kinh hãi thế tục.

Cộng với sự quan tâm quá mức của Đệ Ngũ Ma Đầu đối với Từ ác liêu, liệu đó thật sự là đãi ngộ dành cho một tên tay sai tâm phúc?

Hắn tuyệt đối là tiểu nam nhân của nàng!

Nam nhân của Đệ Ngũ Ma Đầu, có được thân phận này, đừng nói các thế lực lớn, ngay cả Thiên Thần Điện cũng phải né tránh.

Cảnh tượng giết chóc chuẩn bị kết thúc.

“Không!”

Máu tươi vương vãi khắp nơi, một nam tử trần truồng với bản thể báo đen bày ra dáng vẻ hối hận tuyệt vọng, quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Hắn ta phát lạnh toàn thân, kể cả thần hồn cũng đang run rẩy vì sợ hãi.

Đến tột cùng đã tạo nghiệt gì chứ!

Chỉ bởi vì một tiếng cười mà bọn hắn đành phải chôn vùi tính mệnh sao?

Thế gian còn có việc lạ lùng như thế ư?

“Tại sao lại muốn cười?”

Thần sắc nam tử áo trắng lạnh lẽo đến đáng sợ, một đôi mắt xanh biếc tản ra ánh sáng trắng đục.

Rất nhanh, thân thể báo đen trở nên mục nát, mọi sinh cơ đều vụt tắt, hắn ta biến thành một đống xương trắng chỉ trong chớp mắt.

Đầm lầy hoang tàn, xác chết khắp nơi, tất cả đều là thi thể của hung thú hiếm có, những cường giả hóng chuyện đều sợ đến mức run rẩy tim gan.

Trình độ chém dưa thái rau cũng chỉ như thế mà thôi.

Nhưng chiến lực kinh khủng mà Từ ác liêu vừa mới để lộ, có lẽ vẫn chỉ là một góc của núi băng, đây mới là chuyện làm cho người rùng mình nhất.

Chương 274: Meo meo đã sắp có thể nói chuyện rồi đó! (1)

“Meo!”

Giữa bầu không khí tĩnh mịch, một tiếng kêu non nớt ngạo kiều vang lên.

Phì Miêu tỏ ra vênh váo, chống nạnh đắc ý, con mắt trừng lên giống chuông đồng.

Các ngươi dám nói muốn ăn thịt mèo, còn chế giễu meo meo béo ị, quả thực muốn chết!

Đông đảo hung thú nhìn con mèo béo mập mạp, ánh mắt ẩn hiện một tia e ngại, thậm chí còn có vẻ đố kị không dễ phát giác.

Địa vị của con mèo này thật sự quá cao, sủng vật chỗ nào chứ, rõ ràng là lão tổ tông của Từ ác liêu!

Cũng bởi vì một câu nói đùa mà hàng trăm hung thú phải bỏ mạng. Chẳng lẽ huyết mạch của bọn chúng lại không tôn quý hơn so với con mèo béo này sao?

Từ ác liêu thật sự có mắt như mù, coi ly miêu ở tầng dưới chót như bảo bối trong lòng bàn tay.

Nếu ngươi muốn tìm một con sủng vật, mặc dù hình dáng của bọn ta có chút cao lớn thô kệch, nhưng cũng có thể làm ra bộ dáng đáng yêu mà???

"Từ Bắc Vọng, nhanh đi tìm con cóc ba mắt đi, nó đang cất giấu nửa bình tinh huyết của Chúc Long trên người."

Lúc này, Ngư Tiểu Y giống như nhớ tới cái gì, nàng ta hô to thúc giục Từ Bắc Vọng.

Nam tử áo trắng đứng chắp tay, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn ngắm nhìn bốn phía, ý lạnh trên khuôn mặt tuấn mỹ tiêu tán, ý cười ôn hòa hé lộ.

"Ai đó làm ơn chuyển lời hộ một chút, bảo nó mau chóng đưa tới đây, nếu không thì ta giết cả tộc đàn."

"Ta chỉ chờ một canh giờ thôi đấy."

Vừa nói dứt lời, tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Vì sao lời lẽ vô sỉ khi nói ra từ miệng kẻ này lại như một lẽ đương nhiên vậy?

Hắn ta giống như một vị tôn thần cao cao tại thượng đang mệnh lệnh cho tín đồ thành kính.

Thậm chí còn diễn giải bốn chữ "cường thế bá đạo" vô cùng tinh tế!

Cóc ba mắt thật vất vả mới đợt được tinh huyết Chúc Long, sao có thể vì một câu của ngươi mà tuỳ tiện giao ra?

Từ Bắc Vọng đi đến bên cạnh Ngư Tiểu Y, nhìn nàng đau đớn chật vật, nhàn nhạt hỏi:

"Vì sao không lấy tên tuổi nương nương để đe nẹt bọn chúng?"

Nói ra tên của Lão Đại, dù đám hung thú này có mười lá gan cũng không dám bắt nạt cá chép tại ao Cửu Châu.

Bím tóc sừng dê của Ngư Tiểu Y lung lay, nàng nhỏ giọng thầm thì: "Ngươi cho rằng ai cũng là ngươi ư?"

Ngoại trừ ngươi, nương nương sao có thể đến để ý những người khác.

"Meo!"

Phì Miêu căm tức nhìn tiểu phôi đản.

Móng vuốt của nó nắm thành quả đấm, biểu đạt sự kháng nghị.

Vì sao tiểu phôi đản không dùng meo meo quyền?

Ồ?

Nó chẹp miệng, vỗ vỗ cái bụng nhỏ, dáng vẻ rất thèm thuồng.

Đi nướng đồ đi, meo meo đói bụng rồi!

"Chỉ biết ăn, chừng nào thì ngươi mới có thể gầy đi?"

Từ Bắc Vọng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Các đầu nhỏ của Phì Miêu ngẩng lên, nó tỏ ra oan ức vô cùng.

Meo meo rất đói nha, chỉ khi ăn no thì mới có ngực lớn giống như đại phôi đản phải không?

Từ Bắc Vọng bị thuyết phục rồi.

Hắn liếc nhìn thi thể rải rác khắp nơi trên mặt đất để chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên thân rắn đen ba cánh, hắn vận chuyển chân khí, chặt đứt một bộ phận ở giữa của rắn đen.

Thịt rắn tương đối non mịn tươi ngon, đem lại vị giác tốt nhất.

Ông!

Thớt gỗ, dao phay, và hồi hương, bột cây thì là, các loại kiểu các dạng gia vị bay ra từ nhẫn trữ vật

Phì Miêu xung phong nhận việc, cầm đao cắt thịt rắn thành lát mỏng,

quen tay hay việc, động tác cực kì trôi chảy.

Những người vây xem không còn gì để nói.

Giết người khác thì thôi đi, bây còn muốn ăn thịt uống máu, Từ ác liêu không có chút lòng thương hại nào, tàn nhẫn đến phát rồ!

Phì Miêu tiến đến bên cạnh khung sắt, sau đó ra sức phun lửa, than củi hừng hực thiêu đốt ở phía dưới, đồ ăn rất nhanh đã chín tới.

Phì Miêu trông mong nhìn tiểu phôi đản.

“Mèo ngốc…”

Từ Bắc Vọng nêm nếm các loại gia vị theo trình tự, sau đó tiếp tục nấu nướng, mùi thơm mê người bay khắp tứ phương.

Mùi thịt đặc biệt như thế này, hung thú thèm ăn ở xa xa há to miệng, ngay cả cường giả nhân loại cũng có động tác khẽ nuốt nước miếng.

Không đề cập tới tinh hoa cốt nhục của hung thú Nhị giai, cho dù chỉ là thịt heo bình thường, chỉ bằng vào vẻ ngoài óng ánh xốp giòn này, bọn hắn cũng sẽ ăn như gió cuốn.

Phì Miêu nhét thịt xiên vào bên trong miệng, nhai nuốt một chút vẫn chưa thấy đã thèm, móng vuốt lại chụp vào một miếng thịt khác.

“Ta cũng muốn…”

Sâu đói trong lòng Ngư Tiểu Y phát tác, vụng trộm cầm một miếng trên giá nướng.

Nàng tinh tế nhấm nháp, không nhịn được lại thò tay ra lấy, trong miệng tán dương: “Đây là thứ ngon nhất ta từng ăn!”

Phì Miêu phồng má giống như bánh bao hấp, mắt to liếc xéo cá chép đỏ.

Hừ, quỷ tham ăn.

Một mèo một cá ngươi tranh ta đoạt, ăn đến quên cả trời đất, thịt rắn chồng chất trên giá nướng hết sạch trong nháy mắt.

Mèo béo chọc chọc eo nhỏ của người đang ăn cùng, lại chỉ vào thi thể một con hổ vàng hai cánh, ý chỉ phân phó nhanh đi cắt thịt.

Ngư Tiểu Y ợ một cái, bụng nhỏ tròn vo, mí mắt trợn trắng mấy cái:

“Ta thật sự ăn no rồi.”

Nhanh lên!

Mèo béo tức giận trừng nàng.

Meo meo còn chưa no bụng đâu, dám không nghe lời, meo meo hấp ngươi luôn!

Bị nhìn chằm chằm ánh mắt không có ý tốt của Phì Miêu, cá chéo đỏ rùng mình một cái, lập tức đi lóc thịt thi thể.

Từ Bắc Vọng ngồi xếp bằng, khởi động từng khiếu huyệt trong cơ thể để tiêu hóa tinh huyết vừa mới nuốt chửng khi này, thức hải lại lớn hơn mấy phần.

Từ sau khi Lão Đại nói Phệ Thần Kinh là công pháp tầm thường trong chư thiên vạn vực, chó mèo cũng không thèm tu luyện, hắn liền mất hứng thú với việc cắn nuốt thần hồn, trừ phi là hồn phách của cường giả Thánh Cảnh trở lên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một mùi vị hôi thối truyền đến đột nhiên từ hư không.

Oanh!

Một con cóc có đỉnh đầu xanh lục nhảy vút đến, thân thể nhấp nhô u nhọt, con mắt thứ ba trên đỉnh đầu lồi ra, hiển nhiên phẫn nộ đến cực điểm.

Số ít người đã đoán được kết quả, nhưng bọn hắn vẫn cực kì rung động, vậy mà con cóc ba mắt thật sự đưa hàng tới cửa.

Từ ác liêu chỉ thốt ra một câu nói nhẹ nhàng, không cần tốn nhiều sức đã có được tinh huyết Chúc Long?

Điều này quả thực khiến cho người ta ghen ghét đến phát cuồng!

Sớm biết như thế, bọn hắn đào sâu ba thước cũng phải tìm được con cóc này, con mẹ nó thật hèn nhát.

Chương 275: Meo meo đã sắp có thể nói chuyện rồi đó! (2)

Con cóc xấu xí vừa đến, Phì Miêu lập tức ăn không ngon, bịt lỗ mũi ghét bỏ mùi thối.

Chớ tới gần, tránh xa một chút!

Meo meo là thiếu nữ xinh đẹp sạch sẽ đó.

“Đứng yên, đừng nhúc nhích, ném tinh huyết qua đây.”

Từ Bắc Vọng hời hợt ra lệnh với con cóc.

Con cóc ba mắt tức đến mức sắp nổ tung, đỉnh đầu xanh lục kịch liệt run rẩy, hận không thể phun một ngụm khí độc giết chết nhân loại có khuôn mặt đáng ghét này!

Bảy năm đó!

Nó đã chờ đợi ở thành cổ Trụy Long tậb bảy năm, không dễ dàng gì mới thu hoạch được cơ duyên, còn chưa nóng tay đã bị cướp đi, thật là vừa tuyệt vọng lại phẫn nộ.

Nhưng lực uy hiếp của Đệ Ngũ Ma Đầu quá lớn!

Nàng ta là cường giả sừng sững ở đỉnh cao nhất của Cửu Châu, có thể một mình đánh bại bốn vị Bán Bộ Chí Tôn!

Nếu không giao tinh huyết Chúc Long ra, nó sẽ phải trơ mắt nhìn chủng tộc cóc ba mắt bị diệt từ.

Căn bản cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Vèo!”

Một bình nhỏ bắn nhanh trên không trung, cường giả bốn phương tám hướng đều lộ ra ánh mắt tham lam, không dám có chút động tác nào.

Từ Bắc Vọng khẽ phất ống tay áo, hắn cảm nhận được huyết khí Chúc Long nồng đậm nên lập tức thu vào nhẫn trữ vật.

“Cá chép đỏ, ta đi đây, ai còn dám bắt nạt ngươi, nhớ ghi vào sổ.”

Hắn mỉm cười với Ngư Tiểu Y.

Đám người ở thành cổ Trụy Long chỉ biết nhìn nhau, bọn hắn cũng không đắc tội nổi con cá chép đỏ này rồi.

Ai nấy đều không khỏi bi ai, đúng là có bối cảnh thì có thể muốn làm gì thì làm, chỉ cần Từ ác liêu thèm muốn, hắn ta có thể tùy tiện cướp đoạt tài nguyên ở thành cổ Trụy Long.

Ngư Tiểu Y nghiêm túc gật đầu, thề nhất định phải tìm được con mắt Chúc Long, hoàn thành việc lột xác.

“Meo!”

Phì Miêu ôm lấy cá chép, khuôn mặt nhỏ cọ cọ ở trên người nàng, biểu đạt tâm tình không nỡ.

Nó khoát khoát tay nhảy lên vòng tay của tiểu phôi đản.

Phi thuyền màu tím bay nhanh đến chân trời.

“Ngươi lau miệng lên trên người Ngư Tiểu Y hả?”

Từ Bắc Vọng tức giận mắng mỏ nó.

Hì hì ~

Phì Miêu giả vờ ra dáng vẻ ngượng ngùng, đầu chui vào khuỷu tay tiểu phôi đản.

….

….

Gió tháng hai không mang lại sự ôn nhu vốn có mà lại là ý lạnh thấu xương.

Tuyết lớn lả tả, bầu trời lờ mờ, băng sương trắng phau phau.

Vạn Lý Trường Thành nguy nga vô ngần vắt ngang ở phương bắc, lít nha lít nhít thân người gác đêm mang áo giáp đứng khắp tường thành.

Màn sương ma mị loáng thoáng, quạ đen gào thét đầy trời, một bóng đen bất chợt lao ra, lại bị các người gác đêm liên thủ đánh tan.

Một tòa thành trì vô cùng to lớn hình mũi khoan toạ lạc với phía đông, sương máu nồng đậm lan toả, thanh âm huyên náo vang vọng.

Đội quân tinh nhuệ trong trăm mới có một đứng tại vọng lâu, nắm giữ trông coi cổng Tội Ác Chi Thành.

(*) vọng lâu: một không gian hình tròn trong một khu vườn thường được bao quanh và trang trí bằng dây leo hoặc dây leo.

Ông!

Hư không đột nhiên dao động, từng gợn sóng chân khí xuất hiện, nam tử áo trắng phong thần tuấn dật chậm rãi đáp xuống ngoài cổng thành, ly miêu trong lồng ngực hắn mở to mắt, tò mò dò xét công trình kiến trúc hình mũi khoan.

Vọng lâu nổi lên một trận xôn xao, đám người gác đêm ghé tai bàn tán với nhau.

Tội Ác Chi Thành cũng không phải là một khu vực hoàn toàn khép kín, bọn hắn đương nhiên nhận ra nam tử như tiên giáng trần trước mắt.

Nghe nói, hắn ta liên minh với hoàng hậu Đại Càn, sung quân đến Tội Ác Chi Thành để phục dịch.

Ầm ầm!

Lúc này, một chiếc chiến thuyền cổ chạy đến, chín người đứng sừng sững phía trên.

Những người này đều đeo mặt nạ, thân mặc trường bào màu đỏ, ẩn hiện khí tức cường đại thuộc về Thánh Cảnh đỉnh phong.

“Tham kiến Chấp Pháp đại nhân!”

Vô số người gác đêm quỳ trên mặt đất, trăm miệng một lời mà hô to, ánh mắt người nào người nấy đều sùng kính.

Ngoại trừ Tần thành chủ, chín người này chính là các thế lực đỉnh phong của Tội Ác Chi Thành.

“Rống!”

Một âm thanh ken két như tiếng cự thú gầm nhẹ vang lên từ bên trong thành lâu, cửa thành phảng phất năm tháng tang thương mở ra.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn phong khinh vân đạm như cũ, ung dung nhàn nhã đi vào cửa thành.

Thần thức của hắn quét qua, lập tức có một nhận định chung đối với Tội Ác Chi Thành.

Hỗn loạn.

Giết chóc.

Thành trì chia cắt thành từng con phố, thi thể nằm la liệt khắp nơi, võ giả đi ngang qua không khỏi chết lặng trầm mặc, nhưng sắc mặt lại không bất kỳ biểu hiện sợ hãi nào, chỉ có khi nhìn thấy bảo vật thất lạc, ánh mắt của bọn hắn mới hiện lên tia sáng.

“Tần thành chủ cho mời.”

Thanh âm một vị quan Chấp Pháp khàn khàn.

Cho dù không nhìn thấy sắc mặt dưới mặt nạ, thế nhưng Từ Bắc Vọng tu luyện bí thuật luana hồi, nên cực kì mẫn cảm với khí tức, hắn bắt được một tia hận ý giống như căm ghét.

Hắn khẽ nhắm mắt xanh lại, lặng lẽ đạp lên chiến thuyền.

Tuy độ nguy hiểm khẳng định là có, nhưng đó là ở Ma Quật, còn địa bàn của Tần Hải tuyệt đối bình yên vô sự.

Không có cách nào, ai bảo hắn có một Lão Đại tốt, chỉ cần ở khu vực Cửu Châu, vậy thì hắn nắm giữ ưu thế tối thượng.

“Meo meo!”

Phì Miêu chỉ chỉ miệng mình, rất chờ mong thôn phệ ma nguyên.

“Sẽ biến thân chứ?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

Nếu như có thể biến thân, hắn không tiếc bất cứ giá nào cũng phải vơ vét ma nguyên, ngược lại muốn xem thử dáng vẻ của con mèo ngốc này xem sao.

Phì Miêu lắc lắc đầu, có chút hơi nhụt chí.

Meo meo cũng không biết nha.

Từ Bắc Vọng quay mặt chỗ khác, không thèm để ý đến nó.

Hắn quan sát đám người hỗn loạn giết chóc dưới mặt đất, nội tâm ngược lại đang suy nghĩ làm thế nào để dùng phương thức an ổn nhất để tiến vào Ma Quật.

Đến lúc đó, thủ đoạn ỷ thế hiếp người cũng không có tác dụng gì, nhất định phải dựa vào sức mạnh của bản thân.

Oa!

Phì Miêu làm một khẩu hình đáng yêu.

Được càng nhiều ma nguyên xịn, meo meo sẽ có thể nói chuyện nhanh thôi.

“Ngươi chắc chắn chứ?”

Từ Bắc Vọng không tin.

Cả ngày phải phỏng đoán ngôn ngữ mèo rất mệt mỏi.

Ừm ừm!

Phì Miêu mổ mổ đầu, rất chắc chắn nha.

Đến lúc đó, meo meo líu ríu ở bên tai ngươi, đi ngủ cũng muốn nói chuyện, phiền chết ngươi!

Từ Bắc Vọng quan sát nó một hồi, khoan hãy nói, đúng là có chút chờ mong.

Dùng thanh âm xem xét tướng mạo.

Nếu thật sự là thanh âm mềm mại ngọt ngào, hẳn là không xấu được đâu nhỉ?

“Meo meo!”

(≧ω≦)

Mèo béo lộ ra răng nanh, dáng vẻ rất khả ái.

Áng chừng một nén nhang, chiến xa dừng ở một tòa lầu các tráng lệ, lầu các được xây dựng giữa không trung, bốn phương tám hướng đều là cờ xí luyện chế từ ma nguyên.

“Mời!”

Một vị quan Chấp Pháp khác đi về phía trước để dẫn đường.

Chín vị Thánh Cảnh đón khách, quy cách đãi ngộ này có thể tính là cao nhất.

Chương 276: Trở thành nữ nhân không đáng xấu hổ, không có cách nào báo thù mới là nhục nhã (1)

Phủ thành chủ, cung điện to lớn, cờ xí tung bay, trông rất uy nga tráng lệ.

Từ Bắc Vọng bày ra dáng vẻ bình tĩnh thong dong, hắn đi mấy bước, trực tiếp bước tới chính điện.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa là một nam tử trung niên có dáng người cao gầy, mái tóc đen dày được chải tỉ mỉ, áo bào đen tuyền mới tinh không hề có nếp gấp.

Tần Hải có chút khoe khoang thân phận, nhưng hắn cũng không mở miệng mà chỉ chăm chú nhìn thanh niên trước mặt.

“Bái kiến Tần thành chủ.”

Từ Bắc Vọng ôm con mèo ngốc trong ngực nên không thể chắp tay thi lễ mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Từ Bộ Khoái không cần hành lễ.”

Tần Hải nhẹ nhàng trả lời, phát ra khí thế không giận mà uy.

Từ Bắc Vọng thấy đối phương dùng xưng hô chức vụ Lục Phiến Môn mà ngay cả hắn cũng đã quên lãng thì liền lập tức hiểu được người này không có ý khinh thường mà là đang chỉ rõ thân phận.

Bọn hắn đều đang dốc sức vì đế quốc Đại Càn.

Nghĩ tới đây, Từ Bắc Vọng trực tiếp lấy ra chiếu thư điều binh rồi đưa tới.

Tần Hải giơ tay tiếp nhận, liếc mắt nhìn một cái, rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Ngươi có thể điều động ba vạn binh mã ở Trường Thành bất cứ lúc nào.”

Hắn vừa dứt lời, nửa khối Hổ Phù liền bay lên.

Vừa vặn có thể kết hợp với nửa khối mà Vũ Chiếu ban cho, hợp hai làm một.

Từ Bắc Vọng thu nó vào nhẫn trữ vật, khẽ cười nói: “Vậy tại hạ xin cáo từ.”

Nói xong, hắn lập tức xoay người rời đi.

Tần Hải vuốt hàng râu dài dưới cằm, đôi mắt uy nghiêm ẩn hiện một tia hoang mang không dễ phát hiện.

Từ ác liêu chạy tới Ma Quật, rốt cuộc có ý đồ gì?

...

Mặc dù thời gian gặp mặt rất ngắn, nhưng Từ Bắc Vọng có thể chắc chắn một điều rằng Tần Hải không hề có ác ý với mình.

Ít nhất là cho đến thời điểm hiện tại.

Từ Bắc Vọng vừa mới ra khỏi phủ thành chủ, hắn lập tức bắt gặp một con con lân giáp toàn thân phủ đầy vảy rồng chạy như bay về phía mình, phía trên có một đôi nam nữ đang đứng.

“Từ công tử…”

Thiếu nữ đỏ mặt, ngữ khí ngượng ngùng của nàng giống như một nụ hoa lựu mới chớm nở.

Nàng ta mặc váy lưu tiên có tay áo rộng được thêu bằng nhiều chất liệu, trông vô cùng tinh xảo lộng lẫy, giống như chín tầng mây đan xen vào nhau, tỏa ra ánh sáng tràn đầy màu sắc.

Nữ tử này ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt tròn trịa có điểm một chút phấn, dung mạo bình thường không quá sắc sảo.

Nếu tính theo thang điểm một trăm thì Từ Bắc Vọng chỉ có thể cho bảy mươi điểm.

Đôi mắt to tròn của Phì Miêu khẽ chuyển động, nó ra vô cùng cảnh giác!

Nam tử áo xám đứng cạnh thiếu nữ đó chính là thiên kiêu Lâm Viễn, thanh danh hiển hách trong số các thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi.

Lâm Viễn nuốt đắng chát trong cổ họng, giọng nói khàn khàn giới thiệu: “Từ công tử, đây là sư muội ta, nhi nữ duy nhất của sư phụ,

Tần Sở Sở.”

Hắn ta vừa dứt lời, nội tâm liền có cảm giác thất vọng không gì sánh được.

Người vô địch trong số các cường giả Niết Bàn trở xuống, danh hiệu này quả thực đã khiến hắn vô cùng tuyệt vọng.

Tuy không ở lại Thiên Xu đến cuối cùng, nhưng hắn lúc ấy vẫn có tư cách giao chiến với Từ ác liêu.

Chỉ là bây giờ, hai bên đã không còn ở cùng cấp độ nữa rồi.

“Chào mọi người.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, tùy ý hàn huyên.

Tần Sở Sở rũ mắt hạnh, nàng còn chưa mở miệng đã hai má đã đỏ au au, giày thêu tinh xảo chà tới chà lui trên mặt đất.

Nam nhân cao cao tại thượng, vừa lạnh lùng giống như ngày đông chí, nhưng lại thần bí tựa như đêm mùa hè, hắn chính là ví dụ hoàn mỹ cho hai từ “dụ hoặc”.

“Từ công tử, ta… Ta rất sùng bái huynh, ta đều nghe sự tích vĩ đại của huynh mỗi ngày.”

Rốt cuộc, Tần Sở Sở cũng nói ra được một câu hoàn chỉnh, âm thanh lúc đầu nhỏ như muỗi kêu vì ngượng ngùng, nhưng càng về sau càng lớn dần, mấy từ cuối gần như hưng phấn thét lên, hai chân không ngừng chà xát vào nhau.

Loại tâm trạng này khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, chính là cảm giác trái tim đang phiêu lãng trên mây.

Nam nhân mà mình tha thiết đêm ngày muốn gặp rốt cuộc cũng đã xuất hiện trước mắt, nàng không kích động đến mức ngất xỉu thì cũng đã coi như vô cùng khắc chế rồi.

Thế nhưng, lý trí của Tần Sở Sở cũng dần dần bị cắn nuốt.

Hắn thật sự rất đẹp trai a!

“Thì ra là người hâm mộ của ta, diễn xuất y hệt đám fan não tàn…”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ, hắn cũng không quá kinh ngạc.

Đều do dung mạo tuấn mỹ cùng với mị lực khó có thể khống chế của ta cả a~

Phì Miêu bĩu môi rồi xù lông!

Nó nhe răng trợn mắt về phía tiểu phôi đản, phát ra tiếng kêu meo meo nhằm uy hiếp người khác.

“Thật đáng yêu…”

Tần Sở Sở khen ngợi một câu, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên người nam tử áo trắng.

Lâm Viễn đứng bên cạnh vẫn bình thản như cũ, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia khó xử.

Hắn biết sư muội rất ái mộ Từ ác liêu, nàng ta còn bày một đống chân dung của hắn trong khuê phòng, biểu hiện thất thố hiện giờ cũng vô cùng dễ hiểu.

Tuy nhiên, nàng lại một mực không để ý đến sư huynh đang đứng im bên cạnh.

Phì Miêu thấy thủ đoạn trừng mắt không có hiệu quả, nó giống như một con bạch tuộc mà ôm lấy tiểu phôi đản, miệng hôn tới hôn lui trên vạt áo để tuyên thệ chủ quyền.

“Ta… Ta có thể giúp gì cho công tử không? Ví dụ như giới thiệu Tội Ác Chi Thành, dẫn đường…”

Tần Sở Sở nói nhanh như hát, gấp gáp muốn được tiếp xúc với người mình thích nhiều hơn.

Phì Miêu nắm lấy khuôn mặt nhỏ, meo meo rối rắm quá!

Đại phôi đản có nói, nếu tiểu phôi đản dám tiếp xúc với nữ nhân khác thì sẽ lấy búa đập bẹp hắn.

Tiểu phôi đản có muốn ăn một cây búa không?

Meo meo vẫn nên để cho tiểu phôi đản một chút thể diện, kẻo lại không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.

Meo meo trốn đi lấy búa đây!

Chương 277: Trở thành nữ nhân

không đáng xấu hổ, không có cách nào báo thù mới là nhục nhã (2)

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lóe lên, lộ ra ý cười ôn nhuận, hắn nhẹ giọng nói: “Nếu có gì cần hỏi, ta sẽ tới tìm Tần cô nương. Chỉ cần lúc đó, ngươi không cảm thấy phiền là được.”

Khá lắm, hào quang rực rỡ của chín mươi bảy tầng tháp khí vận.

Người này hiển nhiên lại là một thiên mệnh chi nữ!

Hắn đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công.

Trước tiên phải ổn định con chuột tầm bảo này đã, để xem có thu hoạch cơ duyên nào hay không.

“Được, được, được.”

Tần Sở Sở hưng phấn đến nỗi nói liên tục ba lần, sau đó chợt phát hiện mình quá mức càn rỡ, nàng cúi đầu nhẹ nhàng xoa nắn góc váy lưu tiên.

Phì Miêu tức giận vô cùng, dùng móng vuốt cào tiểu phôi đản, thúc giục hắn nhanh chóng rời đi.

Từ Bắc Vọng cũng không nấn ná thêm nữa mà bình tĩnh rời đi.

Tần Sở Sở nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn, sự ngưỡng mộ trong đôi mắt nhiều đến nỗi sắp tràn ra ngoài rồi.

“Đi thôi, đi gặp sư phụ, báo cáo chút hiểu biết của chúng ta về Quang Minh Chi Thành.”

Lâm Viễn lôi kéo cánh tay nàng, tức giận nói.

Tần Sở Sở khẽ ngâm một tiếng, khôi phục bộ dạng tùy ý ngang ngược trước kia, nhưng sâu trong đáy mắt vẫn có một tia mê mang.

……

……

Hừ!

Cái miệng nhỏ nhắn của Phì Miêu vểnh lên cao, nó ắt hẳn vẫn còn tức giận.

Tức chết meo meo rồi!

Chờ sau khi Meo Meo biến thân, ai dám thích tiểu phôi đản, meo meo sẽ dùng meo meo quyền đập chết người đó!

Từ Bắc Vọng khoanh tay đứng trên phi thuyền màu tím, nhìn về khung cảnh hỗn loạn đang xảy ra trong chợ chịu.

Giết người đoạt mắt, máu tanh vương vãi, ruột óc văng đầy đất.

Cảnh tượng ngang trái nhất chính là, một thiếu niên trắng nõn chồng chất vết thương đang bị một đám đại hán bao vây.

Người gác đêm rất khó thoát khỏi Tội Ác Chi Thành, trừ phi lập được công lao đầy trời.

Bùm, không chỉ có thể xoá bỏ những tội ác trước đó mà còn có thể nắm tiền đồ vô lượng trong tay.

Nhưng mặc dù vậy, bọn hắn vẫn không thể tránh khỏi việc phải đền tội.

Thật sự tương ứng với câu nói kia… Lúc ra đi vẫn còn thiếu niên, khi trở về đã thành lão đại, hoa cúc hoá thành hướng dương.

Dưới ngọn đèn lầu các, cuộc chém giết thảm khốc đã kết thúc.

“Đừng lo con đường phía trước vô tri kỷ, thiên hạ ai mà không biết quân.”

Thanh âm du dương tang thương vang lên, nam tử áo đen đưa lưng về phía mọi người, phía sau hắn ta có mấy tiểu tử Chấp Pháp đi theo.

Bọn hắn phụ trách duy trì trật tự của Tội Ác Chi Thành, được xem như là người có quyền lực nhất trong thành trì này, bọn họ được tự do, có thể tùy tiện đi lại.

Từ Bắc Vọng có chút hứng thú quan sát, đây không phải là bài thơ mình làm ở Tắc Hạ Học Cung sao, vậy mà lại bị Thương Dục hớt tay trên.

Tu vi của Thương đại sư huynh tiến triển chậm chạp, nên hắn đã cố

tình đến Tội Ác Chi Thành để mài giũa.

“Ầm!”

Một tiếng động nhỏ vang lên, hư không vỡ ra một khe nứt, nữ nhân cầm pháp trượng trong tay chậm rãi đi đến.

“Tham kiến Từ công tử.”

Nàng ôm quyền khom người, tư thế cung kính không nói nên lời.

Cùng lúc đó, một lệnh bài màu tím xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, hoa văn phượng hoàng trên đó sống động như thật.

Ồ!

Lại là nữ nhân nữa này!

Meo meo tức tối đến mức run rẩy!

Ý thức Từ Bắc Vọng tiến vào lệnh bài, sau đó gật gật đầu, phụ nhân này là người của Phượng Khuyết, tu vi đạt đến cảnh giới Niết Bàn đỉnh phong.

“Đứng lên đi.”

Hắn hướng về phía nữ nhân rồi làm động tác đỡ dậy.

Hắn căn bản không có chút lo lắng hay nguy hiểm nào, lão đại đã dùng thủ đoạn để khống chế Phượng Khuyết, không chỉ dựa vào tài nguyên lợi ích, mà còn dựa vào phong ấn nô lệ.

Trồng nô lệ, trung thành với lão đại, không hai lòng, thật ra chẳng khác gì một con rối.

“Từ công tử, để nô gia dẫn ngài đến tửu lâu.”

Nữ nhân cung kính nói.

Nàng đi trước dẫn đường, Từ Bắc Vọng đi theo phía sau, bẩu tình của hắn có chút cô đơn.

Có chuyện gì vậy?

Phì Miêu lấy móng vuốt của mình để đấm bóp hắn, mở to mắt tò mò.

“Ta quá vô dụng, đi tới đâu cũng phải dựa vào nương nương.”

Hắn khẽ thở dài một hơi.

Hứ!

Phì Miêu làm động tác nôn mửa, trong mắt hắn rõ ràng mang theo ý cười!

…

...

Căn phòng vô cùng tinh xảo, phụ nhân đã rời đi từ lâu.

Trên bàn đang bày sẵn hai quả hạch màu đen, ma khí lượn lờ, sát khí cơ hồ có thể ngưng tụ thành thực thể.

Có vẻ đây là do phụ nhân kia để lại, cũng chính là tam giai ma nguyên.

Từ Bắc Vọng muốn nếm thử một chút, dù hắn nuốt vào cũng không mang lại hiệu quả gì.

Meo meo muốn đẩy tiểu phôi đản ghê á!

Phì Miêu ngồi trên ghế, chân ngắn lơ lửng lấy ra mấy chén trà sữa bên mép bàn, cạnh đó là một miếng bánh kem nhỏ thơm ngào ngạt.

“Lại còn bày ra bộ dạng nghi thức.”

Từ Bắc Vọng liếc xéo nó, cảm thấy con mèo này ngu xuẩn hết thuốc chữa.

Phì Miêu hừ nhẹ một tiếng, đợi lát nữa sẽ thu thập ngươi!

Móng vuốt của nó nắm lấy ma nguyên rồi nhét vào miệng, sau đó còn uống thêm một ngụm trà sữa.

Sau khi ăn ma nguyên vào bụng, mèo béo cảm thấy ấm áp vô cùng .

Từ Bắc Vọng lười nhìn nó, chuyên tâm lật quyển sách trong tay.

Đây là tin tức do phụ nhân kia để lại.

Hắn nhanh chóng nắm bắt các điểm mấu chốt.

Mỗi lần đến kỳ trăng máu, đại quân sẽ tiến công Ma Quật, vì đây là lúc phòng tuyến tà ma xuất hiện lỗ thủng lớn nhất.

Từ Bắc Vọng bước đến trước cửa sổ, sau đó nhìn chằm chằm vầng trăng máu trong màn đêm.

Vùng đất cực bắc là nơi không có ban ngày, chỉ có đêm tối, mặt trăng cũng là màu đỏ rực, theo thời gian sẽ dần dần chuyển thành màu máu tươi, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

“Ta chỉ có thể chờ đợi.”

Nếu muốn bảo đảm an toàn tối đa, tốt nhất vẫn nên thừa dịp kỳ trăng máu.

Nhưng xét theo màu sắc đỏ thẫm của mặt trăng, Từ Bắc Vọng ắt hẳn không cần chờ đợi lâu nữa đâu.

Chương 278: Trở thành nữ nhân không đáng xấu hổ, không có cách nào báo thù mới là nhục nhã (3)

Phần thông tin còn lại trong quyển sách cũng không quá quan trọng.

Tác dụng thông thường của ma nguyên dùng để luyện chế pháp khí, còn khi tác chiến thì có thể khắc chế lực lượng tà ma. Ma nguyên đẳng cấp càng cao, số lượng càng nhiều, uy lực của pháp khí càng lớn.

Mà ở vùng đất cực bắc này, ma nguyên được coi là tiền tệ chung.

Thể chế đẳng cấp ở Ma Quật cũng đi theo khuôn sáo cẩu huyết.

Kẻ thống lĩnh toàn bộ tà ma gọi là Ma Thần, còn đám người dưới trướng được phân chia thành Ma Đế, Ma Hoàng, Ma Vương, Ma Tướng, Ma Tốt.

Tà Ma bậc ba chính là Ma Vương, Ma Hoàng, tương đương với cảnh giới Niết Bàn của nhân loại. Ma Đế chính là Thánh Cảnh, có thể sánh với Bán Bộ Chí Tôn, còn sự tồn tại của Ma Thần có lẽ gần với giai đoạn siêu thoát nhất.

Mặc dù đang mải suy nghĩ, nhưng tầm mắt của hắn bất chợt biến thành màu bạc, một thanh đại chùy đột nhiên rơi xuống.

Từ Bắc Vọng điều khiển chân khí theo bản năng, nhưng lại bị một giọt máu trong cơ thể giam cầm toàn bộ sức mạnh, căn bản không thể động đậy.

Ai bảo ngươi gần gũi với nữ nhân!

Phì Miêu nhảy dựng lên, đập vào lưng tiểu phôi đản.

Bịch!

Từ Bắc Vọng ngã lên giường mềm.

Úi da!

Phì Miêu chơi đến nghiện, nó lại định đánh tiếp.

“Đủ rồi đấy, ngươi chớ có ăn cơm nữa.”

Từ Bắc Vọng căm tức nhìn nó.

Móng vuốt Phì Miêu cứng đờ, ấm ức cất búa đi, bày ra sắc mặt lấy lòng rồi nhảy lên giường mềm.

Meo meo không đánh nữa, meo meo sai rồi.

….

….

Trong phủ thành chủ.

Khuôn mặt của thiếu nữ mặc váy lưu tiên trở nên dữ tợn, nàng ta gắt gao nắm lấy chăn gấm, tựa như đang chịu đựng nỗi dày vò kịch liệt.

“Không!”

Thanh âm run rẩy đè nén, tựa như có một lưỡi dao sắc bén đang cào xé trái tim và linh hồn của nàng.

Không biết đã qua bao lâu.

Vầng trán Tần Sở Sở lấm tấm mồ hôi, thân thể xụi lơ ngã quỵ nằm trên thảm.

Cánh môi của nàng từ từ nâng lên một độ cong nhất định.

“Hiện tại, ta là nữ nhi duy nhất của Tần Hải, thân phận vô cùng tôn quý. Ta có được vô số tài nguyên tu luyện, còn có một phụ thân tuyệt

đỉnh Cửu Châu…”

Nội tâm của Tần Sở Sở lại dâng trào vui mừng xen lẫn kích động một lần nữa.

Không, ta là Diệp Thiên!

Thiếu nữ nắm chặt tay, mắt hạnh hiện lên một tia kiên nghị.

Một tháng trước, hắn đã vô tình chọc đến thiếu nữ ngỗ ngược này ở thành Quang Minh, sau đó phát sinh một trận đại chiến.

Thiếu nữ sử dụng một pháp khí thần bí, khí tức vượt xa Thánh giai, khiến thân thể của hắn tan nát thành trăm mảnh.

May mắn thay, hồn phách đã chạy thoát kịp thời.

Viêm lão bất chấp nguy hiểm, cưỡng ép bản thân để vận dụng một chiêu bí pháp, đưa hồn phách của hắn tiến vào trong cơ thể của thiếu nữ.

Vì lẽ đó, ông ta hiện đang rơi vào trạng thái ngủ say.

Bằng ý chí ngoan cường và đạo tâm kiên cố, Diện Thiên hắn rốt cuộc cũng chiếm được vị trí chủ đạo, gắt gao mài mòn tàn hồn của thiếu nữ.

“Từ bây giờ, ta chính là Tần Sở Sở.”

Giờ khắc này, nội tâm của Diệp Thiên nảy ra một loại cảm xúc xưa nay chưa từng có.

Nó được gọi là dã tâm!

Hắn muốn kế thừa thành Tội Ác, trở thành người quyền thế nhất vùng đất cực bắc!

Hắn muốn khinh thường Cửu Châu, quan sát chúng sinh!

Đổi lại là lúc trước, ngay cả một chút hy vọng cũng không có. Nhưng hiện tại, Diệp Thiên hắn đã thay thế Tần Sở Sở, có gì mà không thể nữa chứ.

Trở thành nữ nhân thì làm sao?

Chỉ cần Viêm lão thức tỉnh, chỉ cần tu vi đạt tới cảnh giới Niết Bàn, thì sớm muộn gì hắn cũng có thể tạo dựng lại thân thể dựa vào sức

mạnh pháp tắt!

Khuất nhục có là gì, có thể hơn được thù hận sao?

Thù hận sớm đã xâm nhập vào tận xương tủy Diệp Thiên, vì truy sát Từ ác liêu, hắn cam nguyện chịu hết mọi tra tấn thê thảm nhất.

Sức mạnh của hận thù là vô tận, khiến cho hắn phải nỗ lực hết sức có thể!

Diệp Thiên đỡ eo nhỏ, từ từ đi tới trước cửa sổ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chân dung trên vách tường.

Biểu hiện vừa rồi ở trước phủ đệ cũng không phải là ngụy trang, mà là xuất phát từ trong tiềm thức.

Thiếu nữ này đúng là có mắt không tròng mới đi ái mộ Từ ác liêu, thậm chí còn đạt đến trình độ điên cuồng này!

Đúng là một nữ nhân ngu ngốc, thật đáng buồn rầu!

Ngươi dám hô đánh hô giết, tự tay trấn diệt thân thể của ta, vậy mà ở trước mặt Từ ác liêu, ngươi lại bày ra bộ dạng kỹ nữ quỳ liếm?

Vậy nên, khi chiếm cứ cơ thể của ngươi, ta cũng không hề có gánh nặng tâm lý gì nữa!

“Từ ác liêu, nhanh thôi, rất nhanh thôi.”

Thiếu nữ lộ ra ý cười âm trầm trong đáy mắt

Ta không còn là hạng người thấp kém, suốt ngày vất vả tìm kiếm bí cảnh động phủ kia nữa.

Ta chính là nữ nhi duy nhất của cường giả Bán Bộ Chí Tôn, thân phận vô cùng tôn quý!

Tần Hải vừa mới ném cho ta một bình đan dược Thánh giai, ngoài ra còn có linh nhũ làm dịu kinh mạch ở tĩnh thất bên cạnh gian phòng này.

Đoạt được tu luyện tài nguyên dễ như trở bàn tay!

Ta sẽ trở thành một con độc xà ẩn giấu trong bóng tối, nhìn chòng chọc vào Từ ác liêu ngươi, đợi đúng thời cơ rồi há miệng cắn một ngụm, trả lại gấp trăm ngàn lần những khuất nhục mà ta đã từng phải chịu đựng, đem ngươi băm thành trăm mảnh!

Diệp Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt có chút run rẩy.

Đúng vậy, hắn đã thay đổi, trở nên tàn nhẫn, máu lạnh, vô tình hơn.

Lúc trước, Diệp Thiên hắn cũng là thiếu niên chân thành, là một võ giả cố gắng từng bước tiến lên, từng mơ mộng sẽ tiêu diệt tà ma để cứu vớt Cửu Châu.

Tất cả đều là do Từ ác liêu!

Chương 279: Biến thái như một tên Ma Thần (1)

Đèn màu treo cao, đàn hương lượn lờ.

Một người một mèo đang nằm trên giường để nghỉ ngơi.

Phì Miêu gối lên cánh tay tiểu phôi đản, híp mắt hưởng thụ.

Nó bất chợt chớp chớp mắt, bĩu môi chần chờ một lúc, sau đi qua đi lại thăm dò.

“Chó săn hạ lưu!”

Một giọng điệu lạnh lùng quen thuộc bất chợt vang lên.

Từ Bắc Vọng đột nhiên mở mắt ra.

Phì Miêu cũng giật mình, nó sợ hãi vô cùng, trốn vào trong chăn không khác gì một con chuột.

Không nhìn thấy, không nhìn thấy meo meo.

“Đếm đến ba!”

Móng vuốt phát ra âm thanh.

Phì Miêu khiếp đảm thò đầu ra, nâng móng vuốt lên cao.

“Ti chức không gặp nương nương, mới một tháng mà đã như ngàn vạn năm, trong lòng tràn đầy nhớ nhung, đêm xuống cũng không thể chợp mắt.”

Chó săn ngồi dậy, cung kính nói với móng vuốt.

Ù!

Mộc chùy màu bạc lơ lửng giữa không trung, phù văn đan xen thành vòng xoáy, dần dần hiện ra một dáng hình tuyệt mỹ.

Nữ tử váy tím xinh đẹp không tỳ vết ngồi trên ghế treo, đôi chân thon dài được bao bọc trong tất đen đang bắt chéo vào nhau, đồng tử lạnh như băng quét qua một người một mèo.

“Meo…”

Đối mặt với ánh mắt chết chóc đang nhìn chằm chằm vào mình, Phì Miêu ngoan ngoãn cụp đuôi chạy đến góc tường.

Sau đó nó dùng vuốt túm lấy lỗ tai mình, sắc mặt suy sụp vô cùng, đành phải úp mặt vào tường hối lỗi.

Đôi mắt lạnh lùng của Đệ Ngũ Cẩm Sương chuyển hướng, bắn ra một tia sát ý, ngữ điệu âm trầm: “Bổn cung bảo ngươi đến Ma Quật, ngươi lại đi hái hoa ngắt cỏ dọc đường, hình như rất sung sướng.”

À, cái này… Số đào hoa như lũ tràn bờ, bản thân ta cũng không muốn mà.

Nhưng Lão Đại đang nóng máu hỏi tội, chó săn chỉ có thể nhận sai, hắn hèn mọn nói: “Ti chức không dám nữa.”

Sau đóm hắn ngưng lại một chút, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Nương nương, có phải người nhớ ti chức đúng không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương híp đôi mắt xanh ngọc, không chút lưu tình mà lạnh lùng trách cứ: “Ngươi xứng đáng để cho bổn cung phải nhớ nhung sao?”

(￣□￣」)

Phì Miêu cạn lời.

Ngươi không nhớ tiểu phôi đản, vậy thì ăn no rửng mỡ đột nhiên đến đây làm chi?

“Lăn lại đây, để bổn cung dẫm mấy cái.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thản nhiên nói.

Giọng điệu lạnh lùng như châu ngọc rơi xuống đất, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Chó săn làm theo, đưa mặt về phía trước.

Mộc chùy chậm rãi chạm vào mặt hắn.

Mặc dù chỉ là tiếp xúc với đồ vật, nhưng Từ Bắc Vọng vẫn ngửi được hương vị quen thuộc của người trong lòng, ánh mắt nhìn chăm chú vào mu bàn chân trắng nõn đang không ngừng giẫm đạp.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn còn cảm nhận được ngón chân phấn nộn còn nghịch ngợm nhét vào miệng mình.

Sau khi đánh dấu chủ quyền xong, ý lạnh trong đôi mắt xanh ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng tiêu tán, nói bằng giọng điệu mỹ mãn: "Lần sau, ngươi không được nói chuyện với nữ nhân, nếu không bổn cung sẽ băm ngươi thành đống thịt nát."

Từ Bắc Vọng mấp máy bờ môi, vâng vâng dạ dạ đồng ý.

Dục vọng chiếm hữu biến thái!

Đệ Ngũ Cẩm Sương bưng ly trà sữa lên, đôi môi đỏ ngậm ống hút rồi hút vào mấy ngụm, cố ý nhấn mạnh một lần nữa: "Ngươi phải mau chóng tìm được hai kiện Thần khí kia."

Nói xong, nàng dứt khoát tiết lộ mức độ quan trọng của Thần khí: "Chúng ta nhất định phải gom đủ mười kiện Thần khí, dung luyện thành Giới khí, nhờ đó mà phá vỡ vách tường."

Từ Bắc Vọng gật gật đầu.

Hắn còn nhớ rõ, lúc còn ở trong Thiên Xu, vị khách Bát Hiền Vương đến từ ngoại vực đã từng nói qua, đám người ở thế giới bị vứt bỏ không có khả năng siêu thoát.

Từ khi Cửu Châu khai thiên lập địa tới nay, Lão Đại chính là người đầu tiên làm liều, thử thách chắc chắn là vô cùng to lớn.

Nếu chỉ dựa vào thực lực bản thân chắc chắn sẽ không đủ, ắt hẳn phải mượn sức mạnh đến từ ngoại lực.

Dường như có thể đọc hiểu được ý nghĩ của chó săn, Đệ Ngũ Cẩm Sương thận trọng nâng cằm lên, thản nhiên nói: "Sau khi phi thăng, bổn cung sẽ để lại Giới khí cho ngươi. Đến lúc đó, ngươi hãy cầm nó tới tìm bổn cung."

"Tuân mệnh!"

Chó săn há miệng hô vang.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn vài giây, đột nhiên nói: “Bây giờ ngươi muốn hôn môi bổn cung không?”

Từ Bắc Vọng có chút kinh ngạc, hắn nhìn trộm đôi môi đỏ mọng tươi non ướt át của lão đại, xu nịnh nói: “Nương nương thật hiểu rõ ti chức, đáng tiếc rằng điều kiện không cho phép.”

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi động đậy, đôi môi đỏ tươi úp mở: “Phế vật, ngu không ai bằng! Ngươi không biết đẩy ý thức vào mộc chuỳ à?”

Còn có thể làm thế sao? Từ Bắc Vọng kinh ngạc.

Thần giao?

Va chạm tinh thần, trái tim giao thoa?

Hắn không ngờ lão đại là người theo chủ nghĩa tình cảm lãng mạn.

Từ Bắc Vọng khó nén cảm xúc vui mừng, hắn lập tức giải phóng huyệt linh đài, ý thức chậm rãi thẩm thấu vào mộc chùy.

Phì Miêu quan sắc ánh mắt trống rỗng như pho tượng điêu khắc của tiểu phôi đản, nó không khỏi tức giận kêu meo meo.

Hai tên xấu xa!

Không phải đã nói cùng ở chung với meo meo sao?

Phì Miêu đặt mông ngồi trên thảm, chân ngắn đạp loạn xạ để trút giận, ấm ức đến mức hạt đậu vàng sắp rơi ra.

Meo meo thật là thảm!

Một khắc sau, Từ Bắc Vọng khẽ nâng mí mắt lên, ý thức trở về cơ thể.

Không thể không nói, đây là lần đầu tiên hắn thử hôn môi trong ý niệm, mặc dù cơ thể không có cảm giác, nhưng tinh thần lại sảng khoái muốn chết!

Từ Bắc Vọng vui vẻ chui vào trong chăn, đêm nay chắc chắn sẽ có được giấc mộng vàng.

Phì Miêu phồng miệng, nó nhảy lên giường mềm, cuộn tròn trong

chăn giống như cái bánh chưng.

Meo meo không thèm để ý ngươi nữa!

Ngươi tìm meo meo nói chuyện, meo meo cũng sẽ giả vờ không nghe thấy.

A?

Phì Miêu đột nhiên tò mò.

Sao chăn lại bị nhô lên thế kia?

Chương 280: Biến thái như một tên Ma Thần (2)

Ngày hôm sau, bầu trời vẫn tối tăm như cũ, vầng trăng đỏ nằm ngang ở chân trời.

Vì bị mèo béo làm phiền đến khó chịu, Từ Bắc Vọng đành dẫn nó đi dạo phố cho khuây khoả.

Đột nhiên, một nguồn sức mạnh khủng bố lao đến từ phía xa, âm thanh thần tiên vang vọng, quanh quẩn muôn nơi.

Một chiếc phi thuyền bạch ngọc dừng ở bên lầu các, tỏa ra ánh sáng lung linh chói mắt.

Khi nhìn thấy thiếu nữ váy xếp đứng sừng sững phía trên, mọi người trên gác liền câm như hến.

Bọn họ dù không sợ hãi, nhưng cũng không dám đắc tội với hòn ngọc quý trên tay thành chủ.

Diệp Thiên chắp tay, đôi mắt hạnh khẽ nheo lại, đứng nhìn đám chó mèo này từ trên cao.

Kể từ khi chiếm cứ thân thể này, hắn mới có thể cảm nhận được như thế nào là quyền thế, cái gì mới gọi là tôn quý!

Đường đường là cường giả Thánh Cảnh đỉnh phong, giữ chức quan Chấp Pháp trong thành, nhưng cũng không dám mảy may lãnh đạm với hắn, để hắn sai khiến giống như một con chó!

Hắn chỉ cần nhìn trúng kiện pháp khí nào, thì cứ trực tiếp đoạt lấy là xong!

Căn bản không cần phải tính toán tường tận hay hay nơm nớp lo sợ như trước kia.

Diệp Thiên chậm rãi nhắm đôi mắt xinh đẹp, hồi tưởng khuất nhục lúc trước, sau đó cố gắng ức chế sự phẫn nộ.

“Từ công tử, muốn đi đâu vậy?”

Hắn ta phát ra giọng nói ngọt ngào mềm nhũn, sau đó biểu lộ sắc thái thẹn thùng.

Sau khi hoàn toàn chiếm cứ thân thể này, hắn đều phải ngụy trang mỗi lời nói, mỗi hành động, không thể lộ ra nửa điểm sơ hở.

“Meo!”

Phì Miêu nhe răng trợn mắt, hận không thể dùng meo meo quyền để đập chết ả tiện nhân này!

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu mày, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Tần cô nương, ta không thích người khác đứng trên cao nói chuyện với ta?”

Ngươi không thích?

Diệp Thiên cười lạnh trong lòng, nhưng sắc mặt lại không chút biến đổi, phi thuyền bạch ngọc chậm rãi đáp xuống.

Không phải ngươi có một chiếc phi thuyền màu tím sao? Có thể so sánh với một pháp khí Thánh giai của ta không?

Giờ phút này, Diệp Thiên cảm nhận được khoái cảm chiến thắng vượt hẳn một bậc.

Hắn dịu dàng cười nói: “Ta nghe nói Từ công tử thích uống trà, liệu ta có may mắn mời huynh đến phòng trà không?”

Hắn vừa dứt lời lại bổ sung thêm một câu: “Ta sẽ dùng nước Minh Tuyền để pha trà, đó là dòng suối năm ngàn năm tại vùng đất cực bắc, lượng nước tại đó cũng không đến ba khối.”

Hắn không tin Từ ác liêu không ham mê nữ sắc, chỉ cần chung đụng thân mật với nhau, sự phòng bị của kẻ này sẽ rớt xuống mức thấp nhất, hắn sẽ ra một đòn trí mạng!

Lúc trước cướp Ấu Di của ta, không phải là sắc dục huân tâm sao?

(*) sắc dục huân tâm: tình dục làm con tim mù quáng

“Không được.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh từ chối.

Móng vuốt đang siết chặt của Phì Miêu dần thả lỏng, nó suýt chút nữa muốn đâm chết tiểu phôi đản rồi.

Dường như không ngờ đến lời cự tuyệt dứt khoát đến nhường này, Diệp Thiên khẽ nhíu mày, sợ hãi nói: “Từ công tử, ta không có tư cách làm bằng hữu với ngươi sao?”

Nói xong, nàng lấy một lọ tinh huyết từ trong nhẫn trữ vậy: “Đây tinh huyết của báo xám thượng cổ, coi như ta tặng quà gặp mặt cho công tử.”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng vẫn không chút biến đổi, hắn luôn cảm thấy nữ tử này giống hệt như nhà giàu mới nổi, lúc nào cũng khoe khoang tiền tài.

Ánh mắt của hắn không hề có chút gợn sóng, âm thanh lạnh nhạt vang lên: “Xin thứ lỗi, ta rất ít khi dùng tinh huyết của yêu thú bậc hai.”

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Thiên chợt lóe lên một tia sát khí, những lời này làm cho hắn phẫn nộ!

Tinh huyết của yêu thú cấp hai mà tên này cũng dám coi thường!

Cẩu tặc!

Hắn bình phục lại cảm xúc, sắc mặt đỏ au, nhỏ giọng thủ thỉ: “Kìa, Từ công tử…”

Phì Miêu thật sự không nhịn được nữa, nó mở to miệng, thổi phù một tiếng, phun ra một ngọn lửa nóng rực.

Tiện nhân thối tha không biết xấu hổ!

Diệp Thiên không kịp đề phòng, bị hỏa diễm quỷ dị kia đốt cháy tay áo, cổ tay trắng nõn trở nên đen nhánh.

Hắn vô cùng hoảng sợ, lập tức xuất ra bí thuật, dập tắt hỏa diễm, cứu vớt cánh tay bị bỏng.

“Làm càn, dám to gan tổn thương Thiếu thành chủ.”

Một tiếng rống to vang lên, lão giả tóc bạc dậm chân bước đến từ hư không.

Diệp Thiên tức giận vô cùng, mặt mũi trở nên xanh mét, cắn chặt hàm răng nhìn chằm chằm Phì Miêu, đôi mắt bắn ra sát khí.

“Meo meo…”

Phì Miêu trốn vào vòng tay của tiểu phôi đản, tiếng khóc nức nở vang lên, bộ dạng vô cùng đáng thương .

Từ Bắc Vọng ôm chặt nó, thần sắc hời hợt, bình tĩnh nói: “Cút được bao xa thì cút luôn đi.”

Sắc mặt lão giả thay đổi liên tục, nhưng ông ta vẫn không dám hành động.

“Chúng ta đi!”

Diệp Thiên biết rõ mình không làm gì được kẻ này, đành phẫn nộ rời đi.

Hắn muốn nghiền nát xương cốt tên Từ ác liêu ngay tại chỗ, sau đó đập nát bảy hồn sáu phách của hắn, nhưng lão giả bảo hộ vẫn ở bên cạnh mình, nên hắn tuyệt đối không dám động thủ.

Từ Bắc Vọng đưa mắt nhìn phi thuyền bạch ngọc ẩn hiện phía chân trời, ánh mắt có chút hoang mang.

Sao hắn có cảm giác Tần Sở Sở khác hắn so với lần gặp đầu tiên.

Hắn cũng lười nghĩ nhiều, cho dùng nàng ta có bị chứng nhân cách phân liệt thì cũng không liên quan đến hắn.

“Meo meo…”

Phì Miêu giống như bạch tuộc bám chặt tiểu phôi đản, nó khẽ kêu vài tiếng.

Meo meo lợi hại lắm phải không?

Sau này có thể dùng meo meo quyền trực tiếp đập chết nàng!

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi chơi.”

Từ Bắc Vọng đi đến nơi náo nhiệt nhất phường thị.

Được rồi!

Phì Miêu rất phấn khích.

Chương 281: Biến thái như một tên Ma Thần (3)

Phủ thành chủ.

Diệp Thiên điều chỉnh tâm trạng, bước nhanh đi vào chính đường.

“Cha, nhi nữ bị coi thường!”

Hắn cố ý kéo dài ngữ điệu, biểu cảm uất ức, viền mắt ửng đỏ.

Tần Hải lạnh lùng nhìn chằm chằm nhi nữ, trầm giọng nói: “Ta đã nghe Uy bá nói rồi, sao ngươi lại muốn trêu chọc Từ Bắc Vọng?”

Diệp Thiên không dám nhìn thẳng vào Tần Hải, chỉ bĩu môi nói: “Nhi nữ suýt chút nữa bị sát hại, cha báo thù cho con đi!”

Hắn vừa nói chuyện vừa kéo cánh tay Tần Hải, bày ra bộ dạng làm nũng.

Thật ra trong lòng hắn cũng rất sợ hãi.

Mỗi lần đối mặt với thành chủ thành Tội Ác uyên thâm như biển, hắn tựa như một kẻ trần truồng đang đứng tại băng thiên tuyết địa (nơi cực kì rét lạnh), lục phủ ngũ tạng đều run rẩy kịch liệt.

Diệp Thiên chỉ có thể tận lực che dấu mới không lộ ra sơ hở, bản thân hiểu rõ hoàn cảnh của mình như người đi trên dây, sẽ phải nghênh đón tai ương ngập đầu bất kỳ lúc nào.

Một khi Tần Hải thi pháp điều tra nữ nhi, ông ta sẽ sẽ tra ra một sợi hồn phách khác biệt trong cơ thể của Tần Sở Sở.

Đến lúc đó, Diệp Thiên sẽ chết không có chỗ chôn, hồn phách cũng phải tiếp nhận cực hình ngàn vạn lần.

Thế nhưng, một người phụ thân sẽ vô duyên vô cớ điều tra nhi nữ nhà mình sao?

Sẽ không bao giờ.

Để tránh gây ra hoài nghi, lời nói cử chỉ của Diệp Thiên phải tuân theo thói quen trước kia của Tần Sở Sở.

Ví dụ như kéo cánh tay cha làm nũng.

Tần Hải nhíu đôi mày đen như mực, ông ta nghiêm khắc cảnh cáo một câu: "Đừng đụng vào Từ Bắc Vọng, cha ngươi là ta đây cũng không dám chọc đến Đệ Ngũ Ma Đầu."

Diệp Thiên thất vọng 'Ồ' một tiếng, vì nội tâm sớm đã tiếp nhận kết quả này, nên cũng không quá tuyệt vọng.

"Nhi nữ muốn một trái quả Bích Hầu vạn năm, ta thề phải vượt qua Từ ác liêu, trở thành thiên kiêu rực rỡ nhất Cửu Châu!"

Diệp Thiên khẽ cắn môi dưới rồi xin xỏ, hắn diễn giải hình tượng nữ tử không cam lòng vì bị từ chối, nhục nhã đến mức nhụt chí, sau đó tạo thành khát vọng nâng cao tu vi vô cùng sinh động.

Biểu tình sắc mặt cực kì thích hợp, quả thật có thể dùng bốn chữ "thiên y vô phùng" để hình dung.

(*) Thiên y vô phùng (Áo trời không kẽ hở): dùng để chỉ những kế hoạch không hề có bất kì thiếu sót nào

Tần Hải vừa lòng gật đầu, dù biết rõ mình đã nuông chiều nhi nữ quá độ, nhưng ông chỉ có một đứa con gái duy nhất này thôi.

Ù!

Một hạt cây hình bầu dục lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, linh khí gào thét ở nội đường.

...

...

Đảo mắt đã qua hơn tháng, vầng trăng máu chiếu rọi bầu trời thành một vùng đỏ tươi.

Trường Thành mênh mông vô tận, tuyết đọng còn sót lại vẫn chưa tan hết, tạo thành từng vũng nước đục lan tràn khắp bốn phía.

Tại mỗi ngã rẽ đều có người gác đêm cầm binh khí trong tay.

Các loại chiến xa cổ thuyền được được kéo bởi hung thú đậu chằng chịt giữa không trung, cờ phủ thành chủ tung bay đón gió.

Khi nhìn về phía bắc, vô số tà ma hội tụ trong màn sương máu mênh mông, phát ra từng tiếng gào thét đâm thủng mây trời!

Mỗi khi đến kỳ trăng máu, ma khí sẽ nhạt dần, nên đây chính là thời điểm khởi xướng tiến công!

Binh đoàn săn bắn tà ma, dùng chiến lợi phẩm đổi lấy bảo vật.

Vô số võ giả trú tại thành Tội Ác tru sát tà ma, dùng chiến công đổi lấy tự do.

Mấy trăm vạn người gác đêm, chỉ vì bảo vệ dân chúng, lãnh thổ phía sau mà phải dùng máu tươi và vì ngàn vạn thương sinh Cửu Châu xây dựng một lớp phòng tuyến kiên cố!

Giữa không trung, một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ chậm rãi đi đến, hắn ta mặc chiếc áo bào trắng đẹp đẽ quý giá, tay ôm một con mèo mập mạp.

Hắn đứng sừng sững ở nơi đó, tựa như trung tâm của trời đất, chỉ hít vào thở ra thôi cũng có thể biểu lộ khí thế cao cao tại thượng từ cốt tuỷ.

Sự xuất hiện của Từ ác liêu hấp dẫn vô số ánh mắt, một số bóng dáng quen thuộc ẩn nấp ở trong đám đông cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn.

“Meo meo…”

Phì Miêu vuốt ve cái bụng nhỏ tròn trịa.

Meo meo đói bụng rồi.

“Đợi lát nữa sẽ cho ngươi ăn no nê.”

Từ Bắc Vọng không có cách nào đối phó với đồ mèo ngu xuẩn này.

Sở dĩ hắn xuất hiện ở chỗ này chính là vì săn giết một ít tà ma cấp bậc Ma Vương, sau đó thuận thế tiến vào cấm địa bên trong Ma Quật.

“Keng!”

“Keng!”

“Keng keng!!”

Đột nhiên, tiếng chuông trang trọng vang lên trên tháp canh nguy nga của Trường Thành.

Trong phút chốc, vô số lá bùa bị thiêu đốt, khói xanh nhẹ nhàng bốc lên.

Vô số người gác đêm cầu nguyện, chiến đấu tất thắng, bình an trở về.

Trong chiến thuyền của thành chủ, Tần Hải trầm mặc một lúc lâu, ấp ủ cảm xúc, giận dữ quát: “Tử chiến tà ma!”

Bầu không khí yên tĩnh trong một vài hơi thở ngắn ngủi.

“Tru Ma!”

“Tru Ma!”

“Tru Ma!”

Tất cả lính gác đêm đều vung binh khí, nhiệt huyết dâng trào, tuyên thệ ý chí chiến đấu.

m thanh chấn động ẩn chứa sát ý ngập trời, cả Trường Thành tựa như cũng mơ hồ run rẩy.

Thiên hô vạn ứng, sóng to gió lớn!

Giết!

Chân khí thoáng chốc cuồng bạo, kiếm quang đan xen che lấp trăng máu, vạn quân lao tới đám tà ma ở phía xa.

Một trận chiến quy mô lớn bắt đầu nổ ra!

Ma khí ngút trời xen lẫn sương máu, cùng với đó là Ma Nguyên rơi xuống đất như mưa đen.

Phì Miêu lấy móng vuốt đẩy tiểu phôi đản, nôn nóng thúc giục hắn.

Nhanh lên nha, meo meo muốn ăn mấy cân!

Thấy nó thèm muốn đến chép miệng, Từ Bắc Vọng đặt con mèo ngu xuẩn ở góc thuyền bay rồi bay nhanh về phía trung tâm chiến trường.

Ầm ầm!

Một thế giới huyết hải xuất hiện sau lưng Từ Bắc Vọng, khí tức huyết sát đang quay cuồng rít gào, tựa như ác thú tham lam.

Khí tức đáng sợ khiến tà ma run rẩy, từng đoàn từng đoàn sương đen bấu víu nhau chạy trốn thật xa.

“Giết!”

Từ Bắc Vọng không chút biến sắc, chậm rãi phun ra một chữ.

Thế giới huyết hải vỡ nát, một toà đài cao vút ẩn chứa vô số oan hồn tử khí tựa như đến từ chư thiên vạn vực, mang theo khí tức hủy diệt, quét ngang mặt đất.

“A…”

“Ô a!”

Một vài Ma Vương sợ hãi gào thét, tuyệt vọng giãy dụa, trơ mắt nhìn thân thể thối rữa từng tấc từng tấc, rồi hóa thành vô hình.

Tử Vong Chi Đồng bành trướng mãnh liệt, nam tử áo trắng hóa thân thành một pho tượng Minh Thần đáng sợ giữa hư không!

Dù Ma Vương có ma công cường đại cũng không chịu nổi một kích, chứ đừng nói đến những tên Ma Tốt yếu ớt kia.

Chương 282: Biến thái như một tên Ma Thần (4)

Từng viên Ma Nguyên màu đen bay vào phi thuyền, Phì Miêu nằm sấp dưới chân tiểu phôi đản, há miệng ngậm nuốt, ngay cả nhai cũng không cần.

Nó khó chịu nhăn trán, hiển nhiên Ma Nguyên rất khó ăn, căn bản là nuốt không trôi.

Không còn cách nào khác, Meo Meo muốn nhanh chóng được nói chuyện, meo meo còn muốn biến thành thiếu nữ xinh đẹp nữa.

Vì vậy, chỉ có thể ăn thật nhiều.

Goàm!

Nó dùng một tay cầm lấy bảy tám viên, trực tiếp nhét vào miệng, má phình lên.

Một màn khủng bố như vậy làm cho mấy trăm vạn người chấn động!

Lần đầu tiên họ nhìn thấy một cảnh giết chóc như vậy!

Nam nhân này dường như được hình thành từ bối cảnh giết chóc, chuyên môn sát phạt chi đạo, giống như Ma Thần biến thái!

Đáng sợ hơn hết, khuôn mặt tuấn mỹ kia không hiện lên một chút gợn sóng, tựa như hắn không phải đang điên cuồng chém giết, mà là nhàn nhã tản bộ ở trong rừng.

Mỗi lúc hắn giơ tay nhấc chân, để lộ một vẻ đẹp bạo lực khó diễn tả.

Trên chiến thuyền cổ, Tần Hải cùng mấy tên quan Chấp Pháp liếc nhìn nhau, ai nấy đều rơi vào trầm tư.

Trong thiên hạ, sợ là chỉ có Từ ác liêu mới là người thích hợp nhất với thành Tội Ác nhất

Đột nhiên phát hiện được cái gì đó, sắc mặt Tần Hải biến đổi, tóc mai luôn chỉnh tề đột nhiên tán loạn, khí tức bàng bạc.

“Công Tôn Lệ, ngươi dám!”

Hắn phẫn nộ gầm thét, một đạo pháp tắc xiềng xích ném về nam tử áo hồng ở phía xa, hư không bất chợt chấn động.

Tại một nơi cách phi thuyền ba mươi trượng, vẻ mặt lão nhân áo hồng lộ ra hận ý mãnh liệt, khuôn mặt dưới mặt nạ trở nên dữ tợn.

Ngươi dám giết truyền nhân Công Tôn Triết của Mặc gia ta!

Hôm nay, ta phải đến báo thù!

Ầm ầm!

Cùng với một chưởng của hắn, không gian đẫm máu trước mắt tựa như muốn nổ tung, một tòa đại điện chế tạo từ cơ quan nằm ngang trên bầu trời.

Đại điện phát ra màu vàng kim lấp lánh, tạo thành vô số pháp tắc lấp lánh vờn quanh, hung hăng nện xuống nam tử áo trắng.

Cảnh tượng bất thình lình này làm chấn kinh toàn bộ chiến trường.

Vốn dĩ nam tử áo trắng là thí điểm trung tâm, vậy mà biến cố này đã làm cho trời đất yên tĩnh trở lại trong chớp mắt

“Thánh Cảnh Đỉnh phong…”

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Thiên hiện lên một tia dị sắc, tim đập thình thịch, dường như hít thở không thông.

Từ cẩu tặc, ngàn tính vạn tính không tính đến, thật sự có người dám ra tay với hắn!

Đại điện rơi xuống, mang theo sức nặng ngàn vạn cân, chuẩn bị đập vào trên người nam tử áo trắng.

“Meo!”

Sắc mặt Phì Miêu trắng bệch, nó lấp tức lao đến chắn trước người tiểu phôi đản.

….

….

Mưa máu và sương mù đen kịt tràn ngập khắp bốn phương tám hướng, chiến trường chìm vào tĩnh mịch lạ thường.

Tà ma chạy trốn về phía bắc, hàng triệu con người chấn động trong giây lát.

Cường giả Thánh Cảnh đỉnh phong, quan Chấp Pháp thành Tội Ác đã ngã xuống!

Cảnh tượng vừa rồi thật quá bất ngờ!

Từ Bắc Vọng, nhân vật với những thành tựu vô địch quét ngang Cửu Châu, đã suýt mất mạng ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Chùy gỗ thể hiện uy lực thật đáng sợ!

Ngoại trừ Thần khí ra thì không có bất kỳ pháp khí nào có thể hạ gục được cường giả Thánh Cảnh một cách gọn gàng đến vậy.

Nhưng chùy gỗ này rõ ràng không phải là Thần khí, vậy thì chỉ có một khả năng, chùy gỗ sở hữu một tia ý thức của Đệ Ngũ Ma Đầu!

Tin đồn đó quả thật không sai!

Từ Bắc Vọng rất có thể là nam nhân của Đệ Ngũ Ma Đầu!

Nếu không thì tại sao nàng lại bảo hộ ân cần và quan tâm chu đáo cho Từ ác liêu như vậy?

Trên chiếc phi thuyền màu tím, Từ Bắc Vọng vẫn còn vô cùng sợ hãi, hắn trừng mắt nhìn con mèo ngu ngốc: “Sau này nếu gặp phải nguy hiểm thì không được phép xông tới trước mặt ta nữa.”

Phì Miêu lắc lắc đầu, tỏ vẻ đáng yêu.

Meo meo không đồng ý, meo meo sẽ không để tiểu phôi đản bị thương đâu.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lùng, hắn đạp chân, bay về phía chiến thuyền xa hoa.

Võ giả vừa rời khỏi trận chiến nhìn xác chết của quan Chấp Pháp thì không khỏi rùng mình.

Vị cường giả Thánh Cảnh này chính là người đã dẫn dắt người gác đêm chiến đấu chống lại, nhưng vì lòng thù hận đưa ra quyết định sai lầm, rốt cuộc lại nhận về kết cục thê thảm như vậy.

“Tần thành chủ, cho ta một lời giải thích.”

Nam tử áo trắng đứng trên phi thuyền, mặt không thay đổi nhìn thành chủ thành Tội Ác.

Biểu tượng quyền lực cao nhất phất phơ trong gió, sắc mặt Tần Hải mặc áo giáp vàng có chút tái nhợt, nội tâm vừa tức giận vừa bất lực.

Ông ta không ngờ một người trầm lặng ít nói như Công Tôn Lệ lại dám âm thầm hạ sát kẻ này.

Diệp Thiên tức giận đến hai má trắng bệch, hắn lên tiếng với chất giọng the thé: “Giải thích cái gì? Ngươi giết quan Chấp Pháp Công Tôn, cha ta còn chưa so đo gì tới ngươi…”

Đột nhiên, tiếng nói bị chặn lại.

“Ngươi lặp lại lần nữa.”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào hắn, đôi mắt xanh biếc tuôn trào ý lạnh.

Cảm nhận được sát khí thấu xương, Diệp Thiên như bị bóp cổ, mặt đỏ lên không dám nói lời nào.

Tất cả quan Chấp Pháp đều câm như hến.

Với tính cách ác độc không ai bì nổi này, sau khi bị đánh lén đến suýt chút nữa mất mạng thì hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng để bỏ qua đâu.

Bị người trước mặt uy hiếp, sắc mặt Tần Hải trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ngươi nhất định phải nói chuyện với ta bằng thái độ này sao?”

Từ Bắc Vọng im lặng mỉm cười, bình tĩnh nói: “Vậy là ngươi xúi giục để tính kế?”

“Láo xược!”

Khí tức Tần Hải tăng vọt, uy nghiêm cứ thế tuôn ra.

“Meo!”

Phì Miêu cười toe toét với hắn.

Hứ!

Có thể hù dọa ai chứ, khi đại phôi đản đến thì lúc đó đã quá muộn để hối hận rồi.

“Tần thành chủ, nên bồi thường thì hãy bồi thường…”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng vẫn không chút dao động, giọng điệu lộ ra vẻ hời hợt.

Suýt chút nữa thì ta đã gặp chuyện trong địa bàn của ngươi, ngươi cũng nên có chút trách nhiệm mới phải?

Tần Hải lâm vào im lặng, giống như đang cân nhắc kỹ càng, dù sao thì ông ta cũng không muốn nhìn thấy Đệ Ngũ Ma Đầu ở trong thành Tội Ác.

“Nói đi!”

Ông ta giận dữ hét lên.

Nhìn ‘phụ thân’ chật vật, biểu cảm của Diệp Thiên vô cùng khó coi, chẳng khác gì gan heo cả.

Hắn cảm thấy được sự sỉ nhục sâu sắc!

Vốn tưởng rằng có người chống lưng, không ngờ Tần Hải vang danh Cửu Châu vẫn phải khúm núm, cam tâm tình nguyện bị kẻ này bắt chẹt.

Tại sao Đệ Ngũ Ma Đầu lại ưu ái kẻ này chứ!

Tiểu bạch kiểm đáng ghét!

Diệp Thiên chỉ có thể cúi đầu để không lộ ra tia ghen tị ẩn chứa trong đôi mắt.

Chương 283: Đặt chân vào cấm

địa (1)

“Rất đơn giản, chỉ cần mười khối thần nguyên Ma Đế và hai mươi khối thần nguyên Ma Hoàng.”

Sau khi Từ Bắc Vọng vừa dứt lời, Phì Miêu liền mừng thầm.

Tiểu phôi đản đối tốt với meo meo như vậy, liệu có phải đang thầm mến meo meo không? Thật xấu hổ quá a~

Tần Hải trố mắt nhìn nam nhân tuấn tú trước mặt.

Kẻ này quả như sư tử há mồm, nếu yêu cầu của hắn đã vượt quá khả năng chịu đựng, ông ta nhất định sẽ từ chối.

Không thể vì e sợ Đệ Ngũ Ma Đầu mà để Từ ác liêu giẫm đạp quyền uy của mình được.

Nhưng hắn ta chỉ đòi hỏi một chút ma nguyên, ông vẫn có thể miễn cưỡng nhượng lại.

Ầm ầm!

Tần Hải phất tay, một cái túi trữ vật bay ra.

Từ Bắc Vọng nhận lấy nó, bỏ đi mà không nói một lời.

…

…

Mặt trăng trên trời đỏ thẫm như máu tươi, ma khí ở nơi này ngày càng suy yếu, âm thanh chém giết cũng dần dần vơi đi.

Chiến thắng là điều nằm trong dự liệu, mỗi khi mặt trăng máu xuất hiện, đội quân Cửu Châu chưa bao giờ thua, nhưng thời cơ lại chỉ xuất hiện vài tháng một lần.

Người gác đêm đang dọn dẹp chiến trường, nhặt nhạnh Ma Nguyên còn nguyên vẹn, những võ giả bay xuống mặt đất cũng đang kiểm lại chiến lợi phẩm của mình.

“A…”

Từ Bắc Vọng phát ra một âm thanh, giống như đang dạy dỗ

Phì Miêu cũng há to miệng, lộ ra hai cái răng nhỏ: “Meo meo…”

Từ Bắc Vọng bó tay, hắn ra sức kiếm ma nguyên như vậy mà con mèo ngu xuẩn này vẫn không biết nói chuyện,

Mười khối Ma Đế thần nguyên tương đương với mười thần hồn Thánh Cảnh đỉnh phong, dù thế nào cũng phải có chút tác dụng chứ?

Phì Miêu ngây thơ chớp mắt.

“Thiếu bao nhiêu?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

Phì Miêu lắc đầu, meo meo không biết.

Từ Bắc Vọng vác nó bằng một tay rồi đi về phía Trường Thành.

Tại nơi này, cứ cách mười dặm lại có một quân doanh lớn, hắn đi bộ đến quân doanh gần nhất.

“Ra lệnh cho ba vạn binh mã.”

Từ Bắc Vọng ra lệnh cho tướng quân cao to, sau đó lấy ra Hổ Phù và chiếu thư điều binh.

Tướng quân xác nhận xong liền không dám sơ suất, kính cẩn hỏi: “Tinh binh hay là?”

“Sao cũng được.”

Từ Bắc Vọng tích chữ như vàng.

Tướng quân sửng sốt, nhưng hắn cũng không dám hỏi thêm câu nào mà lập tức đi đến doanh trại để thu xếp.

Sau một phút đồng hồ, một đội quân đã được tập hợp theo nề nếp.

Giáp đen dày đặc, lá cờ tung bay, tất cả các binh lính đều đã được tẩy rửa trong chiến tranh.

Do danh tiếng lẫy lừng và dáng vẻ giết chóc như thần chết của Từ ác liêu, nên tướng quân không dám khinh suất mà lựa chọn toàn bộ binh sĩ thiện chiến trong doanh trại.

Ba vạn người đứng đây đều rơi vào im lặng.

Nói không sợ là nói dối, nhưng quân nhân có bổn phận phục tùng, không thể lui bước!

Tất cả mọi người đều rõ ràng, Từ công tử sắp tiến vào Ma Quật, đặt chân đến khu vực cấm kỵ.

Nếu không, dựa vào tu vi khủng bố không ai sánh bằng của hắn, Từ công tử sao có thể cần đám người bình thường như họ?

“Đi nào.”

Từ Bắc Vọng không chậm trễ nữa mà ra lệnh cho quân đội xuất phát.

Mỗi một binh sĩ đều điều khiển một con ngựa màu đỏ thẫm.

Đây là Xích Hỏa Long, một con yêu quái cấp chín không có gì nổi bật, nhưng nó lại là toạ kỵ thích hợp nhất cho chiến trường.

Ngay khi tiến vào khu vực cấm, phép thần thông của Xích Hỏa Long sẽ bị hạn chế, tốc độ chính là lợi thế duy nhất của nó

Ba vạn nhân mã xếp thành một đoàn, giống như một bức tường sắt tiến về vùng đất cực bắc.

Tiếng động ầm ầm, mặt đất sụp đổ!

Cảnh tượng này tất nhiên đã rơi vào tầm mắt của vô số dân chúng bên trong Trường Thành.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm vào bóng lưng bình tĩnh của nam tử áo trắng ở phía xa, đáy mắt của bọn họ tràn ngập nghi hoặc và khó hiểu.

Hắn ta có dựa vào cái gì?

“Đúng là đồ mất trí!”

Một tu sĩ cảm thấy kinh hoàng và không thể tin được, Từ ác liêu được ca ngợi là cường giả có khả năng siêu thoát trong Cửu Châu, nhất định có thể đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất, tại sao hắn lại ngốc nghếch mà đi vào Ma Quân?

Để tiến vào Ma Quật thì chắc chắn phải đi qua vùng đất cấm kỵ rộng lớn vô biên!

Nhưng đó lại là cấm địa mà ngay cả cường giả Bán Bộ Chí Tôn cũng không dám đặt chân vào!

Tất cả lực lượng đều không còn, sức lực có được trong quá khứ cũng vô dụng, có thể sống sót hay không còn phụ thuộc vào may mắn.

“Ha ha, kẻ này không biết sinh tử có ý nghĩa như thế nào.”

Có vô số võ giả cười nói vui vẻ trên nỗi đau của người khác.

Tuy nhiên, bầu không khí trên chiến thuyền cổ vô cùng cứng ngắc.

Thần sắc của Tần Hải trở nên ảm đạm khó hiểu, các quan Chấp Pháp còn lại cũng lo lắng u sầu.

Bọn hắn vốn dĩ đã có thể thở phào nhẹ nhõm vì Từ ác liêu cuối cùng cũng rời khỏi Trường Thành, không còn liên quan đến thành Tội Ác nữa.

Nhưng sau khi nhớ đến sự tàn ác của Đệ Ngũ Ma Đầu, bọn hắn cũng không rõ nàng ta có chịu nói đạo lý không?

Trong trường hợp Từ ác liêu rơi đài, Đệ Ngũ Ma Đầu rơi vào trạng thái cuồng nộ, liệu nàng ta có trút lòng hận thù lên thành Tội Ác không?

Khả năng kẻ này bỏ mạng là cực kỳ cao!

Câu nói được lưu truyền rộng rãi nhất ở vùng cực bắc chính là… Khu vực cấm kỵ của Ma Quật là nơi duy nhất mà tất cả mọi người đều có thể sánh vai ngang hàng với nhau!

Mặc kệ ngươi là người hay tà ma, mặc kệ ngươi là kẻ ăn mày bị khinh thường hay thánh nhân được mọi người ngưỡng mộ, thì khi đi vào khu vực cấm kỵ đều sẽ như nhau.

Sức mạnh mất hết, ai nấy đều trở thành người bình thường.

Liệu Từ ác liêu có thể chịu đựng được cảm giác chênh lệch này không?

Thiên mệnh phải chăng đã ưu ái cho hắn?

Tất cả mọi người đều không khỏi thở dài, kẻ này đi đến đâu là tai hoạ đến đó…

Diệp Thiên hận không thể ngửa mặt lên trời rồi phát tiết tâm tình, nhưng hắn chỉ có thể siết chặt góc váy, kiềm chế cơn kích động của mình.

Thật đúng với câu nói kia…

Ngươi không có cửa rình rập với Địa Ngục!

Từ ác liêu vô duyên vô cớ đến vùng đất cực bắc, thật ra Diệp Thiên cũng đã đoán được ý đồ của hắn. Nhưng khi nhìn thấy kẻ này đi vào sâu trong Tuyết Vực, Diệp Thiên lại cảm thấy kích động đến mức khó có thể kiềm chế!

Ông trời, ngươi mở mắt một chút đi.

Tội ác của Từ ác liêu nhiều không kể xiết, ngươi nhất định phải để hắn chết không toàn thây, bị tà ma xé thành những mảnh nhỏ, máu thịt bị gặm nuốt sạch sẽ!

Chương 284: Chương 284: Đặt chân vào cấm địa (2)

Nhưng vào lúc này.

Bùm!

Màn đêm nứt ra một cái khe, một nam tử trung niên buộc khăn mang theo chiếc quạt lông chậm rãi đi đến.

“Ánh Công Cẩn.”

Một số quan Chấp Pháp trông có vẻ lo lắng, như thể đang đối mặt với một kẻ thù.

Thành chủ thành Quang Minh cũng là cường giả Bán Bộ Chí Tôn!

“Các ngươi nên sớm tìm ra đối sách.”

Ánh Công Cẩn đáp xuống chiến thuyền, bình tĩnh thốt ra câu này.

Mọi người ngay lập tức hiểu ra ý đồ của ông ta.

Nếu Từ ác liêu mất mạng, không chỉ thành Tội Ác bị trút bỏ mà thành Quang Minh cũng bị ảnh hưởng.

Kẻ này thật sự là yêu tinh hại người.

Con mắt thứ ba giữa trán Ánh Công Cẩn đột nhiên phát ra ánh sáng

đan xen với phù văn kỳ lạ.

“Ngươi vừa tính toán ra cái gì?”

Ngay khi ánh sáng biến mất, Tần Hải nóng lòng đặt câu hỏi.

Ánh Công Cẩn lắc đầu bất lực: “Thuật tính toán của ta đã không còn tác dụng đối với Từ ác liêu nữa.”

Sau đó, ông ta bỗng nhiên chắp hai tay ra sau rồi bỏ đi.

Ngay cả Bán Bộ Chí Tôn như ta cũng không dám đặt chân đến khu cấm địa, sợ rằng Từ ác liêu lành ít dữ nhiều.

….

….

Tuyết lớn bay lượn, sương mù dày đặc bị đánh tan, từng tên Ma Vương đã bị tiêu diệt bởi đội quân Cửu Châu

Phì Miêu nằm trên phi thuyền, vểnh cái chân ngắn cũn lên rồi nhàn nhã nuốt chửng ma nguyên.

Từ Bác Vọng quan sát một tấm bản đồ, xem xét các nẻo đường khác nhau.

Cửu Châu gọi nơi này là Ma Quật, nhưng tà ma lại tự gọi là quốc gia bất tử, bọn hắn đều là hậu duệ của tộc nhân cao quý nhất, mà khu vực cấm kỵ có tên là Vùng Đất Tử Vong.

“Là con đường này.”

Từ Bắc Vọng chỉ vào góc bản đồ, đây là con đường gần nhất đến Ma Quật.

Hắn vận chuyển chân khí giữa các ngón tay, một đường ánh sáng chói loé lên trên bản đồ, ba vạn binh lính đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong phút chốc, sắc mặt bọn họ đột nhiên thay đổi, khí thế hùng dũng ban đầu cũng dần dần bị rút cạn.

Đây là con đường đi vào chỗ chết!

Càng gần tới đích, tà ma càng nhiều, những người gác đêm may mắn sống sót đã từng nói rằng, có ít nhất năm mươi vạn tà ma phục kích

tại tuyến đường này.

Mà quân số của bọn hắn chỉ có ba vạn lính mà thôi…

“Từ công tử, xin hãy suy nghĩ lại.”

Tướng quân vội vàng khuyên cao, sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

Hắn không muốn chôn vùi ba vạn binh sĩ tinh nhuệ này!

“Ngươi không nghe lời ta sao?”

Từ Bắc Vọng không hề biến sắc, bày ra cao cao thoại thượng nhìn xuống hắn.

“Không dám…”

Tướng quân cúi đầu, thân thể run rẩy.

“Tăng thêm tốc độ!”

Nam tử áo trắng lạnh lùng ra lệnh, một luồng chân khí đáng sợ lập tức vọt ra, ra lệnh cho Xích Hoả Long cấp tốc lao về phía trước.

Một bầu không khí tuyệt vọng bao trùm khắp quân đội.

Ai nấy đều như vừa rơi xuống vực sâu, gần như đã có thể nhìn thấy hài cốt thê thảm của mình.

Trước mặt một nhân vật to lớn như Từ Bắc Vọng, bọn họ không còn là người, mà chỉ là những con kiến hôi đáng khinh, hắn ta có thể dùng chân giẫm đạp mà đôi mày cũng sẽ không nhíu lại.

“May mắn thay, ta đã gửi một bức thư về nhà.”

Một vài binh sĩ nuốt đắng chát xuống cổ họng, sau đó tự an ủi nỗi lòng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tà ma bị giết hết sạch, Ma Hoàng ngang cơ với cảnh giới Niết Bàn cũng bị Phì Miêu dùng chuỳ đập nát.

Một đường thuận lợi vô cùng, cho đến khi phi thuyền đột ngột đáp xuống mặt đất.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, pháp lực của phi thuyền đột nhiên biến mất.

Từ Bắc Vọng thấy khí hải bị giam cầm, ngay cả khiếu huyệt cũng bị phong toả, toàn bộ sức mạnh của hắn đều tiêu tan.

Phì Miêu ngã xuống đất, đau đớn che trán, há miệng muốn thử.

Meo meo không phun được lửa!

Từ Bắc Vọng cúi xuống ôm chầm lấy nó, khi không còn sức lực, hắn mới thực sự nhận ra sức nặng của con mèo ngốc nghếch này.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng lui lại mấy bước, chân khí tràn đầy tái tạo biển khí.

Hắn nhìn thẳng về phía trước, không chút do dự mà mở chiếc nhẫn trữ vật ra.

Bùm!

Hơn ba mươi chiến xa rơi xuống đất, toa xe được bao phủ một lớp vải đen dày cộp.

Đây là?

Tất cả người lính đều bối rối.

Từ Bắc Vọng híp mắt nhìn đội quân tà ma phía trước vài dặm, lạnh lùng nói: “Đẩy xe nhanh lên, tấn công!”

Nói xong liền nhìn xung quanh quân đội.

Một vài vị tướng nghiến răng im lặng hồi lâu rồi mới hạ cờ đánh trống.

Sự chênh lệch binh lực chính là bờ vực của cái chết!

“Đùng!”

“Đùng!”

“Thùng thùng!”

Tiếng trống xung trận vang lên, đoàn quân tựa như đại hồng thủy phá nát con đập, lao thẳng vào trong khu vực cấm địa.

“Ra lệnh cho Lý Vấn, lập một đội hình dài, dẫn một vạn kỵ binh đi xua đuổi tà ma.

“Truyền lệnh đến Tiết kỳ, một vạn kỵ binh tấn công từ cánh phải, sau đó rút lui.”

“Chuẩn bị sàng nỏ để yểm hộ Cung Tiễn Thủ…”

Tướng quân đột nhiên im bặt.

Quân đội trật tự nề nếp ban đầu bỗng nhiên làm phản.

“Dám để ta chịu chết, mẹ ngươi chứ.”

Một người gác đêm trẻ tuổi vứt bỏ mũ giáp, lao lên với một ngọn giáo.

“Một đại trượng phu tồn tại trên đời, làm sao có thể chịu cảnh tầm thường vô danh? Nếu có thể tru sát Từ ác liêu, tên tụng của chúng ta sẽ được dân chúng Cửu Châu truyền tụng!”

Một người gác đêm hạ cung nỏ, quay lại nhằm vào nam nhân tuấn mỹ mặc áo bào trắng.

“Chúng ta là những người có cấp bậc thấp nhất ở Cửu Châu, hôm nay sẽ tạo ra chiến công oanh liệt!”

Một người lính khác được khích lệ, cởi bỏ áo giáp, rút trường kiếm ra khỏi thắt lưng, cười toe toét bước tới.

Sâu kiến còn sống tạm bợ, huống chi là người?

Bọn hắn không muốn chết một cách vô ích!

Không phải Từ Bắc Vọng rất kiêu ngạo sao? Kẻ được mệnh danh là mặt trời thiêu đốt chói chang, chỉ cần một khí tức thôi cũng có thể khiến nhiều người sợ hãi.

Bây giờ thì sao?

Hắn ta cũng không phải con cá trên thớt, mặc người khác chém giết à?

Bọn hắn có thể tự tay đâm Từ ác liêu cũng đủ để mỉm cười nơi Cửu tuyền.

Tiếng chém giết nổi lên bốn phía, quân đội náo loạn dần dần không kiểm soát được.

Khuôn mặt nam tử áo trắng không chút gợn sóng, tựa như không

thèm để ý đến cảnh tượng khủng khiếp trước mắt.

Hắn phẩy nhẹ ống tay áo, hai khẩu súng hơi được chế tạo đặc biệt trượt xuống.

“Pháp khí? Ngươi dùng thử nó được không?”

Tên lính mặt sẹo đầu tiên gây ra cuộc bạo động cười lớn và từng bước tiếp cận.

“Ôm chặt vào.”

Từ Bắc Vọng nói với con mèo ngốc nghếch trong vòng tay của mình.

Phì Miêu rất ngoan ngoãn, đeo bám tiểu phôi đản như một con bạch tuộc.

Từ Bắc Vọng đưa tay ra lạnh lùng bóp cò.

“Bùm!”

“Bùm!”

Nòng súng rung động, hai viên đạn được bắn ra.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, trán của hai tên lính cháy xém, da thịt nhòe nhoẹt, ngọn lửa bùng lên.

Nam tử áo trắng nhàn nhã dạo bước, hai tay đổi vị trí rồi bóp cò một lần nữa.

Hai tên lính bị đạn thuốc súng xuyên thủng, rên rỉ vật vã trên mặt đất.

Cảnh tượng này khiến ba vạn binh lính rùng mình, linh hồn cũng run sợ.

Hắn thực sự có thể sử dụng pháp khí?

Sao có thể như thế được!

Chương 285: Chấn động Cửu Châu (1)

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng rất bình tĩnh, thậm chí hắn còn cau mày

thúc giục: “Tiếp tục.”

Không một ai dám manh động trong khu vực cấm kỵ nữa.

Vì Từ ác liêu đang nắm giữ pháp khí có thể dễ dàng lấy đi mạng sống của họ.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn không thay đổi, lãnh đạm đi tới đi lui.

Kiến thức toán lý hóa đều cần dùng tới trong thế giới tu tiên.

Đúng vậy, hơn chục chiến xa ngoài kia đều là thuốc nổ.

Trước khi rời kinh thành, hắn đã chế tạo súng hơi và thuốc nổ trong xưởng thủ công.

Trong thế giới tu tiên, tác dụng của những thứ này hoàn toàn chỉ để mua vui, võ giả Lục phẩm cũng có thể dễ dàng tránh được.

Nhưng nó lại hữu ích trong khu vực cấm kỵ của Ma Quật!

Tương đương với việc lấy ra thuốc nổ cùng nòng súng trong thời đại vũ khí lạnh của kiếp trước vậy.

Khu vực cấm kỵ là một tuyệt cảnh trong mắt người khác, nhưng đối với Từ Bắc Vọng, hắn nghiền ép nơi đây cũng đơn giản giống như đang ăn uống, đọc sách.

“Các ngươi chán sống rồi sao?”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng mở miệng, ngữ điệu không hề ấm áp chút nào.

Quân đội tà ma gầm rú từ xa, ba vạn binh sĩ im lặng.

Nguyên nhân của cuộc đảo chính chủ yếu là do nỗi lo sợ trong lòng, bây giờ Từ công tử có thể thoải mái sử dụng pháp khí, còn ai dám bạo loạn chứ?

Bên cạnh đó, tỷ lệ sống sót của bọn họ trong trận chiến này tăng lên rất nhiều, có lẽ sẽ nhận được chiến công sau tám ngày.

Nghĩ đến đây, tinh thần chiến đấu của mọi người dâng lên tận trời xanh.

“Giết chết!”

“Chém kẻ rút lui!”

Tướng quân khôi ngô giận dữ gầm lên, dẫn quân tạo đội hình, xông thẳng về phía đám tà ma.

Nam nhân tuấn mỹ này đã cho họ dũng khí vô tận!

Bùm!

Tiếng hò hét chấn động trời đất, uy thế nuốt chửng núi sông, sĩ khí dâng trào mãnh liệt!

“Giết nó!”

Tướng quân khôi ngô gầm đến khàn cả cổ, ba vạn binh mã xông ra như từng cơn sóng lớn.

Cách đó vài dặm, sương đen lan nhanh chóng tràn ngập trong khu cấm địa, đội hình chục vạn tà ma cầm lưỡi hãi màu đen lao tới.

Khi tận mắt chứng kiến một quân đoàn tà ma đông đảo đến nhường này, tinh thần chiến đấu của những người lính vừa dâng trạo lại lặng lẽ tan rã, tâm lý sợ sệt ôn dịch lan tràn khắp quân đoàn.

Chênh lệch về binh lực giống như một cái hố sâu!

Trong trường hợp đánh mất sức mạnh tu vi, đội quân nhân loại có thể đánh bại binh đoàn tà ma có cùng quy mô bằng cách bố trí chiến lược.

Nhưng tình huống hiện giờ là ba vạn đấu với hàng chục vạn!

Nỗi sợ hãi đang lên men, tốc độ của đội quân nhân loại càng ngày càng chậm, tất cả binh sĩ đều đem hy vọng vào nam nhân mặc áo bào trắng.

“Lật vải đen lên, mau đốt đường đạn!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, thông qua phương pháp truyền miệng, toàn bộ binh sĩ đều nhận được quân lệnh.

Sĩ quan phất cờ đánh trống, giáo uý bố trí những binh sĩnh tinh nhuệ vén lớp vải đen che chiến xa lên.

“Đây là?”

Binh lính kinh hãi.

Chiến xa chở đầy các bao hàng với những kíp nổ.

Một hàng binh sĩ đặt thuốc nổ lên máy ném đá, hai chân run run khi dẫm lên bàn đạp.

Không ai biết những pháp khí này có thể phát huy được bao nhiêu uy lực.

Đợt tấn công đầu tiên của quân đoàn tà ma đang dần ập đến, lợi dụng tình huống tất cả mọi người đều đánh mất sức mạnh, đám tà ma vung đao tựa như muốn xử lăng trì đám nhân loại trước mặt!

Tướng quân trừng mắt, khó khăn nhấp nhô yết hầu, giận dữ hét lên: "Nhóm lửa rồi ném!"

Những binh sĩ đồng đều đốt kíp nổ bằng gậy lửa, sau đó khởi động máy ném đó, vẽ lên một vòng cung kỳ diệu về phía đội quân tà ma trong đêm.

Nhiều tên lính run lên vì sợ hãi, bộ áo giáp nặng nề bị cào xé bởi cảm giác bất an mãnh liệt.

Không hiệu quả sao?

Lúc này.

Khói thuốc súng nồng nặc khắp chiến trường, trời đất bùng lên ngọn lửa chói mắt.

"Bùm!"

"Bùm!"

Trong phút chốc, từng tiếng sấm kinh thiên động địa nổ ra trên chiến trường, làm cho màng nhĩ của mọi người trở nên đau nhức, thái dương phát ra tiếng ong ong, thân thể không ngừng run rẩy kịch liệt.

Ngọn lửa nhanh chóng quét qua, nhấn chìm tà ma, tiếng rên rỉ kỳ lạ vang lên.

Binh đoàn tà ma lập tức bị thổi bay, bọn chúng vô cùng hoảng sợ khi nhìn thấy mảnh thịt tan nát, đầu lâu cháy xém ở trước mặt, không nhịn được mà phát ra những tiếng kêu vang trời.

Hàng chục thủ lĩnh cấp bậc Ma Đế hoảng sợ bỏ chạy, toàn thân đều sởn cả tóc gáy.

Trong Vùng Đất Tử Vong, nhân loại lại có thể điều khiển pháp khí!

Lúc này, đám tà ma giống như rơi vào hầm mộ, ai nấy đều cảm thấy ngột ngạt khó tả!

Tất cả binh sĩ đều thất kinh, thậm chí còn không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Sự hoảng sợ của họ đều tan biến, nội tâm tràn ngập sự phấn khích!

“Ma nguyên là chiến công, chiến công có thể thay đổi vận mệnh, hy vọng các ngươi có thể nắm bắt cơ hội!”

Đại tướng quân ra lệnh, thúc giục thuộc cấp nhanh chóng tấn công sát thủ.

Từng gói thuốc nổ được ném vào đội hình của tà ma, uy lực của vụ nổ gây ra những hố lớn trên mặt đất, ma nguyên rơi xuống như mưa.

Dòng máu của các binh sĩ bắt đầu sục sôi, nhanh chóng bắn tên và phi giáo trong cơn thịnh nộ!

Khung cảnh giết chóc nguyên sơ nhất được triển khai, đám binh sĩ nhanh chóng trút hết mọi giận dữ lên những con tà ma đang chạy trốn kia.

Trong phút chốc, âm thanh da thịt bị xuyên thủng vang lên liên tiếp, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng xương gãy.

Đội quân người gác đêm đánh đâu thắng đó, âm thanh va chạm đinh tai nhức óc vang lên, binh đoàn tà ma bỏ chạy tứ tung, tiếng gào thét cứ thế nối tiếp nhau.

Sau khi biết rằng nhân loại có thể sử dụng pháp khí, kẻ nào còn dám chống lại chứ?

“Làm sao bây giờ?”

Một số Ma Đế nắm chặt thanh đao của họ, tuyệt vọng bỏ chạy trong sợ hãi.

Ở quốc gia bất hủ, họ là những kẻ cầm quyền cấp cao, nhưng ở Vùng Đất Tử Vong, họ cũng chỉ là những kẻ tầm thường bị mất đi ma công mà thôi.

Hành trình theo đuổi mục tiêu trường sinh bất tử sẽ kết thúc tại đây sao?

Bùm!

Một tiếng nổ vang lên, Ma Đế trong áo bào đen kim quan bị trúng thuốc nổ, hắn yếu ớt nằm trên mặt đất, ôm vai than khóc.

“Ta hối hận vì đã tới!”

Vèo!

Mũi tên sắc nhọn vô tình cướp đi mạng sống của hắn.

Cuộc chiến truy đuổi và giết chóc vẫn tiếp tục, tứ chi bọi gãy nát, đầu lâu bay tứ tung, vô số tà ma bị Xích Hoả Long chà đạp đến chết.

Chương 286: Chấn động Cửu Châu (2)

Một vài ngày sau.

Gần hai vạn năm người gác đêm bước ra khỏi khu vực cấm kỵ, tu vi lập tức khôi phục như cũ.

Ai nấy đều cảm thấy thất thần, tựa như vừa trải qua một giấc mơ dài.

Một cuộc chiến huyền thoại cứ như vậy mà kết thúc.

Bọn hắn bắt đầu hoài niệm niềm vui khi được thoải mái giết chóc, sau đó cảm thấy chưa thoả mãn. Đáng tiếc là binh đoàn tà ma trong khu vực cấm kỵ đều đã trốn thoát, ngoại trừ Từ công tử thì không ai dám đi sâu vào Ma Quật nữa.

Hào quan của nam nhân này đã tỏa sáng xuyên suốt cuộc chiến, hắn lại tiếp tục tạo ra kì tích, viết nên lịch sử huy hoàng chưa từng có!

Tin đồn ở Cửu Châu quả nhiên là sự thật, Từ công tử giống như vầng trăng trên bầu trời, đám dân chúng chỉ có thể ngẩng đầu ngước nhìn.

Dù đang ở trong tình trạng khó khăn nào đi nữa, hắn vẫn phát huy thực lực mạnh mẽ như mọi khi, quét sạch tất cả kẻ thù trước mặt mình.

Là những binh lính đã tham gia trận đánh này, ai cũng cảm thấy vô cùng tự hào và hãnh diện!

Về sau, mỗi khi nói chuyện cùng hậu bối, bọn hắn cũng có thể nói rằng mình từng là một trong những binh lính sát cánh chiến đấu cùng Từ công tử!

Bọn hắn vốn tưởng mình sẽ chết trong tuyệt cảnh, ngay cả di chúc cũng đã ghi lại trong thư, nhưng không ngờ đây là một đại ân!

Với số lượng chiến lợi phẩm dồi dào đến nhường này, họ không chỉ lấy lại được tự do mà còn được triều đình khen thưởng.

Không cần biết thế giới bên ngoài đang nghĩ gì, dù Từ công tử có là con quái vật khét tiếng máu lạnh cũng được, nhưng ít nhất, hắn chính là một anh hùng trong trái tim đám binh sĩ này!

“Bùm!”

Lúc này, màn đêm đột nhiên nứt ra một cái khe, chiến thuyền cổ mang theo khí thế mênh mông lao đến.

“Từ Bắc Vọng đâu?”

Tần Hải đứng ở mũi thuyền, bình tĩnh nói.

Mặc dù Tần Hải phát ra ngữ khí chất vấn, quan Chấp Pháp bên cạnh vẫn có thể mơ hồ thấy được chút khẩn trương của ông ta.

“Đã tiến vào Ma Quật rồi.”

Tướng quân khôi ngô cúi đầu chắp tay, cung kính đáp.

Ánh Công Cẩn và Tần Hải đồng thời thở phào nhẹ nhõm, tên ác liêu này đúng là người được thiên đạo chiếu cố, gắn đi qua khu vực cấm kỵ mà lại không phải trắc trở nào.

Diệp Thiên nghe xong thì như bị sét đánh, hắn cắn chặt môi dưới, hai má ngọc bừng bừng tức giận.

Kẻ thù chưa chết!

Lão tặc thiên, người thực sự có mắt như mù!

“Không đúng…”

Tần Hải nhíu mày thật sâu, lạnh lùng nhìn vị tướng quân khôi ngô: “Ngươi gặp phải bao nhiêu tà ma trong khu vực cấm?”

Ba vạn người đi vào, hầu hết vẫn sống sót đi ra, hắn là Ma Quật đã

gặp chuyện khẩn cấp, nên đám tà ma không thể tiếp tục canh giữ khu vực cấm kỵ?

Nếu không, sau mức độ thương lại thấp như vậy?

Vị tướng quân khôi ngô báo cáo trung thực: “Thưa thành chủ, chúng ta đụng độ ít nhất tám mươi vạn tà ma, có thể có trăm vạn…”

Sau khi dừng lại một lúc, hắn quỳ xuống đất và nhận tội: “Thứ lỗi cho sự kém cỏi của ti chức, không thể biết được số lượng chính xác của đám tà ma.”

Giọng nói của tướng quân càng ngày càng nhỏ, nhưng cũng đủ để kích động Diệp Thiên, hắn ta mắng to: “Hỗn xược! Còn dám nói dối…”

Tiếng nói đột ngột dừng lại.

Hắn ta trở nên vô hồn như một tác phẩm điêu khắc bằng đất sét và gỗ, tâm trí hỗn loạn, cơn tức giận gần như nuốt chửng thân thể.

Tất cả mọi người trên chiến thuyền đều sử dụng chân khí của mình để phát hiện ra những chiến tích ma nguyên từ chiến xa.

“Sao có thể như thế được?”

Một số quan Chấp Pháp có chút sửng sốt, số lượng hàng chục vạn ma nguyên khiến họ bị sốc.

“Từ ác liêu có thể sử dụng được sức mạnh sao?”

Hắn hỏi một cách ngờ vực.

Những binh lính lắc đầu.

Không chỉ có sức mạnh tu vi bị phong toả, mà ngay cả pháp khí cũng không thể sử dụng, đám binh sĩ giống như những người dân bình thường vậy.

Vốn cho rằng Từ công tử đang cầm pháp khí, nhưng đến khi ra khỏi khu vực cấm kỵ, bọn họ mới nhận ra không hề có pháp khí nào cả.

“Nói láo!”

Diệp Thiên nhướng lông mày lên, gân xanh nổi đầy lên trên vầng trán trắng nõn!

Không thể nào!

Hắn không tin điều đó!

Từ ác liêu có thể xử tử trăm vạn tà ma, chiến công kinh hoàng như vậy đủ để người dân Cửu Châu tôn sùng!

Ánh Công Cẩn phất chiếc quạt lông vũ, đập vào đỉnh đầu của một binh sĩ, sau đó bắt đầu sưu hồn.

“Quả thực là một người đáng kinh ngạc.”

Khi biết được những gì diễn ra trong trận chiến, ông ta im lặng hồi lâu, chỉ để lại tiếng thở dài thườn thượt rồi hóa thành cầu vồng và biến mất trong hư không.

Tần Hải cũng tiến hành sưu hồn, sắc mặt trở nên phức tạp, ông ta ắt hẳn cũng không ngờ còn có phương thức chiến đấu như vậy.

Chẳng lẽ cùng một loại với thuật chế tạo cơ quan của Mặc gia ư?

“Từ Bắc Vọng đúng là kỳ tài, hắn ta có thể dễ dàng phá giải vùng đất cấm.”

Tần Hải phải thừa nhận một điều, những thành tựu của Từ ác liêu không hoàn toàn phụ thuộc vào Đệ Ngũ Ma Đầu.

Kẻ này là một võ giả không có bất kỳ khuyết điểm nào, cho dù không dựa dẫm vào ai cũng có thể vươn lên, vấn đề ở đây chỉ còn là thời gian mà thôi.

“Thành chủ, chúng ta có thể tái tạo vật dụng này được không?”

Một quan Chấp Pháp hỏi.

Tần Hải lắc đầu, sau đó vung ống tay áo, đưa binh lính lên chiến thuyền rồi trở về Trường Thành.

Tà ma không thể ngã hai lần cùng một chỗ, với những bài học kinh nghiệm rút ra từ quá khứ, Ma Quật sẽ chắc chắn đề phòng, bọn hắn cần phải tìm ra đối sách mới mẻ hơn.

Chương 287: Chấn động Cửu Châu (3)

Cùng lúc đó tại Đại Càn.

Ánh nắng ban mai xuyên qua những tầng mây, phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt khắp kinh thành nhộn nhịp.

Quan lớn quan nhỏ trong triều đang bàn việc chính sự, Vũ Chiếu ngồi ở bên trên sẽ là người đưa ra quyết định cuối cùng.

Nhưng vào lúc này, Lý Uyển Dung, ti trưởng của Mai Hoa Ti bước vào điện, trên tay cầm một viên ngọc thạch trong vắt.

“Thiên hậu, Tần thành chủ truyền tin chiến thắng.”

Nàng ta cung kính báo cáo, âm thanh có chút mất tự nhiên.

Vũ Chiếu không quan tâm, nhẹ nhàng nói: “Đọc.”

Lý Uyển Dung hít một hơi thật sâu, sau đó thuật lại một câu trong tin báo: “Từ Bắc Vọng đã bước vào Ma Quật của khu vực cấm kỵ, tiêu diệu hơn trăm vạn tà ma rồi.”

Chính điện đột nhiên tĩnh mịch, tựa như phần mộ tối tăm u ám!

Vào lúc này, không có bất cứ âm thanh nào vang lên, bầu không khí trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Các quan đại thần trừng to hai mắt giống như chuông đồng, vành tai dựng thẳng giống ăng ten, còn miệng há to như cái bát lớn!

Mọi người đều sững sờ đến mức chết lặng!

Ai nấy đều kinh hãi đến cực điểm!

Sau khi nghe xong tin báo trận, đầu óc của đám người này trở nên trống rỗng, giống như đã đánh mất khả năng suy nghĩ.

Tiêu diệy hàng trăm vạn tà ma?

Đúng là hoang đường.

“Trình lên. . .”

Vũ Chiếu cũng bày ra dáng vẻ nghiêm túc, biểu cảm có chút cứng ngắc.

Bà ta cầm lấy ngọc thạch, xem qua tin báo trận, đồng thời xác nhận khí tức của Tần Hải.

Trong phút chốc, một cơn bão tố trào dâng trong tâm trí Vũ Chiếu!

Chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc của Thiên hậu, thâm tâm các quan đại thần cũng không nhịn được mà đảo lộn mấy trăm lần!

Trong môi trường áp chế sức mạnh ở khu vực cấm kỵ, Từ Bắc Vọng vẫn có thể tàn sát hàng trăm vạn tà ma, hắn ta thực sự tự tay gây dựng nên chiến tích lừng lẫy đến mức này sao?

Điều này quả thực có thể khiến tất cả người nghe phải kinh sợ!

“Thiên hậu, thực sự là tin chiến thắng từ Tần thành chủ?”

Thủ phụ Trương Thái Nhạc tiến lên hai bước, ông ta vẫn có chút không thể tin nỗi.

Vũ Chiêu lấy lại bình tĩnh, khàn giọng nói: “Không sai.”

Các quan thần nhìn nhau, đáy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tần Hải, người có danh vọng bậc nhất Cửu Châu, tuyệt nhiên sẽ không khai man chiến công. Hơn nữa, vùng đất cực bắc lại phát sinh một sự kiện lớn như vậy, tin tức chắc chắn sẽ lan tràn khắp ngõ ngách trong Cửu Châu với tốc độ nhanh nhất, dù bà có muốn giấu diếm cũng không được.

Nói chung, một Ma Đế lãnh đạo binh đoàn mười vạn tà ma, dưới trướng còn có Ma Hoàng và hàng chục Ma Vương.

Vậy mà Từ đã ác liêu tàn sát hàng trăm vạn tà ma,

Chiến tích này, công lao này đã khiến cho thần tiên cũng phải kinh ngạc!

To lớn đến mức không thể diễn tả bằng lời!

Ngay cả những quan viên phổ thông vốn luôn căm ghét hắn, giờ phút này cũng vô cùng cao hứng, tinh huyết trong người lập tức sôi trào.

Công lao như vậy hoàn toàn vượt qua những ân oán cá nhân, vượt qua lợi ích mất trước đó!

“Bắc Vọng, thật tốt khi ngươi lấy lại danh tiếng cho Từ thị.”

Các quan viên cùng đảng nhìn về phía Từ Tĩnh.

Nhìn về hướng Bắc, đó không phải là Ma Quật sao?

Chỉ sợ đây là cơn ác mộng tột cùng của tà ma!

Không động thì thôi, một khi đã động thì lay động cả người xưa đến người nay!

Từ Tĩnh ngẩn người như gà gỗ, năng lực quản lí biểu cảm cũng hoàn toàn mất đi.

Vũ Chiếu ở trên ngồi ở bên trên nắm chặt tay vịn, tâm tình khó nói nên lời.

Bất cứ khi nào bà ta nghĩ rằng đây là giới hạn cuối cùng của Từ ác liêu, thì hắn lại làm mới nhận thức của bà một lần nữa.

Tất cả những gì mà kẻ này đã bày ra, có lẽ chỉ là phần nổi của tảng băng chìm. Khó trách lúc ấy Từ Bắc Vọng lại bày ra bộ dạng nắm chắc phần thắng trong tay.

Một sát thần như hắn khi tiến vào Ma Quật sẽ làm cho tà ma chịu đủ loại cực khổ.

. . .

Sau khi triều đình thông báo, truyền tin Từ Bắc Vọng đã xử tử hàng trăm vạn tà ma khắp kinh thành, tạo ra cơn chấn động có thể sánh ngang một trận động đất cấp mười tám, khiến cho cả toà thành này như sắp phát nổ.

Các võ giả bách tính tụ tập lại trên đường phố, ai nấy đều vung vẫy ruy băng, tung cẩm tú cầu, nhảy múa hoan hô!

Sự tồn tại của Ma Quật giống như một tảng đá khổng lồ đè lên người của mỗi một người dân Cửu Châu, khiến cho tất cả bọn hắn không thể thở nổi.

Tà ma muốn ăn mòn và làm ô nhiễm cơ thể nhân loại, từ đó cướp đoạt tài nguyên tại đại lục Cửu Châu.

Đây là một cuộc đấu tranh sinh tử, không có chút khoan nhượng nào cả.

Bây giờ, Từ công tử đã giết hàng trăm vạn tà ma ngay trong trận chiến đầu tiên, bọn họ làm sao có thể không hưng phấn được?

Nam nhân này đã tạo nên một chiến công chấn động, viết nên một lịch sử huy hoàng!

…

Màn sương đen bao trùm dưới cây cầu gãy.

Nguồn ma nguyên chất như núi đã lộ ra mặt đáy, Phì Miêu sờ vào cái bụng căng phồng, sau đó lại tiếp tục ăn uống giòn tan.

Từ Bắc Vọng giết một tên tà ma, triển khai Nô Ấn để tìm kiếm ký ức.

Ánh mắt giật mình, đảo qua đảo lại.

Trong hai ngày qua, hắn không xâm nhập vào Ma Quật, chỉ ở cách cấm địa không xa.

Bởi vì khi vận dụng Bắc Minh Thần Công. hắn đột nhiên nhận thấy được huyết khí nâng cao hơn mấy phần.

Dù không quá đáng kể, nhưng quả thực đã tăng lên, ngay cả khiếu huyệt cũng lớn mạnh hơn một chút.

Công lực tăng trưởng mà không rõ lý do?

Bô số nghi ngờ khác đang ám ảnh trong tâm trí hắn.

Tại sao khu vực cấm kỵ lại có thể trấn áp tất cả các loại sức mạnh?

Dựa trên hai điểm này, Từ Bắc Vọng chợt có một phỏng đoán, chẳng lẽ trong khu đất cấm kỵ có bảo vật Minh khí sao?

Hắn cứ cân nhắc như vậy suốt mấy ngày nay.

“A…”

Phì Miêu lăn quay một vòng, đột nhiên phát ra âm thanh.

Chương 288: Từ Bắc Vọng ghen ghét (1)

Tuyết trắng đọng trên cây cầu gãy, sương mù mờ mịt um tùm.

Nghe được một tiếng ‘A…’, Từ Bắc Vọng bỗng nhiên rụt tay lại.

“Grừ…”

Phì Miêu gian nan nuốt một viên ma nguyên xuống bụng, nó phồng

má biểu lộ sự cáu kỉnh, sau đó liếm lớp kem bơ ngọt ngào trên chiếc bánh gato nhỏ, hòng đánh tan mùi vị ghê tởm kia.

Meo meo ghét mùi vị này a!

Nó tựa hồ cũng không nhận ra chính mình vừa phát ra âm thanh.

“Con mèo ngu ngốc?”

Từ Bắc Vọng tiến lên phía trước, định hỏi một câu thăm dò.

Phì Miêu cuộn chặt móng vuốt, quơ quơ nắm đấm trước mặt nam tử áo trắng, nói lẩm bẩm: “Meo meo không ngốc…”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ngẩng lên, đôi mắt to tròn màu hổ phách kinh ngạc đến nỗi không biết phải làm sao.

Một người một mèo cứ thế nhìn nhau.

“A!”

Phì Miêu lớn tiếng hét lên, nó như hoá thành con rồng lớn, lập tức lao vào lồng ngực Từ Bắc Vọng.

“Meo meo oa oa oa oa oa oa. . .”

Phì Miêu hưng phấn vô cùng, cổ họng phát ra những âm thanh khó hiểu.

Từ Bắc Vọng lộ ra nụ cười như người cha già, cuối cùng thì hắn cũng không cần phải suy đoán ngôn ngữ mèo nữa, cảm giác thành tựu sau khi nuôi nấng một con sủng vật cũng khá tốt.

“Hu hu hu…”

Phì Miêu không ngừng khoa tay múa chân.

“Ngươi là ếch sao?”

Từ Bắc Vọng đè cái đầu nhỏ nhắn của nó, chậm rãi nói: “Đừng kích động, ổn định cảm xúc rồi từ từ nói.”

Phì Miêu gật gật đầu, hít một hơi thật sâu: “Meo meo có thể… nói… nói chuyện… rồi!”

Giọng nói trong trẻo non nớt, mềm mại như kẹo bông, phảng phất có chút giống cá heo.

“Không tệ.”

Từ Bắc Vọng hài lòng gật đầu, mặc dù đầu óc hơi ngốc một chút, nhưng giọng nói vẫn rất mềm mại ngọt ngào.

“Được rồi!”

Phì Miêu giống như một con lợn mập mạp nhưng lại chạy nhảy rất nhẹ nhàng, nó không ngừng lăn lộn trong màn sương đen ở cây cầu gãy.

Đợi đến khi cơn kích động qua đi, nó lộc cộc chạy tới: “Tiểu phôi đản, meo meo muốn được hôn môi và ôm ấp nhiều nhiều!”

Từ Bắc Vọng túm cổ nó, xách lên rồi vung tay ném bay ra ngoài: “Trước khi có thể biến thân, ngươi đừng có mơ tưởng viễn vông nữa.”

Sau đó, hắn lại ngồi chồm hổm trên mặt đất, lần nữa rơi vào trầm tư.

Hắn đang phỏng đoán vùng đất cấm kỵ có thể áp chế sức mạnh kia, nhất định có liên quan đến bảo vật.

“Tiểu phôi đản, meo meo có xinh đẹp không?”

“Meo meo có đáng yêu không?”

“Meo meo phải biến hình, phải dùng meo meo quyền đánh cho đại phôi đản bật khóc, đâm một lỗ trên bộ ngực lớn chà bá của nàng, trộm tất đen của nàng, sau đó còn muốn chiếm lấy tiểu phôi đản.”

“Hì hì, vừa nghĩ tới thôi đã thấy rất vui rồi.”

Phì Miêu giống như con chim họa mi, nó ríu rít không ngừng, như thể đã nhịn lâu lắm rồi, bây giờ chỉ muốn nói một hơi cho thoả.

“Im đi!”

Từ Bắc Vọng trừng mắt nhìn nó.

Đồ mèo lắm lời!

“Ngao ngao…”

Phì Miêu lè lưỡi, tạo ra một âm bật hơi, âm cuối nâng lên.

“Tiểu phôi đản, ngươi biết không, đại phôi đản cứ nhìn trộm ngươi tắm rửa!”

Nó nhích lại gần, nói ra bí mật từ tận đáy lòng.

Meo meo không nói xấu sau lưng đâu.

“Còn có chuyện này sao?”

Từ Bắc Vọng ra vẻ ngạc nhiên.

“Đúng vậy, nàng còn hay đứng cạnh giường ngươi khi ngươi ngủ.”

Phì Miêu nói tiếp.

Ồ!

Từ Bắc Vọng thật sự bị chấn động.

Hắn bị Lão Đại nhìn trộm khi tắm thì cũng vô cùng dễ hiểu, dù sao mọi ngóc ngách của cung Thái Sơ đều nằm trong phạm vi ý thức của nàng.

Nhưng ngay cả khi ngủ. hắn cũng bị nàng nhìn chằm chằm…

Lòng chiếm hữu biến thái của Lão Đại thật quá đáng sợ!

“Lúc ngươi ngủ, nàng còn giẫm chân lên mặt ngươi, thật không biết xấu hổ.”

Phì Miêu tiếp tục tố cáo, nó cố ý trưng ra ánh mắt đồng cảm.

Từ Bắc Vọng: “…”

Chẳng trách, mỗi khi thức dậy hắn đều vô thức mà liếm môi.

Lão Đại đã nghiện lại còn ngại a~

Phì Miêu nghiêng đầu một chút, nhỏ giọng nói: “Ngươi nhìn xem, đại phôi đản tồi tệ như vậy, nàng suốt ngày hành hạ ngươi. Meo meo không giống như thế, meo meo đau lòng cho ngươi thôi.”

Từ Bắc Vọng nheo mắt nhìn nó, ánh mắt giống như nhìn đồ đần.

Ngươi có bàn chân ngọc thần thánh không?

Ngươi có bộ ngực 36D căng phồng tràn đầy không?

Ngươi có khí chất lạnh lùng cao quý như Lão Đại không?

Ngươi có sự dịu dàng mà Lão Đại vô tình bộc lộ không?

Ngươi đau lòng thì có ích gì?

“Không sao, ta thích bị nương nương giẫm lên mặt.”

Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt bình thản.

“Hừ, ngươi… ngươi là đồ hèn mọn!”

Phì Miêu khinh miệt xì lên một tiếng, nó giống như quả cà tím bị sương muối đánh gục.

Meo meo ghen tị, chua chua ở đây này.

Từ Bắc Vọng lười cùng nó nói chuyện, chuẩn bị dựa theo ký ức của tà ma để đi đến thành trì lớn nhất trong Ma Quật.

“Đến điểm thực hành.”

Hắn ra lệnh cho mèo ngốc.

“Hừ!”

Phì Miêu ngạo nghễ hất cằm, thần thái thận trọng giống như đang nói, ngươi nên khen meo meo trước đã.

“Ngươi là tuyệt nhất.”

Từ Bắc Vọng bóp mặt nó thành nhiều hình dạng khác nhau, sau đó khen một câu qua loa.

“Ngươi nhất định phải thích meo meo nhất, qua rất nhiều rất nhiều năm cũng không được phép bỏ rơi meo meo.”

Phì Miêu đảo mắt nhìn chằm chằm vào tiểu phôi đản, như đang chờ một lời hứa hẹn.

Từ Bắc Vọng đối mặt với nó, trịnh trọng gật đầu: “Thích nương nương nhất, ngươi xếp thứ hai.”

“Không được!”

Phì Miêu giậm chân thật mạnh, sau đó dùng móng vuốt đập hắn.

“Không còn cách nào khác.”

Từ Bắc Vọng dang tay, hắn luôn kiên trì tuân thủ phương châm Lão Đại là tốt nhất!

Biển có thể cạn, đá có thể mòn, nhưng lòng trung thành với Lão Đại tuyệt đối không đổi.

Phì Miêu có chút uể oải, nó nhìn chằm chằm hắn rồi cuối cùng nhỏ giọng nói: "Nhất định là thứ hai, không thể thích thứ ba, thứ tư. Nếu không, ta sẽ dùng meo meo quyền để đập chết ngươi."

Tiểu phôi đản sợ đại phôi đản, bất đắc dĩ mới nói dối, hắn thực sự yêu meo meo nhất!

Phì Miêu tự mình an ủi như vậy.

"Được rồi."

Từ Bắc Vọng nhanh chóng đáp ứng.

Phì Miêu duỗi móng vuốt ra: "Ngoéo tay."

Từ Bắc Vọng dùng ngón tay móc ngoéo với chân nó.

Con mèo ngu ngốc này không nói dối, ước tính tuổi tâm lý khoảng chừng mười bốn hoặc mười lăm tuổi.

Chương 289: Từ Bắc Vọng ghen ghét (2)

Đôi mắt Phì Miêu híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, nó cười vui vẻ rồi chạy đến phía dưới cây cầu gãy, phun lửa vào đống ma nguyên còn sót lại.

Rất nhiều ma nguyên đen đặc đang bùng cháy, toàn thân lửa cháy nóng bỏng, ngay lập tức bị dập tắt.

"Meo meo!"

Nó xoay người làm động tác ra hiệu, rồi lại ảo não vỗ miệng: "Meo meo suýt chút nữa thì quên mất mình có thể nói chuyện!"

Từ Bắc Vọng cười cười, sau đó ngay lập tức chụp lấy mấy ma nguyên.

Hắn sở dĩ dám xâm nhập vào Ma Quật, bởi vì đây mới là sức mạnh lớn nhất.

Nếu trên người không có ma khí, một khi tiến vào Ma Quật nhất định sẽ giống như cái bia đỡ đạn bị yêu ma đánh cho tơi bời.

Mà mèo ngốc có thể cắn nuốt ma nguyên, đương nhiên là có cách để ngụy trang thành ma quỷ.

Theo lời lão đại, chỉ cần nuốt ma nguyên do Phì Miêu "xử lý" qua, thì trên người sẽ có một nguồn ma khí nồng nặc.

Trừ khi sử dụng chân khí trong lúc chiến đấu thì mới bị lộ, nếu không thì cũng không có sơ hở nào.

"Meo meo lợi hại không?"

Phì Miêu chống nạnh, cái đuôi vểnh lên trời.

Từ Bắc Vọng đột nhiên giật mình một cái, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Làm sao có thể?

Hắn hiếm khi nào sơ suất đến như vậy.

"Có chuyện gì thế?"

Phì Miêu bày ra dáng vẻ nghi ngờ, nó hỏi một câu để thăm dò.

Nhìn thấy tiểu phôi đản cứ nhìn mình chằm chằm, Phì Miêu ngượng ngùng nói: "Ngươi bị vẻ đẹp của meo meo hấp dẫn sao?"

Phì Miêu thẹn thùng chu môi, chờ đợi một nụ hôn "chụt chụt" của tiểu phôi đản.

Từ Bắc Vọng đứng yên tại chỗ như pho tượng.

Cho tới bây giờ, hắn chưa từng thấy qua tháp khí vận của hai người.

Một người là Lão Đại.

Người còn lại là Phì Miêu.

Cho nên, hắn sở dĩ xác định Lão Đại cũng không phải người bản địa Cửu Châu vì không nhìn thấy tháp khí vận của nàng.

Bây giờ, không biết có phải do quá trình tiến hóa căn cơ tu luyện của mèo ngốc này hay không, mà hắn có thể nhìn thấy ánh sáng khí vận quen thuộc trên đầu nó!

Khi Từ Bắc Vọng còn ở Thiên Xu và gặp phải Bát Hiền Vương đến từ ngoại vực, người này cũng có cây khí vận trên đầu.

Nếu hắn nhớ không nhầm, cây khí vận của Bát Hiền Vương chỉ có hai mươi hoặc ba mươi chiếc lá tỏa sáng rực rỡ.

Còn con mèo ngu ngốc này thì Từ Bắc Vọng chỉ có thể dùng một câu để mô tả nó…

Giống như chim sẻ mổ mông trâu, tước ăn ngưu bức…

Cây khí vận tỏa ra hào quang rực rỡ, thậm chí ánh sáng khí vận còn tràn ngập đan xen vào nhau, tạo thành một dòng suối chảy xuống từ ngọn cây.

Chín mươi chiếc lá đều phát ra ánh sáng chói lóa, dường như có thể làm mù mắt Từ Bắc Vọng.

Vào lúc này, Từ Bắc Vọng trở nên ghen ghét vô cùng.

Thiên mệnh chi mèo a! (chế từ danh hiệu thiên mệnh chi tử á)

Mặc dù Từ Bắc Vọng vẫn chưa nhìn thấy cây khí vận của Lão Đại, nhưng hắn có thể kết luận, khí vận của nàng tuyệt đối không kém con mèo ngu ngốc này.

Có vẻ như, một nhà ba người, hắn ta chính là người xui xẻo nhất?

Hắn chỉ có một tầng tháp khí vận với tia sáng yếu ớt le lói, dường như có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Ông trời thật bất công!

“Đừng hù meo meo…”

Nhìn thấy tiểu phôi đản bày ra vẻ mặt sợ hãi, Phì Miêu bị dọa đến nhíu mày, sợ rằng hắn sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Không có gì.”

Từ Bắc Vọng cố gắng quay mặt đi chỗ khác, không nhìn tới cây khí vận kia.

Đồng thời, một mối nghi ngờ hiện lên.

Với cây khí vận chói loà của Phì Miêu, tại sao nó lại không gặp được cơ duyên?

Dọc theo con đường từ cung Thái Sơ đến cực bắc, Phì Miêu chỉ ngắm cảnh núi sông, không bắt gặp bất kỳ một loại linh thảo hay thần dược nào, điều này khiến cho Từ Bắc Vọng suy đoán nó chính là một nỗi tai họa.

Con mèo ngốc chỉ biết vui chơi giải trí, toàn bộ là nhờ hắn cướp đoạt cơ duyên của người qua đường.

Lý do vì sao?

Từ Bắc Vọng chỉ có thể suy đoán…

Vận may của nó không thể dùng được ở Cửu Châu.

Nói ngắn gọn, nó không phải người bản địa Cửu Châu, cho dù có mạnh đến đâu, cơ duyên của Cửu Châu cũng không có liên quan gì với nó.

Nhờ vào đó, Từ Bắc Vọng đưa ra một phán đoán.

Nếu bản thân siêu thoát đến ngoại vực, liệu vận may có thể cải thiện hay không?

Cây khí vận tràn đầy ánh sáng, đi đường nhặt được đan dược, uống nước thì ngậm được cỏ tiên?

Khả năng này, không phải là không thể.

“Rốt cuộc thì ngươi bị sao vậy.”

Phì Miêu lo lắng đến đỏ cả mắt, ôm đùi hắn lắc tới lắc lui.

Từ Bắc Vọng lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Không có gì, chỉ là bị dáng vẻ đáng yêu của ngươi làm cho khiếp sợ.”

“Thật không?”

Phì Miêu nhảy dựng lên đụng vào đầu gối hắn, vui vẻ đến nỗi không kìm lại được.

“Đi thôi.”

Từ Bắc Vọng ném nó lên không trung, sau đó bắt lấy, đi về phía thành trì Ma Quật.

Đột nhiên, hắn phát hiện được một luồng khí tức quen thuộc xuất hiện vài dặm bên ngoài khu vực cấm kỵ.

Bởi vì tu luyện "Phệ Thần Kinh" nên linh hồn hắn đặc biệt nhạy cảm, lập tức nhận ra Tiêu ở rể đang ở đó!

....

....

Khu vực cấm kỵ được ẩn giấu phía sau một khu rừng rậm.

Khi phóng tầm mắt ra xa, thi thể tà ma bị nổ tung la liệt khắp nơi, tứ chi gãy nát nằm ngổn ngang trên mặt đất, đầu lâu vô chủ chất thành từng núi.

Nơi đó tựa như cảnh tượng trong Địa ngục, ai ai nhìn thấy cũng không khỏi lạnh sống lưng.

Vừa bị đè nén sức mạnh, vừa tiếp xúc gần với vô số xác chết, bọn hắn càng cảm thấy rùng mình hơn nữa.

Đây chính là kiệt tác của Từ ác liêu.

Một trận chiến làm rung động cả Cửu Châu!

Dân chúng dường như không thèm để ý đến vô số tội ác mà hắn đã gây ra trước đây, trực tiếp tôn sùng hắn như chúa tể giết ma!

"Đúng là hạng người đầu cơ trục lợi!"

Một nam tử áo xám bày ra vẻ mặt khinh thường, lạnh lùng hừ một tiếng, người này chính là Tiêu Phàm.

Hắn ta dựa vào thuốc nổ, khiến cho bọn tà ma không kịp trở tay, may mắn tạo nên một chiến công kinh hoàng.

Một tên cặn bã hung ác như vậy mà cũng có người thổi phồng lên, đám người ngu ngốc kia làm cho hắn cảm thấy thật đáng buồn.

Nghe vậy, binh đoàn chỉ biết im lặng, mỗi người đều chú tâm đẩy từng chiếc xe ba gác chất đầy thuốc nổ.

Dân chúng Trường Thành lập tức bắt chước chế tạo thuốc nổ, các võ

giả ở thành Minh Quang và thành Tội Ác cũng lần lượt tiến vào khu vực cấm kỵ.

Ai cũng muốn lập công trạng, thu hoạch nguồn ma nguyên phong phú để đổi lấy bảo vật tu luyện.

Nhưng bây giờ, bọn họ căn bản không thể tìm thấy một con tà ma nào, cho dù có gặp phải thì bọn chúng cũng điên cuồng chạy trốn như chim sợ cành cong.

P.s: cầu KP~

Chương 290: Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng (1)

Tiêu Phàm liếc nhìn nữ tử mặc váy hồng phấn đứng cách đó vài bước chân, nàng ta như ánh trăng được các vì sao nâng đỡ, xung quanh đều là thị vệ cao lớn.

Tiêu Phàm điềm nhiên như thể không có chuyện gì xảy ra, bày ra dáng vẻ cung kính chắp tay hành lễ: "Tại hạ là Tiêu Phàm của thánh địa Đại Diễn, ta rất ngưỡng mộ những gì lệnh tôn đã làm được."

Cách bắt chuyện như vậy không hề đột ngột chút nào.

"Thật sao?"

Diệp Thiên nhấp nháy hàng mi, sâu trong đáy mắt mang theo ý cười.

"Tần thành chủ là hình tượng tu sĩ mẫu mực ở Cửu Châu, đại trượng phu đều nên là như vậy."

Tiêu Phàm trở nên nghiêm túc, nâng cao âm lượng rồi nói.

Khi va chạm tới đôi đồng tử ướt át của nữ tử kia, trong lòng Tiêu Phàm bất chợt nổi sóng, hắn có ảo giác đối phương cũng có ý với mình.

Diệp Thiên mấp máy bờ môi, dịu dàng nói: "Ta cũng từng nghe qua sự tích của Tiêu công tử, thiên kiêu đỉnh cao trong thế hệ trẻ tuổi, Sở Sở ta không theo kịp."

Tiêu Phàm hơi ngẩng đầu, ưỡn ngực tự hào, xua tay ra vẻ: "Quá khen rồi, do Tần cô nương còn nhỏ tuổi, qua vài năm nữa, tại hạ có cưỡi

ngựa cũng không đuổi kịp tài năng của ngươi.”

Nhận được khen ngợi của Tần Sở Sở, Tiêu Phàm có chút mừng thầm trong lòng.

Nàng ta chính là nữ nhi duy nhất của cường giả Bán Bộ Chí Tôn, tuy tướng mạo không được xem là quá xinh đẹp, nhưng khí chất lại xuất sắc hơn người.

Mặc dù không thể nói là thích, nhưng Tiêu Phàm thực sự có chút cảm tình với Tần Sở Sở.

Tà váy của Diệp Thiên tung bay trong gió, cánh môi hiện lên một nụ cười lễ phép, nhưng trong lòng lại đang cố gắng kiềm chế ý định giết người.

Bao cỏ!

Kẻ tên Tiêu Phàm này đã quỳ xuống trước Từ cẩu tặc để cầu xin tha thứ, sau đó còn hắn ta bị đùa giỡn trong lòng bàn tay như một tên hề ngu ngốc!

Diệp Thiên còn nhớ lúc ở cầu sinh tử trong Thiên Xu, tên họ Tiêu này đã hung ác ép buộc mình ra sao, hắn căn bản không thể nào quên được!

Nếu như lòng căm hận đối với tên Từ cẩu tặc kia giống như biển cả, thì sự hận thù dành cho Tiêu Phàm ít nhất cũng như suối nước chảy xuôi.

Lúc trước không tìm được cơ hội gặp gỡ thì cũng không sao, nhưng kẻ thù giờ lại ngang nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Ha ha…

Trong phút chốc, đáy mắt của Diệp Thiên hiện lên một vẻ tàn nhẫn khó có thể nhìn thấy.

Người sớm muộn gì cũng sẽ chết, nếu vậy thì chết càng sớm càng tốt, chết sớm sẽ có lợi hơn.

Trước đây, ta có thiện chí giúp người, nhưng lại bị Từ cẩu tặc ức hiếp nhục nhã hết lần này đến lần khác!

Bây giờ, ta muốn giết người để chứng đạo!

Sau khi có được địa vị cao quý như bây giờ, ta muốn giết hết tất cả

kẻ thù trước kia!

Diệp Thiên âm thầm lập lời thề, nhưng vẫn dùng ánh mắt mềm mại để nhìn về phía Tiêu Phàm, giống như đang quan sát một con cừu non sắp bị giết thịt.

“Thiếu thành chủ, chúng ta vẫn nên quay về thôi. Chuyện lúc trước đã trôi qua một khoảng thời gian rất lâu rồi, đám tà ma ắt hẳn không dám đóng quân ở khu vực cấm kỵ nữa.”

Một lão giả nhẹ giọng khuyên nhủ.

Môi trường tại nơi này đã phong tỏa toàn bộ sức mạnh của mọi người, nếu có chuyện bất trắc xảy ra, thì thiếu thành chủ có thể sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Hàng ngàn lính đánh thuê và võ sĩ nối nhau lần lượt trở về, những thiên kiêu có chút danh tiếng ở Cửu Châu cũng lần lượt rời đi.

Đán người này xuất hiện ở đây, đương nhiên là vì sự kiện Tru Ma huy hoàng của Từ Bắc Vọng. Bọn hắn cũng muốn dùng thuốc nổ để tùy ý tàn sát tà ma, để danh tiếng diệt ma vì dân sẽ truyền khắp Cửu Châu, gia tộc cũng sẽ được nở mày nở mặt từ đó.

Đáng tiếc, đám người không tìm thấy bất kỳ dấu vết của một con quỷ nào cả, chuyến đi này hoàn toàn tốn công vô ích.

Tiêu Phàm cũng chuẩn bị rời đi, hắn lấy hết dũng khí nói: “Tần cô nương, chúng ta có thể ở cùng nhau được không?”

Nói xong, hắn chợt cảm thấy lo lắng bất an.

Muốn theo đuổi một nữ tử như vậy, điều đầu tiên cần làm là da mặt phải dày.

Mở lời mời cũng là để kiểm tra xem Tần cô nương có ấn tượng tốt với hắn hay không.

Nếu như nàng đồng ý, cơ bản chắc chắn tám chín phần, hắn có tự tin ôm mỹ nhân vào lòng.

Còn nếu nàng từ chối, chỉ sợ là rất khó giải quyết, cần tốn nhiều sức lực.

“Được.”

Diệp Thiên ngượng ngùng gật đầu.

Sau đó, chiếc eo nhỏ thong thả chậm rãi đi vài bước nhỏ.

“Ta sẽ đi cùng Tiêu công tử.”

Nàng ra lệnh cho đám thị vệ.

Cái gì?

Lão giả kinh hãi, vội vàng nói: “Thiếu thành chủ, chuyện này không an toàn…”

Sắc mặt Tiêu Phàm không chút thay đổi, nhưng ánh mắt lại tràn đầy hưng phấn, tim đập thình thịch như đang đánh trống.

Tần cô nương hình như cũng có ý nghĩ tiến xa hơn với hắn.

“Ngươi cho rằng Tiêu công tử sẽ làm ta bị thương sao?”

Diệp Thiên hơi nhướng mày, lạnh lùng nhìn cường giả hộ pháp.

Tiêu Phàm nghe vậy đã hiểu, lập tức thề thốt: “Nếu như Tần cô nương thiếu đi nửa sợi lông, tại hạ sẽ mang đầu tới gặp Tần thành chủ.”

Lão gải vẫn đoan chính nghiêm nghị khuyên ngăn: “Khu vực cấm kỵ đó rất quỷ dị….”

“Làm càn!”

Diệp Thiên cắt ngang lời hắn, lộ ra tính tình điêu ngoa: “Bản cô nương làm việc, không cần ngươi chỉ dạy!”

Lão giả á khẩu không nói nên lời, nhìn về phía những người còn lại, sau đó thở dài một tiếng.

Bọn hắn cũng hiểu rằng thiếu thành chủ là một thiếu nữ mới lớn, thường xuyên nảy sinh tình cảm mơ hồ đối với người khác giới.

Bọn hắn cũng không lo sợ Tiêu Phàm dám đả thương thiếu thành chủ bị thương, dù sao thì thánh địa Đại Diễn cũng không thể chịu nổi cơn giận dữ của thành chủ.

Nhưng ở khu vực cấm kỵ, chuyện ngoài ý muốn rất nhiều…

“Chúng ta đi.”

Diệp Thiên khịt mũi một cái, đi về hướng đông.

Tiêu Phàm chỉ vào xe đẩy chất đầy thuốc nổ, trịnh trọng nói với đám thị vệ: “Tại hạ sẽ bảo vệ Tần cô nương thật tốt.”

Vừa dứt lời, Diệp Thiên lập tức sốt ruột đi theo mỹ nhân.

Hắn nhất định phải nắm chắc cơ hội trời cho này, nói không chừng, sau khi ra khỏi khu vực cấm, hao người bọn hắn lại là một đôi yêu nhau say đắm.

Có mỹ nhân này, Tiêu Phàm sẽ ngay lập tức trở thành con rể của Tần thành chủ, địa vị và thân phận lại tăng thêm một bậc, hắn sẽ có thêm chút tự tin để đi đến đỉnh cao của Cửu Châu.

Nhìn hai người khoan thai ở phía trước, lão giả vẫn không dám sơ suất, mang theo đám thị vệ đi xa xa phía sau.

Chương 291: Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng (2)

“Tiêu công tử, ngươi thật thú vị.”

Diệp Thiên che đôi môi đỏ mọng khẽ cười, hai má ngọc đánh một lớp phấn mỏng có chút thẹn thùng.

Tất nhiên, hắn không dám manh động trước mặt mọi người.

Lỡ đâu thị vệ nhìn thấy, bọn hắn nhất định sẽ báo cáo cho Tần Hải, Tần Hải sẽ sinh ra nghi ngờ, Diệp Thiên hắn sẽ bị bại lộ.

Nhưng một khi không ai nhìn thấy, cái chết của Tiêu Phàm lập tức có thể đổ lỗi cho những tà ma còn sót lại nơi đây, Diệp Thiên sẽ bịa ra lí do rằng hắn muốn làm là anh hùng cứu mỹ nhân, hiên ngang chịu chết.

Kế hoạch báo thù này thật hoàn hảo!

Tên họ Tiêu, ngươi lúc trước đã khiêu khích nhầm người rồi!

“Tần cô nương, nàng thật đẹp!”

Tiêu Phàm lộ ra ánh mắt si mê, bàn tay dời sang phải vài phân.

Diệp Thiên không hề biến sắc, hắn nhỏ giọng nói: “Tiêu công tử, ta cũng không thích hạng người miệng lưỡi trơn tru.”

Âm thanh vừa dứt, thiếu nữ ngượng ngùng chạy xung quanh giống như một con bướm.

Mặc dù đang ở trong khu vực cấm kỵ âm u chết chóc, Tiêu Phàm lại cảm thấy bản thân như đang ở cùng mỹ nhân thẹn thùng giữa một biển hoa, bầu không khí lúc ta cực kỳ lãng mạn.

“Tần cô nương, chờ ta một chút…”

Hắn hưng phấn đuổi theo.

Không biết rượt đuổi đùa giỡn bao lâu, phương hướng cũng có chút rối loạn, Diệp Thiên biết mình đã cắt đuôi được đám thị về, hắn lập tức dừng lại.

Vầng trán trắng nõn lấm tấm mồ hôi, hắn thở hổn hển rồi nhìn Tiêu phàm cách đó không xa: “Tiêu công tử, lại đây.”

Tiêu Phàm điều chỉnh lại cảm xúc, từng bước đi về phía mỹ nhân như hòn ngọc xanh biếc.

“Sở Sở, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta lập tức bị chìm đắm. Ta thừa nhận rằng mình không đủ xuất sắc, nhưng ta sẽ cố gắng, nhất định sẽ để nàng trở thành nữ tử hạnh phúc nhất Cửu Châu.”

Dưới một cây đại thụ to lớn, Phì Miêu vùi đầu trong ngực tiểu phôi đản, cố gắng kiềm chế tiếng cười

Sến chết meo meo rồi!

Sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy.

Dáng vẻ xấu xí bẩm sinh, lại còn không biết liêm sỉ!

Từ Bắc Vọng cũng không cảm thấy ngạc nhiên, đối với một con ngựa đực như Tiêu ở rể, mỗi ngày yêu một người cũng là chuyện bình thường.

Sở dĩ hắn đi theo là muốn xem thử mình có thể đoạt cơ duyên tìm bảo vật hay không.

Từ đầu đến cuối, Từ Bắc Vọng luôn nghi ngờ rằng trong khu vực cấm kỵ này đang cất giấu bảo vật, nhưng chỉ dựa vào độ may mắn ít ỏi của bản thân, hắn không thể nào tìm ra được.

Mà vận may của con mèo ngốc lại không thuộc sự quản lý của thiên đạo Cửu Châu, cũng tương tự như vận rủi của hắn.

Bây giờ gặp phải Tiêu ở rể, bên cạnh còn một cô nương có tháp vận khí sáng rõ chín mươi bảy tầng, tổ hợp này rất có thể sẽ gặp được bảo vật.

Đột nhiên, đồng tử hắn co rút lại.

“Nàng…”

Một tiếng gầm xuyên thấu tim gan, sắc mặt Tiêu Phàm trở nên tái nhợt, hắn loạng choạng rồi ngã quỵ xuống đất.

Tiêu Phàm ôm ngực, máu tươi trào ra như suối.

Trong khu vực cấm kỵ, pháp khí hộ thân không còn tác dụng, một con dao găm cứ thế đâm xuyên qua ngực hắn dễ dàng.

“Tại sao, ta chưa từng đắc tội với nàng?”

Đôi mắt Tiêu Phàm lập tức nhiễm đỏ, cpư mặt run rẩy dữ dội.

Diệp Thiên dùng đầu ngón tay xoa xoa vết máu trên lưỡi dao, thờ ơ nói: “Một tên phế vật rác rưởi như ngươi đừng vì tham sống sợ chết mà bò dậy, chết sớm một chút!”

Ánh mắt Tiêu Phàm tràn ra tia lửa hận thù, suýt chút nữa cắn nát bờ môi, hắn không nói gì mà chạy về phía xa.

Nhất định phải ra khỏi khu vực cấm kỵ!

“Trốn?”

Diệp Thiên nhếch môi giễu cợt, bước nhanh về phía trước.

“Bụp…”

Diệp Thiên dùng một chân đá Tiêu Phàm ngã xuống, sau đó thô bạo đâm dao găm vào vai hắn.

Tóc đen của Diệp Thiên xõa ra, thần sắc trở nên dữ tợn, điên cuồng đâm xuống.

Giống như hắn đang phát tiết toàn bộ những nhục nhã trước đây vào người Tiêu Phàm!

Từ nay về sau, không ai có thể bắt nạt Diệp Thiên ta nữa!

Cơn đau dữ dội khiến Tiêu Phàm không khỏi kêu rên, khát vọng sống

sót lập tức bùng phát, hắn vươn tay rút thanh khiết giắt bên thắt lưng, sau đó quay người chém về phía cánh tay của Diệp Thiên.

“Bộp!”

Cổ tay trắng ngần của Diệp Thiên chảy máu, sau đó dao găm rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng.

Lợi dụng sơ hở, Tiêu Phàm hoảng hốt đứng dậy chạy thoát thân, mỗi một bước chạy, dấu chân đều dính máu tươi.

Ta phải sống!

Ta sao có thể chết một cách không rõ lý do như vậy!

Trên bờ vực của sự tuyệt vọng, Tiêu Phàm lại nảy sinh khao khát được sống vô cùng khủng khiếp.

Ý thức được tiếng bước chân dồn dập phía sau, hắn không thèm để ý đến sự đau đớn mà chạy về phía trước.

Ầm!

Dường như vấp phải thứ gì đó, cả người hắn ngã lăn ra đất.

Khi thấy một cái giếng đen to lớn không nhìn thấy đáy, hắn lập tức nhảy xuống phía dưới.

“Ngươi có thể chạy đi đâu!”

Diệp Thiên tức giận hét lên, Tiêu Phàm nhất định phải chết, nếu không thì vụ việc này chắc chắn sẽ khơi dậy lòng nghi ngờ của Tần Hải.

Đến lúc đó. hắn ta sẽ chết không có chỗ chôn!

Diệp Thiên không chần chừ nhảy xuống giếng đen mà đuổi giết.

Không gian bên dưới giếng đen là một vùng đất hoang vu cô quạnh, âm khí lạnh lẽo tràn ngập nơi này.

Tiêu Phàm nặng nề rơi xuống đáy giếng, toàn thân bị dây leo quấn quanh, máu me đầm đìa. Đôi mắt uể oải của hắn nhìn xuống mặt đất, nội tâm không cam lòng lại tuyệt vọng, các cơ trên mặt không ngừng co giật.

“Ầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, cơ thể Tiêu Phàm co giật dữ dội, hắn khó khăn vặn cổ lại, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt khát máu gớm ghiếc.

“Tần Sở Sở, nếu ngươi dám giết ta, thanh danh tích lũy của cha ngươi sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!”

Chương 292: Thu hoạch vô cùng kinh ngạc (1)

Tích!

Diệp Thiên giống như là mất đi thính giác, hắn ta trợn tròn mắt nhìn về phía trước.

Vầng trăng đỏ chiếu vào giếng đen mang đến ánh sáng mờ ảo. Dây leo trải rộng khắp giếng, những ký tự bí ẩn được khắc trên thành giếng.

Đột nhiên, ánh mắt của Diệp Thiên một góc nhỏ ở hướng đông nam, nơi có giá ba chân.

“Đỉnh Thần Nông…”

(*) Đỉnh: đồ bằng đồng, thân hơi phình to, miệng rộng, có ba chân, dùng để đốt hương trầm.

Hắn thoáng chốc lộ ra vẻ kinh ngạc, nhất thời nhìn chằm chằm chiếc vạc ba chân màu xanh đậm.

Ầm!

Tựa như một tia sấm sét vừa đánh xuống mặt đất, Tiêu Phàm siết chặt dây leo trên người, mặc kệ vết thương trên vai và lồng ngực, hắn gắt gao nhìn chằm chằm chiếc đỉnh trước mặt.

Đôi quai hình đĩa xuất phát từ miệng đỉnh, nắp đỉnh được chạm trổ thành nhiều sinh vật bí ẩn cổ xưa, chẳng hạn như những chim ba chân, hoa huyết hồng nở rộ, chân dung của các thủ lĩnh bộ lạc. Thân đỉnh nho nhỏ, nhưng lại dường như có thể bao trùm vô tận.

Một trong mười thần khí lớn của Cửu Châu!

Đỉnh Thần Nông!

Bầu không khí trở nên im lặng kéo dài, chỉ còn sót lại tiếng thở hổn hển.

“Quả nhiên, ta mới là thiên mệnh!”

Giọng nói của Diệp Thiên tràn đầy hưng phấn và run rẩy.

Một khi có được đỉnh Thần Nông trong tay, hắn sẽ đăng đỉnh Cửu Châu, quan sát chúng sinh, trấn áp kẻ địch!

Dã tâm này lớn dần lên trong tâm trí Diệp Thiên, nội tâm phấn khích bùng nổ đến mức cơ thể hắn ta bất chợt run rẩy không thể giải thích được.

Tiếng bước chân vang lên, hắn chậm rãi đi về phía Tiêu Phàm, trong mắt hiện lên sát ý nồng đậm.

“Đỉnh Thần Nông thuộc về ngươi.”

Tiêu Phàm nghiến chặt răng, giọng nói khàn khàn trầm thấp. Hắn không dám liều chết đánh cược một lần. Nếu không, cả hai nhất định sẽ cùng chịu tổn thất, sau đó đều chết trong giếng khô.

Trước tiên, hắn cần ổn định lòng dạ rắn rết ác độc của nữ nhân này, sau đó chớp lấy cơ hội để cướp đỉnh Thần Nông.

Một khi sở hữu Thần khí trong tay, Tiêu Phàm hắn mới có thể tái tạo lịch sử huy hoàng thánh địa Đại Diễn, dễ dàng thống trị các thế lực đạo thống ở Cửu Châu.

Ánh mắt của Diệp Thiên trở nên lạnh lùng hơn nữa, hắn ta cười đến tàn nhẫn: “Ta muốn đỉnh Thần Nông, nhưng cũng muốn mạng của ngươi.”

Sống lưng Tiêu Phàm buốt giá, hắn cố gắng trấn tĩnh lại, lời nói sắc bén: “Nếu không có tu vi, ngươi dựa vào cái gì để lấy đi chiếc đỉnh này, bây giờ chỉ có đồng tâm hiệp lực thôi.”

Sau khi lời nói rơi xuống, bước chân của Diệp Thiên cũng dừng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía miệng giếng, mình có thể leo lên với sự trợ giúp của những sợi dây leo rậm rạp, nhưng còn đỉnh thì sao? Ngay cả khi đem đỉnh cột vào dây leo bên trên thì cũng không thể kéo nó lên chỉ với sức của một người.

Đột nhiên.

Một bóng dáng mờ mờ ảo xuất hiện ở đầu giếng.

“Ai?”

Diệp Thiên gầm lên một tiếng, nắm chặt dao găm, hoàn toàn không có tự tin và nắm chắc thắng lợi trong tay như vừa rồi.

Ầm! Ầm!

Tiếng hạ cánh đều đều vang lên trong mọi không gian, trong mọi nơi hẻo lánh của giếng đen.

“Tiêu lão đệ, ngày dài tươi đẹp, từ khi chia tay đến giờ, ngươi vẫn ổn chứ?”

Nam tử áo trắng xuất hiện với một tiếng cười hời hợt.

Hắn đứng chắp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn Tiêu Phàm, ngươi đang bày ra vẻ mặt kinh hãi không thể tin được.

“Từ ác liêu!”

Diệp Thiên vô ý thức lùi lại vài bước. Hắn nhìn chằm chằm vào Từ ác liêu, gần như rít ra khỏi răng ba chữ này.

Lúc này, toàn thân hắn ta giống như vừa bị dội nước đá, lạnh lẽo như băng sương.

“Không thể nào…”

Nội tâm Tiêu Phàm như rơi xuống vực sâu, huyết sắc trên mặt cũng nhanh chóng tiêu tán, niềm hy vọng sống sót vừa mới bùng cháy đã bị dập tắt trong phút chốc.

Từ ác liêu này đúng là hung ác, đáng chết hàng ngàn lần.

Cho dù Tiêu Phàm hắn có thể băm vằm kẻ này thành ngàn mảnh, thịt nát xương tan thì cũng chưa thể hả hận. Bất cứ khi nào bảo vật xuất hiện, luôn có thể nhìn thấy bóng dáng kẻ này!

“Ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại đầy ác ý với ta như vậy? ”

Từ Bắc Vọng thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên lãnh đạm.

“Ngươi…”

Diệp Thiên tràn đầy căm hận, sắc mặt tối sầm như sắt rỉ. Rất nhanh sau đó, hắn đã lấy lại bình tĩnh, tuyệt đối không được để lộ bất kỳ sơ suất nào.

“Ngươi lại trừng mắt với ai?”

Phì Miêu bày ra sắc mặt nghiêm nghị, giả bộ hung dữ. Nó giơ nắm đấm về phía Tiêu Phàm: “Meo meo sẽ đập chết ngươi!”

Đôi mắt của Từ Bắc Vọng hoàn toàn bị thu hút bởi chiếc đỉnh nhỏ màu xanh đậm nằm ở trong góc, sau đó tiếp tục đánh giá một cách thích thú.

Đúng là khí vận chi tử, chạy nhảy tùy tiện một lúc là có thể tìm ra Thần khí rồi bỏ vào túi.

Xem ra, tiến độ nhiệm vụ của Lão Đại đã đạt được 50% rồi.

“Quỳ xuống.”

Sắc mặt hắn ta không chút gợn sóng, chỉ nhẹ nhàng ra lệnh.

m thanh lạnh lùng quanh quẩn tại vách giếng, sau đó lại hoàn toàn tĩnh mịch.

Diệp Thiên và Tiêu Phàm nhìn nhau, bọn hắn đều có thể nhìn thấy sát khí trong mắt đối phương.

Tất cả mọi người đều đã bị đánh mất sức mạnh, cho dù thân thể bọn hắn đang bị thương đi nữa, nhưng cũng có thể liên thủ giết chết kẻ này.

Đó là chưa bàn tới con mèo này, nó có thể dễ dàng bị giẫm chết như đang trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, hai người khẽ nhúc nhích bước chân, hận ý lúc trước biến thành sát khí cuồng bạo!

Chương 293: Thu hoạch vô cùng kinh ngạc (2)

“Hừ!”

Phì Miêu nâng cái cằm mũm mĩm lên, bĩu môi khinh thường.

“Đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta.”

Từ Bắc Vọng vẫn thong dong bình tĩnh như cũ, hai khẩu súng hơi cỡ nhỏ đột nhiên xuất hiện từ trong tay áo, sau đó hắn bắt đầu bóp cò.

Nòng súng nóng rực nhắm thẳng vào Diệp Thiên, ánh mắt tàn bạo ban đầu lập tức bị thay thế bởi cơn hoảng sợ tột đỉnh.

Bùm!

Cánh tay của Diệp Thiên như bị đóng chặt bởi đinh thép, cơn đau rát dữ dội khiến hắn gần như ngất đi.

Bùm!

Một viên đạn khác bắn vào đùi Tiêu Phàm, hắn ngã ầm xuống đất, sau đó ôm đùi kêu rên gào thét.

“Hai tên khốn xui xẻo, hì hì.”

Phì Miêu hớn hở vô cùng khi nhìn thấy hai tên này phải nhăn mặt cau mày.

“Quỳ hay không quỳ, một lần cuối cùng.”

Sắc mặt Từ Bắc Thâm trở nên lạnh lùng, giọng nói cũng không có một chút ấm áp.

Khi hắn vừa dứt lời, khuôn mặt Tiêu Phàm trở nên vặn vẹo, run rẩy kịch liệt, sau đó đành gắt gao cúi đầu, đầu gối kề sát mặt đất.

Nhục nhã thì đã là gì, so với mất mạng thì tốt hơn cả vạn lần, huống chi đây cũng không phải là lần đầu tiên mà hắn quỳ gối trước mặt tên ác liêu này.

Một sự nhẫn nhịn hơn một trăm sự sỉ nhục!

Bịch bịch!

Diệp Thiên cũng quỳ xuống. Hắn ta giống như một con chim cút, toàn thân run rẩy, đầu ngày càng cúi thấp xuống.

Từ Bắc Vọng thu hồi ánh mắt, dặn dò Phì Miêu một câu: “Nhìn kỹ một chút, kẻ nào di chuyển thì giết thẳng tay.”

Dứt lời, hắn đưa khẩu súng cho nó.

“Được đó!”

Phì Miêu gật gật đầu, móng vuốt cầm súng hơi, ngón chân di chuyển cò súng.

“Không được nhúc nhích!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm ôm chặt đùi bị thương, Phì Miêu lập tức bóp cò.

Bụp!

Đạn súng đi lạc khỏi mục tiêu, đập vào thành giếng.

“Cái này có thể bắn lệch.”

Nó cảm thấy vô cùng ảo não, meo meo đúng là vô dụng.

Sống lưng và xương cụt của hai người ở dưới giếng đều run lên, đôi mắt đỏ hoe bởi tia máu, lục phủ ngũ tạng siết chặt vì sợ hãi. Bọn họ đều biết rằng, tại vùng đất cấm kỵ, thứ vũ khí này có thể dễ dàng lấy mạng họ.

“Ôm đầu, quay mặt vào tường.”

Phì Miêu lẩm bẩm nhớ lại thủ đoạn của đại phôi đản khi trừng phạt mình.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh đi về phía đỉnh Thần Nông, trong lòng đang nghĩ nên làm thế nào để tiến lên.

Nhưng trong tích tắc, sắc mặt của Từ Bắc Vọng thay đổi đột ngột, bởi vì hắn nhìn thấy một chiếc đèn lồng bằng bạc bên trong đỉnh. Trụ đèn có những sọc đen và bạc, bề mặt được chạm khắc hoa văn phức tạp.

Từ Bắc Vọng đưa tay nâng đèn lồng màu bạc lên.

Trong phút chốc, lực lượng vô hình có thể trấn áp mọi thứ đột nhên tan biến, khí hải trong cơ thể tràn đầy và phình to ra như cũ, Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công theo đó cũng tự khởi động, mọi huyệt đạo trên cơ thể đều ra phát ra tiếng nổ

Khoảnh khắc mà hắn chạm vào chiếc đèn lồng màu bạc, Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công theo đó cũng tự khởi động, mọi huyệt đạo trên cơ thể đều ra phát ra tiếng nổ

Đèn lồng giống như một vùng biển màu bạc mênh mông, sau đó tạo ra vòng xoáy ánh sáng màu bạc, ánh sáng ngay lập tức hóa thành màn sương xám xịt.

Khiếu huyệt giống như một đứa trẻ đói khát, cố gắng chui vào vòng tay của mẫu thân ôm ấp, điên cuồng nuốt chửng sương mù.

Minh khí!

Đây chắc chắn Minh khí!

Từ Bắc Vọng còn chưa kịp kích động, đồng tử của hắn sẽ co rút lại, sắc bén nói: "Cẩn thận!"

Diệp Thiên cười toe toét, đôi cánh chói lóa xuất hiện sau lưng hắn, phù văn lượn lờ tuôn ra, một tạo thành một chưởng ấn khổng lồ treo trên đầu Phì Miêu, nó dường như ẩn chứa sức nặng của một ngọn núi, chỉ cần rơi xuống dưới, Phì Miêu sẽ mất mạng ngay tại chỗ!

"Bùm!"

Phì Miêu vô thức bóp cò súng, muốn bắn kẻ đáng ghét thành một con nhím.

Những viên đạn thuốc súng dường như đấm vào tường đồng tường sắt, không thể khảm vào thân thể của Diệp Thiên.

Sức mạnh đã không còn bị phong tỏa,, súng hơi trở thành một món đồ chơi trong mắt võ giả tu luyện, giống như miếng cạo gió không đau không ngứa.

Tình hình thay đổi đột ngột khiến Tiêu Phàm kinh ngạc, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ say mê.

Vẫn là Tần cô nương thông minh!

Chỉ bằng cách cưỡng ép con tin, tính mệnh mới có thể được an toàn được.

Dù phải đi sâu vào hang ổ của Ma Quật, nhưng vẫn phải mang con Phì Miêu ngu ngốc này theo, tầm quan trọng của nó đối với tên ác liêu này không cần nói cũng biết.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào Từ ác liêu, sau đó lại có chút không rét mà run.

Hắn chưa bao giờ thấy sắc mặt lãnh đạm như vậy, không chỉ giống

Thiên lôi, mà còn như tôn thần giết ma đang nổi lên răng nanh cắn người.

Diệp Thiên không khỏi rùng mình, nhưng lại cố giả vờ bình tĩnh: “Từ ác liêu, thả ta ra, nếu không thì ta sẽ bóp chết con mèo này.”

Trong lúc nói chuyện, hắn trút chân khí mênh mông vào cự chưởng khổng lồ của mình.

“Ngươi sẽ chết rất thảm.”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng lạnh lẽo như hầm băng, lộ ra sát ý đáng sợ.

Phì Miêu xù lông, đôi mắt long lanh nhìn Diệp Thiên.

“Tiểu phôi đản, đừng lo cho meo meo, mau đập hắn thành thịt nát.”

Phì Miêu ngẩng cao đầu như không biết sợ hãi.

Meo meo có chín cái mạng, meo meo không muốn trở thành gánh nặng của tiểu phôi đản.

“Súc sinh, câm miệng!”

Diệp Thiên gào thét, khát vọng sinh tồn mãnh liệt bộc phát, hắn nghiêm nghị nói: “Từ ác liêu, ta cho ngươi ba giây suy nghĩ!”

Thật ra, trong lòng hắn cũng không chắc chắn, cho nên chỉ có thể đặt cược rằng súc sinh này rất quan trọng với tên ác liêu.

Diệp Thiên hắn phải đi ra ngoài ngay lập tức. Nếu không, một khi hộ vệ của phủ thành chủ đến, Tiêu Phàm nhất định sẽ tiết lộ toàn bộ câu chuyện đuổi giết kịch liệt trước đó, khả năng bị bại lộ rất lớn. Đến lúc đó, hắn khó thoát khỏi cái chết.

Chương 294: Diệp Thiên bỏ mạng

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, thế giới huyết hải xuất hiện sau lưng, hắn lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi dám động vào nó, ta nhất định sẽ tru di cửu tộc Tần gia của ngươi. ”

“Một tên đồng phạm như ngươi, sẽ được tận mắt nhìn thấy thánh địa

Đại Diễn không còn một ai. ”

Cơ thể Tiêu Phàm run rẩy kịch liệt, nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng. Nếu một người khác nói điều này, hắn sẽ chỉ nghĩ rằng chó cùng rứt giậu, vô năng cuồng nộ, đe dọa vô lý.

Nhưng người này là Từ ác liêu!

Trải qua thời gian dài đối địch, hắn biết rằng lòng dạ kẻ này vô cùng ác độc, một khi đã nói ra thì nhất định sẽ làm được.

Tiêu Phàm cố gắng hết sức để kiểm soát nỗi sợ hãi trong lòng, sau đó liếc nhìn Từ ác liêu, chợt nhận ra sát ý lạnh lẽo ẩn trong đôi mắt xanh thẳm ấy.

Tiêu Phàm lập tức hiểu ra, sau đó nắm chặt nắm đấm, do dự một vài giây, liền sử dụng bí pháp mạnh mẽ nhất, một sợi kim quang sáng chói đánh úp về phía sau lưng Tần cô nương.

Thật xin lỗi, ta không có lựa chọn nào khác, ta cũng không muốn chết.

Cùng lúc đó, ánh mắt Từ Bắc Vọng mơ hồ, một tia hào quang màu xám trắng nổi lên, xuyên qua giữa mi tâm của Diệp Thiên.

Lòng cảnh giác của Diệp Thiên toàn bộ đều dồn vào Từ ác liêu, nên nhất thời lơ đễnh phía sau lưng, sau đó bị Tiêu Phàm lợi dụng.

Cái lỗ hổng này khiến đại não của hắn phát ra tiếng kêu ong ong, ý thức như sụp đổ, cự chưởng khổng lồ tan vỡ trong phút chốc, trực tiếp hóa thành bột mịn.

Ầm!

Bộ hài cốt được tạo thành bởi hàng ngàn linh hồn ngưng tụ lao ra thế giới huyết hải, mang theo sức mạnh hủy diệt đáng sợ, hung hăng đập vào đầu Diệp Thiên.

“Bụp!”

Cả người Diệp Thiên va mạnh vào tường, xương cốt toàn thân tan nát, tinh huyết trong cơ thể tuôn ra như hồng thủy vỡ đê.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào ‘Tần Sở Sở’ đang máu thịt be bét, âm trầm nói: “Hóa ra là ngươi.”

Sau khi Từ Bắc Vọng thi trên chiêu thức công kích của ‘Phệ Thần

Kinh', đột nhiên phát hiện hai thần hồn trong cơ thể này. Trong số đó, hắn nhận ra một tia khí tức rất quen thuộc.

Sau đó, hắn chợt nhớ đến tháp vận khí chín mươi bảy tầng.

Thân phận của người này vô cùng sống động!

"Tiểu phôi đản."

Phì Miêu ào ào nhào vào vòng tay Từ Bắc Vọng, bực bội nói: "Meo meo vô dụng, đã làm ngươi lo lắng rồi."

Từ Bắc Vọng xoa cổ nó, dịu dàng nói: "Xin lỗi, là lỗi của ta."

"Không sao đâu!"

Phì Miêu ngược lại còn phải an ủi hắn.

Bộ dáng thất thố của tiểu phôi đản vừa nãy làm meo meo rất cảm động.

Chờ đến khi meo meo có thể biến thân, meo meo sẽ sử dụng meo meo quyền, không gây vướng víu tới ngươi nữa, thậm chí còn có thể bảo vệ tiểu phôi đản!

"Diệp Thiên, ngươi ẩn giấu cũng thật sâu."

Từ Bắc Vọng nheo đôi mắt xanh rồi bước ra ngoài, hắn vừa sải bước, vừa quan sát nữ nhân đang nằm trên mặt đất .

Cái gì?

Tiêu Phàm kinh hãi vô cùng, trong lòng lập tức có cảm giác xấu hổ.

Giai nhân hóa ra lại là nam nhân?

Thảo nào, nàng ta lại bất thình lình truy sát hắn, Tiêu Phàm hắn và Diệp Thiên có một mối thù chết người ở Thiên Xu!

Diệp Thiên nằm xụi lơ trên mặt đất, hắn không nhấc được ngón tay, ánh mắt mang theo khẩn cầu cùng bi thương.

Hắn có một linh cảm mạnh mẽ, cuộc đời mình sẽ kết thúc ở đây.

"Ngươi đã đụng vào ranh giới cuối cùng của ta rồi."

Giọng điệu của Từ Bắc Vọng không chút cảm xúc, huyết khí dần dần

ngưng tụ thành một chưởng trong lòng bàn tay.

Phì Miêu và Lão Đại chính là vảy ngược của hắn!

Ai dám đụng vào hai người này đều phải chết!

Đừng nói chỉ là một con chuột truy tìm cơ duyên, cho dù hắn ta là cường giả có thể thăng thiên thì phải bị băm vằm thành ngàn mảnh!

“Không… Không muốn…”

Diệp Thiên khó khăn nhấp nhô yết hầu, đau khổ cầu xin.

Trên con đường tu luyện, hắn đã vượt qua chông gai, công sức bỏ ra nhiều đến mức người thường không thể tưởng tượng nổi.

Khi còn nhỏ, cha mẹ mất tích, bị gia tộc đánh giá là phế nhân, phải chịu vô số lời khinh miệt và chế giễu trên con đường trưởng thành.

Hắn không quan tâm đến tất cả những điều này, hắn đều có thể chịu đựng, vì đây đây chỉ là bàn đạp cho hắn ngạo thế Cửu Châu.

Nhưng chỉ có cái chết mới làm hắn khiếp sợ.

Điều đó có nghĩa, tham vọng, theo đuổi và ước muốn của hắn đều tiêu tan tại đây.

“Cứu… Cứu ta.”

Diệp Thiên bật khóc như một đứa trẻ.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng bình tĩnh, hắn nói: “Có hối hận cũng vô ích.”

Sau đó huyết chưởng bao bọc hàng trăm triệu lực đạo, vô tình ập xuống.

Sự chênh lệnh về thực lực làm Diệp Thiên căn bản không thể chống cự, như một con kiến chờ chết.

Ầm!

Thân thể bị chia năm xẻ bảy, máu thịt bay tung tóe, chỉ còn lại hai thần hồn mờ mịt.

Một thần hồn run rẩy, cuộn tròn cầu xin, đó chính là Tần Sở Sở.

Một thần hồn khác điên cuồng chạy trốn ra khỏi giếng, hy vọng đào thoát khỏi kiếp nạn này.

Từ Bắc Vọng nheo mắt, sức mạnh luân hồi đáng sợ lập tức bùng phát, một thanh kiếm vô hình cắt đứt thần hồn.

Nhân vật chính Diệp Thiên, đã bỏ mạng.

Giếng đen ngập tràn sương mfu, một đốm sáng nhỏ màu tím đột nhiên xuất hiện. Mặc dù Từ Bắc Vọng không biết đốm sáng là vật gì, nhưng tiềm thức của hắn đã nói cho hắn biết, đây là vận may của thiên mệnh chi tử

Tâm trạng bình tĩnh nhanh chóng trở nên hỗn loạn, Từ Bắc Vọng chộp lấy điểm sáng khí vận với một chút phấn khích.

Chẳng lẽ thứ này có thể làm tăng vận khí của ta?

Chương 295: Câu nói cửa miệng là 'Nương nương cứu ta!' (1)

Trong cái giếng khô cạn u ám, một thi thể nát bấy lặng lẽ nằm ở góc tường.

Hai chân Tiêu Phàm run như cầy sấy, nỗi sợ hãi lan ra toàn thân, hắn đang chờ đợi sự phán xét của số phận.

Ngoại trự tuyệt vọng, hắn còn sinh ra cảm giác "thỏ chết cáo đau lòng".

Mặc dù Diệp Thiên là kẻ thù của mình, nhưng khi tận mắt chứng kiến kẻ này bị trừ khử, hắn ta vẫn bị đả kích rất lớn!

Lúc này, thần hồn Tần Sở Sở như là ngọn nến trước gió, suy yếu ngủ say.

"Ngươi có thấy được không?"

Từ Bắc Vọng nghiêng người, nhìn về phía con mèo ngu ngốc, sau đó chỉ vào đốm sáng nhỏ màu tím lơ lửng trong không khí.

Phì Miêu gật gật đầu, ỏn à ỏn ẻn nói: "Tiểu phôi đản rất đẹp trai, meo meo rất ngưỡng mộ ngươi đấy."

Tại sao lại xu thế thành mèo trà xanh vậy… T

Từ Bắc Vọng đột nhiên muốn cho nó một cái tát.

Xem ra, chỉ có mình hắn nhìn thấy tia sáng của khí vận.

Hắn thở một hơi thật dài, điều chỉnh cảm xúc đến trạng thái tốt nhất, giống như là vừa hoàn thành một nghi thức trang nghiêm nào đó.

Nội tâm của hắn vừa khẩn trương, lại vừa vô cùng chờ mong, tựa như đây chính là đại sự liên quan đến con đường tu luyện của hắn!

Nếu như hắn thật sự có thể cải thiện vận may của mình, biến thành thiên mệnh chi tử trong giây lát, vậy thì dễ chịu biết bao nhiêu?

Chẳng có ai thích đi so sánh vận may khắp nơi, làm kẻ ác cắt đứt cơ duyên của người khác.

“Xì…!”

Từ Bắc Vọng dùng ngón tay bắt lấy điểm sáng, bắt đầu cắn nuốt.

Một loại cảm giác huyền bí chảy dọc trong cơ thể Từ Bắc Vọng trong chớp mắt.

“Đừng làm ta thất vọng.”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, sau đó quan sát tháp khí vận ở trên đỉnh đầu của mình.

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt của hắn trở nên quái dị, thậm chí còn cảm thấy khó chịu.

Nếu nói rằng nó không có thay đổi, thì thực ra là cũng có thay đổi.

Nhưng nếu nói có thay đổi, thực ra cũng gần như là không.

Trước đó, một phần năm tầng tháp khí vận của hắn được bao phủ tia sáng ảm đạm. Hiện giờ, mặc dù tia sáng không quá sáng chói, nhưng tốt xấu gì cũng có thể lắp đầy tầng thứ nhất.

Không sai, tháp khí vận của hắn đã tăng vọt gấp năm lần!

Đại khái là từ 0,2 tầng tăng lên thành một tầng!

Con đường thoát khỏi thân phận xui xẻo vẫn còn rất xa vời.

“Từ ác liêu, muốn chém muốn giết hay muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, tùy ngươi muốn làm gì thì làm!”

Trong giếng im lặng, Tiêu Phàm tức giận hét lên.

Mặc dù đã cố tỏ ra không sợ hãi, nhưng hắn vẫn có thể nghe ra sự run rẩy trong giọng nói của mình.

Nhưng còn cách nào chứ?

Sshênh lệch sức mạnh giống như lạch trời, tựa như một đứa trẻ con đứng trước một đại hán trưởng thành khôi ngô tuấn tú, kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết.

Dù gì cũng chết, thay vì phải chịu đựng sự tra tấn sợ hãi, chi bằng được tử vong trong vui vẻ.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh bước lại gần, ánh mắt thâm thúy nhìn thật kỹ vào người Tiêu ở rể này.

Kẻ ngu ngốc này thật may mắn.

Nếu như một điểm sáng khí vận có thể đổi lải hai mươi tầng trở lên, thì Tiêu ở rể đã chết từ lâu rồi.

Nhưng dù gì cũng chỉ nhiều hơn một tầng, có cũng như không.

So sánh dưới góc độ giá trị, giữ lại mạng tên thiên mệnh chi tử này dĩ nhiên là có lời hơn.

Dù sao đi nữa, Từ Bắc Vọng nuốt thêm điểm sáng khí vận thì cũng không thể tạo ra thêm bất kỳ thay đổi đáng kể nào. Nhưng nếu giữ lại chuột tầm bảo này, hắn có thể liên tục cướp cơ duyên của hắn.

Căn nguyên của vấn đề, đó là vì Cửu Châu quá nhỏ, thiên mệnh chi tử chỉ lác đác không được mấy người.

Một khi ly khai lên vạn vực của thiên giới, hắn sẽ có thể đi đến vô số thế giới lớn nhỏ, gặp được bao nhiêu người được trời cao chiếu.

Đến lúc đó, hắn có thể tiến hành hình thức giết chóc, gặp một tên giết một tên, khí vận sẽ được cộng dồn đến mức khó có thể tin nổi.

Bao nhiêu suy nghĩ chỉ diễn ra trong nháy mắt, gương mặt tuấn mỹ của Từ Bắc Vọng hiện ra ý cười ấm áp.

“Tiêu lão đệ, tại sao lại nói như vậy? Chúng ta là bằng hữu của nhau,

cho dù ta có ngoan độc đến thế nào cũng không thể làm ra những chuyện ác như tàn sát huynh đệ kết nghĩa của mình."

Giọng nói của hắn trở nên hời hợt, thể hiện nét mặt hiền hòa dễ gần.

Nếu là người không quen thuộc với con người này, chắc chắn sẽ bị ngữ khí chân thành của hắn làm cho mủi lòng, nhưng Tiêu Phàm thì hoàn toàn không tin vào điều đó.

Lúc trước ở Thiên Xu, đầu hắn như bị lừa đá, vô tình rơi vào cái bẫy của Từ ác liêu!

Từ Bắc Vọng không thèm để ý đến Tiêu ở rể này, ánh mắt bị hấp dẫn bởi miếng ngọc bội sáng long lanh trên thi thể kia.

Hắn biết rằng, miếng ngọc bội này vẫn còn sót lại ít nhất là một linh hồn của cường giả Thánh Cảnh, rất có thể là linh hồn của Bán Bộ Chí Tôn.

Nếu như nuốt hết nó, thức hải nhất định sẽ lớn mạnh lên gấp mấy lần.

Nhưng vào lúc này.

"Ầm ầm!"

Một cỗ chân khí bàng bạc cuốn tới, cái giếng đen trực tiếp sụp đổ, chân khí với ánh sáng u ám ở khắp nơi va chạm vào nhau.

"Từ ác liêu!"

Tiếng gầm trầm thấp vang vọng khắp đất trời, xen lẫn với đó là sát khí và cơn phẫn nộ mãnh liệt.

Năng lượng trấn áp sức mạnh của vùng đất cấm kỵ đã tan biến từ lâu.

Vào giờ phút này, vô cùng binh sĩ đạp lên không trung, đằng vân giá vũ, vũ khí dày đặc, vô số cỗ xe và hung thú cổ dừng lại trên không trung.

(*) Đằng vân giá vũ: Cưỡi mưa đạp mây, ý nói sự biến hóa và khả năng tuyệt đỉnh của quỷ thần.

Lần lượt từng luồng chân khí mạnh mẽ quét qua một cách tùy ý, các đại cường giả lập tức ập đến.

Sau khi dò xét một chút trong đỉnh Thần Nông, Từ Bắc Vọng ôm lấy con mèo ngu ngốc bước lên một bước.

Trong tích tắc, vô số ánh mắt đổ về thân hình mang áo choàng trắng.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, giống như một loại bệnh dịch lây lan từ vùng đất cực Bắc đến các thế lực lớn, như thiên thạch rơi vào biển sâu, gây ra một trận sóng gió ở Cửu Châu!

Năng lượng trấn áp tại vùng đất cấm kỵ trường tồn hàng vạn năm, nhưng lại biến mất chỉ trong một đêm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 296: Câu nói cửa miệng là 'Nương nương cứu ta!' (2)

Ánh Công Cẩn, cường giả đứng trên đỉnh Cửu Châu đang sừng sững giữa khoảng không, bọn hắn lợi dụng phép tính thôi diễn để cảm nhận được khí tức của một sinh mệnh không thuộc về Cửu Châu.

Mà cỗ khí tức đó đang như ẩn như hiện trên cơ thể Từ ác liêu.

Điều này sao có thể không làm cho bọn hắn điên cuồng?

Nó có thể chính là bảo vật giúp bọn hắn siêu thoát!

"Từ ác liêu, ngươi dám giết con gái ta?"

Tần Hải vô cùng tức giận, mỗi câu mỗi chữ gần như có thể lật ngược cả bầu trời.

Linh hồn chỉ còn một chút hơi tàn, cho dù hắn có thể tạo lại thân xác, thì đó cũng không còn là Sở Sở độc nhất vô nhị kia nữa.

Sức mạnh của pháp tắc đang lớn dần lên, sức mạnh nặng nề như núi như có thể nghiền nát Tiêu Phàm ra làm nhiều lần.

Xương cốt của hắn phát ra âm thanh răng rắc, như thể sắp bị xoắn gãy tới nơi.

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng không hề có một tia gợn sóng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của con mèo ngu ngốc, bình tĩnh nói: "Nếu ta muốn giết nàng, ta còn giữ lại linh hồn làm gì?"

Hắn cũng sẽ không đội cái nồi này dùm cho chuột tầm bảo Diệp đâu nha!

Sắc mặt của Tần Hải trở nên căng thẳng, hắn giơ tay kên, đánh thức linh hồn đang ngủ say, bắt đầu kiểm tra ký ức.

Một lát sau, hắn cảm thấy trái tim vô cùng khó chịu, cả người ngơ ngơ ngác ngác.

“Tiêu Phàm!”

Lão giả Bán Bộ Chí Tôn của thánh địa Đại Diễn gầm lên một tiếng, hắn thi triển pháp tắc, ngưng tụ thành chiếc ô lớn ra để nhấc bổng Tiêu Phàm lên.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Phàm chỉ biết xụi lơ nằm trên mặt đất, hít thở hổn hển.

Khi bản thân không còn bủa vây trong nguy hiểm, sự hận thù dồn nén bên trong hắn triệt để bộc phát, Diệp Thiên khàn giọng nói: “Từ ác liêu có đỉnh Thần Nông!”

Sau khi lời này nói ra, bầu không khí tĩnh lặng lan tràn khắp trời đất, sau đó là một trận sóng ngầm cuồn cuộn chuẩn bị dâng trào.

Sắc mặt của mỗi tu sĩ đều vô cùng chấn động, không tin được vào tai mình.

Lại một loại Thần khí khác?

Chỉ trong vòng hai năm, hắn đã thu được ngọc ấn của quốc gia, nửa cây bút Xuân Thu, đỉnh Thần Nông…

Không hổ là thiên đạo chi tử!

Một cường giả có trầm ổn đến đâu, nhưng cũng không thể dấu nổi vẻ ghen ghét trong ánh mắt.

Dân chúng Cửu Châu từ lâu đã có cùng một suy nghĩ, kẻ này có thể biến thái và ác độc như thế, bởi vì hắn chính là người được ông trời chiếu cố nhiều nhất từ thời khai thiên lập địa đến nay.

Mà hiền giờ, hắn ta chỉ vừa đến Ma Quật thì lập tức thu thập được Thần khí, điều đó cũng đủ để chứng minh cho câu nói bên trên

Ánh Công Cẩn tay cầm quạt lông, đầu buộc khăn trắng chậm rãi bước đến, gương mặt nho nhã hiện lên ý cười, ông ta nói khẽ: “Từ

tiểu hữu, năng lượng trấn áp ở nơi đây đã biến mất, vô số yêu ma sẽ kéo đến sớm thôi, ngươi hãy nhanh chóng trở về thành Quang Minh cùng ta.”

Trong thoáng chốc, sắc mặt Tần Hải trở nên ảm đạm đến khó hiểu, mặc dù hắn còn đang đau khổ vì cái chết của nữ nhi, nhưng lòng tham đã tràn ngập nội tâm của hắn.

Khí tức này không thuộc về Cửu Châu.

Sự cám dỗ này thực sự quá lớn!

Khi đã đạt đến cảnh giới này, bọn hắn chấp nhận bị hao tổn tu vi chỉ vì tranh đoạt Thần khí, thậm chí là hi sinh đi một vài thứ.

Nhưng để siêu thoát, bọn hắn tình nguyện liều lĩnh!

“Từ Bắc Vọng, ngươi hãy theo ta về phủ Thành chủ.”

Tần Hải lời ít ý nhiều, ông ta bắt đầu phóng ra uy áp như có như không.

Ông ta vừa dứt lời.

“Ha ha ha, ai thích ở cùng một chỗ với người đàn ông xấu xa như ngươi chứ?”

Giọng nói nhẹ nhàng đột ngột vang lên, mùi thơm nồng đậm tràn ngập trong không khí, một thiếu phụ có dáng người uyển chuyển xuất hiện giữa không trung.

Bà ta mặc một bộ váy có đường viền xanh nhạt, kiểu dáng phô bày phần ngực, dung mạo trang nghiêm quý phái, khí chất ba phần quyến rũ, bảy phần phong lưu.

Nữ tử cầm trong tay một cái lư hương, những cánh hoa biến thành từng sợi tro tàn màu trắng nằm chìm dưới đáy lò.

“Từ tiểu đệ, tỷ tỷ rất cô đơn, muốn nói chuyện yêu đương với ngươi.”

Ánh mắt thiếu phụ tràn ngập ý cười, tựa như một đóa hoa hồng kiều diễm đang nở rộ. Mỗi cái giơ tay nhấc chân của bà ta đều toát ra sự cám dỗ vô tận, đó là phong thái quyến rũ đã ăn sâu vào tận xương tủy.

“Đồ lẳng lơ!”

Con mèo ngu ngốc gấp gáp đến mức nhe răng trợn mắt, nó đưa móng vuốt của mình lên che đi đôi mắt của tiểu phôi đản, sau đó thầm chửi rủa nữ tử kia.

Cường giả của các thế lực lớn đều không để ý đến Phì Miêu, tất cả đều lâm vào kinh hãi.

Tu vi của thiếu phụ rõ ràng là đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Chí Tôn!

Nhưng vì sao bọn hắn lại chưa từng gặp qua?

“Hoa nữ, một lão yêu quái đã một ngàn năm tuổi nói ra câu này mà không cảm thấy xấu hổ sao?”

Ánh Công Cẩn híp mắt lại, ánh mắt không hề bận tâm.

Một ngàn năm tuổi?

Vô số người nghe thấy liền cảm thấy kinh hoàng. Đây nhất định là một món đồ cổ đã được giấu kín!

Chẳng lẽ là vì sự xuất hiện của đỉnh Thần Nông nên đã hấp dẫn nàng đến đây sao?

Hoa nữ bật cười để lộ ra lúm đồng tiền, đôi mắt chứa tình ý nhìn chằm chằm vào nam tử tuấn mỹ được đang vạn người chú ý, đôi môi khẽ úp mở: “Vạn năm thì có làm sao, tình yêu có thể xóa tan tất cả mọi thứ. Vì Từ tiểu đệ, nô gia tình nguyện rửa tay nấu canh thang.”

Âm thanh trầm thấp dịu dàng dễ nghe khiến vùng đất cấm trở nên tĩnh lặng đến quỷ dị.

Nơi đây trở nên lạnh lẽo như trong hầm mộ.

Bầu không khí dần rơi vào thế giằng co.

Các vị Bán Bộ Chí Tôn đồng thời xuất hiện, bọn họ không biết còn ẩn chứa bao nhiêu quái vật trong hư không, nhưng vì thế mà tạo thành một thế cục cân bằng vi diệu.

Ai cũng không dám ra tay trước.

Nam tử siêu phàm như tiên giáng trần này đã hoàn toàn trở thành trung điểm của thế cục này

Sau khi xem náo nhiệt, tất cả mọi người đều đang mong chờ Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ lộ diện. Đến lúc đó, vở kịch đặc sắc mới thực sự bắt đầu.

Đối mặt với vô số sự áp bức, Từ Bắc Vọng vẫn giữ thái độ ung dung không gấp gáp, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên vẻ kinh hoàng.

Hắn có một dự cảm mãnh liệt rằng đây tuyệt đối không phải là vì đỉnh Thần Nông.

Chẳng lẽ là Minh khí?

Để giải đáp những nghi vấn này, tâm trí của hắn đã xuyên vào vầng trăng non trong chiếc nhẫn, ý thức thăm dò cẩn thận chiếc đèn lồng phát ra ánh sáng màu bạc.

Trong nháy mắt, những sinh mệnh bàng bạc gào thét lao đến từ khắp nơi, nếu không phải thức hải của hắn vô cùng kiên cố, thì có lẽ đã bị xô nát từ lâu!

P.s: cầu KP~

Chương 297: Mời nương nương lùi lại, để ta bắt đầu thể hiện (1)

Bầu không khí vùng đất cấm im lặng đến đáng sợ.

Sát khí lan tỏa khắp nơi, như thể có một thanh thần kiếm đang treo trên cao, và sẽ phá hủy cục diện cân bằng vi diệu này trong chớp mắt!

Ma đầu đội vương miện đã giáng lâm, lật đổ tất cả những suy đoán của các tu sĩ trong sân.

Đây không còn là cuộc chiến tranh đoạt Thần khí nữa rồi!

Đối với ma công tu luyện của đám tà ma, tác dụng của Thần khí cực kỳ nhỏ bé, không bằng những vũ khí có thể khiến Cửu Châu trở nên suy yếu.

Mà hiện giờ, tên tà mà này đang tỏ thái độ nếu không có được tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Bọn hắn lại liên tưởng tới lão yêu quái Hoa Nữ đột nhiên nhập thế, đáp án đã vô cùng rõ ràng.

Ngoại trừ Thần khí, Từ ác liêu còn sở hữu một món bảo vật, và món bảo vật đó chính là nguồn gốc của nguồn năng lượng áp chế tại vùng

đất cấm.

Trong bầu không khí im lặng chết chóc kéo dài, vô số tu sĩ đều nhìn thẳng vào nam tử áo trắng tuấn mỹ phía trước.

Nam nhân này dường như đã luôn là tâm điểm kể từ khi sinh ra, hắn đi tới đâu thì đều làm Cửu Châu rung động tới đó!

Trước tình huống này, hắn sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào đây?

Trước mắt bao người, nam tử áo trắng bày ra bộ dáng bị bắt nạt, khàn giọng hô lớn: “Nương nương cứu ta!”

Trời đất tĩnh lặng trong chốc lát.

Cảnh tượng đột ngột dừng lại.

Ầm ầm!

Một cánh cổng mở ra giữa hư không, con Phượng Hoàng tuyệt sắc bay lượn khắp bầu trời, một nữ tử mặc váy tím đứng sừng sững trên lưng nó, dung nhan của nàng ta hoàn mỹ không tì vết, nhưng lại toát ra khí tức lạnh lùng đã ăn sâu vào xương tủy.

Ngay khoảnh khắc Đệ Ngũ Ma Đầu xuất hiện, tất cả mọi người ở đây như đang phải hứng chịu gánh nặng ngàn cân, ai nấy đều có chút hít thở không thông.

Trời đất ngừng chuyển động trong thoáng chốc.

Toàn bộ vùng đất cấm kỵ đều bị bao phủ trong băng giá , mặt trăng đỏ tỏa ra ánh sáng lấp lánh, hội tụ lại thành một ấn ký kinh khủng.

“Rửa tay làm canh thang?”

Đáy mắt nữ tử áo tím hiện lên một tia sắc bén, tà áo tung bay, ấn ký ập về phía nữ tử váy xanh.

Hoa Nữ kinh sợ, hoảng hốt tung ra pháp tắc phòng thủ, biển hoa tràn ngập bầu trời để chống cự.

Hai cường giả Bán Bộ Chí Tôn giao chiến với nhau, dư chấn của pháp tắc lan tràn, khiến nhiều tu sĩ mất mạng ngay tại chỗ.

Ầm!

Ấn ký uốn lượn trong hư không, khí tức lạnh lẽo chết chóc hoàn toàn

nuốt chửng biển hoa.

“Ào…”

Biển hoa sụp đổ, ấn ký lạnh lẽo xuyên qua ngực Hoa Nữ.

Thân thể mềm mại bay ra, lồng ngực trực tiếp nổ tung, vòng eo mảnh khảnh bị bẻ gãy làm đôi, huyết dịch thấm đẫm cánh hoa.

Hoa Nữ như rơi vào địa ngục, bà ta run lẩy bẩy trong biển máu, dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ trước đó biến mất hoàn toàn.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người phải rùng mình!

Đại diện của các thế lực đứng đầu run rẩy toàn thân, thậm chí còn có chút nghẹt thở.

Hoa Nữ đã sống hơn ngàn năm, sách cổ từng ghi chép vô số truyền thuyết liên quan đến bà, ví dụ như dùng mười chiêu trấn sát một con hung thú cấp Vương có tuổi thọ vạn năm.

Hoa Nữ chính là nhân vật truyền kỳ của Cửu Châu, cấp độ Bán Bộ Chí Tôn cũng đã thuộc hàng thượng đẳng, hoàn toàn có thể sánh vai với Độc Cô Vô Địch, điện chủ Thiên Thần Điện.

Nhưng hiện giờ, bà ta còn không tjể chịu nổi một chiêu khi đối mặt với Đệ Ngũ Ma Đầu, chỉ có thể kéo dài hơi tàn khi thân thể đã bị hủy hoại!

Có thể nói, Đệ Ngũ Cẩm Sương đã hoàn toàn nghiền ép Hoa Nữ, pháp lực của nàng ta quá đỗi chấn động!

Đệ Ngũ Ma Đầu đã mạnh tới mức này rồi sao?

Nhưng vì sao nàng ta lập tức xé xác cơ thể mềm mại của Hoa Nữ ngay khi vừa mới xuất hiện thì tất cả tu sĩ đã ngầm hiểu rõ.

Hoa Nữ lẳng lơ đã chọc giận Đệ Ngũ Ma Đầu!

Thân là tiền bối, nhưng lại buông lời đùa giỡn với hậu bối có thiên phú tốt nhất Cửu Châu. Cho dù không phải trò đùa đi chưng nữa, thì Hoa Nữ cũng đã tỏ ra cực kỳ ưu ái Từ Bắc Vọng.

Nhưng bà ta đã chọn sai đối tượng rồi!

Từ ác liêu vốn là người trong phòng của Đệ Ngũ Ma Đầu!

Dám giở trò lẳng lơ với hắn, chính là đang khiêu khích nữ ma đầu, không đánh ngươi thì đánh ai?

May mà Hoa Nữ chỉ mới nói suông chứ chưa làm ra hành động gì, nếu không thì bà ta cũng coi như tận số rồi.

Sống qua một ngàn năm, nhưng bởi vì một câu nói mà biến thành bộ dạng thê thảm đáng sợ như lúc này, thậm chí còn bị đánh tơi bời trước mặt thiên hạ!

Rầm!

Tiếng động dữ dội vang lên, Hoa Nữ lết nửa thân mình mềm nhũn lảo đảo chạy trốn, cuối cùng biến mất giữa hư không, chỉ để lại những giọt máu vương vãi.

“Hừ, kĩ nữ lẳng lơ!”

Phì Miêu nghiêng đầu nhỏ rồi hừ một tiếng, nó bất chợt nghĩ tới điều đó, liền nhanh chóng nhảy khỏi lòng tiểu phôi đản.

Meo meo không dám gần gũi quá phận với tiểu phôi đản nữa…

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh thong dong sải bước, nhanh chóng núp dưới váy của nữ tử áo tím.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn hắn, sau đó lạnh giọng nói: “Lấy ra!”

Chó săn không dám cãi lời, hắn lập tức lấy một chiếc đèn lồng màu bạc trông không quá đặc biệt từ nhẫn trữ vật ra.

Trong nháy mắt, khí tức mờ nhạt từ bốn phương tám hướng bị khóa chặt trong chiếc đèn lồng.

Không, là một trái tim còn đập trong đèn lòng.

Đối với hơi thở sinh mệnh này, chỉ có những kẻ đã đạt tới cảnh giới Bán Bộ Chí Tôn mới có thể cảm nhận được.

Trong mắt những tu sĩ còn lại, chiếc đèn lồng này không hề có một chút pháp lực nào, cũng chỉ tương đương với pháp khí Hoàng giai ngoài đường.

“Các ngươi có thể bắt đầu tranh đoạt.”

Con ngươi thâm thúy của Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên một tia sáng, ngữ điệu uy nghiêm không hề có chút ấm áp nào.

Nàng bĩnh tĩnh đứng ở đó, tựa như thần nữ Cửu Thiên, khiến cho những người đứng đây câm như hến.

Đệ Ngũ Ma Đầu đã xuất hiện, còn ai dám tranh đoạt nữa chứ?

Nàng ta chỉ dùng một chiêu thức hời hợt mà đã trấn áp được Hoa Nữ, chỉ nhiêu đó thôi đã đủ khiến các lão yêu quái đang ẩn nấp trong Cửu Châu đều phải khiếp sợ.

Chương 298: Mời nương nương lùi lại, để ta bắt đầu thể hiện (2)

“Tốt lắm.”

Thanh âm khàn khàn hư thối vang lên, tà ma đội vương miện trực tiếp xé nát khuôn mặt của mình, ma khí bành trướng khắp trời, hình thành một cột thu lôi hắc ám qua bầu trời.

Cảnh giới siêu thoát không chỉ là tham vọng quyền thế của nhân loại, mà còn là thân thể bất tử mà bộ tộc hắc ám đang theo đuổi.

Sương mù ma mị bốc lên không dứt, một trận chiến hết sức căng thẳng sắp nổ ra!

Chứng kiến cảnh tượng này, tất cả võ giả nhân loại đều biết rõ, tà ma chắc chắn sẽ không nhượng bộ.

“Phế vật, đây là trái tim Cổ Thần, mau nuốt đi!”

Đột nhiên, một giọng điệu quen thuộc vang lên bên tai Từ Bắc Vọng.

Dù đây chỉ là thuật truyền âm, chó săn đã quá quen thuộc ngữ khí cao ngạo lạnh lùng của Lão Đại, hắn vẫn có thể nghe ra được một chút hưng phấn nho nhỏ không dễ nhận ra.

Một con người kiêu ngạo không ai sánh bằng như Lão Đại, ngoại trừ hưng phấn khi hôn chó săn, liệu nàng có thể thay đổi cảm xúc vì một món bảo vật tầm thường hay không?

Đây rốt cuộc là cái gì?

“Một hơi thở của Cổ Thần cũng có thể hủy diệt thế giới bị bỏ rơi.”

Ngữ điệu lạnh lùng ẩn hiện một chút khẩn trương.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi của Đệ Ngũ Cẩm Sương đã khiến Từ Bắc Vọng vô cùng kinh ngạc.

Một hơi thở có thể phá hủy cả thế giới, khủng bố tới mức khó có thể hình dung.

Trong nháy mắt, hắn đã đoán được tất cả.

Vị Cổ Thần này từng rơi vào tay một nhân vật thần bí tu luyện bằng Minh khí, còn trái tim bị phong ấn vào chiếc đèn lồng này. Cuối cùng, trái tim của Cổ Thần bùng phát sức mạnh, khiến chiếc đèn lồng rơi xuống vùng đất Cửu Châu.

Sinh mệnh vẫn hừng hực năng lực, hình thành nên một vùng đất cấm kỵ huyền bí kéo dài tới mấy vạn năm.

Từ Bắc Vọng rất chắc chắn với phán đoán này, Cổ Thần đã trâu bò như vậy, Minh Thần giết được nó còn là sự tồn tại tới mức nào nữa?

Sinh mệnh ở cấm khu liên quan gì đến Tiểu Bắc Minh Giới không?

Từ Bắc Vọng vứt những suy nghĩ dư thừa ra sau đầu, hắn bắt đầu vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, mọi lỗ hổng trên người đều tỏa ra minh khí, ý thức tiến vào đèn lồng.

Nữ tử váy tím đứng giữa hư không, nam tử áo trắng ngồi xếp bằng trốn dưới váy nàng, chiếc đèn lồng đung đưa không dứt.

Cảnh tượng này khiến vô số tu sĩ bị chấn động.

Từ ác liêu muốn chiếm làm của riêng!

Ầm ầm!

Lão quái vật ẩn trốn trong hư không không ngồi yên nữa, sau đó nhao nhao xé rách bầu trời.

Cỗ khí tức tùy ý mãnh liệt ấy, rõ ràng là đến từ mười hai cường giả Bán Bộ Chí Tôn!

Đầu óc của các thế lực lớn đình chỉ hoạt động, nội tâm bắt đầu nổi giông nổi bão!

Kiến thức của họ tuy rộng rãi, nhưng chỉ có thể nhận ra ba người trong số đó.

Mạnh Thúc Bích, Tế Tửu cung Tắc Hạ, Thánh Chủ thánh địa Dao Trì và cao tăng Huyền Thù núi Lạc Đà.

Chín người còn lại cứ như thể đột nhiên chui ra từ cục đá, rất nhiều người không biết bất cứ thông tin nào về những vị đại năng này.

Chắc chắn là cao nhân không quan tâm đến trần thế, một lòng theo đuổi bảo vật siêu thoát!

Hiện giờ, bọn hắn không kìm nén được sự cám dỗ mà lập tức xuất đầu lộ diện!

Các cường giả Thánh cảnh từng cao cao tại thượng, nắm mọi quyền sinh sát trong tay, giờ phút này lại hóa thành một đám kiến hôi hèn mọn, dù chỉ thở mạnh một chút cũng không dám.

Dưới lực uy áp mạnh mẽ đến nhường này, mà rất nhiều tu sĩ nằm rạp trên đất, huyết dịch trong người đã ngưng trệ.

Tiêu Phàm cũng đang khuỵu gối xuống đất trong chiến thuyền, trọng mắt như muốn nứt ra, hận thù tới mức phát cuồng!

Không có chuyện Đệ Ngũ Ma Đầu không ngấp nghé đến bảo vật liên quan tới cảnh giới siêu thoát, ấy vậy mà nàng lại tình nguyện giao cho Từ ác liêu, sau đó còn đơn thương độc mã càn quét quân địch thay kẻ này.

Điều đó khiến Tiêu Phàm ghen ghét tới hoàn toàn biến dạng, cả khuôn mặt hóa thành dữ tợn.

Hắn ước rằng Từ ác liêu bị vây đánh đến chết, thiên đao vạn quả, xương cốt thành tro!

Bấy giờ, con tà ma đội vương miện đang dẫn đầu đã không còn khống chế được dục vọng.

“Ngươi dám!”

Khuôn mặt thối rữa của hắn phun ra nước xanh ghê tởm, hiển nhiên là phẫn nộ tới cực hạn.

Trường bào quỷ dị màu vàng óng điên cuồng nhảy múa, động tác của mấy trăm vạn tà ma phía sau như một, một con quạ đen năm đầu ngưng tụ giữa hư không.

Con quạ đen lao ra từ lớp sương mù, thò móng vuốt thô to tới, giống như muốn ăn mòn nam tử áo trắng thành xác khô.

Gương mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo như sương giá, nàng tùy tiện ngưng tụ ra một lưỡi kiếm băng có thể bổ đôi vạn vật, toát ra hàn khí mạnh mẽ cực hạn, sau đó chém về phía quạ đen.

Quạ đen bị hàn khí xuyên qua gào rú một tiếng kêu thống khổ, sương mù ma khí lập tức bị quét sạch.

Dưới lực uy áp mạnh mẽ đến nhường này, mà rất nhiều tu sĩ nằm rạp trên đất, huyết dịch trong người đã ngưng trệ.

Tiêu Phàm cũng đang khuỵu gối xuống đất trong chiến thuyền, trọng mắt như muốn nứt ra, hận thù tới mức phát cuồng!

Không có chuyện Đệ Ngũ Ma Đầu không ngấp nghé đến bảo vật liên quan tới cảnh giới siêu thoát, ấy vậy mà nàng lại tình nguyện giao cho Từ ác liêu, sau đó còn đơn thương độc mã càn quét quân địch thay kẻ này.

Điều đó khiến Tiêu Phàm ghen ghét tới hoàn toàn biến dạng, cả khuôn mặt hóa thành dữ tợn.

Hắn ước rằng Từ ác liêu bị vây đánh đến chết, thiên đao vạn quả, xương cốt thành tro!

Bấy giờ, con tà ma đội vương miện đang dẫn đầu đã không còn khống chế được dục vọng.

“Ngươi dám!”

Khuôn mặt thối rữa của hắn phun ra nước xanh ghê tởm, hiển nhiên là phẫn nộ tới cực hạn.

Trường bào quỷ dị màu vàng óng điên cuồng nhảy múa, động tác của mấy trăm vạn tà ma phía sau như một, một con quạ đen năm đầu ngưng tụ giữa hư không.

Con quạ đen lao ra từ lớp sương mù, thò móng vuốt thô to tới, giống như muốn ăn mòn nam tử áo trắng thành xác khô.

Gương mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo như sương giá, nàng tùy tiện ngưng tụ ra một lưỡi kiếm băng có thể bổ đôi vạn vật, toát ra hàn khí mạnh mẽ cực hạn, sau đó chém về phía quạ đen.

Quạ đen bị hàn khí xuyên qua gào rú một tiếng kêu thống khổ, sương

mù ma khí lập tức bị quét sạch.

Vô số võ giả rơi đài vì cơn dư chấn của trận giao chiến,.

Cuộc giao chiến đỉnh cao đến nhường này, mấy trăm sinh mệnh đã hóa thành hư vô trong chớp mắt.

“Ngươi đang ép ta?”

Âm thanh của con tà ma đội vương miện như thứ đồ sắt sét rỉ, dường như hắn không hề sợ hãi một chút nào

Theo sau câu nói ấy, hắc quang mênh mông che lấp bầu trời.

Mưa đen rơi xuống người đám tà ma, cơ thể của hàng trăm tà ma hóa thành bột mịn, rất nhiều ma nguyên bị hút về cột đen giữa hư không.

Sinh mệnh của mười vạn ma binh hóa thành chất dinh dưỡng!

Giữa khung cảnh đẫm máu, vô số võ giả cảm thấy khó chịu trong cuống họng, nhưng bọn họ lại như mất đi bản năng nôn mửa, chỉ có thể không ngừng run lên.

Tới cả võ giả cấp thấp nhất cũng có thể cảm giác được, dường như có gì đó sắp khôi phục.

Chương 299: Mời nương nương lùi lại, để ta bắt đầu thể hiện (3)

“Giết nàng ta!”

Tà ma đội vương miện gầm nhẹ một tiếng, một cái đầu lâu đen đúa chậm rãi xuất hiện từ cột thu lôi, sát khí tỏa ra từ đó như có thể xé rách bầu trời, hủy diệt thế giới.

Vào khoảnh khắc đầu lâu đen đúa xuất hiện, Mạnh Thúc Bích của học cung Tắc Hạ cảm thấy ớn lạnh vô cùng. Dựa vào tu vi hiện giờ, ông cũng không kìm được mà run rẩy trước cột thu lôi.

Mà những cường giả Thánh cảnh đang bị đầu lâu nhìn chằm chằm kia, mi tâm bọn hắn như muốn nứt ra, nguyên thần dường như sắp biến mất.

Đám người này hóa thành cỏ rác, sẽ bị gạt bỏ bất cứ lúc nào.

Sức mạnh kinh khủng tới mức vượt qua khỏi tầm hiểu biết của dân chúng Cửu Châu!

Chỉ sợ rằng, ngay cả Đệ Ngũ Ma Đầu cũng không nắm được phần thắng!

Ầm ầm!

Thần quang vô tận như ẩn như hiện, một cái bóng lớn xẹt qua, gầm gừ chấn động cả bầu trời.

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương không một gợn sóng, nàng ta bình tĩnh khai ấn, tạo thành một trận pháp bao phủ toàn bộ vùng đất cấm kỵ.

Ngay sau đó, những thần thú tuyệt thế Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước đứng sừng sững giữa những tầng mây, yêu khí mạnh mẽ tràn ngập trong không trung.

Cái đầu lâu ghê rợn bỗng dừng lại, nó dường như cảm thấy e ngại trước đội hình đỉnh cao này.

“Đừng bị nàng ta dọa sợ, lập tức giết nàng!”

Tà ma đội vương miện nổi giận đùng đùng, bàn tay hư thối vung ra.

Mười vạn ma binh lập tức bị giết, đầu lâu tiếp tục cắn nuốt nguồn ma nguyên, sau đó tỏa ra thứ ánh sáng màu đen.

“Gào!”

Thần thú trong trận pháp gào lên, sau đó phá vỡ hư không, lao nhanh về phía đầu lâu.

“Răng rắc…”

Tiếng va chạm lập tức vang lên, bề mặt đầu lâu hiện ra vết nứt. Cùng lúc đó, từng con thần thú bị sương mù ma khí ăn mòn, hóa thành từng điểm sáng rồi tan biến.

“Bị chặn…”

Cường giả Thánh cảnh kinh hoàng, Đệ Ngũ Ma Đầu chỉ dựa vào một trận pháp mà đỡ được chiêu thức sát thủ của tà ma.

Xoẹt!

Chốc lát sau, một mai rùa kim sắc rực rỡ xuất hiện giữa hư không, nó

phát ra uy áp bệ vệ chấn động, sau đó tiến về phía nữ tử váy tím.

Ngay sau đó, bầu trời hóa thành biển nước, mấy trăm vạn con tôm cá lít nha lít nhít xuất hiện, chúng ta xếp thành một đội hình có quy tắc, sau đó càn quét khắp nơi.

Đàn tôm cá đi đến đâu, chúng trực tiếp đâm xuyên thủng xương sọ của các tu sĩ đến đó.

Hai vị Bán Bộ Chí Tôn lập tức xuất thủ!

Trời long đất lở, cả thế giới bị chấn động vì khí tức của cả hai người này.

Bọn hắn đứng ở đỉnh núi cao nhất của Cửu Châu để quan sát nhân thế, sở hữu sức mạnh sát thương vô song.

“Cả hai đều là địch…”

Mạch Thúc Bích, Tần Hải nhìn chằm chằm hai tên Bán Bộ Chí Tôn đang giao chiến với nhau, nỗi lòng của bọn hắn cũng chập chùng không dứt/

Nếu hợp tác với tà ma đối phó với võ giả nhân loại, bọn hắn sẽ bị lăng mạ trong từng cuốn sử sách, mặt mũi cũng bị thế nhân khinh thường.

Nhưng nhóm lão quái một lòng truy cầu phi thăng nào quan tâm gì tới điều tiếng?

Đám người bọn họ thì cố kỵ quá nhiều, lo sợ hậu bối đệ tử bị trả thù, hoặc thanh danh tích lũy bấy lâu bị sụp đổ. Nếu không, bọn họ nhất định sẽ tham gia giao chiến.

Nhưng một khi đôi bên phân được thắng bại, bọn hắn chắc chắn sẽ đến cướp đoạt cơ duyên siêu thoát.

Bằng tu vi kiến hôi của Từ ác liêu, hắn ta không có khả năng luyện hóa được chiếc đèn lồng này, chỉ cần hơi bất cẩn một chút thì sẽ bị phản phệ bởi nguồn sinh mệnh tuần hoàn này.

Dù đang bị bao vây, nhưng biểu cảm của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn không mảy may biến hóa, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như băng sương.

Ầm ầm!

Trong ánh mắt hoảng sợ của cơ số người, vầng trăng đỏ trên bầu trời

như đang bị khống chế bởi một nguồn sức mạnh to lớn, sau đó bất thình lình rơi xuống.

“Tay hái minh nguyệt!”

Cảnh tượng này quá sức khó tin, không chỉ các thế lực lớn bị chấn động, mà tên tà ma đội vương miệng vẫn đang cho đầu lâu thêm chất dinh dưỡng cũng phải đứng hình trong chớp mắt.

Sức mạnh này vượt xa khỏi phạm trù nhận biết của hắn.

Nàng ta còn quá trẻ, nhưng sức mạnh tiềm ẩn lại có thể sánh ngang với Thần Vương của bộ tộc tà ma.

“Không có khả năng!”

Cột sống hai kẻ Bán Bộ Chí Tôn đánh lén run rẩy kịch liệt, khi mặt trăng đỏ rơi xuống, giống như muốn bao phủ toàn bộ đại địa, hai người họ cảm tưởng bản thân sắp bị cắn nuốt đến nơi.

“A!”

May mắn thay, đầu lâu lại phát động công kích lần nữa, thanh âm khàn khàn va chạm với mặt trăng đỏ, nhanh chóng chớp lấy cơ hội, hai kẻ Bán Bộ Chí Tôn chật vật chạy trốn.

Nữ tử váy tím vẫn đứng sừng sững ở đó không lùi nửa bước, tựa như một thần nữ lạnh lùng kiêu ngạo đang bảo vệ cho nam tử dưới thân mình

Khiến cho tất cả mọi người đều ảo giác rằng, nàng là người vô địch duy nhất ở trần thế!

….

….

…

Thần thức của Từ Bắc Vọng tiến vào trái tim, hắn giống như vừa đặt chân đến một vùng đất đáng sợ.

Toàn bộ cơ thể đã bị giam cầm, cho dù là tứ chi hay phần đầu đều không thể động đậy.

Hắn chỉ có thể chậm rãi rót Minh khí vào trong trái tim giống như vắt sữa bò.

May mắn nay, Bắc Minh Thần Công phù hợp hoàn toàn với Minh khí của đèn lồng. Nếu không, dựa vào nguồn năng lượng áp chế của đèn lồng, hắn đã bị xé nát thành trăm mảnh từ sớm.

Giờ phút này, biểu cảm của Từ Bắc Vọng vô cùng khó tả, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết .

Vừa lo lắng cho tình trạng của Lão Đạo, vừa cảm thấykhông thể tin được.

Bên trong trái tim, sương mù hỗn độn chìm nổi, hắn mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt đang nhếch miệng cười với mình, nó để lộ răng nanh sắc nhọn, trong như một lệ quỷ không cam lòng vùi thây chốn địa ngục.

“Luyện!”

Từ Bắc Vọng gào thét trong lòng.

Huyệt đạo bộc phát Minh khí tựa như dòng nước chảy xuôi, hoa văn bên trong đèn lồng phát ra ánh sáng bàng bạc, lan dần từ trái tim ra ngũ quan.

Đèn lòng có rất nhiều cấm chế, giờ khắc này toàn bộ bị điều khiển.

Trái tim đập thình thịch như trống dồn, tựa như không cam lòng mà giãy dụa, sau đó nó lại đột nhiên khô héo với tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường, sauu đó trở nên mục nát úa tàn.

Sức mạnh truyền thừa to lớn mênh mông của Cổ thần không ngừng rót vào cơ thể Từ Bắc Vọng.

Trong thoáng chốc, thiên địa đều biến đổi!

Chương 300: Mời nương nương lùi lại, để ta bắt đầu thể hiện (4)

Bầu không khí nơi chiến trường nóng bỏng hơn bao giờ hết, nữ tử váy tím vẫn ung dung thong thả, pháp tắc băng lãnh hoàn toàn nghiền ép hai kẻ Bán Bộ Chí Tôn, trận pháp đặc biệt vẫn tiếp tục vây chặt đầu lâu Ma Quật.

Nhưng ngay chính lúc này, một đợt sấm sét kinh hoàng bỗng nhiên giáng xuống!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Biển sét hình thành một vòng xoáy khủng khiếp, mây kiếp cuồn cuộn không ngừng, tạo thành đủ loại dị tượng.

Sức mạnh của thiên địa như có thể nhấn chìm cả vùng đất cấm kỵ, khí thế cướp đoạt tùy ý cũng bị suy yếu bởi uy lực sấm sét.

“Thiên kiếp!”

Trong chớp mắt, vô số tu sĩ có mặt bị chấn động, giật mình tới cực hạn!

Kiếp nạn vốn chỉ có trong điển tịch lại xuất hiện ngoài đời thật!

Biển sét không ngừng giáng từng tia sáng xuống mặt đất, tổng cộng có bảy cột sấm sét và sáu mươi bốn con hung thú thay nhau xuất hiện trong mây kiếp.

Mỗi lần tia sáng giáng xuống, một cỗ lực lượng kinh khủng lại chém vào nam tử áo trắng ở phía dưới.

“Luyện hóa một bảo vật mà thiên đạo cũng không dung thứ…”

Ánh mắt của mười vị cường giả Bán Bộ Chí Tôn có chút phức tạp, vừa phẫn nộ lại vừa tham lam.

Bọn hắn thực sự không ngờ rằng Từ ác Liêu có thể luyện hóa được bảo vật, thậm chí còn dẫn phát kiếp nạn thiên đạo!

Đoàng!

Từng hồi pháp tắc xiềng xích không chút do dự giáng xuống người kẻ áo trắng, thề phải chặt đứt cơ duyên của hắn.

“Cút!”

Giọng nói uy nghiêm vang vọng giữa đất trời.

Một chữ này thốt ra, nữ tử váy tím tung ra mấy chục trận pháp, tà áo tung bay, tất cả những pháp khí lao như điên về phía cột sắt.

Cục diện hỗn loạn, hiếm có khó tìm!

Các võ giả tu vi thấp hoàn toàn không nhìn thấy gì, chỉ có cường giả Thánh cảnh mới có thể nắm bắt được tình thế trong sân.

Trong đầu bọn họ chỉ có một ý nghĩ, Đệ Ngũ Ma Đầu sẽ rơi đài!

Nữ nhân này lại dám đối nghịch với thiên đạo, sức mạnh sẽ bị hao tổn tới cạn kiệt!

Nàng ta đang đối đầu với mười vị Bán Bộ Chí Tôn, sau đó còn phải ứng phó với đầu lâu Ma Quật đang được rót chất dinh dưỡng không ngừng!

Cộng thêm với thiên kiếp!

Nàng ta chỉ có một mình, nếu phải giằng co thêm chốc lát nữa, có lẽ sẽ không chống chịu được.

Những pháp khí tung ra ngoài đều từ Thần Khí trở xuống Thánh khí trở lên, tổng cộng mấy chục món, nhưng cũng chỉ giúp suy giảm sức mạnh của lôi kiếp.

Phì Miêu nhìn cơ thể đã gần như đổ sập của tiểu phôi đản, sau đó lại nhìn qua đại phôi đản đang bị kẻ địch bao vây tứ phía.

Phì Miêu không hề lo lắng chút nào, lại còn ngẩng đầu lên vênh váo tự đắc nói: “Đã đến lúc meo meo phát huy tác dụng rồi!”

Tiếng nói mềm mại vừa dứt, nó nhảy phắt lên bả vai tiểu phôi đản, nuốt chửng lôi ban rơi xuống.

“Chẹp!”

Cản nhận linh dịch chảy trong miệng, Phì Miêu trở nên cực kỳ hưng phấn, hai mắt đột nhiên đỏ hoe.

“Meo meo không biết bay!”

“Nhanh!”

Giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Một sức mạnh băng giá cuốn Phì Miêu xông thẳng lên trời, lao nhanh vào biển sét cuồn cuộn.

Hay lắm!

Từ Bắc Vọng được cứu thoát khỏi cõi chết, cơ thể yếu ớt nhanh

chóng khôi phục trở lại, gương mặt tuấn mỹ dần dần tỏa ra hào quang thần tiên lộng lẫy.

Hắn cảm nhận một nguồn sức mạnh không thuộc về mình đang dâng trào trong cơ thể, đây chính là tinh hoa tu vi Cổ Thần.

Nếu hắn không giải phóng ra ngoài, thì chắc chắn sẽ chết vì quá tải.

Chỉ cần một đòn.

Hắn nhất định phải ra một đòn.

“Nương nương xin lui ra sau, để ta bắt đầu thể hiện!”

…….

……

Tiếng sấm không ngừng vang vọng giữa thiên địa, sinh linh trong bán kính mấy trăm dặm đều không khỏi khiếp sợ.

Bên trong biển sấm sét điên cuồng gào thét, một con báo trắng như tuyết bày ra bộ dạng ung dung nhàn nhã, nhanh chóng nuốt chửng linh dịch thiên kiếp.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến mọi người vô cùng sửng sốt, con báo to béo này vậy mà lại được bao phủ bởi một vầng hào quang bí ẩn!

Một cảnh tượng khác trên chiến trường cũng khiến vô số người phải run sợ!

Nữ tử váy tím tuyệt thế vô song như một nữ thần rơi xuống phàm trần, dù phải đối mặt với sự vây công của mười vị Bán Bộ Chí Tôn, khi nàng vẫn rất thành thao điêu luyện.

Thậm chí, nàng còn đang chống lại đầu lâu Ma Quật do con tà ma đội vương miện triệu hồi, cộng với áp lực trùng trùng điệp điệp của thiên kiến!

Một người chiến đấu với thế lực ở ba hướng khác nhau!

Đệ Ngũ Ma Đầu thật sự đã tạo ra một điều kỳ diệu gần như không thể!

Thực lực và tu vi của nàng khủng bố đến mức không hợp lẽ thường, thậm chí ngay cả điển tích cũng chưa từng ghi nhận một trường hợp nào như thế này.

Tuy nhiên, tất cả cường giả Thánh cảnh đều lờ mờ nhận ra Đệ Ngũ Cẩm Sương đang có xu hướng suy tàn, nếu nàng vẫn tiếp tục giằng co thêm nữa khắc đồng hồ nữa, sợ rằng sẽ lộ ra sơ hở trí mạng!

Đến lúc đó, Từ ác liêu chính là thủ phạm cho cái chết của nàng!

Nàng vì tên ác liêu này mà bỏ ra tất cả!

Ngay cả linh thú cũng đang bận rộn nuốt chửng lôi kiếp, mà hắn ta chẳng khác gì một cái túi rơm vô dụng, nấp dưới cánh chim, tham sống sợ chết.

Nguồn cơn của tai họa ngập trời này chính là Từ ác liêu, kẻ này thế mà lại luyện hóa chí bảo liên quan đến cảnh giới siêu thoát, đơn giản là bất tài lại đáng xấu hổ!

Vùng đất cấm kỵ trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, dư chấn pháp tắc hỗn loạn quét qua khắp nơi, tính mạng của từng lớp từng lớp tu sĩ giống như cỏ rác, bị quét đi không thương tiếc.

Đây chính trận chiến đỉnh cao nhất trong hàng vạn năm qua!

Mọi người đang chờ đợi trận chiến này kết thúc, Đệ Ngũ Ma Đầu nhất định sẽ sụp đổ.

Nam tử trắng chậm rãi đứng dậy, tiên quang bảy màu bao phủ khuôn mặt tuấn tú của hắn.

“ Nương nương, mời lùi ra phía sau, để ti chức xông lên.”

Tiếng sấm ầm ầm đang vang vọng cả một vùng trời, sẵn tiện vùi lấp câu nói của Từ ác liêu, chỉ có cường giả Thánh cảnh mới có thể nghe thấy, ai nấy đều cảm thấy vô cùng hoang đường.

Để ngươi?

Trong một trận chiến đỉnh cao như vậy, ngay cả một gốc hành ngươi cũng không bằng, pháp tắc xiềng xích của bất kỳ ai cũng có thể nghiền ngươi thành bột mịn.

Muốn làm anh hùng? Ngươi đến một con gấu chó cũng không bằng!

Khí thế băng giá của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút rối loạn, ánh mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc.

“Được.”

Giọng điệu có chút nghiêm nghị.

Rõ ràng đang được chó săn bảo vệ, nhưng nàng lại có chút khó chịu.

Nhưng nếu Từ Bắc Vọng không đánh ra một quyền này, thân thể của hắn sẽ sớm không thể chịu đựng được, cứ thế nổ tung mà chết.

Chương 301: Một quyền tiêu hồn, Ma Thần chết tươi (1)

Mái tóc dài hai màu đen trắng tung bay trong gió, đôi mắt xanh thẳm không một chút gợn sóng, cả người hắn như được tắm rửa liên tục trong tiên quang.

Đột nhiên.

Hắn động rồi.

Bước chân lập tức phóng ra.

Bầu trời quay cuồng, trời long đất lở.

Thân hình dong dỏng cao sáng chói bắt mắt lặng lẽ đứng đó, như thể hắn có thể áp đảo thế giới, đạp đổ vũ trụ!

Lúc này, trời đất dường như bị đóng băng.

“ Làm sao có thể…”

Chiến trường trở nên tĩnh mịch đến quỷ dị, sắc mặt của các vị Bán Bộ Chí Tôn trở nên trắng bệch, da đầu như muốn nổ tung, không dám tin vào những gì xảy ra trước mắt.

Nơi này tựa như đại dương bao la sâu thăm thẳm, bọn hắn lại như những con côn trùng sẽ bị chết đuối bất cứ lúc nào.

“Ngươi là ai?”

Thanh âm khàn khàn của con tà ma đội vương miện chứa đựng xúc cảm run rẩy chưa từng có trước đây. Hắn ta có một dự cảm mãnh liệt, bản thân sẽ bị tiêu diệt bởi nguồn sức mạnh không thuộc về Cửu Châu này

“Ngươi dám ra tay với nương nương.”

Từ Bắc Vọng phát ra âm thanh dịu dàng, nụ cười tươi tắn tự nhiên, nhưng đáy mắt lại không ẩn chứa bất cứ cảm xúc nào, lạnh lùng đến cực điểm.

Năm ngón tay hắn nắm chặt thành quyền, ngưng tụ thành những quyền ảnh không mấy nổi bật, đánh về phía tà ma chí cao vô thượng trong Ma quật.

Trong con mắt của những tu sĩ bình thường, ngay cả trong mắt của những cường giả trong Thánh Cảnh, đây chắc chắn là kiến càng lay cây, lấy trứng chọi đá.

Không biết tự lượng sức mình!

Vào khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, Từ ác liêu hắn rốt cuộc cũng đã trở thành một anh hùng!

Nhưng trong mắt các cường giả Bán Bộ Chí Tôn có thể làm khuynh đảo thế giới, cả người bọn hắn run rẩy đến nghẹt thở!

Nam nhân này vận dụng khí huyết, tỏa ra ánh sáng chói mắt như ánh mặt trời!

Một quyền của hắn có thể phá hủy núi sông hàng trăm dặm!

Một quyền có thể thay đổi nhật nguyệt càn khôn!

“Không!”

Tà ma đội vương miện gầm lên một tiếng trong vô thức, khuôn mặt mưng mủ phun ra nước xanh, sương mù ma khí ngưng tụ này một màn chắn phòng vệ.

“Giết!”

Nam tử áo trắng lộng lẫy đứng sừng sững trong hư không, quyền ảnh đột nhiên bộc phát ra uy lực kinh người vô song!

Trời đất hoàn toàn điên đảo, vùng đất cấm địa bị nứt vỡ.

Trong khoảnh khắc bị diệt vong, mấy chục vạn Ma Tốt chen chúc xung quanh tà ma đội vương miện chỉ cần tiếp xúc với dư chấn của nắm đấm thì lập tức bị nghiền nát thành bột đen.

“Sức mạnh của thần linh…”

Sắc mặt của tà ma đội vương miện trở vô tuyệt vọng vô cùng, hắn ta

tựa như lệ quỷ đã rơi vào đường cùng địa ngục.

Tà ma đội vương miện không có thứ gì để chống lại uy áp nhường này, chỉ có thể đặt niềm tin vào thân thể rắn chắc bất tử của bộ tộc Ám Duệ.

“Ầm ầm!”

Một quyền mang theo sức nặng của hằng hà sa số thế giới giáng xuống, bao phủ hoàn toàn tà ma đội vương miện.

“Chủ Thần!”

Thời khắc tà ma đội vương miện diệt vong, hắn bất chợt ngâm xướng một bài ca dao quỷ dị, ý đồ cầu cứu.

Ầm!

Vương miện vàng kim bị vỡ vụn, trường bào màu vàng tươi hóa thành bột mịn, thân thể thối rữa bị xé nát thành năm mảnh.

Hắn ta vốn là sự tồn tại chỉ đứng sau Ma Thần,, dù thân thể có nát tan thành mấy phầm, chỉ cần vẫn chôn chặt trong bốn cực của trời đất thì hắn ta cũng có thể sống lại trong nhân thế.

Nhưng dưới uy lực của quyền chưởng hủy diệt này, khí tức của tà ma đội vương miện lập tức bị chôn vùi.

“Chết rồi?”

Sắc mặt Tần Hải run rẩy, trong lòng bất chợt nảy sinh muốn quỳ xuống, uy lực của một quyền vừa rồi khiến ông ta sinh ra cảm giác thần phục.

Tà ma đội vương miện có thể giằng co tranh đấu cùng Đệ Ngũ Ma Đầu lại chết tức tưởi như thế này?

Mười vị cường giả Bán Bộ Chí Tôn đang cực kỳ kinh ngạc, dư chấn của nắm đấm vẫn không dừng lại.

“Ầm!”

Đầu lâu vẫn đen ảm đạm trực tiếp vỡ vụn, hàng trăm ngàn tà ma còn sót còn lại nhao nhao tử vong.

Quyền ảnh tạo ra những gợn sóng đáng sợ, quét sạch nơi sâu nhất trong Ma Quật. Trong nháy mắt, từng tòa thành cổ tối tăm bị phá

hủy, vô số tà ma bị quyền ảnh đánh cho tan nát.

Đã lâu như vậy rồi, mà sức mạnh của quyền ảnh vẫn chưa biến mất, nó tiếp tục gào thét tại nơi sâu nhất.

Bầu trời bắt đầu trút ma nguyên xuống đất, tạo thành một bức màn mưa bao phủ Ma quật.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên, từng lỗ hổng xuất hiện khắp nơi trên bầu trời, một lão già ọp ẹp bước xuống, phát ra ánh sáng thần thánh vô tận.

Cùng lúc đó, một bàn tay khổng lồ phủ đầy lông lá xanh thẫm duỗi ra ở nơi sâu nhất trong Ma Quật, sau đó ôm lấy toàn bộ quyền ảnh.

Thăng trầm hỗn loạn một lúc, uy lực của quyền ảnh cuối cùng cũng tiêu tán.

Không khí trở nên ngưng trệ, tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy như đang nằm mơ.

Chỉ các cường giả Bán Bộ Chí Tôn mới có thể chứng kiến toàn bộ quá trình, bọn hắn dường như có thể nhìn thấy quãng đời còn lại của mình, đồng thời nảy sinh một sự sợ hãi trong lòng.

Với một quyền duy nhất, hắn ta không chỉ đập chết một Ma Đế đội vương miện có thực lực gần như tương đương với Ma Thần, thậm chí tiêu diệt hàng triệu Ma Tốt, sau đó phá hủy một nửa Ma Quật.

Như vậy vẫn chưa đủ.

Một quyền này còn ép lão nhân Thiên Cơ phải xuất hiện, Ma Thần đang ngủ say trong Ma Quật phải thức dậy.

Chỉ với một quyền thôi đó nha!!!

Lão nhân Thiên Cơ với mái tóc trắng xóa nhìn chằm chằm nam tử áo trắng đứng giữa sân.

Nếu ông ta không ra tay, sức mạnh bản nguyên của Ma Quật sẽ bị phá hủy, một nửa thế giới gần như sắp sụp đổ.

“Phụt!”

Khóe miệng lão nhân Thiên Cơ lặng lẽ rỉ máu, ông ta đã va chạm với quyền ảnh vào thời khắc suy yếu nhất của nó, nhưng vẫn chịu nhiều

thương tổn ngược lại. Lão nhân Thiên Cơ có thể tưởng tượng được, sức mạnh mà Ma Đế đội vương miện đã phải chịu đựng khủng khiếp như thế nào.

Chương 302: Một quyền tiêu hồn, Ma Thần chết tươi (3)

Vùng đất cấm kỵ trở nên hoang tàn, nơi đây giống như địa ngục, vô số người run rẩy hai chân, sau đó nằm rạp trên mặt đất.

Dù tận mắt không chứng kiến cảnh tượng tàn sát kinh hoàng, nhưng mọi người đều nhìn thấy Từ ác kiêu tung những cú đấm trời giáng.

Chỉ một quyền, tà ma đội vương miện ngã xuống, hàng triệu Ma Tốt bị biến thành bia đỡ đạn.

Toàn bộ Cửu Châu dường như bị phá hủy!

Người đàn ông này đã tạo ra một trận chiến thần thoại!

Trải nghiệm của ngày hôm nay sẽ khắc sâu trong tâm trí của vô số người, cả đời này cũng không bao giờ xóa nhòa được.

Quá chấn động rồi!

Cuối cùng họ cũng nhận ra cái gì gọi là thần minh!

Đây chính là thần!!

Khi đối mặt với sức mạnh của thần, vạn vật đều là giun dế!

Dưới ánh mắt của vô số người, nam tử áo trắng giơ hai tay lên.

Bầu không khí đông cứng trong tích tắc.

Hàng trăm vạn người không khỏi tuyệt vọng trong lòng, cả thân thể giống như rơi vào hầm băng, xương sọ bị xốc lên rồi đổ nước đá vào.

Phải chết sao?

Tính mệnh của bọn hắn sắp bị chôn vùi dưới một quyền này?

Ngay cả cường giả Bán Bộ Chí Tôn cũng không khỏi kinh hoàng, điên cuồng thi triển đòn sát thủ, ý đồ bảo toàn nguyên thần.

Từ Bắc Vọng vươn cánh tay, tạo thành hình vòng cung, sau đó chắp tay sau lưng, đáy mắt ẩn hiện một chút hoang mang.

Ta chỉ muốn giả heo ăn thịt hổ, bộ dạng tuyệt vọng như sắp chết của các ngươi là sao?

Nhìn thấy Từ ác liêu không tiếp tục ra quyền, tất cả các tu sĩ đều không khỏi thở hổn hển như thể vừa được đại xá.

Kẻ này giống như một cơn ác mộng, tạo thành bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng bọn họ!

Đối mặt với vô số ánh mắt sợ hãi, sắc mặt Từ Bắc Vọng bình tĩnh vô cùng, không hề có chút gợn sóng nào.

Trên thực tế, hắn đã thực sự bị chấn động!

Sau khi đem thân thể biến thành vật chứa, căn cơ tu luyện và thể lực của hắn vẫn còn nhiều hạn chế, cho nên chỉ có thể tiếp nhận một phần tinh hoa của Cổ Thần, còn lại đều bạo phát ra bên ngoài dưới dạng quyền ảnh.

Sau khi cơn cao trào qua đi, mọi thứ trở lại bình thường.

Hiện giờ, hắn có lẽ vẫn chưa thể đánh bại Bán Bộ Chí Tôn, cũng khó có thể đả thương cường giả Thánh Cảnh.

Nhưng tru sát Niết Bàn cảnh? Còn dễ dàng hơn so với nhổ cỏ hái hoa!

Từ Bắc Vọng trở nên hăng hái hơn bao giờ hết, hắn nhìn chằm chằm nữ tử mặc váy tím, sau đó sử dụng bí thuật truyền âm: “Qua đây.”

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên tối sầm, bắn ra một tia sáng nguy hiểm: “Ngươi chắc chắn muốn dùng cách này để nói chuyện với bản cung? ”

Từ Bắc Vọng vất vả biết bao nhiêu, muốn trải nghiệm cảm giác chinh phục, để Lão Đại biết như thế nào là bá đạo.

Nhưng khi thấy chiêu trò này không có hiệu quả, chó săn khúm núm đi tới sau lưng nàng.

Vùng đất cấm kỵ trở nên vắng lặng như nghĩa địa.

Bất kể là ai đi chăng nữa, từ cường giả Bán Bộ Chí Tôn, hay những người gác đêm may mắn sống sót, tất cả mọi người vẫn bị chấn động

không ngừng, thân thể đều cứng đờ như một pho tượng khả năng di chuyển như thể đã bị thoái hóa.

Tiêu Phàm ngây ngốc đến mức hồn bay phách lạc, hắn cảm giác ngọn núi kiên trì tự tin trong lòng mình đã sụp đổ hoàn toàn.

Mặc cho thăng trầm cuộc đời, vật đổi sao dời, cảnh tượng này đã khắc sâu trong nội tâm của hắn, mãi mãi cũng sẽ không bao giờ có thể xóa bỏ được.

Về sau, mỗi khi đối mặt với Từ ác liêu, hắn đều sẽ sinh ra ý thức sợ hãi, thậm chí là thần phục.

Tiêu Phàm hắn chẳng qua chỉ là một con thú vật bị nhốt trong hiện thực cầu sinh, dù uất ức không cam lòng thì cũng phải chấp nhận vận mệnh.

Đối mặt với Từ ác liêu, trong lòng hắn nhiều nhất là cảm xúc bất lực….

Mà lần này, cảm xúc bất lực đã đạt đến đỉnh điểm!

Một ai đó lẩm bẩm một câu: “Gió nổi lên rồi. ”

Đúng vậy, một trận cuồng phong bất ngờ thổi qua giữa thiên địa, màn sương ma khí nơi đây lập tức bốc hơi, tiên hà bàng bạc dâng trào.

“Trời không có tuyệt đường của ta…”

Lão nhân Thiên Cơ có chút điên cuồng, nếp nhăn trên khuôn mặt nhanh chóng giãn ra, lộ ra vẻ hưng phấn tột độ.

Sương lạnh trong đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương biến mất, hai má ngọc xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm chó săn không nhúc nhích.

“A…”

Sau khi cắn nuốt linh dịch đến căng bụng, Phì Miêu đang nằm thở phì phò trong biển sấm, nó ngơ ngác nhìn lên trời.

Tiểu phôi đản vậy mà lại…

Ầm ầm!

Gió lốc cuồng bạo, màn sương tiên khí bao phủ khắp thiên địa, từng

đám từng đám mây lành hiện ra.

Thiên khí thuần khiết phun trào, tưới tắm cho bóng dáng tuấn mỹ vô cùng ở phía dưới.

Một cánh cổng màu vàng hiện ra giữa chín tầng mây, mỗi một bậc thang đều phát ra kim quang ẩn

Bản nhạc bất tử đột nhiên vang lên, tiếng trống dồn dập hoà lẫn trong âm thanh du dương.

Bên trong cánh cổng, hình ảnh của các tiên tử nhảy múa theo điệu nhạc, các nàng tùy ý vung tay, thả trôi những cánh hoa rải rác khắp bầu trời, các đạo sĩ đội mũ rơm xộc xệch cưỡi trên lưng hạc mà đến, chắp tay vái lạy bên dưới để chúc mừng.

Những võ sĩ mặc áo giáp màu tím đen, tay cầm một cây thương dài, trên thương có treo một lệnh bài.

Từng đứa trẻ con non nớt khoanh chân ngồi tĩnh tọa, mượn tiên quang tu luyện…

Những cái này, đều là là dị tượng trong trời đất!

Ngay lập tức, sắc mặt tất cả các vị Bán Bộ Chí Tôn đều trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết, lý trí của họ gần như bị nuốt chửng.

Đây là siêu thoát!

Từ ác liêu, sắp phi thăng!!

Những võ giả không nhạy bén cũng kịp phản ứng, Cửu Châu chưa từng xuất hiện qua cảnh tượng này kể từ khi khai thiên lập địa đến nay.

Mọi người đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, nội tâm chấn động mãnh liệt, ánh mắt lộ rõ vẻ ghen ghét nồng đậm.

Đạp tiên lộ, cầu trường sinh.

Từ ác liêu, muốn phi thăng!!

Chương 303: Một quyền tiêu hồn, Ma Thần chết tươi (3)

Kinh thành Đại Càn hoàn toàn tĩnh mịch.

Quân thần triều đình ngẩng đầu nhìn cánh cổng trên bầu trời, tiên quang sáng ngời phản chiếu ra một bóng người tuấn tú.

“Từ ác liêu…”

Yết hầu của bọn hắn nhấp nhô lên xuống , ý thức trở nên hỗn loạn, cảnh tượng này khiến bọn họ cực kì kinh hãi.

Phi thăng vào ban ngày, lông vũ hóa thành tiên.

Lúc này, nam tử áo trắng đang được bao phủ tiên quang đủ màu sắc.

Ở tuổi hai mươi bốn, hắn ta xuất thân từ một nhân loại, sinh ra linh thức, sau đó một mực theo đuổi sự siêu thoát.

Võ giả duy nhất phi thăng ở Cửu Châu!

Trong suốt chiều dài lịch sử, biết bao người tài năng lỗi lạc đã tử vong vì tuổi già, nhưng vẫn không cách nào đi đến đích.

Mà Từ ác liêu đã làm được điều đó!

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào…”

Vũ Chiếu hoàn toàn mất bình tĩnh, sắc mặt tràn đầy kinh hãi, lặp đi lặp lại câu nói này, cánh tay đều phát run. Lần đầu tiên trong đời, bà ta bị ngọn lửa ghen tuông thiêu đốt đến phát điên

“Vọng Nhi…”

Diêu Mạn cùng Từ Lĩnh đan chặt hai tay vào nhau, bọn họ đều nước mắt lưng tròng, nội tâm tràn đầy phấn khích khi biết nhi tử sắp bước vào tiên môn.

Dù cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại hắn, nhưng đó chính là mục đích cả đời của Vọng Nhi. Có thể tận mắt thấy con trai đã được như nguyện, thân làm cha mẹ sao có thể không vui mừng được.

“Rốt cuộc cũng siêu thoát rồi.”

Một nụ cười phức tạp hiện lên trên mặt Thẩm Ấu Di, nàng ta thật lòng chúc mừng Từ Bắc Vọng, nhưng nụ cười lại rất ảm đạm đìu hiu.

Lúc trước, nàng ta tâm cao thế ngạo, cho rằng Từ ác liêu chính là một con giòi bọ vô dụng, hoàn toàn không xứng với mình. Mà giờ

phút này, phế vật ;úc đó lại sắp phi thăng, dù chỉ tồn tại ở Cửu Châu hơn hai mươi bốn năm ngắn ngủi, nhưng hắn đã tạo ra một câu chuyện thần thoại rực rỡ!

Quá trình hoa lệ, cái kết thậm chí càng làm người đời kinh hãi!

Sắc mặt của mọi võ giả ở kinh thành đều hiện lên một tia ghen tị, cảm xúc kinh hoàng đang lan tràn dữ dội trong đạo tâm.

Từng tầng sóng to gió lớn dâng trào khắp Đại Càn, tất cả mọi người đều ngửa mặt lên nhìn tiên môn.

Rốt cuộc, bọn họ cũng biết rằng việc siêu thoát không còn là điều không thể xảy ra, đồng thời cũng tận mắt chứng kiến một nhân vật chói lọi như vầng thái dương vĩ đại bước vào chư thiên vạn vực!

Thiên Thần Điện .

Độc Cô Vô Địch vốn đang bế quan, nhưng ông ta lúc này đang dựa vào tế đàn, cả người như bị đánh đến tan xương nát thịt.

Đạo tâm của ông ta gần như sụp đổ!

Từ ác liêu, một hậu bối ti tiện như con kiến, đã có thể đi đến đích trong con đường theo đuổi trường sinh bất tử.

Hắn đã nỗ lực hết sức, nhưng từ đầu đến cuối, con đường này vẫn còn rất xa rất xa.

“Tại sao?!”

Người cầm đầu thế lực mạnh nhất Cửu Châu gầm lên một tiếng không cam lòng.

Các thế lực lớn, những lão già đang ẩn náu khắp thiên địa, giống như bị động kinh, khua tay múa chân rồi cuối cùng bật khóc.

Vùng đất cấm địa.

Màn sương tiên khí càng lúc càng nồng đậm, âm thanh thần tiên vang vọng trăm dặm trời cao. Từ Bắc Vọng có chút thất thần, đáy mắt chỉ còn sót lại tiên môn sáng rỡ đến cùng cực.

Quá hấp dẫn kịch tính.

Hắn đã từng nghe lão đại đề cập đến, cảnh giới siêu thoát không phải là chỉ tu vi, mà là sức mạnh. Nói tóm lại, hắn chỉ bộc phát sức mạnh

vượt ra ngoài thế giới bị vứt bỏ thì có thể phi thăng.

Mà một quyền kia, đã vượt qua giới hạn này!

Nói cách khác, Từ Bắc Vọng đánh bậy đánh bạ một chút lại có thể biến mơ ước…

Thành hiện thực rồi!

Kể từ thời khắc này, hắn sẽ dấn thân vào con đường theo đuổi trường sinh. Sau khi kinh hãi chấn động hồi lâu, vô số tu sĩ lấy lại bình tĩnh, trong đầu chỉ còn lại có một câu nói.

Mau đi thôi.

Giành vinh quang cho đại lục Cửu Châu!

Ngươi không phải là người ngông cuồng, tự cao tự đại không ai bì nổi, cường thế tuyệt luân sao?

Mời đi đến chư thiên vạn vực, mở ra một con đường đẫm máu!

Sau khi Từ ác liêu phi thăng, hận thù dù có sâu đậm đến đâu cũng sẽ tan biến.

Chỉ mong rằng kẻ này không đánh rơi phong thái của các tu sĩ Cửu Châu!

“Từ Bắc Vọng, ngươi ngơ ngác làm cái gì, thành tiên rồi!”

Đột nhiên, lão nhân Thiên Cơ gào thét thúc giục, giọng nói run rẩy không thôi.

Cuối cùng thì ông ta cũng đợi được rồi!

Lão nhân Thiên Cơ ốn dĩ đặt hy vọng vào hai người, Đệ Ngũ Cẩm Sương cùng Ma Thần ở Ma Quật, nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới Từ Bắc Vọng lại làm được chuyện vĩ đại này.

Chỉ khi nào thế giới bị vứt bỏ xuất hiện có thể siêu thoát, nhiệm vụ của ông ta có thể hoàn thành, trở về ngoại vực một lần nữa.

Từ Bắc Vọng hít một hơi thật sâu, bước đến gần Lão Đại, đôi mắt của hắn dâng trào cảm xúc sâu thẳm, trầm giọng nói: “Nương nương, ti chức chờ người.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm, đôi môi đỏ mọng phun ra

một lời nói lạnh lùng: “Còn chờ bản cung làm gì, nếu ngươi còn bị treo cổ, thì mau đi lên tiên môn đi.”

“Đừng đi!”

Trong biển sấm sét lộ ra cái đầu nhỏ, Phì Miêu lo lắng can ngăn.

Đại phôi đản nói rất đúng, mặc dù tiểu phôi đản đã phi thăng, nhưng tu vi yếu ớt của hắn căn bản không thể chịu được sóng gió bên ngoài ngoại vực.

“Nhanh đi!”

Lão nhân Thiên Cơ bước đến, hơi thở hùng vĩ quét qua Đệ Ngũ Cẩm Sương, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng.

“Cút đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phất tay áo, băng sơn mênh mông phát tán khắp trười đấy.

Nàng ta không nói một lời, chỉ bình tĩnh đứng sừng sững ở nơi đó.

Ho hấp của lão nhân Thiên Cơ trở nên dồn dập, hận không thể bắn chết Từ Bắc Vọng. Đây là cơ hội trời cho. ngươi còn do dự cái gì?

Ông ta căn bản không tin những lời nói của Đệ Ngũ Cẩm Sương có thể tạo ra tác động đến Từ Bắc Vọng, khi đối mặt với cơ hội siêu thoát, thì mối quan hệ trong quá khứ không có gì đáng nói.

Người dân ở Cửu Châu không ai có thể cưỡng lại sự cám dỗ của phi thăng.

Cũng không có người nào có thể chống lại được cánh cửa tiếp dẫn!

Không ai có thể cản đường ngươi.

Một khi bước ra, đó chính là con đường dẫn đến sự bất tử!

P.s: tụt view dữ dội, các đh hãy đẩy KP ủng hộ truyện nhé ;;_;;

Chương 304: Thiếu nữ váy đỏ biến thân

Cánh cổng tiếp dẫn tráng lệ trang nghiêm sừng sững giữa đỉnh mây, phát ra tiên quanh như được phản chiếu từ dòng sông thời gian, lan tỏa uy lực rực rỡ, uy nghiêm không thể phai mờ.

Từng đám mây mù cuộn lại vào nhau, âm nhạc cổ tích truyền khắp mọi ngóc ngách của đại lục Cửu Châu, như thể đang rửa sạch bụi bẩn của cả thiên hạ.

Đây là một cảnh tượng rúng động nhất từ trước tới nay!

Hàng trăm triệu con người, đồng thời hướng lên nam tử tuấn mỹ trên bầu trời.

Kỳ vọng của bọn hắn dâng trào tới cực hạn!

Từ giờ về sau, khái niệm phi thăng không còn là lời nói vô căn cứ, không còn là mộng tưởng hão huyền của thế gian nữa.

Thiên kiêu rực rỡ nhất Cửu Châu đã lập được một kỳ tích không thể tưởng tượng được!

Đi thôi.

Đi đến chư thiên vạn vực, đi tới thượng giới, sau đó lại tiếp tục gây dựng nên những sự tích thần thoại này!

Trong vô thức, vô số sinh linh ở Cửu Châu đều phát sinh lòng thành kính từ tận tâm can.

Trên chiến thuyền, Tiêu Phàm mềm oặt cả người, sắc mặt trắng bệch, mất hồn mất vía. nỗi cay đắng nồng đậm lan tràn khắp con tim.

Rốt cuộc, hắn cũng không phải sống dưới cái bóng của kẻ này nữa, hắn ta rời đi cũng tốt.

Nhưng tại sao khi nghĩ đến đây, Tiêu Phàm hắn lại muốn khóc?

Trong nháy mắt, Tiêu Phàm rơi lệ đầy mặt.

Đố kỵ và hận thù biến thành nỗi đau khôn lường, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào!

Dưới con mắt của công chúng, màn sương tiên khí tản ra, khắp người nam tử áo trắng tỏa ra vinh quang mịt mờ, hắn ta tựa như một vị thần minh anh của thế gian.

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng vẫn còn do dự mà không chịu bước về phía trước

Không nỡ rời đi?

Hay đang lo sợ, không biết tương lai rồi sẽ đi về đâu?

Chẳng ai biết được.

Vô số võ giả bắt đầu thở gấp, hận mình không thể thay thế vị trí của nam tử áo trắng, đặt chân vào con đường theo đuổi trường sinh bất tử.

Bất kể là ai đi chăng nữa, đều không thể chống lại sự cám dỗ đến nhường này.

“Từ Bắc Vọng, tỉnh lại!”

Lão nhân Thiên Cơ khàn giọng thúc giục, giọng điệu của có chút run rẩy vì phấn khích.

Ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng, khi cơ hội phi thăng chỉ cách trong gang tấc, lại có người do dự không bắt lấy?

Hoàn toàn vô lý!

Ngu ngốc không ai bằng!

Nếu như có thể can thiệp, ông ta đã ném kẻ này vào cánh cổng tiếp dẫn từ lâu rồi.

Nhưng đây là ý trời, là nguồn sức mạnh có thể hủy diệt vạn vật, ai lại dám hành động thiếu suy nghĩ chứ, nếu không thì sẽ lập tức bị chư vị thần linh giết ngay tại chỗ.

“Nương nương…”

Đầu óc Từ Bắc Vọng trở nên rối bời, giọng nói có hơi khàn khàm.

Hắn cảm thấy rất khó để có thể giữ vững tỉnh táo.

Dù saođi nữa, ngay từ lúc xuyên đến thế giới này, mục tiêu mà hắn khắc sâu vào xương tủy, luôn một mực theo đuổi, chính là cơ hội trường sinh bất tử mày.

Nếu bỏ lỡ lần này, hắn chẳng biết mình có thể khởi động cánh cửa tiếp dẫn này nữa hay không.

“Tu vi của ngươi không đủ, sẽ bị chướng bích (rào cản) xoắn nát nguyên thần.”

Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Sau một hồi trầm mặc, mặt mày Đệ Ngũ Cẩm Sương ẩn hiện một tia thương cảm không dễ thấy.

Nàng bình tĩnh nói: “Nếu ngươi không tin bản cung, bản cung cũng không ngăn cản ngươi.”

Như thể phải trải qua một cuộc chia ly, Đệ Ngũ Cẩm Sương bất chợt biểu lộ thần sắc thất vọng hiếm có.

Nàng nhìn chằm chằm vào chó săn, nhẹ giọng nói: “Với thực lực hiện tại của ngươi, dù phi thăng thì sẽ bị xem là kẻ kém cỏi, mà đã kém cỏi thì chỉ có thể tới Linh giới.”

“Điều này cũng có nghĩa, ngươi và bản cung trăm năm cách biệt, thậm chí vĩnh viễn không thể gặp nhau.”

Đây là lý do thực sự khiến nàng can ngăn hắn.

Ngoại vực vô cùng loạn lạc, nếu dựa vào vận khí của chó săn, hắn có lẽ sẽ bình yên vô sự.

Nhưng khi đối mặt với dòng sông thời gian dài đến vô tận, nàng chỉ sợ mình không còn cơ hội giẫm lên mặt chó săn một lần nữa.

Nàng không muốn.

Hai bên đối thoại bằng bí thuật truyền âm, cho nên lão nhân Thiên Cơ không thể nhận ra bất kỳ điều gì từ khuôn mặt lạnh lùng của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Hắn chỉ thấy Từ Bắc Vọng lùi về sau.

Lùi lại nửa bước, khuôn mặt lộ vẻ kiên quyết.

Lão nhân Thiên Cơ đột nhiên bộc phát sức mạnh pháp tắc hùng vĩ, giận giữ hét lên: “Ngươi không cần e ngại hiểm nguy, ngươi chính là thiên đạo chi tử của Cửu Châu!”

Thanh âm giống như sấm rền, vang vọng khắp trăm vạn dặm trên bầu trời.

Ông ta chỉ cho là Từ Bắc Vọng sợ hãi vì những nguy cơ sau này. Dù

sao đi nữa, hắn ta sắp phải rời khỏi vùng an toàn tại Cửu Châu, không còn sự bảo hộ của Đệ Ngũ Cẩm Sương, một mình lao vào con đường sát phạt máu tanh.

Ở cái tuổi hai mươi tư này, sợ hãi là lẽ thường tình chốn nhân gian.

Suy cho cùng, Từ Bắc Vọng không giống những lão già đèn dầu sắp cạn, cầu mong phi thăng để kéo dài tuổi thọ, hắn ta vẫn còn cả tương lai rực rỡ ở phía trước.

Nhưng hắn căn bản không cần phải sợ hãi gì cả.

Làm thế nào mà một tu sĩ có vận khí bậc nhất tại thế giới bị vứt bỏ lại có thể rơi đài trên con đường phi thăng?

Câu nói này như tiếng trống dồn dập, kích động nội tâm của vô số cường giả.

Bọn họ đều tán đồng với lão nhân Thiên Cơ.

Từ ác liêu chính là người con mà trời đất sủng ái nhất!

Nếu không, hắn làm sao có thể phi thăng khi mới hai mươi tư tuổi?

Mấy món Thần khí, thậm chí còn có rất nhiều pháp bảo giúp siêu thoát, tựa như có tai mắt tứ chi mà chạy vào túi của Từ ác liêu.

Vận may bá đạo đến nhường này, không phải con cưng của trời thì còn là cái gì?

Nếu như không nghe thấy câu nói này, Từ Bắc Vọng sẽ còn ở đó thêm một hồi nữa, mà bây giờ?

Kẻ xui xẻo bước vào không gian ngoại vực, chắc chắn sẽ bị chướng bích xoắn thành nước thịt.

Quan trọng hơn hết, Lão Đại đã nói hắn không có khả năng phi thăng.

Quả nhiên, trước ánh mắt mong đợi của hàng triệu người, nam tử áo trắng thi triển một quyền, đập tan tiên quang, chậm rãi nói: “Chưa phải lúc.”

Thiên địa bất chợt ngưng đọng trong giây lát.

Nhịp tim của vô số người như ngừng lại, tinh huyết cơ hồ đông cứng, ai nấy đều chìm trong cơn bàng hoàng vô hạn.

Trong cả cuộc đời này, đây là câu nói chí khí nhất mà bọn hắn từng nghe, cũng là câu nói hoang đường nhất.

Ngữ điệu hời hợt phát ra từ miệng nam tử áo trắng, dường như đây là điều hiển nhiên.

Hắn cứ thế mà chối bỏ cơ hội trường sinh!

Chương 305: Thiếu nữ váy đỏ biến thân (2)

Bùm!

Bùm!

Ầm! Ầm!

Sét đánh giữa trời quang, vô số cường giả gần như bất tỉnh, ánh mắt ai nấy đều vô hồn trống rỗng như một con rối.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn không biến chuyển, nhưng bàn tay đang nắm chặt vạt áo lại lặng lẽ buông lỏng.

“Ngươi nói gì?”

Lão nhân Thiên Cơ run rẩy cả người, sau đó đứng thất thần giữa hư không, vẻ mặt kinh hãi đêbs tột độ.

“Sao có thể chứ, không có khả năng này!”

Ông ta hãi hùng rống lên, nét mặt lo sợ không yên bắn ra ánh mắt nghi hoặc đăm chiêu.

Từ Bắc Vọng vẫn lẳng lặng đứng đó, không hề tỏ ra nuối tiếc.

“Ta đến đây!”

Không trung đột nhiên nứt ra một khe hở, một vị Bán Bộ Chí Tôn già khú đế đang điên cuồng lao đến, trong mắt chỉ còn lại vầng tiên quang sáng chói của cánh cổng tiếp dẫn.

Ông ta lấy hết sức bình sinh, sau đó xông thẳng vào tiên môn.

Bùm.

Bởi vì ngỗ nghịch với ý trời, thân xác nháy mắt hóa thành bột mịn, còn nguyên thần thì bị đứa trẻ non nớt bên trong tiên môn nắm trong lòng bàn tay, sau đó nó bóp nát rồi nuốt ực một cái.

Đến cả Bán Bộ Chí Tôn cũng đã rơi đài, nhưng vẫn không gây ra một chút gợn sóng mảy may nào khác.

Vô số người đổ dồn ánh mắt kinh ngạc về phía nam tử áo trắng lộng lẫy.

Ai nấy đều cảm thấy bị sỉ nhục, món đồ mà bọn họ tha thiết muốn có được, trong mắt kẻ này lại chỉ là thứ rác rưởi, có thể tiện tay vứt đi.

Từ thuở Cửu Châu mới khai thiên lập địa tới nay, nguyện vọng mà vô số vị tiền bối tài năng tuyệt diễm vẫn chưa thể hoàn thành, vậy mà Từ ác liêu lại có thể làm được.

Nhưng hắn ta lựa chọn chối bỏ!

Cảnh tượng này chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách, khiến cho những tu sĩ ngàn đời sau phải chấn động không thôi

“Từ Bắc Vọng, ngươi đang hủy hoại đức tin của mình!”

Nhìn thấy cánh cổng tiếp dẫn dần dần mờ mịt, khuôn mặt lão nhân Thiên Cơ trở nên dữ tợn vô cùng, hận không thể trấn sát Từ Bắc Vọng chỉ với một chiêu.

Ông ta đang thử đánh động đến tên này lần cuối cùng.

Một người có thể phát rồ, một người có thể không màng tình cảm hay nhục dục, nhưng người đó không thể mất đi đức tin mà bản thân luôn theo đuổi.

Một khi đức tin đã sụp đổ, cả đời này khó mà tiến lên.

Từ Bắc Vọng nhìn thân ảnh hoàn mỹ trong chiếc váy tím, hắn im lặng một lúc rồi bình tĩnh nói: “Ta không có cái gọi là đức tin, nếu có, thì nương nương chính là đức tin duy nhất của ta.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương sững sờ hồi lâu, hàng mi cong khẽ rung động vì phong tình.

Lão nhân Thiên Cơ lảo đảo trong phút chốc, ông ta như bị thất lạc hồn phách khi những kỳ vọng tích tụ trong mấy vạn năm qua đã sụp đổ trong chốc lát.

Một võ giả sỡ hửu thiên phú tuyệt luân, lại coi một người khác là đức tin của mình sao?

Dù ông ta nói thế nào cũng vô dụng, chỉ có Đệ Ngũ Cẩm Sương mới có thể chi phối suy nghĩ của kẻ này.

“Ngươi sẽ tiếc nuối cả đời.”

Say khi bỏ lại một câu nói tựa lời nguyền rủa, nhưng lại giống thái độ thất thố vì chẳng biết nói gì, lão nhân Thiên Cơ phá vỡ không gian rồi rời đi trong bộ dáng đìu hiu thê lương vô cùng.

Từ Bắc Vọng nhìn về phía cánh cổng tiếp dẫn, bình tĩnh nói: “Nhớ đến đón ta.”

Bốn phía tĩnh mịch.

Một nhân vật không ai địch nổi lại thốt ra lời nói ngông cuồng vô tri như thể đang trần thuật một điều hiển nhiên trên đời.

Phi thăng?

Muộn một chút thì đã sao?

Ngay khi hắn vừa dứt lời, từng vết nứt hệt như mạng nhện xuất hiện trên cầu thang tiên quang.

Những nàng tiên nữ phiêu diêu những cánh hoa tung bay trên bầu trời cũng đã hoàn thành điệu múa cuối cùng.

Đám trẻ con làm xong bài tập thì trở về nhà, thậm chí còn làm động tác phất tay.

Hàng trăm Thần thú biến mất trong tiên môn.

Cánh cổng tiên môn chậm rãi khép lại, sau đó tiêu tán giữa thiên địa, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“Ôi…”

Bỗng nhiên, một đám lít nha lít nhít quỷ hồn phiêu đãng xuất hiện giữa bầu trời, thân thể không có bất kỳ khí tức nào, giống như chúng được ngưng tụ từ oán khí.

Trong nháy mắt, bầu không khí thảm thương bao trùm nơi đây.

Đôi mắt của các thế lực lớn đều đỏ hoe, sau đó cung kính nhìn đám

quỷ hồn giữa trời.

Đám quỷ hồn này bao gồm các vị tổ tiên của những đạo thống hàng đầu trong Cửu Châu, thậm chí còn có người khai sáng cơ đồ.

Bọn hắn là những kẻ không còn hy vọng siêu thoát, không cam lòng chịu chết già, dù mang theo oán khí cũng phải nhìn cánh cổng tiếp dẫn một lần.

Vì sao!

Vì sao không phải ta!

Ngươi dựa vào đâu mà chối bỏ cơ hội!

Oán khí mãnh liệt, tựa như thủy triều, dâng trào cuồn cuộn xung quanh

nam tử áo trắng.

“Biến.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phất tay áo, pháp tắc băng hàn trấn sát toàn bộ đám quỷ hồn.

Các bậc Bán Bộ Chí Tôn đang đứng sừng sững giữa hư không cũng đang chết lặng vì tuyệt vọng, ai nấy đều giống như tẩu hỏa nhập ma tới nơi.

Tuy nhiên, vẫn có những người lại cảm thấy rất hưng phấn, Từ ác liêu đã khởi động cánh cổng siêu thoát, mang đến hi vọng vô cùng tận cho các võ giả Cửu Châu.

Nói theo một cách khác, dân chúng Cửu Châu đều phải cảm kích kẻ này.

Lúc này, các vị cường giả Bán Bộ Chí Tôn như có linh tính, ai nấy đều hoảng hốt chạy trốn, không dám ở lại.

Bọn họ vừa mới hợp lực bao vây Đệ Ngũ Ma Đầu, nếu bây giờ không rời đi thì sẽ có nguy cơ mất mạng.

Thuyền cổ chiến xa cấp tốc bỏ chạy, các thế lực lớn nhao nhao trở về tông môn.

Ảnh hưởng của vụ việc lần này là quá sâu xa!

Có thể nói, đây là sự kiện được chú ý và gây chấn động nhất trong lịch sử Cửu Châu.

Từ ác liêu mở ra cánh cổng tiếp dẫn!

Từ nay về sau, bố cục chiến lược của các thế lực lớn sẽ thay đổi lề lối, những nhân vật đỉnh cao cũng lần lượt nhập thế để tranh giành cơ duyên siêu thoát.

Ai nấy đều có thể dự liệu, một trận đại hỗn loạn sắp sửa xảy ra!

Mặt biển không còn bình lặng như trước mà sẽ trở thành từng cơn sóng gió cuồn cuộn!

Các võ giả ở khu vực cấm kỵ vẫn đang kẹt trong trạng thái ngây ngốc như gà gỗ, thân thể bọn họ giống pho tượng quỳ trên mặt đất, thành kính thần phục nam tử áo trắng.

Cho đến khi khí tức rét lạnh lan tràn khắp nơi, bất kể nhân loại hay yêu thú, thậm chí là yêu ma quỷ quái đều rời đi.

Từ ác liêu không phi thăng.

Một kẻ tàn nhẫn độc ác như hắn, liệu sẽ tạo nên cảnh tượng giết chóc kinh khủng tới mức nào.

“Thật đúng là tạo nghiệp chướng!”

Vô số người tức tối đấm ngực.

Một khắc sau, khoảng đất mênh mông chỉ còn lại nam tử áo trắng và nữ tử váy tím.

Phì Miêu cũng ở nằm giữa không trung, nó hết chu môi rồi lại nhăn mặt, chứng tỏ tâm trạng lúc này đang cao hứng bừng bừng

“Nương nương, ti chức thể hiện thế nào?”

Chó săn tiến lên trước, bộ dạng muốn tranh công.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm vào hắn một lúc, đôi mắt đẹp chậm rãi nheo lại, ngón tay ngoắc ngoắc.

“Ài!”

Chó săn đưa mặt mình sát lại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bóp chặt cằm chó săn, sau đó ngắm nghía hắn từ trên cao, đôi môi đỏ ướt át tiến tới gần.

Môi chạm môi, triền miên kéo dài.

Từ Bắc Vọng hoàn toàn rơi vào thế bị động, tất cả mọi tiết tấu đều do lão đại nắm giữ, động tác thành thục của nàng khiến chó săn phiêu phiêu dục tiên.

Trăng máu treo cao, đất trời trống trải, áo trắng đan xen với váy tím theo làn gió lùa, tất cả những hình ảnh này tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ.

Chương 306: Thiếu nữ váy đỏ biến thân (3)

“A a a a…”

Phì Miêu lã chã chực khóc, cúi đầu đau buồn.

Sao mà meo meo có thể nhìn mấy thứ này được.

Chua quá đi à.

Meo meo cũng có công rất lớn mà.

Nếu không có meo meo, tiểu phôi đản đã sớm bị sét đánh chết rồi!

“Vong ân phụ nghĩa, sớm biết thế, ta đã để lôi kiếp đánh chết ngươi!”

Phì Miêu vừa lầm bầm vừa hí hoáy vẽ vòng tròn nguyền rủa trên không trung.

Nụ hôn nồng nhiệt rốt cuộc cũng kết thúc, chó săn vẫn còn chưa thỏa mãn, nhưng đã bị bàn chân ngọc long lanh giẫm lên mặt.

“Biến.”

Ngữ điệu của lão đại vẫn lạnh lùng không đổi.

“Tuân lệnh.”

Ý cười lan rộng trong đôi mắt của chó săn.

“Mau thả meo meo xuống!”

Phì Miêu lăn lộn kêu rên trên không trung.

Đệ Ngũ Cẩm Sương thi triển sức mạnh pháp tắc từ giữa ngón tay, giúp Phì Miêu an ổn rơi xuống đất.

Hừ!

Phì Miêu quay mặt qua chỗ khác, làm ngơ trước cặp đôi bại hoại này.

Chúng ta là một gia đình ba người, nhưng các ngươi lại đối xử với meo meo như một con mèo ngu ngốc, thật đáng giận!

Lúc này, Từ Bắc Vọng cảm thấy vô cùng hoang mang trong lòng, nhưng hắn cũng không quá gấp gáp, chờ đến khi về tới cung Thái Sơ thì đi hỏi lão đại là được.

“Đúng rồi, ta cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng lấy một ngọn núi ma nguyên chất chồng từ nhẫn trữ vật, trên đỉnh là một hạt ngọc ẩn chứa ma nguyên ngập trời, chính là nguyên thần của con tà ma đội vương miện.

Khi thi triển quyền ảnh thần uy kinh khủng kia để đập chết đám tà ma, hắn đồng thời cũng cướp lấy ma nguyên bỏ vào túi riêng.

“Ai mà thèm!”

Phì Miêu phồng má, sau đó lăn lộn trong đống ma nguyên của tiểu phôi đản.

Coi như ngươi có chút lương tâm.

Hừ!

“Có hối hận không?”

Thanh âm trong trẻo như ngọc rơi xuống đất vang lên.

Từ Bắc Vọng lắc đầu.

Khoé miệng Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ cong lên, nhưng đôi mắt lại bắn ra một tia sáng lạnh lẽo: “Coi như tên phế vật nhà ngươi thức thời.”

“Là… Là… Là…”

Chó săn khúm núm.

Khi hai người đang nói chuyện, thì một màn biến hoá thần kỳ đột nhiên phát sinh.

Phì Miêu cắn nuốt linh dịch từ lôi kiếp, sau đó lại hấp thụ nguyên thần của một sinh vận gần giống với Ma Thần.

Cơ thể lông tơ trắng tuyết bỗng nhiên chuyển đỏ.

“Chẳng lẽ?”

Từ Bắc Vọng không di chuyển tầm mắt, trong lòng vạn phần chờ mong.

Tâm tình của hắn lúc này cũng giống như người đang chuẩn bị gặp mặt đối tượng hẹn hò trên mạng của mình

Dù là xe tăng hay mỹ nữ, thì cuối cùng cũng phải làm cho ra nhẽ.

Bộ dáng của con mèo ngu ngốc, cũng quyết định thái độ sau này Từ Bắc Vọng đối với nó.

Nếu như không xinh đẹp, sẽ lập tức ném đi.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương đột nhiên trở nên lạnh lùng, một tia sát khí bắn ra từ đáy mắt.

Chó săn nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

“A…”

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương như đang đùa cợt, khuôn miệng nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ.

Ma nguyên tiêu vong với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, vòng xoáy màu đỏ lan tràn khắp chục vạn dặm chân trời, tựa như vô biên vô hạn.

Bên trong vòng xoáy hồng quang, cơ thể con mèo tuyết trắng mập mập lặng lẽ biến đổi

Một dáng người nhỏ nhắn trong chiếc váy đỏ bước ra, tựa như một đóa sen đỏ tươi giữa làn nước trong xanh.

“Meo meo biến đổi rồi á!”

Phì Miêu túm góc váy rồi la hét ầm ĩ.

Từ Bắc Vọng nhìn nó.

Điểm đặc biệt nhất trên khuôn mặt chính là đôi mắt to tròn trong veo như làn nước mùa thu, thanh tịnh đến nỗi khiến cho người khác không dám chạm đến.

Mái tóc đen như thác nước đổ xuống, tứ chi ngũ quan tựa như các tác phẩm nghệ thuật được chế tác tinh xảo. Mọi đường nét đều phảng phất nét đáng yêu của đứa nhóc mập mạp.

Còn có cả lúm đồng tiền ở hai bên bờ má phúng phính.

Phì Miêu vui sướng như nai con, ngây thơ hồn nhiên nhảy múa.

“Đại phôi đản, tiểu phôi đản, meo meo có xinh đẹp không?”

Nàng ta cầm mép váy chạy tới, bước chân rất mạnh mẽ, nhưng đồng thời cũng nhẹ nhàng như đám mây lơ lửng nơi chân trời.

Trong chốc lát, ánh sáng đỏ tươi bao phủ trời đất đột nhiên tan biến, con mèo mập mạp với đôi mắt tinh anh trợn tròn xuất hiện trở lại

“Làm sao lại có sự tình này?”

Thanh âm của nó vô cùng nghẹn ngào.

“Còn rất kém.”

Sóng mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ chuyển động.

“Hu hu!”

Phì Miêu khóc thành tiếng.

Meo meo chờ đợi lâu đến như vậy, thế mà lại hụt hẫng vô cùng.

Trái tim Từ Bắc Vọng còn đang lơ lửng trên mây thì đột nhiên rơi xuống thung lũng.

Đúng vậy, hắn gần như không thể kiểm soát được nhịp tim đang dao động của mình.

Không sao, sớm muộn gì cũng sẽ biến hóa, hắn rất thoả mãn bộ dáng này của Phì Miêu.

Đôi mắt to, má lúm đồng tiền, chiều cao 1,55 mét, hình dạng nhân loại của Phì Miêu dễ thương đến mức khiến hắn không thể không đặt nó trong lòng bàn tay để thưởng thức.

“Ngươi kích động à?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt, lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn.

“Có sao? Con mèo mập ngu xuẩn như vậy thì có gì đáng xem?”

Hắn khinh thường nói một câu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương phất tay áo, hai người một mèo sừng sững bên trên Phượng Hoàng, sau đó biến mất giữa những tầng mây, đi về cung Thái Sơ.

Phì Miêu bị mắc kẹt trong tâm trạng buồn tủi tủi, đôi mắt to tròn ngắm tới ngắm lui.

Từ Bắc Vọng lặng lẽ gật đầu.

Một người một mèo trao đổi ánh mắt với nhau.

Phì Miêu có thể nhận ra, tiểu phôi đản khen meo meo rất xinh đẹp.

Khuyết điểm duy nhất chính là bộ ngực còn quá nhỏ.

Phì Miêu từ buồn thành vui, ngẩng đầu lên kiêu ngạo.

Meo meo đã nói trước rồi mà, ta chính là thiếu nữ xinh đẹp.

Chờ meo meo lớn lên một chút, meo meo cũng sẽ có ngực phình to giống đại phôi đản.

Trong vô thức, Từ Bắc Vọng muốn ôm Phì Miêu vào lồng ngực, sau đó bóp mặt nó thành đủ loại hình dạng.

“Ngươi còn dám ôm?”

Tiếng nói lạnh thấu xương truyền đến từ người bên cạnh.

Từ Bắc Vọng lập tức đổi phương hướng, xoay người ôm cặp đùi mượt mà trơn nhẵn.

Chân ngọc chưa mang vớ đen, các ngón chân đáng yêu cuộn lại vào nhau, mu bàn chân hoàn mỹ óng ánh long lanh như ánh trăng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lặng lẽ quan sát hắn, bờ môi mím chặt ẩn chứa ý cười như có như không.

Chương 307: Mau giẫm a~ (1)

Chó săn đeo tạp dề, rón ra rón rén ghé vào khe cửa.

Bồn tắm chạm khắc bằng gỗ đàn hương, màn sương nồng đậm bốc lên trên trần nhà, mặt nước được bao phủ bởi rất nhiều tiên thảo linh dược, hắn gần như có thể cảm nhận được thân thể hoàn mỹ cám dỗ chết người ở đó.

Đáng tiếc, Từ Bắc Vọng hoàn toàn mông lung, chỉ có thể nhìn thấy cái yếm bạch ngọc màu tím được gấp gọn gàng bên bờ sông.

“Ta mù…”

Hai mắt bất chợt nóng rực đau nhức.

“Lại nhìn lén? Bản cung móc hai tròng mắt của ngươi bây giờ.”

Một thanh âm lười biếng truyền đến, kèm theo tiếng nước róc rách chảy xuôi.

Chó săn vốn không biết xấu hổ là gì, hắn thò đầu ra thức giục: “Nương nương, người tắm xong chưa? Ti chức còn muốn tắm, nhanh lên.”

Bỗng nhiên, hắn dè dặt nói: “Nếu không thì chúng tắm cùng nhau đi? Ti chức đã làm thức ăn xong rồi, phải nhanh ăn kẻo nguội.”

“Cút”

Nàng quát lạnh một tiếng, sau đó phất tay nhét tất lụa mỏng mịn màu đen vừa mới cởi ra vào miệng của tên chó săn.

Từ Bắc Vọng thậm chí còn không dám chớp mắt.

Hắn nhả tất đen ra, hít thật sâu hương thơm rồi bỏ vào nhẫn trữ vật, ý đồ cất giữ nó như một món bảo vật trân quý.

Còn nguyên hương vị.

“Nương nương, một quyền kia của ti chức tương đương với tu vi gì?”

Hắn khẽ nâng cằm, điệu bộ có chút khoe khoang

“Trên Chí tôn.”

Câu trả lời truyền đến từ bể tắm.

Chó săn đáp: “Liệu có đánh thắng nương nương không?”

“Ừm.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng giọng, khí tức dần trở nên băng lãnh.

Sau khi sớm chiều ở chung, thậm chí thân thể chó săn còn chứa đựng một giọt máu của nàng, cho nên nàng có thể cảm nhận tâm tư của hắn rất rõ ràng.

“Người hối hận rồi sao? Ngươi muốn khống chế bản cung, sau đó bá vương ngạnh thượng cung à?”

(*) bá vương ngạnh thượng cung là cách nói văn vẻ của “cưỡng gian” đoá =))

Ngữ điệu không hàm chứa nhiệt độ, hàn khí lan tràn khắp nơi.

Chó săn lạnh thấu xương, giả vờ sợ hãi nói: “Ti chức nào dám có lá gan này!”

Kỳ thực, hắn cũng có chút phiền muộn, sớm biết thế đã không xuất ra một quyền kia.

Lão Đại từng nói qua, với tu vi của hắn, một khi đã tiếp xúc với sức mạnh nguyên âm của nàng thì sẽ bị bạo thể mà chết.

Nếu như khi đó, hắn giả vờ như bị tẩu hỏa nhập ma, để lão đại đưa mình ra khỏi khu vực cấm kỵ, rồi sau đó thừa cơ…

Xác xuất thành công e rằng rất lớn.

Sau một lúc chờ đợi, ánh hoàng hôn ngoài cửa đã dần buông, ráng chiều phủ khắp trời đất, lão đại lúc này mới tắm rửa xong.

“Cút vào rồi rửa sạch dơ bẩn đi.”

Kiểu dáng sườn xám cắt xẻ vừa phải, tôn vinh đường cong của Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cùng tinh tế.

Chó săn mở to đôi mắt, ngắm nhìn đồi núi chập chùng trong phút

chốc rồi mới đi vào phòng tắm.

Nước tắm rửa của lão đại, chỉ có chó săn mới có đãi ngộ này.

…

…

Tại ao Cửu Châu, gió đêm nhẹ nhàng quét qua mặt nước.

“Đã lâu không gặp, ta mang lễ vật về cho các ngươi.”

Phì Miêu ghé vào cạnh ao, đặt một chiếc giỏ lớn ở bên cạnh, trong đó đều là yêu đan của hung thú.

Đàn cá với đủ loại màu sắc sặc sỡ trong hồ đang giương mắt chờ đợi.

Phì Miêu dùng móng vuốt, nắm một vốc yêu đan lên rồi rắc xuống, cá trong hồ nhảy nhót tranh đoạt.

“Không được tranh với cá chép nhỏ!”

Phì Miêu chỉ vào bằng hữu tốt của mình, đó là chú cá chép đỏ dễ thương.

“Ăn cơm thôi!”

Tiếng bước chân truyền đến từ phía sau.

Phì Miêu bỏ tất cả yêu đan vào trong hồ, sau đó vứt giỏ rồi lạch cạch chạy đến bàn ăn.

Buổi tiệc ngày hôm nay có thể nói là vô cùng xa xỉ.

Bao gồm thịt kho tàu, thủy quái hầm măng, thịt cừu non hấp xả, cá chưng, và rất nhiều thứ khác…

“Nương nương, đã lâu rồi người chưa ăn thức ăn do ti chức nấu.”

Chó săn bày ra dáng vẻ nịnh bợ, quỳ mời lão đại ngồi vào ghế chủ trì.

“Hừ!”

Phì Miêu hừ một tiếng, miệng nhỏ dẩu lên vì hờn dỗi.

Không, là tức giận đến ngứa cả răng nanh!

Không có đại phôi đản, tiểu phôi đản đối xử với meo meo tốt bao nhiêu, không chỉ ôm đi ngủ mà còn nô đùa ầm ĩ.

Hiện giờ về nhà, trong mắt tiểu phôi đản không còn meo meo nữa, thật đáng hận mà!

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngồi ngay ngắn trên đệm, gắp một miếng thịt kho tàu mà mình yêu thích nhất, sau khi cảm nhận được hương vị quen thuộc, nàng thu lại tầm mắt: "Tay nghề không hề tiến bộ."

Phì Miêu nhét một miếng thịt vào miệng, cố ý cắn nuốt với âm thanh thật lớn, lẩm bẩm nói: "Khó ăn chết đi được!"

Ngươi cũng không phải là tiểu cô nương xinh đẹp, thích ăn hay không thì tuỳ…

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ con mèo ngu xuẩn kia, sau đó không ngừng gặp thức ăn cho lão đại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ưu nhã nhấm nháp, mắt ngọc híp lại, tâm trạng rất vui vẻ.

"Nương nương, nếu như ti chức phi thăng, thật sự sẽ bị xoắn nát bởi sự nhiễu loạn không gian sao?"

Từ Bắc Vọng ăn một miếng măng vàng giòn, dục vọng cầu sinh trào dâng mạnh mẽ trong lòng.

Sau khi tiếp xúc với thế giới bao la rộng lớn, hắn càng không thể chờ đợi được nữa mà muốn tìm tòi hiểu rõ.

Đến khi khởi động cánh cổng tiếp dẫn, hắn không còn hứng thú với Cửu Châu nữa, trong đầu đều là ngoại vực.

Đệ Ngũ Ma Đầu buông đũa, móc sợi tóc bên tai, vân vê một lúc rồi từ tốn nói: "Chư thiên vạn vực chỉ là tên gọi chung, trên thực tế thì được chia thành tam giới: tiên linh nhân."

Từ Bắc Vọng chăm chú lắng nghe.

Tiểu phôi đản, ngươi là tên nhà quê.

Phì Miêu thầm phỉ nhổ trong lòng, sau đó quét sạch thức ăn trong bát đĩa, tự hành hạ chính mình bằng mỹ thực.

Chương 308: Mau giẫm a~ (2)

“Nhân giới chính là thế giới bị vứt bỏ, những người đỉnh cao ở nơi đây không thọ quá hai nghìn tuổi.”

“Linh giới chính là đất phong của thần linh.”

“Tiên giới thì được tạo thành bởi hàng trăm triệu hành tinh, mỗi cường giả thống trị một hành tinh, tuổi thọ sánh ngang với trời đất, còn thần linh chấp chưởng một hành tinh, tuổi thọ ít nhất cũng mấy vạn năm.”

“Trái tim đã ngươi đã chiếm đoạt kia, chủ nhân của nó là một Cổ Thần đứng đầu một hành tinh.”

Giọng nói lười biếng của Đệ Ngũ Cẩm Sương trầm bổng lên xuống, khiến cho tên chó săn chìm đắm trong hồi tưởng.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng có chút thất thần.

Trong nháy mắt, hắn ta trào dâng chiến ý ngút trời, muốn tranh phong đoạt đấu cùng thần linh.

“Vậy người phi thăng từ thế giới bị vứt bỏ, thì có thể đi lên tiên giới không?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

Đệ Ngũ Ma Đầu liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Linh giới.”

Từ Bắc Vọng im lặng thật lâu. Đây không phải là khuôn mẫu giai cấp chết tiệt kia sao?

Đám người nghèo, dù có nỗ lực như thế nào thì cũng chỉ có thể đạt đến tầng giữa của Kim Tự Tháp.

Mà những đứa nhỏ được sinh ra trong hào môn, vừa sinh ra đã có thể đứng trên đỉnh của Kim Tự Tháp.

Một người sinh ra ở thế giới bị vứt bỏ kia, đánh đổi mọi thứ để siêu thoát, chịu đựng mọi đày đọa gian nan khó có thể tưởng tượng được, cứ tưởng rằng khổ tận cam lai, ai ngờ chỉ có thể đến linh giới?

Linh giới có rất nhiều cường giả siêu thoát thiên phú tuyệt luân, hắn phải bộc lộ tài năng nổi bật ở trong đám người này thì mới có cơ hội

được Chúa Tể Giả Cổ Thần nhìn trúng mà dẫn lên tiên giới.

“Vậy nương nương, người là?”

Từ Bắc Vọng hỏi đến vấn đề mấu chốt.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo lên, thận trọng nói: “Tiên giới.”

“Meo meo cũng đến từ tiên giới.”

Phì Miêu phồng miệng nhăn mặt, cho tiểu phôi đản ngươi tức chết!

Từ Bắc Vọng giống như vừa bị lãnh một cú tát thật mạnh, biểu cảm nhất thời đông cứng lại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo mắt ngọc: “Bổn cung đến từ tiên giới, đương nhiên cũng phải hướng về tiên giới.”

“Meo meo cũng thế!”

Phì Miêu bổ sung một lần nữa.

Từ Bắc Vọng hoàn toàn thất thố, jắm đột nhiên xách Phì Miêu ném thật mạnh vào ao Cửu Châu.

Bùm!

Thân thể Phì Miêu rơi xuống trong hồ, tạo thành một trận bọt sóng nhấp nhô.

“Oa, ngươi làm khó dễ meo meo…”

Phì Miêu bay nhảy trong nước, gào khóc đầy ủy khuất.

Tâm tình Từ Bắc Vọng cực kỳ sa sút, một lòng rơi vào đáy cốc.

Hắn để tay lên ngực rồi tự hỏi, nếu không ôm chặt đùi của lão đại ngay từ đầu, thì tu vi của hắn có thể tiến triển kinh khủng như thế này không?

Tuyệt đối không thể!

Nếu như Cửu Châu không có Đệ Ngũ Cẩm Sương, thì tu vi của Từ Bắc Vọng nhiều nhất cũng chỉ là Ngũ phẩm, khó khăn lắm mới cao hơn một chút so với Tiêu ở rể hay chuột tầm bảo họ Diệp.

Còn nếu muốn siêu thoát, chắc có lẽ là chuyện không có khả năng xảy ra.

Một khi tiến vào Linh giới, nếu không có sự trợ giúp của lão đại, liệu hắn có thể đi đến tiên giới bằng nỗ lực của bản thân hay không?

Từ Bắc Vọng không có một chút lòng tin nào vào chính mình.

Đạo tâm của hắn bị những câu nói này đánh vỡ tan tành!

“Nếu như ngươi bước vào cánh cổng tiếp dẫn, thì chuyện đi đến linh giới như ván đã đóng thuyền.”

Ngữ điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh lùng như cũ.

“Hiện tại thì sao?”

Trong lòng Từ Bắc Vọng ẩn chứa vạn phần chờ mong, thân thể cũng trở nên căng cứng trong vô thức.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn thấy bộ dáng lo lắng của chó săn, nàng có chút hào hứng, thầm đánh giá một phen.

Sâu trong đáy mắt xanh biếc ẩn hiện ý cười không dễ nhận ra, nàng tỏ ra điềm nhiên như không có việc gì rồi nói: “Cơ thể ngươi đang chứa đựng căn nguyên của Cổ Thần, chỉ cần tu vi đạt đến cảnh giới Chí Tôn, thì nhất định có thể phi thăng đến tiên giới.”

“Thật sao?”

Từ Bắc Vọng vẫn thấp thỏm không thôi, trái tim không có cách nào trở về chỗ cũ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bỗng nhiên trầm mặt, lạnh giọng nói: “Ngươi nghi ngờ bổn cung sao?”

Ngữ khí cực kỳ chắc chắn, chân thật đến mức không thể nghi ngờ.

Từ Bắc Vọng thở phào một hơi, cả người dựa vào lưng ghế, cảm xúc lẫn lộn cuối cùng cũng được hoá giải.

Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Dựa vào việc ôm đùi phú bà, ta cũng có thể bước lên đỉnh cao nhất của Kim Tự Tháp, trở thành người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Đôi môi đỏ của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ đóng mở: “Không hổ là thiên

đạo chi tử, ngươi vậy mà cũng có thể tìm thấy trái tim của Cổ Thần trong thế giới bị vứt bỏ."

Nàng ta có chút cảm khái, dù biết chó săn có vận khí rất tốt, nhưng chưa từng nghĩ vận khí của hắn khủng bố đến nỗi làm cho kẻ khác phải căm phẫn.

"Cái này là do ti chức tốt số."

Từ Bắc Vọng không hề biết xấu hổ là gì, hắn thản nhiên thừa nhận bản thân được thiên đạo chiếu cố.

Thiên đạo cấp lễ vật cho con cháu của hắn, ta lại cướp đoạt cơ duyên của bọn chúng, điều này cũng tương đương với thiên đạo cấp lễ vật cho ta mà đúng không?

Lúc này, hắn ta cảm thấy vô cùng cảm động.

Tác dụng của trái tim Cổ Thần chắc chắn sẽ rất quan trọng đối với lão đại, nhưng nàng lại hời hợt qua loa mà người cho chó săn, sau đó còn ngăn cản địch nhân cho hắn.

Từ Bắc Vọng tựa như nhớ ra cái gì đó, hiếu kỳ hỏi: "Nương nương, nếu như người không có trái tim này thì sao?"

Trước đó, lão đại hình như không hề lo lắng đến tình huống tuỳ tùng phi thăng đi Linh giới.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấp một ngụm trà sữa, không chút để ý mà trả lời: "Ngươi đã quên lão nhân Thiên Cơ rồi sao?"

"Ông ta từng phạm phải sai lầm tày trời ở tiên giới, cho nên bị đày đến thế giới bị vứt bỏ kia để làm sứ thần. Chỉ cần chiếm đoạt nguyên thần của hắn, ngươi sẽ sở hữu một chút tiên lực, sau đó phi thăng đến tiên giới."

Cái gì?

Từ Bắc Vọng kinh ngạc, hắn hạ giọng nói: "Nương nương, người muốn giết lão nhân Thiên Cơ sao?"

Cổ tịch có ghi chép, lão nhân Thiên Cơ đã tồn tại mấy vạn năm, căn cơ tu vi của ông ta vô cùng thâm sâu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn thấy bộ dạng không có tiền đồ của chó săn, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén, nàng lạnh lùng quát: "Phế vật, ngươi sợ cái gì?"

Từ Bắc Vọng cũng không phải quá sợ hãi, chỉ là cảm thấy e ngại trong vô thức mà thôi.

Lời nói của lão đại đã chạm nơi mềm mại nhất trong đáy lòng của hắn. Hoá ra, lão đại đã vì hắn mà có mưu đồ từ sớm.

Đến lúc đó, nàng sẽ giết lão nhân Thiên Cơ vì hắn.

Chó săn cảm động muôn phần, đứng dậy bổ nhào ra phía trước muốn ôm một cái.

“Cút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đá một cái khiến hắn bay ra ngoài.

“Nương nương, vậy bây giờ còn muốn giết hay không?”

Chó săn không chờ đợi liền hỏi.

“Đương nhiên.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương gật đầu.

Từ Bắc Vọng kích động, hắn không có một chút xíu gánh nặng trong lòng cả.

“Qua một thời gian nữa, bản cung sẽ đưa ngươi đi chém giết đám người Bán Bộ Chí Tôn.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ cắn ống hút, giọng điệu không nóng không lạnh.

“Tuân lệnh.”

Chó săn hét to vang dội.

Bọn hắn dám bao vây bắt nạt lão đại, cho nên nhất định phải trả giá đắt.

Tu luyện cực khổ làm gì chứ, ta cứ trực tiếp cướp đoạt có phải dễ chịu hơn không.

Chương 309: Mau giẫm a~ (3)

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng đôi chân ngọc nõn nà được bọc trong tất đen, khoé môi cong cong, nàng ngoắc ngón tay, lạnh giọng nói:

“Phụng dưỡng bản cung.”

“Rõ!”

Chó săn đặt chân ngọc ở đùi, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

“Tí chức có thể hôn một cái không?”

Hắn cẩn thận hỏi ý kiến.

“Được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hất cằm.

Chó săn nắm lấy những ngón chân đang cuộn tròn, ghé miệng vào mu bàn chân rồi hôn một cách chậm rãi.

Hả ?

Mặc dù mùi hương quấn quanh chóp mũi, nhưng động tác của chó săn đột nhiên cứng đờ lại. Vậy mà hắn lại quên chuyện quan trọng nhất.

“Nương nương, khen thưởng đâu?”

Hắn giương mắt, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào lão đại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp mi hai lần, nàng nhỏ nhẹ hé miệng, mắt ngọc thâm thúy hiện lên ánh mắt nghiêm nghị: “Làm càn, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành chưa?”

Từ Bắc Vọng dựa vào lí lẽ biện luận: “Dù sao cũng hoàn thành một nửa rồi.”

Nói xong, hắn lập tức lấy đỉnh Thần Nông từ trong nhẫn trữ vật.

“Không tính.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương gác chân ngọc lên mặt hắn, âm thanh không chút xao động.

“Nương nương chơi xấu.”

Sắc mặt cho săn vô cùng uể oải.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đặt ngón chân lên mũi hắn rồi ấn nhẹ một cái, lạnh giọng nói: “Bổn cung từ trước đến nay chưa từng thất tín với

ngươi, nhưng nhiệm vụ của ngươi thất bại rồi.”

Chó săn đành chịu.

Hắn đột nhiên nhớ tới, cẩn thận dè dặt nói: “Nếu nhiệm vụ chỉ hoàn thành một nửa, vậy thì khen thưởng cũng chỉ cần một nửa thôi?”

Hắn vừa dứt lời, Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức muốn phi thăng tới Tiên giới.

Ta là tuỳ tùng của nữ phản diện!

Ta muốn gì ư?

Đương nhiên là muốn nàng ban phần thưởng.

Mau dùng chân ngọc giẫm ta a!

“Ban thưởng một nửa, chỉ cần một chân cũng được a?”

Nhịp tim của chó săn đột nhiên tăng cao một cách khó hiểu, khiến hắn có thêm dũng khí đối với mặt với lão đại.

Đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương lấp loé ánh sáng, sau đó nàng ra vẻ lạnh lùng rồi nói: “Không được!”

Giọng nói sắc bén như lưỡi dao băng.

Phì Miêu vốn dĩ đang ủ rũ không vui lập tức nắm chặt thành quyề.

Nhất định không thể để tên vô lại tiểu phôi đản này được như ý!

Nếu không thì meo meo sẽ nhìn lén hai ngươi i i a a ?

Khiến ngươi xấu hổ chết mất thôi!

Từ Bắc Vọng trầm mặc, thần sắc mặt, cảm xúc trong đôi mắt cũng nhạt đi một chút.

Hắn xoay người rời đi.

Nhìn thấy chó săn giở thủ đoạn dục cầm cố túng, đát mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương toát ra sát ý lạnh lùng: “Đi đâu?”

(*) dục cầm cố túng: binh pháp tôn tử, “muốn bắt, thì hãy thả”

Từ Bắc Vọng không quay đầu, bình tĩnh nói: “Ti chức đến Ma Quật, đập tan Ma Thần, thề phải tìm được Thần khí còn sót lại và Tinh La

Bàn.”

Hắn ra đi vô cùng dứt khoát, lập tức điều khiển phi thuyền, bay nhanh vào trong không trung.

Nhanh lên, ngăn ta lại.

Tốc độ của phi thuyền vẫn không giảm, nếu người trong cung Thái Sơ ngẩng đầu nhìn lên, tựa như chỉ có thể thấy một chấm trắng nhỏ.

“Ngươi đúng là đi chịu chết.”

Phì Miêu đặt tay ở bên miệng làm loa, lớn tiếng hét to.

Nếu tiểu phôi đản cứ liều lĩnh xông pha như vậy, lỡ đâu bị Ma Thần bắt đi lột da thì phải làm sao, meo meo sẽ đau lòng đến chết.

Gió thổi hiu hiu biến, làn nước chuyển lạnh, Từ Bắc Vọng bỗng nhiên dừng tay, thanh âm phiêu tán: “Nói một đi không trở lại, lập tức một đi không trở lại!”

Tại sao còn không cản lại?

Nếu không cản, ta sẽ thực sự rời đi!

Cuối cùng, một giọng điệu hờ hững vang vọng.

“Trở về đây!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đè ép ánh sáng lấp lánh nơi đáy mắt, đôi chân ngọc luống cuống di chuyển trên mép đệm ngồi.

Vù!

Phi thuyền đáp xuống mặt đất với tốc độ nhanh vô cùng tận, nội tâm chó săn sinh ra một cảm giác rung động trước nay chưa từng có.

Đôi má ngọc lạnh lùng của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ thả lỏng, như thể nàng đang cố ý tránh né.

Cách đó một gang, chó săn nhìn nàng bằng ánh mắt thăm dò.

Làn da trắng nõn như mỡ đông bóng bẩy mềm mại, đôi mắt xanh biếc tựa như chứa đựng cả bầu trời đầy sao huyền bí vô ngần.

“Ngươi đúng là làm càn.”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút ảm đạm, sau đó lạnh lùng nhìn hắn.

Từ Bắc Vọng háo hức nhìn chằm chằm vào đôi chân ngọc, cố ý lộ ra thần sắc chu đáo nhưng thất vọng: "Là do ti chức mơ mộng hão huyền, loại người như ti chức chỉ là tên nhà quê ở thế giới bị vứt bỏ, có thể đi theo làm tùy tùng cống hiến sức lực cho nương nương đã là niềm vinh hạnh lớn lao, ta nào có tư cách ép buộc nương nương thực hiện lời hứa."

Giọng điệu mang theo chút nghẹn ngào, ánh mắt buồn bã như nai con.

Kỹ năng diễn xuất này nếu được đặt trong bối cảnh trao giải Oscar, hắn nhất định có thể giật được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Phì Miêu mím môi, nó cũng bị tiểu phôi đản làm cho cảm động.

Nếu đại phôi đản còn không chịu thỏa mãn hắn, nàng ta chắc chắn sẽ phải áy náy không ngủ ngon được đâu.

Cánh mũi óng ánh như pha lê của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ phập phòng thở gấp, nàng vẫn không nói lời nào, tiếp tục lạnh lùng nhìn hắn.

Chó săn khoanh tay cung kính, chờ đợi phần thưởng.

Hắn hiểu tính tình của lão đại, hắn chỉ cần bày ra bộ dạng cực kỳ thê thảm, khơi dậy ham muốn chinh phục chó săn trong lòng nàng, thì rất nhanh sẽ có thể lay chuyển tâm tư của nàng.

Từ Bắc Vọng quay mặt đi chỗ khác, khàn giọng nói: "Ước mơ tha thiết của ti chức, rốt cuộc cũng chỉ là vọng tưởng…"

"Đủ rồi!"

Đệ Ngũ Cẩm Sương cắt ngang lời hắn, đồng tử trong nháy mắt trở nên nghiêm túc: "Ngươi định khóc với bản cung sao?"

Nói xon, nàng đi về phía phòng ngủ.

Từ Bắc Vọng nhìn theo bóng lưng hoàn mỹ không tì vết, khẽ siết chặt tay thành nắm đấm.

Đã liếm chó thì liếm đến cùng, cái gì cần đều có thể có.

Hắn bất giác liếm môi, hồi tưởng về hương vị ngọt ngào đầy cám dỗ của bàn chân ngọc.

Chương 310: Mèo ngốc có kỹ năng mới, meo meo chạy trốn (1)

Tại chiếc giường màu ngọc bích có màn che buông thõng.

Không hiểu vì lý do gì mà Từ Bắc Vọng vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng đó giống như một khúc gỗ.

Trong khoảnh khắc đối diện với đôi mắt xanh biếc của người trong lòng, Từ Bắc Vọng vừa cảm thấy có chút sợ hãi cực bạn, mà còn vô cùng xấu hổ.

Bởi vì khí chất của lão đại quá mạnh mẽ, nàng chỉ cần đứng đó, trưng ra vẻ mặt vô cảm, bộ dạng cao quý trang nhã độc nhất vô nhị, khí tức bẩm sinh không thể khinh thường, giống như từng đợt sóng thần cuồn cuộn dâng cao.

“Ta đếm đến ba.”

Thanh âm của Đệ Ngũ Cẩm Sương vừa linh hoạt, kỳ ảo mà mập mờ, nàng đưa lưng về phía chó săn, không để hắn nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn ửng hồng giống như quả anh đào chín mọng của nàng.

“Tuân lệnh!”

Chó săn cũng không có lý do gì để lùi lại, cùng lắm thì lại bị đánh một trận mà thôi

Hắn cởi áo choàng, xõa tóc, nằm lên giường ngọc, giang hai tay hai chana, tạo thành hình chữ đại.

Lông mi như quạt của Đệ Ngũ Cẩm Sương rũ xuống, híp mắt lạnh lùng nói: “Bản cung giẫm chết ngươi!”

…

…

Rầm!

Một nam nhân trần truồng rơi xuống thung lũng, xương cốt toàn thân đều bị gãy lìa.

Từ Bắc Vọng không hề cảm thấy sự đau đớn, sắc mặt tràn đầy lười biếng, khoé miệng ẩn hiện nụ cười mãn nguyện.

Cả người nhẹ tênh, khí thế ngất trời.

Hắn lại đột phá lịch sử thêm một lần nữa!

Hơn nữa, hắn chỉ còn ở cách dãy núi u kín một bước chân nữa thôi.

Nhưng so với bộ dạng này, hắn càng thích bị giẫm hơn.

Không vì gì khác, chỉ là sở thích mà thôi.

Từ Bắc Vọng lấy ra đủ loại chai lọ để phục hồi cơ thể, sau đó nuốt xuống đan dược đỉnh cao do chính lão đại chế tạo ra, xương cốt đã đứt gãy cũng khôi phục như cũ.

Tiếp theo, hắn lấy ra một chậu nước tiên, sau đó dùng tay vò bóp đôi vớ lụa màu đen.

Món đồ này phải giặt bằng tay.

“Hừm, đây là cái gì?”

Một cái rổ dần dần rơi xuống, Phì Miêu thò cái đầu nhỏ ra, tức giận nhìn thứ sền sệt dính trên tất.

“Nước bọt.”

Từ Bắc Vọng vội vàng trả lời qua loa một câu.

Hắn nhanh chóng ném đôi vớ đen vào nước tiên, dùng tay xoa xoa vài lần, sau đó giặt sạch rồi đem đi phơi khô.

“Ngươi nói dối!”

Phì Miêu lộc cộc chạy tới, nó muốn tìm ra sự thật.

Từ Bắc Vọng thu nước tiên vào nhẫn trữ vật.

“Meo meo ghét ngươi!”

Phì Miêu trừng đôi mắt trong veo lanh lợi.

Từ Bắc Vọng không thèm để ý đến nó.

Ghét thì cứ việc ghét, lão đại thích ta là được.

“Chờ đến khi meo meo biến thân, meo meo cũng muốn giẫm ngươi!”

Phì Miêu chống nạnh, nói ra ý đồ xấu xa trong lòng.

Trong đầu loé lên hình ảnh nữ tử mặc váy đỏ rồi biến mất, Từ Bắc Vọng sờ cằm nói: “Được rồi.”

Phì Miêu gật gật đầu, cơn giận tan biến hơn phân nữa.

Nó lại gần, nhỏ giọng nói: “Ta nói cho ngươi biết một bí mật, meo meo đã đánh thức kỹ năng thiên phú khác, đừng tiết lộ cho đại phôi đản.”

Chịu đựng!

Meo meo phải nhẫn nhục chịu đựng!

Đến lúc đó, meo meo dùng quyền đập chết đại phôi đản!

Hả!

Từ Bắc Vọng không giấu được vẻ ngạc nhiên, lo lắng hỏi: “Ngươi mau thể hiện cho ta xem?”

Thành thật mà nói, chỉ riêng sức mạnh của meo meo quyền đã rất đáng sợ rồi, hắn không thể những kỹ năng thiên phú cao cấp hơn của con mèo ngu ngốc này còn khủng bố đến nhường nào.

Về sau, mỗi khi hắn đi đánh nhau, cũng sẽ có thêm một người giúp đỡ.

“Ngươi khen meo meo trước đã.”

Phì Miêu ngẩng cao cái đầu nhỏ, sắc mặt có chút tự mãn.

“Ngươi là nữ tử xinh đẹp nhất từ cổ chí kim!”

Từ Bắc Vọng nói một cách chân thành.

Phì Miêu vui vẻ ra mặt, nó chuẩn bị xong tư thế, ho khan một tiếng, ỏn à ỏn ẻn nói: “Nhìn kỹ.”

Vù!

Một trận gió lốc quét ngang qua, bóng mèo tan biến trong chốc lát,

sau đó lại xuất hiện trên đỉnh núi cách đó vài dặm.

“Ngươi sẽ không đuổi kịp meo meo, la là lá la…”

Tiếng cười vang vọng khắp núi rừng như tiếng chuông bạc êm tai.

Từ Bắc Vọng nhìn nó, ánh mắt giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Bóng dáng hắn lóe lên, vài giây sau đã đứng sừng sững trên đỉnh núi, thất vọng nói: “Là cái này sao?”

“Đúng vậy, meo meo chạy rất nhanh.”

Phì Miêu gật gù, kiêu ngạo ngẩng mặt.

Từ Bắc Vọng nói không nên lời.

Mèo ngốc vẫn là tay trói gà không chặt, nhưng dù sao vậy cũng tốt, vẫn có thể chạy trốn mỗi khi gặp nguy hiểm.

Với tốc độ vừa rồi, hắn hoàn toàn không thể so sánh được, thậm chí còn có thể nói là cách biệt một trời một vực.

“Meo meo chạy trốn, cho ta xem lại một chút.”

Từ Bắc Vọng ra lệnh.

Đúng là một cái tên khó nghe, Phì Miêu chu môi biểu thị sự không hài lòng, nó nghĩ đến cái gì đó, hưng phấn nói: “Ngươi cưỡi meo meo…”

Cưỡi ngươi?

Từ Bắc Vọng nhíu mày, nổi giận mắng: “Ngươi điên rồi sao, muốn biến thành bánh thịt sao?”

Con mèo ngốc này tuy mập mạp, nhưng dù sao nó cũng là một con mèo, sức nặng của hắn có thể đè nó chết tươi.

“Không đời nào.”

Phì Miêu sốt ruột, rất muốn thể hiện tài năng của mình.

Từ Bắc Vọng từ chối: “Đừng.”

“Ngươi nhanh lên.”

Phì Miêu ôm đùi năn nỉ.

Meo meo muốn chứng minh mình không phải là kẻ vướng tay vướng chân, mỗi khi gặp phải nguy hiểm, meo meo có thể giúp tiểu phôi đản chạy trốn.

Còn về đại phôi đản, mặc kệ nàng!

Từ Bắc Vọng dang chân ra, Phì Miêu lập tức chui vào.

Bởi vì nó cắn nuốt quá nhiều tinh huyết, không cần tiếp xúc trực tiếp, một chùm ánh sáng bạch kim hổ phách gắn một người một mèo lại với nhau.

“Chuẩn bị xong rồi.”

Phì Miêu háo hức.

Từ Bắc Vọng ‘ừ’ một tiếng.

Đột nhiên, con mèo trắng với chiếc áo choàng trắng trên lưng đã biến mất giữa bầu trời, giống như vùa thi triển bí thuật dịch chuyển

“Meo meo có lợi hại không?”

“Lợi hại.”

“So với đại phôi đản thì sao?”

“Còn tệ hơn một chút.”

“Không mang theo ngươi nữa!”

Chương 311: Nhạc mẫu, con rể suốt ngày bị bắt nạt (1)

Hiện giờ lão đại vẫn còn đang tức giận, nếu chó săn trở về cung Thái Sơ sẽ bị đạp gãy xương cốt, trước hết vẫn nên từ từ.

Một người một mèo đáp xuống Từ phủ.

Khung cảnh quen thuộc nhưng lại làm cho Từ Bắc Vọng có cảm giác hơi lạ lẫm.

Hắn lặng lẽ bước vào mái hiên bên ngoài sảnh lớn.

“Đứa nhỏ đang đá ta sao?”

Diêu Mạn nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng, cười nói điềm nhiên.

Gương mặt không giận mà uy của Từ Tĩnh lại đang ẩn hiện nụ cười ấm áp, tựa như đang muốn nói chuyện.

“Cha, mẹ…”

Một giọng nói đáng yêu ngọt ngào truyền đến, Phì Miêu cười khả ái rồi cúi đầu ngượng ngùng.

“Ngươi gọi cái gì?”

Từ Bắc Vọng xách cổ nó lên rồi ném ra xa, sau đó cung kính hành lễ: “Bái kiến cha mẹ.”

“Vọng nhi…”

Diêu Mạn đột nhiên đứng dậy, giọng nói có chút run run.

Từ Tĩnh không kìm nén được sự kích động, nhưng vẫn cố gắng duy trì uy nghiêm của phụ thân, chắp tay sau lưng không nói lời nào.

Nội tâm kiêu ngạo đến mức không thể diễn tả thành lời.

Một người bình thường như Từ Tĩnh ông, không ngờ lại sinh ra một nhi tử bất chấp cả trời đất như vậy, tổ tiên Từ gia ắt hẳn đều có thể mỉm cười nơi chín suối.

Vọng nhi mở thiên môn, tạo nên một kỳ tích thần thoại khi mới gần hai mươi bốn tuổi!

Cho tới bây giờ, ông ta vẫn cảm thấy như đây là mộng ảo không chân thực.

Nhi tử làm rúng động thế gian, người làm cha sao có thể không tự hào sao?

Từ Bắc Vọng vừa về đến cung Thái Sơ, hắn liền biết tin mẫu thân đang mang thai, trong lòng cảm thấy rất vui sướng.

Hắn luôn theo đuổi con đường trường sinh, nhưng phụ mẫu cũng cần có con cái làm bạn, huyết mạch Từ gia còn phải tiếp tục truyền thừa.

“Nương, hài nhi tiếp thêm một phần sức mạnh cho đứa em tương lai này.”

Từ Bắc Vọng vận chuyển sức mạnh Cổ Thần trong cơ thể, lòng bàn

tay phát ra ánh sáng chói lóa.

Chỉ cần rót vào trong cơ thể của bào thai, Thánh thể sẽ được hình thành, con đường tu luyện sẽ thông suốt, không chướng ngại.

Ai ngờ.

Diêu Mạn im lặng hồi lâu, sau đó lắc đầu.

Cổ họng Từ Tĩnh nhấp nhô lên xuống, ông thấp giọng nói: "Vọng nhi, bình thường mới là quý giá."

Có một đứa con truy cầu con đường trường sinh là đủ rồi…

Nếu đứa trẻ chưa ra đời sở hữu sức mạnh siêu phàm, nó rốt cuộc cũng ngày càng cách xa những người bình thường như bọn họ.

Đôi khi, trở thành người bình thường không đáng chú ý trong đám đông, cả đời không có chút danh tiếng nào cũng rất tốt.

Động tác của Từ Bắc Vọng ngừng lại, hắn im lặng một lát rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Từ Bắc Vọng đưa một chiếc túi Càn Khôn cho Diêu Mạn: "Nương, nhi tử không thể nào hiếu thuận được nữa, chỉ có thể gửi một chút đồ dùng."

Quà hiếu kính của nhi tử, nương tất nhiên sẽ nhận lấy. Diêu Mạn nhỏ máu nhận chủ, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chiếc túi Càn Khôn cất giấu một đống thần nguyên, đủ loại đan dược, bảo vật Thánh giai, bí tịch công pháp và các loại tiên thảo giúp kéo dài tuổi thọ. Ngoài ra còn có một quả trứng rồng mà Từ Bắc Vọng tiện thể cướp lấy trong lúc truy sát chuột tầm bảo họ Diệp.

Từ Bắc Vọng uống máu của Chúc Long, tự nhiên khinh thường những sản phẩm lai giữa rồng và rắn.

Nhưng nhà họ Từ nuôi dưỡng con rồng này, chỉ cần rồng phát triển thuận lợi, bước vào cấp Vương dễ như trở bàn tay.

"Cái này…"

Diêu Mạn giật mình, sau đó mở ra cho Từ Tĩnh xem, Từ Tĩnh cũng bày ra một dáng vẻ hoảng sợ.

Những tài nguyên đỉnh cao mà thế lực bên ngoài đang tranh nhau

đến sứt đầu mẻ trán, vậy mà Vọng nhi lại có nhiều không kể xiết, tựa như đây là đống củ cải trắng không đáng bao nhiêu.

Từ Bắc Vọng suy đoán, những tài nguyên này có thể trợ giúp cha mẹ tu luyện đến cảnh giới Niết Bàn đỉnh phong, còn hai người có thể bước vào cảnh giới Thánh Cảnh hay không thì còn cần đến cơ duyên.

“Vậy mẹ sẽ nhận.”

Để làm yên lòng Vọng nhi, Diêu Mạn cất kỹ túi Càn Khôn.

Một gia đình ba người nói chuyện nhà một hồi lâu, sau khi dùng bữa xong, Từ Bắc Vọng lập tức đưa mèo ngốc rời đi.

…

…

Mới sáng sớm, đủ loại cây cỏ khắp cung Thái Sơ đã tràn đầy tinh thần phấn chấn mãnh liệt.

Một người một mèo đứng ở ngoài cung, cầm tay nhìn nhau hai mắt đẫm lệ, thế nhưng lại không nói được lời nào.

Một rào chắn vô hình được dựng trước cửa, khiến họ không vào được!

Bọn hắn đã đứng ở đây cả một đêm.

“Đều tại ngươi làm liên lụy meo meo”.

Phì Miêu nghiêng đầu phàn nàn.

Từ Bắc Vọng cũng rất bất đắc dĩ. Còn không phải là do hắn bị chân ngọc giẫm sao?

Nghiêm túc mà nói, ta mới là người bị hại!

Đánh cũng đánh rồi, phạt cũng phạt rồi…

Ù!

Không khí nổi lên từng luồng gợn sóng.

Chó săn lập tức đi về phía phòng bếp, sau đó ra lệnh voéi con mèo ngu ngốc: “Phun lửa! ”

Phì Miêu bĩu môi, ấm ức sắp khóc.

Sau khi bận rộn một hồi lâu, bữa sáng thịnh soạn cuối cùng

cũng được đưa lên bàn ăn ở ao Cửu Châu.

“Nương nương đói bụng không?”

Từ Bắc Vọng vừa ân cần lại nịnh nọt.

Hôm nay, nương nương mặc một chiếc váy màu tím nhạt, để lộ chân ngọc trần trụi, bắp chân trắng nõn tựa như dương chi mỹ ngọc, phát ra ánh sáng long lanh dưới ánh mặt trời.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt nhìn chó săn: “Lại đây.”

Chó săn tiến lại gần.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng ngón tay để vuốt ve khuôn mặt Từ Bắc Vọng, sau đó hung hăng nắm lấy cằm hắn rồi lạnh lùng nói: “Ngươi đúng là một tên biến thái!”

Phì Miêu gật gật đầu, vô cùng tán thành với câu nói này

Tiểu phôi đản bị đại phôi đản bắt nạt cả ngày, nhưng hắn vẫn tỏ ra thích thú vô cùng, chả khác gì một tên dở hơi thích bị ngược đãi cả.

Chó săn vâng vâng dạ dạ, liên tục đáp ‘Phải phải.’

Xem ra, hắn tối hôm qua đã làm cho lão đại ngây thơ thuần khiết bị đả kích mãnh liệt đến sức cùng lực kiệt.

Chó săn vội vàng bưng một ly sữa bò nóng hổi đi qua.

Từ trước đến nay, Đệ Ngũ Cẩm Sương luôn thích uống thứ này.

Bất chợt, đôi mắt xanh biếc bao phủ trong hàn ý, biểu tình trong nháy mắt lạnh như băng: “Ngươi đang ám chỉ bổn cung?”

Từ Bắc Vọng sững sờ.

“Đưa đây, thu hồi tâm tư bẩn thỉu của ngươi lại.”

Ngữ điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương âm trầm, biểu lộ uy hiếp.

Chó săn nhìn chằm chằm vào ly sữa bò trắng ngà, xem xét kĩ càng rồi uống trước một ngụm để giảm bớt sự lúng túng.

Những người nội tâm bẩn thỉu thì nhìn vào cái gì cũng thấy nó bẩn.

Trải qua buổi tối hôm qua, lão đại đã bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Chương 312: Nhạc mẫu, con rể suốt ngày bị bắt nạt (2)

Tiếp đó, chó săn mang cháo tổ yến và điểm tâm đến.

Bánh cuộn thừng được nhào nặn bằng bột mì và nước, sau đó được đem đi chiên giòn. Vì lão đại rất thích vị ngọt, nên chó săn còn cho thêm mật ong, tạo thành hương vị ngọt mà không ngấy.

Về phần mèo ngu xuẩn, cho nó một bát hoành thánh rồi lập tức đuổi đi.

“Meo meo muốn chiếm đoạt Ma Thần…”

Phì Miêu phồng má, nói chuyện mơ hồ không rõ.

Nó rất thông minh, nhưng nhược điểm lớn nhất lại chính là không biết biến thân, nếu không đã sớm mê hoặc tiểu phôi đản rồi.

Một khi hấp thu ma nguyên của Ma Thần, nó có thể biến thân, cũng có thể sử dụng meo meo quyền.

Đệ Ngũ Cẩm Sương múc một ngụm cháo, lạnh lùng nói: “Để hắn giúp ngươi.”

Chó săn và mèo ngu xuẩn mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Sắc mặt Phì Miêu có chút uể oải, nó tỏ ra vừa sợ hãi vừa làm nũng nói: “Tỷ tỷ, tỷ giúp meo meo nha.”

Thì ra mèo ngu xuẩn gọi lão đại là tỷ tỷ, đây là lần đầu tiên hắn nghe được.

Cũng khó trách, dù sao hai người đi ra từ một cái bụng.

“Hửm?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm nó, âm cuối nâng lên cao.

Phì Miêu cúi đầu không dám nói nữa, nội tâm âm thầm nguyền rủa.

Hừ, sợ meo meo uy hiếp ngươi hả.

Meo meo sinh ra đã xinh đẹp như thiên tiên, còn ôn nhu mềm mại, ngươi làm gì có cửa với meo meo.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đưa mắt nhìn chó săn: “Cút đi tu luyện đi.”

Vừa dứt lời, nàng như cảm giác được cái gì, lạnh nhạt nói: “Làm thêm một phần đồ ăn nữa.”

Mặc dù chó săn không hiểu được ý của nàng là gì nhưng vẫn làm theo.

Không bao lâu sau, một vị khách đi tới cung Thái Sơ.

Nữ nhân mặc váy viền vàng, đầu đeo đầy trâm cài, phong thái tao nhã tiến đến.

“Nương ơi!”

Phì Miêu hưng phấn nhảy lên, lao nhanh như sóc, nhào vào lòng phụ nhân.

“Ngươi có thể nói chuyện sao?”

Nữ nhân cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền, trâm cài phát ra âm thanh tựa như tiếng suối.

Người mới tới chính là Đệ Ngũ Hà.

“Meo meo thông minh ghê.”

Phì Miêu dương dương đắc ý, hôn tới hôn lui trên bộ ngực cao vút của mẫu thân.

“Ngồi đi.”

Thái độ của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn rất lạnh nhạt.

Lúc này, Từ Bắc Vọng bưng đồ ăn sáng đi tới, hắn vốn đã nhìn thấy nữ nhân ung dung đoan trang này từ đằng xa.

Vừa khéo, Đệ Ngũ Hà mím đôi môi nhợt nhạt, cười tủm tỉm đánh giá hắn.

“Tiểu phôi đản, meo meo là do nàng sinh ra đó.”

Phì Miêu giới thiệu.

Từ Bắc Vọng vội vàng thi lễ: “Diện kiến thẩm thẩm.”

Hóa ra là nhạc mẫu.

Không hổ là đích nữ của môn phiệt đệ nhất thiên hạ, khí chất này có thể nói là kinh diễm.

Huống chi, hơn hai mươi năm về trước, nhạc mẫu còn thuộc nhóm năm người đứng đầu trong Thiên Xu, cũng coi như là nhân vật có thanh danh hiển hách của một thời đại.

Từ Bắc Vọng thoáng dò xét tu vi hiện giờ của nhạc mẫu, là cảnh giới Niết Bàn đỉnh phong.

Hai tay Đệ Ngũ Hà chồng lên nhau rồi đặt trên bụng, đáy mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Không hổ là người có thể khởi động thiên môn ở Cửu Châu, dung mạo tuyệt thế vô song này, mỗi động tác giơ tay nhấc chân cũng hoàn mỹ như tranh vẽ.

“Hắn rất tuấn tú sao?”

Ý lạnh tràn đến, chó săn nháy mắt đã cảm thấy lạnh thấu xương.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo mắt, như có như không nhìn Đệ Ngũ Hà.

Khẩu khí này, giống như nàng mới là nương…

Từ Bắc Vọng không có gì bất ngờ, đây chính là bản chất lạnh lùng từ trong xương cốt của lão đại.

Tất nhiên, ngoại trừ đối với chó săn.

Nghe vậy, Đệ Ngũ Hà thu hồi ánh mắt soi mói, đi tới ghế dựa rồi ngồi xuống.

“Mời thẩm thẩm dùng bữa.”

Từ Bắc Vọng cung kính bưng bữa sáng qua.

Đệ Ngũ Hà xoa cằm, cũng không tỏ ra khách khí với hắn. Bà cũng có chút suy đoán về quan hệ giữa Cẩm Sương và Từ ác liêu.

Nếu là lúc trước, bà ắt hẳn sẽ cảm thấy đây là lời suy đoán vớ vẩn,

thế nhưng Từ ác liêu đã có thể tự tay khởi động cánh cửa tiếp dẫn, hai người này nhất định sẽ cùng nhau phi thăng.

“Nói đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tích chữ như vàng.

Tinh huyết trong người chó săn còn đang ở trong trạng thái đóng băng, chỉ cần hắn nhìn nhiều một chút, chỉ sợ sẽ bị lãnh ý vô tình xuyên qua.

Thật ra nhạc mẫu cũng rất xui xẻo, đang yên đang lành thì lại bị sưng bụng, hai tháng sau liền sinh ra nhi nữ với một con mèo.

Vì mang theo ký ức tiên giới, mối quan hệ giữa lão đại với nhạc mẫu khẳng định sẽ không phải là tình mẫu tử bình thường, huống chi là tính tình của nàng còn lạnh nhạt như vậy.

Nhưng thông qua hành động phân phó chó săn làm đồ ăn sáng, hắn nhìn ra lão đại còn có một chút thân tình.

“Nương, meo meo nhớ ngươi lắm!”

Phì Miêu uốn éo làm nũng.

Đệ Ngũ Hà cốc đầu nó, sẵng giọng nói: “Nhóc con dối trá, vậy tại sao không về nhà?”

“Ai ai ai.”

Phì Miêu thè lưỡi qua loa.

“Tay nghề rất xuất chúng.”

Đệ Ngũ Hà nếm một miếng cháo, chân thành tán thưởng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vắt chéo chân, dùng ánh mắt ra lệnh cho chó săn.

Từ Bắc Vọng tiến lên, nâng đôi chân ngọc thơm ngát đặt lên đùi mình, sau đó cẩn thận ấn vuốt xoa nắn.

Cảnh tượng này đều rơi vào mắt Đệ Ngũ Hà, bà ta hơi thất thần, ánh mắt ẩn chứa một chút kinh ngạc không dễ phát hiện.

Ai có thể nghĩ đến, Từ ác liêu cường thế không ai bì nổi, hàng ngày lại đi xoa chân cho Cẩm Sương.

Chuyện này thực sự quá li kì.

Từ Bắc Vọng bày ra ánh mắt bất đắc dĩ, nhạc mẫu ơi, con rể suốt ngày bị bắt nạt.

Chương 313: Ngươi e là ngủ đến váng đầu rồi (1)

“Bắc Vọng, giúp thẩm thẩm một việc.”

Đệ Ngũ Hà nói đến chuyện chính, khuôn mặt đoan trang cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Nói đi.”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lẽo.

“Vùng đất truyền thừa của Đệ Ngũ thị, chỉ những người dưới hai mươi lăm tuổi mới có thể tiến vào. Ta hy vọng Bắc Vọng lấy giúp một chút sức mạnh căn nguyên của tổ tiên Đệ Ngũ thị.”

Nàng thoáng trầm ngâm, rồi nói như vậy.

Từ khi cánh cửa tiếp dẫn xuất hiện, đại lục Cửu Châu bị đẩy đến tình thế đại tranh, các đạo thống lớn đều đang mưu cầu tu vi tiến cấp.

Là môn phiệt cao quý đệ nhất thiên hạ, vùng đất truyền thừa của Đệ Ngũ thị cất giấu vô số chí bảo, trọng yếu nhất chính là sức mạnh bổn nguyên của các vị tổ tiên đã lưu lại sau khi chết. Trong gần vạn năm qua, nguồn năng lượng này đã tích lũy cực kỳ nồng đậm.

Chỉ cần cường giả Thánh Cảnh đỉnh phong trong tộc luyện hóa, nhất định sẽ bước vào cảnh giới Bán Bộ Chí Tôn.

Nhưng điều kiện để tiến vào tổ mộ truyền thừa rất hà khắc, chỉ có thể là thiên kiêu dưới hai mươi lăm tuổi thì mới được. Còn nếu muốn lấy được bản nguyên, thì phải là võ giả đạo tâm vô địch.

Mà Từ ác liêu từng dùng tốc độ khủng khiếp nhất để vượt qua thử thách thang trời trong Thiên Xu, đổi lại là người khác thì đã sớm bị nghiền ép đứt gãy rồi. Vậy mới nói, đạo tâm của kẻ này cứng rắn như sắt thép.

Từ ác liêu hoàn toàn phù hợp với điều kiện, có kẻ này ở đây, việc được bản nguyên dễ dàng như trở bàn tay.

Thế nhưng, tên này từng chém chết Đệ Ngũ Linh Lung, có cừu oán khó có thể hóa giải với Đệ Ngũ thị. Chỉ khi bà mặt thì mới có cơ hội thuyết phục.

Đệ Ngũ Hà hé miệng cười khẽ, nhìn thẳng Từ Bắc Vọng chờ đợi câu trả lời.

“Nương nương làm chủ.”

Chó săn nhỏ giọng nói.

Chẳng lẽ ta có quyền lên tiếng sao?

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương ý vị thâm trường, châm chước vài hơi, khẽ mở đôi môi đỏ: “Chia cho hắn một nửa.”

Cái gì?

Nụ cười nơi khóe môi Đệ Ngũ Hà trở nên đông cứng, hiển nhiên là quá bất ngờ không kịp đề phòng.

“Một nửa cũng không ảnh hưởng đến đột phá gông cùm xiềng xích, cứ quyết định vậy đi.”

m điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cùng lạnh nhạt, phảng phất như châu ngọc rơi xuống đất, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Tựa như đây là chuyện ván đã đóng thuyền, không cho người khác có cơ hội xía vào.

Từ Bắc Vọng quay mặt đi, không dám nhìn vào ánh mắt ai oán của nhạc mẫu.

Không còn cách nào, nhân vật phản diện bá đạo tuyệt luân như vậy, hắn chỉ là tên tuỳ tùng, bị lão đại coi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

“Tỷ tỷ ngươi lạnh lùng như vậy, đúng là không có nhân tình.”

Đệ Ngũ Hà nhíu chặt lông mày, vuốt ve đầu Phì Miêu.

Phì Miêu giống như bị câm, ngước mắt nhìn trời.

“Chỉ sợ người trong tộc không đồng ý.”

Đệ Ngũ Hà nhăn trán, còn định tiếp tục tranh thủ.

Dù sao cũng là một nửa sức mạnh bản nguyên, đó là chí bảo ngập trời, sao có thể dễ dàng dứt bỏ.

“Không đồng ý thì cướp.”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương nhàn nhạt, dùng chân ngọc đạp chó săn một cái.

Từ Bắc Vọng sửng sốt lấy lại tinh thần, ngón tay chậm rãi ma sát lòng bàn chân theo tiết tấu.

Lão đại, ta muốn liếm chết người!

Biểu tình của Đệ Ngũ Hà hoàn toàn ngưng đọng, nàng lặng lẽ nuốt đắng chát xuống cổ họng.

Bà thật hối hận khi đã đến đây, nếu không nhắc tới chuyện này, chỉ sợ Cẩm Sương cũng đã quên rồi.

Bây giờ, dựa theo tác phong của nàng và Từ ác liêu, bọn hắn chắc chắn sẽ dùng phương thức cướp bóc trắng trợn nhất.

“Ta với hắn sẽ đến Đệ Ngũ thị một chuyến.”

Nói xong câu đó, Đệ Ngũ Cẩm Sương duỗi tay lên ghế dựa, lười biếng nằm xuống.

Đệ Ngũ Hà tràn đầy cay đắng, trong mắt lộ ra bất đắc dĩ.

Ù!

Một bình đan dược xuất hiện trên bàn ăn, phát ra hào quang mờ ảo, đan xen với sức mạnh pháp tắc mơ hồ.

“Có thể giúp ngươi đột phá Thánh Cảnh.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hờ hững nói.

Đệ Ngũ Hà hừ lạnh một tiếng, nhận lấy đan dược, coi như con nhóc nhà ngươi còn có một chút lương tâm.

Sau đó, bà ta lấy ra một tấm phù lục màu vàng sáng, rót ý niệm vào trong đó rồi đốt cháy.

Đệ Ngũ Hà có thể tưởng tượng được vẻ mặt của trưởng lão trong tộc

khi nghe được tin tức này, sắc mặt biến đổi thành màu gan heo, mắt muốn nứt ra, hận điên cuồng!

Chờ đợi hồi lâu.

Đệ Ngũ Hà gian nan mở miệng: “Nếu có thể thì xuất phát ngay bây giờ đi.”

Bà ta bị một cây đao đặt ở trên cổ, không đồng ý cũng phải đồng ý.

Nếu không chịu hạ mình, thì chắc chắn Cẩm Sương sẽ khiến Đệ Ngũ môn phiệt không còn chút mặt mũi nào.

Tốt xấu gì cũng ‘chỉ’ lấy một nửa…

“Đa tạ thẩm thẩm đã dâng tặng.”

Giải quyết tốt đẹp xong, Từ Bắc Vọng lộ ra nụ cười lễ phép.

“Đừng gọi thẩm thẩm.”

Đệ Ngũ Hà trừng mắt liếc hắn một cái.

Đệ Ngũ Cẩm Sương gật đầu, cả người biến mất không thấy gì nữa, một lát sau, nàng thay bộ váy tím đứng sừng sững ở hư không.

“Đi thôi.”

Từ Bắc Vọng đang muốn lấy phi thuyền ra, lại thấy Ngư công công mặt mày hiền lành bước nhanh đến, báo cáo một tin tức.

Trong phút chốc, vẻ mặt Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lẽo.

….

…

Ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu khắp hoàng thành.

Nhưng khung cảnh bên trong điện Trung Hòa lại là một mảnh tăm tối, chín ngọn nến Bàn Long lóe lên ánh sáng mờ mờ ảo ảo trong bóng đêm.

Đoàn quân tinh nhuệ mặc giáp đỏ đang phong tỏa toàn bộ đại điện.

Thiên Điện, các quần thần với khí phách to lớn cúi đầu kính cẩn, im lặng, vẻ mặt mọi người trông vô cùng mê man.

Tuyên Đức đế đã ngủ say vài chục năm, hôm nay đột nhiên phát ra âm thanh trầm đục như bị bóp nghẹt.

Bệ hạ đã tỉnh rồi!

Khi Hoàng đế tỉnh lại, cục diện chính trị tại Đại Càn sẽ bị phá nát, những cải cách nghiêng trời lệch đất chắc chắn sẽ xảy ra.

Mọi người đều cảm thấy bất an.

Các quần thần từ lâu đã quen với quyền hành nhiếp chính của Thiên Hậu, dần dần chấp nhận nàng là người cai trị đế quốc, đa số các thần tử đều có chung một suy nghĩ đại nghịch bất đạo, đó là hy vọng hoàng thượng sẽ vĩnh viễn ngủ say.

Thái Sử Lệnh của Ty Thiên Giám là Tông Hiến đã phỏng đoán, hoàng thượng sở dĩ có thể tỉnh dậy chính là nhờ vào Từ ác liêu!

Khi đó hoàng thượng bị con tà ma đội vương miện hãm hại, cả thể xác lẫn nguyên thần của ông ta đều bị bào mòn.

Hiện giờ, con tà ma đội vương miện đã chết dưới tay Từ ác liêu, ma khí của hắn ta sẽ tiêu tan hoàn toàn, bệ hạ có thể tỉnh lại.

Bên trong cung điện tối đen như mực, một nam nhân trung niên ngồi xếp bằng giữa tế đài long sàng được bao phủ tấm màn trong suốt, dáng vẻ tiều tụy uể oải dần dần khôi phục.

“Bệ hạ…”

Vũ Chiếu phát ra âm thanh nghẹn ngào, gương mặt xinh đẹp duyên dáng tràn đầy hưng phấn.

Các trưởng lão Cơ gia ở phía sau cũng vô cùng kích động, cảm thấy thiên đạo rốt cuộc cũng đã chiếu cố Đại Càn.

Tuyên Đức đế là trụ cột của Hoàng tộc Cơ thị, đại diện cho sự hưng suy của hoàng thất, trên người gánh vác vận mệnh của cả đế quốc!

Nhưng chuyện khó giải quyết nhất bây giờ chính là nữ nhân ham muốn quyền thế đã nắm giữ đế quốc suốt mười bốn năm kia, liệu bà ta có thể giao lại quyền lực một cách bình ổn hay không?

Chương 314: Ngươi e là ngủ đến

váng đầu rồi (2)

“Bệ hạ, tất cả là nhờ Đế Sư, ông ấy đến đây tẩm bổ thân thể cho người hằng ngày.”

Một vị vương gia cung kính mở miệng, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn về lão nhân áo xám.

“Đa tạ ân sư.”

Tuyên Đức Đế sống sót sau cơn đại họa, gương mặt trắng bệch lộ ra vẻ cảm kích.

Bởi vì ngủ say đã lâu, giọng nói của ông ta như một món đồ sắt rỉ loang lổ, vừa khàn khàn lại ảm đạm.

“Ngươi đã khôi phục toàn bộ tu vi rồi sao?”

Đế Sư đi đến bên cạnh, trầm giọng hỏi.

Tuyên Đức Đế cảm thấy chân khí đang chảy xuôi cơ thể, toàn thân đột nhiên phát ra khí tức nguy hiểm của bậc đế vương uy nghiêm.

Các trưởng lão Cơ gia nhìn nhau, ý cười trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

Thật đáng tiếc vì đã lãng phí mười bốn năm, nếu không, hoàng thượng đã sớm tiến vào cảnh giới Thánh Cảnh rồi, cũng không đến mức chỉ dừng lại ở cảnh giới Niết Bàn như bây giờ.

“Bệ hạ, thần thiếp muốn nói chuyện riêng với người.”

Vũ Chiếu mím môi, giọng nói dịu dàng.

Ngay lập tức, bầu không khí trong ám điện cứng đờ như sắt thép.

Không một ai xê dịch bước chân, tất cả mọi người đều nảy sinh lòng cảnh giác cao độ, bao gồm cả Đế Sư.

Nói chuyện riêng đồng nghĩa với nguy hiểm bất ngờ, ai mà biết phụ nhân này có thể phát điên vì quyền lực hay không.

Vũ Chiếu không hề biến sắc, thản nhiên nói: “Thần thiếp không rành chính vụ, sẽ lui về hậu cung cùng với các phi tần khác từ bây giờ, không can thiệp vào chuyện triều chính nữa.”

Thanh âm cao vút, truyền khắp trong đại điện.

Các quần thần cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt kinh hoàng không thể tin được.

Thiên Hậu đang tuyên bố trước mặt tất cả mọi người sao?

Phải biết rằng, một khi miệng vàng nhả ngọc trước có nhiều người nghe như vậy, bà ta căn bản không còn cơ hội đổi ý.

Chẳng lẽ Thiên Hậu cam tâm làm bậc mẫu nghi thiên hạ, phụ tá hoàng thượng tạo dựng một Đại Càn huy hoàng sao?

Những lời này đã xoa dịu bầu không khí căng thẳng ở đại điện.

Các bô lão thấy được thái độ khiêm tốn của Thiên Hậu, ai nấy đều như được uống thuốc an thần, hài lòng rời đi.

Đế Sư không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không dám vượt quá giới hạn, dù sao vợ chồng bọn họ muốn tâm sự với nhau, ông ta cũng không tiện xen vào.

Sau một hồi im lặng, Đế Sư khoan thai rời đi.

Đại điện u ám giờ chỉ còn lại hai người, gương mặt Tuyên Đức Đế lộ ra vẻ cảm khái, ông ta nhìn thật lâu vào ái thê của mình, sau đó trịnh trọng nói: “Chiếu nhi, ngươi vất vả rồi.”

Vũ Chiếu cười nhẹ, tức giận mắng: “Bệ hạ, người đang nói lời vô nghĩa gì vậy, chúng ta là vợ chồng, phải đồng cam cộng khổ mới đúng.”

Đột nhiên, bà ta nhẹ nhàng bước đến bên long sàng, bờ mông tròn trịa ngồi bên mép giường, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, để thần thiếp nói cho người biết những chuyện đã xảy ra trong mười bốn năm này.”

Ngay sau đó, bà liền báo cáo tất cả các sự vụ quan trọng của đế quốc, giọng nói thanh thúy vang khắp đại điện, kéo dài hai khắc đồng hồ.

“Chiếu nhi…”

Tuyên Đức Đế chặn lời nói của nàng, nghiêm nghị nói: “Đừng tránh nặng tìm nhẹ, nói một cách dễ nghe, thì năng lực chịu đựng của trẫm không có yếu ớt như vậy.”

Giọng điệu mơ hồ để lộ ra mệnh lệnh.

Mặc dù chỉ mới tỉnh dậy, nhưng ông ta vẫn ra lệnh theo thói quen.

Trẫm là Hoàng đế, bễ nghễ thiên hạ, chỉ điểm giang sơn, tất cả mọi con dân của Đại Càn đều phải làm theo ý chỉ của trẫm!

Đáy mắt Vũ Chiếu hiện lên tia lạnh lẽo khó có thể thấy, bà gật nhẹ đầu, thấp giọng nói: “Bệ hạ, Vô Đạo chết rồi.”

Tuyên Đức Đế vừa mới khôi phục trong nháy mắt trở nên khó coi, hắn tức giận đến tím mặt nói: “Hung thủ đã đền tội chưa?”

Vũ Chiếu im lặng không nói lời nào, dưới cái nhìn áp bức của đối phương, bà ta đột nhiên quỳ rạp xuống đất.

“Là thần thiếp vô dụng, không thể trừng trị được hung thủ.”

Vừa nói, đôi mắt phượng đã trở nên đỏ hoe, nước mắt thuận theo nếp nhăn nơi khóe mắt mà rơi xuống.

“Phu quân của Minh Nguyệt cũng bị tên sát nhân này giết hại một cách dã man…”

Bà ta tỏ ra tội lỗi vô cùng, tiếng khóc thút thít trầm thấp vang lên.

“Hung thủ là ai?”

Tuyên Đức Đế tức giận đến mức không kiềm chế được nữa, từng sợi gân xanh nổi lên trên trán.

Vũ Chiếu cúi thấp đầu, không nói một lời.

Nàng biết rất rõ, người này chỉ mới tỉnh dậy không lâu, không còn trầm ổn tỉnh táo như mười bốn năm trước, cực kỳ dễ xúc động. Ông ta chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình nếu bị chọc giận.

“Một hậu bối tên là Từ Bắc Vọng, hắn sỉ nhục Minh Nguyệt, truy sát phò mã, mưu hại Vô Đạo. Thậm chí người này còn phá hủy Lăng tẩm của Hoàng gia, khiến người người oán trách.”

“Thi thể Đế vương các triều đại trước đây của Đại Càn đều bị chia năm xẻ bảy, không sót lại chút gì.”

Kỹ năng diễn xuất của Vũ Chiếu vô cùng tinh xảo, giọng nói lộ ra vẻ sợ hãi cùng bất lực, thân thể không ngừng run rẩy.

Khuôn mặt của Tuyên Đức Đế vô cùng dữ tợn, cơ bắp vì tức giận mà bị kéo căng.

Đặc biệt là khi nghe được thi thể của các vị Tiên đế đều bị phá hủy, bờ môi run rẩy lập tức mím lại.

Chuyện nhục nhã như thế, làm sao ông ta có thể chịu đựng được đây?

Đế vương nổi giận, máu chảy đầu rơi!

Dường như cảm nhận được khí tức hỗn loạn trong đại điện, Đế Sư nhanh chóng chạy vào, nhưng tiếc là đã quá muộn.

“Truyền chỉ, tru di cửu tộc tên chó má Từ Bắc Vọng, chém đầu tất cả!”

Tuyên Đức Đế nắm chặt hai tay, hét lên một cách cuồng loạn.

m thanh như sấm sét giữa trời quang, ầm ầm truyền đi khắp điện Trung Hòa.

Sắc mặt Đế Sư đột nhiên thay đổi, bước chân cũng dừng lại theo đó.

Chương 315: Ngươi e là ngủ đến váng đầu rồi (3)

Bên ngoài điện, các quần thần vẫn còn đang đắm chìm trong tin vui Thiên hậu chấp nhận trao trả quyền lực, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Tuyên Đức Đế.

Bầu không khí bên trong đại điện tĩnh mịch như trong hầm mộ.

Trong đầu các quần thần bất chợt trở nên trống rỗng, trái tim không khỏi bị chấn động mãnh liệt.

Các quan viên bảo vệ hoàng thất thấy rùng mình, toàn thân không ngừng run rẩy.

Hoàng thượng đang nói cái gì vậy? Tru di cửu tộc Từ ác liêu?

Hoàng đế chính là nhất ngôn cửu đỉnh, hơn nữa còn là hạ thánh chỉ trước cả triều đình, câu nói này chính là bát nước đổ đi không thể nào thu lại!

“Bị…”

Một số quan viên cảm thấy lạnh sống lưng, như thể đỉnh đầu bị kéo lên, sau đó một chậu nước lạnh đổ vào đó.

Hoàng thượng truyền lệnh tru di cửu tộc, chính là đang trực tiếp khiêu khích Từ ác liêu.

Nam nhân này chính là người đã mở ra cánh cửa tiếp dẫn đó nha!

Đó là một tên ác liêu vô cùng mạnh mẽ, lấy việc giết chóc xây dựng tiền đồ, là người có thể khiến dân chúng chỉ cần nghe tên đã thấy khiếp sợ!

Đối mặt với cảnh giới siêu thoát trước mắt, Hoàng đế tính là cái thá gì?

Đã từ rất lâu rồi, không một ai dám nói như vậy với Từ ác liêu.

Hoàng thượng, thời thế đã thay đổi rồi!

Người thật sự là đã ngủ đến váng đầu rồi!

Nếu như người biết rõ phong cách của Từ ác liêu, nhất định sẽ nhận ra hắn không có chút kính nể nào với người khác.

Người muốn giết cả nhà hắn sao?

Toàn bộ quần thần đều nhìn về phía Từ Tĩnh, chỉ thấy được vẻ mặt sầu lo của Từ thị lang, không phải sợ hãi, chỉ đơn giản là lo lắng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, đây không phải đang lo lắng cho Từ phủ, mà là…

“Bệ hạ nói mà không lựa lời, xin chư vị thứ lỗi.”

Lúc này, một trưởng lão của Cơ tộc nhanh chân bước đến, hắn nghi ngờ đó là ám chỉ có mục đích của độc phụ mê luyến quyền lực kia.

Lời nói này thật sự vô dụng, khắp nơi trong điện Trung Hòa đều là người, ý chỉ đã sớm truyền ra ngoài.

…

…

Tại cung Thái Sơ.

“Nương nương, để ti chức đi giết hắn.”

Từ Bắc Vọng lấy lại bình tĩnh, trong ánh mắt không có chút dao động nào.

Khi hắn nói ra câu nói này, cũng chính là có một người chết.

Ngư công công và Đệ Ngũ Hà không khỏi cảm thấy kinh hãi, bậc đế vương trong lời nói của hắn như thể chỉ là loài sâu kiến hèn mọn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng không để trong lòng, điểm nhẹ một cái lên chiếc cằm tinh xảo: "Được."

Từ Bắc Vọng chậm rãi đi về phía điện Trung Hòa.

Điện Trung Hòa nguy nga tráng lệ rơi vào tịch mịch vô cùng tận.

Bầu không khí yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi, tiếng chim hót ếch kêu truyền đến từ vườn uyển cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Nội tâm của các quần thần hỗn loạn, ai nấy đều nảy sinh dự cảm bất thường.

Dân chúng Cửu Châu đều có chung một suy nghĩ, ai nấy đều nguyền rủa Từ ác liêu chết bất đắc kỳ tử không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu ý nguyện của bọn họ có hiệu lực, thì tên ác liêu này đã sớm bị lăng trì hàng tỷ lần rồi.

Nhưng bệ hạ là vua của một nước, thậm chí dùng phương thức tuyên bố chiếu chỉ, muốn chém đầu cả nhà Từ ác liêu.

Tình thế hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi so với mười bốn năm trước.

Đối với các võ giả một lòng theo đuổi sự siêu thoát, điều quan trọng nhất chính là bản thân phải sở hữu đạo tâm vô địch.

Nếu nhịn xuống cơn giận này, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, phần nhục nhã này sẽ phủ một lớp bụi trần lên đạo tâm.

Huống chi, với tâm tính tàn nhẫn có thù tất báo của Từ ác liêu, hắn nào có thể tùy tiện bỏ qua chứ?

Những người lăn lộn trong triều đình thì đều là những kẻ mưu mô, bệ hạ vừa mới tỉnh lại, không thể nào vô duyên vô cớ đối đầu với Từ ác liêu.

Sở dĩ ông ta không khống chế cảm xúc, rất có thể là do Thiên Hậu dẫn dắt.

Không hổ là Thiên Hậu am hiểu quyền mưu, vì ý đồ làm nữ chủ Càn Khôn, bà ta sử dụng thủ đoạn mượn đao giết người vô cùng tinh vi.

Nhưng liệu có thể thành công không?

Quan viên mặc thanh bào hầu hạ ngoài điện nhìn thấy một bóng dáng đang chậm rãi đi đến.

Hắn ta run rẩy toàn thân, không tự chủ mà lui về phía sau: "Từ… Từ…"

Bầu không khí gần như đông cứng thành thực thể, khiến cho ai nấy đều hít thở không thông.

Huyết dịch trong cơ thể của các quần thần như ngừng chảy, bọn hắn chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, sau khi nhìn thấy một người mặc áo choàng lộng lẫy, sắc mặt vô cảm bước tới Hoàng thành tĩnh mịch.

"Ai muốn giết cả nhà ta?"

Giọng nói của hắn ta không chút gợn sóng, ngữ khí thong dong nhẹ nhàng bình tĩnh, tựa như đang tán gẫu với mẹ già trong nhà.

Nam nhân bày ra bộ dáng hời hợt bâng quơ, tùy ý tự nhiên, thậm chí còn hé nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Trên thế gian, liệu còn có chuyện gì khiến người ta rùng mình hơn thế sao?

Hắn, tới rồi!

Tiếng bước chân trầm ổn, nhưng lại giống như hồi trống nặng nề đánh vào lòng quần thần.

Cường thế trước sau như một, cuồng vọng không gì sánh kịp!

Nhưng hiện tại, Từ ác liêu thật sự có vốn liếng để cuồng vọng.

"Lòng trung thành của tại hạ có trời đất chứng giám, các vị đại quan nhất định phải làm chủ cho tại hạ."

Nam tử áo trắng đi vào điện như không có việc gì, ánh mắt bình tĩnh nhìn về nơi có ánh nến đang đung đưa.

"Từ ác liêu, ngươi muốn như thế nào?"

Giọng nói già nua phẫn nộ vang lên, Đế Sư bước từng bước đi tới, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

Cùng lúc đó, toàn bộ lão nhân Cơ gia đồng thời hội tụ ở điện Trung Hòa.

“Ngươi dám phạm thượng sao?”

Giọng nói nghiêm nghị vang lên, một bà lão cầm trượng xuất hiện, đây chính là cung chủ thánh địa cung Lạc Hà.

Nghênh đón vô số ánh mắt, Từ Bắc Vọng cảm giác bản thân đang bị vũ nhục, hắn nhíu mày rồi lạnh lùng nói: “Bệ hạ đâu?”

Hắn chỉ lẳng lặng đứng ở đó, nhưng khí thế không khác gì thái sơn áp đỉnh, khiến cho đám quần thần không dám thở thành tiếng.

Loại uy thế này không phải là khí tức uy nghiêm của người đứng trên cao, mà là khí tức vô địch được tích lũy thông qua các trận chiến đẫm máu.

Chương 316: Thí vua (1)

“Khẩu khí hàm hồ!”

Một âm thanh giận dữ vang lên, Tuyên Đức Đế mặc cửu trảo long bào (áo bào rồng chín móng) nhanh chóng đi ra.

“Nghịch thần, ngươi có biết tội của mình không?”

Ông ta mở miệng, lạnh lùng chất vấn.

m thanh vốn không quá hùng hậu, nhưng dưới bầu không khí căng thẳng như hiện nay lại lộ ra mười phần uy nghiêm.

Thần sắc của Hoàng thất và Đế Sư như gặp phải đại địch, khiến cho Tuyên Đức Đế nhận ra tên nam tử tuấn mỹ quỷ dị này không hề đơn giản, đồng thời cũng nhận ra ý chỉ sai lầm của mình.

Nhưng ván đã đóng thuyền, vì thể diện đế quốc, ông ta không cho phép kẻ này làm càn ở đây, nếu không thì còn đâu là uy nghiêm của Hoàng đế nữa.

Tuổi tác cùng lắm mới hơn hai mươi, cho dù nghịch thiên thì có thể lợi hại đến đâu chứ?

Coi như nam tử áo trắng chính là thế lực thần bí được Thiên Thần Điện phải đích thân chào mời, Tuyên Đức Đế cũng không hề sợ hãi, ít nhất thì ông cũng phải thể hiện khí thế bình tĩnh trước mắt bao người, nếu có hiểu lầm gì thì phải tự mình giải quyết.

Quần thần nghe vậy, xương sống ai nấy đều phát lạnh, gan mật muốn nứt ra.

Bệ hạ thật sự đã lấy nhầm đồ cúng trên bàn Diêm Vương rồi, đúng là tự tìm đường chết.

"Ồ?"

Ngoài điện yên tĩnh, Từ Bắc Vọng giống như nghe được chuyện thú vị gì đó, hắn lặng lẽ cười cười: "Bệ hạ, ngươi có biết tội của mình không?"

"Làm càn!"

Tuyên Đức Đế híp mắt, phẫn nộ ngập trời khó ngăn chặn.

Ông ta hôn mê mười bốn năm, chứ không phải một ngàn bốn trăm năm.

Võ giả kinh tài tuyệt diễm đến đâu đi nữa, thì tầm tuổi này cũng chỉ đạt tới cảnh giới Tông Sư mà thôi.

Chỉ mới là một tên Tông Sư, thế mà đã dám cao cao tại thượng sỉ nhục Đế vương một nước?

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm Tuyên Đức Đế vài giây, bình tĩnh nói: "Vì cớ gì mà bệ hạ mưu phản?"

Một lời nói khơi dậy ngàn tầng sóng, đáy mắt quần thần tràn ngập hoảng sợ.

Chẳng lẽ Từ ác liêu muốn chụp mũ lên đầu Hoàng đế sao?

"Ha ha ha ha ha…"

Tiếng cười tùy ý quanh quẩn, Tuyên Đức Đế phẩy ống tay áo, vẻ mặt tràn đầy âm trầm: "Cho nên?"

Từ Bắc Vọng đi qua đi lại, bình tĩnh nói: "Vi thần hoài nghi bệ hạ bị tà ma đoạt xá, đặc biệt tới lục soát sưu hồn cho bệ hạ."

Đế Sư rốt cuộc cũng không khống chế được tức giận, lạnh lùng nói:

“Thân thể bệ hạ như thế nào, lão phu so với ngươi còn rõ ràng hơn nhiều. Từ Bắc Vọng, đừng có mà hung hăng càn quấy, để thế nhân khinh thường.”

Nói xong, ông ta nháy mắt với Hoàng đế, ý bảo lập tức thu hồi ý chỉ.

Biểu tình Tuyên Đức Đế có chút cứng đờ, ông ta thậm chí còn chưa rõ, tại sao Đế Sư, đường đường là nhân vật sừng sững Cửu Châu đỉnh phong mà lại phải kiêng kỵ kẻ này như vậy?

“Tại hạ giết mấy trăm vạn ma, chính tay đâm chết mấy chục Ma Đế, đặc biệt mẫn cảm đối với khí tức của tà ma. Vừa khéo, ta chợt phát giác được khí tức quen thuộc trên người bệ hạ.”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn phong khinh vân đạm như cũ, thong dong bước đi: “Thiên tử phạm pháp cùng thứ dân đồng tội, một khi cấu kết với tà ma thì vẫn giết như thường.”

Theo từng tiếng từng tiếng phát ra, hắn ta bắt đầu hành động.

Cả tòa đại điện bị bao trùm bởi màn sương máu nồng đậm, một nguồn sức mạnh hủy diệt bay vọt tới.

Trong phút chốc, quần thần cảm thấy mình như đang ở trong địa ngục, thần hồn đều run rẩy.

“Dám can đảm hành thích vua, thần dân phẫn nộ, trời đất bất dung!”

Đế Sư giận dữ quát, chính khí mênh mông rất nhanh ngưng tụ kết ấn.

Tuyên Đức Đế ở một bên bày ra biểu tình khó có thể tin, sợ hãi lan tràn trong lòng.

Làm sao có thể chứ?

Khí tức khiến người ta khiếp sợ này, lại đến từ một nam tử hơn hai mươi tuổi?

Đả kích mãnh liệt quét tới, ông ta không khỏi choáng váng đầu óc.

Thế đạo đến tột cùng là bị làm sao vậy, chẳng lẽ linh khí hồi sinh, cải thiện tốc độ tu luyện của võ giả sao?

Quần thần đang run lẩy bẩy cũng đồng thời chú ý tới sắc mặt trắng bệch của bệ hạ, quyền uy Đế vương cố gắng gây dựng suốt thời gian qua sụp đổ trong nháy mắt.

Nhưng bây giờ mới sợ hãi thì đã muộn, đối thủ chính là Từ ác liêu yêu nghiệt biến thái.

“Cút!”

Bà lão cầm trượng đập mạnh xuống sàn nhà, sương máu bị xua tan, pháp tắc xiềng xích bao phủ lấy nam tử áo trắng .

Đột nhiên, khí tức hàn băng từ trên bầu trời trút xuống, toàn bộ Hoàng Thành đều bị đóng băng.

Biểu tình Đế Sư đột nhiên biến đổi, dấu ấn văn khí mênh mông lại dần dần bay màu vì bị băng hàn gắt gao áp chế.

Bà lão càng không thể chịu nổi sự trấn áp này, cơ thể cứng đờ tựa như một pho tượng, nếp nhăn dày đặc trên mặt hội tụ về một chỗ bởi vì sợ hãi.

Đệ Ngũ Ma Đầu!

“Hộ giá, mau hộ giá!”

Mất đi hai chỗ dựa lớn nhất, Tuyên Đức Đế như bị sét đánh, phản ứng đầu tiên chính là hoảng sợ chạy trốn vào nội điện.

Biển máu cuồn cuộn kéo dài nơi chân trời, đài cao do vô số oan hồn tử linh ngưng tụ vượt qua chư thiên, bao trùm ngàn vạn quân lực, lao về phía long bào.

“Ngươi thật sự cho rằng trẫm sợ ngươi sao?”

Tuyên Đức Đế cảm thấy không trốn được nữa, ông ta liền nghiến răng nghiến lợi thốt lên, sau đó nhanh chóng thi triển một đạo bí pháp, rất nhiều hoa văn phức tạp mãnh liệt ngưng tụ thành một tấm lưới màu vàng rực rỡ, va chạm kịch liệt với đài cao.

Ánh mắt nam tử áo trắng không chút gợn sóng, tiên lực của Cổ Thần nhô ra, gia trì ở trên đài cao.

“Không!”

Đế Sư lộ vẻ tuyệt vọng, giọng điệu khàn khàn gầm thét.

Lồng lưới nghiền thành bột mịn, pháp tắc phòng ngự nát vụn trước ánh mắt hoảng sợ của vô số người, Tuyên Đức Đế không thể chống cự, thân thể bị đài cao đập nát.

Trong chốc lát, hoàng đế uy vọng một thời chỉ còn lại nắm xương cốt lạnh lẽo bị chia năm xẻ bảy.

Không gian hoàn toàn im lặng.

Đại điện trở nên hoang tàn, sát khí mênh mông tản ra xung quanh, khiến nơi này giống như chiến trường địa ngục, chỉ còn lại nam tử áo trắng bình tĩnh đứng sừng sững ở đó.

Chương 317: Thí vua (2)

“Bệ hạ…”

Đế Sư quỳ rạp xuống đất nước mắt tuôn trào, ông ta run rẩy tựa như lá cây trong cuồng phong bão táp.

Tộc nhân Cơ gia run rẩy, xụi lơ, ngửa mặt lên trời rồi gào khóc.

Quần thần ảm đạm nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tiếng khóc nức nở thê lương quanh quẩn bên tai, bọn họ khóc cũng không biết là vì bệ hạ, xã tắc hay là vì cái thế đạo vô tình thần căm quỷ ghét này.

Một đời Đế vương oanh oanh liệt liệt mà lại dùng phương thức thê thảm như vậy để cáo biệt nhân thế.

Ngủ say mười bốn năm, ngay ngày đầu tiên tỉnh lại, lập tức hình thần câu diệt.

Một vài quan viên thuộc đảng phái Thiên Hậu đều không khỏi thổn thức, thà rằng Tuyên Đức Đế vĩnh viễn ngủ say, còn sung sướng hơn vạn lần so với kết cục thê thảm bây giờ.

Từ Bắc Vọng vận chuyển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, bắt đầu khởi động khiếu huyệt, cắn nuốt Minh khí trên bạch cốt.

Đây cũng coi như là một vụ thu hoạch nhỏ.

Đế vương thân mang Long khí, sau khi chết sẽ chuyển hóa thành Minh khí, hắn cũng đã từng đột phá công pháp ở Hoàng lăng Đại Càn.

Thịt muỗi cũng là thịt, dù sao Tuyên Đức Đế cũng là Hoàng Đế, chấp

chưởng long mạch một nước, Long khí của ông ta càng thêm nồng đậm so với các đời đế quốc, cho nên Minh khí cũng nhiều hơn một chút.

Đám người trơ mắt nhìn xương cốt Tuyên Đức Đế bị ăn mòn đến loang lổ, dần dần cháy đen, ai nấy đều lạnh lẽo chân tay, sợ hãi đến tột đỉnh.

Trong mắt Từ ác liêu, giết vua cũng giống như giết một cường giả cảnh giới Niết Bàn tầm thường, chỉ là một chuyện nhỏ không quan trọng, hoàn toàn không quan tâm đây là địa vị đứng đầu đế quốc của ông ta.

Một người có thể triệu hoán cánh cửa tiếp dẫn, liệu hắn mang lòng kính sợ đối với hoàng đế phàm tục sao?

Nhưng cảnh tượng này thật sự quá chấn động, đường đường là Đế vương một nước mà chẳng khác gì một con chó hoang, bị người ta nhẹ nhàng làm thịt, phải chết khó coi như vậy, thậm chí đối phương còn không thèm chớp mắt một cái.

Lòng bàn tay giấu trong vạt áo của Vũ Chiếu lặng lẽ siết chặt thành nắm đấm, bà ta không cảm nhận được vui mừng khi mưu kế thành công, ngược lại có chút khổ sở tuyệt vọng.

Từ ác liêu bình tĩnh thong dong đi vào điện Trung Hoà để giết vua, chẳng lẽ hắn ta sẽ nhân nhượng với bà sao?

Cắn nuốt Minh khí xong, Từ Bắc Vọng xoay người nhìn quanh đám quần thần.

“Giết nhầm rồi, bệ hạ không có bị tà ma đoạt xá.”

Hắn tỏ vẻ xin lỗi.

Đám quần thần vừa mới bình ổn nhịp tim trong lồng ngực, nghe xong câu nói này, bọn họ đột nhiên lại sởn tóc gáy, lục phủ ngũ tạng đều đang run rẩy kịch liệt.

Xuyên suốt lịch sử kéo dài vạn năm, bọn họ sợ là không tìm ra được lời nói nào kiêu ngạo đến như vậy.

Hắn ta nhẹ nhàng nói một câu giết nhầm, không che không đậy, thậm chí tỏ vẻ đương nhiên.

Ngụ ý… Ta làm sai đó, thì làm sao nào?

Vì để duy trì ổn định, vì tôn nghiêm của đế quốc Đại Càn, triều đình sẽ phải quyết định bệ hạ bị tà ma phụ thể để đóng quan tài, che giấu nguyên do cái chết của Hoàng đế.

Dù sao cũng không làm gì được Từ ác liêu, luật pháp mất đi hiệu lực với một số người, mà kẻ này chính là người đầu tiên.

Nhưng hiện tại, Từ ác liêu trực tiếp nói một câu giết nhầm, biến tướng tuyên bố với thế nhân, hắn đang muốn giết vua.

Đối với Từ ác liêu, ý chỉ tru di cửu tộc Từ gia chính là một loại khiêu khích.

Quyền uy của Từ ác liêu không thể bị xúc phạm, dù là ai cũng không được!

“Đồ lang sói giết vua, chết không yên lành!”

Tộc nhân Cơ gia bị cừu hận làm cho đầu óc choáng váng, chuẩn bị đánh ra một chưởng, muốn băm kẻ này ra thành ngàn mảnh.

Từ Bắc Vọng không nhúc nhích, giống như không nhìn thấy.

“Dừng tay, trước tiên phải tổ chức tang lễ cho bệ hạ đã.”

Vũ Chiếu nói chuyện với một giọng điệu thương tâm muốn chết, tay đưa Phật quang hóa giải đại chưởng ra.

Ầm!

Ánh mắt Từ Bắc Vọng run lên, tùy ý nhìn đám lão nhân, thần hồn tộc lão vỡ vụn trong nháy mắt, khí tức hoàn toàn biến mất.

Đại điện lần nữa lâm vào tĩnh mịch vô biên, quần thần cúi đầu nơm nớp lo sợ.

Bọn họ có thể lý giải lí do vì sao Thiên Hậu ra tay, không kịp thời ngăn chặn sát tâm giết chóc của Từ ác liêu, chỉ sợ sẽ nhấc lên một trận gió tanh mưa máu trên khắp Đại Càn.

Bệ hạ chết thì cũng đã chết, đây chính là mệnh số.

Cái gọi là hoàng quyền, ở trong mắt hạng người như Từ ác liêu, cũng không đáng một xu.

“Hậu táng đi.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng phất tay áo, bước đi thong thả rời khỏi điện Trung Hòa.

“Keng!”

“Keng!”

“Keng keng!”

Chín tiếng chuông từ hoàng thành vang vọng khắp kinh thành, đây là chuông tang tiễn đưa Hoàng đế về trời.

Du khách trên con phố Chu Tước dừng bước, im lặng thương tiếc, nhưng cảm xúc của họ cũng không dao động nhiều.

Tin tức Từ công tử giết vua hệt như một cơn lốc quét qua, một thân một mình bước vào điện Trung Hoà, nhẹ nhàng làm cho hài cốt chi quân của một nước không còn sót lại chút nào.

Hắn đã phát huy cường thế tuyệt luân một cách vô cùng tinh tế.

Đại nghịch bất đạo sao? Hầu hết mọi người đều không nghĩ như vậy.

Bệ hạ tuy rằng là chúa tể muôn dân, nhưng chung quy cũng chỉ là một Đế Vương phàm tục.

Mà Từ công tử là sự tồn tại gần gũi nhất với thần linh ở Cửu Châu!

Đối với thần linh cao cao tại thượng mà nói, giết vua không phải chỉ là tiện tay nghiền chết một con kiến thôi sao?

Trời đất mênh mông vô tận, nhật nguyệt luân hồi không ngừng, hôm nay cũng chỉ là một ngày bình thường nào đó trong dòng sông thời gian vô tận mà thôi, ngày hôm sau cũng sẽ như vậy.

Chương 318: Thu hoạch dễ dàng, Thiên kiếp lại yêu ta một lần nữa (1)

Ao Cửu Châu.

“Nương nương, ti chức đã trở lại.”

Chó săn bước nhanh tới.

Ánh mắt Đệ Ngũ Hà có hơi hoảng hốt khi chứng kiến phong thái bình tĩnh thong dong của đối phương, tựa như hắn chỉ ra ngoài mua chút đồ chứ không phải đi giết vua.

“Phế vật.”

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương bất chợt trở nên nghiêm túc.

Chó săn hoang mang không hiểu.

“Ngươi dùng hai chiêu.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo hắn, ngữ khí cực kỳ bất mãn.

Từ Bắc Vọng cười ngượng ngùng, vì để đảm bảo an toàn, hắn đã sử dụng thần lực của Cổ Thần, quả thật là dùng hai chiêu.

Đệ Ngũ Hà bĩu môi, im lặng không nói một lời.

Bà ta cuối cùng cũng biết vì sao Cẩm Sương yêu mến Từ ác liêu đến vậy.

Hai kẻ này đều là một loại người, bản tính lãnh đạm thờ ơ, lạnh lẽo đến tận xương tủy, căn bản không hề e ngại phải gánh vác tiếng xấu.

Nói khó nghe một chút, chính là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, đều cùng một giuộc!

Đương nhiên, bà ta cũng không thể bắt bẻ được Từ ác liêu, ngoại trừ bản tính tàn nhẫn giết chóc không ghê tay, thì những phương diện còn lại của hắn đều hoàn hảo không tì vết.

Tuy chỉ là một nửa mẫu thân, nhưng Đệ Ngũ Hà có thể khẳng định, Từ ác liêu bị Cẩm Sương nhìn trúng, chỉ sợ chính là vì khuôn mặt tuấn tú tuyệt mĩ này.

“Muội muội ngươi đâu?”

Bà ta vứt bỏ suy nghĩ dư thừa, nhìn trái nhìn phải một lúc, cũng không nhìn thấy mèo ngu xuẩn tinh quái kia đâu.

“Đến đây, meo meo mới đi thu dọn nồi bát chảo.”

Phì Miêu từ dưới bếp chạy tới.

Nó đang đeo một chiếc vòng cổ màu hồng, khảm đá quý hình trái tim trong suốt, mặt trên đá quý chạm khắc chân dung mèo béo vô cùng đáng yêu.

Đây là món trang sức do tiểu phôi đản tự tay làm ra.

Vừa xinh đẹp vừa có thể làm túi trữ vật, tiền riêng của meo meo đều được cất hết vào trong đó.

“Đi thôi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói.

Bầu trời xanh lam như vừa được tẩy rửa, chiến thuyền ầm ầm chạy ngang qua chân trời.

…

…

Vực Giang Lăng bao trùm mấy chục vạn dặm lãnh thổ, rộng lớn mà phồn thịnh, toát ra khí thế bành trướng lâu đời.

Môn phiệt đệ nhất thiên hạ nằm trên ngọn núi Côn Sơn.

Giờ phút này, nắng sớm còn mờ ảo, sương mù vẫn chưa tan, tòa tháp và cung điện đều bị bao phủ bởi một tầng mông lung.

Từng cỗ xe ngựa màu sắc rực rỡ, phát ra thần quang vô cùng bắt mắt, lần lượt xẹt ngang qua bầu trời, đến đây để nghênh đón bọn họ.

“Tới rồi.”

“Không hổ là hai đại ma đầu, ta chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, hô hấp cũng trở nên khó khăn.”

“Từ ác liêu vừa giết Hoàng đế xong, khí tức sát phạt của hắn quả thực rúng động lòng người.”

Một cơn sóng to gió lớn quét ngang Côn Sơn, tộc nhân Đệ Ngũ thị đều cảm thấy hoảng sợ vô cùng.

Cây có bóng người có tên, dù bọn họ được xưng tụng là gia tộc đệ nhất Cửu Châu, nhưng nhìn thấy Đệ Ngũ Ma Đầu và Từ ác liêu, ai nấy đều cực kỳ sợ hãi, cảm giác ưu việt thường ngày cũng tan biến sạch sẽ, không còn sót lại dù chỉ một chút.

“Tộc trưởng, đi tổ địa.”

Đệ Ngũ Hà đứng ở mũi thuyền, cung kính nhìn về phía lão nhân tóc bạc thâm trầm trong đám người.

Đệ Ngũ Thánh Sơ híp mắt, sắc mặt bất động đánh giá nam tử áo trắng.

Khi nhìn thấy Từ ác liêu, lòng thù hận liền hóa thành dòng nước lũ chảy mạnh, phá vỡ đê đập tràn vào nội tâm.

Linh Lung là cháu gái cố của ông, vậy mà nàng ấy lại chết thê thảm dưới tay tên khốn này, ngay cả thần hồn cũng không còn lưu lại trên thế gian, đúng là thù hận không đội trời chung!

“Ừm?”

Nhận thấy từng đợt sát ý ở xung quanh, Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói: “Ngươi muốn chết sao?”

Giọng điệu lạnh lùng không mang theo một chút tia ấm nào.

Tộc nhân Đệ Ngũ thị câm như hến.

Có một nữ ma đầu như Đệ Ngũ Cẩm Sương sinh trưởng trong dòng họ, bọn hắn cũng xem như là xui tận mạng.

Thân là Bán Bộ Chí Tôn, nhưng Đệ Ngũ Thánh Sơ nghe xong cũng có phần lạnh lẽo xương sống, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng.

Ông ta dẫn đầu đám người, đi về phía đất tổ.

Mấy chục vạn tộc nhân chậm rãi chạy tới đất tổ, tâm trạng mỗi người đều vô cùng phức tạp, vừa hy vọng thu hoạch được sức mạnh bản nguyên của tổ tiên, vừa muốn nhìn thấy Từ ác liêu bị xấu mặt.

Huống chi, bọn hắn còn phải nhường một nửa tài nguyên, cái giá phải trả quá đắt, khiến cho mọi người trong gia tộc cảm thấy lòng đau như cắt, đồng thời nhục nhã vô hạn.

Nhưng nếu ngay cả Từ ác liêu cũng gặp phải thất bại, vậy còn có ai ở Cửu Châu có thể làm được chứ?

.....

Đất tổ truyền thừa của Đệ Ngũ bị bao phủ trong một tầng sương mù

hỗn độn, trở thành một khoảng không gian mông lung mờ mịt. Nơi đây tựa như vùng đất cổ xưa đã tồn tại từ thuở mới khai thiên lập địa, ngập tràn khí tức thần bí cùng tang thương.

Cách đó rất xa, một cỗ uy áp to lớn truyền đến, khiến cho mọi người tim đập chân run.

Lúc trước, dự tính ban đầu của tổ tiên chính là kiến tạo cơ duyên cho hậu bối. Đáng tiếc, đám hậu bối ngày càng vô năng, khó có thể vượt qua cửa ải mài giũa đạo tâm kia.

Hiện giờ, cánh cổng tiếp dẫn đã xuất hiện, các lão yêu quái ẩn nấp tại Cửu Châu lần lượt nhập thế. Vì muốn bảo vệ địa vị siêu phàm của đệ nhất môn phiệt, gia tộc Đệ Ngũ thị khẩn cấp hy vọng có thêm chiến lực Bán Bộ Chí Tôn.

Trừ phi đất tổ không còn, bọn hắn mới có thể cưỡng ép lấy được sức mạnh bản nguyên.

Nhưng đất tổ truyền thừa tượng trưng cho vinh dự gia tộc, trừ phi lâm vào con đường sinh tử, nếu không thì chẳng có tộc nhân nào dám hủy diệt đất tổ.

Một số người trẻ tuổi có khí chất xuất chúng đang tụ tập phía trước tổ địa.

Bọn họ chính là thiên kiêu đỉnh cấp, được gia tộc Đệ Ngũ mời đến để khai mở cơ duyên. Nhưng đáng tiếc, dù bọn hắn nỗ lực bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì cũng đều kết thúc trong thất bại.

Chương 319: Thu hoạch dễ dàng, Thiên kiếp lại yêu ta một lần nữa (2)

“Từ công tử.”

Một nam tử khoác áo bào nhật nguyệt tinh quang, gánh vác sáu thanh trường kiếm sau lưng, dáng người thẳng tắp hiên ngang, đang chậm rãi bước tới.

Hắn chính là Thần Tuấn của Hiên Viên gia, Hiên Viên Trường Khanh.

“Hai năm không gặp, tu vi tiến triển nhanh đấy.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười khen ngợi một câu, giọng điệu ôn nhu gần gũi.

Bất kể người nào nghe được câu này, đều buồn nôn giống như nuốt phải ruồi.

Cả hai đều thuộc thế hệ trẻ tuổi, Thần Tuấn có thể được xem là siêu quần bạt tuỵ (vượt lên trên người thường), tu vi hiện tại đã là cảnh giới Tông Sư đỉnh phong, hắn đáp ứng lời mời cũng là vì tìm kiếm cơ hội đột phá.

Tuy nhiên, Từ ác liêu chính là đồ tể biến thái.

Chỉ với một quyền duy nhất, hắn ta có thể nhận được cơ hội thăng thiên, sau đó chém giết Hoàng đế Đại Càn, cường giả cảnh giới Niết Bàn, cũng thoải mái như nhổ cỏ hái hoa.

Cả hai làm sao so sánh với nhau được?

Sắc mặt Hiên Viên Trường Khanh có chút xấu hổ, hắn lặng lẽ lui về vị trí ban đầu.

Từ ác liêu chính là một con ác quỷ, vừa nhìn thấy kẻ này, hắn không khỏi tự ti vì sự vô năng của bản thân.

“Công tử…”

m thanh ngọt ngào mềm mại truyền đến, thiếu nữ với dung mạo xinh đẹp bước tới chào hỏi.

Từ Bắc Vọng cảm thấy cả cơ thể bị khóa chặt trong hơi thở lạnh lẽo như băng tuyết, hắn lập tức quay mặt qua chỗ khác.

Phát hiện thái độ lạnh lùng của Từ Bắc Vọng, Tả Chỉ Hàm khẽ cắn môi, nội tâm có chút tủi thân.

Ta không phải thuỷ quái mãnh thú , chỉ yên lặng thích ngươi cũng là sai sao?

Đám người chăm chú nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ này, trong lòng không khỏi có chút ghen tị với vận khí của thánh địa Đại Diễn.

Nàng ta được sinh ra từ hư không, bộc lộ tài năng xuất chúng từ lúc còn nhỏ, cho nên được phong làm Thánh Nữ đời tiếp theo.

Tả Chỉ Hàm cũng chứng minh vị trí của mình trong lòng môn phiệt Đệ Ngũ, đạo tâm kiên cố của nàng ta hoàn toàn có thể nghiền ép đám

người còn lại trong thế hệ trẻ tuổi.

Từ Bắc Vọng tùy ý nhìn quanh, lập tức trông thấy Triều Khuynh Tuyệt, Lâm Viễn và những gương mặt quen thuộc khác.

“Làm phiền ngươi rồi.”

Lúc này, vẫn là Đệ Ngũ Hà chủ động ra mặt, đáy mắt bà ta ẩn chứa ý cười.

Ngoại trừ Đệ Ngũ Hà, toàn bộ gia tộc Đệ Ngũ đều không muốn đối mặt với kẻ này.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía lão đại lạnh lùng như băng sơn: “Nương nương, bây giờ ti chức sẽ xuất phát luôn sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương không biểu hiện gì, chỉ lạnh lùng nói: “Nửa nén hương.”

Ầm!

Câu nói này giống như tiếng sấm nổ vang, ai nấy đều vô cùng rung động, cảm thấy khó có thể tin được.

Nửa nén hương?

Đùa cái gì vậy?

Hai tên ma đầu này quả thật đứng cùng một chiến tuyến, cuồng vọng đến vô biên vô hạn, lời nói hoang đường vô lý đến cực điểm.

Nếu muốn tranh đoạt sức mạnh bản nguyên, hắn nhất định phải vượt qua một dòng sông được tạo thành từ vô số pháp tắc phức tạp.

Dòng sông trải dài mười trượng, với mỗi một bước đi, đạo tâm phải chịu đựng sự tàn phá mãnh liệt.

Thiếu nữ họ Tả chỉ đi được bảy trượng hai canh giờ, đây đã là thành tích tốt nhất trong năm lần thử của nàng. Đám người Hiên Viên Trường Khanh lại càng không chịu nổi, đi được sáu trượng liền dừng chân không tiến thêm được nữa.

Hiện tại, Từ ác liêu muốn vượt qua mười trượng trong nửa nén nhang, giống như đang dạo bước ngắm cảnh trong rừng già, ai có thể tin được chứ?

Lão đại giao nhiệm vụ, chó săn nhất định phải hoàn thành.

Hắn ghé mắt nhìn về phía con mèo ngu xuẩn: “Pha một chén trà đi.”

“Được!”

Phì Miêu híp mắt, lấy dụng cụ pha trà ra khỏi vòng cổ.

Tộc nhân Đệ Ngũ thị cười lạnh trong lòng, nhìn chằm chằm khuôn mặt phong khi vân đạm của Từ ác liêu, sau đó ngồi chờ xem kết cục của hắn.

Hành vi của Từ ác liêu chẳng khác gì đang làm nhục đất tổ của môn phiệt Đệ Ngũ. Trong con mắt của hắn, vùng đất thần thánh lại hệt như con đường mòn trong rừng.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Đệ Ngũ Hà ôn tồn dò hỏi, bà ta cũng thấy rất bình thường nếu hai người này làm ra chuyện kinh thế hãi tục gì đó.

Phía sau bà ta là một nữ tử chừng hai mươi tuổi, dáng người yểu điệu, tu vi không hề tầm thường.

Đất tổ có vô số tài nguyên trân quý, vì để đề phòng Từ ác liêu cướp đoạt một cách trắng trợn, Đệ Ngũ thị nhất định phải cho người đi theo để theo dõi hắn.

Từ Bắc Vọng không quá để ý, hắn cũng chướng mắt những thứ rách nát kia, chỉ nhíu nhíu mày: “Đổi thành nam tử đi.”

Ánh mắt Đệ Ngũ Hà ẩn hiện một tia trêu chọc, bà ta cười như không cười.

Ở trước mặt người ngoài, Từ ác liêu luôn bày ra phong thái phong quang vô hạn, nhưng ở trước mặt Cẩm Sương thì lại yếu đuối đến đáng thương.

Đệ Ngũ thị đối với loại yêu cầu nhỏ này đương nhiên không phản đối, một lát sau liền phân phó một thiếu niên dung mạo thanh tú đi theo.

Mọi việc hoàn tất, đã đến lúc đi xem sự thật rồi.

Dưới sự chú ý của vạn người, Từ Bắc Vọng định thần bước vào cánh cổng bằng đồng.

…

…

Tại dãy núi ngập tràn sương mù, cách vài chỗ lại có một tòa đại điện hùng vĩ tráng lệ, tất cả các kiến trúc này đều là lăng mộ.

Thiếu niên cảnh giác nhìn nam tử áo trắng, sợ gia tộc nhà mình sẽ đi vào vết xe đổ của Hoàng lăng Đại Càn, kẻ này vốn có thành tích quật mồ vứt xác người ta.

“Dẫn đường.”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng nhìn hắn.

Thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy ra bản đồ mạ vàng, đi về hướng sức mạnh bản nguyên.

Chỉ trong chốc lát, hai người đi tới một bờ sông.

Nước sông màu vàng nhạt, được bao phủ bởi một lớp pháp tắc loang lổ mỏng dính, phù văn quỷ dị quấn quanh, uy áp lớn mạnh bao phủ bốn phương tám hướng.

Thiếu niên đang muốn mở miệng nói gì đó, hắn lập tức nhìn thấy một nam tử áo trắng bước đến mặt sông.

Sau đó, thiếu niên không khỏi nghẹn họng, giống như đang được chứng kiến cảnh tượng kỳ dị nhất trong đời mình.

“Không phải ngươi…”

Hắn chấn động đến cả da đầu đều tê dại.

Từ Bắc Vọng vẫn luôn hoài nghi ông trời đã ban nhầm kĩ năng cho hắn.

Ông ta đem toàn bộ năng lực vốn nên thuộc về khí vận dời đến ý chí đạo tâm.

Tuy vận khí là con số âm, nhưng ngay cả hắn cũng cảm thấy thật khủng bố trước mức độ cứng cỏi của đạo tâm chính mình.

Quả nhiên, ông trời đóng một cánh cửa này, nhất định sẽ mở cho ngươi một cánh cửa khác.

Ví dụ như bây giờ, hắn chỉ cảm thấy hai chân nặng nề như chì, cùng hơi mệt mỏi mà thôi.

Thậm chí, trong đầu hắn lúc này vẫn còn nghĩ đến chân ngọc bằng lụa tơ đen của lão đại, đang từ từ giẫm đạp lên…

Chương 320: Thu hoạch dễ

dàng, Thiên kiếp lại yêu ta một lần nữa (3)

Bên ngoài đất tổ, đám người xì xào bàn tán, không khí ồn ào huyên náo, thậm chí còn có tộc nhân lập xới đánh bạc.

Dựa vào các sự tích nghịch thiên trước kia của Từ ác liêu, rất nhiều tộc nhân cảm thấy kẻ này có khả năng thành công rất lớn, nhưng quá trình sẽ cực kỳ gian nan, ít nhất phải tốn nửa ngày.

Đột nhiên, nơi này trở nên lạnh ngắt như tờ, yên ắng như nơi không người.

Toàn thân tộc trưởng Đệ Ngũ Thánh Sơ vô cùng căng thẳng, ông ta phải tận lực kiềm nén mới không thất thố tại chỗ.

Nhưng lúc này, một cơn bão lớn đang cuồn cuộn dâng trào bên trong nội tâm Đệ Ngũ Thánh Sơ.

những tộc nhân còn lại giống như vừa trải qua trận động đất cấp độ mười tám, muốn bao nhiêu chấn động thì có bấy nhiêu chấn động.

Cảnh tượng này hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận thức của bọn họ.

Nam tử áo trắng chậm rãi đi ra, tay cầm một vòng xoay hình người màu vàng.

“Không hổ là ngươi.”

Hiên Viên Trường Khanh khẽ nuốt nước bọt, động cảm nhận được một nỗi bất lực nồng đậm một lần nữa.

Ánh mắt Tả Chỉ Hàm có chút ảm đạm, đó chính là nam tử mà nàng luôn ái mộ, toàn thân phát ra hào quang rực rỡ vô cùng. Chỉ đáng tiếc, hắn vĩnh viễn không thuộc về nàng.

Ánh mắt của các tộc nhân Đệ Ngũ thị vô cùng phức tạp, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tuy Từ ác liêu tàn bạo vô liêm sỉ, nhưng bọn hắn không thể không thừa nhận…

Tên này thật sự quá trâu bò!

Đệ Ngũ Hà khẽ nhếch môi son, khuôn mặt yêu kiều sang trọng tràn đầy thần sắc kinh ngạc.

Bà ta phỏng đoán con rể tương lai có thể sẽ đạt được sức mạnh bản nguyên, nhưng không ngờ lại thuận lợi đến như vậy.

Theo bản năng, nàng nhìn về phía bàn trà của con mèo ngu xuẩn.

Một chén linh trà còn nóng hôi hổi.

Từ Bắc Vọng bước lên phía trước, giơ chén trà lên rồi uống một ngụm.

Ừm!

Cảm giác lạnh lẽo bao trùm ập đến, vòng xoay hình người bị chặt đứt thành hai đoạn, nguyên khí hùng vĩ tuôn ra, linh dịch lan tràn khắp nơi, mỗi một giọt đều ẩn chứa sức mạnh thiên địa, vả lại còn có thể lĩnh ngộ bí pháp thần thông.

Phượng hoàng xinh đẹp sừng sững đứng trên hư không, tay áo Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ phất, hai người một mèo liền biến mất không thấy đâu.

Đệ Ngũ Thánh Sơ trơ mắt nhìn một nửa sức mạnh bản nguyên bị chiếm đoạt, nhưng ông ta chỉ có thể bất lực, cố nén đau lòng thu nốt một nửa còn lại.

…

…

Phượng hoàng đáp xuống khe núi ở gần một khu vườn rậm rạp.

Xem ra, đây là nơi ở của lão đại khi nàng còn bé.

“Nuốt vào.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ra lệnh.

Chó săn khoanh chân ngồi xuống, lập tức cắn nuốt sức mạnh bản nguyên, thân thể như được tắm rửa trong linh dịch, tản mát ra hào quang vàng rực lấp lánh.

Ầm!

Cùng lúc đó, một tiếng động kịch liệt chấn động bầu trời, mây đen

dày đặc kéo tới

Từ Bắc Vọng trầm mặc, xem ra lôi kiếp lại muốn giáng lâm.

Thật ra, Từ Bắc Vọng cũng đã có suy đoán từ trước, hắn ta đã dung hợp tinh hoa cổ thần, chân khí bên trong cơ thể hoàn toàn khác biệt so với các võ giả Cửu Châu, Thiên Đạo chắc chắn không cho phép điều này xảy ra.

Vậy nên, mỗi lần hắn ta đột phá tu vi, đều phải nghênh đón một lần thiên kiếp.

May mắn thay, hắn lại có một con mèo ngu ngốc ở bên cạnh.

“Ăn đi.”

Hắn mở mắt, nhìn về phía Phì Miêu đang giương cằm.

“Hừ!”

Phì Miêu cao ngạo hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn.

Không khích lệ meo meo, ai giúp ngươi làm việc vất vả đấy.

“Nhanh lên.”

Từ Bắc Vọng thúc giục.

“Không.”

Phì Miêu cố tình di chuyển cách xa vài bước.

Cứ để lôi kiếp đánh chết tiểu phôi đản đi, ai bảo ngươi không chịu hôn meo meo.

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra ánh sáng nguy hiểm: “Cần nhắc lại lần nữa sao?”

Dưới sự uy hiếp của đại phôi đản, Phì Miêu chỉ có thể nhẫn nhịn mà bước vào khuôn khổ.

Nó ngoẹo ngoẹo đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Ăn chẳng ngon.”

Mùi vị của lôi kiếp thật sự quá tởm lợm rồi, các ngươi không biết thông cảm cho meo meo gì cả.

Thấy hai tên bại hoại chẳng để ý tới mình, Phì Miêu lấy một hộp

bánh kem ô mai mà nó để dành không nỡ ăn ra.

“Mỹ nữ, nhất định phải đối xử tốt với bản thân nha.”

Mây mù dày đặc che kín bầu trời, gió bão gào thét ầm ĩ.

Ầm ầm!

Tiếng sấm vang vọng khắp mọi nơi, vô số tia sét như hình răng cưa xẹt ngang bầu trời, đan xen vào nhau với tốc độ nhanh khủng khiếp, tiếng sấm vang rền lẫn trong đám mây.

Ý chỉ của trời cao đã được ban xuống, từng cơn sấm sét tựa như hàng loạt lưỡi kiếm, chuẩn bị nghiền nát Từ ác kiêu thành bột mịn.

“Ta sẽ ăn hết ngươi.”

Phì Miêu ôm chặt bánh gato, thi triển phép dịch chuyển, sau đó xuất hiện trên lôi đài trong nháy mắt.

Nó nuốt chửng từng đợt sấm chớp độ kiếp vào bụng, vừa ăn lại vừa nếm một miếng bánh gato, thậm chí còn ra vẻ oán trách mà dùng nắm đấm nhỏ nhắn dí dí vào sấm chớp.

Vô số tộc nhân của Đệ Ngũ thị ở Côn Sơn không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Nam tử áo trắng như đang chiếu sáng toàn bộ một khoảng chân trời.

Từ ác liêu, hắn… Hắn… Hắn lại độ kiếp rồi.

Không chỉ các tộc nhân phổ thông tỏ vẻ hâm mộ, mà ngay cả các cường giả như Đệ Ngũ Thánh Sơ cũng trở nên trầm trọng, đáy mắt hiện lên tia sáng ghen ghét nồng đậm.

Không hổ danh là con trai của thiên đạo, độ kiếp cũng chỉ là chuyện thường ngày.

Hàng vạn võ giả tài năng tuyệt diễm ở Cửu Châu, đi đến cuối đời cũng không bao giờ có cơ hội gặp được Thiên kiếp.

Nghe đồn, khi đứng dưới Thiên kiếp thì sẽ phải chịu đựng tình thế cửu tử nhất sinh, nhưng chỉ cần là người theo đuổi cảnh giới siêu thoát, ai lại không muốn gặp được chứ?

Tái sinh từ cái chết cũng giống như phượng hoàng niết bàn, nhất định phải chịu được cơn thống khổ vô biên để tu luyện lên cảnh giới

cao hơn, sau đó mới có thể đúc thành thân thể hoàn mỹ nhất.

“Đánh chết hắn đi!”

Rất nhiều tộc nhân tỏ ra hung tợn, âm thầm nguyền rủa.

Đáng tiếc, mong muốn của bọn họ không thành hiện thực được rồi.

Lôi trụ dần dần giảm bớt lực đánh, tiên quang bảy màu bao quanh thân thể của nam tử áo trắng, mùi thơm nồng đậm lan tràm bốn phía, vô số chim muông bên ngoài không dám tới gần lôi kiếp, nhưng chúng cũng không muốn bay đi.

Từ Bắc Vọng chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt có chút hoang mang không dễ phát hiện. Hắn giống như đã đột phá, nhưng cũng giống như chưa đột phá.

Sau khi luyện hóa trái tim Cổ Thần, hắn không tu luyện theo phương thức thông thường ở Cửu Châu mà đi theo đường tắt, khí hải cũng bành trướng vô biên, nước chảy thành sông mà bước tới cảnh giới tiếp theo.

Mà bây giờ, huyệt khí hải không hề xẹp xuống, nhưng thực lực lại tăng lên rất nhiều.

Tiên lực chính là tiên lực, đối với thế giới bị vứt bỏ, thiếu hụt linh khí chính là rào chắn lớn nhất.

Chương 321: Đai đeo váy tràn đầy sức hấp dẫn (1)

“Ta nhất định là tên nhóc ăn cơm mềm…”

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng.

Đã ôm đùi lão đại thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn phải nhờ con mèo ngu xuẩn này.

Sau khi kiểm chứng suy đoán mỗi lần tăng tu vi đều sẽ đón nhận một lần thiên kiếp, nếu hắn chỉ dựa vào bản thân hắn thì rất khó có thể thoát được, nhưng có con mèo ngu xuẩn ở bên cạnh, chuyện này lại dễ như trở bàn tay.

Cảm giác ăn bám thật sự rất sảng khoái.

“Ngươi nghĩ gì mà cười ngây ngô thế?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo nhìn hắn, ánh mắt lại tăng thêm phần lạnh lùng.

Từ Bắc Vọng lấy lại tinh thần, nhìn lại thiên kiếp đang dần tan biến, Phì Miêu sờ sờ cái bụng tròn vo của nó nấc lên một cái.

. . .

. . .

Trên núi đồi rải đầy hoa quế, tiếng ve sầu vang dội muôn nơi.

Trong một khu rừng cực kỳ yên tĩnh, cảnh sắc tuyệt đẹp như tiên cảnh.

“Tiểu phôi đản, mau đến thăm khuê phòng của meo meo đi.”

Phì Miêu quen đường thuộc lối, nó dẫn hắn tới một gian phòng màu hồng được bày biện vô cùng sạch sẽ, trên vách tường đều là những hình vẽ xiêu vẹo của nó.

Từ Bắc Vọng không có hứng thú với gian phòng của Phì Miêu, hắn hỏi: “Phòng của nương nương ở đâu?”

“Đi qua đây.”

Giọng điệu lạnh lùng từ phòng sát vách.

Từ Bắc Vọng không để ý tới ánh mắt ai oán của Phì Miêu mà vui vẻ chạy đi.

Nơi đây có bố cục tương tự như tẩm điện của cung Thái Sơ. nhưng đồ vật trang trí đơn giản và thanh nhã hơn nhiều, thậm chí còn có một giá sách lớn đằng sau tấm bình phong.

“Rửa chân cho ta.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng dựa lưng vào đệm, hờ hững nói.

“Tuân lệnh.”

Chó săn lấy một thùng rửa chân, linh tuyền vạn năm, ba bình sữa Bình Linh, các loại tiên thảo, cùng với vài cánh hoa từ chiếc nhẫn trên tay

“Nương nương, mời nhấc chân lên.”

Hắn vừa ân cần lại vừa mong chờ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt cằm một cái, đặt một bàn chân vào bồn rửa. Chó săn khẽ nâng chân ngọc rồi rót linh tuyền lên.

Dù đã được vuốt ve bàn chân rất nhiều lần, nhưng hắn vẫn yêu thích không nỡ buông tay, mỗi tấc thịt hoàn mỹ tinh khiết, trắng nõn như mỡ đông.

Đặc biệt là những ngón chân mềm mại, khiến hắn thèm nhỏ dãi….

“Thiếu nữ ở thánh địa Đại Diễn kia thật sự là mỹ nhân si tình.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương điềm nhiên như không có việc gì, chỉ khẽ mở môi đỏ.

“Ai?”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng xoa nắn ngón chân rồi ngẩng đầu với một gương mặt mờ mịt.

Thần sắc Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên âm trầm, híp mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Chó săn bó tay rồi.

Hắn vội vàng lảng sang chuyện khác, thần thần bí bí nói: “Nương nương, ti chức đã tự tay làm ra một bộ quần áo.”

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng đuôi mắt, có chút hứng thú nói: “Cho bản cung xem.”

Nhân lúc lão đại đang bị hấp dẫn, chó săn lập tức lấy ra một đai đeo váy từ chiếc nhẫn.

Một tháng trước, hắn đã dành thời gian mà tỉ mỉ cắt may món đồ này.

“Là một miếng vải thế thôi sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương như cười như không.

Từ Bắc Vọng chững chạc đàng hoàng nói: “Vì ti chức cho rằng, đai

đeo váy sẽ thể hiện dáng người hoàn mỹ của nương nương triệt để nhất."

Phép khích tướng vụng về lại có hiệu lực, Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói: "Cút ra ngoài."

Chó săn nắm chặt ngón chân không buông, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ti chức mặc cho nương nương được không?"

"Ngươi có thể thử một chút."

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn với ánh mắt lạnh lẽo.

"Ồ."

Chó săn biết điều, lập tức lui ra.

Nội tâm lúc này của hắn ẩn chứa niềm vui nho nhỏ, trong lòng tràn đầy mong đợi, khẩn trương đến mức đi qua đi lại mấy chục lần.

"Hừ!"

Phì Miêu nằm trong chăn, liếc mắt dò xét hắn.

Meo meo khinh bỉ ngươi!

Đợi thêm một lát, Từ Bắc Vọng không nhịn được nữa mà xông thẳng vào bên trong.

Trong nháy mắt, ánh mắt hắn mắt lộ ra sự kinh ngạc tột cùng, ngơ ngác nhìn chăm chú nữ tử trước mặt mình.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp chớp mắt hai lần, sau đó thận trọng nâng cằm.

Đai đeo váy cực kỳ hợp với nàng, trướng ngực nảy nở, bờ mông cong cong, cái eo nhỏ nhắn dường như thu gọn bằng một cái nắm tay.

(*) mọi người search "corset dress" để hình dung cho dễ nha =)). Gu thời trang của Từ ác liêu cháy thật sự =))

Có người nói, xương quai xanh của người phụ nữ là bộ phận gợi cảm nhất.

Đương nhiên, Từ Bắc Vọng cho rằng đôi chân ngọc ngà của lão đại mới là báu vật quý giá nhất thế giới, nhưng hàng xương quai xanh của nàng lại có sức mê hoặc trí mạng.

Nông sâu vừa đủ, đường cong rõ ràng, hai bả vai mượt mà, tạo thành hiệu ứng tuyệt vời nhất cho thị giác.

“Nương nương thật đẹp.”

Từ Bắc Vọng nói với ánh mắt si mê.

Trong con ngươi Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên ánh sáng sâu kín, nàng thản nhiên nói: “Chỉ là đẹp thôi sao?”

“Tuyệt đại giai nhân, đẹp như tiên nữ.”

Chó săn lại bổ sung.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lại lạnh đi, nàng lạnh giọng nói: “Tiên nữ thì tính là thứ gì chứ?”

Chó săn: “. . .”

Cũng đúng, cái gọi là tiên nữ trong mắt lão đại, so với sâu kiến không khác biệt lắm, nên hắn so sánh như vậy chính là đã sỉ nhục nàng rồi còn gì.

Nhưng ta chỉ là ví von thôi mà…

Từ Bắc Vọng bắt đầu tìm lí do thoái thác, giọng nói trầm bổng mà du dương: “Nương nương hoàn mỹ không có một tì vết, thiên tiên cũng không đẹp bằng, vạn năm mới có một mình nàng.”

Vừa dứt lời, sống lưng chó săn lạnh hẳn đi, hắn đã khơi gợi lại kí ức vốn nên bị khóa chặt.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ trong lòng ngươi, dung mạo của bản cung chỉ có thể tồn tại trong vạn năm?”

Nội tâm chó săn không ngừng lẩm bẩm, người này thật khó hầu hạ.

Hắn suy nghĩ một hồi lâu, xoay người rồi nhỏ giọng nói: “Nhìn nương nương lâu một chút, ti chức khó ức chế được xúc động.”

“Làm càn!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương quát lên, nhưng vùng da giữa mí mắt đã giãn ra, ánh sáng sắc bén trong đáy mắt cũng dần tiêu tán.

Nàng chậm rãi nheo đôi mắt đẹp lại, cảnh cáo nói: “Bản cung không

thích bộ dạng thấp hèn của ngươi.”

Chó săn khúm núm gật đầu: “Là… Là… Ti chức đã tận lực khắc chế, chỉ là mị lực của nương nương quá lớn.”

“Tiếp tục.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngồi xuống một lần nữa, quan sát ánh mắt dục vọng của chó săn.

Rãnh sâu trắng nõn phơi bày lộ lộ, nhưng trong mắt Từ Bắc Vọng lại là một mảng mông lung.

Đáng chết, tu vi của hắn bị nàng áp chế.

Chó săn có thể thị dâm được hay không cũng đều do tâm trạng của lão đại.

Chương 322: Đai đeo váy tràn đầy sức hấp dẫn (2)

Chó săn lại tiếp tục rửa chân cho chủ tử.

Không thể không nói, đai đeo váy còn thích hợp với lão đại hơn so với sườn xám.

Nàng là người cao quý trang nhã, khí chất khó ai vượt qua được, phối hợp với đai đeo váy phong cách tươi mát gợi cảm, hình tượng tương phản này tạo thành một khí chất cực kỳ gợi cảm.

“Đầu óc ngươi đang nghĩ đến thứ kì quái gì thế?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt vuốt ve mép váy, nhàn nhạt hỏi.

“Chính là nương nương đó…”

Từ Bắc Vọng không chút do dự, trả lời to rõ.

Ngoại trừ đai đeo váy, hắn còn muốn làm thêm áo ni cô, y tá, tiếp viên hàng không…

Đương nhiên, khoảng cách mà lão đại chịu mặc ít nhất phải cả kỷ nguyên nữa. Trong lúc đó, chó săn sẽ tu luyện thần công liếm láp đến mức lô hỏa thuần thanh (cực kỳ nhuẫn nhuyễn), xuất quỷ nhập thần.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chăm chú một hồi lâu, mới dùng ngữ điệu lạnh lùng nói: “Chỉ có thể may quần áo cho một mình bản cung.”

“Ti chức sẽ luôn cúi đầu, nghe lời răm rắp.”

Chó săn tranh thủ thời gian để cam đoan.

Hắn cảm thấy lão đại đang vui thích, thử yêu cầu một chút: “Nương nương, ti chức có thể hôn lên xương quai xanh của người không?”

“Không thể.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cự tuyệt.

Mặt mũi chó săn tràn đầy sự thất vọng, động tác rửa chân bắt đầu chậm chạp.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn thẳng hắn một lát, ra vẻ tùy ý nói: “Niệm tình ngươi tặng quần áo cho ta, tạm thời cho phép ngươi thực hiện yêu cầu biến thái kia.”

Vừa dứt lời, chó săn liền rướn người lên.

Hắn không kịp chờ đợi mà xích lại gần, đem môi mình hôn lên xương quai xanh trắng nõn như tuyết, xinh đẹp vô ngần, tựa như tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tinh tế tỉ mỉ.

Đáy lòng Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi run lên, má ngọc xinh đẹp đỏ ửng trong nháy mắt.

“Cút đi.”

Nàng giơ chân, đá một cước vào ngực chó săn trong vô thức, sau đó cố gắng khống chế nội tâm kinh hoàng luống cuống bằng ngữ điệu lạnh lùng.

Từ Bắc Vọng lặng thinh, trong đầu hắn liền có một phỏng đoán.

Chẳng lẽ xương quai xanh là khu vực mẫn cảm của lão đại? Nếu không thì sao nàng lại có phản ứng lớn như thế?

“Lần sau không được làm càn như thế này nữa, nếu không thì bản cung sẽ thiến ngươi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương kéo đai đeo váy đến giữa xương vai, ngữ khí nói lộ ra vẻ uy hiếp.

“Oa, thật là đẹp!”

Phì Miêu nhìn cái đai treo trên váy không chớp mắt, ánh mắt đều lộ rõ vẻ hâm mộ.

“Meo meo cũng muốn!”

Nó trông mong nhìn về phía tiểu phôi đản.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng bác bỏ.

Phì Miêu nắm chặt cái tay nhỏ nhắn, nó đã chịu uất ức nhiều ngày, cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được nữa mà lớn tiếng nói: “Lần trước ngươi đi ngủ còn đái dầm, chăn mền đều ướt đẫm, bị meo meo nhìn thấy rồi!”

Nó không thèm đếm xỉa đến nàng, còn nói rõ thời gian cụ thể: “Chính là cái đêm mà ngươi dẫm lên tiểu phôi đản. Ngươi đã lớn như vậy còn đái dầm, thật đáng xấu hổ.”

Chó săn đứng bên góc tường run lẩy bẩy, gương mặt chấn kinh. Chỉ có trẻ con mới đái dầm, nương nương có dám thừa nhận không?

Ý lạnh lan ra khắp mọi nơi, cảm xúc ở đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương dần biến mất, tà áo bay bay phấp phới.

Ầm!

Con mèo béo ị lập tức bị bay lên trời, không biết đã rơi vào nơi xó xỉnh nào.

“Meo meo sai rồi.”

Trên không trung truyền tới tiếng thét chói tai.

“Ngươi cũng cút đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía chó săn, nàng đánh ra một chưởng, chó săn bỗng hóa thành điểm trắng biến mất khỏi bầu trời

Thẹn quá hóa giận cũng được thôi, nhưng đừng mạnh tay như thế chứ…

Nội tâm của Từ Bắc Vọng không ngừng rên rỉ.

Trong thung lũng hoang vắng chỉ có tiếng chim chóc hót líu lo không ngừng, như đang chế giễu hai tên khốn xui xẻo.

Một người một mèo nằm trên một tảng đá để chữa bệnh cho nhau, quả thật đồng bệnh tương liên.

Mặt mũi Phì Miêu bầm dập, bộ lông trắng tuyết thường ngày đã lấm lem bụi bẩn, khiến người khác không khỏi thương tiếc.

Tthương thế của chó săn nhẹ hơn một chút, hắn chỉ bị gãy mấy đốt xương sườn.

“Vẫn nên nhẫn nhịn.”

Hắn khuyên con mèo ngốc nghếch.

Phì Miêu vẫn còn sợ hãi, đành phải ấm ức gật gật đầu.

Chờ cho đến khi meo meo trở nên mạnh mẽ hơn, meo meo sẽ phản kháng lại sự ức hiếp và bắt nạt của đại phôi đản.

“Ngươi sẽ giúp meo meo chứ?”

Con mèo ngốc chớp chớp đôi mắt to.

Từ Bắc Vọng dứt khoát gật đầu.

Chờ đến ngày tu vi của hắn vượt qua lão đại, hắn nhất định phải cưỡi trên người nàng để trút cơn giận!

“Tuyệt quá!”

Đạt được lời hứa hẹn, Phì Miêu lại nhoẻn miệng cười hì hì, sắc mặt vô cùng mong chờ.

Meo meo sẽ đánh nát mông đại phôi đản, lấy trộm váy vóc và tất da xinh đẹp của nàng, lén lút làm chuyện xấu hổ với tiểu phôi đản.

“Meo meo không lừa ngươi, nàng ta thực sự đái dầm.”

Phì Miêu lại nói về chủ đề này.

Lão đại cao quý lãnh đạm đến đâu thì cũng là nữ nhân, những phản ứng sinh lý kia đều là chuyện bình thường.

Chỉ là quá trơn mềm…

“Tình yêu của ta giống như thủy triều, thuận dòng đẩy ta về phía ngươi, đi sát theo sau, như cơn thủy triều vây quanh ngươi và ta…”

Từ Bắc Vọng tâm tình vui vẻ, ngâm nga bài hát yêu thích của mình.

(*) Yêu như thuỷ triều – Trương Tín Triết

“Khó nghe chết đi được!”

Phì Miêu che tai.

“Đi thôi.”

Từ Bắc Vọng đứng dậy. Khi đang định quay về, hắn đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, đôi mắt xanh biếc khẽ híp lại.

Ông!

Một khối ngọc bội óng ánh long lanh bay ra khỏi chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm.

Đây chính là món đồ mà hắn đã cướp được trong lúc giết chuột tầm bảo họ Diệp, bên trong còn có ẩn chứa một thần hồn bí ẩn.

Ngay lúc nãy, thần hồn đã thức tỉnh.

Chương 323: Trên người có chí bảo mà không biết (1)

“Cần ta mời nữa sao?”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng quát.

Ngọc bội lóe lên một tia sáng ảm đạm, một ông lão ủ rũ đang lơ lửng giữa không trung. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, hồn ảnh run rẩy không thôi.

Sắc mặt Viêm Lão lúc này tái nhợt nhăn nheo, sau khi trợ giúp Thiên nhi đoạt được thể xác con gái của Tần thành chủ, ông ta liền rơi vào trạng thái ngủ say.

Hiện giờ, ngọc bội lại rơi vào trong tay Từ ác liêu, ngày đó…

“Hắn chết rồi.”

Tựa như có thể phát hiện ra sự sợ hãi của tàn hồn, Từ Bắc Vọng khẽ mỉm cười.

Ngữ điệu hời hợt của hắn khiến Diêm Lão như bị sét đánh, thần sắc ông ta càng thêm mờ mịt, nội tâm rơi vào trạng thái đau buồn vô hạn.

Người đệ tử mà ông ta vốn dĩ muốn truyền thừa y bát cứ như vậy mà chết, Viêm Lão đau đớn kịch liệt đến mức không thể diễn tả bằng lời.

“Ta sẽ làm người tốt đến cùng, đưa ngươi xuống địa ngục cùng hắn.”

Từ Bắc Vọng dùng thần niệm công kích, đôi mắt xanh thẳm lấp loé ánh sáng xám trắng.

“Không!”

Viêm lão cố hết sức gầm lên.

“Hứ, đồ nhát gan.”

Phì Miêu nhàn nhã ăn bánh kem, ánh mắt loé lên mọit tia khinh thường.

Mặc dù đã không còn cơ thể để cảm thấy ớn lạnh, nhưng Viêm lão vẫn run rẩy không ngừng, như thể ông ta đang lạc trong một hầm băng.

Trên bờ vực của sự tuyệt vọng, ai mà không sợ chết?

Huống hồ, ông ta thoi thóp sống cho tới bây giờ vì không muốn mấy ngàn năm vất vả của mình hóa thành hư không.

“Ngươi có thể mang lại cho ta những lợi ích gì?”

Từ Bắc Vọng chắp tay sau lưng, mặt không biểu cảm, bình tĩnh quan sát ông ta.

“Lão phu đã từng là Bán Bộ Chí Tôn, tồn tại qua ngàn năm. Vốn kiến thức của ta rất sâu rộng, có thể cung cấp kinh nghiệm tu luyện cho công tử.”

Viêm lão khàn giọng nói to, sắc mặt vô cùng căng thẳng, giống như đang chờ đợi lời phán quyết của số mệnh.

“Ha ha…”

Phì Miêu cất tiếng cười nhạo như chuông bạc.

Nhân loại này, có chút không biết trời cao đất rộng.

Từ Bắc Vọng lắc đầu, đồng thời cũng cảm thấy thú vị.

Sợ là người này cũng đã ngủ đến váng đầu giống như Tuyên Đức Đế

Ta, chó săn, có sự hậu thuẫn của nương nương, chẳng lẽ cần bọn sâu kiến các ngươi chỉ đường?

“Xem ra, ngay cả giá trị lợi dụng cũng không có.”

Hắn tiếp tục cười hiền, nhưng ngữ khí ấm áp trong giọng nói lại dần dần tan biến.

Sắc mặt Viêm Lão trở nên ảm đạm, nội tâm sợ hãi tột cùng, giống như đứng bên vách núi, sắp sửa chết không có chỗ chôn.

Ông ta đã chứng kiến kẻ này trắng trợn hấp thụ thần hồn ở vực thẳm Lâm Thiên, có vẻ như thần hồn có tác dụng đặc biệt đối với tên ác liêu này.

Bản thân từng là Bán Bộ Chí Tôn, lại càng là vật đại bổ.

Trong thời khắc tuyệt vọng, ông ta mới chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, lập tức mấp máy môi: “Đây là Côn Sơn?”

Từ Bắc Vọng gật đầu, thản nhiên nói: “Ngươi thấy nơi chôn cất này như thế nào?”

Trong lòng Diêm lão tràn đầy chua xót, ngay cả cơ thể cũng không có, nói gì đến chôn cất.

Khát vọng sống sót đột nhiên bùng phát, ông ta run rẩy van xin: “Từ công tử, lão phu dùng một tin tức trao đổi tính mệnh.”

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng nảy sinh hứng thú, mắt nhìn chằm chằm vào ông ta, chờ đợi điều tiếp theo.

Thành thật mà nói, tác dụng của việc hấp thụ thần hồn quá thấp.

Nếu như hắn mắc kẹt ở Cửu Châu mãi mãi, đòn công kích thần niệm Phệ Thần Kinh có thể nói là bất khả chiến bại, chỉ cần hắn tiếp tục tu luyện đến đỉnh phong, thì muốn giết chết một Bán Bộ Chí Tôn

cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng nương nương đã từng nói: Phệ thần kinh ở chỉ là công pháp đầu đường xó chợ chư thiên vạn vực, ngay cả một con chó cũng không tu luyện…

Nếu chó săn coi nó như một bảo bối, vậy thì thật xấu hổ biết bao?

Cho nên, nếu thần hồn có thể phát huy giá trị càng lớn, hắn sẽ không lựa chọn hấp thụ.

Viêm lão im lặng nửa ngày, cố lục lại trí nhớ.

Một lúc lâu sau, ông ta nhớ lại, lo lắng nói: "Năm nghìn năm trước, ta từng đến Côn Sơn, chiến đấu cùng với lão tổ của Đệ Ngũ thị. Lúc đấy, vị lão tổ kia đã sống hơn ba nghìn năm."

Viêm lão vừa dứt lời, Từ Bắc Vọng nhíu mày.

Các cường giả đứng đầu của Cửu Châu, cho dù có sử dụng bao nhiêu thuốc tiên đan dược đi chăng nữa, thì tuổi thọ của bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là hai nghìn năm, tuyệt đối không thể sống tới ba nghìn năm.

"Ngoài ý muốn?"

Hắn hỏi.

Viêm Lão kiên quyết nói: "Hắn ta tu luyện bí pháp đặc biệt, cơ thể ẩn chứa hai thần hồn Bán Bộ Chí Tôn, cấy ghép kéo dài tuổi thọ từ đó."

Giọng điệu vô cùng kiên quyết.

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng cuối cùng cũng rút ra được điểm mấu chốt.

Theo ý của ông ta, lão tổ Đệ Ngũ dựa vào thần hồn để kéo dài tuổi thọ, chỉ cần thần hồn trong cơ thể tiếp tục tăng lên, liệu ông ta còn có thể sống đến bây giờ hay không?

"Từ công tử, tin tức này có giá trị không?"

Viêm lão nơm nớp lo sợ, trong lòng lo lắng khó bình tĩnh. Suy tính của ông ta rất đơn giản, bản thân chỉ là một thần hồn, mà lão tổ Đệ Ngũ lại có nhiều như vậy.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lóe lên vài cái, bình tĩnh nói: "Tạm thời tha cho ngươi một mạng."

Trong sân, Đệ Ngũ Cẩm Sương ngồi đung đưa trên xích đu, sắc mặt vẫn đỏ ửng, xinh đẹp như ánh nắng lúc hoàng hôn. Đột nhiên cảm giác được khí tức của một người một mèo, nàng đột nhiên biến sắc ngay lập tức.

“Nương nương, ti chức đã hung hăng dạy dỗ Phì Miêu một trận rồi. Nếu nó lại dám nói dối nương nương, ti chức sẽ không tha cho nó!”

Chó săn còn chưa hiện thân, thanh âm nịnh nọt đã truyền đến.

Phì Miêu đứng thẳng, cái đầu nhỏ cúi xuống, mím miệng nói: “Tỷ tỷ, meo meo không nên nói lung tung.”

Ngươi rõ ràng đái dầm rồi, meo meo đánh không lại ngươi, cho nên tạm thời nhẫn nhịn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn chằm chằm Phì Miêu, con ngươi phát ra tia sáng sắc bén.

“Meo meo đi nhận phạt.”

Phì Miêu chạy đến góc tường đối diện hối lỗi.

“Nương nương, ti chức tìm được một tàn hồn Bán Bộ Chí Tôn, ông ta…”

Vừa nói một nửa, liền bị chặn đứng.

“Lấy đèn lồng ra.”

Giọng điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng.

Đèn lồng?

Từ Bắc Vọng thoáng bối rối.

Nếu không phải lão đại nói tới, hắn gần như đã quên mất món đồ Minh khí ma quái này.

Sau khi tận tâm tận lực với tinh hoa Cổ Thần, hắn hoàn toàn không để ý tới công dụng Minh khí.

“Phế vật.”

Chân ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương giẫm lên lồng ngực của chó săn, lạnh lùng nói: “Đối với ngươi mà nói, hàng vạn trái tim Cổ Thần cũng không có gì sánh được với chiếc đèn lồng này.”

Cái gì?

Chương 324: Trên người có chí bảo mà không biết (2)

Chó săn chấn động vạn phần, biểu cảm không thể tưởng tượng nổi.

Chiếc đèn lồng màu bạc kia, dường như không có gì nổi bật mà?

Hắn cũng không ngờ rằng, giá trị của nó lại có thể vượt xa một vạn trái tim Cổ Thần?

Phải biết rằng, tinh hoa truyền thừa từ một trái tim này đã đủ để hắn mở ra cánh cổng tiếp dẫn, phi thăng lên tiên giới.

“Thần hồn đâu?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói.

Chó săn lập tức lấy ngọc bội ra, sau đó lợi dụng thủ đoạn đặc biệt để phong tỏa ngọc bội.

Bộ dáng lão đại mặc đai đeo váy, sao có thể bị thần hồn này thấy?

“Ném vào đèn lồng.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ra lệnh.

Chó săn lập tức làm theo, không có một chút gánh nặng tâm lý nào về việc vi phạm lời hứa.

Sư phụ của chuột tầm bảo họ Diệp nên chết từ lâu rồi.

Khoảnh khắc ngọc bội rơi vào đèn lồng, ánh sáng màu bạc tan biến, những luồng sương đen bốc lên.

Từ Bắc Vọng choáng váng một lúc, sau đó phấn khích đến mức không thể kìm lại được.

Lần đầu tiên trong đời hắn phấn khích như vậy. Mỗi huyệt vị trong cơ thể đều chấn động kịch liệt, đem sương đen luyện hóa hấp thụ với tốc độ rất nhanh.

Minh khí!

Minh khí nồng đậm thuần khiết đến mức khiến người ta vô cùng phẫn nộ!

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Từ Bắc Vọng cũng cảm thấy Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công của mình đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Sau khi ra khỏi Thiên Xu, vì để tìm kiếm Minh khí, hắn lần lượt hấp thụ hai cỗ thi thể vạn năm, đạp đổ hoàng lăng Đại Càn mới gian nan đột phá tầng thứ năm của công pháp.

Vốn dĩ Từ Bắc Vọng rất đau xót trong lòng, cho rằng ý muốn đột phá lên tầng tiếp theo chỉ là ảo tưởng của bản thân. Nhưng bây giờ, hắn đột nhiên nhận được một niềm vui cực lớn.

Chỉ cần ném thần hồn vào trong đèn lồng, Minh khí liền có thể phun trào ra.

Món vật này tương tự như một công cụ chuyển đổi?

Thật sự quá nghịch thiên!

"Nương nương, làm sao người biết?"

Sau khi lấy lại bình tĩnh, chó săn tò mò hỏi. Theo quan sát của hắn, nương nương dường như không biết nhiều về Minh khí.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khoanh chân lại, nheo mắt nhìn chó săn một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: "Minh Đăng, Khí Vật Phổ của chư thiên vạn vực, xếp hạng thứ mười bảy."

Từ Bắc Vọng chấn động đến mức chết lặng.

Thứ hạng mười bảy vốn không cao, nhưng đó lại là ở chư thiên vạn vực!!

Hàng tỉ ngôi sao vô biên vô hạn, thần linh nhiều vô số kể, động một tí có thể tồn tại trăm vạn năm, nếu có thể xếp vào trước hai mươi thì hẳn là đồ vật cực kỳ kinh người!

"Vận may của ti chức quá tốt rồi…"

Chó săn không thể không cảm khái.

Suýt chút nữa thì đã bỏ lỡ, may mà hắn chịu khổ chạy theo đuôi hai con chuột tầm bảo.

Đệ Ngũ Cẩm Sương từ chối bình luận, chỉ nhét đôi chân ngọc được

quấn chặt trong lụa đen vào miệng chó săn.

“Ngậm lấy.”

Nàng nghiêm khắc ra lệnh.

Hừ, cho dù ngươi nghịch thiên đến nhường nào, còn không muốn liếm chân của bản cung?

Nàng thận trọng nâng cằm lên, đầy khát khao chinh phục.

Lúc nhìn thấy Minh Đăng, ngay cả nàng còn phải ngưỡng mộ vận may khốn nạn của chó săn, không ngờ tên này lại có thể tìm thấy nó ở thế giới bị vứt bỏ.

Hôn lên đầu ngón chân một hồi, Đệ Ngũ Cẩm Sương mới rút về lại, nhẹ giọng nhắc nhở một câu:

“Thần hồn của Bán Bộ Chí Tôn trở xuống thì hiệu quả cực kỳ nhỏ bé.”

Chó săn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Đây cũng là điều bình thường.

Cho dù là Thánh Cảnh đỉnh phong, nhưng ở trong mắt Bán Bộ Chí Tôn, bọn hắn cũng là cỏ rác có thể tùy tiện bị dẫm đạp.

Tuy rằng cảnh giới chỉ cách nhau một bước nhỏ, nhưng một bước này lại chính là vực sâu thăm thẳm, các võ giả phải vượt qua nó mới có thể đứng trên đỉnh Cửu Châu.

Vì vậy, chỉ có thần hồn của Bán Bộ Chí Tôn, Minh Đăng mới có thể miễn cưỡng phát huy tác dụng.

Đột nhiên, hắn nhớ tới cái gì, trong lòng dâng lên một niềm xúc động.

Lão đại, tùy tùng, một con mèo ngốc, hành trình lần này của họ, chính là vì săn giết Bán Bộ Chí Tôn.

Từ Bắc Vọng vốn dĩ nghĩ cho rằng lão đại quyết định báo thù vì bị bao vây vùng đất cấm địa ở Ma Quật. Bây giờ, dường như tất cả những điều nàng làm đều vì hắn.

“Nương nương, ngươi thật tốt với ti chức.”

Chó săn gần như bật khóc.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ghét bỏ đá hắn một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Lập tức đi nấu ăn.”

….

….

Tại hồ nước lạnh bên trong khu rừng rậm, thác nước màu bạc từ trên cao đổ xuống, những con cá quý hiếm quẫy đuôi trong hồ.

Đất lành chim đậu, suối chảy róc rách, hương hoa tươi mát, vạn vật nhàn nhã mà yên bình.

Chó săn mang một chiếc tạp dề hoa, đặt đĩa thăn lợn chua ngọt cuối cùng lên bàn đá.

“Thẩm thẩm, tay nghề của tiểu chất không được khéo cho lắm, xin đừng chê cười.”

Hắn cung kính nhìn về phía phụ nhân đoan trang, duyên dáng đang đeo đầy ngọc bội.

Đệ Ngũ Hà nhìn quanh bàn ăn, mùi thơm nồng đậm bốc lên, thức ăn rực rỡ muôn màu, bà ta có chút thất thần: “Các ngươi bình thường đều ăn uống phong phú như vậy sao? Cũng quá hưởng thụ rồi.”

“Nương nương có chút kén chọn.”

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ trả lời.

Thực đơn không được trùng lặp trong vòng một tháng, trừ khi đó là món mà nàng đặc biệt yêu thích.

Đệ Ngũ Hà mỉm cười rồi nhìn Từ ác liêu với ánh mắt đồng cảm.

Tài năng của con rể có thể nói là áp đảo vạn người, thế nhân bình thường khó có thể mà so sánh với hắn.Nnhưng ở trong mắt nàng, đây không phải là đặc điểm xuất chúng nhất của con rể.

Bà ta không ngờ, hắn có thể nhẫn nại chịu đựng tính tình lạnh lùng, thay đổi thất thường của Cẩm Sương, hơn nữa còn làm mà không biết mệt.

Thật không ngoa khi nói là kẻ này là một tên cuồng ngược đãi.

“Thiếu nữ xinh đẹp đói đến mức bụng kêu ục ục rồi!”

Phì Miêu lộc cà lộc cộc chạy tới.

Đệ Ngũ Cẩm Sương mang một chiếc váy quấn đai, đôi chân dài thẳng tắp được bộc trong vớ đen, uyển chuyển bước đến.

Bộ trang phục độc đáo và mới lạ này khiến sắc mặt Đệ Ngũ Hà lóe lên màu sắc kinh diễm.

Thân hình hoàn mỹ được thể hiện vô cùng tinh tế thông qua chiếc đai, khuyết điểm duy nhất chính là quá gợi cảm.

Hai người bọn hắn còn có tình thú như vậy sao?

Chương 325: Nhạc mẫu có chút hiếu kỳ

“Nhìn cái gì, ăn cơm đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chiếc cằm tinh xảo lên, liếc xéo bà ta.

Chó săn gắp cho lão đại một miếng măng, sau đó lại gắp thức ăn vào trong chén của nhạc mẫu.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên nghiêm túc, lạnh giọng nói: “Bà ấy không có tay sao?”

“Không sao, ta có thể tự mình làm.”

Đệ Ngũ Hà tỏ ra không quan tâm.

Phì Miêu mím môi tỏ vẻ ai oán.

Tại sao lại không gắp thức ăn cho meo meo?

Vậy mà còn nói về sau sẽ hợp tác cùng với meo meo để đàn áp đại phôi đản, tiểu phôi đản đúng là kẻ phản bội!

Đệ Ngũ Hà đều nếm qua mỗi món ăn một chút, đáy mắt hiện ra vẻ ngưỡng mộ: “Hai tỷ muội các ngươi đúng là có lộc ăn.”

Tâm trạng Phì Miêu lại trở nên phấn khởi, ai khen tiểu phôi đản, meo

meo cũng đều rất vui vẻ.

Một bữa cơm ăn kéo dài cho đến khi trời gần tối mới xong.

“Đi, đi rửa chén.”

Đệ Ngũ Hà ném khăn tay lên bàn đá, dùng một tay nắm con mèo ngu ngốc lên.

Bụng của Phì Miêu tròn vo vì ăn quá no, bất đắc dĩ mà ngoắt ngoắt cái đuôi.

“Nương nương, để ti chức đấm bóp cho người.”

Chó săn đi qua nịnh nọt.

“Cút!”

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên sắc bén, nàng dùng một cước đá văng hắn.

…

…

Bên dòng suối nhỏ.

Phì Miêu lau chén đĩa đến sáng loáng, cái đầu nhỏ đột nhiên nghiêng sang bên cạnh, thần thần bí bí nói: “Nương, meo meo nói cho người một bí mật.”

“Nói đi.”

Đệ Ngũ Hà thuận miệng trả lời.

Phì Miêu nhìn xung quanh, xác nhận mình đang ở trong phạm vi an toàn mới đè giọng nói xuống thật thấp: “Nàng ấy đái dầm khi đi ngủ.”

Đệ Ngũ Hà nhìn sang nhóc con kia, đánh nhẹ nó một cái: “Không được nói xấu sau lưng tỷ tỷ.”

“Thật đấy!”

Phì Miêu gấp gáp.

Vì sao các ngươi đều không tin, tiểu phôi đản cũng có bộ dạng bán

tín bán nghi.

“Ngươi phải sửa đổi cái tính tình thích nói dối của mình đi.”

Đệ Ngũ Hà đưa tay chọc chọc một chút trên trán của nó.

Cẩm Sương từ khi sinh ra đến nay chưa từng đái dầm, ngược lại, những chuyện xấu hổ của con mèo ngu ngốc này nhiều vô số kể.

“Meo meo thề, nếu có nửa câu nói dối sẽ bị biến thành một con mèo không có miệng, suốt đời không thể ăn được đồ ăn vặt.”

Phì Miêu giơ móng vuốt lên, lập lời thề son sắt.

Đệ Ngũ Hà vẫn bán tính bán nghi như cũ.

“Nàng ấy và tiểu phôi đản làm chuyện xấu hổ, ban đêm đi ngủ thì đái dầm, chăn mền ướt một mảng lớn.”

Phì Miêu vẫn cảnh giác mà quan sát xung quanh, sau đó mới cười trên nỗi đau của người khác, bổ sung một câu trí mạng, thậm chí còn khoa khoa tay làm ra vài động tác.

“Nói bậy!”

Mặc dù Đệ Ngũ Hà ngoài miệng trách cứ, nhưng đáy mắt lại tràn đầy ý cười vui mừng.

Nàng tin.

Mặc dù chưa từng trải qua, nhưng tóm lược của những chuyện này thì cũng có biết một chút.

“Đừng nói với nàng ấy, nàng ấy sẽ giết mèo diệt khẩu đấy.”

Phì Miêu hì hì cười to.

Mặc dù bị đại phôi đản bắt nạt, nhưng có thể vạch trần chuyện xấu hổ của nàng cũng khiến cho nó có cảm giác thắng lợi.

Đôi mắt sáng trong của Đệ Ngũ Hà khẽ chuyển động, thân ảnh thướt tha đột nhiên không thấy đâu nữa.

Phì Miêu luống cuống, giọng the thé nói: “Nương, van xin người đừng đi cáo trạng!”

…

…

“Bắc Vọng, thẩm thẩm muốn hỏi ngươi một chuyện.”

Tiếng vòng ngọc châu báu va vào nhau vang lên, giọng nói của Đệ Ngũ Hà xuôi theo bước chân mà truyền tới.

Từ Bắc Vọng dừng lại động tác pha trà, ánh mắt có chút hoang mang.

Hai người chỉ đứng cách mấy bước chân, nhưng lại sử dụng phương thức truyền âm.

Xem ra là đang đề phòng lão đại.

“Xin mời nói.”

Từ Bắc Vọng cũng truyền âm đi giống như vậy.

Gương mặt Đệ Ngũ Hà hiện lên vẻ nghiêm nghị, ánh mắt nhìn về phía phương xa, điềm nhiên như không có chuyện gì nói: “Ngươi và Cẩm Sương đã phát triển đến giai đoạn chung giường chung gối rồi sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng để lộ ra sự tò mò và vội vàng.

“Không có.”

Từ Bắc Vọng nhanh chóng phủ nhận.

Đôi mắt Đệ Ngũ Hà chậm rãi nheo lại, làm bộ như giận dữ nói: “Con mèo ngu ngốc đã nói hết với ta rồi.”

Nói cái gì? Từ Bắc Vọng như rơi vào sương mù, chỉ có thể nở một nụ cười xấu hổ và lễ phép.

Ý cười nơi khóe môi Đệ Ngũ Hà cũng lâm vào mờ mịt, bà siết chặt cái khăn tay, nhỏ giọng hỏi: “Lúc các ngươi làm chuyện kia, Cẩm Sương có kêu rên không?”

Từ Bắc Vọng: “…”

Đôi mắt của hắn trợn to, vô cùng bối rối kinh ngạc.

“Ở trước mặt ta, có cái gì mà không thể nói chứ.”

Đệ Ngũ Hà thúc giục nói.

Nàng đã từng xem qua một vài truyện tranh, nữ nhân đa số đều sẽ kêu rên.

Tính cách của Cẩm Sương rất lãnh đạm lạnh lùng, từ khi sinh ra đã có khí chất cao cao tại thượng, nếu như ở trên giường lại nhiệt tình như lửa, chậc chậc…

Nghĩ đến đây, đáy mắt của Đệ Ngũ Hà tràn ngập sự tò mò.

“Hẳn là… Không thể nào.”

Từ Bắc Vọng ngượng ngùng, trả lời một câu qua loa.

Thật là nhiều chuyện mà…

Người con rể này, ngay cả ngực cũng không dám đụng vào, muốn được ngủ cùng nàng có lẽ phải chờ đến khi nào nương dâu biến thành biển xanh.

Đệ Ngũ Hà hừ nhẹ một tiếng, bất mãn nói: “Thái độ của ngươi đối với ta rất tệ.”

Bà ta hơi ngừng lại rồi nhìn chằm chằm Từ ác liêu, lại hỏi thêm lần nữa: “Nàng ấy khi ở trên giường là dáng vẻ điềm đạm đáng yêu giống như chim non nép vào người sao?”

Từ Bắc Vọng lộ ra vẻ bối rối, không biết phải ứng phó như thế nào.

Có lẽ phải trải qua thêm mười vạn năm nữa, ta mới có tư cách trả lời câu hỏi của ngươi về vấn đề tư thế học này.

Thật may mắn, một giọng điệu lạnh lùng vang lên giải vây thay hắn.

“Lại đây!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng trước lan can ở trên lầu, quan sát chó săn, đôi mắt lam lóe lên một tia sáng nguy hiểm.

Chó săn thở dài một hơi, nhanh chóng tránh xa người nhạc mẫu nhiều chuyện này.

Khóe miệng Đệ Ngũ Hà hơi nhếch lên, tiếp tục đi thảo luận cùng với Phì Miêu.

“Ngươi và bà ta lặng lẽ nói cái gì đấy?”

Những tia sáng lạnh lẽo ở quanh thân nàng bắn ra bốn phía, đôi chân

ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương giẫm lên trên mặt chó săn.

Dựa vào tu vi của nàng, Đệ Ngũ Cẩm Sương hoàn toàn có thể phát hiện rõ ràng sự dao động không khí khi hai người truyền âm, nhưng nội dung lại rất mơ hồ.

Chó săn chợt nảy ra một ý nghĩ, thận trọng nói: “Ti chức hỏi thẩm thẩm liệu bà ấy có biết lão tổ Đệ Ngũ đã tồn tại được ít nhất tám ngàn năm rồi hay không.”

Đôi mắt lạnh lùng của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ động: “Thật sao?”

Chó săn nghiêm túc gật gật đầu: “Ti chức sợ sẽ bị lão tổ Đệ Ngũ cảm nhận được.”

Vẻ mặt của Đệ Ngũ Cẩm Sương không có biểu tình gì, lạnh giọng nói: “Lần sau không cho phép ngươi nói chuyện cùng nữ nhân khác, nếu không bản cung sẽ thiến ngươi.”

Đôi chân ngọc giẫm trên mặt chó săn thêm mấy lần, sau đó lại dạo bước trên thảm.

Từ Bắc Vọng cảm giác lạnh lẽo phần thân dưới, lão đại thực sự có thể làm ra chuyện độc ác, khiến hắn đau đớn mà mất đi căn nguyên của mình.

Nhưng tùy tùng nào dám có ý đồ gì xấu đâu?

“Nói đi, lão tổ Đệ Ngũ đã xảy ra chuyện gì.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc xéo hắn, thờ ơ nói.

P.s: thấy meo meo cute thì hãy đề cử cho truyện nhe :3

Chương 326: Đi hái thêm thật nhiều thuốc bổ (1)

Khuê phòng trang nhã trong Chu lâu, đàn hương lượn lờ xung quanh.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nằm thẳng trên giường, mái tóc đen như thác nước xõa xuống dưới đất, thân hình nở nang mềm mại phác họa ra những đường cong rõ ràng.

Chó săn ngồi bên cạnh lão đại, cẩn thận xoa bóp chân cho nàng.

“Nếu những gì người này nói là sự thật, thì rất có khả năng trong gia, Đệ Ngũ thị tồn tại một lão già quái vật đã tám ngàn năm tuổi.”

Hắn nói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cau mày lại, tin tức này hiển nhiên đã làm cho nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Từ Bắc Vọng thấy thế thì lập tức hiểu ra lão tổ Đệ Ngũ này ẩn giấu rất kỹ, chỉ cần có một chút khí tức lộ ra, lão đại nhất định sẽ phát hiện được.

Lão tổ này hiểu rất rõ về thuật ẩn thân, bản thân cũng là một tên cẩu đạo.

“Ngươi muốn làm gì?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thờ ơ hỏi.

Chó săn mong chờ nói: “Ăn tươi nuốt sống.”

Thân thể của lão tổ Đệ ẩn chứa vô vàn linh hồn đạt cấp bậc Bán Bộ Chí Tôn, với hắn mà nói, đây chính là đại đan dược để hành tẩu!

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương bày ra thần sắc trêu chọc, nàng lạnh lùng nói: “Dựa vào cái gì mà bản cung phải giúp ngươi?”

“Nương nương, cầu xin người…”

Chó săn ôm chặt đùi nàng không buông, ra vẻ ủy khuất đến cực điểm.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đạp hắn ra, đáy mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm: “Tên tiện nhân ngươi biến thái như vậy, chi bằng gọi bản cung một tiếng chủ nhân đi.”

Chó săn im lặng, chợt thấy rùng mình.

Hắn cảm thấy dục vọng chinh phục mà lão đại dành cho mình đang càng ngày càng mãnh liệt!

Hắn có một dự cảm chẳng lành…

Vào một ngày nào đó trong tương lai, chó săn sẽ bị trói trên mặt đất, còn lão đại cầm roi trong tay rồi nhìn xuống từ trên cao.

Chó săn hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi rùng mình một cái.

“Thế nào, rất khó sao?”

Đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên nghiêm túc.

“Chủ nhân!”

Từ Bắc Vọng gọi lớn.

Chó săn kiên quyết như thế cũng khiến cho Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút lúng túng, hàng lông mi chớp chớp mấy lần, hừ lạnh nói: “Tiện nhân, ngươi chỉ thuộc về một mình bản cung!”

Vừa dứt lời, nàng nâng cổ tay trắng nõn lên: “Đỡ bản cung dậy.”

Chó săn vội vàng nói: “Nương nương, trước tiên không cần vội, ti chức có một kế này.”

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn.

Chó săn tiếp tục nói: “Nương nương, chúng ta sẽ cử đám người Phượng Khuyết lan truyền tin tức, hấp dẫn vài lão quái vật đến đây.”

“Đồn rằng, Đệ Ngũ thị có một bí pháp giúp kéo dài tuổi thọ, loại cám dỗ này thật sự rất lớn, bọn hắn nhất định sẽ tìm đến để tranh cướp…”

“Làm càn!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngắt lời hắn, lạnh giọng nói: “Không cần phải phiền toái như vậy, chẳng lẽ ngươi cho rằng bản cung không thể giết được hắn sao?”

“Tất nhiên là không phải.”

Chó săn lập tức lắc đầu: “Nương nương muốn giết chết người này là dễ như trở bàn tay.”

Trong mắt hắn, chỉ có hai người ở Cửu Châu có thể trở thành mối uy hiếp của lão đại, đó chính là Ma Thần và lão nhân Thiên Cơ.

“Ti chức đang cân nhắc cho thẩm thẩm. Bà ấy bị kẹp ở giữa sẽ cảm thấy rất khó xử. Dù sao đi nữa, Đệ Ngũ thị cũng nhờ vào lão tổ Đệ Ngũ mới có thể giữ được địa vị môn phiệt đệ nhất thiên hạ từ trước

đến nay.”

Chó săn phân tích ra mặt lợi và hại.

Mặc dù lão đại đã từng tru sát các cường giả Thánh Cảnh của gia tộc như đang giết heo giết chó, bản thân chó săn cũng từng chém chết một tên thiên kiêu tuyệt đỉnh của Đệ Ngũ thị.

Nhưng những việc này cũng không đả thương được đến gân cốt của môn phiệt Đệ Ngũ.

Một gia tộc hơn mười mấy chi mạch, nhân lực có trọn vẹn mấy chục vạn người, số lượng cường giả nhiều không đếm xuể.

Nhưng lão tổ Đệ Ngũ lại chỉ có một.

Nếu như ông ta bị rơi đài, thì cũng không khác gì trời sập.

Đến lúc đó, bọn hắn không thể đối đầu với lão đại, chỉ có thể đem toàn bộ lửa giận trút lên người Đệ Ngũ thẩm nương.

“Ngươi rất để ý đến nàng ư?”

Cảm xúc của Đệ Ngũ Cẩm Sương đã đứng ở ranh giới mất khống chế, lòng bàn tay xuất hiện một thanh kiếm bằng băng.

Sống lưng của chó săn run rẩy, run giọng nói: “Bà ấy là mẹ ruột của nương nương, hơn nữa, mưu kế này có thể săn thêm nhiều Bán Bộ Chí Tôn.”

Thấy ý lạnh của lão đại vẫn chưa tan biến, hắn lập tức bổ sung một câu: “Nương nương muốn sao thì làm vậy.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm vào hắn thật lâu, lạnh giọng cảnh cáo: “Ta nhắc nhở ngươi một lần cuối cùng, còn dám treo những người phụ nữ khác ở bên miệng, bản cung sẽ chém ngươi thành trăm mảnh!”

“Tuân lệnh…”

Chó săn khúm núm.

Mặc dù lão đại rất cao ngạo, nhưng đối với thẩm thẩm thì cũng có thể xem như có chút quan tâm.

Đương nhiên hắn cũng có tư tâm, không muốn trở mặt với Đệ Ngũ Hà.

Chờ đến khi thăng thiên, hắn vẫn còn muốn nhờ Đệ Ngũ Hà trông nom Từ phủ.

Nếu như giết chết lão tổ Đệ Ngũ ở trước mặt biết bao nhiêu người, Đệ Ngũ Hà không thể nào không có vướng mắc, nói không chừng sẽ sinh lòng oán hận hắn.

“Không đúng!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng như băng, bàn tay ngọc nắm lấy cằm của chó săn: “Rốt cuộc ngươi và bà ấy truyền âm chuyện gì, đừng có lại nói với bản cung là chuyện liên quan tới lão tổ Đệ Ngũ.”

Lộ tẩy rồi… Hiện giờ, cho dù hắn có giải thích thế nào đi nữa cũng không biện minh được.

Dứt khoát sống chết mặc bay, giữ lại mạng sống của mình, thật xin lỗi ngươi, con mèo ngu ngốc kia!

Hắn cúi thấp đầu, giọng điệu khẩn thiết: “Thẩm thẩm đến tra khảo ti chức, lúc nương nương lên giường hành sự với ta thì có biểu hiện gì.”

Nơi sâu trong đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương xuất hiện một tia xấu hổ và tức giận không dễ phát hiện, khuôn mặt lạnh lùng đưa bàn tay ngọc ra.

Tại khe nước ở trong núi, Phì Miêu đang vui vẻ cầm theo một cái rổ nhỏ đi hái cây dương mai, thỉnh thoảng lại thảo luận chuyện đái dầm xấu hổ của đại phôi đản với Đệ Ngũ Hà.

Bỗng nhiên.

Một trận lốc quét đến, Phì Miêu biến thành một chấm trắng nhỏ lăn lộn trên không trung.

Chương 327: Đi hái thêm thật nhiều thuốc bổ (2)

Vài ngày sau, ở trên đỉnh Côn Sơn, Đệ Ngũ Thánh Sơ cảm nhận được một cỗ khí tức ở phía xa, ông ta chậm rãi phun ra một ngụm khí đục ngầu: “Cuối cùng cũng đã đi rồi, một ngày còn ở Đệ Ngũ thị là một ngày không thấy bình yên.”

“Đúng vậy.”

“Hai vị ôn thần đừng có đến lăng vực Lâm Giang nữa.”

“Nhìn thấy hai người bọn hắn là đã thấy khiếp sợ…”

Đám trưởng lão gia tộc nhao nhao mở miệng, nội tâm căng cứng cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Ở bên ngoài cách xa ngàn dặm, con Phượng Hoàng lộng lẫy đang bay nhanh.

Phì Miêu nằm lên trên lưng Phượng Hoàng không nhúc nhích, móng vuốt chỉ cần nâng lên liền cảm nhận được một trận đau nhức kịch liệt.

Kẻ đáng hận nào đã tiết lộ bí mật! Tiểu phôi đản, hay là mẫu thân?

Phì Miêu mím miệng tủi thân, các ngươi đều bắt nạt meo meo ngu ngốc!

Khóe mắt rơi xuống một vài giọt nước mắt thương tâm.

“Bản cung có đái dầm hay không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương mang đến một cái bánh ngọt thơm ngào ngạt.

“Đái dầm cái gì? Meo meo không nhớ rõ.”

Phì Miêu nâng cái đầu nhỏ lên, trên mặt là thần sắc mê man.

“Được, lại còn học được mánh khóe của tên tiện nhân kia.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cười như không cười, phất tay áo ra một cỗ thiên lực, vết thương của con mèo ngu ngốc đã được khôi phục.

Phì Miêu thoải mái mà kêu ‘meo’ một tiếng, giây tiếp theo liền thể hiện ra bộ dạng của một con thú cưng biết nghe lời: “Đa tạ tỷ tỷ.”

Phải nhẫn nhịn!

“Ăn xong thì đi phun lửa nấu cơm.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ném bánh ngọt cho nó.

….

….

Môn phiệt Đệ Ngũ tồn tại một cường giả Bán Bộ Chí Tôn có tuổi thọ tám ngàn năm!

Tin tức này không biết được truyền ra từ chỗ nào, giống như một cơn sóng thần quét qua toàn bộ lục địa Cửu Châu, lập tức tạo nên một cơn địa chấn trong các thế lực lớn!

Tám ngàn năm!

Số tuổi thọ đủ để khiến cho thế nhân rơi vào điên cuồng!

Đặc biệt là những lão yêu quái có sinh mệnh sắp suy kiệt như nến tàn trong gió kia, bọn hắn sẽ càng hưng phấn đến mức khó có thể tự kiềm chế!

Sống lâu thêm mười năm đồng nghĩa với việc có thêm một phần hy vọng có thể siêu thoát, một khi có thể thăng thiên thì sẽ không bị vây khốn bởi số tuổi thọ, không còn phải đi tìm con đường trường sinh bất lão nữa!

Ai nấy đều ngo ngoe không ngồi yên được nữa, bắt đầu thi triển phép thần thông tuyệt diệu chạy tới Côn Sơn tại Giang Lăng.

Dựa vào kinh nghiệm của bọn hắn, đương nhiên sẽ suy đoán được đây là một miếng bánh có độc, nhưng sức cám dỗ này không cách nào cự tuyệt được.

Một cơn gió thổi qua báo hiệu giông bão sắp đến, môn phái đệ nhất thiên hạ đã trở thành tâm điểm của Cửu Châu.

…

…

Vào giờ phút này, Đệ Ngũ thị như lâm phải đại địch, một luồng uy áp trải khắp trời che kín đất khiến cho tất cả tộc nhân đều trắng bệch mặt mày, trong lòng cảm thấy bất an vô cùng.

Trên không trung, vô số chiến xa cổ thuyền, từng con hung thú cổ đại đang bay vút qua, những lá cờ tượng trưng cho các thế lực lớn tung bay trong gió.

Mà bọn hắn cũng chỉ là quần chúng, căn bản không có tư cách tham gia vào trong đó.

Trên đỉnh Côn Sơn, tám vị cường giả Bán Bộ Chí Tôn mang theo pháp khí, hư ảnh mơ hồ mà vô cùng kinh khủng hiển hiện trong trời đất.

Bán Bộ Chí Tôn cũng phân chia cấp bậc, mà tám lão yêu quái này nhất định đang đứng sừng sững ở trên đỉnh cao nhất, ngay cả Độc Cô Vô Địch danh tiếng hiển hách cũng phải rút lui.

“Tiền bối hãy hiện thân.”

Một lão nhân bị mù cung kính mở miệng.

Trong khoảnh khắc nói ra lời đó, bộ giáp sắt trên người hắn ta tỏa ra ánh hào quang, trông như một chiến thần khủng bố đứng sừng sững giữa nhân gian.

“Lão tổ của Nam Cung thị, vậy mà hắn vẫn còn sống.”

Những người đứng đầu của các thế lực lớn đều câm như hến.

Môn phái Nam Cung tu luyện các loại công pháp đặc biệt, con cháu đời sau đều phải móc hai mắt để có thể tự cảm ứng nhân gian.

“Đó chỉ là lời đồn, chư vị cũng tin sao?”

Đệ Ngũ Thánh Sơ của Đệ Ngũ thị bước ra, sắc mặt cứng rắn như sắt thép, cảm xúc phẫn nộ dâng trào.

Có một lão yêu quái giọng khàn khàn nói: “Không có lửa thì làm sao có khói, chúng ta cũng không có ác ý.”

Đúng là như vậy, bọn hắn không nổi sát tâm đối với lão tổ Đệ Ngũ, chỉ đơn giản là muốn quan sát và lĩnh ngộ cái gọi là bí pháp kéo dài tuổi thọ mà thôi.

Trên thực tế, vào thời điểm mà tin tức truyền ra, bọn hắn đã nghi ngờ bí pháp này là đến từ Thiên Xu, hoặc thậm chí đấy là món quà được người ở ngoại vực mang tặng.

“Chư vị thật sự muốn đối đầu với Đệ Ngũ thị?”

Sắc mặt của Đệ Ngũ Thánh Sơ tái xanh, trái tim như chìm vào đáy vực.

Lời này vừa nói ra, Côn Sơn hoàn toàn chìm vào trong sự im lặng vô biên.

Các thế lực lớn đều lặng im, nếu như Đệ Ngũ Ma Đầu đồng ý giúp đỡ, thì Đệ Ngũ thị không cần phải e ngại những lão yêu quái này.

Đáng tiếc, với bản tính máu lạnh của Đệ Ngũ Ma Đầu, ngoại trừ tên

chó săn của nàng ra, thì những kẻ khác sống chết như thế nào nàng đều không quan tâm.

“Đừng nói nhảm nữa.”

Đột nhiên, một đứa trẻ có khuôn mặt bị đốt cháy cười lạnh, bàn tay đánh ra một chiếc dù che mưa đủ loại màu sắc.

Từng tia ánh sáng pháp tắc xuyên vào Côn Sơn, giống như những đóa hoa lớn bén rễ sau đó nở rộ giữa núi rừng.

Không bao lâu sau, trong một tòa đại điện bao la hùng vĩ, từng chùm ánh sáng chói mắt bùng nổ, giống như pháo hoa sáng rực lộng lẫy.

Một ông lão đang cong lưng quét rác bị ánh sáng từ bốn phía trói chặt.

Trong chốc lát, vẻ mặt của những người thuộc Đệ Ngũ thị đều lộ ra sự chấn động.

Chẳng lẽ thật sự là lão già quét rác này?

Không thể nào!

Cho dù gia tộc có lão tổ tối cao, cũng không thể nào là một lão già tàn phế làm công việc bẩn thỉu như thế này, kinh mạch toàn thân bị đứt gãy, cả ngày bị những kẻ cấp thấp của gia tộc đi qua sỉ nhục và chế nhạo.

Làm sao có thể là ông?

Đệ Ngũ Thánh Sơ nắm chặt tay thành nắm đấm, từng sợi gân xanh trên trán nổi lên, hận ý điên cuồng, những trưởng lão còn lại của Đệ Ngũ thị đều mang gương mặt lo lắng xen lẫn sợ hãi.

“Ha ha…”

Sắc mặt của lão già quét rác vô cùng bình thản, không có chút gợn sóng, ông ta vứt cái chổi và ki hốt rác đi rồi bước lên một bước, các kinh mạch bị đứt gãy trong nháy mắt phục hồi lại như cũ.

Chương 328: Cường thủ đoạt hào, nhìn trộm cây khí vận của

lão đại (1)

Ông lão lưng còng đang quét sân, mặc bộ quần áo rách rưới, chậm rãi đi tới.

Trời đất dường như yên lặng trong giây lát.

Khuôn mặt gần như đã bị bụi đất chôn vùi, khí tức ảm đạm hiu hắt, chính là lão tổ Đệ Ngũ đã sống tám nghìn năm.

“Cung nghênh lão tổ.”

Tộc trưởng Đệ Ngũ Thánh Sơ dẫn đầu, tất cả trưởng lão gia tộc còn lại đều cúi đầu quỳ xuống.

Chỉ có trưởng lão mới đủ tư cách đọc qua cổ tịch, hiểu rõ cuộc đời của các lão tổ.

Đệ Ngũ Nô, chính là một cái danh tự đê hèn như vậy, ông ta đã từng là nô bộc của Đệ Ngũ Gia Tộc, sau đó đã dùng thiên phú đáng sợ của mình để trấn áp qua nhiều thời đại, trở thành là thần hộ mệnh của Đệ Ngũ Thị.

“Cung nghênh lão tổ.”

Sau khi xác định trong gia tộc có lão quái vật tám nghìn tuổi, toàn thân tộc nhân Đệ Ngũ tộc sôi trào, chiến ý trong mắt dâng lên!

“Lão tổ tông, xin hãy bảo vệ vinh quang của Đệ Ngũ Thị, tôn nghiêm của Đệ Ngũ tộc không thể bị xâm phạm.”

Có tộc nhân khẳng khái nói, kích động đến mức muốn bật khóc.

Ông già dò xé tám người trước mặt với đôi mắt đục ngầu, trong chốc lát, giữa trời đất bị bao phủ bởi uy áp mênh mông.

“Mời tiền bối cho mượn bí pháp.”

m thanh nhẹ nhàng của lão tổ Nam Cung vang lên, dường như không ẩn chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Đệ Ngũ Nô nhìn chằm chằm vào những vết chai trên tay, tự lẩm bẩm: “Cây gậy thời gian làm roi hình đối với ta, nước chảy quanh co nhân gian như hầm mộ, lại mải mê đuổi theo một con chim ở bầu trời xa thẳnm.”

Thanh âm khàn khàn, nhưng lại làm cho trời đất tràn ngập bầu không khí bi thương.

Ngay cả một võ giả tu vi yếu nhất cũng có thể cảm nhận được sự không cam lòng cùng tuyệt vọng của lão tổ Đệ Ngũ .

Con chim đó chính là đã cánh cửa tiếp dẫn.

Tám nghìn năm!

Vẻn vẹn tám nghìn năm, nhưng ông ta vẫn chưa thể siêu thoát, giống như dã thú bị nhốt trong lồng, khát khao khả năng trường sinh bất lão cả ngày lẫn đêm.

Cuối cùng thì cánh cửa tiếp dẫn cũng đã mở ra rồi.

Nhưng cũng không phải nghênh tiếp ông, mà là một nam tử mới hai mươi bốn tuổi.

Trên đỉnh Côn Sơn nguy nga bát ngát, không biết bao nhiêu người đã phải nếm trải cay đắng cùng sự hoang đường buồn cười tuyệt vọng.

Đây chính là thiên đạo.

Chỉ chiếu cố cho Từ ác liêu, không biết đến khi nào mới chịu nhìn ngó chúng ta một chút chứ?

Cả sân rơi vào im lặng.

Sắc mặt các cường giả có chút cô độc, lão tổ Đệ Ngũ đã sống hơn tám nghìn năm cũng không thể siêu thoát, ông ta suýt chút đã nữa dập tắt ngọn lửa mà đám người bọn họ vừa mới châm ngòi.

“Cho dù biết trước là cô đơn, nhưng ta vẫn sẽ không quay đầu lại.”

Một bà lão ba đầu bình tĩnh nói những lời này.

Tiếp nhận nỗi cô độc khi sừng sững giữa dòng chảy thời gian còn tốt hơn vạn lần so với dầu hết đèn tắt. Khi đạt đến cảnh giới tu vi đến cực hjan, điều bọn họ sợ nhất chính là nhìn thấy bộ dáng chết đi sống lại chật vật của bản thân.

Chỉ với một câu nói đã khiến cho bảy cường giả còn lại vững vàng kiên quyết hơn, quyết tâm lấy cho bằng được bí pháp bất kể thủ đoạn gì đi chăng nữa.

Đệ Ngũ Nô im lặng cười.

Nếu có bí pháp gì, hãy giao nộp để giải trừ tai họa.

Nhưng nó chỉ là một hạt giống bản thân may mắn tìm thấy trong Thiên Xu, không thể được lấy ra khỏi gốc rễ được.

“Nói nhiều cũng vô ích, chiến đấu đi.”

Sắc mặt ông ta vô cảm.

Trong khoảnh khắc, mặt trời tắt nắng, màn đêm buông xuống.

Trong bóng tối vô biên, núi non sông hồ thi nhau gầm thét, linh khí trên bầu trời đang tận lực tu dưỡng cho ông lão lưng còng.

Thanh thế kinh khủng gần như làm cho càn khôn điên đảo, trời đất lật úp.

“Ta chính là trời đất, ta chính là bốn mùa, ta chính là trong nhân thế!”

Thân ảnh Độ Ngũ Nô đứng sừng sững trong mây đen vô tận, tựa như một vị thần trong đêm.

Tất cả tu sĩ ở Côn Sơn đều trầm mặc, sắc mặt tái nhợt nhìn trận đánh này, trong tâm hồn xuất hiện sự run rẩy.

“Căn bản không có khả năng địch lại người này.”

Bọn họ không khỏi có ý muốn quỳ xuống, trong lòng rất sợ hãi.

Loại sức mạnh này giống sâu kiến trực diện Chân Long, nó là một thứ gì đó không thể chạm vào.

Thần sắc tám vị cường giả vô cùng nghiêm nghị, họ liếc mắt nhìn nhau, bộc phát ra năng lượng kinh người, lan tràn về phía hư không.

Chỉ trong tích tắc, chín lão yêu quái già cỗi chiến đấu trong đám mây đen.

Càng đến gần bầu trời, uy lực pháp tắc càng lớn, hầu như tất cả các trận đấu của Chí Tôn đều ở chỗ sâu nhất của tầng mây.

Bùm!

Ánh sáng chói lóa vô tận, từng đạo thủ hư ảnh xuất hiện, sức mạnh kinh khủng quét sạch bốn phương tám hướng.

Đám người siết chặt cơ thể, cố gắng hết sức kiềm chế nỗi sợ hãi, chờ đợi kết quả của trận chiến này.

“Ầm ầm!”

Giờ phút này, Côn Sơn xuất hiện năm vị Bán Bộ Chí Tôn, muốn diệt mây giúp lão tổ.

Cùng lúc đó, chiến hạm ầm ầm xẹt qua bầu trời, các vị Bán Bộ Chí Tôn của các đạo thống lớn cũng lần lượt xuất thủ, khí tức gắt gao khóa chặt Đệ Ngũ thị.

Cảnh tượng này một lần nữa khiến vô số tu sĩ kinh ngạc.

Lúc này tại Đệ Ngũ thị, bọn họ đã trở nên vô cùng hoảng sợ.

Không hổ danh là môn phiệt đệ nhất thiên hạ, trong tộc lại có năm người khổng lồ, thêm một tôn lão tổ tọa trấn.

“Sự nhục nhã hôm nay, Đệ Ngũ thị sẽ nhớ kỹ!”

Trên mặt Đệ Ngũ Thánh Sơ mang theo hận ý, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đang chặn đường phía trước, hai tay khẽ nắm chặt, lo lắng cho lão tổ.

Chương 329: Cường thủ đoạt hào, nhìn trộm cây khí vận của lão đại (2)

Ngay khi tất cả mọi người khiếp sợ trước sức mạnh cường đại của lão tổ Đệ Ngũ đang lấy một địch tám, thì lúc này, màn đêm dần biến mất, mặt trời nhô lên cao.

Trong chốc lát, nội tâm của tộc nhân Đệ Ngũ thị như bị một bàn tay siết chặt, ai nấy bối rối sợ hãi, thậm chí còn run rẩy toàn thân.

Nếu lão tổ rơi đài, đây sẽ là một mất mát không thể chịu đựng được đối với môn phiệt Đệ Ngũ, bọn hắn thậm chí có thể mất đi địa vị gia tộc đệ nhất thiên hạ.

Có không ít cường giả nhịn không được thở dài: “Cuối cùng cũng không thể lật ngược tình thế.”

Kỳ thực, kết cục này đã nằm trong dự liệu, tu vi của lão tổ Đệ Ngũ sớm đã đình trệ, sống lâu hơn một chút chỉ để lĩnh ngộ được một chút lý luận thiên đạo mà thôi.

Lão tổ Đệ Ngũ có thể chiến đấu đến bây giờ, điều này cũng đủ chứng tỏ thực lực cường đại của ông ta.

Đáng tiếc, lão tổ Đệ Ngũ rốt cuộc cũng không phải là Đệ Ngũ Ma Đầu.

Sự chênh lệch về thiên phú mới là điều đáng thất vọng nhất.

Ngay khi tộc nhân Đệ Ngũ thị còn đang nặng nề khó chịu, thì sương mù ngập tràn phía trên bầu trời, một con phượng hoàng nương theo tiên hà bay nhanh tới đây, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tiếng bước chân vang vọng trong thiên địa.

“Làm càn, ai dám bắt nạt Đệ Ngũ thị.”

Giọng nói ôn nhu truyền khắp bốn phương tám hướng, nam tử áo trắng sở hữu dung mạo tuấn tú, tiên khí lượn lờ quanh thân, trông như trích tiên hành tẩu trong hồng trần.

Cảnh tượng đột ngột dừng lại.

Nam nhân này dường như là người phụ trách cách âm đạo khí, khiến cho trời đất rơi vào tĩnh mịch, tất cả mọi người ngừng hít thở trước sự xuất hiện của hắn.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi, sóng gió dâng trào trong nội tâm!

Hắn đã đến rồi.

Nàng ta còn cách xa không?

“Cung nghênh nương nương.”

Nam tử áo trắng cung kính cúi đầu.

Khí tức lạnh lẽo lan tràn, vạn vật gần như bị đóng băng, nữ tử váy tím xuất hiện giữa chiến trường mây mù, toàn thân sáng chói bùng nổ.

Nhiều người mặt mày trắng bệch, sợ hãi đến mức răng run cầm cập.

Không ai có thể nghi ngờ sức mạnh kinh khủng của Đệ Ngũ Ma Đầu, mỗi một sợi khí tức của nàng đều ẩn chứa năng lực không thể tưởng tượng nổi.

Nàng ta gia nhập chiến trường, nhưng lại không mang một chút huyền niệm thắng bại.

Mấu chốt là, nàng đứng ở phe nào?

Đệ Ngũ Thánh Sơ hoảng sợ vô cùng, tâm tình run rẩy mãi không thôi.

Ngay cả ông ta cũng không biết rõ ý đồ của Đệ Ngũ Ma Đầu là gì.

“Tộc trưởng yên tâm, ưu thế nằm phía chúng ta!”

Trưởng lão đứng bên cạnh có chút xúc động ngữ khí mười phần chắc chắn.

Trong nháy mắt, Đệ Ngũ Thánh Sơ cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, xương cốt dường như bị rút khô, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đối với hai kẻ biến thái này mà nói, bọn hắn thăng thiên chỉ còn là vấn đề thời gian, căn bản cũng không quan tâm đến tuổi thọ.

Không tệ, bọn hắn không cần bí pháp, vì vậy không có lý do gì để nhắm vào lão tổ cả.

Có vẻ như việc trở về nơi ở thời thơ ấu, hoặc tầm ảnh hưởng của mẫu thân Đệ Ngũ Hà đã đánh thức một tia nhân tính bên trong Đệ Ngũ Ma Đầu.

Dù sao đi nữa, nàng ấy cũng mang họ Đệ Ngũ, đám người kia ức hiếp gia tộc của nàng, chẳng phải là đang đánh vào mặt nàng sao?

Đệ Ngũ Thánh Sơ nở một nụ cười nhẹ nhõm, Đệ Ngũ thị cuối cùng có được một chỗ dựa vững mạnh.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, ông ta trở nên vô cùng kinh hãi, bờ môi khẽ mấp máy, sợ hãi đến mức suýt rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

Mây mù dần dần tiêu tán, bầu trời lần lượt xuất hiện từng vết nứt, sáu vị cường giả hoang mang chạy trốn, để lại ba thân ảnh sụp đổ lơ lửng trong hư không.

Một trong số đó chính là lão tổ Đệ Ngũ.

Sương máu lạnh buốt, cường giả sống qua tám nghìn năm rốt cuộc vẫn bỏ mạng .

Tộc nhân Đệ Ngũ thị lần lượt ngã xuống đất, tứ chi lạnh cóng, bất lực gào khóc.

Nữ tử váy tím đứng sừng sững trên lưng Phượng Hoàng, sắc mặt không chút biểu cảm.

Nam tử áo trắng gật đầu tỏ vẻ nghiêm nghị.

“Xin lỗi, đến chậm một bước rồi.”

Thanh âm hắn bi thương, lộ ra vẻ áy náy.

Nội tâm của các thế lực lớn đều rung động mãnh liệt, căn bản không thể tin được cảnh tượng này, lão tổ Đệ Ngũ thật sự đã bị vây đánh tới chết.

Đệ Ngũ Ma Đầu đến muộn một bước, nhưng nàng vẫn chặt đầu hai con quái vật khác để chôn chung với lão tổ Đệ Ngũ.

Trên đỉnh Côn Sơn, vô số tộc nhân quỳ xuống mặc niệm, lệ rơi đầy mặt, nội tâm đau đớn đến điên cuồng.

Bọn hắn không chỉ đau buồn vì cái chết của lão tổ, mà còn lo lắng cho tương lai của môn phiệt Đệ Ngũ. Một khi thiếu vắng uy áp trấn giữ của lão tổ, những kẻ mang lòng dạ quỷ dữ nhất định sẽ rục rịch ngóc đầu dậy.

“Chuyện ngày hôm nay, nương nương sẽ không bao giờ chịu để yên!”

Nam tử áo trắng lạnh lùng cất giọng, biển máu đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn. Từ ác liêu tùy ý đánh ra một chưởng, bộc phát sức mạnh hủy diệt đáng sợ.

Bên trên chiến thuyền treo cờ xí bát quái, mấy cường giả Niết Bàn của gia tộc Nam Cung bị bao bọc bởi cự chưởng, sau đó hóa thành bột mịn rồi tiêu tán trong nháy mắt.

Ai nấy đều sởn tóc gáy, xương cốt run rẩy vì sợ hãi!

Động thái tàn sát đẫm máu đến nhường này, nhưng lại giống như đang giẫm đạp một vài con kiến hôi.

Cự chưởng này tượng trưng cho quyết tâm và ý chí của hai tên ma đầu.

Nghĩ đến đây, rất nhiều cổ thuyền chiến xa, dường như đã ước hẹn với nhau trước đó, đồng loạt phóng như điên để tháo chạy.

Trong khoảng sân nhỏ yên tĩnh, Đệ Ngũ Hà nâng mắt quan sát tất cả những thứ này, sắc mặt bà ta có chút phức tạp, cuối cùng thở dài một tiếng.

Bà ta là người duy nhất nghi ngờ cái chết của lão tổ?

Khẳng định không chỉ như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, suy đoán cũng chỉ là suy đoán, dựa vào tu vi của bọn họ, ngay cả bước vào chiến trường cũng làm không được, chứ đừng nói đến việc chứng kiến cái chết của lão tổ.

Nếu như tất cả mọi việc đều do Cẩm Sương gây nên, thì Từ ác liêu đã xử lý vấn đề một cách hoàn hảo. Qua miệng hắn, tin tức Cẩm Sương bảo hộ Đệ Ngũ thị sẽ được truyền đạt ra bên ngoài.

Điều này sẽ giúp Đệ Ngũ gia tộc tránh rơi vào khốn cảnh bị bầy sói nhắm tới.

“Đa tạ… Đa tạ.”

Trên đỉnh Côn Sơn, Đệ Ngũ Thánh Sơ chật vật trấn định nội tâm, ông ta cúi đầu hành lễ trước Phượng Hoàng.

Đệ Ngũ Thánh Sơ cắt đứt những nghi ngờ không nên có trong đầu mình.

Dù sao đi nữa, cái chết của lão tổ đã được ấn định. Theo lời của Từ ác liêu, ít nhất cho đến khi Đệ Ngũ Ma Đầu phi thắng, Đệ Ngũ thị có thể sẽ bảo trì địa vị hiện tại.

“Rống.”

Phượng Hoàng thanh thúy hót vang, khí tức nóng rực trừ khử băng hàn, hai ma đầu cũng theo đó mà biến mất.

Chương 330: Cường thủ đoạt hào, nhìn trộm cây khí vận của lão đại (3)

Tại một căn phòng tinh tế trang nhã trong cổ thuyền nguy nga sừng sững.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bắt chéo chân, ném bảy thần hồn Bán Bộ Chí Tôn vào bên trong Minh Đăng.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng im lặng không nói gì, sau đó đột nhiên chân thành nói: “Cảm ơn người.”

Một chút ngạc nhiên hiện lên trong đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương, nàng quả thật hiếm khi được nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng của chó săn.

“Biết là tốt.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương dè dặt gật đầu.

Một vài mảnh vỡ chợt lóe lên trong tâm trí Từ Bắc Vọng.

Hắn đã nhìn thấy tháp khí vận của lão tổ Đệ Ngũ.

Chín mươi bảy tầng.

Một thiên mệnh chi tử đã sống tám nghìn năm, vẫn khó có thể phá bỏ gông cùm xiềng xích.

Từ Bắc Vọng bất chợt liên tưởng đến bản thân, nếu như không có lão đại, hắn cũng sẽ chật vật giãy dụa trong tuổi thọ cô quạnh, đến lúc hồi quang phản chiếu vẫn mang hy vọng về cánh cửa tiếp dẫn.

Đáng tiếc là không có nếu như.

Ai bảo ta đã lập tức ôm chặt lấy đùi lão đại ngay từ đầu chứ?

Sau khi chiếm đoạt khí vận của lão tổ Đệ Ngũ, Từ Bắc Vọng giờ đây đã có thể chính thức tuyên bố …….

Ta không còn là tên xui xẻo nữa!

Đúng vậy, tầng thứ nhất của tháp khí vận tràn ngập ánh sáng chói loà, tuy rằng không dư thừa đến mức tràn ra ngoài, nhưng ít nhất cũng là đột phá lớn đối với hắn.

“Còn không mau cắn nuốt?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấc chân lên, ngón chân phấn nộn đâm vào miệng chó săn.

Từ Bắc Vọng điều chỉnh tâm trạng, nhanh chóng khởi động từng huyệt đạo trên cơ thể, tinh luyện từng sợi sương mù màu xám.

Bên trong cơ thể lão tổ Đệ Ngũ có năm thần hồn Bán Bộ Chí Tôn, cộng thêm hai thần hồn mà nương nương đã tiện tay thu hoạch trong trận chiến vừa rồi, sau khi bỏ tất cả vào trong minh đăng, Minh khí nồng đậm đến mức gần như có thể hóa thành thực thể.

Từ Bắc Vọng có cảm giác bản thân sẽ đột phá đến tầng thứ sáu Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

….

….

Thời gian thấm thoắt trôi qua, trong nháy mắt đã hơn một tháng.

Sấm sét ầm ầm kéo đến, muôn ngàn hiện tượng dị thường tràn ngập khắp thế gian, hư ảnh của Thần thú chư thiên vạn vực xuất hiện giữa bầu trời.

“Hứ… ngươi thiếu nợ meo meo, dùng cái gì trả lại đây!”

Bên trong biển sấm sôi trào, Phì Miêu hướng cái bụng tròn vo lên trên, thanh âm nũng nịu mang theo một chút ai oán cùng ủy khuất.

Năm trận lôi kiếp nặng nề giáng xuống Từ Bắc Vọng, tựa như đây chính là ý chí của thiên đạo, thề phải nghiền nát hắn ta thành bột mịn.

Một tên yêu nghiệt như ngươi, thiên đạo nơi này sẽ không bao giờ cho phép tồn tại!

Thật đáng tiếc, Từ Bắc Vọng lại có sự hỗ trợ của Phì Miêu.

Đầu nguồn lôi kiếp bị nó nuốt chửng không còn sót lại chút gì, nếu không có linh dịch thiên đạo, dù lôi điện có phô trương đến cách mấy cũng không có bất kỳ uy lực gì.

Từ Bắc Vọng ngồi xếp bằng, toàn thân bao phủ trong tiên quang, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa ý chí vĩ ngạn bất khả chiến bại.

Trong lúc mơ hồ, linh hồn tách rời thể xác, da thịt, xương cốt, lục phủ ngũ tạng đều phát ra ánh sáng rực rỡ, cả người hoàn toàn như

được thoát thai hoán cốt.

“Đột phá?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng hỏi.

Chó săn nở một nụ cười vui vẻ: “Công pháp lại tiến lên một tầng.”

Uy lực hiện tại của Bắc Minh Thần Công ác liệt đến mức nào, ngay cả chính hắn cũng không thể tưởng tượng được.

Đột nhiên, hắn ngây ngẩn cả người.

Sau khi sức mạnh đột nhiên tăng mạnh, Từ Bắc Vọng cuối cùng cũng quan sát được khí vận của lão đại.

Một cây khí vận đơn độc sinh trưởng giữa biển cả vô biên vô hạn.

Đúng vậy, một vùng biển cả được tạo thành ánh sáng khí vận!

Mỗi một phiến lá đều phát ra ánh sáng chói lọi, ánh sáng khí vận thực sự quá nhiều, điên cuồng tuôn ra ào ạt, tạo thành biển cả.

Quả thực là làm cho người ta dựng tóc gáy vì tức giận!

Nếu khí vận của Phì Miêu là 300, thì lão đại ít nhất cũng được 900.

Một nhà ba người, hắn là người nực cười nhất…

Đôi mắt xanh lam của Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên, rất tò mò về trạng về trạng thái của chó săn.

“Ngươi có vẻ sắp khóc?”

Nàng cẩn thận dò xét.

Thật sao?

Phì Miêu nhảy xuống từ biển sấm, đôi mắt tinh anh trợn tròn, nó cứ như vậy mà nhìn chằm chằm tiểu phôi đản.

Từ Bắc Vọng có chút hoảng loạn, một luồng khí nóng bao phủ hai con ngươi, xém chút không thể kìm lại được.

Cảm giác tự ti mãnh liệt, khiến hắn có chút xúc động muốn khóc.

“Gió quá lớn, mắt bị cát bay vào.”

Thần sắc hắn hoảng hốt, tâm trạng vẫn thấp thỏm.

“Ừm?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt cái cằm của hắn, thản nhiên nói: “Nói cho bản cung, nhớ ra cái gì rồi?”

Từ Bắc Vọng lắc đầu, ôn nhu nói: “Nương nương quá tốt, ti chức cảm động.”

Bỗng nhiên, hắn từ từ nhắm hai mắt lại, nhỏ giọng nói: “Muốn nương nương hôn ti chức một cái.”

Hứ hứ hứ… không muốn nhìn.

Phì Miêu bĩu môi rồi bỏ đi.

“Gọi chủ nhân.”

Hai mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương híp lại.

Để thỏa mãn đam mê của lão đại, chó săn bày ra bộ dáng vô cùng khiêm tốn: “Chủ nhân.”

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương ẩn hiện ý cười không dễ phát giác, đôi môi đỏ tươi chậm rãi chạm vào.

Hai đôi môi triền miên, nụ hôn nồng nhiệt kéo dài.

Mãi cho đến khi bị ngạt thở, chó săn mới bị đá văng.

Hắn cố sức bình phục tâm trạng, bất chợt chợt nhớ ra.

Nếu khí vận của nương nương là 900, mèo mập là 300, nếu tính bình quân, chẳng phải mỗi người 400 hay sao?

Ta cũng 400!

Tinh thần AQ có chút hèn kém nhưng hiệu quả, chó săn tràn đầy phấn khởi nói: “Lão đại, kế tiếp chúng ta đi đâu?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vén gọn sợi tóc xanh lam đang tán loạn, thản nhiên nói: “Khổng gia, đoạt lấy một nửa còn lại của Bút Xuân Thu.”

Chương 331: Tư tưởng lãng mạn

(1)

Tại vực thẳm Phù Phong, vốn được mệnh danh là thành Thánh.

Trời chạng vạng tối, mây mù giăng kín, mưa phùn lất phất, cả thành phố phồn hoa tựa như một bức tranh thủy mặc.

Một nam một nữ dưới mưa nhàn nhã dạo bước.

“Mau nhìn đi, đó là kẹo hồ lô!”

Ở giữa hai người, con mèo ngu xuẩn ngóc cái đầu nhỏ lên, nó chỉ vào quán nhỏ bên đường, sau đó âm thầm nuốt nước miếng.

“Lắm chuyện, nhanh lên, phiền chết ta rồi…”

Nam tử có khuôn mặt cộc cằn trừng mắt nhìn nó.

Người đi bên cạnh hắn là một nữ tử váy tím có khuôn mặt ưa nhìn nhưng cũng không quá nổi bật, mỗi khi nàng dạo bước, tua rua trên dây lưng phát ra âm thanh vô cùng trong trẻo.

“Nương nương, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”

Nam tử ân cần nịnh nọt.

Có lẽ vì bị ảnh hưởng bởi những tư tưởng lãng mạn trong tiểu thuyết, lão đại khăng khăng muốn dạo chơi nhân gian, tùy tùng chỉ có thể nghe theo.

“Ngươi có vẻ không kiên nhẫn nhỉ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt nhìn hắn.

“Không có.”

Tên chó săn nhanh chóng phủ nhận.

Đương nhiên, nam tử đi dạo phố cùng với nữ nhân, đôi lúc cũng sẽ có chút bực bội…

“Đi sòng bạc đi.”

Phì Miêu giơ móng vuốt đề nghị, vẻ mặt dương dương đắc ý: “Meo meo là thần bài đó nha.”

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng không tin.

“Thật mà!”

Phì Miêu nghiêng đầu một chút, nói: “Hai trái quả m Dương kia là do meo meo cược thắng lũ đần Tiên Tộc.”

“Thật sự có chuyện này ư?”

Chó săn nhìn lão đại, chờ nàng kiểm chứng.

Con mèo ngu ngốc từng nói qua, nàng dựa vào trái quả m Dương mới có thể giữ lại ký ức sau khi tái sinh tại thế giới bị vứt bỏ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương sờ chiếc cằm tinh xảo.

“Ha ha ha. . .”

Phì Miêu trở nên rất thích thú, nhanh chóng chạy về phía sòng bạc, nơi treo những tấm biển có chữ ‘tài’ màu đỏ.

Chó săn điềm nhiên như không có việc gì, lôi kéo bàn tay mềm mại non nớt của người cạnh, nhắm mắt đi theo nó.

Trong đại sảnh bày đầy chiếu bạc, mỗi bàn cược đều bị vây quanh bởi đám cờ bạc hăng máu, tiếng gào thét vang lên từng hồi, có cười có mắng, có vui có sầu.

Phì Miêu nhìn qua nhìn lại, thăm dò xung quanh, sau đó đi tới nơi náo nhiệt nhất, đổ xúc xắc chiếu bạc.

Đưa tiền… Nó khoa tay múa chân với tiểu phôi đản.

Bộp.

Từ Bắc Vọng bước đến trước mặt, đem một trăm lượng ngân phiếu đập vào trên chiếu bạc.

“Tài xỉu đê~.”

Nam tử cường tráng vén tay áo lên, nhìn đám người mặt mày đỏ bừng tới mang tai, điên cuồng đắm chìm trong cơn say cờ bạc.

“Chọn như nào?”

Từ Bắc Vọng ôm Phì Miêu vào trong ngực.

Vì để trải nghiệm không khí nhân gian, nên lão đại đã phong tỏa tu vi, ý thức và cảm giác của bọn hắn, bây giờ thậm chí còn không thể dò xét điểm rơi của xúc sắc.

Phì Miêu xoay tròn con mắt, chỉ vào 'tài'.

"Cược tài!"

Từ Bắc Vọng đem ngân phiếu ném vào chồng giấy đã chất cao như núi.

"Ngừng, đặt rồi không rút lại!"

Nam tử cường tráng hét lên, điên cuồng lắc xúc xắc.

Một đám dân cờ bạc trừng to mắt, nội tâm sợ hãi đến mức mồ hôi nhễ nhãi, thậm chí còn vài người nhẹ giọng cầu nguyện.

Như bị lây nhiễm bởi bầu không khí, Từ Bắc Vọng cũng có chút khẩn trương, Đệ Ngũ Cẩm Sương hăng hái nhìn chăm chú.

"Mở!"

Phịch một tiếng, chiếc hộp nặng nề đóng sập xuống, sau đó xốc lên.

Tuy nhiên, xúc xắc hiện mặt hai điểm.

Xỉu!

Chiếu bạc trong chốc lát vang lên tiếng chửi rủa, dân cờ bạc như cha mẹ họ chết, dùng sức đấm mép bàn.

"Thần bài?"

Từ Bắc Vọng ghé mắt nhìn về phía lão đại.

Phì Miêu gãi đầu, đôi mắt to có chút mê mang, khóe miệng nhếch lên, che giấu thần sắc xấu hổ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng quá đỗi kinh ngạc, nàng và chó săn liếc nhìn nhau, hai người tựa như thần giao cách cảm.

Từ Bắc Vọng vặn vẹo uốn éo, đột nhiên hướng tới chiếu bạc với tốc độ cực nhanh, cướp ngân phiếu về tay.

“Chạy!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương kéo hắn, hai người cũng không quay đầu lại, cùng nhau xông ra đại sảnh sòng bạc.

“To gan! Mẹ kiếp!”

Người chia bài kịp thời phản ứng, chỉ vào bóng lưng hắn gào thét phẫn nộ.

Một đám chân tay cường tráng trừng to đôi mắt như chuông đồng, cầm đao đi truy sát hai kẻ quỵt nợ.

“Con mèo mập này là thú cưng của bọn chúng.”

Phì Miêu đang lặng lẽ chạy đi thì bị con bạc phát hiện, hắn ta lập tức hô to nhắc nhở.

“Meo!”

Phì Miêu vừa né tránh vừa di chuyển, dang rộng hai chân bỏ chạy.

Khi rẽ vào con ngõ hẻm đối diện bên đường, hai người mới chạy chậm lại, quay đầu nhìn lại hướng sòng bạc.

“Suýt chút nữa thì bị con mèo ngu ngốc đẩy vào cảnh táng gia bại sản.”

Từ Bắc Vọng cười nói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhàn nhạt mỉm cười.

“Các ngươi thật thô lỗ, meo meo sắp bị chém chết mất.”

Phì Miêu thở hồng hộc chạy vào ngõ nhỏ, khuôn mặt không cam lòng nói: “Meo meo thật sự là thần bài, không có gạt người, đây chỉ là sai lầm nhỏ.”

“Ngụy biện.”

Từ Bắc Vọng cười khẽ.

Thật ra hắn biết lý do.

Dựa vào vận khí ngập trời của Phì Miêu, trăm cược trăm thắng là chuyện không thể bình thường hơn được.

Nhưng chỉ vận may của nó giới hạn ở trên tiên giới, khu vực không bị chi phối bởi thiên đạo.

“Bao giờ thử lại một chút nha!”

Phì Miêu nũng nịu giống như năn nỉ, còn chưa hài lòng.

“Ta chưa muốn làm ăn mày.”

Thấy lão đại đi xa, chó săn liền đuổi theo.

Ở hai bên đường, những kỹ viện treo đèn lồng lên cao, âm thanh tì bà du dương, dây cung sáo trúc văng vẳng bên tai

Nữ tử hát rong cất cao giọng hát, âm điệu vừa mượt mà vừa bốc đồng, hấp dẫn một đám du khách dừng chân đến xem.

“Ngươi cũng tới hát đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương buộc lại mái tóc xanh, đáy mắt dạt dào hứng thú.

“Không.”

Cơ thể chó săn lùi về sau theo bản năng.

“Bản cung muốn nghe.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương trở mặt.

“Ti chức không thể.”

Hắn vẫn nhỏ giọng kháng cự.

“Nhất định phải để ta lặp lại một lần nữa sao?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nghiêm túc.

“Đúng đấy, nhanh đi đi.”

Phì Miêu đổ thêm dầu vào lửa.

Chó săn cẩn thận từng li từng tí nói: “Nương nương sẽ giẫm đạp lên ti chức sao?”

“Ta đếm tới ba.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đẩy hắn một cái, đưa ra một số yêu cầu: “Không cho phép đánh đàn, nhất định phải hát thành lồi, còn phải hát bài gì

đó mới mẻ.”

“Đúng!”

Phì Miêu cười hì hì, meo meo cực kỳ thích thú khi nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của tiểu phôi đản.

“Được rồi.”

Xấu hổ thì xấu hổ, lão đại vui vẻ là được.

Chương 332: Tư tưởng lãng mạn (2)

Từ Bắc Vọng cầm nén bạc vừa đổi được, sau đó ném cho nữ tử hát rong, ấm ức nói: “Tại hạ cũng muốn thử một chút.”

Nữ tử hát rong mừng rỡ với phần thưởng hậu hĩnh này, nàng ta không có lý do gì để không đồng ý, cho nên lập tức cười ngọt ngào, đưa tay mời nam tử xấu xí này lên sân khấu.

Hắn không thể đánh đàn, lại còn phải hát một bài mới mẻ, Từ Bắc Vọng chỉ có thể lựa chọn một ca khúc hiện đại.

Hắn cảm thấy những giai điệu phức tạp thời hiện đại chắc chắn sẽ không được thế nhân ở nơi nây tiếp nhận, hắn nhất định sẽ bị mắng vì không biết đang hát cái gì.

“Bêu xấu…”

Hắn nắm chặt tay đi về phía sân khấu.

“Phi.”

Hầu hết đám đông bỏ đi ngay lập tức, khi nhìn thấy tên nam tử có vẻ ngoài cứng cáp này, bọn hắn cũng không còn hứng thú thưởng thức âm nhạc nữa.

Phì Miêu hăng say đập móng vuốt vào nhau.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lấy tay che khuất nụ cười treo ở khóe miệng, đáy mắt ngập tràn vui sướng.

“Mời công tử hát.”

Nữ tử hát rong thúc giục, nàng có chút hối hận khi đáp ứng hắn.

Từ Bắc Vọng dùng chuỳ gỗ nhỏ gõ nhẹ vào chiếc chuông đang treo, ra hiệu nữ tử hát rong đàn tấu tì bà.

m điệu bi thương vang lên, Từ Bắc Vọng mắt nhìn phía trước, thâm trầm ngâm xướng:

“Vở kịch được khép lại, tay áo nâng lên hạ xuống. Những câu từ bi hoan ly hợp đều không liên quan đến ta.”

“Tán quạt khép mở, trống vang lên rồi im lặng.”

“Người đứng ngoài vở kịch, ai có thể nói…”

Cứ tưởng sẽ bị mọi người cười nhạo, nhưng âm thanh của hắn vẫn dịu dàng như mọi khi, vừa ôn hòa, lại vừa ưu nhã.

Những vị khách vừa bỏ đi bỗng dừng bước, ai nấy đều quay đầu nhìn về phía sân khấu.

Nói thế nào nhỉ, âm điệu tuy quái dị, thậm chí còn không phải là thơ, nhưng cách hát lại cực kỳ độc đáo.

Nghe cũng có vẻ hay..

Bọn họ vô thức quay người trở lại sân khấu, ai nấy đều lặng lẽ im ắng, giống như không dám làm phiền đến nam tử đang cất cao giọng hát.

“Ta đã quen với việc hài hòa hạnh phúc, giận dữ, buồn phiền và vui vẻ.

“Mặc cho bao lời bài hát xưa, xương tro tàn là ta.”

“Lục bình trong lúc khốn khó chịu nhìn lửa cháy núi sông.”

“Ti chức không dám quên việc nước, mặc dù không ai biết ta…”

Mặc dù tình cảm không quá dạt dào, nhưng Từ Bắc Vọng vẫn rất nhập tâm.

Đường phố bên cạnh hoàn toàn yên tĩnh, âm thanh phát ra kĩ viện bỗng dưng im bặt, từng bầy chim oanh ca yến hót bay ra.

Ánh mắt các nàng si mê, đắm chìm trong giai điệu, khó mà kiềm chế.

“Tiểu phôi đản thật lợi hại…”

Phì Miêu càu nhàu một tiếng.

Meo meo không hiểu hắn đang hát cái gì, nhưng vẫn vô cùng chấn động.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm bóng dáng trên sân khấu, ngay cả nàng cũng phải thán phục trước tài năng của chó săn.

Mặc dù tên tiện nhân kia vô cùng biến thái, nhưng những phương diện khác thì quả thật không thể bắt bẻ hắn được.

Nàng muốn nhìn thấy bộ dạng lúng túng xấu mặt của hắn, nhưng bây giờ hắn đã thành công gây chú ý đến rất nhiều người.

Tiếng ca hát thu hút sự chú ý của cả con phố, đoàn người đứng vây quanh sân khấu, bầu không khí yên tĩnh đến lạ thường.

“Dưới đài người đi qua lại, sắc xưa chẳng thấy.”

“Trên đài người hát, tan nát cõi lòng ly biệt.”

“…”

Nữ tử hát rong là người nhập tâm nhất, đôi mắt của nàng ta trở nên đỏ hoe, những giọt nước mắt đã lăn dài trên bờ má.

Thật sự, bài hát này giống như đang nói lên nỗi lòng của nô gia, nếu không phải bị nam nhân vô tâm, thì ai muốn kiếm sống bằng cách hát rong chứ.

Trên sân khấu, nam tử đánh chuông nhạc và âm thanh êm tai quanh quẩn: “Chữ tình khó viết, ta phải viết bằng máu mới hòa âm được.”

“Rèm vén rèm buông, ai là khách.”

Bầu không khí yên tĩnh hồi lâu.

Người người ngây ngốc như pho tượng.

Đột nhiên.

“Hay!”

Tiếng vỗ tay vang lên liên tục, làn sóng này lấn át làn sóng khác, kéo dài rất lâu giữa con phố nhộn nhịp.

“Công tử, hãy thêm một bài, một bài không đủ nghe…”

Các kỹ nữ cất giọng nghẹn ngào, từng đồng tiền được ném vào trong hộp gỗ. Các khán giả dưới sân khấu cũng rất hào phóng mà nô nức khen thưởng cho Từ Bắc Vọng

“Có duyên sẽ hát tiếp!”

Từ Bắc Vọng cười một tiếng, hắn làm ngơ trước ánh mắt hy vọng của các kỹ nữ, chậm rãi đi xuống sân khấu.

“Công tử, nô gia bao nuôi ngươi.”

Có vị thanh quan nhân quốc sắc thiên hương lên tiếng níu kéo hắn.

(*) thanh quan nhân: kỹ nữ bán nghệ không bán thân.

m thanh của nàng ta ẩn chứa sự tự tin vào độ giàu có của mình.

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương không hề có chút gợn sóng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm chó săn.

Từ Bắc Vọng rùng mình một cái, từ chối nói: “Ta chỉ là một tên thô lỗ, không biết thương hương tiếc ngọc.”

Thanh quan nhân khuất phục cúi đầu, đáy mắt hiện lên một tia tiếc nuối.

Số mệnh của ta là tên ăn bám sao…

Từ Bắc Vọng lặng lẽ oán thầm.

“Huynh đệ, xem ra ngươi cũng không phải là người có tiền.”

Mấy tên nam nhân vui vẻ trêu đùa.

“Ngươi nói sao?”

Từ Bắc Vọng có chút hiếu kỳ.

Tên kia nhìn Đệ Ngũ Cẩm Sương một chút: “Nhà ngươi dựa vào tài hoa để chinh phục mỹ nữ.”

Những người khác cũng bắt đầu để lộ nụ cười ẩn ý.

Nam tử này có bề ngoài xấu xí, còn nữ tử kia, dù không được gọi là khuynh thành khuynh nước, nhưng dung mạo cũng được coi là trên

trung bình.

Ngươi không có tiền tài, dựa vào cái gì mà sánh vai với nàng?

Hiện tại xem ra, nam tử tài hoa hơn người đi tới chỗ nào cũng đều có thể nổi bật.

“Đi thôi.”

Trước ánh mắt lưu luyến không rời của đám đông, chó săn kéo lão đại rời đi.

Con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ chuyển động: “Xấu xí như vậy mà vẫn có nữ nhân nguyện ý bao nuôi.”

Không còn cách nào khác, chó săn lộ ra ánh mắt bất đắc dĩ: “Ti chức chưa từng dựa vào khuôn mặt đi kiếm cơm.”

Sau đó, hai người một mèo tiếp tục du ngoạn, chèo thuyền ngắm đèn, đi dạo các hiệu cầm đồ.

Chương 333: Tư tưởng lãng mạn (3)

“Nương nương, có đánh cược không?”

Chó săn đột nhiên nói.

“Đánh cược gì.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hững hờ trả lời.

Từ Bắc Vọng: “Ti chức đi đến một hiệu cầm đồ bất kỳ, tùy tiện chọn mấy món bảo vật Hoàng giai.”

“Ồ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo mắt dò xét hắn.

Vì tu vi đang bị phong tỏa, trò cá cược này hoàn toàn dựa vào may mắn.

“Đặt cược cái gì?”

Nàng ra vẻ tùy ý.

“Nếu ti chức thắng, nương nương có thể giẫm lên…”

Chó săn thử hỏi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương mặt không đổi sắc, không nói lời nào.

Chó săn lập tức vui sướng trong lòng, đi về phía tiệm cầm đồ có rất nhiều khách du lịch.

“Hừ!”

Phì Miêu buồn rầu chu môi.

Đại phôi đản biết rõ vận khí của tiểu phôi đản rồi mà còn đáp ứng.

Phi phi phi, hai cái người này đều không biết xấu hổ!

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau một hồi cướp đoạt cơ duyên, một một chồng tranh chữ trục xuất hiện trên tay hắn.

“Nương nương, những thứ này có dao động của pháp lực không?”

Từ Bắc Vọng tràn đầy năng lượng

Đệ Ngũ Cẩm Sương bày ra tư thế ưu nhã, sau đó dạo bước đi xa, chó săn khẽ siết nắm tay, nhắm mắt đi theo nàng.

“Biến thái!”

Phì Miêu ủy khuất, trong lòng nguyền rủa hai người.

Nước tiểu đái dầm chết ngươi!

Tại một hội thi huyên náo bên đường, các thư sinh đang tụ tập vây xem, những người có thi từ xuất chúng sẽ nhận được phần thưởng.

Bút mực giấy nghiên, một chút thực vật cấp thấp, thậm chí còn có cả những thư tịch trân quý

“Bản cung muốn đóa hoa kia.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương dừng bước, chỉ vào một chùm hoa tím nhạt giống như hoa chấm bi.

(*) hoa chấm bi: các đh search hoa gypsophila nha

Mặc dù đó chỉ là một loài hoa bình thường, nhưng vẻ ngoài của chùm hoa này thực sự đẹp đến nghẹt thở.

Chưởng quỹ là một nam nhân đang đứng thổi sáo, chải đầu cầm chổi, dáng người hắn ta không cao to lắm, sắc mặt đen nhánh nhem nhuốc, quần áo trên người có chút rách rưới.

Nói thật, Từ Bắc Vọng nhìn thấy hắn, đột nhiên nhớ tới nhân vật trong trò chơi Liên Minh Huyền Thoại ở kiếp trước.

Yasuo…

Quá sinh động.

Một mái đầu chổi, ánh mắt ảm đạm, cái nhìn chăm chú vu vơ, đây chính là một nam tử đa sầu đa cảm.

“Chưởng quỹ, ta thử một chút.”

Từ Bắc Vọng nhìn tấm bảng gỗ, ném năm lượng bạc qua chỗ hắn.

Động tác thổi sáo của nam tử dừng lại, nhẹ nhàng gật đầu: “Mời.”

Ánh mắt của một đám thư sinh lộ ra khinh bỉ, nam nhân thô lỗ như vậy cũng xứng làm thơ, đừng làm ô uế văn hóa truyền thừa vạn cổ của thành Thánh!

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm lão đại, bình tĩnh nói: “Ta muốn tìm đường qua hoa, đi thẳng vào sâu trong mây trắng, mở ra chiếc cầu vồng kiêu sa.”

Vẻn vẹn nửa câu thơ, nhưng lại làm cho các thư sinh nghẹn họng sửng sốt, mọi người có mặt đều ngượng ngùng, xấu hổ không chịu nổi.

Nếu như kẻ thô kệch này lại sở hữu văn đảm, nửa câu thơ này e rằng sẽ khiến cho dân chúng thành Thánh chấn động, tộc nhân Khổng gia phải đích thân đi mời.

“Tài năng tuyệt vời!”

Đáy mắt nam tử u buồn hiện lên một tia kinh ngạc, hắn trịnh trọng cúi đầu một cái, sau đó cười nói: “Công tử muốn cái gì, có thể tùy tiện lấy.”

Từ Bắc Vọng đi vào trang nhã, lấy đi bó hoa kia.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp chớp lông mình hai lần.

Mặc hoa tìm đường, thẳng vào chỗ sâu… Nàng luôn cảm thấy tiện

nhân kia có ý riêng.

“Tặng cho ngươi.”

Ánh mắt chó săn ngập tràn ngưỡng mộ, dùng hai tay dâng bó hoa, giống như đem tặng những ngôi sao trên trời.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quan sát hắn mấy giây, phát giác được sự dịu dàng trong đôi mắt ngân hà lấp lánh của hắn.

Nàng cao ngạo hất cằm một cách đầy tự hào, tiếp nhận bó hoa.

…

…

Đêm khuya, trên con tàu chiến cổ kính to lớn trong không trung.

“Nương nương, phần thưởng đặt cược đâu?”

Chó săn trưng ra khuôn mặt tuấn mỹ mang theo sự chờ đợi

Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng thưởng thức bó hoa, sau đó nâng đôi chân ngọc ngà giẫm lên mặt hắn.

Một chiêu thức bí pháp truyền tống.

“Ngươi đã nhất quyết rời xa nhân gian, cho nên hôm nay chúng ta du ngoạn một lần, để ngươi lây nhiễm khí tức thế tục một lần nữa.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ mở đôi môi đỏ, đem những ngón chân hồng hào nhét vào miệng hắn.

Từ Bắc Vọng không kịp nhấm nháp mùi thơm, chỉ cảm thấy trong đầu có thêm một tia khí thức huyền ảo lạ thường.

“Chúng ta cùng học tiếng mèo kêu

Cùng nhau kêu meo meo meo meo meo

Ở trước mặt nhau tỏ vẻ yêu kiều

Ai u meo meo meo meo meo…”

Phì Miêu nhảy nhót bằng cả cơ thể, trong miệng còn đang lẩm bẩm một vài câu ca dao.

“Đủ rồi đấy!”

Từ Bắc Vọng dùng tay xách cổ nó lên: “Ngươi không dừng hát được à?”

Phì Miêu nhân lúc rảnh rỗi nên ngâm nga vài câu ca, sau đó còn tự biên đạo điệu múa riêng cho mình.

“Cô oa oa nghe…”

Nó gãi gãi đầu một cái, nhìn về phía đại phôi đản đang cắn ống hút.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khuấy động ly trà sữa, thưởng thức vị ngọt của trà sữa một lát, lười biếng nói: “Cô lậu quả văn.”

(*) Cô lậu quả văn: kiến thức hạn hẹp

“Đúng.”

Phì Miêu trừng mắt nhìn tiểu phôi đản: “Ngươi không hiểu được đâu, chờ sau khi meo meo biến thân, ta còn có thể sử dụng chiêu thức công kích bằng ba sóng âm.”

Từ Bắc Vọng cầm Minh Đăng trong tay, vừa đi vừa nuốt Minh khí, hoàn toàn không quan tâm tới Phì Miêu.

Con mèo ngu xuẩn này rất trà xanh, vừa ỏn ẻn lại thích đỏng đảnh, cả ngày đem việc biến thân treo ở cửa miệng.

Tuy nhiên, bản thân hắn cũng vô cùng chờ mong, sợ bỏ lỡ khoảnh khắc quan trọng đó.

Nói thật, nhiều lúc Từ Bắc Vọng cảm thấy nó rất phiền, luôn quấy rầy thế giới riêng tư của hắn và lão đại.

Nhưng vừa nghĩ tới thiếu nữ váy đỏ đáng yêu lúc trước, thái độ hắn cũng mềm mại đi rất nhiều.

Chương 334: Kinh động thánh ý, một lời rung động thiên thu (1)

“Khi meo meo hát bài hát này, toàn bộ bọn người xấu kia nhất định sẽ ngủm củ tỏi.”

Phì Miêu ngẩng đầu lên, khí thế dương dương tự đắc vô cùng.

Chó săn lười nói chuyện với nó, hắn đột nhiên lấy ra một ly trà sữa giống như đang làm ảo thuật, sau đó xum xoe đưa cho lão đại.

Có người từng nói, đợi đến khi cảm giác mới mẻ trôi qua, thì cho dù thích đến đâu thì cũng dần trở nên bình thản.

Trước kia, Từ Bắc Vọng rất đồng tình với quan điểm này, nhưng hiện giờ lại vô cùng phản đối.

Dung mạo cao quý mà tuyệt diễm, tư thái hoàn mỹ không có chút tì vết nào, khí chất băng lãnh vô biên, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều là bảo vật quý giá….

Hắn cung phụng nàng như thế nào đi nữa cũng không hề thấy chán.

“Ngươi đang nghĩ cái gì đấy?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn hắn.

“Ti chức nghĩ đến việc mỗi ngày được nương nương dẫm lên.”

Chó săn không biết xấu hổ mà nói một câu thật lòng, sắc mặt vô cùng chững chạc đàng hoàng.

Tối hôm qua, một đôi tất trắng lướt qua trên mặt, khiến chó săn ngất ngây trước cảm giác phiêu diêu bồng bềnh này

“Thỏa mãn mong muốn của ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia xấu hổ không dễ nhận ra.

Nàng dùng chân đạp vào miệng chó săn, khiến hắn bay xa năm dặm.

…

…

Vòm họng vẫn còn lưu lại hương thơm, chính là mùi cơ thể chân chính của nương nương, Từ Bắc Vọng hít một hơi thật sâu vào phổi, rồi sau đó lặng lẽ ngắm nghía công trình kiến trúc hùng vĩ trước mắt.

Tòa cung điện nối đuôi nhau dài liên miên đến nỗi không thấy điểm cuối, chiếm trọn vẹn mười vạn mẫu đất, rường cột của mỗi tòa nhà đều được chạm trổ hoành tráng mỹ lệ.

Một kiến trúc vô cùng xa hoa lãng phí nhưng lại được bao trùm trong

chính khí hạo đãng, tiếng đọc sách vang vọng đến tận mây xanh.

Long Môn được ngưng tụ từ văn khí tọa lạc sừng sững giữa hư không, bên trên còn treo bảng hiệu 'Gia tộc đệ nhất vạn cổ' vô cùng sáng chói.

"Từ ác liêu!"

Một đạo khí tức mang theo sát ý vừa xuất hiện đã lập tức kinh động đến rất nhiều đại nho tại Khổng gia.

Bọn họ đứng sừng sững giữa bầu trời, cầm quyển sách trong tay, tất cả đều rơi vào trạng thái sợ hãi

Từng bộ y quan nhanh chóng rủ xuống.

Căn bản không cần suy đoán động cơ của Từ ác liêu, kẻ này chính là ôn thần, hắn đi tới đâu thì giết chóc tới đó.

"Từ ác liêu, ngươi dám làm loạn tổ địa thánh nhân sao?"

Một lão nhân đội tiểu quan làm từ sợi sơn mài, gõ gậy nghiến răng rồi gào thét.

Văn khí gia trì ở bên phía dưới đột nhiên phát ra âm thanh ù ù như sấm sét quét qua chân trời.

Trong nháy mắt, toàn bộ Thành Thành đều chấn động, vô số đại nho vừa nghe tin liền chạy tới.

Bọn họ không thể dung thứ khi Khổng gia và Nho đạo truyền thừa hàng vạn năm qua bị sỉ nhục như thế!

Kể từ giờ phút này, phàm là người đọc sách, đều trợn mắt ngoác mồm mà nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng, nội tâm bất chợt nảy sinh một cỗ hận ý mãnh liệt!

Từ ác liêu từng giết thiên kiêu đích truyền của Khổng gia ngay tại Thiên Xu. Khổng gia nhân từ nên sẵn sàng tha thứ cho hắn, vậy mà kẻ này không những không nhớ ơn mà lại càng thêm hung hăng ngang ngược..

Hành động này gây ra sự căm phẫn vô cùng!

Cừu hận cũng có sức mạnh của nó, mấy trăm người đọc sách tại thành Thánh đều dồn mọi cơn căm hận vào cùng một người, văn khí hóa thành uy áp nghiêm nghị, trấn áp về phía nam tử áo trắng.

“Đây chính là lễ nghi đãi khách của các ngươi sao?”

Con ngươi xanh biếc của Từ Bắc Vọng không hiện lên một chút gợn sóng, hắn đưa tay vẩy nhẹ một cái, uy áp vô hình lập tức bị trừ khử.

Hắn nhàn nhã dạo bước, cũng không có ý định hàn huyên mà thản nhiên nói: “Lấy nửa bút Xuân Thu ra đi.”

Sau khi hắn vừa dứt lời, như có thiên thạch rơi xuống biển sâu, tạo nên một tầng sóng lớn.

Trời đất như lặng yên trong chớp mắt.

Vô số người bị chọc giận bởi câu nói của Từ Bắc Vọng, ai nấy tức đến nỗi sùi bọt mép, gần như không kiềm chế được lửa giận.

Khẩu khí kẻ này vô cùng hời hợt, như thể vừa nói ra một yêu cầu không đáng kể vậy.

Đúng là không có chút liêm sỉ nào cả.

Đây là một nửa Thần khí còn sót lại của thánh nhân trong gia tộc, là báu vật của tổ tông, ngươi có mặt mũi nào để đòi a?

“Ngay cả ta cũng chưa từng thấy hình dạng của bút Xuân Thu.”

Một vị nam tử trung niên có dáng vẻ nho nhã lạnh lùng bác bỏ: “Nếu biết cung Tắc Hạ từng cất giữ di vật tổ tông, chẳng lẽ chúng ta lại để ngươi nhanh chân đến giành lấy trước à?”

Lão nhân cầm gậy gỗ là vị tiểu quan có tính khí nóng nảy, ông ta giận dữ tới mức xanh tím mặt mày, nói: “Ngươi nghe cho kỹ, cho dù Khổng gia có cũng sẽ không đưa cho loại người ma đầu như ngươi.”

Lời này vừa nói ra đã khiến rất nhiều đại nho khác nhíu mày, bọn họ âm thầm trách cứ lão nhân này ăn nói lỗ mãng thiếu chừng mực.

Từ ác liêu chính là ví dụ điển hình của hạng người ăn mềm không ăn cứng, nếu bọn họ cứ đối chọi gay gắt với hắn, hậu quả sau cùng không thể lường trước được.

Ngay cả người mới đọc sách cũng nhận ra hàn ý trong lòng, Từ ác liêu chính là người khởi động cánh cửa tiếp dẫn, hắn tuyệt đối không để bất kỳ ai xúc phạm đến quyền uy của mình.

Quả nhiên, nam tử áo trắng dừng bước, gương mặt tuấn mỹ bắt đầu biểu lộ thần sắc lạnh lùng, hắn nhẹ nhàng gật đầu: “Ngươi đã không

cần thể diện, vậy để ta giúp ngươi.”

Ngữ điệu ôn nhu chậm rãi phát ra.

Trời đất đột nhiên biến đổi trong chốc lát.

Đại địa Cửu Châu giống như được thay đổi một dung mạo mới.

Một cỗ khí tức tăm tối mờ mịt bao phủ khắp chư thiên vạn vật, sau đó xông thẳng lên bầu trời, toàn bộ thiên địa như bị nhuộm màu tro đen.

Vô số người đọc sách khẽ rùng mình, ánh mắt lộ rõ sợ sự hãi đến cực điểm.

Đây chính là văn khí đã được tích tụ cả hàng vạn năm, vậy mà công pháp của Từ ác liêu lại có thể xếp ngang hàng sao?

Không.

Là hoàn toàn bị nghiền ép!

Chương 335: Kinh động thánh ý, một lời rung động thiên thu (2)

Cả trời đất bị bao phủ bởi một màu xám đen, bầu không khí trở nên âm trầm vô cùng, tiếng than thở thống khổ vang lên tứ phía.

“Địa ngục xuất hiện rồi sao…”

Đám người đọc sách sợ đến mức sắp nứt cả tim gan, ánh mắt dường như mất đi tiêu cự, thân thể quỳ rạp xuống đất trong vô thức.

Sau đó, càng ngày càng nhiều người đọc sách nằm rạp trên mặt đất, ai nấy đều rùng mình run rẩy vì nỗi sợ hãi từ trong linh hồn.

Một vị đại nho Nhị phẩm cố hết sức để kiềm chế trái tim đang đập dữ dội trong lồng ngực, nhưng ông ta vẫn không chống cự lại được sức mạnh hủy diệt đến nhường này, đôi chân run run rẩy rẩy một lúc rồi quỳ rạp xuống đất.

Ngoại trừ đại nho Nhất phẩm trở lên, những người còn lại đều khuỵu gối cúi đầu, giống như đang cúng bái tử thần đến từ địa ngục!

Sức mạnh quỷ dị kinh khủng này khiến đám lão nhân Khổng gia lạnh buốt tứ chi, kinh hãi muốn chết.

Bọn hắn đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, Từ ác liêu chính là tôn thần tối cao đến từ địa ngục, hắn đến để đây trừng trị những con người ngỗ nghịch ở nhân gian!

Một đóa hoa Bỉ Ngạn trắng như tuyết xuất hiện trong sương mù xám xịt, từng cánh hoa nở tung trước con mắt của bao người, sau đó trôi lững lờ về phía lão nhân cầm gậy gỗ.

"Không!"

Lão nhân ngông nghênh tự cho là mình đúng giờ đã hoàn toàn sụp đổ, ánh mắt ngập tràn sợ hãi, thân thể dần dần trở nên mục nát, chỉ còn sót lại một bộ hài cốt khô quéo.

Đại nho Nhất phẩm, tương đương với cường giả Thánh Cảnh lại không thể phản kháng dù chỉ một chút, cứ thế mà rơi đài trong bộ dạng run rẩy sợ hãi.

Hoa Bỉ Ngạn biến mất, sương mù xám cũng tan rã, văn khí lại tiếp tục lan tỏa giữa thiên địa.

Giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng bộ thi hài và không khí u ám vẫn còn đó, khiến vô số người đọc sách sợ hãi đến ngạt thở.

Thủ đoạn nghịch thiên này, căn bản không phải ai cũng làm được.

"Bây giờ đã có thể nói chuyện đàng hoàng chưa?"

Giọng nói ôn nhuận vang lên, Từ Bắc Vọng bình tĩnh mỉm cười, sau đó liếc nhìn chư vị Á Thánh.

Hắn vô cùng hài lòng với sự lợi hại của Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công tầng thứ sáu, sức mạnh tăng lên đột biến, uy lực càng không tầm thường.

Đám cường giả Thánh Cảnh trở xuống đều phải quỳ phục, nếu không thì sẽ phải chết không toàn thây.

Đám Á Thánh không nói một lời nào, ngữ điệu của Từ Bắc Vọng cũng trở nên lạnh lẽo: "Ta còn có thể khống chế được cảm xúc, nhưng nương nương lại là người tùy tâm sở dục*..."

(*) tùy tâm sở dục: người làm theo ý thích.

Mặc dù hắn vẫn chưa nói hết nửa câu sau, nhưng cũng khiến người nghe phải run sợ.

Một tháng trước, Đệ Ngũ Ma Đầu có thể dễ dàng chém chết hai vị Bán Bộ Chí Tôn.

Bọn hắn còn nghe nói, nàng và Từ ác liêu còn đang ở cùng một chỗ với nhau.

Bỗng nhiên.

“Mời thánh!”

Một vị Á Thánh khởi động văn khí nồng đượm như biển sâu, phát ra âm thanh gần như gào thét.

Trong chốc lát, vô số người đọc sách phải kinh hãi.

Mời thánh.

Mời Khổng thánh nhân!

Đây là chiêu thức mạnh nhất của nho gia, nếu không cận kề thời khắc sinh tử, tuyệt đối sẽ không sử dụng.

Hậu quả của nó cũng cực kì nghiêm trọng, nhất định phải hiến tế tu vi suốt đời của hai vị Á Thánh.

Nói cách khác, bọn họ tình nguyện vứt hai người có cấp bậc Bán Bộ Chí Tôn chỉ để bóp chết Từ ác liêu đang phách lối dưới kia.

Người đọc sách giảng cứu cốt khí, không ăn đồ bố thí, không khúm núm nịnh bợ, không để kẻ ác làm nhục!

Đây chính là khí thế của người đọc sách chúng ta!

Ầm ầm!

Dòng sông chính khí hạo nhiên lan tràn khắp trời đất, ngôi sao Văn Khúc phát ra hào quang không ngớt, mỗi người đọc sách ở đây đều đang vui sướng nhảy múa trong lòng.

Bên trong tòa cung điện nguy nga, hai đạo văn khí mênh mông gần như hoá thành thực thể, mang theo ý chí mãnh liệt tiến vào hư không bên trong Long Môn.

“Tổ tông hiển linh!”

Á Thánh dõng dạc hô hào.

Ầm.

Một pho tượng cổ to lớn hiện ra trước Long Môn, hai con mắt dường như đang ẩn chứa sự sống, mang theo văn khí tang thương vĩ ngạn, trông nom những người đọc sách ở bốn phương tám hướng.

“Tham kiến tiên sư!”

“Tham kiến tiên sư!”

“Tham kiến tiên sư!”

Mấy trăm vạn người đọc sách ở thành Thánh rưng rưng nước mắt, âm thanh khàn khàn, nhưng lại hò hét vô cùng phấn khích.

Có thể nhìn thấy được thần hồn của Nho gia Chí Thánh, đời này của bọn hắn sống không uổng công rồi.

Nếu như tiên sư có lời, bọn hắn cam tâm tình nguyện chịu chết!

“Truyền thừa Nho gia có nguy cơ bị cắt đứt, con cháu vô cùng hổ thẹn, mong lão tổ hãy đánh đuổi kẻ thù.”

Tộc trưởng cung kính quỳ lạy về hướng pho tượng.

Trong nháy mắt, Từ Bắc Vọng cảm thấy mình bị khóa chặt bởi một sức mạnh không thể ngăn cản.

Chí Thánh đã hiển linh rồi a!

Mặc dù sức mạnh không thể sánh ngang với võ giả Bán Bộ Chí Tôn, nhưng lại có công lao và tín ngưỡng từ dân chúng trong thiên hạ.

Mấy vạn năm nay, những người đọc sách không ngừng quỳ bái cung phụng, cho nên ý thức và sức mạnh của Chí Thánh đã đạt tới trình độ khó có thể tưởng tượng được.

“Còn chưa cút sao?”

Tộc trưởng Khổng gia quát lạnh một tiếng, sắc mặt khẩn trương trước đó cũng biến mất.

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, thần sắc vẫn không

hề bận tâm như cũ.

Hắn đương nhiên muốn tránh né trận giao chiến này.

Cho dù lão đại có thể chiến thắng, nhưng nàng nhất định sẽ chịu nhiều tổn thất. Đến lúc đó, những kẻ có dã tâm sẽ lợi dụng thời cơ, thậm chí là Thiên Cơ lão nhân và Ma Thần cũng bắt đầu hành động.

Cho dù chỉ là một chút nguy cơ nhỏ nhoi, Từ Bắc Vọng cũng muốn bóp nát nó.

Thứ hai, dù sao thì Chí Thánh hoàn toàn không có một chút tì vết nào trong phương diện đạo đức cả, hắn ta đã dốc hết tâm huyết vì Cửu Châu, đạt được những thành tựu to lớn khó ai có thể vượt qua.

Vậy nên, Từ Bắc Vọng cũng không muốn động thủ.

Hắn lấy một cuộn công văn từ chiếc nhẫn trăng lưỡi liềm trên tay, khẽ cười nói: “Tà Thực, cút ra đây.”

Một câu nói không liên quan khiến nhiệt huyết sôi trào của người đọc sách dần dần lắng lại.

Ai là Tà Thực?

Từ ác liêu rốt cuộc có mục đích gì?

Chương 336: Kinh động thánh ý, một lời rung động thiên thu (3)

Sắc mặt lão nhân Khổng gia đột nhiên biến đổi, thần sắc thất thố bối rối không thể che giấu được.

“Mời nương nương xuất thủ.”

Từ Bắc Vọng nhìn về phía tầng mây, cung kính cúi đầu.

Khí tức lạnh lẽo lập tức lan tràn, mặt trời bỏng rất trên không trung bị tà váy màu tím che phủ, một luồng uy áp lao về phía cung điện liên miên.

Tại vùng đất của người đọc sách, đi tìm một người có văn khí là một chuyện vô cùng đơn giản.

“Gầm…”

Tiếng gào thét chói tai truyền đến.

Dưới cái nắng chói chang của mặt trời nóng bỏng, cái lạnh thấu xương cùng thủ đoạn pháp tắc hoàn toàn khác biệt khiến Tà Ma không thể lẩn trốn được nữa.

Đầu lâu màu da cam đang cố gắng chống cự, nhưng đáng tiếc rằng nó đã bị mặt trời đốt cháy toàn bộ khuôn mặt.

“Tha mạng cho ta…”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, cùng lúc đó, một lão đầu xấu xí xuất hiện trong hư không.

Miệng to rộng, răng nanh mọc thành bụi, hốc mắt lõm sâu, đôi mắt nhỏ xíu lại không có tròng trắng, giống như hai cái chấm đen ở trên khuông mặt. Mái đầu không có tóc, hai sợi râu dài ngoằng mọc ra từ hai bên thái dương.

Bộ dạng gống như một con con gián vậy!

“Phụt…”

Tà ma kinh hãi muốn chui xuống dưới đất, nhưng thân thể đã bị ánh nắng trói chặt, cơ thể vừa bị bốc cháy bởi sức nóng của mặt trời, sau đó lại bị đông cứng do pháp tắc băng hàn.

Thần hồn bị giam cầm giãy giụa một lúc lâu, sau đó bị lôi về phía nam tử áo trắng.

Từ Bắc Vọng nhấc Minh Đăng lên, sau đó thu thần hồn vào bên trong.

Hắn nhìn về vùng trời tĩnh lặng như tử vực, thản nhiên nói: “Ai để giải thích tại sao Khổng gia lại cung phụng hắn ta hay không?”

Lúc ở vùng đất cấm kỵ, kẻ này đã từng tham gia vây bắt Từ Bắc Vọng hắn và lão đại.

Trong lúc nhất thời, những người đọc sách ở thành Thánh Thành không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, bọn họ chỉ là quá kinh ngạc với thủ đoạn thông thiên của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Lợi dụng ánh nắng mặt trời để truy bắt tà ma!

Đơn giản không thể tưởng tượng được.

Chỉ có cường giả đến từ các thế lực lớn đang ẩn nấp trong tầng mây mới có thể hiểu được nội tình, bọn hắn phá không chạy đến để hóng xem trận chiến giữa Đệ Ngũ Ma Đầu và tiên sư Nho gia.

“Tà Thần? Khổng gia chưa từng nghe qua cái tên này.”

Tộc trưởng cố gắng lấy lại tỉnh táo, nhưng hắn chợt cảm nhận vết gai đâm phía sau lưng, sau đó lờ mờ phát giác được pho tượng thánh nhân đang trông chừng mình.

“Một ngàn năm trước, kẻ này đã tàn sát hai tòa thành; năm trăm năm trước, hắn đã huyết tế bảy vạn tính mệnh chúng sinh vì tu luyện công pháp; ba trăm năm trước, hắn được nhận được lời mời thỉnh tình của Khổng gia, trở thành hiền thủ Nho đạo, tăng thêm chiến lực Bán Bộ Chí Tôn.”

Nam tử áo trắng bình tĩnh kết tội, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hoà từ đầu đến cuối.

Sau khi nói xong câu cuối cùng, hắn nhìn về phía Khổng tộc trưởng: “Hiện tại, các ngươi vẫn còn tiếp tục rêu rao mình là người có đạo đức sao?”

Ầm ầm!

Giống như có sấm sét nổ vang!

Tâm trí của những người đọc sách dâng trào một cơn sóng gió mãnh liệt, nội tâm chấn động mãnh liệt không thôi.

Chẳng lẽ những lời Từ ác liêu nói là thật?

Bọn hắn quay đầu nhìn nhau, ánh mắt hiện lên một tia tin tưởng.

Dù sao đi nữa, bọn họ có thể kết luận được phẩm đức của một người thông qua công pháp của người đó.

Từ ác liêu cả ngày tu luyện bí tịch Địa Ngục, tuyệt đối là một người ác độc.

Nhưng lão nhân Tà Thực cũng có một trời đầu lâu, khó có thể che giấu được tà ác âm trầm.

Hơn nữa, Từ ác liêu có nói dối hay không, các đạo thống lớn sao có thể không biết, chỉ cần truy hỏi một chút là ra.

“Đừng có vu khống, hãm hại người khác!”

Sắc mặt các Á Thánh trong Khổng gia vô cùng hoảng sợ, quát lớn khiển trách Từ ác liêu đang giảo biện.

Biểu cảm Từ Bắc Vọng đột nhiên trở nên âm trầm, hắn lạnh lùng nói: "Cách đây mấy vạn năm, Khổng gia các ngươi tội ác chồng chất, ức nam hiếp nữ, bạo ngược bách tính, cướp đạot tài nguyên. Tộc nhân làm đủ chuyện ác trọn vẹn ba vạn năm trong Cửu Châu rồi. Gia tộc đệ nhất vạn cổ? Danh dự thánh nhân đã bị các ngươi tiêu hao gần hết rồi!"

m thanh không ẩn chứa bất kỳ nhiệt độ nào khiến tất cả mọi gnười câm như hến.

Tộc nhân Khổng gia đỏ bừng mặt mày, ai nấy đều tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi!

Từ Bắc Vọng trầm mặc một lúc rồi nói lớn.

"Chuột kia đê tiện còn da,

Lễ nghi không có sao ra con người?

Lễ nghi không có trong đời,

Sao mà chẳng chết cho rồi, ích chi?"

"Các ngươi còn có mặt mũi đi mời thánh sao?"

Văn khí bộc phát, âm thanh trùng trùng điệp điệp, lan tràn lên bầu trời.

Ầm!

Mấy chục toà pho tượng ở thành Thánh cùng vang lên, tử khí trường hà không ngừng trút xuống.

Văn khí nồng đậm như thế khiến cho vô số người đọc sách im lặng.

Đây có lẽ là bài thơ chửi người trắng trợn và trực tiếp nhất trong sử sách.

Từ ác liêu dùng ngôn ngữ bạo lực và thô bỉ nhất để công kích những việc làm xấu xa của Khổng gia ngay tại vùng đất của Thánh nhân.

Điều này có thật sao?

Thần sắc người đọc sách vô cùng ảm đạm, bọn hắn không muốn thừa

nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận.

Không có điểm nào là giả cả.

Hầu hết người trong Khổng gia đều làm mưa làm gió trên sổ ghi chép công lao của Thánh nhân.

Giữa không trung, cường giả các thế lực lớn líu lưỡi chấn kinh, Từ ác liêu thật hung ác, đối xử với người đọc sách theo cách của người đọc sách.

Hào hoa phong nhã rồi mới ra tay lỗ mãng.

Hắn trực tiếp so sánh thế hệ đời sau Khổng gia với mấy con chuột không biết xấu hổ, giống loài có phẩm chất đê tiện nhất.

Lại còn ngay trước mặt Khổng thánh nhân.

"Hoang đường, ngươi có tư cách nói ra câu này sao?"

Tộc nhân Khổng gia xấu hổ giận dữ, điên cuồng gào thét, hoàn toàn thất thố.

Một đòn đó đã đánh thẳng vào linh hồn, khiến bọn họ mất hết can đảm.

Một người ác độc luôn bị người khác phỉ nhổ bây giờ lại dám vu oan cho Khổng gia.

Từ Bắc Vọng cười lạnh một tiếng, nói một cách bình tĩnh: "Nhĩ tào thân dữ danh câu diệt, Bất phế giang hà vạn cổ lưu."

(Người thường, danh tiếng dần mai một. Vạn cổ lưu danh được mấy người)

Ầm!

Nửa vầng thơ lại khiến cho văn khí lan tràn mấy vạn dặm thêm một lần nữa, tiếng chuông liên miên từ những pho tượng thành Thánh không ngừng vang lên.

Vô số người người đọc sách câm như hến, nội tâm cũng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Sau khi ngươi hoá thành cát bụi, cũng không thể làm tổn thương dòng chảy vĩnh cửu của dòng sông đang dâng trào.

Đúng là như vậy.

Ai có thể so sánh với Từ ác liêu chứ?

Bọn hắn chỉ là những kẻ vô danh, người chết rồi đèn tắt, căn bản không thể lưu danh trong vạn cổ giống như người này.

Một sự tồn tại có thể mở ra cánh cửa tiếp dẫn tại Cửu Châu!

Bất kể là thương hải tang điền hay Nho gia diệt vong, chỉ cần thế gian vẫn tồn tại, thì nhân loại thì sẽ vĩnh viễn ghi khắc kẻ này.

Cho nên kẻ này có thể làm việc tùy tâm sở dục, mà tất cả vinh quang Khổng gia đều là thuộc về thánh nhân, không hề có quan hệ với các đời sau.

Nói ngắn gọn, các ngươi đều là lũ tôm tép nhãi nhép!

m thanh trầm mặc cũng có thể làm người ta đinh tai nhức óc!

Toàn bộ thánh Thánh bỗng lặng ngắt như tờ, pho tượng tiên sư Long Môn chiến minh không thôi.

Chương 337: Phụ mẫu Diệp Thiên hiện thế, Từ phủ có nguy cơ diệt môn (1)

Bầu không khí bên trong những tòa thành nguy nga sừng sững tại thành Thánh hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch.

Mảnh hư không bên trong Long Môn tỏa sáng rực rỡ, pho tượng Khổng thánh nhân phát ra âm thanh ầm ầm, giống một con sư tử lớn bị quấy rầy giấc ngủ mà gầm lên giận dữ.

Đúng vậy, Khổng thánh nhân pho tượng đang phẫn nộ, lại giống như đang xấu hổ, thậm chí còn xấu hổ vô cùng.

Một học giả dựng thẳng sống lưng, dùng ngữ khí mạnh mẽ mà công kích những hành động xấu xa của Khổng gia.

Giống như chuột chạy qua phố, người người kêu đánh!

Trong mắt thế nhân, hình tượng của Khổng gia đã trở nên xấu xí và thô bỉ đến nhường này sao?

Trong thành Thánh to lớn, vô số tộc nhân Khổng gia giống như vừa mất đi cả cha lẫn mẹ, sắc mặt dữ tợn xấu hổ lại vừa phẫn nộ khó xử.

Cường giả của các thế lực lớn đến hóng xem náo nhiệt cũng rơi vào trầm tư, âm thầm kính nể Từ ác liêu.

Hắn dám đọc bài thơ này khi đang đứng trong thành Thánh, nơi chú trọng nhân nghĩa đạo đức, lễ nghĩa liêm sỉ nhất trần đời.

Thậm chí còn ngay trước mặt thần thức của Khổng thánh nhân!

So sánh Khổng gia với con chuột xấu xí vô liêm sỉ, hình ảnh tương phản mãnh liệt này đã tạo ra một cơn địa chấn quét ngang Cửu Châu.

Câu phỉ báng vừa thâm sâu vừa hài hước nhất trên thế gian này. cùng lắm cũng chỉ như vậy mà thôi!

Đây là Từ ác liêu bất khả chiến bại!

Đây là Từ ác liêu được thiên đạo chiếu cố!

Thiên phú võ đạo không ai sánh bằng, tài hoa văn đạo cũng vang danh muôn đời.

Sự tồn tại được tạo nên bởi khí chất tương phản giữa bạo lực và tao nhã khiến cho người người đố kỵ!

“Nhĩ tào thân dữ danh câu diệt, Bất phế giang hà vạn cổ lưu.”

(Người thường, danh tiếng dần mai một. Vạn cổ lưu danh được mấy người)

Con người mang theo bản tính kiêu ngạo ăn sâu vào xương tủy, dường như đã coi đây là điều hiển nhiên.

“Đổi trắng thay đen, vu oan hãm hại, danh dự của Khổng gia là để Từ ác liêu bôi nhọ sao?”

Á thánh Khổng gia đầu đội lương quan bằng thanh tre, trên người khoác áo bào tay rộng, tỏ ra vừa xấu hổ vừa giận dữ, khuôn mặt nho nhã căng trướng đến xanh mét.

Một ít tộc nhân khóc lóc thành tiếng, ruột gan như muốn đứt từng khúc, dập đầu nhận lỗi trước pho tượng Thánh nhân.

Vô số người đọc sách trong thành Thánh đều rơi vào bi thương vì không thể phản bác lời nói của Từ ác liêu.

Tội ác mà Khổng gia tích tụ trong năm vạn năm, bọn hắn không cần phải thu thập chứng cứ, già trẻ lớn bé khắp Cửu Châu đều hiểu rõ như lòng bàn tay

Nếu nói khó nghe một chút, con cháu đời sau đa phần đều là những con giun bám vào xác chết của tổ tiên, là những vết lở mủ trên cơ thể hoàn mỹ của tổ tiên.

Nhưng ai dám vạch trần điều này?

Các học giả trong thiên hạ không dám phỉ báng đạo đức của hiền thủ Nho gia, Khổng gia càng là dòng dõi đạo giáo đứng đầu thiên hệ, thế lực võ đạo của bọn họ cũng không dễ dàng bị trêu chọc, giống như tấm áo mới đã duy trì mấy vạn năm của hoàng đế.

(*) Hiền thủ trong Nho giáo tương tự như cao tăng trong Phật giáo

Giờ đây, Từ ác liêu dũng mãnh kiên cường, không hề do dự mà xé náy bộ quần áo lộng lẫy ra thành từng mảnh, để lộ một thân hình khó coi bên trong.

“Bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa.”

Thanh âm tang thương cổ xưa phát ra từ pho tượng thánh nhân, sau đó vang vọng trong trời đất, đánh động vào nội tâm của mỗi học giả, hàm chứa đạo lý không thể tưởng tượng nổi của Nho gia, thậm chí có thể trợ giúp người đọc sách lĩnh ngộ được văn khí.

Bùm!

Giống như sấm sét từ trên chín tầng mây giáng xuống mặt đất, pho tượng khổng lồ vững vàng bị nứt vỡ trong chốc lát. Văn khí vô cùng vô tận, đi cùng với sức mạnh tín ngưỡng và công đức lan tỏa muôn phương, như một đại dương màu bạc hùng vỹ và sôi sục.

“Không!”

Tộc trưởng Khổng gia bị sét đánh lật ngửa, đầu tóc rối bù, gầm rú thê lương.

Ánh mắt của vô số tộc nhân như muốn nứt ra, tim đập dữ dội, nơi sâu thẳm linh hồn tràn đầy ớn lạnh.

“Tiên sư tự bạo a…”

Vẻ mặt của cường giả các thế lực lớn lộ vẻ đau xót, có chút cảm khái.

Thần thức đã hoàn toàn biến mất, và kể từ đó, không ai còn có thể triệu hồi Khổng thánh nhân.

Bang!

Bang!

Bang!

Những người đọc sách có tu vi đang mắc kẹt trong gông cùm xiềng xích như được tắm rửa trong văn khí sôi sục, ai nấy đều trực tiếp đột phá văn đảm.

Những người đọc sách lần lượt tiến lên cấp độ tiếp theo, bàn tay xuất hiện những cuộn giấy hư ảo, bọn họ đang dần dần lĩnh hội sách thánh của nho giáo.

Sức mạnh tín ngưỡng công đức lan truyền hàng triệu dặm, trở về với bách tính phổ thông, tiêm vào cơ thể những đứa trẻ sơ sinh.

Tuy nhiên, tộc nhân Khổng gia, bao gồm những người có dòng máu Khổng gia chảy trong người, đều không thể thưởng thụ được cơ duyên lần này, ai nấy đều bị văn khí sục sôi đẩy lùi.

“Quà tặng của tiên sư!”

Có cường giả thầm than một tiếng, những người đọc sách có đại khí vận sẽ lợi dụng lúc này để đi tìm cơ duyên.

“Thay vì nói đó là một món quà, không bằng nói đây là một lời xin lỗi.”

Lại có cường giả cảm khái.

Rốt cuộc, nếu không uy thế của thánh nhân, liệu Khổng gia có thể phát triển đến địa vị đồ sộ như vậy sao?

Đối với hành vi vô nhân đạo của Khổng gia, các bậc hiền nhân cũng có lỗi ở một mức độ nhất định.

Giờ đây, Khổng thánh nhân hoàn trả tín ngưỡng công đức cho những người đọc sách, xem như đã tẩy sạch những vết nhơ trong những năm qua.

Trên thực tế, ở một khía cạnh nào đó, Khổng thánh nhân cũng đang bảo vệ sức mạnh truyền thừa của Khổng gia.

Hiện giờ, thánh nhân lại sử dựng phương pháp tự hủy diệt cực độ, khiến Khổng gia mất đi chỗ dựa lớn nhất, đồng thời cũng cảnh báo Khổng gia cũng nên rút lui kịp thời để tránh né thảm họa diệt tộc trong tương lai.

Trong lúc các thế lực lớn đang trầm tư suy nghĩ.

Đột nhiên, một lượng lớn pháp lực phun ra từ những mảnh đồng của pho tượng.

Trong phút chốc, tất cả các cường giả đều bị chấn động.

“Thần khí!”

Một nửa cây bút Xuân Thu được cất giấu trong tượng Thánh nhân!

Ầm ầm ầm!

Các loại quy tắc xiềng xích đi ngang qua muốn chiếm Thần Khí làm của riêng.

Nhưng đã muộn.

Khí tức lạnh lẽo trút xuống, bông tuyết đầy trời bao phủ một nửa cây bút Xuân Thu, sau đó chậm rãi nâng nó lên trên cao.

Vài cái lão quái vật cứng đờ trong chốc lát, sau đó cố gắng kìm hãm dục vọng trong nội tâm, khiến cho huyết dịch đang ngo ngoe rục rịch bình tĩnh trở lại.

Không thể tranh!

Trừ phi không cần mạng sống!

Lão nhân Tà Thực thành danh đã lâu, nhưng khi đối mặt với Đệ Ngũ Ma Đầu, ông ta cũng giống như gà đất chó sành, không thể chịu nổi dù chỉ một kích.

Càng không nói đến hậu bối như bọn họ, trong mắt Đệ Ngũ Ma Đầu, bọn họ chỉ giống như loài sâu kiến hèn mọn.

Chương 338: Phụ mẫu Diệp Thiên hiện thế, Từ phủ có nguy cơ diệt môn (2)

Từ Bắc Vọng nhắm hờ hai mắt, cả người được văn khí gột rửa không ngừng, đủ loại học thuật Nho giáo chảy xuống đỉnh đầu.

Kỳ thật, hắn không muốn tiếp thu cho lắm….

Dựa vào tu vi như bây giờ, hắn chỉ cần tàn sát cường giả Bán Bộ Chí Tôn, thu hoạch thần hồn, đổi thành Minh khí rồi cắn nuốt là có thể nước chảy thành sông mà siêu thoát phi thăng.

Nho gia miệng ngậm thiên hiến lại biến thành miếng gân gà, cũng chẳng còn tác dụng gì.

Nhưng suy cho cùng, nếu hắn từ chối lòng tốt của Khổng thánh nhân thì quả thật không hợp tình người.

Từ Bắc Vọng cũng đã nhìn thấy bút Xuân Thu, nhưng điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì hắn sớm đã đoán ra rồi.

Nếu Khổng gia không muốn bị các lão quái vật phát hiện ra khí tức của bút Xuân Thu, thì khả năng lớn nhất là cất giấu nó bên trong pho tượng Thánh nhân.

Đây cũng là một trong những lý do khiến hắn không lựa chọn phương pháp tấn công.

Rốt cuộc, sự tình cũng đã kết thúc viên mãn.

Văn khí giữa thiên địa dần dần tiêu tán, đám học giả trong thành Thánh đều cảm thấy ấm ức, nước mắt lưng tròng, quỳ xuống dập đầu trước pho tượng đã đổ nát.

“Cung tiễn tiên sư.”

“Cung tiễn tiên sư.”

“Cung tiễn tiên sư!”

Giọng nói nghẹn ngào giống như tiếng chuông Đại Lữ (bảo vật thời Chu), tầng tầng lớp lớp vang đến cuối trời. Bất chấp những thăng trầm của cuộc đời, tiên sư vẫn là một hình mẫu đạo đức bất hủ đời đời trong lòng học giả khắp nơi trong thiên hạ.

“Cung tiễn lão tổ…”

Đám Á thánh của Khổng gia già đi trông thấy, sắc mặt trở nên phờ phạc, nỗi căm ghét và thù hận đối với Từ Bắc Vọng đã tiêu tan từ lâu.

Bọn hắn đã hiểu được dụng tâm của tổ tiên, Khổng gia đã lạc lối mấy vạn năm, đã đến lúc phải tìm lại tâm tính ban đầu.

Ai mà không thích ăn trên ngồi trốc, được người đời ngưỡng mộ? Ai

không chìm đắm trong quyền lợi địa vị, khoái cảm muốn gì được nấy?

Nhưng Khổng gia biểu tượng của Nho giáo, là đền thờ [kỷ luật nghiêm minh].

Mạnh tử có câu: Đắc đạo giả đa trợ, thất đạo giả quả trợ. (Làm theo đạo lý thì được nhiều người giúp, làm trái đạo lý thì ít người chịu giúp)

Khổng gia vừa mới gặp nạn, ngoại trừ các học giả của thành Thánh ra thì không còn ai khác chịu ra tay giúp đỡ, điều này đã đủ để chứng minh điều gì đó.

Quả thật, hành động của Từ ác liêu ngày hôm nay có lẽ đã cứu rỗi trái tim của hàng triệu thành viên Khổng gia ở một khía cạnh nào đó.

“Mọi việc đã xong, tại hạ xin cáo lui.”

Nam tử tuấn mỹ trong áo choàng trắng khẽ mỉm cười tao nhã, tư thế lãnh đạm bình tĩnh.

“Đợi đã!”

Á thánh đầu đội chế quan làm bằng trúc bước nhanh lên một bước, cung kính nói: “Ta mạo muội thỉnh cầu Từ công tử viết tặng một bài thơ để đưa vào tổ huấn Khổng gia.”

Ồ!

Các thế lực lớn nghẹn họng nhìn trân trối, ai nấy đều cảm thấy không thể tin được.

Khổng gia chịu tổn thất nặng nề, một Đại Nho Nhất phẩm chết bất đắc kỳ tử, hai Á Thánh mất sạch tu vi, Tà Thực mà bọn hắn cung phục bấy lâu nay đã rơi đài, con át chủ bài mạnh nhất là pho tượng Khổng thánh nhân rốt cuộc cũng sụp đổ.

Mà kẻ đầu têu của những việc này đều là Từ ác liêu!

Nhưng Khổng gia không những không ghi hận mà còn rất biết ơn cảm kích?

Ai nấy đều được mở rộng tầm mắt!

Ngược lại, một số học giả mơ hồ hiểu ra, ai nấy đều rất vui mừng vì Á Thánh đã lấy lại được tấm lòng rộng rãi của mình, điều này phù

hợp với tiêu chuẩn của Khổng tiên sư.

Từ Bắc Vọng sững sờ một lúc, nhưng hắn không keo kiệt mà thản nhiên nói: “Cửa son rượu thịt ôi. Ngoài đường xương chết buốt.”

(*) Từ Bắc Vọng đạo văn của Đỗ Phủ =))

“Xin các vị nhớ kỹ trong lòng.”

Ngay khi vừa dứt lời, hắn phất nhẹ ống tay áo, cả người biến mất ở phía chân trời.

Toàn bộ thành Thánh rơi vào tĩnh mịch.

Một bài thơ giản dị, không khoa trương, thậm chí có quăng tám cái sào cũng không liên quan đến cùng tộc huấn (giáo huấn của gia tộc), nhưng nó đã làm chấn động nội tâm người đọc sách, khơi dậy một trận sóng to gió lớn.

Từ ác liêu hoàn toàn không có ý mỉa mai mà chỉ khuyên báo nhẹ nhàng.

Gia tộc có địa vị càng cao, thì càng phải gánh vác trách nhiệm lớn lao.

Cho dù đang ở trên vị trí cao cao tại thượng, cũng đừng bao giờ coi nhẹ bá tánh chúng sinh, bởi vì đó là nền tảng vững chắc nhất của lãnh tụ Nho giáo.

Nhưng câu nói này xuất phát từ miệng của Từ ác liêu, một kẻ chuyên làm những chuyện xấu xa, dù thế nào đi nữa cũng cảm thấy khó xử.

Á Thánh Khổng gia im lặng hồi lâu, hắn vung bàn tay to lên, mười chữ lớn ánh sáng vàng kim rực rỡ xuất hiện ở hư không bên trong Long Môn.

...

...

Phượng hoàng lộng lẫy cố thủ trên bầu trời.

“Meo meo chưa bao giờ gặp người mặt dày vô liêm sỉ như thế!”

Phì Miêu phồng miệng, lớn tiếng hét lên.

“Đúng vậy.”

Từ Bắc Vọng đứng thẳng lưng, phụ hoạ thêm một câu tán thành: “Đám người Khổng gia có tác phong thấp kém, nhưng nếu kịp thời sửa sai thì cũng không tệ.”

Phì Miêu trợn tròn mắt, không nói nên lời: “Meo meo đang nói ngươi đó!”

Đã bắt nạt người ta, còn khiến người ta phải cảm ơn tiểu phôi đản ngươi!

Lương tâm của tiểu phôi đản thật xấu xa!

“Công phu mồm mép lợi hại đấy?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng mắt, liếc nhìn hắn.

Chó săn nhìn chằm chằm bộ ngực sữa cao ngất, cẩn thận nói: “Nương nương có muốn thử không?”

“Thử như thế nào?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lãnh đạm nói.

“Ti chức…”

Chó săn chỉ vào đồi núi nhấp nhô, môi mỏng làm động tác hôn môi.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương nháy mắt trở nên lạnh lẽo, quát lên: “Cút!”

Chương 339: Phụ mẫu Diệp Thiên hiện thế, Từ phủ có nguy cơ diệt môn (3)

Kinh thành Đại Càn.

Tại Từ phủ huy hoàng tráng lệ.

“Chỉ với một cái miệng đã có thể khuấy động Càn Khôn, Vọng nhi thật mạnh mẽ.”

Từ Tĩnh ngồi ngay ngắn ở Nho đường, lấy lòng bàn tay vỗ vỗ mặt bàn, vẻ mặt phấn khích không nói nên lời.

Diêu Mạn ôm bụng bầu sắp sinh, bước đi cẩn thận, mím môi cười: "Nhĩ tào thân dữ danh câu diệt, Bất phế giang hà vạn cổ lưu, không hổ là nhi tử của ta, quá khí phách, Thánh ý đều bị rúng động."

"Đúng vậy."

Từ Tĩnh gật đầu, khoé miệng không giấu được ý cười. Ông cũng là người đọc sách, đương nhiên biết rất rõ quyền uy của Khổng thánh nhân không thể bị xúc phạm. Tuy nhiên, Vọng nhi dám công kích trực diện, ép buộc Thánh nhân phải tự bạo để tạ lỗi với chúng sinh, chỉ cần điều này thôi đã đủ để Vọng nhi danh chấn muôn đời.

"Chúng ta có đứa con như vậy, cuộc đời này đúng là không uổng phí."

Từ Tĩnh rót một ly trà, nội tâm cảm khái vạn phần.

Đột nhiên.

"Phải vậy không?"

Một âm thanh trầm thấp lạnh lẽo vang lên từ trên trời cao . Trong phút chốc, một luồng uy áp khủng bố bao phủ toàn bộ Từ gia.

"Hôm nay Từ gia các ngươi, chó gà cũng không tha!"

Cùng lúc đó, một âm thanh nữ tính trầm khàn khàn vang lên, sát khí dường như có thể ngưng tụ thành thực thể mà quét ngang các dãy nhà.

Một nam một nữ đang đứng sừng sững giữa không trung với một chiếc quan tài ở giữa. Nam tử trung niên mang theo ánh mắt tang thương, năng lượng hỗn độn hoà lẫn với khí huyết kinh người lưu chuyển quanh thân.

Ông ta nắm lấy lòng bàn tay run rẩy của vợ mình, suýt nữa không kìm được nước mắt: "Thiên nhi, cha về trễ."

"Cha hổ thẹn với con."

Khuôn mặt ông ta biến đổi dữ dội, vầng trán nổi đầy gân xanh, cảm xúc hối hận dâng trào trong nội tâm.

Kinh mạch của Diệp Thiên đã bị vợ chồng bọn họ phế bỏ từ khi hắn còn nhỏ. Hắn ta phải lớn lên trong hoàn cảnh không cha không mẹ, con đường tu luyện cũng vô cùng gian nan, bọn họ đương nhiên có thể tưởng tượng được Thiên nhi đã phải chịu đựng bao nhiêu bất

bình và tủi nhục.

Đứa trẻ lớn lên trong gian khổ, chưa được hưởng thụ hào quang thì đã bị Từ ác liêu hành quyết dã man, toàn bộ thân xác và tinh thần đều bị hủy hoại. Khi hai vợ chồng bước ra khỏi hải vực thì mới biết được hung tin, trái tim như đã trải qua hàng ngàn nhát dao, nội tâm đau đớn như bị lăng trì!

Đứa con duy nhất của bọn họ, cứ như vậy mà chết đi, ngay cả cơ hội gặp mặt lần cuối cũng không có.

Báo thù!

Nhất định phải tàn nhẫn báo thù!

Nhất định phải tàn nhẫn báo thù!

Bọn họ nhất định phải chém đầu tất cả mọi người trong Từ phủ, thậm chí còn xử lý những người đã từng nhục nhã bắt nạt Thiên nhi. Từng người trong số đó sẽ phải sống không bằng chết!!

“A!”

Khuôn mặt đẹp đẽ của phụ nhân xinh đẹp run rẩy không ngừng, yếu ớt gục xuống bên cạnh quan tài.

Bên trong không có xương cốt, chỉ có một sợi tóc được cắt xuống khi Diệp Thiên còn đỏ hỏn.

Hoàng thành.

Cho dù là tôn thất hoàng tộc, hay là các thế lực đang ẩn nấp khắp lục địa Cửu Châu, ai nấy đều khiếp sợ đến mức câm lặng như ve sầu mùa đông.

Bọn hắn đương nhiên cảm nhận được luồng uy áp khổng lồ và đáng sợ lan tràn từ Từ phủ, một sức mạnh khủng bố đến mức khiến cho tất cả sinh linh phải run run rẩy rẩy, quỳ gối đầu hàng.

Một cường giả Bán Bộ Chí Tôn.

Một cường giả Thánh Cảnh đỉnh phong, chỉ cần một bước nữa là đạt đến đỉnh cao nhất trong nhân sinh.

Uy lực của vị cường giả Bán Bộ Chỉ Tôn quá mức kinh khủng, tựa như người này đã trải qua mấy kỷ nguyên, nhưng vẫn có thể hiên ngang giữa trời đất.

Rốt cuộc là ai?

Mặc dù Từ phủ đã bị bao phủ trong một màn sương mù dày đặc, nhưng mọi người đều biết rõ một cuộc thảm sát sắp diễn ra.

Cũng dễ hiểu thôi, ai bảo Từ ác liêu gây thù chuốc oán khắp nơi, tên ác liêu dạo chơi sung sướng, nhưng người đáng thương nhất vẫn là cha mẹ hắn.

Kể từ ngày hôm nay, bọn họ sẽ trở thành oan hồn nơi chín suối.

Bởi vì không ai có thể ngăn cản ý chí của đôi vợ chồng cường giả kia!

Điện Tiêu Phòng.

Vũ Chiếu khép hờ đôi mắt phượng, nhìn chằm chằm năm tử áo bào xám ở phía xa.

“Lão nạp biết.”

Lão hòa thượng vốn có phật pháp thâm hậu cũng trở nên khiếp sợ mấy phần.

“Ai?”

Vũ Chiếu vội vàng hỏi.

“Chiến thần Long Huyết, Diệp Thí Đạo.”

Phật Đà lấy lại thần sắc bình tĩnh, nghiêm nghị nói.

“Chiến thần Long Huyết?”

Vũ Chiếu hoang mang.

“Người này đã từng đăng đỉnh Thiên Xu, sau khi ra ngoài, toàn bộ huyết dịch trong cơ thể đều là tinh huyết Chân Long. Năm trăm năm trước, ông ta đã mai danh ẩn tích cùng với phu nhân Tần Linh của mình.”

Phật Đà lời ít mà ý nhiều.

Dù sao đi nữa, sức mạnh của Diệp Thí Đạo cũng không thể miêu tả bằng lời.

“Từ gia có lẽ sẽ phải diệt vong rồi.”

Vũ Chiếu dùng tay gõ nhẹ vào ghế ngồi, khuôn mặt cũng không hề biểu lộ thần sắc vui sướng khi người khác gặp hoạ.

Bà ta đang suy ngẫm về hậu quả.

Từ gia bị diệt môn dường như là chuyện nhất định sẽ phải xảy ra, nhưnh đến lúc Từ ác liêu phẫn nộ trả thù, liệu bà ta có bị liên lụy hay không?

Thậm chí tất cả đế quốc Đại Càn?

Nếu hắn ta quyết tâm khơi dậy một trận mưa máu, phỏng chừng trăm họ Cửu Châu sẽ rơi vào tình cảnh lầm than.

Từ ác liêu cố tình bày ra bộ dáng tàn nhẫn không quan tâm, nhưng bà vẫn có thể dễ dàng nhận ra lớp ngụy trang của kẻ này.

Càng quyết tâm cắt đứt quan hệ với cha mẹ, thì trong lòng càng coi trọng tình cảm gia đình.

Chẳng qua Từ ác liêu dùng phương thức này để triệt tiêu tai hoạ vì gia tộc mà thôi.

Chương 340: Quả nhiên là huyết mạch truyền thừa của chuột tầm bảo (1)

Trong lúc Vũ Chiếu đang cân nhắc tình hình.

Bùm!

Từng sợi ánh kiếm xuất hiện xung quanh Diệp Thí Đạo, như thể chúng có thể chém đứt nhật nguyệt tinh hà (mặt trời, mặt trăng và các vì sao) bất cứ lúc nào.

“Giết!”

Pháp tắc ánh kiếm mang hội tụ thành một thanh kiếm sát phạt, không màng đến tiếng kêu khóc của nha hoàn nô tỳ trong Từ phủ, phá hủy toàn bộ phủ đệ thành phế tích.

Vô số ánh mắt kinh hãi bất chợt xen lẫn với chờ mong

Keng!

Thanh kiếm giết chóc giống như vừa va phải thiên thạch, tạo ra âm thanh đáng sợ.

Trong khoảnh khắc.

Mái hiên Từ phủ đột nhiên phát ra ánh sáng phù văn rực rỡ, làn sương mù màu tím mờ ảo bốc hơi, giống như đang tạo dựng một cây cầu tế đàn.

“Trận pháp!”

Ánh mắt Diệp Thí Đạo hiện lên một tia lạnh lẽo, lập tức đoán ra đây là tác phẩm của Đệ Ngũ Ma Đầu.

Ông ta dường như đã không thể kiểm soát cơn hận thù trong lòng, năng lượng khủng bố bộc phát ra bên ngoài!

Quy tắc đại đạo lượn lờ xung quanh, khí tức hỗn độn mãnh liệt trào dâng, mọi động thái giữa thiên địa đều bị kéo chậm lại.

Bùm!

Một bàn tay khổng lồ đến mức không nhìn thấy giới hạn đột nhiên hiện lên, sau đó vắt ngang vòm trời rồi bao phủ khắp một mảnh không gian.

Một đòn có thể trấn áp thiên cổ!

Trong tiếng gió thổi vù vù, màn sương mù màu tím đột nhiên biến mất, trận pháp tế đàn vỡ tan.

Diệp Thí Đạo quan sát đám sâu kiến trong phủ đệ, nội tâm không hề có một tia trắc ẩn chỉ có cuồng bạo giết chóc, cùng với…

Khoái cảm báo thù!

Bàn tay khổng lồ nặng nề chụp xuống.

Trong chốc lát.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Hư không nứt ra năm cái khe, bàn tay khổng lồ bị đẩy lùi bởi pháp lực khổng lồ.

Một toà tháp ngưng tụ từ Xá Lợi Tử.

Một thanh trường kiếm rỉ sét loang lổ màu xanh sẫm treo ngược.

Một khối ngọc tỉ rộng bốn tấc, trong suốt được bao phủ bởi thần quang.

Một chiếc vạc ba chân và một nửa cây bút lông ánh vàng rực rỡ.

Một màn này làm những cường giả vây xung quanh Từ phủ chấn động vạn phần, tim gần như ngừng đập.

Hạo Thiên Tháp!

Thái A Kiếm!

Ngọc tỷ truyền quốc!

Đỉnh Thần Nông!

Bút Xuân Thu!

Bốn kiện Thần khí xoay chuyển và thay đổi vị trí bên trên Từ phủ, bày ra uy lực không gì sánh kịp.

Ban đầu, không ai tin tưởng vào lời đồn kia, nhưng giờ thì đã tin rồi.

Đệ Ngũ Ma Đầu và Từ ác liêu chính là một đôi đạo lữ!

Bằng không, một người luôn coi người khác như sâu kiến như nàng lại bố trí trận pháp, ra tay bảo vệ cho Từ phủ?

Một phòng tuyến còn chưa đủ, sau đó còn gia cố thêm một tấm chắn!

Thậm chí còn lấy Thần khí ra làm hậu phương!

Rất nhiều cường giả âm thầm cảm thấy may mắn, bọn họ nhiều lần không nhịn được mà muốn ra tay tiêu diệt Từ phủ, hung hăng trút cơn giận.

May mắn sao, lý trí đã chiến thắng cảm tính, nếu không bọn hắn sẽ hoá thành bột mịn trong nháy mắt, thậm chí còn liên lụy đến thế lực, gia tộc lâm vào hoàn cảnh diệt môn.

“Chút tài mọn!”

Diệp Thí Đạo làm sao có thể sợ hãi, mối thù giết con khiến ông ta gần

như phát điên, thi triển tuyệt học bí pháp để chống lại sức mạnh của Thần khí.

Ý chí của Đệ Ngũ Ma Đầu chắc chắn sẽ suy kiệt tiêu tán theo thời gian.

Tần Linh ở bên cạnh cũng đang vận hành bí pháp ảo diệu, công kích vào bút Xuân Thu có năng lực yếu ớt nhất.

Trời cao chấn động, ánh sáng bắn ra bốn phía, dư âm của cuộc chiến lan tràn bốn phía.

Trong điện Tiêu Phòng, đôi mắt phượng của Vũ Chiếu hiện lên một tia kiên quyết, bà ta nhìn về phía Phật Đà: "Ngài có thể ra tay không?"

Âm thanh dịu dàng mang theo sự khẩn cầu.

Lão hoà thượng im lặng một lúc lâu, từ chối: "Lão nạp không dám trêu chọc Từ ác liêu."

Ai ngờ, Vũ Chiếu lại lắc đầu, giọng nói như chém đinh chặt sắt: "Là giúp Từ phủ."

Phật Đà kinh ngạc, không thể tin được.

Vũ Chiếu nuốt xuống sự chua xót trong cổ họng, đi qua đi lại trong cung điện.

Thật ra, bà ta đã sớm muốn biến cuộc chiến giữa mình và Từ ác liêu trở thành tơ lụa từ lâu, chỉ tiếc là không có cơ hội tốt.

Tuy rằng hai bên có thù hận, nhưng cũng không đến mức huyết hải thâm thù không thể hoá giải.

Khi ở Thiên Xu, Từ ác liêu cũng đã buông tha cho Huyền Nhã, nữ nhi quý giá nhất trong lòng bà.

Mà mấy năm nhiếp chính này, tuy mỗi lần nhìn thấy vợ chồng Từ gia, bà ta đều cảm thấy chán ghét vô cùng, nhưng cũng chưa từng nhằm vào bọn họ.

Không đàn áp ác ý, hay sử dụng quyền lực khiến cho bọn họ xấu hổ.

Cho nên, cơ hội gây dựng mối quan hệ hữu hảo đã xuất hiện, vì sao lại không thể loại bỏ khoảng cách?

Nếu bà có thể hỗ trợ Từ phủ vượt qua khó khăn, làm sao Từ ác liêu không ghi nhớ trong lòng?

Phật Đà có chút chần chừ, nếu không có Thần khí, ông ta chắc chắn sẽ không đồng ý.

Sự chênh lệch về sức mạnh giữa bản thân và Diệp Thí Đạo có thể nói là phay đứt gãy.

Nhưng có bốn kiện Thần khí trấp án ở đây, nếu muốn tranh chấp một hồi với Diệp Thí Đạo thì cũng không phải là không được.

Đợi Đệ Ngũ Ma Đầu đến nơi, sự tình chắc chắn sẽ được giải quyết dễ dàng.

Vũ Chiếu hít một hơi thật sâu, giọng nói gấp gáp: "Khẩn cầu đại sư..."

Nói được một nửa, bóng dáng của Phật Đà đã biến mất.

Trên mảnh hư không bên trong Từ phủ, thần quang của các kiện Thần khí dần mờ nhạt, uy lực không còn như trước nữa.

"Sắp không chống đỡ được rồi."

Có cường giả chấn động đến sợ hãi.

Nam tử thần bí này khủng bố đến nghịch thiên, sức mạnh của ông ta chắc chắn cùng cấp bậc với lão quái vật kia, thậm chí còn mạnh hơn!

"Giết!"

Cơ thể Diệp Thí Đạo giống như nước suối dâng trào, không ngừng phun ra các loại hơi thở quỷ dị, giống như nhất định phải đập tan các kiện Thần khí kia.

"A Di đà phật."

Âm thanh chú ngữ hoá thành lít nha lít nhít chữ "Vạn" đầy trời, Phật quang vàng kim từ trên trời rơi xuống, Phật Đà khoác chiếc áo cà sa đỏ như máu đứng chắp tay trước ngực.

Bông sen vàng như một đám mây, quét sạch ăn mòn về phía Diệp Thí Đạo.

Chương 341: Quả nhiên là huyết

mạch truyền thừa của chuột tầm bảo (2)

“Con lừa trọc kia, ngươi cũng muốn bị chôn cùng đúng không?”

Khuôn mặt của Diệp Thí Đạo vằn vện từng tia tơ máu, vốn tưởng rằng chuyện này sẽ dễ dàng như trở bàn tay, nhưng sau mấy lần khó khăn trắc trở, ông ta cảm thấy bản thân hoàn toàn mất đi khống chế.

Phật Đà phát lạnh xương sống, có chút sợ hãi mà không dám nhìn thẳng phía trước, im lặng thật lâu mới nhẹ nhàng nói một câu: “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật.”

“Ha ha ha ha ha…”

Diệp Thí Đạo ngửa mặt lên trời rồi cười to, cười đến mức run rẩy cả người, cười đến mức khuôn mặt trở nên quỷ dị như một bóng ma: “Ngươi chưa từng trải qua đau khổ thì đừng lớn giọng thuyết phục người khác, vợ chồng ta mất nhi tử rồi!”

Ông ta điên cuồng gào lên một tiếng, khí tức hỗn độn mênh mông bao phủ thiên địa, sau đó đánh về phía Phật Đà.

Tần Linh dần lấy lại bình tĩnh, bà ta cắn răng chịu đựng, nghiêm giọng nói: “Mau lùi lại, con lừa trọc này muốn kéo dài thời gian cho Đệ Ngũ Ma Đầu.”

Thù hận dâng lên tận trời, Diệp Thí Đạo làm sao nghe lọt, hết đòn này đến đòn khác bay về phía Phật Đà.

Phật Đà cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. Trải qua mấy đợt công kích tàn bạo của Diệp Thí Đạo, khóe miệng của ông ta đã bắt đầu chảy máu.

Lúc này, năm cỗ Thần khí bên trong khe hở tiếp tục xoay chuyển theo quy luật, phát ra ánh sáng vô biên bao trùm lấy Từ phủ.

Người cung phụng bên cạnh Thiên Hậu đột nhiên xuất thủ, cảnh tượng này khiến cho rất nhiều cường giả trấn kinh.

Ban ơn để lấy lòng?

Không hổ là Vũ Chiếu am hiểu quyền mưu, luôn là kẻ đi theo chủ nghĩa cơ hội!

CMN khôn khéo!

Trong hoàng thành, Đế Sư nắm chặt hai tay, không dám tham dự vào trận chiến, ông ta còn phải bảo hộ Cơ gia.

“Lùi lại.”

“Mau lùi lại…”

Thân thể Đế Sư trở nên cứng đờ, nôn nóng mặc niệm trong lòng, nếu không đi thì sẽ muộn mất.

Ầm!

Xương cố của Phật Đà phát ra âm thanh răng rắc, đốt sống bị dập nát, áo cà đầm đìa máu tươi. Nếu như phải hứng chịu thêm một đòn công kích nữa, thân thể của ông ta chắc chắn sẽ sụp đổ, chỉ có thể xuất thần hồn để chạy trốn.

“Con lừa trọc, đi chết đi!”

Diệp Thí Đạo rống lên, đánh ra một quyền.

Nhưng vào lúc này.

Khí tức lạnh băng quét qua trời đất, toàn bộ kinh thành như trở thành một hầm băng vô tận không thể nhìn thấy điểm cuối.

“Đi mau!”

Sắc mặt Đế Sư trở nên trắng bệch, trở nên hoảng sợ vô cùng.

Nàng tới.

Sau đó, trời đất nứt ra từng mảnh, một con Phượng Hoàng điên cuồng bay đến, phát ra khí thế ngập trời, giống như sao hoả sụp đổ, khơi dậy hàng vạn ngọn lửa.

“Đi?”

Một bóng người vô song đứng sừng sững giữa bầu trời, mái tóc dài đen trắng tung bay trong gió, khí thế hùng hổ lan tràn vạn dặm.

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ kinh thành bị bao phủ trong một màn sương mù màu xám, xác sống âm trầm kêu rên, hài cốt phiêu lãng trong hư không tạo

thành hàng rào tứ chi.

Một đóa hoa Bỉ Ngạn trắng như tuyết nở rộ, những cánh hoa hình nhãn cầu mang theo sức mạnh hủy diệt vô tận lao về phía người phụ nữ.

“Muốn giết cả nhà ta?”

Giọng nói của nam tử áo trắng không mang theo bất kỳ độ ấm nào, khuôn mặt lạnh lùng ảm đạm như sắt thép.

Mặc dù sở hữu những món Thần khí này từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên hắn sử dụng.

Hai đầu bút Xuân Thu hợp lại làm một, năm kiện Thần khí không ngừng phát ra âm thanh vù vù mà bao phủ lấy phụ nhân xinh đẹp.

“Họ Từ kia, chính ngươi đã giết Thiên nhi!”

Diệp Thí Đạo giống như rơi vào vực ma, khí huyết tăng vọt, thân hình hóa thành một con rồng hư ảo, huyết dịch tuôn ra như sóng triều.

“Rống…”

Tiếng rồng ngâm vang vọng, chim muông dã thú trong thiên hạ run rẩy kịch liệt, ngạt thở mà ngất đi.

“Cút!”

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương không chút biểu cảm, nàng khẽ phất tay áo, hái mặt trời đang treo trên bầu trời, sau đó đập tan bằng quy tắc băng hàn.

Cùng lúc đó, khí tức hủy diệt đến từ địa ngục tràn ngập khắp kinh thành, toàn bộ dân chúng đều quỳ xuống, không dám ngẩng đầu lên.

Mà trong điện Tiêu Phòng, cả người Vũ Chiếu như bị giam cầm, hai chân mềm nhũn mà ngã xuống sàn nhà bóng loáng.

Bà ta mấp máy môi, biểu cảm có chút phức tạp, xấu hổ xen lẫn với giận dữ, thậm chí còn có chút tuyệt vọng vô lực. Bản thân là người chuyển thế luân hồi, kiếp trước còn là Bán Bộ Chí Tôn, bà ta biết rất rõ vì sao mình lại phải thần phục một cách nhục nhã như vậy.

Thực lực chênh lệch quá nhiều.

Trước mặt Từ ác liêu, bà ta như hoá thành một con kiến, có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Quả nhiên.

Năm cỗ Thần khí bao quanh Tần Linh, đóa hoa trắng noãn quỷ dị kao tới, khiến cho Tần Linh thất hồn lạc phách. Bà ta giống như bị đánh gãy xương cốt, cả người mềm nhũn lơ lửng trong không trung.

“Linh nhi!”

Diệp Thí Đạo tuyệt vọng gầm lên, khí tức bi ai tràn ngập trời đất, ông hận thù đến mức phát cuồng, nhưng lại không thể làm gì khác.

Đến khi trực tiếp đối đầu với Đệ Ngũ Ma Đầu, ông ta mới biết thế nào là chênh lệch giữa trời và đất, thậm chí còn không thể cứu viện cho vợ mình.

“Tiểu Thiên, con của ta, nương không nên rời khỏi con, nương tới tìm con!”

Dù sao cũng là cường giả Thánh cảnh, Tần Linh vẫn luôn duy trì ý thức tỉnh táo, lẩm bẩm một mình như đang mê sảng.

Trong thế trận vây công của năm cỗ Thần khí, Hoa Bỉ Ngạn từ từ ăn mòn cơ thể Tần Linh, bà ta hóa thành một bộ xương trắng lạnh lẽo trong giây lát, mục nát loang lổ vô cùng.

“Không!”

Chính mắt nhìn thấy vợ mình chết đi, thân hình khổng lồ của Diệp Thí Đạo vừa quay cuồng vừa run rẩy, máu rồng điên cuồng tuôn ra như suối, đau đớn đến mức mất đi cảm giác.

Mối thù giết con, mối thù giết vợ, đã khiến ông ta hoàn toàn tuyệt vọng!

Tuy nhiên, khoảnh khắc bi thảm nhất đã đến.

Nữ tử váy tím dường như không để ý đến con châu chấu như Diệp Thí Đạo, ánh mặt trời chói chang tạo thành một vòng xoáy rồi đâm xuyên qua thân thể ông ta thành từng mảnh vụn, thần hồn ảm đạm giãy dụa, máu rồng phiêu đãng như mưa rơi.

Nam tử áo trắng vươn tay ra, thu toàn bộ thần hồn và huyết dịch vào trong chiếc đèn lồng màu bạc kỳ lạ.

Cảnh tượng đột ngột dừng lại, thế giới hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch.

Chương 342: Quả nhiên là huyết mạch truyền thừa của chuột tầm bảo (3)

Một cường giả Thánh cảnh đỉnh phong, một vị Bán Bộ Chí Tôn đứng đầu Cửu Châu.

Vậy mà vẫn phải bỏ mạng dưới tay hai tên ma đầu.

Thậm chí chỉ trong vòng mười mấy hơi thở.

Nam tử mặc áo bào màu tro kia đương nhiên rất cường đại, ông ta có thể nghiền ép Phật Đà, cũng là một vị Bán Bộ Chí Tôn chỉ với vài chiêu thức. Nhưng khi đối mặt với Đệ Ngũ Ma Đầu, người này vẫn chỉ là sâu kiến rác rưởi, có thể bị dẫm chết bất kỳ lúc nào.

Hơn nữa, sức mạnh thật sự của Từ ác liêu vẫn luôn là bí ẩn, bây giờ rốt cuộc đã lộ ra một góc của núi băng rồi.

Một chiêu quét ngang Thánh cảnh đỉnh phong.

Mặc dù vẫn phải dựa vào sự trợ giúp của Thần khí. nhưng hắn ta vẫn khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ một phen. Nói không chừng, chiến lực của tên ác liêu này đã ngang bằng với cảnh giới Bán Bộ Chí Tôn.

Hai tên biến thái này vì sao còn chưa phi thăng?

Đi mau đi!!!

Cửu Châu quá nhỏ bé, không thể chứa chấp các ngươi!

Vô số người rùng mình trong vô thức, sau đó chết lặng vì sợ hãi.

Từ Bắc Vọng vẫn còn sợ hãi đôi phần, sau khi xác định Từ phủ không hư tổn gì thì mới nhìn về phía điện Tiêu Phòng.

Trong điện, Vũ Chiếu nhận ra đôi mắt xanh thẳm đang nhìn mình chăm chú, bà ta hơi hừ lạnh một tiếng.

Cá cược thành công!

“Tổn thất của kinh thành, một mình ta gánh chịu.”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, hắn nhìn quanh phố phường hoang tàn một lúc, để lại những lời này rồi biến mất trong nháy mắt.

Cung Thái Sơ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng nằm trên chiếc ghế treo quen thuộc, bộ dáng lười biếng ung dung thưởng thức quả sơn trà mới hái.

“Nương nương, cảm ơn người.”

Chó săn bước tới, nói lời cảm ơn chân thành.

Nếu không có trận pháp và Thần khí của nàng, thì Từ phủ e rằng đã hóa thành bột mịn trong nháy mắt, căn bản không thể đợi đến lúc bọn hắn xé rách hư không đi đến.

Lão đại vẫn luôn bày ra bộ mặt lạnh nhạt vô tình, nhưng hành động của nàng lại vô cùng ấm áp.

Nàng đã sớm âm thầm bố trí tất cả.

“Bổn cung chỉ sợ người sinh ra tâm ma, nên tùy tiện sắp đặt một chút thôi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chiếc cằm tinh xảo lên.

Vì đã quá quen thuộc với bộ dáng ngạo kiều của lão đại, chó săn lập tức tiến lên, hai tay ôm đùi không buông, bày ra biểu cảm nũng nịu giống Phì Miêu.

“Cút ngay!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng chân đạp hắn, ngón tay trắng nõn xoay chuyển, một trái quả mềm mại có màu xanh lục xen lẫn với một chút hồng hào treo lơ lửng giữa không trung, phát ra hào quang tràn ngập.

“Thứ tốt.”

Trong mắt nàng hiện lên ý cười không dễ phát hiện.

Từ Bắc Vọng không trả lời, trầm tư suy nghĩ.

Hắn vừa kiểm tra ký ức của một số xác chết, cho nên cũng hiểu ra một số nghi vấn.

Xét về thiên phú, Diệp Thiên rõ ràng không bằng Tiêu ở rể.

Xét về khí vận, Diệp Thiên vẫn thấp hơn một bậc.

Xét về đạo tâm kiên cố, hai người đã so tài trên thang Thiên Xu, đại khái sàn sàn như nhau.

Mà bối cảnh của cả hai chênh lệch đến mức khỏi cần so sánh.

Vậy tại sao Diệp Thiên lại là nhân vật chính? Có thể đứng sừng sững trên đỉnh Cửu Châu? Mà Tiêu ở rể lại trở thành đá kê chân.

Thật là không hợp lý.

Rốt cuộc, hắn bây giờ cũng tìm ra manh mối.

Vì Tiêu ở rể không có cha mẹ mạnh mẽ vô song đó!

Hai vợ chồng này đã vạch sẵn con đường tương lai cho Diệp Thiên.

Ví dụ như tàn nhẫn phế bỏ kinh mạch từ thuở lọt lòng, ví dụ như giao tặng ngọc bội có giấu thần hồn của Bán Bộ Chí Tôn, ví dụ như cố ý đưa hắn vào hoàn cảnh trái ngang để mài dũa tâm cơ… Có cha mẹ như vậy, với một kế hoạch tu luyện như vậy, ngay cả một con lợn cũng có thể khinh thường Cửu Châu!!

Thật đáng tiếc.

Một nhân tố không xác định như ta lại xuất hiện tại đây

Từ Bắc Vọng đột nhiên bật cười, đôi mắt đong đầy niềm vui. Trái quả này chắc chắn là bảo bối, là bảo vật quan trọng nhất mà cha mẹ Diệp Thiên muốn để lại cho nhi tử.

Quả nhiên là huyết mạch truyền thừa chuột tầm bảo.

Thật tốt, tất cả đều là của ta.

“Ngươi đang cười cái gì?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng liếc hắn một cái.

….

….

Ao Cửu Châu.

Mây mù muôn hình vạn trạng bao phủ bầu trời, những bông hoa rực rỡ muôn màu thi nhau khoe sắc, một trái quả tròn đầy xanh mắt nằm giữa bàn trà.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nghiêng chân lên, vén một sợi tóc xanh ra sau tai, nhẹ nhàng nói:

“Thứ này gọi là Đạo Quả trong Tiểu Thế Giới.”

Tất nhiên, chó săn lập ra khuôn mặt mờ mịt không hiểu.

“Tiểu Thế Giới là gì?”

Hắn hỏi một câu đơn giản.

“Để meo meo nói!”

Phì Miêu giơ móng vuốt xung phong, bộ dáng giống như học bá thích thể hiện trong lớp, nó nhìn tiểu phôi đản bằng ánh mắt khinh thường, sau đó rung đùi đắc ý nói: “Đó là một thế giới được khai mở bởi Thần tộc Hoàng Kim.”

“Thần tộc Hoàng Kim là cái gì?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

“Đồ quê mùa!”

Phì Miêu nâng cằm, ngạo mạn hừ một tiếng.

Từ Bắc Vọng không kiềm chế được nữa, hắn xách nó lên bằng một tay, chuẩn bị ném vào trong ao.

“Meo meo đần mà, không biết giải thích thế nào.”

Phì Miêu bay nhảy mấy lần, hồn nhiên cười một tiếng.

Nó chỉ vào đại phôi đản: “Dù sao đi nữa, tỷ tỷ cũng đến từ Thần tộc Hoàng Kim.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo, đôi mắt xanh tràn đầy thận trọng cùng kiêu ngạo.

Nhìn người đắc ý kìa…

“Òa!”

Chó săn cũng chiều theo tâm tình của lão đại, nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ và thán phục.

“Meo meo cũng lợi hại.”

Phì Miêu không cam lòng yếu thế, nôn nóng mở miệng thể hiện bản thân

Đáng tiếc, nó hoàn toàn bị phớt lờ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngẩng đầu, gác đôi chân ngọc trên bả vai Từ Bắc Vọng, gót chân giẫm lên khuôn mặt tuấn mỹ, đầu ngón chân chọc tới chọc lui.

Bộ dạng này của chó săn có thể thỏa mãn ham muốn chinh phục trong lòng nàng.

Miệng Từ Bắc Vọng bị giẫm thành hình chữ “O”, nhưng hắn cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

Lúc trước ở thiên Xu, hắn từng gặp được Bát Hiền Vương đến từ ngoại vực, người này cũng bị áp chế bởi huyết mạch của lão đại.

Thần tộc Hoàng Kim, danh xưng mang theo ý chí cao cao tại thượng không ai với tới, giống như một gia tộc nắm giữ vô số kỷ nguyên.

Thật biết cách khiến cho người khác phải tự ti!

Là một người thích ăn cơm mềm, hắn vẫn nên ôm chặt lấy đùi lão đại thì hơn.

Chương 343: Đạo Quả trong Tiểu Thế Giới, Vũ Chiếu xưng đế, sắc phong quốc sư (1)

Sau khi “lăng nhục” chó săn một lúc, Đệ Ngũ Cẩm Sương thu chân lại, ung dung thong thả nói: “Trái quả này có thể ngưng tụ bản nguyên ý chí của Tiểu Thế Giới, chứa đựng sức mạnh của tín ngưỡng, công đức, và nhân quả…”

Từ Bắc Vọng nghe xong, hắn ta vẫn cảm thấy mơ hồ, cho nên trực tiếp hỏi: “Hiệu quả thế nào?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ mở đôi môi đỏ: “Nếu sử dụng ở thế giới bị vứt bỏ thì xem như phí phạm của trời. Đợi đến khi tới thiên chư vạn vực, trái quả này có thể giúp ngươi đột phá cảnh giới.”

Chó săn gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tuy hiệu quả giảm đi rất nhiều, nhưng chắc chắn sẽ tăng cơ hội phi thăng.

Ở một thế giới song song không có hắn, chuột tầm bảo họ Diệp có lẽ đã đăng đỉnh Thiên Xu, thu hoạch được Hồng Môn Tử Khí, dưới sự trợ giúp của cha mẹ, hắn sử dụng trái quả này để đạp lên đỉnh cao chỉ trong một bước chân, mọi chuyện đều thông suốt như nước chảy thành sông.

“Vậy đợi đến Tiên giới rồi hẵng ăn.”

Từ Bắc Vọng không muốn lãng phí tài nguyên.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức biến đổi, ánh mắt hiện lên một tia lạnh: “Ngươi coi thường bản cung?”

“…”

Từ Bắc Vọng khó hiểu, nhìn về phía Phì Miêu ngu ngốc.

Ta có sao?

Phì Miêu gật đầu.

“Phế vật không có tiền đồ!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng quát.

Chó săn nhận ra điều gì đó, sau đó hé lộ ra nụ cười xấu hổ cùng chán nản.

Cũng đúng, tốt xấu gì thì hắn cũng đã ở cùng một chỗ với lão đại, vậy mà không dám ăn một trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới mà muốn để dành, như vậy không khỏi quá mất mặt.

“Ti chức ăn ngay lập tức.”

Chó săn cầm trái cây màu xanh nhạt lên, sau đó bắt đầu vận chuyển chân khí rồi nuốt vào.

Tuy nhiên, trái Đạo Quả có bề ngoài tầm thường nhưng lại ẩn chứa

sức chống cự cực kỳ lớn. Cho dù hắn dùng phương pháp gì đi chăng nữa, thì cũng chỉ có thể sờ sờ cảm nhận chứ không thể nuốt trôi.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương như đang trêu chọc.

“Đồ ngốc, còn chưa chín.”

Phì Miêu làu bàu: “Chẳng lẽ vì ở với meo meo một thời gian dài, tiểu phôi đản cũng trở nên ngu ngốc theo rồi sao? Nếu có thể ăn ngay lập tức, thì người nào đó đã cho vào trong trong bụng từ lâu rồi, sao còn để lại cho ngươi?”

“Sao ta lại không biết nó chưa chín? Chỉ tùy tiện thưởng thức một chút mà thôi.”

Từ Bắc Vọng cố gắng đè nén cảm xúc bối rối, tỏ ra bình tĩnh tự tin nói.

Khoảnh khắc im lặng kéo dài.

Đệ ngũ Cẩm Sương bắt chéo hai chân, sắc mặt lười biếng nhàn nhã.

Phì Miêu quay đầu đi cười khúc khích.

“Vậy phải làm sao?”

Chó săn nói một cách yếu ớt.

Trong đầu hắn nhanh chóng suy nghĩ.

Trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới có thể không phải là bảo vật hàng đầu trong tiên giới, nhưng ở thế giới bị vứt bỏ. Tuy nhiên, tháp khí vận của cha Diệp cùng lắm cũng chỉ có chín mươi ba tầng, ông ta căn bản không thể có được nó. Điều đặc biệt duy nhất ở đây, huyết dịch trong cơ thể người này đều là máu tươi Chân Long.

Từ Bắc Vọng hồi tưởng lại một phần ký ức của mẹ Diệp, hai vợ chồng này vẫn luôn canh gác ở Hải Vực.

Truyền thuyết kể rằng, từ mấy vạn năm trước, một con thần thú Huyền Vũ già cỗi đã ngã xuống ở vùng Hải Vực, khiến cho một vùng biển rộng lớn ngập tràn máu tươi của Thần thú.

Chân Long, Huyền Vũ…

“Chẳng lẽ Thần tộc Hoàng Kim dùng Thú tộc để tẩm bổ cho trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới?”

Từ Bắc Vọng nói ra suy đoán của mình

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia kinh ngạc, nàng vuốt cằm tán thưởng.

Không hổ là chó săn của bản cung.

Phì Miêu bĩu môi thất vọng.

Đồ phản bội, chúng ta đã đồng ý làm kẻ ngốc cùng nhau, sao ngươi lại trở nên thông minh vậy.

“Vậy chúng ta cần dùng huyết dịch của Thần thú mới có thể ủ chín Đạo Quả, nhưng cũng không biết sẽ hao phí bao nhiêu năm tháng nữa.”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng lộ ra một chút thất vọng.

“Khụ khụ… Khụ khụ khụ!”

Phì Miêu lớn tiếng ho khan, như thể đang sợ người nào đó không nghe thấy.

Nó đột nhiên cười toe toét, mắt to híp thành hình trăng lưỡi liềm, giơ chân duỗi móng vuốt với một thái độ lạnh lùng và kiêu ngạo.

Đúng, hắn suýt nữa đã quên mất con mèo ngốc này…

“Ngươi lại làm sao?”

Từ Bắc Vọng bán tín bán nghi.

Phì Miêu đương nhiên không nhận ra thép khích tướng vụng về của chó săn.

Khi bị nghi ngờ, nó lập tức hét lên: “Meo meo ra tay, nhẹ nhàng nâng lên cao,...”

Giọng nói dừng lại, nó quay sang cầu xin đại phôi đản giúp đỡ.

“Dễ như trở bàn tay.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng bổ sung.

“Đúng vậy, rất nhẹ nhàng.”

Phì Miêu dương dương đắc ý.

“Vậy giao cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng ném trái Quả Đạo cho nó.

Phì Miêu mắt đảo quanh, hừ hừ nói: “Muốn meo meo hỗ trợ cũng không phải là không được…”

“Nhưng lẩu thịt nướng cay cay, vịt xiên với trà sữa trân châu, há cảo tôm thịt và chân cua, bánh kem matcha với gà rán… thì không thể bỏ qua”.

Miệng nó vẫn còn blah blah blah.

“Nương nương xem nó kìa!”

Từ Bắc Vọng nổi giận, phẫn nộ buộc tội.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngoảnh mặt làm ngơ.

Chó săn tự chuốc lấy nhục nhã.

Lão đại cũng thèm, nàng cũng muốn ăn!

Phì Miêu cười ngọt ngào xinh xắn nói: “Mau đi đi, đợi đến khi ngươi làm xong, meo meo lập tức ủ chín trái cây.

Nói xong, nó vui vẻ chạy tới phòng bếp: “Tới đây đi, meo meo phun lửa cho.”

….

….

Khi làm xong bữa ăn này, trọn vẹn năm canh giờ lặng lẽ trôi qua.

Sắc trời sẩm tối, Từ Bắc Vọng thở dài một hơi mệt mỏi.

Hắn cởi tạp dề bên hông xuống, lẩm bẩm: “Giống nhau không ít.”

Trên bàn dài, nồi lẩu uyên ương sôi sùng sục, bếp nướng thơm phức, thịt vịt quay mềm, món bánh chất lượng tuyệt hảo …

“Tuyệt quá!”

Phì Miêu hào hứng nhảy múa: “Chúng ta cùng nhau học tiếng mèo kêu, meo meo meo meo meo meo…”

“Dừng lại.”

Từ Bắc Vọng nắm lấy bàn chân của nó.

“Meo, suýt nữa thì quên mất.”

Phì Miêu nhìn chằm chằm vào động tác ăn bánh kem của đại phôi đản, nó nhanh chóng dùng hàm răng nanh sắc nhọn cắn vào ngón chân.

Máu tươi rơi trên Đạo Quả.

Đột nhiên, huyết dịch tuôn ra như suối, tựa như hồng thuỷ vỡ đê.

Từ Bắc Vọng không khỏi giật mình, mặc dù đó không phải là tinh huyết, nhưng hắn vẫn rất đau lòng: “Có sao không?”

Hắn cau mày.

“Hả?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đang nhai vịt quay, lạnh lùng ngẩng đầu: “Ngươi quan tâm đến nó?”

Tất nhiên, tiểu phôi đản cảm thấy có lỗi với meo meo, nhưng meo meo máu đặc, không sao cả.

Trong lúc chảy máu, Phì Miêu đã nhặt được một miếng vịt quay và ăn một cách ngon lành.

Thấy mèo ngốc vẫn không sao, Từ Bắc Vọng cảm thấy yên tâm đôi phần, liền chạy đến cắt thịt và gắp đồ ăn cho lão đại.

Chương 344: Đạo Quả trong Tiểu Thế Giới, Vũ Chiếu xưng đế, sắc phong quốc sư (2)

“Được rồi.”

Phì Miêu liếm đầu ngón chân, máu tươi lập tức ngừng chảy.

Mà lớp vỏ xanh nhạt ban đầu của trái Đạo Quả đã chuyển sang màu phấn hồng như quả đào chín cây.

No đủ tươi mới, tiên khí tràn ngập, cộng hưởng cùng tiên lực trong

cơ thể Từ Bắc Vọng

“Nương nương, chúng ta mỗi người một nửa.”

Hắn nói.

Miếng thịt trong miệng Phì Miêu lạch cạch rơi xuống, nó nhìn tiểu phôi đản không chớp mắt, nội tâm bị đả kích mãnh liệt, miệng nhỏ nhanh chóng co quắp lại thành một khối.

Ngươi nói như vậy, là nghiêm túc sao?

Hóa ra, meo meo chỉ là một chú hề!

Đệ Ngũ Cẩm Sương rất hài lòng với biểu hiện của chó săn, nhẹ nhàng nói: “Bản cung không cần.”

“Meo meo chỉ là mèo hoang.”

Phì Miêu gục đầu gặm thịt, ấm ức đến phát khóc.

Từ Bắc Vọng nhìn nó, giả mù sa mưa nói: “Ngươi muốn giảm béo mà.”

“Hừ”

Phì Miêu quay mặt sang chỗ khác không thèm để ý đến hai tên bại hoại.

“Nương nương, chúng ta cùng nhau chia sẻ thứ tốt.”

Từ Bắc Vọng lớn tiếng nói.

Đạo Quả này chắc chắn sẽ có lợi với nương nương.

Nhìn bộ dạng kiên quyết của chó săn, Đệ Ngũ Cẩm Sương cong môi, tay áo phất lên, Đạo Quả chia thành ba phần.

Ngay lúc Đạo Quả bị tách ra, trời đất xoay vần, tiên quang sáng chói, đàn cá chép trong ao nhanh chóng nhảy lên, tu vi của Ngư công công đang bị đình trệ cũng trực tiếp đột phá.

Chỉ một tia khí tức thôi mà đã có tác dụng ngoài sức tưởng tượng.

Chó săn há miệng, nuốt một miếng lớn vào trong bụng. Đạo Quả chỉ còn lại bốn phần bảy.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ăn hai phần bảy quả.

Phì Miêu một ngụm nuốt Đạo Quả, vẫn còn giận dỗi, tâm tình vô cùng chán nản.

Chó săn liếc nhìn nó một cái, thầm chê trách con mèo vừa ngu ngốc vừa dễ thương.

Nếu để ta tựa chia phần trước mặt nương nương, thì một phần cũng không dám chia cho ngươi.

Sau khi Đạo Quả đi vào trong cơ thể, toàn thân Từ Bắc Vọng như được tắm rửa trong suối tiên, huyết dịch sôi trào không ngừng, giống như được rửa tội một lần nữa, những siêu năng lực đen tối khó hiểu xuất hiện trong đầu.

Ầm ầm ầm!

Không có gì bất ngờ xảy ra, Thiên kiếp tiếp tục giáng xuống, mây đen bao trùm cả cung Thái Sơ.

Ba đạo sấm sét cùng một lúc, Thiên Đạo không thể tha thứ được nữa, muốn giết người độ kiếp.

Hàng chục cột sấm sét mang theo khí thế kinh thiên động địa cuồn cuộn đập xuống, hàng vạn dị tượng xuất hiện khắp thiên hạ.

“Giao cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng nhìn về phía Phì Miêu.

Phì Miêu làm như không nghe thấy, tiếp tục ăn thịt dê nướng.

“Một.”

Giọng nói lạnh lùng của Đệ Ngũ Cẩm Sương vang lên.

“ Hai.”

Chạy!

Phì Miêu thi triển thiên phú “Chạy nhanh” ngay lập tức, nó lẻn vào bên trong biển sấm sét, há miệng nuốt chửng linh dịch sấm sét từng chút từng chút một.

Tuy rằng tiểu phôi đản rất đáng ghét, nhưng ai bảo meo meo thích hắn chứ, meo meo không muốn hắn bị thương.

Động tĩnh lần này lại chấn động toàn bộ kinh thành.

Cung Thái Sơ đẹp đẽ nguy nga dường như đang chìm trong thế giới sấm sét.

Lôi Thần nổi giận, ngày tận thế sắp đến rồi a.

“Thật là biến thái…”

Có người kinh hãi.

Sự tồn tại của hai ma đầu này giống như những con quái vật đáng sợ, có khả năng đổi mới nhận thức của người đời rất nhiều lần.

Đôi cẩu nam nữ này tiếp tục định nghĩa như thế nào là thần tích, như thế nào là thiên phú hiếm có khó tìm.

Trong mắt của bọn hắn, những đại Tông sư từng được ghi vào sử sách dường như là một đám sâu kiến không biết tự lượng sức mình.

Trong sách sử tương lai của Cửu Châu, hai cái tên này sẽ chiếm tròn chín mươi chín trang trong sách sử.

Uy lực của lôi hải cường đại đến đâu đi nữa thì cũng dần dần suy yếu.

Từ Bắc Vọng gắp một miếng sách bò vào trong nồi lẩu như thể không có chuyện gì xảy ra. Nhưng động tác của hắn đột nhiên dừng lại.

Trên trời cao, một cánh cổng vàng thấp thoáng nhưng quen thuộc. Dù chỉ thoáng qua trong phút chốc, nhưng Từ Bắc Vọng vẫn kịp thời nhìn thấy.

Ánh sáng tiếp dẫn!

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt nhìn sang, bình tĩnh nói: “Bản cung rất khó trấn áp sức mạnh của mình được nữa. Nhiều nhất là năm tháng, bản cung nhất định sẽ phi thăng.”

Ánh mắt của chó săn có chút đờ đẫn.

Thực ra lão đại có thể phi thăng bây giờ, nhưng nàng vẫn luôn cố tình ngăn chặn, giống như thùng gỗ chứa đầy nước, chỉ cần có thêm vài giọt nước sẽ đổ tràn ngay lập tức.

“Ti chức có thể làm được không?”

Hắn có chút bất an hỏi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng gần như vậy.”

Câu nói này giống như một liều thuốc an thần, chó săn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần hắn săn giết thật nhiều Bán Bộ Chí Tôn, dùng Minh Đăng chuyển đổi thần hồn thành Minh khí nồng đậm, tăng cường sức mạnh thần công.

Mấy tháng này, hắn phải tăng nhanh quá trình giết chóc.

Chư thiên vạn vực, hoàng đế của các ngươi sắp đến rồi a!

Mặc dù lúc này hắn hơi kém một chút, nhưng Từ Bắc Vọng vẫn không ngăn nổi nhiệt huyết của mình.

Sân khấu ở Cửu Châu thực sự quá nhỏ, chỉ có chư thiên vạn vực xuất sắc ngoạn mục mới là đấu trường mà hắn muốn tranh tài.

“Ngốc nghếch.”

Lôi kiếp đã kết thúc từ sớm, nhìn thấy biểu tình say mê của Từ Bắc Vọng, Phì Miêu hức lên một tiếng.

Sau này bị bắt nạt thì đừng bảo meo meo ra mặt giúp ngươi.

“Khen thưởng cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng gặp một cái cánh gà vừa chín vào bát của Phì Miêu.

“Hừ!”

Phì Miêu khẽ hừ một tiếng, coi như ngươi còn có lương tâm.

Trong không khí vui vẻ hòa thuận. Từ Bắc Vọng cảm nhận được một hơi thở quen thuộc, Phượng liễn của Thiên Hậu đang đợi bên ngoài cung Thái Sơ.

“Sau khi trở về thì phải đi tắm trước.”

Giọng điệu Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh nhạt.

Chó săn gật đầu như đã hiểu, lão đại không thích hắn lây dính hơi thở của nữ nhân khác. Hắn lại ăn thêm mấy miếng thịt rồi mới biến mất không thấy tung tích.

Chương 345: Đạo Quả trong Tiểu Thế Giới, Vũ Chiếu xưng đế, sắc phong quốc sư (3)

Bên ngoài cung Thái Sơ.

Lòng bàn tay Vũ Chiếu chảy đầy mồ hôi lạnh, bà ta đi qua đi lại, trong lòng hiện giờ đang rất khẩn trương.

Cuộc gặp gỡ lần này rất quan trọng đối với bà!!

“Chuyện gì?”

Nam tử áo trắng xuất hiện, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười ôn nhu.

Nếu như trước đây, hắn chuyên môn dùng nụ cười giả tạo để ứng phó với bà, thì hiện tại, hắn rốt cuộc cũng bày ra bộ dạng chân thành.

Hắn thiếu Vũ Chiếu một ân tình.

Nếu không có người cung phụng bên người của nàng ra tay giúp đỡ, chỉ sợ Từ phủ đã thành phế tích từ lâu.

Nếu nói chuyện nhỏ, Vũ Chiếu cố ý muốn hóa giải thù hận.

Nếu nói chuyện lớn, hắn thiếu Vũ Chiếu một ân tình long trọng.

“Bản cung muốn mời ngươi…”

Im lặng một lúc lâu, sắc mặt Vũ Chiếu có chút mất tự nhiên, giọng nói khàn khàn:

“Bản cung muốn sắc phong ngươi làm quốc sư.”

Quốc sư?

Vẻ mặt từ Bắc Vọng không hề thay đổi, nhưng sâu trong đáy mắt lại có chút thích thú.

Cơ gia đang có một mối huyết hải thâm thù với hắn, bọn họ chắc chắn không thể để hắn trở thành Quốc Sư của một nước.

Những lời này quả thật rất vi diệu.

Rất rõ ràng, Vũ Chiếu không thể chờ đợi thêm nữa, bà ta muốn xưng đế, trở thành nữ chủ càn khôn.

Thành thật mà nói, Từ Bắc Vọng rất kính nể nữ nhân tâm cơ thâm trầm này.

Chuyển thế luân hồi, sống lại một đời, thoát thai hoán cốt, dấn thân con đường quyền lực, linh hồn phải chịu đựng sự giày vò tra tấn đến nhường nào thì không cần nói cũng biết.

Nhớ lại lời lão đại đã từng nói, nếu Cửu Châu không có nàng, thì người có hi vọng siêu thoát nhất chính là Vũ Chiếu.

Bầu không khí cứng như sắt.

Trái tim của Vũ Chiếu như rơi xuống đáy vực, niềm hy vọng cũng dần tiêu tan.

Bà ta cố gắng thêm một lần cuối cùng, lòng bàn tay xuất hiện Phật Quang, một cảnh tượng hiện lên.

Cơ thể một nam tử trung niên chia năm xẻ bảy, đầu lâu cũng vỡ nát.

Từ Bắc Vọng suy nghĩ thật lâu, sau đps mới nhớ ra nam tử này là huynh trưởng của Vũ Chiếu, Vũ Quốc Cữu — Vũ Thừa Tư.

Đầu danh trạng? (Chém đầu một người để lấy lòng người khác)

Cho dù hắn không quan tâm đến con kiến này, nhưng Vũ Chiếu có thể tự tay giết chết huynh trưởng của mình thì cũng coi như như rất có thành ý.

“Tại sao lại không làm?”

Hắn im lặng cười.

Kế hoạch chuẩn bị lúc đầu bây giờ không cần đến nữa, với tình hình tu vi hiện tại của mình, hắn hoàn toàn không cần đánh cắp chúng sinh chi lực của Vũ Chiếu.

(*)Chúng sinh chi lực: sức mạnh của tất cả chúng sinh.

Còn không bằng thành toàn cho nàng.

Cơ thể căng thẳng của Vũ Chiếu hoàn toàn thả lỏng, nội tâm dâng

trào cảm xúc vui sướng không thể diễn tả được.

Từ Bắc Vọng quay người rời đi, đột nhiên lại quay đầu lại nói: “Hi vọng trong tương lai, ta có thể nhìn thấy ngươi ở chư thiên vạn vực.”

Nội tâm Vũ Chiếu nhấc lên sóng to gió lớn, tràn đầy cảm xúc, nhất thời mất khả năng khống chế biểu cảm của mình.

Bí mật nhất của mình đã bị hắn biết sao?

Sau khi cơn chấn động qua đi, bà ta sinh ra một cảm giác may mắn, may mắn đã hóa thù thành bạn với Từ Bắc Vọng. Nếu không, bản thân bà giống như hoàng đế trần truồng, nhất cử nhất động đều bị hắn nhìn ra.

Lúc trước, bà vẫn luôn đối đầu cùng tên ác liêu này, bây giờ nhớ lại thì đúng là trò cười lấy trứng chọi đá.

Nam tử áo trắng đã biến mất từ lâu, nhưng Vũ Chiếu vẫn còn đứng sững sờ ở đó

Phi thăng?

Đó là khát vọng sâu thẳm nhất của nàng, nhưng bà cũng hiểu rõ, cho dù là hoàng đế sở hữu sức mạnh vạn vật sinh linh cũng không chắc chắn có thể siêu thoát.

Mọi thứ đều phụ thuộc vào ý trời.

Hai kiếp làm người, những việc nên làm đều đã làm, nếu vẫn ôm hận trên đỉnh Cửu Châu, bà ta cũng không thể làm gì hơn.

Phượng liễn mới vừa đến Hoàng thành, một đám đại thần chạy tới quỳ dưới Phượng liễn đồng thanh hô: “Thiên Hậu tuy là nữ tử, nhưng đức hạnh và lòng nhân từ với chúng sinh Cửu Châu đều sáng rõ như ban ngày. Nếu người không xưng đế, tất cả mọi người sẽ bám víu vào điều gì? Người dân tứ hải phải biết đi về đâu?”

“Cung thỉnh Thiên Hậu thuận theo ý trời, ứng theo lòng người, đăng lâm Đại Bảo.”

m thanh đinh tai nhức óc vang vọng, toàn bộ Hoàng thành đều trở nên im lặng.

Đối với cảnh tượng này, biểu tình của quyền quý cả triều kinh hãi. Đó chắc chắn là một âm mưu có tính toán trước để lên ngôi, tất cả những người quỳ gối đều là quan viên của đảng Thiên Hậu.

Rất nhiều đại thần phản ứng nhanh chóng lập tức quỳ xuống hô: "Cung thỉnh Thiên Hậu thuận theo ý trời, ứng theo lòng người, đăng lâm Đại Bảo."

Thực ra đã đoán được sẽ có ngày này.

Uy danh của Thiên Hậu đã ăn sâu vào từng ngõ ngách của Đại càn, mười năm nhiếp chính của bà ta vô cùng xuất chúng.

Hiện tại, Hoàng đế Tuyên Đức đã bị hành quyết, mọi trở ngại cuối cùng đã bị quét sạch.

Nào biết đối mặt với thỉnh cầu cuồng nhiệt, Vũ Chiếu trong Phượng liễn có chút hoảng hốt, ngượng ngùng nói: "Bản cung là thê tử của Cơ thị, được hoàng đế di mệnh(di chiếu trước khi chết) cai quản xã tắc, sao dám đắc tội? Hôm nay các ngươi luôn mồm muốn bản cung trở thành hoàng đế, chẳng lẽ muốn đẩy bản cung vào con đường bất nghĩa sao?"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Hoàng thành giống như một ngôi mộ u ám, sắc mặt những người ủng hộ biến sắc.

Có ý gì?

Chẳng lẽ Thiên Hậu đổi ý?

Chỉ có một ít đại thần hiểu rõ đây là chiêu trò ba từ ba nhượng(có thể hiểu là lùi một bước để tiến 3 bước). Ngôi vị hoàng đế đã ở gần trong gang tấc, nhưng dù sao cũng phải khiến hình tượng bản thân trở nên đẹp đẽ một chút.

Mọi người trong Cơ gia tức giận tới cực điểm, ai nấy đều cảm thấy xấu hổ hơn bao giờ hết.

Nhưng câu nói tiếp theo làm cho bọn họ vô cùng tuyệt vọng: "Bản cung sẽ không lên ngôi Hoàng đế/ nhưng bản cung đã hứa hẹn để Từ Bắc Vọng làm Quốc sư."

Vẽ mặt Vũ Chiếu vô cảm bình tĩnh mở miệng.

Quần thần hai mặt nhìn nhau trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Đừng phán xét cuộc sống của một người cho đến khi nắp quan tài đóng lại!

Đây đúng là đòn sát thủ.

Từ ác liêu là người thế nào tất cả mọi người ở Cửu Châu đều biết, tên ác liêu này sao có thể trở thành Quốc sư Đại càn?

Chương 346: Gặp lại (1)

Hôm sau.

Hoàng thành bao phủ trong một bầu không khí trang nghiêm.

Dưới bầu trời xanh thẳm và ánh nắng chói chang, quần thần đồng thời quỳ xuống thỉnh cầu: “Chúng thần chỉ cầu Thiên Hậu nhanh chóng lên ngôi, cai trị thiên hạ, đáp ứng thiên mệnh, an ủi lòng thành của thần dân.”

Thanh âm như núi kêu biển gầm, ầm ầm đâm xuyên bầu trời.

Bá tánh mênh mông cũng hô to: “Chỉ mong Thiên Hậu nhanh chóng lên ngôi, cai trị thiên hạ!”

Cho dù thế giới bên ngoài vẫn còn nhiều ý kiến khác biệt, nhưng những thành tựu trong hơn mười năm nhiếp chính của Thiên Hậu đã rõ như ban ngày, xuất sắt gấp chục lần so với vị hoàng đế chết bất đắc kỳ tử kia.

Triều đại sẽ bắt đầu thay đổi từ bà ta, điều này không còn gì thích hợp hơn nữa.

Bên cạnh đó, đa số võ giả chỉ theo đuổi con đường trường sinh, dân chúng phổ thông chỉ cầu mong cuộc sống ổn định, Thiên Hậu thuận thế lên ngôi cũng không mang đến quá nhiều xáo trộn.

“Lòng dân đều hướng về…”

Dù vẫn còn có người không cam lòng, nhưng bọn họ vẫn không dám phản kháng.

Tần thành chủ của thành Tội Ác là đồng minh trung thành của Thiên Hậu. Hơn nữa, các đạo thống Cửu Châu thường truyền tai nhau rằng, Thiên Hậu là người luân hồi chuyển thế, kiếp trước của nàng là bạn tốt của Ánh Công Cẩn của thành Quang Minh.

Về cơ bản, toàn bộ khu vực cực bắc đều nằm trong tay hai vị cường giả Bán Bộ Chí Tôn nổi danh này, địa vị của Thiên Hậu vững chắc như núi Thái Sơn.

Mà hôm qua, bà tay lại thu thập thêm một thẻ bài khác.

Dựa vào sự hỗ trợ của Từ ác liêu, nữ chủ càn khôn không còn phải lo

lắng bất kỳ điều gì nữa.

Vũ Chiếu đứng sừng sững trên đại điện, tâm tình sáng láng niềm nở, không khỏi say mê trong thành tựu quyền lực.

Nhưng rất nhanh, bà ta điều chỉnh cảm xúc, dang hai cánh tay ra, vô cùng kích động nói: “Nếu mọi người đã thỉnh cầu, ta làm sao có thể làm trái với lòng dân đạo trời? Ta nguyện gánh lấy trọng trách của xã tắc, tạo phúc cho vạn dân!”

Khi Vũ Chiếu vừa dứt lời, bầu không khí của toàn bộ kinh thành đã lên đến cực điểm.

“Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

“Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Trong tiếng hò hét thành kính, nữ nhân này đã tạo nên đồ đằng thiên hạ, một đế quốc mới ra đời.

Vũ Chiếu nở nụ cười ấm áp tự tin, liên tục vẫy tay chào mọi người, đáp lại những tiếng hò reo không ngớt, thể hiện sức quyến rũ bất tận.

Bà ta âm thầm nhắc nhở chính mình, đây mới chỉ là bước khởi đầu, xưng đế chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch phi thăng.

Trong tương lai, bà sẽ thúc đẩy triều đại này phát triển đến giai đoạn cực thịnh, tạo ra nhiều huy hoàng hơn nữa!

Cuối cùng, bà sẽ dựa vào sức mạnh của tất cả chúng sinh, một bước siêu thoát lên trời.

Vở kịch ủng hộ lên ngôi hạ màn, những việc sau đó diễn ra thuận lợi như nước chảy thành sông.

Quốc hiệu đổi thành Vi Chu, thi hành đại xá thiên hạ, sắc phong các phần tử bất hảo thành bầy tôi hầu vua.

Mà danh tự của Từ Bắc Vọng lại đặc biệt bắt mắt, một bức tượng tuấn mỹ bằng vàng được dựng lên ở kinh thành, phát ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hàng nghìn người bày tỏ lòng kính trọng đối với Quốc sư!

….

….

Từ Bắc Vọng vốn không quan tâm đến các lễ nghi xưng đế phàm tục, bây giờ hắn đang xuất hiện tại Từ phủ.

Tiểu viện yên tĩnh và tao nhã, Phì Miêu bày ra sắc mặt cảnh giác, nhìn chằm chằm đôi cẩu nam nữ này.

“Ngươi đã tự do từ lâu, không cần phải tiếp tục ở lại Từ gia.”

Thần sắc của Từ Bắc Vọng vẫn tuỳ ý tự nhiên, liếc mắt nhìn nữ nhân mặc váy xếp ly đối diện.

“À…”

Sau khi im lặng một hồi lâu, Thẩm Ấu Di mới vô cảm gật đầu, nàng ta giống như đã nhìn thấu hồng trần, cảm xúc cũng không thay đổi chập trùng như thường lệ.

Thực ra, nàng ta đang cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân không trào dâng những nước mắt uỷ khuất hối hận.

Nàng và hắn đã sớm không phải là người cùng một thế giới, vĩnh viễn cũng không có khả năng.

Nếu lúc trước, nàng không bướng bỉnh như vậy, bọn họ có lẽ đã có một câu chuyện tốt đẹp?

Mỗi khi nhớ lại, nàng cũng không đến mức chỉ biết ngóng trông bóng lưng lạnh lùng của nam nhân này .

“Chúc ngươi tiền đồ như gấm.”

Một nụ cười chân thành hiện lên trên khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Bắc Vọng.

Sau khi ăn Đạo Quả của Tiểu Thế Giới, hắn có thể bí mật dò xét sức mạnh nhân quả, thông qua đó mà nhớ lại một đoạn chuyện xưa.

“Ta cũng… Cũng chúc ngươi vạn sự như ý.”

Thẩm Ấu Di vén tóc ra sau tai, má ngọc vẽ nên một nụ cười cứng ngắc.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, khi hắn chuẩn bị rời đi, liền đưa qua một cái túi Càn Khôn: “Ta có một ít tài nguyên tu luyện ở đây…”

“Không cần!”

Hắn mới nói được một nửa, một âm thanh kiên quyết vang lên.

Lần đầu tiên Thẩm Ấu Di nâng mắt nhìn thẳng vào Từ Bắc Vọng, nàng bình tĩnh nói: “Ngươi không nợ ta.”

Đây là sự bướng bỉnh của một nữ nhân, và cũng là phẩm giá cuối cùng của nàng.

Từ Bắc Vọng gật đầu, hắn không nói gì nữa, sau đó biến mất trong nháy mắt.

Bộ dáng cứng rắn được ngụy trang của Thẩm Ấu Di lập tức sụp đổ, nàng ta ngồi xổm xuống đất, ôm gối khóc lóc như một đứa trẻ bất lực.

…

…

Trong hư không.

“Ngươi giúp nàng?”

Phì Miêu bĩu môi tỏ vẻ không vui.

Từ Bắc Vọng không phủ nhận.

Quả thật, chỉ trong tích tắc vừa rồi, hắn đã giúp thanh lọc cơ thể không còn nguyên vẹn của Thẩm Ấu Di, con đường tu luyện của nàng ta sẽ vô cùng suôn sẻ, nhất định trở thành cường giả Bán Bộ Chí Tôn trong tương lai.

“Meo meo tức giận.”

Phì Miêu quay mặt sang chỗ khác, giọng điệu chua lòm.

CMN, bình dấm chua…

Từ Bắc Vọng gõ đầu nó một cái: “Ngươi cho rằng ta có ý đồ xấu với nàng ta sao?”

Đối với Thẩm Ấu Di, chưa nói đến mắc nợ hay không, nhưng hắn chỉ tiện tay giải quyết nhân quả mà thôi.

“Thế thì không có…”

Phì Miêu trung thực lắc đầu, sau đó lầu bầu một tiếng.

“Nếu ngươi dám thì đại phôi đản đã đánh một chưởng đến đây rồi.”

“Đúng rồi.”

Nó hình như nhớ đến cái gì cười hì hì nói: “Ngươi biết vì sao đại phôi đản không làm hại nàng không?”

“Không biết!”

Từ Bắc Vọng xách cổ nó, không để ý đến sự giãy dụa của con mèo ngốc, hai người lập tức xuất hiện ở Hoàng Thành.

Dục vọng chiếm hữu biến thái của lão đại, sao chó săn lại không biết cơ thứ?

Nếu nàng đã sử dụng trận pháp bảo vệ Từ phủ, đương nhiên cũng có thể theo dõi khí tức của Thẩm Ấu Di mọi lúc.

Chỉ cần trên người chó săn của nàng dính một ít hơi thở của nữ nhân khác, thì hắn sẽ chết thẳng cẳng ngay tức khắc.

Nhưng sự thật đã chứng minh, chó săn vô cùng trung thành, không hề có hành động vượt quá giới hạn.

Điểm thứ hai, có lẽ vì Thế Giới Ngũ Hành dưới lòng đất của cung Thái Sơ, nên lão đại mới tiếp nhận địa vịa quý phi nương nương.

Vừa hay, chó săn cũng coi như đã “cưới” một lần, “môn đăng hộ đối” với lão đại.

Tuy rằng đã ở chung lâu như vậy, nhưng hắn vẫn không thể đoán ra dã tâm của lão đại.

Thời gian còn dài, hắn còn phải đi theo hầu hạ “Lão Phật gia” này xuyên suốt vô số kỷ nguyên trong tương lai

Đau đớn cũng là một kiểu hạnh phúc.

Chương 347: Gặp lại (2)

Điện Tiêu Phòng.

“Meo!”

Phì Miêu rơi xuống ngự án, hai móng vuốt chụp lấy chiếc bánh ngọt tinh xảo rồi nhét vào miệng nhỏ.

Vũ Chiếu mặc long bào màu vàng, tua rua Long Tuyền quấn quanh eo thon.

Lúc này, bà ta đang ngồi thẳng lưng trên ngai vàng, trong lòng đại khái đoán được mục đích của Từ ác liêu khi đến đây.

Hắn ta ắt hẳn muốn nhờ bà để mắt đến Từ phủ.

Chỉ dựa vào trực giác, Vũ Chiếu đoán rằng tên ác liêu này sắp phi thăng rồi.

“Quốc sư, trẫm có việc muốn nhờ.”

Nàng mỉm cười chờ đợi.

Từ Bắc Vọng đứng khoanh tay thần sắc bình thản nói: “Có lợi ích gì?”

“Một Thần khí.”

Vũ Chiếu thẳng thắn.

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng có chút kinh ngạc, hắn nheo mắt xanh để dò xét bà ta.

Vũ Chiếu không sợ sệt mà nhìn thẳng vào mắt hắn, sắc mặt bình tĩnh tự tin: “Trẫm có một kiện Thần khí.”

Phì Miêu lau miệng sạch sẽ, liếc xéo phụ nhân này một phát.

U là trời, nhà ngươi ẩn giấu thật sâu. Meo meo muốn cướp đồ nha!

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm Vũ Chiếu một lúc lâu: “Tích trượng Côn Luân?”

(*) Tích trượng: cái gậy của các vị Tỳ kheo dùng để đi đường hay đi khất thực

Nho giáo có một kiện Thần khí là bút Xuân Thu, Phật giáo tất nhiên cũng không thiếu phần.

Vũ Chiếu tu luyện Phật pháp, rất có khả năng là món Thần khí xếp thứ bảy, Tích trượng Côn Luân.

“ Trẫm là người luân hồi chuyển thế.”

Vũ Chiếu nhấp một ngụm trà thơm, cười một tiếng nhắc nhở.

“Ấn chương Càn Khôn.”

Từ Bắc Vọng ngay lập tức rõ ràng.

Kiếp trước, Vũ Chiếu chính là Cửu Chỉ Đạo Cô, có được Thần khí của đạo giáo cũng không phải là điều không thể.

Nghĩ kỹ lại, nữ nhân này cũng vô cùng tàn nhẫn. Từ xưa đến nay, Phật giáo và Đạo giáo vốn không hợp nhau, bà ta tu luyện hai môn phái khác nhau trong hai đời, bản thân nhất định phải có đạo tâm cực mạnh, nếu không sẽ bị ma quỷ lôi kéo mà sa đọa suy sụp.

“Không tồi.”

Vũ Chiếu gật đầu không phủ nhận.

Kiện Thần khí xếp thứ tám là Ấn chương Càn Khôn đang lặng lẽ nằm trong vùng đất truyền thừa của Cửu Chỉ Đạo Cô ở vực Mê Ly, chỉ có bà ta mới có thể lấy được nó.

Nhưng bà ta quyết đi con đường quyền lực, cho nên có thể từ bỏ mấy món Thần khí này, chỉ cần Ngọc tỉ truyền quốc.

Ngọc tỉ truyền quốc mới có thể giúp bà ngưng tụ ý chí của Đế Vương.

Thật đáng tiếc!

Nàng không thể nhúng tay vào đồ vật của hai đại ma đầu, nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Ngươi muốn ta làm gì?”

Từ Bắc Vọng cũng không vòng vo mà trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Một kiện Thần khí cũng đủ để các vị Bán Bộ Chí Tôn tranh giành với nhau đến mức đầu rơi máu chảy, Vũ Chiếu lại nhẹ nhàng bâng quơ mà tặng không cho hắn, bà ta chắc chắn có toan tính không nhỏ.

Nghe vậy, trong lòng hoàng đế Đại Chu có chút thấp thỏm.

Bà ta ấp ủ cảm xúc một lúc, đột nhiên đứng dậy hào phóng nói: “Quốc sư, tất cả người trong thiên hạ đều là con dân của Trẫm, Trẫm

làm sao có thể nhẫn tâm để bọn họ không có mảnh đất cắm dùi, nhà cửa bị tà ma xâm chiếm?"

"Trẫm hạ quyết tâm quét sạch toàn bộ Ma Quận, ngự giá thân chinh để ban ân huệ khắp tứ hải."

Những lời này thật to lớn và mạnh mẽ dường như có thể xuyên thủng cả viên đá.

Tiêu diệt toàn bộ tà ma?

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không hề xuất hiện một gợn sóng, hắn đã nhìn thấu được lớp ngụy trang của Vũ Chiếu.

Vì nước vì dân chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn là vì bản thân bà ta.

Một vị hoàng đế tu luyện dựa trên sức mạnh chúng sinh, chỉ cần dân chúng càng tôn sùng thành kính, thì tu vi của bà ta sẽ bay nhanh như tên lửa.

Và chỉ khi Vũ Chiếu đạt được thành tựu to lớn ở cực bắc, thì uy tín của bà ta sẽ ăn sâu vào trái tim của người dân Cửu Châu, tu vi của bà sẽ cao thêm vài tầng.

Tính toán thật tốt.

Nhưng điều đó cũng phù hợp với lợi ích của Từ Bắc Vọng.

"Đi thôi."

Phì Miêu nghe thấy, mắt to xanh biếc trừng lớn, sắc mặt tràn đầy chờ mong.

Chỉ cần hấp thụ ma nguyên của Ma Thần, meo meo có thể biến thành thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Tuy rằng khi trở lại Tiên giới, meo meo cũng có thể biến thân, nhưng meo meo vẫn muốn tiểu phôi đản nhìn thấy nhan sắc xinh đẹp của mình sớm một chút.

"Ngươi thấy thế nào?"

Vũ Chiếu bất an.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm bà ta vài giây, sau đó lạnh nhạt nói: "Để xem nương nương của ta nói thế nào đã."

Tuy rằng lão đại chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng tùy tùng không thể bao biện qua mặt, mọi thứ vẫn phải làm theo trình tự.

Vũ Chiếu không biết được suy nghĩ của đối phương, trái tim vẫn không hết thấp thỏm.

Nếu không giải quyết mối nguy hiểm tiềm ẩn to lớn đến từ Ma thần ở Ma quật, dân chúng đế quốc Đại Chu sẽ ăn không ngon ngủ không yên, quyền lực thống trị của và sẽ gặp khủng hoảng bất cứ lúc nào.

Trong thiên hạ này, chỉ có Đệ Ngũ Ma Đầu mới có thể giết Ma Thần.

Đột nhiên.

Từ Bắc Vọng lập tức hành động.

Năm ngón tay mảnh khảnh trực tiếp đè lên đầu của Vũ Chiếu.

Trong chốc lát, Vũ Chiếu như rơi vào hầm băng, tay chân lạnh lẽo, cả người sợ hãi khôn tả.

Sắp chết sao?

Từ ác liêu nói trở mặt liền trở mặt?

Tia sáng quỷ dị tràn ngập, đôi mắt phượng trống rỗng của Vũ Chiếu mơ hồ nhìn thấy một sợi tơ trắng tinh nối liền với Từ gia ở bên kia Hoàng Thành.

“Đừng sợ.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh buông tay, bình tĩnh thong dong nói.

“Chỉ là gieo nhân quả cho ngươi.”

Xương cốt cả người Vũ Chiếu giống như bị chặt đứt, thân thể mềm mại xụi lơ trên ngai vàng, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã bắt đầu hoảng sợ: “Nhân… Nhân quả?”

Bà ta khó khăn mấp máy đôi môi đỏ.

“Từ gia ta nếu có gì bất trắc, thì Bệ hạ sẽ chết ngay tại chỗ.”

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng hiện lên một nụ cười ấm áp, giọng điệu vẫn bình thản như cũ.

Chương 348: Gặp lại (3)

Vũ Chiếu giống như bị sét đánh, toàn thân yếu ớt run rẩy.

Từ nay về sau, tính mạng của bà phải phụ thuộc vào người khác sao?? Sự an nguy của Từ gia đã gắn liền với tính mạng của bà sao?

Vũ Chiếu im lặng thật lâu, cố gắng nuốt chua xót xuống cổ họng chứ không nói một lời.

Bà đã không còn một chút hy vọng cứu vớt chính mình, sợi tơ trắng nối liền với Từ phủ chính là bằng chứng của thủ đoạn sởn tóc gáy này.

Từ Bắc Vọng nói xong rồi im lặng, để cho Vũ Chiếu có thêm thời gian suy nghĩ.

Đây cũng là lý do khiến hắn nóng long muốn phi thăng .

Từ khi có được tinh hoa bản nguyên của Cổ Thần và sức mạnh từ trái Đại Quả của Tiểu Thế Giới, hắn đà lập tức hiểu rõ. Chư thiên vạn vực và thế giới bị vứt bỏ vốn không ở cùng một chiều không gian, khoảng cách giữa hai bên vốn không phải là khái niệm có thể hình dung được.

Người mạnh nhất ở nơi này, sợ chỉ là một con kiến ở tiên giới.

“Trẫm đồng ý.”

Vũ Chiếu không hổ là người đã sống qua hai kiếp, bà ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi đáp ứng Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng hy vọng bà sẽ bảo vệ Từ gia, cho nên hắn không có lý do gì để hại bà.

“Rất tốt.”

Từ Bắc Vọng cười gật đầu, đưa tay qua, xách Phì Miêu lên rồi biến mất.

Ngay cả khi Vũ chiếu có thể phi thăng, thì bà ta cũng phải mất ít nhất mấy trăm năm, thậm chí hàng ngàn năm tích lũy.

Bảo vệ Từ phủ mấy trăm năm cũng có thể coi là nhân quả của kiếp này.

…

…

Cung Thái Sơ.

Người vừa tiếp đất, không khí lạnh lẽo lập tức thổi đến, đao băng treo cao nhắm ngay vào tay trái chó săn.

“Nương nương, ti chức…”

Từ Bắc Vọng khiếp sợ.

“Chém đứt!”

Váy của Đệ Ngũ Cẩm Sương tung bay trong gió, đôi mắt xanh biếc phát ra khí lạnh.

Chó săn giống như một đứa bé ngoan ngoãn biết nhận lỗi, nhỏ giọng nói: “Ti chức chỉ muốn gieo nhân quả báo ứng.”

“Sờ đầu?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương càng trở nên âm trầm.

“Không phải chỉ có cách này sao?”

Chó săn nhìn nàng bằng ánh mắt vô tội.

Chỉ có thể dùng cách này để gieo rắc sức mạnh nhân quả.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng mày chớp mắt một cái, nhét chân ngọc óng ánh không mang tất chân vào miệng chó săn, lạnh lùng nói: “Sau này không được gieo nhân qua nữa. Nếu còn dám sờ đầu người khác, ngươi chết chắc rồi!”

Nói xong, ánh mắt lóe lên một tia sát khí, vô tình cố ý nhìn về phía Phì Miêu.

Nguy hiểm nguy hiểm nguy hiểm… Phì Miêu chạy về phòng không dám đi ra.

“Ô… Tuân lệnh.”

Từ Bắc Vọng liếm liếm ngón chân phấn nộn, nhỏ giọng nói.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút ghét bỏ, nàng thu chân về, sau đó ném ra cái lồng màu tím chứa đựng hai thần hồn.

Một ông già tao nhã đã đang phẫn nộ giãy dụa, đó chính là Đế Sư tiền triều.

Người còn lại là một hòa thượng đắc đạo, Từ Bắc Vọng có thể mơ hồ nhìn ra nét mặt từ hồn phách, mắt sâu mũi cao, vành tai to lớn vô cùng. Hắn có ấn tượng với người này, cao tăng Phổ Trí của núi Lạn Đà từng tham dự cuộc vây công lão đại ở vùng đất cấm kỵ.

“Các ngươi sẽ không được chết tử tế!”

Khuôn mặt hòa thượng trở nên vặn vẹo co rúm, ông ta giống như một con thú sắp đưa vào lò mổ, thần hồn run rẩy không ngừng.

“Phật tử chú trọng lòng dạ từ bi, ngươi chửi bới ác ý như thế này thì không khác nào đang phá giới.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, hắn thản nhiên như không có việc gì, lấy Minh Đăng màu bạc ra rồi ném thần hồn vào trong.

Cơn thịnh nộ bất lực của kẻ yếu, hắn cũng có thể hiểu được điều này.

Sau khi tận mắt chứng kiến lão hữu bị trừ khử trong chốc lát, Đế Sư rốt cuộc cũng cảm nhận cái gì gọi là sợ hãi tuyệt vọng, ông ta giống như một đứa trẻ chết đuối, phát ra âm thanh khàn khàn kỳ lạ, có lẽ là tiếng khóc bất lực nghẹn ngào.

Trong con mắt của thế nhân, Đế Sư vốn luôn trầm ổn như núi, nhưng khi đối diện với cái chết, ông ta vẫn sẽ có vẻ mặt buồn bực bi thương như vậy.

Nhưng Từ Bắc Vọng không phải là thánh mẫu, thần hồn rất hữu ích đối với hắn, dĩ nhiên không thể cho qua được.

Bùm!

Một vòng xoáy xuất hiện bên trên đèn lồng, thần hồn của Đế Sư bị hấp thu vào đó, sau đó biến thành một luồng Minh khí nồng đậm.

Từ Bắc Vọng vận chuyển khiếu huyệt toàn thân, vừa cầm đèn lồng vừa nhìn về phía lão đại: “Nương nương, Vũ Chiếu nói…”

Hắn kể lại sự tình tiêu diệt toàn bộ Ma quật.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt chiếc cằm tinh xảo, thản nhiên nói: “Nào, tiếp tục đi săn.”

…

…

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đã trôi qua hai tháng.

Một cơn địa chấn “kinh thiên động địa” chưa từng có được khơi mào khắp Cửu Châu, mọi đạo thống đều chìm trong tang tóc, tiếng kêu than trỗi dậy khắp thiên địa, nhóm lão quái vật đều cảm thấy bất an vô cùng, cơn khủng hoảng lan tỏa đến mọi ngóc ngách.

Gần hai tháng, hai mươi bảy Bán Bộ Chí Tôn đã ngã xuống.

Không sai, chính là hai mươi bảy người.

Con số này như cái gai trong mắt của mọi võ giả.

Không phải hai mươi bảy con châu chấu bên đường, mà là các cường giả Bán Bộ Chí Tôn đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất!

Các lão tổ tông của hầu hết đạo thống đều đã rơi đài dưới một chiêu công kích hời hợt của Đệ Ngũ Ma Đầu, bọn hắn chết mà không thể tạo nên một bọt sóng.

Ngay cả khi đối mặt với sự bao vây tấn công, Đệ Ngũ Ma Đầu cũng chỉ dùng đúng một chiêu.

Chạy trốn đã trở thành phương thức duy nhất của các cường giả. Những lão quái vật hành tung không rõ may mắn tránh được một kiếp.

Nhưng, một khi bị hai đại ma đầu phát hiện ra khí tức, thì kết cục thân tàn ma dại, thi thể tan vỡ thành năm mánh đã là ván đã đóng thuyền.

Chương 349: Gặp lại (4)

Cuối đông, thời tiết vẫn lạnh lẽo như cũ.

Sau canh ba, không chỉ khí lạnh càng thêm dày đặc, mà màn sương mù vô biên cũng trở nên nặng nề hơn bao giờ hết, dường như nó có thể bao phủ toàn bộ mặt biển, không để lọt bất kỳ thứ gì dù chỉ là

một tia ánh trăng.

Vùng hải vực im ắng như tờ, chỉ có khí tức bàng bạc của hung thú Huyền Vũ bốc hơi ngào ngạt.

“Nương nương, môn hộ của Thiên Thần Điện ở chỗ này?”

Chó săn rất ngạc nhiên.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn hắn: “Ngươi nghi ngờ bản cung?”

“Không dám.”

Chó săn vội nói.

Thiên Thần Điện thần bí, được biết đến như là thế lực đệ nhất Cửu Châu, một tông môn bề thế như vậy lại dốc lòng canh gác vùng hải vực.

Cha Diệp và mẹ Diệp rất có thể là thành viên cung phụng Thiên Thần Điện, và chỉ có Thiên Thần Điện mới có khả năng che giấu tung tích của hai người này một cách triệt để đến như vậy.

“Ra tay đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tao nhã bước về gian phòng trên chiến thuyền. Khi thấy Phì Miêu còn đang ngáy o o, nàng dùng một chân đạp nó.

Dù vẫn đang rất buồn ngủ, nhưng Phì Miêu không dám oán giận, chỉ có thể bĩu môi ấm ức.

Các ngươi cả ngày toàn ba ba ba, meo meo chỉ có thể bỏ đi ngủ, mắt không thấy tâm không phiền.

“Nhanh lên!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng thúc giục: “Không phải Thiên Thần Điện từng mời ngươi làm đệ tử danh ngạch hay sao?”

Vẫn còn để chuyện này ở trong lòng…

Từ Bắc Vọng cạn lời.

Xem ra, lão đại thường xuyên ghi nhớ những chuyện nhỏ nhặt a.

Hắn không dám do dự, trực tiếp thi triển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Trong phút chốc.

Toàn bộ vùng biển sôi trào, huyết dịch Huyền Vũ ẩn chứa bên trong đó đã bị hấp thu hoàn toàn.

Nước biển xông về phía chân trời rồi chảy ngược xuống, cảnh tượng khủng bố tựa như ngày tận thế.

Sương mù màu xám hoàn toàn bao phủ bầu trời, tử thi oan hồn phiêu tán khắp nơi, tứ chi hài cốt tạo thành bức tường, bốn phương tám hướng ngập tràn trong sức mạnh hủy diệt.

Sáu đóa hoa Bỉ Ngạn trắng muốt nở rộ rồi giãn ra, giống như muốn nuốt chửng thế giới này rồi đưa xuống Minh giới.

Không phải là một đóa mà là sáu đóa hoa.

Trên đường đi, hắn đã nuốt chửng hơn ba mươi thần hồn Bán Bộ Chí Tôn, chuyển đổi thành một nguồn Minh khí vô cùng bổ dưỡng, công pháp tầng thứ sáu đã sớm tràn đầy, nhưng hắn vẫn chưa thể đột phá lên tầng thứ bảy.

Cần một cơ hội.

Thần hồn Bán Bộ Chí Tôn đã không có tác dụng gì nữa, chỉ có một người…

Lão nhân Thiên Cơ.

Một khi đột phá tầng thứ bảy, hắn nhất định sẽ sở hữu sức mạnh siêu thoát hoàn mỹ.

Tiếng rít gào của quỷ hồn Minh giới bao phủ khắp thiên địa, nam tử áo trắng lộng lẫy đứng sừng sững ở trên hư không, lạnh lùng nói: “Độc Cô Vô Địch, cút ra đây!”

Nhưng chỉ có những tiếng vang trống rỗng vọng lại.

“Rùa đen rụt đầu.”

Phì Miêu lẩm bẩm, nhân lúc đại phôi đản không chú ý, nó lặng lẽ uống trộm ly trà sữa trên bàn trà.

Sau đó, sáu đóa hoa Bỉ Ngạn đột nhiên tập hợp lại, những cánh hoa hình nhãn cầu đồng thời lao về phía Đông Nam.

Bùm!

Sức mạnh hủy diệt đáng sợ lan tràn khắp thiên địa, nước biển trực tiếp bốc hơi, để lộ đáy biển thối rữa với những hình thù pha tạp.

Sức mạnh Minh lực mãnh liệt đến tột đỉnh đã phá vỡ trận pháp, một cánh cổng bằng đồng cổ xưa nổi lên, ẩn chứa vô số khí tức hỗn loạn.

Ngay sau đó, chín bóng người xuất hiện, người đứng đầu chính là chủ nhân của Thiên Thần Điện trong lớp áo choàng thêu hoa văn nhật nguyệt sao trời, Độc Cô Vô Địch.

“Tự sát đi.”

Sắc mặt nam tử áo trắng không chút gợn sóng, nhẹ nhàng mở miệng.

Ba chữ của hắn khiến cho sắc mặt của chín cường giả Bán Bộ Chí Tôn tại Thiên Thần Điện đột nhiên thay đổi, ai nấy đều sinh ra lửa giận ngập trời.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào nam tử hai mươi mấy tuổi, trong lòng trào dâng lên một cảm giác nhục nhã không thể chịu nổi.

Bên trong cánh cổng bằng đồng, người gác cổng của Thiên Thần Điện không khỏi nơm nớp lo sợ, chẳng lẽ địa ngục sắp giáng xuống nơi đây và phá hủy hết tất cả.

Địa vị cao cao tại thượng của Thiên Thần Điện sẽ sớm biến mất, ngay cả các đệ tử nơi này đều sẽ trở thành một đống xương khô?

Ba chữ này giống như một cái tát vào mặt của Thiên Thần Điện.

Thiên Thần Điện đã từng làm cái gì?

Ngay trước mặt Đệ Ngũ Ma Đầu, bọn họ đã ngỏ lời mời Từ Bắc Vọng trở thành đệ tử danh ngạch. Sự thật đã chứng minh, sự việc lúc đó đã trở thành một trò cười vô lý đến cực điểm được ghi lại trong lịch sử của Cửu Châu, thậm chí sẽ còn được nhắc đi nhắc lại nhiều lần bởi các thế hệ võ giả trong tương lai.

Danh ngạch?

Mới qua mấy năm, Từ ác liêu đã có thể lấy một địch chín, đối đầu trực diện với Thái thượng trưởng lão của Thiên Thần Điện.

Hơn nữa, hắn còn bày ra tư thái kẻ mạnh để đối đãi với Thiên Thần Điện!

“Ra tay đi.”

Từ Bắc Vọng đứng khoanh tay, bình tĩnh đánh giá chín người này.

Không hổ là thế lực đứng đầu Cửu Châu, mới động một tí thì đã có tận chín vị Bán Bộ Chí Tôn ra mặt.

Các dòng dõi thống chỉ có thể huy động cỡ ba người là cao, môn phiệt đệ nhất là Đệ Ngũ thị cũng chỉ mới có bốn bậc rưỡi.

May mắn thay, Từ Bắc Vọng lúc trước không bị váng đầu mà đầu quân cho Thiên Thần Điện. Nếu không, hắn bây giờ có phải còn đang cố gắng để đột phá Tông Sư?

Chỗ dựa lớn hơn nỗ lực.

Đây chính là lý lẽ khôn ngoan vượt thời gian.

Sau khi vứt bỏ những suy nghĩ thừa thãi ra khỏi tâm trí, Từ Bắc Vọng lấy Minh Đăng ra, Minh khí dồi dào trút xuống, gia trì cho sáu đóa hoa Bỉ Ngạn ở bên trên.

Ở phía đối diện, chín đạo pháp tắc xiềng xích hội tụ thành một trận pháp, đủ loại hào quang đan xen vào nhau, vô số bí pháp thần thông đỉnh phong được thi triển, bầu trời chấn động không ngừng.

Mà Độc Cô Vô Địch đang đứng sừng sững giữa tế đàn màu máu trong hư không. Chuông vàng cổ kính phát ra âm thanh leng keng.

Tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng.

“Bốn chiêu.”

Một giọng nói thờ ơ mang theo mệnh lệnh uy hiếp truyền ra từ chiến thuyền.

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một ngọn cỏ xanh non hiện ra giữa khung cảnh địa ngục xám xịt, nam tử áo trắng đang được bao phủ bởi tiên quang rực rỡ sắc màu đang điên cuồng bộc phát sức mạnh.

Với sự gia trì của tiên lực, hắn lần đầu tiên phát huy uy lực của ngọn cỏ này.

Bùm!!

Ngọn cỏ ẩn chứa sức mạnh của mấy thế giới quét ngang bầu trời, tựa như hàng tỷ quân lực bất khả chiến bại ầm ầm lao đến.

Khi ba vị Bán Bộ Chí Tôn có tu vi yếu nhất còn chưa kịp phản ứng, lá chắn pháp tắc bên ngoài thân thể bọn họ đã vỡ tan thành từng mảnh. Bất kỳ ai chạm vào ngọn cỏ non, kẻ đó lập tức hóa thành tro bụi rồi rơi trên mặt biển.

Thần hồn tuyệt vọng chạy trốn cũng bị Minh Đăng tàn nhẫn nuốt chửng.

Chương 350: Cung tiễn (1)

“Thiên đạo muốn huỷ diệt Thiên Thần Điện…”

Có đệ tử quỳ trên mặt đất than khóc, biểu tình sợ hãi tới cực điểm. Bọn họ đường đường là Đại Tông Sư, nhưng lại không thể kiềm chế được cơn khủng hoảng trong nội tâm, ai nấy cũng đều giống như những kẻ tàn tật bại liệt không thể khống chế cơ quan bài tiết, mùi nước tiểu tràn ngập một phương trời

Một chiêu này chấn động quá mức!

Lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được cái gì là kiến càng lay cây.

Ba vị thái thượng trưởng lão cứ như vậy mà chết, cơ thể cũng không sót lại chút gì, giống như chưa từng xuất hiện trên cõi đời này.

Khóe mắt Độc Cô Vô Địch như muốn nứt ra, cơ bắp trên mặt trở nên căng cứng, đôi môi không thể khống chế được mà run rẩy từng hồi.

Xong rồi. Xong thật rồi!

Từ Bắc Vọng cau mày, hắn rõ ràng không hài lòng, đôi mắt xanh thẳm phát ra ánh sáng quỷ dị, vận chuyển Tử Vong Chi Đồng.

Sức mạnh luân hồi bùng nổ, cặp mắt khóa chặt vào hai Bán Bộ Chí Tôn đang cố gắng trốn thoát.

Ánh sáng đồng tử xuyên thấu qua màn sương mù xám xịt, phá tan mọi chướng ngại, ngay cả chuông Đông Hoàng cũng phải rút lui.

Hai ông lão một béo một gầy cứng đơ cả người, bọn họ lập tức trở nên ọp ẹp, già nua với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, răng cửa rơi rụng khỏi lợi, vết đốm lan tràn khắp mặt

Chỉ trong mấy hơi thở, bọn họ liền hóa thành hai đống xương trắng.

“Hai chiêu.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thản nhiên nói.

Cả vùng hải vực rơi vào tĩnh mịch.

Trời đất yên tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng gió rít gào.

Chỉ trong vòng hai chiêu, năm vị cường giả Bán Bộ Chí Tôn đã rơi đài, điều này giống như một cái búa tạ hung hăng đập vào lòng của hầu hết đệ tử Thiên Thần Điện.

Dường như đó không phải năm vị cường giả đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất mà chỉ là năm cây cỏ dại tầm thường.

Sức mạnh của Từ ác liêu khiến cho ai nấy hít thở không thông, linh hồn run rẩy.

“Hai chiêu rồi.”

Nam tử mặc áo choàng trắng tuấn mỹ nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt không chút gợn sóng, nhàn nhạt nhìn bốn người còn lại.

Hắn ta vừa dứt lời, sáu đóa hoa Bỉ Ngạn chậm rãi xếp thành một hàng bên trong màn sương mù xám xịt, tựa như tử thần đang triệu hoán sức mạnh hủy diệt, toàn bộ nước biển lập tức bị rút cạn.

Một vùng hải vực vô biên trở nên khô kiệt trong chốc lát, đáy biển nham nhở mục nát hoang tàn như một địa ngục phủ bụi.

Cảnh tượng này làm các đệ tử Thiên Thần Điện sợ hãi đến mức không ngừng hét lên, ánh mắt điện chủ Độc Cô Vô Địch lộ ra sự tuyệt vọng.

Vùng hải vực đã tồn tại mấy trăm năm qua, vậy mà lại bốc hơi biến mất chỉ trong một đêm, thành tích thần bí này khiến cho lá gan của ông ta như muốn nứt ra.

“Thiên đạo không có mắt mới chiếu cố cho một con ác thú như ngươi!”

Pháp tắc bảo hộ bên ngoài cơ thể của Độc Cô Vô Địch trở nên nồng đậm hơn bao giờ hết, một người luôn luôn bình tĩnh thâm trầm hiện giờ đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên loạn, sắc mặt dữ tợn như lệ quỷ. Tựa như có thể cảm nhận nỗi khiếp sợ của chủ nhân, ánh sáng

của chuông Đông Hoàng đang ngự trên cao cũng trở nên ảm đạm vài phần.

“Thiên đạo?”

Nam tử áo trắng ngây người một lúc, sau đó cười nói: “Độc Cô điện chủ, ngươi không biết ta cố gắng bao nhiêu đâu.”

Phục vụ vị lão đại “tâm thần phân liệt” còn khó khăn gấp triệu lần so với việc tu luyện.

Chỉ riêng nhà bếp, ta đã ra vào hơn mười vạn lần, phạm lỗi hàng chục nghìn lần và gãy xương hàng trăm lần…

Dù hằng ngày nhảy múa trên lưỡi đao, nhưng may mắn vẫn không mắc sai lầm.

Đường còn xa, đêm còn dài, cô con dâu sắp trở thành mẹ chồng, đây chẳng phải là thành quả của sự vất vả sao?

“Ngươi nói nhảm hơi nhiều rồi đấy?”

Lúc này, âm thanh lạnh băng truyền đến từ chiến thuyền.

Chó săn không dám cãi lời, nhanh chóng kích thích uy lực của Minh Đăng, từng luồng Minh khí liên tục tản ra theo hình dạng mây xám.

Ầm ầm ầm!

Thời khắc hỗn độn sơ khai như được tái hiện một lần nữa, tiếng rít gào kinh thiên động địa quét qua hàng trăm triệu dặm!

Bản nhạc tử thần thuần khiết nhất dường như đang rì rà rì rầm tam độc tấu từ Minh giới

Kẻ nào nghe được đoạn âm thanh này, chỉ cần là đệ tử của Thiên Thần Điện, đều bị thủng màng nhĩ!

Dưới ánh mắt kinh hoàng và khiếp sợ của Độc Cô Vô Địch, những cánh hoa trên sáu đóa Bỉ Ngạn lặng lẽ vươn ra rồi hội tụ vào nhau, sau đó chậm rãi xâm chiếm lẫn nhau. Sau một vài hơi thở, chúng ngưng tụ thành một đóa hoa Bỉ Ngạn thánh khiết không tì vết duy nhất.

Sáu hợp làm một.

Một, có nghĩa là tịch diệt!

Sắc mặt của nam tử áo trắng vẫn điềm tĩnh thản nhiên, nhẹ nhàng phất tay áo, sau đó xoay người lùi bước về chiến thuyền.

“Nương nương, người đánh giá thấp ti chức.”

Hắn đi về phía trước, biểu cảm có chút kiêu ngạo.

Chỉ cần ba chiêu.

Đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chó săn một cái, nàng thốt ra một câu tán thưởng từ tận đáy lòng: “Không tồi, nằm ngoài ý muốn của bản cung.”

“Nương nương, vậy ti chức có được khen thưởng không?”

Chó săn nghiêm túc hỏi với vẻ mặt ngại ngùng.

Hắn liếc trộm bộ ngực sữa đầy đặn hùng vĩ.

“Được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chân ngọc trong suốt lên, ngón chân hồng hào như tơ tằm chọc vào mặt chó săn.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng cẩn thận chỉ vào dãy núi.

Cũng nên đổi trò mới rồi đúng chứ?

Phi…

Phì Miêu vùi đầu vào trong chăn, âm thầm vẽ vòng tròn nguyền rủa đôi cẩu nam nữ này.

“Ngươi chê nó?”

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lẽo, mạnh mẽ đem chân nhét vào miệng chó săn.

“Không…”

Chiến thuyền biến mất ở phía chân trời.

Từ đầu đến cuối, bọn hắn hình như đều không thèm để ý đến tình hình chiến đấu ở hải vực.

Chương 351: Cung tiễn (2)

Đáy biển xám xịt khô kiệt, sức mạnh hủy diệt do Minh khí kinh người tựa như lưỡi cưa rực lửa cắt xẻ nhục thể, khiến lục phủ ngũ tạng của đệ tử Thiên Thần Điện đều quay cuồng một phen.

“Đi rồi!”

Một đệ tử bậc cao phát hiện chiến thuyền của hai đại ma đầu đã rời đi, khuôn mặt vốn đang dữ tợn đột nhiên biểu lộ thần sắc mừng như điên. Chẳng lẽ tên ác liêu này đại phát từ bi mà bỏ qua cho điện chủ và ba vị thái thượng trưởng lão?

Niềm vui sướng sau tai nạn lan tràn, vô số đệ tử vẫn không dám tin tưởng, nhưng ai nấy đều không khỏi kích động. Tuy rằng năm vị thái thượng trưởng lão đã rơi đài, khiến cho địa vị của Thiên Thần Điện xuống dốc không phanh, nhưng bốn vị Bán Bộ Chí Tôn còn sống sót, Thiên Thần Điện vẫn có thể sừng sững ở vị trí số một Cửu Châu.

“Sao lại như thế này?”

Đột nhiên, một tên đệ tử cảm thấy rùng mình, gào rống lên năm chữ.

Đóa hoa Bỉ Ngạn thánh khiết vẫn luôn yên lặng không có động tĩnh gì lại đột nhiên biến dạng thành hình xoắn ốc, bầu không khí địa ngục bao phủ khắp trời đất, bốn vị Bán Bộ Chí Tôn bao gồm cả Độc Cô Vô Địch đều cứng đờ như bức tượng điêu khắc.

Đóa hoa Bỉ Ngạn bay tới, bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào đều trở thành tờ giấy mỏng, không chịu nổi dù chỉ một kích.

Tấm chắn pháp tắc vỡ vụn, tất cả sức mạnh của thần thông bí pháp bị loại bỏ, đám cường giả Bán Bộ Chí Tôn giống như bốn phạm nhân mới bị kéo tới pháp trường, ai nấy đều vô lực xụi lơ trên mặt đất.

Huyết dịch trong cơ thể bành trướng, thi thể bị xé nát rồi phân tán thành từng mảng xương trắng, từng bộ hài cốt bị ăn mòn đến mức lở loét.

Cảnh tượng này khủng khiếp đến mức mà các đệ tử của Thiên Thần Điện đều quỳ xuống chứ không nỡ nhìn thẳng, ai nấy đều than khóc thê lương.

Thiên Thần Điện, một thế lực vốn đã được truyền thừa hàng chục nghìn năm, nay đã bị diệt vong chỉ sau một đêm.

…

...

Ầm!

Cảm nhận được tiếng gọi của khiếu huyệt, chó săn cúi người ra khỏi phòng.

“Mau giặt sạch sẽ!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng ra lệnh, sau đó chỉ vào hai đôi tất lụa đen và lụa trắng bẩn thỉu bị vò nát trên mặt thảm.

“Tuân lệnh…”

Chó săn vòng trở lại, thu đồ vào nhẫn trữ vật.

Đầu thuyền.

Bốn thần hồn Bán Bộ Chí Tôn và một chiếc chuông Đông Hoàng ảm đạm loang lổ đang lơ lửng giữa không trung. Từ Bắc Vọng đưa một tay ra, bóp nát thần hồn rồi bỏ vào Minh Đăng.

Hắn vuốt ve chuông Đông Hoàng, Thần khí xếp hạng thứ hai, sau đó sắp xếp lại một số ký ức mà hoa Bỉ Ngạn đã xâm chiếm.

Sau khi thu hoạch một số tin tức quan trọng, chó săn đi vào bẩm báo: “Nương nương, thánh chủ Dao Trì chính là người tình của Độc Cô Vô Địch, Thất Khiếu Thần Thạch đang ở trên tay bà ta.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt chiếc cằm tinh xảo: “Đi đến thánh địa Dao Trì.”

Chó săn vâng một tiếng, lại mờ mịt nháy mắt mấy cái: “Chúng ta tiếp tục?”

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đá một cước vào mặt Từ Bắc Vọng.

Dựa vào thực lực hiện tại của mình, chó săn miễn cưỡng vẫn có thể chống lại lão đại, nhưng hắn nào dám phản kháng, cứ để mặt bản thân bị đá thẳng đến phòng bếp.

…

...

Trong khung cảnh tờ mờ của buổi bình minh, linh khí phiêu đãng trong những tia nắng yếu ớt, thánh địa Dao Trì lộ diện trong màn sương mù, trông như một xứ sở thần tiên độc lập.

Nhưng giờ phút này, bầu không khí tang thương bao phủ khắp thánh địa, khí tức bi ai vô cùng lan tràn đến vô tận.

Bọn họ vừa biết được một tin dữ kinh thiên động địa thông qua một vài thủ đoạn đặc biệt!

Chín vị Bán Bộ Chí Tôn của Thiên Thần Điện dù đã liên thủ với nhau, nhưng chỉ chống đỡ được ba chiêu, sau đó đồng thời bỏ mạng dưới tay Từ ác liêu.

Ba chiêu!

Điều này đã làm các thế lực lớn kinh hãi đến mức nghẹt thở!

Không có sự trấn giữ của các Bán Bộ Chí Tôn, Thiên Thần Điện nhanh chóng suy tàn. Tuy nhiên, thánh địa Dao Trì không hề cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, ngược lại. bọn họ chỉ có cảm giác thê lương tuyệt vọng.

Tiếp theo sẽ đến lượt ai?

Đôi mắt phượng hoàng của phụ nhân ôn nhu kiều diễm trở nên đỏ bừng, khí chất đoan trang không còn sót lại chút gì, cả người vô lực mà nằm rạp trên giường.

Thân thể mềm mại của bà ta bỗng nhiên run rẩy, đôi môi đỏ khó khăn mấp máy: “Đến rồi.”

Thánh chủ Dao Trì cật lực kiềm chế cơn thù hận, sau đó đưa ra quyết định trong nháy mắt.

Việc này liên quan đến mạng sống của mọi người trong thánh địa, bà chỉ có thể lựa chọn đầu hàng.

“Quỳ xuống, hiến Thần khí.”

Một giọng nói vang lên, bà nắm chặt ngón tay đến trắng bệch, im lặng mấy phút rồi quỳ rạp xuống đất.

Cả đời này, ngoại trừ Sư Tôn, bà ta chưa từng quỳ xuống trước mặt ai khác.

Toàn bộ trưởng lão và đệ tử bên trong thánh địa đều quỳ xuống, đến cả hung thú và Tiên hạc đều nằm rạp dưới đất. Giờ phút này, mọi tôn nghiêm thể diện đều vứt ra sau đầu, bọn họ chỉ muốn tồn tại, chỉ muốn bảo vệ đạo thống Dao Trì.

Ngay khi chiến thuyền hạ xuống ao Thiên Sơn, từng tiếng hô vang khắp trời đất.

“Cung nghênh Đệ Ngũ Tôn thượng, cung nghênh Từ công tử.”

“Cung nghênh Đệ Ngũ Tôn thượng, cung nghênh Từ công tử.”

Khi những giọng nói run rẩy tập hợp lại với nhau, âm lượng gần như có thể xuyên qua chín tầng mây.

Nam tử áo trắng đứng trên mũi thuyền, cao cao tại thượng quan sát phụ nhân đang đứng đầu.

Từ Bắc Vọng biết rõ đạo lý không vươn tay đánh vào khuôn mặt tươi cười, thánh địa Dao Trì đã làm đến mức này, dù hắn đang thèm muốn thần hồn của đám Bán Bộ Chí Tôn kia, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Chương 352: Cung tiễn (3)

“Không cần phải làm vậy, xin chư vị đứng lên.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười ấm áp và thân thiện.

Bầu không khí yên lặng như tờ.

Đám người trong thánh địa Dao Trì như đã ngừng thở, ngay cả một âm thanh nhỏ nhất cũng không dám phát ra.

Từ Bắc Vọng thấy thế, hắn vung ống tay áo lên, thu viên đá phát ra ánh sáng bảy màu vào trong tay áo.

Sau khi thấy Từ ác liêu đã nhận lấy Thần khí, cơ thể căng thẳng của phụ nhân dần thả lỏng, thiếu chút nữa đã xụi lơ trên mặt đất.

Bà ta cúi đầu rũ mắt rồi kính cẩn nói: “Đa tạ Từ công tử.”

Sau đó, thánh chủ Dao Trì run rẩy chờ đợi sự phán xét của số phận. Bầu không khí im lặng kéo dài như cực hình giày vò nội tâm bà.

Nam tử tuấn mỹ tựa như trích tiên kia, thế mà lại đi vào trong chiến thuyền.

Vô số người trong thánh địa phát lạnh sống lưng, nội tâm đột nhiên co quắp, hai chân vô thức run lên.

Trọn vẹn nửa khắc sau.

Từ Bắc Vọng mới ra khỏi phòng, hắn ta kiềm nén cơn đau đứt gãy xương sườn đang lan khắp toàn thân, thậm chí còn ôm một con mèo ngu ngốc trong ngực.

Phì Miêu bẹp miệng, vẫn còn tức giận vì thánh địa Dao Trì không chào đón meo meo.

“Đi mau.”

Từ Bắc Vọng ra lệnh.

Ngay lập tức, một cỗ năng lượng hùng vĩ bất tử tuôn ra từ ngón tay hắn, ba tên Bán Bộ Chí Tôn đứng đầu không thể động đậy, Triều Khuynh Tuyệt đang quỳ trong đám người cũng cứng đơ giống như một tác phẩm điêu khắc tuyệt đẹp.

“Tôn thượng meo meo giá lâm!”

Phì Miêu dùng giọng nói nhẹ nhàng dễ thương để rống lên đầy khí phách, không thèm nhìn mặt ai mà tiếp tục đi đến phía trước, móng vuốt đặt lên trên đầu nàng.

Trong chốc lát, sợi dây nhân quả trắng xóa tuôn ra, một đầu hướng đến Từ phủ xa xôi.

Từ Bắc Vọng vận chuyển tiên lực để chữa trị xương cốt bị đứt gãy. Hắn vừa mới cầu xin lão đại để mình có thể gieo nhân quả với thánh địa Dao Trì, cũng chính là phải sờ đầu thánh chủ.

Kết quả bị đánh một trận tơi bời.

Thay thế bằng Phì Miêu.

Sau khi ăn trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới, con mèo ngốc miễn cưỡng cũng có một chút sức mạnh nhân quả.

Sau khi ấn đầu Triều Khuynh Tuyệt, Phì Miêu ngẩng đầu rời đi.

“Nếu Từ gia có bất trắc gì thì ngươi sẽ hoàn toàn biến mất trên thế

gian này, đến cả xương cốt cũng không còn sót lại.”

Từ Bắc Vọng vừa nói chuyện vừa vứt ra một cái túi Càn Khôn chứa một đống pháp bảo, các cổ tịch cấp cao, đều là những thứ mà hắn vừa mới cướp đoạt ở Thiên Thần Điện.

“Nhận lấy.”

Thanh âm của của hắn trở nên lạnh nhạt hơn bao giờ hết.

Thánh chủ Dao Trì hơi do dự một lát rồi đem bảo vật thu vào trong vòng cổ, sau đó cung kính cảm tạ:

“Nếu đã thừa hưởng lòng tốt của Từ công tử, ta nhất định sẽ không phụ sự ủy thác.”

Nàng lờ mờ nhận thấy nhân quả đã gieo nếu không nhận quà thì nhân không kết được.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, giải quyết xong một mối băn khoăn.

Sau khi phi thăng, hắn rất có thể sẽ không quay lại Cửu Châu, người mà hắn mắc nợ nhiều nhất trong cuộc đời này chính là cha mẹ.

Vì để chắc chắn hơn, một Vũ Chiếu vẫn chưa đủ, cần phải kéo thêm thánh địa Dao Trì để làm một gói bảo hiểm nhân thọ.

Đây cũng là lý do hắn không giết Triều Khuynh Tuyệt. Một chút khí vận của nàng ta cũng không thể biến đổi thể chất không may của hắn.

Mà Triều Khuynh Tuyệt đã được chỉ định là thánh chủ tiếp theo, với vận may cùng thiên phú của nàng, ta việc đứng sừng sững trên đỉnh cao chỉ còn là vấn đề thời gian.

Điều này có nghĩa, Từ phủ sẽ được bảo hộ toàn hiện trong hơn một ngàn năm.

Làm thế này, đồng nghĩa với việc tình cảm cha con, mẹ con sẽ được cắt đứt hoàn toàn.

“Cầu mong cho thánh địa của các ngươi đời đời bất diệt.”

Sau khi dứt lời, nam tử áo trắng xách Phì Miêu đáng yêu lên rồi biến mất cùng với chiến thuyền biến mất.

“Cung tiễn Đệ Ngũ Tôn thượng, cung tiễn Từ công tử, cung tiễn

meo… meo meo Tôn thượng.”

Thanh âm đều đều vang lên, vô số người của thánh địa Dao Trì nhìn theo chiến thuyền đi xa.

Niềm vui lấy lại được sự sống trong tuyệt cảnh tràn ngập trong lòng của mỗi đệ tử Dao Trì, ai nấy đều vui mừng đến mức không thể kiềm chế được.

Các nàng bỗng phát hiện, Từ ác liêu cũng không đến mức xấu xa như vậy.

So với Thiên Thần Điện và các thế lực đạo thống khác, chiến lực đỉnh cấp và các Bán Bộ Chí Tôn của bọn hắn đều đã chết, mà Dao Trì chỉ mất đi một món Thần khí, nhưng lại nhằn về bí tịch truyền thừa của Thiên Thần Điện.

Nghĩ đến đây, bọn họ thậm chí có chút cảm kích nam nhân rung chuyển trời đất này.

“Ta cũng muốn siêu thoát.”

Triều Khuynh Tuyệt khuynh quốc khuynh thành cắn chặt hàm răng, trong lòng xuất hiện cảm giác vô cùng phức tạp.

Nàng chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào trái tim của mình dù bao đêm vẫn mơ thấy tên ác ma này.

Mặc dù bị ức hiếp và cướp đoạt bảo vật, nhưng tại sao nàng vẫn không quên?

Ích kỷ?

Thực ra, Triều Khuynh Tuyệt biết rất rõ rằng cả đời này nàng sẽ không bao giờ gặp lại một nam tử xuất chúng đến nhường này.

Nhưng vừa rồi, ác liêu không hề nhìn nàng.

Trong mắt của hắn, chúng sinh muôn người như một, không hề có gì đặc biệt so với sâu kiến.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cửu Châu vẫn còn đang lâm vào tình cảnh mưa máu ngập trời, nhưng tất cả đều không liên quan đến lê dân bách tính, chỉ có các đạo thống lớn bị đá xuống vực sâu vạn trượng mà thôi.

Cuộc tàn sát bất tận lại tựa như một chuyến thu hoạch củ cải, hai đại ma đầu cứ thế mà tàn nhẫn nghiền nát tính mệnh của những cường giả hàng đầu.

Danh gia vọng tộc, đạo thống vạn năm cũng không tránh khỏi tai họa!

Nhưng đối với những tu sĩ bình thường, đây là cơ hội chỉ có một lần trong đời.

Các thế lực vốn luôn độc chiếm tài nguyên của Cửu Châu đều đã rơi đài, điều này có nghĩa một cuộc cải tổ sức mạnh sẽ được dấy lên.

Nếu như Cửu Châu trước đây được ví như một vũng nước đọng, thì bây giờ như suối nguồn chảy xiết, dòng nước lan tỏa đến đây, vạn vật vui vẻ phồn vinh tới đó.

Chương 353: Cung tiễn (4)

….

Vạn lý trường thành ở cực bắc, màn đêm bao phủ khắp thế gian.

Lá cờ Chân Long tượng trưng cho đế vương tung bay trong gió, một đội quân dày đặc xếp hàng dài tới mức không thể nhìn thấy điểm cuối cùng, kèn lệnh vang vọng, tiếng trống chấn động khắp bầu trời.

Hoàng đế Đại Chu ngự giá thân chinh, quyết tâm tiêu diệt Ma Quật chỉ trong một trận chiến.

Tại tháp canh sừng sững uy nghiêm, Vũ Chiếu quét long bào khắp mặt đất, đằng sau bà ta có năm vị cường giả Bán Bộ Chí Tôn.

Đám người Tần Hải im lặng chờ đợi mà không nói lời nào.

Không phải bọn hắn, cũng không phải hàng triệu chiến binh tu sĩ có thể quyết định kết quả của cuộc chiến này, mà là một đôi thần tiên quyến lữ kia.

Bọn họ không dám gọi hai kẻ đó là đại ma đầu, chỉ có thể thay thế bằng bốn từ “thần tiên quyến lữ”, hoặc còn gọi là Chư Thần Hoàng Hôn ở thời đại này.

Tám phần mười số lượng Bán Bộ Chí Tôn ở Cửu Châu đã rơi đài, mà người tạo ra kết cục này chính là hai người bọn họ.

Tần Hải lúc này cũng là một trong người sừng sững trên đỉnh núi, ông ta không khỏi run rẩy, sợ rằng lưỡi hái tử thần sẽ rơi xuống trên đầu mình.

Bùm!

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, phượng hoàng xinh đẹp chiếm cứ bầu trời, ngự trên đó là hai bóng người cao quý màu trắng và màu tím. Bọn họ giống như các vị thần cai quản thế giới, thuận tiện hạ xuống nơi này, tạo ra áp lực khủng bố khiến mấy trăm vạn người thở không ra hơi.

Tất cả mọi người đều đồng thời cúi đầu, thể hiện sự cung kính tối cao.

“Đưa đây.”

Giọng nói vô cảm của nam tử áo trắng vọng ra từ khoảng không. Vũ Chiếu không do dự hề, duỗi cánh tay ngó sen, ném ra một kiện Thần khí về phía phượng hoàng.

Từ Bắc Vọng đưa tay đón lấy ấn chương Càn Khôn, bề ngoài của món vật này không có gì nổi bật, nhưng lại phát ra ánh sáng huyền ảo của trận pháp bát quái, phụ trợ cho thái cực đồ xoay tròn bên trong.

Thần khí Đạo giáo đã đến tay.

Bây giờ hắn đã nắm giữ tám Thần khí, bức tranh Sơn Hà Xã Tắc ở Ma Quật nhất định sẽ có thể lấy về tay, nhưng dương trượng Côn Luân thì khó giải quyết hơn, đến nay vẫn không rõ tung tích.

Ánh mắt chó săn nhìn về phía lão đại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương điểm nhẹ chiếc cằm tinh xảo.

“Tiến quân!”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nói.

Đội quân dày đặc trên TrườngTthành nghe thấy hai chữ truyền đến từ hư không.

“Ô…”

Từng tiếng kèn thê lương và mạnh mẽ lan tràn khắp bốn phía, tiếng này đến tiếng khác lặp đi lặp lại liên tục, phá tan bầu không khí tĩnh

lặng trong trong màn đêm, vang vọng trong cánh đồng băng tuyết rộng lớn.

“Một trận chiến định Càn Khôn.”

Vũ Chiếu vừa cưỡi ngựa, vừa lạnh lùng phát lệnh.

Đội quân đang nhanh chóng tiếp cận Ma Quật, vô số ánh sáng chân khí đâm thủng bầu trời, tạo ra một cái lỗ khủng bố.

Trận chiến hỗn loạn bắt đầu, Ám Duệ nhất tộc của Ma Quật cũng biết mình không còn lối thoát, đám yêu quái dày đặc tràn ra, sương đen gần như nuốt chửng cả vầng trăng đỏ treo lơ lửng trong bầu trời.

“Cho bản cung xem công pháp có uy lực mạnh nhất của ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương gác chân ngọc lên vai chó săn, điềm nhin như không có việc gì.

“Tuân lệnh!”

Chó săn tuân lệnh, chậm rãi thi triển Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Kỳ thật, hắn đã sớm phát hiện ra rằng Minh khí phi thường khắc chế Ám Duệ nhất tộc. Để mô tả nó bằng một ví dụ, khi đối mặt với Minh khí, tà ma ở cấp bậc Ma Đế chỉ có thể sử dụng năng lực của Ma Hoàng.

“Những con quái vật này chỉ là những kẻ bị bỏ rơi, Ám Duệ nhất tộc của chư thiên vạn vực đã kéo dài vô số kỷ nguyên, bọn hắn là một thế lực vô cùng khủng bố.”

Ngón chân Đệ Ngũ Cẩm Sương cọ vào lỗ tai chó săn, lười biếng nhắc nhở một câu.

Lần đầu tiên nghe thấy lão đại dùng từ “khủng bố”, bản thân hắn đã có mường tượng mơ hồ trong lòng.

Sau khi vứt bỏ những suy nghĩ thừa thãi, khiếu huyệt vận chuyển theo trật tự, sương đen trong trời đất bị cuốn đi, Minh khí nồng đậm tuôn ra từ Ma Quật.

Sau đó hoa Bỉ Ngạn vượt qua dòng sông thời gian, mang theo sức mạnh đáng sợ của tử thần mà hủy diệt mọi thứ.

Ầm ầm ầm!

Lần đầu tiên đại quân tại trường thành được chứng kiến như thế nào là chém giết thực sự, ai nấy đều bàng hoàng, hồn vía cứng đờ.

Nam tử áo trắng đó chính là thần chết trong địa ngục, hắn ta mang đèn lồng đi qua biển người một cách bình tĩnh. Nơi nào hắn bước chân qua, tà ma tại nơi đó hóa thành bột mịn, ma nguyên sền sệt phủ kín cả vùng.

Điều này nằm ngoài phạm vi tàn sát, hắn ta đã đập vỡ toàn bộ Ma Quật bằng ý chí.

Tu sĩ Đại Chu như bị lây nhiễm theo tinh thần sát phạt này, huyết dịch mỗi người lập tức sôi trào, hi vọng có thể sát cánh chiến đấu với Từ công tử, ý chí chiến đấu tăng vọt đến mức không gì sánh được.

Một cuộc tàn sát điên cuồng đang diễn ra, vòng xoáy dữ dội hỗn loạn và đáng sợ dường như muốn thay đổi càn khôn!

Dòng chảy ma vụ cuồn cuộn bấy lâu nay, hiện giờ đã tan thành tro bụi trong khoảnh khắc.

Nhưng lúc này, một cánh tay lốm đốm và thối rữa duỗi ra từ sâu trong Ma Quật, lít nha lít nhít đầu lâu đồng thời nhô lên, vầng trăng đỏ nhuốm màu đỏ tươi, một vùng đại địa tái sinh trở lại.

Ma Thần giáng lâm!

Bùm!

Nữ tử váy tím dùng một tay hái xuống mặt trăng máu, khí tức băng giá quét qua, cuồng phong mưa đá băng tuyết tựa như muốn đóng băng toàn bộ thế giới.

“Ta chưa từng trêu chọc hai người các ngươi.”

Giọng nói hắc ám và khàn khàn truyền khắp tứ phía, một nam tử trẻ tuổi với dung mạo xinh đẹp xông ra từ trong tế đàn sương mù, tứ chi của hắn dường như đã bị ăn mòn bởi một thứ gì đó không thể diễn tả được.

Tần Hải vừa mới giết chết một Ma Đế, cả người ông ta lập tức cứng đờ, nội tâm của thấy hoang đường đến mức không thể tưởng tượng được.

Tần Hải không ngờ Ma Thần khiến Cửu Châu lâm vào đại địch lại trông vô hại và phúc hậu như vậy.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng hiện lên một tia ngạc nhiên, hắn nhận thấy tháp khí vận của Ma Thần sáng tỏ chín mươi tám tầng , đúng là một tên nhóc được thiên đạo ưu ái.

Khách quan mà nói, con quỷ này thực sự là hạng người kinh tài tuyệt diễm.

Chương 354: Cung tiễn (5)

Ầm ầm ầm!

Bầu trời phía tây bắc đột nhiên nứt ra một khe hở, lão nhân Thiên Cơ chậm rãi bước ra.

Từ Bắc Vọng và Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn nhau, sau đó lập tức phát hiện ra ý cười trong mắt đối phương.

Phi vụ đã thành công, con cá lớn đã mắc câu.

Dựa vào tu vi của lão nhân Thiên Cơ, nếu ông ta thật sự muốn lẩn trốn, hai người quả thật không làm được gì.

“Cho lão phu ít mặt mũi được chứ?”

Thanh âm trầm ổn của lão nhân Thiên Cơ vang lên, ông ta nhìn về phía nữ tử tuyệt mỹ không chút tỳ vết, cũng chính là Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Tuy bề ngoài vững vàng như núi Thái Sơn, nhưng nội tâm của lão nhân Thiên Cơ chua xót vô cùng. Theo như dự đoán ban đầu của ông ta, Cửu Châu chỉ có hai người có thể siêu thoát, Đệ Ngũ Cẩm Sương và Ma Thần.

Mà bây giờ, Đệ Ngũ Cẩm Sương và tùy tùng của nàng sắp phải phi thăng.

Điều này quả thật rất đáng mừng, bởi vì ông ta rốt cuộc có thể kết thúc cuộc sống lưu đày ở đây, được phép trở về tiên giới.

Nhưng ông ta sợ mình lại dẫm vào vết xe đổ!

Nhưng tên từ ác liệu đáng giận này đã từng từ bỏ cơ hội phi thăng một lần, liệu hắn sẽ tiếp tục từ bỏ lần thứ hai?

Ông ta không dám đánh cuộc!

Một khi Ma Thần bị giết mà hai người này lại không phi thăng, hi vọng cuối cùng của ông ta cũng không còn nữa.

Vì vậy, ông ta cần phải bảo vệ Ma Thần ít nhất là 30 năm nữa, con ma này nhất định cũng có thể phi thăng hoàn mỹ.

“Cho ngươi mặt mũi?”

Nam tử áo trắng mỉm cười đầy ẩn ý, bình tĩnh nói: “Ngươi là cái thá gì?”

Lão tử này vẫn còn giữ khí thế ngạo mạn từ trong xương cốt, chẳng lẽ ông ta thật sự cho rằng mình có thể nắm giữ quyền sinh tử trong tay khi dựa vào thân phận sứ giả của thế giới bị vứt bỏ sao?

Ở trong mắt nương nương, lão nhân Thiên Cơ này không khác gì một con ruồi đang lượn lờ.

Ngay khi vừa dứt lời, nam tử áo trắng lao vào sâu trong Ma Quật. Đây là lần đầu tiên hắn cùng lão đại sát cánh chiến đấu theo đúng nghĩa đen.

Nội tâm của lão nhân Thiên Cơ khẽ run lên, ông ta chịu đựng cơn phẫn nộ quay cuồng, sau đó quay đầu nhìn về phía nữ tử váy tím.

“Lão phu là cường giả tiên giới, ngươi dám động đến lão phu?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi chết, bọn họ đương nhiên sẽ cử ra một kẻ xui xẻo khác gánh vác công việc cực khổ ở nơi này.”

Dừng một chút, nàng rất có hứng thú nói: “Đúng rồi, ta đến từ…”

Ba chữ cuối cùng giống như châu ngọc rơi xuống đất, không có bất kỳ thanh điệu nào. Nhưng sắc mặt của lão giả đột nhiên thay đổi, ông ta giống như bị sét đánh giữa trời quang, thân thể không ngừng run lên.

“Không… Không thể nào!!”

Ông ta không thể tin được, khuôn mặt đầy nếp nhăn như rễ cây cổ thụ co rúm thành một khối. Dựa vào thân phận của nàng, không chỉ ông ta là một con kiến, mà vị thần trục xuất ông ta cũng chỉ là một con kiến có cấp bậc cao hơn.

Bùm!

Mặt trăng máu cuốn theo sương giá vô tận ập đến, một luồng năng lượng mạnh mẽ lập tức nghiền ép lão nhân Thiên Cơ vẫn còn đang bàng hoàng, ông ta vội vàng thi triển chiến pháp Tiên giới để chống cự.

Cùng lúc đó, cơ thể của Ma Thần trẻ tuổi bị tiêu tan ngay trên tế đàn của Ma Quật, hắn ta đã bị sáu đóa hoa Bỉ Ngạn ăn mòn chỉ trong vòng năm chiêu thức.

“Xin lỗi, ta cũng không muốn dùng cách này để làm quen với ngươi.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh vô cùng, Minh khí cuồn cuộn không ngừng tràn vào các đóa hoa Bỉ Ngạn, sau đó xua tan hoàn toàn của màn sương đen tại đây, những đầu lâu cường đại chạm vào Minh khí đều trực tiếp sụp đổ.

Đây đơn giản là một trận chiến không cân sức, Từ Bắc Vọng rõ ràng đã áp đảo hoàn toàn.

Ầm!

Một kích cuối cùng rơi xuống, Ma Thần dùng hết sức để kêu rên gầm thét nhưng đều vô ích, tứ chi thối rữa thành xương, khuôn mặt thanh tú tan ra từng li từng tí rồi biến mất trong tích tắc.

Từ Bắc Vọng cảm ứng được Thần khí “Sơn Hà Xã Tắc Đồ” nằm phía dưới tế đàn.

Đột nhiên, sắc mặt của hắn khẽ biến đổi: “Ma nguyên đâu?”

…

…

“Ma nguyên đâu?”

Phượng hoàng xa hoa lộng lẫy bay nhanh đến, tâm trạng đầy mong đợi của Phì Miêu trong phút chốc rơi xuống đáy vực.

Nó “Òa” một tiếng bật khóc rồi lớn tiếng chất vấn: “Phế vật!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ném thần hồn của lão nhân Thiên Cơ ra, lạnh lùng trả lời: “Chạy thoát rồi.”

“Meo meo ghét ngươi, ngươi rõ ràng không muốn nhìn thấy meo meo biến thân!”

Phì Miêu quỳ rạp trên mặt đất, giọng nói ngọt ngào tràn đầy nghẹn ngào.

Làm sao ta lại không muốn…

Ai mà biết con quỷ đó lại có thủ đoạn thông thiên như vậy.

“Đợi lát nữa, ta sẽ đuổi theo sau.”

Giọng điệu Từ Bắc Vọng trở nên mềm mại.

“Bỏ đi, hắn không có giá trị lợi dụng.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng bác bỏ, nàng chợt chỉ vào thần hồn của lão nhân Thiên Cơ.

Chó săn ném thần hồn vào Minh Đăng, Minh khí trào ra từ đèn lồng có chút khác biệt.

Đó là một màn sương mù đen sẫm kỳ lạ, tương tự với Minh khí ở Tiểu Bắc Minh Giới.

Xem ra, thần hồn của nhân vật trên tiên giới đã tạo ra biến hóa như vậy. Nếu có thể hấp thụ hoàn toàn, công pháp vẫn luôn đình chỉ của hắn nhất định trực tiếp đột phá tầng thứ bảy, đạt đến sức mạnh siêu thoát hoàn mỹ.

Vậy nên, tên Ma Thần kéo dài hơi tàn cũng không còn giá trị lợi dụng nữa.

“Meo Meo hận các ngươi!”

Phì Miêu hai mắt đẫm lệ, trái tim nhỏ tràn đầy uất ức, nó trốn vào phòng mình rồi khóc thút thít nức nở.

Từ Bắc Vọng có chút do dự, lão đại còn ở đây, cho nên không thể quan tâm quá mức.

“Hấp thụ đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ra lệnh.

Chương 355: Cung tiễn (6)

Tại ngọn núi Lạn Đà xa xôi, tại một ngọn tháp tràn ngập ánh sáng

của Phật.

Bốn bóng người đứng trước cánh cổng đồng trên đỉnh tháp, lo lắng đi qua đi lại.

Bốn người đều đang cầm một mảnh vỡ trong tay, nhưng cánh cổng bằng đồng lại có năm lỗ.

Còn thiếu một mảnh! Ở ngoài cùng bên phải, là một người đàn ông với vẻ mặt kiên quyết, đúng là Tiêu Phàm.

“Nghe nói Từ ác liêu đi tiêu diệt Ma Quật, hắn có lẽ sẽ không tới đây đâu nhỉ?”

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng. Hắn đã trở thành chim sợ cành cong, mỗi lần chuẩn bị đoạt được cơ duyên thì cái tên đáng ghét đó lại xuất hiện!

Với tu vi hiện giờ của tên ác liêu này, hắn ắt hẳn sẽ chướng mắt với món đồ này.

Khôi phục cảm xúc trong lòng, Tiêu Phàm thong thả mở miệng: “Các vị đừng nóng vội, người đang có mảnh vỡ nhất định sẽ nhận được chỉ dẫn mà tới đây.”

Ba người kia nhìn nhau một lúc, sau đó quyết định chờ thêm nửa tháng, mỗi người tìm một chỗ rồi ngồi xếp bằng để tĩnh tâm.

Tiêu Phàm vừa mới dựa vào vách tường để ngồi xuống, cơ thể của hắn đột nhiên cứng đờ.

“Ta là ai?”

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, hắn giống như bừng tỉnh khỏi giấc ngủ vĩnh hằng, đầu óc trở thành một mớ hỗn độn, tràn ngập đủ loại hình tượng kỳ quái.

“Ta là thiên kiêu của Ám Duệ nhất tộc.”

“Ta muốn phi thăng, ta muốn khôi phục lại vinh quang trong quá khứ của Ám Duệ nhất tộc, ta là Ma Thần!”

Cuối cùng, tất cả các hình tượng đều cô đọng và hội tụ thành một đốm sáng. Ánh mắt của Tiêu Phàm có chút mơ hồ, giống như vô cùng lạ lẫm với khung cảnh trước mặt.

Bản thân Ma Thần vốn luôn quen thuộc với hư vô cô quạnh, cho nên

hắn khó có thể thích ứng với thân thể của Tiêu Phàm này trong khoảng thời gian ngắn.

Đây là bí pháp huyền diệu nhất của Ám Duệ nhất tộc, dù Ma Thần chỉ biết được một chút da lông, nhưng hắn cũng có thể qua mắt được thiên đạo, mượn xác để hoàn hồn khi chỉ còn một hơi thở.

Nói đến Thiên Đạo, Ma Thần đoán rằng người này cũng là hạng người đại khí vận, vận mệnh của hai người cũng cực kì phù hợp với nhau, cho nên hắn nên mới có thể đoạt lấy thân xác này.

Mười ngày trôi qua.

Ma Thần đã quen thuộc phương thức tu luyện của loài người, đồng thời cũng đã tiếp thu ký ức của Tiêu Phàm.

Lòng căm thù sâu sắc của người này đối với Từ ác liêu sâu sắc đến mức khiến hắn phải ngày đêm trằn trọc, nằm mơ cũng thấy cảnh chính tay mình đâm chết tên ác liêu.

“Cùng chung kẻ thù!”

Đây là số mệnh sao?

Giọng nói âm trầm của Ma Thần giống như âm thanh ở quỷ vực, hắn vô cùng đồng cảm với linh hồn của Tiêu Phàm, cho nên bây giờ cỗ thân thể này thật sự rất phù hợp với hắn!

“Bây giờ tạm thời không có cách báo thù, đợi đến khi ta phi thăng đến chư thiên vạn vực, ta sẽ giúp ngươi băm vằm tên ác liệu này thành vạn mảnh.”

Ma Thần lẩm bẩm một mình, quyết tâm dùng thân thể của con người này để phi thăng.

Tám mươi năm.

Chỉ cần tám mươi năm.

Ma Thần tự tin mình có thể siêu thoát.

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm ầm!

Cả tòa Phật pháp tan thành bột mịn trong khoảnh khắc, bốn người đồng thời lộ ra ngoài.

“Tiêu lão đệ, đừng lẩn trốn nữa.”

Thanh âm nhẹ nhàng truyền đến từ hư không, một nam tử mặc áo choàng trắng bay đến, toàn thân bộc phát khí tức khó nói nên lời.

Sau khi nhận được cái liếc mắt của Từ Bắc Vọng, ba người còn lại đồng loạt quỳ xuống, giống như bọn họ vừa mới xúc phạm đến Minh Thần cao quý.

Ma Thần run rẩy cả người, sự tình đáng cười vớ vẩn nhất trên thế gian đã xảy ra.

Bọn hắn đến đây sao?

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng quan sát nam tử có dung mạo kiên nghị.

Sau lần ly biệt trước đó, hắn vẫn không quên Tiêu ở rể, cho nên cố ý uy hiếp thánh địa Đại Diễn, lần theo tung tích và tìm ra núi Lạn Đà.

Nếu không giết Tiêu ở rể, tâm trạng của hắn khó có thể viên mãn vẹn toàn.

Bây giờ cũng có thể hoàn thành ý nguyện rồi.

Khi Từ Bắc Vọng đang muốn nghiền nát con kiến này, đột nhiên hắn phát hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Hai tòa tháp khí vận.

Đều là chín mươi tám tầng ánh sáng…

Trong lòng Từ Bắc Vọng phát ra tiếng cười. Đi mòn giày sắt chẳng tìm thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công.

“Mèo ngốc, ma nguyên đến rồi.”

Hắn nhìn về phía chiến thuyền.

“Mặc kệ ngươi!”

Phì Miêu rống lên, nó vẫn còn đang tức giận.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của Ma Thần, nam tử áo trắng phi đến.

“Đừng hận ta, con đường trường sinh vốn dĩ rất tàn nhẫn.”

Ngay khi lời vừa dứt, cơ thể Tiêu ở rể nứt vỡ, một viên ma nguyên

trong suốt như pha lê rơi xuống, đi kèm với hai đốm sáng khí vận.

Từ Bắc Vọng nuốt đốm sáng khí vận rồi vội vàng kiểm tra tháp khí vận của mình. Không có gì ngoài ý muốn, ánh sáng vẫn không thể lấp đầy tầng thứ hai.

“Tiểu phôi đản, meo meo đến rồi!”

Phì Miêu nín khóc, nhoẻn miệng cười tươi, nó thi triển thiên phú “Chạy nhanh nhanh”, thân hình mũm mĩm vọt tới, chụp lấy ma Nguyênrồi nhét vào miệng.

“Không hổ danh là con trời trong thế giới bị vứt bỏ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ưu nhã bước đến, nàng không khỏi tán thưởng vận cứt chó của chó săn.

“Chó ngáp phải ruồi…”

Từ Bắc Vọng cũng rất cạn lời, hắn chỉ muốn đến giết Tiêu ở rể thôi mà. Mắt nhìn xung quanh, chú ý đến mảnh vỡ quen thuộc.

Hắn cũng có mảnh vỡ này, nhưng đã vứt đi từ lâu như đồ bỏ đi.

Lần đầu tiên cướp đoạt bảo vật của Diệp chuột tầm bảo ở kinh thành, trong đó có một thứ chính là mảnh vỡ này.

Với tu vi bây giờ của hắn, bất luận cấm chế gì đều vô dụng,

Cánh cửa bằng đồng ầm ầm sụp đổ.

“Vận cứt chó.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chân ngọc lên dẫm lên ngực chó săn vài cái.

Một một cây Trích trượng nằm yên tĩnh bên trong cánh cổng bằng đồng, một ngọn núi cao chót vót đột nhiên phát ra ánh sáng, đài sen Phật Tổ đứng sừng sững giữa không trung.

Đó đúng là thần khí cuối cùng…

Dương trượng Côn Luân.

“Tiêu ở rể, cảm ơn ngươi.”

Từ Bắc Vọng âm thầm cảm khái, sau đó cướp lấy Tích trượng tới tay.

Lúc này.

“Hì hì…”

Một tiểu Loli mặc váy đỏ híp mắt to mỉm cười, lúm đồng tiền trên khuôn mặt trắng trẻo hết sức đáng yêu, da thịt trắng nõn hồng hào, hai chân thẳng tắp tinh tế.

Nàng nghiêng đầu đi về phía tiểu phôi đản.

“Meo meo có đẹp không?”

Nàng nâng cằm đắc ý.

Sau khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo ở phía xa, chó săn trả lời trái lương tâm: “Bình thường thôi.”

Hắn mong sao mong trăng lâu như vậy, rốt cuộc cũng đợi được. Nếu con mèo ngốc này khoác lên mình bộ đồng phục nữ sinh Nhật Bản, chắc chắn sẽ dễ thương đến mức khiến trái tim của hắn tan chảy.

Chương 356: Cung tiễn (7) [THẾ GIỚI CỬU CHÂU: HOÀN]

“Liếm đi.”

Thiếu nữ xinh đẹp duỗi ra đôi chân trắng nõn và mềm mại của mình.

Trong khoảnh khắc, đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra ánh sáng sắc bén, một chưởng khủng bố ập tới.

“Hừ, meo meo sợ ngươi chắc?”

Sau nhiều năm uất ức chịu đựng, thiếu nữ xinh đẹp hoàn toàn bùng nổ, nàng mím môi tỏ vẻ dữ tợn: “Meo meo quyền!”

Chỉ với một quyền duy nhất, toàn bộ ngọn núi Lạn Đà sụp đổ, non sông bị hủy diệt, chấn động đến trời cao.

Nắm đấm nhỏ nhắn mang theo sức nặng của một thế giới khổng lồ ập xuống, meo meo muốn đánh cho đại phôi đản phải khóc lóc van vin.

“Ngươi cảm thấy mình có cửa so với ta?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cười lạnh một tiếng, đao băng đan chéo vào nhau, lan tràn khắp bầu trời. Mặt trời nhanh chóng rơi xuống, va chạm với đôi bàn tay trắng như phấn kia.

Từ Bắc Vọng mở to mắt xem náo nhiệt, đáng tiếc không có hạt dưa để góp vui.

Ầm!

Sức mạnh của cú đấm của Phì Miêu bị nuốt chửng.

Rốt cuộc, lão đại vẫn cao hơn một bậc.

“Meo Meo sai rồi!”

Trong lúc kêu khóc, thiếu nữ xinh đẹp cảm thấy hoa mắt váng đầu, bị đá lên trời cao.

“Nếu dám nói chuyện với con mèo ngốc đó, thì ngươi nhất định phải chết.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chăm chăm chó săn, đôi mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

“Vâng…”

Chó săn liên tục nói vâng.

Giống như nhớ đến cái gì, hắn cẩn thận hỏi: “Nương nương, tu vi của ti chức đã tràn đầy, ti chức sẽ không bị nổ tung mà chết chứ?”

Hắn đang điên cuồng ám chỉ.

“Cút đi!”

Vẻ mặt lạnh lùng của Đệ Ngũ Cẩm Sương tan biến, lông mi khẽ run lên hai lần, nàng quay đầu sang đầu sang chỗ khắn.

Nhất định phải treo miệng của tên tiện nhân này lên mới được.

“Thôi được rồi…”

Chó săn ủ rũ cụp đuôi, sắc mặt uể oải. Xem ra, hắn phải trải qua một đoạn thời gian nữa thì mới có thể biết được lão đại có bao nhiêu mềm mại.

…

...

Đệ Ngũ môn phiệt, ngọn núi yên tĩnh quen thuộc.

Bàn đá chất đầy một đống vật phẩm tu luyện quý hiếm.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn phụ nhân trước mặt, lần đầu tiên cất giọng ôn nhu: “Chọn một cái đi.”

Hốc mắt của Đệ Ngũ Hà bỗng chốc đỏ hoe, cố gắng hết sức nắm chặt

lấy chiếc khăn để không mất bình tĩnh mà khóc nấc lên.

Bà ôm chặt con gái đến tận hoàng hôn vẫn không buông.

“Nương, meo meo cũng muốn ôm.”

Thiếu nữ xinh đẹp mặt mũi lấm lem bụi bẩn, chiếc váy đỏ nhỏ xinh rách nát, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Lúc này, hai mắt nàng ta cũng đẫm lệ, ngã vào trong vòng tay của Đệ Ngũ Hà, khóc như con người.

Nhạc mẫu, ta cũng muốn ôm…

Trong hoàn cảnh này Từ Bắc Vọng cũng muốn chui vào.

Chó săn tự tay làm một bữa tiệc chia tay thịnh soạn.

Sau khi ăn xong, Đệ Ngũ Hà điều chỉnh tốt cảm xúc chán nản của mình, cố gắng nặn ra một nụ cười:

“Ngương nhất định sẽ đến tìm các ngươi.”

Nói xong, bà vẫy tay áo rồi đứng dậy rời đi, bóng dáng thướt tha có chút hiu quạnh.

…

...

Từ phủ.

Từ Bắc Vọng đi vào căn phòng hồi còn nhỏ, im lặng ngồi trong đó một canh giờ, cuối cùng đặt túi Càn Khôn lên bức tranh một nhà ba người.

Một đời thân tình này dừng ở đây.

Trong phòng ngủ trên lầu chính, ánh đèn mờ nhạt.

Từ Tĩnh và Diêu Mạn đồng thời bừng tỉnh, giống như có tâm linh cảm ứng, bọn họ mặc quần áo đi về phòng của Vọng nhi.

Nơi đây không có một bóng người, chỉ nhiều thêm một chiếc túi Càn Khôn.

Diêu Mạn nước mắt rơi đầy mặt.

Từ Tĩnh ôm chặt vợ, vừa cười vừa khóc.

…

...

Đêm khuya.

Trong thế giới Ngũ Hành dưới lòng đất cung Thái Sơ.

Mười thần khí lơ lửng trong trận pháp, các loại vật liệu luyện khí chồng chất như núi, khí tức của Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ hội tụ chung một chỗ, trở thành trung tâm của trận pháp.

Tay áo của Đệ Ngũ Cẩm Sương phất phơ, tâm thần của nàng hoàn toàn đắm chìm trong trận pháp.

“Tiểu phôi đản, ngươi không hôn meo meo sao?”

Thiếu nữ xinh đẹp cầm lấy tay áo chó săn, đôi mắt có chút trông mong.

“Không muốn.”

Chó săn coi như không thấy. Hắn nhìn chăm chú vào những biến hóa của trận Pháp.

Qua hồi lâu, mười thần khí biến mất, trung tâm trận pháp hiện lên một chiếc đàn ngọc màu đen, pháp lực hùng vĩ lan tràn, tiên lực hỗn loạn lưu chuyển.

“Lăn đến đây!”

Giọng Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng.

Từ Bắc Vọng tưởng là gọi mình, hắn vừa muốn tiến lên thì đột nhiên nhìn thấy một con cáo xinh đẹp với bảy chiếc đuôi trắng tinh như tuyết đang bước ra khỏi thế giới biển cả.

Thất Vĩ Yêu Hồ!

“Hồ Du Á… Không phải ngươi là Lục Vĩ sao?”

Từ Bắc Vọng hoang mang.

Càng kinh ngạc hơn nữa, là tháp khí vận của Hồ Du Á đã đạt tới chín mươi bảy tầng.

Hắn còn nhớ, trong lần đầu tiên nhìn thấy nó, tháp khí vận của con hồ ly này chỉ có chín mươi lăm tầng.

“Nó là linh vật được thiên đạo này chiếu cố, thích hợp làm khí linh.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương xoay người, giải thích nghi hoặc cho chó săn.

“Meo meo mới đúng, hồ ly làm thú cưỡi cho meo meo cũng không xứng!”

Thiếu nữ xinh đẹp hếch cằm kiêu ngạo, giống như đang vô tình hữu ý ám chỉ với tiểu phôi đản rằng meo meo rất lợi hại, ngươi mau tới hôn chân meo meo .

“Ranh giới giữa các thế giới có những rào chắn, chúng ta sẽ dùng cây đàn này để phá vỡ rào chắn, sau đó tìm thấy trận pháp truyền tống một cách dễ dàng.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tiếp tục nói.

Chó săn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Để tránh việc phi thăng đến nơi đất cằn sỏi đá, trận pháp truyền tống có vai trò rất quan trọng.

Thất Vĩ Yêu Hồ không tình nguyện tiến vào trong đàn ngọc để biến thành khí linh.

“Sau khi đến Tiên giới thì lại đi ra.”

Giọng Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng.

Chó săn không có ý kiến gì, vốn dĩ hắn cũng không có ý xấu.

Tuy nhiên, khả năng đề phòng trước khi xảy ra của lão đại thực sự quá biến thái.

Thế giới Ngũ Hành sụp đổ, Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng sừng sững trong cung Thái Sơ, nàng lấy ra một lượng lớn lệnh bài màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím…

Vô số túi Càn Khôn phân loại tiến vào trong lệnh bài rồi ban phát tài nguyên cho những tùy tùng đi theo.

Cấp bậc càng cao, lập càng nhiều công lao, tài nguyên tu luyện càng nhiều.

Bõm!

Bõm!

Một đống tiên thảo tiên dược và ba viên đan dược trong suốt được ném vào ao Cửu Châu, Hồng Cẩm Lý hoá thành Chân Long, tỷ muội Ngư Tiểu Y cũng vậy, còn có Ngư công công mặt mũi hiền lành.

Ba con rồng chiếm cứ trên bầu trời, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, kinh động đến toàn bộ kinh thành và đại lục Cửu Châu!

“Mở!”

Từ Bắc Vọng quát một tiếng.

Trong khoảnh khắc.

Ầm ầm ầm!

Màn đêm bị xua tan, ba cánh cửa tiếp dẫn xuất hiện, tiên nữ múa uyển chuyển, nhạc tiên đồng thời tấu lên, hàng triệu dị tượng xen lẫn.

Đó là một giấc mơ phi thăng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở Cửu Châu đều nhìn lên bầu trời, nhìn chăm chú vào ba bóng người.

Đây là một truyền kỳ sẽ vĩnh viễn ghi lại trong sử sách.

Từ nay về sau, chư thiên vạn vực cũng vị trí của tu sĩ Cửu Châu.

Tuy vẫn có một số người vô cùng căm hận Từ ác liêu, nhưng khi cánh cửa tiếp dẫn xuất hiện, cơn thù hận của bọn hắn cũng tan biến, chỉ còn lại ngẩn ngơ và hâm mộ.

Cha mẹ Từ ở Từ phủ, Đệ Ngũ Hà, Vũ Chiếu nơi cực bắc, những người quen cũ đều sững sờ hồi lâu.

Đi thôi, đi sáng lập nơi thuộc về ngươi???

Nếu cũng có cơ hội phi thăng đến vùng đất đó, chúng ta hy vọng dân chúng cũng đều ca tụng và sợ hãi mình như cái tên Từ Bắc Vọng này.

Từ Bắc Vọng im lặng thật lâu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Hắn thực hiện vai trò tùy tùng của nhân vật phản diện đến mức này, bản thân cũng xem như trâu bò rồi.

Chư thiên vạn vực, kẻ thống trị của các ngươi đến rồi!

Hắn vận chuyển khí tức nhân gian, tặng cho người dân Cửu Châu một phần cơ duyên kinh thiên. Cánh cổng tiếp dẫn tuôn ra ánh sáng rực rỡ không gì sánh kịp, lan tỏa mọi ngóc ngách ở Cửu Châu.

“Cầu mong mọi điều ở Cửu Châu đều bình an và hạnh phúc, cầu mong người người trong thiên hạ trở thành cá chép như rồng!”

Giọng nói ấm áp vang lên khắp trời đất, mỗi người dân đều có thể nghe thấy.

Bọn họ cảm thấy linh khí xung quanh đột nhiên nồng đậm hơn vài phần, giống như vừa trải qua hồi phục linh lực.

Ai cũng đều biết rõ rằng, đây là món quà của con người huyền thoại ấy.

Một người dân bình thường, vì kính sợ những người bất tử, đã thắp sáng đèn trong nhà của họ.

Dần dần, cả ngôi làng rực rỡ ánh đèn. Từ từ, một thành phố, một khu vực rộng lớn, một quốc gia, toàn bộ Cửu Châu!

Hàng trăm triệu ngọn đèn, mỗi một ngọn đèn đều sáng lên vì hắn.

Sức mạnh công đức cụ thể hóa bay đến, Từ Bắc Vọng như hoà làm một với trời đất.

“Đi thôi.”

Ba người bước lên bậc thang chói lọi như đang giẫm lên muôn ngàn dải ngân hà để đi về phương xa vô định.

“Cung tiễn!”

“Cung tiễn!”

“Cung tiễn!”

Hàng vạn thanh âm được lưu truyền trong một thời gian dài.

Chương 357: Mang theo hào vạn dặm đến gặp ngươi (1)

Càng đến gần cánh cửa tiếp dẫn, tiếng nhạc thần tiên càng trở nên rõ ràng, dị tượng ẩn hiện mơ hồ, những tiên nữ uyển chuyển lượn lờ, tưởng như có thể chạm vào bằng tay trần.

Cầu thang vàng kim dần dần biến mất ở Cửu Châu, Từ Bắc Vọng nhắm hai mắt lại, đắm chìm trong đại dương hào quang rộng lớn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quan sát tinh vực trôi nổi có quy tắc ở đằng xa, khuôn mặt tinh xảo trở nên lạnh lẽo như băng tan.

Ta đã trở lại rồi.

“Mau mở mắt ra đi!”

Thiếu nữ hồn nhiên đang ôm cánh tay của tiểu phôi đản, đôi mắt to tròn còn lung linh hơn cả sao trời.

Nhờ vào sự gia trì của tín niệm chúng sinh ở Cửu Châu, Từ Bắc Vọng khó khăn lắm mới có thể luyện hoá toàn bộ sức mạnh công đức và tín ngưỡng.

Hắn từ từ mở mắt, nhìn thấy một cảnh tượng mà suốt đời chẳng thể quên.

Tinh không được bao trùm trong một màu sắc trắng sữa rực rỡ, Ngân Hà tuôn ra khí tức bàng bạc như dòng suối chảy xiết đổ vào vô tận.

Những vì sao hùng vĩ đến gần trong gang tấc, khiến cho lòng người trở nên mê mẩn theo đúng nghĩa đen.

Dùng tay hái sao!

“Nhìn chân.”

Thiếu nữ xinh đẹp nghiêng đầu, nũng nịu nói.

“Không.”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng từ chối.

Ta không thèm nhìn bàn chân của ngươi, ta chỉ yêu thích đôi chân tuyệt phẩm của lão đại mà thôi.

Dĩ nhiên, nếu lão đại không có ở đây thì sẽ là chuyện khác.

“Meo meo nói ngươi cúi đầu.”

Thiếu nữ xinh đẹp chu môi trừng mắt nhìn hắn, nội tâm có chút mất mát.

Từ Bắc Vọng nhìn xuống, ba người bọn họ đang giẫm lên một quả cầu hình bầu dục màu nâu, hội tụ bởi hàng trăm triệu ánh sao lộng lẫy mà huyền bí.

Đây nhất định là đại lục Cửu Châu.

Bởi vì địa hình ở Cửu Châu chủ yếu là các dãy núi thổ nhưỡng, đại dương chỉ chiếm một phần nhỏ, nên hành tinh được bao trùm bởi màu nâu.

“Ngươi đã đến.”

Một giọng nói tang thương vang lên, tinh quang không khỏi chấn động, thế giới Cửu Châu khẽ khàng run rẩy.

Nơi phát ra âm thanh là một phương trời chất đầy đất đá, ba chữ cứng cáp hữ lực ‘Thiên Thần Giới’ xuất hiện bên trên, mỗi viên đá lớn trông giống như con rồng khổng lồ.

“Sao tiền bối lại ở đây?”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, khách sáo chào một câu.

Kẻ vừa cất giọng nói chính là con quái vật thi hành nhiệm vụ ở Thiên Xu, đạo khí Hồng Mông cũng xuất phát từ đây.

Trên con đường phi thăng, hắn có thể cảm ứng được đạo khí Hồng Mông bên trong tiên môn. Nếu không một tia khí tức này, hắn nhất định không thể tiến vào cánh cửa tiếp dẫn.

“Chờ ngươi.”

Đôi mắt đỏ rực của con quái vật khổng lồ không hề nhúc nhích, giọng nói cũng không ẩn chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Ầm ầm.

Một viên đá ngọc bích óng ánh hình tròn xuất hiện trước mặt Từ Bắc Vọng.

“Đây là chìa khóa của Thiên Xu, nếu gặp phải nguy cơ sinh tử, ngươi có thể trốn vào đó, cơ hội chỉ có một lần.”

“Ta hy vọng có thể nghe được tên ngươi trong tương lai sắp tới.”

Quái vật khổng lồ nói xong, đầu đập vào trong tinh hà rồi biến mất nhanh chóng.

Thổ dân Thiên Thần Giới được siêu thoát vì đã hoàn thành sứ mệnh của mình, nó đồng thời chúc nam tử trẻ tuổi này luôn gặp chuyện thuận lợi trên con đường trường sinh.

“Cất nó đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương dạo bước xung quanh tinh vực, mái tóc tung bay, tà váy bồng bềnh, dáng vẻ mỹ lệ không gì sáng được.

Hành vi của quái vật khổng lồ không làm nàng ngạc nhiên chút nào.

Lão đại lên tiếng, nỗi băn khoăn trong lòng chó săn lập tức bị gạt bỏ, hắn liền cất viên đá ngọc bích đi.

Coi như có thêm một lá bùa cứu mạng, trong trường hợp nguy cấp vượt ngoài tầm kiểm soát, hắn cũng còn cơ hội thoát thân.

Từ Bắc Vọng cũng không cần hỏi thêm, viên đá này nhất định có rất nhiều hạn chế, nhưng hắn tự tin mình sẽ không cần dùng tới nó, và cũng không muốn dùng đến.

“Ngươi cứ nhìn hắn làm gì?”

Con ngươi Đệ Ngũ Cẩm Sương trầm xuống, nàng nhìn chằm chằm vào Phì Miêu.

Thiếu nữ xinh đẹp dời tầm mắt rồi miễn cưỡng cúi đầu.

Meo meo rất thích tiểu phôi đản, muốn hắn ôm hôn rồi liếm chân mình.

Đúng rồi, meo meo cũng trộm luôn một đôi tất màu đen.

“Đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng nói.

Ba người phi nhanh ra khỏi tinh vực, sau đó bắt gặp vô số tập kích trên đường đi, nhưng tất cả đều bị lão đại né tránh vô cùng nhẹ nhàng.

Sau khi trở lại vạn vực chư thiên, khí vận của lão đại và con mèo ngu xuẩn bắt đầu phát huy tác dụng.

Mèo ngốc lanh lợi vuốt mép váy, đeo ngôi sao đặt lên đỉnh đầu rồi thận trọng hỏi: “Meo meo có đẹp không?”

Vừa hỏi, nó vừa chạy loạn khắp nơi.

Chó săn sợ chết khiếp, sau mấy lần suýt bị ánh sao đánh tan thành bột, hắn lập tức ôm chặt cái eo nhỏ uyển chuyển của lão đại.

Không hổ là thể chất xui xẻo, nếu như phi thăng một mình, hắn bây giờ đã là một cỗ thi thể lạnh lẽo rồi.

“Đó chính là Linh giới.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương để mặc cho chó săn, ngầm cho phép bàn tay không an phận của hắn.

Nàng chỉ chú ý tới tinh cầu sáng long lanh phía trước, khí thể óng ánh bồng bềnh.

Mà các tinh cầu xung quanh, khắp nơi đều là hình xoắn ốc với vô số kẽ hở, trong kẽ hở là vô số thi thể, đầu lâu chất đống như núi, máu tươi nhuộm thành một mảng đỏ thắm nhìn thấy mà giật mình.

“Đó là những kẻ cố gắng trốn thoát, nếu cưỡng ép bản thân xâm nhập vào Tiên giới thì sẽ hồn phi phách tán.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn hắn.

Chó săn xấu hổ cười một tiếng, bàn tay đang sờ loạn ở đùi lập tức rút về.

Khó trách, khi hắn tiếp xúc với cánh cửa tiếp dẫn lần đầu tiên, nương nương đã nghiêm khắc ngăn cản, Linh giới vốn không khác mấy so với lò giết mổ.

“Tiểu phôi đản, meo meo sẽ bảo vệ ngươi!”

Thiếu nữ xinh đẹp không cam lòng đi tới, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào khu vực bằng phẳng trên chiếc váy đỏ.

Ngực phẳng như vậy, sao có thể bảo vệ ta đây?

Đệ Ngũ Cẩm Sương không nói một lời nào, nàng cảm nhận khí tức ở gần trong gang tấc.

Một tia ảm đạm lóe lên trong đây mắt.

Dù đã quá quen thuộc với mùi vị của tên tiện nhân này, nhưng nàng vẫn rất mê luyến như cũ.

Từ Bắc Vọng vẫn còn mắt lớn trừng mắt nhỏ với con mèo ngu xuẩn kia, nhưng cảm xúc bi thương nồng đậm trong lòng như chuẩn bị tràn ra bên ngoài.

Khi yêu thương một người, hắn sẽ luôn để ý từng chi tiết nhỏ nhặt của nàng.

Chỉ cần chú ý tới ánh mắt lưu luyến của lão đại, tác phong chậm chạp không giống thường ngày, giống như nàng đang hy vọng thời gian trôi chậm một chút.

Từ Bắc Vọng hiểu rõ, có lẽ bọn họ sắp phải chia tay rồi.

Hắn vốn dĩ vẫn còn ảo tưởng trong lòng, hi vọng ba người bọn họ có thể tiếp tục đi cùng nhau.

Phù Miêu vẫn giữ bộ dạng không tim không phổi mà khoe khoang thân hình xinh đẹp cùng đôi chân trắng nõn của mình.

Tinh vực mênh mông tựa hồ như không có khái niệm thời gian, hai người dắt tay nhau đi xa.

Chương 358: Mang theo hào quang vạn trượng đến gặp ngươi (2)

“Lấy đàn ra đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đi về phía trước mấy bước, đưa lưng về phía chó săn, che giấu tâm tình mất mát của mình.

Từ Bắc Vọng không nói gì, hắn lấy đàn ngọc được đúc từ mười món Thần khí.

Trước mặt hắn là một dải tinh quang lấp lánh, bên trên chằng chịt các điểm sáng xuyên thẳng.

“Đây không phải quê hương mình.”

Thiếu nữ xinh đẹp bối rối, mặc dù meo meo hơi ngốc, nhưng vẫn nhớ kỹ đường về nhà.

Lông mi Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ run: “Hắn không đi cùng chúng ta.”

Nàng vừa dứt lời, đàn ngọc bộc phát nguồn tiên lực mạnh mẽ, dây đàn cũng vang lên tiếng leng keng dữ dội, đánh vào giữa màn sáng, một lỗ đen sâu thẳm ngay tức khắc xuất hiện.

Sau một lúc sững sờ, Phì Miêu đột nhiên bĩu môi, đôi mắt long lanh tràn ngập nước.

“Không, meo meo không muốn tách ra.”

Nàng chạy về phía tiểu phôi đản, vừa ôm vừa khóc sướt mướt.

Từ Bắc Vọng cảm thấy nội tâm của mình va chạm với một cục bông, hắn nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của con mèo ngốc.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay người, đôi môi khẽ mở: “Ta cũng không muốn để ngươi chịu bất kỳ tổn thương nào nhưng ta tạm thời không thể bảo vệ ngươi được nữa.”

Ngữ điệu của nàng vô cùng ôn nhu, giống như đang cố gắng kìm chế thương cảm.

“Không muốn!”

Phì Miêu nghẹn ngào năn nỉ, lớp trang điểm mơ hồ trên mặt cũng nhòe đi.

“Ti chức biết.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Bắc Vọng lộ ra ý cười.

Tu vi của lão đại cũng phải bắt đầu từ con số 0, cho dù địa vị có cao quý đến đâu, thực lực không đủ cũng sẽ bị chèn ép vài phần, những người thân cận cũng sẽ lạnh nhạt với nàng.

Mà nàng đến từ Thần tộc Hoàng Kim, trong cơ thể mình lại ẩn chứa một giọt tinh huyết của Thần tộc, những con người trên cao kia tuyệt đối sẽ không cho phép hắn tồn tại.

Rất cẩu huyết, nhưng đây chính là hiện thực.

Từ Bắc Vọng hắn chỉ là một tên nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ.

“Ta đâu phải đi chết, ngươi khóc làm gì chứ?”

Từ Bắc Vọng gõ đầu Phì Miêu, sau đó giao ra chiếc túi Càn Khôn mà lão đại đã đặc biệt luyện chế, nó sẽ không bị vỡ nát khi ra khỏi Cửu Châu.

“Đồ ăn vặt mà ngươi thích đều có ở trong đây.”

Hắn nhét vào bàn tay ngó sen của thiếu nữ.

“Có bánh ga tô không?”

Phì Miêu ngẩng đầu, lã chã chực khóc

Từ Bắc Vọng:”...”

Tốt lắm, con mèo ngu xuẩn nhà ngươi, nhanh như vậy đã nín khóc rồi!

“Meo meo tin tưởng ngươi.”

Phì Miêu ngượng ngùng lau nước mũi lên chiếc áo choàng trắng, mắt đỏ hoe, nhỏ giọng nói.

Nàng đần nhưng không ngốc, cũng biết rõ tình cảnh hiện tại của ba người.

Nếu như tiểu phôi đản gặp phải nguy hiểm, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn chịu chết mà không thể làm gì, đó mới là cực hình gian nan nhất.

“Đến đây.”

Sắc mặt của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh lùng như mọi khi.

“Tuân lệnh.”

Bộ dạng và tư thái chó săn vẫn khúm núm giống như lần đầu mới gặp nàng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vươn đôi tay mềm mại ra, ôm lấy đầu hắn, đôi môi đỏ mọng mềm mại hôn lên, tham lam lưu luyến.

Cặp đùi mượt mà kẹp bên hông chó săn, hắn nắm chặt ngón chân hồng hào rồi tỉ mỉ xoa nắn vuốt ve.

Mỹ nữ lại ủ rũ cúi đầu, vừa hâm mộ vừa chua xót, nhưng nhớ tới

việc sắp phải biệt ly chó săn, nàng lại gạt nước mắt tiếp tục khóc.

Không biết qua bao lâu, Đệ Ngũ Cẩm Sương vén tóc mai tán loạn, nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt.

“Trả lại cho ngươi.”

Nói xong, nàng phất tay áo, hàng đống y phục hiện ra, hương thơm quanh quẩn quanh chóp mũi.

Sườn xám, đai đeo váy, áo đầm, chân váy, vớ tơ đen tơ trắng…

“Không có ngươi, bổn cung cũng không mặc để làm gì, chờ ngươi tự tay mặc cho bổn cung.”

Màn sương trong đáy mắt tản đi, nàng khôi phục biểu cảm lạnh lùng, cao quý tao nhã như ban đầu.

“Ừm.”

Chó săn thu hết y phục vào nhẫn trữ vật.

“Nhưng nếu ngươi dám tới gần một nữ nhân nào, bổn cũng sẽ tru di cửu tộc nàng, phá hủy tinh vực của nàng, sau đó đánh ngươi vào địa ngục, vạn kiếp không được luân hồi!”

Gò má Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra hơi lạnh, đôi mắt lóe lên một tia sát ý tàn nhẫn.

Đối mặt với cảnh cáo kinh khủng như vậy, chó săn vội vàng nói đồng ý.

Hắn không ngạc nhiên trước tính khí chiếm hữu biến thái của lão đại, nàng nói được, nhất định sẽ làm được.

Mặc dù tu vi hiện giờ của nàng đang ở giai đoạn khởi đầu, nhưng với khí vận, thiên phú, cùng với bối cảnh, thì tốc độ tu luyện của nàng sẽ tăng trưởng đến mức khó có thể tưởng tượng nổi. Đến lúc đó, nàng nhất định có thể phá hủy cả một tinh vực, giết chết tỉ tỉ chúng sinh.

“Meo meo cũng sẽ dùng meo meo quyền, đập nát cái tinh vực đó luôn.”

Thiếu nữ xinh đẹp vẫn còn vương vấn nước mắt, khuôn mặt xị ra, biểu tình hung ác.

Ngón tay Đệ Ngũ Cẩm Sương đong đưa dây đàn, khí linh yêu hồ bảy

đuôi tự động bay ra, khiếp đảm sợ hãi quỳ xuống đất.

“Cầm lấy.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ném cho chó săn, uy hiếp lần nữa: “Nhớ cho rõ, không cho phép dính dáng đến bất kỳ nữ nhân nào!”

Chỉ một câu mà nàng nhấn mạnh tận hai lần, như vậy cũng đủ hiểu tính chất nghiêm trọng của vấn đề này rồi.

Chó săn nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt, hắn có chút hít thở không thông này, lớn tiếng nói: “Trong hàng ngàn hàng vạn thiên hà, ta chỉ nhìn một mình ngươi.”

Lời vừa dứt, hắn cũng không quay đầu mà bước thẳng vào trận pháp truyền tống.

“Ù ù ù…”

Phì Miêu khóc hu hu, nhanh chóng chạy về phía tiểu phôi đản, nhảy lên rồi dán bờ môi anh đào của mình vào môi của hắn.

“Meo meo chờ ngươi…”

Nó mới nói được nửa câu thì đã bị Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng một chưởng vỗ bay ra xa.

Trong hố đen sâu thẳm, Từ Bắc Vọng không nhịn được mà quay đầu lại, hắn ra vẻ thản nhiên nói: “Nương nương, đợi ti chức mang theo hào quang vạn trượng tới tìm người.”

Bóng người dần trở nên hư ảo rồi biến mất ở chỗ sâu nhất trong trận pháp truyền tống.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dừng chân hồi lâu, chậm rãi ngồi xuống, nàng ôm đầu gối, nhấm nháp cảm xúc ly biệt khổ sở tràn ngập trong tim.

P.s: đau lòng~ ;;_;;

Chương 359: Thân thế lão đại bị vạch trần, kỷ nguyên trường hà, Thần tộc Thất Quan Vương (1)

Tinh vực Thiên Cầm.

Đông Hoang.

Nhật Nguyệt Thần Triều.

Một khu rừng trải đầy cổ thụ sum suê, núi non trùng điệp nhìn không thấy bờ, thỉnh thoảng lại có đủ loại tiên hà bay vút lên trời, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Một cung điện khổng lồ giữa những dãy núi, kiến trúc huy hoàng rộng lớn, ánh sáng lấp lánh như chốn tiên cảnh nguy nga.

“Đã gần một tháng, có mấy tên nhà quê rồi?”

Trong đại điện trang nghiêm. một đám người nghiêm túc ngồi thẳng lưng, ai nấy đều mặc trang phục vàng kim, khí tức mênh mông như vực sâu biển lớn.

“Bẩm thượng nhân, tổng cộng có mười tám người phi thăng.”

Một phụ nhân mặc áo choàng thêu hoa cung kính nói.

“Có ai hợp lệ không?”

Một lão giả hỏi.

Phụ nhân do dự một chút rồi cười khổ: “Đều là phế vật.”

Đám người ngồi trong đại điện trố mắt nhìn nhau, một chậu nước lạnh đã dập tắt ngọn lửa mong đợi của họ.

Bọn họ đến từ khắp các tông môn trong quốc gia, đến đây chỉ để tìm thấy một tên nhà quê có thiên phú dị bẩm.

Dù sao đi nữa, thiên tư đạo tâm của những kẻ có thể thoát khỏi thế giới bị vứt bỏ chắc chắn không tệ, đương nhiên có giá trị đào tạo.

Đám nhà quê ấy cũng chỉ một nghèo hai trắng, bọn họ chỉ cần ban cho bọn chúng một ân huệ, lỡ như có người leo lên thiên giới, thế lực bọn họ sẽ nhận được rất nhiều ích lợi.

Đáng tiếc, đám người kia chỉ toàn là phế vật, không có chút giá trị bồi dưỡng nào, đúng là lãng phí tài nguyên.

“Bẩm báo!”

Một nam nhân lấm la lấm lét bước vào đại điện, hắn quỳ xuống trước phụ nhân và nói: “Tinh thạch cảm ứng, lại có một tên nhà quê vô ý bước vào tinh vực Thiên Cầm.”

Phụ nhân không mấy hứng thú nhưng vì sợ bỏ sót cá chép, nên đành bước ra khỏi đại điện.

Các nhân vật lớn trong điện thấy vậy thì cũng quyết định tự mình điều tra một phen.

Năm vầng thái dương treo cao trên bầu trời, từng bóng người xuất hiện trên không khiến những tia sáng tiên cảnh cùng đan vào một chỗ.

Trong sơn cốc, mười mấy tên thợ mỏ thấp kém mang theo những gông xiềng quỷ dị, cúi đầu đào Tiên tinh ở khu vực khai thác mỏ.

Bọn họ có trai có gái, dáng người khác biệt, điểm giống nhau duy nhất chính là…

Mặt mũi tái nhợt, quần áo tả tơi, bộ dáng chật vật, ánh mắt trống rỗng.

Ai lại có thể nghĩ rằng bọn họ chính là những người đã được phi thăng cơ chứ?

Đám người này từng đứng sừng sững trên đỉnh cao, cô độc nhìn xuống chúng sinh, truy cầu con đường trường sinh.

Mộng tưởng vẫn luôn tốt đẹp, thế nhưng hiện thực lại quá tàn khốc!

Ai nấy đều mơ ước được đi tới Tiên giới, nhưng bây giờ lại trở thành những kẻ lao động khổ khai, không còn một chút tôn nghiêm, sống không bằng một con chó hoang.

Đám dân đen ở thế giới nguyên thủy vốn còn tưởng tổ tiên được vạn người kính ngưỡng của mình cũng sẽ trở thành một nhân vật lớn ở tiên giới, sao bọn họ có thể ngờ rằng bản thân sẽ đi đào mỏ cho người khác còn lại là trong một góc nhỏ cơ chứ?

“Lại là một tên khốn xui xẻo khác.”

Một tên thợ mỏ cười trên sự đau khổ của người khác, khi không thể tức giận với chính mình, người ta thường chuyển sang giễu cợt người khác.

“Ai bảo không phải đâu, thật hối hận.”

Một tên thợ mỏ trung niên khác cũng thở dài một tiếng.

“Hối hận sao?”

Người kia kiềm nén đẳng chát đang dâng trào trong cổ họng, từ từ trở nên tuyệt vọng. Nhưng nếu không phi thăng, tuổi thọ ngày càng vơi bớt, cuối cùng chỉ còn một con đường chết.

Có trách, thì cũng chỉ biết trách số phận, ai bảo bọn họ không được sinh ra ở tiên giới chứ?

Thế giới bị vứt bỏ mãi mãi chìm đắm trong cảnh khổ, những tu sĩ ở đó vĩnh viễn không thấy ngày nổi danh!

Ầm ầm!

Ngay vào lúc này, bầu trời nứt ra một khe hở nhỏ, một bóng người bị ném ra bởi sức mạnh tinh thần.

Nam tử áo trắng tinh xảo tung bay giữa bầu trời, mái tóc dài xen lẫn hai màu đen trắng rũ xuống, dung mạo gần như hoàn mỹ, không tìm thấy chút tì vết.

Hắn xuất hiện giữa hư không, mang theo khí chất siêu nhiên hấp dẫn từng người một.

“Túi da tốt đấy!”

Một vị đại nhân khoác y phục vàng kim không khỏi khen ngợi từ trong thâm tâm.

Ở trước mặt hắn, bất kỳ lớp ngụy trang nào cũng trở nên vô hình, đây mới chính là dung mạo chân thực của bọn nhà quê.

“Ồ?”

Hắn híp mắt, đáy mắt thoáng qua một tia khiếp sợ.

Cốt Linh?

“Chưa đủ ba mươi tuổi?”

Phụ nhân mặc áo bào thêu hoa trở nên hoàn toàn thất thố, lớn tiếng kêu lên.

Đại nhân vật như Kỳ Dư cũng thấy khó tin!

Tại Tinh vực Thiên Cầm, những kẻ có tu vi nhường này cũng chỉ thường thường bậc trung, thậm chí còn là hạng người ngu muội tầm thường, chỉ có thể trở thành tên sai vặt bẩn thỉu hoặc lao động khổ sai.

Nhưng kẻ này lại đến từ thế giới bị vứt bỏ, mọi chuyện lại hoàn toàn khác biệt!

Trong số những tên thợ mỏ kia, người nhỏ tuổi nhất cũng đã hơn một ngàn, sự chênh lệch tuổi tác lại càng làm nổi bật thiên phú của kẻ này.

“Ta muốn hắn!”

Có người đến từ một nước nhỏ dứt khoát lên tiếng.

Không cần suy nghĩ thêm, giá trị bồi dưỡng của kẻ này khẳng định vô cùng cao!

“Ta cũng muốn…”

Người vừa lên tiếng đến từ tông môn sở hữu khu vực mỏ tiên này, dù đó là chỉ là một phụ nhân xinh đẹp có dáng người thấp bé, nhưng lại có giọng nói hết sức kiên quyết.

Đại nhân vật Kỳ Dư vẫn không lên tiếng, hắn yên lặng theo dõi mọi chuyện.

Tình huống này khiến mỗi một tên thợ mỏ đều ghen tị đến mức phát điên, cơn tức giận dần chiếm đoạt lý trí của bọn họ, xiềng xích nặng nề phát ra những tiếng leng keng chói tai.

Tại sao!

Bọn họ và kẻ kia đều là đồ nhà quê trong miệng đám tiên giới, nhưng vì sao chênh lệch đãi ngộ lại lớn đến vậy?

“Ngươi đi thử xem sao.”

Lão giả đội kim quan chỉ vào tên tùy tùng lấm la lấm lét bên cạnh phụ nhân xinh đẹp.

Tên tùy tùng không dám trái lời, thân thể lập tức bộc phát hào quang tiên khí, đánh thẳng vào nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ.

P.s: cầu KP~

Chương 360: Thân thế lão đại bị vạch trần, kỷ nguyên trường hà, Thần tộc Thất Quan Vương (2)

Tuy Từ Bắc Vọng không biểu lộ bất kỳ biểu cảm nào, nhưng thật ra hắn đã nghe thấy toàn bộ đoạn đối thoại của họ.

Khi bị đưa đến tinh vực này, hắn cũng tự động lĩnh ngộ ngôn ngữ và năng lực thích nghi với nơi đây.

Khó trách lão đại không lo lắng khi chó săn tiến vào tiên giới, dựa vào thiên phú của hắn, chó săn có thể dễ dàng trà trộn vào một thế lực nho nhỏ.

Ầm!

Hắn nhìn chăm chú vào một quyền đang đánh tới.

Từ Bắc Vọng không dám thờ ơ mà nhanh chóng vận chuyển uy lực tinh hoa của Cổ Thần trong cơ thể.

Vì đang ở trong hoàn cảnh xa lạ, lại còn trước mặt tất cả mọi người, hắn tuyệt đối không dám dùng Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công.

Nơi đây không giống với Cửu Châu, võ giả ở tiên giới chắc chắn sẽ không biết gì về Minh Khí.

“Đắc tội rồi!”

Thanh niên lấm la lấm lét hét lớn một tiếng, sau đó giáng nắm đấm như một ngọn núi nhỏ xuống.

Ầm!

Nam tử áo trắng tuấn mỹ bình tĩnh xuất một chưởng, va chạm kịch liệt với quyền ảnh.

Ngọn núi nhỏ hư ảo lập tức bị sụp đổ, toàn thân người thanh niên bị bắn ngược lại, máu tươi chảy ra như suối.

Hắn che ngực, đôi mắt kích động hơi lồi ra khiến hắn trông như một con cóc ghẻ không cam lòng.

Bị đánh bại rồi!

“Vượt cấp!”

Phụ nhân xinh đẹp lại kinh hãi thêm một lần nữa, vẻ tán thưởng trong ánh mắt càng thêm sâu sắc.

Thiên phú xuất chúng, lực chiến không tầm thường, khoáng giáo nhất định phải thu nhận người này!

Tuy Từ Bắc Vọng vẫn bày ra biểu cảm, bình thản nhưng trong lòng lại vô cùng kinh hãi.

Nếu ở Cửu Châu, một chưởng này của hắn có thể phá hủy mấy vạn dặm, thế mà bây giờ uy lực lại quá nhỏ, chỉ đủ để khiến đối phương bị thương.

Huống hồ sự trợ giúp của tinh hoa Cổ Thần, là do hắn đã suy kiệt sức lực sao? Chẳng lẽ là bị tiên giới áp chế sức mạnh?

“Thôi đừng buồn, tiến vào tiên giới, tuổi thọ của ngươi ít nhất cũng tăng thêm mười ngàn năm.”

Có lẽ phụ nhân này đã nhìn thấu nỗi âu lo của nam tử tuấn mỹ trước mắt, bà ta ôn hòa trấn an.

Trên thực tế, mỗi tên nhà quê đều sẽ trải qua một khoảng thời gian ngắn ngủi không kịp thích ứng khi phi thăng.

Bọn họ từng là những nhân vật cao cao tại thượng ở các thế giới bị vứt bỏ, được hưởng thụ nỗi sung sướng khi nắm quyền sát sinh trong tay. Nhưng khi đến với tiên giới, bọn họ phải trải nghiệm tình huống suy giảm sức mạnh, sự chênh lệch này khiến ai nấy đều vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên, mất này được kia, tuổi thọ có thể tăng đến mười ngàn năm, năm tháng dài rộng cũng đủ để phát triển tu vi lên một tầm cao mới.

“Tiểu hữu, đi cùng lão phu đi.”

Lúc này, một lão giả buồn bã bắt đầu động thủ, không gian lập tức biến chuyển, Từ Bắc Vọng đã xuất hiện ở một nơi quỷ dị không một bóng người.

“Không còn chút sức chống cự luôn sao…”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, cũng biết mình nên thu mũi nhọn lại.

Trong khoảng thời gian sắp tới, hắn có lẽ cũng không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên nhất định phải sớm hoá thân thành nhân vật phản diện, vừa cắn nuốt khí vận, vừa cướp đoạt pháp bảo tài nguyên.

“Đinh!”

Không gian quỷ dị đột nhiên vỡ vụn, một đứa trẻ non nớt cầm lấy bím tóc của mình, lao đến đối kháng với lão giả mập lùn kia.

“Nhất định phải đánh một trận sao?”

Đứa trẻ cười tủm tỉm.

Những đại nhân vật ngoài kia cũng đứng ngồi không yên, ai cũng rối rít thi triển tiên pháp bao phủ mảnh thiên địa này, ánh mắt khoá chặt vào nam tử áo trắng.

Ai cũng không muốn bỏ qua nhân tài.

Cấp bậc của người này tuyệt đối không thấp!

“Tiểu hữu, ngươi muốn đi với ai?”

Ánh mắt của lão già mập lùn sáng lên.

Từ Bắc Vọng giả vờ trầm ngâm rồi nở một nụ cười lễ phép: “Chư vị tiền bối, vãn bối chỉ là một tên nhà quê, nào có tư cách chọn lựa.”

“Mời các tiền bối chọn lựa, vãn bối sẽ tự mình tuân theo.”

Phong thái vô cùng khiêm tốn, không hề do dự mà tự hạ thấp bản thân.

Nếu hắn chọn người này thì sẽ đắc tội với người khác, chi bằng cứ ngoan ngoãn thuận theo.

Ánh mắt của các đại nhân vật lóe lên, ai nấy đều xem trọng người này thêm vài phần.

Người này vừa sở hữu thiên phú hiếm có, lại vừa am hiểu đối nhân xử thế. Quan trọng hơn hết, hắn ta không hề cảm thấy mê mang hay khiếp đảm khi mới tiến vào tiên giới, phong thái tự tin như đã thấm sâu vào xương tủy!

Bọn họ nhất định phải mời chào người này cho bằng được, hắn ta chắc chắn có thể trở thành trụ cột vững vàng nhất cho thế lực của bọn họ trong tương lai!

“Thế tiểu hữu nghỉ ngơi trước đi.”

Phụ nhân có vẻ chần chừ, khẽ cười nói.

Xem ra, nếu muốn giành lấy hắn ta, bọn họ không thể không trao đổi lợi ích, vậy thì bà cần phải cân nhắc xem có đáng hay không.

Đại nhân vật Kỳ Dư cũng nở nụ cười thân thiện, khẽ gật đầu với nam tử tuấn mỹ.

“Vãn bối cáo từ.”

Từ Bắc Vọng khẽ mỉm cười, sau đó rời đi theo tên tuỳ tùng lấm la lấm lét kia.

“Những tên kia đều là đám nhà quê phi thăng.”

Tên tuỳ tùng chỉ vào đám thợ mỏ dữ tợn.

“Tu luyện ma pháp, còn có ngự Vũ Hồn tu thể phách, thậm chí còn có các loại tranh đấu kỳ lạ, cái gì cũng có.”

“Cho dù nổi tiếng kiêu ngạo ngất trời đến đâu đi nữa, nhưng khi đến tiên giới, bọn chúng còn chẳng bằng một cái rắm, đúng là đáng thương.”

Tên tuỳ tùng lớn tiếng giễu cợt.

Thế nhưng hắn không dám chê cười nam tử tuấn đi đang đi bên cạnh mình, dù có ngu đến đâu, hắn cũng hiểu người này có khả năng gia nhập vào những thế lực lớn, thân phận và địa vị sẽ sớm thay đổi triệt để.

Chương 361: Thân thế lão đại bị vạch trần, kỷ nguyên trường hà, Thần tộc Thất Quan Vương (3)

Từ Bắc Vọng hời hợt quan sát một chút, không để tâm cho lắm. Hắn căn bản sẽ không để bản thân bị lừa gạt bởi nụ cười của đám người

kia.

Nếu bản thân không còn giá trị, kết cục của hắn nhất định cũng sẽ thê thảm như đám thợ mỏ này vậy.

Suy cho cùng, đi đến đâu thì cũng phải dựa vào năng lực của chính mình.

Sau chặng đường dài khoảng nửa nén hương, bọn họ đi tới một cung điện nguy nga lộng lẫy, đủ loại tiên quả bày đầy trên bàn đá, hương thơm thoang thoảng khắp nơi.

Bên cạnh đó là một đống thần nguyên trong suốt cùng hai viên đá năm màu vuông vức.

“Đây là thần nguyên, cực kì quý hiếm, chắc ngươi chưa thấy bao giờ nhỉ?”

“Còn kia là Tiên tinh, chỉ có tiên nhân mới có thể sử dụng, tiện nghi cho ngươi rồi.”

Rốt cuộc, tên tuỳ tùng vẫn còn mấy phần oán khí, âm thầm cao ngạo khinh bỉ tên nhà quê.

Thần nguyên? Muốn bao nhiêu ta có bấy nhiêu…

Sự chú ý của Từ Bắc Vọng đặt trên Tiên tinh nhiều hơn, đây mới là thứ hắn nên cướp đoạt sau này.

Thấy tên tuỳ tùng đang chuẩn bị rời đi, Từ Bắc Vọng lên tiếng: “Xin các hạ khoan đi, tại hạ vừa đến đây, còn có một vài câu hỏi cần giải thích.”

Vừa nói, hắn vừa phất tay áo, dâng tặng toàn bộ thần nguyên chất đống trên bàn cho tên tuỳ tùng.

Tên tuỳ tùng không khỏi mừng rỡ, vội vàng khoát tay nói: “Được thôi, được thôi.”

“Các hạ tên là?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

“Vương Sinh.”

Sau khi tên tuỳ tùng ngồi xuống, hắn châm một ly trà đưa tới rồi bắt đầu trò chuyện: “Tiên giới mênh mông rộng lớn, tinh vực này chỉ là

một giọt nước trong biển lớn, thường được người ta gọi là âm vực Thiên Cầm…”

“Thiên Cầm? Có gì đặc biệt ư?”

Từ Bắc Vọng cắt ngang câu chuyện.

Vương Sinh cười nói: “Tên như ý nghĩa, vạn pháp lấy đàn vi tôn, thực lực âm sắc mạnh mẽ, những tu sĩ am hiểu cầm đạo đều có tài trí hơn người.”

Từ Bắc Vọng trầm mặc.

Hắn nhất thời cảm nhận được sự dịu dàng của lão đại. Nàng cố tình đưa hắn đến tinh vực Thiên Cầm, chính là để hắn thừa dịp trở nên mạnh mẽ hơn.

“Chắc ngươi muốn biết về cảnh giới tu luyện lắm đúng không?”

Vương Sinh bình thản nói: “Trong quá trình tu luyện ở tiên giới, trước tiên phải giải ách, ách là gì, đó chính là khổ nạn, sau khi giải trừ được toàn bộ khổ nạn của bản thân là có thể bước lên con đường trường sinh bất hủ.”

“Các hạ là?”

Từ Bắc Vọng hỏi lại.

Vẻ mặt Vương Sinh hơi mất tự nhiên, hắn buồn bực nói: “ Giải Ách Trung phẩm, ngươi thì chỉ mới vừa vào cảnh giới Giải Ách mà thôi.”

Vừa nói, khuôn mặt cũng hắn cũng dần dần đỏ lên, hắn quả thật đã vừa bị một tên nhà quê đánh bại, đúng là xấu hổ.

“Tại hạ đã dùng hết toàn lực.”

Từ Bắc Vọng lên tiếng, hóa giải sự khó chịu của hắn.

“Khó trách, ta chỉ mới dùng có ba phần lực.”

Vương Sinh tìm được nấc thang, sắc mặt đầy ngạo nghễ nói.

Hắn càng nhìn càng thấy nam nhân này thuận mắt, nói tiếp: “Vượt qua cảnh giới Giải Ách đỉnh phong, ngươi mới có thể chính thức tu luyện pháp tắc tiên đạo.”

“Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, mỗi người lại chia thành bốn cấp

bậc khác nhau là sơ, trung, cao và đỉnh phong.”

“Những nhân vật lớn mà ngươi vừa thấy đều có tu vi Địa Tiên, tuổi thọ đã lên đến mười vạn năm.”

Từ Bắc Vọng không nói một lời, tập trung lắng nghe.

“Tiên giới có nói, giới hạn của tiên đạo chỉ là một mảnh trống rỗng, sau Thiên Tiên chính là cảnh giới Hư Vô, nơi lĩnh ngộ mọi sự hư ảo của thiên địa.”

“Trên cả Hư Vô chính là cảnh giới Lạc Thần, những người này tôn thờ thần linh, cai quản các tinh vực, trên cảnh giới Lạc Thần chính là Cổ Thần, Cổ Thần có thể luyện hóa tinh vực, tạo nên một bầu trời đầy sao trong thức hải…”

Vương Sinh nói mãi nói mãi, ánh mắt tràn đầy sự mãnh liệt, thân là tu sĩ, ai lại chẳng mong muốn được trở thành thần?

Thế nhưng hắn biết, với thiên phú của mình, cả đời này cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Giải Ách.

Đôi mắt xanh biếc của Từ Bắc Vọng ngập tràn kinh ngạc, nhưng hắn cũng không nhiều lời.

“Sau Cổ Thần chính là cảnh giới Đế Tôn, Đế Tôn Đỉnh phong sẽ được xưng là Thiên Đế…”

Nói mệt rồi, Vương Sinh nhấp một ngụm trà.

Như vừa nhớ ra gì đó, hắn trịnh trọng nói: “Là tu sĩ ở tiên giới, ngươi nhất định phải biết đến sự tồn tại của kỷ nguyên trường hà.”

“Bên trong kỷ nguyên trường hà, dù có là sinh linh mạnh mẽ đến đâu thì cũng chỉ là một đóa bọt nước, khi đợt sóng tan biến, sinh mạng cũng đi đến điểm kết thúc.”

“Chuyện này đã phá hủy căn cơ của tiên giới, mỗi lần kỷ nguyên trường hà xảy ra đều là một trận đại nạn.”

Vừa dứt lời, Từ Bắc Vọng thuận thế hỏi: “Nhưng như vậy cũng có nghĩa là cơ duyên ra đời?”

Vương Sinh nghe vậy thì nhìn chằm chằm hắn rất lâu.

Không thể không bội phục được, đây chính là lý do tại sao một người chưa đến ba mươi tuổi lại có thể siêu thoát.

Vừa mạnh mẽ vừa dũng cảm hào khí!

“Không sai, đó là cơ duyên mà ngươi không thể nào tưởng tượng được.”

“Kỷ nguyên trường hà diễn ra vào thời gian khác nhau, thỉnh thoảng năm ngàn năm một lần, thỉnh thoảng lại là tám mươi ngàn năm, lần diễn ra kỷ nguyên trường hà gần đây nhất chính là chín trăm năm trước.”

Vương Sinh cảm khái nói.

Nhóm nhà quê này cũng khá may mắn đó chứ, không cần phải trải qua tình cảnh khủng khiếp khi diễn ra kỷ nguyên trường hà.

“Tiên giới rất tàn khốc, chẳng hạn như Thần tộc Thất Quan Vương, họ đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát vào ba mươi hai năm trước…”

Khi nói về đề tài này, Vương Sinh không khỏi rợn tóc gáy.

“Thất Quan Vương?”

Từ Bắc Vọng tùy ý hỏi.

Vương Sinh đột nhiên quỳ sụp xuống đất, sắc mặt lộ vẻ kính ngưỡng: “Họ chính là người thắng nhiều nhất trong kỷ nguyên trường hà, hình như là thắng đến bảy lần!”

“Được chư thiên vạn vật tôn thành Thần tộc Thất Quan Vương, tổ địa của bọn họ nằm ở cổ tinh Tử Vi, chỉ tiếc…”

Đây chính là sự kiện đã khiến toàn bộ tiên giới chấn động, kinh thế hãi tục, dư âm của chuyện này vẫn luôn không thể nào lắng xuống.

Vương Sinh đứng dậy, thao thao bất tuyệt: “Thiên kiêu của Thần tộc, Hoàng Cẩm Sương, thọ chín trăm tuổi, đứng thứ ba trên bảng Vấn Đỉnh, ngài ấy đã được chỉ định sẽ trở thành Thiên đế, thế mà lại chết trong chiến dịch kia.”

“Ai cơ?”

Nhận ra sự thất thố của mình, Từ Bắc Vọng khàn giọng nói: “Tên nghe hay quá.”

Vương Sinh liếc hắn: “Đó là nhân vật mà ngươi mãi mãi không thể nào sánh bằng được!”

“Biết bảng Vấn Đỉnh là gì không? Đó là nơi tập hợp tất cả thiên kiêu của tiên giới, là những tu sĩ chưa từng trải qua kỷ nguyên trường hà.”

“Ngươi có biết thiên kiêu xuất sắc nhất của tinh vực Thiên Cầm, đệ tử chân truyền của chủ nhân của tinh vực này, xếp hạng bao nhiêu không?”

Nụ cười của Từ Bắc Vọng cứng ngắc, tâm trạng hồi hộp ngút trời: “Bao nhiêu?”

“Chín mươi bảy ngàn ba trăm sáu mươi bốn!”

“Bởi vì lọt vào hạng trước một vạn, chi chủ tinh vực đại xá thiên hạ, mừng không kể xiết.”

“Nghĩ xem Hoàng Cẩm Sương kinh khủng đến nhường nào, cái chết của một

Thiên kiêu kinh thế tuyệt luân như vậy chính là tổn thất lớn nhất của toàn bộ chư thiên vạn vật, nàng ấy chỉ mới chín trăm tuổi mà thôi!”

Cơ thể Từ Bắc Vọng khẽ run, chậm chạp không nói nên lời.

PS:

Cảnh giới tu luyện:

Cảnh giới Giải Ách, cảnh giới Nhân Tiên, cảnh giới Địa Tiên, cảnh giới Thiên Tiên, cảnh giới Hư Vô, cảnh giới Lạc Thần, cảnh giới Đế Tôn, Tranh Độ một bước, Tranh Độ hai bước, Tranh Độ ba bước, Tranh Độ bốn bước, Đạo quân…

Chương 362: Đạo cốt Băng Tuyết Cầm Cung (1)

Cung điện tràn ngập tiên khí.

Từ Bắc Vọng ngơ ngẩn hồi lâu. Trái tim của hắn như bị bóp chặt, khó lòng chịu đựng thêm được nữa!

Những suy tư cứ mãi dâng trào, làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được.

Trước mắt hắn vẫn còn phảng phất bóng dáng của một nữ nhân cao quý lạnh lùng, đôi chân ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, dù có thưởng thức trăm triệu lần cũng vẫn không thỏa, hương thơm cơ thể quen thuộc, mùi vị vương vấn, tất cả những thứ ấy…

Đã trở thành một thứ huyền ảo xa vời không với tới!

Thần tộc Thất Quan Vương!

Danh chấn tiên giới, được hàng trăm hàng vạn tu sĩ kính ngưỡng!

Sự chênh lệch về thân phận địa vị giữa lão đại và tuỳ tùng, há có thể hình dung chỉ bằng một cái rãnh trời?

Giờ phút này, Từ Bắc Vọng vừa cảm thấy tự ti, nhưng cũng vừa tự hào. Hai cảm xúc hoàn toàn tương phản quẩn quanh trong lòng hắn, nhưng không hề mâu thuẫn với nhau dù gì một chút.

Lão đại uy chấn tứ phương, phát ra vô số hào quang quanh người, chó săn của nàng cũng được hưởng thụ sung sướng, hắn nên là người vui vẻ nhất thiên hạ ngang dọc này mới phải.

Nhìn thấy biểu tình biến hoá của nam tử tuấn mỹ, Vương Sinh an ủi: “Đừng tuyệt vọng, các nhân vật ở cấp bậc ấy là những người mà những con kiến hôi như chúng ta mãi mãi không thể tiếp xúc được.”

Từ Bắc Vọng cố gắng duy trì sự tỉnh táo, tỏ ra điềm nhiên như không có chuyện gì xảy: “Hoàng Cẩm Sương đứng thứ ba bảng Vấn Đỉnh, tu vi của người này như thế nào vậy?”

Vương Sinh nhấp một ngụm trà, nở nụ cười thân thiện.

Tên này cũng chẳng khác gì hắn, đều là cỏ dại đê tiện tầm thường, nhưng lại thích chú ý đến những cây đại thụ trên trời kia.

Nhưng ai mà chẳng có mộng tưởng đâu, dù cho vĩnh viễn không thể đạt đến cấp bậc ấy, nhưng vẫn nhen nhóm một tia hi vọng thì cũng tốt mà.

“Ngài ấy chỉ còn cách Thần Linh nửa bước nữa.”

Thanh âm của Vương Sinh tràn đầy cung kính.

Người chỉ vừa chín trăm tuổi, nhưng đã đạt đến cảnh giới Lạc Thần.

Vì để so sánh một cách trực quan nhất, Vương Sinh nói tiếp: “Hiện tại, đệ tử chân truyền của chủ nhân tinh vực Thiên Cầm là Thiên

Tiên đỉnh phong, xếp hạng 978364 trên bảng Vấn Đỉnh."

"Dĩ nhiên, dựa vào thiên phú của ngươi, về sau có thể leo lên cảnh giới Nhân Tiên thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn lên đến Địa Tiên thì đúng là hy vọng hão huyền."

Hắn ta không có ý giễu cợt, chỉ đang phán xét dựa trên sự thật.

"Tại sao lại là họ Hoàng?"

Từ Bắc Vọng giả vờ tò mò.

Vương Sinh tận hưởng cảm giác phô trương chỉ bảo người khác, hắn chậm rãi nâng chén trà lên, hỏi: "Ở thế giới bị vứt bỏ của các ngươi có các loại thần thú quý hiếm như Chân Long, Phượng Hoàng không?"

"Có."

Từ Bắc Vọng gật đầu.

Vương Sinh ung dung thong thả nói: "Khi tiến vào tiên giới, Phượng Hoàng phải niết bàn, tự thiêu sống bảy lần, nếu vẫn còn sống sót sau nỗi thống khổ dài đằng đẵng sẽ trở thành Thất Hải Thần Hoàng."

"Nhất tộc Thất Hải Thần Hoàng đã bị một thế lực thuần phục trong lần kỷ nguyên trường hà đầu tiên, từ đó trở thành thần thú bổn mạng cho thế lực ấy."

"Không sai, đó chính là Thần tộc Thất Quan Vương, người trong tộc lấy Hoàng làm họ."

Vừa dứt lời, hắn lại thở dài một tiếng: "Chờ đến khi ngươi hoàn toàn hiểu rõ Tiên giới thì sẽ biết sự kiện Thần tộc Thất Quan Vương bị hủy diệt là tin tức chấn động đến nhường nào."

"Tất cả tộc nhân đều bị diệt vong sao?"

Từ Bắc Vọng hỏi.

"Cũng không hẳn, đạo thống bị phá hủy, toàn bộ Đạo Quân trong tộc chết sạch, các cường giả Tranh Độ, Thiên Đế, Lạc Thần cũng không biết đã chết bao nhiêu người, nếu còn sống thì chắc cũng đã ở ẩn."

Vương Sinh buồn bã lại, tình cảnh như vậy cũng chẳng khác gì diệt vong, Thần tộc Thất Quan Vương chỉ còn lại quá khứ vinh quang, toàn bộ cổ tinh Tử Vi đã bị phân chia hết sạch.

“Dù cường đại đến đâu thì cũng đến hồi tiêu vong, có lẽ đối thủ cũng khủng bố lắm nhỉ?”

Từ Bắc Vọng tùy ý lên tiếng, giống như đang tự lầm bầm với chính mình.

Quả nhiên, Vương Sinh đã bị kích thích, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị: “Thế nhân chỉ mới biết về hai đạo thống đỉnh cấp đã tham gia vào việc này, đó chính là Thần tộc Nhật Bất Lạc và một quốc gia trường sinh bất tử.”

“Thần tộc Nhật Bất Lạc có quyền phát biểu rất lớn tại Thiên Đình, ngoại trừ Hoàng Cẩm Sương đã bỏ mạng, sáu người đứng đầu còn lại trong bảng Vấn Đỉnh đều đến từ quốc gia trường sinh bất tử.”

“…”

Như một tiểu dân đang bàn về quốc sự, Vương Sinh từ tốn miêu tả về sức mạnh kinh khủng giữa hai Thần tộc cường đại này.

Cuối cùng, hắn bổ sung một câu: “Những thứ ta đọc được từ điển tịch cũng chỉ là một góc của toà băng sơn.”

Từ Bắc Vọng yên lặng không nói gì, hắn cố gắng áp chế cơn phẫn nộ, huyết dịch trong cơ thể đang dâng trào vì cừu hận.

Một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ san bằng hai đại thần tộc ấy thành bình địa!

Điều chỉnh tâm trạng xong xuôi, hắn nắm bắt được tin tức mấu chốt trong lời Vương Sinh…

Thiên Đình.

Đó là hệ thống quản lý toàn bộ cơ cấu của chư thiên vạt vật, từ những việc lớn như phân tranh thế lực giữa các đạo thống, đến những việc nhỏ như các trận tử đấu giữa tu sĩ, lẳng lặng thâm nhập vào ti tỉ tinh vực như một mạng nhện dày đặc.

Chẳng hạn như những sứ giả ở thế giới bị vứt bỏ chính là bọn tiểu lại hèn mọn của Thiên Đình, bọn hắn phạm phải sai lầm nên bị trừng phạt, lão nhân Thiên Cơ cũng là một trong số đó.

Mà người đứng đầu của các tinh vực lớn cũng do Thiên Đình ủy nhiệm. Một trong những tài nguyên mà tu sĩ ở tiên giới vẫn luôn khao khát mơ ước chính là được đảm nhiệm một chức vụ quan trọng

trong Thiên Đình, sở hữu bối cảnh ngút trời từ đó.

Chương 363: Đạo cốt Băng Tuyết Cầm Cung (2)

“Có tu sĩ nào đến từ thế giới bị vứt bỏ đạt hạng cao trên bảng Vấn Đỉnh không?”

Từ Bắc Vọng hỏi.

Sau khi uống cạn ly trà, Vương Sinh lấy bình trà rồi rót thêm vào. Hắn nhìn chằm chằm nam tử tuấn mỹ rất lâu, giống như không đành lòng đả kích lòng dũng cảm của hắn.

“Cứ nói đừng ngại.”

Từ Bắc Vọng khẽ mỉm cười.

Vương Sinh than thở: “Có thì cũng có, nhưng không quá năm vạn tên, những tên nhà quê có thể tiến vào hạng một trăm vạn trên bảng Vấn Đỉnh thì lại không còn bao nhiêu.”

Thật ra, mỗi tu sĩ ở Tiên giới đều biết rõ thiên đạo không công bằng, đối với những tên nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ, cho dù có thiên phú tốt đến đâu, hoặc có cố gắng đến mấy, hạn mức cao nhất cũng chỉ đến đó mà thôi.

“Ngươi cũng đừng nhụt chí, với thiên phú của ngươi thì vẫn có cơ hội trở thành hùng chủ một phương ở tinh vực Thiên Cầm. Đến lúc đó, tuổi thọ của ngươi đã khoảng mấy trăm ngàn năm, đủ để ngươi có thể tiêu dao tự tại.”

Vương Sinh an ủi một câu.

Từ Bắc Vọng không hề đổi sắc mặt, khẽ cười nói: “Mượn cát ngôn của ngươi.”

Lúc này, hắn đang đặt ra một mục tiêu nhỏ trong lòng.

Hắn nhất định phải leo vào bảng Vấn Đỉnh, cho dù có cách nhau ti tỉ tinh vực, hắn cũng phải để lão đại nhìn thấy tên của chó săn, để cho nàng yên tâm.

Nhất định phải hoàn thành!

Thời hạn trong vòng trăm năm!

Con người đều tiến lên nhờ áp lực, dù cho có phải dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn đến đâu, hắn cũng phải ghi tên trên bảng Vấn Đỉnh!

Đệ tử chân truyền của chủ nhân tinh vực Thiên Cầm là Thiên Tiên đỉnh phong, nói cách khác, hắn phải vượt qua cảnh giới Giải Ách, Nhân Tiên và Địa Tiên trong vòng một trăm năm.

“Có điều, với tướng mạo và khí chất của ngươi, ngươi có thể chọn ở rể Thần tộc .”

“Mặc dù tinh vực Thiên Cầm của chúng ta không có Thần tộc, nhưng lại có đầy đủ tài nguyên để truyền tống đến những hành tinh lớn khác.”

Vương Sinh nháy mắt, hứng thú nói.

Hắn cảm thấy cả hai đều đã thân thiết với nhau, cho nên mới nói giỡn như thế.

Tuy nhiên, hắn cũng không hẳn đùa giỡn, diện mạo của tên này tuấn mỹ đến mức khiến cho người ta dâng trào lòng đố kỵ, nói không chừng, những tiên nữ ở Thần tộc sẽ muốn nuôi dưỡng hắn ta trong khuê phòng để ngày đêm thưởng thức.

“Vương huynh chớ trêu ghẹo tại hạ.”

Từ Bắc Vọng tỏ ra không để ý, cười một tiếng.

Vương Sinh nghiêm túc trở lại, nói: “Những con kiến hôi như chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất để thay đổi số phận, đó chính là ở rể Thần tộc Hoàng Kim.”

“Chỉ những Thần tộc ấy mới có thể thu hoạch những cơ duyên liên quan đến việc hưng suy của các đạo thống trong kỷ nguyên trường hà.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hiện lên một tia tò mò.

Vương Sinh nói với giọng điệu cực kỳ hâm mộ: “Thiên Địa sẽ trao tặng phôi thai hoàn mỹ cho những cô nương đã được Thần tộc chỉ định, để những cô nương ấy mang thai.”

Cái gì?

Từ Bắc Vọng kìm nén nỗi khiếp sợ.

Thế nhưng câu tiếp theo càng khiến nội tâm hắn nổi lên sự kinh hoàng hơn!

“Hai trăm người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh đều là những đứa trẻ của Thiên Đạo.”

Vương Sinh gằn giọng từng chữ.

Hắn ta tỉ mỉ quan sát, đây là lần đầu tiên mà nam tử tuấn mỹ biến sắc rõ ràng đến như vậy.

Bình thường thôi, khi vừa nghe được câu này, mỗi một tu sĩ ở Tiên giới đều cảm thấy tuyệt vọng không cam lòng, ghen tỵ và tức giận!

Đây chính là số mệnh.

Số mệnh của bọn họ đã được quyết định khi vừa mới sinh ra, ai là đám kiến hôi, ai mới là thiên kiêu cao cao tại thượng.

Khi vừa mới chào đời, đám người này đã có đạo cốt trong cơ thể, tốc độ luyện hóa tinh khí, tốc độ lĩnh ngộ tiên pháp đạo tắc cũng đều cao hơn người bình thường gấp vạn lần!

Từ Bắc Vọng quả thật có chút tuyệt vọng, hắn không phải người máy không có tình cảm, mà là một con người có da có thịt.

Hàng trăm con đường dẫn đến La Mã nhưng vài người đã được sinh ra sẵn ở đó.

Cơ duyên của kỷ nguyên trường hà đã đóng góp không ít cho các Thần tộc Hoàng Kim, các cô nương trong tộc có thể thai nghén phôi thai của thiên đạo, những đứa trẻ đã ngậm sẵn thìa vàng của thiên đạo.

Sao hắn có thể đấu được với bọn họ?

Người bình thường sẽ mãi mãi không thể đạt đến hạng hai trăm trên bảng Vấn Đỉnh, điều này cũng có nghĩa, việc theo đuổi con đường trường sinh cao cấp nhất chỉ là một ảo tưởng hoang đường.

Cho dù có sống đến hàng trăm vạn năm, bọn họ cũng không thể bước lên đỉnh cao nhất của Tiên giới, rồi vẫn sẽ thấy điểm cuối cùng của con sông tuổi thọ.

Tuy nhiên, hắn tìm một chút vui mừng trong cơn tuyệt vọng, lão đại cũng nằm trong những người ấy.

“Thế mới nói, mấy tên ở rể Thần tộc cũng có một cơ hội nhỏ phôi tạo ra một thai nhi của thiên đạo, cho dù không phải là cha ruột, nhưng cũng được coi là cha nuôi.”

“Một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên. Hài tử của ngươi tung hoành ngang dọc ở tiên giới, người làm cha yếu kém tới đâu thì tuổi thọ cũng sẽ được kéo dài chút ít.”

Thanh âm Vương Sinh vẫn ung dung như cũ, nhưng khuôn mặt cũng tràn đầy khao khát.

Những con kiến hôi như bọn họ đều nằm mơ để được trở thành người ở rể Thần tộc, từ đó thay đổi số mệnh.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh. Trước mắt, hắn chỉ mới dừng chân tại cảnh giới Giải Ách, cố gắng thăng cấp tu vi mới là chuyện quan trọng, những chuyện còn lại đừng suy nghĩ nhiều.

Chương 364: Đạo cốt Băng Tuyết Cầm Cung (3)

Nhưng đúng lúc ấy.

“Tiểu hữu.”

Một giọng nói ôn hòa truyền tới từ bầu trời.

Tiên quang chiếu xuống, không gian xung quanh cũng thay đổi, Từ Bắc Vọng đột nhiên thấy mình xuất hiện ở hư không, trước mắt hắn chỉ còn lại ba đại nhân vật.

Một phụ nhân mặc váy xếp nếp, một đồng tử non nớt thắt tóc sừng dê, và một chàng nam tử nho nhã đang giẫm trên đan lô (lò luyện đan).

Xem ra, sau khi trải qua một hồi thương lượng, hoặc nói là một cuộc trao đổi lợi ích thì đúng hơn, chỉ còn lại ba thế lực tiếp tục tranh đoạt.

“Ngươi biết luyện đan không?”

Nam tử nho nhã hỏi với giọng điệu mong đợi.

Từ Bắc Vọng lắc đầu.

Thật ra, với khả năng lĩnh ngộ của mình, hắn có thể dễ dàng tiếp thu kỹ năng luyện đan, thậm chí còn có thể đạt tới trình độ thành thục.

Thế nhưng, hắn không học cái này từ lão đại.

Có cần thiết đâu?

Một nhà hai người, chỉ cần lão đại biết làm là được.

Đáy mắt nam tử nho nhã thoáng hiện một tia thất vọng.

Giá trị của tên này đã giảm đi một chút, nhưng vẫn rất đáng để tranh đoạt.

“Luyện khí thì sao?”

Đồng tử nói bằng giọng non nớt.

Từ Bắc Vọng lại lắc đầu.

Lão đại biết làm rồi.

“Có thể học mà.”

Cậu bé nói.

Từ Bắc Vọng làm vẻ lúng túng: “Tư chất luyện khí của tại hạ ngu dốt, chỉ sợ gây thêm phiền phức cho người khác, nếu không chê…”

“Thôi.”

Cậu bé khoát khoát tay.

Chưa từng tiếp xúc với luyện khí, nếu phải dạy lại từ đầu thì đúng là lãng phí thời gian.

Cậu bé và nam tử quay đầu nhìn nhau, xem ra, tên nhà quê này chỉ tinh thông võ đạo.

“Đàn thì sao?”

Người phụ nhân khí chất xuất trần lạnh nhạt hỏi, bà ta cũng không ôm hy vọng gì.

Nào ngờ.

Người mặc áo choàng trắng nhẹ giọng nói: “Tại hạ có biết chút ít.”

Sao?

Ba người quả thực kinh ngạc, trông còn có vẻ không dám tin.

Một tên nhà quê mà cũng dám nói mình hiểu sơ cầm đạo?

Hừm!

Người phụ nữ vươn tay ra, một chiếc đàn cổ màu đỏ nhạt xuất hiện giữa không trung.

“Thử xem.”

Nàng không chớp mắt.

Ngón tay thon dài của Từ Bắc Vọng khẽ vuốt dây đàn, tiếng đàn trong suốt du dương cất lên, chim cầm thú dữ từ bốn phương tám hướng đều chỉ dám đứng quanh quẩn quanh đó.

Coong!

Tiếng đàn vui thích thư giãn bỗng lên xuống đột ngột!

Như tiếng gầm thét của dòng nước chảy xiết, chấn động cả thiên hạ!

“Gào…”

Toàn bộ đám thú dữ đều nhanh chóng chạy trốn, nhưng tiếng đàn vẫn tiếp tục lan truyền, bốn băng năm rách.

“Ngừng!”

Phụ nhân nở nụ cười thoả mãn, vui sướng nói: “Thiên phú cầm đạo không tệ, từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử của Băng Tuyết Cầm Cung.”

Vừa nói, bà ta phất tay, hai phiến Tiên tinh đồng thời xuất hiện.

Sự rung động ở đáy mắt cậu bé và chàng thanh niên dần dần bình phục, bọn họ đã hiểu rõ, với năng lực cầm đạo của người này, Băng Tuyết Cầm Cung nhất định phải đoạt lấy hắn ta!

Nếu vẫn còn không thức thời tranh đoạt, họ sẽ chỉ tự xé rách mặt mũi, đắc tội với Băng Tuyết Cầm Cung.

Thay vì tùy tiện gây thù, chi bằng cầm lấy tiên tinh rồi rời đi, sẵn tiện còn bán một phần nhân tình.

“Chúc mừng!”

Hai người rất có phong độ, sau khi nhận lấy Tiên tinh liền cáo từ rời đi.

Từ Bắc Vọng uyển chuyển cự tuyệt lời mời đồng hành của phu nhân, tự mình điều khiển phi thuyền, đi theo sát phía sau đàn liễn.

Phi thuyền màu tím này là thành phẩm luyện chế của lão đại, ẩn chứa không ít tiên lực, nhưng khi nhìn vào thì không khác Tiên khí bình thường là bao.

Hắn cũng hiểu biết sơ bộ về Băng Tuyết Cầm Cung.

Đây là một trong những thế lực đứng đầu ở Nhật Nguyệt Thần Triều, có thể được xem như là bá chủ một phương, nhân số bao gồm mười vạn đệ tử, mỗi cung chủ đều là cường giả Thiên Tiên đỉnh phong.

Tuy Đông Hoang có vô số vương quốc động thống, nhưng toàn bộ Đông Hoang cũng chỉ chiếm một phần nhỏ trong lãnh thổ của tinh vực Thiên Cầm.

Băng Tuyết Cầm Cung nằm trong tinh vực Thiên Cầm, cũng chỉ có thể xếp trong mười tám thế lực đứng đầu, nhưng lại càng ngày càng suy thoái.

Nhưng Từ Bắc Vọng thật sự không có ghét bỏ gì, một nơi trú thân ổn định tốt hơn nhiều so với việc lang thang khắp nơi.

Chờ đến khi tu vi tăng lên, hắn sẽ nghĩ cách truyền tống vào tinh vực kế tiếp, ngao du chư thiên vạn vực.

…

…

Năm vòng mặt trời treo cao trên bầu trời, nhưng thiên địa lại bao phủ trong gió tuyết bạo ngược, ngân quang chói mắt.

Những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng giống như người khổng lồ màu bạc đứng sừng sững giữa trời, tông môn nối nhau đan xen trong tuyết, phơi bày cảnh tượng kỳ diệu như vẻ đẹp của mỹ nữ đang ôm tỳ bà để che mặt.

“Tới rồi.”

Thái độ của phu nhân mặc váy xếp vô cùng lạnh nhạt, không còn thân thiện như lần trước nữa.

Từ Bắc Vọng vẫn điềm tĩnh như cũ, không biểu hiện một chút khó chịu nào.

Lúc chiêu mộ thì tỏ ra nhiệt tình ân cần, sau khi vào cửa thì bỏ mặc tự sinh tự diệt.

Cũng giống như nhân viên chào hàng, lúc chào hàng thì hận không thể trở thành đứa con trai quỳ liếm chân mẹ, nhưng sau khi mua hàng vài ngày, số điện thoại của bọn họ liền không liên lạc được nữa.

Dù sao đi nữa, thân phận trước mắt của hắn chỉ là đệ tử ngoại môn, làm sao có thể được coi trọng chứ?

Phu nhân cầm lệnh bài óng ánh trong tay, sau đó dẫn Từ Bắc Vọng biến mất ở sơn môn.

Không hổ là thế lực của tiên giới, nơi nơi đều nồng đậm tiên khí, chỗ nào cũng có đại điện to lớn, từng thân ảnh mặc áo xanh bay qua bay lại ở phía chân trời.

“Chờ ở đây.”

Phu nhân bỏ lại bốn chữ, xé tan không gian rồi biến mất.

Từ Bắc Vọng khoanh tay đứng đó, thưởng thức phong cảnh lộng lẫy của băng nguyên.

Hắn quan sát một lúc, lập tức nhận ra nữ đệ tử đã chiếm tám phần tông môn, dù sao cũng là tông môn chủ luyện cầm đạo, mà tâm hồn của nữ tử trong trẻo hơn nam tử rất nhiều, cực kỳ phù hợp với đàn vực.

Chương 365: Làm bạn với con rối, khiêu chiến thân phận đệ tử chân truyền (1)

Khoảng chừng nửa khắc sau, hơn chục thân ảnh hiện ra, phu nhân

tôn quý đứng ở cuối cùng, đi đầu là một nữ tử váy dài đoan trang.

“Ta họ Việt, là đại trưởng lão ngoại môn.”

Nàng thu ánh mắt đánh giá lại.

“Tham kiếm Việt trưởng lão.”

Từ Bắc Vọng lễ phép hành lễ.

Những người còn lại nhìn hắn thật lâu, ánh mắt đều hiện lên một tia kinh ngạc.

Một gã nhà quê chưa tới ba mươi tuổi, thiên phú này đặt ở ngoại môn cũng coi như tương đối nổi bật, đợi một thời gian, hắn ta tiến vào nội môn cũng là chuyện chắc chắn như ván đã đóng thuyền.

“Từ Bắc Vọng phải không?”

Việt trưởng lão nhàn nhạt hỏi.

“Vâng.”

Vù vù!

Một khối ngọc bài trong suốt hiện lên, ba chữ lớn rồng bay phượng múa ở mặt trên, giờ phút này, Từ Bắc Vọng chính thức trở thành đệ tử của Băng Tuyết Cầm Cung.

“Chớ có vi phạm tông quy.”

Nữ trưởng lão nhắc nhở một câu, lấy ra một vòng tay màu xanh biếc.

“Đa tạ trưởng lão.”

Từ Bắc Vọng nhận lấy vòng tay, lại nói lời cảm tạ.

“Bắt đầu đi.”

Thanh âm của Việt trưởng lão rất bình tĩnh, ngón tay có tiết tấu đưa đẩy, tiên âm nhất thời tràn ngập, tiếng đàn nhạc đệm, trong lốc xoáy tiên quang dần hiện lên một tấm bia đá thật lớn.

Gọi là Chú Tiên Bi!

Từ Bắc Vọng từng nghe Vương Sinh nói qua, cơ thể người phi thăng của thế giới bị vứt bỏ còn giữ ít hoặc nhiều khí tức của thế giới kia,

những khuyết điểm đó sẽ ảnh hưởng tới sự tinh khiết của tiên lực, nhất định phải bị loại bỏ.

Cho nên, các thế lực lớn đều có một khối Chú Tiên Bi, chuyên dành cho người chuẩn bị phi thăng.

Từ Bắc Vọng gật gật đầu, ung dung bĩnh tĩnh đi tới trước bia, cả người bị ánh sáng kỳ diệu bao phủ.

“Lực chiến đấu, bậc tam.”

Trong đầu hắn hiện lên những lời này…

Một đám trưởng lão nhìn nhau, không khỏi cảm thán, gã nhà quê này vô cùng đặc biệt.

Khuyết điểm trong cơ thể cực kỳ nhỏ, gần như không có, tất cả đều là tiên lực đã ngưng luyện qua.

Hào quang của Chú Tiên Bi tiêu tan, Việt trưởng lão thu nó lại, tán thưởng nói: “Tu luyện cho tốt, nội môn sẽ có chỗ cho ngươi.”

Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới cái gì đó, ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo nói: “Cấm trêu chọc nữ tu, đừng mang thứ ô uế đến vùng đất thiêng liêng này.”

Trưởng lão Kỳ Dư có chút kinh ngạc, nhưng vẫn tán thành từ nội tâm.

Gã nhà quê này quá tuấn mỹ!

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, còn tưởng rằng thần linh Thiên đế nào giáng lâm Băng Tuyết Cầm Cung.

Ngay cả Địa Tiên sống vạn năm như các nàng cũng có chút rung động, càng đừng nói tới đệ tử còn ở cảnh giới Giải Ách.

Mà nữ tu trong tông môn rất nhiều, tuy rằng bọn họ theo đuổi con đường trường sinh, nhưng cũng không phải mất đi thất tình lục dục, đệ tử có cảm xúc không kiên định rất dễ sẽ trúng độc tình với người này.

Nếu hắn ta cố ý trêu hoa ghẹo nguyệt, thì một đám đệ tử thậm chí sẽ lâm vào sa đọa, mê muội như lọt vào trong sương mù, đến lúc đó, ngoại môn rơi vào hoàn cảnh tối tăm rối loạn.

“Đệ tử tuân mệnh.”

Từ Bắc Vọng lộ ra vẻ áy náy.

Tiên giới cũng sẽ thích giá trị nhan sắc này sao?

“Dẫn hắn xuống.”

Việt trưởng lão ra lệnh cho một chấp sự.

…

…

Từ Bắc Vọng không có yêu cầu xa vời đối với việc nhận đồ đệ nhưng dù sao cũng phải long trọng một chút chứ, làm keo kiệt như vậy, chỉ có vài người đều là trưởng lão ngoại môn.

Thông qua hành động này, hắn cũng hiểu rõ địa vị của mình hơn, chính là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Lầu các nối nhau phá lệ trở nên im ắng, chắc hẳn các đệ tử đều đang bế quan tu luyện, số lượng đệ tử đang đánh đàn không nhiều lắm, họ liếc mắt nhìn qua, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Nam nhân như vậy rất hiếm gặp, từ ngữ hoa mỹ khoa trương đến đâu cũng không đủ để miêu tả tướng mạo của người này.

“Người phi thăng của thế giới bị vứt bỏ.”

Quả nhiên sự thích thú trong mắt của một vài nữ tử tiêu tan, thậm chí còn có hơi châm chọc.

Hóa ra là gã nhà quê, muốn tu vi không có tu vi, muốn bối cảnh không có bối cảnh, túi da dù cho đẹp đến đâu cũng là hạng người tầm thường vô vị.

“Đây là phòng tu luyện của ngươi.”

Chấp sự đi vào một cái lầu nhỏ đơn độc, tiên khí tương đối loãng, nhưng được cái là xung quanh yên tĩnh.

Gã chỉ vào chiếc chuông nhỏ treo trước cửa: “Chuông vang thì ngừng tu luyện.”

Dặn dò xong liền biến mất không thấy.

“Cung tiễn chấp sự.”

Từ Bắc Vọng tùy ý hô một tiếng, sau đó tiến vào lầu nhỏ.

Kiểm tra xem có trận pháp cấm chế nào hay không, xác nhận xong, hắn lập tức vận chuyển tiên lực, mở ra vòng tay màu xanh biếc.

Vật phẩm rất nhiều, một bộ áo bào màu xanh biếc thêu bông tuyết, đây là trang phục thống nhất của đệ tử ngoại môn.

Vài bình đan dược với năm khối tiên tinh, một thanh đàn ngọc.

Còn có một cuốn thẻ tre thật dày.

Từ Bắc Vọng pha một bình trà, mở thẻ tre ra, nghiêm túc xem tinh thần đắm chìm vào trong đó.

…

…

Chạng vạng tối, năm mặt trời trên cao lại trở thành một vầng trăng sáng.

Từ Bắc Vọng cuối cùng cũng thả thẻ tre xuống.

Về tin tức liên quan tới tinh vực Thiên Cầm, thế lực vận mệnh của Đông Hoang, tông quy của Băng Tuyết Cầm Cung và quy tắc thăng cấp đệ tử, toàn bộ hắn đều hiểu hết.

Thứ làm cho hắn kích động nhất chính là Chư Thiên Khí Vật Phổ!

Mặc dù lão đại đã từng đề cập tới nhưng lúc trước hắn không có khái niệm cụ thể, hiện giờ mới rõ ràng Minh Đăng có thể xếp hạng thứ hai mươi bảy, là đạo khí vô cùng khủng bố.

Mà hiện tại, Từ Bắc Vọng căn bản không dám lấy Minh Đăng ra nữa, sợ sẽ để lộ khí tức.

Đồ vật của Tiên giới chia làm ba loại.

Thứ nhất, tiên khí thông Thiên là từ một đến chín giai.

Từ Bắc Vọng phỏng đoán, cỏ nhỏ xanh nhạt trong nhẫn trữ vật là tiên khí Thông Thiên lục giai, còn thần khí luyện chế ngọc cầm, đại khái là ở cửu giai.

Thứ hai, tiên khí Nguyên Thủy, chỉ có thần linh, thượng đế mới xứng nắm giữ nó.

Thứ ba là đạo khí, quan sát hàng tỷ tinh vực, cho dù là thiên tề thọ Đạo Quân cũng không nhất định có được.

Mà Từ Bắc Vọng vừa khéo có một thứ, đây dù sao cũng là bí mật lớn nhất của hắn, tuyệt đối không thể tiết lộ.

Chương 366: Làm bạn với con rối, khiêu chiến thân phận đệ tử chân truyền (2)

Từ Bắc Vọng lấy đàn ngọc ra, muốn thể nghiệm một chút uy lực của tiên khí Thông Thiên. Tựa hồ là chạm tới đàn trận, thân đàn không khống chế được liền rung lên vài tiếng leng keng, một nữ tử váy tím bay ra từ trong đàn.

Khí chất cao quý thanh lịch, dung mạo đẹp đến hít thở không thông, dáng người thướt tha, cùng với chân ngọc không mảnh vải óng ánh non mịn.

“Nương nương?”

Từ Bắc Vọng mừng như điên.

Không có động tĩnh.

Đôi mắt xanh trống rỗng tĩnh mịch.

Từ Bắc Vọng không cảm nhận được một chút khí tức nào, hắn đẩy một cái, ‘lão đại’ thẳng tắp té trên mặt đất, chó săn nhanh chóng ôm lấy.

Thân thể mềm mại còn độ ấm, mùi thơm quanh quẩn, mỗi một tấc da thịt đều co giãn rõ ràng, nhưng nàng lại.

Là một con rối!

Giống như một loại búp bê bơm hơi vậy!

Ngay cả con rối cũng chưa đạt tới, ít ra con rối cũng phải có nhận thức.

Lão đại dùng kỹ thuật luyện khí siêu cao, mô phỏng một con rối giống mình như đúc.

Không biết đi đứng, chỉ là vật chết, chỉ có thể ôm ngủ.

“Khó trách nương nương lại trả tất cả vớ chân với dây đeo váy cho ta…”

Cuối cùng, Từ Bắc Vọng cũng rõ ràng mục đích của lão đại trước khi chia tay, hắn vội vàng lấy vớ đen ra.

Sau khi cẩn thận đeo vào ngón chân trắng nõn của ‘lão đại’ giả này, sau đó tới mắt cá chân. Từ Bắc Vọng dâng trào một chút cảm xúc hưng phấn, một tay nhấc váy lên.

Suy nghĩ mông lung, cái gì cũng không có.

Hắn không tin, xé rách váy tím, hắn không còn nhìn thấy bộ ngực to lớn hùng vĩ kia nữa, trái phải một chữ trôi nổi.

Hạ!

Tiện!

“Một chút ý tứ cũng không có.”

Từ Bắc Vọng vô cùng thất vọng, kéo mặt lão đại thành đủ hình dạng.

Ta không biến thái đến nỗi phải dùng đến búp bê bơm hơi đâu…

Hắn đeo vớ đen vào, khiêng chân ngọc lên, đi vào phòng.

…

…

Sau khi sảng khoái toàn thân, Từ Bắc Vọng ôm con rối, thở dài nói: “Nương nương, không có nàng với mèo ngốc ở bên cạnh, ti chức rất trống trải đó.”

“Con đường trường sinh quá khó khăn, khó đến nỗi làm cho ta tuyệt vọng, phải mất bao nhiêu kỷ nguyên, mới có thể gặp người lần nữa đây?”

“Sau khi hiểu được khoảng cách hiện thực, ti chức mới biết được lời nói hùng hồn lúc sắp chia tay có bao nhiêu vô lực, ti chức thật sự có thể nắm được hào quang vạn trượng sao?”

"..."

Nói lải nhải cằn nhằn không biết bao lâu, như thể đã trút hết mọi tâm sự, ánh mắt của Từ Bắc Vọng khôi phục lại sự cường thế như trước.

Cao ngạo như hắn, gần như không chịu nổi cảm giác chênh lệch, hắn từng hô mưa gọi gió ở Cửu Châu, nhưng khi tới tiên giới cũng chỉ là một con kiến hèn mọn, bái nhập tông môn cũng bị xem nhẹ.

"Ngươi tin tưởng ta."

Từ Bắc Vọng chăm chú nhìn con rối.

Hắn nắm lấy cằm con rối, chọc một cái.

"Tin tưởng là được rồi."

Hắn im lặng nở nụ cười.

Sau đó thu con rối vào đàn ngọc.

Vẫn phải nói, bên dưới vẻ ngoài lạnh lùng, tư tưởng của lão đại càng ngày càng biết chơi, dục vọng chiếm hữu cũng cực kỳ biến thái.

Vì sợ chó săn trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng còn chuẩn bị một con rối giải buồn, nhưng vì sao nơi mấu chốt kia lại không có chứ?

Vứt bỏ suy nghĩ dư thừa đi, Từ Bắc Vọng nheo đôi mắt xanh lại, đi đi lại lại trong căn phòng yên tĩnh.

Hắn phải đánh cược một phen.

Nếu làm từng bước tu luyện thì đến khi nào mới có thể đột phá ** cảnh giới Giải Ách trung phẩm chứ?

Qua mấy chục năm nữa, không thành tiên được, lão đại nhất định sẽ thất vọng lắm đúng không?

Đúng vậy, hắn quyết định phải khiêu chiến đệ tử chân truyền!

Trực tiếp bước tới nội môn, trở thành một trong cửu đại đệ tử chân truyền của Băng Tuyết Cầm Cung.

Kim Tự Tháp càng lên cao, càng nắm giữ nhiều tài nguyên tu luyện! Mà đệ tử chân truyền chính là con cưng của tông môn!

Mà Cốc Lương Thành là người đứng cuối trong số các đệ tử chân truyền, tu vi của hắn là cảnh giới đỉnh phong Giải Ách, đã ngưng luyện Tiên thể, gần như bước nửa chân vào cảnh giới tiên nhân.

Hắn muốn khiêu chiến với tam giới, nhìn qua thật sự là viển vông.

Nhưng chỉ cần có thể thi triển Bắc Minh thần công, không phải là không có khả năng.

Dựa vào hiểu biết với tinh vực Thiên Cầm, tu sĩ nơi này vốn dốt đặc cán mai đối với Minh khí, sách cổ cũng không có ghi chép lại.

Lại nhớ đến lão đại, đường đường là người thứ ba trên bảng Vấn Đỉnh, thiên chi kiêu nữ của thần tộc Thất Quan Vương cũng không rõ lắm về Minh khí, nàng chỉ biết đến Minh Đăng nhưng vẫn phải thông qua Tiên khí phổ chư thiên vạn vực mới biết.

Tu vi không bằng chủ nhân âm vực Thiên Cầm, người cường đại nhất tinh cầu này là Cổ Thần, khẳng định cũng không biết Minh khí.

Huống chi, dựa vào sự quan tâm của lão đại dành cho chó săn, nếu như thực sự có gây tai hoạ, nàng nhất định sẽ nghiêm khắc nhắc nhở hắn phải sử dụng thận trọng công pháp lúc ở Cửu Châu, nhưng nàng không hề nhắc tới.

Tóm lại, Từ Bắc Vọng quyết định không kiềm chế nữa!

Hắn không biết hậu quả khiêu chiến đệ tử chân truyền là gì, cho dù thành công, nguy hiểm cũng rất lớn, dù sao cũng không liên quan tới mình.

Nhưng phải đánh cược một phen!

Hoặc là chết không có chỗ chôn, hoặc là cao cao tại thượng liếc nhìn thương sinh, tuyệt đối không chấp nhận tầm thường!

Tuyệt đối không!

Thân ảnh Từ Bắc Vọng biến mất, hắn xuất hiện bên ngoài dãy núi nơi mà các đệ tử tập trung.

Mọi người kinh ngạc, nghĩ rằng hắn cố ý tới đây kết giao.

Ai ngờ, nam tử áo trắng vừa mở miệng đã chấn động đến nỗi làm mọi người ngã trên mặt đất.

“Chư vị, tại hạ muốn khiêu chiến Cốc Lương Thành, cho hỏi quy

trình như thế nào?”

Chương 367: Rung động toàn bộ tông môn, đây mà là một kẻ quê mùa sao? (1)

Tại Băng Tuyết Cầm Cung, bông tuyết bạc trắng bao phủ tông địa ngoại môn.

“Ngươi lặp lại lần nữa?”

Một nữ tu nghẹn họng nhìn trân trối, ánh mắt tựa đang nhìn một kẻ lỗ mãng.

Từ Bắc Vọng lễ phép mỉm cười, lặp lại: “Tại hạ muốn khiêu chiến Cốc Lương Thành, nhưng không biết quy trình như thế nào.”

Sau khi âm thanh phát ra, rất nhiều đệ tử ngoại môn choáng váng, hoa mắt, như thể bị sấm sét đập trúng!

Đúng là hoang đường.

Đơn giản là nực cười!

“Tên nhà quê này điên rồi sao?”

Có đệ tử gào lên.

Thật xấu hổ, đường đường là Băng Tuyết Cầm Cung, thế mà chứa chấp một trò cười vô tri như vậy?

“Nơi đây là Tiên giới, không phải là xó xỉnh lúc trước của ngươi.”

“Ngươi không còn nắm quyền sát sinh trong tay, mà là một con sâu kiến miễn cưỡng tìm đường sống!”

“Ngươi có tin không, chỉ cần rời khỏi Băng Tuyết Tầm Cung, ngươi thì sẽ bị tán tu xé nát trong vòng chưa tới một năm.”

Nữ tu dùng ngôn từ chuẩn xác, hai má ngọc đỏ bừng lên vì kích động.

Lời nói gần xa đều ẩn chứa ý định mỉa mai chế giễu, thật ra đó là

hảo tâm của nàng, hi vọng nam tử tuấn lãng này bỏ cuộc giữa đường.

Đừng có đắm chìm trong quá khứ nữa, tiếp nhận hiện thực đi.

Bắt đầu từ thân phận đệ tử ngoại môn, đi lên từng bước một, trải qua mấy ngàn năm có lẽ sẽ có cơ hội bước vào danh ngạch chân truyền, trở thành đối tượng mà tông môn dốc lòng vun trồng.

“Không điên cuồng thì không sống nổi, tại hạ nghĩ vẫn nên thử một lần.”

Mặt Từ Bắc Vọng không đổi sắc, vẫn cười nhẹ nhàng tự nhiên như cũ.

Nghe vậy, một đám đệ tử ngoại môn quay mặt nhìn nhau.

Người ta còn thừa nhận bản thân mình điên cuồng, bọn họ có thể khuyên gì nữa?

Thử một lần?

Vận khí tốt thì cút về đào mỏ, vận khí không tốt thì trực tiếp bị Cốc sư huynh giết cho thú ăn.

Nhà quê chính là nhà quê.

Ếch ngồi đáy giếng, mỗi ngày đều thế.

“Được, ta thành toàn cho ngươi!”

Khuôn mặt của một tên đệ tử vẫn điềm đạm bình thường, vì sớm đã thấy khó chịu với tên này, hắn ta cười lạnh, lấy ra phù lục tràn ngập tiên hà.

Tờ phù lục này được kết nối với Nhiệm Vụ Đường, chỉ cần thiêu đốt thì tin tức sẽ được truyền đi, rất nhiều đồng môn có thể nhìn thấy. Đến lúc đó, các trưởng lão tự khắc sẽ chạy đến.

“Chờ một chút.”

Nhóm nữ tu ngăn cản hắn lại, lo lắng nhìn nam tử áo trắng: “Chớ làm chuyện điên rồ, được không?”

Giọng điệu dịu dàng lộ ra vẻ quan tâm.

Nam nhân này quá tuấn mỹ, các nàng sao có thể đành lòng nhìn hắn

hương tiêu ngọc vẫn…

Tên đệ tử thấy thế thì càng điên cuồng vận chuyển tiên lực để thiêu đốt phù lục, tin truyền đi khắp Nhiệm Vụ Đường.

Trong chốc lát, núi tuyết rung ba đợt mịt mờ, hàng vạn đệ tử ngoại môn nghe thấy thì chạy đến, giữa thiên địa được bị bao trùm bởi màu áo xanh lá cây đậm.

“Cút về!”

Mỹ phụ đoan trang ** xé nát không gian, sắc mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Từ Bắc Vọng.

Tâm trạng của nàng từ trước đến nay đều bình ổn, không ngờ cảm xúc lại bỗng nhiên trở nên phẫn nộ.

Bao lâu rồi nàng mới vậy?

Chân trước vừa cảnh cáo hắn tuân thủ tông quy, chân sau liền náo động, gây động tĩnh lớn như vậy.

Nàng ta thẫn thờ, chỉ sợ bị thượng tầng hỏi tội!

“Sau này, đệ tử mặc cho đại trưởng lão xử lý.”

Thần sắc Từ Bắc Vọng cung kính, nhẹ giọng mở miệng.

“Ha ha…”

Mấy vạn đệ tử đứng sừng sững giữa hư không không khỏi cười nhạo, ngươi cho rằng mình còn cơ hội để sống sao?

Khiêu chiến Cốc sư huynh trước mặt mọi người chính là làm nhục, miệt thị Cốc sư huynh!

Chỉ cần là người bình thường đều sẽ hung hăng giẫm chết ngươi, gìn giữ quyền uy của đệ tử chân truyền.

Hơn nữa không thể xúc phạm đệ tử chân truyền?

Vài thập niên trước, mấy đệ tử nội môn hi vọng sẽ được tiến thêm một bước nên đã đi khiêu chiến đệ tử chân truyền yếu nhất, Cốc sư huynh.

Kết quả thì sao?

Ngay cả nguyên thần cũng không thể lưu lại!

Một người là chân truyền, một người là nội môn, giá trị cao hay thấp không cần nói cũng biết. Tông môn đương nhiên sẽ không so đo mà ngầm đồng ý, tận lực cơ hội này để rèn luyện chiến lực của Cốc sư huynh.

“Ngu xuẩn!”

Viện trưởng lão tức giận quát to một tiếng.

Cốt Linh chưa đủ ba mươi tuổi này có khả năng khóa chặt danh ngạch của đệ tử nội môn.

Nếu toàn thân có đại khí vận, thì trở thành đệ tử chân truyền cũng không phải si tâm vọng tưởng.

Nhưng hắn lại cứ muốn tự rước lấy nhục nhã, chọn con đường chết.

Núi tuyết trở nên tĩnh mịch, vô số đệ tử đều đang đợi Cốc sư huynh xuất hiện vẽ lên dấu chấm tròn cho trận đánh nực cười tới hoang đường này.

Biết được nam tử tuấn lãng đến từ thế giới vứt bỏ. Mỗi người đều có thể hiểu, vì tên nhà quê này không thể nào hiểu hết được cảm giác chênh lệch địa vị, cho nên hắn mới làm ra hành động như vậy.

Chỉ tiếc…

Hầu như tất cả các nữ tu ở đây đều lộ ra vẻ tiếc nuối.

Phong thái như ngọc, lại vô cùng tuấn tú.

Hắn không chút sợ hãi nào đứng sừng sững ở đó, lộ ra vẻ lộng lẫy ưu nhã và cường thế mà các nàng chưa từng thấy qua.

Nói tới dung mạo, tất cả nam tử của tông môn ở trước mặt hắn chẳng khác gì so đom đóm với hạo nguyệt, ảm đạm mờ nhạt.

Không, nói đúng hơn là không thể so sánh nổi.

Nhưng chư thiên vạn vực lại là nơi đặt thực lực lên đầu!

Không có thực lực thì chỉ là kẻ yếu giãy giụa vô vọng mà thôi.

Kết quả đã định.

Đẹp như thế mà lại chết, sức mạnh tiêu tan.

Trước mắt bao người, ánh mắt Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, biểu cảm rất bình tĩnh.

Có một đạo lý rất đơn giản, Băng Tuyết Tầm Cung nguyện ý chiêu mộ hắn là vì nhìn trúng giá trị thiên phú của hắn. Nếu hắn muốn thu hoạch càng nhiều tài nguyên, thì phải khiến họ phát hiện ra giá trị lớn nhất của mình.

Nếu như không vượt qua được những thứ này thì hắn có tư cách gì làm chó săn của lão đại?

Mặc kệ hậu quả ra sao, hắn nhất định phải thắng cược.

Bởi vì, hắn chưa từng thất bại.

Bông tuyết phiêu đãng đầy trời, từng chiếc xe lộng lẫy hạ xuống, hung thú kinh khủng che lấp chân trời, đây đều là những thứ Từ Bắc Vọng chưa từng thấy qua.

Thậm chí còn có rồng!

Im ắng vẫn hoàn im ắng, nhưng đâu đó có tiếng đàn vô biên vô hạn vang lên, là đạo pháp của đệ tử nội môn.

Các nàng đương nhiên muốn đi qua xem chuyện vui, dù sao tên quê mùa này đã truyền đi khắp tông môn, đâu có ai là không muốn tận mắt nhìn thấy?

“Tựa như là đang nhìn lần cuối ấy.”

Có nữ tử hoạt bát, cười hì hì nói.

Sư tôn ở bên cạnh trừng mắt nhìn nàng, ra hiệu đừng ngả ngớn, nghiêm túc một chút. Tốt nhất là quan sát đạo pháp của Cốc Lương Thành đi.

Nhưng vào lúc này.

Chỗ sâu nhất của núi tuyết truyền đến thanh âm lạnh lùng.

“Tên quê mùa, ngươi chọc giận ta.”

Chương 368: Rung động toàn bộ

tông môn, đây mà là một kẻ quê mùa sao? (2)

Nam tử mặc áo bào mực phát hoà lẫn sao trời cưỡi Thao Thiết đầu dê thân người đang gào thét, xung quanh người có tiên quang bao phủ, khí tức bàng bạc.

Nam tử mặc áo bào mực phát hoà lẫn sao trời cưỡi Thao Thiết khí tức bàng bạc.

Các trưởng lão vui mừng gật đầu, Cốc Lương Thành bế quan ba mươi năm, tu vi cũng tiến bộ không ít.

Đệ tử ngoại môn, nội môn đều lộ ra vẻ sùng bái hâm mộ.

Cảnh giới Giải Ách đỉnh phong ở tuổi bốn trăm, thiên tư quá tuyệt vời!

“Ta sẽ lập cho ngươi một khối mộ bia.”

Từ đầu đến cuối, Cốc Lương Thành không hề quay đầu, thanh âm hời hợt, tựa như đang đối mặt với chuyện nhỏ như râu ria.

Nhưng đồng môn quen thuộc của hắn đều phát hiện ra, Cốc sư huynh đang vô cùng tức giận, là oán hận do bị vũ nhục!

Một tên quê mùa mới tiến vào tông môn đã khiêu khích Cốc sư huynh, có phải cho rằng Cốc sư huynh là quả hồng mềm không?

Nếu có bối cảnh thâm hậu hay là tộc nhân của thế lực lớn thì cũng thôi đi. Đằng này lại là một tên quê mùa bị thế giới vứt bỏ, đây đúng là một sự sỉ nhục to lớn, không giết không đủ hả giận!

Băng Tuyết Tầm Cung tồn tại rất nhiều nhân vật lớn. Tám đệ tử chân truyền dù không xuất hiện nhưng đều quăng thần thức tới.

“Làm loạn cái gì, còn chưa cút sao?”

Việt trưởng lão lớn tiếng quát nam tử áo trắng trong sân.

Nàng thực sự sốt ruột vì lo lắng cho nhân tài, hắn chưa đủ ba mươi tuổi mà đã là người phi thăng.

“Chậm rồi.”

Giọng nói Cốc Lương Thành rốt cuộc cũng phát ra dao động, âm trầm nói: “Ta cho ngươi tự lựa chọn một kiểu chết.”

Từ Bắc Vọng không nói một từ mà lưu chuyển tiên lực toàn thân, sau đó đánh ra một chưởng.

“Sâu kiến.”

Cốc Lương Thành không nhúc nhích, mặc cho cự chưởng hư ảo đập vào thân thể, tựa như bị bụi bám lên, ngay cả sợi tóc cũng không có động tĩnh.

“Kiến lay cây…”

Có nữ tu lộ ra sắc mặt không đành lòng, Cốc sư huynh ngưng luyện Tiên thể, sức công kích của cảnh giới sơ phẩm Giải Ách hoàn toàn không thể tạo thành thương tổn với hắn.

“Đây chính là sự tàn khốc của đạo pháp tiên giới.”

“Ngươi khiêu chiến vượt cấp bên trong hốc núi là chuyện thường ngày. Nhưng nơi này là tiên giới, ngay cả một sợi tóc của ta, ngươi cũng không làm hại nổi.”

Từ đầu đến cuối, Cốc Lương Thành không quay đầu, than thở một tiếng.

Hắn nhất định phải làm nhục kẻ này, đánh vỡ sự ngông nghênh của hắn, sau đó dùng một chiêu ép chết.

Từ Bắc Vọng híp mắt, con ngươi thâm thúy đột nhiên xuất hiện ánh sáng trắng, mang lực lượng vô hình, dũng mãnh lao tới.

Hả?

Có trưởng lão chấn kinh, dường như không nghĩ tới kẻ này lại nắm giữ đạo pháp tiên giới.

“Không tự lượng…”

Cốc Lương Thành mới nói được một nửa, thức hải đột nhiên run đẩy. Làn da tràn đầy tinh huyết bỗng trở nên già yếu, tinh huyết dần dần ảm đạm nhanh chóng.

Coong!

Dù không có dây đàn, hắn tấu một tiếng vào không trung, tiếng đàn

nện vào thân thể, thân thể suy kiệt nhanh chóng bị chém thành hai đoạn.

“Tự hủy!”

Vô số đệ tử không dám tin, tên này thật sự làm Cốc Sư huynh phải tự chém thân thể?

Mấy đạo khí tức khóa chặt nam tử áo trắng, những nhân vật lớn sợ hãi nhìn thẳng vào mắt tên quê mùa này.

Kỳ tài ngút trời!

Chỉ là cảnh giới Giải Ách sơ kỳ mà chiến lực đã đến trình độ này, quả thực không thể tưởng tượng được.

Đã có trưởng lão nghĩ đến việc tạm dừng quyết chiến, nhưng lại sợ khiến Cốc Lương Thành tạo tâm ma, đến lúc đó lại tổn thất một đệ tử chân truyền.

Hai tướng cân nhắc, vẫn là ưu ái Cốc Lương Thành hơn.

“Rất tốt!”

Tiếng gầm thét âm trầm, Cốc Lương Thành tái tạo lại đoạn cơ thể bị cắt đứt rồi lấy ra một thanh cổ cầm, là Tiên Khí của tam giai.

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng không chút cảm xúc, tu vi của hắn quá thấp, không có cách nào phát huy sức mạnh luân hồi với uy lực lớn nhất.

Lúc trước lão đại đã từng nói, nàng tạm thời không bằng Bạch Nguyệt Quang. Mà lão đại là Thần Linh, Bạch Nguyệt Quang kia ít nhất cũng chạm tới cảnh giới Đại Đế rồi.

Đạo pháp của Đại Đế, ngay cả sơ khuy môn kính(chỉ mới hiểu được một chút) mà hắn cũng không làm được.

Được rồi, chỉ có thể dùng át chủ bài.

Cốc Lương Thành phẫn nộ đến cực điểm, ngón tay tấu đàn với tốc độ khủng khiếp.

Tiếng nghẹn ngào nức nở trong gió rít mang theo vẻ tang thương, tự do đánh bài ca đốn củi.

“Diệt!”

Tiếng đàn ngưng tụ thành một tảng băng khổng lồ, làm rung động thiên địa, một quyền hướng tới kẻ sâu kiến ti tiện ở giữa sân.

Đột nhiên.

Vạn vật chuyển biến.

Băng tuyết tiêu tán, sương mù xám cuồn cuộn bị quét sạch, từng chiếc đầu lâu tùy ý phiêu đãng, hài cốt tứ chi tưởng chừng muốn lấp đầy không gian.

Bên trong sương mù xám, một tòa tế đàn cao cao hiện ra. Bên trên là một nam tử tuấn mỹ đang đứng sừng sững, hắn kéo một đóa Bỉ Ngạn Hoa óng ánh lên, mỉm cười đưa cho Cốc Lương Thành.

Bên tai có quỷ hồn vong linh mê hoặc…

Đón nhận đi.

Cốc Lương Thành ngơ ngác, dường như đã thành kính trở thành tín đồ hướng tới Địa Ngục, giữ Bỉ Ngạn Hoa trong lòng bàn tay.

...

...

Ngoại giới, Cốc Lương Thành đứng im bất động.

Tiếng đàn đúc thành tảng băng to lớn đang tung quyền chợt dừng lại, cả hai đều giống như pho tượng.

Đây là tình huống gì?

Bầu không khí rơi vào yên tĩnh, các đệ tử đột nhiên rối loạn.

“Quy luật của thời gian!”

Ở chỗ sâu của tông môn, các nhân vật lớn sợ hãi!

Loại thủ đoạn này giống hệt như pháp tắc thời gian trong truyền thuyết, sao nó lại có thể xuất hiện trên người một tên quê mùa cơ chứ?

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh như cũ, hắn dừng vận chuyển khiếu huyệt, không gian Minh giới cũng khép lại.

Đây chính là uy lực của thần công tầng thứ bảy, đi qua không gian

thời gian, đưa đối phương vào Minh giới, nơi mà hắn không thể làm gì được Sứ giả Chấp Chưởng!

hắn không thể làm gì được Sứ giả Chấp Chưởng!

“Tại hạ Từ Bắc Vọng, đệ tử ngoại môn, muốn thay thế hắn.”

Hắn ngắm nhìn bốn phía, giọng điệu bình thản cất lên,

Vô số đệ tử nhìn nhau, đều cảm thấy trận giao đấu mơ hồ này thật hoang đường.

Sao ngươi có thể thắng?

Một tên quê mùa như ngươi mà lại thắng được đệ tử chân truyền sao?

Chờ Cốc sư huynh thoát khỏi nguy khốn, ngươi vẫn sẽ là một tên đứng hàng sâu kiến!

“Nhanh tỉnh lại!”

Thanh âm già nua vang vọng.

Đột nhiên, răng rắc…

Thân thể Cốc Lương Thành hóa bột mịn, chỉ còn bạch cốt pha tạp sâm nhiên, lẳng lặng nằm trên thân thể đang run rẩy của Thao Thiết.

Hình thần câu diệt.

Ầm ầm!

Giống như sấm sét giữa trời quang, vô số đệ tử rùng mình, cả linh hồn đều đang run sợ, trái tim như bị một bàn tay hung hăng túm lấy.

Cốc sư huynh chết rồi.

Đến nguyên thần cũng không lưu lại…

Sao có thể…

Giữa thiên địa tĩnh mịch tựa như Luyện Ngục, vô số người cảm thấy ngạt thở, có lẽ chẳng thể thở nổi.

Đây là một tên nhà quê sao?

Từ Bắt Vọng định thần, nhàn nhạt cất bước, tiếp tục nói: “Tại hạ

thực sự muốn thay vị trí của hắn, mong các vị có thể thành toàn.”

Từ đầu đến cuối hắn không hề nhìn mặt Cốc Thành Lương, trên thực tế là không cần thiết.

Yên tĩnh một lúc lâu, thanh âm bông tuyết rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Tận mắt chứng kiến cảnh này căn bản không có cách bình tĩnh lại được!

Đây mà là một kẻ quê mùa sao?

Đột nhiên.

“Súc sinh!”

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên, một lão giả mang theo tiên lực bàng bạc điên cuồng lao tới, khiến nam tử áo trắng giữa sân không thể động đậy.

Chương 369: Nữ sư tôn, bế quan tu luyện (1)

“Ngươi dám giết đồ nhi của lão thân!”

Hào quang hội tụ thành một bàn tay khổng lồ, mang theo tiên lực đánh tới, uy áp của nó khiến cho các đệ tử dưỡi cảnh giới Địa Tiên khiến đều ngạt thở.

Thân thể Từ Bắc Vọng căng cứng, một tia ý thức còn sót lại đặt ở bên trên chìa khóa Thiên Xu.

Điều kiện tiên quyết để trở thành tử thần tại Minh giới, đó chính là phải kéo được đối phương vào bên trong mảnh thiên địa.

Đối mặt với bà lão này, sự chênh lệch quá lớn, hắn hoàn toàn làm không được.

Coi như đánh cược một lần, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không ép bản thân tới bước đường cùng.

Dựa vào chìa khóa, hắn có thể chạy đến Thiên Xu.

Bàn tay khổng lồ sắp đập xuống.

“Dừng lại.”

Ở chỗ sâu của tông môn có âm thanh mờ mịt truyền đến. Trong khoảnh khắc, bàn tay hóa thành hư ảo.

Từ Bắc Vọng lặng lẽ thở dài một hơi.

Thành công rồi.

Bông tuyết lơ lửng, bao phủ toàn bộ tông địa ngoại môn, hàng ngàn bàn tay khổng lồ vắt ngang chân trời nhanh chóng bị vỡ vụn.

Hai chữ ‘dừng lại’ đã khiến nơi đây trở nên im ắng triệt để.

Ánh mắt nam nhân vẫn ôn hoà, thậm chí còn trong suốt như cũ, những người có mặt tại đây đều cảm thấy khó tin.

Các đệ tử không nhịn nổi nhìn về phía Thao Thiết đang run lẩy bẩy, trong lòng không khỏi run sợ.

Cốc sư huynh vừa mới hăng hái trong phút chốc đã biến thành cái xác hôi thối!

Cứ thế chết rồi?

Sao hắn dám!

Lẻ loi một mình không chỗ nương tựa, hắn không sợ người quen của Cốc sư huynh báo thù à?

Không sợ bị chôn chung sao?

Quả quyết sát phạt, quả thực quá độc ác!

Ánh mắt của các đệ tử ở đây thay đổi hoàn toàn.

Tên nhà quê này tựa như một hung thú thượng cổ đang ẩn nấp, lựa chọn thời điểm thích hợp rồi tấn công người khác.

Cực kỳ nguy hiểm!

Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó cũng khiến người ta không rét mà run, áp bách cực độ!

“Cung chủ, kẻ này ngang nhiên chống lại tông quy!”

Khuôn mặt lão ẩu trở nên dữ tợn, nếp nhăn hằn sâu trên mặt, trông

hết sức kinh khủng.

Đệ tử rơi đài là một, nhưng mặt mũi của ông là mười!

Sau khi tận mắt chứng kiến tình cảnh thê thảm của Lương Thành, nhưng lại không có cách nào báo thù hắn, ông làm sao có thể ngẩng mặt tại tông môn?

Liệu còn ai nguyện ý bái phỏng ông ta chứ?

Vừa dứt lời, ánh mắt nam tử áo trắng lướt qua lão giả, hắn thong dong đi tới chỗ sâu nhất của tông môn, thi lễ và bình tĩnh nói: "Để lấy lại vinh quang cho tông môn, tại hạ đành phải bất chấp đạo nghĩa."

Hả!

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

Các đệ tử vừa mới ổn định cảm xúc, lại tiếp tục chấn kinh vạn phần.

Lời nói vô tri thốt ra từ miệng tên nhà quê này, lại giống như câu trần thuật sự thật.

Nhưng nếu là trước đó, ai chẳng muốn đứng ra châm biếm một phen? Nhưng bây giờ không ai dám mỉa mai nữa.

Một tên Giải Ách sơ phẩm lại có thể trấn sát đệ tử chân truyền chuẩn bị bước vào cảnh giới Nhân Tiên.

Rốt cuộc, thực lực của hắn còn kinh hãi thế tục đến mức nào đây?

Với chiến lực thiên phú nhường này, nếu đặt giữa các thế lực đỉnh cấp tại Đông Hoang, bọn họ sẽ tranh đoạt nhau đến bể đầu!

Băng Tuyết Cầm Cung có thể tìm thấy hắn trong một đám thợ mỏ đã là một loại khí vận rồi.

"Lấy lại vinh quang cho tông môn…"

Ánh mắt của không ít lão nhân thoáng hoảng hốt, câu nói này quá nặng nề!

Mấy chục vạn năm trước, Băng Tuyết Cầm Cung vẫn là đạo thống hàng đầu của Đông Hoang, chiếm cứ vị trí phồn thịnh nhất. Đáng tiếc, tông môn không có người kế tục, không tránh khỏi kết cục sụp đổ, hiện giờ chỉ có thể chiếm giữ một góc.

Kẻ này có thể hoàn thành lời nói chí khí của mình ư?

Các nàng khó mà tin được, nhưng ít ra, bộ dáng trung thành cùng ngông nghênh này cũng khá đáng giá.

Thân là người thượng vị của tông môn, các nàng căn bản không đồng tình với Cốc Lương Thành, càng không khiển trách hung thủ.

Giá trị phát triển lớn, tài nguyên trút xuống cho kẻ ấy càng nhiều, đây là sự thật các thế lực lớn đều ngầm hiểu.

Huống chi, tên quê mùa này có bối cảnh trong sạch, vừa phi thăng lên tiên giới thì đã tiếp xúc với Băng Tuyết Tầm Cung.

Nguy cơ phản bội của kẻ này khá thấp, càng đáng giá để dốc lòng nuôi dưỡng.

Người được làm cung chủ, nhất định rất anh minh.

“Bái nhập môn hạ của bản tôn đi.”

Thanh âm lạnh nhạt tựa như châu ngóc rơi xuống đất, phảng phất uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Tất cả đệ tử và trưởng lão đều cúi đầu kính cẩn, thần sắc hâm mộ vô vàn tràn ngập trong đáy mắt.

Hắn ta vừa mới trở thành đệ tử ngoại môn, mông ngồi còn chưa nóng, hiện giờ đã thành đệ tử chân truyền trên mười vạn đệ tử, thậm chí còn được truyền đạo từ cung chủ.

Ai cũng nhìn ra ngọn hỏa diễm thiêu đốt bên trong ánh mắt tuấn mỹ, bình tĩnh của tên nhà quê này.

Dã tâm bừng bừng đi kèm với tinh chiến đấu bàng bạc!

Tên nhà quê này đã thề sẽ phải đạt được uy danh hiển hách tại tinh vực Thiên Cầm.

Cho dù bọn họ có ghen ghét đến đâu thì cũng chẳng có cách nào, một người vừa có thực lực và thiên phú đến bậc này, rốt cuộc hắn đã giẫm phải vận khí cứt chó gì mà lại chào đời tại thế giới bị vứt bỏ thế….

“Nữ sư tôn…”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ.

Trước đó, chó săn đã thỏa thuận với lão đại không tiếp xúc với nữ nhân, nhưng tình cảnh hiện giờ thì đúng là không còn cách nào.

Cung chủ duy ngã độc tôn của Băng Tuyết Tầm Cung đã lên tiếng, nếu hắn tiếp tục thể hiện thái độ ngông nghênh, được đà lấn tới, thì không khác gì biến bản thân thành kẻ vô cùng ngu xuẩn.

Đến lúc đó, hắn cũng không thể sống yên ổn tại tông môn.

Kết quả, Từ Bắc Vọng cung kính mở miệng: "Đệ tử vô cùng vinh hạnh khi được đến đây."

Một đóa sen thanh tục bay tới, Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng bước lên.

"Keng!"

Thoáng chốc, tiếng chuông thanh tịnh du dương vang lên từ xa đến gần trên núi tuyết.

Bông tuyết nhảy múa giữa không trung, Thụy Thú trân quý đội dải lụa đầy màu sắc bay lượn, tô điểm toàn bộ sơn môn trở nên cực kỳ sáng chói.

Đàn hương phát tán, tiên hương quanh quẩn, những pho tượng cầm đàn cổ trong tay đứng sừng sững trên không trung, tiếng đàn huyền diệu bao phủ nam tử áo trắng, ngâm ngữ Phật xướng hóa thành từng chiếc dây đàn, kéo từng cây trên thân thể hắn.

"Bái kiến Từ sư huynh!"

"Bái kiến Từ sư huynh!"

Thanh âm trùng trùng điệp điệp làm rung động vũ trụ, tất cả đệ tử nội môn, ngoại môn đều khom người.

Cho dù bọn họ không tình nguyện đến mấy, nhưng việc tên quê mùa này trở thành đệ tử chân truyền là sự thật không thể thay đổi!

Chương 370: Nữ sư tôn, bế quan tu luyện (2)

Nội tâm của Từ Bắc Vọng rơi vào trạng thái buông lỏng, hắn từng hấp thu trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới, cho nên đã phát giác sức mạnh nhân quả bên trong pho tượng tổ tiên tông môn.

Một khi phản bội Băng Tuyết Tầm Cung, tiên lực trong thể nội sẽ bị phản phệ, bản thân biến thành kẻ tàn phế.

Lễ ra mắt môn đồ trang nghiêm như thế này thì mới đáng giá, chứ nghi thức nhập môn keo kiệt trước đó chỉ là đồ chơi.

Không sai, hắn còn nhớ trong lòng.

Dù sao đi nữa, từ lúc tự tu luyện đến nay, hắn chưa bao giờ bị khinh thường như vậy.

Pho tượng dần dần tiêu tán, Thụy Thú quay về chân trời, nam nhân áo trắng thong dong, sừng sững bên trên đóa sen.

Phong thái kỳ tú, thần vận độc siêu của hắn tạo cho người ta một cảm giác Thanh Hoa vô cùng cao quý.

Rất nhiều nữ tu thỉnh thoảng dùng đôi mắt đẹp để ném ánh mắt chứa chan tình ý về phía Từ Bắc Vọng.

“Từ sư huynh, về sau xin được chiếu cố.”

Một vài đệ tử lấy hết dũng khí để mở miệng, đồng thời bộ dạng mềm mại uyển chuyển như mây, tư thái mềm mại không xương.

“Còn ta nữa, hy vọng có cơ hội thực hiện nhiệm vụ cùng sư huynh.”

“Sư huynh, ngươi chắc chắn là chiến thần kiêu hùng ở thế giới vứt bỏ. Sư muội chỉ là đóa hoa trong nhà kính, mong có thể học tập kỹ năng chiến đấu từ huynh.”

“Sư huynh, người hẳn là nam nhân mang nhiều chuyện xưa, ta chuẩn bị trước rượu nghe ngươi tâm sự…”

Nhất thời, lời nói ríu ra ríu rít, hương thơm xung quanh xộc vào mũi, thấm vào ruột gan.

Các nữ tử đỏ mặt tự tiến cử, muốn tiếp xúc nhiều hơn với Từ sư huynh nóng bỏng mắt này.

Nam đệ tử giữa sân không khỏi siết chặt nắm đấm, cố che lấp biểu hiện ghen tị trên khuôn mặt lúc này.

Bọn hắn có thể đoán trước, tên quê mùa này sẽ cướp đi toàn bộ danh tiếng về sau!

Đồ nhà quê chết tiệt leo lên trên đầu bọn hắn!

Lúc này, Từ Bắc Vọng không chút hiểu cảm, nhã nhặn từ chối: “Tình cảm trên con đường trường sinh là thứ tối kỵ nhất.”

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra khí chất tao nhã không thể diễn tả thành lời.

Sau đó, dưới chỉ dẫn của đóa sen, hắn tới chỗ sâu nhất của tông môn.

Các nữ đệ tử đang cực kỳ kích động liền thất vọng trong nháy mắt.

Qua câu nói đó, Từ sư huynh cố tình biểu lộ hắn ta đã là tu sĩ cắt đứt tình dục.

“Thật là đáng tiếc…”

Có thiếu nữ ai oán dậm chân. Loại tu sĩ thế này, nội tâm lạnh lẽo cứng rắn như một khối đá, cho dù thế nào cũng không thể công phá.

Một tòa phòng lơ lửng trong tầng mây.

“Đệ tử tham kiến sư tôn.”

Từ Bắc Vọng một mực cung kính thi lễ.

Cung chủ của Băng Tuyết Cầm Cung — — Công Nghi Sơ.

Tu vi của nàng ta là Thiên Tiên đỉnh phong.

Ngay phía trước, một nữ tử mặc váy bồng bềnh, váy dài thướt tha rũ xuống mặt đất, phần vải nơi ngực bụng chỉ khép hờ, chính giữa có một đóa bách hợp giống như Ngũ Chỉ Sơn đang nở rộ và hướng lên trên.

Thần cốt tiên tư, từng sợi kim sắc diễm hỏa nhảy múa trên từng sợi tóc.

“Có năng lực, có dã tâm, bản tôn đánh giá cao ngươi.”

Nàng ta nhẹ nhàng đi lại, nụ cười không màng danh lợi, dáng vẻ vô cùng ung dung.

Ánh mắt tùy ý nhưng lại cực kỳ sắc bén, thỉnh thoảng còn phát ra uy lực vô hình.

Công Nghi Sơ.

Từ Bắc Vọng cố tỏ ra câu nệ, nói: “Đệ tử không cam lòng chịu làm kẻ dưới, chỉ liều lĩnh bày ra chút tài nghệ, chờ mong có được sự ưu ái từ trưởng lão. Nhưng không ngờ, đệ tử lại may mắn được bái nhập làm môn hạ của cung chủ.”

Đây là lời thật lòng, cung chủ chỉ có ba đệ tử chân truyền, xếp hạng của đám người này đều rất cao, người có tu vi thấp nhất cũng ở Nhân Tiên trung phẩm.

“Ngay từ đầu, ngươi đã biết mình sẽ thắng.”

Công Nghi Sơ hơi cười.

Từ Bắc Vọng không cần phủ nhận, gật nhẹ đầu.

“Giới hạn của ngươi ở đâu?”

Ý cười của nàng không giảm, cảm xúc khó đoán.

Từ Bắc Vọng dừng một lát, tối đa hóa giá trị của bản thân rồi dứt khoát không giấu giếm: “Đệ tử có thể đấu một trận với Nhân Tiên sơ phẩm.”

Mi tâm Công Sơ Nghi khẽ động, vuốt cằm nói: “Tuyệt đối không thể dựa vào thân phận, ỷ thế hiếp người, nếu ngươi dám trái lời, bản tôn sẽ trục xuất ngươi khỏi môn hạ.”

“Đệ tử tuân lệnh sư tôn.”

Từ Bắc Vọng không hề do dự mà lập tức cam đoan.

“Lui ra đi.”

Nàng nói xong, tay liền thả ra một con hồ điệp.

Từ Bắc Vọng theo đuôi hồ điệp rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn dần biến mất, Công Nghi Sơ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, lẩm bẩm: “Hạt giống tốt.”

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng mang lại một ấn tượng không tốt cho lắm, nàng ta cũng không truyền thụ đạo pháp đỉnh tiêm của tông môn, càng sẽ không biểu hiện thân cận.

…

...

Hồ điệp rơi vào dây leo trên đá bên ngoài động phủ, sau đó rời đi.

Ban cho động phủ, đây chính là đãi ngộ dành cho đệ tử chân truyền.

Sương mù lượn lờ, tiên khí tràn ngập, thần quang dâng lên.

Tu hành ở chỗ này còn tốt hơn gấp trăm lần ở ngoại môn.

“Tiên giới tàn khốc.”

Từ Bắc Vọng cảm khái một tiếng, về sau, hắn còn phải cố gắng đạp trên thi cốt để thượng vị.

Động phủ được bày biện rất đơn sơ, một cái bàn, một chiếc giường ngọc, một ngụm Linh Trì, mấy trăm khối Tiên tinh và đất đai màu mỡ để trồng trọt.

Trong ao có các loại tài liệu quý giá thánh dược mấy trăm ngàn năm, thần tài, linh dịch, vân vân…

Ngay cả cái ao bên ngoài cũng có thần tính của người, nó hội tụ tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Từ Bắc Vọng ngồi xuống, châm một ly trà rồi rơi vào trầm tư.

Nói thật, hắn rất thất vọng.

Dò xét khí vận thụ một chút, người cao nhất chính là sư tôn với tám mươi ba lá cây tỏa sáng.

Toàn bộ đều là khí vận phổ thông.

Hắn chợt đến thiên kiêu duy nhất của tinh vực Thiên Cầm tiến vào bảng Vấn Đỉnh, người đó là Thiên Tiên đỉnh phong, mà kẻ có địa vị cao nhất ở Băng Tuyết Cầm Cung cũng mới chỉ ở Thiên Tiên đỉnh phong.

Phải biết rằng, tên thiên kiêu đó xếp hạng 97xxxx, có khi còn hơn cả thế.

“Đông Hoang quá nhỏ.”

Từ Bắc Vọng than nhẹ một tiếng.

Cũng không phải hắn mơ tưởng xa vời, mà hắn nhất định phải cướp đoạt khí vận, chỉ như vậy mới có thể tăng tốc độ tu luyện của bản thân lên tới trình độ khủng khiếp.

Tuy nhiên, tại nơi thâm sơn cùng cấp này, cơ duyên rất ít ỏi.

Nhưng hắn cũng không hoàn toàn bi quan, chí ít tốc độ tu luyện Bắc Minh Thần Công sẽ không giảm bớt.

Sau khi tru sát Cốc Lương Thành, không gian Minh giới cũng có nhiều hơn một sợi nguyên thần.

Từ Bắc Vọng ném Minh Đăng vào trong không gian dị vực để tránh tiết lộ khí tức.

Tuy nhiên, thần hồn của cường giả Giải Ánh đỉnh phong cũng chỉ chuyển đổi thành một lượng Minh khí cực kỳ bé nhỏ. Vì lẽ đó, hắn chỉ cần phải tích lũy theo thời gian, chỉ cần giết người đủ nhiều là được.

Chương 371: Nữ sư tôn, bế quan tu luyện (3)

“Lão đại, ta bái một nữ nhân làm sư tôn.”

Từ Bắc Vọng lấy con rối ra, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không có chút sinh khí nào.

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không kỵ sư miệt tổ…”

Hắn vội vàng bổ sung thêm.

“Ti chức hiện tại không có khả năng tự vệ, đợi đến khi tu luyện tới cảnh giới Nhân Tiên sẽ lập tức rời khỏi Đông Hoang…”

Từ Bắc Vọng nói một mình rồi nhìn chằm chằm vào đôi môi tươi đỏ ướt át, hắn đột nhiên nghĩ….

Mặc dù không động tới, nhưng xúc cảm trên da thịt vẫn rất mềm mại và lưu lại mùi thơm rất hấp dẫn.

Biến thái quá đi, biến thái quá đi…

Sau khi giày xéo con rối của lão đji hồi lâu, Từ Bắc Vọng nằm vào trong ao, chuẩn bị bế quan tu luyện dựa vào tiên khí nồng đậm.

Một khi hấp thu triệt để tinh hoa Cổ thần, hắn đoán chừng tu vi của mình sẽ tăng mạnh.

Thật ra, hắn đã bắt đầu hấp thu tinh hoa Cổ Thần ở Cửu Châu, nhưng vì hoàn cảnh có giới hạn, không có cách nào chuyển đổi thành tiên lực một cách triệt để.

Rốt cuộc, hắn bây giờ đã có thể an tâm tu luyện rồi.

….

….

Từ Bắc Vọng tu luyện không màng ngày tháng, tám năm trôi qua trong nháy mắt.

Trong mắt các đệ tử Băng Tuyết Cầm Cung, Từ sư huynh là một người cực kỳ quái dị.

Bọn họ nghe nói, hắn ta chưa từng bước ra khỏi động phủ, không tiếp nhận đạo pháp đan dược, ngay cả Tiên tinh cũng không cần.

Hàng năm, đệ tử đều có thể thu hoạch được một lượng tài nguyên từ tông môn, địa vị càng cao tài nguyên càng nhiều.

Nhưng Từ sư huynh này giống như tăng sư khổ hạnh, chỉ biết vùi đầu tu luyện.

“Không hổ là tên nhà quê, cứng đầu ngoan cố.”

“Ngươi thì biết cái gì, cần cù bù thông minh, chậm chập phải dậy sớm, đó cũng là một cách thức để lại ấn tượng tốt trong lòng cung chủ.”

“Ha ha, ta cười đến rụng răng.”

Nam đệ tử ngoại môn buồn bực buồn chán, mồm lại bắt đầu bàn tán mỉa mai.

Đổi lại là người bình thường, hắn ta nhất định sẽ đến nịnh bợ cung chủ, cho dù được ban thưởng bất kỳ thứ gì thì cũng đủ chống đỡ qua một trăm tám mươi năm khổ tu.

Hoặc là đến trước mặt các đại trưởng lão để đi tìm một chút cảm giác tồn tại, lợi ích về sau còn thiếu sao?

Cho dù thế nào đi nữa, hắn ít nhất cũng phải gặp mặt tám đệ tử chân truyền khác đúng không? Đó gọi là lễ nghi!

Đã sẵn thân phận địa vị nhưng lại không biết tận dụng, đúng là tên

nhà quê phung phí của trời!

Một vài nữ đệ tử không thể giải thích, bản thân các nàng cũng không hiểu rõ mạch não của Từ sư huynh tuấn mỹ này rốt cuộc như thế nào nữa.

Coi như khổ tu tám mươi năm, chẳng lẽ có thể đột phá Giải Ách trung phẩm hay sao?

Nhưng vào lúc này, một đàn hạc trắng bay lượn trên bầu trời, một nữ nhân mặc y phục xanh lá cất giọng the thé: "Tên nhà quê đạt cảnh giới cao phẩm Giải Ách."

Cái gì?

Một đám đệ tử ngoại môn nghẹn họng nhìn chằm chằm, trong lòng không ngừng chấn động kịch liệt, phản ứng đầu tiên là bọn họ đã nghe lầm.

Đùa cái gì vậy?

"Đừng đùa."

Có đệ tử trừng mắt nhìn.

Phụ nhân đáp xuống, phủi tuyết trên người, sắc mặt vô bờ bến, cất giọng nói: "Hoàn toàn là sự thật."

"Ta làm việc vặt ở dược phòng đã nghe thấy trưởng lão Luyện Đan đề cập qua, tông môn bên trên đều đã để ý đến sự biến động đột phá này."

Sau khi âm thanh rơi xuống, chúng đệ tử quả thật ngạc nhiên kinh hãi, chuyện này hoàn toàn thay đổi phạm vi nhận thức của bọn hắn.

Một trăm năm đột phá một cấp đã coi như là thiên phú xuất chúng!

Năm mươi năm đột phá một cấp là đệ tử chân truyền được chú ý nhất tông môn.

Tám năm đột phá hai cấp, đây chính là quái vật kinh hoàng trong truyền thuyết!

Tinh vực Thiên Cầm chúng ta chưa xuất hiện tốc độ phát triển bá đạo đến mức này…

"Ta vẫn không tin!"

Có đệ tử mặt đỏ lên, kiên quyết cho rằng đây chỉ là tin đồn nhảm.

Phụ nhân làm việc vặt không giải thích nhiều, cười cười phi nhanh đi xa.

Quá chấn động!

Quả thực đã đả kích đạo tâm nàng!

Tin tức này như ôn dịch truyền khắp toàn bộ tông môn, đệ tử khắp nơi điên cuồng tìm trưởng bối hỏi thăm.

Mãi đến khi tông chủ hạ lệnh không cho phép bàn tán chuyện này nữa.

Rất rõ ràng, tên nhà quê này đã trở thành kỳ tích không thể tưởng tượng nổi!

“Nhặt được bảo bối rồi!”

Phu nhân đưa Từ Bắc Vọng vào tông môn hết sức phấn khởi, bà ta liên tục tiếp nhận ban thưởng từ bên trên, chỉ riêng tiên dược trăm ngàn năm đã cầm tám bình, không những thế còn có đủ loại tài nguyên quý hiếm.

Chính nàng có tuệ nhãn nhìn thấy châu báu, cho nên mới chiêu mộ cho tông môn một đệ tử bảo bối!

…

…

Trong động phủ, Từ Bắc Vọng chậm rãi mở mắt, đôi mắt xanh thẳm bùng nổ hào quang dị dạng.

Tĩnh tọa Linh Trì đã sớm khô cạn, ngay cả một giọt linh dịch cũng không còn sót lại.

“Cuối cùng cũng hấp thu triệt để.”

Tu vi của hắn sở dĩ tăng nhanh như vậy là vì tinh hoa từ trái tim Cổ Thần.

Phải biết rằng, đẳng cấp của chủ nhân tinh vực Thiên Cầm thấp hơn Cổ Thần một bậc, hắn ta hoàn toàn có thể phá huỷ cả tinh cầu này, tinh hoa ẩn chứa tiên lực nồng đậm bao nhiêu không cần nói cũng biết.

Hắn thu lại con rối lão đại dưới thân, chuẩn bị rời khỏi động phủ đến tông môn nhận tài nguyên tu luyện.

Không sai, nàng ngậm hắn đã tám năm.

Thậm chí, hắn rút ra còn thấy rất tê…

Từ Bắc Vọng lờ mờ nghi ngờ, lão đại cách xa tinh vực trăm triệu dặm có lẽ cũng cảm ứng được con rối này.

Nếu thật sự cảm nhận được, nàng sẽ thiến chó săn mất…

Chương 372: Bảng Vấn Đỉnh, Miêu Bắc Vọng (1)

Từ Bắc Vọng mặc y phục tử tế rồi giải trừ trận văn cấm chế trong động phủ.

Trở thành đệ tử chân truyền còn có một chỗ tốt, cho dù là Thiên tiên ở trên cũng chỉ có thể cảm nhận một sợi khí tức, chứ không có cách nào xâm nhập vào trận văn và phát hiện tình hình bên trong động phủ.

Dẫu sao thì địa vị cũng đặt ở đây.

Khi vừa ra khỏi động phủ, hắn thật sự kinh ngạc bởi vì mấy chục bóng người đứng sừng sững ở phía chân trời xa xôi.

Sư tôn đứng đầu dùng ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm về phía hắn.

“Đệ tử bái kiến sư tôn, bái kiến chư vị trưởng lão, bái kiến sư tỷ sư huynh.”

Từ Bắc Vọng không chút kinh sợ, bình tĩnh thi lễ.

“Miễn lễ.”

Công Nghi Sơ khoan thai nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt uyển chuyển tràn đầy ý cười: “Ngươi đột phá rồi?”

“Đệ tử gặp may thôi.”

Từ Bắc Vọng khiêm tốn nói.

Mặc dù mới gặp mặt lần thứ hai, nhưng hắn có thể phát hiện ra thái độ khác lạ của nàng ta.

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng ta cũng ra mặt đối đãi, nhưng thái độ cực kỳ qua loa, căn bản không giống quan hệ sư đồ.

Thế nhưng lúc này, thành ý lại xuất phát từ đáy lòng.

“Đúng là thực dụng…”

Từ Bắc Vọng thầm mỉa mai.

“Tốt.”

Công Nghi Sơ thản nhiên cười nói, quyết định hết lòng bồi dưỡng kẻ này.

Ngay cả nàng cũng bị chấn động! Chẳng lẽ, câu nói chấn hưng tông môn kia của hắn cũng không phải nói bừa?

“Tốt.”

Các trưởng lão Kỳ Dư bày ra biểu cảm tán thưởng, ánh mắt tựa như đang nhìn một miếng ngọc bích quý hiếm.

Sắc mặt của tám đệ tử chân truyềncũng vô cùng phức tạp, đồng thời cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Vốn dĩ các nàng luôn lơ là với tên nhà quê này, thậm chí là khinh miệt. Hơn nữa, kẻ này chưa chủ động đến bái kiến sư tỷ, các nàng lại càng thêm ghét bỏ hắn.

Nhưng bây giờ thì không còn sót lại chút gì, chỉ có cảm giác bức bách.

Khi còn cảnh giới Giải Ách sơ phẩm, hắn đã có thể đánh giết Cốc Lương Thành, với tu vi hiện tại của hắn, sao bọn họ có thể chịu nổi?

“Tại sao ngươi có thể sinh ra từ thế giới bị vứt bỏ chứ?”

Có trưởng lão nghĩ mãi vẫn không ra, thật sự chưa từng gặp qua những tên nhà quê này, chẳng lẽ khe suối kia có gì đặc thù?

Ý cười khó nhận ra hiện lên trong đáy mắt Từ Bắc Vọng, nhưng hắn lại bày ra vẻ mặt bối rối: “Ngay khi sinh ra, đệ tử đã nghênh đón năm đạo lôi kiếp, Chân Long Phượng Hoàng chiếm cứ tại phủ đệ tám mươi mốt ngày vẫn chưa rời đi.”

“Trong một tuổi tu luyện, đệ tử lại tiếp tục hứng chịu chín đạo lôi kiếp, dựa vào sức lực của các trưởng lão, đệ tử mới có thể tránh thoát được.”

“Năm ba tuổi, đệ tử bắt đầu thường xuyên nằm mộng về bóng dáng của những người vĩ đại mỉm cười với ta.”

“Từ ba tuổi đến mười lăm tuổi, đệ tử có vô số cơ duyên, bất kể đi đến nơi nào đều có thể đạt được bí tịch truyền thừa, gặp dữ hóa lành, gặp nạn ắt qua.”

“Năm mười bảy tuổi, đệ tự đã mở ra cánh cổng tiếp dẫn, lúc ấy tuổi nhỏ, cho nên đệ tử lưu luyến phụ mẫu, tự phong ấn tu vi mười năm, sau đó bị cưỡng ép phi thăng.”

“Đến tuổi này, đệ tử gặp phải đủ loại sự kiện kỳ lạ, bản thân vẫn chưa thể tìm ra câu trả lời, xin sư tôn giải đáp nghi hoặc.”

Hắn cung kính cúi đầu, dáng vẻ luống cuống sợ hãi.

Bầu không khí xung quanh lạnh ngắt như tờ, không một tiếng động.

Nụ cười của Công Nghi Sơ khựng lại, ánh mắt chấn động nồng đậm.

Những trưởng lão và các đệ tử chân truyền đều hoàn toàn thất thố, nội tâm sôi sục như đang dời sông lấp biển, sóng to gió lớn dâng trào.

Có trưởng lão lập tức vận chuyển Thanh Tâm quyết, miễn cưỡng bảo vệ linh đài thanh minh, hắn nhúc nhích bờ môi, tự lẩm bẩm: “Thiên tử được chọn, không ngờ lại sinh ra ở thế giới bị vứt bỏ!”

Kẻ này vốn thuộc về tiên giới, trời xui đất khiến lại rơi vào vực thẳm, nhưng vận khí và thiên phú ban đầu vẫn được giữ gìn nguyên vẹn.

Dù rằng chỉ là phỏng đoán, nhưng hắn rất chắc chắn!

Quá nghịch thiên!

Tất cả hành vi của người này đều có thể giải thích được.

Giải thích tại sao chiến lực lại tuyệt vời như thế, người ta vốn xuất thân tiên giới, muốn bước lên tiên giới không phải là dễ như trở bàn tay hay sao?

Giải thích vì sao dám giết Cốc Lương Thành, rất đơn giản, người ta từ nhỏ đến lớn đều ngậm đường mật, người người nịnh nọt, Thiên

Đạo kia chỉ chiếu cố một mình hắn mà thôi. Vì lẽ đó, hắn đã dưỡng thành tính cách ngông cuồng ngạo thế, không để ai trong mắt, đến tiên giới càng khó mà thay đổi được.

Hắn không hiểu lễ nghi ư?

Không!

Người ta là khinh thường, vì sao phải bái kiến sư tỷ và trưởng lão chứ?

Tài năng thế này đúng là quá kinh khủng!

Nhất định phải tập trung bồi dưỡng!

Nhất định phải dốc hết tài nguyên!

Người này chắc chắn gánh vác nổi trọng trách quật khởi Băng Tuyết Cầm Cung!

“Khó trách…”

Đại sư tỷ nghiêng nước nghiêng thành mím nhẹ cánh môi, nhìn chằm chằm vào người đàn ông tuấn mỹ này.

Mặt Từ Bắc Vọng không đổi sắc, tiếp tục giả vờ tâm trạng bất an.

Thổi phồng lên không ai biết?

Đây là lừa gạt!

Các ngươi còn có thể tra xét được hay sao?

Phương pháp duy nhất là sưu hồn, đây là phương thức gần như quyết liệt, tất nhiên không có khả năng phát sinh.

Cho nên ta nói cái gì thì là cái đó.

Thật sự phải cảm tạ tinh hoa Cổ Thần đã tạo ra ảo ảnh, dù sao đi nữa, sự tích tám năm đột phá hai cấp có thể gây ra sóng gió không nhỏ ở toàn bộ tinh vực Thiên Cầm.

“Những gì hôm nay nghe thấy không được phép tiết lộ, nếu không, bản tôn sẽ trảm không tha.”

Giọng Công Nghi Sơ lành lạnh, ánh mắt cảnh cáo tất cả mọi người ở đây.

Nếu để thế lực lớn biết thì tuyệt đối sẽ đến cướp chiếc bánh ngọt này.

“Tuân mệnh!”

Đám đông trăm miệng một lời, tiếng trả lời mạnh mẽ vang vọng.

Bọn hắn đều có cảm tình sâu đậm với Băng Tuyết Cầm Cung, đương nhiên hy vọng tông môn quật khởi, một lần nữa sánh vai cùng các đạo giáo chính thống của Đông Hoang.

“Bắc Vọng, đi theo bản tôn.”

Công Nghi Sơ phẩy nhẹ tay áo, một mảnh không gian biến đổi, nam từ áo trắng dần tan biến.

“Về sau, lệnh cho đệ tử không cho phép gọi hắn là tên nhà quê nữa.”

Thái Thượng trưởng lão cực kỳ nghiêm khắc nhìn bốn phía xung quanh.

“Rõ!”

Chương 373: Bảng Vấn Đỉnh, Miêu Bắc Vọng (2)

Phòng xá Cung chủ ngập tràn tiên hà, băng tinh khắp nơi đều do tiên khí nồng đậm hoá thành.

Từ Bắc Vọng biết rất rõ, hắn sẽ thu hoạch nguồn tài nguyên phong phú trong chuyến đi này.

“Bắc Vọng… trên bảng Vấn Đỉnh cũng có cái tên Bắc Vọng.”

“Vi sư hy vọng một ngày nào đó, ngươi cũng có thể khắc tên mình trên bảng Vấn Đỉnh.”

Khuôn mặt Công Nghi Sơ tràn ngập ý cười, nàng muốn nói chuyện phiếm để rút ngắn khoảng cách.

Tuy bọn họ là sư đồ, nhưng mối quan hệ lại cực kì lạnh nhạt.

Trước mắt, Công Nghi Sơ đã hạ quyết tâm, tập trung bồi dưỡng vào Từ Bắc Vọng, đương nhiên nàng ta sẽ tỏ ra hết sức thân cận với hắn.

“Đệ tử không có si tâm vọng tưởng.”

Từ Bắc Vọng cố tình biểu lộ nụ cười khổ sở.

Công Nghi Sơ chăm chú nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Ngươi phải có lòng tin với bản thân.”

Bảng Vấn Đỉnh cũng chỉ có duy nhất một người đến từ tinh vực Thiên Cầm, nếu một người đến từ Băng Tuyết Cầm Cung xuất hiện trên danh sách danh giá này, đây hoàn toàn là ảo tưởng không thực tế, nói ra cũng chỉ làm trò hề cho thiên hạ, trò cười cho toàn bộ tinh vực!

Nhưng với vận khí và thiên phú của Bắc Vọng, hắn ta cũng sẽ có một chút ít cơ hội, mặc dù rất mỏng manh, nhưng dù sao thì sư tôn cũng nên cổ vũ đệ tử chứ?

“Sư tôn, đệ tử muốn quan sát bảng Vấn Đỉnh.”

Vì tò mò, Từ Bắc Vọng nói một câu.

Bảng danh sách trong mắt người bình thường chỉ là một quyển sổ được lưu truyền trên phố, danh tự đều là vật chết, căn bản không có cách nào cảm nhận rõ ràng khí tức hào hùng và chấn động mênh mông.

Chỉ có những thủ lĩnh của các thế lực lớn mới có được một khối Tinh La Bàn.

“Được.”

Công Nghi Sơ mỉm cười.

Nàng ta khẽ cong ngón tay, một tấm la bàn sáng chói lơ lửng xoay tròn.

Sau khi đặc vào chín trăm chín mươi chín viên Tiên tinh, la bàn nhanh chóng tạo thành một bức màn sao như dải Ngân Hà, vũ trụ chìm nổi, hỗn độn cuồn cuộn.

Từ Bắc Vọng không khỏi mỉa mai, nếu là trước đó, nàng ta nhất định sẽ không cho hắn xem.

Dù sao đi nữa, mỗi lần xem thì phải mất chín trăm chín mươi chín viên Tiên tinh, quả thật là lãng phí không thể chịu nổi.

Vứt bỏ suy nghĩ dư thừa, ý thức tiến vào trong la bàn.

Ngân Hà bao trùm trăm triệu tinh vực, rót xuống ánh sáng lấp lánh, sao trời xoay chuyển rồi hoá thành đường vòng cung, khung cảnh cực kì mộng ảo.

Nhưng thứ rung động nhất chính là, những tinh vực này đều nằm dưới sự khống chế của từng bóng dáng hư ảo, sắc mặt của bọn hắn cường thế mà tự phụ, dù chỉ đứng yên ở nơi đó nhưng vẫn phát ra uy áp không gì sánh kịp!

Bảng Vấn Đỉnh!

Chư thiên vạn vực, kiêu ngạo vô song!

Khi nhìn thấy khung cảnh này, Từ Bắc Vọng cũng không nhịn nổi mà sinh ra một cảm giác tự ti, cho dù hắn hiện tại chỉ là một tia ý thức, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể.

Trong số các tu sĩ, ai lại không muốn đứng trong đó chứ?

Một tay nâng cao tinh cầu, được hàng tỉ tỉ người chiêm ngưỡng.

Một tinh cầu có bao nhiêu người?

Cũng hơn chục tỉ!

Mà những thiên kiêu này dường như là người đại biểu cho vinh quang của toàn bộ tinh cầu!

Hắn chính là biểu tượng của tinh cầu này!

“Nhất định sẽ có một chỗ của ta!”

Từ khi sinh ra đến nay, Từ Bắc Vọng chưa từng sục sôi tinh thần chiến đấu như bây giờ.

Trong lúc chuẩn bị quay về, hắn lại quan sát thấy từng chữ cổ rạng rỡ nhấp nhô lên xuống trên Ngân Hà.

Đó đều là những thiên kiêu đã lọt vào bảng Vấn Đỉnh cách đây không lâu.

Tu sĩ tiên giới chỉ có một tia ý thức, nhìn một chút là có thể thu hết danh sách che trời rợp đất vào tầm mắt.

Từ Bắc Vọng choáng váng rất lâu.

Bởi vì hắn thấy được… Cái tên Miêu Bắc Vọng.

Hắn vô thức phản ứng, đây chính là mèo ngốc, vậy mà nó lại lấy cách này để nói với hắn.

Nếu không tại sao lại trùng hợp như vậy?

Sẽ không thật sự có người ngốc đến mức mang họ Miêu chứ?

“Nhất định là ngươi!”

Từ Bắc Vọng lộ ra nụ cười hạnh phúc của một người cha già.

Mới chỉ có tám năm, mèo ngốc đã lọt vào bảng Vấn Đỉnh, thậm chí còn xếp hạng hơn ba trăm ngàn, điều này có nghĩa tu vi hiện giờ của nó có thể đã là Nguỵ Thần.

Tu vi cao trên Thiên Tiên, nhưng dưới cảnh giới Hư Vô, thì sẽ được gọi là Nguỵ Thần.

“Tiểu phôi đản, sau này meo meo sẽ bảo vệ, che chở cho ngươi!”

Câu nói này lại hiện lên trong lòng Từ Bắc Vọng. Mèo ngốc mặc dù đần, lại còn thích nói dối, nhưng lời này lại căn cứ vào sự thật.

Đây mới là thiên phú dị bẩm!

Đến lúc thức tỉnh sẽ không thể chống đỡ nổi!

Từ Bắc Vọng cao hứng ngoài mặt nhưng cũng khó tránh khỏi thất vọng.

Một nhà ba người chỉ có bản thân là phế vật nhất.

Phế vật cũng không đủ để hình dung…

Nguỵ Thần là khái niệm gì? Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên… Hắn phải bao nhiêu năm mới có thể chạm tới?

Bảng Vấn Đỉnh vẫn chưa có tên họ của lão đại, nhưng hắn vô cùng tin tưởng, sớm muộn gì thì nàng cũng sẽ đứng sừng sững trên bảng một lần nữa. Đến lúc đó, một cơn kinh hãi thật sự sẽ bao trùm toàn bộ tiên giới, khiến cho vô số tinh vực rung chuyển bất an.

Từ Bắc Vọng lần theo tin tức danh tự, tìm kiếm một lúc cuối cùng thì cũng tìm được một tinh vực tên Thiên Lan Cổ Tinh.

Quả nhiên, thiếu nữ váy đỏ yêu mỹ đang khẽ nâng cằm nhọn, bộ dáng giương giương tự đắc, nàng ta dùng một tay nâng tinh cầu,

ngạo kiều và càn rỡ không thể tả.

Chỉ bóng dáng hư ảo này đã chứng minh mèo ngốc ở Thiên Lan Cổ Tinh đã tiến vào bảng Vấn Đỉnh.

Vù!

Một vệt tinh quang đánh nát ý thức, bởi vì thời gian quá lâu nên Từ Bắc Vọng đã bị trục xuất ra ngoài.

“Tâm tình thế nào?”

Công Nghi Sơ quan sát biểu hiện phức tạp của đệ tử.

“Kích động.”

Từ Bắc Vọng khẽ nói.

“Rất bình thường, bản tôn mỗi lần quan sát bảng Vấn Đỉnh, đều không khỏi lãnh hội ý triều trập trùng, nhờ đó mà khích lệ bản thân.”

Công Nghi Sơ cười một tiếng, thu la bàn vào.

Từ Bắc Vọng dần dần hồi phục cảm xúc, quyết định phải tìm được một miếng la bàn.

Hắn vẫn thỉnh thoảng mỉm cười, nhưng chưa bao giờ có một khắc vui vẻ thật sự.

Nhưng chỉ khi nhìn thấy mèo ngốc trên bảng Vấn Đỉnh, hắn mới cảm thấy ấm áp vô cùng, loại cảm giác yên bình đã từng sớm chiều ở chung kia lại lần nữa hiện lên.

Ngay thời khắc nhìn thấy tên họ của lão đại và mèo ngốc, hắn nhất định phải cướp lấy Tinh La bàn của tông môn nào đó!

Công Nghi Sơ yên lặng ngắm nghía Từ Bắc Vọng.

Nàng tưởng rằng đệ tử vẫn kích động khó đè nén, chứ nào biết được hắn đang nghĩ cách cướp đoạt bảo vật.

P.s: cầu KP~

Chương 374: Cảm giác được vạn người sủng ái lại giản dị tự

nhiên như thế (1)

Tại điện Cung chủ.

Công Nghi Sơ chăm chú nhìn đệ tử, nói: “Bản tôn ký thác kỳ vọng vào ngươi, tông môn cũng sẽ cố gắng hết sức để cung cấp tài nguyên giúp ngươi tu luyện.”

Từ Bắc Vọng nhanh chóng cam đoan, trịnh trọng nói: “Đệ tử nhất định sẽ không khiến sư tôn thất vọng, chờ thêm một thời gian nữa, ta sẽ giúp Băng Tuyết Cầm Cung đứng sừng sững trên đỉnh Đông Hoang!”

Mặc dù bản thân nói dối như cuội, nhưng câu nói này cũng là lời nói dối có thiện ý, hắn vẫn có lòng tin vào chính mình.

Công Nghi Sơ gật đầu, bờ môi biểu lộ một nụ cười mỉm chi. Sau đó, nàng ta lấy ra một chiếc vòng tay cổ xưa: “Nhận đi.”

Từ Bắc Vọng cũng không khách khí, lập tức nhỏ máu nhận chủ, dò xét không gian của vật phẩm.

Hàng ngàn viên Thần Tinh, một đống thần dược tiên thảo mười vạn năm, ngoài ra còn có bí pháp thần thông trọng yếu của Băng Tuyết Cầm Cung, nhất là bí tịch đàn pháp lưu truyền trong các đời cung chủ.

“Đa tạ quà tặng của sư tôn.”

Từ Bắc Vọng cung kính bái tạ.

Sau khi phát hiện hắn ta cảm kích từ tận đáy lòng, Công Nghi Sơ thoáng giận mà nói: “Ngươi còn khách khí với vi sư sao?”

Dù ngoài miệng trách cứ, nhưng đáy mắt lại tràn ngập ý cười.

Lòng bàn tay nàng đột nhiên hiện ra một nhánh cây trụi lủi, lập loè loá mắt, đạo vận hùng vĩ.

“Đây là bản nguyên Trúc Cơ tốt nhất của Băng Tuyết Cầm Cung, chờ đến khi đột phá cảnh giới Giải Ách đỉnh phong, món đồ này sẽ ngươi đúc thành tiên cơ.”

Từ Bắc Vọng có chút sững sờ, bối rối vì không kịp chuẩn bị, đáy lòng còn nảy sinh một chút cảm động.

Tông môn cũng xem như đã rất quan tâm đến hắn, ngay cả bản nguyên Trúc Cơ cũng chuẩn bị đầy đủ, giá trị không thể đánh giá

Thế gian này, phàm là đồ vật dính dáng đến bản nguyên đúc thành tiên cơ đều không hề đơn giản, những món đồ đó đều ẩn chứa rất nhiều sức mạnh thiên đạo thâm ảo huyền diệu và có thể biến đổi rất nhiều vật chất.

Luyện hóa bản nguyên ở cảnh giới Giải Ách đỉnh phong sẽ đúc thành tiên cơ, cảnh giới ngang nhau, nhưng chiến lực có thể triệt để nghiền ép cường giả Nhân Tiên.

“Thế nào, hoá ngốc rồi sao?”

Công Nghi Sơ thấy hắn vẫn chưa đưa tay tiếp nhận, nàng ta liền trêu ghẹo.

Đã quyết định tập trung bồi dưỡng thì nhất định phải ban cho tài nguyên tốt nhất.

“Đệ tử thụ sủng nhược kinh (được yêu nên sợ), chỉ là…”

Từ Bắc Vọng suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: “Đệ tử chưa lập được công lao, nếu cứ nhận lấy thì hơi ngại.”

Hả?

Cho dù bộ dạng của hắn vô cùng khiêm tốn, nhưng Công Nghi Sơ mơ hồ phát hiện ra một tia ghét bỏ!

Căn bản là chướng mắt!

“Ngươi cho rằng nó không xứng với ngươi?”

Công Nghi Sơ hào hứng nói.

Phải biết rằng, khi nàng ta luyện hóa bản nguyên, đẳng cấp lúc đó còn kém thứ này hơn phân nửa.

Từ Bắc Vọng cũng thành thật đáp lời: “Mục tiêu của đệ tử là bản nguyên Tinh Thần.”

Biểu cảm trên khuôn mặt của Công Nghi Sơ trở nên đông cứng, nội tâm chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Sao hắn có thể nói ra lời lẽ cuồng vọng bằng khẩu khí hời hợt như thế chứ?

Nàng ta đã sống qua ba vạn năm, nhưng chưa từng gặp người nào lại kiêu căng ngút trời đến vậy…

Gương mặt Công Nghi Sơ trở nên nghiêm nghị, giọng nói nghiêm khắc: “Làm đến nơi đến chốn, đừng quá tham vọng!”

May là nàng chưa nói đừng mơ mộng viển vông…

Tiên giới có hàng trăm triệu tinh vực, mỗi thời mỗi khắc đều có tinh vực diệt vong tiêu tan, bản nguyên tinh vực vốn là thần vật chí cao vô thượng.

Thậm chí, có không ít Thiên Đế phát rồ, vì muốn hậu bối có thể đúc thành tiên cơ hoàn mỹ mà thẳng tay phá huỷ một tinh vực để cướp đoạt bản nguyên.

Bản nguyên Tinh Thần trân quý cỡ nào chứ?

Chưa có ai ở tinh vực Thiên Cầm được nhìn thấy chứ đừng nói đến luyện hóa!

“Bắc Vọng, vi sư xem như người đang nói đùa.”

Công Nghi Sơ nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của đệ tử.

Thật ra, nàng biết rõ đệ tử cố ý nhắc đến thần vật không thực tế cũng vì muốn tránh để nàng khó xử.

Nếu như hắn đòi hỏi bản nguyên cao hơn, Băng Tuyết Cầm Cung không bỏ ra nổi thì có chút xấu hổ.

Đệ tử này không chỉ có thiên phú dị bẩm mà còn vô cùng chu đáo.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng vẫn không đổi, trong lòng đã nung nấu một dã tâm từ lâu.

Nhất định phải là bản nguyên Tinh Thần.

Thứ này đại biểu cho muôn vàn khả năng trong tương lai.

Hắn đã thua ngay từ vạch xuất phát, ngay ở cửa ải quan trọng nhất của con đường trường sinh, hắn không bao giờ để thua lần nữa. Nếu không, hắn sẽ không bao giờ đuổi kịp thiên kiêu trên bảng Vấn Đỉnh.

Đương nhiên, hắn có dự cảm là lão đại sẽ nhờ tộc nhân Thần tộc Thất Quang Vương lặng lẽ đến tinh vực Thiên Cầm này, đưa một viên bản nguyên Tinh Thần đến cho hắn. Dựa vào một giọt huyết mạch Hoàng Kim, bọn họ có thể cảm ứng và tìm được hắn bất cứ lúc nào.

Thói quen ăn bám, thật khó thay đổi…

“Sư tôn, đệ tử cần số lượng lớn nguyên thần.”

Từ Bắc Vọng bỗng nhiên lên tiếng.

Đây cũng là nguyên nhân hắn từ chối bản nguyên, nếu là cái gân gà này, hắn cũng ngại chìa tay lần nữa.

“Được.”

Công Nghi Sơ mỉm cười đáp ứng.

Đệ tử từ chối tiếp nhận bản nguyên, vậy thì nàng nhất định đền bù cho hắn, huống hồ đây là lần đầu đệ tử đưa ra yêu cầu, nàng nhất định phải thỏa mãn.

Nàng cũng không hỏi nhiều, đệ tử muốn nguyên thần, có lẽ là vì bí pháp tu luyện đặc thù.

“Đi theo vi sư.”

Không gian đột nhiên biến ảo, từng tiếng đàn vui vẻ êm dịu vang vọng bên tai.

Trong tích tắc, hai người đi vào một địa lao âm trầm ảm đạm, mỗi lồng giam đều ẩn chứa một trận văn quỷ dị. Trong đó, vô số nguyên thần mơ màng đang khàn giọng tận lực gào thét.

Những người này này, đại khái đều là địch nhân của Băng Tuyết Cầm

Cung, sau khi rơi đài thì nguyên thần của bọn họ cũng bị cầm tù theo.

“Cho ngươi hết.”

Công Nghi Sơ giơ ngón tay ngọc ra, địa lao cấp tốc thu hẹp lại thành nhà tù lung linh rộng bốn tấc.

“Đa tạ sư tôn!”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, một mực cung kính hành lễ.

Đồ đại bổ!

Sau khi ném nguyên thần vào bên trong Minh Đăng, hắn sẽ nhận lại một lượng minh khí khổng lồ.

Chỉ cần sư tôn rơi đi là có thể hành động!

Công Nghi Sơ dùng một tay chặn lại, dịu dàng dặn dò: “Ngươi phải chú ý chấm chế, trong đó có một vài nguyên thần Thiên Tiên, đừng để chúng chạy trốn.”

“Đệ tử sẽ ghi nhớ.”

Từ Bắc Vọng gật đầu nói.

Đừng nói Thiên Tiên, ngay cả nguyên thần Đại Đế ném vào Minh Đăng, thì có là rồng cũng phải cuộn lại cho lão tử.

Chương 375: Cảm giác được vạn người sủng ái lại giản dị tự nhiên như thế (2)

Đôi mắt đẹp của Công Nghi Sơ đột nhiên trở nên sáng rực, nàng ta im lặng một lúc rồi mỉm cười nói: “Vi sư muốn tặng thêm cho ngươi một món tiên khí phòng thân.”

Đột nhiên, tiếng sáo vô tận lưu luyến giữa tầng mây, kỳ ảo như có như không, âm vang như tiếng trời.

Một cây sáo trúc màu xám bay đến, rơi vào lòng bàn tay trắng nõn của Công Nghi Sơ.

“Món vật này được luyện chế từ tiên trúc trăm vạn năm, Thông Thiên cấp chín. Luyện khí sư đã bổ sung lực gió lớn nhất, tạo thành một món Tiên Khí bảo mệnh…”

Nàng giải thích rất kỹ càng, biểu cảm cực kỳ nghiêm trang, sau đó đưa nó cho Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng thật sự rất cảm động, hắn không khỏi nảy sinh cảm giác hơi xấu hổ?

Đệ tử có tài đức gì chứ?

“Đa tạ sư tôn, đệ tử cảm động đến rơi nước mắt!”

Từ Bắc Vọng trào dâng cảm xúc, sau đó đưa tay tiếp nhận sáo trúc. Khi hắn vừa mới chạm vào, thanh âm gột rửa đột nhiên truyền đến.

Bên ngoài sáo trúc có khắc hoa cỏ sơn thuỷ, chim thú trùng cá, những hoa văn này như đang nhảy múa hân hoan, trôi nổi nương theo làn gió nhẹ nhàng.

Tuy sư tôn không nói rõ ràng, nhưng trên thực tế, thần khí Thông Thiên này chắc chắn được dùng để chạy trốn.

Nhưng đột nhiên.

“Cầu kiến Cung chủ!”

Một giọng nói gấp gáp truyền đến từ chân trời.

Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Công Nghi Sơ lập tức biến mất.

Nàng giấu Từ Bắc Vọng vào một góc, bước về phía trước.

Một lão giả đứng sừng sững trên đỉnh núi băng giá lạnh lẽo, phía sau là hơn chục trưởng lão đi theo.

“Cung chủ, ngươi đưa Phong Địch cho hắn rồi?”

Bà lão trực tiếp hỏi.

“Không sai.”

Công Nghi Sơ gật đầu, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Các trưởng lão quay đầu nhìn nhau, ai nấy đều có thể phát hiện một tia sầu lo trong đáy mắt của đối phương.

Cũng vì cảm ứng được Phong Địch, cho nên mọi người mới nóng lòng chạy đến đây khuyên can.

Băng Tuyết Cầm Cung cũng chỉ có hai Thần khí Thông Thiên cấp chín, vậy mà Cung chủ lại ban cho kẻ này, quả thực quá mức thiên vị.

Lão giả cảm nhận được cơn giận của Cung chủ, cẩn thận mở miệng: "Cung chủ, lão thân có một câu muốn hỏi thăm Từ chân truyền."

Công Nghi Sơ lạnh nhạt gật đầu.

Động thái lần này của các trưởng lão khiến nàng ta vô cùng không vui, thậm chí còn lo lắng Từ Bắc Vọng phát sinh khúc mắc trong lòng.

Từ Bắc Vọng cũng khá thân thuộc với lão giả đi đầu, người này chính là sư tôn của Cốc cái gì Thành kia, địa vị của ông ta ở Băng Tuyết Cầm Cung này cũng không thấp, đủ để nắm giữ một vùng.

Lục Ánh bà bà nhìn chằm chằm nam tử tuấn mỹ trước mắt, hỏi từng chữ: "Từ chân truyền, vì sao ngươi lại xuất hiện ở Tinh vực Thiên Cầm?"

Bà ta cũng không cố ý nhằm vào tên nhóc này, chỉ là tuỳ thời mà xem xét, tìm ra sơ hở lớn nhất trong lời nói của hắn.

Bà ta vừa dứt lời, sắc mặt của tất cả trưởng lão đều khẽ thay đổi.

Ngay cả Công Nghi Sơ cũng bất chợt rùng mình một cái.

Người này vừa ra đời đã gặp phải thiên kiếp điềm lành, thậm chí còn hứng chịu chín đạo lôi kiếp khi mới một tuổi, mơ thấy Thiên Đế Thần Linh khi mới lên ba. Hơn nữa, hắn còn thu hoạch cơ duyên truyền thừa trên con đường tu luyện…

Đủ loại dấu hiệu đã cho thấy Bắc Vọng chắc chắn là đứa con được trời chọn, thiên phú có thể so sánh nhân kiệt tiên giới, thành tựu tương lai không thể đoán trước được.

Cho nên, nàng ta không chỉ ban thưởng bản nguyên Trúc Cơ, mà còn tình nguyện giao ra Tiên khí cấp chín, những tài nguyên lớn nhất cho Băng Tuyết Cầm Cung.

Nhưng dựa vào khí vận lớn đến nhường này, hắn vốn không có khả năng xâm nhập vào Tinh vực Thiên Cầm.

Hàng vạn tinh vực ở Tiên giới cũng phân chia đẳng cấp, mặc dù tinh vực Thiên Cầm không tính là nghèo, nhưng cũng hơi xuống dốc so với các tinh vực khác. Nơi đây chưa từng sinh ra Ngụy Thần, ngay cả Thần Linh cũng đều là các tu sĩ từ tinh vực khác do Thiên Đình cử tới.

“Giải thích thế nào?”

Sắc mặt Lục Ánh bà bà trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ, đồng thời một luồng áp lực vô hình.

Trước mắt bao người, Từ Bắc Vọng vẫn cư xử bình tĩnh thong dong, dù hắn biết rõ mình sắp bị bại lộ chân tướng.

Sau khi cân nhắc hậu quả, dù hắn không thể chết ngay tức khắc, nhưng địa vị nhất định sẽ bị giảm sút, cộng thêm hành động nói dối trước đó, hắn có lẽ sẽ rơi xuống ngàn trượng, không còn nhận được sự tín nhiệm của tông môn.

“Đệ tử cũng cần trưởng lão giải đáp nghi hoặc.”

Hắn chắp tay đứng sừng sững, âm thanh không chút gợn sóng.

Trong chốc lát, nam tử áo trắng trở thành trung tâm của một đại dương ánh sáng óng ánh, khiến cho băng tuyết hoà tan, dị tượng điềm lành ngập trời!

Hung thú tuyệt thế vô song cố thủ trên bầu trời, Thái Hư Cổ Long phát ra hào quang bảy màu, Huyết Kỳ Lân đỏ tươi bất tử, cổ thụ ngập trời, tất cả đều trở thành phụ trợ của hắn.

“Grào…”

Tiếng gầm của dã thú hội tụ thành dòng sông ánh kim, chuyển động vây quanh nam tử áo trắng, tựa như một tấm kết giới bảo vệ, còn hắn ta chính là chúa tể độc nhất vô nhị, thống lĩnh Tiên thú.

Cảnh tượng này khiến cho Lục Ánh bà bà nghẹn họng trố mắt, nội tâm không ngừng chấn động mãnh liệt, như thể bà ta vừa trông thấy bờ cõi tiên thú bất tử trong truyền thuyết.

Công Nghi Sơ khẽ nhếch môi, cảm xúc kinh hãi trào dâng trong lòng, nàng ta khó mà tin được!

Đây đều là Tiên thú cấp bậc Thần Linh, thế giới bị vứt bỏ chắc chắn không thể có!

Mọi người đều biết, Thần thú ở thế giới bị vứt bỏ phải tiến hoá từ sự sống và cái chết mấy lần mới có thể sinh ra tại Tiên giới.

Bắc Vọng có thể tạo ra dị tượng khủng bố vô song như thế, nhất định là người được Tiên giới chiếu cố!

“Đệ tử vẫn luôn như vậy ngay từ khi còn nhỏ, suýt chút nữa đã hù chết cha mẹ.”

Từ Bắc Vọng có chút bất đắc dĩ, hắn nhẹ nhàng cử động tay áo, dị tượng bao phủ trời đất biến mất toàn bộ.

Đừng quên, hắn đã hấp thu trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới xuất phát từ phương trời của Thú tộc Hoàng Kim, tương đương với Thần tộc Tiên giới, muốn tạo ra một chút dị tượng, chẳng phải là việc dễ như trở bàn tay sao?

Mặc dù không có chút uy lực nào, nhưng hiệu quả qua mặt lại rất tuyệt vời, những việc còn lại chỉ phụ thuộc vào cách suy diễn của bọn họ mà thôi.

Ngươi nghĩ thế nào là chuyện của ngươi, không liên quan gì đến ta.

Các trưởng lão trợn tròn mắt, ai nấy đều chìm trong cơn rung động kinh hoàng, da đầu đều tê rần.

Bọn họ suýt nữa đã hiểu lầm Bắc Vọng!

Băng Tuyết Cầm Cung nhặt được trân bảo rồi!

Chương 376: Cảm giác được vạn người sủng ái lại giản dị tự nhiên như thế (3)

“Trưởng lão, mời sưu hồn giúp đệ tử, làm rõ tình trạng bên trong thân thể của đệ tử.”

Lúc này, nam tử áo trắng tuấn mỹ đi về phía trước, khuôn mặt mang theo nụ cười ôn nhuận tự nhiên.

Con ngươi xanh thẳm trong veo hiện lên một tia thành khẩn, câu nói này của hắn khiến Lục Ánh bà bà vô cùng xấu hổ.

Lục Ánh bà bà đột nhiên phát hiện một luồng khí tức uy nghiêm đáng sợ đang tới tới lui lui trên người mình, nếu như bà ta thật sự hành động thiếu suy nghĩ, cung chủ nhất định sẽ đánh chết bà mà không chút lưu tình.

Bốp!

Bà ta cử động cánh tay, hung hăng cho mình một bạt tay.

“Từ chân truyền, lão thân nhất thời nóng vội…”

Khuôn mặt của Lục Ánh bà bà đột nhiên đỏ ửng, vô cùng xấu hổ.

“Trưởng lão, chuyện này làm sao có thể?”

Từ Bắc Vọng luống cuống giao ra tiên thảo chữa thương.

“Vô cùng tuấn mỹ, thiên phú dị bẩm, tâm địa thiện lương, tấm lòng son sắt…”

Tất cả trưởng lão đều hết sức vui mừng với hành động không chấp nhặt hiềm khích của Bắc Vọng.

Băng Tuyết Cầm Cung còn cầu mong gì hơn?

Vận mệnh cuối cùng cũng chiếu cố tông môn, tương lai sừng sững trên đỉnh Đông Hoang chắc chắn không phải lời nói suông!

Còn chuyện Phong Địch, bọn họ đương nhiên sẽ không nhắc đến nữa, thậm chí còn hận không thể cho Từ Bắc Vọng thêm vài món đồ vì tông môn không đủ điều kiện.

“Tiểu Vọng, ngươi lui ra đi.”

Giọng điệu Công Nghi Sơ vô cùng thân thiết.

Nàng ta muốn bàn bạc với các trưởng lão cấp cao để thay đổi tông quy một lần nữa, tận lực thu thập tài nguyên đỉnh cấp từ bên ngoài, thoả mãn con đường tu hành của Vọng nhi.

“Đệ tử xin được cáo lui.”

Từ Bắc Vọng lễ phép thi lễ, sau đó lạnh nhạt rời đi dưới ánh mắt tràn ngập ý cười của chư vị trưởng lão.

…

…

Sau khi Từ Bắc Vọng phi qua năm đỉnh núi, hai bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, một lão bà có mái tóc cháy khét, một cô bé búi tóc trái đào.

Từ Bắc Vọng từng xem qua quyển sổ ghi lại về những người trong tông môn, hắn biết bọn họ chính là Đường chủ của Luyện đan đường và Luyện khí đường.

“Bắc Vọng, đây là một phần lễ nhỏ tỏ chút tâm ý của bọn ta.”

Bà lão vứt ra lít nha lít nhít chai chai lọ lọ rồi vội vã chạy về để tiếp lửa cho lò luyện đan.

“Cái này…”

Từ Bắc Vọng hơi xấu hổ.

“Tiểu Vọng, ngươi chỉ cần nhỏ máu tươi vào những trận pháp này thì có thể sử dụng ngay lập tức.”

Cô bé búi tóc ngoẹo đầu, giao ra một thứ giống như đồng tử tinh thạch cho hắn, xung quanh còn có vô số trận văn trôi nổi.

Nói xong, cô bé ném cho Từ Bắc Vọng một ánh mắt cỗ vũ mong đợi, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

“Ai cha!”

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng, cũng không biết cảm tạ thế nào.

Những người phi thăng đều trải qua cuộc sống không bằng chết, cả ngày bị thúc đào mỏ như trâu ngựa, mà sao ta vẫn sống tốt như thế này.

Có lẽ đây là phiền não của mỹ nam tử chăng?

…

…

Trở lại động phủ, Từ Bắc Vọng ném tất cả tiên dược vào Linh trì, sau đó ôm con rối rồi nằm vào đó.

Hắn tiếp tục nói chuyện phiếm với lão đại về những chuyện lý thú vừa xảy ra.

Từ Bắc Vọng luôn có một dự cảm, cho dù là cách trăm triệu tinh vực, lão đại vẫn có thể nghe thấy những lời của hắn thông qua con rối.

“Trước mắt, ti chức đã đi vào quỹ đạo chính.”

Từ Bắc Vọng ôm chân ngọc sáng bóng long lanh, xúc cảm quả thực giống nhau như đúc, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng vô cùng quen thuộc, nhưng vì con rối không thể cử động, cho nên vẫn tồn tại một sự khác biệt rất lớn.

Trên con đường biến thái này, hắn càng chạy càng xa…

Có điều.

Dựa vào tính chiếm hữu biến thái, cùng với chứng bệnh tâm thần phân liệt của lão đại…

Nàng cố ý để lại con rối này, có lẽ cũng hy vọng chó săn thoả mãn một chút tình thú.

Sau khi thưởng thức một hồi, Từ Bắc Vọng tắm rửa trong linh dịch rồi chìm vào suy nghĩ.

Hắn có thể sẽ bóc lột sạch giá trị của Băng Tuyết Cầm Cung rồi cao chạy xa bay.

Nhưng mà hành động như vậy còn không bằng loài súc sinh, hắn chắc chắn không làm được.

Nhưng nếu tốc độ tu luyện suy giảm theo thời gian, hắn không thể tránh khỏi kết cục bị mọi người chất vấn.

Hắn vẫn phải đi ra khỏi vùng an toàn, xông xáo một trận ở Đông Hoang, cố sức cướp đoạt tài nguyên, nâng cao tốc độ tu luyện.

….

…

Năm tháng dài đằng đẵng, nháy mắt đã trôi qua ba năm.

Động phủ của Từ Bắc Vọng ở Băng Tuyết Cầm Cung luôn luôn bao phủ trong dị tượng kinh khủng, hư ảnh Thần thú cấp bậc Tiên linh che khuất bầu trời.

Điều này quá chấn động lòng người, sự sùng bái và ngưỡng mộ của mọi đệ tử tông môn dành cho Từ sư huynh cũng đạt tới cực hạn!

Đi kèm với sự dẫn dắt không biết vô tình hay cố ý của các trưởng lão sư môn, mười vạn đệ tử ở Băng Tuyết Cầm Cung đều tin Từ sư huynh có thể gánh vác trách nhiệm phục hưng sự nghiệp vĩ đại của tông môn!

Trong động phủ, Từ Bắc Vọng hấp thu toàn bộ Đạo Quả của Tiểu Thế Giới.

Dù tu vi cũng không có hiều tiến bộ, nhưng hắn cũng thu hoạch rất nhiều hiểu biết sâu sắc về nhân quả, âm dương và các đạo vực khác nhau.

Lúc này, hắn ta đã khai thác triệt để tất cả bảo vật trên người.

Bất quá, nỗ lực tạo dựng dị tượng trong khoảng thời gian qua đã mang lại cho hắn một vầng hào quang không gì sánh được.

Ba năm nay, cứ cách một tháng, một đống tài nguyên tu luyện lại được đặt bên ngoài động phủ, đám người này quả thật đã phụng dưỡng hắn như một lão phật gia.

“Ta phải báo đáp việc này thế nào đây…”

Từ Bắc Vọng cảm khái một tiếng, bỏ con rối vào nhẫn trữ vật rồi chắp tay đi ra.

Chương 377: Khoái cảm cướp đoạt cơ duyên trở về (1)

“Cái gì? Ngươi muốn tu luyện một mình ư?”

Công Nghi Sơ vẫn tỏ ra ung dung dịu dàng, nhưng hai hàng chân mày đã cau chặt lại.

“Sư tôn, đệ tử đang gặp trở ngại trong mấy môn bí pháp, cho nên muốn du ngoạn hồng trần tìm tòi học hỏi.”

Từ Bắc Vọng tuỳ tiện bịa lấy một cái cớ, hắn vốn dựa vào việc cướp đoạt cơ duyên để đi lên, nhưng lại không đành lòng hãm hại các sư muội tông môn, chỉ có thể du ngoạn thế giới bên ngoài để tìm một tên xui xẻo khác.

Không ngờ, Công Nghi Sơ lại bác bỏ: “Không được!”

Nói đùa sao, một đệ tử bảo bối như Từ Bắc Vọng, nếu hắn va va chạm chạm với ai đó rồi rơi đài, tông môn sao có thể chịu đựng tổn thất đến nhường này.

“Sư tôn, đệ tử cũng không phải đóa hoa trong nhà kính…”

Từ Bắc Vọng có chút xấu hổ.

Nếu hắn dám bỏ trốn, thì sẽ lập tức bị bắt về.

“Ma luyện đúng không? Vi sư đưa ngươi đến mấy di tích.”

Công Nghi Sơ mấp máy môi, hơi tán thưởng mà gật đầu.

Ta là một tên xui xẻo đến cực điểm, sao lại phải đi đến di tích để chuốc lấy cực khổ?

Đến lúc đó, một cọng lông cũng không giữ lại được, thậm chí còn bại lộ vận khí thật sự của bản thân, mọi chuyện cũng sẽ hỏng bét.

Từ Bắc Vọng muốn nói lại thôi, bánh trái thơm ngon quá mức cũng rất khó chia sẻ.

Nếu hắn đi theo con đường bình thường, an phận làm đệ tử ngoại môn, thì cho dù chết vất vưởng ở bên ngoài cũng sẽ không có mấy người quan tâm.

“Ngươi đã tu luyện rất chăm chỉ, thì đôi lúc cũng cần buông lỏng, mấy sư tỷ sẽ đưa ngươi ra ngoài để du ngoạn một thời gian.”

Công Nghi Sơ đương nhiên nhận ra được sự cố gắng của Tiểu Vọng, nên nàng vô cùng tán thành ý định tiêu dao bên ngoài của đệ tử. Dù sao đi nữa, hắn vẫn chưa được thưởng ngoạn phong cảnh tiên giới.

“Đa tạ sư tôn.”

Từ Bắc Vọng chỉ có thể đáp ứng, trước khi đến đã đoán được kết quả này.

Sau khi hắn rời đi, Công Nghi Sơ gọi một nữ nhân tóc xanh đến, đây là trưởng lão truyền công của cảnh giới Thiên Tiên.

“Bích Cầm, ngươi âm thầm chăm sóc tốt cho hắn, nếu hắn có chút tổn thương nào ta sẽ tìm ngươi hỏi tội!”

Giọng điệu Công Nghi Sơ cực kỳ nghiêm khắc.

Trưởng lão Bích Cầm đương nhiên biết rõ tầm quan trọng của Từ chân truyền, nghiêm nghị gật đầu: “Ta sẽ nhất định giữ vững cảnh giới!”

…

…

“Tiểu sư đệ…”

Đại sư tỷ mặc váy hoa thắt eo, tóc mai bồng bềnh trong sương gió, trâm hoa phát ra ánh sáng lấp lánh, bộ dạng vừa trong sáng vừa duyên dáng.

“Tiểu sư đệ, ngươi thật anh tuấn.”

Nhị sư tỷ mặc váy sen bó sát, dáng người uyển chuyển mê hoặc, đôi mắt hoa đào cực kỳ câu hồn.

Năm sư tỷ còn lại cũng không cần nhiều lời, mỗi người mỗi vẻ, nhan sắc cạnh tranh.

Nam đệ tử chân truyền còn lại có thân hình cao lớn, vóc dáng khôi ngô, làn da màu đồng khoẻ khắn.

“Tiểu sư đệ, ta thì không đi được.”

Thanh niên lộ ra nụ cười thật thà, hắn cũng sẽ không tự chuốc lấy nhục nhã.

Bảy nữ tử có độ tuổi không đồng nhất đang vây quanh Từ Bắc Vọng, ai nấy đều trò chuyện rôm rả, đủ loại mùi hương ưu nhã quanh quẩn, băng cơ ngọc cốt, dung nhan thần tiên.

Từ Bắc Vọng mỉm cười ứng phó, bộ dạng không chút bối rối, mọi cử động đều toát lên khí chất hoa lệ không gì sánh nổi.

“Bớt phóng túng.”

Tam sư tỷ là người có tính cách chững chạc nhất, nàng ta nhìn chằm chằm đám người kia, sau đó lại chăm chú quan sát Từ Bắc Vọng, mùi hương ôn nhuận kia khiến nàng suýt nữa mê muội vì ngạt thở.

Nếu không rõ nội tình, các nàng chắc chắn sẽ tưởng Từ Bắc Vọng là quý công tử của gia tộc Thần Linh.

Đáng tiếc.

Ta không xứng với tiểu sư đệ.

Dung mạo không khỏi già nua theo năm tháng, nàng không có lòng tin mình có thể đặt chân đến cảnh giới Thiên Tiên.

Trong lịch sử chân truyền của tông môn, người có thể đúc thành tiên cơ nhiều nhất chỉ có một, đôi khi cũng không có ai, chức vị lớn nhất mà đám đệ tử chân truyền bọn họ có thể đảm nhiệm chính là trưởng lão.

Đối với thiên phú của tiểu sư đệ, ngay cả trải qua kỷ nguyên trường hà, dung mạo phong thần tuấn dật của hắn vẫn sẽ tiếp tục giữ vững.

“Ngươi đi ra đi!”

Đại sư tỷ không chút thận trọng, đưa tay đẩy tam sư muội ra, nàng ta bước đến, đứng sóng vai với tiểu sư đệ, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt trêu chọc hắn.

Ầm ầm!

Cầm đài tráng lệ lộng lẫy quét qua bầu trời, xé rách hư không, lướt qua khoảng cách mấy vạn dặm trong tích tắc

…

…

Nhật Nguyệt Thần Triều.

Thành Thính Hải.

Nước biển sôi trào vô hạn vô biên, hòn đảo cổ mênh mông lại nguy nga treo lơ lửng ở giữa, tựa như một ngọn núi tiên cổ xưa tồn tại cả kỷ nguyên, lượn lờ trong sương mù hỗn độn.

Từng đường Thần Hồng vút qua không trung, có mấy ngàn người ở nơi này, dòng người tấp nập, phồn hoa náo nhiệt.

Cầm đài chậm rãi đáp xuống tại tòa thành cao nhất trong cung điện, rất nhiều xe ngựa lẳng lặng đứng trước nơi đó, thần quang chảy dọc đan xen không theo bất kỳ trật tự nào.

“Tiểu sư đệ, ta sẽ đưa ngươi đến phòng đấu giá lớn nhất Nhật Nguyệt Thần Triều.”

Nhị sư tỷ nhấp nháy đôi mắt hoa đào xinh đẹp.

Kỳ quái, bất kể từ đầu đến cuối nàng dùng thủ đoạn mê hoặc thế nào, tiểu sư đệ vẫn không nhúc nhích.

Các sư tỷ còn lại cũng rất nhụt chí, chẳng lẽ giống như lời hắn nói…

Một khi tu luyện, quyết định vô tình sao?

“Chúng ta may mắn được bái kiến các chư vị bề trên.”

Tu sĩ Ô Ương Ương nín thở ngưng thần, cung kính thi lễ.

Bọn hắn tựa như tâm linh tương thông, tầm mắt đều dồn về phía nam tử tuấn mỹ khí chất tuyệt luân kia.

Tròng mắt xanh thẳm càng thêm thần bí vĩ ngạn!

Sự tích của tên nhà quê này đã truyền khắp Nhật Nguyệt Thần Triều từ lâu, âm thầm lan tràn đến Đông Hoang!

Hắn ta đến từ thế giới bị vứt bỏ, thiên phú kinh khủng đến mức có thể nghiền ép tu sĩ Nhật Nguyệt Thần Triều chỉ trong một chiêu.

Hắn ta còn chiến đấu vượt hai cấp, dễ dàng giết chết Cốc Lương Thành, bế quan tám năm, đột phá hai cấp. Các thế lực lớn cũng không khỏi hoảng hốt một phen, thậm chí còn hối hận phát điên vì không cố hết sức tranh đoạt.

Chỉ cần trả thêm mấy viên Tiên tinh ở khu mỏ có lẽ sẽ có thể tranh đoạt được, đây chính là phương thức của cac thế lực thịnh vượng lựa chọn kỳ tài ngút trời!

Từ Bắc Vọng không hề quan tâm, chắp tay đi về nơi huyên náo trong điện, bảy sư tỷ xuất hiện một loạt, chăm chú đi theo sau.

Không hổ là tiên giới, trong số mấy chục triệu người ở thành Thính Hải, thì tám phần mười đều từ cảnh giới Giải Ách trở lên, căn bản không có người phàm tục.

Xem ra, Thiên Đạo đã vứt tất cả người phàm tục vào thế giới bị vứt bỏ, sinh linh giáng lâm tại tiên giới cũng cao quý hơn loài người một bậc.

Là một trong những đạo thống bậc nhất tại Nhật Nguyệt Thần Triều, Băng Tuyết Cầm Cung cũng được bố trí một gian phòng đặc biệt.

Chương 378: Khoái cảm cướp đoạt cơ duyên trở về (2)

“Sư tỷ muốn cái gì, sư đệ mua cái đó.”

Từ Bắc Vọng quan sát cung điện cao vạn trượng, khuôn mặt biểu lộ ý cười.

“Hào phóng!”

Bảy nữ tử vui mừng tột độ, các nàng rốt cuộc cũng có thể tàn sát tiểu sư đệ một lần.

Các nàng cũng biết rõ, tiểu sư đệ đã nhận được vô số tài nguyên từ tông môn

Các nàng vốn dĩ vẫn còn hơi ghen ghét trong lòng, nhưng sau khi chứng kiến phong thái tuỳ hứng của hắn, chút tâm tư lập tức tan biến, không còn sót lại chút gì.

Từ Bắc Vọng âm thầm đánh giá cuộc đấu giá, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ…

Nhàm chán.

Nhật Nguyệt Thần Triều ở Đông Hoang chỉ là một giọt nước trong biển cả, tài nguyên tu luyện trên thị trường đấu giá cũng quá thưa thớt, hắn cần cái gì tông môn đều có.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn bị hấp dẫn bởi một đoá hoa đen sẫm.

Chính xác hơn, Từ Bắc Vọng đột nhiên nhìn thấy một nam tử mặc y phục huyền kim, thắt eo thêu hoa văn Kim Ô (quạ ba chân), đỉnh đầu ẩn hiện một cây cổ thụ khí vận.

Ban đầu, cây cổ thụ chỉ hơn bảy mươi lá cây, nhưng lại tăng lên chín mươi lăm lá trong khoảnh khắc, phát ra hào quang rực rỡ loá mắt.

Trong những năm gần đây, đồng chí Từ lười biếng làm việc, bây giờ lập tức khai triển bản chức của mình!

Khoái cảm cướp đoạt cơ duyên đã trở về!

Ngón tay vàng này quả thực quá nghịch thiên, một ít thần vật mà

ngay cả Cổ Thần Thiên Đế cũng không thể phát hiện ra, nhưng hắn lại có thể nắm chắc mười mươi thông qua biện pháp quan sát cây khí vận.

“Bảy trăm linh một viên Tiên tinh, ta muốn!”

Giọng nói ôn nhuận mang theo từ tính chậm rãi truyền khắp cung điện, động tác đưa khay ngọc của cường giả Địa Tiên phụ trách cuộc đấu giá lập tức ngưng lại.

Mấy chục vạn tu sĩ trong điện quay đầu nhìn nhau, bầu không khí kinh hãi truyền từ tầng thấp nhất lên tầng cao nhất.

Như vậy là có ý gì?

Đệ tử chân truyền của Phù Tông vừa mới thả xuống bảy trăm viên Tiên tinh, vậy mà người này lại ra bảy trăm linh một viên, đây không phải là nhục nhã sao?

Đám người nhìn về nơi phát ra giọng nói, sau đó bắt gặp sắc mặt dung dung không chút gợn sóng của nam tử áo trắng kia.

“Đồ nhà quê, ngươi có ý gì?”

Nam tử mặc huyền y phá vỡ cửa lớn, cả người đứng sừng sững trên không, tức giận nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng.

“Làm càn!”

Sắc mặt của đại sư tỷ trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

“Sao? Hắn không phải đồ nhà quê à?”

Nam tử áo đen cười to, bộ dạng càn rỡ tuỳ ý đến cực hạn

Phòng đấu giá lớn như vậy tức khắc lặng ngắt như tờ.

Giả thần thay mặt Thiên triều cai quản cũng không can thiệp vào tranh đấu của hai thế lực lớn.

Các thế lực lớn nhỏ còn lại đều nhiệt tình xem náo nhiệt.

Nói thật, bọn hắn không dám coi thường đệ tử chân truyền của Băng Tuyết Cầm Cung, nhưng thật ra vẫn âm thầm miệt thị đồ nhà quê ở thế giới bị vứt bỏ.

Gà bay lên đầu cành vĩnh viễn không thể hóa thành phượng hoàng!

“Muốn giẫm lên ta để bộc lộ tài năng, ngươi vẫn chưa xứng đâu!”

“Nhà quê cũng chỉ là nhà quê, ta đã cho ngươi mặt mũi rồi?”

Khuôn mặt của đệ tử chân truyền thuộc thế lực Phù Tông trở nên u ám, hắn ta đã khó chịu tên nhà quê này từ lâu, nhất định phải trút giận một lần cho thoả.

Sư môn ở nhà đều nhắc đến kẻ này mỗi ngày, sau đó bày ra biểu cảm hối hận không thôi, khiến cho đệ tử chân truyền như bọn hắn không biết để mặt mũi vào đâu.

Từ Bắc Vọng cười thầm, hắn không thể để các sư tỷ xấu hổ và giận dữ thêm nữa, chỉ hời hợt nói: “Mười năm không giết người, ta có chút không quen tay.”

Hắn dạo bước về chỗ ngồi, thảnh thơi bưng một bình trà xanh lên.

“Tự hiểu lấy cũng tốt.”

Nam tử mặc huyền y còn tưởng rằng tên nhà quê sẽ khiếp sợ, dương dương đắc ý đi đến bàn đấu giá, chuẩn bị lấy đóa hoa đen thẫm đi.

Đám khán giả cực kỳ thất vọng, trò hay còn chưa mở màn mà đã kết thúc rồi.

“A?”

Từ Bắc Vọng quan sát thấy ở một nơi trong cung điện, đỉnh đầu của bốn tu sĩ có dáng vẻ tuỳ tùng mang tháp khí vận với chín mươi tám tầng ánh sáng.

Sau đó, hắn tiếp tục dò xét bốn người đó, khí tức trong thân thể bọn họ cũng không phải tiên khí thuần tuý mà là vật chất quỷ dị, thậm chí còn có thú hồn còn sót lại, đây đều là vết tích từ thế giới bị vứt bỏ.

Từ Bắc Vọng mặc kệ bọn hắn tu luyện ma pháp Võ Hồn hay là đấu khí gì đó, thứ duy nhất hắn xác định chính là…

Có thể thôn phệ được!

Trong chốc lát, hắn thi triển một chưởng chứa đầy hào quang về phía bốn người họ, thanh thế kinh hoàng khiến cho phòng đấu giá vừa mới yên tĩnh chưa được bao lâu lại náo động một phen.

Hắn ta không dám động thủ với đệ tử chân truyền của Phù Tông cho

nên trút giận lên đồng hương ư?

Đột nhiên.

“Mau tỉnh lại!”

Một nam nhân trung niên gầm thét chói tai như vực sâu biển lớn, khí tức hùng vĩ cuồn cuộn dâng trào rồi tràn về phía từ nam tử áo đen.

Sắc mặt Bích Cầm ẩn tàng trong hư không đột ngột biến đổi, Từ chân truyền muốn gây hoạ rồi…

Quả nhiên, trong ánh mắt sợ hãi hồi hộp của vô số người ở đây, đệ tử chân truyền cao quý của Phù Tông giống như bị tử thần Địa Ngục ăn mòn, đột nhiên biến thành một bộ xương trắng!

Cường giả Nhân Tiên trung phẩm chết dưới tay tên nhà quê của Băng Tuyết Cầm Cung bằng một cách thức khiến người đời rùng mình kinh hãi?

Thậm chí, ngay cả dấu vết động thủ cũng không có?

Cùng lúc đó, màn sương máu phát ra từ bốn thi thể ngập tràn khắp phòng đấu giá.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh điềm đạm cướp đoạt điểm sáng khí vận.

Cuối cùng hắn cũng phát hiện ra lỗi bug!

Nếu một người phi thăng vẫn chưa trải qua buổi lễ tẩy rửa bằng Chú Tiên Bi, vận khí của hắn vẫn thuộc về thế giới bị vứt bỏ như ban đầu, chưa thể dung nhập vào tiên giới.

Đây là một mối làm ăn lớn!

Giống như hắn, sau khi nội lực thân thể chuyển hoá thành tiên lực, tháp khí vận chỉ có một tầng hào quang tràn đầy cũng biến thành cây khí vận….

Chỉ có một phần ba lá cây, ngay cả một mảnh cũng không có!

Từ Bắc Vọng vốn dĩ không có nhiều khí vận, nghiễm nhiên rét lạnh vì tuyết vì sương, khí vận bị cắt giảm một phần lớn.

Hắn ta nhất định là tên xui xẻo nhất tiên giới.

Nhưng chỉ cần thôn phệ điểm sáng khí vận liên tục không ngừng,

hắn chẳng phải có thể cải thiện tình hình bi thảm này hay sao?

P.s: cầu KP~

Chương 379: Đúng là đồ siêu cấp gây họa, hư ảnh Đại Đế giáng lâm (1)

Bầu không khí trong phòng đấu giá cao vút vạn trượng trở nên âm trầm như hầm mộ.

Sắc mặt của mấy trăm ngàn tu sĩ dần dần biểu lộ sự sợ hãi, tứ chi lạnh lẽo như băng tan.

Trái tim của bọn họ như nứt ra một cái khe, một đôi tay chầm chậm thò ra khỏi đó…

Đệ tử chân truyền của Phù Tông đột nhiên rơi đài trong thầm lặng, ngay cả cường giả Địa Tiên cũng chỉ có thể phát hiện một vài động tĩnh nho nhỏ.

Cảnh giới Giải Ách cao phẩm lại có thể giết cảnh giới Nhân Tiên trung phẩm chỉ với một chiêu, điều này cũng quá kinh thế hãi tục rồi a!

Nhưng điểm mấu chốt lại là tâm tính lạnh lùng của tên nhà quê kia, vẻn vẹn vài câu tranh chấp bằng miệng lưỡi, thế mà hắn ta đã tùy tiện hủy hoại thiên tài của một tông môn khác. Người này còn có thể tàn nhẫn đến mức nào chứ?

Hơn nữa, xuyên suốt quá trình giết người, hắn ta còn thuận tay tàn sát luôn cả bốn tên nhà quê khác, tựa như tên đồ tể đang hưởng thụ khoái cảm chặt thịt nghiền xương.

Cảnh tượng máu tanh đó đã đánh thẳng vào nội tâm của đám quần chúng hóng chuyện!

Đây chính là tên nhà quê nhu nhược, lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ đó sao?

Nếu tất cả những tên nhà quê đều nghịch thiên như thế này, liệu những tu sĩ tiên giới như bọn họ còn miếng đất để dung thân hay không?

Từ chân truyền của Băng Tuyết Cầm Cung vẫn duy trì hành tung thần bí ở Nhật Nguyệt Thần Triều, nhưng không ngờ, hắn ta lại để lộ thủ đoạn đến đáng sợ như vậy ngay từ lần đầu tiên ra ngoài!

"Đều là con người với nhau, sao mà chênh lệch lại lớn như vậy…"

Một số gia nô đứng đằng sau các thế lực lớn đều là người phi thăng từ thế giới bị vứt bỏ.

Nhớ năm xưa, bọn họ cũng từng là những người cao quý nhất ở thế giới của chính mình, miệng ngậm thiên hiến, quan sát chúng sinh, chủ trì sự tồn tại của vạn vật.

Vậy mà khi phi thăng đến tiên giới, bọn họ lại trở nên tự ti hèn mọn như loài sâu kiến. Thực tế tàn khốc đã khiến bọn họ phải sống một cách dè dặt, ngay cả lúc bưng trà rót nước cho người khác cũng phải khom lưng cúi đầu.

Nhưng nam nhân này thì sao?

Hắn ta cũng không thay đổi phong thái cao cao tại thượng đã ngấm đẫm vào xương tuỷ của mình chỉ vì hoàn cảnh.

Tại sao lại giết ngươi?

Đơn giản chỉ vì muốn giết ngươi mà thôi!

Từ Bắc Vọng khẽ nhấp một ngụm trà rồi hút hết các điểm sáng khí vận của bốn tên gia nô.

Hiệu quả quá nhỏ, hào quang của cây khí vận đã tăng từ một phần ba lên thành hai phần ba, vẫn chưa trọn vẹn một phiến lá.

Cho dù đám người này từng là thiên mệnh chi tử đến từ thế giới bị vứt bỏ, nhưng sau loại trừ toàn bộ tạp chất bằng Chú Tiên Bi, thì cây cổ thụ khí vận của bọn họ cũng chỉ có tối đa 34 lá cây, tương đương trình độ khí vận thông thường ở tiên giới.

Nhưng hắn có thể lợi dụng lỗi BUG này!

Nếu như chiếm đoạt khí vận của đám người có từ chín mươi bảy lá cây khí vận trở lên trên thiên giới, khí vận của hắn cũng có thể tăng vọt!

Mấu chốt là hắn không tìm thấy ai cả!

Nơi đây như một cái nhà xí, chỉ toàn là phân, làm gì có vàng.

Toàn bộ âm vực Thiên Cầm này cũng chẳng được mấy người.

Tuy nhiên, hắn có thể tận dụng khe hở, bắt giữ những tên phi thăng chưa chuyển đổi khí vận, sau đó đoạt điểm sáng khí vận từ bọn họ rồi góp gió thành bão.

Sau khi lấy lại tinh thần, Từ Bắc Vọng tiếp tục châm thêm một bình trà, hắn chợt nhận thấy phòng đấu giá trở nên tĩnh mịch như tang lễ.

Hắn không nhịn được nữa, lạnh nhạt mở miệng: “Ta chỉ là một tên nhà quê, không hiểu rõ lễ nghi, chỉ biết thô bạo giết người.”

Giọng điệu hời hợt, nụ cười áy náy.

Ta là thế đấy!

Oành!

Thanh âm ôn nhuận ấy lại tựa như sấm chớp, đánh động đến tất cả mọi người!

“Nghiệt súc!”

Một nam nhân trung niên thuộc thế lực Phù Tông nhăn nhó mặt mày, thi triển phù văn phức tạp đan xen, tạo thành một tấm lưới khổng lồ trên không trung. Ông ta nhất định phải tiêu diệt tên này!

Trưởng lão Bích Cầm cũng không ẩn nấp thêm nữa, bộc phát tu vi của cảnh giới Thiên Tiên, uy áp đột nhiên giáng xuống, tấm lưới phù văn lập tức vỡ tan tành.

Tại Nhật Nguyệt Thần Triều, người có tu vi Thiên Tiên thường sở hữu lực chiến đỉnh cấp, tùy tiện một chút cũng có thể nghiền ép cường giả của các thế lực lớn.

Dù sao đi nữa, ngoại trừ Từ Bắc Vọng, tông môn nào lại phái một Thiên Tiên đến hỗ trợ đệ tử chân truyền chứ?

Ngọn lửa tức giận của đám người thuộc gia tộc Chiêm Minh nhanh chóng dập tắt, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Bọn họ không quan tâm đến cái chết của bốn tên nhà quê, nhưng việc này còn liên quan đến vấn đề mặt mũi.

Chưa chào hỏi gì cả mà đã trực tiếp tàn sát gia nô của gia tộc Chiêm Minh như giết chó, phải chăng hắn đang làm nhục chủ nhân của

chúng trước mặt mọi người?

Nếu lần này không giải quyết thỏa đáng, vậy thì gia tộc Chiêm Minh nhất định sẽ trở thành trò cười trong lúc trà dư tửu hậu!

“Bảy trăm lẻ một phiến Tiên tinh, ta lấy.”

Ánh mắt chàng trai tuấn mỹ mặc áo choàng trắng lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn mỹ vô cảm như cũ.

Hắn ném Tiên tinh xuống dưới đáy.

Người chủ trì buổi đấu giá cũng có chút do dự, nhưng rồi vẫn chuyển khay ngọc vào nhã thất của Băng Tuyết Cầm Cung.

“Đi.”

Trưởng lão Bích Cầm thấp giọng thúc giục, bà ta vừa lo lắng cho an nguy của Từ chân truyền, nhưng càng sợ hắn ta lại gây ra chuyện khủng bố hơn nữa.

“Buổi đấu giá vẫn chưa kết thúc, sư tỷ còn muốn gì nữa không?”

Từ Bắc Vọng thu bảy đóa hoa đen sẫm vào trong nhẫn trữ vật rồi mỉm cười với bảy nữ tử xinh đẹp tuyệt trần.

“Quay về.”

Nhị sư tỷ yêu mị câu hồn cũng trở nên nghiêm túc vô cùng.

Ai da, tiểu sư đệ này cũng quá độc ác!

Chỉ vì một câu nói chói tay, hắn liền biến người khác trở thành bộ xương trắng. Nếu bọn họ còn tiếp tục ở đây, hắn có lẽ sẽ tiếp tục tàn sát. Đến lúc đó, Băng Tuyết Cầm Cung cũng không thể phủi đít bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra.

“Rời đi thôi…”

Sáu sư tỷ còn lại cũng trăm miệng một lời, những gương mặt tinh xảo còn mang theo biểu cảm cầu khẩn.

Đừng gây họa nữa!

Chương 380: Đúng là đồ siêu

cấp gây họa, hư ảnh Đại Đế giáng lâm (2)

“Được rồi, lần sau lại đến.”

Từ Bắc Vọng có chút tiếc nuối, chắp tay sau lưng rồi rời khỏi nhã thất.

“Ừm?”

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm vào nam tử cụt tay đang phẫn nộ khôn xiết: “Trông ngươi có vẻ rất hận ta?”

Từ Bắc Vọng vừa dứt lời, không gian Minh giới khai mở, kéo người này xuống dưới.

“Có thể nhanh lên chút được không…”

Mỗi vị sư tỷ vận chuyển một đạo quang trên đài cầm, ai nấy đều lôi kéo cưỡng ép Từ Bắc Vọng.

Rắc rắc…

Bảy nữ tử có thể cảm nhận một bộ xương trắng loang lổ lại xuất hiện trong cung điện Phù Tông, các nàng đều không nói nên lời…

Sau khi bước lên cầm đài, trưởng lão Bích nghiêm mặt nói: “Lấy Phong Địch ra đi.”

Đối với thái độ thận trọng của trưởng lão truyền công, bảy vị sư tỷ đều tán thành gật đầu.

Lỡ như lão quái vật Phù Tông xé rách không gian để chạy tới đây, tiểu sư đệ khó mà bảo toàn tính mạng.

Hắn là bảo bối không chút tì vết, đang gánh vác hy vọng sừng sững trên đỉnh Đông Hoang của Băng Tuyết Cầm Cung.

Từ Bắc Vọng cảm giác chính mình như một con ma bệnh lười biếng, muốn làm cái gì cũng bị cấm đoán, bảo hộ.

Hắn lấy ra sáo trúc, âm thanh du dương trong vắt quanh quẩn bên tai, một cơn lốc kinh khủng nổi lên giữa đất trời, tốc độ của đàn cầm lại tăng lên gấp mấy lần.

Không xong rồi, chạy mau!

…

…

“Đồ gây họa này.”

Công Nghi Sơ và rất nhiều trưởng lão cấp cao đang tụ họp với nhau trên một đỉnh núi mịt mờ tuyết trắng

Phù Tông đã đánh mất đệ tử chân truyền, không, hai người, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này.

Phải biết rằng, quá trình bồi dưỡng nên một cường giả Nhân Tiên trung phẩm cũng không hề dễ dàng, huống chi chuyện này còn liên quan đến vấn đề mặt mũi. Sự việc xảy ra trong thầm lặng và trước sự chứng kiến của hàng vạn chúng sinh là hai tình huống hoàn toàn khác biệt.

“Sư tôn, ngươi có thể giao đệ tử cho bọn họ.”

Từ Bắc Vọng cúi đầu kính cẩn, giả vờ hổ thẹn.

“Nực cười, Băng Tuyết Cầm Cung ta mà lại sợ Phù Tông à?”

Công Nghi Sơ quả quyết bác bỏ. Các trưởng lão khác, thậm chí Lục Ánh bà bà cũng đều bày ra bộ dáng cao ngạo.

Xét trong toàn bộ Đông Hoang, Băng Tuyết Cầm Cung có lẽ cũng chỉ là một thế lực tầm thường, nhưng phóng mắt ra toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Triều, bọn họ cũng được tính là một người khổng lồ thực thụ.

Nếu Từ Bắc Vọng chỉ là đệ tử chân truyền bình thường phạm sai lầm, các nàng cũng sẽ âm thầm xử lý hắn theo tông quy chứ tuyệt đối không giao cho Phù Tông.

Nhưng Từ Bắc Vọng lại có thể giết chết Nhân Tiên trung phẩm chỉ bằng một chiêu, kẻ mù cũng thấy được lực chiến thiên phú của hắn, chiến đấu vượt hai cấp cũng chỉ là chuyện bình thường như cơm bữa.

Bọn họ không chỉ dốc lòng bảo vệ, mà dù có chết thì cũng phải bảo vệ. Hơn nữa, bọn họ cũng không tiếc nếu phải gây ra một trận huyết chiến giữa các tông môn!

“Dù cho trăm ngàn đệ tử của Băng Tuyết Cầm Cung phải chết trận,

chúng ta cũng sẽ bảo vệ ngươi bình an vô sự.”

Những trưởng lão có tính tình nóng nảy đều trở nên hưng phấn vô cùng.

Điên cả rồi sao…

Từ Bắc Vọng cạn lời.

Thật ra, hành động lần này của hắn cũng ẩn chứa một chút ý muốn dò xét.

Tiên giới có một điểm đặc sắc.

Bọn họ có thể buôn bán đệ tử.

Khi một thế lực lớn nào đó nhìn trúng nhân tài trác tuyệt, bọn họ có thể tiến hành trao đổi lợi ích, khiến cho nhân tài ấy rời khỏi tông môn nhỏ rồi gia nhập với bọn họ.

Dù nhiều dù ít, các đệ tử trong tông môn đều bị liên lụy bởi sức mạnh nhân quả, những động thái cưỡng ép bức bách sẽ tạo nên trở ngại cực lớn trong quá trình tu hành.

Chẳng hạn như Từ Bắc Vọng.

Băng Tuyết Cầm Cung có thể bán hắn cho một thế lực lớn nào đó ở Đông Hoang, họ sẽ nhận lại một khoản thù lao cực kỳ phong phú.

Tuy nhiên, nhìn thế nào đi chăng nữa, các nàng cũng sẽ bảo vệ “bảo bối” là hắn….

Nhưng đúng lúc ấy.

“Công Nghi Sơ, lão phu cần một lời công bằng!”

Giọng nói hùng hồn như sấm, gấp gáp như thác đổ, chấn động toàn bộ Băng Tuyết Sơn Mạch.

Một nam nhân gầy trơ xương đang cưỡi một con cự long to lớn bằng trời, tay cầm bút chưởng phù, dùng máu để thi triển lực phù che khuất chân trời.

Hắn ta đứng sừng sững giữa không trung, phù văn quỷ dị lấp lóe đầy trời, khí thế khiếp người!

Phía sau hắn ta là vô số trưởng lão của Phù Tông, ai nấy đều tỏ vẻ

tức giận khôn xiết.

Một vài nhân vật cao tầng bên gia tộc Chiêm Minh cũng giáng lâm để tìm lại mặt mũi của mình.

Đối với một thế lực, thể diện vô cùng quan trọng!

“Lệ Quỷ Tam, Băng Tuyết Cầm Cung chúng ta không cho phép ngươi làm càn.”

Công Nghi Sơ trong chiếc váy dài chấm đất hiện lên giữa hư không, sắc mặt lạnh lẽo như băng tan.

Các trưởng lão đều nắm chặt Tiên khí Thông Thiên, một đàn trận phức tạp mơ hồ xuất hiện, dường như một trận đại thần thông kinh khủng đang chuẩn bị nổ ra.

Phong thái của bọn họ khiến cho các đệ tử của Băng Tuyết Cầm Cung có phần xấu hổ.

Kẻ không biết nội tình sẽ tưởng rằng Phù Tông đắc tội với Băng Tuyết Cầm Cung trước.

Lệ Quỷ Tam nghiêm mặt, xương chân mày càng nhô ra, cơn phẫn nộ trong lòng cũng sục sôi hơn bao giờ hết!

Thật hoang đường!

Bọn họ không chỉ không có dáng vẻ hối lỗi, mà còn bày ra tư thế chỉ tội ngược lại.

“Đệ tử chân truyền của môn phái Phù Tông chúng ta không thể chết oan uổng như vậy được, tên đó phải đến Phù Tông để nhận lỗi tạ tội!”

Giọng nói của Lệ Quỷ Tam trở nên uy nghiêm hơn bao giờ hết, hắn đi thẳng vào vấn đề, nói lên yêu cầu của mình

Thật ra Lệ Quỷ Tam cũng biết rằng chuyện đền mạng là không thể, bây giờ chỉ có nước lùi lại một bước, đòi hỏi tài nguyên để bồi thường tổn thất, đồng thời cũng rửa sạch nỗi sỉ nhục.

Lệ Quỷ Tam đã sớm tơ tưởng đến một quặng mỏ của Băng Tuyết Cầm Cung, vừa hay, hắn có thể mượn chuyện này để làm tới.

“Cùng là đệ tử chân truyền, nhưng Phù Tông bọn ngươi chỉ nuôi ra được một đám ngu ngốc!”

Một trưởng lão cất cao giọng, câu nói không hề che giấu ý đồ châm chọc!

Tiếng cười nhạo không ngừng lan truyền khắp địa bàn Băng Tuyết Cầm Cung

Từ sư huynh có thể bày ra khí thế bức người như vậy, những đệ tử ngoại môn như các nàng cũng được hưởng vinh dự!

Sự chênh lệch thực lực Nhân Tiên trung phẩm và Giải Ách cao phẩm rộng lớn như chiến hào, nhưng đệ tử chân truyền của Phù Tông lại không chịu nổi một kích của Từ sư huynh, điều này lại càng khiến đạo thống của Băng Tuyết Cầm Cung chúng ta vĩ đại hơn bao giờ hết.

Những lời này giống như một cái bạt tai hung hăng giáng lên mặt Lệ Quỷ Tam, sắc mặt của hắn ta cực kỳ âm trầm, phù văn lục pháp cũng bùng nổ lệ khí kinh khủng.

Hắn không có cách nào để phản bác, đây mới là nỗi tức giận lớn nhất!

Chương 381: Đúng là đồ siêu cấp gây họa, hư ảnh Đại Đế giáng lâm (3)

Lúc này, một người mặc áo choàng trắng hoa lệ sang trọng chậm rãi bước ra, hắn bình tĩnh như thường nói: “Đệ tử chân truyền của quý tông cứ tới khiêu chiến tại hạ, sống chết có số.”

Tiếng nói vừa dứt.

Bỗng nhiên.

Oành!

Ầm ầm!

Bông tuyết bay đầy trời, trực tiếp tan chảy, một vùng băng tuyết rộng lớn lập tức biến đổi hình dạng, trở thành một dãy núi liên miên chập chùng màu xanh biếc.

Dưới mặt đất mênh mông bao la nứt nẻ, tiên sương sắc màu tràn ngập khắp bầu trời, một sơn mạch động tiên hiện lên trong khoảnh

khắc, tiên khí đậm đà đến nỗi có thể hóa thành nước.

Từng đóa hoa nở rộ bao phủ bốn phương tám hướng, sau đó hội tụ trên đỉnh đầu nam tử áo trắng.

Cảnh tượng ấy đã rung động toàn bộ mọi người!

“Trời ơi, chuyện gì vừa xảy ra vậy, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này? Đây hệt như đại cơ duyên được ghi lại trong kỷ nguyên…”

Màn biến đổi kinh khủng này đã khiến cường giả Phù Tông và gia tộc Chiêm Minh rợn cả tóc gáy.

Hình như bọn họ đã thấy hiện tượng này được ghi lại trong cổ tịch…

Chuyện này rất giống với sức mạnh đế uy trong truyền thuyết!

Chốc lát sau, uy áp vô cùng vô tận kéo tới, giống như một mảnh tinh vực đang rơi xuống nơi này.

Phù phù…

Máu huyết trong cơ thể của tất cả mọi người ngưng đọng, ai nấy đều bò lổm ngổm trên mặt đất, bao gồm cả Công Nghi Sơ.

Ngoại trừ nam tử áo trắng vẫn đứng sừng sững ở đó, vạn vật khắp đất trời đều đã quỳ rạp xuống mặt, tứ chi không thể động đậy được nữa.

Chỉ có Từ Bắc Vọng hiểu rõ tình hình.

Bởi vì hắn nhìn thấy bóng dáng phảng phất mờ ảo của một phụ nhân trong chiếc váy trắng tao nhã, phát ra ánh sao lấp lánh quanh thân.

Người đó quan sát Bắc Vọng bằng ánh mắt vô cảm, tay áo khẽ tung bay, một nguồn sức mạnh diễm lệ ập tới, khiến cho linh hồn của hắn không khỏi run rẩy.

Một giọt máu tươi trong cơ thể Từ Bắc Vọng đột nhiên vui sướng nhảy nhót giống như một đứa trẻ sơ sinh, đó chính là mùi vị huyết mạch quen thuộc.

Tới rồi, lão đại thật sự đã phái người tới rồi!

Giờ phút này, chó săn không khỏi nước mắt lưng tròng.

Dự cảm của chó săn không hề sai tí nào, lão đại đã gửi bản nguyên

Tinh Thần đến cho hắn, đó chính là nút thắt quan trọng nhất liên quan đến thành tựu trong tương lai.

Chỉ có bản nguyên Tinh Thần mới có thể để đúc thành tiên cơ, đến lúc đó, hắn mới có thể tranh đấu trên bảng Vấn Đỉnh!

Hư ảnh của phụ nhân váy trắng bước thẳng đến bên cạnh Công Nghi Sơ, năm ngón tay lạnh lẽo đè trên gáy nàng ta, sau đó nhanh chóng thu tay lại. Sư tôn đường đường là cường giả Thiên Tiên đỉnh phong cũng chẳng hay biết gì về việc này.

Từ Bắc Vọng lại có dự cảm không may, nếu sư tôn có suy nghĩ không an phận với đồ nhi, sợ rằng nàng ta sẽ tan nát thành trăm mảnh ngay lập tức.

Chỉ cần có một chút ái mộ tham luyến, nàng ta sẽ phải chết…

May là không có, chỉ có tình thầy trò thuần túy.

Một hư ảnh lục soát trí nhớ nhưng lại không gây ra bất kỳ động tĩnh nào, đây chính là sức mạnh của Đại Đế sao?

Đúng là rất đáng sợ!

Tộc nhân của Thần tộc Thất Quan Vương mang trong mình huyết mạch Đại Đế Hoàng Kim, bà ta có thể phá hủy cả tinh vực Thiên Cầm trong lúc giơ tay nhấc chân.

Luồng uy áp khủng bố bỗng nhiên biến mất, vùng đất băng tuyết địa khôi phục như cũ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, lòng can đảm của vô số người nơi đây suýt nữa tan vỡ, nội tâm của bọn họ vẫn đang bị đè nặng, cơn chấn động điên cuồng vẫn chưa kết thúc.

Bọn họ lặng lẽ đứng lên, miệng lầm bầm một câu: “Đại Đế chuyển thế, nhân vật cấm kỵ trong truyền thuyết!”

Công Nghi Sơ và các vị trưởng lão đã thất thố hoàn toàn, ai nấy đều lộ rõ biểu cảm mừng rỡ như điên.

Tất cả mọi chuyện đều đã có thể giải thích được, đại khí vận, ra đời trong lôi kiếp, dị tượng ngàn vạn tiên thú…

Kiếp trước của Tiểu Vọng chính là đại đế a!

Nhặt được của quý rồi!

Băng Tuyết Cầm Cung đã nhặt được đại bảo bối rồi!

Hàng trăm ngàn đệ tử cũng vô cùng kích động hưng phấn, nội tâm nảy sinh sự kính trọng khó có thể diễn tả bằng lời.

Khó trách, hắn ta vừa mới đến đã lập tức biểu lộ sức mạnh bất khả chiến bại bẩm sinh, phong thái cao ngạo thấm sâu vào xương tủy, khí chất cao cao tại thượng tôn quý…

Bởi vì nam nhân ấy…

Vốn là một vị cường giả cái thế, từng nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt!

“Suýt chút nữa đã phạm sai lầm lớn rồi!”

Lệ Quỷ Tam thấy may mắn không thôi, trên mặt còn sót lại cả sự hối hận.

So với năm vòng sáng huy hoàng treo cao trên bầu trời, hắn ta còn chói mắt hơn thế!

Mặc dù chỉ mới đạt tới cảnh giới Giải Ách cao phẩm, nhưng tương lai của hắn mênh mông bạt ngàn, thậm chí còn có thể vượt qua nhận thức của cả tinh vực Thiên Cầm.

Nhất định phải nịnh hót!

Thừa dịp lúc hắn còn yếu kém phải kết giao nên một phần tình nghĩa!

“Phải, mọi người được bổ não đến mức phát điên rồi…”

Sau khi quan sát biểu cảm kính ngưỡng của tất cả mọi người, Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng.

Cũng không cần phải dốc sức kiến tạo dị tượng giả tạo nữa, dù hắn đi tới đâu cũng được hưởng thụ hào quang mà thôi.

Khác với những người phi thăng khác, phần lớn bọn họ đều bị lấn áp hoặc giễu cợt, ít nhất cũng phải cam chịu bị người ta trêu chọc, cuối cùng thưởng thức mùi vị khổ tận cam lai.

Còn hắn thì sao?

Thật ra thì chỉ là thức ăn cho gà bình thường nhưng bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng hắn là trâu, thiên phú và khí vận đều được

thổi phồng lên.

Cuối cùng thì đây vẫn là suy nghĩ đã cắm sâu vào rễ của tiên giới.

Thai nhi thiên đạo, thần tộc hoàng kim, Đại Đế Cổ Thần hủy diệt tinh vực chỉ với một tay, sự tồn tại mà vô số tinh vực không dám chống cự.

Bất tri bất giác đã trở thành một quan niệm, một khi đã có liên quan đến Đại Đế thì tuyệt đối sẽ trở nên cao ngạo!

“Tại hạ cáo lui trước.”

Trong vô số nét mặt hâm mộ kính trọng, Từ Bắc Vọng đi vào trong động phủ, hư ảnh của phụ nhân váy trắng cũng đi theo sau hắn.

Rốt cuộc, trừ Từ Bắc Vọng, không ai có thể thấy nàng.

Váy áo bồng bềnh trắng như tuyết đi xa, đầu óc của mấy trăm ngàn đệ tử đông cứng, vô tri vô giác trố mắt nhìn nhau: “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Giống như họ đã mất đi hình ảnh ấy trong trí nhớ mà chỉ còn cảm giác trong tiềm thức,

Từ sư huynh có thiên phú vô cùng kinh khủng như cụ thể thế nào thì không biết.

Công Nghi Sơ chờ đến khi chỉ còn sót lại mấy người, trong đầu nàng bỗng xuất hiện một sợi dây vô hình, hệt như chỉ cần dám tiết lộ bí mật này, mọi thứ sẽ bị hủy diệt ngay lập tức.

“Đại khí vận mà…”

Ngay cả Lệ Quỷ Tam cũng phá lệ kích động.

Với tu vi của Từ công tử, hắn chắc chắn không thể khống chế được mình, chỉ có số mệnh kỳ diệu khó giải thích ấy đang nghiêm khắc cảnh cáo hắn.

Không được phép tiết lộ!

“Đưa tài nguyên tiên khí cho Từ công tử!”

Hắn đã quyết định, nếu bây giờ không thừa dịp nịnh hót thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

P.s: cầu KP~

Chương 382: Lão đại, người rất biến thái! (1)

Bầu không khí trong động phủ rộng lớn đột nhiên cứng ngắc như đá.

Phụ nhân váy trắng không nói câu nào, chỉ lẳng lặng quan sát Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, đôi mắt cũng không biểu lộ bất kỳ rung động nào.

Đúng vậy, bà dì không biết tên, đúng như ngươi suy nghĩ đấy, ta là nam nhân ăn cơm mềm.

Ngươi có thể khinh thường ta, cũng có thể phỉ báng ta, nhưng ngươi mãi mãi không thể thay đổi sự thật rằng ta là chính tuỳ tùng của lão đại.

Chỉ có những cường giả có tu vi Đại Đế trở lên thì mới có thể chiếu hư ảnh đến một tinh vực cách xa vạn dặm như vậy, không ngờ bà dì có dung mạo mỹ miều ở trước mắt này lại là Đế Cảnh trong truyền thuyết, loại thủ đoạn này quả thực vô cùng bất hủ.

“Từ Bắc Vọng.”

Bà ta đọt nhiên lên tiếng, thanh âm vô cùng bình ổn, nhưng khí tức lại mười phần uy nghiêm.

“Rất hân hạnh được gặp trưởng bối.”

Từ Bắc Vọng thi lễ, lịch sự mà tôn trọng.

Mỹ phụ váy trắng chăm chú nhìn hắn một hồi lâu rồi mới dùng ngữ điệu thanh lãnh để nói: “Ta hy vọng ngươi có thể chứng minh bản thân xứng đáng với giọt máu đang chảy trong người.”

Ngay khi bà ta vừa dứt lời, một chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm đột nhiên xuất hiện trên bàn, hư ảnh cũng biến mất trong tích tắc.

Một giây sau, bà ta bước ra khỏi Tinh vực Thiên Cầm.

Từ Bắc Vọng sững sờ thật lâu, nếu giờ mà nói mấy lời kiểu ‘Hà Đông

ba mươi năm, Hà Tây ba mươi năm, đừng khinh thiếu niên nghèo…’ là hành vi cực kỳ ngu xuẩn.

Bản thân hắn quả thực không xứng với lão đại, bất kể là thân phận, địa vị, khí vận hay thiên phú, sự chênh lệch giữa nàng và hắn là khoảng cách không thể hình dung bằng lời, ngay cả rãnh trời cũng cũng không đủ.

Nhưng ai có thể liếm chân nàng giống như chó săn chứ?

Tuy nhiên, ánh mắt lạnh lùng lúc nãy của bà dì Đại Đế đã khiến hắn khắc sâu nỗi tự ti ở trong nội tâm, nhưng đây cũng có thể coi như một điều khích lệ chính mình.

Hắn tiện tay khai mở chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm giống như đúc với chiếc nhẫn trữ vật trên tay mình.

Một ngôi sao lấp lánh có kích thước bằng lòng bàn tay, chứa đựng đủ loại hoa phức tạp mênh mông, to lớn như là Bất Hủ Hồng Hoang, Thái Sơ diễn hóa, Chư Thần Hoàng Hôn, ...

Một thế giới bao phủ trong nguồn khí tức vô cùng to lớn, Từ Bắc Vọng như muốn biến thành một đống hỗn độn vĩ ngạn trong thoáng chốc.

Là bản nguyên Tinh Thần! Một ngôi sao mang đạo vận bàng bạc!

Tại vạn vực chư thiên, đây chính là vật liệu trúc cơ hoàn mỹ nhất!

Nếu không có bản nguyên Tinh Thần để đúc thành tiên cơ, tiền đồ của hắn có lẽ đã bị tuyên án tử hình.

Không phải có lẽ, mà là đương nhiên!

Hắn tuyệt nhiên không thể đặt chân đến cảnh giới Đế Cảnh, không có ngoại lệ nào cả.

Tiên giới vô cùng tàn khốc, ngay từ cửa ải tu luyện đầu tiên đã có thể ấn định rất nhiều điều khác biệt.

Cho nên Từ Bắc Vọng đã có một dự cảm mãnh liệt, lão đại nhất định sẽ đưa một viên bản nguyên Tinh Thần tới cho .

Dù sao đi nữa, dựa vào năng lực của chó săn, cùng với bối cảnh thế giới bị vứt bỏ, bản thân hắn lại ở trong hoàn cảnh cằn cỗi, muốn có được bản nguyên Tinh Thần là chuyện không thể nào.

Nếu như cố gắng cưỡng ép áp chế tu vi, không chịu đúc thành tiên cơ sau hơn mấy trăm ngàn năm, chó săn sẽ dần dần trở thành lão nhân trung niên…

Tại tiên giới, những tu sĩ ở cảnh giới dưới Thiên Tiên, một khi tu vi đình trệ, dung mạo sẽ già yếu nhanh chóng.

“Nương nương, ti chức muốn rửa chân cho người.”

Từ Bắc Vọng khôi phục tâm tình đang kích động, ánh mắt lại đặt trên chiếc nhẫn không gian, một nơi hảo lánh bên trong đó là vô số mảnh vỡ pha tạp.

Hắn nhỏ một giọt tinh huyết trong cơ thể, mảnh vỡ lập tức cảm ứng khí tức và huyết mạch rồi phát ra hào quang sáng chói.

“Tiểu phôi đản, là meo meo tìm được, là meo meo tìm được.”

“Bản nguyên của tinh vực này là meo meo trộm được, không phải nàng ta .”

Một tiểu loli váy đỏ xuất hiện trong mảnh vỡ, nàng ngẩng cằm lên, dùng âm thanh mềm mại để nhấn mạnh công lao của mình

“Con mèo ngu xuẩn…”

Khi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu này, mọi cảm xúc ôn nhu trong nội tâm của Từ Bắc Vọng ngưng kết nơi đáy mắt.

“Bây giờ meo meo rất lợi hại, ngươi có thể nhìn thấy tên của meo meo trên bảng Vấn Đỉnh, Miêu Bắc Vọng!”

“Tư thế của meo meo có xinh đẹp không, meo meo mới giết ba mươi vạn tên thôi đó.”

“Meo meo rất nhớ ngươi, bộ ngực của meo meo cũng lớn lên rồi!”

Thiếu nữ váy đỏ xinh đẹp bày ra tư thế mỹ miều, khuôn mặt xuất hiện biểu cảm xấu hổ, sườn núi nhấp nhô lập tức hiện ra.

Ngươi cứ việc nhập vai đi, Từ Bắc Vọng biết mảnh vỡ này tương tự như một video thu sẵn.

“Cút đi!”

Ngữ điệu lạnh lùng quen thuộc truyền đến, một con thỏ ngọc nắm lấy hai bím tóc đuôi ngựa của mỹ thiếu nữ váy đỏ, sau đó kéo nàng

ta ra xa.

“Ngươi cũng không đánh lại meo meo, bày đặt tỏ vẻ cái gì.”

Phì Miêu nhét bánh gato vào miệng, đôi bàn tay trắng nõn giơ lên, ánh mắt lộ ra vẻ dữ dằn.

“Phế vật như ngươi mà còn chưa đi đào khoáng sao.”

Nữ tử váy tím xuất hiện trong mảnh vỡ, khí chất tao nhã cao quý, dung mạo tinh xảo không tỳ vết, đi kèm với tư thái thanh mảnh uyển chuyển.

Nàng hiện đang lười biếng nằm trong chiếc ghế treo mang theo từ Cửu Châu, hai chân vắt chéo, ngón chân hồng hào đung đưa.

Niềm vui sướng khi được gặp lại sau tháng ngày xa cách tràn ngập trong trái tim của Từ Bắc Vọng. Hắn cơ hồ muốn nuốt toàn bộ mảnh vỡ, bao nhiêu từ ngữ cũng không đủ để diễn tả nội tâm khát vọng yêu thương của hắn.

“Nữ sư tôn, ngươi chơi bời rất vui nhỉ?”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên thâm trầm, một tia lạnh lẽo hiện lên từ đáy mắt.

“Ngươi dám!”

Thiếu nữ váy đỏ tức giận vô cùng, đôi bàn tay trắng như phấn giơ lên theo thói quen: “Meo meo sẽ đập nàng ta thành bánh thịt luôn!”

“Ti chức không có…”

Mặc dù Từ Bắc Vọng biết bọn họ không thể nghe được, nhưng hắn vẫn giải thích trong vô thức.

Chương 383: Lão đại, người rất biến thái! (2)

“Phế vật nhà ngươi không ở bên cạnh bản cung, cũng không có ai chịu nấu cơm cho bản cung.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ đóng mở đôi môi đỏ, nhưng vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

Mỹ thiếu nữ phồng má, trưng ra bộ mặt ủy khuất, meo meo nấu cơm cho nàng ta, nàng còn ghét bỏ chê khó ăn!

Câu nói 'ta nhớ ngươi' được biến chuyển vô cùng tự nhiên, cực kỳ phù hợp với tính cách kiêu ngạo của lão đại.

"Bản cung sống rất tốt, hy vọng ngươi đừng quá ghen tỵ."

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng chiếc cằm tinh xảo lên, dùng ánh mắt bễ nghễ quen thuộc nhìn về phía hắn.

Ánh sáng từ mảnh vỡ dần trở nên ảm đạm, trái tim của Từ Bắc Vọng tựa như bị chặn lại bởi một khối bông lớn, hắn điên cuồng vận chuyển tiên lực, nhưng lại chẳng làm nên chuyện gì.

Thời khắc này, đối với hắn, các mảnh còn vỡ trân quý hơn rất nhiều thần vật chí bảo.

"Meo meo chờ ngươi."

Mỹ thiếu nữ có chút nghẹn ngào.

Một mảnh vỡ hiện lên đôi môi cong cong, tựa hồ như muốn hôn người ở tinh vực cách trăm vạn dặm.

"Cút!"

Đệ Ngũ Cẩm Sương đạp con mèo ngu ngốc sang một bên, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt, ngữ điệu cũng thay đổi: "Ngươi làm bản cung cực kỳ buồn nôn, tên hạ tiện biến thái như ngươi chuyện gì cũng làm được!"

"Tám năm, ròng rã tám năm! Bản cung đã thề, ngay khi vừa gặp mặt, ta phải thiến ngươi."

Thanh âm tựa băng tuyết, chó săn bỗng cảm thấy lạnh lẽo phần thân dưới, hắn ta không khỏi rùng mình.

Hình ảnh dần dần biến mất, mỹ thiếu nữ váy đỏ vẫn mang theo chấp niệm hôn môi, ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh buốt như cũ.

Răng rắc…

Mảnh vỡ hóa thành bột mịn, thứ bột ấy dung nhập vào trong người Từ Bắc Vọng, không còn lưu lại vết tích tồn tại.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hoảng hốt, khuôn mặt có chút thương cảm.

Lão đại phải dùng đến phương thức giao tiếp này để phòng ngừa biến động khí tức, cho dù cách xa vạn dặm tinh vực, nhưng một khi hai bên giao tiếp với nhau, một vị thượng giả trên tiên giới sẽ lập tức phát giác ra nàng.

Có thể thấy, tình cảnh hiện tại của lão đại cũng không tốt lắm. Dù sao đi nữa, hiện nay cũng đang là thời khắc căng thẳng, sự xuất hiện của nàng sẽ gây ra một trận sóng gios khủng khiếp cho tiên giới!

Từ Bắc Vọng trầm mặc hồi lâu rồi đặt cảm giác đau lòng qua một bên, hắn hít vào một hơi rồi cầm lấy con rối, ôn nhu xoa bóp, nắn nắn mỗi một tấc da thịt, nhẹ nhàng hôn lấy bàn chân ngọc ngà.

Thật đúng là có thể cảm nhận được…

Để biểu đạt tình yêu thương, chó săn dốc lòng hầu hạ, không hề động tới con rối…

Hết một ngày, hắn cảm thấy bản thân có chút rã rời.

“Đành ngậm tiếp vậy.”

Hắn ngồi vào trong Linh Trì, thuận tay đặt con rối dưới thân.

...

...

“Xin chào Từ chân truyền.”

Một phu nhân câu nệ đứng bên ngoài động phủ, chính là trưởng lão ngoại môn đã đưa Từ Bắc Vọng vào Băng Tuyết Cầm Cung lúc trước.

Đây là quyết định anh minh nhất trong đời bà.

Nhờ đại công này, bà ta vừa được thăng chức, trở thành trưởng lão trọng điểm của tông môn, đồng thời được ban thưởng nhiều không đếm xuể.

Khuôn mặt Từ Bắc Vọng vẫn mang theo ý cười ôn nhuận, hắn khẽ nói: “Kinh trưởng lão, đệ tử có chuyện phiền lòng…”

Khi mới nói có một nửa, vị phu nhân nào đó đã không chút do dự đáp: “Ngươi cứ việc phân phó!”

Đừng nói là hỗ trợ, dù có phải trở thành nữ nô, bà ta cũng nguyện ý.

Băng Tuyết Cầm Cung mới thêm một quy định.

Phải thỏa mãn yêu cầu của Từ chân truyền, không được phép chống lại!

“Là như thế này, đệ tử đang tu luyện công pháp đặc thù, cần đến hồn phách người phi thăng đến từ thế giới bị vứt bỏ, càng nhiều càng tốt.”

Ngữ khí Từ Bắc Vọng vô cùng lạnh nhạt.

Kinh trưởng lão hơi mất hồn, có thể bưng trà rót nước ở chỗ này cũng thật tốt.

Sau đó, bà ta towi cười đáp ứng nói: “Yên tâm!”

Từ Bắc Vọng nhắc nhở một câu: “Tốt nhất là người có thiên phú tương đối cao.”

Mặc dù thiên phú và khí vận cũng không hoàn toàn có quan hệ với nhau, nhưng nếu là từ một tên phi thăng có nhiều tài năng, khí vận của hắn chắc chắn cũng không tầm thường.

Kỳ thật, nếu hắn tự mình ra tay, chắc chắn sẽ hốt gọn một mẻ, còn giao cho người khác thì tránh khỏi sẽ có cá lọt lưới.

Nhưng thời gian tu luyện cực kỳ trân quý, sao hắn có thể lãng phí như vậy, trong khi địa điểm phi thăng ở Nhật Nguyệt Thần Triều có rất nhiều.

“Kinh trưởng lão, đệ tử hi vọng người giữ bí mật.”

Từ Bắc Vọng tùy ý cười, nói.

Phu nhân gật đầu, dù sao đi nữa, hành động tùy ý đồ sát sẽ nhiễm bẩn hình tượng hoàn mỹ không khuyết điểm của Từ chân truyền.

Giao phó việc nhỏ không đáng kể xong xuôi, Từ Bắc Vọng đưa mắt nhìn bà rồi rời đi.

Sau đó, hắn dạo bước đến bên ngoài động phủ, nhìn thấy hàng đống tài nguyên tu luyện của gia tộc Phù Tông và Chiêm Minh.

Đây chính là trận so đấu âm thầm giữa hai thế lực, xem ai đưa nhiều tài nguyên hơn…

Hư ảnh của Đại Đế quá dọa người, cho nên bọn họ chắc chắn Từ Bắc

Vọng là Đại Đế chuyển thế, chờ không nổi nữa mà lập tức muốn kết thiện duyên.

“Năng lực suy diễn thật mạnh.”

Từ Bắc Vọng cười khẽ một tiếng, sau đó ném toàn bộ tài nguyên vào Linh Trì, lần nữa chuẩn bị mở ra hành trình bế quan.

Hắn đoán chừng, sau khi tu luyện tới cảnh giới Giải Ảnh đỉnh phong, hắn sẽ tiếp tục dùng bản nguyên Tinh Thần để đúc thành tiên cơ hoàn mỹ.

Nếu không đạt đến cảnh giới Nhân Tiên thì tuyệt đối không xuất quan!

Linh Trì phát ra màn sương mờ mịt, Từ Bắc Vọng cau mày, tường tận xem xét đóa hoa tối màu trong tay.

Nếu có thể tạo thành hơn chín mươi ánh sáng phiến lá cây, cơ duyên này tuyệt đối không nhỏ, nhưng hắn đã đọc qua cổ tịch tông môn mà vẫn không điều tra ra được.

Hắn có thể hỏi Đại Đế, nhưng như thế quá mất mặt.

Người ta khinh bỉ ngươi, ngươi lại tự nhận mình là tên nhà quê, sau lại còn đi hỏi cái này là cái gì, ngươi còn có lòng tự tôn không?

“Lo trước lo sau, còn ra thể thống gì nữa.”

Từ Bắc Vọng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp vận chuyển tiên lực, luyện hóa rồi nuốt xuống.

Nếu như đó là tà vật kinh phản phệ, cơ thể sẽ băm nát thành bốn năm mảnh, ngay cả nguyên thần cũng bị ăn mòn.

Nhưng hắn có được Minh khí hủy diệt vô tận, nếu không thích hợp không, khiếu huyệt sẽ phát ra âm thanh vù vù để thể hiện bài xích.

Hắn chẳng tin, món đồ nào lại có thể sánh với Minh khí bá đạo của hắn chứ?

...

...

Trong động phủ thanh u, yên tĩnh.

Ánh sáng đen lượn lờ hóa thành nhiều giọt máu đỏ sậm, rủ xuống người nam tử tuấn mỹ.

Tu vi không tăng, nhưng tiên lực hình như lại một lần nữa chiết xuất ngưng luyện một lần, càng thêm phù hợp với sức mạnh tràn ngập khắp thiên địa.

Tuy nhiên hắn cũng cảm nhận được tốc độ tu luyện tăng lên không ít.

Chương 384: Bảng Ấu Cầm, bước vào cảnh giới Nhân Tiên (1)

Chớp mắt một cái, năm năm trôi qua.

Băng Tuyết Cầm Cung.

Bông tuyết thô cứng bay lất phất, hương trà thoang thoảng trong điện, ba người đang tọa lạc ở đây.

Cung chủ Công Nghi Sơ, tông chủ Phù Tông là Lệ Quỷ Tam gầy trơ xương, và một vị nam nhân trung niên với hàng lông mi rậm đen như mực chính là Chiêm Minh Cử Uy, cường giả chấp chưởng gia tộc Chiêm Minh.

Công Nghi Sơ bày ra bộ dáng dịu dàng ung dung, nàng ta khẽ nhấp một ngụm trà, nội tâm vô cùng bất đắc dĩ.

Hai người này căn bản rất ân cần với nàng, nói gần nói xa đều là vì địa vị sư tôn của Tiểu Vọng của nàng.

Đặc biệt là khi nàng đề cập đến khí vận kinh hãi thế tục của Tiểu Vọng tại thế giới bị vứt bỏ, hai người bọn họ càng kiên định hơn nữa, Tiểu Vọng nhất định chính là Đại Đế chuyển thế.

Vì thế, hai người bọn họ tình nguyện thu vén tài nguyên vốn dành cho các đệ tử môn phái nhà mình, sau đó đưa đến Băng Tuyết Cầm Cung.

Tuy Công Nghi Sơ có chút đố kị, nhưng người được hưởng lợi lại là ái đồ, sao nàng lại có thể ngăn cản chứ?

“Từ công tử vẫn đang bế quan sao, thật siêng năng.”

Lệ Quỷ Tam khâm phục từ tận đáy lòng.

Có thiên phú lại còn cố gắng, chiến đấu vượt cấp không phải là chuyện hiển nhiên ư?

Chiêm Minh Cử Uy cười hỏi: “Từ công tử còn thiếu tài nguyên gì không? Hay Công Nghi tông chủ liệt ra một danh sách đi.”

Công Nghi Sơ nở nụ cười điềm nhiên, nhưn cũng không nói lời nào.

Sau cuộc hàn huyên ngắn ngủi qua đi, Lệ Quỷ Tam vào thẳng vấn đề chính: “Bảng Ấu Cầm sắp mở rồi.”

Vừa dứt lời.

“Mặc dù Từ Bắc Vọng không thể đánh thức ký ức kiếp trước, nhưng thiên phú và vận khí của hắn hoàn toàn lấn át tinh vực Thiên Cầm, chúng ta nhất định phải để hắn tham gia tranh đấu ở bảng Ấu Cầm.”

“Từ công tử đã nhận được sự chiếu cố của Thiên Đế a.”

Chiêm Minh Cử Uy bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, khi đề cập đến hai chữ Thiên Đế, toàn thân hắn run lên, sinh ra ý nghĩ muốn đầu hàng.

Hắn sẽ không bao giờ quên được sự việc của bất hủ đế uy, thực sự quá kinh ngạc.

“Bảng Ấu Cầm…”

Công Nghi Sơ trầm ngâm một hồi lâu, mắt hạnh hiện lên một tia sáng.

Trong chư thiên vạn vật, danh sách nhận được nhiều sự chú ý nhất chính là bảng Vấn Đỉnh.

Bọn họ đều là những thiên kiêu chưa trải qua lịch kiếp tại kỷ nguyên trường hà, mỗi một cái tên đều khiến cho toàn bộ tiên giới phải khiếp sợ.

Một trăm vạn người trong bảng danh sách không có ai quá ngàn tuổi, người có tu vi yếu nhất cũng đạt đến cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong.

Nhưng hàng trăm triệu tinh vực nghèo nàn như âm vực Thiên Cầm,

nhưng chỉ có vỏn vẹn một dòng cây độc đinh trên bảng Vấn Đình.

Để cổ vũ những thiên tài nhân kiệt bên trong tinh cầu, chủ nhân của các tinh vực này đã rèn đúc một bảng Ấu Cầm, cứ hành một màn tranh đấu mỗi một ngàn năm, thu nạp tất cả những người tài năng có một không hai trong tinh vực Thiên Cầm.

Bảng Ấu Cầm bao gồm một trăm danh ngạch, chỉ cần lọt vào danh sách này, thiên kiêu sẽ thu hoạch được một đại cơ duyên!

Cái này gọi là người đắc đạo gà chó cũng thành tiên, ngay cả tông môn bồi dưỡng nên thiên kiêu cũng nhận được lợi ích to lớn khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng một nơi thâm sơn cùng cốc của Nhật Nguyệt Thần Triều cũng chỉ có một thiên kiêu danh ngạch được tham dự tranh đấu.

Vì để tránh giao tranh nội bộ, các thế lực lớn trong Thần triều đã luân phiên định ra vị trí danh ngạch.

Thật đáng tiếc, lần này không thuộc về Băng Tuyết Cầm Cung.

Ngay cả cơ hội tham gia cũng không có, Tiểu Vọng làm sao để lên bảng đây?

“Vị trí danh ngạch lần này đến phiên Quảng Cầm Khuyết.”

Lệ Quỷ Tam híp mắt nói.

“Trong mấy trăm vạn năm nay, Nhật Nguyệt Thần Triều không có bất kỳ đệ tử nào lọt vào danh sách. Rốt cuộc, chúng ta cũng đã có một thiên kiêu sáng chói như mặt trời ban trưa, sao có thể bỏ lỡ cơ hội này được chứ?”

Chiêm Minh Cử Uy trầm giọng nói.

Không sai, cứ nói đến lại thấy mất mặt, trong những lần tham gia tranh đấu vừa qua, bọn họ đều bại trận chỉ sau mấy vòng tỷ thí, sau đó lại đứng xem náo nhiệt.

Nhưng các thế lực lớn vẫn cực kỳ hưng phấn, bọn họ đều coi vị trí danh ngạch như một chí bảo trân quý. Bởi vì từ trước tới nay, đối tượng tranh đấu của bọn họ không phải là những nhân tài kiệt xuất của tinh vực Thiên Cầm, mà là nội bộ Đông Hoang.

Nói ngắn gọn, nếu không có tên trong danh sách cũng không sao, chỉ cần cố gắng hết sức để thể hiện thật tốt, chủ nhân Đông Hoang cũng

sẽ ban thưởng cho môn phái bồi dưỡng nên đệ tử đó một mỏ khoáng trung đẳng để cổ vũ tinh thần.

Năm đó, khi Công Nghi Sơ vẫn còn là đệ tử chân truyền, nàng cũng đã thu hoạch được hai mỏ khoáng mạch cho Băng Tuyết Cầm Cung. Lúc đầu, nàng ta cũng muốn củng cố và đưa Băng Tuyết Cầm Cung từ một thế lực hạng hai, trở về hàng ngũ các thế lực hạng nhất.

Nhờ đó, nàng đã khóa chặt vị trí Tông chủ!

“Chúng ta còn phải dùng những lời hay lẽ phải để thuyết phục bọn họ. Nếu vẫn không có tác dụng, chúng ta sẽ trực tiếp phát động Thánh chiến, tiêu diệt Quảng Cầm Khuyết.”

Sắc mặt của Lệ Quỷ Tam trở nên thâm trầm hơn bao giờ hết, giọng nói vừa kiên định mà tàn nhẫn.

Công Nghi Sơ lộ ra vẻ ngạc nhiên ngoài ý muốn, thần sắc có chút mê mang mơ hồ.

Con người này cũng nhiệt tình quá mức rồi, chẳng lẽ Phù Tông đang có chuyện gì sao?

Chương 385: Bảng Ấu Cầm, bước vào cảnh giới Nhân Tiên (2)

“Không sai.”

Chiêm Minh Cử Uy gật đầu liên tục.

Trong lòng hắn, Từ công tử có khả năng chiếm giữ những vị trí đứng đầu bảng Ấu Cầm, hoàn toàn xưng bá tại Đông Hoang.

Xếp hạng của hắn càng cao, Băng Tuyết Cầm Cung thu hoạch càng lớn.

Môn phái của sáu mươi người đứng đầu bảng Ấu Cầm sẽ được ban thưởng một dòng suối tiên cực phẩm, tiên khí dồi dào sẽ tỏa ra toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Triều, đệ tử của các tông môn còn lại cũng được hưởng dụng.

Huống hồ, quan trọng nhất là…

Mặt trời lặn phía tây thì ngươi không xứng, mặt trời mọc phía đông thì ngươi là ai?

Khi Từ công tử còn là một chú chim non, bọn họ hào phóng ban phát ân huệ cho hắn, chờ đến một ngày nào đó, Từ công tử trở thành Côn Bằng bay lượn giữa bầu trời, quan sát chúng sinh trong tinh vực, sao hắn có thể quên lãng những ơn huệ lúc đầu chứ?

Lui xuống một bước, nhận lại nhân quả, gia tộc Chiêm Minh nhất định sẽ nhận một phần lễ vật.

Chiêm Minh Cử Uy biết rõ năng lực của mình, cả đời này của hắn cũng không hy vọng bước vào cảnh giới Ngụy Thần, nhưng nếu có sự tương trợ của Từ công tử, chuyện không thể nhất định sẽ trở thành có thể!

Nghĩ đến đây, Chiêm Minh Cử Uy tức giận nói: “Chúng ta hãy mời tất cả các thế lực lớn, mọi người ngồi xuống nói chuyện trước, nếu đàm phán không ổn thì cứ thế mà lật bàn.”

Lệ Quỷ Tam cũng là có ý đị này, ông ta nhìn về phía Công Nghi tiên tử.

Công Nghi Sơ sớm đã có dự tính này, nhưng vì e ngại Băng Tuyết Cầm Cung thế đơn lực bạc. Nhưng bây giờ đã có cơ hội, nàng nhất định phải khiến cho Quảng Cầm Khuyết chắp tay dâng lên vị trí danh ngạch.

…..

…..

Trước cổng Băng Tuyết Cầm Cung, đủ loại liễn xa cổ xưa chiếm cứ cả bầu trời, phát ra khí tức bàng bạc mênh mông.

Bảy thế lực hạng nhất của Nhật Nguyệt Thần Triều đều đã tề tựu tại đây, Băng Tuyết Cầm Cung, Quảng Cầm Khuyết, Phù Tông, gia tộc Chiêm Minh, Tê tộc, Khoáng giáo, Tân gia Thần Triều.

Một tòa cầm đài sừng sững trong hư không, tông chủ Tể Thiền của Quảng Cầm Khuyết xuất hiện với khuôn mặt lạnh, ba vị còn lại cũng không giấu nổi sự tức giận.

Giáo huấn của tổ tông là bất di bất dịch!

Trong mấy chục vạn năm, quy củ vẫn luôn luân phiên tiếp diễn,

ngươi nói cải biến liền cải biến ư?

Huống hồ, tại sao vị trí danh ngạch không thể dành cho thiên kiêu của thế lực chúng ta?

Nếu bọn họ đồng ý vào lúc này, thiên kiên đại diện của Băng Tuyết Cầm Cung nghiễm nhiên trở thành người của Nhật Nguyệt Thần Triều, mặt mũi của các thế lực còn lại sẽ đặt ở đâu?

Chuyện liên lụy đến lợi ích, lập trường tuyệt đối không được lung lay!

“Việc này rất quan trọng, xin ba vị giúp ta.”

Tể Thiền thi triển thủ đoạn truyền âm, thần sắc nghiêm nghị nhìn về phía ba người đứng gần đó.

Người đứng đầu của ba thế lực kia ăn ý gật đầu, bọn họ đã nhận ra một tín hiệu không tốt trong cuộc thương nghị vừa rồi, không ngờ gia tộc Chiêm Minh và Phù Tông lại ngoan ngoãn nghe lời Công Nghi Sơ, cố gắng hết sức để tranh giành vị trí danh ngạch.

Nếu ba thế lực này liên minh lại, vậy sẽ thay đổi hoàn toàn cục diện của Nhật Nguyệt Thần Triều. Vì lẽ đó, nếu bọn họ muốn sống bình an qua cơn nguy nan, thì tạm thời cần phải liên minh để chống lại đối phương.

“Tể Khuyết Chủ, ngươi nhất định phải trở mặt sao?”

Công Nghi Sơ bước ra, khí tức lạnh lùng lập tức bộc phát.

Tể Thiền không hề sợ hãi, chế giễu lại: “Có thể thử xem.”

Bà ta vốn chiếm giữ đại nghĩa, vị trí danh ngạch vốn dĩ nên thuộc về Quảng Cầm Khuyết. Để hồi báo cho chủ nhân Đông Hoang, bà cũng có lý do riêng của mình.

Đôi má ngọc bích của Công Nghi Sơ phát ra ý lạnh, Chiêm Minh Cử Uy và Lệ Quỷ Tam cũng bày ra bộ dáng âm trầm.

Họ Tể không ăn cứng cũng không ăn mềm, đề nghị trao đổi lợi ích của bọn họ cũng không thành công, bà ta thề phải đem vị trí danh ngạch về cho nhi tử.

“Ke ke ke ke ke ke, ngươi định để Tể Duy mất mặt sao?”

Lệ Quỷ Tam cười mỉa mai.

Tể Thiền thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh rồi cười nói: “Cũng chẳng bằng phế vật Phù Tông, chỉ cần một chiêu của tên nhà quê đã có thể lấy cái mạng chó của đệ tử nhà ngươi rồi. Nếu ta là ngươi, ta cũng không có mặt mũi nào đứng trong địa bàn của Băng Tuyết Cầm Cung nữa.”

Đối với thủ đoạn khiêu khích vụng về này, Lệ Quỷ Tam lại gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, Từ công tử chính là tài năng vô song, kẻ được chết dưới tay hắn cũng vinh hạnh vô cùng.”

“Vô sỉ!”

Ngay cả người đứng đầu của ba gia tộc khác cũng cảm thấy ghê tởm trước hành động của Lệ Quỷ Tam, hắn ta không thấy hổ thẹn mà ngược lại còn dương dương tự đắc đánh mất tôn nghiêm của Nhật Nguyệt Thần Triều.

“Nhiều lời cũng vô ích, bất kể có thủ đoạn gì, Quảng Cầm Khuyết đều tiếp nhận.”

Tể Thiền giận dữ vung tay áo, bước lên xe ngựa của mình.

Nếu cuộc thương lượng đổ bể, bà ta nhất định sẽ trở mặt với đám người này, cũng sẽ không giao ra vị trí danh ngạch.

Công Nghi Sơ cau mi lại, khuôn mặt có chút ưu sầu.

Điều quan trọng hơn hết, vị trí danh ngạch Nhật Nguyệt Thần Triều cần phải được bảy thế lực cùng nhau đề cử. Đến phiên nhà ai có được vị trí danh ngạch, thì những thế lực còn lại đều sẽ thuận nước đẩy thuyền, và đây vốn là luật lệ cố định.

Nếu Quảng Cầm Khuyết kiên quyết phản đối, thì bọn họ hầu như không có hy vọng gì. Trừ phi chủ nhân Đông Hoang ban thêm một vị trí danh ngạch, nhưng người đó liệu còn quan tâm đến Nhật Nguyệt Thần Triều nho nhỏ đó sao?

“Tể Duy, Từ công tử sẽ giết ngươi trong vòng ba chiêu.”

Chiêm Minh Cử Uy gầm lên, giọng nói như sấm.

Tể Duy là nhi tử bảo bối của tông chủ Quảng Cầm Khuyết, hắn cũng đi theo mẫu thân, hiện đang ngồi trong xe ngựa.

Sau khi nghe được câu này, Tể Duy tức giận đến mức đỏ mặt bừng bừng, cơ bắp căng cứng.

“Tộc trưởng Chiêm Minh, ngươi đang hạ nhục tại ta sao?”

Giọng điệu của Tể Duy ung dung như cũng, hắn sải bước ra ngoài, đôi mắt dài hẹp ánh lên một tia kiêu ngạo.

Quả nhiên trẻ tuổi nóng tính, lại bị mắc câu bởi phép khích tướng vụng về như vậy… Ba thế lực còn lại đều than thở.

Mặc dù bọn hắn cũng không kỳ thị với những kẻ nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ, nhưng xuất thân của đám người này thấp hèn như cỏ rác, cho dù có thiên phú đến mức nào, thì cũng có thể lợi hại đến đâu chứ?

Chín phần mười đám nhà quê đều là nô bộc đào mỏ. Người may mắn được gia nhập vào tông môn thì cũng chỉ làm công việc bẩn thỉu như nuôi thú dữ, vô cùng gian nan cực khổ, luôn bị người khác khinh thường phỉ nhổ.

Nhưng không thể không thừa nhận, tên nhà quê họ Từ là một ngoại lệ.

Giải Ách cao phẩm đã giết chết hai Nhân Tiên trung phẩm. Hơn nữa, những gì được tiết lộ chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, có lẽ hắn ta vẫn có thể tranh đấu với Tể Duy Nhân Tiên cao phẩm.

Chương 386: Bảng Ấu Cầm, bước vào cảnh giới Nhân Tiên (3)

“Có dám đấu một trận chính diện không?”

Chiêm Minh Cử Uy nhướng mắt, ông ta nở nụ cười đắc ý, giọng nói càng lúc càng vang vọng, cố ý để mười vạn đệ tử Băng Tuyết Cầm Cung đều nghe thấy.

“Đúng là trò cười, ta có thể một tay trấn áp hắn!”

Tể Duy đáp lại mà không chút do dự, âm thanh ngạo nghễ không thể nghi ngờ.

Hắn đã nhìn thấu thủ đoạn khích tướng của đối phương.

Nhưng vậy thì sao?

Ta đạt đến cảnh giới Nhân Tiên cao phẩm khi mới năm trăm tuổi, tên nhà quê kia có thể so sánh được sao?

Tể Duy bừng bừng ý chí, quyết tâm xông pha tranh đấu trong danh sách bảng Ấu Cầm, nếu không thể tung hoành ngang dọc trong Nhật Nguyệt Thần Triều, làm sao hắn có thể đi đến Thánh Vực Trung Châu chứ?

“Duy nhi, ngậm miệng!”

Ánh mắt Tể Thiền trở nên nghiêm khắc, nàng ta gầm thét một tiếng.

Vị trí danh ngạch vốn thuộc về Quảng Cầm Khuyết, tại sao còn muốn đổ thêm dầu vào lửa?

Tên nhà quê này, cho dù hắn bại trận dưới tay một Nhân Tiên cao phẩm như Duy nhi thì cũng không có gì đáng xấu hổ. Nhưng nếu hai bên giằng co một phen, hắn còn có thể lấy đó làm kiêu ngạo.

Ngược lại, Duy nhi tuyệt nhiên không thể thua, một khi xảy ra sai sót sẽ khiến đạo tâm sụp đổ, Quảng Cầm Khuyết cũng mất hết mặt mũi.

Quan trọng hơn hết, các thế lực lớn sẽ lên tiếng chất vấn, liệu vị trí danh ngạch có nên thuộc về hắn hay không.

Tể Duy không dám ngỗ nghịch với mệnh lệnh uy nghiêm của mẫu thân, đành phải nhìn bốn phía, lạnh nhạt nói: “Ta hoan nghênh tên nhà quê đến Quảng Cầm Khuyết bất cứ lúc nào.”

Ngay khi hắn vừa dứt lời.

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển, băng tuyết gào thét, toàn bộ trời đất dường như bị đóng băng.

Một nơi sâu thẳm trong tông môn, một thân hình tráng kiện trong chiếc áo choàng trắng đứng sừng sững trong hư không, những ánh sáng thần tiên hung bạo tụ tập xung quanh hắn ta.

“Coong!”

“Coong!”

“Tranh tranh tranh!”

Trong chốc lát, toàn bộ quy luật đạo vận của tinh vực Thiên Cầm

dường như đã bị kích động mãnh liệt, vô số âm thanh cổ cầm vang vọng khắp tông môn, hội tụ với nhau và tạo thành một đại đạo thông thiên (con đường đi lên cổng trời) với ánh sáng rực rỡ.

“Nhân Tiên…”

Đôi mắt của Công Nghi Sơ hiện lên một hào quang kỳ lạ vì không thể tin nổi.

Nhanh đến mức làm nàng kinh ngạc!

Đây là Đại Đế chuyển thế sao?

“Động tĩnh đột phá khủng khiếp nhất từ trước đến nay!”

Lệ Quỷ Tam phấn khích vô cùng, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy tiền đồ vô lượng của nam tử tuấn tú này.

“Ta vì Thiên Đế, sẽ trấn áp tất cả kẻ thù trên thế gian!”

Vinh quang đã từng thuộc về nam nhân này, hắn sẽ tự tay cầm về!

Lồng ngực của Chiêm Minh Cử Uy gần như vỡ tung, huyết dịch trong cơ thể không ngừng sôi trào.

Đột phá Nhân Tiên lại tạo ra cảnh tượng mộng ảo như vậy, đây là Đại Đế một tay phá hủy tinh vực sao?

Mà bốn thế lực còn lại, bao gồm cả Quảng Cầm Khuyết đang đứng đầu cũng sững sờ chết lặng. Tình huống này đã hoàn toàn đổi mới phạm trù nhận thức của bọn hắn đối với cảnh giới Nhân Tiên.

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Một cỗ tiên khí cực kỳ nồng đậm lan ra từ đại đạo thông thiên, từng đám sương mù sắc khí, hàng trăm dị tượng bao phủ mấy trăm vạn dặm.

“Hồng Mông đạo khí!”

Mặt Tộc trưởng Thần triều Tân Gia lộ vẻ kinh ngạc, bức tranh truyền thuyết hiện ra trước mặt, tim đập dữ dội như trống trận.

Theo sách cổ ghi chép, khi thiên kiêu kinh thế tuyệt luân đúc thành tiên cơ, hắn sẽ thu hoạch được mấy sợi Hồng Mông đạo khí.

Nhưng bây giờ lại là mấy chục sợi!

Chẳng lẽ Từ Bắc Vọng dùng bản nguyên Tinh Thần đúc thành tiên cơ sao?

Không có khả năng!

Từ khi tinh vực Thiên Cầm bắt đầu tồn tại cho đến nay, không ai có thể phát hiện ra loại thần vật này, trừ khi tinh vực bị phá hủy.

Hắn là…

Bọn hắn có một suy đoán kinh khủng.

Tất cả đều do thiên phú và khí vận của kẻ này!

Nếu thiên phú khí vận cao đến một mức độ nhất định, thì sẽ nhận được quà tặng thiên đạo trong cõi u minh.

“Chọn Từ công tử hay chọn tên phế vật Tể Duy đây?”

“Nghĩ cho rõ, ai có thể mang lại vinh quang cho Nhật Nguyệt Thần Triều? Ai có thể khôi phục tiên khí của vùng đất này?”

“Từ công tử nhất định sẽ bước vào danh sách bảng Ấu Cầm. Đến lúc đó, toàn bộ tinh vực Thiên Cầm đều sẽ nhớ kỹ cái nơi thâm sơn cùng cốc như Nhật Nguyệt Thần Triều này!”

Nhân cơ hội này, Lệ Quỷ Tam lớn tiếng gào thét, cảm xúc mãnh liệt đến mức điên cuồng.

Tê tộc, Khoáng giáo, Tân gia Thần Triều, cả ba bên đều không tự chủ gật đầu, nội tâm kịch liệt sục sôi.

Nhất định phải là Từ công tử!

Sau khi tận mắt chứng kiến, bọn họ nhận về một cú sốc quá lớn, chỉ sợ quãng đời còn lại khó mà bình phục được.

Không ngờ rằng, Nhật Nguyệt Thần Triều nho nhỏ lại có những nhân kiệt xuất chúng như vậy!

Ngay cả cung chủ Tể Thiền của Quảng Cầm Khuyết cũng bắt đầu dao động, khi Duy Nhi đột phá cũng không có động tĩnh gì, mà… Từ công tử quả thật giống như phôi thai của thiên đạo, sự chênh lệch giữa hắn và Duy nhi đâu chỉ vạn lần?

Bà ta hiểu rõ tâm lý của Duy Nhi, hắn chỉ có thể tạo được một chút danh tiếng ở Đông Hoang,còn nam nhân trẻ tuổi này thực sự có khả năng được xếp vào danh sách bảng Ấu Cầm.

Tể Thiền nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn về phía con trai với vẻ mặt tuyệt vọng.

Tể Duy cúi đầu nuốt vị đắng chát trong cổ họng, chỉ khi thực sự chứng kiến động tĩnh đột phá này, hắn mới nhận ra thực lực kiêu ngạo của mình nực cười đến mức nào.

Một số người sở hữu tài năng vượt trội bẩm sinh, nam nhân được tắm trong ánh sáng thần tiên thuộc một trong số đó.

Khi nam tử áo trắng bước ra một bước, thiên địa đã khôi phục sự yên tĩnh trong khoảng khắc.

Nam nhân đứng sừng sững trong hư không, khí chất cao quý vô cùng, ưu tú đến mức làm cho người khác không dám nhìn thẳng vì sợ bỏng mắt.

“Ta nghe nói, ngươi muốn khiêu chiến với ta?”

Một giọng nói ấm áp truyền đến, nam tử áo trắng mỉm cười nói.

Nụ cười này đã làm lu mờ mỹ cảnh của Băng Tuyết Sơn Mạch.

“Không…”

Tể Duy lắc đầu như đánh trống bỏ dùi, vội vàng phủ nhận.

Chương 387: Hi vọng của cả thôn, ba chiếc lá khí vận (1)

Vẻ đẹp bao la hùng vĩ của Băng Tuyết Sơn Mạch cũng không sánh bằng nam tử áo trắng trước mặt.

Hắn đứng sừng sững ở đó rồi hời hợt mỉm cười, cả cơ thể dường như hòa vào đất trời, khiến cho tất cả mọi người đều được trải qua một lần rửa tội!

Đây có phải là đứa con có số phận phù hợp với thiên đạo không?

Trong thoáng chốc, bảy thế lực lớn sinh ra ảo giác, nam tử áo trắng

chính là phôi thai của thiên đạo. Nếu không phải hắn, mấy chục sợi Hồng Môn đạo khí có ý nghĩa như thế nào chứ?

“Không có gì để nói thì cứ thử một chút?”

Từ Bắc Vọng lên tiếng, khẽ khàng giơ ống tay áo ra, bộ dạng vô cùng siêu phàm thoát tục.

“Không được…”

Tể Duy lùi về phía sau vài bước, hắn cố nặn ra một nụ cười gượng gạo rồi thở dài nói: “Đom đóm sao dám cạnh tranh với ánh trăng chứ.”

Tể Duy đánh mất toàn bộ tâm tư tranh giành, cho dù hắn ngu xuẩn đến đâu đi nữa, thì cũng không chủ động tự rước lấy nhục.

Dị tượng đột phá Nhân Tiên của người này quả thật rất kinh khủng, sự chênh lệch thiên phú đến nhường này gần như có thể nghiền vụn mọi thứ.

Tể Thiền, Khuyết chủ Quảng Cầm Khuyết thở dài một tiếng, không phải Duy nhi không đủ mạnh, mà là đối phương quá mức hung ác.

“Các ngươi cố gắng suy tính rồi chọn ra người thích hợp nhất đi.”

Công Nghi Sơ khẽ cười, có chút nhấn mạnh hai chữ ‘thích hợp.’

Ba thế lực còn lại đồng thời đưa mắt nhìn nhau, không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ đã xác định Từ công tử.

Nếu như hai ứng cử viên ngang tài ngang sức với nhau, bọn họ nhất định sẽ tuân theo quy tắc trăm ngàn năm của tổ tiên, vị trí danh ngạch kia chắc chắn sẽ thuộc về Quảng Cầm Khuyết.

Nhưng khi sự chênh lệch giữa hai bên quá lớn, nếu bọn họ vẫn khăng khăng làm theo quy tắc thì chính là ngu muội!

Hiển nhiên, Từ công tử nhất định sẽ tung hoành ngang dọc, đạt được tiếng tăm lừng lẫy tại Đông Hoang, thậm chí còn có cơ hội đứng đầu trong bảng Ấu Cầm.

Đến lúc đó, chủ nhân tinh vực sẽ ban thưởng một dòng suối tiên, giải phóng tiên khí đến toàn bộ lãnh thổ của Nhật Nguyệt Thần Triều, các thế lực lớn cũng theo đó cũng nhờ có mà thu hoạch rất nhiều lợi ích.

“Tể Thiền, ngươi còn muốn cố gắng vô ích sao?”

Lệ Quỷ Tam cũng không khách khí, giọng điệu nghiêm nghị xen lẫn với uy hiếp.

Trước đó, ngươi còn có thể làm cho ba thế lực khác đối đầu với nhau, nhưng xét theo tình hình trước mắt, liệu ngươi còn muốn níu kéo đến khi nào?

Tể Thiền im lặng, sắc mặt trở nên lạnh lùng, nội tâm vô cùng phức tạp, nói đúng ra là có chút không can tâm.

Dù sao đi nữa, vị trí danh ngạch này vốn thuộc về Quảng Cầm Khuyết, bà còn định để dành cho nhi tử nhà mình.

Sư tôn truyền âm đến bên tai, giúp Từ Bắc Vọng hiểu rõ toàn bộ câu chuyện, hắn bình tĩnh nói: "Tể Khuyết Chủ, tại hạ thề với thiên đạo, tại hạ nợ môn phái của người một ân tình."

Tể Thiền bỗng trở nên vui mừng, tâm tình phức tạp trong nháy mắt tan thành mây khói, lời hứa này có phân lượng không hề nhẹ.

"Sự khẳng khái của chư vị, ta cũng sẽ ghi nhớ trong lòng."

Sau đó, Từ Bắc Vọng nhìn về phía các đại diện của ba thế lực lớn, sau đó nở nụ cười tự nhiên mà gần gũi.

"Chỉ là tiện tay thôi, không đáng nhắc đến…"

Các vị cường giả cấp cao của ba thế lực đều cười đến mức không ngậm miệng được, bọn họ càng thấy kính nể nam tử trẻ tuổi này.

Một người sở hữu thiên phú kinh khủng đến như vậy, nhưng bọn họ không tìm thấy được chút kiêu ngạo nào trên người hắn, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều nhẹ nhàng như gió xuân.

Nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ hối hận đến tím xanh, cảm giác ấy len lỏi khắp lục phủ ngũ tạng!

Tại địa bàn của Khoáng giáo lúc ban đầu, bảy thế lực lớn đều nhìn trúng kẻ này. Cho đến khi Băng Tuyết Cầm Cung ra giá cao nhất, bọn hắn lựa chọn từ bỏ vì cho rằng người phi thăng này không đáng giá.

Sai lầm!

Sai lầm!

Sai lầm!

Nếu có thể quay ngược thời gian, bọn họ nhất định sẽ dành lấy người này bằng mọi giá, thậm chí là dốc hết tất cả tài nguyên đạo thống cũng phải thu phục hắn!

Băng Tuyết Cầm Cung xem ra đã được nhận sự ưu ái của thiên đạo rồi.

Tể Thiền cố ý xoắn xuýt hồi lâu, dù sao bà ta cũng là người có địa vị tại Nhật Nguyệt Thần Triều, nếu như lập tức đồng ý thì đúng là quá mất mặt.

Sau khi dông dài một hồi lâu.

“Quảng Cầm Khuyết rất hân hạnh giúp Từ công tử hoàn thành ước nguyện, hi vọng ngươi sẽ giành được vinh quang tối cao cho Nhật Nguyệt Thần Triều.”

Tể Thiền thỏa hiệp, trịnh trọng nói.

“Đa tạ Tể khuyết chủ.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười.

Các thế lực còn lại thở dài một hơi, trên mặt lộ ra ý cười, bầu không khí vô cùng vui mừng.

Đối với toàn bộ tinh vực Thiên Cầm mà nói, Nhật Nguyệt Thần Triều chính là một ngôi làng nhỏ ở nơi núi rừng xa xôi hẻo lánh.

Từ công tử với thiên phú đỉnh cao mang theo hi vọng của toàn thôn đi tranh đấu bảng Ấu Cầm, hắn nhất định sẽ làm chấn động toàn bộ tinh vực!

Từ Bắc Vọng trò chuyện vui vẻ cùng các thế lực lớn, trong lòng thầm nghĩ.

Lẽ nào bản thân luôn giỏi xã giao như vậy ư?

Từ lúc tiến vào tiên giới đến nay, hắn không gặp phải bất kỳ khó khăn trắc trở nào, đi đến đâu cũng đều được mọi người chiếu cố, thậm chí còn trở thành đại sư huynh của Nhật Nguyệt Thần Triều, đại diện Thần Triều đi tranh giành vinh quang.

Chương 388: Hi vọng của cả

thôn, ba chiếc lá khí vận (2)

Sau khi trở lại động phủ, Từ Bắc Vọng pha một ấm trà tiên, trong lòng cực kỳ mong chờ chuyến đi đến Thánh địa Trung Châu sắp tới.

Đã lâu rồi không giẫm đạp lên đám thiên kiêu, chắc hẳn động tác sẽ có chút cứng nhắc, không còn uyển chuyển nhịp nhàng như trước đây nữa.

Hắn vốn lấy việc cướp đoạt cơ duyên để sống sót, còn đối tượng nào có thể thích hợp hơn với đám thiên kiêu trẻ tuổi này chứ? Nếu hắn có thể tìm ra một hai con chuột tầm bảo, vậy thì có thể thu hoạch không ít rồi!

Nhớ tới chuột tầm bảo, Từ Bắc Vọng giơ tay lên, khai mở một trận văn cấm chế ra rồi chụp lấy một Hồn khí bên ngoài động phủ.

Trong đó có rất nhiều thần hồn đang chen chúc nhau, số lượng lên tới hàng trăm, tất cả đều do Kinh trưởng lão lựa chọn ra từ trong đám người phi thăng.

Từ Bắc Vọng hơi ngạc nhiên khi thấy hơn tám mươi kẻ có thể được gọi là thiên mệnh chi tử.

Bùm!

Hắn đập ra một chưởng, tất cả thần hồn của thiên mệnh chi tử tan biến, điểm sáng khí vận lơ lửng giữa không trung.

“Các ngươi thật may mắn.”

Từ Bắc Vọng nhét những thần hồn còn lại vào Hồn khí, chuẩn bị vứt bỏ ở một nơi xa xôi, để bọn hắn tự sinh tự diệt.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, hắn bắt đầu nuốt chửng những điểm sáng khí vận.

Theo lý thuyết, Từ Bắc Vọng đã quen thuộc với thể trạng xui xẻo như hiện tại. Dù sao đi nữa, hắn cũng có thể cướp đoạt cơ duyên, cho nên không nhất định phải một mực nhớ thương khí vận.

Nhưng thực tế cũng không phải như vậy.

Từ khi biết đến khái niệm phôi phai thiên đạo và bảng Vấn Đỉnh, Từ Bắc Vọng cũng hiểu rất rõ tầm quan trọng của khí vận.

Khi đạt đến cảnh giới Cổ Thần Thiên Đế, các đối thủ đều là các thiên kiêu có bối cảnh cực kỳ hoành tráng, thậm chí còn có người xuất thân từ Thần tộc Hoàng Kim, làm sao hắn có thể dễ dàng cướp đoạt cơ duyên được nữa?

Vì lẽ đó, nhờ người không bằng nhờ mình, bản thân có sẵn năng lực thì mới an tâm được

Sau một nén nhang, tất cả các điểm sáng khí vận đều biến mất.

Từ Bắc Vọng mang theo tâm trạng thấp thỏm nhìn về cây khí vận trên đỉnh đầu mình, tâm tình có chút phức tạp hỗn độn, không thể diễn tả bằng lời.

Từ Bắc Vọng long trọng thông báo một tin vui….

Cây khí vận trần trụi của hắn cuối cùng cũng có ba chiếc lá tỏa sáng rực rỡ.

“Hiệu quả cực kỳ nhỏ…”

Rõ ràng, điều này nằm ngoài dự đoán của Từ Bắc Vọng.

Hắn nuốt nhiều điểm sáng khí vận như vậy mà cũng chỉ tăng thêm ba chiếc lá. Sau này, hắn vẫn phải cần nhiều điểm sáng hơn nữa thì khí vận mới tiếp tục tăng trưởng!

Từ Bắc Vọng bi quan suy đoán, nếu dựa vào khí vận của thiên mệnh chi tử đến từ thế giới bị vứt bỏ, hắn có khi sẽ cần đến hàng trăm vạn thần hồn mới đạt tới mười lá cây…

Thậm chí là hàng trăm triệu để đạt tới hai mươi lá!

“Kế hoạch gần như thất bại, ta vẫn nên cắn nuốt thiên đạo chi tử của tiên giới.”

“Hai tay đều phải vươn ra, hai tay đều phải cứng rắn, thịt muỗi cũng là thịt, tuyệt đối không thể buông tha.”

Từ Bắc Vọng vứt bỏ những suy nghĩ dư thừa rồi lấy con rối ra lần nữa.

Sau khi nói chuyện phiếm cùng lão đại một lúc, hắn bỗng nhớ đến đôi chân ngọc tuyệt phẩm giống hệt đồ thật như đúc này.

Từ Bắc Vọng có chút hoài niệm xúc cảm bị giẫm đạp lần đầu tiên, hắn vẫn còn nhớ kỹ động tác cũng như biên độ chuyển động của lão

đại, sau đó…

Hắn tự sáng tạo một phương pháp khống chế tâm trí.

Không sai, hắn thông qua ý niệm để hoàn toàn khống chế chuyển động của con rối.

Mặc dù vẫn còn rất cứng ngắc, xúc cảm bị giẫm đạp cũng kém xa hàng vạn lần, nhưng hắn vẫn vô cùng thoải mái.

…

…

Sau khi trở lại dáng vẻ hiền triết, nam tử áo trắng đứng sừng sững trong hư không, quan sát khung cảnh tuyết trắng xa xa, tâm trạng cũng vô cùng khát biệt so với trước đây.

Giờ phút này, hắn giống như hóa thành một làn gió đêm, xuyên thẳng qua hàng nghìn linh hồn ở núi tuyết. Chỉ cần nhắm mắt tĩnh tâm, hắn có thể nghe thấy thanh âm của vạn vật.

Con suối trong vắt chảy xuôi, những hạt băng tuyết nhỏ giọt, côn trùng kêu vang trong bụi cỏ, tôm cá vẫy đuôi dưới vực sâu.

Thậm chí, hắn còn nghe được tiếng bàn tán của các đệ tử bên ngoài kia, những nụ hôn lưu luyến của hai nữ tử, cùng với những thì thầm lẩm bẩm.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh quan sát mọi thứ giống như đang nhìn ngắm mây bay, tận hưởng chúng sinh muôn màu, hồng trần cuồn cuộn.

Đây chính là sức mạnh của tiên cơ được đúc thành từ bản nguyên tinh vực, hắn có thể sở hữu sức mạnh phi thường, cực kỳ phù hợp với trời đất.

Từ Bắc Vọng còn có thể cảm nhận rất nhiều vết tích vừa mới xuất hiện giữa trời đất.

Một nơi sâu thẳm trong khoảng không vô hạn, đường cong và quỹ đạo rắc rối phức tạp, xuyên qua tinh vực Thiên Cầm mà kết nối với vũ trụ Ngân Hà.

“Cuối cùng cũng có vốn liếng để cạnh tranh với hai trăm người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.”

Từ Bắc Vọng cũng không vui lắm, nghĩ đến viên bản nguyên Tinh

Thần này là do mèo ngốc trộm được, hắn chợt cảm thấy chua xót trong lòng.

…

…

“Tiểu Vọng, bảy thế lực lớn đồng thời đề cử ngươi, sau khi nhận được lệnh bài danh ngạch, ngươi có thể lập tức rời đi.”

Khóe môi Công Nghi Sơ khẽ nhếch lên, lại đưa đến một đống lời khuyên.

Ngập ngừng một lúc, nàng khẽ nói: “Vi sư có một việc riêng muốn nhờ ngươi.”

“Đệ tử khó lòng từ chối nghĩa vụ của mình.”

Từ Bắc Vọng trả lời dứt khoát.

Ánh mắt của Công Nghi Sơ chợt hiện lên một tia hoảng hốt, dường như nhớ đến chuyện cũ mà kinh sợ, má ngọc đoan trang phát ra ánh sáng ai oán.

Nàng khàn giọng nói: “Ta đã từng…”

Chương 389: Ngươi cuối cùng rồi sẽ gả cho ta, cả thiên địa trải thảm đỏ vì ngươi (1)

Công Nghi Sơ nói nửa chừng rồi dừng lại, giống như đang cố gắng trấn an nỗi sợ trong lòng.

Ngươi đã bao giờ vượt qua núi sông biển cả, cũng vượt qua hàng ngàn lớp người đông nghìn nghịt chưa?

Ngươi đã bao giờ yêu một nam nhân, hắn nói ngươi là nữ nhân đẹp nhất trên đời chưa?

Từ Bắc Vọng không nói gì, im lặng chờ đợi Công Nghi Sơ lên tiếng.

“Vi sư đã từng tham gia tranh đấu bảng Ấu Cầm, gặp được tiên tử Chu Tước Giáo Lạc Hoa.”

“Trước mặt rất nhiều người, nàng ta đã cho vi sư một cái tát, cái tát này trong ký ức vi sư mới như ngày hôm qua.”

“Nàng ta nhìn vi sư bằng ánh mắt khinh thường, giống như đang quan sát một con kiến hôi. Hình ảnh đó luôn hiện lên trong giấc mơ của vi sư.”

Công Nghi Sơ nhẹ giọng kể lại chuyện xưa, âm thanh run rẩy kịch liệt, biểu lộ tâm tình phẫn nộ, xấu hổ và bất lực trước mặt ái đồ.

Hóa ra là như vậy… Từ Bắc Vọng cũng không biết nói gì cho phải.

Danh dự của sư tôn biến thành bàn đạp cho người khác…

Thực ra điều này cũng rất bình thường, hắn không biết mình đã giẫm đạp bao nhiêu thiên kiêu tài năng, làm sao có thể quan tâm đến ý kiến của lũ sâu bọ, huống chi là chú ý đến cảm nhận tinh thần của bọn họ.

“Lần này, đệ tử của nàng ta cũng sẽ tham gia tranh đấu, hình như còn dự định lọt vào ba mươi vị trí đầu bảng Ấu Cầm.”

“Vi sư hy vọng, ngươi có thể trực tiếp đánh bại đệ tử của nàng.”

Công Nghi Sơ khẽ hé mở đôi môi mỏng, nhìn chằm chằm vào ái đồ.

Đây chính là nỗi niềm canh cánh trong lòng nàng, nếu không thể loại bỏ, chỉ sợ không có hi vọng đột phá cảnh giới Ngụy Thần Hư Vô.

Chỉ cần đệ tử của mình ưu tú hơn kẻ thù, vậy cũng có thể coi như đã lấy lại danh dự.

“Sư tôn hãy yên tâm!”

Từ Bắc Vọng buông lời thề son sắt, trả lời cực kỳ chắc chắn.

Dù sao hắn cũng nhận được rất nhiều ơn huệ của Băng Tuyết Cầm Cung, yêu cầu nhỏ này không chỉ không thể từ chối mà còn phải thực hiện thành công.

Nhất định phải giết chết để trút giận thay cho danh dự của sư tôn.

Chỉ là nữ nhân này thù dai quá…

….

….

Hàng ngàn núi lửa sôi trào liên miên bất tận, mấy chục vạn sinh vật có hình dạng giống lợn như đúc đang sinh hoạt cùng nhau, ngoài ra còn có một số cường giả có dáng vẻ như tê giác.

Đây chính là lãnh địa của Tê tộc.

“Tông chủ Công Nghi đến đây có chuyện gì?”

Một nam tử bụng phệ, khuôn mặt thô ráp xấu xí, mở miệng cười nói.

Công Nghi Sơ không hàn huyên quá nhiều, nói ngay vào việc chính: “Tê tộc trưởng, ta đến vì muốn đòi một thứ bảo vật cho Tiểu Vọng.”

Tê Bá Thiên nhíu mày, có phần không thoải mái.

Tê tộc ta đã cho đi một đống tiên thảo ẩn chứa hỏa diễm, chẳng lẽ còn không đủ sao?

Nhà ngươi còn mặt dày đòi hỏi ngay trước mặt ta, bộ không cảm thấy quá khó nhìn sao!

Công Nghi Sơ cũng biết chuyện này cũng không thích hợp cho lắm, nhưng nàng ta đã từng tham gia tranh đấu tại bảng Ấu Cầm, biết rõ tình cảnh bên trong gian nan, tàn khốc như thế nào.

Những thế lực lớn ở Thánh vực Trung Châu sẽ cung cấp Tiên khí nguyên thủy cho thiên kiêu nhà mình. Mặc dù Băng Tuyết Tầm Cung có chút keo kiệt, nhưng nàng cũng sẽ tận lực tìm kiếm tài nguyên, gia tăng tỷ lệ thắng cuộc của Tiểu Vọng trên bảng Ấu Cầm.

“Ta cần tấm mặt nạ ma quỷ kia, Tê tộc trưởng có thể ra giá.”

Công Nghi Sơ nghiêm túc nói.

“Hả?”

Tê Bá Thiên nhất thời kinh ngạc vạn phần.

“Nó là vật phẩm tu ma, Từ công tử cũng không cần dùng đến đâu mà? Mấy vạn năm nay, Tê tộc chúng ta vẫn chưa thể hiểu được sự ảo diệu của thứ đồ này.”

Công Nghi Sơ giữ nguyên ý định ban đầu.

Kiếp trước, đồ đệ ta một tay phá hủy tinh vực Đại Đế, có thể đi theo lẽ thường sao?

Càng là đồ vật không rõ thì càng có khả năng tồn tại cơ duyên.

Huống hồ, dựa vào thiên phú và khí vận của Tiểu Vọng, hắn có thể nghiên cứu chiếc mặt nạ này một cách triệt để.

“Không được, đây là bảo vật tổ truyền của Tê tộc.”

Tê Bá Thiên một mực từ chối.

“Nghe nói các vật phẩm tu ma đặt trong nhà kho của các ngươi đều đã tích bụi, giống như gân gà khó gặm. Vậy sao ngươi lại không thuận nước đẩy thuyền, đổi lấy mối nhân tình chứ?”

Công Nghi Sơ nhíu mày.

Trong mấy lần kỷ nguyên trường hà trước đó, Tinh Tượng Ngọc Tê tộc sinh sống ở trên tinh vực nào đó, bản thân cũng là bá chủ một phương. Đáng tiếc, bọn họ lỡ chọc phải nhân vật cấm kị, cho nên bị diệt sạch đến tận gốc rễ.

Một tên giao tê vốn là nô bộc chăm ngựa, may mắn giữ được tính mạng trong lúc náo loạn, thậm chí còn thừa cơ mang theo mấy món vật phẩm của Tinh Tượng Ngọc Tê tộc rồi bỏ trốn.

Tên giao tê chạy thẳng vào trận pháp truyền tống, tiến vào tinh vực Thiên Cầm rồi cắm rễ tại Nhật Nguyệt Thần Triều và duy trì chủng tộc cho đến hiện giờ.

Trong số mấy món vật phẩm kia, thứ thần bí nhất là tấm mặt nạ ma quỷ.

Hậu bối Tê tộc to miệng, thích tuyên truyền sự tích tổ tông khắp nơi, thậm chí còn truyền bá bí văn cho hàng vạn người biết.

“Nếu đưa cho các ngươi, sao ta có thể đối mặt với tổ tông được?”

Sắc mặt Tê Bá Thiên trở nên u ám, hắn dường như có thể tức giận lôi đình chỉ sau một cái chớp mắt.

Công Nghi Sơ lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên nói: “Đến lúc đó, ta sẽ giao ra một khu mỏ quặng thượng phẩm cho Tê tộc các ngươi.”

Bây giờ, nàng chính là đang cho đầu tư cho đồ đệ. Nàng tin Tiểu Vọng có thể nghiền ép nhân tài Đông Hoang dễ như trở bàn tay. Theo thông lệ, tông môn sẽ nhận được hai khu mỏ quặng thượng phẩm.

Cái gì?

Tê Bá Thiên vốn đang giận giữ bỗng nở nụ cười hoà nhã, hắn giả bộ bình tĩnh rồi: "Ôi, Từ công tử chính là người gánh vác trách nhiệm chấn hưng Nhật Nguyệt Thần Triều. Tê tộc ta nhất định sẽ góp chút sức lực cho hắn."

"Điều kiện tiên quyết duy nhất, hắn cần phải tìm hiểu tấm mặt nạ ma quỷ một cách thấu đáo."

Công Nghi Sơ nhắc nhở một câu.

"Biết rồi, biết rồi."

Khuôn mặt phì nộn của Tê Bá Thiên rạng rỡ giống như một đóa hoa hướng dương.

Từ công tử có thiên phú vô hạn, có thể trấn áp toàn bộ tu sĩ thế hệ trẻ tại Đông Hoang dễ như trở bàn tay ấy mà.

Khà khà, một khu mỏ thượng phẩm lập tức tới tay rồi a~

Giờ phút này, hắn cũng hy vọng Từ công tử có thể hiểu thấu tấm mặt nạ ma quỷ, dù sao đi nữa, Tê tộc cũng coi nó giống như phế phẩm mà thôi.

Thân ảnh tiêu tán trong chốc lát, Tê Bá Thiên lập tức xuất hiện trở lại, tay cầm một chiếc mặt nạ màu đen ẩn chứa hoa văn dày đặc, bao phủ trong sương mù âm trầm, phát ra một tia khí tức không xác định.

"Đa tạ."

Công Nghi Sơ nhận lấy, ép chân bay lên chân trời.

"Nhớ khu mỏ quặng đó!"

Tê Bá Thiên cao hứng bừng bừng, vừa vỗ tay vừa hô to đòi quà.

Chương 390: Ngươi cuối cùng rồi sẽ gả cho ta, cả thiên địa trải thảm đỏ vì ngươi (2)

Bên ngoài động phủ.

"Tê tộc đã từng đi tìm mấy món đồ tu luyện thi khí, tu sĩ ma khí chỉ

cần đeo mặt nạ này lên sẽ hóa thành hư ảo, cực kỳ quỷ dị bất định. Vì lẽ đó, ngươi nhất định phải thận trọng, ngàn vạn lần không được tùy tiện thử."

Công Nghi Sơ bàn giao bảo vật với thái độ nghiêm nghị, nàng cực kỳ lo lắng đồ nhi sẽ lỗ mãng, lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh như cũ, khẽ nói: "Sư tôn cứ yên tâm, đệ tử đã hiểu rõ."

Kì thực, nội tâm của hắn đã dâng trào một trận bão tố cuồn cuộn.

Minh khí!

Ngay khi hắn chạm vào mặt nạ ma quỷ, khiếu huyệt bên trong cơ thể không thể tự chủ được mà phát ra tiếng vù vù, giống như hài nhi muốn trở về với chiếc ôm vui sướng của mẫu thân vậy.

Trông thấy sắc mặt bình tĩnh của đệ tử, Công Nghi Sơ cũng yên tâm phần nào. Nếu như hắn bày ra biểu cảm chờ mong, nàng có thể sẽ nơm nớp lo sợ.

"Nếu không nghiên cứu ra thì trả lại cho vi sư."

Công Nghi Sơ miễn cưỡng nói thêm vài câu, sau đó biến mất không còn thấy tăm hơi.

Sau khi xác nhận sư tôn đã rời đi, Từ Bắc Vọng nhàn nhã châm trà, dạo bước giữa khu rừng một khắc đồng hồ thì mới trở về động phủ.

"Đi mòn giầy sắt tìm không thấy, chẳng tốn công sức lại tới tay. Ta đang có ba chiếc lá khí vận, chẳng lẽ sẽ thu hoạch đại cơ duyên?"

Từ Bắc Vọng khó nén kích động, bình phục cảm xúc thật tốt rồi đánh giá chiếc mặt nạ màu đen.

Vì tương lai tiến vào bảng Vấn Đỉnh, vì tương lai đuổi kịp bước chân lão đại, hắn tuyệt nhiên không có do dự chút nào.

Phàm là đại cơ duyên hỗ trợ gia tăng chiến lực, cho dù có nguy hiểm đến đâu thì hắn cũng phải nếm thử.

Huống chi, Minh khí đang không ngừng kêu gọi, tựa như gọi người xa quê trở về nhà.

Hắn cầm lấy mặt nạ màu đen, chậm rãi đeo lên mặt.

Không gian đột nhiên biến đổi vặn vẹo, cả người Từ Bắc Vọng giống như bị lôi vào một tiểu thế giới cấm kỵ chư thiên vạn vực.

…

…

Tại một tinh vực cách xa vạn dặm, tiên hà mờ mịt, đạo vận bàng bạc, sinh linh vạn vật sinh động rõ ràng.

Một cung điện nguy nga cao sừng sững trên hư không, tinh linh hiển hóa trên bầu trời, bản nguyên thời không (thời gian và không gian) nơi đây ắt hẳn là mặt trăng, mấy ngàn bản nguyên Tinh Thần phiêu đãng chiếu rọi tám phía.

Một dòng sông vàng óng lẳng lặng chảy xuôi, tựa hồ như đang kết nối với không gian vô cùng vô tận.

Tại một khe suối nhỏ phát ra hào quang sáng chói, một nữ tử váy đen nhàn nhã thả câu, mái tóc trắng phơ rối tung, tựa như hồ điệp bồi hồi không rời.

Giống như phát giác được điều gì đó, nàng ta buông cần câu xuống, tay lấy ra chiếc mặt nạ màu đen đang tỏa ra làn sương mù xám dày đặc rồi đeo lên.

Động tác vô cùng thuần thục, giống như đã thực hiện mấy vạn lần.

Dưới suối nước, lưỡi câu lập tức giết chết một con cá đang vùng vẫy.

…

…

Thiên môn đen đúa ảm đạm, bụi bay mù mịt đầy trời.

Đó không phải là dấu tích phi thăng mà là hài cốt hư thối, bồng bềnh trôi nổi khắp thiên địa màu xám.

Hàng đống thi cốt chồng chất lên nhau, mặt đất hoang tàn cô quạnh, giống như khung cảnh dưới Địa ngục vậy.

Từ Bắc Vọng dạo bước trong cô độc, coi như không thấy đống thi cốt mục nát dưới chân.

Hắn đang suy đoán, đây có lẽ đều là ma khí và thi khí của các tu sĩ đi lạc vào không gian Minh khí, sau đó trực tiếp bị chôn vùi.

Minh khí nồng đậm như thế, Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công cũng vận chuyển điên cuồng, tu vi tăng nhanh với tốc độ khủng khiếp.

“Tiếc nhất là không có bảo vật.”

Từ Bắc Vọng trêu ghẹo bản thân, bản thân đã có loại đạo khí Minh Đăng, vậy mà vẫn mà còn muốn có bảo vật, hắn cũng quá tham lam rồi.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy vách đá xa đó có vài cọng hoa cỏ. Sinh vật có thể trưởng thành giữa thiên địa tràn ngập Minh khí, hiển nhiên cũng được tưới nhuần bởi Minh khí rồi.

Từ Bắc Vọng bước tới, ngắt lấy ngọn hoa, ném vào không gian Minh Giới của mình.

Khi đi vào nơi sâu hơn, hắn tiếp tục bắt gặp lít nha lít nhít đủ loại hoa nhỏ bé, quỷ dị. Nhưng có một số cọng cỏ lại cực kỳ kiên cố, giống như được tinh luyện rèn đúc trong hàng trăm năm, rất khó có thể bứt ra, nhưng lại ẩn chứa bên trong tinh hoa là Minh khí rất nồng.

Vào lúc này.

“Ta đã chín trăm mười sáu tuổi, đi tới đi lui vào nơi này ba vạn bảy nghìn bốn trăm ba mươi lăm lần, rốt cuộc cũng gặp được một người sống.”

“Rốt cuộc…”

“Cũng chờ được ngươi.”

Tiếng cười thanh tịnh, êm tai truyền đến từ trên đỉnh núi, xuyên thấu toàn bộ thiên địa tối tăm, mờ ảo.

Từ Bắc Vọng như thể bị đâm sau lưng, cảm thấy lạnh lẽo xương sống, toàn thân cứng ngắc trong khoảnh khắc.

Kỷ nguyên trường hà lần trước vừa đúng chín trăm mười sáu năm.

Tức là… Nàng ta là phôi thai thiên đạo!

“Thật có lỗi, minh cỏ ở nơi Minh Hoa này đã bị ta ngắt sạch mất rồi.”

Nữ tử váy đen bình tĩnh lên tiếng, sau đó đứng sừng sững đối diện với kẻ áo trắng.

Mái tóc trắng phơi rủ xuống đất, dung mạo tinh xảo được nhẹ nhàng che đậy bằng một tầng vải tuyn màu xám nhạt trầm buồn.

“Ta tên Vô Thiên Yếm Vãn. Từ lúc sinh ra, ta rất căm hận đêm tối, luôn cảm thấy bóng ma vô cùng vô tận sẽ làm đạo tâm của ta nhiễm bẩn.”

“Nhưng khi lớn lên, ta yêu thích màu xám đen tinh xảo, phong cảnh mỹ diệu nơi này đã làm ta không khỏi trầm luân.”

“Ngươi cứ tiếp tục?”

Nữ tử mỉm cười yếu ớt, ánh mắt uyển chuyển khóa chặt lấy nam nhân áo trắng.

Tứ chi Từ Bắc Vọng lạnh cóng, lần đầu tiên trong đời cảm thấy động mãnh liệt.

Minh khí vận chuyển trong khiếu huyệt của đối phương còn mạnh hơn hắn gấp mười lần!

Khí tức đồng nguyên khiến thiên địa phủ một màu xám.

Đột nhiên, Từ Bắc Vọng giơ tay tháo mặt nạ để rời khỏi nơi này.

“Ngươi ghét ta sao?”

Ánh mắt Vô Thiên Yếm Vãn hiện lên tia ai oán, mái tóc của ta nàng phất phơ dù không có gió, Minh khí tựa như vực sâu biển lớn đột ngột bộc phát một nguồn sức mạnh vô tận, tựa như muốn hủy diệt nam nhân áo trắng.

Từ Bắc Vọng dường như bị đông cứng toàn thân, hắn không thể động đậy, Minh khí trong thể nội hoàn toàn ngưng kết.

Răng rắc…

Chiếc mặt nạ màu đen hóa thành bột mịn, khuôn mặt hoàn mỹ vô cảm hiện ra.

P.s: cầu KP~

Chương 391: Ngươi cuối cùng rồi sẽ gả cho ta, cả thiên địa trải

thảm đỏ vì ngươi (3)

“Không có mặt nạ, thì không đi được đâu.”

Vô Thiêm Yếm Vãn khẽ cười, ngón tay thanh mảnh vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ, âm thầm đánh giá mái tóc nửa trắng.

Tiếp đến, nàng ta nắm cằm dưới của Từ Bắc Vọng: “Chỉ cần gả cho ta, thần tộc Hoàng Kim sẽ nhấc kiệu đón ngươi, toàn bộ thiên địa sẽ trải thảm đỏ vì ngươi, chư thiên vạn vực đến ăn mừng cùng ngươi.”

Từ đầu đến cuối, nàng ta tựa một đóa hoa si tình, thì thầm to nhỏ với người yêu suốt chín trăm năm.

Từ Bắc Vọng giống như bị rơi vào hầm băng.

Thanh âm của nữ nhân đang đứng trước mặt hắn giống như lưỡi đao băng giá, dường như muốn cắt nát thân thể hắn, biến hắn trở thành cát bụi.

Sự chênh lệch thực lực giữa đôi bên lớn đến mức không thể tưởng tượng được, hắn trở thành con sâu kiến mặc người ta thưởng thức.

“Chưa từng nghe qua chuyện nam gả cho nữ.”

Từ Bắc Vọng nhanh chóng khôi phục tỉnh táo, giọng nói không mang theo độ ấm nào.

Khoé miệng Vô Thiên Yếm phác họa một đường cong hoàn mỹ, nàng ta khẽ nói: “Thật xin lỗi, gia tộc bọn ta chỉ tiếp nhận nam tử ở rể, nhưng cũng không sao đâu, ta sẽ đối xử tốt với ngươi.”

Nàng vừa dứt lời.

“Cút!”

Một lời từ chối lạnh lùng đến cực hạn vang lên.

Từ Bắc Vọng cảm thấy nữ tử trước mặt mình đích thị là một con mụ tâm thần, muốn đẩy hắn đến chỗ chết hết lần này đến lần khác.

Vô duyên vô cớ làm thân với hắn, nàng ta tất nhiên sẽ có âm mưu đen tối.

Hắn có cái gì khiến nàng ta ham muốn đến thế chứ?

Chỉ có Minh khí.

“Ngươi định cắn nuốt ta?”

Từ Bắc Vọng híp mắt.

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ cười, gật đầu không chút kiêng kị: “Minh khí của ngươi quá yếu, ta sẽ giúp ngươi tu luyện thành Minh thể.”

Vô Thiên Yếm Vãn cuối cùng cũng chờ đợi được người khiến mình hưng phấn, nàng ta hút làn sương mù xám, dịu dàng nói: “Rất đáng tiếc, trong hai chúng ta thì chỉ có một người có thể sống. Cuối cùng, ngươi cũng sẽ bị ta luyện hóa cắn nuốt.”

“Thiên địa có dương có âm, sinh linh cũng thế. Trước khi chết, ngươi sẽ có được thân thể của ta, âm dương hòa hợp.”

“Ta sẽ cướp đoạt ý chí của ngươi, dùng Minh khí để phá vỡ chư thiên vạn vực, sáng lập ra một thế giới sinh tử bất hủ!”

Nàng ta nói xong, mái tóc trắng tung bay, tựa như thần linh của Minh giới, bễ nghễ giữa thiên địa.

Con mụ tâm thần!

Đây là lần đầu tiên mà Từ Bắc Vọng cảm nhận được tuyệt vọng và sợ hãi rõ ràng đến như vậy.

Con mụ tâm thần đã tiết lộ toàn bộ dã tâm cực lớn của mình.

Hiển nhiên, trong hai người chỉ một người có thể sống, đây chính là vận mệnh!

Mà hắn căn bản không có sức chống cự.

“Ngươi hãy coi như một giấc mộng, không cần hoảng sợ bất an, chúng ta cứ thế mà hưởng thụ thôi.”

Vô Thiên Yếm Vãn cười càn rỡ rồi, sau đó nhìn chăm chú vào một định mệnh của mình trước mắt.

Hắn ta quá yếu, chỉ mới đạt tới cảnh giới Nhân Tiên, nhưng đã tu luyện Minh khí tới tầng thứ bảy.

Coi như không tệ.

Dưới sự chỉ dẫn của nàng, hắn ta cần rất nhiều thời gian mới có thể

đúc thành Minh thể. Tuy nhiên, chỉ khi luyện hóa Minh thể mới mang lại tác dụng cho nàng.

“Đi theo ta.”

Vô Thiên Yếm Vãn lắc lắc chiếc mặt nạ đen, ngả ngớn nói: “Chủ khí, ra vào tùy ý nha.”

Khi thấy biểu cảm một mực kháng cự của con sâu kiến mỹ mạo tuyệt luân này, nụ cười của Vô Thiên Yếm Vãn lập tức biến mất, âm thanh lạnh lùng thốt ra: “Có thể gả cho ta chính là một vinh hạnh không tài nào tưởng tượng được!”

Bộp…

Từ Bắc Vọng lộn nhào, áo trắng nhiễm máu đỏ tươi, trông vô cùng khiếp đảm.

“Giãy giụa kháng cự ư?”

Ánh mắt Vô Thiên Yếm Vãn ngập tràn sát ý, khí tức âm u lập tức bao lấy Từ Bắc Vọng: “Đi theo ta.”

Cảm xúc của Từ Bắc Vọng giống như khung cảnh nơi đây, không có một tia nắng, chỉ còn u ám âm trầm.

Từ Bắc Vọng tự biết, hy vọng sống của mình cũng không còn bao nhiêu.

“Ngươi biết Cấm khu Sinh Mệnh không?”

Hắn khàn giọng hỏi.

Trong chớp mắt, con ngươi Vô Thiên Yếm Vãn hiện lên một tia mê man, khóe miệng hơi mỉm cười: “Ngươi muốn đi đâu, ta đều dẫn ngươi đi.”

Từ Bắc Vọng giống như chấp nhận số mệnh, chán nản, gật đầu rồi đứng dậy.

“Phải rồi.”

Vô Thiên Yếm Vãn cười nói: “Ngươi nói ta nghe, ngươi làm sao có thể chiếm được Minh khí?”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không chút tì vết của nàng.

Dù trong lòng Vô Thiên Yếm Vãn vô cùng căm hận, nhưng ngoài mặt lại lạnh nhạt đối diện với hắn.

“Ta sẽ giao cho ngươi một bản công pháp.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lộ ra vẻ si mê.

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ nhíu mày, chuyện này nằm ngoài dự liệu của nàng.

Sau đó, Vô Thiên Yếm Vãn phất tay áo rồi giải cấm chế cho Từ Bắc Vọng, nàng vốn không cần lo lắng con sâu kiến này có thể trốn thoát.

Từ Bắc Vọng vận chuyển tiên lực, truy tìm một vật hình trong nhẫn trữ vật.

Chìa khóa Thiên Xu là cơ hội sống sót duy nhất của hắn.

Chìa khóa vỡ nát, từng tia sáng đạo vận vô tận quấn quanh mình nam tử áo trắng, tiên trụ ấm áp bao lấy hắn.

“Ngươi lừa ta?”

Thần sắc Vô Thiên Yếm Vãn trở nên vô cùng lạnh lẽo, nàng ta nắm giữ hào quang hỗn độn trong tay, sợ rằng pháp tắc sao trời sẽ va phải tia sáng đạo vận.

Bùm!

Tiên trụ hóa thành kim sắc, thân ảnh nam tử áo trắng tiêu tán không thấy đâu.

Vô Thiên Yếm Vãn nhìn chằm chằm vào thiên địa tối tăm mờ mịt, sát khí trong đáy mắt lập tức tăng vọt, nàng ta gào thét cuồng loạn: “Ngươi không có chỗ trốn, rốt cuộc cũng sẽ bị ta luyện hóa!”

Nỗi sỉ nhục quá lớn khiến Vô Thiên Yếm Vãn trở nên điên cuồng, khuôn mặt tuyệt mỹ bắt đầu vặn vẹo.

Tiên trụ nắm trong tay chỉ còn lại vết tích.

“Món vật Thiên Đình, khí tức thần tộc Nhật Bất Lạc.”

Vô Thiên Yếm Vãn tỉnh táo trở lại, đeo mặt nạ màu đen lên rồi biến mất.

Nàng ta quyết định dò xét tộc nhân thần tộc Nhật Bất Lạc.

Dung mạo, tu vi của hắn ta rõ ràng như ban ngày, nàng không tin không thể tìm ra.

Chương 392: Ngươi cuối cùng rồi sẽ gả cho ta, cả thiên địa trải thảm đỏ vì ngươi (4)

Tại khu dược viên vô tận, rất nhiều pháp sư đang hội tụ với nhau, bọn hắn đều là thiên kiêu đỉnh cấp đến từ đại lục Ma Pháp, đi tới đây để tranh đoạt cơ duyên siêu thoát.

Giờ này khắc này, một chùm tiên khí mờ mịt xuất hiện giữa dãy núi, một đóa hoa mười chín cánh đang nhỏ giọt từng tia tiên dịch.

“Ta!”

Một nam tử trẻ tuổi cao to cường tráng, ánh mắt tự phụ, bờ môi khẽ nhếch, ngâm xướng vang vọng, dùng hoả diễm bao phủ toàn bộ thiên địa, giống như đang muốn thiêu hủy bốn phương tám hướng.

Một nam tử áo trắng toàn thân nhuốm máu đột nhiên rơi xuống từ bầu trời.

Hỗn chiến đang diễn ra hết sức căng thẳng, những thiên kiêu đang chuẩn bị thi triển ma pháp cũng không khỏi ngẩn người, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất: Vị khách đến từ ngoại vực!

Đám thiên kiêu không ngờ bản thân lại bất hạnh như thế này, nghe nói các vị khách đến từ ngoại vực đều rất vô lễ ngạo mạn, nhưng tu vi lại vô cùng thâm hậu, tùy tâm sở dục mà tàn sát pháp sư.

“Bị thương sao…”

Mỗi pháp sư đều chú ý tới thương thế khủng khiếp của nam tử. Bọn họ chớp mắt, nỗi sợ hãi nhất thời biến mất, không còn sót lại chút nào.

Một pháp sư tiến lên, cung kính hỏi thăm: “Tôn thượng?”

Không có tiếng hòi đáp, giống như là bị câm điếc.

Từ Bắc Vọng không hiểu ngôn ngữ của đám sâu kiến này, dứt khoát thi triển một chưởng.

Người kia hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

Chưởng pháp đột ngột này đã khiến các pháp sư không khỏi rùng mình, bọn họ dường như đã lầm vào đại dịch khủng bố nhất.

Tiên lực bàng bạc vọt tới,, thu hoạch từng sinh mệnh giống như đang nhổ cỏ hái hoa, một đống thi cốt chồng chất lên nhau trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Từ Bắc Vọng chiếm lấy hai điểm sáng khí vận rực rỡ nhất, sau đó dùng một tay cướp lấy đóa tiên hoa rồi đem đi luyện hóa.

Từ nay về sau, ta phải đối mặt với nguy hiểm từng thời từng khắc, làm gì có thời gian để thương hại kẻ khác chứ chứ?

Sau khi có được tiên dược, Từ Bắc Vọng tìm đến một chỗ yên tĩnh để an dưỡng thương thế.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt của hắn đều chìm trong âm trầm. Tình huống lúc trước đã khiến hắn trở nên cuồng bạo hơn bao giờ hết.

Hắn đã gặp được một người cũng tu luyện Minh khí.

Thực lực của nàng ta hoàn toàn nghiền ép hắn!

Thiên địa trải thảm đỏ, thần tộc Hoàng Kim nhấc kiệu, hai câu này biểu lộ bối cảnh ngập trời của con mụ tâm thần kia.

Một khi bị nàng ta để mắt tới, mỗi giây mỗi phút đều ở trong nguy hiểm.

Không gian Thiên Xu này không giống với không gian Thiên Xu trong Cửu Châu, hắn còn phải truyền tống đi đâu đây?

Linh giới hay thế giới vứt bỏ? Hay là một mình đi du lịch khắp tinh vực?

Mọi kế hoạch của hắn đã tan tành triệt để, cảm xúc hỗn độn vẫn không có cách nào để bình tĩnh trở lại.

“Cút!”

Một chưởng đánh ra, nghiền nát hài cốt một tên pháp sư đang có ý đến gần.

Bỗng nhiên, thân ảnh của Trần Bắc Vọng dần dần mờ mình, hắn không thể làm trái quy định, lập tức bị chủ quản Thiên Xu ném ra

ngoài.

…

…

“Tiểu Vọng!”

Thanh âm quen thuộc vang lên, Công Nghi Sơ đứng ngoài động phủ, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Nàng ta nhận thấy được thần lực và khí tức của ái đồ đang hỗn loạn bao giờ hết, cho nên đã cấp tốc chạy tới đây.

“Sư tôn, đệ tử không sao.”

Từ Bắc Vọng thở dài một hơi, coi như trong cái xui có cái hên.

Không gian Minh khí và không gian Thiên Xu đều là tiểu thế giới nằm ngoài tiểu thế giới của thế giới, cho nên hắn đã bị ném về nơi cảm ứng chìa khóa Thiên Xu một lần nữa.

“Chắc chứ?”

Công Nghi Sơ nhíu mày.

Từ Bắc Vọng bước ra, cười nói: “Xin sư tôn yên tâm.”

Công Nghi Sơ thở dài một hơi, Tiểu Vọng chỉ có chút thương thế, cũng không tổn hại căn cơ nguyên thần.

Nàng ta nghiêm nghị phê bình: “Vi sư đã cảnh cáo ngươi nhiều lần rồi, đừng cố chấp do thám mặt nạ ma quỷ.”

Thấy đệ tử đang có tâm sự ẩn giấu và lệ khí giữa lông mày, nàng cũng không hỏi nhiều, mà chuẩn bị rời đi.

“Sư tôn, đệ tử muốn nhìn bảng Vấn Đỉnh một chút.”

Từ Bắc Vọng nói.

Ầm!

Một khối tinh quang rạng rỡ, lơ lửng xoay tròn.

Sau khi xác nhận đồ đệ không có vấn đề gì, Công Nghi Sơ lập tức biến mất.

Từ Bắc Vọng đi vào động phủ, để 999 khối Tiên tinh vào bên trong la bàn.

Sau khi ý thức tiến vào tinh vực Ngân Hà óng ánh, hắn chìm đắm trong hào quang rực rỡ, sau đó đưa mắt liếc nhìn từng ký tự trên bầu trời đầy sao.

Rất lâu sau đó, hắn đưa ý thức rời khỏi Tinh La Bàn, lật sổ trong tay ra.

Vô Thiên Yếm Vãn, phôi thai thiên đạo, đến từ thần tộc Hoàng Kim…

Quốc Độ Vĩnh Hằng.

Đứng thứ tám bảng Vấn Đỉnh!

Cảnh giới Lạc Thần đỉnh phong, Cổ Thần!

Trở về nơi an toàn, Từ Bắc Vọng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khác hẳn với bộ dạng cuồng bạo trước đó.

“Có người chờ ngươi ở Cấm khu Sinh Mệnh.”

Hắn nhớ rất kỹ câu nói này.

Khi nói ra bốn chữ Cấm khu Sinh Mệnh, vẻ mờ mịt trong nháy mắt của con mụ điên khùng kia đã bị hắn tóm gọn.

Hiển nhiên, ả điên đó cũng không biết rõ.

Đây chính là ưu thế của Từ Bắc Vọng.

Huống hồ, đạo khí Minh Đăng đang ở trên tay mình.

Có được hai ưu thế này, dù tình cảnh gian nan như thế nào đi nữa, hắn cũng không phải là không có phần thắng.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng lấy con rối ra, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt lạnh lùng.

Hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng.

Tình cảnh của lão đại cũng đang cực kỳ tồi tệ. Nếu để nàng ấy biết được, dựa vào lòng ham muốn chiếm hữu biến thái của mình, lão đại nhất định sẽ đi trấn sát ả điên kia. Đến lúc đó, lão đại sẽ lâm vào tình cảnh nguy hiểm tới tính mạng, sự tồn tại của nàng cũng sẽ bị phơi

bày..

“Nương nương, ti chức cũng bị thần tộc Hoàng Kim để mắt tới…”

Từ Bắc Vọng mặc niệm trong lòng. Hiện giờ, một nhà ba người bọn hắn đều tựa như giẫm trên băng mỏng, cũng coi như niềm vui bên trong nỗi khổ…

Lão đại sẽ bảo hộ cho chó săn.

Chó săn tin tưởng vững chắc, không nghi ngờ.

Đứng thứ tám Vấn Đỉnh Bảng ư?

Lão đại đã từng là người đứng thứ ba trên bảng Vấn Đỉnh, sở hữu khí vận trời ban. Đợi một thời gian nữa, nàng nhất định sẽ trở lại vị trí này, thậm chí còn có thể tiếp tục leo lên cao hơn nữa.

Gả cho Vô Thiên Yếm Vãn?

Từ Bắc Vọng đã phán quyết tử hình cho con mụ tâm thần kia, hắn chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống ả .

Khó khăn duy nhất mà Từ Bắc Vọng cần phải giải quyết, một khi thanh danh truyền xa, hắn có lẽ sẽ bị ả điên đó phát giác.

Chương 393: Gánh sứ mệnh của Nhật Nguyệt Thần Triều, chín ngàn nhân kiệt Côn Minh Yến (1)

“Nương nương, nếu người còn không đến, chó săn sẽ bị đoạt đi mất đó.”

Nam tử áo trắng đứng sừng sững trong biển tuyết mênh mông, biểu cảm cực kỳ phức tạp.

Nửa tháng này, tinh thần của hắn đã bị phân tán, từ đầu đến cuối không thể duy trì sự minh mẫn, hoàn toàn không thể tiến vào trạng thái tu luyện.

Nữ nhân điên cuồng kia giống như một thanh kiếm sắc bén treo lơ

lửng trên đỉnh đầu, từng thời từng khắc gây áp lực cho hắn.

Nếu không nhờ có đạo tâm kiên định, e rằng thất khiếu của hắn đã sớm bị vỡ thành nhiều mảnh, tự rơi vào tâm ma rồi.

Từ Bắc Vọng trở lại động phủ, ôm ấp con rối để cảm nhận hơi thở ấm áp của lão đại, ý thức cũng tiến vào không gian Minh giới.

Minh Đăng ánh bạc nằm trơ trọi trong làn sương mù xám xịt giữa thiên địa, hắn híp mắt xanh, một tia kinh ngạc hiện lên từ sâu trong đáy mắt.

Từ Bắc Vọng quan sát được một luồng Minh khí đang chuyển động, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt cực kỳ nồng đậm, nhưng lại bị bài xích bởi thiên địa nơi đây, chỉ có thể phiêu đãng khắp bốn phương tám hướng.

Khí tức của luồng Minh khí đó vô cùng quen thuộc, đó chính là tu vi của con mụ điên cuồng a.

“Đánh cắp?”

Thanh âm của Từ Bắc Vọng bộc lộ một tia vui mừng.

Tuy rằng đám Minh khí này không có ảnh hưởng gì cả, nhưng hắn có thể xác minh một suy đoán……

Minh giới của hắn là hàng chính hãng!

Mà tu vi của bà điên kia chỉ sợ là hàng lậu.

Nếu không, làm thế nào để giải thích việc một kẻ yếu đuối như hắn lại có thể sở hữu sức mạnh sâu hơn mấy tầng?

Sau khi liên tưởng tới Cấm khu Sinh Mệnh và Minh Đăng, hắn càng chắc chắn với ý nghĩ của mình, bà kia kia đã tình cờ phát hiện ra Minh khí thông qua cơ duyên.

Sự chán nản ở hàng lông mày lập tức bị cuốn đi, Từ Bắc Vọng cũng chìm vào suy tư.

Về phần tại sao hàng chính hãng lại không đánh bại hàng lậu, bởi vì có hàng lậu có rất nhiều ưu đãi.

Từ Bắc Vọng VS Vô Thiên Yếm Vãn.

Hiệp 1, bối cảnh, một người là kẻ nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ;

người còn lại là phôi thai của thiên đạo. Nàng ta đến từ gia tộc Vĩnh Hằng Quốc Độ hùng mạnh, một tay chiếm giữ bảy mươi hai tinh vực, Đại Đế dưới trướng nhiều như trâu ngựa.

Hiệp 2, khí vận, một người có ba chiếc lá khí vận; người kia có chín mươi chín chiếc lá tràn đầy hào quang, tuôn chảy như đại dương bao la.

Hiệp 3, thời gian tu luyện, một bên hơn bốn mươi tuổi; một bên hơn chín trăm tuổi.

Từ Bắc Vọng tuyệt nhiên không chiếm được bất kỳ ưu thế nào.

Vừa có tu vi nghiền ép, lại được nắm giữ hàng vạn tài nguyên quý hiếm, cho nên Minh khí của nữ nhân điên cuồng càng thêm thâm hậu.

“Hy vọng không phải là một phương pháp chiến thắng tinh thần của bản thân.”

Từ Bắc Vọng khẽ nói, hắn không có bằng chức xác thực, vẫn không thể chứng minh kẻ nào mới là hàng chính hãng.

Nhưng ít ra hiện tại, ánh mắt hắn đã bắn ra ý chí chiến đấu nồng đậm.

Phiền não quấy nhiễu đã bị xua tan, suy nghĩ trong lòng sẽ được thông suốt triệt để.

Trong mắt nữ nhân kia, hắn chính là bảo vật.

Liệu nàng ta có đi tuyên truyền khắp nơi, gióng trống khua chiêng để lùng bắt ta không?

Điều này trên cơ bản là không có khả năng.

Hành vi ngu xuẩn như vậy nhất định sẽ khơi gợi sự tò mò của những Thần tộc Hoàng Kim còn lại, đám quái vật khổng lồ này sẽ âm thầm chú ý đến một tên nhà quê là hắn. Khi đó, tình huống sẽ trở thành một bãi nước đục, tính toán của con mụ tâm thần kia chắc chắn sẽ thất bại.

Vậy nên, Vô Thiên Yếm Vãn chỉ có thể lặng lẽ tìm kiếm trong hàng tỷ tinh vực, nhưng nàng làm sao có thể ngờ “số mệnh” của mình lại đang trú ngụ trong một tinh vực hạ đẳng chứ?

Trừ phi Từ Bắc Vọng leo lên tới bảng Vấn Đỉnh, hư ảnh được trình

chiếu trong dải ngân hà vũ trụ. Đến khi đó, tung tích của hắn mới có thể bị bại lộ.

“Khoảng cách tới bảng Vấn Đỉnh còn rất xa, mình không cần vội vạng.”

Từ Bắc Vọng khôi phục dáng vẻ thong dong bình tĩnh như cũ.

Kế hoạch ban đầu vốn là đợi đến khi bảng Ấu Cầm kết thúc, hắn trả nợ ân tình cho Băng Tuyết Cầm Cung, sau đó bắt đầu trà trộn vào pháp trận truyền tống, cướp đoạt cơ duyên trong hàng tỷ tinh vực khác nhau.

Sau khi chiếm lấy một quả tinh cầu này, hắn sẽy nhanh chóng đổi sang một quả khác, bà điên kia sao có thể tìm thấy hắn chứ?

Nếu có một ngày Vô Thiên Yếm Vãn tìm được, Từ Bắc Vọng hắn có khi đã không còn e sợ nàng ta nữa rồi.

Huống chi…

“Ta còn có nàng mà.”

Từ Bắc Vọng vuốt ve khuôn mặt lạnh lùng của con rối, mổ vài cái lên đôi môi đỏ mọng ướt át.

Nếu gặp phải nguy hiểm, ta trốn phía sau lão đại là được.

“Sớm biết có thể vô tình cướp đoạt Minh khí, thì ta nhất định trở về cùng bà điên kia.”

Sau đó Từ Bắc Vọng nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ vớ vẩn của mình.

Trong nhà có một triệu, nếu thiếu đi ba trăm năm trăm thì chủ nhà cũng không phát hiện ra. Nhưng nếu muốn lấy thêm một trăm hai trăm ngàn, ngươi cho rằng người ta là đầu gỗ sao?

...

...

Năm tháng vô tình, đảo mắt đã hai năm trôi qua.

Ngày hôm nay, Băng Tuyết Cầm Cung tổ chức một buổi lễ cực kỳ long trọng, vô số thế lực lớn nhỏ của Nhật Nguyệt Thần Triều hội tụ tại dãy núi băng tuyết, ước chừng mấy trăm vạn đệ tử!

Đài cầm to lớn lơ lửng trên trời cao, lãnh tụ của các thế lực lần lượt đặt tu di giới ở trên đó.

Không còn cách nào khác, bảy đại môn phái đều cho rằng Từ công tử là toàn bộ hy vọng của cả thôn, gánh vác gánh nặng quật khởi Nhật Nguyệt Thần Triều, mọi người nhất định phải đến ủng hộ.

Nhưng lấy cái gì để ủng hộ đây?

Đương nhiên là Tiên tinh rồi!

Nói đơn giản là ức hiếp vơ vét tài sản!

Số định mức cũng được quy định, nhà ai thiếu sẽ phải cút khỏi Nhật Nguyệt Thần Triều!

Không gian sinh tồn của các môn phái nhỏ vốn đã nhỏ bé, nếu thật sự phải rời khỏi mảnh đất này thì sẽ bị ngoại giới cắn nuốt gần như không còn sót lại gì.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể cắn xén tài nguyên của đệ tử, khó khăn gom góp mấy trăm khối Tiên tinh để dâng lên.

Nhưng vào lúc này, mười vạn tiếng đàn thanh linh vọng khắp đất trời.

“Cung nghênh Đại sư huynh!”

“Cung nghênh Đại sư huynh!”

“Cung nghênh Đại sư huynh!”

m thanh đồng đều truyền khắp bốn phương tám hướng, chậm rãi như sấm sét, không ngừng quanh quẩn giữa núi non.

Mấy trăm vạn đệ tử lễ độ cung kính khom người, không dám nhìn thẳng vào đệ tử xuất sắc nhất của Nhật Nguyệt Thần Triều.

Tầm mắt của bọn họ lén dõi theo nam tử áo trắng lộng lẫy trong hư không, chỉ cần một cái liếc mắt cũng đã khiến người ta gần như hít thở không thông.

Khí chất siêu nhiên thoát tục, dung mạo không có gì sánh kịp, ánh sáng thần tiên chói rọi hội tụ xung quanh nam nhân này, như thể hòa làm một với khí vận của trời đất.

Không ít nữ tu nhìn ngắm với ánh mắt si mê, cơ thể run rẩy từng

trận.

Chương 394: Gánh vác sứ mệnh của Nhật Nguyệt Thần Triều, chín ngàn nhân kiệt Côn Minh Yến (2)

“Tiểu Vọng, sứ giả sắp đến rồi.”

Công Nghi Sơ cũng đặc biệt ăn mặc lộng lẫy, chiếc váy hoa sen tôn lên dáng người hoàn mỹ, khí chất ung dung dịu dàng của nàng ta.

“Từ công tử, nhất định phải nâng cao uy danh của Nhật Nguyệt Thần Triều đấy!”

Tể Thiền của Quảng Cầm Khuyết nhẹ giọng cổ vũ, người trẻ tuổi này khôi ngô đến mức khiến cho đám nữ nhân bọn họ cũng phải lu mờ.

Đám người Lệ Quỷ Tam và Tê Bá Thiên đều âm thầm mặc niệm một câu…

Gánh vác sứ mệnh, đúc thành vinh quang!

Đây là cơ hội để Nhật Nguyệt Thần Triều vùng lên, nếu không phải vận mệnh chiếu cố, thì một người trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm như hắn sao có thể đáp xuống nơi này?

Hắn vẫn ung dung đứng nơi đó, hoàn toàn không thèm che giấu khí tức hào hoa phong nhã.

“Tại hạ nhất định sẽ không làm chư vị thất vọng.”

Nam tử áo trắng liếc nhìn toàn bộ thiên địa, biểu lộ ý cười ôn hoà.

Mặc dù hắn vẫn luôn duy trì dáng vẻ tao nhã không nhiễm bụi trần, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận sức mạnh cường thế cuồn cuộn kia!

Chuyến đi Trung Châu lần này của hắn nhất định sẽ gây chấn động toàn bộ tinh vực Thiên Cầm.

Đương nhiên, một vài đệ tử không khỏi ghen tức, âm thầm nguyền

rủa, Từ Bắc Vọng ngươi ngàn vạn lần đừng ôm thất bại trở về, đến lúc đó, ngươi nhất định sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Trong hàng trăm nghìn năm qua, những người đến từ Nhật Nguyệt Thần Triều chưa từng lọt vào bảng Ấu Cầm dù chỉ một lần, một tên nhà quê Nhân Tiên sơ phẩm như ngươi cũng có thể làm được sao?

Phi!

Tên này có lẽ chính là tiểu bạch kiểm của tông chủ Công Nghi, nàng ta đã cố ý an bài ở Trung Châu, dát cho hắn một lớp vàng óng khi trở về.

Bên ngoài dãy núi, đám nô bộc nuôi dưỡng mãnh thú và những tên thợ mỏ đều có một biểu cảm thống khổ đồng nhất.

Cùng là người phi thăng, vì sao chênh lệch lại lớn đến như thế?

“Cút CMN đi, lão thiên gia!”

Một tên thợ mỏ phẫn nộ gào lên, nước mắt hối hận chảy ròng ròng, bọn họ quả thực không nên cố gắng siêu thoát làm gì cả.

Khu vực trung tâm cầm đài đã có hơn một ngàn tu di giới, tất cả đều bị các trưởng lão Luyện Khí luyện chế thành một chiếc vòng tay óng ánh trong suốt. Sau đó, bọn họ cung kính đưa cho Từ Bắc Vọng.

Hắn thản nhiên nhận lấy rồi bình tĩnh nhìn về phía trước.

Ầm ầm ầm!

Một cỗ chiến xa được kéo bởi Thương Long ba đầu đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời, sau đó treo lơ lửng giữa vùng núi băng tuyết, trút xuống khí tức vô cùng đáng sợ.

“Băng Tuyết Cầm Cung, Từ Bắc Vọng.”

Một thanh âm uy nghiêm truyền đến từ trong chiến xa.

“Hãy cố gắng thể hiện khả năng của mình, không cần miễn cưỡng.”

Ánh mắt dịu dàng của Công Nghi Sơ gắn chặt vào thân ảnh của ái đồ, nàng ta cũng không muốn tạo áp lực cho hắn.

Vô số trưởng lão, bảy người sư tỷ, cùng với các cường giả đến từ những thế lực lớn cũng đều tiến lên cổ vũ.

“Đợi đến khi ta trở về, danh vọng của Nhật Nguyệt Thần Triều sẽ truyền tới mọi ngóc ngách của tinh cầu.”

Giọng nói điềm đạm cất lên, nam tử áo trắng bước từng bước lên chiến xa trong rất nhiều ánh mắt không nỡ, sau đó biến mất ở phía chân trời.

...

...

Tại một nơi sâu thẳm trong chiến xa, một quầng sáng u ám xoay tròn lơ lửng.

“Mau bước vào trận pháp truyền tống.”

Một nam tử trung niên với khí tức thâm hậu đang đưa mắt quan sát người trẻ tuổi khôi ngô này.

Kẻ này chỉ mới là Nhân Tiên sơ phẩm, vậy mà cũng có thể tham dự tranh đấu bảng Ấu Cầm sao?

Yếu tố duy nhất có thể xác minh thiên phú chính là Cốt Linh chưa tới bốn mươi lăm tuổi, nhưng những thiên kiêu như hắn ở tinh vực Thiên Cầm cũng không ít.

Xem ra lại là một cá nhân không dám chém giết cùng các thiên kiêu khác, chỉ muốn đóng góp náo nhiệt, mở mang hiểu biết mà thôi.

Nam tử trung niên thu hồi ánh mắt, khai mở trận pháp truyền tống, thuận tay vứt một khối lệnh bài tú cầm vào đó, nam tử áo trắng biến mất trong nháy mắt.

Đối với một người trải qua trận pháp truyền tống tinh vực như Từ Bắc Vọng mà nói, không gian mờ mịt Tiên khí mỏng manh đích thực là đồ rác rưởi.

Từ Bắc Vọng thậm chí còn không nghĩ tới việc tu luyện, hắn ta pha một bình trà tiên rồi lâm vào trầm tư.

Không chỉ chủ nhân tinh vực là nhân viên của Thiên đình, mà ngay cả chủ nhân Đông Hoang cũng do Thiên đình bổ nhiệm. Đơn giản mà nói, người tổ chức cuộc tranh đấu bảng Ấu Cầm cũng chính là Thiên đình.

Những khoáng thạch, tiên Mạch ban thưởng cho các thiên kiêu của từng tông môn cũng đều xuất phát từ ‘quốc khố’ của Thiên đình.

Thiên đình cai quản hàng tỷ tinh vực, mà thần tộc Nhật Bất Lạc lại rất có tiếng nói trong nội bộ Thiên đình.

Dù là ếch ngồi đáy giếng cũng có thể mường tượng sức mạnh của thần tộc Nhật Bất Lạc, một thế lực khác cũng nổi danh cùng bọn họ chính thần tộc Thất Quan Vương.

Liệu giọt máu của lão đại trong cơ thể hắn có bị sứ giả Thiên đình phát hiện ra hay không?

Khả năng này cực thấp, nếu có, lão đại nhất định sẽ liên tục cảnh cáo hắn từ trước.

Huống hồ, bà dì Đại đế từng đến đây cũng không nói gì.

...

...

Từ Bắc Vọng mắc kẹt trong không gian truyền tống cằn cỗi thiếu thốn, chờ đợi trọn vẹn tám ngày thì mới đến nơi.

Tại một trang viên lập loè tiên quang, tràn ngập hơi sương, hàng ngàn thiên kiêu trẻ tuổi đang giao lưu với nhau trong bầu không khí vui vẻ hoà thuận.

Chén rượu sừng tê, bàn đào tiên dịch, cái gì cũng có, ngay cả trái cây cũng là bảo vật tám vạn năm, hình thức chiêu đãi vô cùng xa hoa.

Sau khi đáp đất, Từ Bắc Vọng quan sát hoàn cảnh náo nhiệt bốn phía, tiện tay lấy ngọc phiến ở gần đó.

Sau khi ý thức từ từ nhập vào ngọc phiến, hắn ta đại khái hiểu được mục đích của yến hội này.

Nơi này được gọi là Côn Minh Yến.

Côn Long giương cánh gào thét trong gió, những người tham dự đều là thiên kiêu đến từ Đông Hoang.

So sánh với một nơi màu mỡ như Thánh vực Trung Châu, thì Đông Hoang chỉ là nơi hẻo lánh, chất lượng tổng thể của đám thiên kiêu thấp hơn Trung Châu và Bắc Nguyên rất nhiều.

Cho nên, bọn họ tổ chức yến hội này cũng là vì kết giao nhân mạch.

Thật ra cũng rất bình thường, cảnh tượng đồng hương kết nhóm cũng không phải chẳng hiện tượng lạ lùng gì.

Chương 395: Gánh vác sứ mệnh của Nhật Nguyệt Thần Triều,

chín ngàn nhân kiệt Côn Minh Yến (3)

“Mau nhìn, Ly công tử kìa.”

Lúc này, rất nhiều thiên kiêu xoay đầu nhìn qua, lập tức bắt gặp một thanh niên đang đi tới, sau lưng hắn rất nhiều tùy tùng đi theo.

Thanh niên mặc áo choàng tinh đấu (sao băng), đầu đội tinh quan, tướng mạo khôi ngô, đôi mắt sáng như sao trời, toàn thân phát ra khí tức tôn quý trời sinh.

Hắn ta chính là người chủ trì Côn Minh Yến, đệ tử chân truyền của chủ nhân Đông Hoang… Ly Thương!

Hắn ta bẩm sinh ra đã là tiên, trở thành Thiên Tiên trung phẩm khi chỉ vừa một trăm tuổi, được biết đến nhân vật đứng đầu bảng Ấu Cầm!

Hào quang của Ly Thương lan tràn khắp khu vực Đông Hoang, hắn đi đến đâu liền thu hút sự chú ý đến đó.

“Mau nhìn, đó là Hữu Cầm Tĩnh Nghi.”

Ly Thương đi về phía một nữ tử mảnh mai yểu điệu, da thịt trắng tươi như tuyết đầu mùa, ngũ quan thanh tú tinh xảo, mái tóc đỏ nhạt xõa xuống bờ vai.

“Người này chỉ vừa mới tám mươi tuổi mà đã là Thiên Tiên hạ phẩm, có nhiều khả năng sẽ lọt vào hai mươi vị trí đầu tiên của bảng Ấu Cầm.”

“Ngay từ khi còn nhỏ, nàng ta đã dung nhập cơ thể với chân cốt của Thất Hải U Hoàng, cho nên chiến lực vô cùng kinh khủng.”

Sau khi bàn tán nghị luận, đám thiên kiêu khó tránh khỏi có chút tự ti và suy sụp.

Bọn họ hứng chịu nhiều đắng cay tủi nhục, đánh bại những người cùng thế hệ mới có được vị trí danh ngạch, một cơ hội để chứng minh bọn họ là nhân tài thiên phú nhất.

Nhưng khi tới đây rồi, bọn họ mới hiểu được cái gì gọi là khoảng cách không thể với tới.

Bọn họ sống sáu bảy trăm tuổi mới đột phá lên Địa Tiên, thậm chí có người còn dừng lại trước ngưỡng cửa Nhân Tiên đỉnh phong.

Nhưng thiên kiêu đỉnh cấp của Đông Hoang, khí huyết toàn thân của bọn hắn đều rất kinh người, tựa như một cái lò luyện đan biết đi!

"Chân cốt Thất Thải U Hoang?"

Trong lòng Từ Bắc Vọng thầm nghĩ, cảm thấy được có chút thú vị.

Đó là tọa kỵ của gia tộc lão đại, đừng nói là một chút chân cốt, cho dù cả một đầu mãnh thú Thần Hoàng, sau này hắn muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.

Tuy nhiên, xét theo tình hình trước mắt, Từ Bắc Vọng vẫn phải một mực tỏ ra khiêm tốn. Sự chênh lệch thực lực vẫn còn đó, hắn chưa thể đánh bại thiên kiêu Địa Tiên trung phẩm trở lên.

Trái ngang, trong lúc hắn muốn yên bình, lại có người đến quấy rối hết lần này đến lần khác.

Khi lâm vào trạng thái tự ti, con người ta sẽ cảm thấy hít thở không thông, cho nên nóng lòng tìm chỗ phát tiết.

"Chư vị, trong chúng ta còn có một gã nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ, đúng không?"

Một thiên kiêu của Đại Viêm Thần Triều ra vẻ tùy ý, tuy nhiên âm điệu lại hết sức vang dội.

Nhật Nguyệt Thần Triều ở ngay sát vách, tin tức liên quan đến Từ Bắc Vọng nhất định sẽ truyền tới nội bộ Đại Viêm.

Quả nhiên.

Câu nói này đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều thiên kiêu khác, bọn hắn căn bản không tin.

Nói đùa sao?

Đám nhà quê đều trở thành nô bộc thấp kém, sống khúm núm còn không bằng con chó.

Từ khi nào mà một kẻ quê mùa có thể tranh đấu bảng Ấu Cầm?

Thiên kiêu thon gầy của Đại Viêm Thần Triều nhìn chung quanh, ánh mắt khóa chặt nam tử áo trắng đang đứng tại một góc hẻo lánh trong

trang viên rồi lập tức xác định mục tiêu.

“Chính là hắn, Nhân tiên sơ phẩm của Nhật Nguyệt Thần Triều.”

Gã thiên kiêu thon gầy xác nhận.

Đại Viêm và Nhật Nguyệt thường xuyên có xung đột, hắn vô cùng mong chờ cảnh tượng nhục nhã của tên nhà quê này, Nhật Nguyệt Thần Triều cũng sẽ bị liên lụy mà mất hết thể diện!

Trong thoáng chốc, từng cặp mắt kinh ngạc dồn về phía Từ Bắc Vọng, nhiều thiên kiêu biểu lộ sắc mặt kinh hãi.

Bọn hắn chưa bao giờ gặp qua người nào có dung mạo khôi khô, khí chất tôn quý như thế này.

Nhìn vào tư thái bình tĩnh thong dong của hắn, sao có thể là tên nhà quê chứ?

“Đó hoàn toàn là sự thật, tại hạ nguyện lấy thiên đạo ra thề!”

Thiên kiêu thon gầy vẫn không chịu buông tha.

Ồ?

Trong lúc nhất thời, bảy ngàn thiên kiêu ở đây đều quay đầu nhìn nhau, lập tức nhận ra ý cười giễu cợt trong mắt người kia.

Thiên kiêu Đại Viêm dám lấy thiên đạo ra thề, hắn dĩ nhiên không hề nói dối.

Đây thực sự là một chuyện lạ hiếm gặp trong mấy trăm vạn năm qua, một gã nhà quê lại có thể tham dự sự kiện tranh đấu giữa các thiên kiêu đỉnh cấp của tinh vực Thiên Hàn?

Kết thân với người nhà quê, dường như có chút mùi vị nhục nhã.

Lúc này, sâu trong nội tâm của rất nhiều thiên kiêu, nỗi niềm tự ti bất lực lúc đầu dường như đã được thay thế bằng cảm giác ưu việt nồng đậm.

Cho dù bọn hắn không sánh bằng với Ly công tử, nhưng việc nghiền ép tên nhà quê này chẳng phải rất dễ dàng sao?

“Ngươi họ Từ đúng không, có muốn luận bàn một chút hay không?”

Thiên kiêu thon gầy ung dung bước tới, toàn thân bộc phát khí thế

ngạo nghễ không thể nghi ngờ.

Hai Thần Triều đang ở trong một mối quan hệ cạnh tranh, hắn nhất định phải ra sức đả kích tên nhà quê này.

Đôi mắt màu xanh thâm thúy của nam tử áo trắng không hiện lên một chút gợn sóng, hắn vẫn trầm mặc mà không nói một lời nào.

Những thiên kiêu đỉnh cấp như Ly Thương đang đứng ở đằng xa căn bản không quan tâm đến chút xung đột này, ai lại để ý kết cục của mấy con kiến hôi chứ?

“Có nói không, hay là ngươi không dám?”

Sắc mặt của thiên kiêu thon gầy trở nên âm trầm. Hắn chán ghét biểu cảm nắm chắc phần thắng trong tay của đối phương, giống như đang xem hắn như một tên hề vậy.

Nam tử áo trắng khoanh tay đứng ở đó, gió nhẹ thổi bay một bên tóc mai của hắn.

Đột nhiên.

Trang viên tràn ngập tia sáng rực rỡ, rất nhiều hư ảnh Thần thú của từng kỷ nguyên cổ thủ trên bầu trời, khí tức cuồng bạo bao trùm toàn bộ thiên địa, hàng vạn hàng nghìn dị tượng che khuất tầm nhìn của đám thiên kiêu.

Ầm!

Như thế đã chạm đến nơi tận cùng trong tinh vực, vô số điểm sáng dừng trên đỉnh đầu nam tử áo trắng, đạo khí Hồng Mông đang tràn ngập bỗng nhiên bốc hơi, tiên quang lan ra mấy trăm vạn dặm, hư ảnh thần thú lập tức sụp đổ.

Chương 396: Trên mặt ta viết hai chữ ở rể ư? Hạt giống thần bí (1)

“Ngươi muốn chết sao?”

Sắc mặt nam tử áo trắng vẫn không chút dao động, hắn chỉ bình tĩnh bước lên một bước.

Thiên kiêu thon gầy trở nên kinh hãi hơn bao giờ hết, thân thể cứng đờ giống như một như pho tượng, sau đó điên cuồng run rẩy.

Hắn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này, cho nên căn bản không thể sinh ra khả năng chống cự.

Đám thiên kiêu lập tức tạm dừng động tác kính rượu giao bôi, toàn bộ trang viên rơi vào yên tĩnh.

Đạo khí Hồng Mông và hư ảnh Thần thú, đã làm rung chuyển cả tinh vực!

Nam nhân này không hề ra tay, chỉ có dị tượng khiến cho bọn họ như muốn ngã khuỵu xuống đất!

Thiên phú khủng bố như thế nào mới có thể cộng hưởng với thiên địa chứ?

Điều này quả thực đã đánh tan sự hiểu biết của bọn họ đối với cảnh giới Nhân Tiên!

“Khí vận thiên phú thật mạnh…”

Ly Thương và những thiên kiêu đỉnh cấp khác sững sờ tại chỗ, nội tâm dâng trào gợn sóng không nhỏ.

Bọn họ sinh ra đã là tiên, dị tượng lúc ra đời kém hơn cái này không chỉ trăm lần!

Ánh mắt Hứa Cầm Tĩnh Nghi có chút hoảng hốt, nàng mơ hồ phát hiện huyết dịch trong cơ thể đột nhiên sôi trào, cảm giác giống như bị thuần phục, chỉ muốn dập lạy trong vô thức.

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng ta đã vứt bỏ ý niệm vớ vẩn này trong đầu, tuy thiên phú của người này vô cùng khủng bố, nhưng trong mắt nàng, hắn vẫn chỉ là một con giun con dế.

“Đây là tên nhà quê sao?”

Ánh mắt của rất nhiều thiên kiêu tràn ngập kiêng kị, bọn họ đột nhiên liên tưởng tới một chuyện kinh khủng.

Cho dù quê nhà của tên nhà quê này có cằn cỗi đến mấy, thì thiên kiêu ưu tú của bọn họ nhất định cũng phải là Nhân Tiên cao phẩm.

Vậy hắn dựa vào cái gì mà có được vị trí danh ngạch này?

Hay là, chiến lực của tên nhà quê này kinh khủng tới mức khiến người nghe vô cùng kinh sợ?

Nếu chỉ vượt cấp một hai cấp gì đó, tông môn nhà nào lại bằng lòng nhường vị trí danh ngạch cho một tên nhà quê chứ?

Phải biết rằng, vị trí danh ngạch này vô cùng trân quý.

Cũng có nhiều khả năng, tên nhà quê này từng nghiền ép Nhân Tiên cao phẩm, thậm chí là cao hơn vài cấp, cho nên các đại tông môn không thể không thừa nhận chuyện này.

Địa Tiên sơ phẩm?

Hay là Địa Tiên trung phẩm?

Vèo vèo!

Nghĩ đến điều này, những thiên kiêu đang kinh thường ngay lập tức trở nên cảnh giác.

Một Nhân Tiên sơ phẩm có thể chiến đấu vượt cấp, đánh bại Địa Tiên trung phẩm thì quả thực khó có thể tưởng tượng được.

“Ta là người nhà quê, vậy thì ngươi tính là cái gì đây?”

Cảm xúc của Từ Bắc Vọng không hề dao động, ngay cả lông mày cũng không nhăn một cái, một cước giẫm lên mặt gã thiên kiêu thon gầy.

Chỉ cần ngươi không ra tay, người khác vĩnh viễn không rõ hư thực của ngươi.

Hắn không cần bại lộ chiến lực thực sự quá sớm, dựa vào dị tượng hù người là được rồi.

“Ly công tử, xử lý thế nào đây?”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, nhìn về trung tâm yến hội ở xa xa.

Mặt của Ly Thương không đổi sắc, trong lòng lại xem trọng số mệnh của người này thêm vài phần.

Những thiên kiêu đỉnh cấp còn lại không tự chủ được vuốt cằm, có ý muốn đi qua kết giao.

Nếu hắn dám giết con kiến ở đây, khác nào trêu chọc tới Ly Thương.

Dù sao đi nữa, Ly Thương là chủ nhà, ai sẽ cho phép thi thể xuất hiện ở yến hội mà không có sự cho phép của mình chứ?

“Tùy ngươi.”

Ly Thương nhẹ giọng mở miệng, giống như không thèm để ý tiếp tục tán gẫu với Hứa Cầm Tĩnh Nghi.

Phụt…

Thiên kiêu thon gầy giãy dụa trên mặt đất rồi trực tiếp hóa thành xương khô, ngay cả nguyên thần cũng biến mất không còn một mảnh.

Đống xương trắng được đám nô bộc khiêng ra làm thức ăn cho thần thú.

Mọi thứ dường như chưa từng xảy ra, rất nhiều thiên kiêu cầm ly rượu trên tay đi về phía nam nhân trẻ tuổi tuấn tú.

Tốt xấu gì cũng là nhân kiệt một phương, không cần nịnh bợ quá lộ liễu, chỉ cần gật đầu làm quen là được rồi.

Từ Bắc Vọng dùng cử chỉ lạnh nhạt, nụ cười gần gũi để phụ hoạ với từng người một,

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi qua đi, Ly Thương đứng sừng sững trên đài cao, cất giọng nói.

“Hôm nay, Côn Minh Yến được tổ chức để ta và thiên kiêu Đông Hoang có thể giao tiếp với nhau, biến những thứ vô dụng của chúng ta trở thành thứ hữu dụng vói người khác, nhằm tăng cường thực lực, tranh đấu những vị trí trên bảng Ấu Cầm, củng cố thanh thế của Đông Hoang chúng ta!”

Sau khi Ly Thương vừa dứt lời, tiếng vỗ tay tràn ngập khắp trang viên.

Đây cũng là xuôi theo lệ cũ, mỗi khi bảng Ấu Cầm chuẩn bị khai mở, đám thiên kiêu Đông Hoang đều sẽ tụ tập lại một chỗ để trao đổi bảo vật.

Một số bảo vật, kỳ lạ không rõ, vô dụng và có hại cho bản thân, nhưng đối với người ngoài mà nói đó chính là chí bảo.

“Người tốt a.”

Đáy mắt Từ Bắc Vọng hiện lên ý cười khó nhận thấy, giống như người buồn ngủ có được chiếu .

Nói thật, hắn thực sự coi trọng khả năng trang bức của Ly Thương, nhưng đáng tiếc, đối phương lại không phải chuột tầm bảo.

Nhưng trong bảy ngàn thiên kiêu ở đây, bọn họ ít nhiều cũng có báu vật cơ duyên thì sao?

Trong trang viên.

Mỗi thiên kiêu đều lấy ra những tài nguyên vô dụng đối với bản thân, gồm có thần bí tiên dược, vật liệu luyện khí cùng với các loại đồ vật muôn hình vạn trạng.

Bọn hắn tìm trưởng bối các môn phái, thậm chí lục tung sách cổ, thử vô số phương pháp nhưng đều không thể tìm ra bí ẩn.

Thay vì trở thành phế phẩm, không bằng đổi nó với một thần vật có lợi ích đối với tu vi.

Chương 397: Trên mặt ta viết hai chữ ở rể ư? Hạt giống thần bí (2)

“Các hạ, ngươi nguyện ý ở rể tại gia tộc Vạn Huyễn không?”

Từ Bắc Vọng chưa kịp cướp đoạt cơ duyên, một nữ tử có thân hình lồi lõi đâm đầu đi tới.

Nàng ta mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người, có điều đôi mắt hơi dài và hẹp, tạo thành phong thái âm lãnh như loài rắn.

Từ Bắc Vọng khẽ cau mày, hắn từng nghe qua về gia tộc Vạn Huyễn nổi danh lừng lẫy ở Đông Hoang, trong tộc có vài cường giả Ngụy Thần, quan hệ vô cùng mật thiết với chủ nhân Đông Hoang, tộc nhân từ nhỏ đã luyện hóa âm nguyên mãng xà.

“Tấm thân ta còn trong sạch, mặc cho công tử tùy ý vui đùa.”

Nữ tử phun ra một âm thanh mê hoặc, hữu ý vô tình truyền ra bí pháp mê hoặc, xương quai xanh óng ánh toát ra ý vị quyến rũ.

“Ngươi lẳng lơ quá đấy.”

Từ Bắc Vọng nhàn nhạt nhìn nàng.

Nữ tử cũng không phủ nhận, gắt giọng nói: “Ta chỉ như vậy với một mình ngươi thôi nha.”

Một tên nhà quê có thiên phú và khí vận thì giá trị cực kì cao, đương nhiên rất xứng đáng để nàng ta ra sức lôi kéo, nhưng bối cảnh hai bên chênh lệch như vậy, cho nên hắn chỉ có thể ở rể.

Huống hồ, người này có vẻ ngoài tuấn tú, đích thị là đối tượng phu quân trong trong lòng nàng.

“Đa tạ đã ưu ái.”

Từ Bắc Vọng nhã nhặn từ chối.

Nữ tử cũng không cưỡng cầu, lập tức rời đi với tâm trạng hụt hẫng.

Tình huống như thế này rất bình thường trong tiên giới, nếu như Từ Bắc Vọng đồng ý, gia tộc Vạn Huyễn sẽ ban tặng nguồn tài nguyên vô tận và các mối quan hệ để hắn có thể vươn lên nhanh chóng, chỉ tiếc…

“Công từ, ngươi thấy ta thế nào? Có nguyện ý kết thành đạo lữ không?”

Một nữ tử mặc váy hồng thuần khiết bước tới, thần sắc trang trọng không chút ngượng ngùng, như thể đang bàn chuyện làm ăn với đối tác vậy.

Nàng ta tình nguyện gả thấp cho tên nhà quê này, điều kiện tiên quyết là phải ở rể Hoàng Tự Giáo.

Từ Bắc Vọng chăm chú nhìn nàng như không có chuyện gì xảy ra, tu vi Địa Tiên trung phẩm, tiên lực mang theo thuộc tính thủy, nước nhiều hẳn là rất…

“Nguyên âm không còn.”

Nữ tử thản nhiên nói, tưởng rằng đối phương không có ý định mở miệng.

Từ Bắc Vọng vốn dĩ muốn cự tuyệt, nhưng nghe thấy câu này của nàng ta, hắn cũng không buồn mở miệng.

“Ta biết rồi.”

Nữ tử thanh thuần phất tay áo rời đi mà không chút lưu luyến.

Ngay sau đó, rất nhiều nữ thiên kiêu không ngừng tiến đến thăm dò, sau đó bị cự tuyệt thì tức giận rời đi.

Từ Bắc Vọng để tay lên ngực, tự hỏi bản thân, những nữ tử này đều có tu vi tuyệt phẩm, dáng người và khí chất hạng nhất, vậy mà lại dám nhắc tới yêu cầu ở rể, bối cảnh nhất định đứng đầu Đông Hoang, gia tộc có Ngụy Thần tọa trấn.

Trong lòng Hắn vô cùng hoang mang, mười phần không hiểu.

Chẳng lẽ…

Trên mặt ta viết hai chữ “ở rể” sao?

“Công tử…”

Một nữ tử có thân hình cao to lực lưỡng trong bộ võ phục bước đến, bước chân như thể như đang va chạm với cự long, khiến cho mặt đất khẽ run lên.

Thiên kiêu Địa Tiên tu luyện công pháp Thần thú, mỗi một cú đấm đều mang theo sức mạnh cực lớn.

“Ngươi ư?”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng lộ ra chút kinh ngạc.

Nữ tử cường tráng tự nhận thức được bản thân, mỉm cười nói: “Ta đang mang một đứa con gái trong bụng, một trăm năm nữa sẽ xuất thế với tu vi Nhân tiên. Đến lúc đó, ngươi có thể chính thức gả cho nàng.”

Càng ngày càng hoang đường, Từ Bắc Vọng di chuyển ra xa mấy trăm trượng, né tránh đám nữ nhân này.

Thông qua tình huống này, hắn càng hiểu rõ hơn về tiên giới, vì giai cấp cố hoá, nên thế lực yếu phải dựa vào thế lực mạnh, một mình đơn độc rất khó sinh tồn.

Ở nơi này, câu nói “số mệnh do ta, không phải do trời” hoàn toàn là chuyện hoang tưởng, thành thật ở rể mới có chút hi vọng sống.

Thật ra, hắn cũng muốn ở rể, nhưng chỉ cam tâm tình nguyện ở rể

của Thần tộc Thất Quan Vương mà thôi.

Cuộc trao đổi thần vật trong trang viên càng ngày càng sôi nổi, thiên kiêu đều lấy ra các vật phẩm mà mình yêu thích.

Từ Bắc Vọng chỉ chú ý đến cây khí vận trên đỉnh đầu bọn họ, cành lá lúc sáng lúc tối, biểu thị cơ duyên sắp tới.

Trong thời gian ngắn, Từ Bắc Vọng đã đổi được một tấm da thú với hai ngàn Tiên tinh.

Đám người cũng không thể nhìn trộm được bí ẩn trong miếng da thú, cho dù đã thi triển tất cả thủ đoạn, nhưng cây khí vận đã sáng lên chín mươi hai chiếc lá, chứng tỏ cơ duyên trung đẳng.

Từ Bắc Vọng có chút động tâm, sau đó tiếp tục ngồi ngựa ngắm hoa, nhưng không có đồ vật nào khiến hắn nảy sinh ấn tượng sâu sắc.

“Giọt nước màu lam sinh trưởng trên ngọn tiên thảo năm mươi vạn năm, dãi gió dầm mưa, ngày đêm không tiêu tan, cực kỳ huyền diệu.”

“Tiên khí Lục giai, chín ngàn viên Tiên tinh.”

Thanh niên mặc áo hoa đang giới thiệu với một vài thiên kiêu bên cạnh, giọng điệu vô cùng khoa trương.

“Không đáng.”

Nhóm thiên kiêu quay người bỏ đi.

Kiến thức bọn hắn sâu rộng, chỉ là một loại tiên thảo cộng sinh này, một ngàn viên Tiên tinh còn cao nữa là, khẩu vị bọn họ không lớn như vậy.

“Ta muốn.”

Nam tử áo trắng chắp tay đi đến, thản nhiên ném ra chín nghìn viên Tiên tinh.

“Nhà quê, đáng bị lừa gạt…”

Thiên kiêu vẫn chưa rời đi, thầm than thở, dù tài năng xuất chúng đến đâu cũng khó thay đổi được việc bên trong không có kiến thức.

Thanh niên một tay có chút vui mừng, đem giọt sương đưa cho Từ Bắc Vọng: “Đây là đồ tốt, các hạ thật có phúc.”

Hắn cảm thấy hơi xấu hổ sau khi nói xong, tuỳ tiện nói một cái giá không tưởng, vậy mà vẫn có người nguyện ý trao đổi.

Khí vận quả thực rất tốt… Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, đây chính là thần vật cơ duyên thượng đẳng.

Hắn đặt nó vào nhẫn trữ vậy rồi đi vào sâu bên trong trang viên, thiên kiêu đỉnh cấp của Đông Hoang đang đứng sừng sững.

Chương 398: Trên mặt ta viết hai chữ ở rể ư? Hạt giống thần bí (3)

“Ta tìm được loại cây này trong một di tích cổ xưa, nhưng lại chưa thể nghiên cứu điều ảo diệu chứa trong nó, cũng không thể nào luyện hóa được.”

“Các vị, nếu ai muốn thì giao ra bảy vạn Tiên tinh.”

Một thiếu niên lịch lãm trong chiếc áo choàng ngắn nhoẻn miệng tươi cười, giao lưu với hơn chục thiên kiêu đỉnh cấp.

Tay hắn ôm một thân cây hình tròn bí ẩn với những nhánh rễ tỏa sáng rạng rỡ, giống như một mớ hỗn độn nửa chìm nửa nổi.

“Ồ?”

Nghe được câu này, Ly Thương cùng những người khác đều hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng, bất kể loại tà vật quỷ dị nào đều có thể được luyện hóa, nếu những đồ vật không thể luyện hóa được, hoặc là không đáng một đồng, hoặc thần bí khó lường.

“Ta thử một chút.”

Ly Thương bình tĩnh nói.

Bản thân sở hữu Tiên thể đặc thù, cho dù bị xâm lấn bởi vật thể không rõ, thì hắn cũng có thể dễ dàng hóa giải.

Tiên lực bàng bạc tuôn ra trên thân cây, nhưng cũng không nảy sinh bất kỳ động tĩnh gì.

“Khá thật thú vị.”

Ly Thương vung ra một chiếc gương đồng, con ngươi ánh lên tia sáng quỷ dị.

Chỉ trong chốc lát, hắn không tiếp tục thử nghiệm nữa mà đưa ra đánh giá cuối cùng: “Phế phẩm.”

Một đám đỉnh cấp thiên kiêu dập tắt tâm tư, bọn hắn biết Ly Thương vừa mới hỏi thăm sư tôn của mình là chủ nhân Đông Hoang.

Phải biết rằng, chủ nhân Đông Hoang là quan chức ở Thiên Đình, lão nhân gia đã đọc qua không biết bao nhiêu cuốn sách cổ về tinh vực, hắn cho rằng thứ này là phế phẩm, chẳng lẽ còn là giả sao?

Huống hồ, bảy vạn Tiên tinh cũng không phải là một con số nhỏ, không đáng bọn hắn đánh cược một lần.

Từ Bắc Vọng đứng từ xa, sau khi lắng nghe mọi chuyện, hắn cố gắng hết sức để kiềm chế sự phấn khích của mình.

Chín mươi chín chiếc lá khí vận đột nhiên phát sáng, thậm chí còn tràn ra một lượng ánh sáng không xác định, đúng là cơ duyên ngập trời.

Nhất định phải đạt được!

“Tại hạ muốn có nó.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh bước tới với một nụ cười bình dị gần gũi.

Hữu Cầm Tĩnh Nghi với dung mạo tuyệt mỹ khẽ cau mày, tại sao huyết dịch trong người nàng lại tiếp tục sôi sục? Hiện tượng này đã xảy ra lần thứ hai rồi.

“Ngươi?”

Thiên kiêu tao nhã lên tiếng chất vấn.

Mặc dù Từ Bắc Vọng là một tên nhà quê sở hữu thiên phú xuất chúng, nhưng hắn vẫn chỉ là nhà quê mà thôi, lấy đâu ra bảy vạn Tiên tinh chứ?

“Trước tiên, ngươi hãy thử xem liệu mình có thể luyện hoá không.”

Ly Thương có ấn tượng sâu sắc với nam nhân tuấn tú này, cho nên tốt bụng nhắc nhở một câu.

Từ Bắc Vọng vận chuyển tiên lực, từng tia từng sợi thâm nhập vào thân cây, nhưng cũng không tạo ra bất kỳ động tĩnh nào.

Trên thực tế, một cỗ Sinh Mệnh Nguyên Tuyền ở trong cơ thể hắn trào dâng, tiên cơ giống như là lâm vào cuồng bạo.

Hắn biết, nguyên nhân là do bản nguyên Tinh Thần.

Chỉ có tu sĩ có tiên cơ đúc từ bản nguyên Tinh Thần mới có thể luyện hóa, khiến gốc cây nảy mầm.

Mà toàn bộ tinh vực Thiên Cầm này, còn ai có bản nguyên Tinh Thần chứ ngoại trừ Từ Bắc Vọng hắn chứ?

“Tại hạ vẫn muốn.”

Từ Bắc Vọng không hề biến sắc, lấy ra bảy vạn viên Tiên tinh.

Là niềm tự hào của cả thôn, hắn đã sử dụng hết số Tiên tinh mà mình mang theo.

Nhưng có giá trị tuyệt đối!

Hắn có linh cảm, chỉ cần tinh luyện gốc cây này nảy mầm, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên không chỉ năm lần!

Trong nháy mắt, hảo cảm về Từ Bắc Vọng của đám đỉnh cấp thiên kiêu nhân chóng bị dập tắt, lại là một kẻ nịnh nọt.

Rất đơn giản, hắn ném bảy vạn Tiên tinh để dò đường, nghĩ rằng kết giao một người bạn, nhưng sự gian xảo thực chất đã hiện rõ không thể nghi ngờ.

Thanh niên nho nhã cũng hiểu được ý tứ của mỹ nam, trực tiếp báo ra danh tính, về sau nếu gặp khó khăn, chỉ cần hắn còn ở đây thì có thể sẽ ra tay hóa giải.

Sau khi giao dịch giữa hai bên hoàn thành, Từ Bắc Vọng tuỳ ý ném nó vào túi trữ vật như đang vứt rác, dáng vẻ như thể hắn không quan tâm chút nào.

Trong một lầu các tại trang viên.

Sau khi kết thúc giao dịch, Từ Bắc Vọng ngồi khoanh chân trong gian phòng yên tĩnh, bắt đầu luyện hóa hấp thu những thứ mà hắn vừa thu hoạch.

Bảy thần vật không biết tên đều toát ra một thứ khí tức quỷ dị, ngoại trừ giống cây thần bí, sáu vật còn lại đều không biết là phúc hay hoạ.

Hắn quyết định luyện hóa toàn bộ.

Từ Bắc Vọng giống như tên cờ bạc đã mất sạch vốn liếng, sẵn sàng làm bất cứ điều gì có thể để vươn lên.

Tiên lực toàn thân vận chuyển, hiện lên thành từng sợi xiềng xích quấn quanh cây giống thần bí, đại đạo tiên cơ trong cơ thể bộc phát thành vòng xoáy để hấp thu sức mạnh, cây giống thuận thế tiến nhập vào trong thân thể.

Cành cây trơ trụi nhanh chóng sinh ra những chồi non xanh mơn mởn, nhờ sự nguồn dinh dưỡng đến từ bản nguyên Tinh Thần, chúng phát triển mạnh mẽ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trở thành một gốc cây nhỏ tươi tốt trong chớp mắt, mỗi cành nhánh đều có thể liên kết với máu và các cơ quan nội tạng.

Từ đây, trong cơ thể Từ Bắc Vọng có thêm một cái cây.

Trên những tán cây rậm rạp, hắn dường như có thể nhìn thấy một cánh cổng đầy sao sáng chói, không ngừng cung cấp cho Sinh Mệnh Nguyên Tuyền.

Từ Bắc Vọng có thể cảm thấy rằng tốc độ tu luyện của mình đã nhanh hơn gấp tám lần so với trước đây!

Chính là tám lần!

Tiên khí thuần khiết nhất thiên địa đang tuôn ra, Từ Bắc Vọng lập tức nảy sinh khoái cảm vui sướng nhất từ trước đến giờ.

Chương 399: Đột phá hai cấp, lão đại xuất hiện, một con chuột tầm bảo (1)

Ầm ầm!

Ánh sao lấp lánh rực rỡ, tựa như một đại dương bao la đang lơ lửng bên trên trang viên.

Bảy ngàn Thiên kiêu đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì lập tức chú ý đến

cảnh tượng rung động này.

“Ai?”

“Kẻ nào đã đột phá, tạo thành dị tượng kinh thiên động địa như vậy!”

Chúng thiên kiêu vô cùng khó tin, bọn họ nhanh chóng đưa thần thức ra để dò xét.

Dị tượng mênh mông không ngừng bốc hơi, sôi trào mãnh liệt, ngay cả khoảng không dường như cũng muốn nứt toác ra, khiến cho các quy tắc trật tự cũng trở nên hỗn loạn, tạo ra những gợn sóng vô tận, tạo thành những cơn bão cuồng bạo, phá vỡ từng bức tường trong trang viên.

Thậm chí Thiên kiêu cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong trở lên cũng không khỏi ghen tị.

Đoá hoa đại đạo nở rộ, cánh hoa óng ánh thánh khiết giống như kỷ nguyên đang đổi thay, thế giới cũng ngày một hỗn loạn.

Cảnh tượng đột phá kinh hãi thế tục như vậy kéo dài đến mấy canh giờ.

Sau khi sắc trời yên tĩnh trở lại, nam tử áo trắng đứng sừng sững trong hư không, một nửa mái tóc trắng bồng bềnh như ánh trăng, biểu lộ khí chất cao quý, hiên ngang.

“Thật có lỗi, quấy rầy đến các vị rồi.”

Khuôn mặt phong thần tuấn dật của Từ Bắc Vọng lộ ra một nụ cười áy náy, hắn khom người thi lễ để biểu đạt lời xin lỗi một lần nữa.

Toàn thân hắn ta đang được bao phủ bởi một vầng hào quang sáng to lớn bằng vài người ôm nhau, lơ lửng trên không trung rồi rơi xuống như mưa phùn.

“Nhân Tiên cao phẩm.”

Một thiên kiêu hô to bằng chất giọng khàn đặc, tựa như chấn động nói không nói nên lời.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà đã vượt lên hai cấp.

Tên nhà quê này…

Yêu nghiệt!

Vô số thiên kiêu vận chuyển Thanh Tâm Quyết để lấy lại tinh thần, nhưng dù thế nào đi nữa, thì nỗi kinh hoàng trong mắt bọn họ cũng không thể nào nguôi ngoai.

“Thiên phú của kẻ này thật là đáng sợ, khó tìm thấy mấy ai trong tinh vực Thiên Cầm.”

Một người luôn vô cảm trước mọi chuyện như Ly Thương cũng cảm thấy không tưởng tượng được, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng hơn bao giờ hết.

Khi hắn ta đột phá, dị tượng thiên địa lúc đó khi so với lúc này giống như sự chênh lệch giữa dòng suối nhỏ và biển cả, ngay cả tư cách sánh ngang cũng không có.

Một thời gian sau, tinh vực Thiên Cầm nhất định sẽ có một vị trí dành cho tên nhà quê.

Chỉ tiếc rằng hắn sinh sai thời đại, các vị trí đầu tiên trong bảng Ấu Cầm lần này sẽ không có quan hệ gì với tên nhà quê. Một kẻ chưa đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, thì ngay cả vị trí thấp nhất trong bảng danh sách cũng không có.

Sau khi xem xét mức độ uy hiếp của tên nhà quê, Ly Thương cũng không cảm thấy lo lắng, ngược lại muốn thu phục hắn.

“Tại sao?”

Trong nhã các, sắc mặt của Hữu Cầm Tĩnh Nghi trông vô cùng ảm đạm, bộ ngực đầy đặn không ngừng lên xuống chập trùng, đôi mắt đẹp có chút mờ mịt.

Lần này, nàng ta có thể cảm nhận vô cùng mạnh mẽ, huyết dịch trong người không ngừng sôi trào, cả thân thể muốn quỳ phục bái lễ.

Chẳng lẽ phương pháp tu luyện của tên nhà quê này có thể khắc chế công pháp của nàng?

Hay hắn ta chính là định mệnh của nàng?

Theo sách cổ, duyên phận gặp nhau thì sẽ tạo ra điềm báo gì đó.

“Hắn là người cướp đi số mệnh của ta?”

Ánh mắt Hữu Cầm Tĩnh Nghi có chút hoảng hốt, nhưng nàng đã

nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩ hoang đường này sang một bên.

Số mệnh của nàng phải là một thiên kiêu đứng đầu bảng Vấn Đỉnh chứ không phải là một tên nhà quê có chút thiên phú.

...

...

Ngày hôm sau.

Trang viên vẫn tổ chức một bữa tiệc lớn, rhiên kiêu Đông Hoang không ngừng giao lưu và kết giao nhân mạch.

Có lẽ chủ nhân lâm thời của Đông Hoang có việc, cho nên vẫn chưa đưa đám thiên kiêu đến Trung Châu.

“Từ công tử. . .”

Khác với những lời hàn huyên dối trá của ngày hôm qua, hàng trăm Thiên kiêu vây quanh nam tử áo trắng và không ngừng nịnh bợ.

Cảm xúc của họ không khỏi loạn nhịp khi nhìn thấy đột phá dị tượng của kẻ này, thiên phú dị bẩm sẽ mang lại tiền đồ không giới hạn, bọn họ nhất định phải kết giao với hắn.

Trong lúc nói chuyện, Từ Bắc Vọng vẫn luôn duy trì nụ cười tuỳ ý tự nhiên, khiến chúng thiên kiêu cảm thấy bản thân như đang tắm trong gió xuân.

Nhờ việc luyện hóa bốn món thần vật, hắn đã đột phá lên Nhân Tiên cao phẩm, chỉ thiếu chút nữa là đã chạm đến cảnh giới đỉnh phong.

Kỳ thật, tình hình tối qua của hắn rất nguy hiểm, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc. Ba vị thần xa lạ nhập vào cơ thể của hắn, ăn mòn tiên lực và máu thịt với tốc độ cực kỳ nhanh, bọn họ không khiến hắn phải tẩu hỏa nhập ma, mà là muốn bạo nhục cơ thể, ô nhiễm nguyên thần của hắn.

Nếu Từ Bắc Vọng chỉ là người bình thường, hắn nhất định sẽ gặp phải tình huống như thế này….

Một thế hệ thiên kiêu đã ăn nhầm độc vật, gục ngã rồi rơi đây.

Vào thời khắc sinh tử, hắn lập tức tiến vào không gian Minh giới, lợi dụng lực lượng minh khí để gột rửa toàn thân, bốn thứ độc vật chẳng mấy chốc đã suy kiệt khô héo, hóa thành hư vô.

Sau này, đây có thể coi là con đường sáng sủa của Từ Bắc Vọng.

Mặc kệ trắng đen, tốt xấu, chỉ cần có cơ duyên, hắn nhất định sẽ chiếm giữ luyện hóa.

Hắn bất tri bất giác dạo bước đến vòng tròn nhỏ của thiên kiêu đỉnh cấp, dù chỉ rải rác mười mấy người, nhưng bọn họ đều có tư cách tranh đoạt bảng Ấu Cầm.

“Ngươi họ Từ đúng không, ta có một tiểu muội.”

Đông Phương Sóc, người hôm qua bán cây giống xui xẻo cho Từ Bắc Vọng đang ra vẻ đùa giỡn, mở miệng nói.

Lời thật lòng không biết nhiều hay ít nhưng lại được nói ra một cách đùa giỡn.

Trong lòng các chư vị ở đây đều rất rõ ràng, cổ tộc phương đông đang muốn chiêu tế, nhân tài này so với trời sinh còn tốt hơn gấp bội.

“Vừa vặn, ta cũng có một tiểu đệ.”

Từ Bắc Vọng thuận thế nói tiếp.

Đông Phương Sóc cười khẽ, không nói nữa.

Nếu như trực tiếp từ chối, hắn nhất định sẽ khó xử, trường hợp này cần phải dùng phương thức uyển chuyển để tiếp lời.

Nhà quê, làm đi!

Lúc này, Lý Thương đang chắp tay sau lưng chợt nhíu mày, tựa hồ như nhận được tin tức từ sư phụ, hắn cấp tốc lấy Tinh La Bàn ra để vào Tiên tinh.

Qua rất lâu sau, ánh mắt của một người luôn cường thế bỗng trở nên chấn động, hắn lẩm bẩm nói: “Chủ nhân tinh vực cũng mọi người mau trở về Thiên Đình, bảng Ấu Cầm trì hoãn năm năm sau mới cử hành.”

Cái gì?

Tin tức đột nhiên xuất hiện khiến mười Thiên kiêu không kịp chuẩn bị, đang êm đẹp tại sao lại trì hoãn?

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hữu Cầm Tĩnh Nghi cau mày.

Ly Thương cố gắng khống chế tâm tình kích động của mình, run giọng nói: “Nàng. . . Nàng trở về.”

“Ai?”

Đám người đồng thanh mở miệng.

“Hoàng Cẩm Sương.”

Chương 400: Đột phá hai cấp, lão đại xuất hiện, một con chuột tầm bảo (2)

“Hoàng Cẩm Sương.”

Nói xong ba chữ này, nội tâm Ly Thương vẫn ngập tràn kinh sợ, nàng ta chính là vị thiên kiêu trong truyền thuyết.

Bầu không khí xung quanh rơi vào yên tĩnh.

Hoàng Cẩm Sương bỏ mạng năm năm trước đã trở về?

Hoàng Cẩm Cương, người đã dùng một tay nghiền ép mấy chục tinh vực thành mảnh vụn, có thể độc chiến với hơn mười Đại Đế chỉ với tu vi Cổ Thần, vậy mà nàng ta lại không chết?

Trong thoáng chốc, đám người thi nhau lấy Tinh La Bàn ra, tìm kiếm danh tự đã khiến chư thiên vạn vực run rẩy trên dải ngân hà sáng chói.

Quả nhiên, ba chữ Hoàng Cẩm Sương vô cùng chói mắt.

Hai mươi lăm vạn tên?

Năm mươi năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu không sẩy chân rơi đài, thì nàng ấy có lẽ vẫn ngồi ổn định ở vị trí thứ ba, thậm chí còn có cơ hội đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

Chẳng lẽ do bị trọng thương nên tu vi giảm sút sao?

Điều này có khả năng cực thấp.

Khả năng lớn nhất chính là…

Trùng sinh!

“Điều này đúng là quá chấn động lòng người, chỉ sợ đây chính là sự kiện trọng đại nhất trong chư thiên vạn vực, gây ảnh hưởng rất nhiều đến tâm mạch của các Thần tộc Hoàng Kim.”

“Các chủ nhân của hàng vạn tinh vực đều lao tới Thiên Đình với tốc độ nhanh nhất, bọn họ đang chuẩn bị cho một trận truy bắt quy mô lớn sao?”

“Chỉ với một cái tên mà đã có thể quét sạch mọi ngóc ngách trong hàng vạn tinh vực. Ta nghĩ đến thôi cũng đã thấy rùng mình rồi, sức mạnh của nàng ấy thật sự quá lớn!”

Chúng thiên kiêu đều không khỏi cảm khái, bọn họ là nhân kiệt đỉnh cấp của tinh vực Thiên Cầm, nhưng khi vừa nhìn thấy ba chữ Hoàng Cẩm Sương thì lập tức hóa thành loài sâu kiến nằm ở tầng thấp nhất.

Đôi mắt đẹp của Hữu Cầm Tĩnh Nghi trở nên phiếm hồng, nội tâm kích động khó mà ức chế được, cơ thể thướt tha mềm mại cũng hơi run rẩy.

Những người khác đều thông cảm cho dáng vẻ thất thố của nàng ta, dù sao thì Cầm tiên tử và Hoàng Cẩm Sương cũng có chút liên quan.

Ngay từ khi còn nhỏ, nàng đã dung nhập vào chân cốt Thất Thải Thần Hoàng, mà Thất Thải Thần Hoàng lại là toạ kỵ của Thần tộc Thất Quan Vương.

Nghe nói, mộng tưởng tu đạo của Cầm tiên tử là vì muốn được diện kiến Hoàng Cẩm Sương, chỉ cần có thể ở bên cạnh để bưng trà đổ nước, trở thành nha hoàn cho nàng ấy, thì cũng đã vui vẻ thoả mãn lắm rồi.

Tuy nhiên, những kẻ sâu kiến vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy nhân vật cao cao tại thượng như Hoàng Cẩm Sương. Bọn họ chỉ có thể nghe qua truyền thuyết, đọc qua điển tịch để có thể cảm nhận phòng thái không gì sánh kịp của nàng.

“Ngươi vẫn rất bình tĩnh?”

Lúc này, Đông Phương Sóc có chút tò mò, hắn nhìn chằm chằm vào

khuôn mặt bình tĩnh của Từ Bắc Vọng.

Từ Bắc Vọng ra vẻ lạnh nhạt: “Những nhân vật trong truyền thuyết này không liên quan gì đến chúng ta.”

Chẳng lẽ, chuyện ta liếm chân lão đại, đeo vớ đen giúp nàng cũng phải nói cho ngươi à?

Đám người nghe vậy thì oán thầm trong lòng, một tên nhà quê như ngươi thì biết gì chứ?

Có lẽ, vì đây là lần đầu ngươi tiên nghe thấy cái tên này, cho nên mới không biết nó có ý nghĩa cỡ nào.

“Ha ha, nếu Hoàng Cẩm Sương xuất hiện ở đây, thì ngươi và ta đều phải phủ phục quỳ xuống, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.”

Giọng nói Đông Phương Sóc vô cùng cung kính.

Những người khác không những không phản bác, thậm chí rất tán đồng, liên tục gật đầu đồng ý.

Thần tộc Hoàng Kim đã chiến thắng bảy lần trong kỷ nguyên trường hà vì sinh linh tiên giới, còn Hoàng Cẩm Sương chính là thiên kiêu xuất chúng nhất trong Thần tộc, đủ loại sự tích của nàng ấy đã truyền khắp chư thiên vạn vực!

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, phụ họa gật đầu.

“Sư tôn đã dặn ta bố trí cho bảy ngàn thiên kiêu tu hành ngay tại Đông Hoang, không cần trở về tông môn của mình.”

Ly Thương nói xong, liền ra lệnh nô bộc truyền đạt xuống dưới.

Từ Bắc Vọng mượn cơ hội rời đi, nội tâm của hắn đang vô cùng mãnh liệt, tựa như hít thở không thông.

Sau khi đi đến khu vực yên lặng nhất trong trang viên, Từ Bắc Vọng lấy Tinh La Bàn mà sư tôn đưa cho hắn trước khi chia tay.

Ý thức của lập tức tiến vào dải ngân hà sáng chói, sau một thời gian dài tìm kiếm, hắn cuối cùng cũng rơi lệ khi nhìn thấy hư ảnh bên trên tinh cầu xanh lam có tên Mộ Nhật Cổ Tinh.

Váy tím lộng lẫy kéo dài vài thước, dung mạo hoàn mỹ lạnh như băng.

Dù chỉ là một hư ảnh mờ ảo nhưng cũng đủ khiến chó săn chìm đắm trầm luân.

Hắn nhìn thật lâu, lâu đến mức ý thức bị Tinh La Bàn bài xích.

“Lão đại đã leo lên bảng Vấn Đình ở Mộ Nhật Cổ Tinh, vậy nàng hiện vẫn đang bình yên vô sự?”

Hàng lông mi Từ Bắc Vọng khó nén vẻ sầu lo.

Thiên Đình triệu tập toàn bộ chủ nhân của hàng vạn tinh vực, nếu như con điên Vô Thiên Yếm Vãn cũng có quyền lực như vậy, thì Từ Bắc Vọng không thể trốn đi đâu được, thậm chí còn bị chủ nhân Thiên Cầm bắt giữ khi chưa đến ngày thứ hai.

Đây giống như mạng nhện thẩm thấu đến mọi ngóc ngách!

Cảm giác bất lực này khiến xương cốt của Từ Bắc Vọng như thiêu đốt.

Hắn có thể làm gì chứ?

Thực lực, tất cả đều cần thực lực.

Từ Bắc Vọng, người vốn dĩ rất tự mãn về tu vi Nhân Tiên cao phẩm của mình lập tức trở nên cực kì khát vọng, hắn sẽ không từ thủ đoạn để cải thiện chiến lực của mình.

Có thể đó là một sự tình cờ, cũng có thể là vận mệnh chiếu cố hắn.

Chương 401: Đột phá hai cấp, lão đại xuất hiện, một con chuột tầm bảo (3)

Sau khi trở lại lầu các, Từ Bắc Vọng nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi trong chiếc áo bào xám bình thường đang đứng một mình.

Hắn ta sở hữu tướng mạo thanh tú, ánh mắt có chút tang thương, những đặc điểm tương phản này đã khiến toàn thân của hắn bộc phát khí chất quyến rũ lạ thường.

Nhưng điều mấu chốt nhất, cây khí vận trên đỉnh đầu có tới chín mươi bảy chiếc lá tỏa sáng lấp lánh bắt mắt.

“Các hạ, ta dường như chưa từng nhìn thấy ngươi?”

Từ Bắc Vọng lấy lại bình tĩnh rồi nhàn nhã bước qua.

Nam tử áo xám không hề thay đổi biểu cảm, thản nhiên nói: “Ta lịch luyện ở bên ngoài, giờ mới đến nơi này.”

Khó trách… Từ Bắc Vọng đã tra xét hơn bảy ngàn thiên kiêu, nhưng không ai trong số họ là khí vận chi tử cả.

Hoá ra, cá lọt lưới ở chỗ này.

“Tại hạ là Từ Bắc Vọng đến từ Nhật Nguyệt Thần Triều.”

Hắn khẽ mỉm cười nói.

Ánh mắt của nam tử áo xám hiện lên một tia hờ hững, ung dung khám phá hồng trần: “Lê Dạ của Thanh Hà Tông.”

Nói xong, hắn ta bình tĩnh bỏ đi, giống như khinh thường việc giao lưu với đám sâu kiến Nhân Tiên cao phẩm.

“Lê Dạ. . .”

Từ Bắc Vọng híp đôi mắt xanh biếc, đáy mắt lóe lên một tia sát khí không dễ phát giác.

Hắn nhất định phải giết người này.

Thời gian tu luyện vô cùng trân quý, hắn không thể chờ đợi rau hẹ sinh trưởng được nữa mà sẽ trực tiếp thu hoạch.

Cửu Châu chỉ có một vài con chuột tầm bảo trân quý dị thường, Từ Bắc Vọng khẳng định rằng chư thiên vạn vực có không ít khí vận chi tử.

Tuy nhiên, điều khó giải quyết nhất chính là tu vi Địa Tiên đỉnh phong của người này, hắn ta có thể nhìn trộm biên giới thiên tiên, nhất định đang nắm giữ rất nhiều thần thông. Kẻ này nhất định sẽ rất khó giải quyết.

“Thanh Hà Tông. . .”

Trong nháy mắt, Từ Bắc Vọng bắt đầu nảy sinh một âm mưu trong đầu.

…

…

Lê Dạ đi đến chỗ dưới thác nước, con ngươi thâm thuý thoáng trở nên hoảng hốt.

“Ta từng đặt chân đến đỉnh núi, cũng từng rơi xuống thung lũng để thu hoạch rất nhiều cơ duyên.”

Hắn đang tự lẩm bẩm với Tinh La Bàn trong tay, ngữ khí tràn ngập sự hận thù cùng lửa giận!

“Ngươi không nghĩ tới chuyện ta sẽ mượn thần vật trùng sinh sao?”

“Thường Thi Đào, cái tên đứng ở vị trí 86210 trên bảng Vấn Đỉnh, bốn trăm năm đã trôi qua, sao ngươi vẫn không tiến bộ chứ?”

Con ngươi Lê Dạ bao phủ sắc đỏ, khuôn mặt thanh tú trở nên dữ tợn, cơn phẫn nộ như muốn chiếm giữ tâm trí hắn.

Lê Dạ hắn đã bị phản bội nữ nhân mà mình yêu thích nhất!

Kiếp trước, hắn đứng ở vị trí 70006 ở trên bảng Vấn Đỉnh, vốn là chúa tể của tinh vực Thần Linh, đạo lữ của hắn cũng là người có dung mạo thần tiên, tài năng hơn người.

Ngày đó, hắn chỉ toàn tâm toàn ý yêu thương Đào nhi mềm mại động lòng người, bỗng nhiên nàng ta lại biến thành lệ quỷ tham lam đáng sợ, nhân lúc hắn không để ý mà giáng thẳng một đòn trí mạng.

Hắn đã bị nữ nhân của mình tru sát như vậy đấy.

“Ha ha ha ha ha ha. . .”

Lê Dạ ngửa mặt lên trời rồi cười lớn, cười đến nỗi lệ rơi đầy mặt, cười đến nỗi tàn nhẫn vô tình.

“Thường Thi Đào, chi chủ tinh vực Kiếm Huyền ta sẽ quay trở lại.”

“Những người từng mất đi nhất định sẽ tìm một phương thức khác để trở về.”

“Ta muốn giẫm ngươi dưới chân, phá hủy tinh vực Kiếm Huyền, giết tới khi cắt đứt dòng chảy vạn dặm của biển cả, giết đến khi nhật nguyệt thay đổi thì mới thôi.”

Sau khi Lê Dạ âm thầm lập lời thề thì tâm trạng mới bình phục trở lại, hắn nhớ đến nam tử áo trắng tuấn mỹ cực kì bi thảm vừa rồi.

Kiếp trước, hắn ta đã từng đạt tới cảnh giới Lạc Thần, bản thân cũng là chúa tể của một tinh vực, cho nên vô cùng mẫn cảm với bản nguyên Tinh Thần.

Không sai, mặc dù vừa mới gặp qua nhưng hắn có thể phát giác được nam tử tuấn mỹ này có chỗ quái dị.

“Lẽ nào, hắn dùng bản nguyên Tinh Thần để đúc thành tiên cơ?”

Lê Dạ nhíu mày, sau đó nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ hoang đường này. Dù sao đi nữa, thứ đó cũng quá trân quý, đám người ở tinh vực Thiên Cầm căn bản không thể có được.

Kiếp trước, hắn dùng bản nguyên trúc cơ, kém hơn bản nguyên Tinh Thần hai cấp. Cho đến kiếp này, hắn cũng chỉ dùng bản nguyên đỉnh cấp, không hề chạm đến đạo vận.

“Cơ thể của hắn ta nhất định đang ẩn chứa chí bảo.”

Lê Dạ rất chắc chắn với phỏng đoán của mình, hắn nhớ đến lời truyền miệng trước đó, một tên Nhân Tiên cao phẩm đã tạo ra dị tượng kinh thiên động địa khi đang đột phá tu vi.

“Rất xin lỗi, con đường tu luyện chính là tàn khốc như vậy, trở thành bàn đạp của ta có lẽ là một loại vinh hạnh đối với ngươi.”

Lê Dạ chắp tay đứng sừng sững, âm thầm tuyên án tử hình cho người trẻ tuổi tuấn mỹ kia.

Hắn nhất định phải đánh giết con sâu kiến đó, bởi vì kẻ yếu vốn không xứng có được bảo vật.

….

….

Tại toà cung điện có tiên khí nồng đậm nhất trong trang viên.

“Chuyện gì?”

Ngữ khí của Ly Thương có chút mất kiên nhẫn, hắn ta rất tán thưởng tên nhà quê này, nhưng không có nghĩa đối phương có tư cách gặp mặt hắn.

Lại tỏ ra trang bức…

Từ Bắc Vọng đã gặp qua rất nhiều hạng người như thế này, chỉ thản

nhiên nói: “Ly công tử, có phải ngươi thích Hữu Cầm Tĩnh Nghi không?”

Hắn vừa mới dứt lời.

“Làm càn!”

Ly Thương có chút không vừa lòng, lạnh lùng nói: “Ngươi nhất định muốn hỏi thăm việc tư của ta sao?”

Hắn dừng một chút, bình tĩnh nói: “Rõ ràng như vậy sao?”

Hắn tự thấy bản thân che giấu tâm tư rất tốt, cử chỉ cũng có khoảng cách, không muốn khiến Hữu Cầm Tĩnh Nghi cảm thấy khó chịu.

Mọi phương diện của Hữu Cầm Tĩnh Nghi đều phù hợp với yêu cầu đạo lữ của hắn, dung mạo hay thiên phú đều thượng đẳng, thậm chí còn cao hơn cả hắn.

Quả nhiên phỏng đoán của mình đã đúng, Từ Bắc Vọng nhìn vào từng động tác ân cần nhỏ nhặt của của cái tên trang bức này, lập tức nhận ra hắn ta là hạng người liếm cẩu giống mình.

Chương 402: Kế hoạch săn giết, khí vận tăng vọt! (1)

“Tại hạ có một thiên phú đặc biệt, có thể cảm nhận tình yêu và dục vọng của các sinh linh.”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng vẫn thong dong bình tĩnh như cũ, hắn ta tùy tiện bịa ra một câu chuyện.

Hả?

Ly Thương khẽ nhíu mày, đồng thời cảm thấy rất hoang đường, làm quái gì có thiên phú liên quan tình cảm nam nữ chứ?

Tuy nhiên, tên nhà quê này có thể tạo ra đủ loại dị tượng quỷ dị, sở hữu thiên phú cực kỳ kinh người, điều này cũng không phải là không có khả năng.

Vậy nàng có thích ta không?

Ly Thương rất muốn hỏi câu này, nhưng lại e ngại thân phận, chỉ có

thể dùng ánh mắt cường thế để ám chỉ.

Từ Bắc Vọng bước đến bàn trà, hời hợt mở miệng: "Người trong lòng của Cầm tiên tử chính là sư đệ của nàng, Lê Dạ."

"Cảm giác của tại hạ tuyệt đối sẽ không sai, cho nên đặc biệt tới đây để nhắc nhở Ly công tử một chút."

"Dựa vào xuất thân và địa vị của Ly công tử, ngài không cần thiết phải tương tư đơn phương."

Bốn chữ cuối cùng, hắn ta đã cố ý nâng cao âm lượng.

Không sai, Hữu Cầm Tĩnh Nghi và Lê Dạ đều đến từ Thanh Hà Tông. Không giống như Nhật Nguyệt Thần Triều, một ngôi làng ở nơi thâm sơn cùng cốc chỉ có một cái vị trí danh ngạch, các thế lực đỉnh cấp thường sẽ có tới mấy cái.

Mấy chữ "tương tư đơn phương" đã đánh thẳng vào niềm tự hào kiêu hãnh của Ly Thương.

Hắn ta là đệ tử chân truyền của chủ nhân Đông Hoang, nữ nhân mà hắn yêu thích nhất lại đem lòng mình giao cho người khác, đòn đả kích này thật sự không nhỏ.

Từ Bắc Vọng khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó đứng dậy cáo từ: "Lời nói đùa thôi, Ly công tử chớ để trong lòng."

Hắn nhàn nhã chắp tay rời đi.

Thật ra, tâm lý của tên ưa trang bức này rất dễ nắm bắt, những kẻ ngậm thìa vàng sao có thể chịu nhục chứ? Một chút ủy khuất cũng không thể được!

Ly Thương nheo mắt, hắn nhớ đến hành vi dùng bảy vạn Tiên tinh để mua một thứ phế phẩm chỉ vì muốn kết giao với Đông Phương Sóc của tên nhà quê này.

Rất đơn giản, tên nhà quê tới đây cũng là vì muốn lôi kéo làm quen nịnh nọt, Ly Thương hắn cũng gặp qua không biết bao nhiêu kẻ a dua nịnh nọt như thế này.

Đối với tính chân thực trong lời nói của tên nhà quê.

Ha ha…

Cho hắn một vạn lá gan cũng không dám lừa gạt mình.

“Lê Dạ, ta muốn muốn xem xem, liệu ngươi có năng lực gì.”

Ly Thương phất tay áo ngồi xuống, châm một ly trà rồi uống ừng ực, thần sắc tự tin và ngạo mạn không thể diễn tả.

Nửa tháng sau, bảy ngàn Thiên kiêu vẫn đang luyện công trong trang viên.

Đối với bọn hắn mà nói, năm năm chỉ là khoảnh khắc thoáng qua, cho nên không cần thiết phải ra ngoài tu luyện. Hơn nữa, bọn hắn còn có thể giao lưu với những thiên kiêu cùng cấp bậc nhằm gia tăng tiên đạo cảm ngộ.

Ly công tử đã đưa ra một lời mời vào ngày này, cho nên tất cả thiên kiêu đều góp mặt, không ai dám không nể mặt hắn ta.

Dù sao đi nữa, Ly Thương là người đại diện của toàn bộ thiên kiêu Đông Hoang, hắn chính là lãnh đạo của bọn họ.

“Sư tôn phân phó một câu, trong cuộc tranh đấu bảng Ấu Cầm lần này, Đông Hoang chúng ta không thể tiếp tục đứng hạng chót.”

“Lão nhân gia đề nghị chúng ta tỷ thí với nhau một chút để hiểu rõ khuyết điểm và chiến lực hiện tại của bản thân.”

Ly Thương trong áo bào tinh đấu vàng kim tung bay trong gió, bày ra vẻ mặt bình thản ung dung, đưa mắt quan sát vô số thiên kiêu ở trong sân.

Đám người đều gật đầu đồng ý, nếu như không chiến đấu trong thời gian dài, bọn họ sẽ có chút không quen khi đến Trung Châu.

Một mũi tên trúng hai đích, đáy mắt của Từ Bắc Vọng tràn đầy ý cười.

Quả nhiên, hắn vĩnh viễn không cần phải lo lắng về thủ đoạn của đám liếm cẩu.

Ầm ầm!

Một màn quang ảnh màu cam xuất hiện xung quanh Ly Thương, từng cái tên lơ lửng tiến lên.

“Ngẫu nhiên đi, mọi người nhớ biết điểm dừng là được.”

Sau khi hắn vừa dứt lời, từng tổ hợp bao gồm hai cái tên lần lượt được rút ra.

Nhìn thấy tên mình, ánh mắt của rất nhiều thiên kiêu tràn đầy tinh thần chiến đấu, một bước đạp ra xa rồi giao chiến là chân trời.

Đương nhiên, khi cảnh giới tu vi có sự chênh lệch quá lớn, một bên sẽ chủ động nhận thua.

Từ Bắc Vọng đã giải quyết một tên thiên kiêu Địa Tiên sơ phẩm chỉ bằng một chiêu, cảnh tượng này đã khiến đám người còn lại càng tin tưởng hắn ta thâm bất khả trắc (sâu không lường được), những gì được biểu lộ ở bên ngoài chắc chắn chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Không hề bất ngờ, Ly Thương đấu với Lê Dạ.

“Lê Dạ? Để tránh cho ngươi mượn cớ, ta nhường ngươi ba chiêu.”

Ly Thương chắp tay ở phía sau, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Tuyệt!

Thủ đoạn của tên liếm cẩu này thật tuyệt vời!

Từ Bắc Vọng thực sự muốn khen ngợi Ly Thương, hắn ta đã nói ra những lời như vậy, tuyệt nhiên không cho Lê Dạ có cơ hội nhận thua.

Người khác đã có ý nhường ba chiêu, nếu tiếp tục e sợ trước mắt bao người, vậy tên kia sao còn có mặt mũi tham gia tranh đoạt bảng Ấu Cầm chứ?

Những thiên kiêu đã kết thúc trận chiến đều nhao nhao tụ tập lại, ánh mắt rực lửa ẩn chứa sự chờ mong, bọn họ muốn biết thực lực hiện giờ của Ly Thương đã đạt tới loại tầng thứ mấy.

“Lê Dạ, hình như hắn là thiên kiêu của Thanh Hà Tông?”

Một người nhỏ giọng mở miệng, hắn ta có chút ấn tượng về cái tên này.

Nam tử áo xám đứng sừng sững ở một góc hẻo lánh chậm rãi đi tới, bày ra thần sắc không hề bận tâm.

Vì đây chỉ là một màn mài giũa chứ không phải trận chiến sinh tử, cho nên hắn cũng không cần quan tâm đến thắng thua.

Chương 403: Kế hoạch săn giết,

khí vận tăng vọt! (2)

“Mời.”

Sắc mặt Ly Thương vẫn ngập tràn ý cười như cũ, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia lạnh lùng.

Tĩnh Nghi thích loại phế vật như vậy ư?

Lần này ra tay, hắn vừa có thể trấn áp chúng thiên kiêu, vừa chứng minh thân phận thủ lĩnh không thể lay chuyển của mình!

Lê Dạ không chút do dự, bắt đầu vận chuyển tiên lực, một bàn tay khổng lồ xuất hiện trong hư không rồi đánh về hướng Ly Thương.

Đây chỉ là chiêu thức thần thuật bình thường, nhưng ngay cả tóc của Ly Thương cũng không thể chạm đến.

Hai chiêu tiếp đó cũng bị Ly Thương hóa giải một cách dễ dàng.

Đương nhiên, Lê Dạ sẽ không cứ như vậy mà nhận thua, tốt xấu gì thì cũng nên giằng co một hồi lâu. Nếu không, hắn sẽ liên lụy đến mặt mũi Thanh Hà Tông, đồng thời cũng bị Hứa Cầm Tĩnh Nghi coi thường.

Nếu như hắn muốn được ăn cả ngã về không, dốc hết toàn lực để đối kháng thì chưa hẳn không thể đánh một trận ra trò, nhưgn hắn không cần thiết phải bại lộ thực lực thật sự sớm như vậy.

Trong mắt Thần Linh, Ly Thương cũng chỉ là loài sâu kiến mà thôi.

“Đến phiên ta.”

Ly Thương giương mắt nhìn lại, một tia sáng kỳ dị bắn ra từ bên trong con ngươi, pháp tắc thần quang đáng sợ cũng xông đến, dao động khuếch tán che khuất cả bầu trời, đây là bí pháp cấp bậc Thần Linh.

Cái gì…

Lê Dạ lập tức biến sắc, hắn không ngờ đối phương sẽ ra đòn sát thủ ngay khi vừa mới bắt đầu, hắn ta lập tức cảm nhận một nguồn áp lực khủng khiếp.

Từ xưa đến nay, hắn cũng không phải là người khiêm nhường ẩn

nhẫn, trong thoáng chốc, đôi mắt loé lên một tia lạnh lùng rồi nhìn chằm chằm vào Ly Thương.

Ầm ầm!

Quyền chưởng kỳ dị được ném ra, sau đó trực tiếp biến mất ở chân trời, từng trận kinh lôi bắt đầu nổi lên, một hư ảnh bắt đầu khống chế phong lôi, giống như muốn tạo thành một biển sấm sét trên bầu trời, giống như muốn bao phủ lên hết thảy.

Động tĩnh lần này cũng kinh hãi đến rất nhiều thiên kiêu, uy lực đến nhường này, ắt hẳn là bí pháp Thần Linh?

“Quả nhiên có chỗ độc đáo.”

Sắc mặt Ly Thương trở nên uy nghiêm đến đáng sợ, hắn càng tin tưởng vào ý niệm của mình, muốn hung hăng giáo huấn kẻ này một phen.

Thần quang của hắn đã đúc thành một toà lao ngục, dường như có thể phong ấn chín tầng mây, đập về phía biển sấm sét.

Từ Bắc Vọng nhìn chăm chú không chút biểu cảm, hắn đương nhiên hiểu rất rõ sự chênh lệch về tiên lực.

Hắn tạm thời không phải là đối thủ của tên trang bức, càng đánh không lại tên rau hẹ này.

Trận giao chiến vẫn đang tiếp tục diễn ra trên sân, dư âm kéo dài mấy vạn dặm, hai bên đã thi triển mười mấy chiêu thức, dù nam tử áo xám rơi vào thế hạ phong, nhưng hắn ta dường như càng đánh lại càng hăng.

Cảnh tượng này khiến Đông Phương Sóc cùng với những thiên kiêu khác không khỏi kinh ngạc, kẻ này ẩn giấu rất sâu, tuyệt đối đủ tư cách để tranh đấu bảng Ấu Cầm.

Ngay cả người thanh cao siêu nhiên, không nhiễm phàm trần như Hữu Cầm Tĩnh Nghi cũng như vậy, đôi mắt đẹp của nàng hiện lên một tia dị sắc.

Nàng không thể nhìn thấu vị sư đệ này, nhưng Thanh Hà Tông có thể có một đệ tử ưu tú như thế, người làm đại sư tỷ như nàng đương nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng sắc mặt hưng phấn của Hữu Cầm Tĩnh Nghi lại rơi vào mắt

Ly Thương, hắn tưởng nàng ta đang khích lệ cho người thương, cho nên gần như trở nên phát cuồng. Trong trận ác chiến lần này, nếu hắn không khiến tên phế vật kia ngã xuống thì quả thật rất mất mặt.

Ầm!

Bảo vật thần bí đến từ Thiên Đình khiến lôi hải tan rã vỡ nát trong phút chốc, quyền chưởng đột ngột ép xuống, cho dù nhục thân của Lê Dạ kiên cố đến mấy thì cũng không thể gánh đỡ, huyết dịch tràn ra ào ào, âm thanh vỡ vụn vang vọng.

Bại rồi.

Mọt khi tiên lực cạn kiệt, thất bại là lẽ đương nhiên, đợi đến khi hắn thăng cấp đến cảnh giới Thiên Tiên thì sẽ quay về tìm kẻ này.

“Ta nhận thua.”

Sau khi gian nan phun ra những lời này, thân thể của Lê Dạ hiện ra một lỗ thủng đáng sợ.

“Người có thể khiến Ly công tử sử dụng đến thụ đoạn này cũng không phải hạng tầm thường.”

“Đúng vậy, hắn đã có được sự tôn trọng của ta.”

Chúng thiên kiêu chẳng những không dám chế giễu, mà ngược lại, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Ngay lúc Lê Dạ đang định lấy ra một gốc tiên dược để chữa thương, thức hải của hắn đột nhiên chấn động, toàn thân cứng đờ.

Ý thức của hắn như thể đã bị lôi vào một không gian tối tăm u ám như địa ngục, khắp nơi đều là chi cốt bị gãy, sức mạnh hủy diệt vô tận lan tràn.

“Nhận đi đi.”

Tại nơi tối tăm mù mịt này, một nam tử áo trắng lộng lẫy đưa lưng về phía hắn, năm ngón tay mảnh khảnh giao ra một đóa hoa Bỉ Ngạn óng ánh.

Lê Dạ quá hư nhược, nhưng trong đầu hắn vẫn còn có một ý niệm.

Không thể nhận.

Hắn muốn lấy lại vinh quang trước đây, hắn muốn nghiền nát tinh

vực Kiếm Huyền, muốn trở lại bảng Vấn Đỉnh!

Không thể nhận!

Hắn lảo đảo lùi lại, nhưng thanh âm mê hoặc vẫn văng vẳng bên tai, hoa Bỉ Ngạn chính là đại biểu cho sự cường đại và lực lượng vãng sinh vô cùng vô tận.

Giữ lấy nó tựa như có được quyền uy phá hủy mọi thứ.

Cuối cùng, Lê Dạ tiếp nhận hoa Bỉ Ngạn trong vô thức, nam tử áo trắng cũng chậm rãi xoay người, đưa cho hắn một cái ánh mắt bình tĩnh.

Bầu không khí giữa sân giống như một ngôi mộ u ám, lặng ngắt như tờ!

Cảnh tượng đột ngột im bặt!

Trên mặt đất có thêm một đống xương khô lốm đốm, giống như những thi thể đã chết hàng vạn năm.

Thiên kiêu người dũng mãnh không sợ hãi vừa rồi, sao lại chết như thế này? Thậm chí ình thần câu diệt?

Nội tâm của mọi người không ngừng chấn động mãnh liệt, ai nấy đều khó có thể tin, thậm chí có chút kinh hãi.

Kiểu chết này, có chút quen thuộc…

Chương 404: Kế hoạch săn giết, khí vận tăng vọt! (3)

“Ngươi!”

Đôi má ngọc bích thanh tú của Hữu Cầm Tĩnh Nghi phát ra ánh sáng lạnh lùng, mái tóc đỏ nhạt nhảy múa cuồng nhiệt, đôi mắt trợn trừng nam tử áo trắng.

Đồng thời, hai thiên kiêu khác của Thanh Hà Tông cũng đứng lên.

“Người này đã từng nhục mạ ta, thuận tay giết là được.”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, hắn ung dung thừa nhận.

Trong phút chốc, tiên khí trong hư không trở nên cuồng bạo, tựa như Thần Hoàng vừa bị thức tỉnh, Hữu Cầm Tĩnh Nghi từng bước đi tới.

Thân là thiên kiêu của Thanh Hà Tông, sư đệ bỏ mạng quá oan ức, tông môn chuốc lấy hổ thẹn, nàng nhất định phải trả thù.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn thẳng vào Hữu Cầm Tĩnh Nghi, không hề có chút khiếp sợ nào.

Ta tạm thời đánh không lại tên trang bức, nhưng không có nghĩa là không thể đánh lại ngươi?

Thần Hoàng mà ngươi triệu hồi phải gọi ta là chủ nhân, hoàn toàn bị áp chế bởi huyết mạch trong cơ thể ta, ngươi định đánh như thế nào đây?

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng vẫn thầm mong không phải giao chiến, nếu không thì sẽ để lộ một tia manh mối, bị người khác phát giác.

Quả nhiên.

Ly Thương thấy thế, lầm tưởng rằng Tĩnh Nghi đang đau đớn trước cái chết bi thảm của người mình yêu, hắn tức giận nói: "Tên này tùy ý lạm sát, ta sẽ bẩm báo sư tôn, để lão nhân gia xử trí hắn."

"Đi theo ta!"

Trên thực tế, Ly Thương nhịn không được mà vỗ tay cười to, hận không thể khen thưởng tên nhà quê này.

Hắn không thể động thủ, không muốn đạp đổ hình tượng chính trực mà mình xây dựng bấy lâu nay, nhưng hắn lại thật sự muốn đẩy Lê Dạ vào chỗ chết.

Bây giờ tốt rồi, tên nhà quê chủ động gánh tội, hoá giải ưu phiền thay hắn!

Ly Thương phất tay áo biến mất ở chân trời, Từ Bắc Vọng bình tĩnh đi theo ở phía sau.

Tất cả thiên kiêu ầm ĩ thảo luận, tên nhà quê này nhất định sẽ chết chắc, thậm chí còn gây liên lụy đến tông môn, quả là tên tiểu tử vô tri không biết sợ.

"Hậu táng."

Hữu Cầm Tĩnh Nghi không dám liếc nhìn thi cốt thêm nữa, nàng ta

cắn chặt môi mỏng, dâng trào hận ý mãnh liệt đối với tên nhà quê này.

….

…..

Trịnh trọng tuyên bố một tin vui.

Từ Bắc Vọng đã có bảy phiến lá khí vận, gần như tăng vọt hơn gấp đôi!

Khí vận chi tử ở tiên giới đích thị là hàng thật giá thật, chỉ một mình hắn có thể sánh ngang với mấy vạn, thậm chí là mấy chục vạn thiên mệnh chi tử ở thế giới bị vứt bỏ.

Mặc dù chỉ có bảy mảnh lá cây, nhưng nó đã mang lại cho Từ Bắc Vọng rất nhiều lòng tin, chỉ cần tiếp tục cướp đoạt, khí vận chắc chắn sẽ tăng trưởng vô tận.

Người xui xẻo nhất, dần dần trở thành tu sĩ có khí vận nhất chư thiên vạn vực, quá trình này thực sự rất thú vị.

Từ Bắc vọng vận chuyển ý thức tiến vào chiếc nhẫn trữ vật, liền trông thấy bốn kiện bảo bối đã yên vị ở đó. Trong số đó, món vật khiến cho hắn thích thú nhất là một viên bàn đào, phát ra tiên khí mờ mịt làm cho người khác vô cùng căm phẫn, hắn còn có thể cảm nhận được đạo vận toả ra từ nó.

Sau khi tiến vào cung điện.

“Từ Bắc Vọng, ta bảo vệ ngươi, về sau cùng ta chiến đấu.”

Ly Thương đột nhiên thu tay, ánh mắt hết sức hài lòng, thậm chí còn tự mình pha một tách trà rồi đưa đến tay Từ Bắc Vọng.

“Ly công tử, tông môn của tại hạ?”

Từ Bắc Vọng lộ ra bộ dáng sợ hãi.

“Yên tâm, Thanh Hà Tông không dám báo thù…”

Ly Thương nói rồi dừng lại.

“Nhật Nguyệt Thần Triều.”

Từ Bắc Vọng nhắc nhở.

“Ta thề với thiên đạo, Thanh Hà Tông không dám tìm đến Nhật Nguyệt Thần Triều.”

Ly Thương bày ra thần sắc vô cùng tự tin.

Trong Đông Hoang, lời nói của sư tôn hắn là độc nhất vô nhị.

“Đa tạ Ly công tử.”

Từ Bắc Vọng nói lời cảm tạ xuất phát từ tận đáy lòng.

Hai nam nhân ngồi đối diện với nhau trong cung điện nguy nga, hai người càng trò chuyện càng thấy ăn ý, nghiễm nhiên trở thành tri kỷ của nhau.

“Bắc Vọng hãy kể cho ta những hành động vĩ đại của ở thế giới bị vứt bỏ đi.”

Ly Thương nhấp một ngụm trà, cực kỳ tò mò nói.

Những tên nhà quê phi thăng khác đều khoảng một ngàn tuổi, trong khi hắn chỉ mới mấy chục tuổi.

“Nhạt nhẽo lắm, khoảnh khắc ra đời của tại hạ đã kèm theo dị tượng thiên địa, đêm nào cũng nằm mơ thấy một bóng người cường đại bất hủ, vừa đi được mấy bước thì nhận được cơ duyên từ trên trời rơi xuống. Lúc lên ba, tại hạ vô tình khởi động cánh cửa tiếp dẫn nhưng vì lúc ấy vẫn còn bú sữa mẹ, cho nên tại hạ không đi lên.”

Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt tiếc nuối, giọng điệu hời hợt giống như đang tự thuật một vấn đề tầm thường không hề quan trọng.

Cái gì?

Ly Thương càng nghe càng thấy kinh hãi hoảng sợ, khuôn mặt cũng co quắp một cách bất thường.

Sự tích của tên nhà quê này còn chấn động hơn gấp trăm lần so với một vị tiên như hắn ra!

Khó trách đại đạo lại nở rộ đầy hoa mỗi khi hắn đột phá, đây đích thị là hạng người có khí vận dồi dào nhưng sinh nhầm ở thế giới bị vứt bỏ!

Nếu Bắc Vọng nằm trong thế lực lớn, tương lai của hắn sẽ khó mà tưởng tượng được, việc đăng đỉnh bảng Ấu Cầm cũng dễ như trở bàn tay!

“Vi huynh hơi ghen tị với ngươi đó.”

Ly Thương khẽ cảm khái, ý cười tràn ngập nơi đáy mắt.

Khá lắm, tên trang bức bắt đầu tự xưng là huynh trưởng luôn rồi.

Từ Bắc Vọng vẫn duy trì biểu cảm mừng rỡ, nịnh nọt một câu: “Tiểu đệ đã nghe thanh danh hiển hách của Ly huynh đã lâu, thiên kiêu đứng đầu Đông Hoang, toàn thân phát ra vô số hào quang. Rốt cuộc ta cũng đã có thể tận mắt chiêm ngưỡng, đúng là phúc đức ba đời mà.”

Chậc!

Ly Thương híp mắt, toàn thân thông suốt, giống như vừa gột rửa đạo vận trong lúc đột phá.

“Nào, uống trà đi.”

Hắn đem lá trà đã được cất ủ một trăm ngàn năm để nhiệt tình chiêu đãi.

Mấy giờ sau, chủ khách đều vui mừng, Từ Bắc Vọng cáo từ rời đi.

Lúc này, Ly Thương nhẹ nhàng tuyên bố với bên ngoài bốn chữ: “Sư tôn quý tài.”

Bảy ngàn thiên kiêu bên trong trang viện đã không còn gì để nói, chỉ có thể yên lặng tiếc thương cho tên Lê Dạ xui xẻo, lòng cảnh giác đối với tên nhà quê kia cũng tăng lên mấy phần!

Đằng sau gương mặt phong thần tuấn mỹ ấy chính là một trái tim tàn nhẫn quả quyết sát phạt, ngàn vạn lần đừng để nụ cười dịu dàng ấy đánh lừa.

Chương 405: Mắc bệnh xã giao? Rung động toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Triều! (1)

Sau khi trở về lầu các, Từ Bắc Vọng kiểm tra khí vận của mình, bảy phiến lá khí vận tỏa sáng lấp lánh rực rỡ, suýt chút nữa đã chọc mù đôi mắt hợp kim titan của hắn.

Nếu nói không kích động thì chắc chắn là giả, thành quả ngày hôm nay đã chứng tỏ con đường đạt tới đỉnh cao khí vận sau này của hắn, thậm chí trở thành ông trùm khí vận của chư thiên vạn vật, nghiền ép cả lão đại và Phì Miêu.

Một nhà ba người, nhìn các nàng tỏ ra ngạo mạn phô trương, chó săn cảm thấy ức chế trăm triệu lần rồi a.

Sau đó, hắn bắt đầu tìm hiểu bốn món chí bảo.

Trong đó có hai món vô cùng bình thường là bí tịch Thần Linh, chiêu thức mà Lê Dạ đã dùng để triệu hoán phong lôi.

Đám người Nhật Nguyệt Thần Triều dĩ nhiên không thể có được quyển bí pháp Thần Linh này, nhưng đối với Từ Bắc Vọng, hắn ta cực kỳ bất mãn với món đồ này.

“Sau này có thời gian sẽ đi đổi chút Tiên tinh vậy.”

Từ Bắc Vọng ném chiếc nhẫn vào trong góc, chợt nhìn về phía bàn đào đan xen đạo vận!

Lớp vỏ có màu đỏ tươi, từng múi đào được bao phủ trong hào quang, hắn còn có thể mơ hồ nhìn thấy một khối Tịnh Thổ.

Sau khi quan sát kĩ hơn, hắn còn có thể cảm nhận một lượng tiên khí kinh người, cơ thể bồng bềnh như được hồi sinh, mỗi một lỗ chân lông đều có thể cảm nhận được khí tức thánh khiết.

Đây chính là tiên dược vũ hóa trong truyền thuyết!

Chỉ cần nuốt luyện nó thì sẽ nhận về lợi ích to lớn!

Chẳng hạn như những người phàm với tuổi thọ không quá một trăm ở Cửu Châu, nếu vô tình nhặt được một viên bàn đào rồi cắn một miếng. Chỉ với một miếng, bọn họ sẽ siêu thoát phi thăng ngay lập tức, vượt qua cảnh giới Giải Ách trở thành Nhân Tiên với tuổi thọ mấy vạn năm.

Hiệu quả của tiên dược vũ hóa không chỉ dừng lại ở đó, khi Minh Đăng luyện hóa nguyên thần của Lê Dạ, Từ Bắc Vọng đã nhìn trộm một chút ký ức của hắn.

Lê Dạ là người được trùng sinh, kiếp trước cận kề cái chết, hắn phải dựa vào viên tiên dược này mới có thể sống lại.

Đây là một câu chuyện vô cùng tàn nhẫn, sở dĩ hắn không thể hoàn

toàn luyện hóa là vì trúc cơ của hắn có chút tỳ vết. Hoá ra, tên cường giả này không dùng bản nguyên Tinh Thần để đúc thành tiên cơ.

Bản nguyên Tinh Thần rất quan trọng, nó hoàn toàn quyết định hạn mức cao nhất của một tu sĩ, giống như một chiếc lệnh bài có khả năng cho phép người đó bước lên đỉnh kim tự tháp vậy.

“Xin lỗi, ta lại có bản nguyên Tinh Thần.”

“Ai bảo tại hạ có đùi thon để ôm chứ.”

Mặc dù giữ lại viên bàn đào này, ngay khi sinh mệnh gặp nguy hiểm, tu sỉ chỉ cần ăn một chút thì có thể hồi sinh, thế nhưng lại phải bắt đầu tu luyện lại từ ban đầu mà không thể giữ lại tư chất thiên phú từ kiếp trước.

Trái quả m Dương mà lão đại và mèo ngốc ăn là tiên dược cao hơn vài cấp, toàn bộ dung mạo, thiên phú và khí vận của các nàng đều được duy trì sau khi trùng sinh.

Từ Bắc Vọng quyết định luyện hóa viên bàn đào.

Hắn không cần đến kiếp sau, chỉ cần kiếp này!

Món bảo vật cuối cùng chính là một cái chai bí ẩn có hình dạng của một chiết đồng hồ cát, miệng chai hình như đã bị chặt đứt, nên thứ Từ Bắc Vọng đang cầm trong tay chỉ còn lại một nửa.

Thông qua trí nhớ của Lê Dạ, hắn biết được nửa đoạn còn lại đang nằm trong tay người đứng đầu tinh vực Kiếm Huyền.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi báo thù.”

Nếu sau này có thời gian, Từ Bắc Vọng nhất định sẽ đến tinh vực Kiếm Huyền một chuyến.

…

…

Thời gian dần qua mau, năm tháng như thoi đưa, đảo mắt đã năm năm.

Vào ngày này, thiên địa kịch biến!

Ánh sáng rực rỡ chiếu xa vạn dặm, ngàn vạn dị tượng bao phủ hư không, một màu tím đen hiện lên, vừa trông như một nơi tuyệt địa

sinh mạng, vừa giống như một cơn sóng đang không ngừng lan xa đến bốn phương tám hướng.

Động tĩnh đột phá khủng bố đến nhường này khiến bảy ngàn thiên kiêu vô cùng rung động, bọn họ rối rít điều khiển thần quang để quan sát hư không.

Tại chỗ sâu hoắm giữa tầng mây xuất hiện một bóng người thon gầy, chiếc áo choàng trắng không nhiễm bụi bặm cũng đang thấm đẫm trong ánh sáng màu tím đen, tiên khí hội tụ và quấn quanh toàn thân hắn ta.

“Tên nhà quê lại đột phá…”

“Đã là Nhân Tiên đỉnh phong, chẳng lẽ còn muốn lên nữa sao?”

“Những ánh sáng màu tím đen này là gì vậy? Chưa thấy bao giờ cả!”

Rất nhiều thiên kiêu vừa ghen tị vừa kinh sợ, âm thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời của tên nhà quê, cái tên thiên phú kinh khủng đến đáng chết, đột phá thì lại giống như ăn cơm uống nước, không thể đơn giản như vậy được.

“Hồng Mông Tử Khí…”

Giọng nói Đông Phương Sóc khàn khàn, trong mắt tràn ngập vẻ rung động.

Hắn đã từng đọc qua chuyện này trong cổ tịch gia tộc, năm ngàn thiên kiêu đầu tiên trên bảng Vấn Đỉnh sẽ tạo ra dị tượng như thế này mỗi khi đột phá.

“Sao có thể là loại này?”

Một thiên kiêu tỏ ra nghi hoặc, hắn đột nhiên trố mắt nghẹn họng giống như vừa nghĩ ra chuyện gì đáng sợ lắm.

Hồng Mông Đạo Khí tinh khiết có thể khiến nỗi tức giận của người ta sôi trào!

Màu tím sẽ chuyển dần thành màu đen!

Gương mặt của vô số thiên kiêu dần trở nên dữ tợn, tim đập thình thịch như đang đánh trống, cảm giác hít thở không thông.

Sự ghen tị đã khiến bọn họ hoàn toàn thay đổi!

Bọn họ nhớ tới lúc tên nhà quê mới tới trang viên, hắn chỉ mới đạt đến cảnh giới Nhân Tiên sơ phẩm…

Năm năm ngắn ngủi, chỉ cần năm năm ấy thôi!

Chẳng lẽ đây mới là thiên phú thật sự sao?

Toàn thân nam tử áo trắng như có một chiếc máy bơm, hắn ta đang điên cuồng hấp thụ tiên khí ở bốn phương tám hướng, tạo thành một vòng xoáy tiên khí chằng chịt, cảnh tượng trông kinh thế hãi tục!

Khi đã đạt đến giới hạn, Hồng Mông Đạo Khí mênh mông thâm nhập vào trong cơ thể nam tử áo trắng, một con đường đầy hoa trôi bồng bềnh, dị tượng trường hà dần ảm đạm.

“Địa Tiên!”

Vô số thiên kiêu bùi ngùi thở dài, trong lòng họ lấp đầy sự bất lực.

Bọn họ vốn còn có chút cảm giác ưu việt, ít nhất thì cảnh giới tu vi của họ còn thắng được tên nhà quê, bây giờ thì cả hai đều đã ngang hàng, bọn họ đổi thành người đuổi theo hắn.

Sao mà đuổi được?

Họ phải lấy cái gì để sánh kịp với thiên phú vạn cổ khó gặp ấy đây?

Bỗng nhiên bọn họ cảm nhận được gì đó, cả người rợn tóc gáy, chấn động đến sợ hãi!

Vẫn chưa hết sao?

Ầm ầm!

Tiên khí trở nên cuồng bạo, nơi này là nơi có nhiều tiên khí nhất Đông Hoang nhưng nó đang dần trở thành một mảnh đất hoang mạc cằn cỗi chỉ trong thời gian ngắn, bởi vì tiên khí ở bốn phương tám hướng đang đổ về nam tử áo trắng kia.

“Đồ yêu nghiệt!”

“Nếu không phải vì tuổi tác không khớp, ta còn tưởng rằng hắn là phôi thai Thiên Đạo.”

“Đứng trước tên nhà quê ấy, danh tiếng của thiên kiêu ta đây đã chính thức bị hạ thấp, trở thành trò cười!”

Mọi người khó nén suy nghĩ chán nản, họ trơ mắt nhìn tên nhà quê leo lên đầu mình, mùi vị khổ sở khó mà diễn tả bằng lời.

Chương 406: Mắc bệnh xã giao? Rung động toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Triều! (2)

“Hắn ta là người ở phương nào?”

Một nam nhân trung niên trong một chiếc bào sam thêu hình rồng, chân mang giày lục hợp đang dạo bước trong cung điện.

“Bẩm sư tôn, hắn ta là huynh đệ của đệ tử, tên là Từ Bắc Vọng, đến từ thế giới bị vứt bỏ. Sau khi phi thăng đến biên giới Nhật Nguyệt Thần Triều, hắn ta đã bái nhập Băng Tuyết Cầm Cung.”

Ly Thương cúi người, hết mực cung kính trả lời.

“Người phi thăng?”

Nam nhân vô cùng kinh ngạc, ông ta xoay người nhìn chằm chằm Ly Thương.

Người này sở hữu vầng trán cao rộng, lại có một đôi mắt hẹp dài màu đen, khóe mắt xếch khiến ông ta càng toát ra phong thái oai nghiêm anh hùng.

Người này chính là Tống Viễn Kiều, chủ nhân Đông Hoang, vừa trở về từ Thiên Đình.

Ly Thương rất có hảo cảm với tiểu đệ Từ Bắc Vọng, hắn nói không khỏi thêm mắm thêm muối: “Không sai, thiên phú của hắn ta rất kinh khủng. Năm năm trước, người này chỉ mới đạt tới đẳng cấp Nhân Tiên sơ phẩm, nhưng đã đột phá hai cấp chỉ sau một đêm, tạo nên dị tượng kinh người.”

“Ta nghe nói, hắn từng mơ thấy Thần Linh Đại Đế ngay từ khi mới sinh ra, đi tới chỗ nào đều có thể nhặt được cơ duyên ở chỗ đó. Khi vừa tròn một tuổi, hắn đã có thể nghiền nát toàn bộ thế giới bị vứt bỏ, ba tuổi đã kích hoạt cánh cửa tiếp dẫn nhưng không nỡ rời bỏ cha mẹ thân sinh.”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Tống Viễn Kiều cũng trở nên ngưng trọng

hơn bao giờ hết.

Trong số một trăm triệu tên nhà quê phi thăng thì đã có 99,999,999 tên phế vật.

Tuy nhiên, chỉ cần một tên có thể bộc lộ tài năng thì đúng là không thể tin được, thiên phú của hắn ta sẽ khủng bố đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Ông ta từng có may mắn được chiêm ngưỡng dị tượng đột phá của một thiên kiêu trên bảng Vấn Đỉnh ở tinh vực Thiên Cầm, thế mà còn không bằng cả tên này!

Chẳng lẽ, đợi đến khi tên này trưởng thành, hắn ta cũng có cơ hội bước lên bảng Vấn Đỉnh?

Ly Thương nói tiếp: "Sư tôn, đệ tử đã cố gắng kết giao…"

Lời nói bị chặn lại, Tống Viễn Kiều khoát tay nói: "Hắn đã là sư đệ của ngươi rồi."

Ly Thương ngây ngốc: "…"

Tống Viễn Kiều phất tay áo, từng bụi tiên dược trôi lơ lửng rồi bắn nhanh đến trung tâm dị tượng ở phía xa.

Từ Bắc Vọng vốn đang rơi vào tình trạng thiếu thốn tinh khí, cho nên không thể nào phá vỡ được bình cảnh. Nhưng hiện giờ, hắn đã có thể đánh thẳng vào những ràng buộc khi nhận được sự trợ giúp của tiên dược.

"Để ta xem xem, liệu ngươi có thể hấp thụ được bao nhiêu!"

Tống Viễn Kiều có chút nhức nhối, biết thế đã không thể hiện.

Nhưng làm việc phải tới nơi tới chốn, không thể làm một nửa xong dừng lại được.

Cứ như vậy, ông ta run run quăng từng bụi tiên dược về nơi xa, từ bụi cỏ ba trăm ngàn tuổi dần tăng lên gốc cây hai trăm năm mươi ngàn tuổi, thế mà đối phương vẫn còn đòi hỏi như một cái động không đáy.

"Bụi cuối cùng."

Tống Viễn Kiều lấy ra một bụi tiên dược đầy gai trông như một chậu xương rộng, đây chính là thần vật tám trăm ngàn tuổi, ngay cả ông ta

còn không nỡ dùng cho mình.

“Sư tôn…”

Ly Thương giương mắt nhìn.

“Không thể thất bại trong gang tấc.”

Tống Viễn Kiều quay đầu, ném tiên thảo đi.

Trong phút chốc, vô số đóa hoa nở rộ tỏa mùi hương thơm ngát, lan ra khắp nơi.

Nam tử áo trắng đứng giữa hư không chầm chậm mở mắt ra, đôi mắt xanh thâm thúy như đang ẩn chứa cả một tinh vực, toàn thân toát ra khí chất tôn quý đến không nói nên lời.

Cảnh giới Địa Tiên trung phẩm!

Vốn chỉ dựa vào việc luyện hóa tiên dược sẵn có, Từ Bắc Vọng chỉ có thể miễn cưỡng bước vào cảnh giới Địa Tiên sơ phẩm, nhưng không ngờ hắn lại nhận được sự trợ giúp của người đứng đầu Đông Hoang.

Người tốt quá!

“Từ Bắc Vọng.”

Giọng nói hùng hồn truyền tới từ cách đây mấy chục ngàn thước.

Từ Bắc Vọng không dám chậm trễ, lập tức biến mất khỏi chân trời.

Bảy ngàn thiên kiêu trong tòa trang viên rơi vào chết lặng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Sinh thời trong một thời đại với tên yêu nghiệt này đúng là một loại đau khổ!

Từ Bắc Vọng đi tới cung điện, cung kính hành lễ: “Tại hạ ra mắt tôn thượng.”

Cảnh giới của người đứng đầu Đông Hoang là Giả Thần.

Cảnh giới Hư Vô được xưng là Ngụy Thần, cảnh giới Lạc Thần chính là Thần Linh, nhưng giữa Ngụy Thần và Thần Linh còn có một cảnh giới nhỏ, đó chính là Giả Thần!

Những kẻ có thiên phú không đủ để bước vào thần linh, mãi mãi sẽ

chỉ quanh quẩn ở Giả Thần.

Tống Viễn Kiều nhìn chăm chú vào hắn hồi lâu, lạnh nhạt nói: “Ta chuẩn bị thu ngươi làm đệ tử chân truyền, thấy thế nào?”

Ly Thương đứng bên cạnh gần như chết lặng, nội tâm tràn đầy chua chát.

Từ Bắc Vọng giả vờ sợ hãi, vội vàng nói: “Khi tại hạ gặp khó khăn, Băng Tuyết Cầm Cung đã thu nhận rồi bồi dưỡng tại hạ, nói đến khó mở miệng, tông môn đã đặt tất cả tài nguyên cho tại hạ, chỉ hy vọng tại hạ có thể khiến tông môn rạng danh, tại hạ không thể phụ lòng mong mỏi của tông môn.”

Đùa chút thôi, mối liên hệ giữa thầy trò luôn có một sợi dây nhân quả, mà Tống Viễn Kiều lại còn đang nhậm chức ở Thiên Đình.

Thần tộc Nhật Bất Lạc và Thiên Đình chính là kẻ thù của một nhà ba người của hắn, Từ Bắc Vọng nhất định phải giết chết đám người này!

Thêm một điều nữa, hắn sở dĩ bái nhập Băng Tuyết Cầm Cung là bởi vì bản thân chỉ mới tới tiên giới, dù sao thì cũng phải tìm một nơi để che giấu thân phận.

Bây giờ lại lẫn vào như cá gặp nước, ngươi lại chỉ mới tới cảnh giới Giả Thần, đúng là có chút xấu hổ không đáng chú ý.

“Không biết phải trái!”

Ly Thương nổi giận, ánh mắt uy nghiêm.

“Im miệng!”

Tống Viễn Kiều hung hăng ngắt ngang hắn, vuốt cằm nói: “Tri ân báo đáp, ta rất thưởng thức đức tính này, làm đệ tử ký danh của ta đi.”

Sau khi bỏ ra nhiều tiên dược như vậy, ông ta không thể để tên này chạy thoát được, nhất định phải ban thưởng ân huệ, ký kết một hợp đồng nhân quả.

Mặc dù vẫn tiếc nuối vì không thể nhận Từ Bắc Vọng làm đệ tử chân truyền, nhưng tên này hiểu được ân nghĩa, ông ta cũng thành toàn cho hắn.

“Đệ tử bái kiến sư tôn.”

Từ Bắc Vọng lập tức đổi lời, cung kính hành lễ.

Đây chính là thứ mà hắn luôn trông chờ, không chỉ có thể có chỗ dựa, mà mối quan hệ nhân quả của đệ tử ký danh lại cực kỳ mờ mịt.

Chương 407: Mắc bệnh xã giao? Rung động toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Triều! (3)

Tống Viễn Kiều quan sát Từ Bắc Vọng, ông ta càng nhìn càng thấy hài lòng, thậm chí không thể soi ra một chút tỳ vết trên người hắn.

“Được, tặng ngươi một món tiên khí phòng ngự, tu hành tốt nhé.”

Ngay sau đó, Tống Viễn Kiều lấy ra một chiếc khiên hình chóp, phát ra hào quang tiên khí mờ mịt, từng tia sức mạnh tạo hoá đang chuyển .

Tiên khí tạo hoá bậc nhất!

“Đa tạ sư tôn.”

Từ Bắc Vọng thoải mái nhận lấy.

Tống Viễn Kiều hài lòng gật đầu, khích lệ một câu: “Ngươi phải lấy được thành tích tốt trên bảng Ấu Cầm, giúp vi sư cũng được vẻ vang mặt mũi.”

Thật ra, ông ta cũng không ôm hy vọng nhiều, những người chưa đạt tới cảnh giới Thiên Tiên thì rất khó để bước lên bảng Ấu Cầm.

Thiên phú và khí vận của Tiểu Vọng vô cùng trác tuyệt, thậm chí còn có thể nghiền ép cả thiên kiêu trên bảng Ấu Cầm, nhưng điểm yếu của hắn chính là xuất phát điểm quá thấp, nếu chờ thêm khoảng hai trăm năm nữa, hắn tuyệt đối có thể leo lên trước hạng ba, thậm chí là đoạt hạng nhất.

“Băng Tuyết Cầm Cung có công bồi dưỡng nhân tài, vi sư ban cho bọn họ năm quặng mỏ và một dòng suối tiên.”

Tống Viễn Kiều thoải mái tặng thưởng, dù gì cũng không phải là vật tư của mình mà là của Thiên Đình, rổ cuộc cũng phải thưởng cho các tông môn, chi bằng cho Băng Tuyết Cầm Cung nhiều một chút.

“Đệ tử cảm động đến rơi nước mắt.”

Từ Bắc Vọng nói từ tận đáy lòng.

Sư đồ hài người tán gẫu hồi lâu, khiến Ly Thương ở bên cạnh cũng phải biểu lộ ánh mắt ai oán.

“Sư tôn, chuyện kia xử lý thế nào rồi?”

Không cam lòng bị xem nhẹ, Ly Thương nhân cơ hội để nói chen vào.

Từ Bắc Vọng luôn muốn hỏi chuyện này, nhưng vì e sợ để lộ sơ hở, chỉ đành nín thở chờ đợi.

“Chúng ta đã lục soát hàng tỉ tinh vực cũng không tìm được Hoàng Cẩm Sương, nàng ta cứ như đã bốc hơi rồi vậy.”

Tống Viễn Kiều không khỏi cảm khái, Thiên Đình hiện đang đối mặt với một cơn khủng hoảng, một ít nhân vật bất hủ được chiếu thành hư ảnh, một vài Thần tộc Hoàng Kim lại lo lắng bất an.

Nhưng những chuyện này đều không liên quan đến con kiến hôi như ông ta, dù gì đi nữa, bản thân cũng là nhân vật nhỏ xem náo nhiệt mà thôi. Thậm chí, Tống Viễn Kiều còn hy vọng bọn họ có thể biểu diễn ra một vở kịch xuất sắc.

Từ Bắc Vọng vẫn bày ra biểu cảm tỉnh bơ, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu nàng vẫn bình yên, vậy thì chính là trời nắng, chính ta cũng trở nên vui vẻ hơn.

Điều này cũng kiểm chứng cho suy đoán lúc trước của Từ Bắc Vọng, bà điên kia không thể tìm kiếm hắn trên quy mô lớn. Vì nếu đúng như vậy, thì lúc Tống Viễn Kiều đến Thiên Đình, ông ta nhất định sẽ nhìn thấy đủ loại bức họa chân dung của mình rồi.

“Chúng ta chuẩn bị xuất phát đến Trung Châu.”

Tống Viễn Kiều cười thông báo, sau đó liền biến mất.

“Chúc mừng!”

Ly Thương nói bằng chất giọng không mặn không nhạt, điệu bộ cũng không còn nhiệt tình như trước.

Ly Thương vẫn luôn cao cao tại thượng nhìn xuống Từ Bắc Vọng;

nhưng bây giờ đôi bên lại có địa vị ngang hàng, cảm giác không thoải mái là điều khó tránh khỏi. Tuy nhiên, Ly Thương chưa đến mức căm ghét Từ Bắc Vọng, hắn biết rõ sư tôn đang cực kỳ hài lòng với tên này.

“Ly sư huynh, tiểu đệ xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch, không có gì thứ gì đáng giá để ra mắt sư huynh, thật ngại quá.”

Từ Bắc Vọng vừa nói, vừa giao ra một quyển bí thuật Thần Linh.

Ly Thương liếc nhìn, khuôn mặt nhanh chóng nở nụ cười, nhanh tay thu quyển bí thuật vào trong tu di giới.

Món đồ này có giá trị không thấp, nhưng cũng chưa đến mức là chí bảo, mấu chốt chính là thái độ tôn kính trước sau như một của đối phương.

“Sư đệ uống trà đi.”

Ly Thương lại lấy bộ trà cụ của mình ra để tiếp đãi tiểu đệ.

Từ Bắc Vọng cũng không muốn lật đổ chiếc thuyền hữu nghị vào lúc này, cái tên trang bức này đúng là một cái hố tốt.

Thế nhưng, Từ Bắc Vọng cũng nổi lên một nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ hắn thật sự có thiên phú xã giao?

Lên đường thuận buồm xuôi gió không nói, lúc này lại còn có người đứng đầu Đông Hoang làm chỗ dựa.

Ta cũng nghĩ đến việc đầu đội trời chân đạp đất để phấn đấu, nhưng mà tình huống không cho phép chứ bộ.

…

…

Chiến thuyền cổ xưa trôi ra khỏi trang viên, chuẩn bị lao tới thánh vực Trung Châu.

Bầu không khí bên trong chiến thuyền là một mảnh tĩnh mịch, sắc mặt của bảy ngàn thiên kiêu có chút ảm đạm, thậm chí cho tới bây giờ vẫn chưa chấp nhận được.

Tên nhà quê hèn mọn ấy thế mà lại trở thành đệ tử ký danh của người đứng đầu Đông Hoang?

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên đỉnh chiếc thuyền, vị trí có nhiều tiên khí nhất đã bị Ly Thương và tên nhà quê chiếm cứ.

Họ vốn luôn nhìn xuống tên đó, từ đây trở về sau phải ngửa mặt trông lên…

Không công bằng!

Trong lòng vô số thiên kiêu kêu rên, hai chữ "ghen tị" đã không đủ để mô tả tâm trạng của họ, bởi vì trong đó còn có cả không cam lòng và đau khổ.

…

Một màu trắng xoá mờ mịt, dãy núi băng tuyết kéo dài vạn dặm, vô số lầu các tĩnh lặng, một trăm ngàn đệ tử đang tu luyện.

Bỗng nhiên.

Ầm ầm!

Giữa hư không xa xa, một con Thương Long năm đầu đang kéo theo một chiếc chiến xa ầm ầm tiến tới, sau đó đứng sừng sững phía trên Băng Tuyết Cầm Cung.

Công Nghi Sơ trong chiếc váy hoa mỹ cùng với các trưởng lão tông môn cùng nhau ra ngoài đón tiếp.

Ánh mắt các nàng lộ ra vẻ lo âu, bọn họ đều có một dự cảm bất an kinh khủng!

Tuân theo lệ cũ, mỗi khi có đệ tử rơi đài, người đứng đầu Đông Hoang sẽ phái người đến thông báo.

Họ sẽ mang một cỗ thi thể hoặc một khúc xương tới…

Trong chiến xa, nam nhân trung niên yên lặng hồi lâu, ông ta nhìn thâm sơn cùng cốc xung quanh, trong lòng cảm khái.

Mộ tổ bốc khói xanh!

Một tên phi thăng kinh tài tuyệt diễm như thế này lại được các ngươi tình cờ chiêu mộ, chỉ riêng chuyện này thôi đã đủ để thay đổi lịch sử toàn bộ tông môn.

Một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên.

Chương 408: Mắc bệnh xã giao? Rung động toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Triều! (4)

Bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng kéo dài, khuôn mặt Công Nghi Sơ tràn đầy ảm đạm, nội tâm quặn đau từng cơn, học trò cưng của nàng có lẽ đã bỏ mạng!

Bảy người sư tỷ và tất cả trưởng lão đều bày ra bộ dáng bi thương, nam tử tuấn mỹ khiến người ta hết sức hài lòng đã bỏ mạng rồi sao?

Nếu biết thế, bọn họ đã không cho Tiểu Vọng tham gia cuộc tranh đấu tàn khốc tại bảng Ấu Cầm.

Thời gian dần trôi qua, người đứng đầu của sáu đại thế lực còn lại cũng nghe được tin tức, bọn họ lập tức khai mở không gian để đi tới đây.

Ai nấy đều trố mắt nhìn nhau, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ.

Hằng hà sa số tài nguyên của bọn họ đều đã trôi theo dòng nước!

Cái gì mà gánh vác hy vọng quật khởi Nhật Nguyệt Trần Triều, cái gì mà mang trên mình sứ mệnh của cả sơn thôn, tất cả đều là mấy câu đùa cợt hoang đường!

Bọn họ đã từng trải qua tình cảnh này vào các kỳ tổ chức bảng Ấu Cầm lúc trước, bọn họ cũng từng gửi gắm hy vọng vào đệ tử, sau đó lại nhận về một phần tứ chi máu me dầm dề.

Tên nhà quê, ngươi lừa gạt bọn ta!

Bên dưới dãy núi, những tên thợ mỏ bắt đầu cười to trên sự đau khổ của người khác, hận không thể ngửa mặt lên trời rồi hét to.

Đừng tưởng chen vào được một sợi lông mà tưởng mình chính là sứ giả trời cao!

Thật ra thì ngươi cũng chẳng khác gì bọn ta, đều là những tên nhà quê phi thăng, những người đáng thương bị thiên đạo vứt bỏ.

Mặc dù bọn ta sống không bằng chó, nhưng dù gì cũng có thể kéo dài hơi tàn, hy vọng thoát khỏi thân phận thợ mỏ vào một ngày nào đó,

sau đó trở thành gia nô bưng nước rót trà cho các tiên môn!

Còn ngươi, rốt cuộc cũng chỉ trở thành một thi thể lạnh băng!

“Nói đi, ta có thể chịu được.”

Công Nghi Sơ cố gắng khống chế suy nghĩ bi thương, duy trì dáng vẻ người đứng đầu một tông môn.

Nam nhân hơi sửng sốt, xem ra các nàng đã hiểu lầm…

Ông ta vội cười nói: “Chúc mừng đệ tử Từ Bắc Vọng của quý tông đã trở thành đệ tử ký danh của người đứng đầu Đông Hoang.”

Câu nói này giống như sấm sét giữa trời quang, cả căn phòng tối đen bỗng sáng bừng ngay tức khắc!

Mái tóc của Công Nghi Sơ khẽ lay động trong gió, cơ thể mềm mại của nàng cũng trở nên cứng đờ, ánh mắt dần trở nên đờ đẫn.

Sắc mặt của vô số người ở đây cũng hoàn toàn đóng băng, nội tâm dâng trào sóng gió kinh hoàng!

Sao… Sao điều này có thể xảy ra được?!

Đệ tử ký danh của người đứng đầu Đông Hoang?

“Từ công tử luôn hướng quý tông, không muốn trở thành đệ tử thân truyền của chủ nhân Đông Hoang.”

Nam nhân thong thả nói ra, âm thanh ẩn chứa một chút kinh ngạc.

Nói dễ nghe thì là “tri ân báo đáp”, “tấm lòng vững bền”, nhưng nói khó nghe một chút thì chính là “ngu muội dốt nát”.

“Tiểu Vọng…”

Đôi mắt Công Nghi Sơ lập tức ửng đỏ, nàng ta cực kỳ cảm động, nước mắt đã đóng băng trong hai mươi ngàn năm giờ lại sắp chực trào.

Nội tâm của các tất cả trưởng lão ở tông môn hỗn độn, cuối cùng yên lặng không nói gì.

Trong suốt mấy trăm ngàn năm lịch sử, quyết định đúng đắn nhất của Băng Tuyết Cầm Cung chính là thu nhận Tiểu Vọng làm đệ tử thân truyền.

Đổi lại là người bình thường, bọn họ đã sớm qua cầu rút ván, một khi đã có cây đại thụ trên trời, ai lại muốn quay đầu tìm nhánh cây nhỏ yếu ớt chứ?

Nhưng Tiểu Vọng thì sao, dù cho địa vị có biến đổi đến cỡ nào, hắn vẫn luôn nhớ rõ thân phận của mình là đệ tử thân truyền của Băng Tuyết Cầm Cung, điều này chính à thứ tiên quyết trong lòng hắn, không gì có thể thay thế được!

“Bọn ngươi có công bồi dưỡng nhân tài, đây là vật phẩm mà tôn thượng ban xuống.”

Nam nhân vươn tay, năm ngọn núi cao nguy nga bay đổ sập xuống Băng Tuyết Sơn Mạch, sau đó đã bị tuyết phủ bao trùm trong chớp mắt.

Cơn chấn động trôi qua, vô số tiên tinh trong suốt rơi xuống.

Tất cả đều là quặng mỏ chưa ai đào!

Khi được tinh hoa thiên địa bồi bổ, những quặng mỏ ấy sẽ không ngừng sinh ra tiên tinh.

Tổng cộng năm quặng!

Ầm!

Trường mạch sáng chói vắt ngang chân trời, ánh sáng mênh mông thấm xuống lòng đất bên dưới tông môn Băng Tuyết Cầm Cung.

Trong phút chốc, tiên khí quanh trời đất nồng đậm hơn gấp bội, tiếp tục lan truyền đến bốn phương tám hướng.

“Tiên mạch!”

Tể Thiền của Quảng Cầm Khuyết vô cùng khiếp sợ, ánh mắt tràn ngập sự hâm mộ.

Lệ Quỷ Tam và đám người Tê Bá Thiên cũng vô cùng hưng phấn, một dòng tiên mạch có thể bao phủ toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Triều, các thế lực còn lại cũng được hưởng sái nhờ đó.

Hắn ta đã thành công!

Tên trẻ tuổi ấy vừa làm nên một chuyện vĩ đại không thể tưởng tượng nổi!

“Từ công tử leo lên bảng Ấu Cầm rồi ư?”

Chiêm Minh Cử Uy kích động hỏi.

Nam nhân kinh ngạc, chợt lắc đầu: “Bảng Ấu Cầm trì hoãn năm năm, trước mắt, bọn họ chỉ mới đến Trung Châu.”

Nghe vậy, vô số người đều vô cùng ngạc nhiên.

Nhật Nguyệt Thần Triều là khu vực hẻo lánh nhất trong số những khu vực hẻo lánh, tin tức khó đến được nơi này, nên chưa ai nghe nói về chuyện này.

Bọn họ chỉ biết tên thiên kiêu của Đại Viêm Thần Triều cách vách đã bị Từ công tử giết chết chỉ với một chiêu.

Vì hành động vĩ đại ấy, Nhật Nguyệt Thần Triều quyết định mở tiệc lớn ăn mừng ba ngày ba đêm.

“À đúng rồi, tu vi của Từ công tử đã lên đến Địa Tiên trung phẩm.”

Sau khi thông báo mọi chuyện xong xuôi, nam nhân điều khiển chiến xa từ từ biến mất khỏi hư không.

Trời đất tĩnh lặng không một tiếng dong, mọi thứ yên tĩnh đến mức mà bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi.

Địa Tiên?

Còn trung phẩm?

Trong vài năm?

Công Nghi Sơ khẽ nhíu mi tâm, lẩm bẩm nói: “Từ từ đã…”

Phải qua rất lâu sau, nàng ta mới mím chặt môi mỏng, đôi ngực vẫn phập phồng không ngừng, cứ như mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo mộng.

Quá nhanh!

Nhanh đến mức khó tin, nàng ta giống như đang lật xem một quyển truyền ký về thiên kiêu cái thế!

Chiến xa đã rời đi từ lâu, nhưng tất cả mọi người vẫn đứng đờ người như pho tượng, từ đầu đến cuối vẫn không nhúc nhích.

Đầu óc bọn họ trống rỗng, toàn bộ những chấn động, toàn bộ những

kinh hãi ấy khó có thể kiềm chế được!

Kinh trưởng lão che môi, trong đầu bỗng hoảng hốt nhớ lại lần đầu tiên gặp Từ công tử.

Hắn ta vừa phi thăng đến tinh vực Thiên Vực, nhưng lại không hề tỏ ra khiếp sợ, thậm chí còn toát ra khí chất cao quý ưu nhã, phong thái tự tin mạnh mẽ khó có thể che giấu.

Hắn đứng vững vàng giữa khu vực khai thác mỏ, bình tĩnh nhìn thẳng vào các thế lực lớn.

Cuối cùng, Băng Tuyết Cầm Cung đã chọn hắn.

“Cảm ơn ngươi.”

Tất cả trưởng lão đều đồng loạt nhìn về phía Kinh trưởng lão, ánh mắt của bọn họ ngập tràn kính nể chân thành.

Kinh trưởng lão bày ra vẻ mặt đắc ý, nàng phất tay áo bay nhanh đến dãy núi, sau đó gầm lên với đám thợ mỏ cũng đang ngớ ra: “Mau đi đào mỏ!”

“Vâng…”

Những tên thợ mỏ đứng dậy, vội vàng đi đến năm quặng mỏ kia.

Đây chính là số mệnh!

Tự biết thân biết phận thôi, người ta bẩm sinh đã thượng đẳng rồi.

Chương 409: Ngươi đi làm nội ứng ở Nhật Bất Lạc! (1)

Ba thân ảnh đứng sừng sững trên đầu của chiếc chiến thuyền.

Ly Thương trong một bộ áo bào Tinh Đấu, hắn ta vươn một tay ra, kiếm quang sắc bén xoay quanh toàn thân.

Ạm mắt Tống Viễn Kiều lộ ra một chút vui mừng, nhưng giọng điệu lại nghiêm khắc thúc giục: “Lọt vào năm vị trí đầu của bảng Ấu Cầm lần này chẳng phải là vấn đề gì lớn đối với ngươi, nhưng vi sư hy vọng ngươi sẽ đứng trong ba vị trí đầu!”

Ly Thương mạnh mẽ nói lớn: “Đệ tử sẽ dốc toàn lực đối phó!”

Tống Viễn Kiều quay lại, nhìn về phía đệ tử mà ông ta đặt rất nhiều hy vọng: “Tiểu Vọng, mặc dù ngươi khó có thể thể hiện tài năng của mình trong cuộc tranh đấu bảng Ấu Cầm lần này, nhưng nếu có cơ hội cạnh tranh với rất nhiều thiên kiêu, ngươi cũng có thể mở rộng tầm mắt, tích lũy một chút kinh nghiệm.”

Đối với Từ Bắc Vọng, ông ta không hề lo lắng chút nào, tư chất của hắn ta vô cùng kinh người, dù đi ngủ cả ngày thì cũng có thể thăng cấp đến cảnh giới Ngụy Thần.

“Vâng.”

Từ Bắc Vọng kính cẩn gật đầu.

Tống Viễn Kiều sợ đệ tử vẫn chưa thể chấp nhận, ông ta khẽ cười trấn an nói: “Tiểu Vọng, trở thành thần linh không phải là việc một sớm một chiều. Đám thiên kiêu đã đặt chân vào cảnh giới Thiên Tiên trước cũng chưa hẳn là có được lợi thế, ngươi đến sau nhưng có thể vượt xa người đến trước, thế hệ trẻ tuổi có thể một tay che trời tại Tinh vực Thiên Cầm!”

Nghe vậy, Ly Thương lắc lắc đầu, bày ra vẻ mặt chua xót.

Hắn giống như bị sư tôn xếp vào hàng ngũ làm bàn đạp…

“Đệ tử sẽ cố gắng.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười.

Tống Viễn Kiều hài lòng gật đầu, ông ta đột nhiên ý thức được điều gì đó, lập tức lấy ra một cuộn vải vàng có thêu hoa văn mặt trời rực rỡ từ tu di giới!

Đây là món vật đến từ Thiên Đình, Tống Viễn Kiều có thể biết được những tin tức mới nhất của chư thiên vạn vực thông qua nó.

“Làm sao có thể!”

Con ngươi Tống Viễn Kiều đột nhiên co rút, đầu óc rơi vào trạng thái ngưng trệ.

“Sư tôn, đã xảy ra chuyện gì?”

Ly Thương cảm thấy rất hứng thú, một cuộc chiến tranh kinh thiên động địa sắp diễn ra, hay là tinh vực cổ xưa nào đó sắp bị phá vỡ?

Cánh tay của Tống Kiều Viễn khẽ run lên, ông ta vẫn chưa bình tĩnh lại trước cú sốc này, giọng nói có chút u ám khàn khàn: “Chí Cao rơi đài!”

Vẻn vẹn bốn chữ này khiến cho Ly Thương nổi da gà toàn thân, sống lưng và đốt xương đều đang run rẩy.

Đây là sự mất mát mà muôn loài không thể lường trước được!

Từ Bắc Vọng híp mắt, thực sự bị làm cho khiếp sợ.

Sự tồn tại như thế nào mới được xưng là Chí Cao chứ?

Cảnh giới Tranh Độ ba bước trở lên!

Một kẻ có tuổi thọ sánh ngang với trời, có thể tiêu diệt Thiên Đế chỉ với một chút khí tức, có thể dùng đạo vận để xây dựng một tinh vực khủng khiếp!

Chí Cao rơi đài?

Quả là một sự kiện không thể nào tưởng tượng được!

“Đến từ thần tộc Nhật Bất Lạc…”

Tống Viễn Kiều nhướng mày, đôi môi môi mấp máy.

Hay lắm!

Từ Bắc Vọng hận không thể vỗ tay ăn mừng, nhưng hắn vẫn tỏ vẻ kinh hãi ngoài mặt: “Sư tôn, làm sao Chí Cao lại sụp đổ?”

Ly Thương cũng miễn cưỡng lấy lại tinh thần, hắn ta hết sức tò mò.

Tống Viễn Kiều cũng rất ngứa ngáy trong lòng, ông ta nhanh chóng lấy ra một miếng ngọc bội, giống như là hỏi thăm một người bạn cũ cấp trên ở Thiên Đình.

Một lúc lâu sau, ông ta bày ra vẻ mặt sợ hãi không thể diễn tả thành lời: “Hàng vạn tinh vực đã tiêu diệt toàn bộ Thần tộc Thất Quan Vương, Hoàng Cẩm Sương quyết định trả thù, cho nên tiến hành một cuộc hành quyết chặt đầu, uy hiếp chư thiên vạn vực…”

“Tất nhiên, tất cả chỉ là tin đồn và suy đoán.”

Nhưng sau khi nói xong, sắc mặt Tống Viễn Kiều lại tỏ ra thập phần chắc chắn, suy đoán này hắn là đúng đến tám chín phần.

Đôi mắt xanh thẳm của Từ Bắc Vọng nhất thời trở nên hoảng hốt, chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ để máu trong người sôi trào dữ dội!

Thuyền hỏng vẫn còn có ba ngàn chiếc đinh, Thần tộc Thất Quan Vương đã từng huy hoàng không ai sánh dù đã lụi bại, nhưng phẩm giá tôn quý ẩn chứa trong dòng máu vàng óng vẫn uy nghiêm không thể xúc phạm!

Người trong tộc phải trốn đông trốn tây, không dám hành tẩu ở thế gian, nhưng hiện giờ thiên tài kiệt xuất nhất thiên hạ xuất hiện, các ngươi vẫn còn muốn chém tận giết tuyệt, làm sao nàng ấy nhịn nổi?

Thần tộc Thất Quan Vương của ta, thật tuyệt vời!

Làm con rể của Thần tộc, Từ bắc Vọng cũng cảm thấy có chút vinh quang.

“Tiểu Vọng, ngươi có chuyện gì sao?”

Tống Viễn Kiều nhìn chằm chằm đệ tử đang hưng phấn khó kiềm chế.

Từ Bắc Vọng lập tức chuyển sang biểu cảm buồn bã: “Sư tôn, chuyện này thật là làm người khác bi thương…”

“Đúng vậy.”

Ly Thương không khỏi thở dài, “Thiên Đình đánh mất một vị Chí Cao, chính là tổn thất của hàng vạn tinh vực.”

“Kỷ nguyên này, không còn được hòa bình nữa.”

Tống Viễn Kiều tự lẩm bẩm.

Nói xong lập tức biến mất.

“Sư đệ, đây mới thực sự là thế giới rộng lớn!”

Ly Thương vỗ vai Từ Bắc Vọng, sắc mặt lộ ra biểu cảm khao khát hiếm có.

Đó là đẳng cấp mà đám kiến hôi bọn hắn vĩnh viễn không bao giờ có thể đạt đến. Nếu một ngày nào đó, hắn được tham gia vào một đại sự kiện chấn động như vậy, danh tiếng được truyền khắp hàng vạn tinh vực, dù có chết cũng không hối tiếc.

Từ Bắc Vọng không nói gì, chắp tay rời đi.

Chương 410: Ngươi đi làm nội ứng ở Nhật Bất Lạc! (2)

Vừa bước vào tĩnh thất, Từ Bắc Vọng lập tức sững người tại chỗ.

Một phụ nhân xinh đẹp trong bộ váy trắng đang nhàn nhã châm trà, khoan thai uống một mình.

“Xin ra mắt tiền bối.”

Từ Bắc Vọng nhanh chóng bước tới, hành lễ với hình ảnh hư ảo này.

Lần trước, bà dì Đại Đế này đã sử dụng thủ đoạn không thể tưởng tượng được, bất tri bất giác trình chiếu hư ảo tới Nhật Nguyệt Thần Triều.

Phụ nhân váy trắng chăm chú nhìn hắn, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn ta cũng không phải hạng người tầm thường, quả thực có chỗ hơn người!

Dù chưa được bao lâu, tu vi của hắn thăng cấp đến Địa Tiên trung phẩm, tiên lực thuần khiết lại ngưng luyện.

Một kẻ sở hữu đến thiên phú nhường này hoàn toàn có thể lọt vào bảng Vấn Đỉnh, thậm chí có thể so sánh với tộc nhân của Thần tộc Hoàng Kim.

Kết hợp với môi trường thiếu thốn tiên khí ở tinh vực thấp kém như nơi này, thiên phú và khí vận của kẻ này có lẽ còn xứng đáng trở thành thiên kiêu của Thần tộc Hoàng Kim.

“Lần trước là ta đã nhìn lầm, ngươi coi như cũng không tệ.”

Bà ta nhấp một ngụm trà, lên tiếng bằng chất giọng nhàn nhạt.

Vậy ngươi không phải đang thừa nhận bản thân đã từng khinh miệt, coi thường ta sao?

Từ Bắc Vọng âm thầm oán trách trong lòng, nhưng một Đại Đế như bà ta có thể nhận xét một câu không tệ, vậy thì hắn cũng đủ vốn liếng để kiêu ngạo rồi.

Phụ nhân váy trắng đặt chén trà xuống, đặt ba vật lên trên bàn.

Một mảnh pha lê lấp lánh, một cái bình nhỏ, một viên đá thô sơ có góc cạnh rõ ràng.

Sức mạnh bất tử tuôn ra từ giữa ngón tay bà ta, toàn bộ căn phòng yên tĩnh hóa thành một cái lồng đầy màu sắc, ngăn cách tất cả mọi khí tức.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, bà ta biến mất không thấy tăm hơi.

Từ Bắc Vọng vẫn còn trong trạng thái mê man, ánh mắt gắn chặt vào cái bình và viên đá.

Khí tức rò rỉ ra từ chiếc bình, dường như có thể khiến cho huyết dịch trong người hắn lặng lẽ đông kết. Còn viên đá kia lại ẩn chứa một màn sương xám xịt mơ hồ, tựa như đang ẩn chứa một thế giới hủy diệt giống như Địa Ngục, thi thể chìm nổi phiếu đãng.

Minh khí!

Từng huyệt đạo trong cơ thể của Từ Bắc Vọng bắt đầu chuyển động, viên đá phảng phất như có sinh mệnh, nó nhảy nhót vui sướng rồi bay về phía hắn.

Từ Bắc Vọng lập tức rơi vào không gian của Minh giới, làm bạn với Minh Đăng.

Không có bất kỳ suy nghĩ dư thừa nào, Từ Bắc Vọng lấy ra một giọt tinh huyết của mình kích thích mảnh pha lê lấp lánh kia.

Một hình ảnh từ từ hiện ra.

Nữ tử cao quý trang nhã đang ngâm mình ao nước ngập tràn tia nắng, nàng nhẹ nhàng bôi sương mai tiên khí lên hai đòn xương quai xanh của mình

“Ti chức diện kiến nương nương.”

Từ Bắc Vọng tưởng đó cũng chỉ là một đoạn video một chiều, cho nên tùy ý kêu lên một tiếng.

Con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên lạnh lẽo, nàng lạnh lùng quát: “Giọng điệu của ngươi có vẻ rất xa cách?”

Từ Bắc Vọng giật mình, khuôn mặt lập tức biểu lộ cảm xúc mừng rỡ,

sau đó sử dụng ngữ điệu chó săn như lúc trước: “Ti chức diện kiến nương nương!”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia lạnh lẽo, nàng cứ như vậy mà nhìn chằm chằm hắn.

“Ti chức rất nhớ nương nương.”

Chó săn cẩn trọng nói.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hất cái cằm thanh tú của mình lên, mặt không đổi sắc mà nói: “Không có bản cung, tên phế vật nhà ngươi cũng coi như không tệ.”

Chó săn tìm tới hơi ấm đã đánh mất từ lâu, giả bộ sầu muộn nói: “Không có nương nương ở bên cạnh, ti chức đêm đêm mất ngủ, tan nát cõi lòng, khát cầu nương nương đến mức muốn phát điên…”

Vẫn buồn nôn như vậy, Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp mắt hai lần, sau đó tiếp tục bôi sương tiên lên xương quai xanh.

Đôi mắt chó săn phát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó gắn chặt vào dải tóc đen như mực tô điểm khuôn mặt trắng tuyết.

Đường cong xương quai xanh hoàn mỹ như tranh vẽ, còn mang theo ánh sáng long lanh hấp dẫn.

Thật sự không biết phong cảnh dưới nước còn đẹp đến mức nào.

Chó săn dứt khoát cởi bỏ áo choàng trắng, lấy ra một con rối giống y hệt.

“Làm càn!”

Vẻ mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương đột nhiên thay đổi, lạnh lùng quát lên: “Ngươi còn dám ngậm?”

“Ti chức đã quen…”

Dù sao cũng không biết xấu hổ, chó săn tiếp tục bế quan tám năm.

Chưa kể, khi được lão đại nhìn chằm chằm như thế này, khoái cảm còn tăng lên gấp trăm lần.

“Biến thái, ngươi nhất định phải chết, bản cung nhất định sẽ thiến

ngươi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hung hăng chìa nắm đấm ra, hình ảnh biến mất.

Đôi má ngọc đỏ ửng như quả anh đào chín mọng, nàng lập tức cắt đứt cảm ứng.

Trong không gian tối đen như mực, Từ Bắc Vọng cố gắng chống cự, không chịu đưa con rối vào chiếc nhẫn hình trăng lưỡi liềm.

Một lát sau, hình ảnh xuất hiện trở lại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương trong chiếc váy tím đang nằm trên ghế treo, nàng duỗi đôi chân ngọc tinh xảo xinh đẹp lấp lánh ra.

“Xoa bóp cho bản cung.”

“Nương nương có thể cảm nhận được sao?”

Chó săn bắt lấy sơ hở trong lời nói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương phản ứng rất nhanh, bình tĩnh nói: “Không có, bản cung chỉ muốn xem một chút.”

Sau đó, đôi mày thanh tú lại bày ra dáng vẻ lạnh lùng như cũ.

Chó săn giữ vững tâm lý, lão đại có lẽ thật sự có thể cảm nhận được một chút.

Hắn lại lấy con rối ra lần nữa, xoa bóp những ngón chân hồng hào như tắm con, sau đó lại hôn lên từng tấc da tấc thịt.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay mặt đi chỗ khác, nàng cầm một chén đồ uống lạnh lên rồi cắn ống hút.

“Đừng biến thái như vậy!”

Nàng lạnh lùng nói, mặc dù ngoài miệng trách móc, nhưng ánh mắt lại hiện lên ý cười khó thấy được.

Chó săn tiếp tục hầu hạ thêm nửa tiếng, cho đến khi bị lão đại kêu ngừng lại.

“Được rồi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chịu đựng cảm giác tê dại, nàng nhẹ nhàng thu chân lại.

“Nương nương bảo dưỡng bản thân thật tốt.”

Chó săn tán thưởng một câu từ tận đáy lòng.

Mặc dù đều là đôi chân ngọc xinh đẹp hoàn hảo không tì vết, nhưng ngón chân chân thật bên trong hình ảnh lại càng hồng hào và thanh tú hơn, từng thớ cơ mềm mại như lông tơ.

Xem ra, suốt hơn hai mươi năm này, lão đại đã giữ gìn đôi chân của mình rất cẩn thận.

Còn không phải nàng đang chiều theo sở thích của tuỳ tùng?

Chương 411: Ngươi đi làm nội ứng ở Nhật Bất Lạc! (3)

Sau khi cảm giác tự dương tự đắc trôi qua, chó săn tò mò hỏi: “Nương nương, con mèo ngốc đâu?”

Con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên âm trầm, nàng lạnh giọng nói: “Ngươi rất quan tâm đến nàng ấy?”

“Không có… Ti chức chỉ là thuận miệng hỏi.”

Chó săn khúm núm trả lời.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm hắn thật lâu, sau đó thản nhiên nói: “Ngủ rồi, sau khi nàng tỉnh lại thì sẽ trở thành Cổ Thần.”

Con mèo ngu ngốc này, thật sự làm cho người khác ghen tị… Từ Bắc Vọng có thể tưởng tượng dáng vẻ nằm ngáy o o của nàng.

“Bản cung nhờ ngươi một việc!”

Đột nhiên, giọng điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Chó săn nhất thời không nói nên lời, hắn không ngờ có người lại dùng thái độ này để cầu xin người khác.

Hắn ta nhớ tới hình ảnh trong một bộ phim truyền hình…

Minh Lâu, ngươi quỳ xuống, đại tỷ cầu xin ngươi một chuyện.

“Nương nương, người bảo ti chức làm cái gì, thì ti chức sẽ làm cái đó.”

Chó săn dứt khoát trả lời.

Đây là lần đầu tiên mà lão đại dùng từ ‘nhờ’, hắn đương nhiên hiểu được nhiệm vụ lần này gian khổ như thế nào.

“Cái bình kia chứa đựng tinh huyết của Chí Cao, bản cung hy vọng ngươi có thể uống nó.”

Ngữ điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương chợt có chút nhu hoà, nàng tiếp tục ngắm nghía chó săn.

Cái gì?

Từ Bắc Vọng kinh sợ!

Cường giả Chí Cao đã rơi đài kia, tinh huyết của hắn đang ở trước mặt mình sao?

Đây như thể là câu chuyện truyền thuyết cổ xưa, thật quá vọng tưởng hão huyền.

“Ti chức sẵn lòng.”

Hắn nói không chút do dự.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vén tóc mai bên tai, nghiêm túc nói: “Từ nay về sau, ngươi sẽ sở hữu huyết mạch Nhật Bất Lạc. Bản cung cần ngươi làm nội ứng, trà trộn trong nội bộ bọn hắn. Dựa vào năng lực của tên đê tiện nhà ngươi, nhất định sẽ được đám người Thiên Đình đánh giá cao, sau đó nắm giữ nhiều tin tức bí mật.”

“Đợi một chút…”

Từ Bắc Vọng choáng váng, nhất thời không thể tiêu hóa được tin tức chấn động như vậy.

Nội gián?

“Nương nương, có rất nhiều sơ hở…”

Chó săn thì thầm trong tiềm thức.

Loại thủ đoạn vụng về mèo cầy trở thành Thái tử này, liệu có thể qua mắt được Thiên Đình sao?

Đệ Ngũ Cẩm Sương từ từ đứng dậy khỏi ghế treo, tao nhã di chuyển qua lại, thản nhiên nói: “Thần tộc Hoàng Kim nhận người thân thông qua huyết mạch, thân thể của ngươi vô cùng trong sạch, không thể thích hợp hơn nữa.”

Thân thể trong sạch…

Từ Bắc Vọng có thể hiểu được ý nghĩa của câu nói này, bản thân hắn đến từ thế giới bị vứt bỏ, không có một vết tích nào của tiên giới.

“Nhưng Thiên Xu đâu?”

Hắn nhớ tới con quái vật khổng lồ thuộc về Thiên Đình kia.

“Ngươi yên tâm, chờ đến khi phát hiện huyết mạch của ngươi, bọn họ sẽ cho rằng ngươi là người trùng sinh, không nhớ rõ về ký ức của kiếp trước, cũng không biết bản thân đến từ Thần tộc Nhật Bất Lạc.”

“Tộc nhân của Thần tộc Hoàng Kim đều bị săn đuổi mỗi ngày, làm gì ai có thể điều tra rõ ràng đâu là tộc nhân trùng sinh? Bọn họ chỉ nhìn vào huyết mạch!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng, dịu dàng nói.

Từ Bắc Vọng chăm chú lắng nghe. May mắn thay, hắn vừa luyện hoá một loại tiên dược thăng thiên, chính là bảo vật bàn đào mà chuột tầm bảo Lê Dạ đã tái sinh nhờ vào nó.

Nếu thật sự có một vị đại sư nắm giữ phương pháp huyền diệu, vết tích của bàn đào trong cơ thể có thể giúp hắn khẳng định ‘sự thật’ trùng sinh.

Do kỷ nguyên trường hà của Tiên giới tồn tại, thời gian và không gian hỗn loạn, ngay cả các đấng tối cao Thanh Độ cũng khó có thể nắm giữ phương pháp thôi diễn.

“Ti chức sẵn lòng làm nhiệm vụ này.”

Từ Bắc Vọng kiên định trả lời.

Đôi mắt sâu xanh thẳm của Đệ Ngũ Cẩm Sương tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, nói khẽ: “Cho dù cẩn thận đến mấy thì cũng sẽ có sai sót, ngươi có thể bị tóm gáy bất cứ lúc nào.”

Từ Bắc Vọng im lặng thật lâu, sau đó bày ra dáng vẻ không mấy quan tâm: “Ti chức muốn trợ giúp nương nương.”

Đây là lời thật lòng của Từ Bắc Vọng, hắn không muốn bản thân chỉ là phế vật chỉ biết âm thầm cầu nguyện cho lão đại, hắn muốn dốc hết sức mình báo thù cho nàng, dù phải đối mặt với muôn trùng nguy hiểm, dù phải bước đi trên mũi dao từng thời từng khắc.

Hơn nữa, nếu như hắn có thể giả dạng thành tộc nhân Nhật Bất Lạc, chắc chắn sẽ thu hoạch rất nhiều cơ duyên không tưởng, tốc độ phát triển không thể tưởng tượng được.

Cờ bạc, có thắng có thua.

Hắn muốn làm một người chơi cờ bạc, hoặc là mất hết của cải, nhà tan cửa nát, hoặc là giàu sang phú quý, kẻ hầu người hạ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương tiếp tục căn dặn: "Bản cung tìm khắp sách cổ, có chút kiến thức về Minh khí, sức mạnh hủy diệt cực lớn của nó có thể chôn vùi ký ức bên trong huyết dịch hoàng kim."

"Bất luận kẻ nào tra xét huyết dịch của người, đều không thể tìm ra manh mối."

Khó trách…

Nếu thật sự có thể tùy tiện luyện chế, vậy chắc chắn sẽ có tu sĩ bí quá hóa liều, cố sức mặc lên áo choàng mới, từ đó trở thành kẻ ở trên vạn người.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, xem ra, hắn đích thị là nội ứng phù hợp nhất.

"Giọt tinh huyết kia của nương nương thì sao?"

Từ Bắc Vọng hoang mang.

"Ngươi hãy luyện hóa triệt để luôn đi."

Đệ Ngũ Cẩm Sương thấp giọng nói.

Ngập ngừng một lúc, lông mi nàng khẽ run rẩy: "Nếu nắn nuốt nhiều máu như vậy, nhất định sẽ chịu đựng rất nhiều đau đớn kịch liệt…"

"Nương nương."

Chó săn cắt ngang lời nàng, bày ra biểu cảm không sợ gì cả rồi nói: "Sau khi bị nương nương đạp nhiều lần như vậy, ti chức da dày thịt béo."

Đệ Ngũ Cẩm Sương chăm chú nhìn hắn, nội tâm ngập tràn ra cảm giác đau đớn, giống như không đành lòng tận mắt chứng kiến cảnh tượng kia.

Giọng nói của nàng trở nên khàn đục: “Tên tiện nhân nhà ngươi, bản cung chờ ngươi mang theo hào quang vạn trượng đến tìm ta!”

Hình ảnh đột nhiên biến mất, mảnh vỡ hóa thành bột mịn.

Chương 412: Ngươi đi làm nội ứng ở Nhật Bất Lạc! (4)

Từ Bắc Vọng ôm chặt con rối, sững sờ hồi lâu.

Hắn không do dự thêm nữa, bắt đầu luyện hóa giọt máu của lão đại trong cơ thể của mình. Thật ra hắn đã có khả năng luyện chế triệt để, chỉ là vẫn luôn không nỡ mà thôi.

Chỉ trong chốc lát, giọt tinh huyết của lão đại đã hoàn toàn được luyện chế, hai con ngươi của hắn nhuốm màu lam sẫm, giống như vừa được dát thêm một dải ngân hà.

Ngay sau đó, Từ Bắc Vọng từ từ nắm lấy cái bình.

Bỗng nhiên, lồng giam bên trong tĩnh thất bắt đầu rung lắc dữ dội, một khe nứt lớn vắt ngang vũ trụ,

ánh sao hội tụ thành một, đạo vận thế giới sôi trào, một dòng máu vàng óng chảy tới.

Huyết dịch Xích Kim tựa như ánh nắng chói chang, chỉ cần một sợi khí tức cũng có thể nghiền nát thế giới này, khiến cho vạn vật tan tành trong nháy mắt.

Từ Bắc Vọng giằng co hồi lâu, điên cuồng vận chuyển tiên lực xông vào trong bình, sau đó từ từ nuốt chửng tình huyết.

“Ọc ọc!”

Hắn ta đột nhiên kêu gào đau đớn, giống như vừa bị trúng độc, vừa bị thiêu đốt.

Toàn thân trở nên nóng rực, giống như đang phải hứng chịu hàng ngàn mũi kim nóng đỏ đâm vào người, đau đớn không thể nào tả

được.

Máu chảy nhuộm đỏ cả con ngươi, đường nét hoàn mỹ trên mặt hoàn toàn biến dạng đến mức không thể nào nhận ra.

Đau đến mức tim gan của Từ Bắc Vọng run rẩy dữ dội, các cơ quan nội tạng cũng mất đi khả năng kiềm chế, tất cả đều đang bành trướng, lòi ra bên ngoài.

Nếu cứ như vậy mà ngất đi thì tốt, nhưng trong đầu hắn vẫn còn giữ lại một chút ý thức.

Từ Bắc Vọng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự đau đớn, dường như đã trải qua hàng trăm triệu kiếp luân hồi trong khoảnh khắc

Hắn là một vị tướng bại trận, bị đưa đến nơi hành quyết, tên đao phủ cầm một con dao rỉ sét như răng của một con sói trên tay, chuẩn bị chém đầu hắn.

Hắn là vị hoàng tử tranh quyền đoạt vị thất bại, được ban thuốc độc, độc ngấm vào thân thể, ăn mòn từng tấc da tấc thịt.

Hắn là đứa trẻ bị vứt bỏ tại nơi hẻo lánh giữa trời đông giá rét, cái lạnh đang dần đóng băng hắn…

Sau khi từng kiếp luân hồi hiện ra, toàn bộ căn phòng yên tĩnh đầm đìa máu tươi, vách tường dính đầy vết máu của sự vật lộn.

Từ Bắc Vọng nằm cuộn lại trên mặt đất, thân thể run lẩy bẩy từng cơn, chiếc áo choàng trắng đang khoác trên người nhuốm máu đỏ tươi.

Dần dần, huyết dịch Xích Kim chảy khắp toàn thân, Minh khí trong các huyệt điên cuồng di chuyển, ký ức từ trong tế bào máu lập tức bị một sức mạnh hủy diệt gột rửa sạch sẽ.

Phụ nhân váy trắng xuất hiện ở trong góc, nội tâm khẽ run lên, năng lực ý chí đến nhường này đã khiến bà ta vô cùng kinh ngạc.

“Ngươi có đủ tư cách để sánh vai cùng tiểu thư.”

Cuối cùng, bà ta cũng sẵn sàng vứt bỏ những định kiến, đối mặt với nam nhân đầy máu me trước mặt.

Sau đó, từng bó tiên dược hàng trăm triệu năm tuổi rơi xuống, sữa tiên màu ngọc dịch rơi xuống quanh áo choàng, một viên thuốc tiên được chế tạo đặc biệt để bổ dưỡng cho thân thể bị hao tổn gân cốt.

Bóng dáng nữ tử váy trắng xinh đẹp biến mất, chiếc lồng được dựng lên cũng theo đó mà tan tành.

…

…

Không biết qua bao lâu, Từ Bắc Vọng mở mắt ra, cảm giác đau đớn trên cơ thể cũng đã biến mất.

Hắn ta đổi sang chiếc áo choàng trắng sang trọng, trở lại nét mặt thờ ơ như thường ngày.

Từ nay về sau, hắn chính là Thái Sơ Bắc Vọng, tộc nhân của thần tộc Nhật Bất Lạc.

Đương nhiên, hắn chắc chắn sẽ không ngốc đến mức chủ động khai ra, hắn muốn đánh thức huyết thống một cách bị động, bị đưa đến thần tộc Nhật Bất Lạc trong dáng vẻ không biết gì.

Làm nội ứng, đây là một hành trình tuyệt vời.

Từ Bắc Vọng không chỉ vì lão đại, mà còn vì chính bản thân mình.

Sự chênh lệch giữa phôi thai thiên đạo và tên nhà quê là một khoảng trống không thể bù đắp. Về cơ bản, hắn khó có thể tranh đấu với hai trăm người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

Bây giờ đã có thân phận mới, hắn có thể dựa vào hoàn cảnh và tài nguyên, biến điều không thể thành có thể.

“Sư đệ?”

Lúc này, có một giọng nói lo lắng bất an truyền đến từ bên ngoài.

“Đến ngay đây.”

Từ Bắc Vọng bước ra.

“Ta gọi đệ cả nửa giờ đồng hồ, xém chút nữa đã phá cửa xông vào.”

Ly Thương oán giận nói.

Đột nhiên, hắn ngước mắt lên chăm chú nhìn vị sư đệ này, vẫn vô cùng khôi ngô tuấn tú, nhưng khí chất càng thêm cao quý, lộng lẫy.

Hắn lại không nhịn được mà suy nghĩ.

“Ngươi lại tu luyện huyễn thuật?”

Ly Thương có chút tò mò.

Từ Bắc Vọng gật đầu qua loa.

Trước đây, con ngươi của hắn vẫn có màu xanh lam, nhưng bây giờ lại có màu xanh đậm, trông vô cùng kỳ quái.

Mà lại…Tóc còn là màu vàng.

Nửa trắng nửa đen giờ đã là quá khứ, một đầu tóc dài Xích Kim xõa ra một cách tùy tiện.

“Đã đến Trung Châu, sư tôn đang chờ ngươi.”

Ly Thương thúc giục nói.

Thành trì nguy nga sừng sững, tiên quang nồng đậm chảy xuôi, từng đóa từng đóa tường vân phiêu đãng trên không, tinh thần lực bao phủ tám hướng.

“Đây mới là thánh địa tu luyện, chỉ khi hành tẩu ở nơi này thì mới có thể cảm giác được Sinh Mệnh Nguyên Tuyền.”

“Sau khi đến Trung Châu, ta mới biết thế giới to lớn, bản thân nhỏ bé.”

“Lần này, ta nhất định phải leo lên bảng Ấu Cầm, trở thành tiêu điểm khiến mọi người phải ngước nhìn.”

Đám thiên kiêu Đông Hoang nhao nhao nghị luận suốt bảy ngày, ánh mắt tràn đầy kích động, nóng lòng muốn thử sức.

Mà rất nhiều thiên kiêu đến từ Bắc Nguyên, Nam Xuyên, Tây Mạc, ai nấy cũng đều chuẩn bị ma quyền sát chưởng, sẵn sàng làm một vố lớn, chiến thắng giành vinh quang vô thượng cho tông môn!

“Mau nhìn kìa…”

Một nữ tu về phía xa xa bằng ánh mắt si mê.

Thiên kiêu đi cùng nàng cũng nhìn lại, sau đó lập tức bị kinh ngạc đến ngây người.

Bởi vì nam nhân kia, quá sáng chói!

Hắn ta nhàn nhã dạo bước, tóc vàng tùy ý rối tung, gương mặt vô cùng tuấn mỹ mang theo ý cười dịu dàng, đặc biệt nhất chính là cặp mắt xanh biếc thâm thúy kia, giống như muốn nuốt chửng hồn phách của nữ tử, dụ dỗ bọn họ say sưa với hắn ở trong Tinh Hà.

“Người này chỉ có ở trong mộng, Tiên giới khó được mấy lần gặp.”

Nữ thiên kiêu luôn thanh cao lãnh lùng, nàng ta chính là ánh trăng sáng ở trong tông môn, nhưng giờ phút này trong đôi mắt đẹp kia lại liên tục phát ra ánh sáng kỳ lạ, bất chấp mọi thứ để dõi theo về nam nhân kia.

Hắn, là ai?

Chương 413: Thượng sứ phủ phục, Tinh vực Thiên Cầm rung động (1)

Ngay cả thiên kiêu ở Đông Hoang cũng không khỏi ngây ngốc thất thần khi nhìn thấy Từ Bắc Vọng.

So với bộ dạng trước đó, tên nhà quê càng thêm ưu nhã tôn quý. Hắn chỉ cần lẳng lặng đứng sừng sững ở chỗ đó, nhưng vẫn có thể phát ra hào quang chói mắt chọc mù con mắt của người khác.

“Tên chó chết này không phải chuyên môn tu luyện dung mạo khí chất chứ?”

Một thiên kiêu oán thầm trong ghen tức.

“Tiểu Vọng!”

Nương theo tiếng gầm thét, Từ Bắc Vọng bước vào Thánh Thành, đi bên cạnh Tống Viễn Kiều.

“Hắn là đệ tử của chủ nhân Đông Hoang ư?”

Vô số nữ tử lâm vào điên cuồng, vội vàng tìm hiểu tin tức của nam tử này. Sự tích về hắn rất nhanh đã lan truyền khắp Trung Châu.

….

….

Trên đỉnh cao nhất của Thánh Thành, từng sợi pháp tắc của Tinh vực Thiên Cầm đang lưu chuyển khắp nơi.

Giờ phút này, một phụ nhân mặc trang phục màu lam nhạt đang ngồi tại vị trí chủ tọa, bà ta sở hữu dung mạo xinh đẹp, mái tóc màu xanh ngọc được cột cao, đôi mắt hai mí ngấn sâu, kéo dài vào bên trong thái dương.

Đây chính là thượng sứ Cát Nhiễm của Thiên Đình, người đứng phía sau hậu trường của bảng Ấu Cầm.

“Tống Viễn Kiều đâu?”

Một nam nhân trung niên trong áo giáp màu nâu cau mày hỏi.

Hắn ta chính là chủ nhân của tinh vực Thiên Cầm, Thần Linh duy nhất của tinh cầu này, Kim Thánh Thán.

“Cát thượng sứ, xin đợi thêm một chút.”

Kim Thánh Thán chắp tay cung kính với Cát Nhiễm.

Nữ nhân này không chỉ có tu vi cao hơn hắn, mà địa vị của nàng còn là sứ giả khâm điểm của Thiên Đình.

Những chỗ ngồi còn lại, theo thứ tự là chủ nhân ba vực, những người đứng sau lưng bọn họ chính là đám đệ tử thân truyền.

Người ngồi bên cạnh Kim Thánh Thán là một thanh niên áo tím đứng sừng sững, dung mạo yêu dị, đôi mắt chớp động ánh sáng câu hồn người.

Mấy đệ tử thân truyền trộm dò xét thanh niên, ánh mắt chiêm ngưỡng và hâm mộ căn bản không thể che giấu được.

Thiêu kiêu mạnh mẽ nhất của Tinh vực Thiên Cầm, xếp hạng 978364 trong bảng Vấn Đỉnh, đệ tử duy nhất của Thần Linh – Lữ Bá Ngư!

Diện mạo của hắn vô cùng chói mắt, khiến tất cả Thiên kiêu trong tinh vực Thiên Cầm trở nên ảm đạm phai mờ, quả nhiên là người đứng nhất, khoảng cách của hắn so với đám người đứng sau kéo dài đến tận mấy tầng!

“Lữ Bá Ngư, ngươi đừng tham gia cuộc tranh đấu lần này, cho đám hậu bối một chút cơ hội thể hiện tài năng.”

Lúc này, Cát Nhiễm lộ ra ý cười rất nhỏ, giọng điệu cũng tương đối

nhu hòa.

Suy cho cùng, cái tên của hắn đã xuất hiện trên bảng Vấn Đỉnh, bà ta cần phải kính trọng mấy phần.

“Tuân mệnh!”

Lữ Bá Ngư khoanh tay kính cẩn.

Hắn vốn không có ý định đó, nếu đọ sức với đám sâu kiến này, chẳng phải là đang vũ nhục sự tồn tại to lớn trên bảng Vấn Đỉnh của hắn hay sao?

“Thật xin lỗi, ta có việc nên đến muộn.”

Lúc này, Tống Viễn Kiều và hai đệ tử khoan thai đi tới, nhanh chóng nhận lỗi.

Sự chú ý của mọi người nhanh chóng bị nam tử áo trắng thu hút, Cát Nhiễm híp mắt, giống như muốn nhìn thấu người này.

Từ Bắc Vọng vẫn không tỏ ra bất thường, mục tiêu hôm nay chính là vị Thượng sứ này.

Nhiệm vụ nội gián đột nhiên giáng xuống, đồng thời cũng triệt để phá vỡ con đường quy hoạch trước kia của Từ Bắc Vọng. Vậy nên, hắn sẽ không tham gia bảng Ấu Cầm, vì như vậy cũng quá lãng phí thời gian.

“Thượng sứ, hắn ta chính là đệ tử Từ Bắc Vọng mà ta vừa mới thu nhận, hắn ta đến từ thế giới bị vứt bỏ.”

Tống Viễn Kiều cười hiền giới thiệu.

Đám người cực kì kinh ngạc, các đại nhân vật đều không thể hiện vui buồn, nhưng ngược lại, ánh mắt của bảy tám đệ tử thân truyền kia lộ ra sự mỉa mai khinh thường.

Hoá ra là tên nhà quê, đáng tiếc cho thân xác thối tha của kẻ này.

Thiên phú của tên nhà quê nhất định có chút nổi bật, nếu không, chủ nhân Đông Hoang cũng không thu nhận hắn làm đệ tử của mình. Hơn nữa, tu vi của tên này chỉ mới đạt đến Địa Tiên trung phẩm, chênh lệch rất lớn so với bọn họ.

Cát Nhiễm đã mất đi hứng thú, chỉ gật cằm rồi điềm đạm nói: “Thiên Đình tương đối xem trọng cuộc tranh đấu bảng Ấu Cầm lần này,

Thiên Đình sẽ ban thưởng cho một trăm người có màn thể hiện xuất sắc, còn năm vị xếp đầu có thể đi một chuyến đến Quan Tinh Hải."

Chủ nhân của bốn vực nhao nhao gật đầu, nhưng trong lòng lại không để ý.

Bốn chữ "tương đối xem trọng" chỉ là lời xã giao, trong số hàng vạn tinh vực, Thiên Đình thực sự sẽ chú ý đến một tinh vực hạ đẳng?

Chẳng qua, bọn họ chỉ xem xét một số Thiên kiêu có giá trị vun trồng, còn kẻ chân chính được lợi vẫn là năm vị trí đầu. Đám người này có khả năng sẽ được Thiên Đình giao phó chức vị.

"Ta nhất định phải tiến vào năm vị trí đầu!"

Ly Thương âm thầm lập lời thề, đôi mắt bắn ra ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Vào lúc này.

"Thật có lỗi, ta không tiếp được."

m thanh ôn thuận mang theo áy náy vang lên, nam tử áo trắng tuấn mỹ vội vội vàng vàng đi về phía xa.

"Làm càn!"

Tống Viễn Kiều quát lạnh một tiếng, mặt mo của ông ta đỏ bừng cả lên, bộ dáng luống cuống xấu hổ.

Từ Bắc Vọng rốt cuộc làm sao vậy, hắn ta luôn tỏ ra rất có lễ có tiết, sao bây giờ lại trở nên lỗ mãng như thế?

Nhiều nhân vật lớn như vậy, ngươi lại đột nhiên rời đi, đây là hành động vô cùng thất lễ!

"Không sao."

Cát Nhiễm khoát khoát tay, tỏ ý không để trong lòng.

Chủ nhân ba vực còn lại, thậm chí là Kim Thánh Thán đều có chút im lặng. Tên nhà quê này chưa thấy qua sự đời, bản chất ngang tàng bạo ngược chưa được thuần hóa, bọn họ cũng có thể thông cảm cho hắn.

Tống Viễn Kiều có chút hối hận khi mang theo tên đệ tử này đến đây, ông ta vốn muốn để hắn lộ mặt, xây dựng vài mối quan hệ, sau này

còn dễ nhờ vả, nhưng hiện tại, hắn ta e là đã bị ghét bỏ rồi.

Đột nhiên, một trận ầm ĩ truyền đến từ nơi xa, không vỡ nứt thành từng khe hở, hào quang mênh mông tràn vào, ngàn vạn dị tượng xuất hiện che khuất cả bầu trời.

Nam tử áo trắng phát sáng rạng rỡ, điên cuồng hấp thụ tiên khí, tu vi tiếp tục gia tăng, giống cây thần bí trong cơ thể mở rộng sinh trưởng.

Giờ phút này, cành lá rực rỡ vươn ra đầy trời, hoa quang rũ xuống, cảnh tượng phảng phất như mộng ảo.

Chương 414: Thượng sứ phủ phục, Tinh vực Thiên Cầm rung động (2)

Tại lầu các trên đỉnh cao nhất, bầu không khí lặng ngắt như tờ.

“Đột phá?”

Cát Nhiễm không khỏi kinh ngạc, lập tức vận chuyển lực lượng Thần Linh để phác họa quỹ tích thiên địa.

Sau đó, bà ta phát ra một câu tán thưởng xuất phát từ nội tâm: “Thiên phú thật mạnh.”

Đám người Kim Thánh Thán ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ mới vừa rồi vẫn còn đang nói chuyện phiếm, vậy mà đảo mắt một cái đã đột phá rồi?

Nam tử trẻ tuổi kia quá quỷ dị.

Một tiếng “mạnh” trong miệng Cát thượng sứ chính là lời đánh giá cực kì cao!

Tống Viễn Kiều lập tức cảm giác mặt mo của mình được thắp sáng trở lại, ông ta khiêm tốn nói: “Bình thường qua quýt mà thôi.”

Chủ nhân Bắc Nguyên có chút hâm mộ, không nhịn được mà nói: “Ngươi đừng khoe khoang, dị tượng đột phá như thế này mà gọi là bình thường sao?”

Trong một hai trăm năm tới, hắn ta nhất định có thể dễ dàng quét

sạch đám thiên kiêu ở tinh vực Thiên Cầm. Xem ra, Tống Viễn Kiều đã thu nhận một đệ tử rất tốt.

“Đệ tử này của ta đã khởi động cánh cửa tiếp dẫn ngay khi còn trong bụng mẹ, tất cả cơ duyên của thế giới bị vứt bỏ đều được đặt dưới chân hắn, liên tục không ngừng đáp xuống phủ đệ. Khi vừa ra đời, hắn đã trực tiếp đón nhận chín đạo lôi kiếp, dị tượng thiên địa kéo dài mấy ngày mấy đêm.”

Tống Viễn Kiều ra vẻ tùy ý mở miệng, ngôn từ có chút khoa trương.

Cái gì?

Mấy nhân vật lớn trố mắt đứng nhìn.

Mà hai Thần Linh cấp bậc đại năng cũng có chút khó mà tin được, sự kỳ lạ của kẻ này đã không thể lý giải bằng giả thuyết thiên mệnh chiếu cố .

“Cường giả chuyển thế?”

Cát Nhiễm suy đoán, khả năng này cũng không nhỏ.

“Còn nữa, hắn ta đã đột phá hai giới trong một đêm, sau đó lại từ Nhân Tiên cao phẩm leo lên cảnh giới Địa Tiên trung phẩm trong vòng năm năm.”

“À, không đúng, phải là Địa Tiên cao phẩm, sắp lên đến đỉnh phong.”

Tống Viễn Kiều nhấp một ngụm trà, khuôn mặt tràn đầy sự vui mừng đắc ý.

Sau khi câu nói kia rơi xuống, Kim Thánh Thán và chủ nhân của bốn vực còn lại đều không thể che giấu cảm xúc kinh ngạc, tốc độ tu luyện như thế này có thể sánh ngang với các tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim.

“Từ Bắc Vọng…”

Cát Nhiễm âm thầm ghi nhớ cái tên này, hắn ta tuyệt đối là hiên kiêu đáng để vun trồng.

Lữ Bá Ngư khép hờ đôi mắt, cảm xúc có chút hơi biến động.

Cảm giác bị cướp đi danh tiếng khiến hắn có chút khó chịu và phẫn nộ.

Một nơi xa, trời đất vô cùng yên tĩnh.

Từng đóa hoa đại đạo nở rộ trên đầu nam tử áo trắng, tiên khí buông xuống đi vào thân thể ấy.

Sau đó từ đỉnh đầu lại diễn hóa đại đạo chi hoa, xoay tròn tuần hoàn, nuôi dưỡng cơ thể.

Cảnh giới cao phẩm Địa Tiên chỉ thiếu một cơ hội bước vào đỉnh phong.

Thực ra, sau khi hấp thụ một bình tinh huyết cao cấp và rất nhiều tiên dược của bà dì Đại Đế, còn có một gốc tiên dược Vũ Hóa… Từ Bắc Vọng đã có thể đột phá từ sớm rồi, nhưng hắn vẫn đè ép thực lực, cố gắng lựa chọn thời cơ để Thượng sứ nhìn thấy.

Dù sao đi nữa, tận mắt nhìn thấy so với nghe qua lời đồn sẽ mang lại tác động lớn hơn nữa

Sau đó, hắn sẽ tìm một thời cơ thích hợp để tiết lộ "sự thật" về huyết dịch trong cơ thể.

"Xin chư vị tha thứ cho sự lỗ mãng của vãn bối."

Hắn tiến về phía trước, cung kính hành lễ.

Mặt mày Cát Nhiễm phảng phất ý cười, bà ta dùng ánh mắt nhu hoà nhìn về phía hắn, mỉm cười nói: "Không sao, dựa vào thiên phú triển vọng đến nhường nào, thì tương lai của ngươi sẽ không dừng lại ở tinh vực Thiên Cầm nho nhỏ, mà là lập danh ở chư thiên vạn vực."

"Ta cám ơn câu nói may mắn của tiền bối."

Từ Bắc Vọng quay lại mỉm cười.

Cát Nhiễm gật gật đầu, sau đó ngắm nhìn bốn phía: "Chúng ta bắt đầu bàn bạc quy tắc bảng Ấu Cầm."

Một lát sau, đám đệ tử thân truyền nhao nhao cáo từ, nơi đây chỉ còn lại Cát Nhiễm, Kim Thánh Thán cùng chủ nhân của bốn vực.

…

….

Lầu gác cung điện cao vút trong mây chính là thương hội được tổ chức bởi chủ nhân tinh vực.

Giờ phút này, mấy vạn thiên kiêu trong điện lưu luyến không muốn về nhà, tiếp tục mua sắm tài nguyên tu luyện, chờ đợi bảng Ấu Cầm chính thức khởi động.

Bên trong nhã các, Từ Bắc Vọng tay cầm chén trà, đứng bên cửa sổ.

Hắn ta đang đợi một cơ hội, mục tiêu chính là Lữ Bá Ngư.

Người này từ nhỏ đã luyện hóa xương cốt Thiên Thương Thanh Chập Long, một loại rồng có tính cách tự tin, lại cực kỳ háo sắc.

Toàn bộ người trong tinh vực đều biết, thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh duy nhất của bọn họ không sắc không vui.

Cho nên, Từ Bắc Vọng đưa ra suy đoán, người này nhất định sẽ thèm thuồng Hữu Cầm Tĩnh Nghi.

Quả nhiên, không đến hai khắc đồng hồ, hắn ta mơ hồ phát giác được một luồng khí tức lớn tụ tập trong thương hội.

Hắn không chút do dự mà đi tới nơi đó ngay lập tức.

….

….

Tiên dược tiên thảo rực rỡ muôn màu, Hữu Cầm Tĩnh Nghi đưa đám đệ tử Thanh Hà Tông đi dạo khắp nơi, Ly Thương cũng đi theo để phụ trách tính tiền.

“Xin Tiên tử dừng bước.”

Thanh âm bình thản vang lên, một người mặc áo bào tím chắp tay đi đến, vô số tùy tùng đi sau lưng hắn ta.

Sự xuất hiện của kẻ này đã khiến tất cả âm thanh đều biến mất.

Nam nhân này giống như trung tâm của trời đất, là sinh vật duy nhất giữa thế gian!

Hắn ta đã vực dậy tinh cầu Thiên Cầm trong vũ trụ ngân hà, hắn ta là biểu tượng của Thiên Cầm, là đối tượng kính ngưỡng cúng bái của hàng vạn tu sĩ!

“Xin chào Lữ công tử.”

Hữu Cầm Tĩnh Nghi bỏ xuống phiến vũ tiệp rồi hành lễ.

“Phong thái rất tuyệt, xinh đẹp phàm trần.”

Lữ Bá Ngư chăm chú ngắm nghía nữ tử trước mặt, không hề che giấu vẻ tán thưởng trong mắt.

Nữ nhân này dung nhập chân cốt Thất Thải Thần Hoàng, có lực hấp dẫn trí mạng đối với hắn, huống chi nàng ta vẫn còn nguyên âm ở đó.

Hữu Cầm Tĩnh Nghi có chút khẩn trương, thân thể mềm mại trở nên cứng ngắc, nàng ta mím môi rồi thấp giọng nói: “Đa tạ Lữ công tử đã khích lệ.”

Ly Thương vô cùng tức giận, chỉ có thể kiệt lực khắc chế tâm tình không phục.

Vô số thiên kiêu nhìn vẻ mặt ái muội giữa bọn họ, đại khái cũng rõ ràng tâm ý của Lữ công tử.

Một người đã từng mang đến vô tận vinh quang cho tinh vực Thiên Cầm, có chút đam mê đặc thù cũng là chuyện bình thường, nữ nhân được hắn nhìn trúng chẳng lẽ không cảm thấy vinh hạnh hay sao?

“Ta muốn mời tiên tử uống tách trà.”

Lữ Bá Ngư bày ra thần thái sáng láng, ngữ điệu tự nhiên nhưng lại biểu lộ thái độ không được cự tuyệt.

Hữu Cầm Tĩnh Nghi hé mở môi đỏ, muốn nói cái gì đó nhưng lại nuốt trở vào, nàng ấy cũng không dám cự tuyệt ra mặt.

Nhưng cuối cùng, một người đã ra mặt giải vây cho nàng.

Chương 415: Thượng sứ phủ phục, Tinh vực Thiên Cầm rung động (3)

“Sao thế? Lữ công tử không mời ta uống một chén sao?”

Một âm thanh hời hợt truyền đến, nam tử áo trắng đứng sừng sững ở trong sân, mỉm cười nhìn chăm chú Lữ Bá Ngư.

Sự xuất hiện của hắn lập tức dấy lên một trận bàn tán ồn ào.

Ngoại trừ Lữ công tử, đề tài tranh luận sôi nổi nhất của Trung Châu đều liên quan đến tên nhà quê này, thiên phú của hắn ta sánh ngang với yêu nghiệt, tốc độ tu luyện kinh khủng đến mức ai ai cũng phải phẫn nộ.

Lữ Bá Ngư mỉm cười với Từ Bắc Vọng, sau đó hờ hững nói: "Nếu ngươi có thời gian thì có thể đi cùng chúng ta."

Lữ Bá Ngư quay người rời đi, vì để duy trì hình tượng, hắn không cần phải tốn hơi nhiều lời với loài sâu kiến.

Từ trước đến giờ, một khi Lữ Bá Ngư đã muốn, chưa có nữ tử nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay, chí ít thì hắn đang là kẻ thượng vị duy nhất tại tinh vực Thiên Cầm này.

Nữ tử tên Hữu Cầm Tĩnh Nghi kia, chẳng qua là do Lữ Bá Ngư có chút bận tâm đến vấn đề mặt mũi ở trước mặt mọi người, nếu như nàng ta còn tỏ ra cao lãnh ở trên giường, thì không chừng cũng bị hắn đối xử như một con chó cái.

"Đi thôi."

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn Ly Thương.

Sau khi vài bước, hắn tận lực hạ thấp giọng rồi nói: "Nàng là nữ tử mà ngươi ái mộ, sợ cái gì chứ? Một ngày nào đó, ta sẽ giẫm đạp tên họ Lữ kia dưới chân."

Thương Ly đột nhiên biến sắc, bày ra vẻ mặt hoảng hốt.

Giờ khắc này, toàn bộ bầu không khí lầu năm vô cùng tĩnh mịch, âm trầm như hầm mộ.

Hắn ta không sử dụng thủ đoạn truyền âm, dù âm lượng vô cùng nhỏ bé, nhưng ai nấy đều nghe được vô cùng rõ ràng.

Tên nhà quê này đang phát ngôn bừa bãi để vũ nhục Lữ công tử ư?

Làm sao hắn dám!

Nam tử áo tím dừng chân, chậm rãi xoay người, khuôn mặt vô cùng âm trầm: "Rất tốt rất, ta thích lòng can đảm này, mời ngươi nói lại lần nữa."

"Sư đệ ta chỉ nói đùa…"

Ly Thương nở một nụ cười cầu hoà.

“Quỳ xuống.”

Hai chữ đặc nghẹt như tiếng sấm, vang vọng toàn bộ thương hội.

Thần sắc Lữ Bá Ngư lạnh lẽo như băng tan, hắn nhìn chằm chằm vào tên sâu kiến vừa nói năng lỗ mãng: “Ngươi hình như không rõ sự tồn tại của ta có ý nghĩa như thế nào?”

“Lữ công tử, thật xin lỗi, sư đệ ta nhất thời…”

Ly Thương mới nói nửa chừng thì đã ăn trọn một chưởng, cả người bay ngược ra sau, máu tươi văng tung toé khắp nơi.

Khi chứng kiến thiên kiêu đứng đầu Đông Hoang cũng không chịu nổi một kích của Lữ Bá Ngư, toàn bộ chúng sinh trong thương hội đều câm như hến.

Hắn ta chính là thiên kiêu có khả năng xếp trong năm vị trí đầu trong bảng Ấu Cầm, nhưng ngay cả một chưởng của Từ công tử cũng không đỡ được, sự chênh lệch giữa bọn hắn rốt cuộc đã to lớn đến nhường nào?

Lữ công tử, từng chém chết Ngụy Thần!

Hắn chính là thiên kiêu mạnh nhất Tinh vực Thiên Cầm!

“Các ngươi nhất định để ta lặp lại lần thứ hai sao?”

Lữ Bá Ngư chắp tay ở phía sau, bộ dáng giống như đang quan sát một con sâu kiến đang lọt vào nơi hiểm yếu.

“Sư đệ, không thể quỳ!”

Lồng ngực Ly Thương tuôn trào máu tươi, hắn ta lớn tiếng gào thét.

Sư đệ có thiên phú kiệt luân như vậy, một khi hắn chịu khuất phục, đạo tâm sẽ tan nát thành từng mảnh nhỏ, từ đó rơi vào tâm ma.

“Được, nể mặt sư tôn các ngươi, ta cho ngươi một cơ hội.”

“Ngươi cứ thoải mái đánh mười chiêu, nếu một sợi tóc của ta phát sinh dao động, thì chuyện ngày hôm nay lập tức chấm dứt, không cần phải quỳ xuống dập đầu.”

Đáy mắt Lữ Bá Ngư loé lên ánh nước, thanh âm cũng rất bình tĩnh, giống như là tự thuật một việc dĩ nhiên.

Thái độ cao ngạo xuất phát từ nội tâm, phảng phất ý chí không thể nghi ngờ!

Chúng thiên kiêu ở đây cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, hắn ta đã đắc tội Lữ công tử, vậy mà còn muốn tùy tiện bỏ qua, ngươi cho rằng bản thân đang ở nhà chòi nơi hốc núi sao?

Thánh địa ở Thánh Thành.

“Thiếu niên đắc chí, ắt có tai họa.”

Kim Thánh Thán điềm nhiên như không có việc gì mà mở miệng, sau đó liếc nhìn khuôn mặt tái mét của Tống Viễn Kiều.

“Yên tâm, Bá Ngư tự có chừng mực, hắn chỉ giáo huấn kẻ kia một chút mà.”

Chủ nhân ba vực khác đồng lòng với nhau.

Một tên trẻ tuổi quen được cưng chiều, lúc nào cũng có người hùa theo, khiến hắn ta trở nên kiêu ngạo, phát sinh tật xấu không coi ai ra gì.

Trèo càng cao, rơi càng thảm.

Nếu không chịu đòn đau, thì tên nhà quê này làm sao nhớ lâu?

Sắc mặt của Cát Nhiễm không biểu lộ một chút biểu tình, cũng không có ý tứ ngăn cản.

Mặc dù bà ta tương đối tán thưởng thiên phú của kẻ này, nhưng khi so sánh với Lữ Bá Ngư thì vẫn còn kém một nửa.

Thiên phú cao hơn nữa thì sao chứ? Liệu có thể thuận lợi trưởng thành sao?

Lữ Bá Ngư là thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh hàng thật giá thật.

Giá trị của bọn hắn, ai cao hơn ai là chuyện rõ như ban ngày.

Bầu không khí trong thương hội trở nên cứng ngắc như sắt.

Ánh sáng quanh thân Lữ Bá Ngư hòa lẫn vào nhau, tạo thành một nguồn năng lượng hỗn độn chìm nổi, hư ảnh Thương Long khổng lồ ẩn hiện thành đàn.

Hắn ta không nhúc nhích, bình tĩnh nói: “Bắt đầu đi.”

Vô số ánh mắt gắn chặt vào Từ Bắc Vọng, hắn ta vẫn không thể biện bất kỳ cảm xúc nào khác, chỉ bắt đầu vận chuyển tiên lực trong cơ thể, tấn công về phía trước.

Lại tựa như trâu đất xuống biển, công kích biến mất bặt vô âm tính.

Tự rước lấy nhục…

Vô số thiên kiêu âm thầm mỉa mai, ngươi cứ thành thật quỳ xuống nhận sai không được hay sao, lại còn muốn lấy trứng chọi đá, kiểm chứng sự bất lực của bản thân làm gì?

Liên tiếp chín đạo công kích nhưng không hề chạm đến thân ảnh của nam thử áo tím.

“Ngươi đang tính cái gì? Mời tiếp tục.”

Ngữ khí của Lữ Bá Ngư giống như đang ẩn chứa một chút tâm tình thương hại kẻ yếu, hạng người vô năng vẫn luôn buồn cười như vậy.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng không một chút gợn sóng, chín chiêu thức lúc trước đều là tùy tiện công kích, chỉ vì một đại chiêu cuối cùng.

“Tốt.”

Sau khi câu nói rơi xuống, thân ảnh của nam tử áo trắng xuất hiện sừng sững ở hư không, mái tóc bay tán loạn trong gió, hắn ta tựa như sự tồn tại tối cao của một vùng thế giới.

Ầm ầm!

Trời đất hoá thành hỏa lò, phát ra khí nóng bỏng người, năm giọt tinh huyết bốc cháy, bắn ra khí huyết cuồn cuộn, tạo thành một nguồn năng lượng vô cùng kinh khủng.

Chương 416: Thượng sứ phủ phục, Tinh vực Thiên Cầm rung động (4)

“Thiêu đốt tinh huyết?”

Lữ Bá Ngư không khỏi cười thầm, hắn cảm thấy con sâu kiến này rất khôi hài, tại sao hắn lại không nhận ra sự chênh lệch thực lực giữa

hai bên chứ?

Vô số thiên kiêu âm thầm thở dài, hành động dũng cảm như thế này rất đáng được khen ngợi, nhưng cũng buồn cười đến mức hoang đường.

Cho dù có thiêu đốt tinh huyết của mười người như ngươi thì cũng vô dụng, mười quả trứng gà có thể đánh nát tảng đá cứng rắn không?

Người ngốc nói mê!

Đột nhiên, bầu trời đổi màu đen tối trong nháy mắt, năm mặt trời đỏ chót treo ở trên cao dường như đang phát ra âm thanh đáng sợ, toàn bộ tinh vực giống như đang lâm vào tình cảm tận thế, bốn phương tám hướng chìm trong tăm tối.

Cảnh tượng này khiến đám người không khỏi run sợ, thậm chí còn có thiên kiêu đang run rẩy.

Rốt cuộc hắn ta đang ấp ủ cái gì?

Tuy Lữ Bá Ngư vẫn không biến sắc, nhưng khí tức quỷ dị của tên nhà quê khiến hắn nảy sinh một chút e ngại.

Ầm!

Tinh huyết đã được thiêu đốt sạch sẽ dường như đã đâm xuyên qua vũ trụ ngân hà, lôi kéo một mặt trời vô cùng to lớn rơi xuống tinh vực Thiên Cầm.

Mặt trời khổng lồ phát ra ánh sáng kim sắc rạng rỡ, đám người có thể mơ hồ nhìn thấy rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn trong phương trời cực lạc.

Tại nơi chính giữa mặt trời khổng lồ có diện tích vạn trượng, hư ảnh của nam tử áo trắng đứng sừng sững ở đó, mái tóc vàng tán loạn như muốn hoà cùng ánh sáng kim sắc.

Các thiên kiêu vô cùng sợ hãi, bọn họ cảm giác bản thân giống như loài sâu kiến đối mặt với Thiên Long Thần Hoàng, căn bản không đụng đến được.

Lúc này, Cát Nhiễm đang đứng trên đỉnh cao nhất của Thánh Thành, khuôn mặt tràn đầy kinh hãi, giống như đang bị một cánh tay hung hăng nắm lấy trái tim, bà ta lập tức hét lên: “Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

Giọng nói lộ ra, thân ảnh của Cát Nhiễm ngay lập tức xuất hiện tại thương hội.

Mà bọn người Kim Thánh Thán cũng đồng thời chứng kiến mặt trời khổng lồ, huyết dịch trong cơ thể âm ỉ ngưng kết, con ngươi co thành từng hạt kim châu lớn nhỏ!

Hắn…

Hắn…

Lẽ nào thật sự là huyết dịch hoàng kim của Nhật Bất Lạc?

“Xin công tử bớt giận.”

Phù phù một tiếng, Thượng sứ Thiên Đình cao cao tại thượng lại quỳ trên mặt đất, mái đầu kề sát mặt đất, lên tiếng khuyên nhủ nam tử trẻ tuổi trên hư không bằng ngữ điệu kinh hoàng sợ hãi, cầu xin hắn đừng thiêu đốt huyết dịch cao quý thêm nữa.

Hành động của Cát Nhiễm giống như thiên thạch rơi vào biển sâu, nhấc lên cơn sóng cuồn cuộn ngất trời trong chốc lát!

Toàn bộ đại não của tu sĩ Trung Châu lập tức trở nên trống rỗng, ai nấy cũng đều chấn kinh tột cùng.

Phù phù…

Ngay sau đó, Kim Thánh Thán quỳ xuống, chủ nhân bốn vực đều nằm rạp trên mặt đất, vô số người cũng đồng thời bắt chước theo bọn họ.

“Là Thần tộc Nhật Bất Lạc…”

Kim Thánh Thán bày ra biểu cảm kinh hãi ngạc nhiên, thân thể không nhịn được mà run rẩy từng cơn.

Mặt trời kim hồng nóng rực trở về tinh vực tinh hà, bóng tối dần dần biến mất, năm mặt trời đỏ lại treo cao trên bầu trời một lần nữa.

Nam tử áo trắng đứng sừng sững ở hư không, đôi mắt xanh biếc thâm thuý ngập tràn hoảng hốt mê mang: “Ta là ai?”

“Ngài là huyết mạch vĩ đại của Nhật Bất Lạc!”

Thanh âm của Cát Nhiễm biểu lộ tâm tình sục sôi cuồng nhiệt, bà ta khẳng định vô cùng quả quyết.

Cát Nhiễm chính là sứ giả Thiên Đình, nếu còn không hiểu rõ Thần tộc Nhật Bất Lạc thì vẫn nên tự vẫn ngay tại chỗ cho rồi.

Khí tức xuất phát từ tinh huyết của hắn ta, quả thực đã chứng thực cho huyết mạch chính thống cực kì tôn quý!

“Ta đến từ Nhật Bất Lạc?”

Từ Bắc Vọng giống như tiểu hài thất thố, thần sắc ngập tràn mờ mịt.

Vô số người quỳ rạp xuống đất, giống như có tảng đá vắt ngang đỉnh đầu, đè ép đám người này tới mức thở không nổi.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến một ngày có thể nhìn thấy Thần tộc Nhật Bất Lạc tại tinh vực hạ đẳng này, cơn chấn động đến nhường này, cho dù trải qua trăm vạn năm cũng không thể triệt tiêu hoàn toàn được.

Nội tâm của chúng thiên kiêu đến từ Đông Hoang chấn động mãnh liệt không ngừng, đồng thời cũng cảm thấy vinh hạnh và hưng phấn

không thể nào nói rõ bằng lời.

Bọn hắn đã từng kết bạn đồng hành cùng tộc nhân của Thần tộc Hoàng Kim, cho dù chết cũng không tiếc!

Chẳng trách thiên phú của hắn ta lại đáng sợ đến như vậy, chẳng trách dị tượng đột phá nhiều lại khủng bố đến như vậy, chẳng trách khí chất tôn quý…

Tất cả những chuyện này đều có thể lý giải được!

Bởi vì nam nhân này đang sở hữu huyết dịch Nhật Bất Lạc trong cơ thể!

“Ta không nhớ ra ta là ai?”

Thanh âm nam tử áo trắng khàn khàn u ám, giống đồ sắt loang lổ vết gỉ.

“Ngài… Ngài đến từ Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

Thanh âm của Cát Nhiễm run rẩy, kích động đến nỗi thất lễ.

Từ công tử nhất định là người trùng sinh, cho nên quên đi ký ức của kiếp trước, nhưng thiên phú khí vận bên trong huyết mạch đó căn bản không có cách nào tiêu trừ.

“Đều đứng lên đi.”

Sau khi khôi phục sự bình tĩnh, Từ Bắc Vọng dạo bước đi tới, quan sát Lữ Bá Ngư đang run rẩy bất an: “Ngươi mau quỳ trước sư huynh của ta, liếm sạch sẽ tro bụi dưới đế dày của hắn.”

Xung quanh lạnh ngắt như tờ, ngay cả tiếng tim đập đều phảng phất dừng lại rồi.

“Lập tức liếm!”

Mắt phượng của Cát Nhiễm trở nên uy nghiêm đáng sợ, uy áp không thể lay chuyển của Thần Linh bao phủ lấy Lữ Bá Ngư.

“Không… Không…”

Ly Thương vẫn chưa tỉnh mộng, chỉ biết lắc đầu trong vô thức.

Nhưng ai quan tâm hắn nghĩ như thế nào?

Mệnh lệnh của thần tộc Nhật Bất Lạc, tuyệt nhiên không cho phép ngỗ ngược!

Lữ Bá Ngư đầu váng mắt hoa, sắc mặt trắng bệch, cho đến bây giờ vẫn còn mắc kẹt trong nỗi kinh sợ, chưa thể lấy lại tinh thần.

Hắn ta giống như con rối hiền lành, từng bước từng bước đi về phía Ly Thương.

“Sư huynh, giơ chân lên.”

Biểu cảm Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, nhẹ giọng mở miệng.

Ly Thương có chút choáng váng, nhưng khi nhớ tới khoảnh khắc bản thân hứng chịu một chưởng tàn bạo, nội tâm bộc phát một cỗ dũng khí, hắn ta lập tức nâng chân lên, lạnh lùng bể nghễ nhìn Lữ Bá Ngư.

Khuất nhục tựa hồ đã nuốt chửng Lữ Bá Ngư, vầng trán của hắn nổi từng sợi gân xanh, sau đó lè lưỡi liếm láp tro bụi bùn đất của đế giày.

Cảnh tượng im bặt mà dừng lại!

Kim Thánh Thán quay mặt qua chỗ khác, nội tâm đau đớn không thôi.

Mà vô số thiên kiêu nhìn Lữ công tử liếm đế giày, trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Ngươi vĩnh viễn không biết đối thủ của ngươi là ai.

Chương 417: Thượng sứ phủ phục, Tinh vực Thiên Cầm rung động (5)

“Liếm sạch rồi thì đi chết đi.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn về phía Cát Nhiễm.

Ầm!

Câu nói này giống như đất bằng nổi sóng, khiến cho toàn trường lập tức sởn tóc gáy!

Chết?

Thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh duy nhất của tinh vực Thiên Cầm sẽ ngã xuống như vậy sao?

“Từ công tử…”

Kim Thánh Thán lộ vẻ khẩn cầu.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn về Cát Nhiễm còn đang lưỡng lự: “Còn không nghe rõ sao, ta đang ra lệnh cho ngươi.”

Ngữ khí của hắn vô cùng hời hợt, nhưng vô số người đều có thể cảm thụ thái độ cường thế ngông cuồng, tự cao tự đại ở trong đó.

Hắn chính là Thần tộc Nhật Bất Lạc chấp chưởng Thiên Đình!

“Không!”

Lữ Bá Ngư khàn giọng kiệt lực, yết hầu giống như bị một đôi tay vô hình bóp lấy, cả người đột nhiên tung bay, một viên kết tinh thần vật bay vào trong cơ thể.

Thần mang bộc phát, thân thể xé thành năm mảnh trong nháy mắt, nguyên thần bị triệt để chôn vùi.

Răng rắc…

Một khúc xương Thiên Thương Thanh Chập Long máu me đầm đìa rơi xuống.

Thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh, rơi đài!

Chỉ bởi vì một câu nói mà chết thảm!

Toàn trường tựa hồ ngạt thở, lục phủ ngũ tạng không khỏi run rẩy kịch liệt, bọn hắn rốt cuộc cũng đã hiểu như thế nào mới gọi là miệng ngậm thiên hiến, một lời có thể khiến thiên hạ pháp!

Thứ hạng 970000 trong bảng Vấn Đỉnh ở trong mắt Thần tộc Hoàng Kim chẳng qua chỉ là một con sâu kiến mà thôi, muốn đạp chết liền đạp chết.

“Không tệ, đa tạ ngươi.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười nhìn chăm chú Cát Nhiễm.

Cát Nhiễm vui mừng trong lòng, có thể tìm được huyết mạch chân chính của Nhật Bất Lạc chính là đại công khó có thể tưởng tượng nổi!

“Sư huynh, trả lại long cốt cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng ý cười đầy mặt.

Hắn rốt cuộc cảm nhận chân thực đặc quyền của Thần Kim Hoàng Tộc!

Cảm giác ỷ thế hiếp người lại trở về rồi!

Một chiếc liễn xa cổ đang ầm ầm dừng lại trên Băng Tuyết Cầm Cung, một nam tử trung niên mặc áo giáp đứng sừng sững phía trên.

Nhật Nguyệt Thần Triều lấy Băng Tuyết Cầm Cung dẫn đầu bảy đại tông môn, bày tỏ sự cung kính với người đứng đầu.

“Ngài là?”

Công Nghi Sơ hỏi thăm.

“Kim Thánh Thán.”

Nam tử kiệt lực khắc chế nỗi bi thương khi chứng kiến đệ tử ngã xuống trước mắt mình, khuôn mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Ông còn có thể làm sao?

Đi tìm thần tộc Nhật Bất Lạc báo thù ư?

Cho dù Kim Thánh Thán có thêm một vạn lá gan cũng không dám, chỉ có thể cắn nát răng nuốt vào trong bụng, lại còn phải giúp Từ công tử xử lý công việc phía sau.

Kim Thánh Thán…

Đám người chấn động đến mức nghẹn họng nhìn trân trối, quả là khó mà tin được thính giác của mình.

Chủ nhân Tinh vực giáng lâm?

“Tôn thượng, Tiểu Vọng leo lên bảng Ấu Cầm?”

Công Nghi Sơ nhếch môi đỏ, cố nén kích động.

Kim Thánh Thán trầm mặc nửa ngày, trực tiếp mở miệng tuyên bố: "Tông môn trong Nhật Nguyệt Thần Triều, toàn bộ di chuyển đến Trung Châu."

"Ban thưởng cho Băng Tuyết Cầm Cung một vạn động khoáng sản, một ngàn đầu Tiên mạch."

Dừng một chút, ông ta lấy ra một viên đan dược với tiên khí mờ mịt: "Công Nghi Sơ, viên đan dược này có thể giúp ngươi tiến vào cảnh giới Ngụy Thần. Ngoài ra, ngươi có thể đi nhậm chức ở Thiên Đình."

Ấm!

Ầm ầm!

Cùng với câu nói rơi xuống, toàn trường tĩnh mịch như rừng mộ!

Làm sao có thể?

Chủ nhân của Tinh vực hẳn là đang choáng váng rồi?

Một vạn khoáng mạch, một ngàn tiên mạch, một viên thần đan, đến Thiên Đình nhậm chức…

Đủ loại ban thưởng, cho dù bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ đến!

"Tôn thượng, đừng đùa…"

Có trưởng lão lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng cung kính nói.

Kim Thánh Thán nhìn quanh toàn trường, âm vang hùng hồn nói: "Từ công tử đến từ thần Tộc Nhật Bất Lạc."

Nói xong, liễn xa liền biến mất không thấy bóng dáng.

Cả một vùng núi băng tuyết lập tức bất động, một số trưởng lão trong phút chốc hôn mê trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Thân thể mềm mại của Công Nghi Sơ khẽ run rẩy, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ chấn động, nàng vô ý nói: "Tôn thượng, ta còn có thể gặp được Tiểu Vọng không?

Hư không truyền đến lời đáp: "Công Nghi tông chủ, Từ công tử là quý nhân cao quý mà chúng ta khó mà với tới."

….

….

Hàng ngàn kim quang đạo vận cuồn cuộn sắc đỏ, điềm lành rực rỡ ẩn hiện trong màn sương mù tím than.

Đột nhiên, một áng mây bất chợt biến ảo, hai thân ảnh xuất hiện từ bên trong trận pháp truyền thống u tối.

“Từ công tử, Thiên Đình đã đến.”

Cát Nhiễm đứng sau lưng, cung kính nói.

Từ Bắc Vọng chắp tay sau lưng, đứng nhìn xung quanh.

Vũ trụ vô tận thả xuống một cánh cổng Nam Thiên, mây mù sáng ngời, sương xanh mờ mịt.

Một số vị thần mặc áo giáp vàng đứng sừng sững ở phía xa, ai nấy đều cầm một thanh trường kiếm và roi treo, từng rồng râu đỏ vảy vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời bơi xung quanh bọn họ.

Cảnh tượng ảo mộng này chỉ xuất hiện trong thần thoại, vậy mà bây giờ lại bày ra ở trước mặt Từ Bắc Vọng.

“Tham kiến Thái Sơ công tử.”

Khi nhìn thấy nam tử tuấn mỹ có mái tóc dài vàng kim, các vị thần mặc giáp vàng đeo mạng che mặt thi nhau khom người.

“Ừm.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt vẫn duy trì vẻ điềm tĩnh và thong dong.

“Công tử, ta rời đi trước nhé?”

Cát Nhiễm thận trọng hỏi han.

“Đi đi.”

Từ Bắc Vọng hất cằm, chứng kiến bà ta phi nhanh về phía trước.

Bài khảo nghiệm quan trọng nhất sắp đến rồi!

Một khi đám người này phát hiện thân phận nội ứng, hắn nhất định

không thể chết một cách đơn giản, chắc chắn sẽ bị đào hồn rút xương, trở thành tù nhân đeo xiềng xích từng thời từng khắc, trải qua sự dày vò trong hàng trăm nghìn năm tiếp theo.

Ta sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Chương 418: Thuận lợi vượt ải, trở thành người trên vạn người (1)

“Tham kiến Thái Sơ công tử.”

Từng âm thanh cung kính vang lên, các tu sĩ đi tới đều dừng lại chào hỏi với hắn.

Ngay cả một con Kỳ Lân với kích thước trăm vạn trượng, đầu mang sừng hươu, thân mang vảy rồng, cũng phải cúi đầu xuống nịnh bợ với hắn.

Sau lưng nó chính là Lôi Thú Chu Tước, đám Thần thú giống như những đứa trẻ thành thật, tất cả đều nhìn chằm chằm nam tử áo trắng tuấn tú bằng ánh mắt kính cẩn.

“Cút!”

Thần sắc Từ Bắc Vọng vô cùng lạnh lùng.

“Tuân mệnh…”

Kỳ Lân chật vật bỏ chạy, cả đám người cũng bỏ chạy tán loạn như chim muông, bọn hắn sớm đã có thói quen diễn xuất trước mặt công tử Nhật Bất Lạc rồi.

Từ Bắc Vọng đi trong sương mù, bày ra bộ dáng cao cao tại thượng quan sát đám người Đại Đế Cổ Thần.

Đám người này trong mắt hắn chỉ như là sâu kiến mà thôi.

Đây là cảm giác của người có địa vị cao ư?

Nói thật, Từ Bắc Vọng đã mê luyến cảm giác này ngay từ giây phút đầu tiên.

Các sứ thần bất tử toát ra khí tức Đại Đế phải kính cẩn chào hỏi hắn, cảm giác này không phải rất tốt sao?

Đột nhiên, Từ Bắc Vọng bỗng trở nên choáng váng, mê mang đứng sừng sững giữa đường dây kết nối giữa hai hành tinh.

Cát Nhiễm quỳ trên mặt đất, không dám thở mạnh, ngẩng đầu nhìn nam nhân áo choàng vàng, cảm xúc sùng bái trong mắt gần như đạt đến mức độ điên cuồng!

Chí Cao Tranh Độ ba bước!

Bà ta không ngờ mình vừa mới bẩm báo lên trên, Chí Cao đã đích thân giáng lâm!

Bà ta đã tu luyện chín vạn năm, đây là lần đầu tiên được tận mắt trông thấy Chí Cao vô song tuyệt thế.

Nam nhân khoác áo bào kim sắc trải dài khắp mặt đất, chính giữa có thêu hoa văn Đại Nhật huy hoàng, toàn thân tựa như được rèn đúc bằng vàng ròng, giống như một pho tượng đã trải qua mấy kỷ nguyên.

Dung mạo chỉ là hư ảo, đôi mắt dài hẹp mới là thực thể, một con ngươi có màu trắng xám, con ngươi còn lại có màu xanh lục đậm.

“Từ Bắc Vọng, từ khi sinh ra trên thế giới bị vứt bỏ, đã mở ra cánh cửa tiếp nhận khi còn trong bụng mẹ, số mệnh thiên phú của hắn thật đáng kinh ngạc.”

Thanh âm của nam nhân áo vàng rất trầm thấp, giống như một viên kim thạch đè ép trên hai tinh cầu.

Từ Bắc Vọng hoảng sợ trả lời: “Vâng.”

“Thế giới bị bỏ rơi ở nơi nào?”

Nam tử bình tĩnh hỏi.

Từ Bắc Vọng trầm giọng nói: “Cửu Châu.”

Hắn biết đó là Thiên Thần Giới, cố tình nói ra cái tên rách nát. Thực ra, bởi vì do quy tắc hạn chế của thiên đạo, đối phương cũng không thể giáng lâm Cửu Châu.

Nam tử áo vàng không nói một lời, ánh mắt trực tiếp khóa chặt Tinh vực Thiên Cầm cách nhau vạn dặm, một lòng bàn tay khổng lồ xuyên

vào bên trong vùng núi băng tuyết.

Từ Bắc Vọng cảm thấy ớn lạnh sống lưng, thủ đoạn như vậy thực sự khiến hắn phát sốc!

Vỏn vẹn một vài nhịp thở.

“Dị tượng đột phá phát ra khí tức Đại Đế, người chỉ là Đại Đế ở kiếp trước?”

Giọng điệu của nam nhân áo vàng có chút bất mãn, hai ngôi sao dưới chân rung động kịch liệt.

“Có lẽ ít nhất cũng là Đại đế… Vãn bối không nhớ rõ ký ức kiếp trước.”

Cổ họng Từ Bắc Vọng thắt chặt, sắc mặt tái nhợt.

Hắn cũng không cần phải ngụy trang, mà bản thân cũng đang chịu dày vò dưới sự uy áp của đối phương.

Ầm ầm!

Nam nhân áo vàng không hề cử động, một giọt huyết dịch tinh chất vàng đỏ bay lơ lửng trên đầu Từ Bắc Vọng.

“Đích mạch Nhật Bất Lạc vẫn lạc, ngươi là sự sỉ nhục! Sự sỉ nhục to lớn!”

Từng tia từng tia phẫn nộ lan tràn, hoa văn mặt trời trên chiếc áo choàng của nam nhân đột nhiên phát ra sức nóng như thiêu đốt.

Răng rắc –

Cát Nhiễm vốn dĩ cũng là Thần Linh, từng khúc xương cốt lập tức bị đứt gãy, lục phủ ngũ tạng bị thay đổi vị trí.

Nhưng bà ta vẫn không dám oán trách, chỉ biết xụi lơ phủ phục cung kính hơn nữa.

“Là vãn bối vô năng…”

Từ Bắc Vọng phát ra tiếng khóc nức nở, giọng nói như nghẹn lại, kỹ năng diễn xuất lúc này của hắn vô cùng sống động.

Hắn biết rằng, bản thân đã lừa dối trót lọt nhờ vào huyết dịch.

Dù sao đi nữa, đám người trên tiên giới gần như không thể gột rửa ký ức huyết dịch, nhưng hắn lại sở hữu sức mạnh hủy diệt độc đoán của Minh Khí a!

Đích mạch?

Người trên vạn người!

“Đời này của ngươi đừng trở thành nỗi thất vọng của Thần tộc.”

Khi giọng nói vừa cất lên, nam nhân áo vàng dùng một chưởng đánh vào đầu Từ Bắc Vọng.

Trong khoảnh khắc, tứ chi Từ Bắc Vọng trở nên cứng đờ, con tim tựa như ngừng đập trong giây lát.

“Ngươi rất khẩn trương?”

Người nam nhân hỏi nhẹ.

“Vâng.”

Từ Bắc Vọng chật vật không thốt nên lời, giọng nói khàn khàn vô cùng.

Chỉ cần có ý nghĩ sai lầm, hắn sẽ bị nhìn thấu.

Sơ hở lớn nhất được sẽ bị tiết lộ.

Đó chính là sưu hồn!

Một khi tiến hành sưu hồn, bất kỳ lớp ngụy trang nào cũng đều hiện nguyên hình.

Tuy nhiên, phương pháp sưu hồn sẽ tạo ra tổn hại không thể phục hồi, đoạn tuyệt cơ hội tranh giành một vị trí trên bảng Vấn Đỉnh, thậm chí còn bị biến thành hạng người bình thường.

Chỉ có cược.

Cược trưởng bối Nhật Bất Lạc sẽ không đánh gãy tiền đồ của vãn bối.

Trong suốt thời gian im lặng chết chóc kéo dài, Từ Bắc Vọng giống như bị đá xuống vực sâu, cơ thể lạnh lẽo như băng tan.

“Ngươi đã luyện hóa một viên bàn đào bất tử?”

Nam tử áo vàng thu tay.

“Vãn bối không nhớ rõ.”

Từ Bắc Vọng lắc đầu.

Thức hải thần hồn không có cảm giác, có nghĩa là đối phương cũng không sưu hồn, chỉ cảm ứng dấu vết của tiên dược.

Khả năng tái sinh của viên tiên dược vũ hóa kia mang lại tác dụng cực lớn!

Ầm ầm!

Đúng lúc này, hai ngôi sao dưới chân đột nhiên nổ tung, năng lượng vô tận rót vào sâu bên trong tinh vực, quy tắc đạo vận di chuyển tán loạn, vạn vật lập tức bị chôn vùi.

Hai viên sao trời to bằng lòng bàn tay lơ lửng, phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, năng lượng hỗn loạn vô hạn quấn quanh cả bên trong lẫn bên ngoài.

“Hãy nhận lấy nó và bù đắp những đau khổ mà ngươi đã phải chịu đựng”.

Nam tử áo vàng nhẹ giọng nói.

Hắn cũng không có hỏi đến nguồn gốc của bản nguyên Tinh Thần trong người của Từ Bắc Vọng. Đối với hậu duệ của Nhật Bất Lạc, có được cơ duyên may mắn như vậy là chuyện bình thường.

Ta sống rất tốt, cứ như vậy có chút không ổn…

“Vãn bối…”

Hốc mắt của Từ Bắc Vọng phiếm hồng, hắn run rẩy nhận lấy hai viên bản nguyên Tinh Thần.

Mặc dù bản thân đã đúc thành tiên cơ hoàn mỹ, nhưng bản nguyên Tinh Thần càng nhiều càng tốt, luyện hoá chúng sẽ thu hoạch những lợi ích không ngờ.

“Về nhà.”

Thanh âm vô cảm rơi xuống, chỉ còn lại Cát nhiễm nằm trong đống đổ nát của các vì sao với một chiếc nhẫn lơ lửng.

Cát Nhiễm nơm nớp lo sợ cầm lấy chiếc nhẫn, thần thức của bà ta đắm chìm trong đó, vẻ mặt lập tức xuất thần.

Bà ta run rẩy quỳ xuống, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt: “Nô lệ lạy sứ thần Chí Cao!”

“Nhật Bất Lạc vĩ đại, Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

Cát Nhiễm gầm lên như điên, gần như nghẹt thở vì phấn khích.

Chương 419: Thuận lợi vượt ải, trở thành người trên vạn người (2)

Trong dải ngân hà nóng bức như thiêu đốt, hàng trăm hành tinh phân bố thành từng khu vực, tất cả đều xoay quanh một hành tinh khổng lồ phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ, hỏa diễm bốc hơi.

Vùng đất tổ tiên của Nhật Bất Lạc, Xích Ô Cổ Tinh.

Thân thể chạm vào hỏa diễm dường như vạch ra máu trong cơ thể, câu thần chú ngân vang lên trong tim như một Đạo Quân bất tử.

[Hoặc là tự mình hủy diệt, hoặc là tạo ra vinh quang, thần tộc Nhật Bất Lạc không được phép cúi đầu trước sự tầm thường.]

Ầm ầm!!!

Thoáng chốc, hàng trăm hành tinh xoay tròn cùng lúc, ánh sao chói lọi chiếu vào nam tử áo trắng, bóng người gần như biến mất trong dải gân hà.

“Đạo tâm cứng cỏi ngoan cường.”

“Tên gọi của kẻ này là Thái Sơ Bắc Vọng? Hãy tập trung chú ý đến hắn.”

“Để hắn mau chóng leo lên bảng Vấn Đỉnh…”

Tại nơi sâu thẳm trong tinh vực, khu vực tận cùng của vũ trụ, những giọng nói xưa cũ vang lên, xuyên qua hàng trăm vạn tinh cầu.

Nam tử áo vàng lặng lẽ gật đầu, con ngươi quái dị của hắn lộ ra vẻ

tán thành khó có thể nhận ra ra.

Mặc dù Từ Bắc Vọng không biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó đang dò xét đạo tâm của chính .

Hắn ta cảm thấy hạnh phúc không thôi.

Thần tộc Nhật Bất Lạc làm việc này, thực chất cũng là điều bình thường, tộc nhân của bọn hắn đều là những thiên kiêu đầy đủ may mắn và tài năng, bọn họ cần phải kiểm tra làm gì? Vẽ vời thêm chuyện!

Chỉ có đạo tâm mới có thể tạo ra sự khác biệt, cũng quyết định hạn mức cao nhất của một người.

Mà đây chính là lợi thế của Từ Bắc Vọng.

Nếu thực sự có một thần vật kiểm tra khí vận —

Hừ, tên khốn xui xẻo kia, lập tức cút khỏi Nhật Bất Lạc, đừng làm vấy bẩn vinh quang của Thần tộc chúng ta!

Cùng lúc đó.

Bùm!

Mặt trời kim sắc khổng lồ có kích thước tỷ vạn trượng quét ngang qua tinh vực, trôi nổi trên bầu trời Xích Ô Cổ Tinh, vùng đất cực lạc nằm trên một góc mặt trời xuất hiện rất nhiều hư ảnh chìm nổi.

Một chiếc đèn lồng cổ vọt tới, một sợi khí tức Từ Bắc Vọng bám bên trên.

Sau đó, chiếc đèn lồng cổ kính quay trở lại mặt trời sáng chói.

“Đây là hồn đăng, ta không muốn nhìn thấy nó bị dập tắt.”

Nam tử áo vàng trầm giọng nói, lập tức dùng một chưởng đẩy Từ Bắc Vọng vào trong Xích Ô Cổ Tinh.

...

...

Bầu trời vàng óng đổ mưa tầm tã.

Không, đây không phải giọt mưa, mà là tiên khí hóa lỏng, đạo vận

quá hùng vĩ, một giọt mưa rơi dường như ẩn chứa chân lý của một thế giới.

Trong tầm mắt của Từ Bắc Vọng, hắn có thể thấy tiên dược tiên thảo đang sinh trưởng mạnh mẽ ở xung quanh, rậm rạp đến mức khiến cho người ta giận sôi. Một vài tiên dược còn sinh ra linh thức, đang vui sướng nhảy múa trong cơn mưa tiên khí.

Đi trong cơn mưa thần tiên, Từ Bắc Vọng hạnh phúc không gì tả được.

Chỗ xa xa, hắn có thể cảm nhận từng đạo khí tức đang dồn dập lướt tới, tất cả đều là nam nữ trẻ tuổi, mái tóc vàng óng rối tung.

Bọn hắn nhận ra khuôn mặt quen thuộc của Từ Bắc Vọng, không chào hỏi mà bỏ đi ngay lập tức.

Từ Bắc Vọng cố gắng hết sức để kiềm chế sự cảm xúc của mình, cố gắng giả vờ bình tĩnh.

Chết tiệt!

Bọn hắn đều là khí vận chi tử!

Cây khí vận có ít nhất chín mươi tám lá, ánh sáng khí vận tràn đầy, tạo thành những dòng suối hào quang chảy xuôi.

Khí tức vừa rồi, có hơn tám mươi tên!

Tỉnh táo lại… Từ Bắc Vọng nheo đôi mắt xanh và nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Đừng mất bình tĩnh trong lúc này, đám người này không thể chọc vào.

Hắn không thể mờ mắt trước sự cám dỗ, nếu muốn sống lâu dài phải leo lên từng bước, cuối cùng trở thành tộc nhân kiệt xuất nhất của Nhật Bất Lạc.

“Đi theo ta.”

Một ông lão lưng gù đột nhiên xuất hiện, đứng sừng sững phía trên Kim Ô Thần Điểu, dẫn dắt Từ Bắc Vọng đi về phía trước.

Trên đường đi, một số tu sĩ cấp độ Thiên Đế lên tiếng chào hỏi Từ Bắc Vọng, duy trì tư thế tương đối thấp.

Đám người này không có tóc vàng, cũng không phát ra khí tức huyết mạch.

Bọn hắn có vẻ như là người ở thể của Thần tộc Nhật Bất Lạc.

Người ở rể không có địa vị…

Trong thoáng chốc, Từ Bắc Vọng đã bị ảo giác.

Cổ Thần không bằng chó, Thiên Đế đi khắp nơi.

Chỉ khi chân chính bước vào thế lực đỉnh cao trên tiên giới, hắn mới hiểu được nó đáng sợ như thế nào, đây chính là góc nhìn của Thần tộc Hoàng Kim, cao cao tại thượng quan sát hàng tỷ ngôi sao!

Kim Ô Thần Điểu nhảy lên mấy trăm vạn dặm, cuối cùng dừng lại ở một cung điện trên đỉnh đám mây.

“Mau chóng leo lên bảng Vấn Đỉnh, thần tộc Nhật Bất Lạc không nuôi phế vật.”

Lão giả nói bằng ngữ điệu vô cảm, ném cho hắn một chiếc nhẫn tu di giới, rồi biến mất.

“Tham kiến chủ nhân.”

Bên ngoài đại sảnh, bhững giọng nói trong trẻo và ngọt ngào lần lượt vang lên, chín tiên tử trong những váy dài dịu dàng, ai nấy cũng sở hữu khuôn mặt xinh đẹp, tất cả đều đang quỳ trên mặt đất với điệu bộ kính cẩn.

Các nàng hạ thấp chiếc cổ trắng như tuyết và mỏng manh như thiên nga, không dám nhìn chủ nhân mới.

Ba Cổ Thần, sáu Thần Linh, mỗi cây khí vận của hầu gái đều không dưới chín mươi hai lá…

Từ Bắc Vọng không nói lời nào, bình tĩnh đi vào cung điện, ý thức của hắn thâm nhập vào chiếc nhẫn tu di.

Hắn im lặng một lúc lâu, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ…

Đồ chó hoang trông nhà!

Chương 420: Bế quan tu luyện

mười lăm năm, Thiên Tiên cao phẩm (1)

Cung điện nguy nga nối tiếp liên miên, tiên khi hóa lỏng thành từng giọt mưa, rơi lộp độp trên mái hiên, tạo nên một khúc đàn tuyệt mỹ.

Từ Bắc Vọng bị thứ âm thanh này làm cho mê mẩn bồi hồi một lúc lâu. Làn gió nhẹ thổi bay mái tóc vàng, khuôn mặt điển trai khiến cho đám người hầu si mê.

“Đừng quấy rầy ta.”

Giọng nói điềm tĩnh vang lên, Từ Bắc Vọng chắp tay đi vào sâu trong cung điện.

Mình đang đi làm nhiệm vụ cho lão đại, tuyệt đối không thể sa đọa.

Nhưng nếu bây giờ giải tán bọn họ thì sẽ nảy sinh nghi ngờ, đành phải đợi một khoảng thời gian nữa rồi đuổi đi vậy.

Chưa kể, chín vị cường giả Thần Linh tuyệt sắc khuynh thành đều gọi hắn là chủ nhân, mấy ai có thể cưỡng lại thứ khoái cảm này?

Bên trong đại điện, một mặt trời đỏ trôi lơ lửng trên đỉnh đầu, ánh sao tự động rủ xuống, quy tắc đạo vận quanh quẩn giữa các ngón tay.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh châm một ấm trà xanh, bắt đầu kiểm tra các vật phẩm tu luyện trong tu di giới.

Hắn lập tức trông thấy ba trái quả có lớp vỏ mỏng mềm mại màu đỏ tươi.

Khí tức này rất quen thuộc, giống như trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới!

Trước kia, khi còn ở Cửu Châu, hắn đã từng luyện hóa hơn nửa viên, nhung hiện tại đã có tận ba viên!

Chỉ có Thần tộc Hoàng Kim mới có thể tạo ra các tiểu thế giới.

Ngoài ra, Từ Bắc Vọng còn tìm thấy một viên Hồng Mông Tử Khí, đạo khí Hồng Mông không ngừng cuồn cuộn ở bên trong.

Ba bụi cây tiên dược có khí tức ẩn ẩn vượt qua vũ hóa, chẳng lẽ là tiên dược hoàn mỹ nhất hay sao?

Ngoài ra còn có thần vật có hình dạng nhãn cầu, mỗi lần đóng mở đều tạo ra đạo pháp chìm nổi, sấm sét lan tràn, núi sông biến hoá, dường như ẩn chứa toàn bộ sinh linh trong một tinh vực.

“Chỉ có thể rưng rưng nước mắt mà nhận lấy quà tặng…”

Từ Bắc Vọng thở dài một tiếng, sau đó nghiêm túc xem xét hai tấm trục màu vàng.

Khoảng ba canh giờ sau, hắn miễn cưỡng tiêu hóa toàn bộ khối lượng tin tức khổng lồ.

“Kẻ tỏ ra ngạo mạn hò hét ở bên ngoài, thì cũng chỉ là tộc nhân phổ thông khi ở đây.”

“Thần tộc Nhật Bất Lạc có hơn 35000 tộc nhân đã leo lên bảng Vấn Đỉnh.”

Không sai, chính là hơn 35000 thiên kiêu!

Con số này cực kì khủng bố!

“Với địa vị hiện tại, mình chắc chắn sẽ không được tiếp xúc với cơ mật trọng yếu.”

“Cơ hội tốt nhất chính là bảng Vấn Đỉnh. Thứ hạng càng cao thì càng được các trưởng lão Nhật Bất Lạc coi trọng.”

“Hơn nữa, một khi lọt vào bảng này, phần thưởng cũng cực kỳ lớn!”

Tộc nhân lọt vào bảng Vấn Đỉnh có thể được ban tặng Đạo khí cấp một.

Người nằm trong danh sách ba vạn vị trí đầu tiên thì sẽ có thêm một viên tinh cầu không người.

Có nghĩa là gì?

Nghĩa là tinh cầu này sẽ thuộc về ngươi, tất cả tài nguyên bên trong đều là của ngươi, ngươi muốn nó tên gì nó liền tên đó, Tiểu minh tinh, Tiểu lệ tinh đều được.

Chỉ cần lọt vào danh sách một vạn vị trí đầu tiên trong bảng Vấn Đỉnh, ngươi sẽ được ban cho một mảnh tinh hà không người, sau đó

tha hồ độc hưởng bản nguyên Tinh Thần và đạo vận pháp tắc ở nơi đó, hoặc ngươi có thể để hàng vạn sinh linh sinh trưởng tại đó, nhằm tận hưởng sức mạnh tín ngưỡng và niềm tin vô tận.

Một khi lọt vào danh sách một ngàn vị trí đầu tiên trên bảng Vấn Đỉnh, ngươi sẽ nhận được thiên tiên đạo cốt đã trải qua kỷ nguyên trường hà.

Tới đây dừng lại, quyển trục không nêu rõ phần thưởng cho các xếp hạng cao hơn

“Mắt chó coi thường người ta.”

Từ Bắc Vọng biết rất rõ nguyên nhân, hắn cũng không phải là phôi thai thiên đạo, mấy lão giả trong tộc kết luận hắn không còn khả năng tiến vào top 500.

Tư Bắc Vọng bưng chén trà, đi qua đi lại trong điện.

Thông qua quyển trục, hắn có thể hiểu sơ sơ về thế lực của Thần tộc Hoàng Kim trong chư thiên vạn vực.

Bên trong kỷ nguyên trường hà, những gia tộc có cống hiến lớn vì sinh linh chư thiên sẽ sở hữu dòng máu hoàng kim chảy trong cơ thể.

Bốn nhà mạnh nhất chính là…

Thần tộc Nhật Bất Lạc, quốc gia trường sinh bất tử, Vĩnh Hằng Quốc Độ và Thần tộc Thất Quan Vương.

Đương nhiên, Thất Quan Vương hiện đã xuống dốc, đất tổ đều bị chiếm đoạt, tộc nhân bị đuổi giết khắp nơi.

Còn lại là năm thế lực tương đối yếu kém.

Khung Đỉnh Chi Thượng, Bắc Cực Thú Liệp, Hồn Bất Quy, Cửu Trọng Phù Thổ và Vô Miện Chi Vương.

Bắc Cực Thú Liệp là Thú tộc duy nhất, Đạo quả của Tiểu Thế Giới mà hắn từng cắn nuốt ở Cửu Châu chính là nhà bọn họ.

“Một thế giới đặc sắc tuyệt vời.”

Từ Bắc Vọng rất có hứng thú, đáy mắt tràn đầy ý chí chiến đấu.

Hắn bắt đầu điều chỉnh kế hoạch tương lai.

Đầu tiên, săn giết đám thiên kiêu còn lại của Thần tộc Hoàng Kim!

Dù sao đi nữa, hắn đã Thần tộc Nhật Bất Lạc chống lưng, chỉ cần không hành động quá phận, không những sẽ không bị quở trách mà còn nhận được khen thưởng.

Đây đúng là ưu thế bẩm sinh của Từ Bắc Vọng, ỷ thế giếp người là sở trường của hắn.

Thứ hai, làm bại lộ vị trí của Thần tộc Nhật Bất Lạc.

Cố gắng nắm giữ hành tung của các thiên kiêu, sau đó tiết lộ cho lão đại rồi nhận phần thưởng, rồi cùng nhau đi săn với tộc nhân Thất Quan Vương.

Phần thưởng lão đại ban cho khỏi cần phải nói có bao nhiêu hấp dẫn.

Dĩ nhiên, muốn thực hiện hai mục tiêu này, hắn nhất định phải dựa vào thực lực chính mình.

Nếu không có thực lực ngang bằng, đám hiên kiêu của Thần tộc sẽ không để ý tới hắn.

Trong lúc Từ Bắc Vọng còn đang trầm tư…

Chương 421: Bế quan tu luyện mười lăm năm, Thiên Tiên cao phẩm (2)

“Chủ nhân, nô tỳ vừa hái tiên dược.”

Thanh âm ngọt ngào uyển chuyển vang lên bên ngoài đại điện, nữ nhân xinh đẹp mảnh khảnh chống đầu gối trên mặt đất, nàng ta hơi nghiêng người, để lộ bộ ngực đầy đặn, trắng nõn.

“Để xuống đi.”

Ngữ khí có chút lạnh lùng xa cách.

Ánh mắt của nàng ta có chút mất mát, tập trung phân loại tiên dược tùy theo công hiệu của chúng.

Nữ nhân này vốn là trưởng lão của một môn phái lớn trong tinh vực trung đẳng, nàng ta luôn bày ra tư thế cao cao tại thượng, chuyên môn cai quản hàng triệu đệ tử, dựa vào tu vi Cổ Thần để ngạo nghễ một phương.

Nhưng nàng vẫn cam tâm tình nguyện đi đến Xích Ô Cổ Tinh, trở thành một đứa đầy tớ hèn mọn ở Thần tộc Nhật Bất Lạc.

Chỉ vì bốn chữ…

Mẫu bằng tử quý!

Một khi có được sủng hạnh của tộc nhân Nhật Bất Lạc, mang thai đứa con sở hữu dòng máu hoàng kim.

Nếu như vận mệnh ưu ái, hay là huyết dịch độc nhất, thân phân địa vị hoàn toàn không giống nhau.

Nàng ta cũng có thể nhờ đó để đột phá Cổ Thần, theo đuổi con đường trường sinh, gia tăng thêm mấy trăm ngàn năm tuổi thọ.

Đáng tiếc, nam tử tuấn mỹ chưa tới trăm tuổi này lại tỏ ra rất vô tình.

Sau khi điều chỉnh tâm trạng, nữ tử xung kính cáo lui.

Từ Bắc Vọng vươn tay lấy tiên dược.

Dựa vào thân phận này, hắn không cần lo lắng về tiên dược chưa đến trăm triệu năm. Những thứ này xuất hiện khắp nơi trên Xích Ô Cổ Linh, chẳng qua hắn lười hái thôi.

Việc có nữ nô sẽ thuận tiện hơn nhiều, hành trình tu luyện của hắn cũng không bị chậm trễ thời gian.

Ánh mắt của hắn dừng lại ở món thần vật cuối cùng, trong đó có một mảnh vỡ trong suốt sáng chói, tương tự như mảnh vỡ của lão đại. Đây có lẽ là món vật thông dụng của Thần tộc Hoàng Kim.

Từ Bắc Vọng rất quen thuộc với quá trình này, hắn bắt đầu khởi động mảnh vỡ bằng huyết dịch.

Đột nhiên, hư ảnh Từ Bắc Vọng chiếu tới một phương thế giới hỗn độn có màu đỏ vàng.

Mặt trời khổng lồ chói lọi vắt ngang qua hàng trăm triệu dặm, phát ra ánh sáng vàng rực, từng hư ảnh tóc vàng đứng sừng sững bên trên

đó.

Hầu hết các đệ tử đích mạch của Thần tộc Nhật Bất Lạc đều là thế hệ trẻ tuổi.

“Chẳng lẽ đây là một nền tảng giao lưu?”

Từ Bắc Vọng chỉ là người mới, hắn đương nhiên sẽ không chủ động lên tiếng.

“A?”

Nhưng sự xuất hiện của một sợi khí tức lạ lẫm đã thu hút không ít sự chú ý của các tộc nhân khác.

“Ngươi là Thái Sơ Bắc Vọng, phế vật Đại Đệ đã rơi đài ở kiếp trước?”

Một nữ tử cao gầy quan sát Từ Bắc Vọng, ánh mắt biểu lộ vẻ tán thưởng.

Túi da này quả thực quá tuấn mỹ, nàng không tìm ra chút khuyết điểm nào ở hắn.

“Gà đất chó sành, đánh mất mặt mũi của Nhật Bất Lạc mà còn dám về nhận tổ quy tông sao?”

“Ngươi phải nhớ kỹ sỉ nhục lúc đó, sau này phải dùng thực lực mạnh mẽ để rửa sạch!”

Từng giọng nói khinh thường liên tiếp vang lên, chúng thiên kiêu nhanh chóng bỏ qua tên tộc nhân có thực lực yếu ớt này.

Những nữ tử xinh đẹp vẫn tiếp tục chú ý thưởng thức tướng mạo hắn.

Hư ảnh Từ Bắc Vọng đứng dưới nắng chói chang vẫn không nói một lời, hắn bắt đầu cảm thấy khó chịu cả người, bởi vì những kẻ này đang bàn tán về cuộc săn giết tàn dư của Thất Quan Vương, thậm chí bọn hắn còn lấy làm tự hào, lấy đề tài này để ganh đua so sánh lẫn nhau.

Ngay lúc Từ Bắc Vọng đang chuẩn bị rút lui, một giọng nói đột nhiên vang lên: “Bọn họ đều đi tới Phong Đế Thiên Thê, trăm năm sau đạt thành cảnh giới Đại Đế.”

Đề tài này nhanh chóng thu hút sự chú ý của chúng thiên kiêu.

“Ngoại trừ hai tên biến thái kia, mười lăm người đứng đầu đều đã đi hết, không biết có bao nhiêu người có thể xưng đế.”

“Bị đám người trường sinh bất hủ đè ép, thật có chút khuất nhục…”

Tin tức này lập tức khiến cho Từ Bắc Vọng trở nên hưng phấn.

Mười lăm người đứng đầu, có phải có cả Vô Thiên Yếm Vãn?

Phải biết rằng, nỗi lo lắng duy nhất của hắn chính là bà điên này, không phải lo lắng bị hãm hại, mà là lo sợ ép buộc kết hôn.

Một khi bà điên này đưa ra yêu cầu với Thần tộc Nhật Bất Lạc, vấn đề này khỏi cần cân nhắc, Nhật Bất Lạc chắc chắn sẽ đồng ý mối hôn sự, dù sao đối phương đang nằm ở vị trí thứ tám trên bảng Vấn Đỉnh!

Trăm năm Phong Đế Thiên Thê, chẳng lẽ hắn có trăm năm bình an sao?

Về phần hai tên biến thái, đương nhiên là Vô Cực Nhất, Vô Cực Nhị của quốc gia trường sinh bất hủ.

Không có danh tính cụ thể, chỉ có dòng họ cộng thêm danh hiệu, hai tên này sớm đã đạt đến cảnh giới Đại Đế, chiếm giữ hai vị trí đầu của bảng Vấn Đỉnh, là sự tồn tại chói lọi nhất trong hàng tỷ tinh vực.

Từ Bắc Vọng nín thở tập trung, cuối cũng cũng nghe được cái tên Vô Thiêm Yến Vãn, lúc này hắn mới yên tâm rời đi.

“Một trăm năm…”

Con số này khẳng định là không có định, có lẽ là sáu mươi năm, cũng có lẽ là năm mươi năm?

Tóm lại, Từ Bắc Vọng cũng có thêm một khoảng nghỉ để xả hơi.

Không chút do dự, hắn từng bước tiến vào trong Linh Trì để tu luyện, quyết tâm tiêu hóa toàn bộ tài nguyên.

…

Năm tháng qua đi, đảo mắt đã mười lăm năm.

Cung điện nguy nga, mưa tiên liên miên, chín hầu gái liên tục thu hoạch tiên dược ở khắp nơi. Trong mười lăm năm này, các nàng đều phục vụ đúng giờ, nội tâm cũng càng thêm tuyệt vọng.

Gần như có thể chắc chắn rằng con người tuấn mỹ này vốn không để tâm đến bọn họ, càng không cho bọn họ cơ hội để thừa nước đục thả câu.

“Tuổi thọ đã hơn trăm vạn năm, nếu không có cơ duyên kinh thiên động địa, nhất định không thể bước vào Đế Cảnh.”

Nữ tử yểu điệu vuốt ve vết chân chim nơi khóe mắt, nội tâm buồn bã thảm thiết không thể diễn tả bằng lời.

Các nàng từ bỏ địa vị cao sang để làm một nữ nô hèn mọn, nhưng lại không biết quyết định này có đúng đắn hay không nữa.

Ầm ầm!

Hoa rơi đầy trời, mặt trời đỏ rực treo cao, làm nổi bật một bóng dáng khôi ngô tuấn tú trong y phục màu trắng, từng sợi tóc như ẩn chứa đạo vận, hòa cùng một thể với thiên địa.

“Thiên Tiên…”

Nữ tử yểu điệu trong mắt đầy kinh diễm.

Thiên phú vượt bậc như thế này, đặt giữa Thần tộc Hoàng Kim cũng coi như sáng chói lóa.

“Chúc mừng công tử!”

Nàng ta lập tức quỳ sụp xuống đất, biểu đạt nội tâm kính ngưỡng.

Trên thực tế, nữ nô này đột nhiên nảy sinh ra ý niệm khác.

Một khi địa vị của Thái Sơ công tử thăng cấp, nàng ta có lẽ cũng có thể hưởng xái vài phần.

Đến lúc đó, công tử chỉ cần khẽ động tay thôi cũng có thể giúp nàng đột phá cảnh giới Đại Đế, tuổi thọ còn nhiều gấp đôi!

“Theo ta rời khỏi đất tổ.”

Giọng nói ôn nhuận vang lên.

“Gào!”

Cuối khoảng không, một con Kim Ô Thần Điểu bay lượn, nam tử áo trắng bình tĩnh đứng sừng sững ở phía trên.

Chín đầy tớ đưa tiên dược vào cung rồi lập tức theo đuôi phía sau.

Đúng vậy, Từ Bắc Vọng đã sẵn sàng trèo lên bảng Vấn Định, vì an toàn tính mạng, hắn phải dắt theo mấy tên Cổ Thần hộ vệ bên người.

Biết đâu bản thân lại đụng độ với mấy tên điên ghen ăn tức ở? Tuổi thọ sắp hết, tu vi đình trệ không tăng tiến, cho nên bí quá làm liệu, những người như vậy cũng không ít ở trên tiên giới.

Dù sao, với tư cách là hậu duệ của Nhật Bất Lạc, con rể tương lai của Thần tộc Thất Quan Vương, mạng sống của hắn cũng thật đáng quý.

Chương 422: Mới bước lên bảng Vấn Đỉnh (1)

Tại tinh vực Thuỵ Thuỷ.

Tông môn thứ nhất, đại điện Tồi Hồn.

Đại dương xanh ngắt lăn tăn gợn sóng, một hòn đảo khổng lồ nằm giữa lòng biển, tiên hà (mây) tràn ngập, sương mù mờ ảo.

Tại giờ khắc này, toàn bộ hòn đảo chật ních người, tất cả các thế lực lớn trong tinh vực đều đổ xô đến tham dự yến tiệc, cùng nhau cử hành ngày hội lớn nhất trên tinh vực.

“Đa tạ chư vị.”

Nam tử độc nhãn mặc áo bào nhật nguyệt tinh thần, đầu đội mũ miện màu đen, ông ta đứng sừng sững bên trong chiến thuyền, giơ cao chén rượu trong tay.

“Khuyển tử đạt được một số thành tựu nho nhỏ, không đáng được ca tụng tuyê dương.”

Ông ta làm ra vẻ khiêm tốn, nhưng khóe miệng lại tràn đầy ý cười kiêu ngạo.

Sinh ra một nhi tử tài giỏi như thế, liệu ông ta còn cầu mong gì hơn?

Sau khi ông ta vừa dứt lời, âm thanh reo hò ầm ầm như sấm sét, truyền khắp bốn phương tám hướng của hòn đảo, vang vọng đến tận mây xanh, kéo dài liên tục không ngừng!

Đây là một ngày đáng nhớ của Tinh vực Thuỵ Thuỷ, bọn họ đã mong chờ khung cảnh huyền thoại từ rất lâu rồi!

Rốt cuộc, Tinh vực Thuỵ Thuỷ cũng đã có thiên kiêu xuất hiện trên bảng Vấn Đỉnh!

Mặc dù chỉ xếp hạng ở vị trí 996.325, nhưng đó lại là bảng Vấn Đỉnh được tỷ tỷ tinh vực nhìn vào!

Mấy trăm vạn tinh vực hạ đẳng trở về trước đều không có lấy một người?

Vậy mà vùng đất cằn cỗi này lại có thể xuất hiện một mầm cây vĩ đại đến như vậy, đây quả thực là một vinh dự vô hạn dành cho tất cả mọi người tại tinh vực Thuỵ Thuỷ!

Trong tiếng vỗ tay không ngớt, một nam tử trẻ tuổi có làn da trắng nõn, khuôn mặt tuấn tú xuất hiện ở phía trước chiến xa. Đôi mắt của hắn ta u tối thâm sâu, giống như có thể giam cầm linh hồn, uy thế mười phần!

Hắn ta chậm rãi giơ tay lên, thiên địa dường như yên lặng trong chớp mắt, tiếng vỗ tay đột ngột dừng lại.

Nam tử trẻ tuổi vô cùng hưởng thụ loại cảm giác này, hời hợt mở miệng: “Chư vị, thành tựu ngày nay chẳng qua chỉ là bước khởi đầu, ta nhất định sẽ tiến vào vị trí trước mười vạn trong vòng hai trăm năm tới, đến lúc đó…”

Ầm!

Hắn ta mới nói được nửa chừng, tinh thạch bên trên hòn đảo rung chuyển dữ dội, như thể cánh cửa truyền tống tinh vực vừa được mở ra.

Nương theo ánh sao lấp lánh rạng rỡ trong hư không, con Kim Ô Thần Điểu có kích thước mười vạn trượng đột nhiên lao xuống, một nam tử áo trắng đứng sừng sững trên đầu nó, chín nữ tử mắt ngọc mày ngài chạy theo sau hắn ta.

“Tiểu bối vô danh tới đây để khiêu chiến Liễu Hạo của quý tinh vực.”

Giọng nói ôn thuận tùy ý chậm rãi vang lên.

Toàn bộ vùng biển hoàn toàn tĩnh mịch!

Mọi người trố mắt đứng nhìn, đầu óc nhất thời trở nên trống rỗng.

Tối hôm qua, Liễu công tử đã chém chết một cường giả Hư Vô trung phẩm, thuận lợi leo lên bảng Vấn Đỉnh.

Còn chưa ngồi nóng đít, đã có người tới khiêu chiến?

Trong số mấy ngàn vạn tu sĩ ở đây, không ai cảm thấy rằng nam tử trẻ tuổi kia không biết tự lượng sức mình.

Bởi vì hắn ta quá hoa lệ sáng chói!

Mái tóc vàng phấp phới, khuôn mặt tuấn mỹ đến mức bi thương, đôi mắt xanh thẳm thâm thúy, hắn ta cứ như vậy mà bình thản quan sát đám người.

Hơn nữa, từng đạo khí tức sau lưng hắn ta cũng không yếu hơn Điện chủ Tồi Hồn là bao.

Phải biết rằng, Điện chủ Tồi Hồn cũng thuộc cấp bậc Thần Linh.

“Mời.”

Nam tử áo trắng nhàn nhã bước tới, hắn vừa mỉm cười vừa nhìn chăm chú lên khuôn mặt u ám của Liễu Hạo.

Toàn bộ vùng biển tên tĩnh như chốn không người, tất cả mọi người đều sởn tóc gáy, nội tâm không ngừng thấp thỏm lo âu.

“Ta nhất định phải lặp lại lần thứ hai sao?”

Nụ cười của nam tử áo trắng lạnh lùng hơn bao giờ hết, ngữ khí dần trở nên thiếu kiên nhẫn.

Liễu Hạo nắm chặt hai tay, đối phương vừa mới vào Thiên Tiên cao phẩm, hắn ta tuyệt nhiên không sợ hãi chút nào. Tuy nhiên, hắn ta cảm thấy có chút bất an vì thân phận thần bí của tên kia.

Gia tộc quyền lực đến mức nào mới có thể khiến một đám Cổ Thần cút cun làm nô bộc chứ? Chẳng lẽ là đạo thống cổ xưa trong một tinh vực thượng đẳng nào đó?

“Ngươi là ai?”

Điện chủ Tồi Hồn cố gắng hết sức giả bộ bình tĩnh, nhưng ông ta có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh run rẩy của mình.

“Ta là ai?”

Từ Bắc Vọng cau mày, cảm giác bản thân vừa bị vũ nhục nặng nề, hắn lạnh lùng nói: “Ngươi không xứng biết đến.”

Vừa dứt lời, một vầng mặt trời đỏ rực vượt qua hàng trăm triệu dặm trong tinh vực, mang theo sức mạnh đáng sợ, đánh về phía Liễu Hạo còn đang sững sờ.

Đối phương đã động thủ, Liễu Hạo không can tâm trở thành bàn đạp, hắn cũng có ngạo khí của một thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh!!

Từng sợi thần hồn phiêu đãng, giống như vừa hấp thụ sức mạnh của âm tào địa phủ. Trong cơn cuồng phong u ám điên cuồng gào thét, dám thần hồn tụ lại, tạo thành một thân ảnh, đâm xuyên đến tận trời .

Cùng lúc đó, thiên uy hùng vĩ tràn ra, tạo thành một đạo thân ảnh sáng ngời, dần dần phóng to ra xa trăm vạn dặm.

Một bên là địa ngục, một bên là thần quang, cảnh tượng vô cùng tương phản đến nhường này đã khiến toàn thân Liễu Hạo trở nên mạnh mẽ phi thường.

Ầm ầm!

Khi mặt trời thiêu đốt đánh vào thần quang, năng lượng kinh khủng bùng phát, thần quang nổ tung trong chốc lát. Thần hồn quét ngang bầu trời, sau đó lao về phía nam tử áo trắng.

“Chiếm thượng phong…”

Đệ tử Tồi Hồn bày ra vẻ mặt vui mừng, thực lực chân chính của vị nam tử thần bí cái thế vô song này cũng như vậy mà thôi.

Đồng bối tranh chấp, bình thường đọ sức, thân phận của ngươi cao hơn thì sao chứ?

Liễu sư huynh sẽ hung hăng nhục nhã ngươi, giẫm đạp ngươi dưới chân!

Chương 423: Mới bước lên bảng Vấn Đỉnh (2)

“Tinh vực Thuỵ Thuỷ quá mạnh!”

Vô số tu sĩ cùng chung mối thù, âm thầm cổ vũ Liễu thiên kiêu.

Tinh thần chiến đấu trong mắt Liễu Hạo cuồn cuộn ngút trời, sức mạnh ăn mòn của thần hồn càng thêm bành trướng.

Nhưng trong khoảnh khắc, sợi dây cung thần hồn như thể bị đứt gãy, thức hải hỗn loạn tưng bừng, hắn ta giống như đẩy vào một phương trời quỷ dị ngập tràn sương mù xám xịt.

“Tiếp.”

Nam tử áo trắng tóc vàng trầm mặc nhìn hắn, sau đó quăng ra một đóa hoa Bỉ Ngạn óng ánh, sức mạnh hủy diệt bắn tán loạn ra bốn phía.

Liễu Hạo không chút do dự, nắm lấy con đường dẫn đến sự sống.

Bùm…

Những mảnh xương vằn vện đột nhiên rơi xuống đất, những thứ sinh cơ đều biến mất, ngay cả một giọt huyết dịch cũng không có.

Biểu tượng vinh quang của Tinh vực Thuỵ Thuỷ cứ như vậy biến mất theo sương gió.

Liễu thiên kiêu rơi đài rồi!

Cơn chấn động vô song này đã khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi!

“Con trai…”

Điện chủ Tồi Hồn xụi lơ trên mặt đất, nội tâm bi thống không thôi, sắc mặt trở nên dữ tợn, đau nhức đến mức phát cuồng!

Cả hòn đảo chìm trong yên tĩnh, bầu không khí bi thương tràn ngập, vô số người mặc niệm trong lòng.

Bọn hắn nhìn lên nam tử áo trắng tuấn tú, nội tâm giống như vừa bị công kích kịch liệt, trong lòng phát sinh cảm giác bất lực khó diễn tả bằng lời.

Hắn ta chính là một nhân vật thượng đẳng, muốn giết ai liền giết, sau lưng hắn còn có chín tuỳ tùng tuyệt mỹ, ai lại dám báo thù chứ?

“Chiến lực của công tử thật là khủng khiếp.”

Đám nữ nô Cổ Thần không khỏi cảm thán, thần sắc kinh ngạc trong đôi mắt xinh đẹp của bọn họ không thể tiêu trừ ngay lập tức.

Chiến lực thực sự của tên họ Liễu này cũng sánh ngang với Ngụy Thần trung phẩm gần đến đỉnh phong, nhưng công tử vừa mới bước vào cảnh giới Thiên Tiên cao phẩm mà vẫn có thể trấn sát hắn bằng một chiêu?

Đây chính là thiên phú không có gì sánh kịp.

Đây chính là huyết mạch của thần tộc Nhật Bất Lạc vĩ đại?

Quá kinh người!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không có một gợn sóng nào, hắn biết rằng đám nữ nô đã hiểu lầm rồi.

Đối với Từ Bắc Vọng mà nói, việc chiến đấu vượt cấp cũng không có gì khác biệt, bởi vì hắn có Minh khí.

Nếu như sử dụng tiên lực, đôi bên ắt hẳn còn phải giằng co ác chiến một hồi lâu. Thậm chí, nếu không có bản nguyên đạo pháp nhờ vào huyết mạch Nhật Bất Lạc, hắn có lẽ còn không đánh lại tên họ Lữ.

Thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh quả thật không thể coi thường.

Một chiêu giết địch, có lẽ xếp hạng của hắn cũng không thấp a?

Một đoàn điểm sáng khí vận phiêu tán trên bầu trời, Từ Bắc Vọng lập tức nuốt chửng rồi luyện hóa, sau đó quan sát cây khí vận trên đỉnh đầu của mình.

Cây khí vận có tổng cộng 8,5 mảnh sáng.

Từ Bắc Vọng không quá hưng phấn, thậm chí còn có hơi hơi thất vọng. Trước đó, sau khi thôn phệ một thêm khí vận chi tử, cây khí vận của hắn trực tiếp gia tăng từ ba mảnh lên bảy mảnh, nhưng bây giờ chỉ tăng thêm một mảnh rưỡi.

Xem ra, càng về sau, khí vận chi tử cần thiết càng ngày càng nhiều.

Tuy nhiên, dựa vào thân phận hiện tại, chuyện này không có gì đáng lo ngại.

Mọi việc hoàn tất, Từ Bắc Vọng liếc nhìn đám người đang nung nấu cừu hận ở xung quanh, hắn đó khẽ gật đầu với nữ nô ở gần nhất, sau đó đứng sừng sững trên Kim Ô Thần Điểu rồi đi về trận pháp truyền

tống tinh vực.

“Công tử họ Thái Sơ.”

Nữ tử Cổ Thần hời hợt mở miệng.

Oanh!

Ầm ầm!

Giống như sấm sét giữa trời quang!

Tất cả mọi người đều cảm thấy tê dại da đầu, trái tim trong lồng ngực đập nhanh đến mức suýt nữa nổ tung, huyết dịch cơ hồ đông cứng thành thực thể, bọn họ thậm chí còn nảy sinh cảm giác muốn thần phục.

Đại Nhật, tóc vàng, Thái Sơ…

Khí chất vô cùng tôn quý, sức chiến đấu kinh khủng mênh mông.

Kia là…

“Cung tiễn Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

“Cung tiễn Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

“Cung tiễn Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

Toàn bộ hòn đảo, những nhân vật đỉnh phong của Tinh vực Thuỵ Thuỷ đều quỳ rạp xuống trên mặt đất, ánh mắt vô cùng sùng bái kính ngưỡng.

Cho đến khi chín nữ nô biến mất tăm dạng, thanh âm trùng trùng điệp điệp như kinh lôi vẫn vang vọng giữa thiên địa.

….

….

Trung Châu, Tinh vực Thiên Cầm.

Chính giữa những dãy núi dài vô tận, một thế lực Nhật Nguyệt Thần Triều lại đang nằm sừng sững ở trung tâm, chiếm trọn những toà lâu đài hùng vĩ nguy nga.

Băng Tuyết Cầm Cung trước đây, số lượng đệ tử hiện giờ của bọn họ

đã tăng vọt lên đến trăm vạn, mà tông chủ cũng trở thành cường giả Ngụy Thần.

Trong vực sâu tông môn.

Công Nghi Sơ đoan trang dịu dàng vừa kết thúc tu luyện, nàng ta đi qua đi lại một lúc rồi cầm lấy Tinh La Bàn.

Công Nghi Sơ biết rõ, bản thân rất khó có thể gặp lại Tiểu Vọng.

Vậy nên, nàng chỉ có thể tìm hiểu tình hình gần đây của Tiểu Vọng bằng phương thức quan sát bảng Vấn Đỉnh.

Công Nghi Sơ tìm kiếm như mọi khi, đến khi thần thức bị bài xích, nàng ta tiếp tục đặt Tiên Tinh vào, nhìn lên các danh tự trong Dải ngân hà một lần nữa.

Rốt cuộc, đôi mắt đẹp của Công Nghi Sơ khẽ phiếm hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ run lên, gần như vui đến phát khóc: “Sư tôn tự hào vì ngươi!”

Lần theo danh tự của Thái Sơ Bắc Vọng, nàng chậm rãi tìm kiếm trong tỷ tỷ tinh vực, rốt cuộc tìm được một Tinh vực hạ đẳng Thụy Thủy.

Hư ảnh của nam tử áo trắng kéo tinh cầu lên, tóc vàng bay múa, đôi mắt xanh thẳm tựa hồ được kết nối với Dải ngân hà, uy nghiêm và lộng lẫy vô cùng.

“Xếp hạng 953421, vi sư sẽ ghi nhớ danh tự này, ngươi nhất định sẽ ngày càng cao, trở thành tiêu điểm của chư thiên vạn vực.”

Công Nghi Sơ lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt, nội tâm vẫn vô cùng háo hức tự hào như cũ.

Mọi thứ mà Băng Tuyết Cầm Cung đang sở hữu, tất cả đều là nhờ nam tử trẻ tuổi này!

Một đoạn ký ức sư đồ ngắn ngủi kia, nàng sẽ không bao giờ quên!

Nàng có lẽ đã không còn là đối thủ của Tiểu Vọng nữa rồi, chẳng lẽ thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh không thể chiến thắng Ngụy Thần sơ phẩm sao?

“Ta là sư tôn của Thái Sơ Bắc Vọng!”

Công Nghi Sơ, một người đã sống qua mấy vạn năm bỗng hoá thành

tiểu nữ hài bình thường, hướng mặt về phía các dãy núi rồi vui sướng hô to.

Cùng lúc đó, rất nhiều tông chủ hưng phấn hô to, cầm Tinh La Bàn khoa tay múa chân!

Đây chính là Từ công tử cao quý vô song!

Mới bao lâu, liền đã leo lên bảng Vấn Đỉnh rồi?

Truyền kì thuộc về nam nhân này vừa mới bắt đầu, bọn hắn có nảy sinh một dự cảm, truyền thuyết kinh thế hãi tục trong tương lai, nhất định có một phần thuộc về hắn.

Chương 424: Đại Nhật giáng lâm Quan Tinh Hải, ác mộng của khí vận chi tử! (1)

“Xếp hạng chín mươi lăm vạn? Ngươi cũng quá phế vật!”

Tại một thế giới hư vô lạnh lẽo đến mức nứt vỡ linh hồn, nữ tử váy tím chân trần hành tẩu trong động băng, má ngọc cao quý phát ra khí tức lạnh lùng, nhưng khóe môi lại hơi nhếch lên.

Tiếng cười ấm áp vang lên, giống như có thể hòa tan đạo vận lạnh băng.

Không hổ là chó săn của nàng, hắn coi như cũng không tệ. Tuy nhiên, nàng không thể giẫm đạp hắn để biểu lộ cảm xúc, cho nên bàn chân có chút ngứa ngáy.

“Lên bảng rồi?”

Thanh âm dễ chịu vang lên, một chiếc quan tài óng ánh phiêu đãng trên bầu trời, một nữ khỏa thân nằm bên trong.

Nữ tử này sở hữu làn da trắng nõn, dung mạo vô song, hàng lông mày có chút tương tự Đệ Ngũ Cẩm Sương, khí tức vô cùng hiên ngang.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nàng cũng không thèm hồi đáp lại.

“Con rể của ta là một nhân vật vô cùng quan trọng, thậm chí còn đóng vai trò mang tính quyết định.”

“Nếu tương lai giống như lời ngươi nói, vậy thì hắn chính đại công thần, góp phần đưa Thất Quan Vương của chúng ta đi lên.”

Quan tài tiếp tục phiêu đãng, giống như là muốn tiến vào không gian vô tận, lông mi của nàng vẫn luôn tĩnh lặng, môi đỏ mọng không hề động đậy, nhưng lại có thể phát ra tiếng nói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương giương tay váy ra, khuôn mặt hoàn mỹ không chút dao động, đôi chân ngọc tinh xảo ngâm trong nước đá.

“Một người thích liếm chân, một người thích bị liếm, thật sự là đam mê kỳ quái…”

Có tiếng cười như chuông bạc truyền đến từ trong quan tài, nữ tử vẫn đang ngủ say, nhưng khóe môi lại phác họa một đường vòng cung.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng như băng, tay đánh ra một chưởng, đẩy quan tài đánh vào chỗ sâu vô tận.

Con mèo ngu ngốc!

….

….

Trời xanh trong chờ đợi cơn mưa bụi, còn ta thì đang chờ chàng.

(*) Sứ thanh hoa 青花瓷 – Jay Chou Châu Kiệt Luân

Nơi đây là Quan Tinh Hải, một di tích vốn nổi danh ngập tràn cơ duyên trong chư thiên vạn vực.

Hàng vạn tinh cầu sáng lấp lánh phiêu đãng giữa vũ trụ, tạo thành khung cảnh trong xanh kỳ vĩ, tựa như một mảnh hải dương mênh mông sóng sao lung linh, vừa trong trẻo lại vừa thuần khiết.

Giờ phút này, rất nhiều chiến xa, cổ thuyền đang chiếm cứ bầu trời Quan Tinh Hải, từng đầu thần thú kéo xe đều phát ra khí tức bàng bạc mênh mông đến cực điểm.

Thiên kiêu của mười vạn tinh cầu đang ngồi xếp bằng ở nơi đây, sử

dụng khí vận của bản thân để tìm kiếm cơ duyên. Bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn thấy đủ loại thần binh đa dạng sắc màu và hình dạng, từ đao thương kiếm tích, búa rìu câu xiên, cho đến chung đỉnh tháp ấn… Ai nấy đều chóng váng đau đầu vì không kịp nhìn rõ.

Trong hàng vạn tinh vực, mỗi thời mỗi khắc đều có các tu sĩ rơi đài, thi thể của bọn họ bị nghiền ép thành bột mịn, nhưng những bảo vật trên người bọn họ sẽ lang thang khắp cõi, dưới quy tắc thiên đạo, phần lớn những thứ này sẽ trôi theo về phía Quan Tinh Hải, còn một phần nhỏ sẽ thất lạc trong các thế giới bị vứt bỏ.

Mà các thiên kiêu đang ngồi ở đây, tất cả bọn họ đều đang chờ đợi cơ duyên!

Những người có khí vận cao sẽ tìm thấy thánh dược, bình ngọc, thậm chí là cả tinh hoa trái tim của Đại Đế!

“Đây là…”

Rất nhiều Thiên kiêu bày ra biểu cảm ngưỡng mộ, ai nấy đều dõi theo một tòa cung điện trong suốt như pha lê vừa phun ra từ Tinh Hải, bên trên còn có tiên âm quanh quẩn, sau đó liền bị một nữ tử thu vào trong tu di giới.

Một nam tử thanh tú đang mặc áo bào tinh đấu đang tràn đầy lo lắng, cố gắng hết sức để trấn tĩnh bản thân.

Hắn chính là Ly Thương thuộc Tinh vực Thiên Cầm,.

Bảy năm trước, sau khi cuộc tranh đấu bảng Ấu Cầm hạ màn kết thúc, Ly Thương nhờ vào khúc xương rồng mà sư đệ từng ban tặng để chém giết tới tận vị trí thứ ba, giành được cơ hội đi đến Quan Tinh Hải.

Nhưng bảy năm ròng rã trôi qua, thu hoạch của hắn quá mức ít ỏi, cũng chỉ có hai mươi mấy gốc tiên năm mươi vạn trở xuống.

Khi nhìn những người khác tìm được đầy bồn đầy bát, làm sao hắn ta có thể không thất vọng cho được?

Trong khoảng thời gian vừa qua, Ly Thương chỉ cảm thấy hưng phấn tột đỉnh khi nhìn thấy sư đệ của mình leo lên bảng Vấn Đỉnh, thân ảnh áo trắng lộng lẫy đứng sừng sững ở Thụy Thủy Tinh Vực đó đã khiến hắn tự hào mừng rỡ từ tận đáy lòng.

“Tinh vực hạ đẳng, không xứng để thiên đạo chiếu cố.”

Bên cạnh hắn, một thiên kiêu trẻ tuổi có vóc người khôi ngô đang bày ra bộ dáng lạnh lùng bễ nghễ, hai tay kkhex lung lay vật liệu chế tạo Tiên khí.

Ly Thương không hề phản bác, tỏ vẻ tán thành lời nói của đối phương. Sau khi rời khỏi tinh vực Thiên Cầm và được tiếp xúc với thế giới rộng lớn hơn, nhiệt huyết sôi trào trong lòng hắn chậm rãi bị dập tắt.

Tại chư thiên vạn vực, hắn ta quả thực quá bình thường, không hề nổi bật chút nào trong số các thiên kiêu ở Quan Tinh Hải, 80% những người ở đây đều mạnh hơn hắn.

Phải biết rằng, mười vạn thiên kiêu ở nơi này, tất cả bọn họ đều không có tư cách leo lên bảng Vấn Đỉnh!

“Phàm là con người, ai nấy rồi cũng phải học cách chấp nhận sự tầm thường của bản thân.”

Ly Thương khẽ thở dài, cố gắng định thần để cảm nhận sự vận hành quỹ tích của Tinh Hải, hy vọng sẽ có thể tìm ra thứ gì đó không tưởng tượng nổi.

Nhưng vào lúc này.

Bản sắc trong xanh của Quan Tinh Hải đột nhiên xen lẫn với màu đỏ rực chói lọi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số người, một vầng mặt trời huy hoàng đột nhiên giáng lâm, phát ra khí tức nóng rực vô ngần, tựa như có thể thiêu đốt toàn bộ sinh linh ở nơi đây.

“Rống”

Kim Ô Thần Điểu kêu lên một tiếng, sau đó bay lượn xung quanh mặt trời, một nam tử áo trắng đứng sừng sững bên trên, toàn thân toát ra khí chất mạnh mẽ!

“Nhật Bất Lạc vĩ đại?”

Chủ nhân của mười vạn tinh vực có nhiệm vụ dẫn dắt thiên kiêu đến Quan Tinh Hải bắt đầu nhao nhao khom mình hành lễ, ai nấy đều bày ra thần sắc vô cùng cung kính.

“Thần tộc Nhật Bất Lạc…”

Mấy chục vạn thiên kiêu ngẩng đầu chiêm ngưỡng phong thái của

nam tử áp trắmg, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Bọn hắn thề, đây đích thị là nam nhân lộng lẫy chói mắt nhất mà bọn hắn từng gặp qua trong đời này!

Có lẽ, cũng chỉ có Thần tộc Kim Thần mới có thể sinh ra một thiên chi kiêu tử tuấn mỹ vô song như vậy.

Loại phong thái kia, đủ để khiến vô số người có mặt ở đây trở nên tự ti vô đến cực điểm.

Chương 425: Đại Nhật giáng lâm Quan Tinh Hải, ác mộng của khí vận chi tử! (2)

“Cung nghênh tôn thượng.”

“Cung nghênh tôn thượng.”

Thanh âm trùng trùng điệp điệp vang lên, mấy chục vạn thiên kiêu cúi đầu kính cẩn, chờ đợi Kim Ô Thần Điểu rời đi.

Theo bọn hắn nghĩ, tôn thượng chỉ đang đi ngang qua Quan Tinh Hải, Thần tộc Hoàng Kim thèm để ý đến cơ duyên ở Quan Tinh Hải chứ?

Sao có thể đoán được.

Nam tử áo trắng chắp tay ở đằng sau, lặng lẽ đứng sừng sững ở trung tâm bờ biển, con mắt màu xanh bình tĩnh nhìn chăm chú Quan Tinh Hải.

Chín nữ nô bày ra phong thái yểu điệu, duyên dáng mềm mại, đáng yêu khéo léo đứng ở phía sau.

Ly Thương hưng phấn đứng lên, ngọ nguậy bờ môi, muốn nói lại thôi.

Nhưng rốt cuộc, hắn ta nuốt đắng chát xuống cổ họng, thần sắc càng thêm cô đơn.

Tự mình đa tình làm gì, trong mắt sư đệ, hắn chẳng qua chỉ là một trong số chúng sinh mà thôi.

Nếu bây giờ đôi bên nhận mặt nhau, Ly Thương hắn chẳng khác gì vết hoen ố trên hình tượng hoàn mỹ của sư đệ, làm gì có ai muốn có một sư huynh phế vật đâu?

Ly Thương lại ngồi xếp bằng lần nữa, nhắm mắt cảm ngộ cơ duyên.

“Gió nổi lên.”

Thanh âm ôn nhuận phiêu đãng, nam tử áo trắng tuấn mỹ chậm rãi đưa tay lên, giống như chạm phải làn gió hư ảo của sao trời.

Nhưng đột nhiên, năm ngón tay mảnh khảnh ngưng tụ thành một chưởng ấn khổng lồ, phát ra hào quang vàng kim kinh khủng, tựa như cối xay diệt thế, lao về phía thiên kiêu áo lam.

Phốc.

Một Thiên Tiên trung phẩm không thể giãy dụa, cũng không có chút sức chống cự nào, thân thể lập tức nát thành năm mảnh.

Từ Bắc Vọng cướp lấy điểm sáng khí vận, bộ dáng dửng dưng như quan sát tư thái của sâu kiến.

Khi nữ bộc nói về nơi này, hắn lập tức chạy đến đây như ngựa không ngừng vó.

Chuột tầm bảo đang ở sẵn đó, chờ đợi hắn đến đây để thu hoạch, Từ Bắc Vọng căn bản không cần hao phí thời gian lùng bắt.

Quan Tinh Hải, lặng ngắt như tờ!

Thái Sơ công tử mạnh mẽ vô song như vậy, khiến cho tất cả mọi người lập tức biến sắc, ai nấy đều cảm nhận thực lực áp chế răn đe đáng sợ.

Cỗ thi thể này, chẳng lẽ khi còn sống đã từng đắc tội Thái Sơ công tử sao?

Không thể nào, kẻ dám đối nghịch với thần tộc Nhật Bất Lạc, sớm đã rơi đài, sao lại còn sống đến tận bây giờ?

Chẳng lẽ ánh mắt vừa rồi còn chưa đủ kinh người sao?

Chắc chắn là vậy!

Kết quả là, mấy chục vạn thiên kiêu bày ra vẻ mặt cung kính đến cực hạn, căn bản không dám có chút lười biếng, sợ gặp tai bay vạ gió.

Nam tử áo trắng ngước mắt liếc nhìn qua, sau đó nâng Đại Nhật nóng rực bằng một tay rồi ném về phía xa xa, bảy tám thiên kiêu lập tức chết ngắc tại chỗ.

Hắn ta dường như còn e ngại tốc độ không đủ nhanh, lập tức thiêu đốt thêm một giọt tinh huyết vàng kim, Đại Nhật sáng chói bỗng nhiên phát ra tiếng động ầm ầm, nhô cao lên tới hàng vạn trượng. Sau đó, một đôi bàn tay chụp lấy Đại Nhật, thiêu đốt mấy chục Thiên kiêu cùng một lúc.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người chứng kiến đều kinh hãi, cơn chấn động kịch liệt đánh thẳng vào thần hồn.

Một cuộc chém giết từ đầu đến đuôi!

Tùy ý lạm sát!

Những nhân kiệt chúng tinh phủng nguyệt ở từng tinh vực, nhưng bây giờ lại trở thành sâu kiến ven đường, vô tình bị giẫm chết.

(*) Chúng tinh phủng nguyệt: được mọi người vây quanh, được mọi người cung phụng.

Đây chính là Thần Kim Hoàng Tộc chuyên coi thường thương sinh sao?

Nhìn thấy đệ tử chết thảm, đám chủ nhân tinh vực muốn rách mí mắt, ai nấy lâm vào trong nỗi đau thương vô hạn.

Bảy nữ bộc kinh ngạc nhìn nhau, các nàng cũng không đoán được chủ ý của chủ nhân. Một màn lạm sát như thế này nhất định sẽ bị báo cáo đến Thiên Đình, đến lúc đó, hắn nhất định sẽ bị thần tộc Nhật Bất Lạc trừng phạt.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh thu hoạch tính mệnh của khí vận chi tử, 99% bọn hắn đều sở hữu 98 phiến lá cây khí vận.

Về phần lòng trắc ẩn? Hắn đương nhiên không có.

Trên thế giới này, đấng toàn năng có thể phá hủy tinh vực để cướp lấy bản nguyên Tinh Thần, ai sẽ quan tâm đến cảm nhận của hàng vạn sinh linh thế nào chứ?

Từng cỗ thi thể phiêu đãng trong Quan Tinh Hải, lập tức bị chôn vùi bởi sao trời đạo vận, ngay cả huyết dịch cũng không còn sót lại.

“Đủ rồi!”

Tiếng rít vang lên từ một chủ nhân tinh vực ngồi trên cự quy bọc vảy chi chít, ông ta đang tức giận nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng.

“Ừm?”

Từ Bắc Vọng đình chỉ tiên khí chảy xuôi quanh thân, sắc mặt không chút biểu tình, hắn nhìn chằm chằm vào người vừa mới lên tiếng: “Thế nào, ngươi hình như có ý kiến với ta?”

Chủ nhân tinh vực trở nên dữ tợn, phẫn nộ nói: “Tôn thượng, con ta đã chọc giận ngươi từ khi nào? Thân phận tôn quý thì có thể xem mạng người là cỏ rác sao?”

Tiếng gầm khàn khàn vang lên, con mắt của vị Thần Linh này đột nhiên bắn ra sát khí.

Trong phút chốc, chín nữ bộc tiến lên trước một bước, má ngọc lạnh lùng khóa chặt hắn.

“Lui ra.”

Từ Bắc Vọng khoát tay áo, điềm nhiên như không có việc gì nói: “Ngươi muốn giết ta? Được, đánh vào đỉnh đầu ta này.”

Thanh âm cũng không quá lớn, nhưng vào lúc này, bầu không khí tĩnh mịch bên trong Quan Tinh Hải trở nên phá lệ rõ ràng.

Tựa như hoàng chung đại lữ, một tiếng nổ vang lên trong tâm trí của vô số thiên kiêu, khiến cho bọn hắn kinh hãi vạn phần!

Sắc mặt của chủ nhân tinh vực đang ngồi trên cự quy trở nên cứng đờ, xương sống lưng khẽ run rẩy.

Sau khi tận mắt nhìn thấy nhi tử rơi đài, cảm xúc của ông ta triệt để mất khống chế, nhưng khi nam nhân này bước đến từng bước một, tiếng bước chân của hắn khiến ông ta bình tĩnh lại.

“Giết ta đi!”

Nam tử áo trắng bất động, mái tóc vàng bay phấp phới trong gió.

Chủ nhân tinh vực trầm mặc, bước chân lảo đảo đi tới nơi nhi tử ngã xuống, ông ta nhặt lên một sợi khí tức, rồi lảo đảo quay lưng rời đi.

Một bầu không khí bi thương đang tràn ngập, vô số thiên kiêu sắp nứt cả tim gan, sinh ra cảm giác vô lực ngột ngạt.

Vì cái gì!

Vì cái gì Thần Kim Hoàng tộc sinh ra lại ở trên người ngươi?

Chương 426: Ngươi khiến Nhật Bất Lạc hổ thẹn, công lao +1 (1)

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng không biểu lộ một chút biểu tình, vẫn triển khai giết chóc trên diện rộng hết lần này đến lần khác.

Có phải hắn đã lôi kéo quá nhiều thù hận rồi không?

Nhưng không có cách nào, hắn không thể bỏ qua cơ hội cướp đoạt khí vận.

Toàn bộ mười vạn chủ nhân tinh vực đều có tu vi Thần Linh, một người trong số họ cũng có thể chém chết tên tôn thượng khát máu này.

Nhưng không một ai dám ra tay.

Bởi vì uy danh của thần tộc Nhật Bất Lạc đã ăn sâu vào tận xương tủy, một tu sĩ vừa được sinh ra trong tiên giới sẽ được đám trưởng lão truyền giảng giải về quyền lực bất khả xâm phạm của Thần tộc Hoàng Kim. Bọn họ tu luyện chí ít mấy vạn năm, mỗi ngày đều có thể nghe được truyền kì vĩ đại của Thần tộc Hoàng Kim.

Trong hoàn cảnh như vậy, có mấy người dám đối nghịch với tộc nhân của Thần tộc Hoàng Kim?

Phốc

Từng cỗ thi thể thiên kiêu ngã ra như rơm rạ, tiếng kêu rên liên tục vang lên, Quan Tinh Hải thấm đầy máu tươi, nhưng chỉ cần đảo mắt một cái, màu trong xanh mờ mịt khôi phục.

Rốt cuộc.

“Dừng tay!”

Rầm một tiếng, một tòa Thiên Cung lơ lửng ở trên bầu trời, từng con cự long vẫy đuôi, hàng chục thần sĩ kim giáp giáng lâm giữa biển sét.

Sau khi hàng vạn chủ nhân tinh vực đồng loạt báo cáo lên Thiên

Đình, chuyện này đã gây gợn sóng không nhỏ, Thiên Đình lập tức phái bọn hắn đến đây để truy bắt.

Thái Sơ công tử đã làm ra một hành động ác độc trước mắt bao người, khiến chúng sinh oán trách kêu than, nếu Thiên Đình không ra tay ngăn cản, mặt mũi của bọn hắn nhất định sẽ bị bôi nhọ ra tro ra trấu.

Quan Tinh Hải tĩnh mịch như hầm mộ, nam tử áo trắng lộng lẫy không nói một lời, chậm rãi đi về phía thần sĩ kim giáp.

Bị trừng phạt là chuyện nằm trong dự liệu, hắn quả thực có chút quá đáng.

Nhưng vô cùng đáng giá.

Sau khi thôn phệ mấy trăm tên khí vận chi tử, cây khí vận trên đỉnh đầu phát sáng rạng rỡ, tăng vọt đến mười tám phiến lá, hắn thậm chí còn có nguyên thần chuyển đổi thành Minh khí bổ dưỡng khiếu huyệt.

Không nhìn thấy đại đạo kim sắc kéo dài, đủ kiểu quy tắc và huyền diệu xen lẫn, bước chân của Từ Bắc Vọng đột nhiên cứng đờ.

Quan Tinh Hải, một gốc tiên thảo khô héo bay lên, lơ lửng ở trước mặt hắn.

Đây là một gốc tiên thảo năm trăm năm tuổi, khắp nơi chư thiên vạn vực đều có, ngay cả bò chó cũng không gặm, cho dù đặt ở thế giới bị vứt bỏ, e rằng cũng sẽ bị ghét bỏ.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hoảng hốt trong nháy mắt, nội tâm có chút kích động.

Bao lâu?

Hắn rốt cuộc dựa vào chính mình thu hoạch được —

Cơ duyên đúng nghĩa!

Cái này quả thực ý nghĩa tượng trưng!

Hắn khẽ nhắm mắt lại, đem tiên thảo thu vào chiếc nhẫn trăng lưỡi liềm.

Cảm giác có được cơ duyên thật quá mỹ diệu.

Quan Tinh Hải tĩnh mịch vô biên vô tận như cũ, mọi người chứng kiến sát thần tuấn mỹ đi vào lồng giam kim sắc, bị giáp sĩ áp giải về thiên đình.

Hắn sẽ chết?

Chắc chắn là không, nhưng ít ra cũng phải nhận trừng phạt nghiêm khắc!

Vô số Thiên kiêu ánh mắt sáng rực, đem bóng dáng này khắc thật sâu vào tâm trí.

Cũng không phải là báo thù, mà là hành tẩu tiên giới trong tương lai, ẩn nấp càng xa càng tốt.

“Khó trách phải làm bộ như không biết…”

Ly Thương cười khổ một tiếng, nếu bị phát giác có dính líu với sư đệ, hắn sẽ bị đám người kia giận lây.

Ầm ầm!

Cự long biến mất trong lôi hải, bóng dáng bị vây trong lồng giam vẫy ống tay áo.

Đột nhiên, từng cây tiên dược phiêu đãng trước mặt Ly Thương, các loại vật liệu tàn phá chồng chất như núi, tiên hà mờ mịt, đạo pháp bàng bạc.

Hắn sững sờ hồi lâu, trong lòng dâng lên một niềm xúc động không thể tả bằng lời.

Minh Hà ở hậu cảnh, kim lân rồng bay lượn, áng mây vô cùng vô tận bao phủ khắp Thiên Đình, tu sĩ ra vô nối liền không dứt.

Lồng giam kim sắc lơ lửng trên cầu vượt, cuối cùng biến mất tiến vào một tòa cung điện nằm trong biển sấm.

Từ Bắc Vọng đứng sừng sững trong lồng giam, thần sắc không chút gợn sóng, không chút e ngại nào.

Chỉ là chút chuyện tầm thường này, bọn họ không đến mức phải xử tử một đệ tử đích mạch đúng không?

“Mười tám phiến lá khí vận…”

Càng về sau, số lượng khí vận chi tử cần thiết càng tăng thêm, những

tên khí vận chi tử bình thường có rất ít tác dụng.

Nhưng những tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim có cây khí vận ngập tràn ánh sáng, toả ra thành sông suối, hắn lại tạm thời không thể trêu vào được.

Lồng giam vỡ tan tành, thần sĩ kim giáp dắt cự long rời đi, Từ Bắc Vọng sừng sững đứng trước cung điện thềm son.

Một đạo thân ảnh tóc vàng áo bào đỏ đứng đó, Từ Bắc Vọng có thể cảm nhận được khí tức huyết mạch của người này giống hệt hắn.

“Các ngươi khiến Nhật Bất Lạc hổ thẹn!”

Một thanh âm âm trầm từ trong cung điện truyền đến, lôi trụ tuôn trào, một nam tử uy áp chậm rãi đi ra.

Người này một thân áo đen mặt đen, sau lưng mọc ra hai cánh, vầng trán có thêm một con mắt hình lăng trụ rất lớn, bóng dáng thon gầy như chim ưng.

“Tham kiến Giang Thiên Quân.”

Từ Bắc Vọng cùng nam tử trẻ tuổi áo bào đỏ trăm miệng một lời, ngữ khí vô cùng vẻ cung kính.

Những người còn lại có lẽ không biết, nhưng Giang Thiên Quân, Từ Bắc Vọng đã biết đến ông ta khi còn ở tinh vực Thiên Cầm, cổ tịch ở khắp nơi đều từng ghi chép về người này.

Chương 427: Ngươi khiến Nhật Bất Lạc hổ thẹn, công lao +1 (2)

Giang Thiên Quân là người ở rể đến từ thần tộc Nhật Bất Lạc, tu vi Tranh Độ một bước, là một trong những quan chấp pháp quan trọng của Thiên Đình.

Người này được biết đến như một Thiết Diện Phán Quan, có thể phân biệt thiện ác, chủ trì chính nghĩa, công chính không thiên vị.

“Vừa mới leo lên bảng Vấn Đỉnh, xếp hạng trên chín mươi lăm vạn, ngươi rất tự hào?”

Giang Thiên Quân bày ra sắc mặt tối sầm u ám, gắt gao nhìn chằm

chằm hậu bối tuấn mỹ.

Từ Bắc Vong ra vẻ sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Sứ quân, văn bối nhất thời lỗ mảng nên đã gây ra họa lớn, cảm thấy hối hận không thôi.”

“Lỗ mãng?”

Tiếng sấm cuồn cuộn, con mắt lớn trên trán Giang Thiên Quân phát ra hỗn độn chìm nổi, ông ta tức giận nói: “Ban đầu, ngươi chứng minh bản thân hoàn mỹ như thế nào, nhưng ngươi lại đang bôi đen thần tộc Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

“Sứ quân, văn bối biết sai.”

Từ Bắc Vọng cúi thấp đầu, tỏ ra luống cuống thấp thỏm.

Giang Thiên Quân chuyển sang thân ảnh áo bào đỏ, ngữ khí càng thêm phẫn nộ nói: “Thái Sơ Kế Hoài, bởi vì người khác không nguyện ý chế tạo lô đỉnh cho ngươi, ngươi trực tiếp tàn sát một tỷ vạn sinh linh, khiến cho oán khí ngập trời, che lấp đạo vận sao trời!”

Khá lắm, đây mới là ác nhân a…

Thân ảnh áo bào đỏ tên Thái Sơ Kế Hoài cũng cúi đầu thật sâu, trầm giọng nói: “Đối phương bất kính với Nhật Bất Lạc, văn bối thay người trừng phạt…”

“Câm miệng!”

Giang Thiên Quân lạnh lẽo nhìn hắn: “150 năm trước, xếp hạng của ngươi ở trên bảng Vấn Đỉnh khoảng chừng mười bảy vạn, nhưng bây giờ vẫn còn mắc kẹt ở mốc mười lăm vạn, ngươi không cảm thấy xấu hổ sao?”

Khi bị đụng đến vị trí nhạy cảm nhất trong nội tâm, khuôn mặt yêu dị của Thái Sơ Kế Hoài lập tức đỏ bừng, tóc vàng trở nên tán loạn.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ta niệm tình ngươi lần đầu vi phạm, nên sẽ khoan hồng xử lý lần này, chỉ hủy bỏ tài nguyên tu luyện hai mươi năm.”

“Nếu như còn dám tái phạm, ngươi sẽ bị đánh vào Tù Thần Tinh Vực, thậm chí còn bị tước đoạt huyết mạch!”

Thanh âm của Giang Thiêm Quân vang vọng như sấm sét giữa trong mây mù.

“Tuân mệnh.”

Từ Bắc Vọng miễn cưỡng đáp ứng.

Tài nguyên tu luyện của Nhật Bất Lạc dành cho tộc nhân không thể hình dung bằng hai chữ “hậu hĩnh”, tròn trĩnh hai mươi năm không thể nhận được “tiền lương”, mức trừng phạt này thật sự không nhỏ.

Bởi vậy có thể thấy rằng, thần tộc Nhật Bất Lạc đã làm rất tốt về phương diện này.

“Thái Sơ Kế Hoài, ngươi cũng tước đoạt tài nguyên tu luyện trong hai mươi năm tới.”

Thanh âm rơi xuống, Giang Thiên Quân phất tay áo rời đi: “Cút ngay lập tức!”

Từ Bắc Vọng triệu hồi Kim Ô Thần Điểu, không nói một lời mà rời đi ngay tức khắc.

Hoàn toàn không công bằng, cái tên ngu xuẩn này tàn sát hàng vạn sinh linh, nhưng lại bị trừng phạt nhẹ như vậy?

Xem ra. những người khác xếp hạng cao trong bảng Vấn Đỉnh sẽ nhận được đãi ngộ đặc biệt.

Từ Bắc Vọng không thể ở lại Thiên Đình quá lâu, hắn lấy ra một khối ngọc giản, phân phó chín nô bộc trở về tổ địa.

Tinh vực Ngân Hà sáng chói rạng rỡ, rất nhiều thân ảnh lui tới nơi đây, một đại điện truyền tống nằm sừng sững trong tinh mạc Ngân Hà.

Mỗi con Ngọc Kỳ Lân cố thủ bên cạnh những cây cột trong cung điện, chúng cũng không phải là hình tượng điêu khắc, mà chính là từng con thần thú có cấp bậc Đại Đế đang quan sát quá khứ của các sinh linh.

“Diện kiến Thái Sơ công tử.”

Từng tu sĩ tiên sứ dừng lại, cung kính chào hỏi nam tử áo trắng.

Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, hắn tận lực chờ đợi tại đây, chính là tìm kiếm cơ hội lập công.

Không bao lâu, Thái Sơ Kế Hoài mang theo bộ mặt u ám đi về phía trận pháp truyền tống, khi gặp phải một vài tiên sứ không biểu lộ

thần sắc kính sợ ở ven đường, hắn trực tiếp trấn sát đối phương thành bột mịn.

“Huynh trưởng, bớt giận.”

Từ Bắc Vọng đi qua, khuôn mặt biểu lộ ý cười thân cận ôn thuận.

Thái Sơ Kế Hoài liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Một kẻ ở rể mà thôi.”

“Đúng vậy.”

Vì để lôi kéo làm quen, Từ Bắc Vọng liên tục gật đầu.

Xem ra, đám người Thần Tộc Hoàng Kim này, thực chất cực kỳ xem thường người ở rể, ngay cả Giang Thiên Quân đang chấp chưởng trên Thiên Đình cũng không nhận được sự tôn trọng của bọn ngu xuẩn này.

“Nếu ta xếp trong hàng một vạn trên bảng Vấn Đỉnh, cái tên mặt đen đó dám phán xét ta sao?”

“Đáng hận!”

Thái Sơ Kế Hoài vẫn chưa hết giận, tên mặt đen Giang Thiên Quân vừa mới ra sức bóc tách vết sẹo của hắn, khiến hắn cảm giác nhục nhã vô cùng.

“Huynh trưởng chớ để ở trong lòng.”

Từ Bắc Vọng trầm giọng khuyên nhủ.

Xem ra, đối phương tu luyện trì trệ không tiến, khiến cho tính tình trở nên bạo ngược, giống như vừa ăn phải một thùng thuốc nổ.

“Cút!”

“Ngươi đích thị là tên phế vật, chỉ biết khi dễ một đám sâu kiến ti tiện, vừa mất mặt vừa xấu hổ!”

“Cùng chung huyết mạch với ngươi, chính là nỗi nhục của ta!”

Thái Sơ Kế Hoàng khẽ chớp hai hàng lông mi dày đặc, bày ra biểu cảm châm chọc không thể nghi ngờ.

Nếu không phải nể tình đối phương là đồng tộc, chỉ dựa vào dung mạo tuấn mỹ này, hắn ta liền muốn hung hăng lăng nhục cho bõ ghét.

Thái Sơ Kế Hoài bước vào bên trong đại điện truyền tống, lấy ra bản đồ tinh vực, thân ảnh tiến vào bên trong quang ảnh, lập tức biến mất ngay tức khắc.

“Ngược lại, ta muốn xem ngươi có thể cuồng vọng được mấy ngày?”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, ghi nhớ điểm sáng bên trên bản đồ của đối phương ở trong đầu, sau đó tuỳ tiện truyền tống đến một hành tinh cổ đại.

Nói thật, Từ Bắc Vọng vốn có một chút lòng trắc ẩn đối với Thái Sơ Kế Hoài, nhưng đối phương há miệng ngậm miệng đều là phế vật, điều này đã hoàn toàn chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn.

Kẻ dám trêu chọc nội ứng, thật sự ngu như trâu bò!

Chương 428: Ngươi khiến Nhật Bất Lạc hổ thẹn, công lao +1 (3)

Giữa dãy núi bao phủ trong tiên hà (mây), một nam tử áo trắng vận chuyển thần thức, dò xét toàn bộ khu vực mấy chục vạn dặm xung quanh, sau khi xác nhận an toàn, hắn mới lấy ra con rối tinh xảo.

Từ Bắc Vọng bế quan tu luyện mười lăm năm, vì e sợ sẽ bị bại lộ, cho nên hắn cũng không dám lấy con rối ra dù chỉ một khắc.

Hắn nhanh chóng cởi áo bào, sẵn tiện còn mang theo con rối, nằm trần truồng bên trong một Linh Trì bốc hơi tiên khí mù mịt.

Từ Bắc Vọng châm một chén trà xanh, toàn thân thông thấu tê dại, hắn lập tức mỉm cười với khuôn mặt cao quý trang nhã ở dưới nước.

“Tiếp tục.”

Một khắc sau đó, Từ Bắc Vọng điềm nhiên như không có việc gì mà nói: “Nương nương, một tên thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh có tên là Thái Sơ Kế Hoài, hắn ta đã chạy tới Dương Hi Cổ Tinh, xin nhanh chóng sắp xếp người đi săn.”

“Tu vi của người này là Thần Linh đỉnh phong, chiến lực có lẽ sẽ sánh ngang với Cổ Thần, nhưng hắn ta không có người bảo hộ bên người.”

“Lập tức ra tay đi, nếu không được thì bỏ chạy.”

“Làm sạch sẽ một chút, tuyệt đối đừng lưu lại dấu vết.”

Giao phó xong những thứ này, Từ Bắc Vọng nhàn nhã vô tư nhâm nhi chén trà.

Xét theo tính cách kiêu ngạo của lão đại, nàng đương nhiên sẽ không thừa nhận mình có thể cảm ứng con rối.

Nhưng lão đại đã hạ lệnh chó săn làm nội ứng, nhưng lại không giao ra ám hiệu giao tiếp, điều này đã quá rõ ràng rồi a, hắn chỉ cần đối thoại trực tiếp cùng con rối là được!

Xem ra, con rối này đã được luyện hóa, dung nhập thần vật cực kì huyền diệu.

“Ti chức đã lập công, nên ti chức liếm nhiều một chút nha.”

….

….

Nửa tháng sau, một nam tử áo trắng trở lại Xích Ô Cổ Tinh.

Chín nữ bộc xinh đẹp động lòng người đang ngắt tiên dược bên ngoài cung điện, các nàng nhìn thấy Từ Bắc Vọng thì lập tức quỳ xuống .

“Đứng lên đi.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười rồi chắp tay đi vào chỗ sâu cung điện.

Mặt trời đỏ treo trên không trung, hào quang rủ xuống tĩnh thất tu luyện, hắn l lấy mảnh vỡ thần tộc ra, đưa thần thức tiến vào nền tảng giao lưu.

Bên trong không gian hư vô nóng bỏng đỏ rực, vô số đạo hư ảnh đứng vững vàng bên trên một vầng mặt trời có kích thước hàng vạn trượng, ai nấy đều sở hữu tóc vàng kim phiêu đãng, tướng mạo không hề tầm thường.

Từ Bắc Vọng giống như một tên tiểu lâu la đứng ở nơi hẻo lánh, dựa vào thân phận địa vị hiện tại, hắn không xứng để được tham gia cuộc nói chuyện của đám người nơi đây.

Sau một đoạn thông tin dài dòng vô ích, Từ Bắc Vọng mới nghe thấy có tộc nhân trầm giọng nói: “Hồn đăng Thái Sơ Kế Hoài tắt rồi, địa điểm tử vong có khí tức của Thất Thải Thần Hoàng, chính là dư nghiệt của Thất Quan Vương.”

Ngay lập tức, bầu không khí sôi trào mấy phần, vô số hư ảnh bày ra sắc mặt âm trầm.

Thiên kiêu xếp hạng mười lăm vạn trên bảng Vấn Đỉnh, thậm chí còn là đệ tử đích mạch Thần tộc, đối với Nhật Bất Lạc mà nói, đây đích thị là một tổn thất không nhỏ.

“Tên ngu xuẩn này, đã không có hộ vệ Đại Đế ở bên người lại còn đi dám rêu rao, quả thực là ngungốc!”

“Côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, chúng ta nhất định phải tiêu diệt toàn bộ dư nghiệt Thất Quan Vương một cách triệt để.”

“Sau này, mọi người tận lực ẩn nấp hành tung, trừ phi là việc tư quan trọng, nếu không thì nhất định phải mang theo hộ vệ.”

Tộc nhân nhao nhao nghị luận, lời nói đều ẩn chứa phẫn nộ.

“Tiêu diệt toàn bộ Thất Quan Vương, giết chết Hoàng Cẩm Sương!”

Từ Bắc Vọng ở trong góc cũng cùng chung mối thù, theo đó phụ họa một câu.

Về phần làm thế nào, bản thân chó săn đều không biết…

Sau khi xác nhận công lao +1, Từ Bắc Vọng vừa lòng thoả ý rời khỏi giao lưu bình đài.

Loại cảm giác không khí bi thương này, khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Ở trong không gian hư vô, hắn là tiểu lâu la hèn mọn nhất, căn bản không có tư cách tham gia đối thoại cùng với đám thiên kiêu đỉnh cấp, bọn hắn đều cường giả Cổ Thần, nằm trong top một vạn ở trên bảng Vấn Đỉnh.

“Công tử, có tộc lão tìm ngươi.”

Ngoài điện, thanh âm cung kính của nữ bộc đột nhiên truyền đến

Từ Bắc Vọng híp híp mắt xanh, bước ra một bước.

Ngoài điện, Kim Ô Thần Điêu đứng sừng sững cùng với một mỹ phụ nhân tóc vàng con ngươi màu xanh lam, tiên phù quanh mình tràn ngập, tản ra khí tức của Thiên Đế.

“Gặp qua tiền bối.”

Từ Bắc Vọng bình chân như vại hành lễ.

Mỹ phụ nhân hài lòng gật đầu” “Thiên phú và đạo tâm của ngươi đều tốt, hoàn toàn có thể xông vào top năm vạn trên bảng Vấn Đỉnh, ta hy vọng ngươi không lười biếng, chăm chỉ tu luyện.”

“Tuân mệnh…”

Từ Bắc Vọng cất giọng rào rào.

Sau khi hàn huyên vài câu theo thông lệ, mỹ phụ nhân nghiêm túc hỏi: “Ngươi đã từng gặp qua Thái Sơ Kế Hoài ở Thiên Đình, mau nói cụ thể quá trình.”

Sẽ không bại lộ chứ? Vậy thì bản thân sẽ là nội ứng thất bại nhất trên đời này…

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không có chút gợn sóng nào, hắn chậm chậm miêu tả toàn bộ quá trình một lần, bao gồm cả việc Thái Sơ Kế Hoài bị Giang Thiên Quân mắng chửi, sau đó hắn chém giết vài tiên sứ ở ngoài đại điện truyền tống, sau đó tự mình rời đi.

Mỹ phụ nhân ừ một tiếng, thân ảnh chậm rãi tan biết.

Từ Bắc Vọng đưa mắt nhìn đối phương rời đi, jắm không có chút lo lắng nào, bình tĩnh đi về tĩnh thất tu luyện.

Tuyệt đối không có khả năng bị hoài nghi, chỉ là tra hỏi bình thường mà thôi.

Nhưng mà khả nhất bất khả nhị, nếu như thiên kiêu mà hắn tiếp xúc tiếp theo cũng rơi đài giống Thái Sơ Kế Hoài, người khác nhất định sẽ hoài nghi đến hắn.

Trong phòng tu luyện, Từ Bắc Vọng kiểm kê thu hoạch sau khi tàn sát rất nhiều khí vận chi tử, hàng đống thần vật bọn hắn hoàn toàn có thể đền bù chỗ trống hai mươi năm không có “tiền lương” này.

Chương 429: Một nữ nhân đến mua dưa (1)

Thái Hư Cổ Tinh, một tinh vực cấp cao khổng lồ nằm ở trung tâm của dải ngân hà.

Đây là một địa điểm giao dịch chuyên dụng, bao gồm các loại tiên dược trường sinh, bản nguyên Tinh Thần, Đạo khí, tiên thiên đạo cốt trải qua kỷ nguyên trường hà, cũng như hết thảy những tài nguyên mà con người có thể tưởng tượng được.

Trên không trung lít nha lít nhít hư ảnh phản chiếu đến từ khắp nơi, từng đầu Thần thú trân quý ẩn hiện, đủ loại liễn xa và tàu chiến được luyện chế bằng nhiều vật liệu tạo hóa khác nhau chạy ầm ầm trên bầu trời.

Một con Kim Ô Thần Điểu lao xuống, một thân ảnh thon gầy với mái tóc vàng như thác nước đứng sừng sững bên trên, sau lưng hắn ta là đội ngũ chín nữ bộc như cũ.

Cảnh giới Cổ Thần đứng giữa Thái Hư Cổ Tinh căn bản không tạo ra bất kỳ sự chú ý nào, bản thân Từ Bắc Vọng cũng không có vốn liếng để phách lối, bởi vì hắn nhìn thấy cường giả Đại Đế có mặt ở khắp nơi, thậm chí còn có rất nhiều tộc nhân của Thần Tộc Hoàng Kim.

“Ta đi dạo.”

Từ Bắc Vọng ra lệnh một tiếng, sau đó vừa cưỡi ngựa xem hoa, vừa đảo mắt quanh các cung điện.

Hắn muốn nhặt nhạnh vài món vật bị bỏ quên, nhưng tiếc là mọi chuyện không như hắn mong muốn. Dù sao đi nữa, đây cũng là tinh vực cấp cao, những người ở đây đều đã sống qua hàng triệu năm, ánh mắt phi thường độc ác, rất ít thần vật mà bọn hắn không biết.

Sau khi xác nhận mình không thể tìm thấy “cá lọt lưới”, Từ Bắc Vọng liền đáp xuống cung điện không người, cũng bắt đầu bày quầy bán hàng.

Thứ hắn bán chính là chìa khóa di tích, ví dụ như tàn tích màu tím, liềm bán nguyệt hình vòng cung, vẩy đạo vận bàng bạc, vân vân.

Đây đều là chí bảo mà hắn đã cướp đoạt trong lúc tàn sát khí vận chi tử.

Cũng không phải hắn thiển cận, không chịu thu thập chìa khóa để có thể mở ra kho báu kỷ nguyên.

Nhưng thời gian của hắn rất quý giá, con mụ tâm thần Vô Sinh Yếm Văn giống như một tảng đá đè ngang trái tim, khiến hắn không thể thở nổi.

Vì thế, Từ Bắc Vọng nhất định phải nâng cao khả năng tu luyện của mình, mà phương thức nhanh nhất là sử dụng tiên dược thần thảo.

Sau khi đánh giá giá trị của những chiếc chìa khóa này, hắn có thể trao đổi chúng với một chút tiên dược vũ hóa, hoặc thậm chí là tiên dược hoàn mỹ.

“Thái Sơ công tử, ngươi bán thứ này sao?”

Một người nam nhân khôi ngô bước vào cung điện, mắt nhìn chằm chằm vào tấm bia màu tím.

“Một gốc thần dược hoàn mỹ.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nói.

Người nam nhân khẽ cau mày, biểu lộ nụ cười áy náy rồi lập tức rời đi.

Đừng nói hắn không có, cho dù có đi chăng nữa, thì hắn cũng sẽ không đặt cược vào một viên thần vật vô danh.

Mấy tu sĩ cảnh giới Cổ Thần lần lượt đi đến, bọn hắn vô cùng tất cung tất kính đối với Thái Sơ công tử tuấn mỹ, nhưng khi nghe hắn nói cần tiên dược hoàn mỹ, cả đám đều liền biết khó mà lui.

“Ta muốn.”

Một cường giả Đại Đế giáng lâm, chỉ vào lưỡi liềm hình vòng cung, sau đó bỏ lại hai gốc vũ hóa tiên dược.

Từ Bắc Vọng vẫn ung dung nhàn nhã như cũ, nhưng hắn đã ghi nhớ dung mạo của người này trong đầu, nếu như về sau có thể tìm được chiếc chìa khóa tương tự, đến lúc đó, hắn sẽ đi tìm người này để cướp về.

“Đi.”

Giao dịch hoàn tất, hai gốc vũ hóa tiên dược đã được đặt vào nhẫn trữ vật.

“Thái Sơ công tử, ngươi bán dưa này thế nào?”

Một tiếng cười nhẹ truyền đến, giọng nói nhẹ nhàng như tiếng chim hót lanh lảnh, nhẹ nhàng mà cảm động lòng người.

Nữ tử mặc bộ y phục hoa lệ lộng lẫy, toàn thân lan toả một mùi

hương kỳ lạ, vóc dáng đầy đặn như nước mật đào, váy gần như bị phồng nứt ra.

“Thiên Đế…”

Chín người hầu gái bên ngoài đại sảnh đều kinh ngạc khi cảm nhận một luồng khí tức cường hãn vô song.

Nữ tử này có một vầng trăng Minh Nguyệt trên đỉnh đầu, toàn thân bao phủ trong ánh sáng hồng san hô chói lọi, như thể một phương trời cực lạc chìm nổi.

“Thế nào, công tử không bán dưa ư?”

Nàng ta đứng sừng sững trước mặt Từ Bắc Vọng, phô bày làn da trắng hơn tuyết, sáng như ngọc.

“Bán.”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng loé lên một tia sáng ngạc nhiên, hắn gật đầu ngay lập tức.

Đây là một loại thần vật giống như quả dưa, mặt trên được bao phủ trong đường vân quy tắc, dưới đáy là vòng xoáy u ám.

Hắn vốn cho rằng đó là tiên dược, nhưng không cách nào thôn phệ luyện hoá, thế nên đành dứt khoát bán đi.

“Hai gốc tiên dược hoàn mỹ.”

Hắn mỉm cười.

“Không đáng.”

Người nữ tử khẽ cười đáp lại, sau đó thân ảnh biến mất.

Ngươi chê đắt, ta còn chê đắt hơn vậy.

Nếu không phải Nhật Bất Lạc ngừng cung cấp tiên dược hoàn mỹ, hắn nhất định sẽ không bán nó đâu.

Nhưng mà, khí tức của nữ nhân này thực sự kinh người, vượt xa cảnh giới Thiên Đế, chẳng lẽ nàng ta chính là đại năng Tranh Độ chứ?

Kể từ khi choàng một tấm áo mới, những nhân vật mà hắn hắn tiếp xúc qua ngày càng trâu bò hơn. Quả nhiên, tầm nhìn quyết định cảnh

giới.

Mấy canh giờ sau, Từ Bắc Vọng tiếp tục trao đổi một vài chiếc chìa khóa để lấy một ít tiên dược vũ hóa, sau đó bị trở về đất tổ của mình.

Không ngờ tới, người nữ tử quyến rũ quay lại một lần nữa.

“Tiền bối, không bán dưa nữa.”

Từ Bắc Vọng thản nhiên nói, tài nguyên mà hắn thu thập được lúc này đủ để tu luyện đến Thiên Tiên đỉnh phong.

“Ta không muốn mua dưa, ta muốn ngươi.”

Nữ nhân có đôi mắt phượng nhìn hắn chằm chằm, đúng là sử dụng thủ đoạn truyền âm.

Hả?

Có bao nhiêu nữ tử trên thế gian này, có thể khiến cho thần tộc Nhật Bất Lạc ở rể?

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Nữ tử hé lộ một nụ cười đầy ẩn ý nở trên môi, như thể nàng ta đã phát hiện ra một điều gì đó vô cùng thú vị.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, Từ Bắc Vọng có chút sợ hãi trong lòng.

Chương 430: Một nữ nhân đến mua dưa (2)

Đôi môi đỏ mọng đang mím chặt của nữ tử đột nhiên hé mở ra, tạo thành một vài sợi bạc pha lê.

“Ngươi trở thành tộc nhân của Thần tộc Nhật Bất Lạc lúc nào thế?”

Giọng nói nhẹ nhàng của nàng ta có chút nghiền ngẫm.

Từ Bắc Vọng giống như bị sét đánh, toàn thân cứng ngắc như sắt.

Hắn ta cảm thấy mình giống như đang bị cầm tù, sống lưng phát ra

khí lạnh, gần như xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Bại lộ rồi sao?

“Đi theo ta.”

Ánh mắt của nữ tử bắn ra một tia quyến rũ, thân hình của nàng ta tiến vào Minh Nguyệt trên đỉnh đầu, phi nhanh vào trận pháp truyền thống tinh vực.

Từ Bắc Vọng tâm loạn như ma, nhưng hắn không còn sự lựa chọn nào khác, cũng đành rời đi.

“Các ngươi quay về đất tổ.”

Thanh âm ra lệnh khàn khàn khiến chín nữ bộc có chút sững sờ, nhưng không ai dám trái lời hắn.

Sau khi dịch chuyển ngẫu nhiên đến một tinh vực hạ đẳng, nữ tử đứng sừng sững trên mặt biển tàn đầy sóng gió, hứng thú đánh giá người vừa đi tới.

“Tính ra, ta đã sống qua hàng triệu năm, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy người có thể giả dạng thành Thần tộc Hoàng Kim.”

“Rốt cuộc là thủ đoạn nào mà có thể thông thiên đến như vậy, một người đến từ thế giới bị bỏ rơi, lại trở thành một tộc nhân Thần Tộc cấp cao?”

Ngữ điệu của người nữ tử vẫn ôn nhu nhẹ nhàng như cũ, nhưng lại giống như một lực đẩy Từ Bắc Vọng vào động băng, đầu óc hắn ta lập tức trở nên trống rỗng.

Đối phương vậy mà nắm rõ hắn trong lòng bàn tay!

“Ngươi muốn gì?”

Từ Bắc Vọng cất giọng khàn khàn.

Nếu đối phương muốn vạch trần hắn, thì nàng ta sẽ không sử dụng thủ đoạn truyền âm, huống chi còn lựa chọn tinh vực vắng vẻ để bàn luận.

Nữ tử lại mỉm cười, nụ cười của nàng ta như có một loại ma lực khiến người ta không thể rời mắt, nói: “Ta suýt chút nữa không nhớ ra ngươi, nhưng dung mạo của ngươi tuấn mỹ đến như vậy, mọi nữ nhân khó có thể quên được.”

“Một quan tài, một bông hoa, Tử Vong Chi Đồng, nhớ ra rồi chứ?”

Câu nói này giống như sét đánh ngang tai Từ Bắc Vọng.

“Bạch Nguyệt Quang!”

Ngữ khí của hắn biểu lộ một sắc bén.

Hắn từng cướp đoạt một chiếc quan tài ở Thiên Xu, sau khi được lão đại chỉ điểm, hắn biết được Bạch Nguyệt Quang là một nữ tử kỳ lạ tự mình chứng nhận luân hồi trong tiên giới. Nàng ta đã trải qua tám mươi mốt lần luân hồi, chiếc quan tài là một trong số đó.

Nếu nói như vậy, ngoại trừ mấy người Thất Quan Vương, kẻ duy nhất có thể tiết lộ danh tính của Từ Bắc Vọng chính là Bạch Nguyệt Quang.

Lúc hắn chui vào trong quan tài, vì để đạt được Tử Vọng Đông Thuật, bản nguyên trong cơ thể đều đổ xuống, lúc đó làm gì có huyết mạch của Nhật Bất Lạc?

Hắn tâm phục khẩu phục!

Quả nhiên là một tên nhóc xui xẻo!

Mới làm người tren vạn người được mấy ngày, vậy mà gặp phải Bạch Nguyệt Quang trong hàng vạn tinh vực?

Khả năng này thậm chí còn nhỏ hơn xác suất bị thiên thạch va phải khi đang đi đường, nhưng điều này đã xảy ra với hắn …

Từ Bắc Vọng trầm giọng nói: “Ta từng giúp ngươi luân hồi…”

“Bớt kể công.”

Bạch Nguyệt Quang tiến lên vài bước, chậm rãi mà đến: “Ta cho ngươi Tử Vong Đồng Thuật, nhân quả rõ ràng, ta không nợ ngươi.”

Nàng khẽ bĩu đôi môi đỏ mọng, đôi mắt phượng chớp chớp làm say đắm lòng người.

“Ngươi muốn gì?”

Từ Bắc Vọng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, ra hiệu đối phương ra điều kiện.

Bạch Nguyệt Quang cười nhưng trong không cười, nhẹ nhàng ngoắc

ngoắc cái mũi thanh tú, điên cuồng nói: “Ngươi là một nam nhân rất tốt, ta muốn ngươi rong ruổi tới đây.”

Cơ thể mềm mại của nàng ta hơi nghiêng, bầu ngực đầy đặn cọ nhẹ lên người hắn.

Từ Bắc Vọng vẫn đang run rẩy trong lòng, nhưng hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng ta.

Nội tâm hoảng loạn trong lòng cuối cùng cũng được đè xuống, đối phương hiển nhiên là muốn đưa ra yêu cầu.

Sau khi trêu chọc một hồi lâu, Bạch Nguyệt Quang nở một nụ cười hoàn mỹ rồi nói: “Ngươi giúp ta một chuyện, ta thề với lòng mình rằng ta sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật.”

Nàng ta dừng lại một chút, tiếng cười không còn ẩn chứa bất kỳ ấm áp nào nữa: “Huống chi, ta có thù oán với thần tộc Nhật Bất Lạc, ngươi đọc nhiều sách cổ tịch sẽ biết.”

“Cho nên?”

Từ Bắc Vọng nói.

Bạch Nguyệt Quang bước từng bước nhỏ đi về phía trước, nói: “Ta có một kiếp luân hồi chưa viên mãn, ngươi đi đến Hoàng Tuyền một chuyến, mang nàng ta ra ngoài.”

Từ Bắc Vọng cười thầm.

Tại sao tiên giới toàn là kẻ điên không vậy?

Hoàng Tuyền là nơi muốn đến là có thể đến sao?

Bạch Nguyệt Quang cau mày, sau đó thản nhiên nói: “Thần tộc Hồn Bất Quy có một thông đạo đến Hoàng Tuyền trong Địa Phủ. Hồn Bất Quy có quan hệ mật thiết với Nhật Bất Lạc các ngươi, ngươi có thể lấy lý do luyện lịch bất cứ khi nào.”

Từ Bắc Vọng im lặng không trả lời.

Hắn ta quả thật biết đến Địa Phủ Hoàng Tuyền trong chư thiên vạn vực, nhưng tu vi âm linh nơi đó không cao thâm, dường như bị trấn áp bởi công pháp thần bí nào đó.

Cho dù hắn ta đi vào, dù là thần tộc Hồn Bất Quy, sao có thể cho phép hắn mang âm linh đi?

Điều này hoàn toàn làm đảo loạn trật tự thiên địa, Địa Phủ có quy tắc vận hành riêng, làm sao cho phép người đến tiên giới đạp đổ như vậy?

“Ngươi giúp ta chuyện này, ngươi và ta hòa nhau, ta lấy đạo tâm lập lời thề.”

Bạch Nguyệt Quang đột nhiên bày ra vẻ mặt nghiêm nghị hiếm thấy, giọng điệu không còn tươi cười, chỉ còn lại sự nghiêm túc.

“Ngươi vạch trần ta đi.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nói.

Bạch Nguyệt Quang nheo mắt phượng, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Thái độ lợn chết không sợ bị bỏng nước sôi của đối phương khiến nàng ta không chịu chuẩn bị.

“Ngươi là một tên nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ, cuối cùng cũng đã đạt đến thành tựu như ngày hôm nay, ngươi biết ngươi đã trả giá bao nhiêu không?”

“Khi ta nhìn thấy ngươi trong Thái Hư Cổ Tinh, nội tâm rung động vạn phần, đồng thời cũng cảm thấy đả kích vô cùng, tại sao ngươi lại trưởng thành đến trình độ đáng sợ này?”

“Ta có thể kết luận rằng, tương lai của ngươi có khả năng vô hạn.”

Bạch Nguyệt Quang khẽ mở đôi môi đỏ mọng, những lời này xuất phát từ nội tâm.

Nếu không quen thuộc với khí tức của hắn, nàng căn bản không dám tin nam tử trẻ tuổi này đến từ thế giới bị vứt bỏ.

“Xin mời vạch trần ta.”

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt bình tĩnh.

Thật ra, hắn cũng muốn xuống Địa Phủ một chuyến, nếu nơi này có chút liên hệ với Minh khí, vậy thì hắn sẽ kiếm bộn rồi a!

Nhưng có điều kiện…

Là một người đã trải qua tám mươi mốt kiếp luân hồi và sống hơn hàng triệu năm, Bạch Nguyệt Quang nhanh chóng hiểu được ý đồ của

đối phương.

“Ba viên tiên dược hoàn mỹ.”

Nàng lạnh lùng nói.

Từ Bắc Vọng khịt mũi, bỗng muốn quay đầu bỏ đi.

“Năm.”

Giọng điệu của Bạch Nguyệt Quang có chút tức giận.

Chương 431: Mạng sống như treo trên sợi tóc (1)

Hải vực sóng gợn lăn tăn, gió biển lay động mép váy Bạch Nguyệt Quang, trăng khuyết trên đỉnh đầu trút xuống ánh sáng thủy ngân rực rỡ, san hô rạng rỡ xán lạn.

“Năm cây tiên dược hoàn mỹ.”

Nàng thỏa hiệp.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, đứng sừng sững ở cuối khoảng không, bình tĩnh nói: “Tiền bối, ngươi có thể vạch trần ta.”

“Đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước.”

Cặp mắt đẹp câu nhân kia của Bạch Nguyệt Quang nháy mắt trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Mái tóc vàng như thác nước nhảy múa trên không trung, nam tử áo trắng cất giọng bâng quơ: “Ta ghét nhất là bị kẻ khác uy hiếp, bất luận là kẻ nào.”

“Dám lừa gạt Thần tộc Hoàng Kim, kết cục của ngươi cũng không phải chết đơn giản như vậy, chắc chắn sẽ tiếp nhận tra tấn tàn khốc nhất của thế gian này.”

Bạch Nguyệt Quang bước từng bước đến, ánh sáng trong mắt ác liệt như lưỡi dao sắc bén.

“Đúng vậy.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng vuốt cằm, rất tán thành lời nói của đối phương, ngay sau đó nói: “Một khi bại lộ, việc xấu trong nhà nhất định không thể truyền ra ngoài, ngay cả người biết chuyện cũng đều phải chết. Nỗi sỉ nhục tày trời của Thần tộc sao lại có thể trở thành đề tài câu chuyện của lũ sâu kiến đây?”

Gương mặt yêu mị của Bạch Nguyệt Quang trửo nên cứng ngắc vài phần, cười lạnh nói: “Sâu kiến? Trước mặt ta, ngươi còn không phải là con kiến, chỉ cần tiện tay là có thể giết được à?”

Từ Bắc Vọng bĩnh tĩnh tự nhiên nói: “Ngươi bị chọc giận rồi? Chẳng lẽ ngươi còn dám đụng đến ta hay sao? Chín nữ bộc của ta đã quay về tổ địa, nếu ta ngã xuống, người đầu tiên mà các nàng nghĩ tới chính là ngươi.”

“Thất Quan Vương săn giết tộc nhân của Thần tộc chúng ta thì cũng thôi đi, chỉ bằng một tên tán tu như ngươi mà cũng dám giết hại thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh Nhất Bất Lạc?”

Mắt phượng của Bạch Nguyệt Quang chớp động mấy lần, tâm cơ trí tuệ của tên nam tử trẻ tuổi này này khiến cho nàng sợ hãi.

Ngược lại, bất luận là kẻ nào cũng đều rơi vào trạng thái bất an sợ hãi, vậy mà hắn ta lại có thể phân tích thấu đáo cực kỳ nhanh.

Rõ ràng, bí mật lớn nhất bị nàng vạch trần, nhưng hắn vẫn bày ra thái độ cường thế như không có chuyện gì…

Quả thật quá uất ức!

Mình hoàn toàn bị hắn bắt chẹt.

Bạch Nguyệt Quang nhìn chằm chằm đôi mắt xanh thẳm của hắn, sau đó đến gần vài bước, cái lưỡi thơm tho linh hoạt liếm liếm đôi môi đỏ mọng, mê hoặc nói: “Ngươi muốn cái gì đây?”

Cơ thể mềm mại của nàng nghiêng vào bên trong, bờ mông mật đào hơi run rẩy một chút, suýt nữa xé toạc lớp váy.

Trái lại, ánh mắt của Từ Bắc Vọng vô cùng thẳng thắn, nhưng nội tâm vẫn có chút cảm khái.

Lúc còn ở Cửu Châu, Bạch Nguyệt Quang trải qua tám mươi mốt thế luân hồi, nàng ta trong mắt hắn vốn là thần minh đại năng không thể đuổi kịp…

Mà lúc này đây, song phương có được tư cách nói chuyện ngang hàng.

Hắn trầm giọng nói: “Đừng lẳng lơ nữa, tiền bối.”

Nghe thấy lời ấy, vùng xuân thủy giữa hai hàng chân mày của Bạch Nguyệt Quang lập tức bốc hơi không còn nữa, nàng ta hơi nhíu mày lại: “Nếu đẹp là một cái tội, vậy tội của ngươi là không thể tha.”

“Một nam nhân hút hồn như vậy, nhưng đáng tiếc lại không hiểu phong tình.”

Ngón tay ngọc mảnh khảnh nhấc cái yếm lên, che khuất bộ ngực trắng nõn đầy đà.

“Ngươi nợ ta một món ân tình.”

Từ Bắc Vọng nói.

Động tác của Bạch Nguyệt Quang lập tức dừng lại, nàng lạnh lùng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc.

Nàng tình nguyện trả mười cây tiên dược hoàn mỹ, nhưng tuyệt nhiên không muốn nợ ân tình.

Thế gian này, ân tình là thứ khó khăn nhất.

“Đáp ứng rồi, vãn bối nguyện ý đi Hoàng Tuyền một chuyến.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, đến lúc này, hắn mới rảnh rỗi dò xét mỹ nhân trước mắt.

Không hổ danh là mỹ phụ nhân sống mấy trăm vạn năm, lịch luyện(tri thức thu được qua sự từng trải) đều cất giấu bên trong khí chất, tính cách thú vị mười phần, nhưng độ nguy hiểm cũng rất cao.

“Thật muốn biến ngươi thành nam nô cả ta!”

Mắt phượng của Bạch Nguyệt Quang hiện lên một tia phẫn hận, nàng ném tới một miếng lụa xanh vương vấn mùi thơm, lạnh giọng nói: “Nàng ấy sẽ theo khí tức tìm tới ngươi.”

Nói xong, Bạch Nguyệt Quang cũng không muốn ở lại dù chỉ một khắc, chớp mắt đã xuất hiện ở trận pháp truyền tống tinh vực.

Đáy mắt Từ Bắc Vọng hiện lên ý cười, có chút hứng thú nói: “Cung tiễn tiền bối.”

Tổng thể mà nói, hắn khẳng định đã kiếm lời.

Một cái ân tình của cường giả Thiên Đế trở lên, tương lai có lẽ phát sinh hiệu quả không ngờ tới.

Về chuyện quỵt nợ, tuyệt đối không có khả năng đó.

Ngay cả Từ Bắc Vọng cũng rất coi trọng nhân quả, hắn từng có một chút ân huệ với Tống Viễn Kiều, hắn cũng đã giúp đối phương thăng cấp một bậc ở tiên giới.

Huống chi còn là một cường giả chuyên tu luân hồi chứ? Đối với nàng ta, nhân quả càng quan trọng hơn!

...

...

Di chuyển qua một vài trận pháp truyền tống tinh vực, trở lại Xích Ô Cổ Tinh.

Trong cung điện, sách cổ ngọc giản chất thành từng đống, vì để làm cho mình triệt để an tâm, Từ Bắc Vọng nhanh chóng xem qua, tích luỹ kiến thức.

Ước chừng vài ngày, hắn tìm ra nguyên nhân trong vài đoạn thoại không đáng chú ý, thù hận của Bạch Nguyệt Quang và thần tộc Nhật Bất Lạc cũng sáng tỏ.

Kỳ thật cũng không phức tạp, trong Kỷ Nguyên Trường Hà lần thứ ba, Bạch Nguyệt Quang thu hoạch được một báu vật cấm kỵ, trực tiếp bị thần tộc Nhật Bất Lạc trắng trợn cướp đoạt.

Bạch Nguyệt Quang không những mất thần vật, còn bị đánh rớt một cảnh giới…

Thần tộc Nhật Bất Lạc chiếm hời, hắn cũng không cần thiết truy cứu nữa. Về phần Bạch Nguyệt Quang, nàng ta khẳng định không dám trả thù Nhật Bất Lạc, chỉ có thể bất lực phẫn nộ điên cuồng trong lòng.

“Có một chút đau lòng cho ngươi đó…”

Yên lòng, Từ Bắc Vọng bắt đầu lật xem tư liệu của Hoàng Tuyền Địa Phủ, rất nhanh liền hiểu rõ.

“Một ngày ở Hoàng Tuyền, giảm thọ trăm năm……”

Hắn có hơi ngạc nhiên.

Một ngày ở Hoàng Tuyền, cũng bằng một trăm năm ở trần gian, mốc thời gian giống nhau, bất quá tuổi thọ hao tổn trăm năm.

LIệu có đáng giá hay không?

Từ Bắc Vọng do dự, nếu ở một năm rưỡi, tuổi thọ chẳng phải sẽ tiêu hao mấy vạn năm sao?

Nhưng vì Minh khí, vẫn phải đánh cược một phen.

Đã hạ quyết tâm, Từ Bắc Vọng không còn dao động nữa, bắt đầu chuẩn bị khởi hành.

Chương 432: Mạng sống như treo trên sợi tóc (2)

Ba tháng sau, tại một viên tinh cầu màu đen to lớn phiêu đãng giữa tinh vực, một toà đại điện truyền tống với từng mảng điêu khắc quỷ dị, phát ra hào quang lượn lờ hết sức uy vũ.

Trong đại sảnh, hai nam tử to lớn tráng lệ đứng sừng sững, từng đạo sấm sét màu tím và ngọn lửa màu đen quấn quanh thân thể bọn hắn, trông giống như một bộ giáp lộng lẫy mà lại cao quý.

Đây chính là thủ vệ của Bồng Lai Cổ Tinh, tổ địa của thần tộc Hồn Bất Quy.

“Tại hạ Thái Sơ Bắc Vọng.”

Nam tử áo trắng cung kính đi vào đại điện truyền tống, đưa lên lệnh bài Đại Nhật kim sắc sáng chói.

Đám thủ vệ vô cảm gật đầu, sau đó bày ra tư thế mời vào.

“Đa tạ.”

Từ Bắc Vọng ném mười nghìn viên Tiên ting vào trong quầng sáng, thân ảnh của hắn lập tức biến mất ở cuối đại điện truyền tống.

Không phải con chó con mèo nào đều có thể đến tổ địa của Thần tộc Hoàng Kim. Nếu xông pha loạn xạ dù chưa được cho phép, ngay cả Chí Cao cũng phải đón nhận kết cục thảm khốc.

Nhật Bất Lạc và Hồn Bất Quy vốn có quan hệ thân cận, tộc nhân hai bên vẫn thường lui tới, chủ yếu vẫn là vì lợi ích. Thần tộc Hồn Bất Quy cũng có tiếng nói không nhỏ ở Thiên Đình, chuyên phụ trách cánh cửa tiếp dẫn đi đến mọi thế giới.

Bầu trời tại Bồng Lai Cổ Tinh vẫn là một màn mưa không dứt, Từ Bắc Vọng cũng đã quen với thời tiết dầm dề như thế này. Không còn cách nào khác, ai bảo bọn hắn quá giàu có, tiên khí nồng đậm đến mức hóa lỏng thành mưa, điều này cũng là chuyện bình thường.

Tương truyền rằng, Thất Quan Vương ở thời kỳ đỉnh cao nhất, cũng tức là thời điểm mà bọn họ chiến thắng trong Kỷ Nguyên Trường Hà lần thứ bảy, Tử Vi Cổ Tinh của bọn họ bao phủ trong Hồng Môn đạo khí…

Cả ngày lẫn đêm, Hồng Môn đạo khí nhiều không đếm xuể, tiên giới nói đùa rằng, một con chó hoang ở trong đó vạn năm, đến khi đi ra cũng là thần minh một phương rồi.

Hắn có thể tưởng tượng Thất Quan Vương lúc đó có bao nhiêu cường đại và phồn thịnh!

Sau vứt bỏ mọi suy nghĩ dư thừa, Từ Bắc Vọng đứng trong khoảng không, vẫy tay về hướng xa xa.

“Lệ…”

Đột nhiên, một con địa long thân đen, đầu màu xanh đậm lập tức chạy tới, cung kính chờ đợi phân phó.

“Ta nghe nói hôm nay có một hôn lễ, ngươi đưa ta đi thăm một chút.”

Từ Bắc Vọng đứng ở trên lưng nó.

“Tuân mệnh!”

Phúc Địa Long phun ra từng sợi từng sợi hồn phách, vượt qua mấy trăm ngàn dặm trong cơn mưa tiên khí.

Tại dãy núi được bao bọc bởi sương đen lượn lờ, một hôn lễ không tính là long trọng đang được tổ chức nơi đây. “Tân nương” đang đứng lẻ loi trơ trọi trên bục cao lát bằng thần ngọc, xung quanh không một ai lớn tiếng tán thưởng.

Khuôn mặt nam tử uy nghiêm, thân khoác áo cưới màu đỏ làm bằng

lụa, tay cầm binh khí kim sắc, tư thái vô cùng uy phong.

Trở thành người ở rể của Thần tộc Hoàng Kim, đương nhiên chỉ có thể gọi hắn là "tân nương".

Từ Bắc Vọng sở dĩ phá lệ đi xem một hôn lễ nhàm chán như vậy, đương nhiên là bởi vì tân nương này tương đối đặc thù.

Khi vừa đặt chân đến Tinh vực Thiên Cầm, hắn đã nghe một người tên là Vương Sinh nói về một tên phi thăng từ thế giới bị vứt bỏ vẫn có thể trở người nổi bật nhất trong thế hệ này, một thiên kiêu xếp hạng năm vạn trong bảng Vấn Đỉnh.

Có thể nói, hắn ta chính là niềm kiêu ngạo của hàng tỷ người phi thăng, một tên nhà quê hiếm có khó tìm

Tân nương trước mắt —— Hoa Kim Ngã!

Sau khi trình diễn từng màn kinh diễm, hắn đã giành được cơ hội ở rể Thần tộc.

Từ nay về sau cá chép vượt Long Môn, tiền đồ vô hạn.

Để có thể trở thành người xuất sắc nhất trong số hàng trăm triệu người phi thăng, thiên phú đạo tâm của Hoa Kim Ngã nhất định cực kỳ khủng bố. Nếu có thêm bối cảnh tài nguyên, thì người này chắc chắn sẽ thăng tiến cực kỳ nhanh chóng.

"Không đơn giản đâu."

Từ Bắc Vọng khẽ nói.

Hào quang của cây khí vận tràn đầy giống như một con sông lớn chảy xuôi, thậm chí còn có thể so sánh với đám thiên kiêu Thần tộc Hoàng Kim.

Trong tương lai, hắn ta nhất định là một đối thủ không thể khinh thường.

Hoa Kim Ngã đang cô độc đứng trên đài cao, hắn tựa hồ phát hiện ra cái gì, nhìn về phía nam tử tóc vàng siêu phàm thoát tục, sau đó biểu lộ nụ cười thiện ý.

Từ Bắc Vọng mỉm cười vuốt cằm, chợt khoanh tay rời đi, không muốn làm khó người khác trong lúc bối rối.

Đường đường là một đại trượng phu, nhưng lại phải đi ở rể nhà

người, tóm lại là một sự kiện tương đối khó chịu. Huống chi, hôn lễ này còn keo kiệt như vậy, Hồn Bất Quy dường như đang tận lực nhục nhã Hoa Kim Ngã.

Phúc Địa Long bay nhanh qua khoảng cách xấp xỉ hàng tỷ dặm, đi vào một hòn đảo nhỏ xa xôi nhất ở phía Bắc của Tinh vực Bồng Lai.

Nước biển ở đây cực kỳ đục ngầu, dù được tiên khí gột rửa mỗi ngày, nhưng nơi này vẫn trầm lặng như cũ.

Rất nhiều thân ảnh đứng sừng sững trên đảo nhỏ, tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim, cổ thú Thần tộc Bắc Cực Thú Liệp chiếm đa số, ai nấy đều muốn tới Hoàng Tuyền lịch luyện.

“Vãn bối tu luyện một môn công pháp đặc thù, cần hấp thu quỷ hồn.”

Từ Bắc Vọng tiến đến bên một cường giả Thiên Đế, cung kính đệ trình lệnh bài của mình.

Hòn đảo nhỏ này dường như là không gian hư vô, nhìn như đang đứng im, nhưng thật ra đang chìm xuống dưới không ngừng, bốn phương tám hướng đều có khí tức vĩ ngạn bất diệt trôi dạt.

Cường giả Thiên Đế xác nhận thân phận Nhật Bất Lạc, người này cũng không làm khó hắn, còn tốt bụng nhắc nhở một câu: “Đừng đợi trong Vong vực tử cảnh quá lâu, thọ nguyên cắt giảm vốn không phải là chuyện đùa.”

“Đa tạ tiền bối giúp đỡ.”

Từ Bắc Vọng vẫn giữ trọn lễ tiết, ngay lập tức lặng lẽ đứng sang một bên.

Hắn mơ hồ nhìn thấy một cánh cổng quỷ dị nguy nga nhô lên từ nơi sâu nhất trong đáy biển, từng khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo dần dần lộ ra, một vài người mặc áo choàng che khuất trong màn sương đen đang đứng ở một nơi bí ẩn không rõ.

Bốn vòng xoáy xoáy thật lớn đột nhiên xuất hiện, tựa như bốn con mắt âm u ma quái ở trong vùng chết chóc vô tận.

Ca dao cổ xưa quỷ dị cất lên, một cái bàn tay loang lổ khổng lồ nắm chặt vực sâu, lực lượng bất diệt khai một đường hầm u ám.

Hư không bao trùm Địa Phủ!

Oanh!

Nam tử áo trắng thẳng tắp rơi xuống hải vực, lập tức biến mất ở cuối đường hầm.

Chương 433: Mạng sống như treo trên sợi tóc (3)

Ngay từ lúc đặt chân vào bên trong, Từ Bắc Vọng cảm thấy hồi hộp không thôi, thiên địa hắc sắc (đất trời màu đen) đột nhiên phản chiếu vô số hình bóng của hắn.

Từ Bắc Vọng bắt đầu di chuyển, nơi nơi đều là Thụ Quái, một loại dây leo thành tinh, đang nhúc nhích không ngừng, những hồn quỷ lang thang phiêu đãng lơ lửng, tiếng khóc nỉ non của đám trẻ sơ sinh vô cùng rõ ràng.

Từ Bắc Vọng vận chuyển tiên lực toàn thân, dò xét môi trường mấy vạn dặm xung quanh, hắn cảm thấy nơi đây không khác gì thế giới loài người.

Thành trì núi non, khói bếp lượn lờ, tiếng cười hoan hô, thậm chí còn có nữ quỷ tranh cãi mặc cả vì mấy đóa hoa ở chợ chiều.

Khác biệt duy nhất chính là, thân thể của đám quỷ hồn vô cùng mờ ảo, một số không có đầu, một số không có tim, mấu chốt là không có sức mạnh, tất cả đều là những hồn ma cực kỳ bình thường.

Tâm tình của Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lẽo, hắn từng đến Tiểu Bắc Minh Giới, âm linh nơi đó vừa có sức mạnh ăn mòn, vừa nắm giữ một tia sức mạnh hủy diệt.

Rất hiển nhiên, Địa Phủ ắt hẳn sẽ không có Minh khí, kế hoạch của hắn thất bại từ đây.

Minh giới và Hoàng Tuyền rốt cuộc có mối liên hệ gì, đây chính là mối nghi hoặc khiến Từ Bắc Vọng hoang mang trong một thời gian dài.

Vì sao Minh khí có thể trường tồn ở trần gian?

Sau khi vứt bỏ suy nghĩ dư thừa, Từ Bắc Vọng sải bước vượt qua mấy ngàn dặm, đi tới một bờ sông rộng lớn vô ngần.

Máu loãng tanh uế trôi trên mặt sông to lớn, trùng xà bò trườn hỗn loạn dưới mặt nước, sóng cả dập dềnh, gió tanh thổi mạnh, một vài

quỷ hồn trượt chân rơi xuống sông từ lúc nào không hay.

Một phụ nhân chống quải trượng đang đứng trên cây cầu chồng chất đầu người, bà ta bưng bát rồi ném qua cho quỷ hồn, động tác gần như được máy móc hóa.

“Thái Sơ công tử.”

Mạnh Bà nhìn về phía nam tử tóc vàng tuấn mỹ đứng từ xa, khí tức hừng hực như huyết mạch nóng rực của đối phương cực kỳ nổi bật ở Địa Phủ.

“Tiền bối vất vả rồi.”

Từ Bắc Vọng gật gật đầu, ngữ khí có chút cung kính.

Mạnh Bà chỉ là một cái xưng hô, lão phụ nhân này vốn là tộc nhân của thần tộc Hồn Bất Quy, tu vi đạt đến cảnh giới Thiên Đế, nhưng vì phạm phải tội nghiệt không thể tha thứ, cho nên mới bị giáng chức tới Địa Phủ.

Lão phụ nhân tiếp tục đưa canh cho đám quỷ hồn, đám thiên kiêu đến đây lịch luyện cũng không ít, nhưng khí chất của nam tử trẻ tuổi này lại cực kỳ tôn quý, khơi dậy lòng hiếu kỳ của bà ta.

Từ Bắc Vọng đã phi nước đại suốt hai ngày nay, vượt qua khoảng cách hàng triệu dặm và đến trung tâm sông Vong Xuyên.

Hắn ta lấy ra miếng lụa xanh kia, chờ đợi một kiếp luân hồi của Bạch Nguyệt Quang.

“Nhiều nhất là chờ năm ngày.”

Từ Bắc Vọng đặt ra kỳ hạn, hắn sẽ chỉ ở Địa Phủ trong mười ngày, mặc dù tuổi thọ hắn kéo dài đến mười vạn năm, nhưng cắt giảm ngàn năm thọ nguyên là ranh giới cuối cùng của hắn.

m khí ở đây nặng nề nhất, dòng người sang sông nối liền không dứt không dám tới gần, oan hồn dã quỷ không dưới hàng tỷ.

“Lỗ nặng…..”

Sớm biết như thế này, Từ Bắc Vọng khẳng định sẽ không đáp ứng, Hoàng Tuyền dơ bẩn đục ngầu khiến hắn buồn nôn ghê tởm, huống hồ còn phải cẩn trọng từng thời từng khắc, tránh lâu dính phải chuỗi nhân quả.

Một vài quỷ hồn chết không nhắm mắt, oán hận mãnh liệt ngưng tụ thành nhân quả, nếu đụng phải quá nhiều, cực kỳ có nguy hại tới vận mệnh ngộ đạo của bản thân.

Sau khi chờ đợi trọn vẹn ba ngày, một bé gái mặc váy trắng khiếp đảm tiến lên, nàng ta cũng không khóc lóc, thân ảnh nhỏ xinh như có thể tan vào hư vô bất kỳ lúc nào.

Vì sợ lây dính nhân quả của kiếp luân hồi này của Bạch Nguyệt Quang, Từ Bắc Vọng chuẩn bị bỏ nàng ta vào không gian Minh giới, sức công phá mạnh mẽ ở trong đó đủ để phá hủy hết thảy.

Nhưng vào lúc này, hắn ta ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Minh Đăng tuôn trào ánh sáng màu bạc cuồn cuộn, sức mạnh bên trong trở nên thô bạo, nóng lòng phá vỡ một phương thiên địa này.

Từ Bắc Vọng không hề do dự, vận chuyển Minh khí rồi lấy đèn lồng ra.

Khoảnh khắc ấy, thiên địa biến đổi nhanh chóng!

Mấy trăm vạn dặm sông Vong Xuyên sôi trào điên cuồng, tựa như từng đầu trường long kỷ nguyên đang lăn lộn bên dưới.

Vô số hư ảnh hồn quỷ ảnh bị vặn vẹo xoắn nát, nơi sâu nhất dưới đáy sông trào ra từng cột máu vô tận, được kết nối với Minh Đăng.

Minh Đăng phun trào sương mù xám xịt mênh mông, giống như Sinh Mệnh Nguyên Tuyền, sản sinh Minh khí cuồn cuộn, không ngừng nuôi dưỡng của Từ Bắc Vọng.

“Này……”

Trong nháy mắt, Từ Bắc Vọng có chút giật mình, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng nồng đậm, hắn nhanh chóng kích phát khiếu huyệt, để Minh khí cuồng bạo tùy ý thổi quét toàn thân.

Thân thể của hắn bất chợt biến mất, Từ Bắc Vọng dường như đang tiến vào một vùng đất cực lạc thánh khiết, quan sát những mảnh vỡ ký ức quá khứ.

“Tình huống gì thế này?”

Mấy tu sĩ đang dùng quỷ hồn rèn luyện thần thuật, chứng kiến với những biến hoá đột ngột này, bọn họ nhanh chóng rời khỏi Hoàng

Tuyền.

Từ đầu đến cuối, bọn họ cũng không nhìn thấy thân ảnh ở trung tâm sông Vong Xuyên.

Từ Bắc Vọng vẫn đang trong trạng thái xuất thần, vô định bước đi trong vùng đất cực lạc, như thể điểm cuối mới là nơi trở về của hắn.

“Răng rắc ——”

Ở nơi xa xôi, cầu Nại Hà phát ra tiếng vang nứt gãy, thân cầu vốn được tạo thành từ quỷ hồn trực tiếp vỡ nát.

Ngay sau đó.

Một vùng lớn nước Hoàng Tuyền bị rút cạn, lực lượng khủng bố hội tụ đến, cầu Nại Hà uy nghiêm xưa nay bỗng trở thành trang giấy trắng bình thường, hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

Chương 434: Mạng sống như treo trên sợi tóc (4)

“Ai đã gây nghiệp chướng này?!”

Mạnh Bà kinh hãi, nếp nhăn trên mặt dồn về một chỗ, bà ta lập tức thi triển ra một chưởng.

Năng lượng Đại Đế vốn có thể phá hủy một tinh vực hạ đẳng, nhưng giờ này khắc này, lại giống trâu đất xuống biển, bị sông Vong Xuyên gắt gao giam cầm.

“Không!”

Mạnh Bà rùng mình, bắt đầu thiêu đốt tinh huyết màu đen của thần tộc Hồn Bất Quy, vận dụng lực lượng dồi dào muốn lật lung con sông Vong Xuyên.

Răng rắc ——

Thân thể lọm khọm của bà ta đột nhiên ngưng đọng, toàn bộ huyết dịch biến mất, biến thành một đống xương cốt lành lạnh trong nháy mắt.

Hoàng Tuyền tối tăm mờ mịt khôi phục sự tĩnh lặng, nam tử áo trắng

đứng ở giữa sông Vong Xuyên suy kiệt tàn lụi một lần nữa, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Hắn đột nhiên có một loại dự cảm mãnh liệt, vùng đất cực lạc thánh khiết kia chính là thân thể của mình.

Minh khí trong cơ thể mình, có thể hóa thành vùng đất cực lạc thánh khiết?

Từ Bắc Vọng bày ra sắc mặt mê mang, hắn nhanh chóng xem xét khiếu huyệt trong cơ thể, sau đó liền rung động vạn phần!

Cơ thể của hắn dường như biến đổi thành hai tầng thiên địa.

Tầng thứ nhất là cấu tạo cơ thể con người bình thường, tiên lực dồi dào chảy xuôi toàn thân, Từ Bắc Vọng cũng có thể nhìn thấy bản nguyên Tinh Thần với giống cây thần bí, ngoài ra còn có khí tức của vô số thần vật mà hắn đã luyện hóa từ trước.

Tầng thứ hai hiện lên từng tia pháp tắc vô tận cùng các điểm sáng màu xám nằm giữa một dòng sông màu xám, điểm sáng phiêu đãng bốn phía, dòng sông phát ra ánh sáng xám bạc sáng chói.

Cái này……

Hình dạng cái này……

Là chư thiên vạn vực a!!

Điểm sáng là hàng tỷ tinh vực, con sông màu xám là dải ngân hà, vị trí vừa vặn tương ứng.

“Quá quỷ dị, hay là ta đã đạt tới tầng thứ tám của Bắc Minh công pháp — Minh Thể?”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, hắn lập tức thu Minh Đăng vào không gian Minh giới.

Mặc kệ như thế nào, điều này chỉ có chỗ lợi không có chỗ hỏng, một chuyến này quả thực rất đúng đắn.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh ngâm xướng cổ xưa vang vọng, một đám người mặc áo choàng lượn lờ sương đen giáng lâm, một tấm lưới lớn bao phủ lấy nam tử áo trắng.

……

.....

Bồng Lai Tinh Vực.

Một mảnh thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch.

Những giọt tiên vũ (mưa tiên) đập lên trên từng khuôn mặt, nhưng cũng không cách nào rửa sạch biểu cảm u ám và phẫn nộ của bọn họ.

Cầu Nại Hà sập đổ, Mạnh Bà rơi đài, điều này quả thực đã khiến thần tộc Hồn Bất Quy tức giận ngập trời!

Những thân ảnh bất hủ đứng trong hư không, một gốc cỏ đen quỷ dị treo ở giữa trời, bao phủ toàn bộ đường hầm Hoàng Tuyền.

Oanh!

Tấm lưới to lớn bị xé nát, thân ảnh nam tử áo trắng bị ném lên hòn đảo nhỏ, áo bào nhuộm đỏ bởi máu tươi, tinh thần cả người vô cùng suy sụp.

“Trên người của ngươi có khí tức của Mạnh Bà……”

“Ngươi dám giết tộc nhân của Thần tộc Hồn Bất Quy?”

Rất nhiều Cổ Thần Đại Đế bày ra thần sắc phẫn nộ, bọn họ gắt gao nhìn chằm chằm hung thủ trước mắt.

Bọn họ đã cảm ứng bản nguyên huyết mạch, cơ thể kẻ này còn sót lại khí tức thiêu đốt tinh huyết của Mạnh Bà, như vậy cũng đủ để chứng minh là hắn ta là người động thủ.

“Ta không có.”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng lạnh lẽo như băng tan, thanh âm không còn độ ấm.

Lúc ấy, hắn hoàn toàn không có ý thức, không biết mình đã làm điều gì.

Các tộc nhân trẻ tuổi của Hồn Bất Quy cũng chạy tới hóng chuyện, ánh mắt đều khóa chặt nam nhân vô cùng tuấn mỹ này.

Quả thực là không thể tưởng tượng nổi!!

Mạnh Bà rơi đài, bọn họ tạm thời có thể suy đoán kẻ này sở hữu thần vật nghịch thiên.

Nhưng cầu Nại Hạ đâu rồi?

Một công trình sừng sững qua vô số kỷ nguyên, dù từng bị cường giả Chí Cao trong tộc phá hủy thành ngàn mảnh, nhưng vẫn ngưng tụ trở lại rất nhanh sau đó, vòng đi vòng lại.

Mà hiện tại, cầu Nại Hà hoàn toàn sụp đổ vỡ nát, kẻ này đã làm được chuyện mà ngay cả cường giả Chí Cao cũng không làm được.

“Ngươi nhất định phải chết.”

Một lão giả gầy gò cao lớn gần trăm trượng hiện ra, khuôn mặt héo rũ như cây cổ thụ, đôi mắt đen láy không có con ngươi nhìn xuống Từ Bắc Vọng.

Loại hiện tượng quỷ dị như thế này, đương nhiên không phải là lần đầu tiên.

Hơn bốn trăm năm trước, Vô Thiên Yếm Vãn của Vĩnh Hằng Quốc Độ từng đặt chân tới Hoàng Tuyền, khiến cho vô số quỷ hồn của Hoàng Tuyền biến mất trong khoảnh khắc, mặt sông Vong Xuyên sôi trào trọn vẹn bốn chín ngày.

Mà người trẻ tuổi trước mắt này thủ đoạn càng khủng bố hơn, trực tiếp làm cầu Nại Hà sập nát, sông Vong Xuyên suy kiệt!

Hắn ta có lý do hoài nghi, hai người bọn hắn tu luyện cùng một loại công pháp, có lẽ chính là loại khí tức thần bí khó lường trong sách cổ ——

Minh khí!

Loại năng lượng này nằm giữa hồn lực và tiên lực, gây ra nguy hại quá lớn đối với thần tộc Hồn Bất Quy!

Vô Thiên Yếm Vãn là phôi thai thiên đạo, là thiên kiêu lộng lẫy chói mắt nhất của Vĩnh Hằng Quốc Độ, nếu như dám động tới nàng, Vĩnh Hằng Quốc Độ nhất định tử chiến với Hồn Bất Quy.

Nhưng tiểu tử Thái Sơ này, nhất định phải diệt trừ!

“Ta là hậu duệ của Nhất Bất Lạc.”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng ảm đạm, thanh âm khàn khàn cực kỳ âm trầm. Hắn căn bản không rõ lắm mình đã làm cái gì, cứ như vậy mà chết oan uổng sao?

“Lão phu biết.”

Thanh âm của lão giả gầy yếu không hề có cảm xúc dao động.

Bầy không khí tiếp tục trở nên âm trầm như hầm mộ.

Gần nửa canh giờ, mặt trời khổng lồ giáng lâm trên bầu trời, Kim Ô Thần Điểu lao xuống, một lão giả thấp bé đứng bên trên, một máu đầu tóc vàng thưa thớt tản ra khí tức dồi dào.

“Thái Sơ Hồng, ta có nên giết kẻ này hay không?”

Lão giả gầy yếu lạnh giọng mở miệng.

Lão giả thấp bé tên gọi Thái Sơ Hồng hung hăng trừng mắt liếc Từ Bắc Vọng một cái, chợt thấp giọng nói: “Thần Đồ Cảnh, tiểu bối không hiểu chuyện……”

Lão giả gầy yếu xua tay cắt ngang lời nói của ông, bình tĩnh nói: “Một người mang tội nghiệt như Mạnh Bà chết đi thì cũng được thôi.”

“Nhưng hắn ta phá hủy cầu Nại Hà, cản trở trật tự vận hành hai giới âm dương. Một khi trật tự bị hỗn loạn, Hồn Bất Quy chúng ta sẽ bị phản phệ.”

Nghe vậy, Thái Sơ Hồng im lặng không nói gì.

Sự kiện cầu Nại Hà sụp đổ quả thực đã khiến ông ta thể ngờ được, một bên khiếp sợ năng lực của tiểu bối trong tộc, một bên khác đau xót mắng tiểu bối ngu xuẩn!

Hiện tại, ông làm sao giải thích?

Từ Bắc Vọng như bị rơi xuống đáy vực, cảm giác tử vong quét sạch toàn thân lần thứ hai.

Lúc trước là khi gặp phải bà điên, hắn phải dựa vào chìa khóa Thiên Xu may mắn đào thoát một mạng.

Mà bây giờ, nếu Thần tộc Nhật Bất Lạc buông xuôi, vậy hắn chỉ có một con đường chết.

Bất luận kẻ nào ở đây, đều có thể phá hủy sinh cơ của hắn.

Chương 435: Mạng sống như

treo trên sợi tóc (5)

“Nhất định phải giết hắn.”

Lão giả gầy yếu lần thứ hai cất cao ngữ khí, thể hiện ý tứ không được xía vào.

Đại Nhật nóng rực trên đỉnh đầu Thái Sơ Hồng đột nhiên chấn động, tựa như muốn hủy diệt cả hòn đảo nhỏ, biểu cảm xanh mét trên khuôn mặt có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hậu duệ đứng thứ chín mươi lăm vạn trong bảng Vấn Đỉnh, có nên từ bỏ hay không?

Nếu như một mực bảo vệ hắn, mối quan hệ với Hồn Bất Quy có thể nảy sinh rạn nứt hay không?

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, ông ta híp híp mắt, giọng nói khàn khàn: “Lưu lại một sợi khí tức.”

Kẻ này đã sống đời thứ hai, dù trùng sinh một lần nữa cũng có thể mang theo huyết mạch Nhật Bất Lạc.

“Không có khả năng.”

Thần Đồ Cảnh vô tình bác bỏ.

Nhất định phải triệt để bóp tắt, không thể lưu lại bất kỳ hy vọng sống nào cả.

Tuy rằng ông ta không rõ ràng kẻ này có Minh khí hay không, nhưng thà giết lầm còn hơn bỏ sót!

Thái Sơ Hồng chuyển tầm mắt về phía Từ Bắc Vọng, ông ta muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng phất tay áo quay lưng lại.

Từ Bắc Vọng giống như rơi vào hầm băng, từng tấc từng tấc da thịt trên thân thể bị cứng ngắc, nhưng hắn lại không bất kỳ biểu lộ bất kỳ điều gì ở trên mặt.

Không có gì ngoài ý muốn, hắn bị ném bỏ.

Giờ phút này, hắn ta không hề sợ hãi trước cái chết, mà chỉ cảm thấy nhớ nhung nữ tử váy tím và con mèo ngốc suốt ngày líu ríu bên người.

Chó săn vô năng, chỉ có thể đi được tới đây, không thể tiếp tục bồi người trên quãng đường còn lại nữa.

Ngươi cũng biết, ta đã rất cố gắng.

Thật sự rất cố gắng.

Thái độ bình tĩnh của nam tử tuấn mỹ khiến rất nhiều người của thị tộc Thần Đồ cảm thấy kính nể trong lòng, kẻ đối mặt với cái chết mà có thể lạnh nhạt như vậy quả thực cực kì hiếm thấy.

Một bàn tay khổng lồ quấn quanh sương mù vô tận xuất hiện trong hư không, sau đó phong ấn thiên địa, xé nát màn mưa tiên rồi lao đến chỗ nam tử áo trắng

"Đáng tiếc…"

Thái Sơ Hồng hít một hơi, tận mắt chứng kiến hậu bối trước mặt mình, nội tâm ông ta không thể không chấn động.

Nhưng vào lúc này.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ tan nát thành bột mịn, một tấm gương cổ xưa lộng lẫy vọt tới, mặt kính chiếu ra dung mạo quỷ dị của phụ nhân, đôi mắt của bà ta bao phủ trong màn sương mù đen kịt.

"Nữ nhi của ta muốn kẻ này, nếu hắn ta chịu ở rể thần tộc Hồn Bất Quy thì hãy tha chết cho hắn."

Thanh âm mờ mịt của phụ nhân hướng về phía Thái Sơ Hồng.

Thần Đồ Cảnh khẽ giật mình, nhưng cũng không phẫn nộ mà chỉ lâm vào trầm tư.

Hắn cảm thấy lời nói vừa mới truyền đến có chút ý tứ.

Tại sao phải nóng lòng hủy diệt, sao không chậm rãi đào móc?

"Là Minh khí?"

Hắn lợi dụng quy tắc đạo vận để truyền âm ngược lại

"Đúng."

Mặt gương phản hồi.

Thần Đồ Cảnh gật đầu, sau đó ung dung bình thản đi đến chỗ người trẻ tuổi: “Nếu ngươi chịu gả cho thiên kiêu trong tộc chúng ta, thì tội nghiệt phá hủy cầu Nại Hà và tàn sát Mạnh Bà sẽ được xóa bỏ.”

Một nơi sâu trong đáy mắt Thái Sơ Hồng phát ra một tia kinh hãi không dễ phát giác, hắn đương nhiên biết phụ nhân kia đã đạt đến cảnh giới Tranh Độ bốn bước, một cường giả Chí Cao bất hủ.

Mấu chốt là con gái nàng.

Thần Đồ Mộng Chi, phôi thai thiên đạo, thiên kiêu xếp thứ mười lăm trên bảng Vấn Đỉnh, cũng có thể xếp thứ hai trong thế hệ trẻ tuổi tại Hồn Bất Quy.

Sau khi thanh âm rơi xuống, khuôn mặt của rất nhiều tộc nhân Hồn Bất Quy lộ ra vẻ chấn kinh.

Hắn gả cho Mộng Chi?

Nếu xét theo tu vi thì chính là đũa mốc chòi mâm son, hắn ta căn bản không xứng người ấy.

Nhưng một đệ tử đích mạch Nhật Bất Lạc đi ở rể sẽ gây lên một trận sóng lớn trong chư thiên bạn vực.

“Không có khả năng.”

Hiện tại, Thái Sơ Hồng một mực bác bỏ.

Nỗi ô nhục này, Nhật Bất Lạc vĩ đại cũng gánh không nổi!

Người trong mặt kính trầm mặc một lát, sau đó lại nói ra lời khiến đám người không thể tưởng tượng nổi: “Chờ đến khi nữ nhi của ta trở về từ Phong Đế Thiên Thê, nàng sẽ tự mình đi gặp hắn, sau đó mới đưa ra quyết định có gả cho hắn hay không.”

“Được.”

Thái Sơ Hồng nhanh chóng trả lời, như thể sợ đối phương đổi ý.

Đúng là kiếm bộn rồi.

Phụ nhân rốt cuộc đang mưu đồ cái gì?

Ai nấy đều có thể dễ dàng suy luận ra, tên tiểu bối Thái Sơ Bắc Vọng này có lẽ rất cần thiết với nàng ấy.

Nhưng mặc kệ như thế nào, thần tộc Nhật Bất Lạc không những sẽ không mất mặt, mà ngược lại còn được mặt mày mát mặt.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh như đầm nước đọng, hắn bò lên từ bên dưới vực sâu vạn trượng, sự tức giận trong lòng cũng bị cuốn đi, hắn thậm chí còn cảm thấy hoang đường buồn cười.

Ta chỉ có một thôi.

Vô Thiên Yếm Vãn muốn, Thần Đồ Mộng Chi cũng muốn?

Được, ta cho các ngươi tự quyết, tốt nhất là lưỡng bại câu thương. Dù sao hai bên cũng là những thiên kiêu nằm trong mười lăm vị trí đầu của bảng Vấn Đỉnh, bất kỳ ai cũng cao cao tại thượng cả.

Nói thật, đám người đã vô tình ban ra một đại ân, giúp hắn giải quyết mối lo sẽ bị bà điên săn đuổi. Hiện tại, đối tượng của nàng nên đổi thành Thần Đồ Mộng Chi mới phải?

Về phần Thần Đồ Mộng Chi, nàng ta chắc chắn không có Minh khí, không phải bà điên kia từng nói hắn là người duy nhất sở hữu Minh khí mà nàng ta đã gặp qua sao?

Nhưng hai mẹ con Thần Đồ Mộng Chi nhất định hiểu rõ về Minh khí, cho nên bọn họ mới nhớ thương thân thể này của hắn, muốn mang hắn về để làm thí nghiệm. Nói trắng ra, Từ Bắc Vọng hắn chỉ là con chuột bạch trong mắt các nàng mà thôi.

Chương 436: Thiên phú gây bất ngờ cho Thần tộc, tin dữ truyền đến (1)

Trên hòn đảo nhỏ, mưa tiên mù mịt vẫn rả rích như cũ, nhưng bầu không khí ngột ngạt ban đầu đã lắng dịu vài phần.

Phụ nhân Chí Cao ẩn mình trong chiếc gương cổ đã rời đi từ lâu, Thần Đồ Cảnh và rất nhiều tộc nhân khác cũng biến mất không còn tăm .

Mọi tin tức đều được phong tỏa, chuyện cầu Nại Hà nổ tung, hay chuyện thông gia giữa hai Thần tộc đều phải được giữ bí mật.

Từ đầu đến cuối, bọn hắn cũng chưa từng trưng cầu ý kiến của nam

tử áo trắng nhuốm máu.

“Trở về thôi.”

Giọng nói của Thái Sơ Hồng lộ ra một chút vui sướng, ông ta nhìn Từ Bắc Vọng bằng ánh mắt ngắm nghía một khối mỹ ngọc quý hiếm.

Mối hôn sự giữa Nhật Bất Lạc và Hồn Bất Quy vốn là chuyện bình thường hơn cả bình thường, không gây ra bao nhiêu sóng gió trong những câu chuyện trà dư tửu hậu của các Thần tộc Hoàng Kim.

Nhưng một tên thiên kiêu xếp hạng chín mươi lăm vạn trên bảng Vấn Đỉnh, có thể kết hôn với Thần Đồ Mộng Chi, người nằm trong top 15 bảng Vấn Đỉnh, cho dù đó là trèo cao, thì đối phương cũng có địa vị siêu phàm bên phía Nhật Bất Lạc.

Từ Bắc Vọng không nói lời nào, bóng dáng biến mất ngay bên trong mặt trời chói chang, lập tức rời khỏi Bồng Lai Cổ Tinh.

Đại Nhật vượt trăm triệu dặm chỉ trong một chớp mắt, xuyên thẳng đến đại điện truyền tống tinh vực, không bao lâu đã trở lại tổ địa.

…

…

“Đây là bảy cây tiên dược hoàn mỹ, năm viên Đạo Quả của Tiểu Thế Giới, ngươi hãy chuyên tâm tu luyện, tranh thủ thời gian, nhanh chóng đột phá.”

Thái Sơ Hồng đứng sừng sững trên Kim Ô Thần Điểu, vứt tu di giới mạ vàng xuống đất.

Một mặt, ông ta còn hơi áy náy vì vừa mới vứt bỏ tính mạng của tiểu bối.

Một mặt khác, chờ đến khi Phong Đế Thiên Thê kết thúc, tu vi Thần Đồ Mộng Chi đạt đến cảnh giới Đại Đế, nếu Thái Sơ Bắc Vọng nhà mình không thể đột phá Nguỵ Thần thì có chút mất mặt.

Ngừng lại một chốc, ông ta trầm giọng mà nói: “Ngươi không nên để lại khúc mắc trong lòng, một khi nhận lấy vinh quang Nhật Bất Lạc, ngươi cũng phải nỗ lực hết mình vì Thần tộc!”

Nhắc nhở một câu tộc huấn này xong, Thái Sơ Hồng đã biến mất không thấy đâu.

Từ Bắc Vọng chẳng ừ hử gì cả, hắn chỉ nheo đôi mắt xanh biếc, tay vuốt ve tu di giới.

Trên hòn đảo Bồng Lai, hắn gần như phải giằng co với tuyệt vọng, suýt chút nữa đã ngã xuống, ngay cả một sợi khí tức cũng không thể lưu lại.

Sau khi trở về từ cõi chết, hắn lại đột nhiên trở thành miếng bánh nóng bỏng, chạm vào là bỏng tay.

“Tám mươi năm nữa, ta ắt hẳn sẽ trở thành trung tâm thảo luận của chư thiên vạn vật.”

Chờ đến khi Chứng Đế Thiên Thê kết thúc, bà điên Vô Thiên Yếm Văn nhất định sẽ đến tìm hắn, đến lúc đó, Thần Đồ Chi Mộng cũng phải đi tìm hắn.

Tiết mục hai nữ đoạt một nam sắp diễn ra?

Hai người này đều đến từ Hoàng Kim Thần Tộc, thậm chí còn là những thiên kiêu đứng vị trí mười lăm sáng chói trên bảng Vấn Đỉnh. Quả dưa to bự như thế này cũng chưa từng được ghi ghép trong cổ tịch kỷ nguyên nha!

Nếu như chỉ có một mình bà điên, Từ Bắc Vọng giống như đang giẫm trên băng mỏng, từng thời từng khắc không thở nổi.

Nhưng lại có một người nữa gia nhập tình huống này, đây coi như một phương pháp giải vây trá hình cho hắn.

Từ Bắc Vọng có thể thong dong đi hoà giải, thậm chí là nắm giữ quyền chủ động!

Tổng thể mà nói, thu hoạch từ hành trình đi Hoàng Tuyền lần này của hắn cực kỳ lớn.

Có điều, hắn sẽ khắc sâu cái tên Thần Đồ Cảnh vào trong đầu.

Cảm giác sợ hãi đối mặt với cái chết, giống như con kiến hôi không có cách nào động đậy, hắn không hi vọng mình phải trải nghiệm lần nữa.

…

…

“Cung nghênh chủ nhân.”

Sau khi được đón chào bởi âm thanh nhẹ nhàng từ tốn, Từ Bắc Vọng bước vào cung điện nhà mình.

Không đột phá cảnh giới Nguỵ Thần, nhất quyết không xuất quan!

Đại Nhật treo cao, ánh sao rủ xuống tĩnh thất.

Từ Bắc Vọng ngồi xếp bằng, bắt đầu dò xét thân thể của mình theo bản năng.

Một thân thể vừa bị bà điên kia ngấp nghé, vừa bị hai mẹ con Thần Đồ Mộng Chi để mắt đến.

Vẫn là hai tầng như cũ.

Một tầng là kết cấu thân thể của một tu sĩ bình thường, tầng thứ hai là một đốm sáng màu xám ẩn chứa pháp tắc chảy xuôi, giống như trật tự của các tinh vực và dải Ngân Hà.

Cho tới bây giờ, Từ Bắc Vọng cũng không biết rõ chuyện gì đã xảy ra tại Hoàng Tuyền?

Nhưng điều duy nhất mà hắn có thể cảm thấy rõ ràng, Bắc Minh Công Pháp của bản thân đã có một bước tiến lớn, có lẽ đã đạt tới đạt tới Minh Thể?

Rất nhiều nghi hoặc bối rối, hắn chỉ có một chuyến đến Sinh Mệnh Cấm Khu mới có thể giải đáp.

Cho dù hắn lật xem tất cả cổ tịch, nhưng vẫn không tìm ra bất kỳ ghi chép nào về Sinh Mệnh Cấm Khu, đường đường là Thần tộc Nhật Bất Lạc cũng không hay biết, bà điên Vô Sinh Yếm Văn cũng vô cùng mù mờ, chứng tỏ Vĩnh Hằng Quốc Độ của nàng cũng không có kiến thức về phương diện này.

Cho nên, Từ Bắc Vọng nảy sinh một suy đoán, Sinh Mệnh Cấm Khu có lẽ không nằm ở chư thiên vạn vực.

Hắn to gan cho rằng, Sinh Mệnh Cấm Khu có thể đang trốn trong kỷ nguyên trường hà hay không?

Kỷ nguyên trường hà lần trước vừa mới kết thúc vài ngàn năm trước, lần tiếp theo có lẽ phải mấy vạn năm, thậm chí là mấy trăm ngàn năm…

Vứt bỏ suy nghĩ hỗn loạn đi, Từ Bắc Vọng lấy tài nguyên tu luyện ra, tiên dược hoàn mỹ, tiên dược vũ hoá và Đạo Quả của Thế Giới Nhỏ.

Dường như nghĩ đến cái gì, hắn chậm rãi vận chuyển khiếu huyệt trong thân thể, Minh khí trút xuống như hồng thuỷ tràn đê, điên cuồng chảy xuôi bên trong thân thể.

Quả nhiên, cảnh tượng bên sông Vong Xuyên ở Hoàng Tuyền lại xuất hiện một lần nữa.

Toàn bộ thân thể Từ Bắc Vọng biến đổi thành một mảnh vùng đất cực lạc thánh khiết, giống như cướp đoạt sức mạnh tạo hoá của thiên đạo mà sinh trưởng, bất kể thứ vẩn đục gì cũng không thể may mảy làm ô nhiễm nơi này.

Hắn thử dùng Minh thể hấp thụ tiên khí, không có gì bất ngờ xảy ra, tốc độ tu luyện lại không ngừng gia tăng so với mấy lần trước.

Chương 437: Thiên phú gây bất ngờ cho Thần tộc, tin dữ truyền đến (2)

Thời gian thấm thoắt, năm tháng thoi đưa.

Con đường tu luyện vô tình, chớp mắt đã qua mười hai năm.

Một ngày này, đại sảnh cung điện tràn ngập âm thanh vù vù kịch liệt, màn mưa tiên trong trăm triệu dặm đột nhiên tụ hội phía trên cung điện.

Tiên khí thuần túy và nồng nặc nhất trong màn mưa, cùng với Hồng Mông Đạo Khí ở không trung bị hút vào không ngừng, ngàn vạn dị tượng bắt đấu xuất hiện, nơi này hiển nhiên là đạo trường hỗn độn sơ khai.

Oanh!

Đại Nhật vàng kim nóng rực chậm rãi giáng lâm, một bộ nam tử áo trắng sừng sững trên đỉnh Đại Nhật, từng đoá hoa đại đạo rơi trên đỉnh đầu hắn ta, sợi tóc màu vàng óng và dị tượng chạm vào nhau, nối thẳng đến tận cùng vũ trụ!

Cảnh tượng này thật sự đã gây chấn động đến chín nữ bộc.

Miệng thơm khẽ nhếch, biểu lộ tâm tình khó có thể tin được.

“Công tử hẳn là vẫn chưa đến một trăm tuổi, nhưng hắn lại muốn trở thành Nguỵ Thần.”

“Dị tượng đột phá như thế này quá mức hùng vĩ rồi.”

Nữ bộc nhao nhao cảm khái, đôi mắt xinh đẹp liên tục tỏa sáng rực rỡ, các nàng theo đúng người rồi!

Nhưng vào lúc này.

Từng thân ảnh tóc vàng khổng lồ đến cực điểm giáng lâm ở chân trời xa xôi, ánh mắt sáng rực của rất nhiều lão tộc nhìn chằm chằm vào cung điện.

“Tình hình thế nào…”

Một nữ bộc mềm yếu run sợ, khí tức của đối phương như vực sâu biển lớn, khiến nàng ta thở không ra hơi.

Bọn họ đều là cường giả Thiên Đế, thậm chí còn có cả Tranh Độ!

Mặc dù dị tượng đột phá của công tử rất chói lọi, nhưng hắn vốn là đệ tử đích mạnh của Thần tộc Hoàng Kim, tình huống như vậy cũng là chuyện bình thường.

Vậy tại sao bọn hắn lại cố ý đến đây quan sát…

Đột nhiên.

Ầm ầm!!

Từng đoá hoa đại đạo hóa thành bột mịn, quy tắc đạo vận bị đánh tan, một gốc chạc cây khô quắt mọc lên từ thân thể nam tử áo trắng.

Cây non phát triển nhanh chóng, thân cành che khuất cả bầu trời, kim quang rực rỡ của Đại Nhật chiếu rọi xuống từng tán lá, lan toả bức xạ ra khắp mấy trăm vạn dặm!

Cây non nuốt chửng đạo vận, sinh ra răng non xanh nhạt, Sinh Mệnh Nguyên Tuyền không ngừng tưới xuống nam tử áo trắng.

“Đại Thụ Kỷ Nguyên!”

Tộc lão chấn kinh, bọn hắn cảm nhận được luồng khí tức này, cho nên mới đến xem xét.

Đại Thụ Kỷ Nguyên chính là bảo vật bên trong kỷ nguyên Trường Hà, theo tương truyền, sức mạnh của nó gần nhất với thần vật cấp độ đại đạo, cực kỳ trân quý hiếm thấy.

Tại sao thứ này lại xuất hiện trong thân thể của tên kia?

“Thái Sơ Bắc Vọng, làm thế nào ngươi lại có được?”

Giọng nói của một tộc lão khổng lồ xuyên qua ngàn vạn dị tượng, trực tiếp đánh vào thân ảnh nam tử áo trắng.

Từ Bắc Vọng cảm thấy cả cơ thể thoái hoá thành một đứa trẻ, hắn chậm rãi rơi xuống hư ảo.

Đây là cảnh giới Hư Vô?

Cây non thần bí là thứ mà Từ Bắc Vọng ngẫu nhiên tìm được ở Đông Hoang, hắn nuôi dưỡng nó trong thân thể, giúp cho tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp bội.

“Văn bối bẩm sinh đã có.”

Ngữ khí của hắn ung dung bình thản, giống như đang kể một chuyện nhỏ râu ria.

Oành!

Từng tia khí tức quanh quẩn trong hư không, các đại lão quay đầu nhìn nhau, cho dù cách xa trăm vạn dặm, bọn hắn vẫn có thể nhìn

thấy từng tia sợ hãi lẫn vui mừng trong mắt đối phương.

Cây trồng xen!

Từ trong bụng mẹ đã có Đại Thụ Kỷ Nguyên rồi!

Khí vận và thiên phú của kẻ này e là chỉ yếu hơn phôi thai thiên đạo mà thôi!

“Ban cho hắn thần thổ.”

Giọng nói già nua tang thương vang lên từ nơi sâu nhất trong vũ trụ vô tận, băng qua trăm triệu tinh vực mà đến tổ địa Kim Ô.

Lão tổ tông Thần tộc Nhật Bất Lạc đã sống qua mười mấy kỷ nguyên vừa lên tiếng, các đại lão khác tuyệt nhiên không dám trái ý, một đấng Chí Cao bất hủ cầm nâng một hòn đá khổng lồ kim sắc lên, vẩy xuống một khối thổ nhưỡng màu tím lớn bằng bàn tay.

Thổ nhưỡng lôi cuốn sức mạnh đại đạo, xông phá chân trời, bay nhanh xoay tròn trong quang ảnh Ngân Hà, sau đó rơi thẳng xuống phía dưới, nhào vào trong thân thể nam tử áo trắng tuấn mỹ.

“Thần thổ!”

Tròng mắt của chín nữ bộc đột nhiên thít chặt, các nàng rung động đến mức không thể chịu thêm được nữa, nội tâm dấy lên một trận sóng to gió lớn!!

Đây là thần vật hàng đầu bên trong kỷ nguyên trường hà, ngay cả Thần tộc Hoàng Kim cũng không nắm giữ bao nhiêu.

Trong số một trăm tộc nhân đích mạch, nhiều nhất cũng chỉ có một người có tư cách nhận được.

Nếu như nói bản nguyên Tinh Thần có thể đúc thành tiên cơ hoàn mỹ, vậy Thần thổ là rèn đúc nên thần căn phù hợp nhất với thiên địa đại đạo!

“Xem ra, công tử rất được bề trên trọng dụng.”

Chính nữ bộc vui mừng trong lòng, cảm thấy vô cùng may mắn khi có thể đi theo thiên kiêu cái thế tuyệt luân như thế này. Về sau nước đến thuyền lên, hắn có thể giúp các nàng đột phá Đại Đế cũng không phải chuyện hoang đường.

Ngàn vạn dị tượng biến mất, Đại Thụ Kỷ Nguyên sừng sững trong

thiên địa quay trở về trong thân thể nam tử áo trắng một lần nữa, tiếp tục cung cấp Sinh Mệnh Nguyên Tuyền cuồn cuộn hơn rất nhiều.

Từ Bắc Vọng chầm chậm mở mắt, bóng người sừng sững trên đỉnh cung điện, cung kính nói: "Vãn bối cảm động đến rơi nước mắt."

Nếu như tiên lực trước kia là bèo trôi không rễ, hắn nhất định phải dẫn đường mới có thể chảy xuôi theo quy tắc, nhưng hắn giờ đã có căn cơ thổ nhưỡng, tiên liên sẽ tự nhiên bám vào phía trên.

Giá trị của thần thổ cao hơn bản nguyên Tinh Thần không biết đến mức nào.

Một lời nói dối thiện ý lại đổi về một thu hoạch tốt đến mức không tưởng tượng nổi.

Nếu như hắn nói mình ngẫu nhiên đạt được thì chuyện lại trở nên rất bình thường, nhiều lắm cũng chỉ nhận về vài lời tán dương khí vận cao

Còn nếu như nói bẩm sinh đã có, vậy thì câu chuyện sẽ trở nên cực kỳ khủng khiếp, hắn đích thị là một trong những vận mệnh được chỉ định bởi thiên đạo!

"Cố gắng tu luyện."

"Sớm leo lên thứ hạng năm mươi ngàn trên bảng Vấn Đỉnh!"

"Dựa vào thiên phú như thế này, ngươi có lẽ sẽ có cơ hội tiến vào trên thứ hạng hai ngàn, tuyệt không được lười biếng!"

Rất nhiều tộc lão miễn cưỡng vài câu, ánh mắt tràn ngập vui mừng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 438: Thiên phú gây bất ngờ cho Thần tộc, tin dữ truyền đến (3)

"Những ngày tháng tu luyện thoải mái chính là giản dị tự nhiên như vậy."

Từ Bắc Vọng cảm khái một câu trong lòng, lập tức bắt đầu cảm thụ năng lượng cảnh giới Hư Vô.

Nếu không phải trở thành nội ứng, chỉ sợ hắn bây giờ còn đang lơ lửng ở cảnh giới Địa Tiên, không biết bao lâu mới đạt đến cảnh giới Ngụy Thần.

Sau khi làm dịu tâm tình tràn ngập kích động, Từ Bắc Vọng di chuyển thần thức của bản thân tiến vào mảnh vỡ nền tảng giao lưu.

Hắn vốn luôn là người vô hình, nhưng lần này lại nhận được sự chú ý từ muôn phương, từng thân ảnh tóc vàng ném những ánh mắt kinh ngạc đến nơi hắn.

“Bẩm sinh đã có Đại Thụ Kỷ Nguyên, ngươi đúng là thâm tàng bất lộ.”

Một thiên kiêu trác tuyệt xếp thứ mười ngàn trên bảng vấn Đỉnh hiếm khi mở lời cũng chủ động bắt chuyện.

“Chê cười rồi.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, nụ cười bình dị tự nhiên.

“Khiêm tốn quá phận chính là ngạo mạn, ngươi có tư cách gì mà nói chuyện ngang hàng với ta.”

Một số thiên kiêu trong tộc đến gần, rất nhiều nữ tộc nhân với vẻ ngoài xinh đẹp bất phàm cũng đến chào hỏi.

Từ Bắc Vọng ứng phó từng người, phong thái lễ nghi của hắn không mảy may sai sót.

Xây dựng quan hệ tốt với bọn trang bức này nhất định ích lợi, đến lúc đó, hắn sẽ bán đứng từng tên để nhận lấy công lao.

Có điều, mặc dù nói chuyện phiếm đã lâu cũng không có tin tức quan trọng nào, không ai chịu tiết lộ vị trí hiện tại của bản thân.

Từ Bắc Vọng tìm một cái cớ rồi rời khỏi nền tảng giao lưu.

Ngay lúc hắn pha trà.

“Chủ nhân, có người ở đại điện truyền tống tinh vực tìm ngài.”

Giọng nói êm dịu của nữ bộc vâng lên ngoài điện.

Từ Bắc Vọng nhíu nhíu mày, suy đoán hắn là Bạch Nguyệt Quang, nhưng nàng ta còn dám tới Xích Ô Cổ Tinh?

Kim Ô Thần Điểu phá vỡ hư không, bay vòng quanh mặt trời treo cao trên đại điện truyền tống tinh vực.

Chủ nhân lúc trước của Tinh vực Thiên Cầm, Kim Thánh Thán giống như một con kiến hôi nằm rạp trên mặt đất, hắn ta bị tác động khí tức vĩ ngan của Đại Nhật, toàn bộ thân thể dường như đều bị thiêu huỷ đến mức hầu như không còn.

Mãi đến khi nhìn thấy một bộ nam tử áo trắng lộng lẫy chậm rãi bước ra từ mành vàng, Kim Thánh Thán run rẩy nói: "Thái Sơ công tử, tinh vực Thiên Cầm đã nổ tung rồi."

Đột nhiên nhận được tin tức chấn động này, khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử áo trắng không khỏi u ám hẳn đi.

"Ngươi nói lại lần nữa?"

Kim Thánh Thán cúi đầu, cảm nhận được như có một cỗ khí lực uy nghiêm đang xâm nhập tâm hồn, khiến hắn chỉ có thể run rẩy nói: "Thưa Thái Sơ công tử, Tinh vực Thiên Cầm hóa thành bột mịn, không còn tồn tại nữa rồi."

"Nguyên nhân?"

Ánh mắt Từ Bắc Vọng tựa như sương giá ngàn năm, ẩn chứa chất độc chết người.

Tay chân Kim Thánh Thán trở nên cứng ngắc lại, thần sắc đau buồn, khàn khàn nói: "Theo chủ nhân tinh vực gần đó có nói, một vị cường giả Thiên Đế đi ngang qua, tiện tay đánh đổ Tinh vực Thiên Cầm, cướp đoạt bản nguyên Tinh Thần."

Kim Thánh Thán vừa dứt lời, cả người vội xụi lơ rồi nằm rạp trên mặt đất, giống như hắn vừa bị ai đánh gãy xương cốt.

Đây chính là chư thiên vạn vực tàn khốc vô tình!

Đối phương chỉ tùy ý búng tay một cái, toàn bộ Tinh vực Thiên Cầm với hàng trăm hàng tỉ sinh linh lập tức bị chôn vùi, cả thế giới hoá thành một mảnh đất chết.

"Cho nên, Băng Tuyết Cầm Cung cũng sụp đổ rồi?"

Từ Bắc Vọng cố gắng đè nén cơn phẫn nộ trong lòng.

"Không, Công Nghi tông chủ vẫn còn sống, ta cũng không biết nàng ấy đã chạy tới tinh vực nào rồi, cũng chẳng biết có dẫn theo nhiều đệ

tử hay không.”

May mắn, Công Nghi Sơ đã có chức có vị ở trên Thiên Đình, cũng có lệnh bài Thiên Đình, có thể cảm nhận được quỹ vận hành của tinh thạch, cho nên may mắn thoát thân trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Thế nhưng, nàng ta cũng mới chỉ đạt được tới tu vi Ngụy Thần sơ phẩm, Băng Tuyết Cầm Cung cũng thiếu thốn tài nguyên vô cùng, không có khả năng mang toàn bộ được các đệ tử đi vào trận pháp truyền thống.

“Ta đã biết.”

Từ Bắc Vọng chắp tay rời đi, bước vào trong trận pháp truyền thống, hướng về phía Thiên Đình.

Kim Thánh Thán nằm rạp trên mặt đất, dùng dư quang ở đuôi mắt mà dõi theo Thái Sơ công tử, tuy mặt mũi của hắn tỉnh bơ, nhưng nhìn kỹ thì có thể cảm nhận được ngọn lửa đang cháy hừng hực!

Kim Thánh Thán cũng tranh thủ thời gian, vội vã đuổi theo.

…

…

Sau khi đi đến Thiên Cung, Từ Bắc Vọng nhanh chóng đem chuyện này báo cáo cho Thiên Hành Quân.

Thiên Hành Quân nghe nói tên văn bối này đang sở hữu Đại Thụ Kỷ Nguyên trong cơ thể, cho nên trở thành thiên kiêu trọng điểm của Thần tộc.

Ông ta đương nhiên không dám lơ là hay sơ suất, lập tức phát động cho kim giáp thần sĩ dưới trướng nhanh chóng tìm kiếm.

Mạng lưới uy quyền của Thiên Đình có thể len lỏi đến hàng tỷ tinh vực, huống chi đây còn là mệnh lệnh của Thần tộc Nhất Bất Lạc.

Thông qua cảm ứng lệnh bài tiên sứ, bọn họ rất nhanh đã tìm ra Công Nghi Sơ.

“Là hắn?”

Nam tử áo trắng đứng sừng sững tại Kim Ô Thần Điểu, trong tay cầm một khối ngọc giản, hắn có thể thấy lờ mờ thân ảnh một người nam tử bên trong ngọc giản.

“Chính là hắn!”

Tiên sứ Đại Đế thận trọng gật đầu, sau đó bổ sung thêm: “Người này đến từ đạo thống hạng hai, thuộc Tinh vực Linh Trạch ở Viễn cổ Thần Tiêu Phái.

“Rất tốt.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lộ rõ sát khí.

Sau đó, hắn cưỡi Kim Ô Thần Điểu tiến về phía đại điện truyền tống, Kim Thánh Thán cho dù đứng ở phía xa cũng cảm thấy rung động vạn phần.

Ông ta cuối cùng cũng hiểu rõ được thế nào là Thần tộc Hoàng Kim, Nhật Bất Lạc vĩ đại có sức mạnh khủng khiếp như thế nào!

Nửa ngày!

Chỉ cần nửa ngày thôi!

Bọn họ không chỉ tìm được Công Nghi tông chủ, biết danh tính của hung thủ dựa vào một tia khí tức còn lưu lại ở tàn tích Tinh vực Thiên Cầm, thậm chí còn ra tìm ra vị trí của người kia trong chớp mắt mà không gây ra bất kỳ động tĩnh nào.

Nói trắng ra, Thần tộc Nhạc Bất Lạc chính là một tay che trời!

Mà từ khía cạnh khác, Thái Sơ công tử nhận tổ quy tông chỉ mới mấy chục năm, nhưng hắn đã có uy quyền không nhỏ ở Thần tộc Nhật Bất Lạc rồi!

Từ Bắc Vọng không nói một lời, từng bước tiến vào đại điện truyền tống.

Từ Bắc Vọng vĩnh viễn nhớ kỹ ân huệ của Băng Tuyết Cầm Cung, những ân huệ này có lẽ không có ý nghĩa lớn lao, nhưng là công lao và sự trợ giúp của một tông môn.

Trên dưới tông môn chỉ có một trăm khối tiền, thì bọn họ đã cho hắn mất chín mươi khối tiền.

Lúc ấy, nếu không phải có được nhiều Tiên tinh đến vậy, hắn cũng không có khả năng có thể mua được cây giống thần bí.

Bây giờ tông môn đã bị diệt, Nhật Nguyệt Thần Triều toàn bộ đã hoá thành hư không, Từ Bắc Vọng có thể không nổi giận được hay sao?

Chương 439: Thần tộc Nhật Bất Lạc mang theo sự chết chóc mà đến

Giữa dãy núi dài liên miên vô tận, một chiến thuyền to lớn bất chợt xuất hiện sững sừng ở nơi đó.

Nữ tử kia không còn dáng vẻ ung dung hiền lành thường thấy, thay vào đó bộ dạng vô cùng tiều tuỵ dựa vào lan can, từng ngón tay trắng nõn trở nên phiếm hồng.

Sau lưng nàng ta là hàng trăm các vị trưởng lão và đệ tử đang đứng ngồi rải rác, khuôn mặt ai nấy đều đong đầy nước mắt, biểu lộ rõ sự đau khổ bi thống.

“Cung chủ. . .”

Có vị trưởng lão bước lên, hi vọng khiến cho cung chủ tỉnh táo lại.

Bà ta biết, cung chủ chính là người đau khổ nhất, nàng ấy hẳn đang tự dày vò bản thân.

Công Nghi Sơ im lặng không nói gì, tròng mắt có tia máu, thân thể mềm mại còn hơi run rẩy.

Nàng cảm thấy vô cùng áy náy, dù biết rõ rằng tinh vực sắp có đại loạn, nhưng lại không thể đưa toàn bộ đệ tử đào thoát an toàn, bước lựa chọn thiệt hơn này khiến nàng ta cảm thấy thống khổ không thể chịu được, cảm giác bản thân như đang ở Luyện Ngục.

“Cung chủ, người đã tận lực rồi.”

Nhị sư tỷ tiến lên, cố gắng trấn an.

Nhưng chính vào lúc này.

Bầu trời xuất hiện một khe hở to lớn, nam tử áo trắng cưới Kim Ô Thần Điểu đáp xuống.

“Tiểu Vọng… ”

Công Sơ Nghi và mọi người không dám tin mà nhìn chăm chú người kia.

Từ Bắc Vọng lặng lẽ nhìn bốn phía, Băng Tuyết Cầm Cung chỉ còn lại hơn sáu trăm gương mặt quen thuộc, hắn ta trầm mặc hồi lâu rồi nói khẽ: “Ta sẽ báo thù.”

Sau đó thân ảnh tuấn mỹ liền tan biến.

Vỏn vẹn bốn chữ này giống như một ngọn lửa vô hình, khiến cho tấm lòng đã nguội lạnh của những con người ở đó được tiếp thêm nhiệt độ.

. . .

. . .

Sau khi trở lại Xích Ô Cổ Tinh, Từ Bắc Vọng cấp tốc tìm tới Thái Sơ Hồng, vị trưởng bối trong tộc.

“Không có khả năng.”

Thái Sơ Hồng vậy mà lại cự tuyệt.

Một đạo thống hạng hai có thể tồn tại ở chư thiên vạn vực, bọn họ ít nhất cũng có một Tranh Độ toạ trấn ở đó, Thiên Đế cũng không dưới hai người.

Nếu đệ tử đích mạch nhà mình bị khinh rẻ, thì Thần tộc Nhật Bất Lạc chắc chắn sẽ không để yên, không chút do dự mà diệt trừ, nhưng đây chỉ là một tinh vực hạ đẳng bị tiêu diệt, hai chuyện khác nhau một trời một vực.

“Mỗi tinh vực đều có thời khắc tận diệt của nó. Hơn nữa, vận mệnh của kẻ yếu vốn bị chém giết tuỳ ý. Ngươi đường đường là thiên kiêu đích mạch của Thần tộc, vậy mà cả ngày chỉ biết quản chút chuyện nhỏ con này sao?”

Thái Sơ Hồng không quá coi trọng chuyện này, thậm chí có ý muốn xua đuổi.

“Văn bối chuẩn bị kết thông gia với Hồn Bất Quy.”

Từ Bắc Vọng cũng không chút bận tâm, chỉ nhắc nhở một câu.

Hắn sở dĩ tìm tới Thái Sơ Hồng, cũng là vì nhắc nhở điều này với đối phương.

So sánh với việc khí vận thiên phú xuất chúng, Thần tộc sẽ càng coi trọng tương lai kết thân với Thần Đồ Mộng Chi, vị thiên kiêu xếp thứ

mười lăm trên Vấn Đỉnh Bảng.

Từ Bắc Vọng nắm rõ điểm này, nên hắn liền lợi dụng thẻ bạc này.

“Vãn bối từng nhận ân huệ từ tinh vực kia, nếu không có cách nào báo thù, được đạo tâm có lẽ sẽ có chút tì vết.”

Từ Bắc Vọng lại lên tiếng một lần nữa.

Thái Sơ Hồng liếc nhìn hắn một chút, bất giác gật đầu.

. . .

. . .

Tinh vực Linh Trạch vốn là tinh vực thượng đẳng, một đạo thống hạng hai có thể đứng sừng sững ở nơi này đương nhiên cũng có đôi chút danh tiếng trong chư thiên vạn vực.

Tại một thành trì nguy nga tại Vân Tiêu, Viễn Cổ Thần Tiêu Phái có hàng vạn đệ tử, số lượng thiên kiêu đứng trên bảng Vấn Đỉnh tổng cộng hai mốt vị, người xếp cao nhất nằm trong top 18300.

Trong toà cung điện vàng son lộng lẫy nằm sâu trong tiên hà mờ mịt, một nam tử mặc áo choàng màu đen, tóc tai được chải chuốt tỉ mỉ, đôi mắt hẹp dài thỉnh thoảng chuyển động.

“Tướng quân, con rất nghịch ngợm, thỉnh thoảng lại đá nô gia một cái.”

Một nữ tử uyển chuyển như nước, bàn tay khẽ xoa xoa cái bụng có chút nhô ra.

Nam tử áo đen thoải mái cười to, ánh mắt lộ rõ vẻ chờ mong. Hắn ta rất kỳ vọng vào đứa bé này, cho nên đã dốc lòng dưỡng dục ba mươi năm, chỉ cần chờ thêm mấy năm nữa là có thể xuất thế rồi.

Hắn ta còn vừa đưa bản nguyên Tinh Thần vào trong bụng phu nhân, đứa nhỏ vừa sinh ra đã là Nhân Tiên, hơn nữa còn là tiên cơ hoàn mỹ!

“Tướng công yên tâm, nô gia có thể cảm nhận được thiên phú của hài tử, nó chắc chắn sẽ là thiên kiêu đỉnh cao trong tương lai, có thể nghiền ép toàn bộ các vị đệ tử khác trong tông môn.”

Phụ nhân có dung mạo đẹp đẽ không biết là đang nói nói đùa hay thật lòng, nhưng biểu cảm vô cùng chắc chắn.

“Tốt.”

Nam tử áo đen vuốt râu cười to.

Bỗng nhiên hắn ta như phác giác ra được điều gì đó, biểu cảm trên gương mặt trở nên sợ hãi cực độ!

Tinh thạch chấn động, tiên khí trên bầu trời dần dần tan rã, từng vòng Đại Nhật nóng nực như muốn thiêu rụi toàn bộ trời đất, toàn bộ khí tức như đang sôi trào.

“Nhật Bất Lạc vĩ đại?”

Bên trong thành trì, vô số lão đổng ở Viễn Cổ Thần Tiêu Phái mở to hai mắt, ngước nhìn lên bầu trời.

Ầm ầm!

Một vầng mặt trời có kích thước vạn trượng tiến tới, bên trên là một nam tử áo trắng, mái tóc vàng tung bay giữa bầu trời, khuôn mặt tuấn mỹ phi thường lạnh lùng.

Cùng lúc đó, rất nhiều hư ảnh bắt đầu xuất hiện bên dưới Đại Nhật, trong đó có một khí tức bất hủ vĩ ngạn xuất hiện.

“Chí Cao…”

“Là Chí Cao Nhật Bất Lạc!”

Các vị lão nhân ở Viễn Cổ Thần Tiêu Phái bỗng chốc rùng mình, nhanh chóng nằm rạp trên mặt đất, thần hồn trong nháy mắt đọng lại.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Chí Cao xuất hiện tại Tinh vực Linh Trạch?

Quả thực khiến bọn họ phải nghẹn thở mà!

Chương 440: Chư thiên vạn vực lâm vào chấn động, xếp hạng 60 vạn! (1)

Tinh vực Linh Trạch.

Một tinh vực thượng đẳng màu mỡ phồn hoa đã hoàn toàn biến thành một mảnh hoang tàn tịch mịch!

Bầu không khí trở nên yên lặng, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng chim vỗ cánh, yên lặng đến mức khiến cho tông phái Viễn Cổ Thần Tiêu như rơi vào hầm mộ!

“Tôn thượng, xin hỏi…”

Thanh âm khàn khàn run rẩy vang lên, một thân ảnh già nua hốt hoảng chạy đến từ nơi tận cùng vũ trụ, một mực cung kính quỳ phục tại hư không.

Chính là chưởng môn của tông phái Viễn Cổ Thần Tiêu, đại năng Tranh Độ một nhất.

Nơi này vẫn yên tĩnh không tiếng động như cũ.

Từng tầng ánh nắng mặt trời xán lạn chiếu sáng toàn bộ tinh vực, giống như là thiên đạo tối thượng độc tôn, uy áp khổng lồ làm cho mỗi một thần hồn phải run rẩy.

“Đi ra đây.”

Một thanh âm thong thả vang vọng, nam tử áo trắng lộng lẫy tùy ý ném ra một khối ngọc bài, sắc mặt vẫn vô cảm như cũ.

Ngọc bài vừa rơi xuống, chầm chậm phóng đại ở giữa hư không, chân dung của một tên nam tử hiện ra.

Trong chốc lát, mấy ngàn vạn đệ tử lặng câm như hến.

Kỳ Cốc Thiên Đế…

Các trưởng lão thượng tầng của tông phái Thần Tiêu cùng nhau nhìn về phía một nam tử áo đen đang đứng bên trong một toà cung điện đồ sộ.

Một loại dự cảm không lành mãnh liệt dâng trào trong đáy lòng Kỳ Cốc, hắn ta cật lực duy trì tâm tình tỉnh táo, từng bước một tiến tới.

“Là ngươi.”

Áo bào trắng lay động dưới ánh mặt trời sáng chói, tóc vàng phấp phới giữa không trung, ánh mắt của nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ lạnh lẽo

như sắt thép.

Mặc dù người này chỉ là một cường giả Ngụy Thần, nhưng hắn ta chỉ lẳng lặng sừng sững đứng ở chỗ đó, lại có thể nắm giữ quyền sinh sát bất diệt trong tay, khiến cho toàn bộ tinh vực đều phải khiếp sợ!

Một người được hộ giá bởi Chí Cao của Nhật Bất Lạc, hắn rốt cuộc có năng lực kinh khủng tới mức nào?

Hơn nữa, vì sao hắn ta lại có một bộ dáng hùng hổ dọa người ngay khi vừa đến Tinh vực Linh Trạch như vậy?

Kỳ Cốc lặng im không nói gì, hắn chắc chắn mình chưa từng đắc tội với Nhật Bất Lạc, cũng chưa bao giờ gặp qua nam tử trẻ tuổi này.

Ngu xuẩn đến mức nào mới đi trêu chọc Thần tộc Nhật Bất Lạc vĩ đại chứ?

“Nghe nói ngươi đã tiện tay phá huỷ một tinh vực đúng không?”

Ngữ khí của nam tử áo trắng có chút hời hợt, giống như đang nói chuyện phiếm với cùng lão bằng hữu, khuôn mặt còn phảng phất ý cười.

Nghe vậy, Kỳ Cốc tựa như rơi vào đáy vực, hắn ta cảm thấy lạnh hết cả người.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn, nụ cười ban đầu dần dần biến mất: “Rất xin lỗi, nơi đó là cố hương của ta.”

Ngay khi thanh âm lạnh lùng vừa dứt.

Ầm ầm!

Tựa như sấm sét nổ giữa trời quang, vô số người cảm thấy đầu choáng mắt hoa, đạo tâm liền muốn sụp đổ trong nháy mắt!

Chuyện này sao có thể?

Theo suy nghĩ của bọn họ, hành động tiện tay hái diệt một tinh vực căn bản không đáng để nhắc tới, số lượng tinh vực sụp đổi mỗi ngày nhiều vô số kể.

Đừng nói đến cường giả Thiên Đế, ngay cả đám người Đại Đế cũng từng phá huỷ không ít, dù không đến mười thì cũng đến tám chín tinh vực.

Mà bây giờ…

Đám đệ tử của tông phái Viễn Cổ Thần Tiêu run rẩy cả người, tựa như vừa bị một chậu nước đá đổ xuống đỉnh đầu, cảm giác băng lãnh vô tận quét tới!

Trong lúc lơ đãng, bút sa gà chết, khó mà vãn hồi!

Vậy mà đắc tội Nhật Bất Lạc!

Trong khoảnh khắc, tất cả trưởng lão nhìn về phía Kỳ Cốc đang thất hồn lạc phách, thần sắc lo lắng cùng khẩn cầu.

“Vận mệnh trêu đùa, đang trêu đùa ta…”

Kỳ Cốc ngơ ngơ ngác ngác giống như kẻ điên, cơ mặt cứng ngắc cố gắng nặn ra một nụ cười thê lương: “Ta nguyện đền mạng.”

Sự tình phát sinh ở trên người Kỳ Cốc còn thấp hơn so với xác suất thiên thạch rơi vào đỉnh đầu, nhưng vì bảo vệ vợ con và tông môn, hắn chỉ có lấy cái chết bồi thường.

Các đệ tử đều âm thầm thở dài một hơi, tính mệnh của một Thiên Đế chắc cũng đủ để xoa dịu sự phẫn nộ của vị thiên kiêu tộc Nhật Bất Lạc kia?

Ai ngờ.

Thiếu niên tuấn mỹ lại nở nụ cười lạnh băng một lần nữa, nói khẽ: “Trong mắt ta, ngay cả chó hoang ngươi cũng không bằng, cái mạng của ngươi đáng giá mấy lượng đây?”

Ngay khi hắn ta vừa dứt lời, mặt trời che đậy toàn bộ thiên không, mặt đất biến thành xiềng xích vàng kim, pháp tắc tinh vực sụp đổ, từng đôi bàn tay khổng lồ xuất phát từ mặt trời quét ngang mà tới.

“Không!”

Cường giả Tranh Độ gào thét thảm thiết, khí tức bất diệt lập tức bị giam cầm, mười đạo hư ảnh nắm đấm của Chí Cao lập tức rơi xuống.

Oanh!

Toàn bộ sao trời chấn động, đạo vận vỡ vụn với tốc độ đáng sợ, cường giả Tranh Độ hóa đá như pho tượng, thân thể trong khoảnh khắc bị thiêu đốt.

“Tru!”

Thanh âm già nua được bao phủ bởi một sợi khí cơ, mặt trời chói lọi phi nhanh tiến tới tận cùng vũ trụ, bắt giữ và xoá sổ một hư ảnh khác.

Ngay sau đó, mặt trời bộc phát khí thế hồng hoang sơn hải vô địch, từng hư ảnh vàng kim sừng sững lạnh lùng vô tình, toả ra hào quang vạn trượng.

Mặt đất rạn nứt, thành trì không ngừng sụp đổ, ngàn vạn dặm thổ địa hóa thành bột mịn.

“Lão tổ tông chết rồi, ngày tận thế tới…”

“Kỳ Cốc đáng chết, ngươi đã đẩy tông phái Thần Tiêu vào tình thế vạn kiếp bất phục!”

Các đệ tử của tông phái Viễn Cổ Thần Tiêu đều than khóc tuyệt vọng, thần hồn run rẩy, không dám động đậy, thậm chí còn có người bật khóc thành tiếng.

Kỳ Cốc đau khổ đến phát cuồng, hắn ta hối hận tột cùng, hai mắt chảy ra huyết lệ, lý trí biến mất triệt để, xuất ra một chưởng về phía nam tử áo trắng kia.

Khí tức Thiên Đế bao trùm xuống, thề phải chôn sống kẻ đầu têu.

Nhưng Chí Cao của Nhật Bất Lạc đứng sừng sững trên mặt trời sao có thể ngồi nhìn thiên kiêu nhà mình bị thương tổn?

Một cái bóng xiềng xích vàng kim vừa vặn chiếu ra, cơ thể Kỳ Cốc biến thành trăm mảnh, chỉ còn sót lại một vũng máu trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Thiên Đế và Đại Đế của tông phái Thần Tiêu đều tử vong, Cổ Thần hầu như không còn, Tinh vực Linh Trạch vỡ vụn một góc.

Rất nhiều pháp tắc biến hóa, ngàn vạn hiện tượng kì dị hiển thị, giống như thiên đạo khóc thương cho thảm cảnh nhân gian.

Bởi vì trận chiến thiên về một bên này vẫn khiến rất nhiều sinh linh vẫn bị đồ sát.

Chương 441: Chư thiên vạn vực

lâm vào chấn động, xếp hạng 60 vạn! (2)

Biểu cảm Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, hắn ta đột nhiên nhắm mắt lại.

Trong chốc lát, đôi mắt xanh thẳm thâm thúy chậm rãi mở ra.

Cả một phương thiên địa, bởi vì khoảnh khắc mở mắt này của hắn mà run rẩy, ngàn vạn mây xanh nổ tung.

Ầm ầm!!

Màn sương mù xám xịt tràn ngập toàn bộ tinh không.

Hàng trăm ngàn cơn sóng thần xuất phát từ hư không, mang theo gió lốc âm trầm cùng lít nha lít nhít âm linh, biến nơi đây thành lò luyện oan hồn.

Hư ảnh nam tử áo trắng đột nhiên bay vút lên, thân thể của hắn phóng đại hàng trăm tỉ lần, bao phủ toàn bộ thế .

Những kẻ ở nơi xa xôi nhất của Tinh vực Linh Trạch cũng có thể thấy một cỗ thân ảnh khổng lồ kia, thậm chí còn cảm nhận một nguồn sức mạnh vô tận hủy diệt, tựa như nam nhân áo trắng này chính là nguồn gốc của bóng tối!

“Đó là cái gì…”

Có tu sĩ kinh hãi gần chết, hai chân nhũn ra, gần như không thể đứng vững.

Một đôi đồng tử sáng chói, sâu thẳm như dải ngân hà nổi lên giữa hư không, to lớn gấp triệu lần so với các cung điện dãy núi, quan sát sinh linh một cách hờ hững và trống rỗng.

“Công pháp quỷ dị…”

“Chẳng lẽ, tiểu bối này đang tu luyện Minh khí hiếm có từng được ghi chép trong cổ tịch?”

“Khí tức quá bá đạo, một khi người này trưởng thành, một cái liếc mắt của hắn cũng đủ để hủy diệt một dải ngân hà!”

“Khó trách Thái Sơ Hồng lại nhìn trúng người này…”

Từng thân ảnh đứng sừng sững trên mặt trời khổng lồ nóng rực đều biểu lộ sự sợ hãi lẫn vui mừng, ai nấy đều cảm thấy tự hào vì thiên phú trác tuyệt của vãn bối.

Nói thật, bọn họ vốn dĩ cũng không muốn tới đây, đường đường cường giả Tranh Độ và Chí Cao mà lại phải đi giữ thể diện cho một tên vãn bối, nói như thế nào cũng có chút mất mặt?

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, một chuyến này coi như cũng đáng, giá trị bồi dưỡng của Thái Sơ Bắc Vọng cực kỳ cao, thậm chí còn chưa chắc đã yếu hơn bất kỳ thiên kiêu đỉnh cấp nhất trong tộc lúc bấy giờ.

“Đây chính là Minh Thể sao?”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, một ngón tay của hắn còn lớn hơn so với chiến hạm hàng không, chiều dài phía dưới tựa như một hàng xe lửa cỡ lớn, mỗi một tấc da thịt đều tràn ngập sức mạnh hủy diệt.

Quá bá đạo!

“Diệt.”

Một chữ này đâm xuyên qua thành trì Vân Tiêu, sau đó lan rộng ra hàng triệu dặm xung quanh.

Một trận mưa máu trút xuống, mọi ngóc ngách trên mặt đất đều toát ra khí tức tanh nồng cùng mùi hôi, từng chồng hài cốt loang lổ rải rác khắp nơi, rất nhiều tu sĩ Ngụy Thần còn sống sót cũng không có lực phản kháng, tất cả bọn họ đều bị ăn mòn sạch sẽ.

Kể từ hôm nay, tông phái Viễn Cổ Thần Tiêu xóa sổ khỏi tiên giới, ngàn vạn đệ tử không một ai sống sót.

Dù sao đi nữa, một đạo thống hạng hai chiếm cứ tinh vực thượng đẳng, nhưng liền bị hủy diệt trong dòng chảy lịch sử chỉ trong chốc lát.

Những thế lực còn lại chưa kịp sinh ra cảm giác “một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”, tất cả mọi người đều đã trốn trong tông môn, cơ thể không ngừng run rẩy, lo sợ toàn bộ tinh vực sẽ hóa thành tro bụi, toàn bộ bọn họ sẽ biến thành hư vô.

Từ Bắc Vọng ngừng vận chuyển Minh khí, thân thể cũng khôi phục kích thước bình thường, biểu cảm lạnh lùng vẫn giữ nguyên.

Hắn đáng lẽ phải phá nát tinh vực này mới thỏa cơn giận, nhưng chắc chắn sẽ bị trưởng bối trong tộc ngăn cản.

Thiên Đình có một đạo lý ngầm, không được tuỳ tiện phá hủy một tinh vực thượng đẳng, bởi vì tinh vực thượng đẳng ẩn chứa rất nhiều tài nguyên đạo vận, phi thường trân quý.

Vừa vặn, Băng Tuyết Cầm Cung đang không có nơi sinh sống yên ổn, dục hỏa trùng sinh, mọc rễ quật khởi ngay trên mảnh thổ địa màu mỡ này về sau.

“Thanh lý tài nguyên, đưa đến Thiên Đình.”

Từ bên trên mặt trời bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm uy nghiêm.

Mất cái đạo thống ở xa vạn dặm như gặp đại xá, nhao nhao quỳ rạp xuống đất đáp ứng.

Dù sao đi nữa, tông phái Viễn Cổ Thần Tiêu cũng là một đạo thống hạng hai tồn tại đã lâu, bọn họ chắc chắn có không ít thần vật trân quý, nhất định phải thu giữ toàn bộ rồi nộp lên Thiên Đình.

Tự làm tự chịu a, vậy mà lại trêu phải thiên kiêu không ai bì nổi của Nhật Bất Lạc, kết cục này không đáng để thương hại chút nào.

Tuy nhiên, thân ảnh áo trắng đang đứng sừng sững giữa hư không vẫn mang đến một trận chấn động lớn lao cho Tinh vực Linh Trạch!

Hắn ta có thể quyết định sinh tử của mấy vạn sinh linh trong một ý niệm, loại quyền thế đáng sợ đến nhường này khiến cho ai nấy đều cảm thấy cực kì ngạt thở.

Cuối cùng, hắn ta còn thi triển công pháp kỳ lạ và kinh khủng đến cực điểm!

Từ Bắc Vọng đang chuẩn bị rời đi, nhưng Minh khí bên trong thân thể lại đột nhiên tăng vọt, trực tiếp trút xuống.

Trong khoảnh khắc, hắn đi xuyên qua khung cảnh hoang tàn trong thành trì Thần Tiêu theo chỉ dẫn của minh khí, tìm thấy một lá cờ màu xám có vẽ một đoá hoa óng ánh.

Sâu trong đáy mắt Từ Bắc Vọng hiện lên một tia mừng rỡ không dễ

dàng phát hiện, hắn có thể cảm nhận được Minh Đăng trong không gian Minh giới đang cực kì vui sướng.

Lại là một kiện Minh vật!

Hắn ta vẫn ung dung bình thản, tùy ý nhặt lá cờ rồi ném nó vào trong nhẫn trữ vật.

“Đi thôi.”

Đại Nhật sáng chói chậm rãi nâng lên, thân ảnh áo trắng biến mất, mặt trời xuyên qua vạn dặm tinh vực, trôi về phía Xích Ô Cổ Tinh.

“Cung tiễn Nhật Bất Lạc!”

“Cung tiễn Nhật Bất Lạc!”

“Cung tiễn Nhật Bất Lạc!”

Từng hồi từng hồi thanh âm kính sợ vang khắp tinh vực Linh Trạch, vô số cường giả quỳ rạp xuống đất, thần hồn của bọn họ vẫn còn run rẩy liên tục cho tới bây giờ.

Chương 442: Chư thiên vạn vực lâm vào chấn động, xếp hạng 60 vạn! (3)

Rất nhanh sau đó, sự tình phát sinh ở tinh vực Linh Trạch đã gây chấn động rất nhiều tinh vực lân cận.

Tông phái Viễn Cổ Thần Tiêu truyền thừa lâu đời, đạo thống hạng hai sừng sững giữa chư thiên vạn vực, thế nhưng tan rã sụp đổ trong vòng một ngày duy nhất.

Tin tức giống như được mọc thêm cánh, lập tức truyền ra khắp nơi, nhấc lên một trận sóng to gió lớn tại các tinh vực thượng đẳng.

Chư thiên vạn vực, lần đầu tiên biết tới cái tên Thái Sơ Bắc Vọng.

Thái Hư Cổ Tinh nằm kế cạnh Thiên Đình, là tinh vực chuyên môn giao dịch tài nguyên.

Giờ phút này, rất nhiều Cổ Thần Đại Đế xuất hiện trong hư không,

thậm chí là các đại năng trên Thiên Đế, ai nấy đều đang nghị luận về sự tình ở tinh vực Linh Trạch.

“Đường đường là đạo thống hạng hai, bất quá cũng chỉ là con sâu cái kiến ở trước mặt Nhật Bất Lạc, cứ thế mà bị huỷ diệt chỉ bằng một lần nhấc tay.”

“Mười hai vị Thiên Đế, hai vị Tranh Độ, vô số kể Cổ Thần, tất cả đều chết thảm…”

“Chân tướng của sự việc lần này càng làm cho da đầu của ta trở nên tê dại.”

Nghe vậy, rất nhiều Thiên Đế khẽ co rút con ngươi , nội tâm cảm thấy rét run mấy phần.

Tiện tay nghiền nát một tinh vực, đây là chuyện bọn họ thường xuyên làm, vạn nhất…

Không thể nào!

Ta tuyệt đối không có khả năng xui xẻo đến như vậy, loại chuyện này sẽ không phát sinh trên người ta!

“Về sau, ngao du khắp chư thiên vạn vực thì nên cẩn thận một chút.”

Một vài Thiên Đế âm thầm cảnh cáo chính mình, lấy chuyện đó làm gương.

Một vài tinh vực có bề ngoại tầm thường hạ đẳng, nhưng cũng có thể lại là quê hương của một nhân vật nguy hiểm không thể trêu chọc.

Nếu như đối phương chỉ là đạo thống đỉnh cấp thì cũng thôi đi, bọn họ còn có thể ra sức xin hòa giải bằng lợi ích.

Nếu là Thần tộc Hoàng Kim, vậy thì chỉ có thể bố trí hậu sự rồi chờ chết.

“Người này xếp thứ 357000 trên bảng Vấn Đỉnh, thứ hạng này cũng không cao, vì cái gì lại có thể sai khiến Chí Cao?”

Một cường giả cau mày, câu hỏi vẫn quấy nhiễu hắn từ đầu buổi đến bây giờ giờ.

“Chỉ có một lời giải thích, đó chính là thiên phú.”

Một người bày ra thần sắc ngưng trọng.

Thiên phú cực kì yêu nghiệt, vậy nên mới được Thần tộc ưu ái mà phá lệ.

Đám người nhanh chóng lấy Tinh La Bàn, tìm kiếm thân ảnh người kia ở trong dải ngân hà sáng chói.

Người ngồi bên trên Tinh vực Linh Trạch, một đầu tóc vàng tùy ý rối tung, dung mạo tuấn mỹ vô song, khí chất cái thế tuyệt luân, đôi mắt xanh thẳm giống các vì tinh tú đang hòa vào nhau.

Một nữ tử không khỏi cảm khái: "Thái Sơ Bắc Vọng, nhìn bộ dáng tôn quý như vậy, thành tựu sau này của hắn chắc chắn sẽ vô cùng ghê gớm, sợ lại là một nhân vật khuấy đảo phong vân đây…"

Trên đỉnh một dãy núi, mặt trăng sáng vắt ngang trên màn đêm, chiếu rọi xuống một nữ tử yêu mị câu nhân.

Gió nhẹ thổi tung làn váy của Bạch Nguyệt Quang, nhưng lại thổi không nổi sự rung động trong lòng nàng.

Dù đã sống qua mấy trăm vạn năm, nhưng cái tên chó tóc vàng mắt xanh nọ chính là nhân vật kinh diễm nhất mà nàng ta từng gặp gỡ.

Không có người thứ hai.

Thiên kiên đứng thứ ba mươi lăm vạn trên bảng Vấn Đỉnh đúng là bình thường, nhưng nàng ta rõ thứ hạng trước kia của tên nam tử trẻ tuổi này.

Chỉ mới vài chục năm, hắn ta đã vượt qua sáu mươi vạn người, thiên phú không khỏi quá khủng bố.

Nhưng điều khiến nàng rung động đó là, "Thái Sơ" Bắc Vọng vậy mà có thể sai hiến Chí Cao.

Ngươi là người giả mạo sao!

Trong thoáng chốc, nàng nảy sinh ra một cỗ ảo giác, người trẻ tuổi kia chính là hậu duệ huyết mạch thuần túy nhất của Nhật Bất Lạc, ngay cả một tí tì vết cũng không có. Nếu không, tại sao hắn lại có thể được coi trọng đến như vậy?

"Không thể không bội phục…"

Bạch Nguyệt Quang tán thưởng từ tận đáy lòng, nàng không thể mô

tả người này bằng hai chữ "quyết đoán", sự gan dạ và thiên phú mới là tối thượng.

Nàng có một tia dự cảm, hắn ta chắc chắn sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm của chư thiên vạn vực trong tương lai!

Một thế giới băng lãnh hư vô, hai con Thất Thải Thần Hoàng tuyệt mỹ ngao du bên trong đạo vận, vây quanh một chiếc quan tài trong suốt đang lơ lửng.

Một nữ tử loã thể đang ngủ say, toàn thân đều lộ ra hơi thở tiên linh, mỗi một tấc da thịt đều phát ra khí tức vĩ ngạn bất diệt.

"Xem thế là đủ rồi, con rể đã vượt quá dự kiến của ta."

"Con rể có thể hòa lẫn vào Nhật Bất Lạc như cá gặp nước, ngay cả Chí Cao Thiên Đế cũng đi theo làm tùy tùng cho hắn."

Nàng ta không nhúc nhích, đôi môi đỏ mọng bao trùm trong tuyết nước cũng chưa từng mấp máy, nhưng tiếng cười nói êm tai như chuông bạc lại vang vọng khắp chốn

Nữ tử váy tím ở phía xa xa, chân ngọc tuyệt mỹ không che chắn, óng ánh trắng nõn cơ hồ hòa làm một thể cùng băng tuyết, ngón chân phấn nộn phát ra từng đợt mùi thơm, du đãng trong thiên địa.

Cái cằm tinh xảo của Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi nâng lên, thận trọng nói: "Bình thường thôi."

Nữ tử trong quan tài chớp động lông mi, cười một tiếng tươi sáng : "Lúc trước nương không đồng ý để ngươi đưa tinh huyết Chí Cao cho hắn, là nương kiến thức nông cạn. Bảo sao, ngươi chỉ bị hắn liếm chân, nhưng lại liếm đến đái dầm."

Đệ Ngũ Cẩm Sương biến sắc, bộ dáng thẹn quá hoá giận: "Nương nhất định phải một mực lặp lại? Chờ đến khi con mèo ngu ngốc kia thức tỉnh, nàng ta nhất định phải chết."

Khoé miệng nữ tử lại nhếch lên, giống như nghĩ đến cái gì, lông mày nhiễm tuyết khẽ nhíu lại.

"Không đúng lắm."

Đệ Ngũ Cẩm Sương đột nhiên lạnh lùng nói.

Nữ tử cũng hoang mang hỏi: "Hắn ta có phải đang che giấu điều gì hay không?"

Sau khi tán thưởng qua đi, bọn họ mới bắt đầu phát hiện điểm quái dị.

Từ lúc nào thiên kiên xếp hạng ba mươi lăm vạn trên bảng Vấn Đỉnh lại có thể khiến Nhật Bất Lạc an bài Chí Cao hộ tống đi theo hắn?

Nàng từng là Chí Cao Tranh Độ năm bước, nếu như Thần tộc Thất Quan Vương có thiên kiêu gặp nạn, trừ phi là xếp hạng trước hai ngàn trên bảng Vấn Đỉnh, nếu không thì tuyệt đối bỏ mặc.

Thần tộc Hoàng Kim đều là như thế, thứ hạng ba mươi lăm vạn trên bảng Vấn Đỉnh hoàn toàn không đủ giá trị.

“Hắn ta đang kết thông gia với ai đó sao?”

Nữ tử đột nhiên suy đoán nói.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên nghiêm túc, một gương mặt tuyệt mỹ không tì vết bao phủ trong lãnh ý vô tận.

“Ngươi gấp gáp à?”

Mi tâm nữ tử khẽ động, giễu cợt nói: “Cẩm Sương, ai dám đoạt nam nhân của ngươi chứ?”

Chương 443: Nhạc mẫu, mau cứu ta, những nữ nhân kia quá điên cuồng (1)

Thái Hư Cổ Tinh.

Giữa hàng vạn thung lũng nham thạch, phong cảnh sơn thủy hữu tình, một vị nam tử áo trắng hoa lệ đứng sừng sững ở trên đỉnh núi, cầm một lá cờ sặc sỡ trong tay.

Lúc vừa có được lá cờ này, mặt trên của nó chỉ có một đóa hoa bỉ ngạn, dường như sau khi được tẩm bổ bởi Minh khí, thì đoá hoa đó chậm rãi nở rộ một nửa, vừa quỷ dị lại huyền diệu.

Nếu như không vận chuyển Minh khí, Từ Bắc Vọng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể sinh ra ảo giác, tinh thần trở nên mơ hồ rối loạn, giống như lá cờ này đang ẩn chứa lực lượng hủy diệt vô cùng khủng bố.

Mặc dù cho đến hiện tại, hắn vẫn không rõ đây là cái gì, nhưng đại khái có thể đoán được công dụng của nó, tương đương với một Minh Bảo giúp bảo toàn tính mạng.

Một khi sở hữu lá bài tẩy này, đến khi chạm trán với cường giả Cổ Thần, hắn cũng có thể đánh một trận ra trò, nhưng chỉ sợ món đồ này chỉ có thể sử dụng được một lần rồi sau đó bị hỏng.

Hoa bỉ ngạn…

Nhưng Từ Bắc Vọng vẫn luôn bối rối một vấn đề, vì sao hoa bỉ ngạn ở Minh giới lại có màu trắng trong suốt, còn hoa bỉ ngạn ở cầu Nại Hà dưới Hoàng Tuyền lại có màu đỏ yêu diễm.

“Một trận chiến nổ ra thanh danh hiển hách, thì ra quý công tử Nhật Bất Lạc vẫn là một người hết lòng tuân thủ cam kết nhỉ.”

Thanh âm trong trẻo ưu nhã truyền đến, một vòng hạo nguyệt phiêu đãng, Bạch Nguyệt Quang một thân mang y phục hoa lệ xuất hiện.

Nàng ta thản nhiên cười yếu ớt, mắt phượng câu người nháy qua nháy lại.

“Vì giúp ngươi mà ta thiếu chút nữa đã chết ở Hoàng Tuyền Địa Phủ, nhục thân cũng tan nát bốn năm lần.”

Từ Bắc Vọng ném qua một dải lụa màu xanh, âm thanh hư ảo khanh khách cười to, tan vào bên trong đôi mắt của Bạch Nguyệt Quang.

“Ta nợ ngươi một cái nhân tình.”

Bạch Nguyệt Quang mỉm cười, để lộ má lúm đồng tiền, biểu cảm rất chân thành.

Có thể thuận lợi tìm lại một kiếp luân hồi chưa viên mãn, điều này mang lại lợi ích không nhỏ đối với việc tu hành của nàng.

Chỉ chờ những lời này, Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thân ảnh biến mất giữa trời mây.

“Chờ một chút!”

Bạch Nguyệt Quang ra vẻ ai oán nói: “Ngươi không nguyện ý ở lại thêm một chút sao?”

Từ Bắc Vọng mặt không đổi sắc, ngược lại trêu ghẹo nói: “Tiền bối quá lẳng lơ, vãn bối nên tránh xa.”

Đây là lời nói thật, nữ nhân trước mắt xinh đẹp đến quá phận, đường cong trên người quá khoa trương, mỗi lần nàng đi qua đi lại, bờ mông khẽ run lên một cái.

“Ta sẽ coi đó là một lời khen.”

Bạch Nguyệt Quang úp mở môi đỏ, tủm tỉm nói: “Ta biết một di tích, đặc biệt thích hợp với cảnh giới Ngụy Thần.”

Từ Bắc Vọng đối mặt cùng với nàng, một mực bác bỏ: “Văn bối không thiếu tài nguyên, ân tình không thể phung phí như thế này được.”

Nói đùa, vì một chút cơ duyên liền lãng phí ân tình quý giá?

Bạch Nguyệt Quang ở trước mắt này thế nhưng là bên trên Thiên Đế, gần chạm đến cường giả Tranh Độ.

“Không tính ân tình, miễn phí tặng cho ngươi.”

Bạch Nguyệt Quang lại cười.

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng trở lại đỉnh núi, đánh giá nàng vài lần, hiếu kỳ hỏi: “Tiền bối muốn lấy lòng ta?”

Nghe vậy, Bạch Nguyệt Quang híp híp mắt phượng, vẻ mặt tươi cười đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Câu nói này ẩn ẩn ý chỉ vũ nhục, nàng ta tung hoành tiên giới mấy trăm vạn năm, chưa từng bị mỉa mai trực tiếp như vậy?

Thăm dò đơn giản một chút, Từ Bắc Vọng xác nhận đối phương cũng không có ác ý, liền mỉm cười nói: “Chỉ đùa chút thôi, tiền bối vạn lần không nên để ý.”

Bạch Nguyệt Quang nhìn hắn chăm chú, tức giận nói: “Đợi khi di tích mở ra, ta sẽ liên lạc với ngươi.”

Nói xong thì ném ra một tấm ngọc bài, sau đó nhanh chóng xé không mà đi.

Nếu không phải thấy ngươi thiên phú cao, bối cảnh tốt, ai mà muốn chủ động kết thiện duyên cùng ngươi chứ.

Nàng chắc chắn tên cẩu vật đến từ thế giới bị bỏ rơi này sẽ đạt được

thành tựu vô cùng huy hoàng trong tương lai, kết giao từ sớm chung quy không có gì bất lợi.

Từ Bắc Vọng chắp tay đứng thẳng, cất ngọc bài vào trong nhẫn chứa đồ, sau đó tiến đến truyền tống trận của tinh vực.

Vừa rảo bước đến tinh vực hạ đẳng nơi mà Băng Tuyết Cầm Cung đang tạm cư, một thân ảnh khác cũng đi ra từ màn sáng truyền tống phía sau lưng.

Người đến là một nữ tử cao gầy, tóc đen như suối rủ trên đầu vai, dung mạo đẹp đẽ, thân mang một bộ nhung trang đen đặc.

Nhưng điểm quỷ dị duy nhất chính là ánh mắt của nàng ta trống rỗng tĩnh mịch, giống như một con rối.

“Vì sao đi theo ta?”

Một vòng Đại Nhật treo cao trên đỉnh đầu Từ Bắc Vọng, mặt hắn không thay đổi nhìn chằm chằm nữ tử.

Phát giác đối phương là tu vi Cổ Thần, hắn không hề khẩn trương chút nào, coi như đánh không lại, vẫn trở về nguyên vẹn lại dễ dàng.

“Chỉ có thời gian một nén nhang.”

Tiếng nói của nữ tử rất linh hoạt, sạch sẽ đến kỳ ảo, giống như mơ hồ ẩn chứa đạo vận.

Từ Bắc Vọng bất động thanh sắc, trong lòng lặng lẽ đề cao cảnh giác.

Không hiểu rõ lời nói quỷ dị kỳ lạ của nữ tử này.

“Ta là Hoàng Như Thị, một tia khí tức bám vào trên thân của tộc phản đồ.”

Ánh mắt nữ tử vẫn chết trống rỗng như cũ, Những lời được nói ra lại làm cho Từ Bắc Vọng cảm thấy âm vang đại chấn, nội tâm nhấc lên sóng to gió lớn!

Quá…

Quá chấn động!

Hoàng Như Thị!

Ta gặp vô địch nhiều tịch mịch, vô địch gặp ta liệu có như thế.

Chương 444: Nhạc mẫu, mau cứu ta, những nữ nhân kia quá điên cuồng (2)

Một nhân vật truyền kỳ của Thần tộc Thất Quan Vương.

Được chư thiên vạn vực ca tụng là Ngoan Nhân Chí Cao, sự tích ầm ầm như sóng dội truyền khắp trăm vạn tinh vực, các loại điển tịch ghi chép về người này còn dài hơn cả sớ!

Nàng có bao nhiêu khủng bố chứ?

Từng là Tranh Độ bốn bước viên mãn, cơ hồ đã có thể bước vào cảnh giới Đạo Quân.

Nhưng nàng một tay chém nát đạo cơ, không còn sót lại chút gì!

Đúng, chính là Đạo Quân, thậm chí không còn sót lại chút gì

Nghe nói, trận chiến chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, trăm vạn tinh vực cơ hồ phát sinh sóng thần tận thế, tiên khí lạnh nhạt biến mất, ngay cả Ngân Hà cũng đình chỉ vận động trong chốc lát.

Ngân Hà đó!

Nàng muốn tiếp tục thăm dò cảnh giới Tranh Độ, làm một người mở đường, coi như Tranh Độ chín mươi chín bước, nhưng cùng cực một đời cũng không thể đột phá Đạo Quân, nàng cũng phải truy tìm ý chí thuộc về chính mình.

Sau khi bình phục nội tâm kích động, Từ Bắc Vọng lắc đầu bật cười: "Hoang đường."

Nghe nói Hoàng Như Thị đã vẫn rơi đài ở trong nạn kiếp của Thất Quan Vương, bị hai Đạo Quân của Nhật Bất Lạc vây quét, máu tươi chôn sâu trong vũ trụ.

Coi như còn sống, nhân vật cao cao tại thượng như nàng chẳng lẽ sẽ cố ý lãng phí một sợi linh hồn để tìm đến một hạt bụi ảm đạm như mình sao?

"Nữ nhi của ta là Hoàng Cẩm Sương."

Nữ tử vẫn là biểu cảm cứng nhắc, nhưng thanh âm lộ ra từng tia từng tia trêu tức.

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng trong chốc lát ngưng đọng, toàn bộ thân thể lảo đảo lui về sau.

Oanh!

Trong đầu lại lần nữa nổ vang.

Nàng là mẹ đẻ của lão đại?

Chuyện này… Chuyện này…

Phôi thai thiên đạo tiến vào bên trong thân thể của nữ tử, ngoại trừ Thần tộc Hoàng Kim hiếm có ngoại nhân nào có thể biết được.

Trong điển tịch chưa từng ghi chép qua mẹ đẻ của Hoàng Cẩm Sương người đứng thứ ba trên Vấn Đỉnh Bảng là ai, chó săn cũng không có hỏi qua.

Đột nhiên.

"Mẹ!"

Một tiếng la tê tâm liệt phế, hai con ngươi Từ Bắc Vọng ướt át, kích động đến nước mắt kém chút tràn mi mà trào ra ngoài.

Nhìn một cái, vốn dĩ tưởng rằng lão đại chính là đùi, thì ra trên đùi còn có một cái đùi khác.

Ôm gấp đôi!

Chuyện này sao có thể không khiến hắn hưng phấn?

Một bên là thiên kiêu nhất mạch của Nhật Bất Lạc; một bên là con rể của Ngoan Nhân Chí Cao.

Loại người này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung ——

Vô địch!

Một tiếng mẹ này đã khiến Hoàng Như Thị bất động rất lâu.

Không cần mặt mũi đến vậy sao?

"Ta không có đứa con trai nào như ngươi."

Nữ tử không ngừng phát ra tiếng cười như châu như ngọc, sau đó mới nghiêm khắc dò hỏi: “Nói, có phải ngươi đã kết thông gia rồi không?”

Lúc này đổi lại là Từ Bắc Vọng sửng sốt.

“Nếu không phải ta ngăn cản, Cẩm Sương đã sớm đến đánh ngươi, đến lúc đó, ai nấy cũng đều lâm vào tử cảnh.”

“Cho nên ta mới dùng một tia khí tức tới tìm hiểu.”

Thanh âm nữ tử có vẻ hơi gấp rút, nhưng ẩn chứa ý vị bức bách.

Việc hắn có thể sai khiến Chí Cao làm hộ giá cho mình đã khiến lão đại đoán ra được chân tướng.

Hắn sở dĩ một mực không nói với con rối là vì sợ lão đại xúc động, nhưng bây giờ hắn đã biết được nhạc mẫu là Ngoan Nhân Chí Cao, Từ Bắc Vọng không có bao nhiêu lo lắng.

Hắn cẩn thận từng li từng tí gật đầu.

“Ai?” Hoàng Như Thị chất vấn.

Từ Bắc Vọng khúm núm nói: “Chờ Phong Đế Thiên Thê kết thúc, Hồn Bất Quy sẽ an bài Thần Đồ Mộng Chi thành thân với ta.”

“Thần Đồ Mộng Chi?”

Giọng nói Hoàng Như Thị vô cùng kinh ngạc, tựa hồ có chút không dám tin.

Người đứng thứ mười lăm trên Vấn Đỉnh Bảng, cứ gả đi như vậy?

“Hỏng…”

Mặt nữ tử không biểu cảm, lại tự mình lẩm bẩm.

Thần tộc Hồn Bất Quy cường thịnh, Thất Quan Vương xuống dốc.

Thần Đồ Mộng Chi tiền đồ vô lượng cùng Hoàng Cẩm Sương giấu kín không dám lộ diện.

Vừa so sánh điểm này, nữ nhi cũng không chiếm ưu thế.

“Mẹ, con rể ngày đêm tưởng niệm về mẹ, tưởng niệm như tinh vực Ngân Hà vô cùng vô tận.”

Từ Bắc Vọng tranh thủ thời gian tỏ thái độ, thề sống chết bảo vệ thân phận chó săn.

Nữ tử lặng im, đi qua đi lại giữa hư không, suy nghĩ hơi có chút hỗn loạn.

Vốn cho rằng đó chỉ là một thiên chi kiêu nữ bình thường, không nghĩ tới là Hồn Bất Quy Thần Đồ Mộng Chi…

Nếu xem xét dung mạo dáng người, không có cô gái nào có thể so sánh với Cẩm Sương.

Nhưng mà con rể cũng không có quyền lựa chọn.

Nhật Bất Lạc cùng Hồn Bất Quy quyết định chính sự, hắn căn bản không có tư cách từ chối, trừ phi bỏ qua thân phận nội ứng rồi phản bội mà chạy trốn.

Nếu như Cẩm Sương biết được, nó nhất định sẽ để hắn rời khỏi Nhật Bất Lạc.

“Phong Đế Thiên Thê kết thúc, ngươi thừa cơ chạy đến Xích Ô Cổ Tinh, ta sẽ phái người đến đón ngươi.”

Hoàng Như Thị rất nhanh hạ quyết định.

Tình nguyện kết thúc kiếp sống nội ứng của hắn, cũng không thể làm thông gia với Hồn Bất Quy.

Nếu thật sự cưới Thần Đồ Mộng Chi, Cẩm Sương làm ra sự tình điên cuồng gì đó, nàng cũng không dám tưởng tượng.

Từ Bắc Vọng nhíu nhíu mày, hắn cảm thấy còn có cơ hội xoay chuyển, chưa chắc hoàn toàn là ngõ cụt.

Kết quả là, hắn cẩn thận từng li từng tí nói: “Mẹ, còn có một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Hoàng Như Thị hoang mang.

“Một nữ tử thề phải lấy con rể.”

Từ Bắc Vọng hơi có vẻ bất đắc dĩ.

“Ai?”

Thanh âm Hoàng Như Thị băng lãnh.

Ngữ điệu một mực không đổi, nhưng không thờ ơ lạnh lùng như lão đại.

“Vô… Vô Thiên Yếm Vãn.”

Thân thể Từ Bắc Vọng lạnh lẽo, gian nan nói ra bốn chữ này.

Chương 445: Nhạc mẫu, mau cứu ta, những nữ nhân kia quá điên cuồng (3)

Cái gì?

Lần đầu tiên nữ tử như thi hài xuất hiện biểu tình dao động, nghẹn họng nhìn trân trối, khó nén kinh hãi.

“Để ta bình tĩnh đã…”

Hoàng Như Thị cảm xúc chập trùng, gắt gao nhìn chằm chằm con rể chỉ giỏi chiếm tiện nghi kia, ánh mắt lộ ra tia hoang đường, giống như là đang thẩm vấn một tên quái thai kì ba.

Vô Sinh Yếm Vãn, người đứng thứ tám trên Vấn Đỉnh Bảng, thiên kiêu được Vĩnh Hằng Quốc Độ sủng ái nhất, ngay cả nàng ta cũng coi trọng con rể?

“Mẹ, người mau cứu con rể, những nữ nhân kia quá điên cuồng.”

Từ Bắc Vọng nuốt xuống đắng chát trong cổ, nhỏ giọng cầu khẩn Ngoan Nhân Chí Cao cứu hắn ra khỏi bể khổ.

Phong Đế Thiên Thê kết thúc, hắn sợ mình sẽ trở thành nhân vật được chú ý nhất chư thiên vạn vực mất.

“Ngươi đã đổi mới nhận thức của ta đối với ngươi nột lần nữa.”

Hoàng Như Thị đè ép cơn phẫn nộ, nghiêm khắc cảnh cáo một câu: “Không được phép nói cho Cẩm Sương, ảnh hưởng tốc độ khôi phục tu vi của con bé.”

“Tiểu tế biết rồi.” Từ Bắc Vọng tranh thủ thời gian gật đầu, đây cũng

là nguyên nhân hắn vẫn luôn một mực giấu diếm.

“Hai nàng tranh chấp, tất có một người bị thương, các nàng chắc chắn sẽ không nhượng bộ, ngược lại cho ngươi cơ hội thở dốc.”

“Sau khi Phong Đế Thiên Thê kết thúc, ta sẽ liên hệ với ngươi, không ngừng chỉ đạo cách phá vỡ thế cục cho ngươi.”

“Về phần nội ứng, ngươi cứ tiếp tục làm tiếp, mau chóng giao thiệp với nhân vật trọng yếu và lấy được cơ mật của Nhật Bất Lạc.”

Ngữ khí của Hoàng Như Thị khôi phục lại bình tĩnh, ánh mắt đặt trên người Từ Bắc Vọng.

Trước đó nàng khó tránh khỏi mang theo thành kiến, bây giờ thấy con rể trở thành miếng bánh thơm ngon, ngược lại là lo lắng cho nữ nhi.

“Ngươi vì Thất Quan Vương lập công lao lớn, những người đứng đầu Thất Quan Vương đều thấy được, chúng ta chắc chắn sẽ cho ngươi một trận cơ duyên kinh thiên động địa trong tương lai!”

Hoàng Như Thị nhẹ giọng mở miệng, e sợ con rể không làm theo kế hoạch, lại đi theo Vĩnh Hằng Quốc Độ hoặc là Hồn Bất Quy.

Có thể ở cùng lão đại qua ngày tháng bình an chính là cơ duyên lớn nhất, Từ Bắc Vọng liên tục gật đầu: “Con rể nhất định không phụ sự kỳ vọng của người!”

Hoàng Như Thị hài lòng vuốt cằm, mới có thêm hứng thú dò xét hắn, hiếu kỳ hỏi: “Tại sao Cẩm Sương lại đái dầm?”

Từ Bắc Vọng: “…”

“Tiểu tế không biết.”

Hắn một mặt vô tội.

“Nó có từng cười với ngươi không?”

Hoàng Như Thị tiếp tục duy trì bộ dáng bát quái.

Từ Bắc Vọng đối với chuyện này ấn tượng rất sâu sắc: “Có thể đếm được trên đầu ngón tay, ba lần đi.”

Ánh mắt Hoàng Như Thị lộ ra từng tia từng tia ai oán, căm hận nói:

“Nuôi không chín trăm năm, nó còn chưa từng cười một cái với ta.”

Nói xong, giống như nhớ tới cái gì, dặn dò: “Trong cơ thể ngươi có một giọt tinh huyết của Bàn Miêu đúng không, mau chóng đi Bắc Cực Thú Liệp một chuyến, nơi đó có cơ duyên.”

“Cuối cùng, ta nói lại lần nữa, không cho phép nói với Cẩm Sương chuyện thông gia ở rể.”

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng âm thanh khí thế: “Con rể tuân mệnh!”

“Đợi chút nữa, ngươi biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

Nương theo giọng nói vừa ra, khí tức bên trong cơ thể dần dần biến mất, một câu nói mang theo tiếng cười truyền vào trong tai Từ Bắc Vọng: “Chân Cẩm Sương lại đẹp hơn mấy phần.”

Từ Bắc Vọng một trận xấu hổ, hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống.

Con mèo ngu ngốc chết tiệt, ngươi há miệng ra làm gì…

Khí tức trở thành hư vô, thân thể nữ tử trong nháy mắt không bị khống chế nữa, chỉ là trong chốc lát mà thôi.

Bàn tay bàng bạc sáng chói từ trên không đánh xuống, mang theo vạn đạo kim quang, trời cao quay cuồng chấn kinh, nện như điên xuống đỉnh đầu nữ tử.

Trong phút chốc mặt đất vỡ ra từng đạo khe hở, dãy núi dài trăm vạn dặm hóa thành bột mịn, vô số hung thú tử vong.

Nữ tử không chút ý thức, sau khi hứng chịu một kích này đã rơi đài tại chỗ, thân thể mềm mại bị ép thành hư vô, chỉ còn nguyên thần là chạy trốn.

Không gian trong Minh giới khoá chặt lấy nguyên thần, lực lượng hủy diệt vô tận thôn phệ nó đến hầu như không còn.

“Phản đồ phải chết.”

Nhạc mẫu nói là phản đồ Thất Quan Vương, Từ Bắc Vọng giết mà không có chút áp lực tâm lý nào.

Sau đó.

Hắn vận chuyển tiên lực, trùng điệp đánh một quyền vào thân thể

mình, toàn bộ thân thể nổ tung, khắp nơi đều là xương trắng.

Đầu người tuấn mỹ trôi ở giữa hồ nước, nội tâm Từ Bắc Vọng một trận mừng thầm.

Vạn vạn không nghĩ tới, Ngoan Nhân Chí Cao trong truyền thuyết lại là nhạc mẫu của hắn.

Về sau ỷ thế hiếp người liền có được vốn liếng cực kì hùng hậu, có thể xưng bá chủ một phương ở tiên giới còn thừa.

Một lát sau, tinh cầu ầm ầm chấn động, từng vòng Đại Nhật nóng rực xuyên qua trăm vạn tinh vực mà đến, những hư ảnh vĩ ngạn đứng sừng sững ở phía trên Đại Nhật lấp lánh.

Bọn họ phát giác được khí tức của dư nghiệt Thất Quan Vương, cho nên lập tức tới mà tới.

“Tiểu bối!”

Đại Nhật bao phủ hồ nước, nhìn qua đầu người tóc vàng thương thế rất nặng, vài cọng tiên dược hoàn mỹ đi vào đầu lâu đó.

Rất nhanh, một nam tử mặc bạch y vô cùng tuấn mỹ một lần nữa xuất hiện, thân thể hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ còn khóe miệng chảy ra vết máu.

“Là vãn bối vô năng.”

Hắn một mặt xấu hổ.

Ở phía trên Đại Nhật, những thân ảnh vĩ ngạn xuất ra khí tức, cỗ thi thể kia quả nhiên có khí tức của Thất Quan Vương.

“Tình huống như thế nào?”

Thanh âm già nua hỏi thăm.

Từ Bắc Vọng không dám giấu diếm, cung kính nói: “Vãn bối ngẫu nhiên gặp nữ tử Cổ Thần này ở truyền tống trận của tinh vực, cho nên lập tức lập kế hoạch dẫn dụ nàng ta tới đây, dựa vào toàn bộ Tiên bảo gian nan đánh giết nàng ta, vãn bối cũng suýt nữa chết.”

Đoạn văn này kỳ thật trăm ngàn chỗ hở, không cần lục soát linh hồn, chỉ cần tra xét rõ ràng vị trí thụ thương của hắn thì ngay lập tức sẽ nhìn thấu mánh khoé hắn tạo dựng, hoặc là đề ra nghi vấn truyền tống trận của tinh vực, cũng có thể biết được hắn đang nói láo.

Tuy nhiên Từ Bắc Vọng tin rằng sẽ không lộ tẩy, kết quả hoàn mỹ, ai sẽ đi truy cứu quá trình chứ?

“Làm tốt lắm! Ngươi là Thái Sơ Bắc Vọng đúng không?”

Từ bên trên Đại Nhật truyền đến thanh âm tán dương, lần lượt từng thân ảnh ngắm nghía tiểu bối có dáng vẻ tôn quý và khí chất siêu nhiên này, ánh mắt đều là vẻ tán thưởng.

“Lập được đại công, mau trở về tổ địa lĩnh thưởng.”

Thanh âm già nua phát ra, Đại Nhật dài ngàn vạn trượng xuyên qua sao trời, biến mất bên trong tinh vực Ngân Hà bên.

Từ Bắc Vọng chắp tay, tâm tình vui vẻ không nói thành lời.

Chương 446: Gióng trống khắp Bắc Cực Thú Liệp (1)

Sau khi thu xếp cho Băng Tuyết Cầm Cung an ổn ở lại Tinh vực Linh Trạch, Từ Bắc Vọng liền trở về tổ địa.

Môn phái Viễn Cổ Thần Tiêu đã bị huỷ diệt, tàn tích của bọn họ chính là một kho tàng tu luyện rất tuyệt vời, ngập tràng vô số tiên mạch, mỗi giờ mỗi phút đều có tiên dược mọc lên như măng xuân.

Sau khi đặt chân đến này, Băng Tuyết Cầm Cung nhất định sẽ có thể vực dậy, mà cũng chẳng có ai trong Tinh vực Linh Trạch này sẽ không biết điều mà dám đi gây sự với họ.

Tại Xích Ô Cổ Tinh, bầu trời mưa tiên như trút nước, những con kim ô thần điểu có kích thước trăm vạn trượng đang căng cánh bay lượn, một phụ nhân tóc vàng trong bộ váy đỏ đang đứng ung dung sừng sững giữa bầu trời.

“Thái Sơ Bắc Vọng, chính tay giết chết dư nghiệt Thất Quan Vương, ban thưởng một viên sao trời cấp trung.”

Lời nói vừa dứt, nơi sâu thẳm nhất vũ trụ vang lên những tiếng vù vù, dải ngân hà rực rỡ bắt đầu phát sinh từng gợn sóng.

Ầm!

Một vầng Đại Nhật xuyên qua hư không, hướng tới hàng tỷ ngôi sao.

“Đa tạ gia tộc ban thưởng, vãn bối nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, dốc hết sức lực vì Nhật Bất Lạc vĩ đại!”

Trong giọng điệu của Từ Bắc Vọng thể hiện rõ sự vui mừng và cảm kích, thân ảnh dần khuất vào trong Đại Nhật.

Khi không lại có được công lao, một tên nằm vùng như hắn cũng cũng thoải mái rồi.

Một thiên kiêu phải bước vào tốp ba trăm nghìn trong bảng Vấn Đỉnh mới có được một ngôi sao cấp thấp, đám thiên kiêu trong tốp tám mươi nghìn cũng chưa chắc có ngôi sao cấp trung, thế mà bây giờ hắn lại dễ dàng có được.

Trong biển sao rực rỡ chói lọi này, vô số ngôi sao với nhiều hình dạng khác nhau đang trôi nổi, đủ loại màu sắc sặc sỡ kỳ dị, ngoài ra cũng có những hành tinh đột nhiên hóa thành bột mịn, những nguồn năng lượng khủng khiếp chợt biến thành hư vô giữa vùng sao này.

Những ngôi sao kia phản chiếu ra vô số ảo ảnh, một dáng người tóc vàng giữa Đại Nhật nóng rực xa xôi kia thì lập tức dừng lại, cung kính đưa tiễn nam tử trẻ tuổi đang đi xa.

Đại Nhật từ từ dừng lại trên ngôi sao bảy sắc cầu vồng, nam tử áo trắng chắp tay đứng thẳng, lặng lẽ quan sát bức màn pháp tắc sáng chói trước mặt.

Một bức hoành được làm từ xương thần thú hiện ra, hắn khắc lên ba chữ như rồng bay phượng múa…

“Hành tinh Bắc Vọng”

Sau đó, một ánh sao chui vào giữa ấn đường.

Ngôi sao này cũng có thể trở thành phương tiện đối phó kẻ địch ngay vào thời khắc sinh tử, hắn có thể tạo ra một vụ nổ có uy lực đủ mạnh để đối đầu với một vị cường giả Cổ Thần.

Nhưng mà, hành tinh Bắc Vọng là ngôi sao đầu tiên của hắn, chứa đựng ý nghĩa tượng trưng rất lớn, hắn nhất định sẽ không hủy diệt.

Bước chân vào ngôi sao, Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn xuống mặt đất, một thế giới rộng lớn mênh mông hiện ra, nơi này không có lấy một sinh linh, chỉ có những loài tiên dược tiên thảo vô tri vô thức.

Một mình hắn hiện diện giữa thế giới này, giống như trong những bộ

phim thiên tai mạt thế.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hiện lên một tia thích thú, đột nhiên nghĩ đến một câu chuyện cười.

Nam nữ đi xem mắt

“Ngươi có nhà không?”

“Không.”

“Không có nhà dựa vào đâu đòi cưới ta.”

“Ta… ta có một hành tinh.”

Từ Bắc Vọng im lặng một lúc, rồi đưa tay với về khoảng không, Đại Nhật chói mắt xuyên qua hàng vạn ngôi sao thấp hơn.

Trong phút chốc, Đại Nhật nóng rực tràn ngập khắp núi sông mạch đất, mùi thơm của bùn đất tỏa ra vô tận, từng nhánh đào bắt đầu bén rễ sinh sôi khắp núi non.

Phía đông như được thổi thêm một màu xanh tươi mới, hoa đào nở rộ như tô điểm thêm sắc hồng, sắc hồng nhanh chóng lan tỏa muôn nơi.

Mỗi tấc đất đều nở đầy hoa đào, tựa như mây hồng phủ xuống khắp mặt đất.

Từ Bắc Vọng đáp xuống đỉnh núi, tiện tay hái những bông hoa đào tươi, sau đó lấy đồ dùng và vật liệu ra.

Loại rượu duy nhất mà lão đại yêu thích chính là Đào Hoa Nhưỡng, nàng cực kỳ say mê hương vị ngọt dịu của nó.

Sau khi ngâm rượu xong, Từ Bắc Vọng chôn một hủ dưới gốc cây đào, thời gian ủ càng lâu, thu hoạch sẽ càng vượt ngoài mong đợi.

Cánh hoa bình thường được ngâm trong rượu trong hàng triệu năm, đến khi lấy ra cũng sẽ là thứ rượu thơm ngon nhất.

“Má hồng nơi nao tìm chẳng thấy, hoa đào mãi cợt với gió xuân.”

“Chờ đợi làm bạn với cái đẹp.”

Từ Bắc Vọng thì thầm với mình, áo bào chuyển động, bóng hình cũng biến mất theo.

...

...

Từ Bắc Vọng ngồi trong trận pháp truyền tống, sau đó lấy ra một cuốn sách cổ giữa những luồng sóng không gian dập dờn.

Điểm đến tiếp theo của hắn là Tinh vực Bắc Cực, nằm ở vùng cực bắc xa xôi nhất trong hàng tỷ ngôi sao, hắn phải băng qua vô số khu cấm địa mới có thể đến được tổ địa Bắc Cực Thú Liệp.

Trong lúc tạm biệt, mẹ vợ hắn đã đặc biệt căn dặn hắn đi đến Bắc Cực Thú Liệp, một giọt tinh huyết trong cơ thể của hắn có thể mang đến cơ duyên cực lớn.

Qua chi tiết này, Từ Bắc Vọng nghi ngờ thân phận của Phì Miêu cũng không hề đơn giản, con mèo ham ăn biếng làm đó có lẽ cũng là một sinh vật rất ghê gớm.

“Gia đình ba người, chỉ có ta…”

“Không, ta cũng là thiên kiêu của Nhật Bất Lạc.”

Từ Bắc Vọng tự an ủi mình, sau đó mới sắp lại những suy nghĩ trong đầu.

Thảm họa của kỷ nguyên Trường Hà càn quét từ sâu trong vũ trụ, quỹ đạo chung là từ bắc xuống nam. Bởi vì vậy, thần tộc Bắc Cực Thú Liệp sẽ chịu ảnh hưởng đầu tiên.

Cho nên, cứ cách năm nghìn năm, Bắc Cực Thú Liệp sẽ tổ chức một đại hội cơ duyên, tu sĩ ở tiên giới cũng có thể tham gia, nhưng chỉ giới hạn những tu sĩ chưa trải qua kỷ nguyên Trường Hà.

Sở dĩ những thế lực Cổ Thú Hoàng Kim chịu bỏ ra lượng máu lớn, thật ra rất đơn giản.

Khi tai họa ập đến, mọi người đồng tâm hiệp lực để chống đỡ, bọn ta làm từ thiện năm ngàn năm một lần, các ngươi có nhẫn tâm đứng nhìn bọn ta gặp nạn trước không?

Đương nhiên, các thiên kiêu thuộc Thần tộc Hoàng Kim hoặc những thế lực cao cấp mới có thể nhận được nhiều thu hoạch.

Kể từ đại hội cơ duyên lần trước, hiện tại vừa đúng năm nghìn năm.

Chương 447: Gióng trống khắp Bắc Cực Thú Liệp (2)

Bắc Cực Cổ Tinh, bề ngoài của ngôi sao này trông như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng, đạo vận rực rỡ bảy màu, sức mạnh tinh đấu cực kỳ mạnh mẽ, khí tức yêu thú lại càng thêm dồi dào.

Toàn bộ Tinh vực Bắc Cực chỉ còn sót lại ngôi sao đơn độc này, những ngôi sao khác đều bị phá hủy bởi đại họa kỷ nguyên trường hà.

Vào lúc này, đại điện truyền tống đang loạn xị bát nháo, những con sư tử cấp chín đứng sừng sững ở cửa điện, kiểm tra thân phận từng người rồi mới cho bọn họ tiến vào bên trong Bắc Cực Cổ Tinh.

Đám thiên kiêu tụ tập xếp hàng đông đúc, cho đến khi một người khoác bạch bào lộng lẫy xuất hiện.

Mọi người nhìn nhau đầy kinh ngạc, rồi lập tức tránh ra nhường đường.

Từ Bắc Vọng cũng không khách sáo, đi thẳng vào màn sáng.

Mưa to như trút nước, những vật thể khổng lồ che khuất cả bầu trời, những đôi cánh lớn màu vàng đen chao đảo tới lui, những đốm sáng mọng nước lấp lánh.

Nó là một con bướm vô cùng xinh đẹp, khí chất cao quý như vừa sinh ra đã có.

“Chào mừng Thái Sơ công tử.”

Hồ Điệp vỗ cánh, cung kính chào hỏi.

Từ Bắc Vọng mỉm cười gật đầu, rồi đi theo nàng ta.

Cho dù là tộc nhân Nhật Bất Lạc, hắn cũng không thể ngồi lên người ta, xem người ta như một con thú cưỡi được, tốt xấu gì thì người ta cũng là chủng tộc Hoàng Kim.

Suốt chặng đường, Từ Bắc Vọng nhìn thấy thần thú quý hiếm ở khắp nơi, vô số Chân Long và Bạch Hổ trở thành những con thú thấp bé trong mỏ khoáng, gánh từng tòa tiên khoáng đến mức sống lưng cũng bị gù đi.

Biết làm sao được, hiện thực vô cùng tàn khốc, cho dù là một con heo, nhưng một khi sở hữu huyết mạch Hoàng Kim, nó có thể một bước lên mây ở vị trí cao cao tại thượng từ đó.

Còn những thần thú không sở hữu huyết mạch Hoàng Kim thì chỉ có thể sống kiếp nô dịch mà thôi.

Nhưng nếu xét về sức mạnh, Bắc Cực Thú Liệp không hổ là Thần tộc số một.

Tiếc là nội bộ có quá nhiều chủng tộc, mỗi chủng tộc chiếm lĩnh một ngọn núi, không ngừng chém giết lẫn nhau. Trong tộc không có thủ lĩnh, không có luật lệ, không thể bện thành một sợi dây thừng.

Tuy nhiên, những con thú cổ này đã tồn tại qua mấy kỷ nguyên, lẽ nào không đủ khả năng để hòa nhập sao?

Bởi vì một lý do sâu xa hơn nữa, dù sao thì Bắc Cực Thú Liệp cũng là thú tộc, còn những Thần tộc Hoàng Kim khác đều là nhân tộc.

Nếu bọn chúng dám cưỡi lên đầu nhân loại, các Thần tộc Hoàng Kim Nhật Bất Lạc, Trường Sinh Bất Hủ, Quốc Độ Vĩnh Hằng làm sao nhịn nổi?

Đến lúc đó, thứ đang chờ đón bọn chúng không phải là vinh quang, mà là thảm cảnh hủy diệt.

Biết được điều này, Bắc Cực Thú Liệp can tâm tình nguyện xếp cuối trong số các Thần tộc Hoàng Kim.

Tiên sơn tiên đảo nối tiếp nhau trong biển mây mù mịt, người ta đặt tên cho nơi này là Đài Yêu Quân.

Một cái trống to tướng xuất hiện trong khoảng không, thân trống được tạo thành từ xương cốt của yêu thú, không ngừng toát ra khí tức vĩ ngạn tang thương, tựa như đang kết nối ở một nơi sâu thẳm nhất trong vũ trụ.

Hàng vạn bóng dáng hạc thánh đứng sừng sững giữa không trung, bọn họ đều là những thiên kiêu trẻ tuổi, tư chất ngút trời.

Khi không gian phía trước sụp đổ, một bóng người áo trắng mờ ảo hiện ra.

Hắn bình tĩnh cầm một chiếc ô màu đỏ, nhìn chín trăm chín mươi chín thần hoàn đang bao phủ khắp cơ thể của mình. Những đốm

chân hỏa màu trắng rực rỡ hiện ra, mỗi một cụm lửa ẩn chứa một luồng khí tức vô cùng khủng khiếp của các vị Chí Cao vô thượng.

Toàn bộ nơi này bỗng chốc trở nên an tĩnh trong chớp mắt.

Đám thiên kiêu bắt đầu dò xét những người mới đến bằng ánh mắt kính sợ

“Đế Quý Diệt, thiên kiêu cao cấp của Thần tộc Vô Miện Chi Vương, người xếp hạng ba trăm lẻ chín bảng Vấn Đỉnh.”

“Có thể tận mắt nhìn thấy đại nhân vật, chuyến này cũng không uổng công.”

Không ít thiên kiêu của các đạo thống thì thầm bàn luận, tựa như đang bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với một nhân vật huyền thoại.

Ngay sau đó, một dáng người uyển chuyển thướt tha lại hiện ra giữa không trung, chim muôn nhảy múa trên chiếc váy dài chấm đất, làn da trắng mịn như tuyết thậm chí còn phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Vô Thiên Tình của Quốc Độ Vĩnh Hằng, người xếp hạng năm trăm bảy mươi bảng Vấn Đỉnh, nàng ta từng chém đầu Đại Đế chỉ bằng một chiêu thức từ mười năm trước.”

“Thái Mộng Huyễn Liễu, dung nhan làm chúng sinh điên đảo.”

Không ít thiên kiêu động lòng, dường như không thể kìm nén được bản thân.

Khi đối mặt với những nhân vật cao quý này, bọn họ cảm thấy bản thân trở nên thấp bé hơn bao giờ hết, nếu nhìn thêm một lúc sẽ phát sinh cảm giác phạm thượng.

Chúng thiên kiêu của Thần tộc Hoàng Kim lần lượt xuất hiện, gây nên chấn động cực lớn, tám người trong tốp một nghìn của bảng Vấn Đỉnh đã đến rồi.

Vô Thiên Tinh đưa mắt nhìn xung quanh, đột nhiên chuyển dời ánh mắt về phía một nam tử tuấn tú. Nàng ta cười đẹp đến mức động lòng người, sau đó bước về phía hắn.

“Thái Sơ Bắc Vọng?”

Sóng mắt trong vắt như nước, giọng điệu trêu tức không hề che giấu.

Lúc này, nam tử áo trắng đang đứng giữa đám thiên kiêu Nhật Bấc

Lạc, đồng thời cũng trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Dù là diện mạo hay khí chất, hắn ta vẫn khiếp mọi người ở đây phải choáng ngợp, tóc vàng mắt xanh siêu thực đến cực điểm.

Đương nhiên, rất nhiều thiên kiêu đã từng nghe đến cái tên này, hắn ta đã phá hủy cả một đạo thống cấp hai trong cơn nóng giận, danh tiếng hiển hách vô cùng.

Nếu đứng giữa ngoại giới, hắn ta đương nhiên là một thiên tài tuyệt diễm, nhưng nơi này đâu đâu cũng có thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh, một tên Ngụy Thần sơ phẩm quả thật có hơi xoàng xĩnh, điểm đặc biệt duy nhất chỉ là huyết mạch Nhật Bất Lạc.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng rất bình tĩnh, chỉ thản nhiên gật đầu.

“Ha ha…”

Vô Thiên Tinh nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu rồi mới nói đầy ẩn ý:

“Túi da ưu tú lắm, có người đang đợi ngươi.”

Sau đó, nàng ta yểu điệu thướt tha rời đi, dường như tới đây chỉ là để thông báo một câu không đầu không đuôi như thế này.

Đối mặt với vô số ánh nhìn, nét mặt Từ Bắc Vọng vẫn không hề thay đổi, nhưng lại âm thầm cười khẩy trong lòng.

Xem ra, bà điên đó đã phát động các thế lực trực thuộc Quốc Độ Vĩnh Hằng để tìm hắn, đáng tiếc là chưa phủ khắp hàng vạn tinh vực.

Nhưng đến khi hắn nằm vùng trong Nhật Bất Lạc, nàng ta cũng không cần phải tìm kiếm, tin tức tự nhiên sẽ truyền đến toàn bộ Thần tộc Hoàng Kim.

Chương 448: Gióng trống khắp Bắc Cực Thú Liệp (3)

“Đợi ta? Giải quyết Thần Đồ Mộng Chi trước rồi mới nói câu này.”

Sâu trong đáy mắt Từ Bắc Vong hiện lên ý cười rất khó phát hiện, hắn đã không còn cảm giác khẩn trương đó nữa, ngược lại còn rất chờ mong Phong Đế Thiên Thê kết thúc.

Sau khi những xô bồ, náo nhiệt trôi qua, bầu không khí bên dưới Đài Yêu Quân trở nên yên tĩnh như cũ, những thiên kiêu đều là người tâm kiêu khí ngạo, sao có thể kết đội thành bầy với lũ sâu kiến được.

Từ Bắc Vọng vẫn đứng yên tại chỗ, chờ đợi người chủ quản của Bắc Cực Thú Liệp giáng lâm.

Tuân theo quy tắc cũ, chúng thiên kiêu vạch ra quy tắc trên mặt trống dựa vào thiên phú khí vận, người càng có thanh thế lẫy lừng thì cơ duyên càng cao.

Chỗ dựa duy nhất của hắn trong chuyến đi lần này chính là một giọt tinh huyết của con mèo ngốc kia.

Nói tóm lại, meo meo ngưu bức thì hắn ngưu bức, meo meo vô dụng thì hắn đừng hòng chiếm được một cọng lông.

Nếu nói về sức mạnh, hắn có lẽ chỉ được xếp vào hàng trung bình hoặc thấp hơn, thậm chí còn đứng bét.

Không được tự ti, bất kỳ thiên kiêu nào ở đây đều có khả năng chiến đấu vượt cấp, hoàn toàn đè bẹp những tu sĩ bình thường. Nếu như có thể thi triển tuyệt chiêu sát thủ, bọn hắn đương nhiên có thể vượt qua hai, ba tiểu cảnh giới.

“Cứ làm hết sức mình đi.”

Lúc này, một nữ tử tóc vàng bước tới, trên cổ có một ấn ký hoả diễm, tựa như đang ẩn chứa một toà núi lửa đang phun trào.

Từ Bắc Vọng gật đầu, ra vẻ thản nhiên hỏi: “Tỷ tỷ, cơ duyên lớn nhất là cái gì?”

Một tiếng tỷ tỷ khiến mặt mày nữ tộc nhân trở nên tươi tắn hơn hẳn, nàng ta dịu dàng nói: “Sau khi rơi đài, Đạo Quân của Yêu tộc chỉ để lại một khối đạo cốt duy nhất, đó chính là mảnh xương trán trường tồn mãi mãi với thế gian.”

“Không ngoài dự đoán, thứ này chắc chắn là đồ trong túi của Đế Quý Diệt.”

Đạo Quân có tuổi thọ ngang trời nhưng vẫn bị rơi đài, có khả năng đã chết tại kỷ nguyên trường hà. Loại tai ương nghiệp chướng như thế này có thể nói là sự cố lớn nhất trên con đường trường sinh của bất kỳ ai, người có tu vi càng cao càng dễ gặp phải nguy hiểm.

Đạo cốt Đạo Quân vô cùng trân quý, thậm chí Thần tộc Hoàng Kim cũng không có nhiều hơn mấy khối, tất cả đều được trao cho phôi thai thiên đạo.

Trong lúc nói chuyện phím.

Một con cự thú to lớn xé rách không gian rồi lao tới, thân hình trăm vạn trượng che phủ cả bầu trời, thiết giáp đã loang lổ vài vết gỉ sét, trên đầu mọc một cây liễu cao vút tận mây xanh, tứ chi như được đúc từ thủy tinh màu tím.

Đó là một con Tử Tinh Bỉ Mông, toàn thân của nó toát ra khí tức cảnh giới Chí Cao, khí huyết cuồn cuộn không ngừng!

“Tham kiến tôn thượng.”

Vô số thiên kiêu cung kính hành lễ.

Tuy nhiên, đám tộc nhân của các Thần tộc Hoàng Kim vẫn đứng im bất động, ngay cả một cái cúi đầu cũng chẳng có.

“Bắt đầu.”

Tử Tinh Bỉ Mông phát ra âm thanh trầm đầy, tựa như sấm sét cuồn cuộn.

Cành liễu vỗ vào mặt trống, khắc sâu từng đoạn hoa văn cổ thú, bầu trời đột nhiên nứt ra một khe nhỏ, để lộ ra dải ngân hà sáng ngời.

Khi âm thanh ngừng vang vọn, một thiên kiêu tốp hai mươi vạn của bảng Vấn Đỉnh bước ra trước tiên.

Hắn ta khéo léo đưa ra một khúc xương thần cốt, dần dần dung hợp với sức mạnh tinh đấu của hành tinh Bắc Cực, sau đó tung ra một cú quyền uy lực mênh mông.

Ầm!

Mỗi tấc hư không xung quanh đều sụp đổ, biến thành từng mảnh vụn nát rồi phản chiếu tám hư ảnh cổ thú giữa dải ngân hà. Chúng đứng sừng sững ở đó như những tượng đá, sau đó lại dần dần trở nên u ám rồi tan vào hư vô.

Thiên kiêu cau mày, có hơi bất mãn nhưng lập tức lùi lại.

Những người khác cũng lần lượt bước lên đài Yêu Quân, dâng ra đủ loại chân cốt thần thú, cố gắng nâng cao thành tích, nhưng đa phần

cũng chỉ phản chiếu ra bảy tám hư ảnh, kỷ lục cao nhất là mười.

Một nam tử trong bộ thiết giáp tinh tế vô cùng bắt mắt thành công chiếu ra mười hai ảo ảnh cổ thú chỉ bằng một cú đấm, thắp sáng cả một vùng trời.

“Cái tên nhà quê này…”

“Người đứng đầu trong hàng vạn tu sĩ đến từ thế giới bị bỏ rơi, quả nhiên không thể xem thường.”

“Cho dù đã leo lên cành cao, hắn cũng không thể thay đổi sự thật bản thân vốn đến từ nơi thấp bé.”

Đối diện với biết bao ánh mắt chế giễu trong hư không, Hoa Kim Ngã vẫn chẳng hề bận tâm, bộ thiết giáp trên người hắn vẫn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Các thiên kiêu đạo thống ở phía sau chính là tộc nhân của Thần tộc Hoàng Kim.

Không ngoài dự đoán, bọn họ đều có thể chiếu ra ít nhất mười ảo ảnh, một người đến từ Trường Sinh Bất Hủ đạt được thành tích cao nhất, trọn vẹn mười bảy ảo ảnh.

Đám đông im lặng, cảm giác bất lực không cam tâm, đây chính là khoảng cách huyết thống khó mà thay đổi!

Tu vi giống nhau, chiến lực giống nhau, nhưng dựa vào huyết thống Hoàng Kim phù hợp với thiên đạo, bọn họ lại có thể chiếu ra thêm hai ba ảo ảnh so với những người khác.

Lúc này. Vô Thiên Tinh đứng trên đài Yêu Quân, phong thái xinh đẹp tao nhã, nhưng hành động thì lại cực kỳ tàn bạo.

Nàng đánh thẳng một đòn về phía chiếc trống lớn, tốc độ quyền ảnh quét ra dữ dội giống như sông ngân hà đang cuộn trào.

Ầm!

Hai mươi ảo ảnh cổ thú xuất hiện giữa ngân hà, ánh sao bắt đầu bao trùm.

Trời đất bỗng dưng im lặng, vô số thiên kiêu đều lộ ánh mắt say sưa, trong lòng tự dưng có cảm giác muốn ở rể, nhưng chỉ sợ đối phương xem thường.

Thiên kiêu Thần tộc Hoàng Kim đó vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, giống như đã lường trước được, tất cả ánh mắt đều tập trung lên người nam tử áo tráng dù đỏ ở phía xa.

Ánh mắt Đế Quý Diệt toát ra tia sắt lạnh, hắn kiên quyết muốn có được xương cốt Đạo Quân.

Chương 449: Dị tượng ngút trời, ngươi đang cậy thế ức hiếp ta sao? (1)

“Mở!”

Giọng nói lạnh lùng vừa vang lên, cán dù lơ lửng trong một loại vật chất lục lam huyền bí, một chiếc vương miện từ từ rơi xuống, lòng bàn tay mang theo sức mạnh vô tận vỗ vào chiếc trống khổng lồ.

Trong phút chốc, một cơn chấn động khó lý giải lan tràn tứ phía, một cơn cuồng phong lục lam quét qua mặt đất, tựa như muốn cham đến biên giới vũ trụ xa xôi.

Ầm!

Hai mươi bốn ảo ảnh cổ thú hiện ra, toàn thân phát ra một chút ánh sáng lục lam.

Huyết mạnh và khí tức của Thần tộc Vô Miện Chi Vương tuôn ra không ngừng, khiến cho ánh sáng trên cây dù càng thêm rực rỡ.

Bầu không khí xung quanh trở nên lặng thinh, chúng thiên kiêu đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đây chính là thiên tài thứ 309 trong bảng Vấn Đỉnh?

Vô Thiên Tinh chỉ kém hắn hai trăm bậc, nhưng lại chênh lệch tận bốn ảo ảnh!

Phôi thai thiên đạo bảng Vấn Đỉnh ghê gớm đến mức nào?

Chả trách, hắn ta chưa từng giáng lâm đài Yêu Quân, nhưng cũng không thèm quan tâm đến xương cốt Đạo Quân, cũng không muốn so đo với đám sâu kiến vì sợ bị bôi nhọ!

“Xấu hổ.”

Đế Quý Diệt bình tĩnh nhìn Vô Thiên Thanh, giọng điệu biểu lộ ý vị đương nhiên.

Vô Thiên Thanh không nói lời nào, nàng vốn đến đây là vì món thần vật thứ hai, hơn nữa cũng không cho rằng mình có thể đánh thắng đối phương.

Sau một hồi im lặng, không ai bước lên Đài Yêu Quân nữa.

Đế Quý Diệt nói “xấu hổ” để biểu thị sự khiêm tốn, nhưng nếu có ai chủ động ra mặt vào lúc này, thì kẻ đó đích thị sẽ bị mất mặt. Dù sao đi nữa, châu ngọc đang đứng sừng sững phía trước, tương phản mạnh mẽ quá sẽ khiến người ta bị đả kích.

Bầu không khí căng thẳng một lúc lâu

Một nam tử áo trắng lộng lẫy chắp hai tay sau lưng rồi bước tới, hắn ngó lơ những ánh mắt xung quanh, đứng sừng sững giữa Đài Yêu Quân, mái tóc vàng nhẹ tung bay trong gió.

Rất nhiều ánh mắt đều khóa chặt trên dải ngân hà hà, dẫu sao thì đối phương cũng là tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim, nào ai dám biểu lộ thái độ khinh khi.

Đế Quý Diệt cau mày, dáng vẻ bình tĩnh của người kia khiến hắn có chút khó chịu, cứ như bản thân hắn đang làm nền cho đối phương.

Hắn nhẹ nhàng thốt lên: “Không phải ai cũng xứng đáng mặc đồ trắng.”

Sau khi câu nói này vừa phát ra, bầu không khí rơi vào tĩnh mịch trong chớp mắt.

Chế giễu?

Hay là sỉ nhục?

Nhiều thiên kiêu vẫn câm như hến, bọn họ không dám tham gia vào cuộc chiến ngôn từ giữa đám Thần tộc Hoàng Kim này.

“Ta không xứng, ngươi xứng sao?”

Mái tóc vàng tung bay trong gió lộng, Từ Bắc Vọng cũng chẳng thèm quay đầu lại, hắn vẫn bình tĩnh nhìn mặt trống khổng lồ.

“Ta sẽ rửa mắt trông xem, ngươi cũng đừng làm mất mặt Thần tộc Hoàng Kim.”

Đế Quý Diệt mỉm cười nói nhỏ.

Hắn ta đang mặc trường y màu trắng, tay áo rộng thoáng, tóc đen óng ánh, tư thế oai hùng, tiên quang màu xanh đang lưu chuyển.

Nghe vậy, vô số thiên kiêu nhìn nhau, có chút mong đợi.

Bọn họ rất mong được được nhìn thấy các vị quý nhân cao cao tại thượng hạ phàm, nhưng nếu đối phương không thể chiếu ra ít nhất tám ảo ảnh cổ thú, hắn ta nhất định sẽ trở thành trò cười của thiên hạ.

Nhưng mà khả năng này rất thấp, bất kể như thế nào đi nữa, phàm là tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim, ai nấy đều có thể dễ dàng chiếu ra mười ảo ảnh.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nam tử áo trắng, bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Từ Bắc Vọng vẫn tỏ ra bình tĩnh như cũ, nhưng hắn lại đang thầm cầu nguyện trong lòng: “Con mèo ngu ngốc, ngươi tuyệt đối đừng để ta mất mặt đấy.”

Từng sợi tiên khí màu hổ phách lượn lờ xung quanh cơ thể Từ Bắc Vọng, hắn ta như vừa bước ra từ một thế giới khác, sau đó nhẹ nhàng tung ra một cú đấm.

Meo meo quyền…

Quyền ảnh vô cùng bình thường, động tác gượng gạo kỳ quặc, nhưng ánh sáng màu hổ phách lại càn quét bốn phương tám hướng.

Vào khoảnh khắc chưởng ấn va vào mặt trống khổng lồ.

Hư không chẳng có nổi một gợn sóng, giống như trâu đất xuống biển, ngay cả một tiếng động cũng không.

“Tình huống gì đây?”

“Không thể yếu như vậy.”

“Chẳng lẽ hắn ta đang phác họa đạo vận đặc biệt?”

Đám thiên kiêu xung quanh đều có chút sững sờ, ai nấy cũng cảm

thấy khó mà tin nổi, tại sao ngay cả quỹ đạo vận chuyển quy tắc thông thường cũng không tồn tại.

Đột nhiên, khung cảnh bỗng dừng lại đột ngột.

Trên đài Yêu Quân, vạn đóa kim liên (sen vàng) nở rộ xung quanh nam tử áo trắng, dị tượng ngút trời hiện ra, lá sen bung toả che lấp ngân hà.

Ầm ầm ầm!

Phút chốc, một loại sức mạnh vô hình dường như vừa được sinh ra, tựa như cả dải ngân hà đang rơi xuống, đâm xuyên qua mọi lỗ hổng, nghiền nát tất cả những thứ cản đường, xóa sạch mọi vật chất hữu hình.

Bùm!

Một tiếng nổ vang trời, mặt trống khổng lồ đang vắt ngang không trung xuất hiện từng vết nứt rồi vỡ nát thành bột mịn, khí thế dữ dội của yêu thú cổ xưa tuôn trào ra như thác.

Cả thế giới chìm vào im lặng chết chóc.

Không ít người kinh hãi, đồng tử co rút lại giống như đang chứng kiến một thảm họa khủng khiếp!

Mặt trống khổng lồ…..

Tan nát rồi!

Cảnh tượng này đúng là khiến người ta kinh ngạc, da đầu tê dại.

Từ nơi xa xôi trong Bắc Cực Cổ Tinh, không ít vật thể vĩ ngạn hình thú giáng lâm, đó đều là các thần thú bất hủ trải qua mấy kỷ nguyên ở Bắc Cực Thú Liệp bọn họ đều phát ra khí tức hỗn loạn, tựa như khó có thể tin được cảnh tượng trước mắt.

“Nực cười, chuyện này không thể…”

Đế Quý Diệt nhìn chăm chăm vào dải ngân hà, mái tóc trở nên rối tung vì cuồng loạn.

Nắm đấm của Từ Bắc Vọng vẫn đang càn quét khắp nơi, như thể còn muốn gia tăng uy lực lên tám cấp, ra sức gặm mòn vũ trụ hồng hoang, cô lập toàn bộ thế giới này.

Nam tử áo trắng tóc vàng chắp tay sau lưng, hắn ta giống như một sáng thế yêu quân, chúa tể của đạo vận pháp tắc ở đây!

“Phá.”

Một giọng nói ngẫu nhiên vang lên, dải ngân hà biến đổi thành khí cơ ban đầu của vạn vật, đạo tại vận chuyển, vạn vật bao la.

Một ảo ảnh cổ thú xuất hiện, sau đó phân làm hai, rồi hai sinh thành bốn, bốn thành tám, lan tràn khắp ngân hà rộng lớn.

Giờ phút này, hàng vạn thiên kiêu đẳng cấp trố mắt kinh ngạc giống như kỷ nguyên chuyển dịch!

Bọn họ càn quét nhiều tinh vực, giẫm lên vô số bàn đạp, trở thành những người trẻ tuổi được chú ý nhất trong hàng tỷ tinh vực, còn cái gì mà chưa từng thấy qua đâu!

Nhưng cảnh tượng hoành tráng trước mắt thực sự đã khiến bọn họ ngạc nhiên, rùng rợn khó tả!

Thiên phú tuyệt diễm đến mức nào?

Khí vận cuồn cuộn đến mức nào?

Nam tử áo trắng vẫn thản nhiên, dần dần xoay người lại, bình tĩnh nói: “Ta xứng không?”

Chương 450: Dị tượng ngút trời, ngươi đang cậy thế ức hiếp ta sao? (2)

Đế Quý Diệt mất đi phong thái trong phút chốc, chỉ biết bày ra vẻ mặt xấu hổ nhục nhã giống như hoàng đế cởi trần.

Chúng thiên kiêu cố gắng lấy lại tinh thần sau cú sốc, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn Đế công tử đứng ở vị trí 309 trong bảng Vấn Đỉnh.

Lúc này, Đế công tử không những bị lu mờ trước tài năng xuất chúng của Thái Sơ công tử, mà hắn ta còn tỏ ra thất thố nực cười giống như tên hề.

Ai không xứng?

Đáp án này, không cần nói cũng biết.

Chí ít giờ này khắc này, hàng ngàn ảo ảnh cổ thú đứng sừng sững giữa ngân hà giống như hàng ngàn cú tát giáng thẳng vào mặt Đế công tử

“Lẽ nào…” Vô Thiên Tinh lẩm bẩm một mình.

Đây là lý do mà Vô Thiên Yếm Vãn nhìn trúng hắn sao?

Quý nữ đứng thứ tám trong bảng Vấn Đỉnh lại đột nhiên ưu ái một tên phế vật không tên không tuổi, gây nên không ít sóng gió trong nội bộ Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Hiện tại, nàng cũng có thể hiểu được nguyên nhân sơ bộ rồi.

Thiên phú quá kinh người!

“Cơ thể ngươi có huyết dịch của sinh vật kỷ nguyên?”

Vào lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên từ nơi sâu thẳm trong Hành tinh Bắc Cực.

Ầm!

Một câu nói dấy lên sóng to gió lớn, trong lòng mấy thiên kiêu đều bàng hoàng, ngay cả thiên kiên của Thần tộc Hoàng Kim cũng rất kinh ngạc.

Cái gì là sinh vật kỷ nguyên?

Chính là một sự tồn tại có liên hệ chặt chẽ với phôi thai thiên đạo.

Trong kỷ nguyên trường hà, phôi thai thiên đạo ưu tú xuất sắc nhất vẫn còn sót lại trong vũ trụ sâu thẳm, sau đó lại tiếp tục trải qua lần kỷ nguyên trường hà thứ hai, thậm chí thứ ba, thứ tư mới được cấy vào cơ thể của nữ tử Thần tộc Hoàng Kim.

Sinh vật kỷ nguyên cách biệt đến thế sao?

Không cần tu luyện, cũng có thể lên thẳng Đạo Quân.

Nói cách khác, xuất phát điểm chính là cảnh giới Tạo Hóa Đạo Quân!

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn không chút biểu cảm, nhưng nội tâm lại

tuôn ra một cỗ sợ hãi lẫn vui mừng!

Đương nhiên hắn biết sự tồn tại của sinh vật kỷ nguyên, đây mới là đối tượng vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Lấy ví dụ Đại Minh Chính Đức Đế, hay còn gọi là Chu Hầu Chiếu trong lịch sử kiếp trước, phụ hoàng chỉ có một đứa con trai là hắn, Chu Hầu Chiếu chẳng phải có thể tùy tiện ngang ngược tùy tiện hống hách hay sao? Dù gì thì hoàng vị cũng sẽ sớm thuộc về hắn.

“Meo meo sẽ bảo kê cho ngươi.”

“Ngươi yên tâm, chúng ta tạm thời phải nhẫn nhịn, sau đó meo meo nhất định sẽ đánh đại phôi đản tơi bời!”

Từ Bắc Vọng lóe lên một đoạn hồi ức ở trong đầu, chính là hình ảnh của con mèo mập mạp đang nhoẻn miệng đắc ý.

Hóa ra ngươi không hề khoác lác…

Hắn đột nhiên đoán được lý do tại sao số mệnh của mình lại kém đến như vậy, đó là vì…

Có thể gặp gỡ lão đại và mèo ngốc đã tiêu tốn toàn bộ vận may cả đời của hắn.

Khả năng này không phải không có, các nàng thực sự quá khủng khiếp.

Sau này, chúng ta có thể tung hoành ngang dọc khắp chư thiên vạn vực.

“Bạn nhỏ, ngươi có được tinh huyết này từ đâu vậy?”

Tử Tinh Bỉ Mông lắc lư cây liễu cao hàng vạn trượng trên đầu rồi mỉm cười, giọng nói có chút khẩn thiết và mong đợi.

Hắn có thể chắc chắn, đây chính là khí tức huyết dịch của yêu thú, lẽ nào thế gian này vẫn còn tồn tại một con yêu thú kỷ nguyên sao?

Từ Bắc Vọng nheo nheo mắt xanh, điềm nhiên nói: “Sinh ra đã có.”

Ngữ khí hời hợt, thậm chí còn ẩn chứa một chút nghi hoặc, dường như cái từ “đã có” này đang sỉ nhục hắn ta.

Cái gì?

Những thân ảnh vĩ ngạn trong không trung đều biểu lộ vẻ mặt không thể tin được, điều này hoàn toàn vượt quá phạm vi hiểu biết của bọn chúng.

Lúc này, một bóng người tóc vàng vạm vỡ bước ra và nói: "Chư vị, Thái Sơ Bắc Vọng đã có cổ thụ kỷ nguyên khi còn trong bụng mẹ, thậm chí còn có thể thường xuyên nhìn thấy các nhân vật bất hủ ở trong mơ, thiên phú của hắn khó mà tưởng tượng được."

Là tộc nhân của tộc Nhật Bất Lạc, hắn đương nhiêu rất tự hào, cho nên giới thiệu lý lịch của Từ Bắc Vọng một cách ngắn gọn và súc tích.

Một sự im lặng bao trùm nơi !

Đại nhân vật của Bắc Cực Thú Liệp khẽ gật đầu, ánh mắt có chút ngưỡng mộ.

Thiên phú của hắn có khi cũng không kém hơn phôi thai thiên đạo là bao!

Mấy vạn thiên kiêu cúi đầu im lặng, nội tâm dâng trào cảm giác bất lực vô cùng tận, mệnh số bất công quả thực khiến người ta tuyệt vọng đến mức giận sôi.

Đừng thấy người ta chỉ là Ngụy Thần sơ phẩm, nhưng với thiên phú và khí vận cuồn cuộn như thế này, đừng nói là hy vọng đuổi kịp, mà ngay cả bóng dáng của hắn cũng không thấy.

"Ngươi đang gian lận?"

Đột nhiên, Đế Quý Diệt bày ra thần sắc ảm đạm âm trầm, lạnh lùng hỏi câu này.

Từ Bắc Vọng vẫn mỉm cười tự nhiên, giống như chưa hề nghe thấy, ánh mắt cũng chẳng thèm nhìn sang.

"Dám mượn nhờ sức mạnh tinh huyết của sinh vật kỷ nguyên, ngươi không cảm thấy xấu hổ sao?"

Đế Quý Diệt đột nhiên bước tới, thái độ hùng hổ hăm dọa, cây dù đỏ che khuất bầu trời.

Màn tra hỏi này khiến hàng vạn thiên kiêu sững sờ.

Đế công tử hình như đang tức giận đến mức phát điên, đánh mất toàn bộ phong thái….

Bất quả, hắn hỏi vậy cũng không phải là không có đạo lý, tuy là tinh huyết phối hợp, nhưng dẫu sao cũng có một phần là thuộc về khí vận và thiên phú của sinh vật kỷ nguyên.

“Vậy thì sao?”

Từ Bắc Vọng trầm tĩnh bước tới.

“Thử lại lần nữa.”

Đôi mắt của Đế Quý Diệt sáng rực, mọi ý nghĩ nhẫn nhục sớm đã vứt hết khỏi đầu.

Hắn quyết tâm phải có được khúc xương Đạo Quân, tuyệt đối không cho phép rơi vào tay người khác.

Trong hàng vạn thiên kiêu có mặt ở đây, hắn là người có tu vi cao nhất, xếp hạng trên bảng Vấn Đỉnh cũng cao nhất, nếu như lủi thủi đi về như thế, hắn chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Thà gồng mình lên tranh cãi còn hơn nhẫn nhục chịu đựng, càng không thể để bản thân thất bại.

“Ha…”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Dám hỏi, các hạ là cái thá gì chứ?”

Ái chà!

Hàng vạn thiên kiêu ồ lên kinh ngạc, bầu không khí xung quanh cũng vì thế mà chấn động.

Giọng điệu thản nhiên, nhưng lời nói ra lại vô cùng kiêu ngạo!

Chương 451: Dị tượng ngút trời, ngươi đang cậy thế ức hiếp ta sao? (3)

“Hống hách!”

Thanh âm phẫn nộ liên tiếp vang lên, không ít thiên kiêu của Vô Miện Chi Vương đều tỏ vẻ tức giận.

Từng đầu tóc vàng của đám người tộc Nhật Bất Lạc tung bay trong gió, không trung trở nên nóng rực hừng hực, một vầng mặt trời sáng chói quét qua tinh vực.

Cảnh tượng hai phe Thần tộc Hoàng Kim giằng co với nhau khiến bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo.

Rất nhiều thiên kiêu đạo thống không dám thở mạnh vì sợ bị liên lụy, nhưng bọn họ cũng nóng lòng muốn xem náo nhiệt.

“Ngươi không có tư cách phách lối trước mặt ta.”

Đế Quý Diệt cố gắng hết sức kiềm chế cơn tức giận, hậm hực nói: “Hãy chứng minh bản thân thêm một lần nữa.”

Giọng nói gần như gào thét truyền khắp đài Yêu Quân, chín trăm chín mươi chín tia sáng quanh thân hắn ta nhanh chóng tan rã, sau đó hội tụ thành một toà vương tọa màu xanh.

Mọi người có thể cảm nhận được cơn phẫn nộ cuồn cuộn của Đế Quý Diệt, hắn ta có lẽ đã mất đi lý trí của mình.

Đường đường là thiên kiêu tốp ba trăm trên bảng Vấn Đỉnh, Đế Quý Diệt mang theo sự tự tin cùng quyết tâm cực độ tiến vào Bắc Cực Thú Liệp. Nhưng một khi trở về thất bại, đạo tâm của hắn chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Hơn nữa, khúc xương Đạo Quân là món thần vật có thể giúp hắn thu hẹp khoảng cách với phôi thai thiên đạo.

Một số thần thú bất hủ trên hư không biến mất, Tử Tinh Bỉ Mông phụ trách đài Yêu Quân cũng im lặng không nói.

Bắc Cực Thú Liệp luôn giữ hình tượng người tốt trong nội bộ Thần tộc Hoàng Kim, cho nên bọn họ tuyệt nhiên không tham gia tranh đoạt.

Vô Miện Chi Vương, Nhật Bất Lạc, bọn họ không muốn đắc tội với bất kỳ ai.

“Không dám sao?”

Đế Quý Diệt từng bước tiến lại gần, nhe răng hăm he, muốn dùng uy áp bàng bạc để đàn áp đối phương.

Từ Bắc Vọng không đáp lại, bình tĩnh nói: “Nếu ngươi quỳ xuống cầu xin ta, đừng nói là thử một lần, ta còn có thể tự tay giao ra đạo cốt

cho ngươi.”

Hắn vừa dứt lời, bầu không khí hoàn toàn tĩnh mịch.

Ai cũng có thể nhìn thấy sức mạnh không ai bì nổi toát ra từ trên người nam tử tuấn tú đó.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, dải ngân hà dập dờn từng gợn sóng dữ dội, bảy toà vương tọa màu xanh đứng sừng sững ở trên cao, mỗi chỗ ngồi có một đoá hoa Cửu Diệp màu xanh, từng thân ảnh bất hủ hiện lên trên các cánh hoa.

“Bỉ Mông, cách làm của tên này không hợp quy tắc.”

Giọng nói già nua vang vọng khắp Bắc Cực Cổ Tinh.

Một luồng khí tức mạnh mẽ quét qua, chúng thiên kiêu lập tức thay đổi sắc mặt, nội tâm nảy sinh cảm giác sợ hãi khó mà khống chế.

Thế hệ trước của Vô Miện Chi Vương đã giáng lâm!

Cường giả Chí Cao!

Đây là…

Đám thiên kiêu kinh ngạc sợ hãi, ai nấy lại càng thêm khó tin.

Sắc mặt của Đế Quý Diệt trở nên tái nhợt, hắn có chút xấu hổ không chịu nổi vì đã cô phụ sự kỳ vọng của trưởng bối.

Đám Thần thú bất hủ ở Bắc Cực Thú Liệp đều trầm mặc không nói gì, chính vì bọn chúng biết rõ đám lão già này ở ngoài Hành tinh Bắc Cực, nên mới không nhúng tay vào cuộc náo kịch này.

Nếu làm theo quy tắc, đạo cốt vốn thuộc về Thái Sơ Bắc Vọng, bọn chúng là chủ nhà, vẫn nên chủ trì công đạo thì hơn.

Nhưng bây giờ…

Đám thiên kiêu của các Thần tộc Hoàng Kim còn lại cau mày thật sâu, bọn hắn nhanh chóng lấy lại lý trí.

Trong suy nghĩ của Vô Miện Chi Vương, Đế Quý Diệt có thể dễ dàng lấy được đạo cốt, sau đó bọn họ sẽ trợ giúp cấy ghép vào trong cơ thể của hắn. Hơn nữa, nếu cấy ghép đạo cốt ở một nơi ngập tràn quy

tắc yêu thú như Hành tinh Bắc Cực này, hiệu quả mang lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Nhưng kế hoạch ban đầu đã đổ bể, bọn họ bất đắc dĩ chỉ có thể lộ diện để trấn áp cục diện, không thể đi một chuyến không công được.

“Tiền bối có ý gì?”

Các thiên kiêu Nhật Bất Lạc trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, ấn đường bắn ra một tia bất mãn.

Nhật Bất Lạc, không dễ bị ức hiếp!

“Dựa vào khí vận của chính mình thì mới công bằng.”

Từng cánh hoa trôi nổi trên vương tọa màu xanh sẫm, giọng nói già nua tiếp tục vang lên, không hề biểu lộ một chút tâm trạng dao động.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn về phía Đế Quý Diệt đang cúi đầu ủ rũ, hắn đột nhiên mỉm cười nói: “Ngươi đang cậy thế ức hiếp ta?”

“Nhà ai mà không có thế hệ trước chứ?”

Hắn tùy ý bóp nát thẻ ngọc, sau đó chắp tay đứng thẳng.

Thiên địa chìm vào im lặng không một tiếng động.

Tộc nhân Bắc Cực Thú Liệp thở phào một hơi, sự việc phát triển đến mức này, để xem nhà nào chịu nhượng bộ.

Nói chính xác hơn, Đế Quý Diệt và Thái Sơ Bắc Vọng, ai mới là người được thần tộc xem trọng hơn.

Vương tọa màu xanh trên hư không cũng yên lặng chờ đợi.

Bầu không khí xung quanh tĩnh lặng giống như u cốc không người, đám thiên kiêu căng cứng cả người, huyết dịch trong người như đang sôi trào, bọn hắn vô cùng mong đợi cảnh tượng tiếp theo.

Cùng lúc đó, hàng chục tộc nhân Nhật Bất Lạc cũng bóp nát thẻ ngọc, muốn kể lể toàn bộ ngọn nguồn cho các vị ở Xích Ô Cổ Tinh.

Chờ đợi hồi lâu.

Hành tinh Bắc Cực là địa phương xa xôi nhất trong chư thiên vạn vực, ngay cả Đạo Quân có chạy đến cũng phải mất một khoảng thời gian nhất định.

Mưa tiên rơi xuống không ngừng, tiên sơn nguy nga tỏa ánh hào quang.

Ầm!

Một tiếng động khủng khiếp vang lên, thần niệm mạnh mẽ đan xen va chạm vào nhau.

Từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ, một vòng Đại Nhật khổng lồ xuất hiện, phát ra khí tức hỗn độn thăng trầm, những ảo ảnh uy nghiêm sừng sững giữa không trung, đạo pháp hừng hực gần như có thể đốt cháy cả thiên hà.

“Đế Khải, Vô Miện Chi Vương muốn tử chiến với Nhật Bất Lạc sao?”

Một bóng người đáp xuống, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

Thái Sơ Hồng…

Mấy vạn thiên kiêu đều nhận ra người này, tuy chỉ là cường giả Tranh Độ một bước, nhưng ông ta còn có một thân phận khác.

Em trai của chủ nhân Thiên Đình.

Vừa mới đến nơi, mở miệng ra là…

Tử chiến!

Thái độ cứng rắn khiến mọi người rung động hoàn toàn!

Điều này căn bản không phù hợp với cung cách của Thần tộc Hoàng Kim, chỉ có một cách giải thích duy nhất…

Thái Sơ Bắc Vọng rất được coi trọng!

Ngoài sức tưởng tượng!

Hiển nhiên, câu nói này khiến những thân ảnh lơ lửng giữa vương tọa màu xanh trên hư không cũng phải trầm mặc, bất ngờ, không kịp phòng bị.

Đầu tóc vàng của Thái Sơ Hồng tuôn ra lửa giận, ông ta lạnh lùng nói: “Hoặc là hai tộc khai chiến, hoặc là dẫn cái tên Đế Quý Diệt đó cút đi!”

Thái Sơ Bắc Vọng là vị hôn phu được khâm định bởi Thần Đồ Mộng Chi, một trăm Đế Quý Diệt cũng không sánh nổi với thiên kiêu thứ

mười lăm trong bảng Vấn Đỉnh.

Hơn nữa, tiểu bối trong nhà cũng dần dần thể hiện thiên phú khủng khiếp của mình rồi, hắn có thể dễ dàng giành được đạo cốt, thậm chí sẽ mang đến nhiều bất ngờ lớn trong tương lai.

Chương 452: Lợi ích không ngờ (1)

Khu vực tinh đấu bao trùm cả ngân hà.

Vầng Đại Nhật chói lọi trải dài hàng vạn trượng, phát ra khí tức hỗn độn chìm nổi, từng thân ảnh hiên ngang sừng sững giữa không trung, người nào người nấy đều tràn đầy khí thế tráng lệ.

Ở phía xa xa, bảy toà vương tọa Chí Tôn ngập tràn hào quang màu xanh nồng đậm, ánh sao rực rỡ treo trên tọa vị, Pháp Thiên Tượng Địa giống như trụ trời.

Cuộc đối đầu giữa hai Thần tộc Hoàng Kim khiến ánh sáng của chòm sao Bắc Cực bắt đầu mờ nhạt, hàng vạn thiên kiêu không dám hó hé.

Nhiều cường giả Chí Cao giáng lâm ở nơi này, mỗi người tiện tay đánh ra một đòn thì vẫn có thể dễ dàng diệt sạch bọn họ.

Vẻn vẹn hai chữ "tử chiến" đã báo hiệu cho một thảm họa gây ảnh hưởng đến hàng trăm triệu ngôi sao!

Nếu các Thần tộc Hoàng Kim thực sự khai chiến, thì ngay cả đại nhân vật bất hủ cũng phải rơi đài, chẳng ai có thể tự lo nổi thân mình.

Trên đài Yêu Quân, nam tử áo trắng tóc vàng vẫn điềm tĩnh ung dung, khuôn mặt tuấn tú không hề biểu lộ cảm xúc.

Cảnh tượng này khiến không ít tu sĩ cảm thấy thổn thức trong lòng.

Một thiên kiêu cái thế đang từ từ tiến lên!

Nhìn vào thái độ cứng rắn của tộc Nhật Bất Lạc, ai nấy đều có thể đoán được thiên phú khủng khiếp của hắn ta.

"Ta vẫn đánh giá thấp thân phận của hắn…."

Vô Thiên Tinh xinh xắn sáng ngời, đôi mắt đẹp thoáng hiện một tia kinh hãi, nàng quả thật đã bị chấn động một phen.

Thái Sơ Hồng là em trai của chủ nhân Thiên Đình, ý chí của hắn đại biểu cho cả Thần tộc Nhật Bất Lạc ở một mức độ nào đó.

Nói trắng ra, trong con mắt của Nhật Bất Lạc, một Thái Sơ Bắc Vọng có giá trị cao hơn thiên kiêu thứ ba trăm lẻ chín trong bảng Vấn Đỉnh, thậm chí còn cao hơn gấp mấy lần.

Không chỉ Vô Thiên Tinh, mà ngay cả đám thiên kiêu tóc vàng ở đây cũng bàng hoàng hồi lâu, ai nấy đều không giấu được thần sắc kinh hãi.

Từ khi nào mà Thái Sơ Bắc Vọng có địa vị cao quý như thế ở trong thần tộc?

Hắn ta rốt cuộc đã giấu diếm bao nhiêu bí mật không muốn người ta biết rồi?

“Đế Khải, ngươi mau quyết định đi, có muốn liều một phen được ăn cả ngã về không hay không.”

Tay áo của Thái Sơ Hồng không gió mà động, ngữ khí lạnh lẽo như sắt thép.

Bầu không khí tĩnh mịch kéo dài, không ít người dần dần sôi trào nhiệt huyết, bỗng chốc lại bị một chậu nước lạnh dập tắt hết.

Đế Quý Diệt bị phớt lờ nãy giờ bỗng giật giật khóe miệng, cất giọng khàn khàn: “Vãn bối chịu thua.”

Hắn ta dường như đã dốc hết tiên lực toàn thân để thốt ra bốn chữ này, cả người hoàn toàn đánh mất tinh thần, không còn phong thái anh tuấn dũng võ lúc trước.

Nỗi sỉ nhục vô cùng vô tận này dường như đang nuốt chửng Đế Quý Diệt, hắn ta đã tu luyện suốt tám trăm năm, luôn sống trong hào quang tối cao, đi đến đâu cũng được mọi người tôn sùng bái lạy đến đó.

Nhưng lúc này, hắn lại đích thân biểu lộ phương diện yếu đuối nhục nhã nhất của mình.

Bởi vì các vị trưởng bối tuyệt đối không thể cúi đầu trước Nhật Bất Lạc dưới mắt bao người như vậy, một khi bọn họ tỏ ra sợ hãi thì sẽ

mất hết uy danh.

Nhưng Vô Miện Chi Vương lại không thể lay động được Nhật Bất Lạc, chí ít là ngay bây giờ.

Vậy nên, Đế Quý Diệt đành phải đứng ra, chủ động chịu nhục, giữ lại chút thể diện cho Thần tộc.

Ầm ầm ầm!

Bảy toà vương tọa Chí Tôn tan vỡ, những cánh hoa màu xanh biến mất giữa ngân hà rộng lớn, các vị cường giả Chí Cao đều đã rời đi.

Cơn áp lực ngột ngạt bao trùm khắp thế giới cuối cùng cũng tiêu tan, các thiên kiêu thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy chưa thoả mãn.

Sự kiện này có thể gây chấn động đến hàng vạn tinh vực, nhưng không ngờ lại hạ màn bằng cách này.

Thiên kiêu thứ ba trăm lẻ chín của bảng Vấn Đỉnh, Đế Quý Diệt cao ngạo của Vô Miện Chi Vương lại cúi đầu nhận thua với Thái Sơ Bắc Vọng, người đứng trong tốp ba mươi lăm vạn của bảng Vấn Đỉnh!

Lúc này, một nam tử tuấn tú chắp tay đứng thẳng, toát ra khí thế vô song không gì sánh được!

Thái độ cường thế tùy tiện của hắn đã khắc sâu vào trong não của mỗi thiêu kiêu.

“Ta có thể bóp chết ngươi chỉ bằng một tay!”

Giọng nói gần như gào thét vang lên, Đế Quý Diệt bày ra sắc mặt dữ tợn, hắn uất hận đến mức muốn phát điên.

Ầm…

Chiếc ô màu đỏ trên đầu nứt vỡ, hào quanh quanh người đột nhiên tiêu tán, dòng chảy tiên lực đang có xu hướng trôi ngược lại.

“Đạo tâm vỡ rồi…”

Vô số Thần thú sững sờ khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng vỡ nát đạo tâm của một thiên kiêu kinh thế, cảm giác chấn động thực sự quá mạnh mẽ!

“Quý Diệt!”

Một thiên kiêu Vô Miện Chi Vương vội vã đi tới, dâng ra một toà vương tọa màu xanh, muốn dùng huyết dịch Hoàng Kim để tu sửa đạo tâm.

Đế Quý Diệt không nhúc nhích, mặc cho tiên lực chảy ngược, chỉ đứng nhìn chằm chằm nam tử áo trắng bằng ánh mắt có thể phá hủy cả một ngôi sao.

Những thiên kiêu khác của Thần tộc Hoàng Kim vẫn tiếp tục cười trên nỗi đau của người khác, bọn họ đương nhiên có thể hiểu được hoàn cảnh của Đế Quý Diệt.

Xét về thực lực, có thể nói hai người khác nhau một trời một vực, một khoảng cách cực lớn khó mà tưởng tượng được.

Nhưng kết quả là….

Thái Sơn Bắc Vong đã thắng hoàn toàn, còn Đế Quý Diệt thì thua thảm hại!

Bất kỳ ai cũng không thể chấp nhận được kết cục này, đạo tâm vỡ nát cũng là điều hiển nhiên.

Nếu Đế Quý Diệt không thể tự mình bước ra nỗi ám ảnh này, hắn có lẽ phải dừng lại ở vị trí ba trăm lẻ chín trên bảng Vấn Đỉnh, thậm chí tụt xuống rất nhanh, không chừng nằm dưới tốp mười ngàn.

“Tuy chúng ta ở cùng một thời đại, nhưng Thái Sơ Bắc Vọng vẫn chưa đủ một trăm tuổi.”

Một thiên kiêu tóc vàng nhàn nhạt mở miệng, giống như đang rắc muối lên vết thương của Đế Quý Diệt.

Người này vừa dứt lời, tất cả các sinh linh ở đây mới chú ý đến điểm này.

Cốt Linh của hắn ta chưa đủ một trăm năm!

Mấy vạn năm nữa mới đến kỷ nguyên tiếp theo, hiện tại rớt lại phía sau, nhưng không có nghĩa là không thể đuổi kịp.

Hơn nữa, dựa vào thiên phú tột đỉnh tới mức này, Thái Sơ Bắc Vọng chắc chắn sẽ làm mưa làm gió trên bảng xếp hạng Vấn Đỉnh trong tương lai.

Nhưng ngay bây giờ.

Một giọng nói bình thản vang lên.

“Một trăm năm sau, ta sẽ đến Vô Miện Chi Vương, ta và ngươi chỉ có một người được sống.”

Ngữ khí của nam tử áo trắng vẫn hời hợt như cũ, giống như đang nhắc đến một chuyện nhỏ không quan trọng.

Hửm?

Vô số hư ảnh to lớn trên Đại Nhật khẽ cau mày, bọn họ đương nhiên không hề hài lòng vì sự lỗ mãng của tiểu bối.

Những người có mặt ở đó, bao gồm Thần thú Hoàng Kim đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Trăm năm?

Đúng là khó tin!

Hắn có biết mình đang nói gì không?

Những lời mà thiên kiêu Nhật Bất Lạc nói trước mặt bao người không bao giờ có cơ hội rút lại.

“Tuổi trẻ dồi dào sức lực nhỉ…”

Một vài thân ảnh tóc vàng âm thầm thở dài, có lẽ con đường tu luyện của tên nhóc này quá thuận lợi, khiến cho hắn ta bị ảo tưởng sức mạnh, như thể cảnh giới Cổ Thần Đại Đế rất dễ đột phá lắm vậy.

Nên biết, những phôi thai thiên đạo ngày trước vẫn còn dừng lại ở cảnh giới Cổ Thần đỉnh phong, đâu phải thiên phú và khí vận của bọn họ không mạnh?

Cảnh giới Thần Linh rất gian nan gập ghềnh, mỗi một bước tiến đều phải đúc kết sau hàng chục trăm năm, như vậy mới có thể xây dựng nền tảng vững chắc nhất.

Một trăm năm, tuyệt đối không thể trở thành Cổ Thần.

Chương 453: Lợi ích không ngờ (2)

“Ha ha ha ha, ta đợi ngươi ở Vô Miện Chi Vương!”

Sắc mặt chán nản của Đế Quý Diệt dần dần khôi phục lại thần sắc tươi sáng, ánh mắt hắn ta hiện lên một tia sát khí tàn nhẫn không hề che giấu.

Hàng vạn thiên kiêu đột nhiên thở dài, bất kể như thế nào đi nữa, thái độ kiêu ngạo của Thái Sơ Bắc Vọng vẫn khiến bọn họ kinh ngạc sợ hãi.

Thời gian trôi như chó chạy ngoài đồng, chớp mắt là qua trăm năm.

Sẽ đến lúc bọn họ được tận mắt thưởng thức vở kịch lớn này.

Rốt cuộc là Đế Quý Diệt thành công đúc lại đạo tâm, hay là Thái Sơ Bắc Vọng sáng tạo nên một kỳ tích không tưởng?

“Một trăm năm sau, ta sẽ lập một tấm bia cho ngươi.”

Đế Quý Diệt càn rỡ cười to, dường như tiếng cười có thể làm dịu nỗi nhục nhã trong lòng hắn.

Hắn ta bước ra vào vương tọa màu xanh, xé rách không gian, vượt qua hàng vạn ngôi sao, biến mất không còn lại gì.

Vị trí thứ hai là kẻ thất bại lớn nhất, hắn ta không ham hố, thậm chí cũng không còn mặt mũi để nhận lấy cơ duyên.

“Đạo cốt đâu?”

Ánh mắt của Thái Sơ Hồng xuyên thấu cả thế giới, nhìn về phía Hành tinh Bắc Cực xa xôi.

Ông ta không để tâm đến phát ngôn ương ngạnh vừa rồi của tiểu bối.

Một khi Thái Sơ Bắc Vọng kết hôn với Thần Đồ Mộng Chi thì hắn ta mới có thể phát huy giá trị lớn nhất của mình. Những chuyện sau đó thì ông ta mặc kệ, nếu hắn thật sự chết trong tay Đế Quý Diệt thì cũng coi như là cái giá của sự ngông cuồng.

Thiên kiêu xếp trong tốp ba mươi bảng Vấn Đỉnh mới có khả năng theo đuổi cảnh giới Đạo Quân hay cao hơn nữa.

Ầm!

Một thần khí phát ra khí tức thánh khiết lượn lờ trên đỉnh mây mù, một mảnh xương óng ánh chỉ khoảng một tấc đang trôi nổi giữa

không trung.

Đạo tắc vô cùng linh thiêng, đám người Thần tộc Hoàng Kim đua nhau nằm rạp xuống đất, kính cẩn cúi đầu bái lạy đạo cốt.

Đạo cốt dừng lại phía trên nam tử áo trắng, phảng phất một hồ nước cổ đại đang mãnh liệt trút xuống người hắn ta, phản chiếu ánh sáng lộng lẫy khắp trời đất.

Thái Sơ Hồng xoắn tay áo, thân ảnh Từ Bắc Vọng xuất hiện trên Đại Nhật rực rỡ.

“Nhập!”

Trong khí tức hỗn độn thăng trầm, từng hư ảnh to lớn thi triển ra sức mạnh bất diệt, quy tụ xung quanh nam tử áo trắng, dẫn đường cho đạo cốt dần dần tan biến vào bên trong cơ thể hắn ta.

“Ưm!”

Sức ép vô biên trút xuống, cổ thú trong trời đất cũng phải kêu rên thay cho nam tử trẻ tuổi.

Ánh sáng sắc màu rực rỡ trút xuống, giống như một buổi lễ bái thú tổ vô thượng, các dị tượng như lan ra khắp không gian rộng lớn trong ngân hà.

Từ Bắc Vọng khẽ nhắm mắt lại, cảm thụ sức mạnh đại đạo được cung cấp không ngừng bởi mảnh xương óng ảnh lơ lửng trước trán hắn.

Từng đóa hoa đại đạo rơi xuống, đại thụ kỷ nguyên sừng sững trong ngân hà, cành cây màu vàng vươn ra thật dài, nguồn sống và dị tượng hòa quyện chặt chẽ.

“Đột phá rồi…”

Không ít thiên kiêu tỏ vẻ ngưỡng mộ, quả thật đúng như lời đồn, người này còn sở thần vật vô thượng như đại thụ kỷ nguyên ngay từ trong bụng mẹ.

Dựa vào tiên khí nồng đậm còn sót lại trong đạo cốt, hắn trực tiếp đột phá đến Ngụy Thần trung phẩm đỉnh phong, thiếu một chút nữa là lên đến cao phẩm rồi.

Nếu chỉ có như thế, đạo cốt này chỉ tương đương mấy cây tiên dược bất hủ.

Chỉ có cường giả Đại Đế mới có thể lĩnh hội uy lực thật sự của đạo cốt, đến lúc đó, nam tử áo trắng mới có thể tận hưởng lợi ích vô tận.

“Thái Sơ Bắc Vọng, lại là cái tên làm rung động hàng vạn tinh vực.”

“Không hổ là Nhật Bất Lạc đứng đầu trong các Thần tộc Hoàng Kim, bọn họ không ngừng tạo ra những nhân tài tuyệt thế.”

“Phải, một người chẳng có chút tiếng tăm gì đột nhiên trỗi dậy, hào quang lấp lánh, thiên phú vượt bậc.”

Các thiên kiêu giao lưu bằng cách truyền âm, giọng điệu ai nấy đều tràn đầy cảm xúc, nếu nói không ghen tị thì chắc chắn là giả dối, ai bảo người ta sinh ra đã có huyết mạch hoàng kim.

“Không tệ đấy.”

Những gợn sóng lăn tăn xuất hiện trên vầng Đại Nhật đỏ chói, một giọng nói già nua vang lên, tỏ ý khen ngợi.

“Vãn bối sẽ cố gắng.”

Từ Bắc Vọng khiêm tốn nói.

Hắn ta vừa dứt lời, một cổ thú mỹ luân mỹ hoán xuất hiện từ nơi sâu thẳm trong ngân hà, nó trông giống như một con bạch tuộc khổng lồ, mỗi xúc tu như ngọn tháp sặc sỡ, hai nhãn cầu phát ra ánh sáng màu đỏ lượn lờ.

“Bạn nhỏ, có thể giúp Bắc Cực Thú Liệp một việc được không.”

Cổ thú bất hủ nhẹ giọng nói.

Từ Bắc Vọng không nói lời nào, hắn liếc nhìn Thái Sơ Hồng, giống như muốn hỏi ý kiến ông ta.

Thái Sơ Hồng biết rõ là việc gì, gật đầu rồi ẩn mình vào trong Đại Nhật.

Đại Nhật lao về phía vũ trụ sâu thẳm trong khoảnh khắc.

Chuyện này có vẻ không nguy hiểm, Từ Bắc Vọng tỏ vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói: “Vãn bối rửa tai lắng nghe.”

Con bạch tuộc khổng lồ dường như đang gật đầu, thốt ra ngữ điệu đầy tang thương: “Bạn nhỏ, Bắc Cực Thú Liệp có một đạo pháp đặc biệt, có thể đưa ngươi vào không gian hư vô để cảm ứng được sinh

vật kỷ nguyên dựa vào tinh huyết trong cơ thể.”

“Yên tâm, không có gì nguy hiểm, Bắc Cực Thú Liệp chỉ muốn biết hình dạng của nó.”

Cơ thể người này có tinh huyết, có nghĩa là thế gian này vẫn tồn tại một sinh vật kỷ nguyên chưa biết tên, chắc là nó đã làm thất lạc giọt tinh huyết này.

Nếu có thể, Bắc Cực Thú Liệp hi vọng có thể lôi kéo triệt để con yêu thú Đạo Quân

Hình dạng của nó là một con mèo, còn là một con mèo mập mạp, có thể phun lửa, có thể làm nũng, có thể tỏ vẻ dễ thương…

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ.

Sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh không đổi, ánh mắt có một sự vui mừng khó mà thấy được.

Nếu thật sự như con bạch tuộc già đó đã nói, hắn có thể nhìn thấy mèo ngốc hay không?

Chương 454: Meo meo rất nhớ ngươi! (1)

Trong dải ngân hà lộng lẫy, từng khối thiên thạch kéo theo những cái đuôi thật dài lượn lờ quanh thân Từ Bắc Vọng, những làn sóng xanh biếc đang lập loè giữa các ngón tay của hắn ta.

“Tiểu hữu. . .”

Con bạch tuộc khổng lồ với những chiếc xúc tu sặc sỡ nhẹ giọng mở miệng, nó lặp lại lần nữa: “Tuyệt đối không có nguy hiểm.”

Nếu như có một chút hung hiểm, Thái Sơ Hồng và các vị cường giả bất hủ cũng sẽ không nhanh chóng rời đi như đi

“Tiền bối, vãn bối từng may mắn luyện hóa được một viên Đạo Quả của Tiểu Thế Giới cao ý.”

Ngữ điệu của Từ Bắc Vọng vô cùng kính cẩn, giống như đang nói về nguồn gốc của mình.

Nhưng với tư cách là Cổ thú Chí Cao đã sống mấy qua nhiều kỷ nguyên, sao bạch tuộc khổng lồ lại không nghe ra ý đồ bóng gió của hắn?

Đường đường chính chính đòi hỏi quyền lợi.

Bạch tuộc khổng lồ huy động xúc tu, kéo dài đến Bắc Cực Cổ Tinh, thần quang lập tức bùng nổ, tám trái quả chín muồi đỏ tươi lơ lửng giữa không trung, dường như đang ẩn chứa từng mảnh thiên địa thanh tịnh thánh khiết.

Nó cười nhạt rồi nói: “Một chút quà gặp mặt, mời tiểu hữu nhận lấy.”

Quá xa hoa! !

“Cái này. . .”

Từ Bắc Vọng biểu lộ thần sắc xấu hổ, nói một cách thận trọng: “Nếu vãn bối còn từ chối thì quả thực rất bất kính.”

Sau đó, hắn thu tám trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới vào nhẫn trữ .

Bạch tuộc khổng lồ vẫn bất động tại chỗ, nó chỉ nhìn hắn bằng đôi mắt đỏ tươi.

Đã nhận lễ vật của người ta, Từ Bắc Vọng đương nhiên sẽ không bỏ con giữa chợ, huống chi hắn còn đang háo hức muốn gặp mèo ngốc.

“Vãn bối nghĩa bất dung từ, sẽ xuất phát ngay bây giờ!”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Tinh vực Bắc Cực lập tức rung động, tiếng vang ầm ầm xuyên thấu đến nơi sâu thẳm trong vũ trụ vô biên.

Rất nhiều Cổ thú Bất Hủ bộc phát thần uy, tứ chi vạm vỡ như núi non trùng điệp, Pháp Thiên Tượng Địa giống như đang chống đỡ cõi trời tam thập tam thiên.

Tại một nơi xa xa, những chùm sáng rực rỡ tạo thành những gợn sóng, như thể đang khai mở một cánh cổng vô hình trong dải ngân hà.

Nam tử áo trắng không chút do dự, một bước đạp vạn trượng, thân ảnh của hắn nhanh chóng dung nhập vào bên trong cánh cổng.

Một mảnh không gian sặc sỡ sáng ngời hiện ra, từng hàng cột bích họa, chim muông, dã thú quỳ rạp dưới dòng sông trên bầu trời

(trường hà thiên khung), những giọt nước óng ánh nặng nề mây đen, cảnh tượng thảm khốc tận thế kinh thiên động địa bất chợt xẹt qua.

Từ Bắc Vọng có chút do dự, không dám tùy tiện lao xuống sông, trước mắt hắn dường như chính là kỷ nguyên trường hà hàng nhái.

Cho dù uy lực đã suy yếu hàng tỷ lần, nhưng cũng đủ để hủy diệt hắn.

“Chắc không sao đâu, nếu có hung hiểm, Thái Sơ Hồng nhất định sẽ nhắc nhở ta.”

“Hơn nữa, ta đường đường là thiên kiêu loá mắt nhất của Thần tộc Nhật Bất Lạc, đám thú Bắc Cực Thú Liệp cũng không dám hãm hại ta.”

Nhớ tới điều này, Từ Bắc Vọng tế ra tinh huyết màu hổ phách, một quyền đánh vào mặt sông (trường hà).

Nước sông cuộn trào mãnh liệt trong chớp mắt, hắn lập tức thuận thế tiến vào bên trong.

Thân thể từ từ biến ảo, ý thức tan rã, cả người giống như cái xác không hồn, trôi dạt theo một mùi vị khét lẹt..

Một luồng ánh sáng thiêng liêng thánh khiết hiện lên trước mắt, Từ Bắc Vọng không thể thấy rõ vạn vật, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được năng lượng tuôn ra từ những mảnh sao trời vỡ nát.

Không biết qua bao lâu, tựa như vô số kỷ nguyên dài dằng dặc trôi qua, Từ Bắc Vọng rốt cục khôi phục ý thức một lần nữa, thân thể cũng dần dần hóa thành thực thể.

Hắn chậm chạp mở mắt ra, khắp nơi đều là sao trời vỡ vụn, một mảnh tối tăm.

Đột nhiên.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lộ ra thần sắc sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Trong một ngôi sao vỡ vụn, sương mù đen kịt quét qua tứ phía, không ngừng dâng trào cuồn cuộn.

Khắp nơi đều là tế đàn thượng cổ không trọn vẹn cũng không hoàn chỉnh, hoa văn chạm trổ từng đầu hung thú, chồng chất thành một bàn tay khổng lồ, lạnh lùng quan sát phía dưới.

Phía trên bàn tay khổng lồ, một con mèo mập mạp trắng muốt như tuyết đang ngủ ngon lành, tứ chi thành hình chữ đại, móng vuốt còn cầm chân thú cháy xém.

“Con mèo ngu ngốc!”

Từ Bắc Vọng gần như nghẹn ngào, nước mắt lưng tròng như một người cha già.

Giống như nghe được thanh âm, Phì Miêu cong miệng, ngái ngủ ngồi dậy rồi nhìn về phía xa xăm.

Nó cứng đờ một hồi lâu.

Đột nhiên, Phì Miêu dùng móng vuốt để dụi mắt điên cuồng, sau khi xác nhận…..

“Oa!”

Nó vứt bỏ chân thú, cộc cộc lao đến tốc độ khủng khiếp, hung hăng nhào vào trong ngực Từ Bắc Vọng.

“Ô ô ô, meo meo rất nhớ ngươi.”

Nó ôm chặt Từ Bắc Vọng, quấn lấy hắn giống như con bạch tuộc, nước mắt tuôn chảy không ngừng: “Meo meo rất nhớ ngươi.”

Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng của Phì Miêu đều dính vào áo bào trắng như tuyết của Từ Bắc Vòng.

Từ Bắc Vọng cũng rất kích động, ôn nhu vuốt ve lớp lông mềm mượt của nó, khẽ mắng: “Ngươi còn nói nhớ ta, lại béo lên rồi!”

“Meo meo nghĩ đến ngươi, liền thèm ăn đồ ăn vặt, meo meo quá nhớ ngươi, cho nên ăn rất nhiều nha.”

Phì Miêu vùi đầu trong khuỷu tay của Từ Bắc Vọng, nó xấu hổ lau khô nước mắt.

“Ngươi mau mau biến thân.”

Từ Bắc Vọng nói.

“Ừm ân.”

Phì Miêu mổ mổ đầu.

Trong nháy mắt, một thiếu nữ loli xuất hiện trong ngực Từ Bắc Vọng.

Vẫn là chiếc váy đỏ dài ngang gối quen thuộc, xinh xắn như đoá hoa đào ngày đầu xuân, làn da trắng nõn như phấn, mái tóc đen dài bóng mượt như thác nước đổ.

Chương 455: Meo meo rất nhớ ngươi! (2)

“Meo meo đẹp không?”

Phì Miêu hớn hở ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn trong veo giống như dòng nước mùa thu trong suốt tinh khiết.

“Bình thường.”

Từ Bắc Vọng thưởng thức một lát rồi buông Phì Miêu ra, bắt đầu đánh giá kích cỡ của sườn núi trước người nàng.

Vẫn là cup A, tại sao lại không phát triển chứ?

“Hừ!”

Mèo béo khẽ khịt mũi, môi mỏng bĩu ra để biểu lộ sự bất mãn trong lòng.

Nàng ta đỏ mặt, giơ đôi bàn tay trắng như phấn đang nắm chặt lên, sau đó kiễng chân, định đánh người đối diện.

Từ Bắc Vọng hơi cúi đầu, bờ môi đột nhiên đón nhận một chút xúc cảm lạnh buốt thoáng qua.

“Hì hì. . .”

Phì Miêu có chút xấu hổ, bờ má nóng ran, nàng nhấc váy rồi chạy về phía hoa văn bàn tay khổng lồ, vui vẻ nói: “Tiểu phôi đản mau tới đây, meo meo đói bụng.”

Nếu không phải vì đánh không lại đại phôi đản, meo meo cũng muốn dây dưa đầu lưỡi với tiểu phôi đản nha.

Từ Bắc Vọng nở một nụ cười xán lạn xuất phát từ nội tâm rồi bước tới từng bước.

Mảnh thế giới này dường như có một luồng khí tức quỷ dị rơi xuống từ vĩ độ rất xa, va chạm vào màn sương đen giữa không trung, khiến cho toàn bộ huyết dịch và tiên lực trong cơ thể hắn đều bị đông đặc.

Sau một hồi gian nan đi đến bên trên hoa văn cự thủ, hắn chợt nhìn thấy con mèo ngu ngốc đang duỗi một bàn chân trắng muốt lung linh, tỏa hương thơm ngát.

“Meo meo đã xin Hoàng a di rất nhiều rất nhiều thần nhũ (sữa) để bảo dưỡng tay chân, ngươi nhanh liếm đi.”

Nàng ta bày ra sắc mặt chờ mong, hai con ngươi linh động như nước.

Đột nhiên, một khuôn mặt lãnh đạm xuất hiện trong tâm trí, nàng thu chân lại trong vô thức, lầm bầm lẩm bẩm: “Sớm muộn gì thì meo meo cũng cướp tiểu phôi đản trong tay ngươi, hừ!”

Từ Bắc Vọng tức giận, trừng nàng một chút: “Kéo ta lên.”

“Ồ.”

Phì Miêu thè lưỡi, đôi bàn tay trắng như phấn vung ra ánh sáng rực rỡ, nâng Từ Bắc Vọng đi lên.

“Tiểu phôi đản, meo meo thật đáng thương, bị đại phôi đản khi dễ suốt ngày.”

Lúc này, Phì Miêu lập tức kể khổ, kể ra quá khứ đau thương bị ức hiếp trên đường đi.

Lại bắt đầu giở thói trà xanh, Từ Bắc Vọng vừa vò rối mái tóc đen bóng của nàng, vừa nghe chuyện say sưa ngon lành.

Cho đến khi Phì Miêu chuẩn bị tiết lộ vị trí của mình và lão đại, Từ Bắc Vọng lập tức ngắt lời: “Đừng nói cho ta biết.”

“Tại sao vậy?”

Phì Miêu trừng mắt, biểu cảm hoang mang.

Từ Bắc Vọng gõ đầu nàng một cái một mạnh, nói một cách thản nhiên: “Tóm lại, ngươi cũng không thể nói cho ta biết chỗ ẩn thân của mình.”

Một khi bị sưu hồn, ký ức của ngày hôm nay sẽ liên lụy đến lão đại và con mèo ngu ngốc này, hắn nhất định phải chặt đứt bất kỳ dấu hiệu nguy hiểm nào.

“Ồ.”

Mặc dù Phì Miêu không hiểu, nhưng nàng vẫn rất nghe lời tiểu phôi đản.

Nàng lại tham ăn, tranh thủ thời gian thi triển meo meo quyền, đánh phía hoa văn hung thú.

Trong khoảnh khắc, một con gà rừng máu me đầm đìa vọt tới từ tinh vực vô tận.

Từ Bắc Vọng thấy thế, liền cảm thấy có chút tự ti. . .

Con mèo ngu ngốc rõ ràng đang ở cảnh giới Thần Linh, một quyền của nó có thể đánh nát Cổ Thần, còn hắn vẫn còn loay hoay ở cảnh giới Ngụy Thần, thực sự có chút mất mặt nha.

“Meo meo muốn ăn đồ nướng.”

Thiếu nữ váy đỏ trở về hình dáng mèo béo, biến ra một hồ nước tiên, thịt nướng, bột thì là, muối tinh và các loại gia vị khác.

Sau đó nó bắt đầu bắt đầu bận rộn lu bù, nào là phun lửa, nào là mổ xẻ gà rừng, loay hoay quên cả trời đất.

Khung cảnh quen thuộc khiến Từ Bắc Vọng có chút ngẩn ngơ, ngỡ như đã trở lại ao Cửu Châu, nhưng tiếc rằng những tháng ngày thong dong tự tại đã vĩnh viễn ra đi.

Tại chư thiên vạn vực tàn khốc, ba người bọn họ đều đang giẫm trên lớp băng mỏng, chỉ khi đứng sừng sững trên đỉnh cao kỷ nguyên, trở nên bất khả chiến bại trên con đường trường sinh, bọn họ mới có thể lấy lại tâm cảnh tiêu dao.

“Meo meo thật cô đơn, chỉ có thể ngủ nghỉ cả ngày, meo meo lại quên các bước nướng thịt mà tiểu phôi đản đã dạy rồi.”

“Đại phôi đản chỉ biết khi dễ meo meo, còn Hoàng a di lại nằm lì trong quan tài để tu luyện.”

“Đúng rồi, meo meo đem kể cho Hoàng a di sự tình đại phôi đản đái dầm, khiến bà ấy cười suốt mười năm.”

“Meo meo rất nhớ ao Cửu Châu, chúng ta nhất định sẽ trở về. . .”

Phì Miêu líu ríu nói chuyện, thanh âm ngọt ngào phiêu đãng trên hoa văn bàn tay khổng lồ.

Từ Bắc Vọng tập trung nướng thịt, thỉnh thoảng cười một tiếng.

“Đúng rồi, hóa ra ngươi là sinh linh kỷ nguyên.”

Hắn gõ vào đầu Phì Miêu.

“Ừm hừ!”

Trong nháy mắt, Phì Miêu nâng cằm dương dương đắc ý, chống nạnh kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, meo meo ngả bài á!”

“Hoàng Cẩm Sương kia, tương lai chính là nha hoàn của meo meo, meo meo khoa tay múa chân với nàng, nàng dám không tuân theo?”

“Meo meo chỉ cần ẩn nhẫn, đợi đến kỷ nguyên trường hà kế tiếp, meo meo sẽ biến hoá triệt để, tu vi sẽ vượt qua nàng ấy!”

“Về sau, chúng ta sẽ tha hồ tiêu dao khoái hoạt, để Hoàng Cẩm Sương làm những công việc bẩn thỉu cực nhọc, quét rác rửa chén, thái thịt lau bàn!”

Nó đắc ý cười to, nháy mắt với tiểu phôi đản, vô cùng chờ mong đến ngày đó.

Đến khi thịt được nướng chín vàng giòn, Từ Bắc Vọng đưa một xiên cho nó, cười nói: “Ta đang chờ đến ngày ngươi có thể bảo bọc ta.”

Chương 456: Có chút ám ảnh với việc tỏ ra trang bức (1)

Phì Miêu nuốt một ngụm, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, lại lấy thêm một xiên, ăn đến mức miệng dính đầy dầu.

“Đúng rồi, làm sao ngươi biết thân phận của meo meo, là ai tiết lộ tin tức?”

Phì Miêu phồng má, tỏ vẻ bất mãn.

Nó còn muốn chờ đến một ngày nào đó trong tương lai, tự mình nói cho tiểu phôi đản, khiến hắn phải chấn kinh sùng bái, sau đó ôm meo meo vào lòng.

Từ Bắc Vọng đưa đùi gà nướng cho nó, sau đó nói về sự tình vừa qua.

“Meo meo không đi Bắc Cực Thú Liệp . Nếu đi đến đó, meo meo cũng không thể gặp mặt đại phôi đản.”

Phì Miêu lắc đầu như đánh trống, trực tiếp cự tuyệt.

Từ Bắc Vọng gật gật đầu, thân phận của lão đại vô cùng mẫn cảm, Bắc Cực Thú Liệp cũng không cho phép người ngoài tiếp xúc với tộc nhân của mình. Bọn chúng chắc chắn sẽ tìm hiểu nguồn gốc của Phì Miêu, có lẽ sẽ còn tìm tới địa điểm ẩn núp của nàng ấy.

Đừng nhìn con mèo ngốc nghếch thường xuyên nguyền rủa chửi bới lão đại, thực ra mối quan hệ của hai nàng phi thường sâu sắc.

Nhưng vào lúc này, toàn thân Từ Bắc Vọng phát ra hào quang sáng chói, một dòng sông dài mơ hồ dường như muốn bao phủ thân thể của hắn.

“Tiểu phôi đản, đừng đi!”

Miếng thịt đùi rơi ra từ miệng Phì Miêu, đôi mắt ửng đỏ, nước mắt tràn mi.

“Ô ô ô, meo meo còn chưa ôm ngươi, còn có thật nhiều chuyện chưa kịp nói.”

Nó lại khóc rưng rức, điên cuồng dùng meo meo quyền trấn áp trường hà, nhưng tất cả đều vô ích.

“Ngoan ngoãn đi ngủ, ăn cơm thật ngon, chúng ta sẽ sớm gặp mặt.”

Thanh âm Từ Bắc Vọng có chút phiền muộn, tiên lực chảy xuôi một lần nữa, hắn ném ra một tu di giới.

“Có rất nhiều rất nhiều đồ ăn vặt ở bên trong. . .”

Hắn vừa nói một nửa, toàn bộ cơ thể bị trường hà xuyên qua, sau đó biến mất khỏi hành tinh vô danh này.

Phì Miêu gục xuống bàn, không ngừng lau nước mắt, ý thức tiến vào tu di giới, nhìn thấy đống đồ ăn vặt chồng chất như núi ở bên trong, tất cả đều là những món ăn mà nó thích nhất.

“Hì hì, tiểu phôi đản thích meo meo nhất, đại phôi đản nhất định sẽ tức chết!”

. . .

. . .

Bị đẩy lùi khỏi khoảng không, nam tử áo trắng đứng sừng sững bên ngoài Hành tinh Bắc Cực.

“Thế nào?”

Từng thanh âm mong đợi thấp thỏm vang lên từ nơi sâu thẳm của vũ trụ, Cổ thú Bất Hủ như ẩn như hiện, khí tức đạo tắc bành trướng.

“Ta không gặp, để chư vị tiền bối thất vọng.”

Từ Bắc Vọng tỏ ra áy náy.

“Không gặp?”

Bạch tuộc khổng lồ hô lên bằng ngữ khí vô cùng kinh ngạc, hai tròng mắt to lớn bất động nhìn chằm chằm nam tử tuấn tú.

Khi nhìn thấy Từ Bắc Vọng tay không trở về, những cổ thú to lớn còn lại đều tỏ ra thất vọng xen lẫn một chút tức giận.

Với sự chỉ dẫn của khí tức tinh huyết, hắn ta chắc chắn có thể cảm ứng sinh linh kỷ nguyên.

Kẻ này nhất định đang nói dối, cố tình che giấu điều gì đó.

Cũng có thể là do sinh linh kỷ nguyên đã đe dọa hắn, hoặc hai bên đã giao dịch một điều gì đó?

“Tiểu tử, ngươi chắc chứ?”

Giọng nói già nua của bạch tuộc khổng lồ lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Xin lỗi, là vãn bối vô năng.”

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, bày ra sắc mặt xấu hổ cùng bất lực.

Trên thực tế, bọn chúng đều là những con quái vật đã sống qua nhiều kỷ nguyên, rất khó mắc lừa.

Nhưng vậy thì sao ?

Ta chính là thiên kiêu mà Thành tộc Nhật Bất Lạc đã và đang chuyên tâm bồi dưỡng!

Đây đích thị là ưu thế của Từ Bắc Vọng, nếu đổi lại là người khác, kẻ đó sớm đã bị sưu hồn rồi.

Cổ thú bạch tuộc không nói thêm nữa, chỉ nhìn đối phương bằng ánh nhìn sâu sắc.

Không có biện pháp, nó không dám làm xấu mặt kẻ này.

“Văn bối không có công cán, nhận lấy thì ngại quá.”

Từ Bắc Vọng lấy tám trái Tiểu Thế Đạo Quả từ trong nhẫn trữ vật, muốn giao trả cho bọn họ.

“Hừ!”

Đám Cổ thú vốn có tâm tình bất biến, nhưng cũng cảm thấy ghê tởm tên đạo đức giả trước mắt.

Bắc Cực thú liệp đã trao tặng lễ vật, sao còn có thể lấy lại? Nếu chuyện này công khai ra bên ngoài, thế giới sẽ đối đãi với bọn chúng thế nào đây?

Thanh âm ù ù vang lên, tất cả những con cổ thú đều tan biến giữa nơi sâu thẳm của vũ trụ, ngay cả cổ thú bạch tuộc cũng tiến vào bên trong Bắc Cực Cổ Tinh rồi biến mất.

Từ Bắc Vọng cười khẽ, xuất ra một vầng Đại Nhật nóng rực rồi đi đến đại điện truyền tống của tinh vực.

Xích Ô Cổ Tinh, bên trong cung điện sừng sững trên mây.

“Đa tạ chủ nhân.”

Một nữ hầu uyển chuyển quỳ trên mặt đất, đôi mắt mông lung tựa sương mù mùa thu đột nhiên bắn ra một tia kích động.

“Hả?”

Từ Bắc Vọng liếc nhìn nàng, trong lòng có hơi bối rối.

“Chủ nhân, nhờ vào biểu hiện gây chấn động của ngài ở Hành tinh Bắc Cực, Thanh Y cũng được thơm lây, Thần tộc đã giúp ta đột phá cảnh giới Đại Đế rồi bằng ngoại lực rồi.”

Lúc này, tám người nữ hầu khác lần lượt xuất hiện, ai nấy đều sở hữu dáng vẻ khác nhau, nhưng sắc mặt đều ngập tràn hâm mộ, thậm chí là ghen ghét.

“Ồ.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu và mỉm cười nói: “Chúc mừng.”

Nữ hầu tên Thanh Y ngẩng đầu lên, do dự nói: “Công tử, tỳ nữ vẫn còn nguyên âm, ta muốn… muốn báo đáp ngươi.”

Nàng ta vừa nói, vừa cởi cạp váy, làn da trắng nõn trong suốt lộ ra giữa không khí, bởi vì động tác quỳ xuống, nên bờ ngực đầy đặn tựa như sắp rơi xuống đất.

“Xin công tử chiếu cố nô tỳ.”

Mặt mày nàng ta như trái anh đào chín mọng, thanh âm run rẩy không ngừng.

Thanh Y luôn mong muốn đạt được cảnh giới Đại Đế trong kiếp này, ước mơ tưởng chừng vô vọng lại trở thành hiện thực theo cách này, tuổi thọ cũng tăng thêm mấy trăm ngàn năm nữa. Nàng ta cao hứng đến mức muốn quỳ xuống để tận lực lấy lòng công tử Thái Sơ, nàng chấp thuận làm bất cứ điều gì vì hắn ta.

“Mặc vào!”

Từ Bắc Vọng nghiêm mặt, bình tĩnh nói: “Ta hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

Nói xong liền đi vào sâu trong cung điện.

“Đồ ngốc, nàng ta nghĩ công tử dễ dãi như vậy sao?”

Những nữ hầu còn lại lập tức phát tiết cảm xúc ghen tị.

Hai má ngọc của Thanh Y nóng ran, nàng ta có chút nản lòng, lập tức hung hăng nhìn chằm chằm đám người ở đằng sau.

Chương 457: Có chút ám ảnh với việc tỏ ra trang bức (2)

“Lão đại, nếu người còn không cho ta nếm thử mùi vị ôn nhuận của người, ta thực sự không thể cầm lòng được nữa.”

Tử Bắc Vọng thở dài, vận chuyển tiên lực để linh đài có thể duy trì thanh tỉnh.

Hắn rốt cuộc cũng được nhìn thấy con mèo ngốc nghếch, đó cũng là phần thưởng lớn nhất của chuyến đi lần này. Sau khi biết nó vẫn ăn ngon ngủ tốt, hắn cảm thấy yên tâm vạn phần

Về phần mảnh xương trên trán Đạo Quân kia, hắn còn phải đạt tới cảnh giới Đại Đế thì mới có thể phát huy tác dụng thực sự của nó. Cho dù đây có là bảo tàng, nhưng hắn cũng không thể khai quật ngay bây giờ.

“Phong Đế Thiên Thê…”

Từ Bắc Vọng cảm thấy hơi bất an khi nghĩ đến bốn chữ này.

Sau khi Phong Đế Thiên Thê kết thúc, hắn nhất định sẽ trở thành tâm điểm của hàng tỷ tinh vực, đứng ở trung tâm sân khấu để đối mặt với đủ loại tranh chấp khắc nghiệt liên tiếp nhau.

Mọi thứ đều cần thực lực làm nền tảng, ngay cả việc giải quyết hai thiên chi kiêu nữ chói mắt kia. Vậy nên, điều quan trọng nhất ở thời điểm hiện tại chính là nâng cao tu vi.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lấy trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới cùng tiên dược hoàn mỹ ra, sau đó nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện.

Năm tháng xoay vần, trong nháy mắt đã qua… hai ngày.

Đúng vậy, hai ngày sau.

Ánh sáng phát ra từ tấm ngọc bài đã làm gián đoạn thời gian bế quan của hắn.

Tin tức của Bạch Nguyệt Quang.

Từ Bắc Vọng nheo mắt bất mãn, nhưng hắn vẫn có mặt đúng hẹn, không thể bỏ lỡ cơ duyên.

….

….

Thái Hư Cổ Tinh, một ngôi sao bên cạnh Thiên đình, khu vực giao dịch lớn nhất chư thiên vạn vực.

Kim Ô Thần Điểu xinh đẹp bay lượn phía chân trời, nam tử mặc áo bào trắng chắp tay sau lưng, bày ra tư thế cao quý tao nhã, khí chất bất phàm, đôi mắt xanh thẳm kia dường như đang được kết nối với

dải ngân hà.

Cho dù là Cổ Thần hay Đại Đế, ai nấy đều tránh sang một bên, ánh mắt hiện lên một tia ngưỡng mộ cùng tôn sùng.

Cảnh tượng phát sinh ở Thần tộc Bắc Cực Thú Liệp đã lan rộng khắp hàng trăm triệu tinh vực, cái tên Thái Sơ Từ Bắc Vọng đã khiến vô số sinh linh phải kinh ngạc.

Chỉ với một quyền, hắn đã khiến mặt trống trên Đài Yêu Quân tan nát thành bột mịn, dễ dàng lấy được đạo cốt, số phận về sau hưng thịnh đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, người này còn sở hữu cổ thụ kỷ nguyên xen lẫn với huyết dịch của sinh linh kỷ nguyên từ khi ở trong bụng mẹ, thiên phú tu luyện dường như chỉ kém phôi thai thiên đạo một chút.

Đế Quý Diệt, thiên kiêu đứng thứ ba trăm lẻ tám trên bảng Vấn Đỉnh, thiên phú của hắn mạnh mẽ đến mức nào chứ?

Kết quả, hắn ta vừa đánh mất đạo tâm, bị sỉ nhục nặng nề, còn trở thành trò cười của vô số Thần tộc Hoàng Kim!

Những người nằm trong khoảng một nghìn và năm nghìn của bảng Vấn Đỉnh đã trở thành bàn đạp cho những kẻ khác.

Và kẻ gây ra tất cả những điều này chính là nam tẻ trẻ tuổi tuấn mỹ đang đứng trước mặt bọn họ!

Một ngôi sao đang lên của Thần tộc Nhật Bất Lạc!

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của vô số người ở Thái Hư Cổ Tinh, nam tử áo trắng đi về phía một tòa cung điện cao ngất, bóng người nhanh chóng biến mất trong trận pháp.

“U là trời, Thái Sơ công tử quá ư lợi hại, ta đã đánh giá thấp sự hung hãn của ngươi.”

Nữ tử đầy đặn trong trang phục nghê thường hoa lệ đứng trong đại sảnh, khóe môi khẽ nhếch, hương thơm lượn lờ, dụ hoặc câu nhân.

Ba ngàn sợi tóc vấn lên cao, điểm xuyết với minh nguyệt và san hô, nhàn nhạt phát ra từng trận đạo âm.

“Bạch tiền bối, đừng trêu ghẹo tại hạ, người nói cho tại hạ biết địa điểm cơ duyên.”

Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt lãnh đạm, cảm xúc không chút gợn sóng.

Thành thật mà nói, độ cong bờ mông của Bạch a di quá khoa trương, điều này thực sự làm giảm sút vẻ đẹp của nàng ta.

Trước thái độ thẳng thắn của hắn, Bạch Nguyệt Quang mỉm cười nhìn hắn một lúc lâu rồi mới nói: "Hãy nhớ, ngươi nợ ta một ân tình."

Nhân quả có thể được bù đắp, nhưng nàng vẫn muốn đối phương phải thiếu nợ mình.

Lý do rất đơn giản, tên chó chết này vô cùng yêu nghiệt, cách hành xử cũng rất cường thế. Hạng người như hắn, hoặc là độc chiếm hào quang, hoặc là sẽ chết rất thảm.

Nàng thiên về vế trước, cho nên mới không hề do dự mà cố gắng xây dựng mối quan hệ sâu sắc, điều này chắc chắn sẽ có lợi cho nàng trong tương lai.

Từ Bắc Vọng không nói một lời, tiếp tục chờ đợi phần tiếp theo.

"Linh giới."

Đôi môi đỏ mọng của Bạch Nguyệt Quang khẽ hé mở, phun ra một thanh âm tê dại.

Từ Bắc Vọng nhíu mày, có chút khó tin: "Ngươi chắc chứ?"

Một nơi thâm sơn cùng cốc như Linh giới, liệu có thần vật thích hợp cho cảnh giới Ngụy Thần sao?

Với bối cảnh và địa vị hiện tại, hắn đã không còn hứng thú với việc khám phá những điều mới mẻ từ lâu.

"Cơ duyên tìm thấy thần vật thường xuất hiện ở những nơi dễ bị bỏ qua nhất."

Bạch Nguyệt Quang bước những bước đầy mê hoặc, nhẹ nhàng nói: "Ta từng có một kiếp luân hồi ở Linh giới, từng đến thăm một địa điểm tên là Cửu Sơn, sau đó siêu thoát một cách hoàn mỹ dựa vào cơ duyên."

"Ta luôn nghi ngờ rằng nơi này đã bị ảnh hưởng bởi kỷ nguyên trường hà, chỉ là không có ai biết đến thôi."

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng gật đầu đồng ý.

Kỷ nguyên trường hà là nạn kiếp lớn nhất nhưng cũng là cơ duyên lớn nhất trên con đường trường sinh. Nguy hiểm và cơ hội cùng tồn tại song song với nhau, đây đích thị là một câu nói chí lí.

Kỷ nguyên trường hà lan tràn đến đâu, vô số thần vật khác nhau xuất hiện đến đó.

“Dựa vào khí vận của ngươi, chắc chắn gặp được cơ duyên nhất định rất dễ dàng.”

Bạch Nguyệt Quang nói một cách chắc chắn.

Từ Bắc Vọng chỉ đáp lại bằng một nụ cười lịch thiệp: “Hy vọng ta có thể làm được như lời chúc của ngươi.”

Sau đó, Bạch Nguyệt Quang lại nói: “Còn có một người, kiếp trước của hắn là Tranh Độ hai bước, đồng thời cũng là kẻ thù của ta. Hắn vừa tái sinh trong Linh giới.”

“Cơ thể hắn ẩn chứa một thứ gọi là Thận Lâu, là một ngọn cây mà kỷ nguyên trường hà đã để lại trong lúc chảy xuôi.”

“Thứ này có thể gia tăng gấp ba tốc độ tu luyện. Hơn nữa, nó còn có một công dụng khác, cường giả Ngụy Thần luyện hóa món vật này, có thể trực tiếp đột phá một cấp, thậm chí là hai cấp.”

Giọng nói lười biếng và quyến rũ vừa dứt, đôi mắt phượng khẽ đảo, nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng.

Quả nhiên, tâm tình của tên chó chết này đã xuất hiện dao động.

Chương 458: Có chút ám ảnh với việc tỏ ra trang bức (3)

“Nhân tình này quả thực rất lớn.”

Từ Bắc Vọng nói một cách chân thành.

Hắn khẳng định không cần nâng cao tốc độ tu luyện, cổ thụ kỷ nguyên có thể gia trì gấp mười lần, hắn cần gì phải muốn một “phiên bản ăn mày” chứ?

Mà tính năng trực tiếp đột phá cảnh giới, hắn khó có thể chống lại cám dỗ nhường này.

Huống hồ trong Linh giới không có Cổ Thần, người có tu vi cao nhất cũng chỉ kề cận cảnh giới Thần Linh. Dù không ỷ vào thân phận hiện tại, hắn cũng có thể mặc sức hoành hành.

Bạch a di thực sự đã cho hắn một món quà lớn!

“Bí mật mang theo hàng lậu à.”

Từ Bắc Vọng nói đùa.

Mặc dù không biết rõ từ này, nhưng Bạch Nguyệt Quang vẫn hiểu đại khái ý tứ của hắn.

Nàng không phủ nhận: “Ta hy vọng hắn ta sẽ bị tiêu diệt.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, đồng thời kết án tử hình cho con quỷ xui xẻo này.

Do sự hạn chế của các quy tắc ở Thiên đình, cường giả Cổ Thần trở lên không thể bước vào Linh giới. Hơn nữa nơi đó thuộc quyền quản lý của Thiên đình, kẻ nào ăn may đi vào được thì cũng sẽ bị đuổi cùng giết tận.

Về phần làm sao tìm được người này, đối với Bạch a di, người đã trải qua chín chín tám mốt kiếp luân hồi mà nói, nàng ta nhất định sẽ để lại dấu vết hồi sinh.

“Cầm lấy.” Bạch Nguyệt Quang lấy ra một mảnh lụa màu lam rồi ném về phía tên chó chết.

Từ Bắc Vọng nhận lấy, tò mò hỏi: “Tiền bối từng xếp hạng bao nhiêu trên bảng Vấn Đỉnh?”

Bạch a di đạt tới cảnh giới Tranh Độ một bước, hơn nữa còn sống qua hàng trăm vạn năm. Khi còn trẻ, nàng ta hẳn là rất huy hoàng, phong thái tuyệt luân.

Dường như bị chọc vào nơi nhạy cảm, đôi mắt phượng quyến rũ của Bạch Nguyệt Quang lóe lên một tia sát ý, hừ lạnh rồi nói: “Ba ngàn ba trăm mười một.”

Từ Bắc Vọng có chút kinh ngạc, hiển nhiên là bị dọa rồi.

Hơn ba ngàn? Vậy những người đứng trước nàng ấy, tu vi của bọn họ còn cao đến mức nào.

Quả nhiên là một vũ trụ ưu việt, con đường phía trước vẫn còn dài

lắm.

Nhìn thấy vẻ mặt "nhưng chỉ có vậy" của hắn, Bạch Nguyệt Quang phản bác lại:

"Ta xuất phát từ tinh vực hạ đẳng, từng bước leo lên vị trí ngày hôm nay. Không giống như ngươi, người có địa vị tối cao vô thượng, muốn gì được đó."

Nói xong, nàng không khỏi có chút hâm mộ, tên chó chết này thực sự là hình mẫu cho hàng trăm triệu tu sĩ.

Kẻ tầm thường xuất thân từ thế giới bị ruồng bỏ, nhưng lại trở thành một thiên kiêu chói mắt của Thần tộc Nhật Bất Lạc, lí lẽ nghịch thiên như thế này ở đâu ra chứ?

"Ta còn tưởng rằng ngài là một thiên kiêu rất tài giỏi chứ?"

Từ Bắc Vọng cười nói một câu, hắn đã nghe lão đại nói về tám mươi mốt kiếp luân hồi của Bạch Nguyệt Quang khi còn ở Cửu Châu. Tại thời điểm đó, hắn thực sự đã cảm thấy rung động không nói thành lời.

Bây giờ xem ra, cũng chỉ có như vậy.

Bạch Nguyệt Quang bày ra thần sắc lạnh lùng, hận không thể đặt hắn dưới mông.

"Đại ân này, ta không thể cảm tạ hết được."

Giọng nói vừa dứt, nam tử áo trắng đứng trên đỉnh mây, bay về phía Kim Ô Thần Điểu đang lơ lửng trên không.

Ngoại trừ Linh giới, hàng ngàn tinh vực bị bỏ rơi đều không ngừng chuyển động, căn bản sẽ không cố định ở một vị trí nào cả.

Đây cũng là điều đáng tiếc, chỉ sợ hắn khó có thể trở về quê hương Cửu Châu. Nếu một ngày nào đó có thể trở về, bạn bè cũ có lẽ đã cỏ mọc xanh mộ.

…

…

Linh giới có chín ngàn đạo vực, diện tích rộng lớn vô biên, mỗi đạo vực lại cai quản hàng trăm thế giới bị bỏ rơi.

Hồn Thiên Cung là thế lực đứng đầu của đạo vực Thất Lê.

Núi non sương mù lượn lờ, một tia tiên hà (mây) bốc hơi.

Tại một tông môn toạ lạc ở nơi sâu thẳm, một nam tử mặc đạo bào tinh đấu đang ngồi khoanh chân, từng đạo tiên khí xoay vần trên đỉnh đầu, tựa như đang tẩm bổ cho thần hồn cùng ngũ tạng lục phủ của hắn ta.

“Tiên dược.”

Hắn lạnh lùng quát lên một tiếng.

Tức khắc, nhóm trưởng lão bên ngoài động phủ ném từng cây tiên dược vạn năm vào trong, đủ loại dị tượng huyền diệu xuất hiện xung quanh thân thể nam tử.

“Không hổ là tuổi trẻ, có sự tọa trấn của Tiểu Tuấn, Hồn Thiên Cung của chúng ta nhất định sẽ trở thành tông môn đứng đầu trong chín ngàn đạo vực.”

Một nữ trưởng lão mặc váy đuôi phượng, ánh mắt nhìn về phía nam tử mang theo một chút hâm mộ cùng nhớ nhung.

Các trưởng lão còn lại giống như ngắm nhìn một khối bảo ngọc, thẳng lưng quan sát hắn ta.

“Thế gian này, chỉ sợ không tìm thấy tu sĩ nào tốt hơn thiên phú của Tiểu Tuấn.”

“Hắn không chỉ có quét ngang thế hệ trẻ tuổi ở đạo vực Thất Lê, thậm chí còn là người đứng đầu trong số một trăm đạo vực gần đây, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu nhân vật cấm kỵ.”

“Mới ba trăm tuổi đã là Thiên Tiên đỉnh phong, hắn thật làm ta thấy hổ thẹn.”

Trong cuộc thảo luận, một giọng nói hoảng hốt và khàn khàn vang lên: “Không tốt, thượng sứ xuất hiện tại Hồn Thiên cung, ra lệnh cho mọi người mau ra ngoài.”

Cái gì?

Các trưởng lão giật mình, có người giọng run run hỏi: “Các ngươi có chắc là khách nhân đến từ Tiên giới không?”

Các trưởng lão hoảng sợ, lập tức thi triển bí pháp tốc độ, vội vàng

hóa thành một đạo cầu vồng, không một ai dám bỏ lơ tin tức vừa rồi.

Nữ trưởng lão mặc váy đuôi phượng nhìn nam tử trẻ tuổi, nhỏ giọng thúc giục: “Tuấn Nhi, theo sách cổ ghi lại, các thượng sứ đều là những kẻ tàn nhẫn thích giết chóc, ngươi không được đắc tội với hắn. Mau đi theo ta.”

Ai mà ngờ.

“Cuối cùng cũng đến rồi.”

Nam tử có tướng mạo sáng sủa chậm rãi đứng dậy, Tư Mã Tuấn bình tĩnh nói: “Kêu hắn lăn đến đây gặp ta.”

Xôn xao!

Nữ trưởng lão váy phượng sửng sốt, đôi mắt xinh đẹp co rút lại to bằng ngân châm, nàng ta thật không thể tin được, thậm chí còn nghi ngờ Tuấn Nhi đã bị người khác chiếm lấy thân thể.

Bằng không, tại sao hắn lại kiêu ngạo như vậy?

Chương 459: Có chút ám ảnh với việc tỏ ra trang bức (4)

“Đi nói với hắn, qua đây càng sớm càng tốt, đừng bắt ta đợi lâu.”

Tư Mã Tuấn chậm rãi đi tới trước bàn, nhẹ nhàng rót một tách trà uống cạn, vẻ xa cách khó tả.

“Tuấn Nhi…” Trưởng lão váy đuôi phượng chấn động, đột nhiên kích động.

Chẳng lẽ Tuấn Nhi là một đại nhân vật giấu mặt?

Nghĩ đến đây, nàng lộ vẻ vui mừng, vội vã chạy tới cửa núi.

“Ba trăm năm, đám rác rưởi này rốt cuộc cũng biết đường tìm đến ta.”

Sắc mặt của Tư Mã Tuấn có chút tức giận, sau tiếp tục biểu lộ thái độ bề trên.

Tính cách cao cao tại thượng, thói quen coi thường sinh tử dường như đã thấm sâu vào tâm hồn.

Đúng vậy, kiếp trước hắn là cường giả Tranh Độ, sáng lập một đạo thống cấp ba với mấy chục ngàn đệ tử!

Thiên Đế phải dập đầu bái kiến hắn, Đại Đế còn không có tư cách gặp mặt hắn, Cổ Thần đều là con sâu cái kiến ở ven đường, tùy thời giẫm chết bất cứ lúc nào.

Theo suy nghĩ của Tư Mã Tuấn, những tu sĩ cố tình tìm đến đạo vực Thất Lê. chắc chắn là thuộc hạ hoặc người hầu trước đây của hắn.

Trước khi hắn trở lại đỉnh cao, bọn hắn đi đến đây để thể hiện lòng trung thành của mình, ý đồ đi theo và phục vụ hắn để có thể nắm giữ một địa vị chí cao trong tương lai.

“Ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Nhưng ngươi phải mang ta ra khỏi Linh giới, nơi này quả thực là một nơi thâm sơn cùng cốc. Nếu tái sinh ở Tiên giới, ta có thể đã là Thần Linh đỉnh phong, đứng ở vị trí trung bình trên bảng Vấn Đỉnh.”

Tư Mã Tuấn lắc nhẹ đầu và tiếp tục uống tách trà của chính mình.

“Mau ra đây, Tuấn Nhi!”

Một tiếng thét chói tai vang lên, một trưởng lão chân run như cầy sấy, sắc mặt tái nhợt, phi thường sợ hãi.

“Thượng sứ đã giết chết tông chủ, hắn đang tìm người, nhưng vẫn chưa tìm được.”

Trưởng lão Phương Dung trong chiếc váy đuôi phượng mặt không còn chút máu, đôi môi đỏ mọng run rẩy kịch liệt.

Có thể người đó thực sự đang tìm kiếm Tuấn Nhi?

Thượng sứ đó thật đáng sợ!

“Tìm người?”

Tư Mã Tuấn tự tin, nhưng đồng thời cũng vô cùng tức giận, lạnh lùng nói:

“Ngươi thật sự muốn ta tới gặp ngươi sao? Xem ra, sau khi biến mất ba trăm năm, ngươi liền không nhớ rõ quyền uy của ta.”

Hắn đột nhiên phất tay áo, chỉ vào trưởng lão váy đuôi phượng nói: “Lát nữa, ngươi hãy hung hăng tát cho hắn một cái bạt tai.”

Mấy vị trưởng lão kinh ngạc đến mức thần hồn run rẩy, Tuấn Nhi ăn nhầm cái gì vậy?

Tư Mã Tuấn từng bước đi ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Đừng làm ầm ĩ.”

“Miêu tả dung mạo của hắn.”

Vị trưởng lão mặc váy phượng nói trong vô thức: “Hắn ta rất tuấn mỹ, sở hữu mái tóc vàng và đôi mắt xanh thẳm…”

“Tóc vàng?”

Đạo vực Thất Lê.

Trước cổng Hồn Thiên Cung chỉ là một mảng yên lặng chết chóc, hàng vạn đệ tử nằm rạp xuống đất, cả nguowif run lẩy bẩy.

Nam tử áo trắng đứng sừng sững giữa hư không, dường như là hóa thân ý chí của thiên đạo, luồng khí tức khủng khiếp ngang ngược quét tới.

“Đã ba trăm năm không gặp bổn tôn, hình như không còn biết kính sợ là gì, chẳng lẽ bổn tôn phải dạy ngươi lại từ đầu?”

Giọng nói bình tĩnh vang lên, một nam tử sáng sủa khoác đạo bào tinh đấu chắp tay bước ra, ánh mắt sắc lẹm nghiêm nghị.

“Tuấn nhi…”

Một số trưởng lão ở đó cảm thấy tê rần cả da đầu, cơn ớn lạnh thấm vào xương tủy.

Sao hắn dám nói như thế với thượng sứ?

“Các ngươi quỳ làm gì?”

Tư Mã Tuấn khẽ cau mày, hắn cảm thấy mình như bị sỉ nhục, trầm giọng nói: “Cái gọi là thượng sứ, chỉ là thủ hạ nhỏ nhặt không đáng kể của ta mà thôi.”

Cả dãy núi đột nhiên trở nên tĩnh mịch đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi!

Tất cả mọi người đều bị sự kiêu ngạo ngông cuồng của thanh niên dọa cho ngơ ngác!

Người đang đứng trước mặt đích thị không phải là một thượng sứ bình thường.

Tiện tay tiêu diệt tông chủ, không biết tu vi cường đại đến mức độ nào rồi.

Một khi chọc giận hắn ta, Hồn Thiên Cung vẫn có thể tiếp tục đứng vững ở đạo vực Thất Lê không?

“Chết tiệt……”

Không ít đệ tử than thở trong lòng, bọn họ vô cùng căm ghét cái tên không biết điều này.

“Ngươi thật sự muốn nói chuyện với bổn tôn bằng thái độ cao cao tại thượng thế này sao?”

Sắc mặt Tư Mã Tuấn trở nên vô cùng khó coi, hắn hoàn toàn không nhìn thấy bóng người trên hư không, cảm giác này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Chỉ là một thủ hạ nhỏ bé mà dám có thái độ này sao?

Cũng không thể trách Tư Mã Tuấn hiểu lầm, suy cho cùng, người có thể tìm đến đạo vực Thất Lê trong Linh Giới vô hạn cuồn cuộn tất nhiên phải là thủ hạ đặc biệt đi đón hắn về Tiên Giới.

Một khoảng lặng kéo dài, tất cả mọi người đều sắp thở không ra hơi.

“Thú vị.”

Trên bầu trời mờ mịt tiên quang, nam tử áo trắng dần dần bước tới, đôi mắt xanh biếc giống như dải ngân hà cuồn cuộn nhấp nhô.

Hắn đứng sừng sững ở đó, khí chất cao quý dường như lấp đầy cả thế giới, khiến mọi người cam tâm cúi đầu làm nô bộc.

“Ngươi…”

Trái tim của Tư Mã Tuấn như thắt chặt, hắn cuối cùng phát hiện có điều bất ổn.

Đạo thống hạng ba do hắn sáng lập, rất khó bồi dưỡng ra một tu sĩ tài giỏi cao quý như vậy.

“Ngươi là đệ tử truyền thừa của tên Thiên Đế nào? Mau báo danh hiệu, ta nghe là biết.”

Hắn ta giả vờ bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nghe được giọng nói của bản thân đang run rẩy.

Mọi người ở Hồn Thiên Cung đều mặt mày tái mét, trong lòng cười khổ.

Bọn họ hận không thể tiến lên tát cho Tư Mã Tuấn một cái.

Trang bức cái gì chứ?

Lỡ như thượng sứ giận chó đánh mèo, cả tông môn đều bị đẩy xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục!

“Ngươi đúng là một linh hồn thú vị.”

Nam tử áo trắng khẽ mỉm cười, bình tĩnh nhìn xuống hắn.

Chẳng lẽ người này sở hữu hệ thống trang bức cực mạnh sao?

Thần hồn của Tư Mã Tuấn đều run rẩy, sự việc phát triển theo hướng mà hắn không ngờ tới…

Hắn trịnh trọng nói: “Dường như các hạ vẫn chưa rõ ta là nhân vật như thế nào, ta từng một tay che trời ở tinh vực thượng đẳng…”

Giọng nói đột nhiên dừng lại.

Nam tử áo trắng khẽ lên tiếng: “Ngươi biết ta là ai sao?”

Tư Mã Tuấn hết sức tập trung, toàn thân căng thẳng.

Người mặc áo trắng tùy tiện vung tay.

Trong phút chốc, một vết nứt khổng lồ hàng vạn trượng xuất hiện giữa bầu trời, kim quang lan tràn khắp một vùng rộng lớn.

Một vầng Đại Nhật chói lọi lướt qua tinh vực, quét qua thế giới này, kim quang chiếu rọi đến đạo vực xa xôi.

Mấy người ở Hồn Thiên Cung đều nằm rạp xuống đất, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, cảnh tượng này giống như truyền thuyết.

Vầng sáng kia vốn không phải là hư ảo, đích thị là Đại Nhật hàng thật giá thật, thậm chí còn có thể thiêu rụi hàng vạn sinh linh!

Chương 460: Thiếu niên, ngươi muốn mạnh lên không?

Ầm ầm ầm!

Giống như một tiếng sét từ trời xanh, dáng người cao thẳng của Tư Mã Tuấn lập tức khom xuống, ánh mắt kinh hãi đến cùng cực!

Hắn đầu choáng mắt hoa, nội tâm phát sinh ra một cảm giác tuyệt vọng và nhục nhã khó tả.

Nhật Bất Lạc vĩ đại!

“Tôn thượng, chuyện hôm nay là do tại hạ lỗ mãng, tại hạ có mắt không tròng, ngài tuyệt đối không nên trách tội.”

Tư Mã Tuấn khuỵu xuống, sắc mặt tràn đầy kinh hãi.

Trước giờ, hắn vẫn luôn tự hào thân phận kiếp trước là cường giả Tranh Độ hai bước, đám thuộc hạ Thiên Đế dưới trướng cũng không ít hơn chục người.

Nhưng thân phận đáng tự hào này lại chẳng là cái rắm gì khi so với Thần tộc Hoàng Kim!

Bốp!

Bốp bốp!

Hắn tát cho mình hai cái bạt tai thật mạnh, khuôn mặt sưng vù ửng đỏ.

Lồng ngực của trưởng lão mặc áo đuôi phượng khẽ phập phồng, không phải Tuấn Nhi ngươi đã bảo ta cho hắn một bạt tai đó sao…

Nàng vội vàng quỳ xuống đất, hoảng sợ đến mức cả người run lên không ngừng, giống như cơn run rẩy lúc cao trào.

“Lại không thú vị rồi.”

Từ Bắc Vọng có vẻ hơi thất vọng, bước từng bước về phía hư không.

Tư Mã Tuấn vừa nghĩ mình đã thoát được một kiếp, còn chưa kịp vui mừng thì Đại Nhật bỗng phát ra ánh sáng chói lọi, cả người hắn hóa thành bột mịn trong chớp mắt, hình thần đều tiêu tan.

Một tòa lầu óng ánh nổi lên, cỏ mọc um tùm ở dưới đáy, mỗi một cây trụ đều ẩn chứa đạo vận vô thượng, sức mạnh quy tắc đại đạo vận chuyển dữ dội.

Thận Lâu bay về phía người áo trắng, Đại Nhật dần dần biến mất.

“Cung tiễn thượng sứ!”

“Cung tiễn thượng sứ!”

Những giọng nói run rẩy đều đều, mọi người trong Hồn Thiên Cung thở ra từng hơi nặng nề như được thả lỏng.

…

…

Một thế giới bị vứt bỏ phổ thông.

Mưa dầm rả rích, sương máu bốc lên, hài cốt tứ chi vương vãi khắp đất vàng sa mạc, lá cờ nhuốm máu nằm rải rác, từng con dã ưng đang gặm nhấm đầu lâu còn vương lại chút máu thịt.

Trong không khí bao trùm mùi hôi thối nồng nặc, đại quân e sợ phát sinh bệnh dịch, cho nên bắt đầu gom xác rồi châm lửa đốt cháy.

Một toà tháp canh di động, lá cờ tung bay phấp phới

Bên dưới lá cờ, một thanh niên vạm vỡ trong bộ áo giáp vàng đen, ánh mắt cương nghị kiên định, toàn thân phát ra sát khí thoang

thoảng.

Các tướng sĩ nhìn theo bóng lưng đó, bọn họ cũng không biết dùng lời nào để diễn tả cảm xúc trong lòng.

Sở tướng quân lại tạo ra chiến tích bất hủ! Một chương sử thi anh hùng lừng lẫy!

Dẫn theo mười vạn binh sĩ chinh chiến sa trường, sau đó đánh bại năm mươi vạn quân địch bất chấp sự chênh lệch quân số, xua đuổi sói và ăn thịt hổ, một trận chiến định thiên hạ!

“Chiến thần!”

Đột nhiên, một vị tướng quân vô cùng kích động, vung vẩy thanh trường thương trong tay lên.

“Chiến thần, chiến thần!”

Nhất thời, thanh âm hùng hồn như biển lớn vang vọng tứ phương, các binh sĩ đều thán phục ngưỡng mộ, toàn thân sôi trào nhiệt huyết..

“Chiến thần sao?”

Sở chủ soái ngẩn ngơ, đột nhiên thở dài một tiếng.

Tuổi thọ của hắn còn chưa tới một trăm tám mươi năm, chiến thắng tất cả thì được cái gì chứ, hắn vốn là một tên phế vật không thể bước vào con đường tu tiên.

Đột nhiên.

“Thiếu niên, ngươi muốn mạnh lên không?”

Một giọng nói trầm tính đầy uy lực vang lên trong hư không.

Nghe được câu này, đôi mắt của Sở Tiêu Diệp bỗng chốc trợn to, có chút không dám tin tưởng vào giác quan của mình.

“Là ai?”

“Ai đang nói?”

Hắn đột nhiên hét lên, kinh ngạc nhìn xung quanh, ánh mắt quét qua chiến trường hoang tàn.

Tuy nhiên, ngoài hắn ra, tất cả tướng sĩ dưới trướng đều ngơ ngác.

Sở Tiêu Diệp trầm mặc hồi lâu, nuốt cục đắng trong cổ, trầm giọng nói: “Không có gì.”

Bản thân hắn quá khao khát sức mạnh, cho nên xuất hiện ảo thính.

“Thiếu niên, ngươi muốn truy đuổi trường sinh, trở thành sự tồn tại được vạn người kính trọng không?”

Giọng nói không hề có chút cảm xúc, huyền diệu lại thần bí, giống như chúa tể vĩ đại đang nhìn xuống hàng vạn chúng sinh.

Thanh âm lần này truyền đến rất rõ ràng, khiến Sở Tiêu Diệp vô cùng kích động, hắn không hề bị ảo giác.

Chẳng lẽ, hắn được vận mệnh chiếu cố, gặp được một một cường giả hùng mạnh, sau đó được chỉ điểm, từ đó một bước lên mây?

Những truyền thuyết ghi chép trong sách cổ vậy mà lại xảy ra với hắn?

Đương nhiên, hắn muốn trở nên mạnh mẽ hơn, tiến vào thế giới tu đạo tuyệt vời, từng bước leo lên cao hơn, sở hữu tuổi thọ miên trường.

Nhất định phải nắm bắt cơ hội thay đổi vận mệnh ngàn năm hiếm gặp này!

Hắn là một người phàm bình thường, có đại nhân vật nào mà có âm mưu với hắn

được chứ?

“Tiền bối, ta muốn, ta muốn mạnh hơn!”

Hắn cởi bỏ bộ giáp chiến thần, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn lên bầu trời.

“Bước vào cánh cửa này, tiên phàm vĩnh cách.”

Khi giọng nói thanh tao vang lên, một cánh cổng lấp lánh kim quang hiện ra sừng sững bên cạnh Sở Tiêu Diệp.

Hắn hít một hơi thật sâu, giống như đang cược một vố, được ăn cả ngã về không, không hề do dự mà bước vào trong cánh cửa.

Vô số thú bay chiếm cứ tầng mây, một cánh hoa tựa như anh túc xuất hiện giữa tiên hà ngùn ngụt, sau đó chậm rãi rơi vào miệng Sở

Tiêu Diệp.

Nam tử áo trắng chắp tay đứng thẳng ở nơi xa xa, nụ cười có chút ý vị sâu xa.

Sau khi vượt qua hàng ngàn đạo vực, hắn cuối cùng tìm được một khí vận chi tử.

Hơn nữa, người này còn không phải là một khí vận chi tử bình thường, ánh sáng lá cây khí vận tràn trề đến mức tạo thành một dòng sông chảy xuôi, gần như áp đảo 80% tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim.

Chương 461: Đạo khí, thiếu nữ (1)

Sau khi quan sát cây khí vận trên đỉnh đầu của Sở Tiêu Diệp vẫn không thay đổi, Từ Bắc Vọng kết luận rằng hệ thống khí vận ở Linh giới và hàng tỷ tinh vực khác cũng tương tự nhau. Nói cách khác, tên này rất được hoan nghênh ở Tiên giới.

Thông qua một luồng khí tức này, Từ Bắc Vọng dễ dàng biết được quá khứ trước đây của tên Sở Tiêu Diệp.

Sở Tiêu Diệp, cái tên này rất ngầu nhỉ.

Từ nhỏ, hắn ta đã là một kẻ vô dụng, khí hải tan tành, cơ thể tựa như một cái đồng hồ cát, không thể trở thành một bồn chứa, khiến linh khí bị rò rỉ ra khắp nơi, đương nhiên không thể tu luyện.

Nhưng cho dù như thế, khí vận của người này vẫn thể hiện ở một khía cạnh khác…

Chính là đánh trận.

Sở Tiêu Diệp xông pha chiến trường từ năm mười ba tuổi, vì sợ chết nên giả làm xác chết, ai ngờ hắn lại nằm ngay cạnh xác tướng quân nước địch, dễ dàng lượm được công lao.

Sau đó, Sở Tiêu Diệp còn được thăng hiệu úy, dẫn dắt một tiểu đội kỵ binh. Phe địch phát sinh nội chiến mà tàn sát lẫn nhau,hắn lại lượm được chiến công giết năm ngàn người.

Khi Sở Tiêu Diệp trở thành tướng quân thống lĩnh một vạn binh mã, hắn đang trên đường tấn công thì bắt gặp một tu sĩ tình cờ ngang

qua, người này tiện tay đàn áp phần lớn quân địch giúp hắn, Sở tướng quân đại thắng trở về.

Cái gì mà sơn mạch đổ nát, cái gì mà kẻ địch lạc đường, thậm chí mảnh vỡ ngôi sao trôi dạt trong Linh giới cũng tình cờ đập chết hai mươi vạn quân địch. Suy cho cùng, chưa có chuyện quái lạ nào mà chưa từng xảy ra…

Ầm ầm ầm!

Từng tiếng từng tiếng động lớn vang lên, hào quanh xông lên bầu trời, một luồng khí tức hỗn độn trút xuống, tiên khí ngưng tụ lại một khối, tạo thành những hiện tượng kỳ lạ.

Sở Tiêu Diệp sững sờ trên tầng mây, hắn nhẹ nhàng tung ra một cú đấm, một dãy núi vỡ ra thành bột mịn.

“Đây…”

Phập.

Bỗng chốc, Sở Tiêu Diệp lệ rơi đầy mặt, hắn kích động quỳ xuống đất, run rẩy nói: “Cảm ơn tiền bối, tại hạ…”

Sở Tiêu Diệp nghẹn ngào đến không nói nên lời, phấn khích đến mức suýt ngất xỉu, đây là sức mạnh đáng sợ của một người tu đạo sao?

“Ngươi là tiên nhân, tuổi thọ mấy vạn năm.”

Một giọng nói mờ mịt truyền đến, một nam tử áo trắng đứng sừng sững trước mặt hắn, bình tĩnh nhìn hắn.

Một cây tiên dược vũ hoá có thể hỗ trợ người phàm xoá bỏ phàm thể, đạt tới cảnh giới Nhân Tiên.

“Mấy vạn năm…”

Nội tâm của Sở Tiêu Diệp không ngừng chấn động, hắn liên tục dập đầu: “Tiền bối, vãn bối vô cùng cảm kích đại ân đại đức của người.”

Hắn sắp bị món quà ông trời ban tặng làm cho choáng váng đầu óc rồi.

“Đứng lên đi.”

Từ Bắc Vọng nhàn nhạt nói.

Tên này đích thị là chuột tầm bảo xuất sắc, sau khi đi đến Đệ Cửu Sơn, ngươi chắc chắn sẽ tìm thấy thần vật quý báu này.

Sở Tiêu Diệp ôm tâm tư muốn tận mắt thấy ý chí thiên đạo, cẩn thận ngẩng đầu lên.

Sau khi vừa chuyển dời tầm mắt, hắn càng thêm chấn động!

Đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa tinh hà vạn cổ vô biên vô tận đang phản chiếu năm tháng.

Khí chất thần thánh đó, ngay cả thế giới trước mắt cũng ảm đạm đi.

Đây chính là một sự tồn tại vĩ đại!

Trên hư không, một cỗ chiến xa ầm ầm lao tới, Sở Tiêu Diệp đứng nghiêm trên đó, dáng vẻ ngơ ngác nhìn xuống phong cảnh dưới mặt đất.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể tin được những chuyện vừa xảy ra, nếu không phải đã cảm nhận được sức mạnh của mình, hắn còn tưởng mình đang nằm mơ.

Hắn vốn chỉ là một con kiến thấp bé, đột nhiên trở thành tiên nhân cao cao tại thượng, sở hữu vô số quyền năng huyền diệu khó bề tưởng tượng.

Tất cả đều là do tiền bối ban tặng!

Sở Tiêu Diệp cũng không biết bản thân hắn có tài đức gì mà lại gặp được một bậc vĩ đại thiện lương như thế.

“Đời này, người chính là ân nhân lớn nhất của ta, dù có đi chết vì người, ta cũng sẵn lòng!”

Sở Tiêu Diệp thầm thề nguyện trong lòng, hắn tuyệt đối không thể khiến tiền bối thất vọng!

….

….

Tại một ngọn núi cổ nguy nga vĩ đại nối dài giữa bầu trời, hàng trăm vạn dặm xung quanh không một ngọn cỏ nào, hình dạng đỉnh núi không ngừng biến đổi, tầng tầng lớp lớp dị tượng xuất hiện liên miên.

Tiếng chim muôn thượng cổ như tiếng bổ cây, thần thú mình chim đầu rồng ngâm nga từng khúc đạo âm, nơi đây chính là thánh địa Đệ Cửu Sơn!

Lúc này, liễn xa chiến thuyền che khuất bầu trời, các thế lực lớn đều quy tụ tại đây, tính ra có tới hàng vạn sinh linh.

Cách một khoảng thời gian, Đệ Cửu Sơn sẽ phun trào cơ duyên, tiên dược tiên thảo, cùng với các loại tài liệu luyện khí.

Thế là, các thế lực đã cùng nhau thống nhất một quy củ, duy chỉ có tuổi trẻ cấm kỵ mới có tư cách xông vào nơi này.

Cái gì gọi là tuổi trẻ cấm kỵ, đương nhiên là các thiên kiêu sáng chói của các đạo vực rồi, tu vi ít nhất cảnh giới Địa Tiên trở lên, thậm chí còn có cường giả Thiên Tiên.

“Bắt đầu thôi.”

Một cụ già đội vương miện bình tĩnh nói.

Lập tức, mấy tên tuổi trẻ cấm kỵ bước vào Đệ Cửu Sơn, tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.

Nếu chết trong đó, thì chính là số mạng của mình, con đường trường sinh vốn rất tàn khốc. Nếu không trải qua gian nan, làm sao có thể đạt đến Tiên giới?

Ngay lập tức.

Một luồng khí tức dồi dào xuất hiện giữa không trung, một nam tử áo trắng sang trọng đứng hiên ngang ở đó, bình tĩnh nhìn xuống mọi người.

Chiến xa đi theo phía sau, mặc dù Sở Tiêu Diệp đã tạo nên nhiều chiến công hiển hách, nhưng hắn vẫn bị dọa đến mức sắp không đứng vững.

Đây là lần đầu tiên hắn trở thành người tu luyện, đối diện trực tiếp với hàng trăm vạn tu sĩ, nếu không sợ hãi thì đích thị là dối trá.

Nhưng nghĩ đến tiền bối, hắn lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt lóe lên một vẻ tự hào nhưng có phần dè dặt.

Chương 462: Đạo khí, thiếu nữ

(2)

“Thượng sứ.”

Một lão giả đội vương miện lên tiếng chào hỏi, ngữ điệu không lạnh không nhạt, cũng chẳng có ý vị cung kính là bao.

Ông ta đang ở cảnh giới Thần Linh, còn cường giả Cổ Thần trở lên không thể vào được Linh giới, tu vi của nam tử trẻ tuổi tuấn tú trước mắt ắt hẳn cũng không cao hơn hắn là bao.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, hắn tùy ý đánh ra một chưởng, một làn sóng màu vàng xuất hiện trong hư không, cự quyền càn ngang dọc.

Lão giả đội vương miện run rẩy cả người, toàn thân phát ra tiên mang lấp lánh, cự kiếm vụt ra, kiếm khí quét ngang chín vạn dặm.

Răng rắc.

Cự kiếm giống như tờ giấy mỏng manh, bỗng chốc vỡ tan thành từng điểm sáng.

“Không thể nào…”

Lão giả kinh hãi tột độ, vẻ mắt bình tĩnh khi nãy bỗng chốc biến thành hoảng sợ, ông ta còn chưa kịp đưa át chủ bài ra chống cự thì cự quyền mang theo sức mạnh của hàng vạn ngôi sao đã ập xuống.

Phập…

Huyết nhục của lão giả quấn quanh thành một dải, nguyên thần đang cố sức chạy trốn cũng lập tức tan thành mây khói sau khi tiếp xúc với hào mang màu vàng.

Một bầu không khí tĩnh mịch bao trùm!

Giống như một khu mộ lạnh giá!

Phút chốc, hàng vạn tu sĩ tái mét mặt mày, trái tim giống như đang bị bóp chặt bởi một bàn tay vô hình nào đó, ai nấy đều quỳ xuống đất trong vô thức.

Một vị thần minh được hàng vạn người kính mộ, vậy mà lại bị nghiền nát giống như một con kiến.

Quả thật là khủng khiếp!

Tất cả mọi người đều biểu lộ ánh mắt ngưỡng mộ, đồng thời cũng sợ hãi thượng sứ sẽ hủy diệt thế giới này trong cơn nóng giận!

Sở Tiêu Diệt sững sờ hồi lâu, nội tâm dâng tràn cảm giác kính vọng mãnh liệt đối với tiền bối.

Tuy hắn không biết gì, nhưng lão giả đó rõ ràng là người dẫn đầu. Người có thể trở thành thủ lĩnh của hàng vạn tu sĩ, tu vi của ông ta đâu thể yếu ớt như thế?

Sau đó thì sao?

Tiền bối chỉ vẫy tay, đối phương hoàn toàn nghiền nát, sức mạnh đúng là đáng kinh ngạc!

“Ngươi cũng vào núi, đi tìm kiếm cơ duyên đi.”

Giọng nói vẫn bình thản.

“Tuân lệnh!”

Sở Tiêu Diệp mạnh mẽ đáp lại, căn bản không cần suy nghĩ.

Theo như hắn thấy, tiền bối hẳn là đang mài giũa hắn, đây là vinh hạnh đến cỡ nào chứ?

Sở Tiêu Diệp cẩn thận từng bước bước xuống chiến xa, nhưng vẫn chưa quen với sức mạnh trong cơ thể, hắn loạng choạng vài bước rồi ngã khuỵu xuống đất.

Cảnh tượng này gượng gạo buồn cười vô cùng, nhưng lại chẳng ai ở đây dám mở miệng chế nhạo, vì hắn ta đó chính là tùy tùng của thượng sứ!

Mặt mày Sở Tiêu Diệp trở nên đỏ bừng, cảm thấy mình không biết nên chui vào cái hố nào cho bớt nhục.

“Sở Tiêu Diệp, ngươi phải cố lên, không thể khiến tiền bối thất vọng được!”

Hắn âm thầm khích lệ bản thân, lập tức thử vận chuyển tiên lực, hóa thành một tia sáng màu hồng rồi tiến vào Đệ Cửu Sơn.

“Các ngươi cứ tuỳ ý đi.”

Giọng nói uy áp vang lên.

Nghe vậy, không ít tuổi trẻ cấm kỵ khúm núm vâng lời, sau đó ngước nhìn lên hư không rồi thử bước vào, thấy không sao thì nhanh chóng bay vào trong Đệ Cửu Sơn.

Sau đó, tất cả thiên kiêu đều cung kính hành lễ, rồi mới tiến vào cửu sơn tìm kiếm cơ duyên, có một số nữ tử còn quay đầu lại để nhìn thêm một lúc.

Thượng sứ tuấn tú này đã thỏa mãn mọi ham muốn của họ đối với người khác phái.

Trên đời này thật sự có người hoàn mỹ như vậy sao?

Từ Bắc Vọng chắp tay đứng thẳng, ánh mắt không chút dao động, lặng lẽ chờ đợi thành quả của chuột tầm bảo.

Nhân lúc rảnh rỗi, hắn lấy Thận Lâu óng ánh ra để luyện hóa.

Hi vọng Bạch a di không cố ý phóng đại tác dụng của

Cành cây ngọn cỏ từng trôi dạt trong kỷ nguyên trường hà này, vừa tiến vào trong cơ thể, toàn thân đã dâng trào một vùng biển hỗn độn vô cùng vô tận.

Hàng ngàn dị tượng gào thét ào tới, cổ thụ kỷ nguyên màu vàng đâm thẳng lên trời, bao trùm khắp dải ngân hà, các nhánh cây sinh ra đạo tượng vô tận, vầng Đại Nhật chói lọi bị ẩn vào bên trong.

Cảnh tượng chấn động này khiến hàng vạn tu sĩ im như thóc, đồng tử cũng co rút lại.

Sách cổ cũng không dám ghi lại như vậy, vậy mà bọn họ lại có phúc được nhìn tận mắt?

Chẳng lẽ vị thượng sứ này đang quan sát vạn cổ, trên cả luân hồi sao?

Dòng song thời gian cuồn cuộn không ngừng lại như đang phi nhanh dưới chân, giống như chư thiên vạn giới đều đang quy tụ ở nơi này.

Càn khôn chấn động, trời long đất lở, tiên khóc đế sầu… muôn kiểu tuế nguyệt chiếu .

Bỗng chốc, mọi người đều có ý nghĩ nguyện chết vì hắn, cam tâm trở thành tín đồ trung thành của sự tồn tại vĩ đại này.

Dị tượng khủng khiếp kéo dài rất lâu, thần thổ màu tím nổi lên dưới gốc cổ thụ kỷ nguyên, từng đóa hoa đại đạo rơi xuống.

Nam tử áo trắng từ từ mở mắt ra, đôi mắt xanh biếc giống như dải ngân hà nối liền nhau.

Chỉ dựa vào Thận Lâu, thành quả của chuyến đi lần này cũng.

Sau khi luyện hóa xong, tu vi của hắn đạt đến Ngụy Thần đỉnh phong, trước đây là Ngụy Thần trung phẩm đỉnh phong, vượt hơn trọn vẹn một cấp rưỡi.

Nếu tu luyện bình thường, cho dù thần tộc có cung cấp tiên dược hoàn mỹ và trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới không giới hạn, thì hắn cũng tốn ít nhất ba mươi năm.

Tiết kiệm được ba mươi năm quý giá, sao lại không vui cho được?

Trước khi Phong Đế Thiên Thê kết thúc, hắn lại có thêm vốn liếng để ứng phó rồi.

Từ Bắc Vọng nhìn quanh nơi này, chuẩn bị săn giết vài khí vận chi tử, dù sao cũng rảnh rỗi không làm gì.

Đột nhiên.

Hắn chú ý đến một thiếu nữ, ánh mắt toát lên vẻ kinh ngạc khó mà che giấu.

Chương 463: Đạo khí, thiếu nữ (3)

Dưới chân núi, không ít trưởng lão của Ngọc Nữ Giáo đứng yên bất động, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía nam tử áo trắng trên không trung.

Còn đám đệ tử tu vi yếu kém thì chẳng hề nhìn rõ, chỉ có thể cảm thấy chán nản mà nói chuyện phiếm với nhau..

Một nữ tử có ngoại hình nổi bật, mái tóc mượt như thác trong bộ váy dài trắng thuần ngã vào trong đầm, gò má ngọc ngà tràn đầy nước mắt.

Một nhóm nữ tu khác nhìn nàng, không những không thương xót mà

cười trên nỗi đau của người khác.

“Tiện nhân, ngươi dám đứng trước mặt ta.”

Một phụ nhân xương gò má cao đang bày ra sắc mặt cay nghiệt, lạnh lùng trừng mắt nhìn nữ tử, hận không thể xé nát gương mặt xinh đẹp kia.

“Tu vi không đủ, còn suốt ngày đi quyến rũ các sư huynh, ngươi đích thị là con điếm!

Một nữ đệ tử khác vẻ mặt phẫn uất nói.

“Ta… ta không có.”

Nữ tử váy trắng nước mắt giàn giụa, nhỏ giọng giải thích: “Là bọn họ quấy rối ta.”

Phụ nhân hung dữ nghiến răng nghiến lợi: “Nhìn cái bộ mặt xấu xí hại nước hại dân của ngươi, sớm muộn có một ngày ngươi cũng tìm người mạnh…”

Giọng nói đột ngột dừng lại.

Nàng ta lộ vẻ kinh hãi, trừng mắt nhìn bản thân từ từ hóa thành bột mịn.

Trong phút chốc, đám người Ngọc Nữ Giáo đều nổ tung thành một vũng máu, chỉ còn lại thiếu nữ trong đầm lầy.

Nữ tử cuộn mình lại như con nai đang sợ hãi, bất lực và hoảng loạn.

Cảnh tượng này khiến cả Đệ Cửu Sơn bàng hoàng.

Kẻ nào không có mắc dám chọc giận thượng sứ?

“Tại nơi này, nhà nào có thế lực mạnh nhất?”

Một giọng nói vô cùng lãnh đạm phát ra từ khoảng không.

Bầu không khí yên lặng kéo dài.

Một nam tử trung niên cảnh giới Thần Linh run rẩy bước ra, chờ đợi sự phán xét của số phận.

“Nếu nàng ấy phải chịu đựng bất kỳ tổn hại nào, ta sẽ đồ sát toàn bộ môn phái nhà ngươi, thậm chí hủy diệt cả Linh giới này.”

Giọng nói bình thản vang vọng, nam tử trung niên như muốn nứt vỡ cả ruột gan. Ông ta lập tức nhìn về phía nữ tử đang mắc kẹt trong đầm nước, vội vàng cử một vài nữ trưởng lão đến hỏi han nàng.

Ánh mắt của thiếu nữ vẫn còn vương vấn cảm xúc hoảng sợ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng không nhìn thấy thân ảnh của thượng sứ, nhưng giọng nói lãnh đạm kia đã in sâu vào trong tâm trí rồi.

Trong lúc tuyệt vọng, người đó đã cứu nàng.

Trên không trung, ánh mắt của Từ Bắc Vọng ẩn hiện ý cười, hắn lại lập công rồi.

Nữ tử này là tộc nhân Thất Quan Vương!

Hắn rất chắc chắn, khí tức này tuyệt đối sẽ không sai.

Hắn đã hoàn toàn luyện hóa được tinh huyết lão đại, khả năng cảm ứng với huyết mạch Thất Quan Vương của hắn rất mạnh.

Không biết vì sao thiếu nữ này lại rơi vào Linh giới này, hơn nữa còn mới mười lăm tuổi. Kinh mạch khí hải của nàng ta vô cùng hùng vĩ, tiên khí cần thiết cũng cực kỳ bao la, cho nên tốc độ tu luyện mới chậm như vậy.

Cây khí vận cũng xum xuê cành lá, ánh sáng tràn đầy, vận may không tầm thường.

Ngay khi rời khỏi Linh giới, hắn phải thông báo lão đại phái người đến đón nàng ta mới được.

Chuyến này thật không uổng công.

...

...

Phải năm ngày sau đó, Đệ Cửu Sơn mới phát sinh một chút động tĩnh, toàn bộ dãy núi xuất hiện từng chùm sáng, từng thân ảnh bị ném ra ngoài.

Không ít tuổi trẻ cấm kỵ vui mừng hớn hở, xem ra thu hoạch rất nhiều.

Sở Tiêu Diệp cúi đầu ủ rũ, cảm thấy mình đã cô phụ sự kỳ vọng của tiền bối, bản thân quả nhiên là một kẻ vô dụng.

Trong này, ai ai cũng tỏ vẻ tôn trọng cung kính, hắn căn bản không cần đấu tranh tàn sát, nhưng rốt cuộc cũng chỉ tìm được hai món đồ tầm thường.

Chẳng lẽ khí vận của hắn chỉ phát huy ở việc dẫn binh đánh trận?

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng đột nhiên biến đổi, hắn cảm nhận được một dấu vết đạo vận diệu kỳ.

Không thể nào…

Sao có thể như thế!

“Tiền bối, tại hạ quá ngốc rồi.”

Sở Tiêu Diệp bay nhanh về chiến xa trên bầu trời, sau đó quỳ ở trong xe, tay trái cầm một cây tiên thảo khô héo tàn lụi, tay phải cầm một món vật màu đen giống như vòng tay.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào vòng tay màu đen đó, đồng thời phát hiện một dòng sông đang chảy cuồn cuộn ở bên trong các đường vân, đạo vận kỷ nguyên bất hủ có thể khắc họa ra từng ngôi sao trời.

Hắn từng xem qua danh sách Khí Vật Chư Tiên!

Đương nhiên biết đến món thần vật này.

Cấm Đạo Hoàn a!

Là đạo khí thứ chín mươi tám trong hàng vạn tinh vực!

Cao thủ sở hữu Cấm Đạo Hoàn có thể giam giữ được cường giả Đạo Quân!

Trời ạ!

Vận khí cứt chó gì thế này!

Không hổ là Sở Tiêu Diệp mà.

Sở Tiêu Diệp kìm nén không dám thở mạnh, đôi tay cầm chặt hai món phế phẩm kia cũng khẽ run rẩy.

“Tiền bối, tại hạ khiến người thất vọng rồi.”

Vẫn không một lời đáp lại, Sở Tiêu Diệp căng thẳng đến sắp phát

khóc.

Có lẽ tiền bối hối hận thì đã ban tặng cơ hội cho một tên vô dụng như ta?

Tiêu rồi!

Tiền bối nhất định là rất thất vọng về mình rồi!

Mình đúng là một tên vô dụng chẳng được tích sự gì!

“Không sao, cứ cố gắng hết sức.”

Tiên âm huyền ảo truyền đến từ trong hư không, nhưng không hề có ý oán trách.

Sở Tiêu Diệp càng thêm hổ thẹn, thậm chí còn muốn độn thổ cho xong.

Lần này. hắn chẳng những không gây ấn tượng với tiền bối, ngược lại càng thể hiện rõ bản chất vô dụng của mình.

“Đưa thứ này cho ta, giữ lại làm kỷ niệm vậy.”

Giọng điệu vẫn bình thản, kèm theo một chút tán thưởng và khích lệ.

Trong phút chốc, Sở Tiêu Diệp sững sờ hồi lâu, hai mắt đột nhiên đỏ bừng, trong lòng tràn đầy cảm động.

Tiền bối không những không khinh thường hắn mà còn nói những lời ấm áp như vậy.

Hành động nhỏ này, có thể sẽ sưởi ấm hắn mấy vạn năm.

Chương 464: Bảy đại cổ thần ôm cây đợi thỏ, thề phải giết được mục tiêu! (1)

“Mong tiền bối đừng chê.”

Sở Tiêu Diệp có chút ngượng ngùng, sau đó dâng lên hai món phế phẩm.

Trên tầng mây cao vút, nam tử áo trắng vươn tay ra, vứt cây tiên thảo khô héo về Đệ Cửu Sơn, sau đó cẩn thận quan sát vòng tay màu đen đó.

Đường vân kỷ nguyên trường hà, mỗi một đạo vận giống như đang khắc họa từng ngôi sao bất diệt, đích thị là Đạo khí hàng thật giá thật!

Chuyến đi này được hời quá rồi!

Nếu tin tức Đạo khí đẳng cấp xuất hiện ở ở Đệ Cửu Sơn truyền ra bên ngoài, nó sẽ tạo thành một làn sóng chấn động dữ dội, gây kinh động đến các Thần tộc Hoàng Kim.

Xuyêt suốt hàng ngàn kỷ nguyên, chư thiên vạn vực cũng chỉ có ba trăm món Khí Vật Phổ, Đạo khí xếp thứ chín mươi tám rốt cuộc quý giá đến mức nào chứ?

Sở Tiêu Diệp, đúng là đại ân nhân.

Đầy bụng rồi thì phải quay về, Từ Bắc Vọng không định tiếp tục ở lại.

Hắn bình tĩnh nói: “Thiếu niên, ngươi và ta có duyên, hi vọng có thể gặp lại ngươi ở Tiên giới.”

Chính tay đào tạo một tên phế tài trở nên nghịch thiên như thế, bản thân hắn cũng rất có cảm giác thành tựu.

Hơn nữa, tên chuột tầm bảo này rất hữu dụng, sau này có lẽ sẽ phát huy tác dụng lớn hơn nữa.

“Tiền bối…”

Sở Tiêu Diệp do dự một lúc, cuối cùng quỳ xuống dập đầu thật mạnh, cung kính nói: “Mọi thứ của tại hạ đều do tiền bối ban tặng, cho nên không có gì để báo đáp ơn nghĩa của tiền bối. Tại hạ nhất định sẽ chịu khó tu luyện, không phụ kỳ vọng của tiền bối.”

Nói rồi, ánh mắt hắn ta toát ra một tia kiên nghị thê lương.

Tuy rằng xuất thân hàn vi, nhưng hắn vẫn không ngừng vươn lên nhờ vào sự cố gắng của bản thân, hi vọng sẽ có ngày có thể được gặp lại tiền bối.

“Tốt.”

Giọng nói trong hư không tỏ vẻ tán thưởng.

Sở Tiêu Diệp lấy hết can đảm, cẩn thận hỏi: “Dám hỏi, tôn tính đại danh của tiền bối?”

Đây có lẽ sẽ mạo phạm đến bậc tối cao, nhưng hắn rất muốn ghi nhớ thật kỹ tên của ân nhân mình, khích lệ bản thân sau này.

Lúc này, một giọng nói cực lớn đầy thiêng liêng vang lên.

“Người đọc tên của ta có thể vĩnh sinh trong luân hồi, cho dù thân thể có hủy diệt, ngươi vẫn có thể để lại dấu tích trong kỷ nguyên trường hà.”

Sở Tiêu Diệp nhất thời sững sờ, đầu óc trở nên trống rỗng, trong lòng chấn động không ngừng!

“Niệm được chân danh, khả đắc vĩnh sanh …”

Khí phách và sức mạnh khủng khiếp đến mức cái thế vô song!

Một cái tên có thể nhìn thấu vĩnh sanh, ngông cuồng tự đại đến mức nào?

Thần kinh Sở Tiêu Diệp hoàn toàn chấn động, lại không kìm nén được mà quỳ xuống.

Hắn biết bản thân bây giờ chưa đủ tư cách để nghe tên của tiền bối, tu vi yếu kém căn bản không thể gánh vác nổi!

“Thiếu niên, ta đi đây.”

Từng cây tiên thảo óng ánh rơi xuống, tiếp theo là một vầng đại nhật lớn vụt qua, nam tử áo trắng chắp tay bước vào bên trong.

Áp lực khủng khiếp từ từ biến mất, hàng triệu tu sĩ trong dãy núi không ngừng thở hổn hển, trong lòng cảm thấy rất may mắn.

Thân ảnh tuyệt trần cô thế này đã lưu lại một truyền thuyết trong Linh giới!

“Tiền bối, ta muốn làm tùy tùng của ngươi.”

Lúc này, một giọng nói run rẩy vang lên, đó chính là nữ tử váy trắng lấm lem.

Sau khi nói xong lời này, mặt mày nàng ta trở nên đỏ bừng, cả người

rụt rè như con thỏ vừa mới ra khỏi hang.

Trong lúc nàng bất lực nhất, nhục nhã nhất, tiền bối đã cứu giúp nàng.

“Quên ta đi, nếu không thì ngươi sẽ chết đấy.”

Giọng điệu lạnh lùng vang vọng trong đầu nàng ta, mặt mày nữ tử váy trắng trở nên tối sầm, đôi mắt trong veo giờ chỉ còn lại cảm xúc hụt hẫng.

Bên trong chiến xa, Sở Tiêu Diệp nước mắt lưng tròng, hắn thu lại từng cây tiên dược, sau đó quỳ mãi chẳng dậy: “Cung tiễn tiền bối!”

Hắn vốn dĩ một tên phế vật, chờ đến trăm năm sau sẽ hóa thành bộ xương, vậy mà lại trở thành tiên nhân cao cao tại thượng chỉ trong một đêm, ân đức cao rộng của tiền bối chẳng khác nào cha mẹ tái sinh của hắn, không gì có thể bù đắp nổi.

Niệm được chân danh, khả đắc vĩnh sanh.

“Tiền bối, tại hạ sẽ gặp lại ngươi mà!”

Sở Tiêu Diệp nhìn hồi lâu cuối cùng cũng lau đi nước mắt.

...

...

“Làm tùy tùng của ta? Bản thân ta còn là một tên chó săn chịu nhục chịu khó.”

Từ Bắc Vọng khẽ mỉm cười, chỉ có thể chúc phúc cho nữ tử đó sẽ cẩn trọng từ lời nói đến hành động.

Sau khi được đưa về Thần tộc Thất Quan Vương, lỡ như để lộ sự ngưỡng mộ với nhân vật thần bí trong lúc nói chuyện, nàng ta chắc chắn sẽ bị đập chết bởi một chưởng của lão đại.

Một chuyến đến Linh giới, tu vi không những thăng cấp đến Ngụy Thần đỉnh phong, mà hắn còn thu hoạch được Đạo khí vô cùng quý giá.

Hắn quả thực đã nợ Bạch a di một món ân tình.

Nếu như Bạch ai di biết Đệ Cửu Sơn có Đạo khí, sợ là nàng ta sẽ tiếc đứt ruột?

Sau khi rời khỏi Linh giới, nam tử áo trắng vượt qua khe nứt giới vực, mặc sức phi nhanh trong dải ngân hà hỗn loạn.

“Thái Sơ công tử…”

Suốt dọc đường, các tiên sứ lần lượt cúi đầu hành lễ.

Từ Bắc Vọng không chút biểu cảm, cố ý tránh xa bọn họ, tìm một tinh vực hạ đẳng thiếu hụt tiên khí.

Giữa những ngọn núi vững chãi, khắp nơi đều là tàn tích và những hồ nước đổ nát.

Sau khi xác nhận trăm vạn dặm xung quanh không có ai, hắn mới lấy món đồ chơi của lão đại ra.

Bỗng chốc, Từ Bắc Vọng như cảnh giác được gì đó, nheo mắt nhìn chằm chằm lên hư không.

Trên bầu trời, một con thiêu thân màu xanh đang vỗ cánh, hoa văn trên đầu nó giống như một cái đầu lâu màu đen.

Không!

Đó là bảy người cuộn tròn lại với nhau trong một tư thế kỳ lạ, ai nấy đều giống như một bộ xương.

Chương 465: Bảy đại cổ thần ôm cây đợi thỏ, thề phải giết được mục tiêu! (2)

“Tham kiến Thái Sơ công tử.”

Con thiêu thân đáp xuống đất, bảy thân ảnh đứng sững trên đỉnh núi, ai nấy cũng đều mặc đồ đen, vầng trán mỗi người có ấn ký tương tự nhau.

Người đứng đầu là một nam tử trung niên, da mặt nhăn nheo, ánh mắt sầu não, ông ta đang mặc áo choàng màu đen thêu hai cái búa đan chéo nhau ở trước ngực.

“Làm phiền Thái Sơ công tử tu hành rồi.”

Nam tử trung nhiên cúi đầu thật thấp, đôi mắt đen ngòm ẩn chứa một cái mặt người đang gào thét.

Bảy tên Cổ Thần.

Một lúc sau, Từ Bắc Vọng dùng năng lực tự kiềm chế siêu việt của mình để lấy lại bình tĩnh.

Ánh mắt hắn không một chút dao động, bình tĩnh nói: “Chuyện gì?”

“Ke ke, có người muốn mạng của ngươi.”

Một phụ nhân có khuôn mặt đầy sẹo nở một nụ cười đáng sợ.

Đội hình sáu người còn lại cũng đột nhiên thay đổi, tạo thành một trận pháp nghiêm ngặt cổ quái.

“Mạng của ta?”

Từ Bắc Vọng nhìn nàng ta chằm chằm, mỉm cười lạnh lùng: “Các ngươi không sợ bị chôn chung sao?”

Sau đó mạnh mẽ nghiền nát thẻ ngọc.

Bảy người không hề hoảng sợ, lặng lẽ nhìn hắn.

Người phụ nhân mặt sẹo nhìn khuôn mặt tuấn tú này, lãnh đạm nói: “Mồi đủ ngon thì nhất định có cá mắc câu. Ngươi đủ mê hoặc, thì chúng ta bí quá hóa liều.”

“Chính ngươi lại tự dâng mình tận cửa, tại sao phải đến tinh vực hẻo lánh này chứ? Cơ hội tốt ngàn năm, chúng ta tuyệt nhiên không nên bỏ lỡ.”

“Săn giết thiên kiêu sáng chói của Thần tộc Hoàng Kim, cảm giác thành tựu to lớn biết bao.”

Sáu người kia vẫn không một chút biểu cảm, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên một tia hưng phấn.

Bọn họ vốn dĩ là kẻ cướp ngân hà, chuyên môn trộm cắp tài nguyên ở các tinh vực để sinh sống. Đột nhiên một ngày nọ, một nhân vật khủng khiếp tìm đến bọn họ.

Ngay sau đó, đoạn ký ức liên quan đến chuyện này hoàn toàn biến mất, chỉ còn sót lại một ý niệm trong đầu.

Giết chết Thái Sơ Bắc Vọng sẽ nhận được lợi ích không tưởng, thậm chí còn có thể tiến vào cảnh giới Đại Đế.

Phần còn lại của ký ức đó, chính là Thái Sơ Bắc Vọng hiện giờ đang ở Linh giới.

Thế nên bọn họ mới ôm cây đợi thỏ, cuối cùng tìm được cơ hội thích hợp nhất.

Tinh vực hạ đẳng này gần với Linh giới, cách xa dải ngân hà, cách xa trung tâm của hàng vạn tinh vực, cho dù bậc Chí Cao của Nhật Bất Lạc có tới đây cũng cần phải tốn một ít thời gian.

Với khoảng thời gian này, bọn họ có thể giết chết tên đó trăm ngàn lần.

“Kẻ đứng đằng sau có thể cho các ngươi cái gì, Nhật Bất Lạc sẽ cho gấp đôi, ta xin thề với đạo tâm.”

Vẻ mặt của Từ Bắc Vọng vẫn không thay đổi, lời nói lạnh lùng đến mức không chút hơi ấm.

Bởi vì hắn quá mức buông lỏng, cuối cùng phải trả giá.

Bởi vì địa vị trong Thần tộc ngày càng lớn, hắn có thể được mang hai người bảo hộ cấp bậc Thiên Đế, không rời nửa bước.

Nhưng hắn là nội ứng, phải liên lạc với lão đại, cho nên không thể để người khác bám đuôi theo sau, nếu không thì sớm muộn cũng sẽ bại lộ.

Hắn thậm chí còn không mang theo chín nữ bộc bên cạnh, vốn tưởng dựa vào thân phận tộc nhân Nhật Bất Lạc thì không cần phải lo, thế nhưng bây giờ…

Không biết bản thân có thể vượt qua rào cản này được không.

“Hứa hẹn của Thái Sơ công tử rất có sức hấp dẫn… Đáng tiếc, nếu không giết được ngươi, bọn ta sẽ chết.”

Nam tử trung niên có đôi mắt chứa mặt người đang gào thét mỉm cười áy náy, cường giả khủng khiếp đó có lẽ cũng là bậc chí cao, khả năng cao là đến từ Thần tộc Hoàng Kim.

“Không bàn bạc được sao?”

Nam tử áo trắng nhẹ giọng nói.

Bảy tên Cổ Thần yên lặng một lúc, nhưng ánh mắt không những không có thương cảm, mà còn có khoái cảm mãnh liệt!

Thái Sơ Bắc Vọng là một thiên kiêu cao cao tại thượng, danh tiếng vang dội, từng biểu hiện thiên phú và khí vận xuất sắc hơn người của mình tại Bắc Cực Thú Liệp.

Tính mạng của hắn ta chính là cột mốc vĩ đại nhất trong cuộc đời bọn họ, có lẽ cũng là cơ hội duy nhất để tạo nên tên tuổi cho chính mình.

“Chiến thôi.”

Nam tử áo trắng bình tĩnh đứng thẳng, tóc vàng tung bay, biểu cảm lạnh lùng đến đáng sợ.

Bảy người sững sờ một lúc, trong hoàn cảnh sinh tử này, đối phương không những không van xin, ngược lại còn làm ra vẻ không hề sợ hãi.

Phải chăng đây chính là sức mạnh và can đảm của Thần tộc Nhật Bất Lạc?

“Không hổ là thiên kiêu của Thần tộc Nhật Bất Lạc. Ngươi thật sự đáng được kính phục.”

Lời nói thốt ra từ trong đáy lòng của người phụ nhân mặt sẹo, lập tức bắt đầu vận chuyển thần lực trong cơ thể.

Trên Ngụy Thần còn có Thần Linh, còn Cổ Thần đối diện với Ngụy Thần, giống như một tráng sĩ đang nhìn xuống đứa trẻ tay không tấc sắt, chênh lệch cực kỳ lớn.

Lúc trước, khi Vô Cực Nhị vẫn còn là Ngụy Thần đỉnh phong, hắn cũng phải liều hết sức lực cũng chỉ giết được bốn Cổ Thần.

Nhưng Vô Cực Nhị vốn dĩ là người thứ hai trong bảng Vấn Đỉnh, là nhân vật mà trong hàng vạn tinh hà này ai ai cũng biết, tương lai còn hơn cả Đạo Quân!

Nam tử trẻ tuổi trước mắt này, cho dù có tài giỏi xuất sắc, thì so với Vô Cực Nhị mà nói, hắn chưa tạo nên trò trống gì?

Bảy vị Cổ Thần nhanh chóng vận chuyển thần lực, thần quang cuồn cuộn bao trùm hư không, phủ xuống như một cái cối xay hủy diệt.

Bọn họ muốn dùng một chiêu để nghiền nát thiên kiêu Thần tộc

Hoàng Kim!

Bạch bào tóc vàng tung bay như thác, ánh mặt lạnh lùng đáng sợ.

Những giọt tinh huyết màu vàng bao quanh cơ thể, thiêu rụi hết sức mạnh đạo pháp đang bạo phát.

“Cùng đường bí lối.”

“Sớm như dự đoán, Tần Cơ Tần Ly, hai huynh đệ các ngươi đối đầu với đạo pháp bổn mệnh của Nhật Bất Lạc.”

Nam tử trung niên như phát ra tiếng thét chói tai, cấp tốc ra lệnh cho hai huynh đệ sinh đôi kia.

Hai người sử dụng tạo hóa tiên khí, tấn công đến tận cùng tinh vực trong ngọn lửa đang sôi sục.

Một vầng Đại Nhật khổng lồ quét qua, hỗn độn chìm nổi, kim quang chiếu sáng khắp tinh vực, trật tự thần quang có thể làm cháy rụi tất cả.

Chương 466: Một trận chiến chấn động hàng vạn tinh vực, áp đảo sự khủng khiếp của Vô Cực Nhị! (1)

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai huynh đệ dốc hết toàn lực để đối kháng Đại Nhật, bọn họ đương nhiên không thể lay động, nhưng một khi Thái Sơ Bắc Vọng rơi đài, bổn mệnh Đại Nhật tự khắc tiêu biến.

Nhưng trong phút chốc, đồng tử của bọn hắn co rút thật chặt, biểu lộ cảm xúc kinh hãi tột cùng.

“Quái lạ…”

Bên trên tinh vực, một màn sương màu xám vô biên, mang theo sự hủy diệt vô tận, phủ khắp bầu trời!

Dường như một ma thần địa ngục cổ xưa đến mức không thể dùng ngôn từ diễn tả đang dần dần thức tỉnh.

Có người mở ra cánh cửa vãng sinh, khiến hắn tỉnh lại trong giấc ngủ dài dưới âm gian. Đối phương vừa há miệng ra, cả thế giới như hóa thành tro tàn.

“Mau ra tay!”

Phụ nhân mặt sẹo vô cùng kinh hãi, thậm chí có chút bất an, nàng ta cảm nhận được một cỗ uy hiếp cực mạnh.

“Muộn rồi.”

Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ nơi tận cùng vũ trụ, dáng người áo trắng bay lên cao, đôi mắt ngọc bích giống như hai hành tinh khổng lồ.

Năm ngón tay giống như cung điện hoàng tuyền, đâm thẳng dến từ mây xanh, từ từ vận chuyển sức mạnh hủy diệt.

Cảnh tượng này, giống như diễn biến hoang tàn của vũ trụ, bốn phương tám hướng đều trở nên khô kiệt.

Một lá cờ xám bay phấp phới giữa không trung, hình vẽ hai đóa hoa bỉ ngạn lóng lánh trong lá cờ chợt hiện ra giữa thực tại, Minh khí trong trời đất tăng vọt lên rất nhiều.

“Chém!”

Thanh âm to lớn lạnh lùng vang lên, đôi mắt hờ hững không có chút cảm xúc, giống như chúng sinh trong mắt hắn chỉ là một bầy kiến hôi, có thể tùy ý bóp nát bất kỳ lúc nào.

Đây chính là tuyệt chiêu sát thủ của hắn, mỗi một đóa hoa bỉ ngạn đủ để hủy diệt một Cổ Thần.

Minh khí lan tràn.

Hai huynh đệ Tần Cơ lấy Thần khí Tạo Hoá ra, vết nứt rõ nét đột nhiên xuất hiện.

“Lão đại, cứu ta…”

Họ nhìn về phía người nam tử trung niên, biểu cảm đầy tuyệt vọng và sợ hãi.

Trước sức mạnh hủy diệt bá đạo này, tu vi của Cổ Thần giống như kiến càng lay cây.

“Phụt!”

Chốc lát sau, hai người chỉ mới tiếp xúc với hoa bỉ ngạn, thân thể lập tức bị ăn mòn, biến thành bộ xương trắng loang lổ, thậm chí hình thần câu diệt.

Nam tử trung niên nhăn nhó mặt mày, mắt mở trân trân nhìn lão ngũ lão lục rơi đài, cả người đau đớn đến phát điên, trong lòng dâng trào một cỗ bất an mãnh liệt.

Minh kỳ không còn đóa hoa bỉ ngạn, phải trải qua thời gian dài dẵng tu dưỡng mới sinh ra một lần nữa.

Sau khi thiêu đốt tinh huyết, áo trắng đều nhuộm màu máu, dưới ánh Đại Nhật chói lọi, hắn ta tựa như một pho tượng Huyết Tổ!

Từ Bắc Vọng thu Minh kỳ lại, sắc mặt không chút biểu cảm để lộ nụ cười tàn nhẫn:

“Tiếp tục.”

Ầm ầm ầm!

Tinh huyết thiêu đốt điên cuồng, ánh sáng Đại Nhật càng rực rỡ kinh người, chiếu rọi toàn bộ tinh vực, sức mạnh vô hạn đang chậm rãi sinh trưởng.

Minh khí không ngừng thẩm thấu đan xen, lấp đầy mỗi tấc hư không.

Trong thế giới xám xịt này, kỷ nguyên hiện tại dường như đã đến hồi kết thúc, toàn bộ chư thiên vạn vực chuẩn bị chào đón thời kỳ mạt thế.

“Giết!”

Người nam tử trung niên cũng đốt cháy tinh huyết, từng luồng sáng tỏa ra phía sau lưng, mang theo thần vận bàng bạc và ý chí mặc kệ tất cả.

Những gì xảy ra hôm nay, thực sự vượt quá sức tưởng tượng của ông ta.

Trước khi đến đây, đội ngũ bảy người ấp ủ niềm tin cực lớn, nhưng không ngờ lại gặp phải một đối thủ vô cùng quái dị.

Đột nhiên, ông ta sinh ra ảo giác, bản thân dường như đang đối diện với Vô Cực Nhị trẻ tuổi, thiên kiêu thứ hai trên bảng Vấn Đỉnh.

Đột nhiên.

Nương theo luồng Minh khí dày đặc mịt mù, một vòng tay ẩn chứa khí vận hỗn độn, ăn sâu vào trong hư không, nặng nề trút xuống thế giới.

Một dòng nước óng ánh chảy xuôi trong vòng tay, từng trận đạo âm phiêu bạt, giống như kỷ nguyên bất hủ giáng lâm.

Cái gì?

Phụ nhân mặt sẹo đột nhiên mở to mắt, thay đổi sắc mặt, da đầu xém chút nứt ra, lạnh từ đầu đến chân.

Thậm chí thần hồn cũng đang run rẩy!

“Sao có thể…”

Giọng điệu của bà ta tràn đầy sợ hãi và hốt hoảng, trong mấy trăm năm trộm cướp, đây là lần đầu tiên thất thố như thế.

Đạo khí trong Khí Vật Phổ của chư thiên…

Cấm Đạo Hoàn!

Lúc này, năm người còn lại đều thấy đầu mình đang phát ra âm thanh ong ong….

Ngay cả bậc Chí Cao cũng khó lòng sở hữu món đồ này, vậy mà tên nhóc này lại có?

“Cũng biết sợ rồi à?”

Đại Nhật có kích thước vạn trượng đổ xuống, Cấm Đạo Hoàn hóa thành một dòng chảy cấm chế, phong tỏa toàn bộ sinh linh.

“Không!”

Một tên nam tử gầy nhom biểu lộ nỗi sợ hãi cùng cực, thần lực trong cơ thể bỗng chốc đông cứng, thân thể bị đâm xuyên, khí hải sớm đã vỡ nát, tinh hoa và thần tính cũng biến mất.

Lại một người rơi đài!

Nỗi sợ vô hạn cộng thêm bầu không khí u ám, tĩnh lặng khiến bốn người còn lại cảm thấy lạnh hết cả người.

Hắn ta rốt cuộc là quái thai gì vậy!

“Tu vi của hắn không đủ, chúng ta lập tức thoát ra.”

Đồng tử của tên nam tử trung niên cầm đầu bắn ra một đứa bé đang gào thét, đứa bé hóa thành hàng vạn thần quang, như muốn xé rách cấm chế.

Ba người còn lại cũng lấy lại bình tĩnh sau cơn hoảng loạn.

Đúng, tên này chỉ là Ngụy Thần đỉnh phong, chỉ có thể phát huy được một chút da lông của Cấm Đạo Hoàn, hiệu quả không khủng khiếp như trong truyền thuyết.

Nhưng khi bốn người thi triển tuyệt chiêu sát thủ, thức hải đột nhiên run lên, cả người giống như đang lạc trong thế giới hư vô.

Thân ảnh khổng lồ càn quét thiên địa chậm rãi hồi phục lại nguyên trạng, áo trắng đều là máu tươi, tinh thần chán nản không chịu nổi.

Nhưng gương mặt tuấn tú của hắn đang kìm nén một nụ cười uy nghiêm đáng sợ.

Cấm Đạo Hoàn với hắn đúng là tuyệt phối!

Dù tác dụng giam cầm kéo dài chưa đến một giây, nhưng vẫn đủ đưa đối phương vào không gian Minh giới do hắn thống trị.

Chiếm quyền sinh sát!

Chương 467: Một trận chiến chấn động hàng vạn tinh vực, áp đảo sự khủng khiếp của Vô Cực Nhị! (2)

Hàng trăm thân ảnh xuyên qua trận pháp truyền tống, bọn họ đều là thiên sứ Thiên Đình trong tay nắm giữ lệnh bài.

Ai nấy đều sợ hãi tái mặt, sắc mặt trắng bệch, giống như sợ sét đánh!

Tôn thượng Thái Sơ Hồng đệ đệ ruột của chủ nhân Thiên Đình lập tức được truyền đạt tin tức kinh thiên động địa.

Thái Sơ Bắc Vọng bị bảy Cổ Thần vây quét, nguy cơ bỏ mạng chỉ trong một sớm một chiều.

Một thiên sứ của tinh vực gần đó dốc hết tốc lực khủng khiếp để chạy đến cứu viện.

Nhưng ai ai cũng rõ, bọn họ đến đó chỉ để nhặt xác.

Hi vọng duy nhất chính là một sợi khí tức vẫn còn sót lại.

Đối mặt với bảy Cổ Thần, một tên cảnh giới Ngụy Thần có thể sống sót sao? Đúng là chuyện hoang đường!

Cho dù là Thái Sơ công tử danh tiếng lừng lẫy, nhưng tinh huyết của hắn cùng lắm cũng chỉ đánh hòa với hai Cổ Thần, có thể chém giết được một người cũng đủ để chấn động khắp chư thiên vạn vực rồi.

“Chúng ta sẽ không bồi táng theo luôn chứ…”

Trong trận pháp truyền tống hư không hỗn độn, một tiên sứ gượng gạo giật giật khóe miệng, sợ bị đám người Thiên Đình giận cá chém thớt.

Tôn thượng Thái Sơ Hồng đích thân ra lệnh, ai ai cũng biết chuyện này gấp gáp cỡ nào.

“Tuy là tộc nhân Hoàng Kim, nhưng lúc hành tẩu tinh vực không mang theo người hộ đạo…”

Lại có tiên sứ than thở, câu nói cuối cùng chưa nói ra, nhưng ai cũng biết là tự làm tự chịu.

Ngươi thật sự tưởng không có ai bí quá hóa liều sao? Khi thọ nguyên của một người sắp tận, lại không có gì vướng bận, sao còn có thể tiếp tục kính trọng Thần tộc Hoàng Kim chứ?

Một giây phút ngông cuồng đã dẫn đến hậu quả thương tâm, còn liên lụy đến những người vô tội như bọn ta.

Ầm!

Bức màn ánh sáng ngưng tụ giữa thiên hà, hàng trăm tiên sứ nhanh chóng bước đến ngôi sao vỡ vụn.

Chốc lát sau, tâm trí bọn họ trở nên trống rỗng, ai nấy đều đứng sững sờ như từng bức tượng giữa bầu trời.

Nam tử áo trắng lặng lẽ đứng trên đỉnh núi, vô số tiên dược và trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới đang vây quanh người hắn.

Tuy hơi thở của hắn vô cùng yếu ớt, nhưng dáng dấp mạnh mẽ đó giống như một thành sát kiếm kỷ nguyên!

Phía sau hắn, là sáu bộ xương khô, và một cỗ thi thể nát bét.

Bảy vị Cổ Thần đều đã chết!

Và người tạo ra tất cả những chuyện này…

Ầm!

Như kinh lôi vạn cổ nổ vang, chúng tiên sứ vô cùng chấn động, không dám tin vào cảnh này.

Hắn… hắn…

Cảnh giới Nguỵ Thần, giết chết bảy Cổ Thần!

Chiến lực đáng gờm đến cỡ nào?

Vô số kỷ nguyên vừa qua đều không xảy ra trận chiến vượt giới như thế này.

“Khí tức Đạo khí…”

Cuối cùng, có một Đại Đế cảm nhận được vết tích còn sót lại của thiên địa.

Đạo khí?

Một cảnh giới Nguỵ Thần, mượn sức mạnh của Đạo khí có thể giết được bảy Cổ Thần sao?

Chắc chắn còn có thủ đoạn khủng khiếp hơn!

Trong bầu không khí yên tĩnh kéo dài, chúng tiên sứ lại thể hiện sự tôn sùng ngưỡng mộ, dường như đang nghênh đón một Đạo Quân tương lai.

Đúng là quá sốc!

Dù có qua vài trăm vạn năm nữa, trận chiến ngày hôm nay cũng khó mà mờ nhạt.

Lúc trước, Vô Cực Nhị đã giết bốn Cổ Thần khi còn là Nguỵ Thần, sự tích của hắn đã được ghi chép vào sách cổ của hàng vạn tinh vực, còn bây giờ…

“Không phải ảo giác…”

Một tiên sứ đầu choáng mắt hoa, hắn vẫn còn cảm thấy quá khó tin.

Lúc này, một vầng Đại Nhật vô cùng nóng rực quét phá sao trời, ập đến từ tận cùng vũ trụ, vô số bóng người tóc vàng đứng sừng sững trong tịnh thổ.

Thế giới bỗng chốc yên lặng.

Đại Nhật khổng lồ đứng yên bất động, cứ như thế mà bao phủ khắp các tinh tú.

Không biết đã qua bao lâu.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi đã bảo vệ được vinh quang cho Nhật Bất Lạc!”

Giọng nói vang dội truyền ra từ Đại Nhật, từng gợn sóng cuồn cuộn nổi lên ở nơi tận cùng vũ trụ, ánh sáng của dải ngân hà gần đó gần như đè ép đến mức bị bốc hơi.

Đường đường là những cường giả Chí Cao của Thần tộc Hoàng Kim, ai nấy đều sống qua hàng kỷ nguyên, vậy mà lại cảm thấy kích động khó kìm nén được cảm xúc, tỏ ra thất thố đến mức này.

“Ngươi đã khiến Nhật Bất Lạc rất tự hào!”

“Ngươi chính là niềm tự hào của thần tộc Nhật Bất Lạc!”

Từng giọng nói già nua truyền đến, xuyên qua hàng vạn tinh tú, không ít thân ảnh tóc vàng cảm thấy hứng thú.

Tiểu bối đã tạo nên một kỳ tích!

…

…

Không ngoài dự đoán, chuyện này giống như cơn biến động kỷ

nguyên, truyền đến mọi ngóc ngách trong tinh vực, khiến không ít người kinh động!

Cái tên Thái Sơ Bắc Vọng tỏa sáng rực rỡ vô cùng, hắn đồng thời cũng trở thành mục tiêu mà bao nhiêu người trẻ muốn hướng tới.

Cảnh giới Nguỵ Thần, gặp phải sự săn đuổi của bảy Cổ Thần, vậy mà vẫn có thể phản sát!

Sức chiến đấu của hắn quả thực đã vượt quá sự hiểu biết của con người!

Trước mặt người nam tử đó, dường như không hề tồn tại khoảng cách cực lớn giữa các cảnh giới, khiến cho người ta kinh ngạc biết bao?

Bọn họ không muốn nghĩ đến Vô Cực Nhị, thiên kiêu đứng thứ hai trên bảng Vấn Đỉnh cũng không được.

Chẳng lẽ, người này chính là yêu nghiệt có thể sáng ngang với Vô Cực Nhị?

Hàng vạn tinh vực đều đang bàn luận về Thái Sơ Bắc Vọng, lại có thêm vô thương quang hoàn quanh người, khiến tăng thêm một tầng bí mật cho hắn.

...

…

Tại nơi sâu thẳm của vũ trụ, ba người trẻ tuổi đang đứng trên một bục cao được ngưng tụ bởi các vì sao.

“Thấy thế nào?”

Thanh niên áo đen có cánh ở sau lưng, ngũ quan tuấn tú như tạc, khí chất vô cùng thánh thiện.

Đó chính là Vô Cực Vận của Trường Sinh Bất Hủ, thiên kiêu thứ ba mươi của bảng Vấn Đỉnh.

Hai người còn lại, một là đến từ Vĩnh Hằng Quốc, một là đến từ Khung Đỉnh Chi Thượng, cả hai người đều thuộc tốp năm mươi bảng Vấn Đỉnh, nhưng không vào được Phong Thần Thiên Thê.

Chương 468: Một trận chiến chấn động hàng vạn tinh vực, áp đảo sự khủng khiếp của Vô Cực Nhị! (3)

Đạo vận chảy quanh thân thể của một vị mỹ nữ, chính là Khung Đỉnh Chi Thượng.

nàng ta mím môi, vẻ mặt nghiêm túc: “Không thể coi thường.”

Thật lâu sau nàng mới thốt ra bốn chữ.

Vô Cực Vận nhìn chằm chằm Diễn Hóa m, gật đầu nói: “Cho dù không có Cấm Đạo Hoàn trợ giúp, e là hắn cũng có thể giết được ba đến bốn Cổ Thần.”

Diễn Hóa m nhìn Vô Sinh Trọng Tiều bên cạnh, không thấy phản bác lại câu này.

Chuyện này vừa xảy ra, vô số thế hệ trước của Thần tộc Hoàng Kim đều đi đến tinh vực xảy ra trận giao chiến, sử dụng đủ loại thủ đoạn vi diệu để xem xét vết tích.

Không ít đạo thống hạng nhất, tán tu có tu vi cao cường đều tiến tới quan sát.

Đây chính là tầm ảnh hưởng mà một thiên kiêu đẳng cấp mang lại, Thái Sơ Bắc Vọng có thể làm được như vậy, chứng tỏ hắn đã được rất nhiều thế lực xem trọng rồi.

Cuối cùng, bọn họ cũng tra ra dấu vết của Cấm Đạo Hoàn, Đạo khí thứ chín mươi tám trong Khí Vật Phổ.

“Đúng là may mắn.”

Vô Sinh Trọng Tiều khẽ thở dài, thậm chí đôi mắt đỏ ngầu của hắn hiện lên một chút ngưỡng mộ.

Đây chính là thần vật mà một phôi thai thiên đạo như hắn cũng chưa từng được sở hữu, có thể không ngưỡng mộ được sao?

“Đột nhiên lại xuất hiện một tên nhóc nghịch thiên như thế, thực sự

rất kỳ lạ.” Vô Cực Vận khẽ cau mày.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt, hành động vĩ đại của Thái Sơ Bắc Vọng đã vượt xa Vô Cực Nhị lúc trước.

“Không cần quá sợ hãi, bản nguyên của hắn cũng có giới hạn, hắn ắt hẳn đã mượn bí pháp kỷ nguyên gì đó.”

Diễn Hóa m nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chung quy không phải là phôi thai thiên đạo, sự chênh lệch này đã định sẵn từ khi sinh ra rồi.

“Cũng đúng.”

Hai người kia khẽ gật đầu.

Tu vi càng lên cao càng khó khăn, chiến lực vô địch trong cảnh giới Ngụy Thần, cũng không có nghĩa sẽ giống như vậy khi tiến vào cảnh giới Đại Đế.

Nhưng bọn họ vẫn phải lưu ý người này, xem tiến triển tiếp thế nào.

Sau khi trao đổi, ba người biến mất về mỗi hướng, trở về nơi sâu thẳm trong vũ trụ để tiếp tục tu luyện, chuẩn bị cho Phong Đế Thiên Thế.

...

...

Tinh vực Linh Trạch.

Tại toà thành trì nguy nga xông thẳng tầng mây, tiếng đàn mịt mờ quanh quẩn, thụy thú che khuất bầu trời.

Băng Tuyết Cầm Cung đang tổ chức một buổi lễ lớn, các trưởng lão vô cùng kích động.

“Hừm, tại sao chỉ mới đứng trong tốp sáu mươi hai ngàn, Tiểu Vọng vốn dĩ đã giết được bảy Cổ Thần.”

Một vị trưởng lão bất mãn, vứt Tinh La Bàn ra xa.

“Những người trên tốp tám mươi ngàn, chín phần mười đều là cảnh giới Cổ Thần, còn lại đều là Thần Linh đỉnh phong, Tiểu Vọng mới chỉ là một Ngụy Thần cảnh, chẳng lẽ điều này vẫn chưa thể chứng tỏ sức mạnh của hắn sao?”

Công Nghi Sơ nghiêm trang nhìn trưởng lão, nét mặt ung dung với nụ cười đầy tự hào.

Những trưởng lão khác lần lượt gật đầu, thiên kiêu có thể tiến vào bảng Vấn Đỉnh, ai mà không thể chiến đấu vượt giới, huống hồ là tốp trăm ngàn?

Tiểu Vọng mới chỉ đạt đến cảnh giới Nguỵ Thần, nhưng hắn vẫn đứng trong tốp tám mươi ngàn bảng Vấn Đỉnh, đây đã là kỳ tích khó tin rồi!

Dựa vào thiên phú ghê gớm đến nhường này, tốc độ tăng tu vi vượt ngoài sức tưởng tượng, tốp năm ngàn, thậm chí là tốp một ngàn cũng không phải hão huyền đối với hắn!

“Khoảng thời gian ngắn ngủi đó dường như chỉ là ảo giác.”

Không ít trưởng lão xúc động, ai nấy đều nhớ rõ thiếu niên tuấn tú nỗ lực tu luyện trong động ở dãy núi băng tuyết.

Hắn phát triển đến trình độ này, một cái tên có thể làm chấn động hàng vạn tinh vực, được hàng tỷ sinh linh kính mộ!

...

...

Trong không gian hư vô lạnh lẽo, đạo vận ngưng tụ thành từng bông tuyết.

Nữ tử váy tím còn xinh đẹp hơn cả tuyết trắng, mái tóc đen bóng óng ánh càng tô điểm làn da trắng nõn của nàng.

Đôi chân ngọc ngà tuyệt phẩm trần trụi đang chậm rãi đi lại, giống như một đóa hoa lan tử la, cao quý mà tao nhã.

Đôi mắt xanh lóe lên một vẻ phức tạp và tinh tế, xa xăm và bí ẩn.

“Hình như hắn không cần ta nữa rồi.”

Giọng điệu vẫn thờ ơ như mọi khi, nhưng lại ẩn hiện một chút ngỡ ngàng và bất lực.

Phải.

Không có nàng, chó săn vẫn sống tốt, hắn vừa sở hữu Cấm Đạo Hoàn, vừa giết được bảy tên Cổ Thần dựa vào sức lực của chính mình, một

chuyện mà nàng chưa thể làm được.

Bóng dáng tên chó săn nấp sau lưng nàng, lúc nào cũng gọi "nương nương cứu ta", giống như đang dần dần biến mất.

Quan tài bóng loáng lơ lửng trên băng, Phụng Như Thị đang ngủ say khẽ hé môi, nhưng cuối cùng chẳng nói gì.

Nữ nhi giống như đang lo được lo mất.

Nếu như bà nói cho Cẩm Sương biết chuyện của Vô Sinh Yếm Văn và Thần Đồ Mộng Chi, e là nàng sẽ phát điên.

Con rể hết sức nghịch thiên, đừng nói là kinh động đến nàng, thậm chí còn kinh động cả Đạo Quân của Thất Quán Vương.

Đôi má ngọc xinh đẹp của Đệ Ngũ Cẩm Sương không chút biểu cảm, bàn chân ngọc chìm vào trong nước băng, gần như hòa vào làm một.

Cảm giác này khiến nàng rất khó chịu.

Từ lâu trước đó, nàng đã quen với việc bảo vệ chó săn, điều này thậm chí còn khắc sâu vào trong tâm trí.

Nàng tuyệt nhiên không thể thích ứng với sự thay đổi đột ngột này.

Tại thời điểm này.

"Nương nương, ti chức tìm được huyết mạch thất lạc của Thất Quán Vương rồi, nàng ta đang ở Linh giới, thiên phú cũng không tệ lắm."

"Đúng rồi, ti chức đã vượt qua ngươi trong bảng Vấn Đỉnh rồi."

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên trong đầu, Đệ Ngũ Cẩm Dương chớp mi hai lần, cố gắng kìm nén tia sáng lấp lánh nơi đáy mắt.

Đột nhiên.

Nàng cảm thấy đôi môi đỏ mọng của mình như bị chặn lại, một cảm giác sưng tấy ập đến, cả người như thể đang lâm vào khung cảnh tuyệt diệu.

Đồng tử của Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Tiện nhân, biến thái chết tiệt!"

Sau đó, làn váy tung bay, cả người như biến mất.

“Sương Nhi, ngươi đi làm gì?”

Bên trong quan tài, giọng nói của Phụng Như Thị có chút lo lắng.

“Đi thăng cấp bảng Vấn Đỉnh, ta tuyệt đối không thể thua kém tên tiện nhân đó!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cất giọng lạnh lẽo như băng tan.

Chương 469: Hoàng Cẩm Sương lên tiếng, thề phải giẫm chết Thái Sơ Bắc Vọng (1)

Xích Ô Cổ Tinh.

Núi xanh ngút ngàn, mưa tiên rả rích, từng tia nước bắn tung tóe khắp nơi.

Trên bầu trời cao ngất, sương vàng tràn ngập, một lão giả tóc vàng mặt mũi nhăn nheo, thân ảnh mơ hồ ngồi xếp bằng trên vầng Đại Nhật sáng chói, khí tức hỗn độn lan tràn xung quanh.

Đây chính là Đạo Quân của Nhật Bất Lạc, sở hữu tuổi thọ sánh ngang đất trời, tu vi vô cùng cao thâm.

Mỗi một câu nói của lão giả, tương ứng với từng đoá sen vàng đại đạo nở rộ trong tinh vực, thúc đẩy trường hà óng ánh chảy xuôi giữa các vì sao trời.

Nam tử áo trắng chắp tay sừng sững, tâm thần đắm chìm bên trong đạo vận, phác hoạ nên từng vết tích của vũ trụ.

Giọng nói hùng hậu như chuông lớn của lão giả đạo âm đột nhiên vang lên.

Oanh!

Một gốc cổ thụ kỷ nguyên trồi lên từ cơ thể nam tử áo trắng, sau đó phát ra ánh sáng vàng kim che khuất bầu trời, nó cắm rễ bên trong thần thổ (đất thiêng) tím ngắt, được tưới tẩm liên tục bởi Sinh Mệnh Nguyên Tuyền.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, cung kính nói:“Vãn bối nhận được ích lợi

không nhỏ.”

Tu vi lại tiến bộ không ít, cảnh giới Ngụy Thần đỉnh phong cũng được củng cố triệt để, hắn đã sẵn sàng bước vào cảnh giới Lạc Thần.

“Không kiêu không ngạo, rèn luyện tiến lên.”

Thanh âm tang thương dường như đang vang lên từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ, lại phảng phất gần gũi trong gang tấc.

Thân ảnh lão giả lập tức tiêu tán, cuốn theo khí tức vô cùng tận của cả thế giới.

“Cung tiễn lão tổ!”

Từ Bắc Vọng hô vang rồi khom người thi lễ.

Một vị cường giả Đạo Quân đích thân giảng đạo, hơn nữa còn là chân thân, ông ta chỉ tùy tiện điểm hóa vài câu, cũng đủ để hắn nhận được nhiều ích lợi vô cùng.

Loại đãi ngộ này, hoàn toàn khác biệt so với trước đây.

Lúc trước, hắn đánh vỡ mặt trống khổng lồ của Đài Yêu Quân tại Bắc Cực Thú Liệp, thể hiện “thiên phú” nghiền ép mấy vạn thiên kiêu khác bảng Vấn Đỉnh, thu hoạch đạo cốt bằng ưu thế tuyệt đối.

Kết quả?

Thần tộc cũng chỉ tán thưởng một vài câu, sau đó ban thưởng như thường lệ.

Nhưng sau khi hắn đồ sát bảy Cổ Thần, Thần tộc không chỉ an bài Đạo Quân giảng đạo cho hắn, mức độ đãi ngộ cũng được cải thiện rất nhiều.

Số lượng tiên dược hoàn mỹ, trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới và đủ loại tài nguyên tu luyện khác mà hắn có thể nhận lấy hàng năm đều tăng gấp ba so với trước kia! !

“Quả nhiên, cái gì thiên phú khí vận, cuối cùng vẫn chứng thực trên phương diện đánh nhau.”

“Đánh nhau ngầu lòi, mới là thật ngầu lòi.”

Từ Bắc Vọng tự giễu cợt chính mình, sau đó đưa tay gọi Kim Ô Thần Điểu.

. . .

. . .

Tại bốn góc của cung điện, một phiến đá hình thù kỳ dị dâng trào tiên khí tinh thuần mênh mông.

Những viên đá kỳ lạ này vô cùng đặc biệt, chúng từng được tẩy luyện và tạo hình qua rất nhiều kỷ nguyên trường hà. Các tu sĩ có thể thăm dò bản chất sinh mệnh đại đạo thông qua hoa văn bên trên viên đá.

Công dụng lớn nhất vẫn là ——

Thiên nhân hợp nhất, vật ngã lưỡng vong.

(Trời và người là một, vạn vật bị lãng quên)

Cực kỳ ích lợi rất nhiều cho việc bế quan tu luyện.

Không hề nghi ngờ, đây cũng là phần thưởng mà Thần tộc ban cho hắn.

“Cung nghênh công tử.”

Chín nữ bộc quỳ rạp xuống đất, thanh âm ngọt mềm vang lên, đôi mắt đẹp liên tục hiện lên từng tia sáng kỳ dị, tràn ngập ý niệm kính ngưỡng và sùng bái.

Nếu như nói trước kia, các nàng quỳ xuống chỉ vì trở ngại thân phận đối phương, tâm không cam tình không nguyện.

Nhưng bây giờ, ai nấy đều vui lòng phục tùng, sẵn sàng cúi đầu làm nô, có thể trở thành nữ nô của Thái Sơ công tử chính là vinh hạnh vô thượng của các nàng.

Một trận chiến hiển hách thanh danh, không chỉ gây chấn động hàng vạn tinh vực, thậm chí còn kinh động các cường giả bất ở ở nơi tận cùng của vũ trụ.

Không ai có thể tưởng tượng được, công tử rốt cuộc đã làm cái gì để tạo nên chiến tích kinh thiên động địa, chấn nhiếp quỷ thần đến như vậy.

Công tử không những coi thường khoảng cách cảnh giới, thậm chí còn một mình quét sạch bảy tên Cổ Thần, thành tích này quả thực đã vượt qua Vô Cực Nhị lúc trước. Có thể nói, hắn đã tạo nên kỷ lục

mới về sức chiến đấu cao nhất trong cảnh giới Ngụy Thần.

“Đứng lên.”

Từ Bắc Vọng tùy ý phất tay áo, bình tĩnh bước vào chỗ sâu nhất trong cung điện.

Hắn cũng không có đắc chí, ngược lại có tự ý thức về bản thân.

Chủ yếu là Cấm Đạo Hoàn quá phù hợp không gian Minh giới, khiến cho sức chiến đấu của hắn tăng lên gấp bội

Nếu như không có Đạo khí này, hắn cũng chỉ có thể chém giết bốn tên Cổ Thần, sau đó giết thêm hai tên khác nhờ vào hai đóa hoa Bỉ Ngạn trên Minh kỳ.

Nếu tiếp tục thiêu đốt huyết dịch hoàng kim, hắn khó có thể giết chết một tên Cổ Thần còn lại. Đến lúc đó, đạo cốt thể nội đạo cốt tự nổ tung, chôn vùi luôn hắn ta thì may ra…

Nhưng giết bốn tên Cổ Thần từ bước đầu, bản thân hắn cũng khó thoát khỏi cái chết…

Từ Bắc Vọng để tay lên ngực tự nhủ, chiến lực của hắn vẫn còn hơi kém hơn phân nửa so với Vô Cực Nhị lúc trước.

Nhưng chênh lệch cực kỳ bé nhỏ, hắn tin tưởng bản thân nhất định có thể đền bù, thậm chí vượt qua.

Thân phận bối cảnh không kém, sao ta lại yếu hơn ngươi được chứ?

Từ Bắc Vọng lấy ra mảnh vỡ pha lê, chuẩn bị tiến vào nền tảng giao lưu của Thần tộc.

Khi tới đây lần đầu tiên, hắn chỉ đứng trong góc giống như một tên lâu la, cảm xúc khi đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Bây giờ đã có chút thành tựu, hắn đương nhiên muốn đi vào đó để trang bức một phen.

Trên một phương diện khác, địa vị hiện tại của hắn đã thăng hạng hơn rất nhiều, để xem có thể tiếp xúc đến thiên kiêu trọng điểm của Nhật Bất Lạc hay không.

Chương 470: Hoàng Cẩm Sương

lên tiếng, thề phải giẫm chết Thái Sơ Bắc Vọng (2)

Tinh vực Vân Yên, một tinh vực thượng đẳng.

Tại một đạo thống cấp ba có tên Lăng Tiêu Các.

Phía trước tông môn trước là một con đường lát đá xanh, hàng trăm bậc thang tựa như trường long nằm ngửa, tiên đằng (dây leo) uốn lượn, suối tiên róc rách.

Tuy nhiên, bầu không khí yên bình và tĩnh lặng ở nơi đây bỗng chốc bị phá vỡ.

“Ai?”

Một nam tử trung niên đội thần quan màu đen trên đầu xuất hiện bên trong Lăng Tiêu Các, sắc mặt uy nghiêm đáng sợ, ông ta chính là Các chủ.

Lúc này, Các chủ đang treo lơ lửng giữa bầu trời, bước từng bước trên đài sen, đạo vận chảy xuôi dưới chân ông ta.

“Hoàng Cẩm Sương.”

Giọng nói mát lạnh tựa như châu ngọc rơi xuống đất, không ẩn chứa bất kỳ âm điệu nào.

Ba chữ này vừa vang lên, tinh thạch vỡ tan thành bột mịn, một thân ảnh váy tím thân ảnh sừng sững tại hư không, ba ngàn sợi tóc tóc đen mượt mà nhảy múa giữa bầu trời không gió.

Dung mạo tuyệt mỹ không tì vết, khí chất cao quý lạnh lùng.

Ngay khi thân ảnh phong hoa yêu kiều này vừa xuất hiện, toàn bộ Lăng Tiêu Các đều bị chấn động, rất nhiều cường giả Thiên Đế lập tức xuất hiện với vẻ mặt sợ hãi.

Các chủ dựng ngược râu tóc, ánh mắt ngập tràn kinh hãi.

Ông ta đường đường một cường giả Tranh Độ một bước, tại sao lại cảm thấy hoảng sợ như vậy?

Hoàng Cẩm Sương là ai? Trong số hàng vạn tinh vực, không ai không

biết đến nàng!

Thiên kiêu vĩ đại kinh diễm của thời đại này, sự tồn tại lộng lẫy nhất chói mắt nhất của Thần tộc Thất Quan Vương!

Nàng ta giáng lâm Lăng Tiêu Các, rốt cuộc là vì cái gì?

Đột nhiên.

Tinh vực rung chuyển kịch liệt, tiên hà (mây trời) dày đặc bắt đầu tiêu tán, tất cả năng lượng tạm ngừng chuyển động, toàn bộ tinh cầu đều đang bị cầm cố bởi những lực lượng vô danh.

Rất nhiều Thiên Đế Lăng Tiêu Các trở nên cứng ngắc như pho tượng, bọn hắn phát hiện bản thân không thể động đậy được nữa.

Ngay cả nam tử trung niên cũng không khỏi rùng mình, toàn thân giống như bị trời phạt, tất cả sức mạnh rơi vào trạng thái ngủ say.

Một cỗ quan tài pha lê lấp lánh phiêu đãng bên ngoài tinh vực, thi thể nằm bên trong là một nữ tử đang tỏa sáng rực rỡ.

Nữ tử trong cỗ quan tài đang mặc váy gấm màu xanh nhạt, mái tóc xanh được vấn gọn gàng bằng chiếc trâm cài màu tím, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy thần sắc bất lực.

“Nàng đang xúc động.”

Trong từ trường hỗn loạn giữa các vì sao trời, một giọng nói già nua vang lên, ẩn chứa một chút trách móc.

“Ừm.”

Hoàng Như Thị khẽ hé môi son.

Nữ nhi và ba cường giả Đạo Quân hộ giá đã gây nên tình thế sóng gió hung hiểm, cũng chỉ vì đổi mới vị trên bảng Vấn Đỉnh.

Nguyên nhân là để vượt mặt tên con rể nghèo hèn kia, không thể bị hắn đè ở phía dưới. . .

Một người có tâm tư kín đáo, thông minh tuyệt đỉnh Cẩm Sương, nhưng cũng sẽ đánh mất lý trí theo cách này.

“Cũng may là ta không nói cho nàng về chuyện Vô Thiên Yếm Văn và Thần Đồ Mộng Chi, nếu không thì sự tình sẽ rối tung rối mù đến mức không dám tưởng tượng.”

Hoàng Như Thị than nhẹ trong lòng.

Bầu không khí trong Lăng Tiêu Các tĩnh mịch như hầm mộ âm trầm.

Hàng ngàn vạn đệ tử bày ra vẻ mặt đờ đẫn rỗng tuếch, ai nấy đều giống như xác chết sống dậy. Tuy nhiên, một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào nhật nguyệt tinh thần, thần lực toàn thân vẫn bành trướng như cũ.

Chính là Thiếu các chủ.

Nam trẻ tuổi nuốt vị đắng vào cổ họng, cả người từ từ nhô lên.

Cho dù có ngu xuẩn đến đâu, ai nấy đều có thể đoán được ý đồ của Hoàng Cẩm Sương, nàng ta đang bắt buộc hắn phải khai đao.

Thật xui xẻo làm sao …

“Bái. . .bái kiến Hoàng tiên tử.”

Thanh âm của Thiếu các chủ run rẩy kịch liệt, hắn căn bản không dám nhìn thẳng bộ dáng ưu nhã vô song nà.

Nếu như có thể, hắn thật muốn chắp tay giao ra vị trí ba vạn chín ngàn trong bảng Vấn Đỉnh.

Đáng tiếc không được.

Nữ tử váy tím vẫn vô cảm như cũ, bàn tay ngọc ngà óng ánh vươn về phía tinh hà.

Bỗng nhiên, trời đất vô tận mênh mông xuất hiện tuyết trắng vô ngần, đạo vận

băng hàn cuồn cuộn như sóng thần, tưởng như có thể đóng băng toàn bộ nơi đây vĩnh viễn về sau.

Sắc mặt của Thiếu các chủ trở nên trắng bệch, hắn hoàn toàn không có tâm tư chống cự.

Đây chính là thiên kiêu đứng thứ ba trên bảng Vấn Đỉnh, cho dù nàng đang tu luyện lại từ đầu, nhưng hắn cũng không có tư cách chống lại.

Trước mặt nàng, sự tồn tài của hắn chỉ như con kiến tầm thường.

“Giết!”

Các chủ đội thần quan màu đen khẽ phất ống tay áo, khàn giọng gầm thét, cố gắng loại bỏ cơn khiếp đảm của nhi tử.

Chấp nhận chịu trói cũng chết, chi bằng hung hăng tranh đấu một phen.

Thiếu các chủ kiệt lực khắc chế cơn sợ hãi trong nội tâm, ngửa mặt lên trời rồi thét dài, thân thể hoá thành một thanh kiếm sát phạt vĩ đại, tựa như có thể hủy diệt cả thế giới.

Oanh!

Một hồ nước màu đen hình thành ở giữa mi tâm của hắn, giống như lãnh vực phong ấn, phát ra hào quang chói mắt bành trướng kịch liệt.

Quang hoa ngưng tụ thành một thanh thần kiếm có kích thước trăm vạn trượng, tựa như có thể đập tan băng hàn.

“Tên chó săn biến thái nhà ngươi, còn muốn bò lên trên bản cung sao?”

Nữ tử áy tím khẽ nói trong lòng.

Một đóa băng hoa kỷ nguyên trong suốt như pha lê bao quanh thân thể của Hoàng Cẩm Sương, nàng tựa như chúa tể bất tử thống trị thế giới băng giá, sở hữu thần lực vô biên vô tận, toàn bộ đều đang gào thét vì nàng.

Bùm!

Bông tuyết bay xuống, thanh thần kiếm khổng lồ xuất hiện vết nứt trong tức khắc, tim gan của Thiếu các chủ nứt vỡ thành từng mảnh, hắn còn không kịp thi triển đòn sát thủ thì bị băng hàn đâm xuyên thủng đầu.

Chỉ với một chiêu, thể xác và thần hồn đều bị hủy diệt!

Chương 471: Hoàng Cẩm Sương lên tiếng, thề phải giẫm chết Thái Sơ Bắc Vọng (3)

“Đi.”

Một thanh âm bất đắc dĩ truyền đến từ bên ngoài tinh vực, Hoàng Như Thị thúc giục.

Tia sáng lạnh lẽo trong đôi mắt xanh biếc của nữ tử váy tím bắt đầu tiêu tán, nàng hô to với ngữ điệu thích thú: “Thái Sơ Bắc Vọng, ta muốn giẫm ngươi dưới chân, sau đó hung hăng nhục nhã ngươi!”

Ngay khi dứt lời, bóng dáng vô song xé toạc khoảng không, và ngay lập tức xuất hiện trong thiên hà.

Ba vị Đạo Quân ẩn thân và cỗ quan tài pha lê cấp tốc thi triển đạo pháp bất hủ, ánh sao trở nên ảm đạm trong nháy mắt, toàn bộ vũ trụ chìm vào bóng tối.

Sau khi phá vỡ quy tắc vũ trụ, bọn họ lao đi với tốc độ khủng khiếp, hướng về phía sâu vô tận.

Nữ tử váy tím lấy Tinh La Bàn, ý thức tiến vào dải ngân hà sáng chói, nhìn xem Thái Sơ Bắc Vọng đang nằm bên dưới thân ảnh của nàng.

“Tiện nhân!”

Nàng khẽ nâng chiếc cằm thanh tú, tinh thần dường như vô cùng thoả mãn.

Hoàng Như Thị nằm trong quan tài có chút bất đắc dĩ: “Câu nói kia có ý tứ gì?”

Ầm ầm!

Ánh sáng vàng rực phổ chiếu khắp nơi, vũ trụ tối tăm bị xé tan, từng thân ảnh vĩ ngan lần lượt bước ra.

Một vầng Đại Nhật đỏ rực xuất hiện tại vũ trụ, hào quanh lấp lánh tựa như được đúc bằng vàng ròng.

“Truy!”

Các lão giả tóc vàng đang dâng trào phẫn nộ, tiện tay đập nát từng mảnh tinh thạch, tất cả các vì sao đều bị hủy diệt trước mặt, các loại năng lượng kinh khủng liên tục nở rộ.

Vô số thế lực đạo thống gần đó đều nhao nhao phụ họa với đám người Thiên Đình và Nhật Bất Lạc, phái ra cường giả Tranh Độ truy kích đến tận cùng vũ trụ.

Một khi bắt được Thất Quan Vương dư nghiệt, bọn họ sẽ tạo dựng

công lao ngập trời!

Thiên hà vũ trụ phát sinh đại loạn, đủ loại hào quang tinh tú tuôn trào, vô số sao trời nổ tung thành từng mảnh, vết tích đại đạo hỗn loạn lan tràn khắp nơi.

Tin tức Hoàng Cẩm Sương nhập thế đã gây ra một trận sóng to gió lớn khắp hàng vạn tinh vực, chấn động đến vạn vạn sinh linh!

Ngay sau đó, Thái Sơ Bắc Vọng cũng bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió!

“Giẫm ngươi dưới chân, hung hăng nhục nhã.”

Tám chữ này tựa như một cơn sóng thần kỷ nguyên, ngay cả tinh vực thượng đẳng, hay là vùng đất cằn cỗi, tất cả các tu sĩ đều nhai đi nhai lại mãi không thôi.

Đây là một lời tuyên chiến sao?

Không.

Thái Sơ Bắc Vọng còn không có tư cách đứng ngang hàng với Hoàng Cẩm Sương.

Đây vốn dĩ là ý đồ nhục nhã trần trụi!

Nàng ta bày ra tư thế ngạo nghễ tuyệt, lăng nhục thiên kiêu nổi bật nhất của Nhật Bất Lạc trong thời gian gần đây.

Đối với Thất Quan Vương săn giết Nhật Bất Lạc tộc nhân, mọi người nhìn mãi cũng quen mắt, căn bản không có gì kỳ quái.

Có thể nói, ngay cả vòng luân hồi Hoàng Tuyền cũng khó có thể dập tắt mối hận thù diệt vong của mỗi tộc nhân Thất Quan Vương

Còn về lý do tại sao Hoàng Cẩm Sương nhắm vào Thái Sơ Bắc Vọng, điều này lại càng dễ hiểu.

Trong khoảng thời gian gần đây, danh tiếng của kẻ này lên nhanh như diều gặp gió, thân thế lại còn liên quan tới tầng tầng lớp lớp truyền thuyết, cái gì mà sở hữu cổ thụ kỷ nguyên từ trong bụng mẹ, cái gì mà xen lẫn với tinh huyết của sinh linh kỷ nguyên, thiên phú khí vận gần như có thể sánh ngang với phôi thai thiên đạo.

Tóm lại, đề tài nói chuyện phiếm của mọi người hầu như không thể rời xa cái tên Thái Sơ Bắc Vọng.

Tốt thôi.

Ngươi không phải cực kỳ ngưu bức a, vậy thì ta vừa vặn nhục nhã ngươi! !

Trong mắt các tu sĩ thuộc hàng vạn tinh vực, khoảng cách giữa Hoàng Cẩm Sương và Thái Sơ Bắc Vọng xa xôi vạn dặm.

Hai người hoàn toàn không ở cùng một cấp độ.

Nếu như xem vòng tròn thiên kiêu v là một tòa Kim Tự Tháp, vậy thì Hoàng Cẩm Sương đứng trên đỉnh, mà Thái Sơ Bắc Vọng nằm ở tầng chót nhất, quả thực là sự khác biệt giữa mây và bùn.

Một câu nói nhẹ nhàng của Hoàng Cẩm Sương có thể đạp đổ đạo tâm của Thái Sơ Bắc Vọng, khiến hắn ta hoảng sợ cả ngày.

Tóm lại, một sự kiện huy hoàng như vậy đã khơi dậy tinh thần hóng chuyện của hàng tỷ tu sĩ, ai ai cũng đang chờ mong phần tiếp theo.

Tại trận pháp truyền thống mịt mờ trong màn sương mù, nam tử áo trắng sững sờ thật lâu, cuối cùng mới phun ra bốn chữ: “Gan to bằng trời.”

Chưa kể, nội tâm của hắn còn trào dâng chút ít hưng phấn.

Phương thức tán tỉnh như thế này quả thực là vang dội cổ kim, Từ Bắc Vọng không thể không nảy sinh một tia khoái cảm, phần thân dưới có chút cứng ngắc.

Chân ngọc tuyệt phẩm giẫm đạp, còn hung hăng. . .

“Hít!”

Thân thể của Từ Bắc Vọng trở nên tê dại, hắn không tự chủ được mà hồi tưởng lại một màn tuyệt sắc ở ao Cửu Châu xưa kia.

Chỉ có tiểu nữ nhân trong khuê phòng mới xấu hổ nói rằng ta yêu ngươi.

Mà lão đại? Nàng có thể thẳng thừng tuyên bố muốn hung hăng giẫm đạp người thương trước hàng vạn tinh vực.

Lời tán tỉnh quá cao siêu!

Chỉ có chó săn mới hiểu được ý nghĩa sâu xa của câu nói này.

Về phần thế giới bên ngoài có nảy sinh hoài nghi hay không, vậy thì tuyệt đối sẽ không.

Đổi lại trước đó, khi thanh danh của hắn vẫn còn mờ mịt không rõ, đám người bên ngoài chắc chắn sẽ cảm thấy hoang mang, tại sao lão đại lại tìm hắn?

Nhưng bây giờ, hắn đang là đối tượng mà Nhật Bất Lạc đang dốc lòng vun trồng, nếu bị Thất Quan Vương săn giết thì cũng là chuyện không thể bình thường hơn.

“Quả nhiên là nương nương.”

Từ Bắc Vọng lấy con rối ra, nắn bóp khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo thành đủ loại hình dạng khác nhau.

Bản tính chiếm hữu đến mức biến thái, nàng nhất định phải xếp hạng cao hơn chó săn, cho nên không tiếc tạo ra biến động ngập trời.
. .

Chương 472: Hoàng Cẩm Sương lên tiếng, thề phải giẫm chết Thái Sơ Bắc Vọng (4)

Màn sáng trở nên ảm đạm, sau đó truyền tống đến Tinh vực Vân Yên.

Giờ phút này, nam tử áo trắng bước vào hư không, hấp dẫn ánh mắt vô số thân ảnh vĩ ngạn.

“Đạo tâm vẫn không vỡ vụn!”

Rất nhiều cường giả Thần tộc Hoàng Kim không khỏi có chút hiếu kỳ.

Dù bị Hoàng Cẩm Sương uy hiếp, nhưng hắn vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh, kẻ này quả thật bất phàm.

Đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm dọa đến mức không dám đi ra tổ địa rồi.

“Tên xui xẻo.”

Một số thiên kiêu có thứ hạng cao trên bảng Vấn Đỉnh cũng đứng

sừng sững hư không, bọn hắn nhìn về phía nam tử tuấn mỹ bằng ánh mắt thương hại.

Chỉ mới bắt đầu quật khởi, kẻ này đã bị Hoàng Cẩm Sương đáng sợ để mắt tới, con đường tu luyện của hắn nhất định sẽ long đong trắc trở.

Lúc này, thiên hà vần vũ nóng như lửa đốt, ánh sao vô biên vô tận trở thành màu vàng kim, một vầng Đại Nhật có kích thước vạn trượng đến từ nơi sâu nhất trong vũ trụ.

Đại Nhật hỗn độn chìm nổi, một phương phía trên vùng tịnh thổ, trọn vẹn sừng sững mấy trăm đạo thân ảnh vàng óng.

“Bắc Vọng.”

Thái Sơ Hồng hiện ra chân thân, gọi tên tiểu bối.

Trước vô số ánh mắt soi mói, thân ảnh Từ Bắc Vọng xuất hiện trên vòng Đại Nhật.

Hắn không dám có bất kỳ tâm trạng thất thường nào, rất rõ ràng, thực lực hiện tại của hắn vẫn chưa đuổi kịp Thất Quan Vương.

“Đừng sợ.”

Thanh âm tang thương vang lên, cõi thanh tịnh phảng phất như ánh mắt ôn hòa nhìn chăm chú.

Từ Bắc Vọng tất cung tất kính trả lời: “Vãn bối không sợ uy hiếp.”

Màn sương hỗn loạn lan toả, một cường giả Chí Cao bất hủ hiển hóa thành thực thế, nói khẽ: “Cố gắng tu hành, đừng để bị ảnh hưởng, càng không nên sinh sôi tâm ma sợ hãi.”

Rất nhiều thân ảnh bất hủ nhìn chằm chằm cái này tiểu bối kinh tài tuyệt diễm một cách nghiêm túc.

Bọn họ e sợ đạo tâm của hắn có chút tỳ vết, sinh ra tâm ma ác mộng.

“Vãn bối không sợ.” Từ Bắc Vọng nói một cách nghiêm túc.

Còn muốn ta nói mấy lần?

Ta thật không sợ. . .

Ta còn ước gì bị nàng giẫm đạp mà.

Hơi dừng một chút, hắn đột nhiên trịnh trọng mở miệng: “Vãn bối muốn làm mồi nhử, đồng quy vu tận cùng Hoàng Cẩm Sương.”

Hào quang của vầng Đại Nhật càng thêm sáng chói, khí tức nóng rực bao trùm cõi thanh tịnh, ánh mắt của các lão quái vật nổi lên từng gợn sóng, bọn họ đương nhiên phi thường hài lòng với tên hậu bối này.

Hắn có can đảm hi sinh chính mình vì muốn thành toàn lợi ích của Thần tộc, đây chính là tộc huấn của Nhật Bất Lạc, đồng thời cũng là nguyên do của vinh quang vô hạn của bọn họ.

“Mau dẹp bỏ ý nghĩ này.”

Thái Sơ Hồng tỏ ra tức giận, lạnh giọng trách mắng.

Thất Quan Vương sao đó hành sự ngu xuẩn và liều lĩnh như vậy, Hoàng Cẩm Sương sẽ tình nguyện bước vào cái bẫy do Nhật Bất Lạc bố trí sao?

Nếu đúng như vậy, đừng nói một cái ngươi, mười cái Thái Sơ Bắc Vọng đều có thể hy sinh. . .

“Tranh thủ thời gian, sớm ngày bước vào cảnh giới Lạc Thần.”

Sau khi vứt xuống câu nói này, vầng Đại Nhật sáng chói lập tức tan biến.

Nam tử áo trắng đứng sừng sững trên dải ngân hà, ánh mắt hiện lên ý cười không dễ dàng phát hiện.

Cuộc sống này thật sự là quá thú vị á!

….

….

Chớp mắt đã là một năm sau đó.

Hành tinh Bắc Vọng.

Toàn bộ núi rừng đều là cây đào, trăm hoa nở rộ như mây mù vạn dặm, hương thơm ngào ngạt lan tỏa khắp nơi.

Nam tử áo trắng mỹ lệ khoanh chân ngồi xuống, toàn thân trào dâng một cỗ tiên khí như sương mù, tỏa ra sức mạnh cốt nhục như tinh hải từ trong mỗi lỗ chân lông.

Vị trí đỉnh đầu lại càng thêm phát sáng, khí tức giống như một vị thần cổ lão, thần lực mênh mông không thể diễn tả.

“Còn thiếu một chút nữa.”

Từ Bắc Vọng từ từ mở mắt, hắn có chút thất vọng.

Sau khi luyện hóa rất nhiều tiên dược hoàn mỹ và trái Đạo Quả của Tiểu Thế Giới, hắn vẫn chưa thể đột phá cảnh giới Lạc Thần.

Không phải thiên phú của hắn kém cỏi, nhưng vì tài năng quá mức xuất chúng, nên việc bứt phá gông cùm xiềng xích mới khó càng thêm khó.

Cảnh giới Lạc Thần cũng chính là Thần Linh, thực ra là một giai đoạn quá độ của thần lực.

Mấu chốt là Cổ Thần ở trên cảnh giới Thần Linh, chính là rào cản lớn nhất trên con đường trường sinh.

Tại sao?

Chín phần mười tu sĩ tiến vào cảnh giới Cổ Thần đều chỉ cần vượt qua bốn phẩm: sơ, trung, cao, đỉnh phong.

Nhưng đối với đám thiên kiêu thiên phú tuyệt luân lại có chút đặc thù, bọn hắn nhất định phải trải qua chín cấp, khiến cho thân thể hoà hợp với thiên đạo một cách hoàn mỹ nhất.

Ví dụ, hắn ta chém giết bảy tên Cổ Thần, trong đó có sáu tên Cổ Thần là sơ phẩm, kẻ dẫn đầu là trung phẩm.

Mà hầu hết mười nghìn thiên kiêu đứng đầu bảng Đỉnh Vân đều là Cổ Thần cấp sáu đến Cổ Thần cấp chín.

Hạn mức cao nhất rất rõ ràng, đám Cổ Thần bình thường cũng chỉ dừng lại ở Tiên Đế cả đời, mà thiên kiêu trải qua chín cấp trong cảnh giới Cổ Thần sẽ tạo nên thành tựu không thể đo lường trong tương lai.

Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, chính là tốc độ tu luyện chậm chạp vô cùng, nhất là khi bước vào cảnh giới Ngụy Thần đỉnh phong, thần lực cần phải tích lũy mênh mông.

Dựa vào tình trạng hiện tại của Từ Bắc Vọng, hắn cũng phải trải qua chín cấp Cổ Thần.

“Ta vẫn phải đi cướp đoạt cơ duyên, không thể làm từng bước rồi.”

Từ Bắc Vọng nói nhỏ, sau đó đặt con rối bên dưới vào nhẫn trữ vật rồi rời khỏi tinh cầu thuộc về hắn ngay lập tức.

Chương 473: Nhất tộc Ám Duệ dâng tặng đại lễ, Cấm Khu Sinh Mệnh rốt cuộc là gì? (1)

Sở dĩ Từ Bắc Vọng trốn ở nơi không người để tu luyện trong khoảng thời gian này , nguyên nhân thật sự là vì hắn quá thu hút, chỉ cần đi bộ cũng có thể tạo ra chủ đề, lưu lượng bùng nổ kịch .

Nếu chư thiên vạn vực có hot search, hắn chắc chắn sẽ chiếm vị trí đầu bảng.

Chiến tích giết được bảy cổ thần đã khiến hắn đủ nổi tiếng rồi, lão đại còn muốn thêm dầu vào lửa, cái tên Thái Sơ Bắc Vọng càng vang dội đến mức rối tinh rối mù.

Một tinh vực mà có hàng trăm triệu sinh linh, mà tiên giới lại có hàng trăm triệu tinh vực, âm thanh ngưỡng mộ đếm không hết, đi đến đâu cũng bị chú ý đến đó, thật sự phiền phức vô cùng.

Sau một năm nguội lạnh, Từ Bắc Vọng đi ngang qua tinh vực điện Truyền Tống vẫn có thể nghe thấy nghị luận về hắn.

Vừa trở lại tổ địa.

Một con Ô Kim Thần Điểu lộng lẫy bổ nhào xuống chỗ ắn, đôi mắt to tròn nở rộ hào quang vàng kim, cất giọng non nớt nói: “Thái Sơ công tử, có người đang đợi ngươi.”

“Hửm?”

Từ Bắc Vọng khẽ cau mày, lập tức đứng trên lưng nó, băng qua tiên vũ (mưa tiên) hàng trăm vạn trượng.

Để có đủ tư cách bái phỏng tổ địa Nhật Bất Lạc, thân phận của đối phương chắc chắn không đơn giản. Người bình thường hoặc dù là cường giả Tranh Độ cũng phải dừng bước ở đại điện truyền tống của tinh vực.

Trong cung điện nguy nga trên đỉnh mây, một bóng người vẫn đứng lặng thinh trong làn sương mù ma khí lượn lờ.

Một nữ tử có dung mạo yêu dị, con ngươi đen kịt không có tròng trắng, vầng trán có một ấn ký ẩn chứa một vòng xoáy trầm luân, một nửa toát ra ánh sáng sặc sỡ, một nửa là khói đen âm trầm.

Chín nô bộc nữ nơm nớp lo sợ, không dám thở mạnh, cảm thấy áp lực cực lớn.

Thiên kiêu hàng đầu của Nhất tộc Ám Duệ, Bất Vị Ma đứng thứ bốn mươi chín trong bảng Vấn Đỉnh, Cổ Thần cấp chín đỉnh phong, chỉ cần đi ra Phong Đế Thiên Thê thì sẽ trở thành Đại Đế.

Cũng có rất nhiều truyền thuyết liên quan đến Bất Vị Ma, nàng không chỉ là phôi thai thiên đạo, mà còn sở hữu thể chất Tiên Ma, chiến lực cực kỳ khủng bố.

Nàng ta không quen không biết công tử, vậy mục đích chuyến đi lần này là gì?

“Dâng trà.”

Một giọng nói ấm áp vang lên từ cách xa hàng triệu dặm, nam tử áo trắng hoa lệ đứng chắp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn ma nữ quỷ dị trước mặt.

Đám nữ bộc nhanh chóng đi hái những lá trà tươi mát nhất, tự tay pha ra hai chén trà xanh phảng phất hương thơm.

“Mời.”

Từ Bắc Vọng cầm trong tay chén trà, thong thả nhấm nháp vài ngụm, nhưng trong lòng lại chìm vào trầm tư.

Nói đến đây, hắn cũng coi như khá am hiểu Nhất tộc Ám Duệ.

Tà ma Ma Quật ở Cửu Châu không phải là huyết mạch hỗn tạp Nhất tộc Ám Duệ hay sao, hay còn gọi là thứ tà ma phế phẩm.

Về phần Nhất tộc Ám Duệ của tiên giới, bọn họ chính là thế lực hàng đầu, gần sánh ngang với Thần tộc hoàng kim.

Tộc nhân sinh hoạt ở Táng Ma Uyên, một vùng đất vô danh bị phong ấn.

Hầu hết hai trăm người đứng đầu trong bảng Vấn Đỉnh đều đến từ

các Thần tộc Hoàng Kim, mà ma nữ trước mắt này có thể xếp hạng bốn mươi chín. đây chẳng phải là minh chứng thể hiện sức mạnh tiềm ẩn của Ám Duệ Nhất Tộc ở một khía cạnh nào đó sao?

Sau một lúc im lặng, Bất Vị Ma từ từ lên tiếng: "Tộc nhân Ám Duệ phát hiện ra vết tích Minh khí trên chiến trường, cho nên phái ta đến tặng ngươi một món thần vật."

Giọng nói của nàng ta khàn khàn ảm đạm, giống như vết rỉ loang lổ của đồ sắt.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng không có một tia gợn sóng, hắn bắt đầu phân tích chi tiết câu nói này.

Chiến trường, dĩ nhiên là nơi mà hắn đã tru sát bảy tên Cổ Thần.

Chí Cao bất hủ có thể điều tra vết tích của Cấm Đạo Hoàn, Nhất tộc Ám Duệ cũng có thủ đoạn thăm dò ra Minh khí.

Nhưng đối phương vô duyên vô cớ dâng tặng thần vật, rốt cuộc là vì sao?

"Nhất tộc chúng ta nhặt được thứ này trong kỷ nguyên trường hà."

Bất Vị Ma nhàn nhạt mở miệng.

Đột nhiên, một cái bình sành màu xám có chu vi năm thước lơ lửng trên không, sức mạnh hủy diệt mãnh liệt trào ra.

Khiếu huyệt trong cơ thể của Từ Bắc Vọng rung động kịch liệt, hắn cảm nhận được một luồng Minh khí cực lớn, cả cơ thể như sắp hóa thành một mảnh đất thuần khiết.

"Lý do."

Lúc này, hắn thể hiện năng lực tự kiềm chế vượt hẳn người thường của mình, bình tĩnh nói .

Không chút dao động, ung dung trầm tĩnh.

Bất Vị Ma hơi sững sờ, dường như không ngờ đối phương bình tĩnh ung dung như vậy, gần như không phát sinh bất kỳ rung động nào.

"Một thứ không thể điều động được ma khí thì chẳng khác gì phế phẩm, chi bằng tặng cho ngươi."

Giọng nói của nàng ta vẫn tắc nghẽn khàn khàn như cũ.

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng không tin vào những lời chiếu lệ qua loa như vậy, nếu không biết rõ nguyên nhân thì hắn sẽ không tiếp nhận.

Thứ này cũng không phải cầm được thì có được, đối phương là Nhất tộc Ám Duệ, mặc dù vĩnh viễn không thể sánh bằng Nhật Bất Lạc, nhưng cũng sẽ không dễ dàng quỳ phục Thần tộc hoàng kim.

Bất Vị Ma im lặng một lúc rồi nói thẳng: "Vô số kỷ nguyên về trước, Nhất tộc Ám Duệ chỉ là một bộ lạc chiếm cứ một g xó xỉnh, khi sắp bị hủy diệt bởi kỷ nguyên trường hà, chúng ta được cứu sống bởi một sức mạnh thần bí."

"Minh khí?"

Từ Bắc Vọng thuận thế hỏi.

"Đúng vậy." Bất Vị Ma nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bình tĩnh nói: "Mặc dù không biết đối phương là người phương nào, nhưng trải qua vô số kỷ nguyên, chúng ta cuối cùng cũng tìm được một người tu luyện Minh khí."

"Những gì còn lại lúc đó là cái hũ này. Các trưởng lão trong tộc bàn luận với nhau, tặng thứ này cho ngươi, cũng như dành cho ngươi sự ưu ái."

Nàng nói rất thẳng thắn, không chút giấu giếm.

Thay vì trở thành phế phẩm, không bằng dùng nó để giao hảo với thiên kiêu Nhật Bất Lạc. Dù gì đi nữa, Nhất tộc Ám Duệ cũng từng nhờ ơn của người tu luyện Minh khí.

Chương 474: Nếu muốn tự sát, cứ làm đi, cuối cùng thành thần linh (1)

Từ Bắc Vọng không nói lời nào, cuốn cái hũ vào trong không gian nhẫn trữ vật, chợt mỉm cười nói:"Ghi nhớ trong lòng."

Bất Vị Ma gật đầu, ma khí lượn lờ mấy vạn dặm, nối liền bầu trời tinh vực, thân ảnh hóa thành sương mù rồi biến mất.

Sau khi nhìn nàng rời đi, Từ Bắc Vọng bước vào sâu trong cung điện.

Người tu luyện Minh khí trước đây, liệu có phải là người ở Cấm Khu Sinh Mệnh rốt cuộc là không?

Khả năng không thấp.

Sống lâu như vậy, thọ ngang trời đất, Từ Bắc Vọng có thể suy đoán tu vi người này có tu vi ít nhất cũng phải là Đạo Quân.

“Cấm Khu Sinh Mệnh kia ở đâu?”

Từ Bắc Vọng lẩm bẩm một mình, lập tức nhìn vào bình sành màu xám trên tay.

Mùi vị này giống như Minh kỳ, hắn nhanh chóng rút cờ ra.

Trong tích tắc, biến hóa quỷ dị xảy ra.

Trên mặt cờ trống trơn đột nhiên mọc lên một đóa hoa bỉ ngạn, tiếp sau đó là hai đóa, ba đóa, bốn đóa,...

Cuối cùng dừng lại ở chín đóa.

Từng cánh hoa thánh khiết phấp phới, đung đưa trên mặt cờ.

Ánh sáng xám xịt dần dần mờ đi, chiếc bình sành bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, sau đó hóa thành bột mịn không còn sót lại chút gì.

Cuối cùng một cỗ sức mạnh mênh mông tiến vào không gian Minh giới do Từ Bắc Vọng tự tạo ra, liên tục tếp tràn vào mỗi khiếu huyệt.

“Minh thể lại tiến hóa…”

Từ Bắc Vọng thực sự có thể cảm nhận được những thay đổi trong cơ thể mình, mấu chốt chính là Minh kỳ.

Một đóa hoa bỉ ngạn có thể giết một Cổ Thần bình thường

Thế chín đóa hợp lại với nhau, sức mạnh hủy diệt bạo phát ra liệu có thể giết được Đại Đế, thậm chí là Thiên Đế hay không?

Thiên Đế thì có lẽ rất khó, nhưng tuyệt đối có thể đọ sức Đại Đế.

Từ Bắc Vọng liếc mắt nhìn bông hoa bỉ ngạn óng ánh trên lá cờ.

Chín bông hoa giống như những sinh vật sống, thiêng liêng mà thuần khiết, thế nhưng lại có thể nuốt chửng rào cản của một thế giới, bao phủ và phá hủy hết thảy.

Đó chính là chiêu thức át chủ bài lớn nhất của hắn.

Ở một trình độ nào đó, mức độ ưu tiên cao hơn Cấm Đạo Hoàn nhiều.

Dù sao hắn cũng chỉ là Ngụy Thần đỉnh phong, chỉ có thể thúc đẩy được một phần vạn uy lực của món Đạo khí này.

“Nên sử dụng thế nào?”

Từ Bắc Vọng suy nghĩ một lúc, sau đó mới có quyết định.

Hoa Bỉ Ngạn trên Minh kỳ chỉ sử dụng một lần, hắn muốn gây náo nhiệt khắp chư thiên vạn vực một lần nữa, khiến hàng vạn tu sĩ phải lóa mắt.

Nhưng trước đó, hắn phải thăng cấp tu vi lên cảnh giới Thần Linh.

...

...

Tinh vực Kiếm Huyền.

Một thanh kiếm khổng lồ như cột chống trời sừng sững giữa vùng đất đỏ rực mênh mông, hiện ra khí thế uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Trong cung điện vàng rực sáng chói, một nữ tử dáng người uyển chuyển đang ngồi trên ghế cao, toàn thân lan tỏa mùi hương kỳ lạ, bờ vai để lộ ra một nửa, trông đặc biệt hấp dẫn và quyến rũ.

Trong sảnh, chín mươi chín thanh niên trẻ tuổi đang nằm sấp xuống, người nào người nấy trần truồng không mảnh vải che thân, sắc mặt tái mét u ám, giống như bị hút cạn tinh khí.

“Vực chủ, ta còn muốn…” Một gã trai lơ bày ra thần sắc, bò tới giống như một con chó.

Nữ tử vén váy, bờ mông đặt trên mặt hắn ra, sau đó biểu lộ thần sắc vui mừng.

Lúc này, đôi mày rậm ẩn chứa sắc xuân của nữ tử khẽ cau lại, gã trai đang bị đè bẹp dưới bờ mông hoá thành một vũng thịt, còn nàng ta lơ lửng trên không trung.

“Cung nghênh Thái Sơ công tử.”

Nàng ta nhìn thấy rõ mặt người mới tới, giọng nói đột nhiên trở nên run rẩy.

Bầu trời như bị xé nát, nam tử áo trắng bước ra, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giống như một vị thần cao quý.

Hắn lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhưng lại khiến cả tinh vực chấn động, hàng trăm vạn cường giả sợ hãi quỳ xuống, không dám thở mạnh.

“Chủ nhân tinh vực Kiếm Huyền Thường Thi Đào, là ngươi sao?”

Nam tử áo trắng chắp tay sau lưng, ánh mắt trầm tĩnh, bình tĩnh nhìn xuống nữ tử kiều mị tóc tai rũ rượi kia.

Thường Thi Đào cảm thấy hoảng loạn, nội tâm trào dâng một dự cảm không lành, đôi môi đỏ mọng khẽ run rẩy, cũng không dám trả lời.

Người đứng đối diện nàng ta là ai?

Thái Sơ Bắc Vọng nổi tiếng khắp hàng tỷ tinh vực, thiên kiêu cái thế của thần tộc Nhật Bất Lạc, sở hữu chiến lực khủng khiếp đứng vững giữa thế gian này!

Cái bóng danh tiếng của người ta quá lớn, đè bẹp nàng ta thở không ra hơi!

“Có thể diện kiến dung mạo tôn quý của Thái Sơ công tử, đây đúng là vinh hạnh ba đời của ta.”

Thường Thi Đào cố gắng kiềm chế căng thẳng, khuôn mặt nở nụ cười nịnh nọt.

Đây cũng là lời thừa nhận trá hình về thân phận của mình.

Nam tử áo trắng khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Giao ra đây.”

Giọng nói đó vừa dứt, một nửa chiếc bình cổ phác có hình đồng hồ cát lơ lửng giữa bầu trời.

Khi đặt bẫy giết tên cường giả trọng sinh Lê Dạ ở tinh vực Thiên Cầm, Từ Bắc Vọng đã truy tìm ký ức và biết được một nửa còn lại đang nằm trong tay Thường Thi Đào, người từng là đạo lữ của hắn.

Hai phần này hợp nhất với nhau thì có thể tạo nên thần vật luyện hóa trợ giúp Từ Bắc Vọng đột phá Thần Linh.

Sắc mặt Thường Thi Đào trở nên tái nhợt, đầu óc hiện lên một bóng dáng thanh tuấn, đó cũng là sự kiện hổ thẹn nhất mà nàng từng làm, chính tay giết chết người đầu ấp tay gối với mình.

“Ta không muốn nói lại một câu nói với ngươi.”

Giọng điệu của Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lùng, mái tóc vàng tung bay giữa bầu trời.

Không chút do dự.

Thường Thi Đào cung kính đưa một nửa cái bình còn lại ra.

Tuy nàng ta đứng thứ tám mươi sáu nghìn hai trăm mười một trên bảng Vấn Đỉnh, bảy trăm tuổi đã là Cổ Thần cấp hai, nhưng khi đối diện với nam tử tuấn tú trước mặt, nàng ta lại không có một chút ý nghĩ chống đối.

Từ Bắc Vọng chộp lấy nửa bình còn lại.

Sau khi hợp thể, thân bình tỏa ra đạo vận dồi dào, giống như tiếng tế lễ trong thế giới cũ đang vang vọng.

Thường Thi Đào cảm thấy đau nhói vô cùng. Trước đây, Lê Dạ trải qua thập tử nhất sinh mới lấy được chiếc bình này ở khu di tích thượng cổ, sau đó hắn đã tặng một nửa cho nàng ta làm tín vật định tình.

Nhưng Thái Sơ Bắc Vọng muốn lấy, nàng ta dám nói “không” sao?

Chương 475: Nếu muốn tự sát, cứ làm đi, cuối cùng thành thần linh (2)

“Tự sát đi.”

Giọng nói lạnh lùng vừa cất lên, nam tử áo trắng chắp tay đi về phía tận cùng bầu trời.

Nghe thấy ba chữ này, nhiều cường giả Thần Linh trong phạm vi trăm vạn dặm đều cảm thấy rất khó tin, kinh ngạc đến mức cảm thấy lồng ngực muốn nổ tung ra.

Cái gì gọi là cường thế?

Thái Sơ Bắc Vọng đã diễn dịch vô cùng tinh tế!

“Không!” Thường Thi Đào sợ đến vỡ mật. Tinh hoa trong trái tim trở nên hỗn loạn, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi: “Tại sao ngươi muốn ta chết?”

Tiếng hồi âm không chút cảm xúc vọng lại từ trong không trung.

“Ta muốn ngươi tự sát thì cần phải có lý do sao?”

Thường Thi Đào vô cùng hoảng sợ, chân tay lạnh ngắt như rơi vào trong động băng, giọng nói run rẩy: “Ta là tiên sứ, phụng mệnh Thiên Đình trấn giữ một phương trong tinh vực này.”

Trong trận địa truyền tống của tinh vực, một giọng nói bí ẩn vang lên.

“Ngươi cũng biết ngươi là tiên sứ của Thiên Đình sao? Nuôi dưỡng nam sủng, ham mê sắc dục, ngươi khiến ta kinh tởm buồn nôn.”

“Mau tự sát đi, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của ta.”

Tinh thạch phát ra âm thanh vù vù, quý công tử ngông cuồng tự đại tiến vào bên trong trận pháp truyền tống rồi rời đi.

Nhiều cường giả ở Tinh vực Kiếm Huyền dường như bị chấn động đến đầu choáng mắt hoa.

Hắn đi rồi.

Xem ra, hắn hoàn toàn không để ý đến Vực chủ, nhưng Vực chủ dám không làm theo sao?

Nếu đích thân kết thúc, ngược lại làm bẩn tay mình. Vậy nên, hắn chỉ nhẹ nhàng thốt ra một câu, dễ dàng quyết định vấn đề sinh tử của một Vực chủ.

Đấy chính là quyền thế của Thái Sơ công tử, thiên kiêu tốp tám mươi ngàn trong bảng Vấn Đỉnh!

“A!”

Một tiếng thét chói tai vang lên, mái tóc của Thường Thi Đào dựng ngược lên, tức giận đến phát điên, hai mắt đỏ quạnh lên như lệ quỷ cõi u minh.

Kiếm vận dồi dào tuôn ra, thanh kiếm sát phạt xuyên qua đỉnh đầu, cơ thể yêu kiều bị xé thành từng mảnh, tinh hoa trong người đều hóa thành bột mịn.

Chỉ còn lại một mảnh nguyên thần dữ tợn phiêu đãng giữa không .

Nàng ta không có lựa chọn thứ hai, nếu tự sát còn có thể tiến vào luân hồi, nhưng một khi để Nhật Bất Lạc đích thân ra tay, thế thì nàng ta phải thật sự bốc hơi khỏi thế gian này rồi.

Ta hận a!

...

...

Nhiều năm trôi qua, chớp mắt đã năm năm.

Ngày này, vô số dị tượng xuất hiện phía trên cung điện, ảo ảnh nam tử áo trắng tiến vào trong dải ngân hà.

“Đột phá!”

“Công tử thật tuyệt!”

“Thần cơ tạo ra ngân hà vũ trụ, đây là thần cảnh hoàn hảo nhất.”

Chín nữ bộc hưng phấn đến đỏ mặt, cảm thấy tự hào vì chủ nhân.

Tận cùng vũ trụ, các thân ảnh bất hủ đều lặng lẽ gật đầu, ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Một vầng mặt trời nóng rực trải dài trên dải ngân hà rực rỡ, một mảnh đất màu tím to bằng lòng bàn tay rơi xuống, khí tức kỷ nguyên bốc lên.

Thần thổ vô cùng khan hiếm ở Thần tộc Hoàng Kim, nhưng với tài thiên phú trác việt của tiểu bối, hắn ta có tư cách được sở hữu khối thứ hai.

Hư ảnh nam tử áo trắng ngồi lắng nghe đại đạo luân âm giữa ngân hà mịt mờ, cơ thể không ngờ phát sáng, không ngừng biến chất.

Đạo âm lượn lờ bay múa, cổ thụ kỷ nguyên cắm rễ vào ngân hà, một luồng sức mạnh dữ dội không ngừng đánh vào ảo ảnh, rèn đúc nên một vị tôn thần.

Đạo âm hỗn độn vang vọng, gột tẩy tâm linh, vùng sao sáng vô tận đón lấy từng đóa hoa đại đạo, giống như đang nghênh đón một vị thánh hoàn toàn mới.

“Chúc mừng chủ nhân.”

Bên trong cung điện, chín cung nữ cúi đầu mỉm cười.

Từ Bắc Vọng từ từ mở đôi mắt xanh biếc, đôi đồng tử sâu thẳm như những vì sao vỡ ra thành sợi khí hỗn độn.

Hắn cuối cùng bước vào cảnh giới Thần Linh rồi.

Dựa vào viện luyện hóa chiếc bình hoàn chỉnh này, cùng với tất cả tài nguyên tu luyện của Thần tộc, hắn mới miễn cưỡng đột phá vách màng yếu ớt mà cũng cứng rắn đó.

Lúc này, tiên dược trên người đã cạn kiệt, ngay cả tiên tinh cũng đã dùng hết. Có thể nói, hắn đã hoàn toàn trắng tay.

“Chúc mừng tộc đệ.”

Lúc này, một tiếng cười sảng khoái vang lên từ cách xa cả triệu dặm.

Một nam tử mặc áo lam đứng bên trên Kim Ô Thần Điểu, tướng mạo phong thần như ngọc, mái tóc vàng được tết thành từng bím.

Trong lúc hắn hành tẩu, ánh mặt trời lộng lẫy chói mắt tỏa ra từng tia hào quang vàng kim rực rỡ.

Thái Sơ Cảnh Long…

Các nữ bộc không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Hắn ta chính là phôi thai thiên đạo xếp thứ một trăm sáu mươi hai trong bảng Vấn Đỉnh, một thiên kiêu có địa vị rất cao ở Nhật Bất Lạc.

“Vi huynh được biết ngươi bế quan, cho nên đã đợi ngươi ba năm rồi.”

Thái Sơ Cảnh Long nhẹ nhàng đáp xuống, phong độ trang nghiêm, khiến người ta như được tắm trong gió xuân.

“Ồ, có chuyện gì sao?”

Từ Bắc Vọng khẽ mỉm cười.

Hở tý là xưng huynh gọi đệ, thái độ cũng rất hòa nhã, chắc chắn là có chuyện cần nhờ.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Thái Sơ Cảnh Long ra vẻ thản nhiên nói: “Vi huynh muốn tiến vào một khu di tích phong ấn trong vũ trụ để chuẩn bị cho Phong Đế Thiên Thế, cho nên muốn mượn dùng Cấm Đạo Hoàn.”

Vừa dứt lời, bầu không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng.

Nụ cười kính cẩn trên gương mặt của những nữ bộc dần biến mất, vẻ mặt chuyển sang cứng đờ.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng không thay đổi, trong lòng thầm nghĩ: Cho ta mượn mẹ của ngươi được không?

Chương 476: Sinh ra một tên điên, lại là dân cờ bạc mắt đỏ (1)

“Chút yêu cầu nhỏ nhặt này, tộc đệ sẽ không từ chối chứ?”

Thái Sơ Cảnh Long vẫn mỉm cười, cất giọng nhờ vả.

Từ Bắc Vọng nhìn hắn chăm chú, bình tĩnh nói: “Mặt dày cỡ nào vậy?”

Thái Sơ Cảnh Long híp mắt, không thấy nói gì.

“Ngao!”

Một tiếng kêu vang lên, con Kim Ô Thần Điểu to lớn xé rách hư không, nam một nữ đứng sừng sững trên lưng nó, cả hai đều phát ra khí tức cảnh giới Tranh Độ.

“Tiểu bối, xét theo tộc huấn Nhất Bất Lạc, lợi ích cá nhân phải phục tùng cho lợi ích của Thần tộc.”

“Chuyện này liên quan đến tiền đồ của Cảnh Long, vẫn cần đến sự giúp đỡ của ngươi. Hai người chúng ta lấy danh dự để đảm bảo, hắn sẽ hoàn trả Đạo khí lại cho ngươi khi trở về từ di tích phong ấn.”

Phụ nhân có diện mạo xinh đẹp khẽ nói, giọng điệu vô cùng ôn hòa.

“Thứ lỗi, ta không thể tuân theo.”

Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh thong dong, đáp lại một cách rất tự nhiên.

Nói mấy chuyện danh dự, quang minh chính đại làm gì, đồ đã cho mượn coi như mất trắng.

Đối phương chỉ cần tìm một lý do đại khái, tỷ như đã bất cẩn làm mất rồi, sau đó có thể chiếm giữ Cấm Đạo Hoàn cho riêng mình.

Ánh mắt Thái Sơ Cảnh Long bắn ra tia sáng sắc lẹm, khuôn mặt nhuốm một màu âm trầm khó nhận ra.

Chỉ mới tạo dựng một chút tiếng tăm, thì tưởng mình có thể sánh ngang với phôi thai thiên đạo à?

Địa vị của ngươi trong tộc, còn chưa được nhìn thấy được bóng lưng của ta!

“Ngươi muốn đi ngược lại tộc huấn của Thần tộc?”

Nam tử trung niên vạm vỡ trầm giọng nói, tạo ra sức ép nặng nề.

Từ Bắc Vọng bình tĩnh bóp nát ngọc bội.

Ba người nhìn nhau, vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Trong cơn mưa tiên như trút nước, giọng nói quyền thế của Thái Cực Hồng vang vọng khắp tổ địa Nhật Bất Lạc.

“Cút về!”

Hai chữ vang lên như sấm nổ, chấn động cả một dãy núi, ngăn cách sương thần mưa tiên.

Hai cường giả Tranh Độ ngạc nhiên, không dám thở mạnh.

Phụ nhân xinh đẹp im lặng một lúc, sau đó trầm giọng nói: “Cảnh Long đang trong thời gian khó khăn…”

Lập tức bị ngắt lời.

“Mau rời đi trước khi ta tức giận.”

Khuôn mặt hơi béo của Thái Sơ Hồng dần dần ấp ủ mây đen.

Thái Sơ Bắc Vọng là hôn phu được chỉ định của Thần Đồ Mộng Chi, ở một mức độ nhất định, địa vị của hắn còn hơn cả Thái Sơ Cảnh Long.

Nghe vậy, sắc mặt Thái Sơ Cảnh Long trở nên đỏ bừng, hắn ta có chút tức giận bỏ đi.

Hắn ta đều hơn Thái Sơ Bắc Vọng về mọi mặt, đúng là không hiểu nổi thái độ của Hồng trưởng lão.

Thấy không làm gì được, hai cường giả Tranh Độ hóa thành một luồng sáng lao vụt đi.

“Đừng nói là các ngươi thèm muốn, ngay cả lão phu cũng có động lòng.”

Thái Sơ Hồng oán thầm trong lòng, Đạo khí xếp thứ chín mươi tám trong Đạo Vật Phổ, ai mà không muốn chứ?

Nhưng thân phận của Thái Sơ Bắc Vọng rất đặc biệt, không những hắn có thiên phú hơn người, mà còn nắm giữ một mối hôn sự quan trọng, cho nên Thần tộc sẽ không thể cưỡng ép hắn giao ra Cấm Đạo Hoàn.

Thái Sơ Hồng đang chuẩn bị rời đi, thì bị Từ Bắc Vọng gọi lại.

“Chuyện gì?”

Thái Sơ Hồng ghé mắt nhìn về phía tên tiểu bối này.

Từ Bắc Vọng khom người thi lễ, cung kính nói: “Vãn bối muốn đi đến Vô Miện Chi Vương, quyết chiến một trận sinh tử với Đế Quý Diệt.”

Thái Sơ Hồng nhíu mày, qua loa một câu: “Đến ngày ước định rồi nói sau.”

Đợi sau khi ngươi cưới Thần Đồ Mộng Chi vào Nhật Bất Lạc, ta mặc kệ ngươi làm gì thì làm.

Ước hẹn trăm năm đã định ra trước đó, dựa vào thiên phú trác tuyệt của tên tiểu bối này, đến lúc đó, hắn mang theo Cấm Đạo Hoàn cũng chưa chắc sẽ thua Đế Quý Diệt.

“Vãn bối đi ngay.”

Từ Bắc Vọng nói.

Cái gì?

Kim Ô Thần Điểu đột nhiên chao đảo, giống như thất kinh.

Bản mặt mo của Thái Sơ Hồng lập tức biến sắc bằng tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, khí tức hỗn độn quanh thân đột nhiên bành trướng, điềm báo cho cơn phẫn nộ mịt mù của ông ta.

Mà chín nữ bộc đều hóa đá tập thể, từng khuôn miệng thơm đều mở lớn, trái tim của bọn họ suýt chút nữa ngừng đập.

Chủ nhân có hiểu rõ mình đang nói gì không?

“Hoang đường nực cười, đầu ngươi bị cửa đè rồi sao?”

Thái Sơ Hồng không chút khách khí mà mắng chửi, từng sợi tóc vàng thưa thớt tung toé giữa trời, ông ta tức giận đến mức bật cười.

“Vãn bối đã quyết chí, lập tức lên đường đến Vô Miện Chi Vương vào ngày mai.”

Ngữ khí ôn nhận lộ ra một chút hời hợt, giống như hắn chỉ đang miêu tả một câu chuyện nhỏ râu ria.

“Làm càn!”

Sau khi xác nhận tiểu bối không phải đang nói đùa, Thái Sơ Hồng thật sự phát nộ, cực kỳ nghiêm nghị trách cứ: “Thần tộc chăm chú vun trồng cho ngươi, không phải để ngươi cậy mạnh vô vị, càng không phải để ngươi đi làm những chuyện mất mặt xấu hổ!”

“Sự chênh lệnh giữa Thần Linh sơ phẩm và Cổ Thần cửu trọng (cấp chín), ngươi căn bản không có cách nào tưởng tượng được.”

“Dựa vào tu vi yếu ớt hiện giờ, ngươi hoàn toàn không thể thi triển Cấm Đạo Hoàn trước mặt Đế Quý Diệt!”

Nghe vậy, Từ Bắc Vọng vẫn không that đổi sắc mặt, tùy ý nói: “Vãn bối nắm chắc.”

Vẻ mặt của Thái Sơ Hồng cực kỳ khó coi, phẫn nộ nói: “Ngươi chết cũng không sao, nhưng sao ta có thể giải thích với Hồn Bất Quy? Ngươi sẽ làm tổn hại cực kỳ lớn đến lợi ích của Thần tộc!”

“chân tướng” rốt cuộc cũng đã phơi bày…

Từ Bắc Vọng có chút cạn lời, nói gần nói xa đều không rời khỏi tám chữ "vẫn chưa kết thành thông gia".

Thật ra hắn cũng hiểu khoảng cách giữa bản thân và phôi thao thiên đạo, chỉ ba mươi vị trí đầu của bảng Vấn Đạo mới có thể theo đuổi cảnh giới Đạo Quân, giá trị quá to lớn.

Dù sao đi nữa, đây cũng là kế hoạch đối ngoại của Nhật Bất Lạc, Thái Sơ Hồng cực kỳ lão luyện thâm trầm, ông ta nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, trầm giọng nói: "Ngươi thật sự nắm chắc?"

Nhìn vào hành động việc làm không khác gì tên ngu xuẩn lỗ mãng của tiểu bối, phải chăng hắn đã nắm giữ thần thông huyền diệu? Cho nên mới đưa ra quyết định đột ngột như thế?

"Nắm chắc thắng lợi trong tay." Từ Bắc Vọng thản nhiên nói.

Cho dù không tin cũng không đồng ý, nhưng Thái Sơ Hồng vẫn không tiếp tục bác bỏ.

Ông cũng không thể bắt giam hay hạn chế tự do của hắn a?

Con đường trường sinh tuân theo đại đạo, thuận theo tự nhiên, nếu như vi phạm quy luật này sẽ cực kỳ tổn hại đến đạo tâm, thậm chí biến thành phế nhân từ đầu đến đuôi.

Bản thân đưa ra lựa chọn, hậu quả cũng tự mình gánh chịu.

Chương 477: Sinh ra một tên điên, lại là dân cờ bạc mắt đỏ (2)

"Một khi hai bên giao chiến, Thần tộc sẽ không can thiệp." Thái Sơ Hồng lạnh lùng nhắc nhở một câu.

Cho dù Từ Bắc Vọng rơi đầu thì cũng là chiến tử, Nhật Bất Lạc sẽ không ra tay cứu viện, cũng sẽ không trở mặt với Vô Miện Chi Vương vì hắn.

"Vãn bối hiểu rõ."

Từ Bắc Vọng gật đầu.

“Kẻ vô tri đúng là không biết sợ!”

Thái Sơ Hồng để lại một câu giận dữ, sau đó xé rách không gian rồi biến mất.

Từ Bắc Vọng đưa mắt nhìn ông ta rời đi, hắn vẫn tỏ ra điềm nhiên như không có việc gì, sau đó bước vào chỗ sâu nhất trong cung điện.

Chín nữ bộc xốc xếch quỳ trong màn mưa, các nàng nảy sinh một dự cảm bất thường.

Con đường quật khởi của vị chủ nhân kinh tài tuyệt diễm, có lẽ sẽ dừng lại ở đây.

Chẳng lẽ thiên tài và tên điên chính là một ý niệm?

“Nhờ vào ngươi.”

Từ Bắc Vọng nhìn chăm chú vào chín đóa hoa Bỉ Ngạn trên Minh kỳ, đây là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Không có nó, hắn tuyệt đối không thể rung chuyển Đế Quý Diệt, thậm chí không tiếp nổi một chiêu của đối phương.

Sở dĩ hắn quyết tâm làm ra hành động như vậy, đương nhiên là có mục đích.

Thứ nhất, hắn cần phải gây ra động tĩnh kinh thiên, biểu hiện ra năng lượng của kinh khủng Minh khí, để xem có thể gây chú ý với nhân vật bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu hay không, hoặc tìm ra dấu vết của đối phương trên thế gian này.

Dù sao đi nữa, dựa vào thực lực hiện tại, hắn hoàn toàn không thể tìm thấy cửa vào của cấm khu.

Còn có một điều nữa, hai bà điên đều ngấp nghé thân thể của hắn, một khi hắn thể hiện uy lực hung mãnh đến nhường này, các nàng tuyệt đối sẽ tranh giành điên cuồng, càng sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Trâu bò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Đến lúc đó, khả năng an toàn của Từ Bắc Vọng sẽ lớn hơn, thậm chí hắn còn có thể thu hoạch một chút lợi ích từ đó.

Thứ hai, cũng là phương diện quan trọng nhất.

Chân chó muốn qua mặt lão đại, đè nàng ở phía dưới, khiến nàng có

cảm giác bức bách.

Nếu ngươi không cố gắng nữa, sẽ không thể bảo vệ chó săn nha!

Hơn nữa, lão đại tán tỉnh chó săn trước hàng tỷ tinh vực, chó săn đương nhiên phải có phản hồi.

Chờ đến khi giết được Đế Quý Diệt, hắn cũng ngưu bức ve vãn nàng ấy một chút.

Suy nghĩ xong, Từ Bắc Vọng nhanh chóng lấy ra mảnh vỡ Thần tộc, thần thức tiến vào nền tảng giao lưu.

Trong thế giới hư vô, đạo vận trầm luân, một Đại Nhật hiện lên ngang trời, ánh sáng chiếu rọi hàng vạn trượng, ý vị xen lẫn huyết khí bàng bạc.

Vô số hư ảnh tóc vàng sừng sững phía trên, hồ hởi trao đổi đạo pháp với nhau.

“Chư vị, ta muốn đi phó ước với Vô Miện Chi Vương, ai muốn cược cùng ta?”

Nam tử áo trắng chắp tay sau lưng, đứng sừng sững giữa trung tâm, hắn sớm đã thoát khỏi vị trí hẻo lánh không người hỏi thăm, vân du bốn phương tám hướng khắp vầng Đại Nhật.

Câu nói này giống như thiết bị giảm thanh, bầu không khí trở nên lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đáng sợ!

Ánh mắt chúng thiên kiêu nhìn hắn giống như đang quan sát một tên điên.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi nói lại lần nữa?”

Nữ tử tóc vàng cao gầy khó có thể tin được những lời mà mình vừa nghe.

“Hiện tại, ta muốn tru sát Đế Quý Diệt, ai muốn cược cùng ta?”

Nam tử áo trắng vẫn tỏ ra ung dung nhàn nhã, tóc vàng bay tán loạn giữa không trung, hắn dường như không hề cảm thấy lời nói của mình có gì kỳ quái.

Uỳnh!

Giống như thiên thạch kỷ nguyên rơi bên trên mặt trời, nhấc lên làn

sóng dữ.

Vô số thiên kiêu lộ ra vẻ mặt chấn kinh, giống như vừa trông thấy một bông hoa kỳ lạ.

Ngươi?

Kẻ mới bước vào cảnh giới Thần Linh, lại dám đi khiêu chiến một Cổ Thần cửu trọng, người đứng thứ 509 bảng Vấn Đỉnh?

Quả thật là một trò đùa!

Con người này đã không thể hình dung bằng bốn chữ "phách lối cuồng vọng", nếu hắn ta không bị điên, thì tuyệt đối không thể nói lên điều này.

"Tự cao tự đại, không biết trời cao đất rộng."

Một thiên kiêu cười lạnh, không lưu tình mà chế nhạo.

Theo hắn thấy, Thái Sơ Bắc Vọng có lẽ đang sử dụng thủ đoạn để phóng đại thanh thế của chính mình.

"Ngươi đừng đi tuyên truyền bốn phía, nếu không thì sẽ trở thành trò hề cho cả thiên hạ! Kẻ mạnh miệng sẽ bị trào phúng đến chết."

"Trước mặt Đế Quý Diệt, ngươi chẳng khác nào đứa trẻ tay trói gà không chặt, lấy cái gì chống lại đối phương?"

"Lời nói của ngươi đã sỉ nhục Nhật Bất Lạc."

Có một số tộc nhân không nhìn quen Thái Sơ Bắc Vọng cuồng vọng, đã bắt đầu mở miệng mỉa mai.

Dù sao tu vi của Đế Quý Diệt, có thể thắng tám phần tộc nhân ngồi ở đây.

Thái Sơ Bắc Vọng nói như vậy, chẳng phải là đang biến tướng cách gièm pha bọn hắn?

"Đánh cược như thế nào?"

Lúc này, một âm thanh dễ nghe vang lên.

Thiếu nữ tóc vàng dáng người thon dài, khí chất xuất trần, thân thể không có sương mù lượn lờ, không có tiên quang che đậy, nhưng lại thấy không rõ tướng mạo của nàng.

Vô số tộc nhân dừng trào phúng, lộ ra ánh mắt cung kính, thiếu nữ này là phôi thao thiên đạo, nhân vật đỉnh cấp xếp trong năm mươi vị trí đầu bảng Vấn Đỉnh.

Nàng cảm thấy rất hứng thú, muốn biết Thái Sơ Bắc Vọng sáng lập ra kỳ tích đến nhường nào.

Không có lực lượng, tuyệt đối sẽ không tự tin như vậy.

“Cược tiên dược truyền thuyết và tiên dược hoàn mỹ.” Từ Bắc Vọng khẽ cười nói.

Đến tiên dược trên cấp hóa vũ, đã không chia theo năm, mà dựa theo đạo vận ẩn chứa kỷ nguyên mà phân chia.

Hiệu quả của tiên dược truyền thuyết vượt xa tiên dược cấp hoàn mỹ, càng đừng nói đến tiên dược cấp hóa vũ.

“Một gốc tiên dược truyền thuyết, cược ngươi rơi đời.”

Lúc này, thiếu nữ mở miệng cười khanh khách rồi nói: “Ta kiếm lời rồi.”

Ngay lập tức, hư ảnh của nàng ta biến mất trên Đại Nhật, thần thức đã rời khỏi nền tảng giao lưu.

“Tiên dược truyền thuyết +1.”

Từ Bắc Vọng mặc niệm trong lòng.

“Năm viên tiên dược hoàn mỹ, cược ngươi phải chết.”

Một âm thanh cường thế vang lên, một phôi thai thiên đạo lại xuất hiện, hắn ta khí chất hùng hồn, thần liên (sen thần) toàn thân tựa như được rèn đúc từ bàn thạch kỷ nguyên.

“Một gốc tiên dược truyền thuyết, hai gốc tiên dược hoàn mỹ, cược ngươi không có đường sống.”

Một người lùn thấp bé cất bước đến, thiên kiêu thứ chín mươi chín trên bảng Vấn Đỉnh, một người tu luyện đạo pháp đặc thù dựa vào nhục thể của bản thân.

Ngay sau đó, trong rất nhiều thiên kiêu tham dự, ôm theo tâm tư kiếm lời, ồ ạt đặt cược Thái Sơ Bắc Vọng sẽ chết.

Từ Bắc Vọng nở hoa trong lòng, nhưng biểu cảm trở nên ngưng

trọng, dùng thần lực để ghi chú từng cái tên và số lượng tiên dược.

Hắn không phải lo tài nguyên năm trăm năm nữa!

Đây là khái niệm gì?

Tiên dược có thể cung ứng năm trăm năm không cần tiết chế, sau này tốc độ tu luyện sẽ tăng vọt với tốc độ khủng khiếp!

Thắng đến mức tê người rồi!

Chương 478: Phôi thai thiên đạo giáng lâm trước ánh mắt của mọi người, Hoàng Như Thị không tin (1)

“Đợi một chút.”

Khuôn mặt như ngọc của Thái Sơ Cảnh Long bày ra thần sắc hờ hững thong dong, nghi ngờ nói: “Ngươi chết rồi, lấy cái gì đền?”

Câu nói này liền dập tắt rất nhiều hỏa diễm trong lòng của chúng thiên kiêu, bọn họ không chú ý đến điểm này trong lúc nhất thời xúc động.

Người chết quy về hư vô, cho dù chúng ta cược thắng thì đi tìm ai để đòi nợ? Chơi vậy có ý nghĩa gì?

“Cấm Đạo Hoàn, cổ thụ kỷ nguyên, tinh huyết sinh linh kỷ nguyên, xương cốt Đạo Quân, toàn bộ thứ này đều có thể lấy ra gán nợ.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không có một tia gợn sóng, bình tĩnh nhìn Thái Sơ Cảnh Long.

Sắc mặt của Thái Sơ Cảnh Long chậm rãi thay đổi, nơi sâu nhất trong đáy mắt lóe lên ý cười, hắn thuận thế nói: “Hai gốc tiên dược truyền thuyết, ta cược ngươi không thể ra khỏi Vô Miện Chi Vương!”

Hắn hận không thể ngửa mặt lên trời rồi thét dài, Thái Sơ Bắc Vọng đích thị là một tên ngu.

Ngươi nghĩ mình nắm giữ át chủ bài thì có thể chống lại Cổ Thần

cửu trọng sao?

Dám tự đến cửa để phó ước, khẳng định là có đòn sát thủ không muốn người khác biết.

Nhưng cho dù ngươi có thêm mấy món Đạo khí trong Chư Thiên Khí Vật Phổ thì cũng không thể chiến thắng Đế Quý Diệt.

Nếu có thể vượt qua khoảng cách cảnh giới này, phôi thai thiên đạo chúng ta phải đau khổ tu luyện vì cái gì chứ?

Thật sự là ngu không ai bằng mà!

“Sáu cây tiên dược hoàn mỹ!”

“Bảy cây!”

“Mười cây, cược ngươi chết!”

Không gian hư vô vĩ ngạn bất hủ nghiễm nhiên trở thành một sòng bạc huyên náo, rất nhiều thiên kiêu đều kích động giao kèo.

Có câu nói như này, bọn hắn uống phải thuốc an thần rồi.

Một khi Thái Sơ Bắc Vọng rơi đài, chí bảo thần vật trong cơ thể hắn khẳng định sẽ bị trưởng bối cầm lại, ai dám cướp đi đồ vật của Nhật Bất Lạc?

Cổ thụ kỷ nguyên chính là bảo vật thế gian, huống chi Cấm Đạo Hoàn, tinh huyết kỷ nguyên sinh linh, xương cốt Đạo Quân càng có giá trị hơn nữa.

Nhiều tiểu bối tạo ra áp lực, trong đó còn có các phôi thai thiên đạo được coi trọng nhất, các trưởng lão trong tộc khẳng định sẽ trả tiền đặt cược.

Trước khi đi chết, Thái Sơ Bắc Vọng vẫn muốn cống hiến cho bọn họ, thật sự cảm động đến mức rơi lệ.

Cùng là thiên kiêu của Thần tộc, một số người đương nhiên không đặt vào hi vọng của Thái Sơ Bắc Vọng, dù sao Nhật Bất Lạc bồi dưỡng ra một người có thiên phú tuyệt luân cũng không dễ dàng.

Nhưng nhìn trạng thái nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) của hắn, đừng nói đến những lời khuyên bảo của bọn hắn, cho dù trưởng bối giáng lâm thì cũng không thể ngăn cản suy nghĩ kiên định đó.

Cho nên, bọn hắn chỉ có thể rưng rưng đặt tiên dược.

“Từng người từng người thôi, đừng kích động, ta bồi thường được hết.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười rất ấm áp tự nhiên, nhưng thật ra trong lòng vui sướng lắm rồi.

Bản thân vốn dĩ giàu có, lại giàu không chịu nổi!

Tin tức vừa được truyền ra, lập tức gây nên một cơn chấn động có thể phá huỷ cả một dải ngân hà!

Đây đích thị là sự kiện khiến hàng tỷ tinh vực kinh động!

Cái gì mà phôi thai thiên đạo đấu đá săn bắn, cái gì mà Chí Cao viên lạc, tất cả đều chẳng đáng nhắc đến khi so với chuyện này.

Một thiên kiêu vừa tiến vào Thần Linh lại muốn khiêu chiến Cổ Thần cửu trọng!

Chấn động đến cỡ nào?

Xuyên suốt vô số kỷ nguyên, trải dài hàng trăm triệu năm nay, bọn họ chưa từng nhìn thấy sự kiện khủng khiếp khó tin như vậy.

Đế Quý Diệt là ai?

Thiên kiêu sáng chói xếp thứ năm trăm lẻ chín của bảng Vấn Đỉnh, một người đã từng giết chết hai Đại Đế sơ phẩm một cách dễ dàng, cũng từng giết một Đại Đế trung phẩm thông thường.

Khái niệm gì đây?

Thái Sơ Bắc Vọng sắp đối diện với một tồn tại còn cao quý hơn Đại Đế trung phẩm!

Hắn sắp vượt qua Thần Linh trung phẩm, cao phẩm, đỉnh phong, Cổ Thần nhất trọng, nhị trọng… cửu trọng, Đại Đế sơ phẩm…

Muốn bất thường bao nhiêu thì bất thường bấy nhiêu!

Muốn khoa trương bao nhiêu thì khoa trương bấy nhiêu!

Chấn động đến mức khiến hàng tỷ sinh linh gần như tê liệt!

Tinh vực rộng lơn cũng vì chuyện này mà lưu truyền một câu nói…

“Thái Sơ Bắc Vọng hoàn toàn là kẻ điên!”

Sau sáu năm im lặng, hắn lại một lần nữa gây chấn động thế giới bằng cách này.

Dù thế nào đi nữa, không ít đạo thống hàng đầu đều đuổi về phía Vô Miện Chi Vương vì muốn tận mắt quan sát trận chiến này, còn các thế lực đạo thống hạng nhất trở xuống căn bản không có tư cách tiến vào Vương Quan Cổ Tinh.

Ai mà không biết, Nhật Bất Lạc vĩ đại vô cùng coi trọng thể diện, tin tức truyền ra đã không thể nào vãn hồi được nữa.

Thái Sơ Bắc Vọng và Đế Quý Diệt.

Bắt buộc phải có một người chết!

...

...

“Tên điên!”

Trong không gian hư vô hỗn độn, băng hàn bao trùm khắp nơi, một tiếng hô giận dữ phát ra từ quan tài pha lê.

Hoàng Như Thị vẫn ngủ say, nhưng biểu cảm trông rất khó coi, thậm chí còn có chút lo lắng.

Nếu nói đến đứa con rể hờ này, bà ta vẫn rất hài lòng với hắn, mọi phương diện đều hoàn hảo không khuyết điểm, quan trọng là Cẩm Sương xem hắn như mạng sống của mình.

Nhưng bây giờ, hắn ta lại đột nhiên tự tìm chết như một một tên ngu ngốc?

Tộc nhân của Thần tộc Hoàng Kim hiểu rất rõ sự chênh lệch cực lớn giữa Cổ Thần cửu trọng và Thần Linh sơ phẩm, tựa như khoảng cách giữa bùn lầy và mây xanh.

Ngay cả bà cũng không làm được!

Vô Cực Nhất, Vô Cực Nhị, Cẩm Sương nhà bà cũng tuyệt đối không làm được, con rể hờ căn bản không thể nào.

“Ngươi không lo lắng sao?”

Giọng điệu của Hoàng Như Thị có chút tức giận.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng trên đỉnh núi băng, đôi mắt xanh tuyệt đẹp tỏa ra từng tia óng ánh.

Tiện nhân, ngươi đang khiêu khích bổn cung!

Đương nhiên, nàng ta hiểu rõ suy nghĩ của chó săn, hắn luôn muốn đi theo bước chân của nàng, thậm chí còn muốn trèo lên đầu nàng để dương oai diễu võ.

Nàng tuyệt đối không cho phép điều này!

Nếu chiến thắng trận này, chiến lực của chó săn có thể ngang bằng nàng ta.

Cảm giác khẩn trương vì không còn năng lực để bảo vệ chó săn khiến Đệ Ngũ Cẩm Sương không biết nên làm gì, thậm chí còn không tìm được phương hướng

“Ngươi nghĩ thế nào?”

Hoàng Như Thị lo lắng thúc giục.

Nàng ta đâu có biết, hai người đang dùng phương pháp quái dị tán tỉnh nhau, người nào cũng muốn leo lên đầu đối phương.

“Tiện nhân nhất định sẽ thắng!”

Đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương bỗng chốc trở nên lạnh đi, đôi bàn chân ngọc ngà mềm mại giẫm lên núi băng vỡ vụn, giọt nước chảy trên những ngón chân hồng hào, trông rất hấp dẫn.

“Sau một thời gian nữa, ta sẽ tiến vào cấm khu vũ trụ, rèn đục lại tu vi đỉnh phong.”

Giọng điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh lùng như cũ, nàng hất cằm lên một cách kiêu ngạo, làn da càng trở nên tinh tế hơn trong màn sương băng.

Hoàng Như Thị ngỡ ngàng một lúc, rốt cuộc chẳng đâu vào đâu, bản thân bà hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của nữ nhi.

Còn nữa, ngươi dựa vào đầu mà cược con rể hờ sẽ thắng?

Hoàng Như Thị hít một hơi, gỡ bỏ hoa băng trên ván quan tài, hoa băng liền hóa thành mảnh vụn lơ lửng ở nơi tận cùng trong không

gian.

Một cảnh tượng hiện ra, đó chính là Vương Quan Cổ Tinh.

Chương 479: Phôi thai thiên đạo giáng lâm trước ánh mắt của mọi người, Hoàng Như Thị không tin (2)

Tại thời điểm này, ở một tinh vực bậc trung.

Cung điện đâm thẳng lên tầng mây, chủ nhân tinh vực đứng trên đỉnh mây, bên dưới là hàng vạn tu sĩ.

Một khung cảnh rõ ràng dần hiện ra.

Tiên vũ đang trút xuống, một tòa cung bất hủ hiển hiện giữa bầu trời, rất nhiều thân ảnh hùng vĩ lướt qua.

Đó chính là vùng đất tổ của Thần tộc Hoàng Kim Vô Miện Chi Vương!

Chỉ các đạo thống hàng đầu mới có tư cách tiến vào nơi này, một số cường giả Tranh Độ muốn nhân tiện kiếm chút tài nguyên, thi triển đạo pháp phản chiếu cảnh tượng thời gian thực, khảm khắc vào trong mảnh vỡ, sau đó bán ra hàng tỷ tinh vực để kiếm lợi nhuận.

Các chủ nhân tinh vực cũng mua một mảnh, dùng để quan sát thế lực ở tinh vực.

Để cho những con ếch dưới đáy giếng này mở mang tầm mắt, cũng có thể khích lệ bọn họ khổ luyện, cái gì mới là thiên kiêu sáng chói nhất tiên giới.

Hàng vạn người vẫn giữ im lặng, nín thở tập trung tinh thần, không dám bỏ lỡ điều gì.

“Mau nhìn xem, đó chính là Vô Cực Vận!”

Có người kích động khó kiềm chế, nhiệt huyết sôi trào, không ngờ có thể nhìn thấy thiên kiêu của Trường Sinh Bất Hủ.

Trong bức tranh, một nam tử áo đen có đôi cánh sau lưng, khí chất vô cùng thánh khiết, hắn đứng sừng sững trong hư không, yên lặng chờ đợi.

“Phôi thai thiên đạo xếp thứ năm mươi trên bảng Vấn Đỉnh cũng giáng lâm rồi, rầm rộ quá sức tưởng tượng, đáng tiếc không thể kết thân.”

“Ai nói không phải, chỉ cần nhìn thôi đã thấy ảo mộng rồi.”

Không ít người xì xào bàn luận, mặt đỏ lên vì hưng phấn.

Đó chính là Vô Cực Vận!

“Đây… đây chính là Thái Sơ Thủ Nhất của Nhật Bất Lạc, xếp thứ bảy mươi sáu trên bảng Vấn Đỉnh.”

“Trời ạ, Lạc thần Phục Nghi ở Phù Thổ Cửu Trọng, xếp thứ hai mươi tám trên bảng Vấn Đỉnh, cả nàng ta cũng đến rồi!”

“Bất Vị Ma của Ám Duệ Nhất Tộc…”

“Thần Đồ Lệ của Hồn Bất Quy, Diễn Hóa m của Khung Đỉnh Chi Thượng, Đế Vô Song của Vô Miện Chi Vương… Tất cả bọn họ đều nằm trong tốp một trăm của bảng Vấn Đỉnh, phong thái cái thế vô song!”

“Ta không thở được…”

Có rất nhiều tiếng ồn ào, không ít đều choáng váng, ánh mắt vô cùng nóng rực, trong lòng có một tia sùng bái và hâm mộ cuồng nhiệt.

Bọn họ đã sống hàng trăm nghìn năm, nhưng chỉ có thể cảm nhận được phong thái của những tài năng vô song trong điển tích, không ngờ bây giờ lại được nhìn thấy người thật, cho nên tâm trạng ai nấy đều càng thêm phấn khích.

“Nếu có thể đi đến Vô Miện Chi Vương, ta nguyện lòng chết…”

Một sinh linh thở dài vì xúc động.

Nếu tận mắt nhìn thấy, có lẽ bản thân sẽ quỳ xuống bái lạy những phôi thai thiên đạo, sự tồn tại chói lọi phù hợp nhất với thiên đạo trong hàng tỷ tinh vực!

“Thái Sơ Bắc Vọng đâu?”

Có người nôn nóng đến đỏ cả hai mắt, muốn nhìn thấy một tên điên đáng ngưỡng mộ như vậy trong bức tranh.

Thần Linh sơ phẩm dám thách đấu Cổ Thần cửu trọng, dũng khí không biết sợ hãi này rất đáng được ca ngợi.

Hắn là tâm điểm của toàn bộ Vương Quan Cổ Tinh, là đối tượng mà hàng vạn sinh linh quan tâm đến.

Lúc này, những phôi thai thiên đạo đều làm nền cho !

...

...

Vương Quan Cổ Tinh đúng như tên gọi, từ góc nhìn bên ngoài dải ngân hà, hành tinh này trông giống như một chiếc vương miện, vô cùng đẹp mắt và kỳ vĩ.

Hiện tại, vô số thế lực đỉnh phong đều tập trung tại đây.

Một viên đá tuỳ tiện ném xuống vẫn có thể rơi bên cạnh một cường giả Tranh Độ, điều này không hề khoa trương trong hoàn cảnh hiện tại.

Cường giả Tranh Độ nhiều không đếm xuể, huyết mạch khí tức của Thần tộc Hoàng Kim có thể nhìn thấy bất cứ đâu.

Hôm nay, một dịp trọng đại chưa từng có sẽ diễn ra! !

Đương nhiên, ở trung tâm điện Bất Hủ, mới là thứ đáng nói đến nhất lúc này.

Một đám thôi thai thiên đạo đứng yên lặng, màn sương hỗn độn dày đặc bao trùm xung quanh mỗi người.

Từng dị tượng khủng khiếp, chân long cúi đầu, tiên phụng rũ cánh, càn khôn tan vỡ, vạn kiếp thành tro xuất hiện bên ngoài cơ thể.

Thậm chí, ánh mắt của một số phôi thai thiên đạo còn có một thế giới bí ẩn và rộng lớn, tiên mộc cao lớn, thần nhạc vô biên, đế hồ dậy sóng.

“Chuẩn bị xong rồi chứ?”

Một thanh niên tỏa ra ánh sáng màu xanh quanh người nhẹ giọng nói, mày kiếm dài đến thái dương, không nộ tự uy.

Chính là Đế Vô Song của Vô Miện Chi Vương.

Nói xong, một thanh niên áo trắng cầm ô đỏ từ trong đại sảnh đi ra.

Đế Quý Diệt hơi thận trọng và nghiêm nghị nói: “Hồi bẩm tộc huynh, một chiêu hạ kẻ xấu!”

Thanh âm của hắn rất trầm đục, như thể làm như vậy mới có thể giảm bớt căng thẳng trong lòng.

Nhiều phôi thai thiên đạo như thế, mỗi người đều có thể tùy ý bóp chết hắn, nói không sợ là giả.

“Nhất định phải bảo vệ tôn nghiêm của Vô Miện Chi Vương!”

Đế Vô Song nhẹ nhàng nói, nhưng lại bao hàm một mệnh lệnh khó mà chống đối.

“Vâng!” Đế Quý Diệt hô lớn.

Hắn bị sỉ nhục, bị sỉ nhục một cách trơ trẽn!

Ngươi có tư cách gì khiêu chiến với ta?

Còn tưởng đây là Bắc Cực Thú Liệp, toàn dựa vào thiên phú khí vận sao?

Bây giờ, ta sẽ dạy ngươi cái gì gọi là kính sợ, cái gì gọi là bất khả

nghịch!

Hắn biết rất rõ, đám phôi thai thiên đạo cao cao tại thượng này không phải đến đây vì hắn, mà là muốn nhìn thấy Thái Sơ Bắc Vọng.

Mỗi người ắt hẳn đều có nghi hoặc trong lòng, tên khốn đó rốt cuộc là đã nắm giữ át chủ bài gì?

Trận chiến này chính là cơ hội gột tẩy nhục nhã!

Trận chiến này, Đế Quốc Diệt sẽ một chiêu nghiền bẹp con kiến đó!

“Đến rồi.”

Lạc thần Phục Nghi, thiên kiêu xếp hạng cao nhất ở đây, là người đầu tiên cảm nhận được dáng người bên ngoài tinh vực.

Nàng ta có một khuôn mặt xinh đẹp, làn da trong như pha lê, đôi mắt như nhìn thấu cả thế giới.

Đôi tay ngọc ngà mở ra càn khôn ngang dọc, sông núi chênh vênh, bằng một đạo pháp vô cùng huyền bí.

Đột nhiên, một nhóm phôi thai thiên đạo nhìn về phía tinh vực.

Chương 480: Nhấc lên sóng to gió lớn một lần nữa, cuồng bạo không biên giới (1)

Một tinh vực trung đẳng bình thường.

Hàng trăm triệu sinh linh đều đang nín thở ngưng thần, nhìn chằm chằm vào hình ảnh bên trong mảnh vỡ.

“Phôi thai thiên đạo quá kinh khủng, thật sự là thâm bất khả trắc (không thể thăm dò), một ánh mắt của bọn hắn có thể kinh động đến ta ngay lập tức.”

“Đúng là một một đặc ân khi được nhìn ngắm bọn hắn một chút.”

Rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi hào hứng nghị luận, thần sắc tràn đầy phấn khích.

Chư thiên vạn vực bao la mênh mông, thiên tài sáng chói tựa như đãi cát ở sông hằng, đông đảo đến mức không thể đếm xuể.

Nhưng chỉ có đám người này mới xứng đáng với danh hiệu thiên kiêu cái thế, mỗi một người đều có thể phát triển thành những nhân vật cường đại cấp độ kỷ nguyên!

“Thái Sơ công tử đâu? Sao hắn còn chưa hiện thân?”

Vô số người nóng nảy như kiến bò trên chảo nóng, mong mỏi chờ đợi bóng dáng của nhân vật chính của sự kiện động trời này.

Rốt cục.

Hình ảnh trong mảnh vỡ dường như đã đứng yên trong giây lát.

Giờ khắc này, bất luận là phôi thai thiên đạo, hoặc là Chí Cao bất hủ, tất cả đều biến thành vật làm nền mờ nhạt.

Vương Quan Cổ Tinh, một vầng thái dương huy hoàng chiếu rọi cả bầu trời, tạo nên một mảnh đại dương vàng kim chìm nổi.

Bên trong kim quang trải dài vạn trượng, một thân ảnh thon dài chắp tay sau lưng ung dung đi đến. Dưới ánh nắng chói chang, phong thái bẩm sinh của hắn càng tuấn lãng và quý phái thêm mấy phần.

Hắn vẫn tỏ ra thản nhiên bình tĩnh, giống như đang dạo bước trong rừng cây buổi chiều, mỗi một cử chỉ giơ tay nhấc chân đều sang trọng ưu nhã, mang theo một loại khí chất tuyệt diệt chúng sinh.

“Phong thái lộng lẫy nhường này, thế gian sao lại có người tuấn mỹ đến như thế?”

“Đôi mắt của hắn tựa như dải ngân hà sáng chói lộng lẫy, có thể đâm xuyên lục đạo Cửu U, phổ chiếu tới đại thế giới vô tận vô biện!”

“Dung mạo tuyệt thế của Thái Sơ Bắc Vọng, quả thật danh bất hư truyền!”

Hàng trăm triệu nữ tu mắt lộ ra ánh mắt si mê, sắc mặt đỏ hồng như anh đào, bọn họ nằm mơ cũng không dám chạm đến nam tử hoàn mỹ đến như vậy.

“Một bộ bạch bào, đơn thương độc mã sải bước trên bầu trời; đạp nhật mà đến, anh dũng cao ngạo như thuỷ triều sao trời!”

Một chủ nhân tinh vực có thanh danh hiển hách đột nhiên lên tiếng

phát biểu, khuôn mặt cũng biểu lộ thần sắc tiếc nuối.

Vô số người nghe vậy cũng không khỏi im lặng, một vị thiên kiêu cái thế đến nhường này vẫn rơi đài, khiến cho ai nấy đều cảm thấy bi thương khôn cùng.

Thần Linh sơ phẩm khiêu chiến Cổ Thần cửu trọng, thần thái không sợ hãi này, chẳng phải giống như thủy triều sao trời thẳng tiến không lùi ?

Cho dù ai nấy đều biết rõ hắn ta sẽ đón nhận một kết cục vô cùng thê thảm, nhưng cũng cực kỳ oanh oanh liệt liệt!

Cuộc đời ngắn ngủi của Thái Sơ Bắc Vọng đã đủ huy hoàng, đã đủ chói mắt!

Hắn có tư cách để được đưa vào điển tịch của hàng tỷ tinh vực!

“Đáng tiếc. . .”

Vô số nữ tu xinh đẹp đều nước mắt lưng tròng, đồng cảm và đau buồn vì một màn kế tiếp.

Thái Sơ công tử, ngươi có thể không chết không?

. . .

. . .

Khác với bầu không khí náo nhiệt ồn ào của hàng vạn tinh vực ngoài kia, Vương Quan Cổ Tinh lại hoàn toàn tĩnh mịch.

Các phôi thai thiên đạo trong màn sương hỗn loạn đều vô cảm nhìn nam tử áo trắng đang từ từ tiến tới.

Bọn hắn chỉ muốn biết, tên thiên kiêu có danh tiếng vang dội này rốt cuộc đang sở hữu chiêu thức át chủ bài gì?

“Ngươi đã đến.”

Đế Quý Diệt nhắm hờ đôi mắt, hào quang lượn lờ xung quanh cơ thể, khí huyết phun trào như hoả lò.

Hai con ngươi của cực kỳ sáng tỏ, vừa sắc bén như chim ưng, lại vừa u ám quỷ dị.

Màn tranh đấu ở Bắc Cực Thú Liệp giống như một cơn ác mộng,

đánh động vào tâm trí của hắn từng giờ từng khắc.

Bởi vì đạo tâm vỡ nát, nên trong vẻn vẹn mười năm, vị trí của hắn ở trên bảng Vấn Đỉnh từ thứ hạng 309 trượt xuống 509, thua kém trọn vẹn hai trăm tên!

Bởi vì đạo tâm rất khó để chữa trị, kết hợp với tốc độ quật khởi kinh khủng của kẻ này, Đế Quý Diệt vốn cho rằng kết cục của ước hẹn trăm năm hươu quả thực rất khó phán định.

Nhưng mà.

Đối phương lại đưa ra một quyết định cuồng vọng ngu xuẩn!

Nếu có thể tru sát kẻ này trong trận chiến sắp tới, hắn không chỉ có thể đúc lại đạo tâm không tì vết, mà còn có thể tạo ra uy danh cho bản thân! !

Dưới cái nhìn chăm chú của đám phôi thai thiên đạo và Thần tộc Hoàng Kim, ánh mắt của nam tử áo trắng vẫn không có một gợn sóng, hắn bình tĩnh nói: “Bắt đầu đi.”

Bầu không khí yên lặng như tờ bao trùm nơi đây, dưới sự tác động của khí tức mạnh mẽ mênh mông từ vô số cường giả Chí Cao, toàn bộ đạo vận tiên vũ (mưa tiên) đều ngưng kết.

Trong số tất cả mọi người có mặt tại đây, có ai không phải là nhân vật được tôn sùng bởi hàng vạn tinh vực chứ?

Bọn họ không phải hạng người ngu xuẩn, đương nhiên cũng sẽ không tự dưng trào phúng Thái Sơ Bắc Vọng là con kiến càng lay cây, chỉ biết lấy trứng chọi đá.

Hắn ta dám đứng sừng sững ở chỗ này, nhất định đã nắm giữ đòn sát thủ vượt cấp.

Nhưng quan trọng hơn hết, liệu đòn sát thủ này có thể đạt được kỳ vọng ban đầu của Thái Sơ Bắc Vọng hay không?

Hàng trăm triệu tinh vực gắt gao nhìn chằm chằm hình ảnh bên trong mảnh vỡ, con mắt trừng lớn giống chuông đồng, ngay cả nhịp điệu hô hấp đều tạm ngừng.

Nhưng ngay lúc này.

Một toà vương tọa màu xanh vọt tới từ nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ, âm thanh tế tự vang vọng khắp ngóc ngách, một nam tử trẻ tuổi

mặc áo bào màu đen đang đứng vững vàng bên trên vương tọa, cây trường qua trong tay hắn phát ra đạo vận hỗn độn mịt mờ.

“Đế Nhai. . .”

Rất nhiều phôi thai thiên đạo đều híp mắt, nhìn chằm chằm đạo thân ảnh này.

Nam tử áo đen có vóc dáng khô gầy, hốc mắt hãm sâu, ngũ quan cực kỳ sắc bén, tràn ngập sát khí chinh phạt.

“Tiếp nhận!”

Tiếng quát lạnh lùng vang lên, trường qua đâm rách hư không, lơ lửng trước người Đế Quý Diệt.

Chương 481: Nhấc lên sóng to gió lớn một lần nữa, cuồng bạo không biên giới (2)

Ầm ầm!

Cảnh tượng này đã khiến hàng trăm triệu sinh linh bị chấn động một cách triệt để, ngay cả các cường giả Chí Cao bất hủ của những Thần tộc Hoàng Kim cũng phải hiện ra chân thân.

Cây trường qua dường như đang ẩn chứa tinh khí thuần khiết nhất kỷ nguyên dưới hình dạng một dòng sông pha lê nhỏ chảy xuôi, có thể chém vỡ hàng vạn càn khôn!

Chính là vũ khí của Đế Nhai, một thiên kiêu Vô Miện Chi Vương xếp thứ hai mươi trên bảng Vấn Đỉnh —— Hỗn Nguyên Qua!

Đạo khí xếp hạng thứ hai trăm bảy mươi ba trong Chư Thiên Khí Vật Phổ.

“Trận chiến này liên quan đến vinh quang Vô Miện Chi Vương, ngươi nhất định phải giết chết kẻ địch chỉ trong một chiêu!”

Đế Nhai lạnh lùng nhìn gần Đế Quý Diệt, nghiêm khắc ra lệnh.

Bên trên vầng Đại Nhật treo cao vạn trượng, rất nhiều thân ảnh tóc vàng đang đứng bên trong vùng đất thánh khiết đều không khỏi thở

dài một tiếng.

Tiểu bối nhà mình không có một chút xíu phần thắng nào cả.

Bọn họ cũng không ngờ Vô Miện Chi Vương cẩn thận đến mức này, Đế Quý Diệt vốn dĩ đã chiếm ưu thế tuyệt đối về phương diện, nhưng hiện giờ lại sở hữu thêm một kiện Đạo khí nữa.

“Không có kỳ tích. . .”

Trong hàng trăm triệu tinh vực, vô số sinh linh đều bày ra thần sắc không cam lòng.

Ai ai cũng đều mê mẩn tiết mục kẻ yếu chiến thắng kẻ mạnh, nên trong tiềm thức của mọi người đều hy vọng Thái Sơ công tử sẽ sáng lập nên một kỳ tích áp đảo thời đại!

Chỉ tiếc, đây vốn là vọng tưởng hoang đường xa xôi.

Đế Quý Diệt từ từ vươn tay ra, nắm chặt Hỗn Nguyên Qua trong lòng bàn tay.

Hắn muốn nói mình không cần, nhưng căn bản không thể nói thành lời.

Lỡ đâu hắn bị đánh đại, khiến cho Vô Miện Chi Vương mất hết mặt mũi, bản thân cũng trở thành trò cười lớn nhất giữa Thần tộc Hoàng Kim, còn liên lụy chúng thiên kiêu trong tộc không ngẩng đầu được lên.

Mình sẽ thua sao?

Sao có thể như thế được!

Ngay lập tức, Đế Quý Diệt đứng vững trên toà vương tọa màu xanh ở sau lưng, thần cơ chiếu rọi khắp dải ngân hà.

Toàn thân hắn ta tuôn ra thần lực hùng vĩ, hội tụ thành một hồ nước lan tràn, dường như muốn tiến hoá thành một thế giới rộng lớn.

Chiến ý ngút trời!

. . .

. . .

Trong không gian băng giá hư vô.

Hoàng Như Thị nằm trong quan tài nhìn chằm chằm hình ảnh trong mảnh vỡ, trầm giọng nói: “Ngươi không lo lắng sao?”

Nữ tử váy tím bày ra thần thái lười biếng, chớp chớp hàng mi tinh xảo, ánh mắt mang theo ý cười không thể che giấu.

“Không, tiện nhân sở hữu nhiều hơn một kiện Đạo khí hàng đầu.”

Hoàng Như Thị kinh ngạc, trong lòng không khỏi nơm nớp lo sợ dùm cho con rể hờ.

. . .

. . .

Quả nhiên.

Bầu trời gần như trở nên sôi sục dưới sức nóng như thiêu như đốt của vầng Đại Nhật, nam tử áo trắng chắp tay sau lưng, vẫn không vội vàng xuất thủ.

Hắn bình tĩnh tự nhiên nói: “Nếu chỉ đánh cược tính mệnh thì không quá thú vị, muốn đánh cược thêm một kiện Đạo khí không?”

Ngay khi lời này vừa dứt, bầu không khí bên trong Vương Quan Cổ Tinh hoàn toàn tĩnh mịch!

Vô số sự tồn tài hùng vĩ quan sát nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ này rồi mỉm cười: Kẻ này, đích thị cuồng bạo không biên giới!

Bên trên vầng Đại Nhật vạn trượng, thân thể Thái Sơ Hồng có chút cứng ngắc, sắc mặt trở nên xám xịt ngay lập tức. Mà những hư ảnh Chí Cao cũng có chút khó xử, nhưng bọn họ lại không thể mở miệng phản bác, nếu không thì sẽ bị hàng vạn tinh vực coi thường.

Chúng thiên kiêu Nhật Bất Lạc tức giận đến mức kêu cha gọi mẹ trong lòng, đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy một kẻ ngu xuẩn tới mức chắp tay dâng tặng Đạo khí hàng đầu cho đối thủ!

“Thú vị.”

Đám phôi thai thiên đạo cao hứng nhất thời, chuyến đi lần này quả thực rất đúng đắn, bọn họ đã được chứng kiến một gốc kỳ hoa vô cùng cuồng ngạo.

“Không dám đánh cược?”

Nam tử mỉm cười, nhìn về vương tọa màu xanh ở phía cuối tinh vực.

Vô số tộc nhân Hoàng Kim chỉ biết im lặng, hắn ta vội vàng dâng tặng Cấm Đạo Hoàn như thế, chẳng lẽ không sợ bị Nhật Bất Lạc đuổi khỏi mộ tổ sau khi chết sao?

Con người đỏ quạnh của Đế Nhai híp lại, hắn có chút hối hận động thái của mình.

Hiện giờ, đối phương khiến hắn không còn đường lui, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Dưới cái nhìn chăm chú của hàng vạn tinh vực, vô số phôi thai thiên đạo đến xem náo nhiệt, hắn căn bản cũng không có cơ hội cự tuyệt.

“Cược!”

Đế Nhai cất giọng lạnh lùng, lời nói truyền khắp tứ phương, dẫn tới chấn động lan tràn khắp vạn trượng, sóng âm sôi trào mãnh liệt, lan toả khí thế bức người.

Đột nhiên, âm thanh này đã nhấc lên sóng to gió lớn khắp hàng vạn tinh vực một lần nữa, vô số sinh linh nhảy cẫng hoan hô, nhiệt huyết sôi trào.

Bọn hắn chưa bao giờ mong đợi đến như vậy.

Trận tử chiến giữa hai thiên kiêu Thần tộc Hoàng Kim đã vô cùng rung động.

Nhưng một Thần Linh sơ phẩm lại dám khiêu chiến Cổ Thần cửu trọng còn rung động đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mà bây giờ, bọn hắn còn liên lụy đến hai kiện Đạo khí trong Khí Vật Phổ, quả thực là sự kiện kinh hãi nhất trong vô số kỷ nguyên vừa qua.

Ai bỏ lỡ một trận chiến này, nhất định sẽ hối hận đến mức đứt ruột!

Chương 482: Một chiêu hủy diệt, khiến hàng vạn người sởn gai óc! (1)

Ở Vương Quan Cổ Tinh.

Hàng vạn tia mặt trời đỏ rực chiếu trên không trung, cửu trọng thiên (chín tầng trời) phản chiếu cảnh tượng hoàng tuyền, từng tòa vương tọa màu xanh sừng sững, cây liễu trường sinh cắm rễ ở cõi tịnh độ, thời gian thế giới bốc hơi…

Đủ loại dị tượng lạ của Thần tộc Hoàng Kim lan ra khắp vũ trụ, nghĩ thôi cũng biết trận chiến này hấp dẫn cỡ nào!

Thần văn vô tận rơi xuống từ bầu trời, hai thân ảnh màu trắng bay lên không, đứng sừng sững giữa đỉnh sao trời.

Ầm!

Hỗn Nguyên Qua bay xuyên qua những tầng mây, phô diễn các vết tích đại đạo chí cường, lực lượng sát phạt càn quét tùy ý.

“Ngươi dựa vào đâu…”

Đế Quý Diệt bày ra thần sắc nghiêm nghị, chín trăm chín mươi chín thần quang bao quanh toàn thân, khí thế hoàn toàn là Đại Đế chân chính.

Trên thực tế, sau khi sở hữu Hỗn Nguyên Qua, hắn có lòng tin mãnh liệt rằng mình có thể giết được một Đại Đế đỉnh phong.

Đại Đế đỉnh phong giống như loài heo chó, thì một tên Thần Linh nhỏ bé cũng không bằng một con kiến.

“… Mà dám xúc phạm ta?”

Đế Quý Diệt rống lên giận dữ, dòng máu màu lam thiêu đốt bên ngoài cơ thể, một chiếc vương miện lơ lửng trên đỉnh đầu, bầu trời xanh phản chiếu ánh mặt trời.

“Đốt tinh huyết…”

Bên ngoài tinh vực, rất nhiều thân ảnh vĩ đại vẫn không chút biểu cảm, nhưng đã âm thầm tuyên phán cái chết cho Thái Sơ Bắc Vọng trong lòng.

Đế Quý Diệt không hề khinh thường hay kiêu ngạo một chút nào, hắn ta trực tiếp liều lĩnh một phen, không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

“Một Thần Linh sơ phẩm tuyệt đối không thể giãy dụa trước tình cảnh này, trừ phi kỷ nguyên trường hà đảo ngược.”

Một giọng nói già nua tự tin vang lên từ toà vương tọa màu xanh trong vũ trụ.

Bên phía Đại nhật chói lọi cũng không có lấy một lời phản bác, Nhật Bất Lạc dường như cũng ngầm thừa nhận tiểu bối sẽ rơi đài.

Ngay cả Thần tộc nhà mình cũng không tin, toàn bộ Vương Quan Cổ Tinh cũng không khỏi thương hại, dành sự chú ý cuối cùng cho thiên kiêu sắp qua đời.

Ầm ầm ầm!

Vòng tay màu đen che khuất bầu trời, khí tức bị giam cầm "đại đạo" dần dần tan biến, nhưng ngay khi chạm vào lực lượng sát phạt của trường qua, nó run lên một cách yếu ớt.

Vô số sinh linh khắp hàng tỷ tinh vực đều chăm chú quan sát cảnh tượng này, trong đầu cũng đã dự đoán được kết quả chung cuộc.

"Châu chấu đòi đá xe, nực cười, không biết tự lượng sức."

"Đây là chút tà dương cuối cùng của Thái Sơ Công Tử, chúng ta hãy trân trọng một chút."

Những người ủng hộ Nhật Bất Lạc vốn dĩ vẫn còn ôm một chút hi vọng, nhưng ngọn lửa nhiệt tình của bọn họ đã bị dập tắt ngay lập tức.

Tình huống vừa rồi khủng khiếp như thế nào?

Cấm Đạo Hoàn đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

Một món Đạo khí xếp thứ chín mươi tám, món còn lại nằm ngoài tốp hai trăm. Đối với sự khác biệt thứ hạng đến nhường này, Cấm Đạo Hoàn ắt hẳn phải áp đảo Hỗn Nguyên Qua.

Hiện tượng này chỉ có thể là do…

Người nắm giữ quá yếu.

Khả năng thúc đẩy Đạo khí của Thái Sơ công tử phải nói là khác biệt một trời một vực với Đế công tử, tựa như lạch trời khó mà vượt qua!

"Động thủ rồi!"

Một vài sinh linh ở các tinh vực kinh ngạc hô lên!

Hàng tỷ sinh linh đều trố mắt, nhìn chăm chăm vào hình ảnh trong mảnh vỡ.

Ánh sáng màu xanh lan tỏa, hóa thành một vùng biển sâu xanh ngắt, mênh mông sâu thẳm, vô biên vô hạn, như muốn nhấn chìm cả vũ trụ.

Thần cơ trong cơ thể của Đế Quý Diệt kết nối với dải ngân hà, một dòng năng lượng tinh đẩu không ngừng phù trợ cho hắn.

Trong làn nước biển xanh ngắt, một bàn tay dũng mãnh của Đại Đế vạn cổ nhô ra, tựa như một cái cối xay diệt thế.

Chỉ trong phút chốc, hào quang xung quanh nam tử áo trắng đã bị xóa sạch.

Sức mạnh mạnh mẽ giống như uy lực của kỷ nguyên, không gì có thể chống cự nổi!

“Thật… thật đáng sợ!”

“Đây chính là sức mạnh của thiên kiêu thứ năm trăm lẻ chín trong bảng Vấn Đỉnh sao?”

“Tuy ta không thể cảm nhận trực tiếp, nhưng da đầu vẫn tê dại từng cơn, nguyên thần không khỏi run rẩy!”

Không ít sinh linh kinh hoàng, chỉ là một đoạn hình ảnh nhưng vẫn có thể khiến bọn họ run rẩy không thể kiểm soát.

Một chưởng trực tiếp hủy diệt ánh sao của Thái Sơ công tử.

Thái Sơ công tử sẽ lấy gì mà chống lại đây?

“Mặc niệm đi.”

Một nữ tu nhắm mắt lại, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Từ nay về sau, thế gian này còn có nam tử tuấn mỹ như vậy không?

“Đó là cái gì? Khủng khiếp quá!”

Có sinh linh cảm thấy vô cùng khó tin!

Tại Vương Quan Cổ Tinh, vầng Đại Nhật vắt ngang vùng sao cũng chuẩn bị quay về nơi sâu thẳm của vũ trụ, không ai muốn chứng kiến

cảnh tượng bi thương khi tiểu bối hóa thành bột mịn.

Đột nhiên.

Từng thân ảnh tóc vàng bước ra từ trong Đại Nhật hỗn độn, khí tức bất tử trào dâng đã khóa chặt ngôi sao này.

Ngay lập tức.

Thân thể của Từ Bắc Vọng bay lên hàng vạn trượng, với một đôi mắt màu xanh lam đậm giống như hai ngôi sao trời, bắn ra màn sương mù xám xịt vô tận.

Minh kỳ nằm yên lặng trong không gian Minh giới, chín đóa hoa bên trên từ từ hội tụ thành một đóa hoa vương vô cùng thánh khiết.

“Nào.”

Một tiếng niệm chú âm gian hoàng tuyền phát ra từ miệng nam tử áo trắng, hắn từ từ ngẩng đầu lên, tay nâng một đóa hoa trong suốt thánh khiết.

Sương mù xám xịt hỗn loạn tràn ngập Vương Quan Cổ Tinh, dường như ẩn chứa sức mạnh hủy diệt kỷ nguyên, ần dần ăn mòn thần quang tựa như biển xanh của Đế Quý Diệt!

Giờ phút này, nam tử áo trắng giống như thần chết đứng giữa kỷ nguyên trường hà, chuẩn bị cho một trận hạo kiếp!

“Minh khí…”

Chí Cao bất hủ của Ám Duệ Nhất Tộc, lần đầu tiên biểu lộ vẻ mặt kinh hãi khi nhận ra luồng năng lượng bí ẩn xuất hiện từ vô số kỷ nguyên trước đó.

“Không thể nào!”

Từng vương tọa màu xanh, nhiều thân ảnh vĩ ngạn cảm thấy tim đập nhanh một cách kỳ lạ, bọn họ bỗng chốc suy đoán được kết cục của Đế Quý Diệt.

Quý Diệt, tuyệt diệt.

Quy về hư vô!

Chương 483: Một chiêu hủy

diệt, khiến hàng vạn người sởn gai óc! (2)

“Mở rộng tầm mắt.”

Màn sương hỗn độn dần tan biến, rất nhiều phôi thai thiên đạo được tắm rửa trong khí tức xám xịt, ai nấy đều bày ra thần sắc ngưng trọng, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Chuyến đi đến Vô Miện Chi Vương quả thật không uổng phí.

Ngay cả bọn hắn cũng không thể tạo nên kỳ tích, cho dù Vô Cực Nhất có mặt ở đây cũng sẽ bị doạ đến ngây người.

Hoa bỉ ngạn thánh khiết nhẹ nhàng tung bay, ăn mòn một chưởng đầy nội lực của Đế Quý Diệt.

Sau đó, nam tử áo trắng tuấn mỹ bay về phía đối thủ đang tái mét mặt mày.

“Đừng!”

Đế Nhai gần như khuỵu ngã trong dải ngân hà, con ngươi màu máu ngập tràn sợ hãi, lồng ngực phập phồng lên xuống, cả người giống như đang rơi vào hầm băng!

“Hỗn Nguyên Qua của ta…”

Hắn ta dường như đã bị rút hết sức lực, gục ngã ngay trên vương tọa.

Mọi thứ đều im lặng.

Hàng trăm triệu tinh vực chìm trong bầu không khí tĩnh mịch đến đáng sợ, như thể đại đạo thiên địa đột ngột dừng chuyển động,

Bịch!

Hoa vương bỉ ngạn hóa thành bột mịn, một bộ xương lốm đốm rơi xuống từ khoảng không.

Màn sương tối tăm mờ mịt đột nhiên biến mất, thân ảnh khổng lồ chắn ngang bầu trời trở lại trạng thái ban đầu.

Nam tử áo trắng chắp tay sau lưng, mái tóc vàng tung bay giữa

không trung, bộ dáng nhàn nhã như thể vừa hoàn thành một việc vặt vãnh.

Hàng trăm triệu sinh linh nhìn chằm chằm vào thân ảnh trong mảnh vỡ, liền cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, gai ốc nổi khắp người!

Thân thể như bị hóa đá, đầu óc hoàn toàn trống rỗng!

Tất cả mọi người đều sốc trước cảnh tượng trước mắt, thậm chí còn mất khả năng suy nghĩ!

Khó mà tin được

Nam tử tuấn mỹ này, vậy mà lại làm được rồi!

Trời ạ, hắn ta đã tạo nên kỳ tích a!

Tại Vương Quan Cổ Tinh, dòng chảy đại đạo vẫn tiếp tục vận chuyển, nhưng toàn bộ tinh vực tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng mưa tiên ào ạt.

Những lão cổ đổng đã sống qua vài kỷ nguyên cũng kinh ngạc đến không thốt nên lời, ai nấy đều có ảo giác kỷ nguyên đã bị đảo lộn, trật tự đại đạo bị phá vỡ.

Chiêu thức này kinh hoàng đến mức nào!

Một Thần Linh sơ phẩm lại có thể hủy diệt một Cổ Thần cửu trọng dễ dàng như trở bàn tay thế sao?

“Đẹp lắm.”

Hai từ uy nghiêm hùng vĩ vang khắp vũ trụ ngân hà.

Một toà Thiên Cung ngọc bích óng ánh xuất hiện giữa tinh vực, hàng ngàn hào quang tốt lành tạo thành một màn sương mù tím rực.

Vô số tu sĩ mặc giáp vàng cờ mao vây quanh một bóng người mơ hồ hư ảo.

Như thể thần khí giảm thanh của đại đạo đã bao phủ nơi này, tinh vực lại chìm vào im lặng một lần nữa.

Chủ nhân Thiên Đình đã lên tiếng!

Tiểu bối của Nhật Bất Lạc đã tạo nên kỳ tích, nhận được lời khen thưởng của chủ nhân Thiên Đình!

“Đẹp lắm!”

Ngay sau đó, rất nhiều hư ảnh tóc vàng trên vầng Đại Nhật chói chang cũng bắt đầu gào thét, khí tức thiêu đốt xông vào các đại thế giới!

Mặt dài quá!

Đây là niềm tự hào của Nhật Bất Lạc!

Trận chiến này là một dấu hiệu tốt lành cho thấy Nhật Bất Lạc hoàn toàn có thể trấn áp phần còn lại của Thần tộc Hoàng Kim!

Sắc mặt Thái Sơ Hồng đỏ bừng như thể say rượu, huyết khí lưu thông với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Ông ta vốn dĩ đang hi vọng tiểu bối xuất thêm hai chiêu nữa, đừng để thất bại thảm hại hoặc rơi một cách quá nhục nhã, vớt vát một chút thể diện cho Nhật Bất Lạc.

Thế nhưng, không thể nào ngờ được.

Một chiêu.

Chỉ một chiêu!

Thái Sơ Bắc Vọng đã khiến thiên kiêu Cổ Thần cửu trọng của Vô Miện Chi Vương chết thảm, ngay cả một tia khí tức cũng không còn lưu lại.

Thái Sơ Hồng dĩ nhiên cảm thấy vô cùng vui sướng trong lòng!

...

Không gian băng giá hư vô.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm khuôn mặt thối tha của chó săn, hai mắt lóe lên một tia kiêu ngạo khó mà phát hiện.

“Kinh thế hãi tục…”

Trong quan tài, đôi môi đỏ mọng của Hoàng Như Thị khẽ đóng mở, đôi má ngọc ngà hiện lên thần sắc ngốc trệ.

Trận chiến vừa rồi chắc chắn có thể điển tích vang danh khắp kỷ nguyên này.

Con rể hờ không chỉ lấy yếu thắng mạnh như bình bình thường, mà hắn còn vượt qua hai đại cảnh giới, thậm chí đối thủ còn là thiên kiêu Thần tộc Hoàng Kim nằm trong tốp sáu trăm trong bảng Vấn Đỉnh.

“Chẳng trách ngươi bình tĩnh đến như vật.”

Giọng nói của Hoàng Như Thị linh hoạt kỳ ảo, biểu lộ ý cười thoải mái.

Con rể hờ, nàng ta không có gì để phàn nàn hắn nữa.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng chiếc cằm thanh tú lên, dè dặt gật đầu.

“Này, chẳng phải ngươi đánh không lại hắn?”

Hoàng Như Thị đột nhiên mở mắt ra, tò mò đứng dậy từ trong quan tài.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên lạnh hơn mấy phần

...

...

Trong hàng trăm triệu ngôi sao, ánh mắt của vô số sinh linh trở nên ngưng trệ, nội tâm vô cùng chấn động.

Khung cảnh kỳ bì đó tựa hồ vẫn ở đang diễn ra trước mặt, nam tử áo trắng thi triển những đóa hoa trong vắt, trực tiếp biến một thiên kiêu cái thế Cổ Thần cửu trọng thành bộ xương trắng.

Thái Sơ công tử đã để lại ấn tượng không thể phai mờ cho mọi người, cho dù trải qua luân hồi cũng sẽ không quên được.

“Ta sợ bản thân ta cũng sẽ chết!”

Một số cường giả Đại Đế đỉnh phong run rẩy, thậm chí bọn họ còn cảm thấy có một mối uy hiếp lớn lao.

Vô số sinh linh càng thêm sợ hãi, chiêu thức này có thể đối kháng với Đại Đế đỉnh phong?

Đám người trong các tinh vực đều bắt đầu hô hấp dồn dập!

Trong lòng phấn khởi!

Nhiệt huyết dâng trào!

Thần Linh sơ phẩm có thể giết Cổ Thần cửu trọng chỉ trong một chiêu, trong thế gian này, chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

Những người đang bước đi trên con đường trường sinh, nhất định phải tin vào chính mình, tin vào những điều kỳ diệu và đừng bao giờ dễ dàng bỏ cuộc.

Mỗi khi cảm thấy tương lai trường sinh chỉ là vọng tưởng, thọ nguyên sắp đến hồi kết, hay tính mạng bị đe dọa, thì hãy nghĩ đến Thái Sơ công tử!

Ta thề sẽ theo đuổi phong cách của hắn, sáng tạo nên một huyền thoại bất hủ!

“Thái Sơ Bắc Vọng!”

“Thái Sơ Bắc Vọng!”

“Thái Sơ Bắc Vọng!”

Lần lượt vang lên những âm thanh chói tai, hàng trăm triệu sinh linh cùng reo hò gọi tên.

Chương 484: Hoàng Cẩm Sương, ta chờ ngươi đến giẫm ta (1)

Vương Quan Cổ Tinh.

Ý vị đại đạo chảy xuôi, ngàn vạn dị tượng xen lẫn, toàn bộ sự tồn tại vĩ ngạn cái có thể phong ấn thời gian vạn cổ đều biến thành vật làm nền ảm đạm phai mờ.

Trường bào trắng như tuyết và mái tóc vàng kim bay nhảy đan xen vào nhau, nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ đứng sừng sững ở nơi đó, tiếp nhận sự ngưỡng vọng của hàng vạn tinh vực, hàng tỷ sinh linh.

Tên nam nhân này đã sáng tạo nên một chiến tích quá sức rung động!

Bên trong màn sương mù hỗn độn, rất nhiều phôi thai thiên đạo nhìn về phía bộ hài cốt bị nham nhở dưới vực núi, giống như đã bị ăn mòn, mài nhẵn bởi năm tháng vô tận.

Một chiêu này khiến người nào người nấy đều cảm thấy bất an, nếu đối phương ở cùng một cảnh giới, liệu bọn hắn có thể đối phó nổi hay không?

Đế Quý Diệt, nhất định sẽ bị đóng đinh vào cột trụ của sự sỉ nhục trong thời đại này!

Trên toà vương tọa màu xanh tịch mịch, từng thân ảnh vĩ ngạn phát ra khí tức hỗn loạn, tuôn trào cơn phẫn nộ có thể phá hủy vô số ngôi sao.

Bọn hắn cảm thấy cực kì khó xử, thậm chí là vạn phần sỉ nhục.

Tại địa bàn Vô Miện Chi Vương, thiên kiêu cái thế của bọn họ lại trở thành bàn đạp của người khác, không những bị đánh bại một cách thảm hại, mà thậm chí không có một chút sức lực phản kháng.

Dưới sự chứng kiến của hàng trăm vạn tinh vực, Đế Quý Diệt hắn đã khiến Thần tộc mất hết mặt mũi!

Đoành!

Một tiếng gào thét vang lên, từng đạo sức mạnh bất hủ tuôn ra, biến bộ hài cốt thành bột mịn, trôi về thế giới tâm linh bên ngoài vũ trụ.

Phế vật, ngươi không xứng được mai táng tại Vô Miện Chi Vương!

Rất nhiều Thần tộc Hoàng Kim, đạo thống hàng đầu đều lặng lẽ nhìn xem cảnh tượng này, ai nấy đều lâm vào trầm tư.

Trận chiến này nhất định là một thủ đoạn hiểm độc!

Thần tộc Nhật Bất Lạc thúc đẩy Thần Linh sơ phẩm khiêu chiến với Cổ Thần cửu trọng, thu hút hàng vạn tinh vực đến xem và theo dõi. Sau đó, bọn họ khiến Đế Quý Diệt rơi đài bằng phương thức khiến cho người người nghẹn họng trân trối, nhằm cắt giảm uy vọng của Vô Miện Chi Vương đến mức đáng kể.

Một bên lên voi, một bên xuống chó.

Có thể nói, sự cường thế của Thần tộc Nhật Bất Lạc đã ăn sâu vào trái tim của mọi người, gần như không thể xoá nhà!

Nhưng vào lúc này.

Một con đường được rèn đúc bởi vô số ngôi sao đột nhiên xuất hiện bên trên Vương Quan Cổ Tinh, nối liền nó đến nơi sâu thẳm bên

trong vũ trụ

Ánh sao lấp lánh ngưng tụ, khí tức hỗn độn vô tận lượn lờ, sau đó chiếu xuống toàn thân nam tử áo trắng, tạo thành hàng vạn phản xạ huyền diệu, thanh âm tế tự Hồng Mông từ thuở sơ khai vang lên bên ngoài cơ thể của hắn.

“Con đường thời gian!”

Bên trên vầng Đại Nhật sáng chói, rất nhiều hư ảnh tóc vàng vô cùng hưng phấn kích động, ánh mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo tự hào.

“Hắn thực sự đã rung chuyển con đường thời gian a. . .”

Từng cường giả Chí Cao bất hủ đều biểu lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Vô số sinh linh tại hàng vạn tinh vực đều chứng kiến cảnh tượng này trong mảnh vỡ, bọn hắn tiếp tục sôi trào một lần nữa, thần sắc chấn động trên từng khuôn mặt không thể tiêu tán.

Một trăm vạn thiên kiêu đứng đầu bảng Vấn Đỉnh đều sở hữu tài năng kinh người, dễ dàng đoạt được hào quang tối cao.

Tuy nhiên.

Trải qua vô số sóng gió thời gian, bọn hắn cũng tan biến như bọt biển, cũng không để lại bất kỳ vết tích nào.

Tuy nhiên, đối với một số thiên kiêu cái thế, những dấu vết tồn tại của bọn họ vẫn còn bảo tồn qua hàng ngàn kỷ nguyên.

Rõ ràng nhất chính là con đường thời gian!

Đó là một con đường chiến đấu xuyên suốt nhiều thời đại, bất cứ ai có thể để lại dấu ấn trên con đường này đều là những con quái vật sở hữu chiến lực cường đại kinh khủng!

Mỗi người trong số bọn hắn đều tạo ra những chiến tích vượt cấp kinh thiên động địa, khiến cho hàng vạn vạn sinh linh phải kính ngưỡng cúng bái.

“Trước kia đã có Vô Cực Nhất, Vô Cực Nhị, còn có Hoàng Cẩm Sương, Vô Thiên Yếm Vãn, Diễn Hóa Trường Khanh. . .”

Vô số sinh linh kính cẩn nhìn lên từng đạo hư ảnh đứng sừng sững bên trên con đường hỗn độn được rèn đúc bởi các vì sao trời.

“Phía trước nữa còn có chủ nhân Thiên Đình, Ngoan Nhân Chí Cao Hoàng Như Thị, Bắc Cực Thú Liệp Tề Thiên Đại Thánh! !”

Phía trước của con đường thời gian đều là những thiên kiêu sáng chói của các kỷ nguyên trước đó, hầu hết họ vẫn còn sống đến ngày nay, hơn nữa còn nắm giữ quyền thế thao túng thế gian.

“Từ nay về sau, Thái Sơ công tử cũng là một thành viên trong đó.”

“Hoàn toàn danh xứng với thực, ai dám nói Thái Sơ công tử không xứng, ta sẽ là người đầu tiên trấn sát hắn!”

“Quả nhiên, vinh quang đều đến từ chiến đấu, Thái Sơ công tử khiến chúng ta phải ngoan ngoãn thần phục.”

Vô số sinh linh lẫn nhau nghị luận.

Thái Sơ công tử đã giải thích một cách hoàn mỹ khái niệm “chiến đấu vượt cấp”, bất kể khoe khoang thổi phồng như thế nào đều không đủ.

Con đường thời gian bên trên Vương Quan Cổ Tinh có thêm một hư ảnh ngưng tụ bởi ánh sao.

Dáng người thẳng tắp như chi lan ngọc thụ, khí chất tôn quý tao nhã không thể giải thích bằng lời.

Con đường chiến đấu tồn tại lâu đời chảy về nơi sâu thẳm trong vũ trụ một lần nữa.

Nam tử áo trắng chắp hai tay sau lưng, bước đi thong thả về phía bầu trời, sau đó nhìn cây trường qua đang dâng trào đạo vận hỗn độn, bình tĩnh nói: “Tại hạ thu nhận nhé?”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, người này đến người khác chuyển dời tầm mắt về phía toà vương tọa màu xanh ở giữa tinh vực.

Các lão quái vật Vô Miện Chi Vương vẫn có thể khắc chế cảm xúc, duy trì trạng thái bình tĩnh không chút rung động.

Mà đám tiểu bối kia, thậm chí thiên kiêu tuổi trẻ đều đang phẫn nộ đến cùng cực, bọn họ tức giận đến mức thần quang chảy ngược, ai nấy đều cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Chỉ có thể cắn nát răng lợi, nuốt cay đắng vào trong bụng!

Đừng nói một Hỗn Nguyên Qua, coi như mười Đạo khí đỉnh phong,

Vô Miện Chi Vương cũng phải tự tay vứt bỏ.

Đối với Thần tộc Hoàng Kim mà nói, không có gì quan trọng hơn mặt mũi.

Nếu bọn họ đổi ý trước mặt mọi người, thì nhất định sẽ bị chế giễu bởi toàn bộ chư thiên vạn vực.

Mà Đế Nhai ngồi trên toà vương tọa màu xanh, con mắt màu đỏ ngòm dữ tợn không hề che lấp nội tâm phẫn nộ.

Hỗn Nguyên Qua vốn là một trong những điểm dựa lớn nhất của hắn.

Nếu bản thân kém cỏi nên thua trận thì cũng thôi đi, nhưng tên phế vật Đế Quý Diệt đã cô phụ kỳ vọng của hắn.

Uất ức phẫn nộ khiến hắn hận đến mức phát cuồng!

Rất nhiều phôi thai thiên đạo âm thầm bật cười, hả hê trước nỗi đau của người khác,

Bất quá, bọn họ cũng có chút thông cảm cho Đế Nhai, ai mà ngờ tên nhóc Thái Sơ Bắc Vọng lại sở hữu chiến lực yêu nghiệt đến như vậy, tâm cơ thâm trầm đến như thế?

Quả thực, đây chính là cái bẫy chờ người khác chui vào!

Chương 485: Hoàng Cẩm Sương, ta chờ ngươi đến giẫm ta (2)

“Đa tạ Đế công tử.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, sau đó thu Hỗn Nguyên Qua và Cấm Đạo Hoàn vào chiếc nhẫn trữ vật.

Bên trên vầng Đại Nhật sáng chói, Thái Sơ Hồng cười tươi như Phật Di Lặc, nội tâm ngập tràn vui sướng.

Bọn họ vừa kiếm được một kiện Đạo khí hàng đầu, lại vừa thanh danh Vô Miện Chi Vương, chẳng lẽ đây không phải là điều đáng để vui mừng ?

Khi không lại phải tiếp nhận sự sỉ nhục to lớn vô cùng, sau đó còn

trở nên yếu thế trong hàng ngũ phôi thai thiên đạo, mỗi một cử động đều lọt vào tầm ngắm của hàng vạn tinh vực.

Đế Nhai càng nghĩ càng phẫn nộ, hắn liền đập một chưởng trùng điệp vào toà vương tọa màu xanh.

Trong khoảnh khắc, một đạo đồ đen trắng đáng sợ hiện ra sau lưng hắn, âm dương lưu chuyển sinh sôi không ngừng, tạo ra sức mạnh cường đại có thể phong tỏa thế giới.

“Ta sẽ đích thân giành lại từ tay ngươi !”

Giọng nói của Đế Nhai cứng rắn như sắt thép, từng chữ từng chữ như hoá thành thực thể, từng cánh hoa màu xanh phát ra uy áp mênh mông như núi non vũ trụ.

Nam tử áo trắng bình tĩnh quay người lại, nhẹ nhàng gật đầu như thể hắn vô cùng tán thành: “Hai trăm năm sau, ta sẽ tiếp tục tới Vô Miện Chi Vương.”

Lời này giống như thiên thạch kỷ nguyên đâm vào dải ngân hà, nhấc lên một trận sóng gió lớn, kinh động đến hàng vạn tinh vực.

Chấn nhật nguyệt thương thiên! Đóng hoàn vũ đại địa!

(Động đất bao phủ thế giới!)

Ngay lập tức.

Hàng vạn tinh vực lại tiếp tục sôi trào!

Vô số sinh linh vừa mới hoàn hồn sau cơn chấn động, ngay khi nghe được câu này, bọn họ kinh hãi đến mức đại não rơi vào trạng thái đứng máy.

“Hai trăm năm sau, ta sẽ tiếp tục tới Vô Miện Chi Vương”

Câu tiếp theo không cần nói cũng biết, đó chính là chiến đấu sinh tử!

“Cuồng!”

“Phách lối không ai bì nổi!”

“Đơn giản cường thế đến mức rối tinh rối mù!”

Từng vì sao trời và đại thế giới đều hứng chịu một cơn chấn động khủng bố, hiển nhiên là do sự kích động kịch liệt của vô số sinh linh

mà ra!

So với câu nói này, ước hẹn trăm năm với Đế Quý Diệt thậm chí không đáng để nhắc tới.

Thái Sơ công tử muốn khiêu chiến Đế Nhai sau hai trăm năm nữa!

. . .

. . .

Dưới ánh mặt trời chói chang kéo dài hàng vạn trượng, từng lão quái vật tóc vàng đều cứng đơ cả người, ai nấy đều hoàn toàn bất ngờ.

“Bắc Vọng!”

Thái Sơ Hồng cực kì lo lắng, ông ta bước ra khỏi cõi tịnh độ hỗn độn chìm nổi, trầm giọng nói: “Tiểu bối nhất thời càn rỡ. . .”

Giọng nói lập tức bị chặn đứng.

Từng toà vương tọa màu xanh huyễn hóa thành những thân ảnh vĩ ngạn, bọn họ đứng xung quanh Vương Quan Cổ Tinh, dứt khoác nói: “Từ trước đến nay, Nhật Bất Lạc vẫn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, chẳng lẽ muốn phá lệ ngay ngày hôm nay sao?”

Bầu không khí tĩnh mịch bị đánh phá, đạo vận thiên địa mênh mông lập tức bốc hơi, các thế hệ trước của những Thần tộc Hoàng Kim đều vô cùng kích động, sửng sốt.

Một đám phôi thai thiên đạo càng không thể tưởng tượng nổi, sự cuồng vọng Thái Sơ Bắc Vọng hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của họ.

Đế Nhai là Cổ Thần đỉnh phong, dường như chỉ cao hơn Đế Quý Diệt nửa bậc.

Tuy nhiên.

Đó là bởi vì hắn vốn không theo đuổi sự đột phá, cố ý ở lại cảnh giới Cổ Thần để ngưng tụ thần giới ngân hà của chính mình đến cực hạn!

Đám người phôi thai thiên đạo bọn hắn đều ở cùng một trạng thái, nguyện ý tiến vào Phong Đế Thiên Thê để bước vào cảnh giới Đại Đế.

Nếu như muốn đột phá, bọn hắn có thể lập tức trở thành Đại Đế, thậm chí là Đại Đế đỉnh phong.

Và với thực lực của Đế Nhai, hắn gần như có thể đột phá vượt cấp, bỏ qua cảnh giới Đại Đế, trở thành một tôn Thiên Đế!

Ước định hai trăm năm của Thái Sơ Bắc Vọng đơn giản là lời nói vô tri không biết sợ, hoàn toàn là trò cười từ đầu đến đuôi.

“Tên điên. . .”

Phục Hi Lạc Thần xinh đẹp như hoa, khí chất vô song chỉ thì thầm với chính mình, tựa cảm thấy buồn cười.

Nàng sở dĩ lặn lội từ Cửu Trọng Phù Thổ tới đây, kỳ thật nội tâm có vẻ mong đợi, muốn nhìn một chút Thái Sơ Bắc Vọng như thế nào sáng lập kỳ tích.

Nói tóm lại, nàng lờ mờ nhìn ra Thái Sơ Bắc Vọng có thể chiến thắng Đế Quý Diệt, cho nên mới giáng lâm tại hiện trường.

Nhưng hiện tại, nàng ta có thể hoàn toàn khẳn định, tham vọng cao cả của người này không có khả năng thành hiện thực.

“Tốt!”

“Ta thưởng thức dũng khí của ngươi!”

Một tiếng cười sảng khoái vang vọng khắp vũ trụ, Đế Nhai giang hai tay ra, đạo đồ đen trắng sau lưng hắn bắt đầu lưu chuyển theo quy luật, ngưng tụ thành lít nha lít nhít đầu lâu kinh khủng.

Tất cả đều là đầu lâu của cường giả Đại Đế!

Thậm chí còn có mấy cái của Thiên Đế sơ phẩm.

Toàn bộ những kẻ này bị hắn trấn sát!

Cảnh tượng này làm cho vô số sinh linh trong hàng vạn tinh vực tê dại cả da đầu, thần hồn khẽ run .

Chỉ khi chiến lợi phẩm được bày ra, bọn họ mới có thể hiểu rõ sức mạnh của thiên kiêu thứ hai mươi trên bảng Vấn Đỉnh!

“Có lẽ những gì Thái Sơ công tử vừa thể hiện ở bên ngoài cũng chỉ là một góc của toà băng sơn?”

“Đúng đấy, hắn có thể sáng lập một kỳ tích bất khả tư nghị, chẳng lẽ không có cái thứ hai?”

(*) bất khả tư nghị: không thể nào suy nghĩ, bàn luận ra được

Từng tinh cầu này đến tinh cầu khác, rất nhiều người một lòng ủng hộ Thái Sơ công tử, tranh cãi âm ỉ như tiếng muỗi vo ve.

“Nhưng hắn cũng không phải là phôi thai thiên đạo. . .”

Câu nói này khiến cho những người ủng hộ kia đều trầm mặc, sau đó không cam lòng thở dài.

Mặc dù không phải là phôi thai thiên đạo, nhưng vẫn còn có thể lưu lại dấu ấn trên con đường thời gian, điều này đủ để thể hiện chiến lực cường đại và phong thái tuyệt luân của Thái Sơ công tử.

Nhưng những ưu thế bẩm sinh xuất phát từ bản nguyên, địa vị trên đỉnh của Kim Tự Tháp, và đặc quyền nhìn ra đại đạo kỷ nguyên của các phôi thai thiên đạo quả thực có thể khiến cho thế nhân tuyệt vọng!

Chương 486: Hoàng Cẩm Sương, ta chờ ngươi đến giẫm ta (3)

Vương Quan Cổ Tinh, nam tử áo trắng đứng sừng sững giữa hư không, bày ra bộ dáng điềm tĩnh chói mắt như cũ.

Nếu không thể đạt được những mục tiêu nhỏ, ngươi dựa vào đâu có thể thống trị hàng vạn tinh vực?

Thái Sơ Hồng nhìn chằm chằm tên tiểu bối này, cuối cùng vẫn nuốt đắng chát xuống cổ họng.

Kinh hỉ qua đi, kinh hãi nối tiếp. . .

Bất kể như thế nào đi nữa, Thái Sơ Bắc Vọng đã bảo vệ vinh quang của Nhật Bất Lạc, phong thái cao ngạo cùng dũng khí của hắn thậm chí còn vượt ra tinh thần của Nhật Bất Lạc.

“Hai trăm năm về sau, vẫn là nơi này.”

Đế Nhai bỗng nghễ nhướng mày, tựa như tại đang quan sát con mồi, suy nghĩ xem nên bắt đầu cắn xé từ đâu.

. . .

. . .

Không gian băng giá hư vô

Chiếc quan tài pha lê hiện đang trống rỗng, Hoàng Như Thị trần truồng đứng sừng sững trên đỉnh băng sơn, thân hình trắng nõn hòa quyện với những bông tuyết.

Bà ta nhìn chằm chằm hình ảnh bên trong mảnh vỡ, sững sờ thật lâu rồi biểu hiện ra vẻ mặt không thể tin được: “Hắn ta lúc nào cũng cuồng bạo như thế sao?”

Tên con rể hờ này đã làm mới lại nhận thức của bà hết lần này đến lần khác.

Hắn không hiểu rõ sự chênh lệch sao?

Khẳng định rất rõ ràng.

Nhưng hắn ta đã bày ra sức mạnh bất khuất trước hàng vạn con mắt, đồng thời cũng chứng tỏ sự tự tin đã đi sâu vào xương tủy của mình!

Nói thật, tên nhóc này rất có mị lực, chẳng trách có thể thu phục Cẩm Sương, một người vốn lãnh đạm và kiêu ngạo đến cực hạn.

Khoé mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp, nàng thận trọng nâng cằm lên.

Trong nháy mắt, một tia dịu dàng khó nhận thấy trong ánh mắt của nàng đột nhiên biến mất.

Trong mảnh vỡ, chó săn đang đứng chắp tay, bày ra thần sắc kiêu ngạo quật cường, cất cao giọng nói: “Hoàng Cẩm Sương, ta chờ ngươi đến giẫm ta.”

“Hi vọng ngươi giẫm chết ta!”

Biểu cảm của Hoàng Như Thị trở nên đặc sắc đến mức khó có thể diễn tả bằng lời.

“Tiện nhân!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hạ đôi lông mi hình quạt xuống, khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

Đây là lần đầu tiên ngươi gọi trực tiếp tên của bản cung, bộ dáng có vẻ như tràn trề tự tin.

“Còn có thể liếc mắt đưa tình như vậy sao?”

Hoàng Như Thị sốc đến mức không thể giải thích được, tình yêu của hai tên biến thái này quả nhiên kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.

Kể từ khi Hồng Mông mới bắt đầu khai thiên lập địa đến nay, phương thức tán tỉnh như thế này quả thực độc nhất vô nhị!

Ai nấy đều có thể tưởng tượng được, hai người đối đáp với nhau từ khoảng cách hàng vạn tinh tực, thanh âm vang vọng khắp vũ trụ thiên hà, ghi sâu vào tâm trí của mọi sinh linh.

Bầu không khí lãng mạn độc đáo này có thể duy trì dư vị về lâu về dài a!

. . .

. . .

“Ta muốn điên luôn rồi!”

Từng ngôi sao này đến ngôi sao khác, lồng ngực của hàng vạn sinh linh gần như nổ tung, tim đập dữ dội như trống trận!

Tên nam nhân này vừa phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, khẳng khái tuyên chiến với Hoàng Cẩm Sương!

Nếu Đế Quý Diệt so với mặt Đế Nhai tựa như loài sâu kiến, thì Đế Nhai lại không có ý nghĩa gì khi so với Hoàng Cẩm Sương.

Giống như từng đợt bọt nước trong kỷ nguyên trường hà, hết con sóng này làm lu mờ con sóng kia, đặc sắc đến tột đỉnh!

Thái Sơ công tử không chỉ khiêu khích Đế Nhai, còn tạo ra một đòn công kích mạnh mẽ nhắm vào Hoàng Cẩm Sương!

Ngươi muốn săn ta?

Hoan nghênh!

Phong thái liều lĩnh và không biết sợ hãi của Thái Sơ công tử đã thỏa mãn tĩnh trí tưởng tượng của hàng trăm triệu sinh linh!

Sợ cái gì chứ?

Cũng chỉ một cái mạng thôi!

Cho dù có chết thì cũng phải chết oanh oanh liệt liệt, chi bằng huyết dịch của ta tung tóe khắp vô số kỷ nguyên, răn dạy thế hệ mai sau nhớ mãi không quên!

Một bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm Vương Quan Cổ Tinh.

Dù thế nào đi nữa, nam tử trẻ tuổi này đã để lại ấn tượng không thể phai mờ đối với nhiều cường giả Chí Cao bất hủ đang có mặt tại đây.

Dưới sự chứng kiến của hàng triệu người, thân ảnh nam tử áo trắng chậm rãi biến mất trong ánh nắng vàng kim rực rỡ.

“Hoặc là vĩ đại, hoặc là hủy diệt, ta sinh ra không để chấp nhận tầm thường.”

Một giọng nói trầm bổng nhẹ nhàng, nhưng lại nương theo đạo vận hùng tráng, liên miên như từng cánh hoa đại đạo rủ xuống thế giới.

Hình tượng trong mảnh vỡ truyền khắp hàng vạn tinh vực, vô số người đều chấn động mãnh liệt, suýt chút nữa nghe được thanh âm đại đạo.

Sao lời tuyên bố này lại mênh mông hùng tráng đến thế?

“Không chấp nhận sự tầm thường. . .”

Hàng trăm triệu sinh linh lệ nước mắt lưng tròng, quả thực là giống đang trần thuật lịch trình mưu trí của mình.

Tất cả bọn hắn đều là những con kiến nhỏ bé như hạt bụi, một khi tinh vực nổ tung, tính mạng bọn họ cũng bị thổi .

Chấp nhận số phận sao?

Không đời nào!

Bất luận kẻ nào cũng không có đủ tư cách để cho ta nghẹn cổ đợi giết!

Một khi mộng tưởng đã thành hình, sẽ vĩnh viễn không bao giờ tan tành, vĩnh viễn không bao giờ bị phá hủy.

Thái Sơ công tử chính là ngọn hải đăng của bọn hắn, luôn tỏa sáng lấp lánh, chiếu rọi con đường trường sinh của bọn hắn!

Gần như cùng lúc, các mảnh vỡ của hàng trăm triệu ngôi sao biến mất.

Kết thúc!

Vô số người vẫn chưa thể tỉnh lại sau cơn bàng hoàng.

Hôm nay, Thái Sơ công tử chắc chắn là ngôi sao sáng nhất trong vũ trụ thiên hà, trong vô số kỷ nguyên thời gian.

Chương 487: Đòi nợ đây, ngươi còn muốn không trả tiền à? (1)

Các ngôi sao vô tận và dải ngân hà đầy màu sắc thay nhau tỏa sáng, sức mạnh tinh đẩu vĩnh hằng đang lưu chuyển.

Một vầng Đại Nhật to lớn sừng sững giữa không xa, phía xa xa xuất hiện dị tượng hoàng tuyền, âm linh bốc hôi, quỷ oán luân hồi.

Một mặt gương lốm đốm xuất hiện từ bên trong dải ngân hà, phản chiếu vẻ mặt điềm tĩnh của Thái Sơ Hồng.

“Đợi đến khi Mộng Chi trở về từ Phong Đế Thiên Thê, hai nhà chúng ta lập tức tổ chức lễ thành hôn.”

Trong mặt gương, giọng nói bí ẩn của một nữ tử vang lên, khí tức Chí Cao đánh thẳng vào dải ngân hà chói lọi.

“Không vội, đến lúc đó hẳn bàn lại.”

Đây là lần đầu tiên Thái Sơ Hồng tỏ ra ung dung đến vậy, thậm chí cũng không thấy được một chút nhiệt tình nào từ sắc mặt của ông ta.

Trước đây, vì muốn tạo điều kiện thuận lợi cho cuộc hôn nhân này, ông ta thường xuyên đi đến Hồn Bất Quy để thương lượng với đối phương, nhưng lúc nào cũng nhận về lời hồi đáp không mặn không nhạt.

Hiện giờ, tiểu bối của hắn biểu hiện xuất sắc như thế, chiến lực và thiên phú đều vô cùng khủng khiếp, thậm chí còn có thể sánh ngang với những phôi thai thiên đạo có chút tì vết.

Cho dù hắn không thể gả cho Thần Đồ Mộng Chi, cũng không phải là không thể gả cho một phôi thai thiên đạo khác.

“Là ý gì?”

Người phụ nữ trong gương nghiêm túc, tỏ vẻ nghi hoặc.

“Của hồi môn nên là hai Chí Cao bất hủ.”

Thái Sơ Hồng thản nhiên nói ra, ý đồ gây khó dễ rất rõ ràng.

“Được.”

Giọng nói lạnh lùng phát ra từ mặt gương, bà ta dường như đã bị chọc giận bởi sự quá đáng của đối phương, nhưng vẫn chấp nhận đáp ứng.

Thái Sơ Hồng nheo meo mắt, chẳng nói tiếng nào mà chỉ bước vào Đại Nhật, lao nhanh về phía Xích Ô Cổ Tinh.

Tiểu bối trong mắt Hồn Bất Quy có giá trị rất cao, xem ra bọn họ đã thèm nhỏ dãi Minh khí của hắn rồi.

Nhật Bấc Lạc nhất định phải chuyên tâm bồi dưỡng cho Thái Sơ Bắc Vọng mới được!

Thái Sơ Hồng đã tính trước hết rồi, sau một trăm năm mươi năm nữa, ông ta sẽ để hắn ta tiến vào Phong Đế Thiên Thê, tránh thoát ước hẹn hai trăm năm sau.

Đến lúc đó, nếu Vô Miện Chi Vương nảy sinh tranh cãi, cùng lắm Thần Đồ Mộng Chi sẽ ra mặt ứng chiến thay cho đạo lữ, chuyện này cũng không thành vấn đề.

Lẽ nào Đế Nhai có thể đánh lại Thần Đồ Mộng Chi sao?

...

...

Xích Ô Cổ Tinh.

Cung điện trên đỉnh mây, nam tử áo trắng lộng lẫy đứng trên Kim Ô Thần Điểu.

“Cung hỉ chủ nhân.”

Chín nữ bộc mắt ngọc mày ngài đều nằm rạp xuống đất, sắc mặt ai nấy đều ửng đỏ, kích động đến mức giọng nói có chút run rẩy.

Bọn họ đã tận mắt chứng kiến trận chiến rúng động vừa rồi, hưng phấn đến mức cơ thể ướt đẫm, giống như vừa trải qua cơn cao trào.

Đây không phải đang nói quá.

Ban đầu, các nàng vốn tưởng chủ nhân sẽ đi nạp mạng, khiến cho tiền đồ của bản thân cũng không còn, thậm chí còn có thể phải chôn cùng hắn.

Ai mà ngờ.

Chủ nhân lại có thể tạo ra một trận chiến kinh động hàng tỷ tinh vực, để lại dấu ấn con đường thời gian, danh vọng càng toả sáng rực rỡ hơn nữa!

Các nàng có thể trở thành nữ bộc của hắn, đúng là niềm vinh quang vô cùng!

“Đợi chút nữa, ta sẽ thưởng cho các ngươi mấy cây tiên dược hoàn mỹ.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ, bước vào bên trong cung điện.

Chó săn cuối cùng cũng đã thành công khiêu khích lão đại, sao có thể không vui được chứ?

Ngay khi bước vào tĩnh thất tu luyện, hắn lấy mảnh vỡ ra, ý thức tiến vào nền tảng giao lưu.

“Các huynh đệ tỷ muội trong tộc ơi, ta đến thu nợ đây!”

Giọng nói ấm áp vang vọng khắp Đại Nhật huy hoàng.

Sau khi rời khỏi bình đài, hắn lấy ra hai món đồ từ bên trong không gian Minh giới.

Minh kỳ không còn đóa hoa bỉ ngạn nào, chỉ còn lác đác từng cánh hoa đọng lại.

Món đồ còn lại, đương nhiên là điểm sáng khí vận của Đế Quý Diệt.

Lúc đó, hắn đang nằm trong tầm ngắm rất nhiều Chí Cao bất hủ chí cao, thậm chí còn có Đạo Quân đưa hư ảnh đến thăm dò, cho nên hắn không dám luyện hóa, sợ bị phát hiện vết tích.

Từ Bắc Vọng lập tức cắn nuốt điểm sáng khí vận vào, cây khí vận trên đỉnh đầu hắn lại có thêm nửa lá.

“Chủ nhân…”

Một giọng nói ngọt ngào vang lên bên ngoài điện.

Từ Bắc Vọng tiến lên một bước.

Mưa tiên như trút nước, không ít con Kim Ô Thần Điểu đứng sừng sững trên bầu trời, tất cả thiên kiêu Nhật Bất Lạc đều có mặt, những người rèn luyện ở bên ngoài cũng phái người hầu đến.

Khí tức nóng rực phủ khắp các vì sao, lan rộng ra dải ngân hà, từng thân ảnh tóc vàng đều chăm chú nhìn người đàn ông bước ra từ trong cung điện.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi thật gian xảo!”

Một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn chửi rủa một câu, giống như đang oán trách.

Sắc mặt chúng thiêu kiêu đen đúa như đít nồi, nhưng bọn hắn cũng không thể tức giận.

Bởi vì ai nấy đều tưởng mình nắm chắc phần thắng trong tay, cho nên bọn họ đều đánh cược, năm cây tiên dược hoàn mỹ trở lên.

Bây giờ xem ra, tất cả mọi người đều bị tên cẩu tặc Thái Sơ Bắc Vọng này đưa vào tròng!

Bọn họ giống như cá mắc cạn, còn têm cẩu tặc thì đang ung dung đắc ý thu lưới!

“Đây!”

Từng cây tiên dược hoàn mỹ rơi xuống như mưa trút nước.

Tiên dược cấp truyền thuyết rốt cuộc cũng đã hiện thân, dẫn phát vô vàn dị tượng lạ, Hồng Mông đạo khí quy tụ thành một ngọn núi nguy nga.

Vô số dị tượng khiến cả ngôi sao trời phát ra ánh sáng rực rỡ, hương thơm nồng nặc của tiên dược tràn sang các ngôi sao lân cận.

Cảnh tượng này khiến nhiều tộc nhân kinh hãi, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Đế Nhai đánh mất Hỗn Nguyên Qua vào tay Từ Bắc Vòng, nội tâm bọn họ mới cảm thấy dễ chịu một chút.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi đừng tưởng giết được một Đế Quý Diệt thì

có thể bước lên hàng thượng lưu của Nhật Bất Lạc, cẩu tặc nhà ngươi vẫn chưa đủ tư cách."

Một phôi thai thiên đạo không nuốt nổi cục tức này, hung hăng thốt ra một câu.

"Không nên giao kèo, đáng tiếc quá."

Mấy phôi thai thiên đạo tỏ vẻ tiếc nuối, lập tức xé không gian rời khỏi.

Chẳng mấy chốc, mấy người bên ngoài cung điện biến mất sạch sẽ, nếu ở lâu thêm một lúc, chắc chắn sẽ dồn nén cục tức trong lòng.

Áp lực hùng vĩ tiêu tán, đám nữ bộc đưa mắt nhìn lượng tiên dược dồi dào, cảm thấy đầu choáng mắt hoa, giống như đang nằm mơ, thậm chí còn tưởng là ảo giác.

"Không tiễn."

Từ Bắc Vọng nói như chưa có chuyện gì xảy ra, lập tức bước lên Kim Ô Thần Điểu, vượt qua hàng vạn dặm chỉ trong tích tắc.

Vẫn còn một người thiếu nợ.

Chương 488: Đòi nợ đây, ngươi còn muốn không trả tiền à? (2)

Trong một cung điện phát ra hào quang vàng rực, lấp lóe lít nha lít nhít ảo ảnh dị thú cấp Đại Đế, đây chính là toà công trình được tạo thành bởi đạo cốt của dị thú.

Mỗi giờ một khắc đều mài giũa đạo tâm, không hổ là đãi ngộ dành cho phôi thai thiên đạo.

"Sao, không phải ngươi tưởng thật đó chứ?"

Một âm thanh trêu chọc vang lên, một nam tử tuấn tú, tướng mạo như ngọc đi ra từ bên trong cung điện, mái tóc vàng kim được thắt thành bím.

"Không phục sao?"

Nam tử áo trắng chắp tay đứng thẳng, bình tĩnh nhìn hắn.

Đáy mắt Thái Sơ Cảnh Long đã phảng phất sự tức giận, sắc mặt dần trở nên ảm đạm, lạnh lùng nói:

“Ngươi rõ ràng đang gài bẫy, còn dám ức hiếp ta sao?”

Hắn đương nhiên không can tâm trả cược.

Một mặt, hai gốc đan dược truyền thuyết cũng không phải ít, một cái là do hắn xông pha di tích vũ trụ mới lấy được, một cái là do trưởng bối ban tặng.

Hắn không nỡ dùng, lẽ nào cho người khác hưởng không?

Mặt khác, hắn từng đi tìm đối phương để mượn Cấm Đạo Hoàn, thế nhưng lại bị từ chối thẳng thừng. Hơn nữa, đối phương lại nhờ nó vậy mà thắng được một cây Hỗn Nguyên Qua.

Trong lòng hắn không khỏi dâng trào một sự đố kỵ mãnh liệt!

“Chỉ một mình ngươi còn thiếu nợ, định không trả sao?”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không có một gợn sóng, giọng điệu của hắn không có chút cảm xúc nào.

Ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa.

Một lần cuối cùng.

“Cút!”

Thái Sơ Cảnh Long bày ra thần sắc u ám, thanh âm lạnh lẽo như băng tan.

Hắn xếp thứ một trăm sáu mươi hai trong bảng Vấn Đỉnh, chẳng lẽ lại sợ tên nhóc này?

Mặc dù một chiêu kia thật sự rất khó tin, nhưng chắc chắn cũng không thể lay chuyển được hắn.

Cho dù cáo trạng trước mặt Hồng trưởng lão, hắn cũng có lý do biện bạch. Thái Sơ Bắc Vọng dám bày ra một cuộc cá cược không cân sức, hèn hạ lừa gạt các tộc nhân.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên lạnh lùng, sau đó hắn vẫn bình tĩnh rời đi.

Tên cẩu vật, ngươi dám quỵt nợ của nội ứng sao?

Giống như Thọ Tinh Công chê mạng sống quá dài.

Ngươi chết chắc rồi!

Tuy hắn đi tìm Thái Sơ Hồng để chủ trì công đạo, thì khả năng cao sẽ lấy được hai cây tiên dược truyền thuyết.

Nhưng tại sao phải như thế?

Chi bằng thiết kế thủ đoạn săn giết thai thiên đạo, xem thử có thể luyện hóa bản nguyên thiên đạo được hay không.

Mỗi phôi thai thiên đạo sau khi rơi đài sẽ nhả ra bản nguyên thiên đạo và trở về kỷ nguyên vũ trụ.

Từ Bắc Vọng muốn thử xem, liệu hắn có thể luyện hóa bản nguyên được hay không.

Nhưng lần này, hắn phải lên một kế hoạch chi tiết và tỉ mỉ.

Giết Thái Sơ Cảnh Long chỉ là thứ yếu, chủ yếu là để đi gặp lão đại!

Vì chân ngọc tuyệt phẩm yêu quý, hắn nhất định liều lĩnh không màng tất cả.

……

…….

Thân phận bây giờ của Thái Sơ công tử là gì?

Nện bước lục thân không nhận, bộ pháp ngang ngược càn rỡ?

Không.

Hắn kinh sợ.

Bức màn sáng màu trắng sữa của dải ngân hà hoà lẫn với ánh sáng lộng lẫy của hàng vạn vì tinh tú, hư ảnh của một người mặc áo choàng trắng đang chắp sau lưng, từng sợi tóc vàng nhảy múa đan xen vào nhau.

Với một chiêu trấn sát Đế Quý Diệt, danh sách bảng Vấn Đỉnh cũng đồng thời được đổi mới.

Vị thứ năm trăm lẻ một trên bảng Vấn Đỉnh.

Khoa trương sao?

Khoa trương đến quá mức! ! !

Từ Bắc Vọng cảm thấy nội tâm rất trống trải.

Xét theo chiến lực thực sự của bản thân, hắn chỉ có thể xông pha trong tốp mười vạn. Nếu dựa vào hai kiện Đạo khí đỉnh cấp, hắn miễn cưỡng có thể giằng co với mấy tên Cổ Thần ở tốp ba vạn.

Bây giờ, vị thứ của hắn đột ngột tăng lên đến thứ năm trăm linh một. . .

Nhưng hắn làm gì còn có chín đóa hoa Bỉ Ngạn để nương tựa đâu?

Không có cơ duyên, Minh kỳ sẽ ngưng tụ từng cánh hoa một. Hắn không biết mình phải chờ thêm mấy trăm ngàn năm nữa…

Cái gọi là đức không xứng vị, tất có tai ương.

“Đức” đương nhiên là ám chỉ năng lực.

Bởi vì thực lực của bản thân không tương xứng với vị trí xếp hạng hiện tại, một khi có tên thiên kiêu cái thế nào đó tới tận cửa để khiêu chiến thì sao?

Bản thân là tộc nhân Nhật Bất Lạc, Thần tộc căn bản không cho phép hắn cự tuyệt.

Nếu né tránh chiến đấu sẽ trở thành trò cười, nhưng nếu bị đánh bại rồi rơi đài lại càng là trò cười hơn nữa….

“Sầu a. . .”

Từ Bắc Vọng đang đi đi lại lại trong tĩnh thất tu luyện, điều quan trọng nhất lúc này chính là tìm ra năng lượng Minh khí càng sớm càng tốt, sau đó thúc đẩy Minh kỳ mau chóng nở hoa.

Nhưng trước đó, hắn vẫn phải tìm cách tru sát tên cẩu vật quỵt nợ kia.

Nghĩ đến đây, hắn bóp nát ngọc bội, sau đó bước ra bên ngoài.

Tiên vũ (mưa) như trút nước, dược viên bên ngoài cung điện trồng vô số loại tiên dược, cứ bước ba bước liền nhìn thấy một gốc, hương thơm dược liệu lan tràn mấy trăm vạn dặm.

“Gầm. . .”

Một con Kim Ô Thần Điểu mỹ miều xé rách không gian vào lao về phía Từ Bắc Vọng, một nam tử trung niên có dáng người hơi mập mạp đang đứng trên lưng nó.

Ông ta chính là Thái Sơ Hồng.

“Có chuyện gì vậy?”

Thái Sơ Hồng bày ra vẻ mặt ôn hoà, nở nụ cười ngây thơ chân thành.

Từ Bắc Vọng nghiến răng không nói, chần chờ nửa ngày.

“Nói đi.”

Thái Sơ Hồng vẫn mỉm cười như cũ, với chiến tích lừng lẫy của tên tiểu bối này tại Vô Miện Chi Vương, hắn muốn yêu cầu điều gì đó cũng không coi là quá đáng.

“Cái này. . .”

Từ Bắc Vọng giả vờ xấu hổ rồi nói: “Danh tiếng của văn bối quá nổi bật, hơn nữa vừa mới đắc tội Vô Miện Chi Vương, nên e sợ bị săn giết trong lúc hành tẩu giữa tinh vực.”

“Đây được tính là cái gì đâu.”

Thái Sơ Hồng không hề bận tâm, thản nhiên nói: “Thần tộc đã sắp xếp hai cường giả Tranh Độ đi theo ngươi.”

Kỳ thật, ông ta đã muốn phân phối người bảo hộ cho hắn từ lâu, nhưng tên tiểu bối này vẫn một mực cự tuyệt.

Hai tùy tùng ở cảnh giới Tranh Độ đích thị là đãi ngộ dành cho phôi thai thiên đạo.

Trong mắt Nhật Bất Lạc, giá trị vun trồng của Thái Sơ Bắc Vọng không hề thua kém hơn so với phôi thai thiên đạo phổ thông.

Ai ngờ.

Từ Bắc Vọng lập tức bác bỏ: “Văn bối không cần người bảo hộ.”

Nói đùa, hắn cũng không muốn bị theo dõi đâu.

Thái Sơ Hồng khẽ cau mày, nhìn hắn chằm chằm, chờ đợi câu tiếp

theo.

Từ Bắc Vọng cũng không quanh co thêm nữa, cung kính nói: “Vãn bối muốn một viên khí chủng.”

Chương 489: Hai bên đồng lòng chung đúc huy hoàng của Nhật Bất Lạc! (1)

Khí chủng tương đương với trận pháp, nhưng không phải trận pháp phổ thông, mà là trận pháp có thể kích động Đạo khí.

Nói ngắn gọn, người sở hữu một viên khí chủng có thể phát huy chí ít 30% đến 50% uy lực của Cấm Đạo Hoàn.

Bất quá, khí chủng lại là vật phẩm sử dụng một lần.

Nhưng như vậy cũng đã rất khủng bố, đủ để rung chuyển một cường giả Tranh Độ, thậm chí vẫn có thể sống sót sau một kích của Chí Cao.

Toàn bộ khí chủng đều đến từ Khung Đỉnh Chi Thượng, một Thần tộc Hoàng Kim tầm trung rất am hiểu luyện khí cùng trận pháp.

Thái Sơ Hồng xét lại tiểu bối một lát, không nói một lời.

Hiển nhiên yêu cầu này, phi thường quá phận.

Nhật Bất Lạc không thể tinh luyện khí chủng, tất cả hàng tồn kho đều đến từ Khung Đỉnh Chi Thượng, cho nên cực kì trân quý.

Từ Bắc Vọng thấy thế, bình tĩnh nói: “Nếu Hồng trưởng lão cảm thấy khó xử, vãn bối cũng không dây dưa thêm nữa.”

Nói xong, hắn ta liền khom người thi lễ, chuẩn bị trở về cung điện.

“Được!”

Thái Sơ Hồng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Ông ta vẫn luôn tâm niệm từ đầu đến cuối, tên tiểu bối này có hai thân phận, một là thiên kiêu sáng chói của Nhật Bất Lạc, hai là vị hôn phu của Thần Đồ Mộng Chi.

Thân phận thứ nhất là không đủ tư cách, nhưng dựa vào thân phận thứ hai, hắn miễn cưỡng có thể nhận về một viên khí chủng.

Thái Sơ Hồng chuẩn bị rời đi.

“Hồng trưởng lão đợi đã. . .”

Từ Bắc Vọng vội vàng gọi lại, nhỏ giọng nói: “Vãn bối còn có một việc tư.”

Thái Sơ Hồng nhìn nghiêng, bày ra sắc mặt không còn kiên nhẫn được nữa.

“Tộc huynh Cảnh Long nợ vãn bối hai gốc tiên dược truyền thuyết, mời Hồng lão trưởng làm chủ.”

Ngữ điệu của Từ Bắc Vọng vô cùng tôn trọng, hắn còn bổ sung một câu: “Nói không giữ lời, chính là điều tối kỵ của Nhật Bất Lạc chúng ta. Trong số hàng trăm hàng ngàn tộc nhân, chỉ có một mình hắn quỵt nợ.”

Thái Sơ Hồng híp híp mắt, xém chút nữa đã không kiềm chế mà thống mạ kẻ này.

Ngươi còn không biết xấu hổ sao?

Đào cái hố cực lớn, gài bẫy vô số thiên kiêu Thần tộc đích thị là hành vi cực kỳ vô sỉ!

Nhưng dù sao đi nữa, đó vẫn là một cuộc cá cược công bằng, trưởng bối cũng là không tiện nói gì.

Thái Sơ Hồng lấy ra một đống ngọc bội chất thành núi, cầm lấy một khối rồi đập vỡ tan tành.

“Chỉ một lần này!”

Thái Sơ Hồng vô cùng tức giận, ngôn ngữ thể hiện sự uy nghiêm.

“Tuân mệnh. . .”

Từ Bắc Vọng cố ý làm ra vẻ khúm núm.

Sau thời gian nửa nén hương, một nam tử tuấn tú tóc vàng thắt bím vượt qua ngàn vạn dặm mà đến, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm người mặc áo bào trắng, đáy mắt hiện lên một tia sát ý.

“Ác nhân cáo trạng trước?”

Thái Sơ Cảnh Long cất giọng lạnh lùng.

Thái Sơ Hồng liếc hắn một chút, nghiêm nghị nói: “Chỉ vì hai gốc tiên dược, ngươi muốn trở thành trò cười của Nhật Bất Lạc?”

“Ha ha. . .”

Thái Sơ Cảnh Long nở nụ cười sắt lạnh, sắc mặt như mây mù.

Hắn chỉ tay vào chính mình, sự thiên vị của Hồng lão gia tử khiến hắn thật sự phẫn nộ!

Dựa vào cái gì?

Con sâu kiến mới gây ra chút động tĩnh, lại có thể sánh ngang phôi thai thiên đạo là ta sao?

“Hồng trưởng lão, ngươi muốn ta cúi đầu trước tên phế vật này, trừ phi ngươi giết ta đi!”

Lời nói dứt khoát lập tức phát ra.

Từng bím tóc vàng kim của Thái Sơ Cảnh Long dựng đứng lên trời, đồng tử ánh lên màu xanh lam kỳ lạ, cơn tức giận dâng trào trong lồng ngực như thủy triều chập trùng.

Cái này. . .

Nghe vậy, Thái Sơ Hồng sửng sốt một chút.

Ông ta chỉ muốn giải quyết ổn thỏa việc này, nhưng không ngờ thái độ của Thái Sơ Cảnh Long lại kiên quyết như thế.

Trong một thời đại kỷ nguyên, Nhật Bất Lạc cũng chỉ sản sinh ra hai mươi thiên kiêu phôi thai thiên đạo, mỗi một người đều là bảo vật quý hiếm, Thần tộc không thể không nhượng bộ bọn hắn.

“Dừng ở đây đi, ngươi cũng đừng hùng hổ dọa người.”

Thái Sơ Hồng đảo mắt nhìn về phía Thái Sơ Bắc Vọng, giọng điệu mang theo ý đồ cảnh cáo.

Thà để kẻ này chịu thiệt thòi một chút, còn hơn là áp bức Thái Sơ Cảnh Long vào chân tường.

Từ Bắc Vọng lặng im không nói gì.

Con ngươi Thái Sơ Cảnh Long trở về trạng thái ban đầu, khóe miệng hơi giương lên, giống như đang mỉa mai và chế giễu.

Con sâu kiến nhà ngươi, không phải thích cáo trạng? Giờ đã hài lòng chưa?

Một con gà vừa bay lên trời mà dám vọng tưởng phân cao thấp cùng Phượng Hoàng, ngươi xứng sao?

Hắn nhìn chăm chú biểu cảm biến hóa của Từ Bắc Vọng, ý cười càng lúc càng đậm.

“Đúng. . .”

Từ Bắc Vọng vận dụng kỹ năng diễn xuất cực kì tinh xảo của mình, cố ý nắm chặt hai tay, bày ra bộ dáng vô năng cuồng nộ.

“Hai người các ngươi đừng nhắc lại việc này nữa.”

Thái Sơ Hồng phẫn nộ quát.

Thái Sơ Cảnh Long nhẹ nhàng gật đầu, hắn vừa tiết kiệm hai gốc tiên dược truyền thuyết, vừa hung ác làm nhục tên sâu kiến không biết trời cao đất rộng, cho nên trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Vì không muốn để lại ấn tượng xấu với Thái Sơ Hồng, hắn giải thích một tiếng: “Hồng trưởng lão, khi ta hỏi mượn Cấm Đạo Hoàn, hắn từng nói lời ác độc với.”

Từ Bắc Vọng lợi dụng tình hình, nói: “Ta sợ tộc huynh có động cơ thầm kín, muốn chiếm làm của riêng.”

Thái Sơ Hồng híp híp mắt, có vẻ như nguồn gốc của mâu thuẫn giữa hai người vẫn là Cấm Đạo Hoàn.

Nếu không được hóa giải triệt để, chắc chắn sẽ phát sinh nội loạn, đây là điều mà Nhật Bất Lạc không muốn nhìn thấy.

Chương 490: Hai bên đồng lòng chung đúc huy hoàng của Nhật Bất Lạc! (2)

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi cho hắn mượn đi, lão phu sẽ đảm bảo.”

Thái Sơ Hồng đột nhiên mở miệng.

Ông ta có địa vị rất cao trong Nhật Bất Lạc, lời nói đương nhiên rất có trọng lượng.

“Đa tạ Hồng trưởng lão, Cấm Đạo Hoàn có thể giam cầm những món vật không rõ nguồn gốc trong kỷ nguyên, cũng chính là tâm tâm niệm niệm của văn bối.”

“Ngài yên tâm, ta sẽ lập tức trả lại cho tộc đệ ngay khi trở về.”

Thái Sơ Cảnh Long mỉm cười cam đoan.

“Thế còn ngươi?”

Thái Sơ Hồng nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng với vẻ mặt nghiêm túc.

Kỳ thật, đây chính là phương thức giải quyết mâu thuẫn tốt nhất.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng cực kỳ khó coi, cuối cùng vẫn chịu thỏa hiệp: “Văn bối cũng muốn đi theo, nếu không sẽ không yên lòng.”

“Đương nhiên có thể!”

Thái Sơ Cảnh Long đáp ứng ngay lập tức, sợ tên sâu kiến này sẽ đổi ý.

Thái Sơ Hồng cũng thở phào nhẹ nhõm, kết quả như vậy không thể tốt hơn, ông ta gật gật đầu, căn dặn vài câu rồi xé rách không gian rời đi.

“Tộc đệ, tất cả chỉ là hiểu lầm a.”

Thái Sơ Cảnh Long bước tới ngay lập tức, khuôn mặt ngập tràn ý cười xán lạn, cũng không hề đề cập tới tiền đặt cược hai gốc tiên dược truyền thuyết.

Từ Bắc Vọng không nói lời nào, nhưng trong lòng lại nở hoa.

Mọi thứ đều diễn ra theo những bước mà hắn đã định sẵn.

“Ngươi ta muốn hai bên cùng ủng hộ, đúc thành Thần tộc huy hoàng!”

Thái Sơ Cảnh Long vỗ vỗ bả vai đối phương, bộ dáng bề trên cao cao

tại thượng.

Từ Bắc Vọng bày ra bộ dáng ấm ức, thân ảnh biến mất trong cung điện.

“Ha ha, thú vị. . .”

Thái Sơ Cảnh Long cười khẩy, sau đó thản nhiên nói: “Mấy ngày nữa, chúng ta sẽ xuất phát.”

. . .

. . .

Trong thế giới băng tuyết hư vô, từng đoá từng đoá tinh thể băng tuyết bốc lên, đạo vận hùng vĩ như hải dương, nước băng chảy róc rách như âm thanh tế tự từ thuở Hồng Mông.

Nữ tử váy tím đứng sừng sững trên đỉnh băng sơn, tà váy trải trên mặt băng, nàng ta có chút thất thần, lông mi thật dài khẽ chớp hai lần.

“Hắn nói cái gì?”

Trong quan tài trong suốt như pha lê, Hoàng Như Thị trần truồng phát ra hương thơm ngào ngạt, tức giận hỏi.

Điều duy nhất có thể làm gián đoạn trạng thái tu luyện của nữ nhi cũng chỉ có tin truyền âm của con rể hờ thông qua con rối.

“Nương nương, đêm qua ti chức nằm mơ thấy người, sáng sớm tỉnh dậy, ti chức liền thấy bầu trời ngập tràn hoa đào, thậm chí còn có vài hũ rượu hoa đào chôn sâu dưới lòng đất.”

“Ti chức chọn lấy một vò ngọt nhất, nhưng trước khi kề miệng nhấm nháp, ti chức chợt muốn đưa cho người. Vì thế, chỉ cần có thể đưa đến cho ngươi, ti chức nguyện lặn lội hàng trăm vạn dặm.”

Giọng điệu lãnh đạm như ngọc rơi xuống đất, không ẩn chứa bất kỳ ngữ điệu nào.

Đáy mắt Hoàng Như Thị loé lên vài tia dị sắc, bà ta lặp đi lặp lại, nhai nhai nhấm nuốt lời này mấy lần, sau đó thán phục nói: “Hắn ta giỏi thật!”

Con rể hờ quá lãng mạn, sinh linh giống cái nào có thể chống cự chứ?

Đột nhiên.

“Không được!”

Hoàng Như Thị lập tức cự tuyệt.

Chuyến gặp gỡ này tuyệt đối không thể, rủi ro quá lớn.

Ba cường giả Đạo Quân phải thi triển đạo pháp huyền diệu cùng một lúc để tạm thời thay đổi quỹ đạo của vũ trụ, như vậy mới có cơ hội đào thoát.

Nhưng chỉ vì mấy chuyện yêu đương của nữ nhi, mấy tôn Đạo Quân còn sót lại của Thất Quan Vương sao có thể nguyện ý khởi hành?

Thần sắc của Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia thất vọng không dễ dàng phát giác.

Đột nhiên vòm họng có cảm giác bị lấp đầy, một cơn chướng bụng truyền đến, đôi mắt xanh lam lập tức hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Nương nương nương nương, người mau đi săn giết Thái Sơ Cảnh Long, còn có hai tên tuỳ tùng cảnh giới Tranh Độ.”

“Nhớ kỹ, người nhất định phải đi cùng với cường giả Chí Cao, ti chức có một viên khí chủng, vừa vặn có thể sống sót trước một kích của Chí Cao, đến lúc đó mới có thể biện minh với Nhật Bất Lạc.”

“Ti chức nhớ người lắm, hãy giữ liên lạc nha.”

Một loạt âm thanh truyền đến từ thức hải.

“Săn giết Thái Sơ Cảnh Long.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cố nén cơn khó chịu sinh lý, lãnh đạm nhìn về phía quan tài.

“Phôi thai thiên đạo?”

Hoàng Như Thị đứng dậy từ quan tài, ba ngàn sợi tóc đen rủ xuống đất, khẽ nâng cằm: “Xuất phát.”

…..

…..

Một vầng Đại Nhật chói lọi giống như được đúc bằng vàng ròng đang

vắt ngang dải ngân hà.

Di tích cấm khu nằm rải rác bên trong vũ trụ sâu thẳm, giống như những dải đá ngầm bên dưới mặt biển.

Nhưng những thiên kiêu cái thế có thể dò xét khắp mọi nơi, cường giả Chí Cao cũng không hiếm lạ gì. Bởi vì nơi này vốn là cội nguồn đại đạo, khí tức hỗn độn bẩm sinh tràn ngập ở đây vượt xa tiên khí cùng năng lượng tinh .

“Thái Sơ công tử. . .”

“Bái kiến Thái Sơ công tử.”

Một vài cường giả có đạo hạnh cao thâm bước ra, thân thể mỗi người đều bao trùm trong năng lượng hỗn độn. Bọn họ quay về phía vầng Đại Nhật, gật đầu với nam tử tuấn mỹ.

Tại vùng tịnh thổ bên trong Đại Nhật, Từ Bắc Vọng lập tức mỉm cười đáp lại.

Ở đầu bên kia, Thái Sơ Cảnh Long đang chắp tay sau lưng, sắc mặt có chút khó xử, cảm thấy chính mình đang bị khinh thường.

Dọc theo đường đi, hắn đường đường là một phôi thai thiên đạo, thế nhưng lại trở thành vật làm nền cho con sâu kiến này!

Cho dù lưu lại dấu ấn hư ảnh trên con đường thời gian thì sao chứ? Có thể so sánh với Kỳ Lân sản sinh bởi thiên đạo không?

Lúc này, vầng Đại Nhật chậm rãi buông xuống, hai người hộ vệ một nam một nữ bày ra phong thái cung kính, đối mặt với tế đàn huyết sắc bên trong vũ trụ.

Bên trên tế đàn, một con quạ tinh xảo và nhỏ nhắn đang ngủ gật, đôi đồng tử đen láy vẫn còn lơ mơ không tỉnh táo.

Một kẻ cao ngạo như Thái Sơ Cảnh Long cũng phải cúi đầu hành lễ, không dám có chút bất kính.

Từ Bắc Vọng cũng khom người trước quạ đen.

Dòng chảy kỷ nguyên xung quanh quạ đen mơ hồ thay đổi, dị tượng kinh người lần lượt xuất hiện, lan tràn ra không biết bao nhiêu thế giới.

Một con quạ trông có vẻ tầm thường, thế nhưng lại được ca ngợi là

nhà tiên tri tận thế bởi hàng vạn tinh vực!

Bởi vì nó có thể đưa ra lời cảnh báo về thời khắc đen tối nhất!

Mỗi khi kỷ nguyên trường hà sắp giáng lâm, quạ đen sẽ nhắc nhở Tiên giới chuẩn bị đối phó với thảm họa hạo kiếp, cứu vớt hàng vạn vạn sinh linh.

Sau khi tỏ lòng thành kính, Đại Nhật lập tức đi qua vực sâu.

Quạ đen uể oải mở mắt, nhìn chằm chằm thân ảnh áo trắng bên trong vùng tịnh thổ, sau đó lại xụi lơ trên tế đàn rồi nằm ngáy o o.

Chương 491: Vũ trụ tinh hà, không có chỗ nào mà không phải là ngươi (1)

Hồng Mông Tử Khí lưu chuyển qua lại giữa ngón tay, dãy núi di tích đứng sừng sững giữa vũ trụ mênh mông, trào dâng một tia khí tức không rõ.

Một thân ảnh Chí Cao đang đứng trước ngọn núi, mặc dù thể nội không có dòng máu vàng kim, nhưng khí tức của người này nghiễm nhiên bí pháp chí dương của Nhật Bất Lạc.

Xem ra, đây chính là người ở rể Nhật Bất Lạc.

“Hèn chi hắn ta lại yên tâm như vậy, nguyên lai còn có một cái người hộ .”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ trong lòng, nhưng sắc mặt lại không có một chút gợn sóng.

Nhưng như thế này mới hợp lý, dù sao đi nữa, nơi đây cũng là di tích vũ trụ thần bí khó lường, nếu chỉ có cường giả Tranh Độ hộ giá, Thái Sơ Cảnh Long chưa chắc sẽ mạo hiểm xông vào.

“Cấm Đạo Hoàn đâu?”

Thái Sơ Cảnh Long chắp hai tay sau lưng, giọng điệu ra lệnh.

“Ta cũng đi vào.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nói.

Hắn quyết định cho tên cẩu vật này một cơ hội cuối cùng.

Một là chết không toàn thây, hai là được chết êm .

“Căn cơ tu luyện của ngươi vẫn còn yếu ớt, tạm thời không nên đi.”

Thái Sơ Cảnh Long lập tức bác bỏ.

Mặc dù hắn rất tự tin đối với khí vận của mình, nhưng con kiến cỏ này cũng không hề yếu đuối. Thể nội của đối phương vừa xen lẫn cổ thụ kỷ nguyên, vừa có tinh huyết kỷ nguyên, vạn nhất cướp đi cơ duyên thuộc về hắn thì làm sao bây giờ?

Nếu đối phương vẫn cố chấp xâm nhập mà không có trận văn chỉ dẫn di tích, hắn ta nhất định sẽ bị khí tức không rõ ăn mòn trong tích tắc.

“Nhanh lên.”

Phu nhân xinh đẹp thúc giục. Dù sao đi nữa, hai bên đã hứa hẹn trước mặt Hồng trưởng lão, tên tiểu bối này còn sợ bọn họ chiếm làm của riêng hay sao?

Nhưng vào lúc này.

Con rể Chí Cao của Nhật Bất Lạc là người đầu tiên cảm ứng được một vài cỗ khí tức kỳ lạ, hắn ta lập tức hoảng sợ, nói với giọng run rẩy: “Thất Quan Vương dư nghiệt đến rồi!”

Thái Sơ Cảnh Long và ba người thay đổi biểu cảm kịch liệt, ai nấy đều cảm thấy cực kì không thể tưởng tượng nổi.

Làm sao có thể? !

Mặc dù gặp gỡ không ít người suốt dọc đường, nhưng bọn hắn lựa chọn lộ trình đặc thù nhất, các quy tắc vũ trụ đều đánh cho vỡ vụn, đối phương tuyệt đối sẽ không tìm ra dấu vết.

“Chạy a!”

Từ Bắc Vọng tái mặt, hô to một tiếng, rồi lao đến tinh vực cách đó mấy chục vạn dặm trong chớp mắt.

Ầm ầm!

Tiếng bước chân vang lên khắp vũ trụ, ba vị Chí Cao đứng sừng sững bên trên Cửu U Thần Hoàng, ánh sáng rực rỡ vô tận quét qua biên giới của vũ trụ.

Pháp Thiên Tượng Địa mạnh mẽ đến mức không gì sánh kịp, khiến cho khí tức hỗn loạn trong trăm vạn dặm lập tức bị trừ khử.

“Không!”

Thái Sơ Cảnh Long như bị sét đánh, tất cả sức lực đều cạn kiệt. Ngay khi bị hai cường giả Chí Cao giam cầm, hắn ta cũng không còn chút ý chí phản kháng.

Về phần hai cường giả Tranh Độ một nam một nữ, thân thể của bọn hắn bị thiêu đốt thành từng cái lỗ thủng, tinh huyết ngưng tụ thành Đại Nhật cũng vỡ vụn thành kim quang trong nháy mắt.

Bọn hắn đều đang ở cực hạn cảnh giới Tranh Độ, nhưng thực lực chênh lệch quá xa so với Chí Cao! !

“Chết!”

Thanh âm già nua vang lên, thần hồn Thái Sơ Cảnh Long không khỏi run rẩy, mặt mũi tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng, hai cánh tay bị từng khối sao trời chấn đập đến mức rụng rời.

Thái Sơ Cảnh Long giống như con gà bị cắt tiết, hắn ta không ngừng phun máu, hình thần lập tức tan nát, thân thể vỡ thành tro tàn, tan rã vào ánh sao vô tận.

Một làn sương óng ánh pha lê có chiều năm tấc hoà thành ngàn ngàn vạn vạn dị tượng, rung chuyển khắp một phương thiên địa, đạo vận vũ trụ cộng hưởng với nó, tựa như cũng muốn trở về bên trong kỷ nguyên vạn cổ.

Từ Bắc Vọng đang nấp sau đống đổ nát ở đằng xa, hắn cũng không khỏi sợ hãi thán phục trước cảnh tượng hùng vĩ bành trướng này

Một phôi thai có thể dẫn phát chấn động ầm vang trong hàng trăm triệu dặm trong vũ trụ, quả thực khó có thể tưởng tượng được.

“Ta muốn!”

“Ta muốn a!”

Từ Bắc Vọng háo hức mong chờ.

Phôi thai sắp trở về kỷ nguyên, một bàn tay khổng lồ đầy nếp nhăn nắm chặt lấy nó.

Một cường giả Đạo Quân của Thất Quan Vương ra tay, một chưởng của đối phương mang theo năng lượng vô biên vô tận, hoàn toàn có thể chống lại lực lượng bản nguyên vũ trụ.

Ngay khi Từ Bắc Vọng thở phào nhẹ nhõm, một vài sợi tóc xanh lơ lửng trước mặt, hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Nữ tử váy tím lặng lẽ đứng đó, vào khoảnh khắc ánh mắt của hai người giao thoa với nhau, ngàn vạn sao băng vụt qua, dường như cũng hòa vào từng cảm xúc nhớ nhung của bọn họ.

“Hừ!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đã tích lũy cảm xúc từ lâu, nhưng khi nhìn thấy chó săn, nàng cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng.

“Nương nương. . .”

Chó săn nhảy chồm lên, gắt gao ôm chặt cặp đùi mượt mà săn chắc giống như vài thập niên trước đây.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt ve mái tóc vàng của hắn, bất chợt đá hắn vào bên trong di tích.

“Ngươi giỏi lắm, còn dám khiêu khích bản cung.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng mi, ánh mắt giống như cười mà không phải cười.

Chó săn chăm chú ngắm nhìn lão đại, bọn họ gặp lại sau mấy chục năm, nàng vẫn cao quý tuyệt mỹ, mỹ miều tuyệt trần giống như ngày đầu gặp mặt.

Chân ngọc có thay đổi ?

Hắn háo hức nhìn tà áo dài lê thê dưới mặt đất.

Hàng mi của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ run rẩy, nàng cố gắng đè nén ánh sáng lấp lánh trong đáy mắt, lạnh lùng nói: “Chú ý phân tấc!”

Chiếc ghế treo màu tím quen thuộc rơi xuống đất, Đệ Ngũ Cẩm Sương nằm vào bên trong, chân ngọc chồng chất lên nhau.

Chó săn khó kiềm chế cơn kích động, lập tức xốc lớp váy tím dệt

bằng lông phượng, nhìn chằm chằm vào đôi chân ngọc mà hắn nhớ thương ngày .

Mùi thơm ngọt ngào càng nồng đậm, làn da trắng nõn gần như trong suốt, ngón chân phấn nộn cuộn lại vào nhau, non mềm đến mức có thể bị thổi hư, hồng hào đến mức giống như cánh hoa đào tươi mới.

Chương 492: Vũ trụ tinh hà, không có chỗ nào mà không phải là ngươi (2)

Khi thấy tên tiện nhân vẫn còn chăm chú thưởng thức, không làm ra bước kế tiếp.

“Ngươi còn đang chờ cái gì?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lẽo, nàng đặt chân lên mặt chó săn.

Từ Bắc Vọng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên những múi cơ săn chắc mềm mại như mỹ ngọc, hương thơm tràn ngập chóp mũi khiến hắn suýt chút nữa trầm luân.

Nếu thời gian có thể đứng im thì tốt biết bao nhiêu, hãy cứ dừng lại ở thời khắc này, để hắn hôn lên đôi chân ngọc cho đến năm tháng cuối cùng.

Trọn vẹn nửa canh giờ, đôi má ngọc của Đệ Ngũ Cẩm Sương đỏ bừng như quả anh đào chín, cho dù có dùng bí pháp thần thông đến mức nào đi nữa cũng không thể che giấu được.

“Nương nương, ti chức rất nhớ ngươi.”

Chó săn đột nhiên ngẩng đầu lên, cả người nhào xuống ghế treo, mạnh mẽ hôn lên đôi môi của lão đại.

Đôi môi đỏ mọng ướt át như nước suối trong vắt trên núi Tuyết Liên, hắn nhịn không nhịn được mà khẽ nhấp một ngụm.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng ngón tay nhỏ nhắn xoa lên khuôn mặt, sau đó véo cằm của hắn, nắm giữ tiết tấu và quyền chủ động, đè chó săn ở dưới thân.

“Ti. . . Ti chức muốn ăn .”

Thừa dịp khe hở, chó săn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hoàn mỹ đang cận kề này.

“Cút!”

Dục vọng trong đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi mờ đi, khuôn mặt bày ra thần sắc lãnh đạm quen thuộc, nàng lạnh giọng cảnh cáo: “Biến thái, đừng có làm gì đó với con rối. . .”

Giọng nói đột ngột dừng lại.

Đôi mắt của nàng lấp lóe một tia sáng.

“Nương nương có thể cảm ứng được?”

Từ Bắc Vọng cắn vành tai của nàng.

“Xéo đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đẩy tên tiện nhân ra.

Biến thái ngạo kiều, quả nhiên là sẽ không thừa nhận.

“Ha ha. . .”

Chó săn thản nhiên nói: “Ti chức đã xếp thứ 501 trên bảng Vấn Đỉnh, không biết nương nương đang đứng ở góc nào?”

Hắnkhông thể chờ nổi nữa liền bắt đầu khoe khoang, đây là lần thứ nhất hắn có thể vượt qua lão đại, không có lý do gì để không tự hào.

“Được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ vuốt từng sợi tóc vàng rải rác trên đầu chó săn, thản nhiên nói: “Bản cung an bài một tên thiên kiêu tốp ba vạn trên bảng Vấn Đỉnh, đi đến Nhật Bất Lạc để khiêu chiến ngươi?”

“Đừng. . .” Chó săn vội vàng cầu xin tha thứ.

Hắn dài ngắn bao nhiêu, quả nhiên lão đại là người hiểu rõ nhất, có thể nói là phi thường thấu triệt.

Trừ phi có được bảy đóa hoa Bỉ Ngạn bên trên Minh kỳ, bằng không hắn vẫn không thể đánh lại lão đại.

“Thời gian sắp hết rồi.”

Đôi mắt xanh thẳm Đệ Ngũ Cẩm Sương tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, nhưng lời nói lại vô cùng lạnh lùng: “Hai .”

“Thứ nhất, không được phép tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân nào, nếu không bản cung nhất định sẽ thiến ngươi.”

“Thứ hai, không được phép làm những hành động biến thái đối với con rối. . .”

Nàng mới nói một nửa…

Cả mái đầu của tên chó săn áp sát trước ngực nàng, sau đó đè ép vào đó một cách thèm thuồng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương muốn đẩy hắn ra, nhưng động tác lại có chút trì trệ, ánh mắt bối rối cùng hoảng hốt, như thể vừa trải qua một tai nạn chết đuối suýt chết.

“Sinh tử tồn vong, các ngươi còn rảnh rỗi như vậy à!”

Chẳng biết lúc nào, chiếc quan tài trong suốt như pha lê đã xuất hiện, Hoàng Như Thị trong bộ trang phục lộng lẫy đứng bất động, nhìn chằm chằm hai người, ánh mắt vừa hiếu kì vừa kinh ngạc.

Từ Bắc Vọng giật mình kêu lên, hắn nhanh chóng đứng dậy rồi khom người, khàn giọng nói: “Bái kiến nhạc mẫu.”

Hắn vô cùng đỏ mặt, tình huống này phi thường xấu hổ a.

Dù đã nghe được giọng nói quen thuộc, nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy một cái quan tài, thấy không rõ dung mạo của nhạc mẫu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chậm rãi chỉnh lại váy áo, thần sắc cao quý lạnh lùng như cũ, nàng bình tĩnh nói: “Tiện nhân, bản cung thích cạnh tranh với ngươi, đừng thua kém bản cung quá nhiều.”

Nói xong, nàng lấy ra lấy ra ba món vật phẩm rồi ném cho hắn, một lá bùa màu xám, một chiếc chén rượu, còn có một mảnh khăn tay hình vuông, toàn bộ đều phát ra năng lượng Minh khí huỷ diệt vô tận, hùng vĩ lại mênh mông.

Chó săn âm thầm thu hoạch tất cả vào nhẫn trữ vật, Minh kỳ nhất định có thể ngưng tụ thành chín đóa hoa Bỉ Ngạn.

Mặc dù lão đại luôn bày ra bộ dáng không hề rung động, nhưng vì ba

kiện Minh vật này, nàng nhất định cũng phải nỗ lực không thể tưởng tượng nổi.

“Bản cung tạm thời giúp ngươi trông giữ phôi thai.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ úp mở môi đỏ, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ khó phát hiện.

“Đi!”

Quan tài truyền đến thanh âm dồn dập, Hoàng Như Thị cực kì bất an, giống như sẽ bị chôn sống ở chỗ này ngay lập tức.

Từ Bắc Vọng vội vàng ném Hỗn Nguyên Qua và mười cây tiên dược truyền thuyết cho lão đại, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng, bay xuyên qua hàng trăm nghìn dặm tinh tú.

Lão đại không bao giờ nói những lời yêu thương, nhưng tất cả nỗi nhớ và thâm tình của nàng đều cất giấu trong ánh mắt trìu mến và nụ hôn sâu đầy.

Huống chi, chó săn còn có thể nhấm nháp dãy núi nhấp nhô, cho nên hắn cảm thấy thỏa mãn vô cùng. . .

Hắn ra sức phi nhanh theo hướng ngược lại, mỗi bước chân giẫm đến một vùng biển sao.

Ầm ầm!

Toàn bộ vũ trụ tối sầm lại, quy tắc đạo vận trở nên hỗn loạn.

Trong một không gian kỳ dị được ngăn cách bởi một khe núi vĩnh hằng vô hình.

Thân ảnh của hai mẹ con ẩn hiện trong bóng đêm, khóe mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương vẽ ra một đường vòng cung tuyệt mỹ, nàng dường như vẫn còn hồi tưởng lại khung cảnh trêu chọc, lông mi kề cận lông mi vừa rồi.

Đột nhiên.

Nàng dừng bước chân, khuôn mặt tuyệt mỹ không tì vết bày ra thần sắc hoảng hốt, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng như vậy.

“Không!”

Giọng điệu lãnh đạm của nàng run rẩy kịch liệt, đột nhiên xé rách không gian, muốn quay về di tích vũ trụ.

“Chuyện gì vậy?”

Hoàng Như Thị phong tỏa tu vi của nữ nhi trong vô thức, lập tức hỏi thăm bằng ngữ điệu sợ hãi.

Đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên đỏ bừng, nàng chưa bao giờ cảm thấy bất lực đến như vậy, chỉ biết chống hai tay trên quan tài, run rẩy nói: “Ta chưa xóa khí tức trên người hắn.”

“Đều tại ta, đều tại ta.”

Chương 493: Suýt chút nữa thì bại lộ, Đại Thánh là ân nhân cứu mạng (1)

Oanh!

Giống như tiếng sét giữa trời quang, Hoàng Như Thị vô cùng sợ hãi.

Cường giả Đạo Quân trở lên đều nắm giữ quy tắc vũ trụ, có thể cảm nhận nhạy bén mọi khí tức còn sót lại.

Mà bọn hắn còn hôn sâu. . .

Thể nội Tiểu Vọng có Sinh Mệnh Nguyên Tuyền, nếu vết tích của Cẩm Sương tồn tại ở nơi đó, nhất định không thể tiêu trừ chỉ trong một sớm một chiều.

Mà Nhật Bất Lạc, tuyệt đối sẽ cử cường giả Đạo Quân trở lên chạy đến kiểm tra vụ việc, tới khi đó. . .

Mà thủ đoạn xóa bỏ khí tức, chỉ những người có tu vi Chí Cao trở lên có thể làm được.

Nói cách khác, bà ta quá nóng lòng rời , cho nên đã quên giải quyết hậu quả cho Tiểu Vọng.

Hoàng Như Thị vô cùng áy náy, nhưng cũng không thể để nữ nhi mất khống chế, bà lập tức ôm chặt Đệ Ngũ Cẩm Sương còn đang thất hồn lạc phách, tiếp tục phi nhanh về phía không gian hư vô.

Từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ, chư thiên vạn vực rung chuyển dữ dội, một vầng Đại Nhật khổng lồ lao đến, khí tức nóng rực khiến biên giới vũ trụ trở nên hỗn loạn.

“Dư nghiệt Thất Quan Vương!”

“Giết! !”

Tiếng gầm thét cuồng bạo vang lên, một mảng lớn di tích kỷ nguyên vỡ vụn thành bột mịn, từng thân ảnh vĩ ngạn tóc vàng bước ra ra, phát ra sát khí phẫn nộ tựa như có thể phá vỡ kỷ nguyên vạn cổ!

Nam tử áo trắng đang phi nước đại với với tốc độ khủng khiếp, hàng vạn tia hào quang ngưng tụ thành mặt trời đỏ rực đang bỏ chạy thoát thân.

Thành thật mà nói, dựa vào tâm tình hiện giờ của Từ Bắc Vọng, hắn hận không thể vừa ngâm nga hát vang, vừa nhún nhảy theo đạo vận vũ trụ.

Quá kích động.

Mỗi khi nhớ đến nụ hôn triền miên với lão đại, hắn liền cảm thấy sảng khoái vô song, cả người lập tức run run rẩy rẩy .

Hơn nữa, Từ Bắc Vọng cũng kịp thưởng thức đôi chân ngọc tuyệt phẩm mà hắn vẫn luôn thương nhớ ngày đêm, tiếc là vẫn chưa được hung hăng giẫm đạp nhưng lời ước hẹn.

Tuy nhiên, hắn cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, cho nên nhất định phải xử sự nghiêm khắc. Một khi để lộ ra sơ hở, hắn cũng chỉ có thể chờ chết.

Một cường giả Chí Cao, hai cường giả Tranh Độ, quan trọng nhất là phôi thai thiên đạo, tất cả đều đã chết thảm. Tổn thất đến mức này đủ để Nhật Bất Lạc gây chấn động đến hàng vạn tinh vực xuyên suốt mấy trăm ngàn năm nữa.

Từ Bắc Vọng phải tỏ ra hoảng hồn đến mức mất hồn mất vía, cho nên phải chạy trốn không ngừng vó, bộ dáng thất thố đến cực hạn, như vậy thì mới hợp tình hợp lý.

Sau khi nhảy qua từng mảnh từng mảnh tinh vực, hắn đột nhiên cảm nhận một luồng khí tức nóng hừng hực, năng lượng mênh mông lan tràn bên trong vũ trụ.

Tới rồi.

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Hàng vạn sao trời đột nhiên xoay chuyển, thân ảnh Từ Bắc Vọng nhanh chóng rơi xuống bên dưới, biến mất tăm trong nháy mắt, giống như đã lạc vào trong không gian hư vô của vũ trụ

Núi lửa nham thạch nằm rải rác khắp bốn phương tám hướng, những thanh âm thiêu đốt liên tục vang lên, một hư ảnh mông lung mơ hồ ngồi chính giữa vô số ngọn lửa màu bạc.

“Ai?”

Từ Bắc Vọng vẫn cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

“Tiểu tử!”

Một tiếng quát sắc nhọn vang lên, thân ảnh chậm rãi xoay người lại.

Hỏa diễm màu bạc biến mất, thiên thạch lao vùn vụt trên bầu trời, tạo thành từng ánh sao lấp lánh rạng rỡ, một con hầu tử (khỉ) khổng lồ đang đứng sừng sững trên những đám mây đầy màu sắc.

Khuôn mặt hầu tử mọc đầy lông tơ màu vàng, đôi mắt đỏ hoe dường như có thể gột rửa dòng sông thời gian.

Tay tái của nó cầm một cây gậy sắt bằng, tay phải nắm chặt một dây tiên đằng kết nói với hai quả hồ lô, toàn thân phát ra uy thế vô song có thể hủy diệt cả thế giới!

“Đại Thánh!”

Từ Bắc Vọng không thể kiềm nén sự bàng hoàng trên khuôn mặt của mình, ngữ điệu cực kì cung kính cùng thấp thỏm.

Tề Thiên Đại Thánh của Bắc Cực Thú Liệp, mãnh khỉ từng để lại dấu ấn hư ảnh trên con đường thời gian!

Nó sở hữu hai kiện Đạo khí đỉnh cấp, tất cả đều nằm trong năm mươi vị trí đầu trong danh sách Chư Thiên Khí Vật Phổ, tu vi Đạo Quân đỉnh phong, có thể xé nát quy tắc vũ trụ bất kỳ lúc nào!

Không hề nghi ngờ, nó và xuẩn mèo đều là sinh linh kỷ nguyên, một sự tồn tại có bản nguyên vượt xa phôi thai thiên đạo.

Hành động vĩ đại của Hầu ca nhiều vô số kể, đáng chú ý nhất chính là chiến công đạp nát Thiên Cung!

Khoảng hai triệu năm trước, Đại Thánh đã rơi vào bể tình với một nữ cường giả Chí Cao của Khung Đỉnh Chi Thượng.

Hai người vốn là một đôi thần tiên quyến lữ, nhưng mà vị nữ Chí Cao này đã rơi đài tại kỷ nguyên trường hà. Một khi đối mặt với thảm họa kinh thiên động địa đến nhường này, không ai có thể lưu lại bất kỳ thứ gì, dù chỉ là một sợi khí tức.

Đại Thánh đau lòng đến mức tự vấn, hắn chạy đến Hồn Bất Quy, muốn xé nát Hoàng Tuyền để tìm kiếm hồn phách của này.

Đây không phải là đang cố tình gây sự sao? Đừng nói quỷ hồn Chí Cao, ngay cả âm hồn Thần Linh cũng không có.

Cực chẳng đã, Hồn Bất Quy đành phải cầu viện Thiên Đình, nhưng Đại Thánh gần như rơi vào trạng thái điên loạn, cho nên hắn tiện tay đại náo Thiên Đình một phen, tru sát rất nhiều cường giả bất hủ.

Tóm lại, Thần tộc Nhật Bất Lạc có mối huyết thù với Tề Thiên Đại Thánh, đây cũng là điều mà mỗi tộc nhân đều cần phải ghi nhớ trong lòng.

Không ngờ, hắn lại xui xẻo cực độ, vậy mà đụng phải nó. . .

Chương 494: Suýt chút nữa thì bại lộ, Đại Thánh là ân nhân cứu mạng (2)

“Vãn bối quấy rầy Đại Thánh tu luyện.”

Từ Bắc Vọng lo lắng bất an, thậm chí hoảng sợ vì sợ mất mạng.

Con khỉ khổng lồ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt có thể xé rách bầu trời. Nếu không phải dựa vào huyết mạch Nhật Bất Lạc, Từ Bắc Vọng có lẽ sẽ bị thiêu đốt bởi khí tức của nó.

Hắn càng lúc càng khẩn trương, thân thể từ từ cứng đờ, cảm giác bất lực dần dần tràn ngập khắp toàn thân.

Con khỉ khổng lồ khịt mũi, miệng há lộ ra hàng răng trắng ởn, cười

nói: “Trên người ngươi có mùi rượu?”

Từ Bắc Vọng như vừa được đại xá, hắn nhanh chóng lấy ra ra một vò rượu hoa đào, cung kính dâng lên.

Hắn vốn dĩ muốn đưa cho lão đại, nhưng thời gian lại quá gấp rút, bản thân lại quá trầm mê trong bộ ngực của lão đại, cho nên nhất thời quên mất.

Xem ra, hắn không phải vô ý rơi vào trong không gian này, mà là bị Đại Thánh lôi kéo tới đây.

Vị Đại Thánh này nổi tiếng thích rượu, điều này đều đã được ghi chép trong các loại điển tịch.

Cự hầu nâng nắp rượu lên, nhấp mạnh một ngụm, vầng trán khẽ nhăn lại: “Quá ngọt!”

Trái của Từ Bắc Vọng lại rơi vào đáy cốc một lần nữa.

“Bất quá, rượu vẫn rất dễ uống.”

Con khỉ khổng lồ kẹp bình rượu ở dưới nách, âm trầm nói: “Ta tha cho ngươi một cái mạng.”

Từ Bắc Vọng vội vàng khom người hành lễ, “Đa tạ Đại Thánh, tại hạ liền đi ra ngoài.”

Mệnh của ta vẫn chưa dứt à!

Vì sợ đối phương đổi ý, Từ Bắc Vọng bước ra một bước, chuẩn bị xé rách không gian.

“Đợi đã!”

Con khỉ khổng lồ nhảy lên theo chiều thẳng đứng, nhìn chằm chằm hắn thật lâu, đột nhiên hỏi: “Ngươi là tộc nhân Nhật Bất Lạc, tại sao lại thông đồng với tộc nhân Thất Quan Vương?”

Oanh!

Giống như tiếng sấm giữa trời quang, phát ra tia chớp ánh lửa, Từ Bắc Vọng phủ nhận trong vô thức: “Không có.”

Con khỉ khổng lồ vẫn không nói gì, khoát tay để hắn rời đi.

Từ Bắc Vọng định rời đi, nhưng bước chân đột nhiên cứng đờ, quỷ

thần xui khiến, hắn quay người rồi hỏi một câu: “Đại Thánh, làm sao ngài biết được?”

Hắn đương nhiên muốn phủ nhận ngay từ đầu, nhưng khi nghĩ lại thì cảm thấy không thích hợp a, Hầu ca làm sao phát hiện?

Vũ trụ vô biên vô hạn, linh khí trường của mỗi bên không hoàn toàn giống nhau, nó tuyệt đối không thể chứng kiến tình huống thảm khốc vừa xảy ra ở vùng di tích vũ trụ.

Nhưng đang yên đan lành, vì sao nó lại nói chuyện này?

Trực giác nói cho hắn biết, nhất định phải thừa nhận.

Từ Bắc Vọng ôm quyền trước ngực, đứng sừng sững ở trên cao, nhìn hắn một lúc rồi lười biếng nói: “Kể cho ta nghe, tại sao ngươi lại cấu kết với nữ tử Thất Quan Vương?”

Có vẻ như nó rất quan tâm đến mấy chuyện tình yêu.

Từ Bắc Vọng lập tức nghĩ đến vị đạo lữ đã qua đời của Đại Thánh, hắn trầm mặc nửa ngày, để lộ ra ánh mắt nhu tình như nước: “Chúng ta vốn dĩ là kẻ thù sinh tử, nhưng lại đem lòng yêu nhau, điều này có lẽ rất hoang đường a. Nhưng ta thực sự rất yêu nàng, cho dù bị Thần tộc loại bỏ huyết mạch, cho dù trở thành trò cười trong chư thiên, ta vẫn sẽ phấn đấu quên mình.”

“Trong mắt ta, không có cừu hận, không có trường sinh, chỉ có một cái nhíu mày, một nụ cười tươi của nàng.”

Con khỉ khổng lồ chăm chú lắng nghe, con ngươi rực lửa có chút hoảng hốt, buồn bã nói: “Ta cũng thế.”

Đạp phá vũ trụ, cũng phải tìm ngươi trở về.

Sau khi lấy lại tinh thần, nó nở nụ cười hài lòng thô bạo, hừ hừ nói: “Tiểu tử, Sinh Mệnh Nguyên Tuyền trong cơ thể ngươi còn lưu lại khí tức của nàng.”

“Vì bình rượu này, cũng vì tình yêu chân thành tha thiết của ngươi, ta sẽ xen vào chuyện bao đồng.”

Nói rồi, nó bắt đầu thu dây tiên đằng, tinh thể ngũ sắc lấp loé ánh sáng vạn cổ bao phủ Từ Bắc Vọng, sau đó lại tiêu tán trong khoảnh khắc.

“Tốt!”

Con khỉ khổng lồ nắm lấy cây gậy, vỗ nhẹ thân thể cứng ngắc của nam tử áo trắng, hất hắn ta ra khỏi không gian bí ẩn này.

Nội tâm Từ Bắc Vọng dời sông lấp biển, cảm xúc kịch liệt phập phồng, sau khi va phải một khối thiên thạch, hắn mới gian nan bình tĩnh trở lại.

Suýt chút nữa thì bại lộ!

Khí tức a!

Nụ hôn lưu lại khí tức, vậy mà hắn lại xem nhẹ điều này?

Quả nhiên, con người dù có lý trí đến đâu cũng không thể tỉnh táo khi đối mặt với tình yêu, ngay cả lão đại luôn luôn thông minh tuyệt đỉnh cũng như vậy.

“Đại Thánh, ân nhân cứu mạng.”

Từ Bắc Vọng mặc niệm trong lòng, hắn liếc nhìn vũ trụ xung quanh, nhưng cũng không tìm thấy dấu vết của không gian hỏa diễm.

Đột nhiên.

“Thái Sơ Bắc Vọng!”

Một tiếng gầm vang lên khắp vũ trụ vô tận, truyền đến bên rìa biên giới, từng vầng Đại Nhật lần lượt xuất hiện, phát ra năng lượng bắn vỡ hàng vạn ngôi sao trời, thắp sáng cả một vùng vũ trụ.

Rất nhiều hư ảnh bất hủ bước ra cõi tịnh độ, thần sắc ai nấy đều ngập tràn xót xa, chứa đựng nỗi thống khổ không thể tưởng tượng được.

Nam tử áo trắng đứng một mình trên thiên thạch sao chổi, đôi mắt xanh thẳm hoàn toàn tĩnh mịch trống rỗng, bộ dáng giống như con rối tinh xảo nhưng vô hồn.

“Tộc huynh. . .”

“A! !”

Thanh âm tê tâm liệt phế truyền ra, từng sợi tóc vàng của nam tử áo trắng phiêu đãng giữa không trung, gương mặt tuấn mỹ thống khổ đến mức dữ tợn, khóe mắt rơi xuống từng giọt nước mắt pha lê.

Cảnh tượng này khiến nhiều thiên kiêu trên vầng Đại Nhật cảm thấy

chán nản vô cùng, thậm chí còn có chút xót xa cho hắn.

Thái Sơ Bắc Vọng, một nam nhân từng bày ra phong thái bất khả chiến bại tại Vô Miện Chi Vương, dưới sự chứng kiến của vạn vạn sinh linh, hắn đã trấn sát Đế Quý Diệt chỉ với một chiêu, thậm chí còn khiêu khích Đế Nhai mà không hề sợ hãi!

Một người mạnh mẽ vô song, che lấp vạn cổ, không gì sánh kịp!

Nhưng bây giờ lại giống một đứa trẻ bơ vơ bất lực!

Hắn rốt cuộc đã trải qua những gì?

“Ta rất muốn ôm hắn một cái.”

Những thiếu nữ mỹ mạo của Nhật Bất Lạc dường như có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của hắn, cho nên cũng không khỏi đau lòng vì hắn.

Chương 495: Suýt chút nữa thì bại lộ, Đại Thánh là ân nhân cứu mạng (3)

“Tộc huynh!”

Từ Bắc Vọng bật khóc nức nở, cảm giác tội lỗi gần như nuốt chửng hắn. Tuy nhiên, bộ ngực tuyết trắng mềm mại và những ngón chân phấn nộn của lão đại đang hiện lên rõ ràng trong tâm trí.

Oanh!

Trên vầng Đại Nhật sáng chói, năm thân ảnh vĩ ngạn từ từ đi đến, khí tức của bọn họ gần như có thể phá vỡ quy tắc vũ trụ, triệt tiêu năng lượng hỗn độn ngay tức khắc.

Tất cả đều là những thân ảnh mơ hồ, nhưng cơn phẫn nộ đang tuôn trào gần như có thể sánh ngang với Hồng Hoang.

“Tình huống lúc đó như thế nào?”

Thanh âm già nua phác hoạ nên đạo vận kinh khủng.

Từ Bắc Vọng tái mặt, khàn giọng nói:

“Văn bối có thể chạy trốn bằng cách sử dụng khí chủng, Thần tộc tiền bối, hắn. . . Hắn. . .”

Vừa nói vừa biểu lộ thần sắc thống khổ.

“Tỉnh lại!”

Thái Sơ Hồng rống to một tiếng, ông ta bước ra từ vầng Đại Nhật, sắc mặt có chút tái nhợt.

Từ Bắc Vọng run giọng nói:“Giữa văn bối cùng tộc huynh, hắn đã chọn văn bối.”

Một sự im lặng chết chóc

Rất nhiều tộc nhân Nhật Bất Lạc trong lòng thở dài, chỉ có thể mặc niệm thay cho Thái Sơ Cảnh Long.

Tiền bối, đương nhiên là ám chỉ cường giả Chí Cao trông giữ ở di tích.

Nếu chỉ dựa vào một viên khí chủng, hắn có thể trốn thoát trước mặt ba tên cường giả Chí Cao của Thất Quan Vương sao?

Thiên phương dạ đàm! (chuyện không có thật)

Chỉ có một khả năng duy nhất, cường giả Chí Cao của Thần tộc liều chết để bảo hộ Thái Sơ Bắc Vọng, cho hắn thêm thời gian để sử dụng khí chủng thúc đẩy Cấm Đạo Hoàn rồi đào thoát.

Mà dư nghiệt Thất Quan Vương không dám truy kích, Thái Sơ Bắc Vọng mới nhặt về một mạng.

Dù sao đi nữa, Thái Sơ Bắc Vọng có được một viên khí chủng, tương đương với một chút hi vọng sống, còn nếu lựa chọn bảo hộ Thái Sơ Cảnh Long, tất cả bọn hắn đương nhiên đều táng mệnh.

“Là ta, là lỗi của ta, ta nên tặng khí chủng cho tộc huynh.”

Thần sắc Từ Bắc Vọng có chút ngây ngốc, giống như một con rối.

Sau khi cơn phẫn nộ qua đi, Thái Sơ Hồng cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn vì mình đã cho tên nhóc này một viên khí chủng.

Trong trường hợp ngặt nghèo, một người nhất định phải chết, thì tính mạng của Thái Sơ Bắc Vọng có giá trị cao hơn, dù sao thì hắn còn có quan hệ đến Thần Đồ Mộng Chi.

“Đừng tự trách bản thân nữa, hãy nhớ kỹ nỗi sỉ nhục bị đuổi giết lúc đó, sau đó tìm thời cơ để hoàn trả gấp trăm lần!”

“Thái Sơ Cảnh Long tuyệt đối sẽ không chết vô ích.”

Một thân ảnh vĩ ngạn đè nén lửa giận, phát ra từng trận đạo âm, diễn hóa con đường đại đạo, thanh tỉnh linh đài của tiểu bối.

“Truyền lệnh tới hàng vạn sao trời, ngươi nào cung cấp tung tích dư nghiệt Thất Quan Vương, Thiên Đình sẽ trọng thưởng!”

Từ trong vũ trụ vô tận, một giọng nói uy nghiêm lãnh đạm truyền ra, hóa thành từng chuỗi mệnh lệnh rồi bay về phía từng dải ngân hà.

Từng vầng Đại Nhật sáng chói đi vào nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ, cố gắng dò xét những vết tích còn sót lại.

Mà Từ Bắc Vọng đứng sừng sững trong cõi tịnh độ, trở về Xích Ô Cổ Tinh.

Hắn thật sự đã che giấu sự tình sấm sét trong lồng ngực mà sắc mặt vẫn tĩnh lặng như hồ, bất luận là tộc nhân hỏi thăm quan tâm vẫn là đề ra nghi vấn, hắn đều rất thản nhiên trả lời.

Nhìn thấy Thái Sơ Bắc Vọng trở nên tỉnh táo như trước đây, rất nhiều trưởng bối cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Dư nghiệt Thất Quan Vương, đáng hận!

Giết thêm mươi lần cũng không đủ!!!!

…..

…..

Phôi thai thiên đạo của Nhật Bất Lạc đã rơi đài, điều này giống như đại thiên thạch rơi xuống tinh hải, tạo nên sóng gió ngập trời.

Tin tức chấn động khiến hàng tỉ sinh linh cảm thấy sợ hãi trong lòng, ai nấy đều nhận thức rõ ràng về thủ đoạn báo thù của Thất Quan Vương.

Thuyền hỏng vẫn còn ba ngàn cây đinh!

Cho dù đạo thống đã bị hủy diệt, nhưng chỉ cần còn một tộc nhân sống sót, thì bọn họ nhất định sẽ chém giết tới cùng, bởi vì ngọn lửa thù hận vĩnh viễn sẽ không bao giờ dập tắt!

Cùng lúc đó, cái tên Thái Sơ Bắc Vọng một lần nữa vang vọng khắp hàng tỉ sao trời, khiến cho người ta kính sợ và sùng bái.

Dưới tình thế tuyệt vọng đó mà hắn ta vẫn còn có thể sống sót.

Điều đó nói lên điều gì?

Hai chữ—

Khí vận!!!

Một tồn tại bất hủ đã khẳng định, khí vận của Thái Sơ công tử có lẽ còn cao hơn phôi thai thiên đạo phổ thông, mơ hồ có thể sánh vai với năm mươi vị trí đầu trên bảng Vấn Đỉnh.

Điều này quá kinh khủng, kỷ nguyên vạn cổ, thật sự có tu sĩ có thể vượt qua phôi thai thiên đạo sao?

Thái Sơ công tử chuyên sáng lập kỳ tích, đối với hắn, không có gì là không thể.

Tóm lại, sau sự cố rung động lần này, Thái Sơ công tử lại có thêm rất nhiều fan trung thành ở hàng tvạn tinh vực, thậm chí có người điên cuồng tới mức cúng bái pho tượng của hắn suốt ngày suốt đêm.

Bọn họ đều muốn tận mắt chứng kiến Thái Sơ công tử đạt tới vị trí đỉnh phong trên bảng Vấn Đỉnh.

Tại thần tộc Nhật Bất Lạc, tuy rằng rất nhiều lão tộc nhân vẫn còn bi thống, nhưng bọn họ càng thêm coi trọng Thái Sơ Bắc Vọng.

Mặc dù hắn có sự trợ giúp từ khí chủng, nhưng chẳng lẽ đó không phải là một biểu hiện của đại khí vận ư?

Chương 496: Bộ mặt khác về vị hôn thê mà ngươi nên biết (1)

Thế giới bên ngoài đồn ầm đồn ĩ, Từ Bắc Vọng đang bế quan tu luyện ở nơi sâu thẳm trong cung điện.

Một mặt là vì muốn tạm thời tránh nơi đầu sóng ngọn gió, phòng ngừa tộc nhân tiếp tục hỏi thăm chi tiết. Tuy rằng hắn tin mình sẽ không để lộ sơ hở, nhưng chân lý "nói nhiều tất hớ" thì hắn vẫn luôn nhớ kỹ.

Một phương diện khác là để tĩnh tâm tăng tu vi, dù sao hắn hiện đã có tiên dược chồng chất như núi.

Hắn lấy ba món Minh vật mà lão đại tặng mình, sau đó lấy Minh kỳ từ không gian Minh giới.

Gần như trong nháy mắt, lá bùa màu xám, chén rượu pha tạp, khăn tay vuông vức lần lượt hóa thành bột mịn, năng lượng hủy diệt vô cùng vô tận tuôn trào đến mặt cờ.

Vốn dĩ Minh kỳ chỉ có một cánh hoa nhỏ, sau đã nhanh chóng ngưng tụ thành mười ba đóa hoa khác, chúng luân chuyển theo một quy tắc nhất định.

“Lão đại ơi, ta yêu ngươi chết mất!”

Từ Bắc Vọng nắm chặt Minh kỳ, cười tràn trề nơi đáy mắt.

Lão đại thời thời khắc khắc đều nhớ tới chó săn a~

Đây nhất định là những thứ mà nàng hao tốn bao nhiêu công sức mới tìm về được, có lẽ là món đồ tồn kho của Thất Quan Vương, hoặc báu vật từ những di tích thần bí nào đó.

Một lần nữa nắm đòn sát thủ trong tay, sự tự tin không phải nói đến là đến sao?

“Chín đoá hoa có thể trấn sát Đế Quý Diệt, vậy nếu là mười ba đoá thì sao?”

Từ Bắc Vọng bình tâm lại, hắn bỏ Minh kỳ vào không gian Minh giới rồi chăm chú suy tư.

Chắc chắn không thể giao chiến cùng Đế Nhai, nhưng với mười ba đóa hoa Bỉ Ngạn này, hắn có thể sánh vai với đám thiên kiêu trong tốp hai trăm trên bảng Vấn Đỉnh

Hắn vứt bỏ những suy nghĩ dư thừa rồi bình tĩnh ra lệnh: “Chuẩn bị tiên dược.”

“Vâng thưa chủ nhân.”

Đám nữ bộc ở ngoài điện nũng nịu đáp lại.

…

…

Thời gian vô tình thoi đưa, nháy mắt mà mười lăm năm.

Nơi sâu trong cung điện tựa như vũ trụ vô ngần, ngân hà rũ xuống, sao trời đan xen, khí tức hỗn độn mãnh liệt!

Một trái tim đập thình thịch đang lơ lửng giữa bầu trời, mỗi một bộ phận đều phát ra ánh sao lấp lánh, ráng đỏ mịt mờ, bảy màu rực rỡ, phun ra nuốt vào đạo vận thiên địa.

Hư ảnh thần thánh ngưng luyện mấy lần trong dải ngân hà, đạo âm hỗn độn sơ khai liên tục phát ra.

Ầm ầm!

Nam tử áo trắng hoa lệ chắp tay sau lưng, đứng sừng sững trên đỉnh mây, ánh mắt của hắn dường như có thể diễn hóa thành sao trời, sản sinh đủ loại huyền cơ vũ trụ.

Cổ thụ Kỷ Nguyên cắm rễ trong thần thổ màu tím, Đại Nhật huy hoàng chậm rãi chuyển động khắp chín tầng trời, ngàn vạn dị tượng bao phủ toàn bộ trăm triệu dặm địa vực, tạo nên một loại cảnh tượng kỳ diệu kinh thế.

Đoá hoa đại đạo được bao bọc trong Tử Khí Hồng Mông vô cùng vô tận, từ từ rũ xuống xung quanh thân thể nam tử áo trắng, trông thật mờ ảo và thánh khiết.

“Chúc mừng chủ nhân!”

“Chúc mừng chủ nhân!”

Chín nữ bộc nằm rạp trên mặt đất, ánh mắt có chút mơ màng, dường như vô cùng sùng bái.

Dù đã đạt tới cảnh giới Thần Linh, nhưng tốc độ tu luyện của chủ nhân không chậm đi tí nào, hắn hỉ mất có 12 năm mà đã đạt đến Thần Linh cao phẩm.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không hề có một gợn sóng, hắn có chút thất vọng, thậm chí còn không hài lòng.

Sau khi dùng nhiều tiên dược trân quý như vậy, hắn mới miễn cưỡng đột phá Thần Linh cao phẩm. Mặc dù tốc độ tu luyện của hắn có thể nghiền ép các thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh, nhưng vẫn chênh lệch rất lớn so với phôi thai thiên đạo.

Cái tên cẩu vật quỵt nợ Thái Sơ Cảnh Long là một ví dụ, hắn chỉ mất

20 năm để gia trì từ Thần Linh sơ phẩm cho đến Thần Linh cao phẩm, thậm chí còn trong điều kiện không dùng tiên dược.

“Bản nguyên…”

Từ Bắc Vọng thầm nghĩ, một khi luyện hóa phôi thai, hắn nhất định có thể sẽ thoát thai hoán cốt.

Nhưng vào lúc này, bầu trời ở phía xa xa bị gió lốc u ám xé rách, ba thân ảnh hiên ngang bước ra.

Thái Sơ Hồng đứng sừng sững trên Kim Ô Thần Điểu, khuôn mặt cũng không có bất kỳ sự ngạc nhiên nào. Xét cho cùng, tên tiểu bối này cũng là thiên kiêu cái thế đã trấn sát Đế Quý Diệt bằng một chiêu, dựa vào thiên phú tuyệt hảo như vậy, việc đột phá là chuyện dễ dàng như trở bàn tay.

“Cút.”

Thái Sơ Hồng lạnh lùng phun ra một chữ.

Chín cô nữ hầu nhanh chóng rời đi, không dám tới gần.

“Bái kiến chư vị tiền bối.”

Từ Bắc Vọng cung kính hành lễ, biểu lộ bình tĩnh thong dong.

Ba thân ảnh to lớn này đều mang theo dị tượng kinh khủng xoay quanh thân thể, âm linh Hoàng Tuyền gầm thét không ngừng, tử khí nặng nề chôn vùi sương mù hỗn độn, tạo thành bộ dáng cô quạnh vô biên.

Hồn Bất Quy.

“Thái Sơ Bắc Vọng, nhiều nhất hai mươi năm nữa, Mộng Chi sẽ bước ra khỏi Phong Thần Thiên Thê.”

Một tấm gương hiện ra thân ảnh mơ hồ của phụ nhân, âm thanh khàn khàn như sắt rỉ loang lổ vang lên.

Hai mươi năm…

Nghe thấy con số này, Từ Bắc Vọng nảy sinh cảm giác gấp gáp từ trong tiềm thức.

Thái Sơ Hồng mặt không đổi sắc, mái tóc vàng thưa thớt tung bay, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng khó phát giác.

Đúng vậy, Hồn Bất Quy đã đưa của hồi môn tới, hai cường giả Chí Cao bất hủ.

Tuy không phải tộc nhân chính gốc của Hồn Bất Quy, nhưng dù sao cũng là Chí Cao bất hủ, Nhật Bất Lạc sẽ có thêm 2 nguồn chiến lực cao cấp.

Động thái này của Hồn Bất Quy đã chứng tỏ mối hôn sự này chính là ván đã đóng thuyền, Thần Đồ Mộng Chi vừa xuất hiện thì sẽ lập tức thành hôn.

Rất hợp với mong muốn của Nhật Bất Lạc!

Từ Bắc Vọng vẫn im lặng từ đầu tới giờ.

Mặt kính tiếp tục phản chiếu, phụ nhân đang tường tận xem xét hắn.

Nếu như ngay từ đầu, bà chỉ thèm muốn Minh thể của người này, thì bây giờ lại khá ưng ý thiên phú khí vận của hắn. Dù còn lâu mới xứng với Mộng Chi, nhưng cũng không đến nỗi khó tiếp nhận.

Chương 497: Bộ mặt khác về vị hôn thê mà ngươi nên biết (2)

“Nhắc ngươi một câu, nữ nhi của ta có ba tính cách, về sau ngươi nên cẩn thận hơn.”

Giọng nói lạnh lùng của phụ nhân vọng ra từ trong mặt gương.

Hôn lễ của Hồn Bất Quy và Nhật Bất Lạc chắc chắn sẽ thu hút vô số sự chú ý, rất nhiều đạo thống đỉnh cấp sẽ phải tham dự yến tiệc.

Đến lúc đó, bà ta cũng không chắc nữ nhi của mình sẽ có tính cách nào, cho nên phải báo trước cho Thái Sơ Bắc Vọng, ngăn chặn phát sinh trò hề trong đám cưới.

“Ý người là gì?”

Từ Bắc Vọng không hề quan tâm, nhưng vẫn tỏ vẻ hoang mang.

Đa nhân cách hả?

Phụ nhân trong mặt gương không hề tỏ ra kiêng kị gì, bà ta quan sát hắn từ trên cao, sau đó mở miệng nói: “Nói ngắn gọn, Mộng Chi sẽ

biểu hiện ba loại trạng thái khác nhau, nhưng nàng không hề hay biết về sự tồn tại của các nhân cách khác, thậm chí không có ký ức về nó."

"Một giây trước, Mộng Chi có lẽ còn đang điên cuồng giết chóc. Một giây sau, nàng sẽ trở nên bi thương."

Từ Bắc Vọng mặt mày không thay đổi, nhưng trong lòng thì muốn cười.

Quả nhiên là đa nhân cách, loại người này thật quá đáng sợ.

Thái Sơ Hồng lén liếc nhìn tiểu bối một chút, ông ta sợ đối phương lộ ra vẻ sợ hãi, may mà không có.

Thực ra ông ta cũng có nghe qua về điều này, nhưng vì lợi ích to lớn từ cuộc hôn nhân này, cho nên không hề tiết lộ cho tiểu bối.

Thần Đồ Mộng Chi đã từng tàn sát ba ngàn ngôi sao, ngưng luyện hồn phách của hàng tỉ tỉ sinh linh thành một đóa hoa. Nàng ta sử dụng thủ đoạn ác liệt đến mức khiến cho người ta giận sôi, tạo nên một màn thảm kịch cực kỳ bi thống.

Tuy nhiên, Thần Đồ Mộng Chi lại có thể khóc thút thít vì một con nai con đã chết ở tinh vực hạ đẳng, thậm chí còn muốn tự sát chôn cùng.

Đúng vậy.

Đây là Thần Đồ Mộng Chi đã tái sinh.

Mặc dù là một phôi thai thiên đạo, nhưng con đường tu luyện của nàng ta chỉ mới 500 năm, chỉ một nửa so với phôi thai thiên đạo khác.

Đây cũng là lí do vì sao Thái Sơ Hồng lại vô cùng hào hứng với quan hệ thông gia này. Theo suy đoán của nhiều sự tồn tại bất hủ, Thần Đồ Mộng Chi không chỉ đứng thứ 15 bảng Vấn Đỉnh, mà nàng ta còn có thể xông pha mười vị trí đầu bảng Vấn Đỉnh trong tương lai.

"Tiền bối có thể kể cụ thể về tính cách nàng được không?"

Từ Bắc Vọng ra vẻ vô cùng hứng thú.

Phụ nhân trong gương im lặng nửa ngày, sau đó không giấu diếm:

"Biến thái giết chóc, ôn nhu thiện lương, ngây thơ hiếu kì. Nàng không có cách nào khống chế bản thân."

Ánh mắt của Thái Sơ Hồng hiện lên một tia thương hại, tương lai của tên tiểu bối này chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm, nhất định sẽ bị dằn vặt cho tới chết.

Ông chỉ hy vọng Thần Đồ Mộng Chi sẽ không thể hiện nhân cách biến thái giết chóc vào hôn lễ, nếu không, khung cảnh khi đó sẽ hoàn toàn là một mớ hỗn độn.

Đây cũng là nguyên nhân mà Hồn Bất Quy đến đây báo tin, bà ta hy vọng Thái Sơ Bắc Vọng chú ý điều này.

Mẹ ruột của nàng ta còn dùng đến từ "biến thái", điều này có thể suy đoán được nàng ta "điên loạn" như thế nào.

Từ Bắc Vọng nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng không hề để ý.

Dù sao cũng chẳng có liên quan gì tới hắn.

Nhưng hắn cũng không khỏi bùi ngùi, đám thiên chi kiều nữ đứng sừng sững đỉnh cao chẳng có ai là bình thường.

Vô Thiên Yếm Vãn là một mụ điên, vừa thần kinh vừa cuồng loạn. Còn Thần Đồ Mộng Chi này còn ghê hơn, người sở hữu ba nhân cách kỳ lạ, hơn nữa còn chuyển nhân cách mà không có dấu hiệu báo trước.

Mẹ nó, toàn tâm lý biến thái cả!

"Ngươi hãy nhanh chóng đột phá Cổ Thần, ta không muốn Mộng Chi gả cho một tên phế vật!"

Phụ nhân trong gương lạnh lùng nói, sắc mặt ngạo mạn không thèm che giấu.

Như thể bà ta muốn dùng phương thức này để nói cho Thái Sơ Bắc Vọng rằng, dù hắn không ở rể nhưng không khác người ở rể là bao, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của Mộng Chi.

Thái Sơ Hồng không nói nửa chữ, dường như ông ta cũng đồng ý với điều này.

Aristotle đã từng nói: "Không có thiên tài vĩ đại nào lại không có chút điên rồ."

(*) Aristoteles là một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại

Câu nói này thật sự rất có lý.

Một người phân liệt thành ba nhân cách, ngẫm lại liền phát hoảng.

Ngay cả lão đại cũng thế, nàng có ham muốn chiếm hữu cực kỳ biến thái, còn đối với chó săn có thú vui bạo dâm cũng có một vài vấn đề về tinh thần…

“Thiên kiêu cái thể, đều là kẻ mất trí a. . .”

Từ Bắc Vọng không khỏi cảm khái, hắn đã dùng toàn bộ tất cả sức lực của mình để hầu hạ lão đại, tuyệt đối không có khả năng trêu chọc Vô Thiên Yếm Văn cùng Thần Đồ Mộng Chi.

Nhiều nhất hai mươi năm, Phong Đế Thiên Thê sẽ kết thúc. Đến lúc đó, nó không chỉ đơn giản như sao hỏa đụng phải trái đất, mà là một vụ va chạm chấn động vũ trụ! !

Chỉ cần phân tích tính cách Vô Thiên Yếm Văn và Thần Đồ Mộng Chi, ai nấy đều biết rõ các nàng có thể điên rồ đến mức nào.

Từ Bắc Vọng có loại dự cảm mãnh liệt, các nàng nhất định sẽ quyết tâm giành lấy Minh thể của hắn, thậm chí còn đánh giết tới mức càn khôn thay đổi diện mạo!

“Nương nương, người mau mau mạnh lên, nếu không thì chó săn của người sẽ bị cướp mất đó.”

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay trên đỉnh mây, bắt đầu suy nghĩ về hành trình của mình trong hai mươi năm tới

Không thể nghi ngờ, hắn nhất định đạt tới cảnh giới Cổ Thần, nếu không thì sẽ bị tùy tiện thao túng gống như cá nằm trên thớt.

“Mình phải bồi dưỡng một đám tùy tùng có khí vận, dẫn bọn hắn đi xông xáo di tích vũ trụ.”

Từ Bắc Vọng hình thành kế hoạch trong đầu, đây là phương thức tăng cường tu vi một cách nhanh nhất.

Dù sao đi nữa, hắn không thiếu tiên dược, chỉ thiếu thần vật kỷ nguyên, mà di tích vũ trụ lại ẩn chứa các loại cơ duyên khó có thể tưởng tượng được.

Về phần tai họa chưa rõ, hắn sẽ nhờ tầm bảo thử đại khí vận để biến nơi nguy hiểm thành chốn an toàn, chết chóc hoá thành điềm lành.

Chương 498: Nếu đã không nể mặt nhau, vậy thì tử chiến a (1)

Trong khi Từ Bắc Vọng đang suy nghĩ, một viên ngọc giản tỏa sáng rực rỡ.

Từ Bắc Vọng đưa thần thức tiến vào nhẫn trữ vật, nhìn thấy ba ký tự cổ bắt mắt trên viên ngọc giản.

[Mau cứu ta.]

Viên ngọc giản của Bạch Nguyệt Quang.

Bạch a di cầu cứu?

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, bước vào cung điện để tiếp tục tu luyện.

[Thái Sơ công tử, ta đã bị bắt bởi Phục Hi Dưỡng Bích của Cửu Trọng Phù Thổ, hắn muốn ta trở thành tùy tùng của hắn.]

Từng dòng chữ hiện lên bên trên ngọc giản.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng không có một gợn sóng, bình tĩnh suy nghĩ về câu nói này.

Hắn đương nhiên đã nghe tới đại danh Phục Hi Dưỡng Bích, một phôi thai thiên đạo xếp thứ 181 trên bảng Vấn Đỉnh.

Về phần tùy tùng, nói khó nghe chút, chắc chắn chính là ám chỉ đến nữ nô. Bạch a di có thân hình nở nang khoa trương vô cùng, khiến cho người ta thèm nhỏ dãi cũng là điều rất bình thường.

Trong một câu nói ngắn ngủi, hắn có thể phát hiện sự hoảng loạn và bất lực của Bạch a di.

Khi không còn lối thoát, nàng ta mới đành phải tìm hắn để được giúp đỡ.

“Vận mệnh đã được định sẵn. . .”

Từ Bắc Vọng thì thầm với chính mình.

Bạch a di trải qua tám mươi mốt kiếp luân hồi, thực lực kinh tài tuyệt diễm đến nhường nào cơ chứ? Mấy chục vạn ngôi sao cũng

không thể ra sản sinh ra một người như vậy.

Nhưng đến khi đối mặt phôi thai thiên đạo cùng Thần tộc Hoàng Kim, nàng ta vẫn bị khuất phục.

Nếu lão đại không giúp hắn trở thành nội ứng, giành được thân phận cao quý trong Nhật Bất Lạc, Từ Bắc Vọng có lẽ còn đang nỗ lực thoát khỏi Tinh vực Thiên Cầm, hèn mọn nhìn lên đám thiên kiêu trên bảng Vấn Đỉnh.

Hắn làm sao có thể hành động liều lĩnh như thế này, thản nhiên coi thường Thiên Đế, bình tĩnh quan sát Tranh Độ.

[Đừng bận tâm.]

Ngọc giản lần nữa hiện ra ba chữ, hào quanh lập tức mờ đi.

Từ Bắc Vọng ném ngọc giản sang một bên, ổn định tâm thần để tu luyện.

Hắn sở dĩ vẫn chưa trả lời, cũng là vì đang thử thăm dò.

Nếu như Bạch a di sử dụng thủ đoạn uy hiếp, nàng ta gần như sẽ bị tuyên án tử hình. Hắn ta sẽ cứu nàng ta, sau đó nhờ lão đại phái người trấn sát.

Xem ra, coi như Bạch a di cũng thông minh.

Bởi vì về tình về lý, Từ Bắc Vọng phải đi một chuyến.

Dù sao không có ân tình Bạch a di, hắn căn bản không biết đến Đệ Cửu Sơn Linh giới, càng không thể thu hoạch Cấm Đạo Hoàn, huống hồ còn có thêm tên chuột tầm bảo béo tốt là Sở Tiêu Diệp.

Vài ngày sau đó, hắn đi ra Xích Ô Cổ Tinh, một mình đi về phía Cửu Trọng Phù Thổ.

. . .

. . .

m Dương Cổ Tinh.

Nhìn từ dải ngân hà, m Dương Cổ Tinh bao gồm hai viên tinh cầu một đen một trắng đan xen vào nhau, phát ra ánh sáng chói lọi nhưng cô quạnh, đêm tối ban ngày đều đảo lộn.

Đây cũng là tổ địa của Thần tộc Hoàng Kim Cửu Trọng Phù Thổ!

Dị tượng nhấp nhô chập trùng trên chín tầng mây che khuất toàn bộ tinh tú, mỗi một tầng trời đều ẩn chứa đạo vận nồng đậm, Bất Tử Thần Ưng (đại bàng)

bay lượn chao đảo trong cơn mưa thần tiên hùng vĩ.

Tại một tiên đảo mờ mịt Hồng Mông đạo khí, một phụ nhân trong bộ trang phục sặc sỡ lộng lẫy đứng vững vàng, hào quang sáng ngời của vầng Minh Nguyệt trên đỉnh đầu, ánh sáng lộng lẫy trên những rặng san hô đang có xu hướng suy kiệt.

Lông mày và đôi mắt của Bạch Nguyệt Quang tràn đầy bất lực, không còn dáng vẻ rực rỡ như xưa.

Trong một di tích vũ trụ, Bạch Nguyệt Quang vô tình thu hoạch một viên đá kỳ lạ, bên trong ẩn chứa Lục Đạo Luân Hồi Quyền (sáu nắm đấm luân hồi), đích thị là quyền pháp bá đạo trong truyền thuyết vạn cổ, lại cực kì phù hợp Luân Hồi Thiên Công do nàng ta tự sáng tạo nên.

Nhưng trước khi thu nhập vào trong túi, nàng ta liền bị Phục Hi Dưỡng Bích phát hiện được khí tức, sau đó chém giết mười mấy chiêu với đám cường giả Chí Cao hộ vệ của hắn, nhưng vẫn không tránh khỏi kết cục thất bại và trở thành tù nhân ở nơi này.

Mặc dù sự tồn tại của Bạch Nguyệt Quang không có quá nhiều ý nghĩa trong chư thiên vạn vực, nhưng nàng tuyệt đối không cam tâm trở thành nữ nô, trở thành đối tượng bị tùy ý lăng nhục.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Một tiếng nói nho nhã truyền đến, một con Bất Tử Thần Ưng bay lượn xung quanh, chở theo một nam tử trẻ tuổi phát ra hào quang điềm lành toàn thân, đi theo sau hắn ta là trùng trùng điệp điệp nữ nô.

Nam tử trẻ tuổi có mái tóc đen suôn dài như thác nước, lông mày lưỡi kiếm kéo dài đến tận thái dương, một đường thẳng đứng giữa trán tựa như đang ẩn chứa hàng trăm triệu linh hồn an cư lạc nghiệp, cả người phát ra một loại khí chất mười phần thánh khiết.

“Ta không bắt buộc.”

Phục Hi Dưỡng Bích mỉm cười, ngữ điệu bình dị và dễ gần không thể

tả.

Ánh mắt của hắn đảo qua trên người Bạch Nguyệt Quang, bờ mông như trái đào chín mọng khiến ánh mắt của hắn dừng lại thêm nửa khắc.

Mặc dù Bạch Nguyệt Quang vẫn tỏ ra vô cảm, nhưng đáy mắt hiện lên một tia không cam lòng cùng xấu hổ giận dữ.

Không bắt buộc? Vậy tại sao nàng lại bị vây khốn ở Cửu Trọng Phù Thổ, không thể đi ra bên ngoài?

Một con quỷ háo sắc hết lần này tới lần khác bày ra dáng vẻ thản nhiên lịch thiệp, trông cực kỳ đáng ghét!

Bạch Nguyệt Quang đã sống qua mấy trăm vạn, nhưng lại phải trở thành nữ nô cho một tên nhóc một ngàn tuổi sao? Loại khuất nhục này gần như có thể đánh tan tâm thế cao ngạo của nàng!

Sống lâu như thế, đương nhiên cũng có không ít hảo hữu, nàng có thể tuỳ ý liên hệ với một số cường giả Chí Cao.

Nhưng ai dám đến đây?

Thần tộc Hoàng Kim giống như một cây đại thụ đã bén rễ vô số kỷ nguyên, người thường còn không có dũng khí đối mặt trực diện, nói chi đột nhập vào bên trong để cứu người?

Tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim sinh ra cao cao tại thượng, số mệnh bất phàm, tùy ý ức hiếp sinh linh trong chư thiên.

Nếu như tên cẩu vật không ra tay giúp nàng, vậy thì vận mệnh của nàng lập tức bị định đoạt, trở thành một nữ nô lệ thấp hèn.

Chương 499: Nếu đã không nể mặt nhau, vậy thì tử chiến a (2)

nhau, vậy thì tử chiến a (2)

“Xem ra vẫn chưa quyết định tốt.”

Phục Hi Dưỡng Bích điềm nhiên như không có việc gì, sau đó lấy bộ ấm trà ra. Hắn vừa nhàn nhã pha trà, vừa thích thú thưởng thức bộ ngực đầy đặn của Bạch Nguyệt Quang.

Nước trà trong vắt được đun từ dòng suối ba trăm vạn năm, mùi thơm ngào ngạt lan tràn, tạo thành các loại thần tính lưu chuyển theo đạo vận.

Nhưng vào lúc này.

Cách đó ngàn vạn dặm, một cỗ khí tức cường đại xông tới, một nam tử áo trắng sang trọng xuất hiện trên bầu trời trong chớp mắt.

Sau lưng hắn ta có rất nhiều đệ tử đến từ đạo thống đỉnh cấp, đám người này đều có đủ tư cách tiến vào Cửu Trọng Phù Thổ. Bọn hắn vừa mới nhìn thấy áo bào trắng cấm kỵ, cho nên lập tức nổi hứng đi theo.

Không sai, Thái Sơ công tử được hàng vạn tinh vực ca tụng là áo bào trắng cấm kỵ! !

Mặc dù hắn không phải phôi thai thiên đạo, nhưng với tất cả chiến tích vĩ đại vừa qua, sự tồn tại của hắn đích thị là một điều cấm kỵ đối với phôi thai thiên đạo.

Một thân bạch bào phong hoa tuyệt đại, phong thái cái thế vô song đỉnh phong, đi đến chỗ nào đều có thể sáng lập kỳ tích thần thoại đến chỗ đó!

Hắn chính là áo bào trắng cấm kỵ, một viên sao trời loá mắt đang bay lên với tốc độ kinh khủng!

“Ai dám bắt giữ hảo hữu của ta.”

Ngữ điệu hời hợt truyền ra.

Nam tử áo trắng chắp tay sau lưng, đứng sừng sững trên đỉnh tiên đảo, tóc vàng bay phất phới trong gió, khí chất lấn át mọi lứa tuổi, dung mạo tuấn mỹ để cửu thiên đều muốn ghen ghét.

Bạch Nguyệt Quang chớp chớp hàng lông mi như cánh quạt, nội tâm sinh sôi cảm xúc cảm động, lúc trước trao tặng ân tình cho tên chó chết này quả nhiên không sai mà.

“Ồ?”

Phục Hi Dưỡng Bích khẽ nhíu mày, như thể cảm thấy bị mạo phạm.

Thái độ cường thế của đối phương khiến hắn có chút buồn cười, năng lực có bao nhiêu mà dám tìm hắn đòi người?

“Thái Sơ cái gì ?”

Phục Hi Dưỡng Bích suy nghĩ nửa ngày nhưng vẫn không thể nhớ được tên, cuối cùng cười nói: “Ngươi không đủ tư cách, phôi thai thiên đạo Nhật Bất Lạc mới có thể đàm đạo với .”

Khi những lời này rơi xuống, ánh mắt của rất nhiều đệ tử đạo thống đỉnh cấp bùng lên từng ngọn hỏa diễm, một cảm giác mong đợi tràn ngập trong lòng bọn họ.

Áo bào trắng cấm kỵ đến đây là có chủ đích, đương nhiên sẽ không xám xịt trở về, hắn sẽ làm gì tiếp theo đây?

“Ngươi xác định?”

Ánh mắt của nam tử áo trắng rất bình tĩnh, căn bản không hề nổi lên một tia gợn sóng.

“Xác định.”

Khuôn mặt của Phục Hi Dưỡng Bích ngập tràn ý cười.

Kỳ thật, nếu như đối phương tỏ ra khiêm tốn, Phục Hi Dưỡng Bích vẫn sẽ nể mặt tộc nhân Thần tộc mà buông tha nữ nô này, dù sao thì nàng ta cũng không phải thần vật trân quý gì cả.

Nhưng đối phương lại bày ra phong thái cao cao tại thượng đến đây để chất vấn, dường như còn có chủ ý nhục nhã, làm sao hắn có thể chịu được? Mặt mũi đặt chỗ nào?

Có lẽ là vì đạt được một số thành tích, cho nên phát sinh tính cách không coi ai ra gì!

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn thẳng hắn, chợt tùy ý nói: “Được, vậy thì tử chiến đi.”

Tử chiến!

Hai chữ này như thể thiên thạch rơi xuống tinh hải, nhấc lên gợn sóng cao vạn trượng!

Rất nhiều đệ tử của đạo thống đỉnh cấp chợt biến sắc, đáy mắt ngập tràn hăng hái và cuồng nhiệt!

Quả nhiên, áo bào trắng cấm kỵ đi tới đâu, hắn sẽ nhấc lên cao trào tới đó!

Từ xưa đến nay, tên nam nhân này chưa bao giờ biết cúi đầu, càng không thể kiềm chế tài năng của mình!

Hắn muốn khiêu chiến phôi thai thiên đạo!

Đây là chuyện gần như không thể tưởng tượng được! Sinh linh bình thường há có thể lay động phôi thai thiên đạo? Nhưng đối với áo bào trắng cấm kỵ, chuyện này như thể đương nhiên.

Kỳ tích?

Đây là thứ mà hắn am hiểu nhất!

Bầu không khí chết chóc như thể ngày tàn đã đến.

Thân thể mềm mại nở nang của Bạch Nguyệt Quang khẽ run rẩy, hiển nhiên đang khủng hoảng bất an vô cùng, sự kiêu căng ngạo mạn của tên chó chết này nằm ngoại dự liệu của nàng.

Ở kỷ nguyên trước đó, nàng ta từng là thiên kiêu bảng Vấn Đỉnh, cũng hiểu rất rõ hai chữ tử chiến có ý nghĩa như thế nào.

Chỉ một người có thể sống.

Đường thẳng đứng giữa trán Phục Hi Dưỡng Bích mở ra rồi đóng lại, nụ cười ôn nhu lập tức biến mất, hắn gằn từng chữ: “Như ngươi mong muốn.”

Tên này chỉ là một con chó dại không biết trời cao đất rộng, cứ thấy người là lao lên cắn. Dám khiêu khích ta ư? Chán sống rồi!

Nhưng ngay lúc này.

“Chậm đã.”

Thiên địa hiển hóa ra một nam nhân trung niên có vẻ mặt hồng hào, mặt mũi quắc thước, áo bào tung bay. Khi ông ta bước đi, khí tức dường như hòa lẫn với dị tượng trên chín tầng trời.

“Tiểu tử, ngươi có chắc mình không cần xin ý kiến của trưởng bối không?”

Sắc mặt của ông ta không chút cảm xúc, khí tức mênh mông nghiền ép Chí Cao, tu vi rõ ràng là một vị Đạo quân.

Nhân đạo hợp nhất, ông ta gần như đứng sừng sững giữa trung tâm đạo pháp.

“Ta chắc.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười, giọng điệu hết sức thản nhiên chắc chắn.

Sao hắn lại là hạng người lỗ mãng được?

Một khi đã hạ chiến thư, thì tất nhiên đã nắm chắc phần thắng. Dù sao đi nữa, hắn đang có mười ba đóa hoa bỉ ngạn, nhất định có thể tiêu diệt Phục Hi Dưỡng Bích chỉ bằng một chiêu.

Còn mục đích ư, rất đơn giản.

Hắn cần bản nguyên phôi thai.

Một khi thôn phệ bản nguyên của phôi thai thiên đạo, hắn gần như đã mở ra chiếc hộp pandora. Trong tương lai, hắn sẽ có thể tu luyện rầm rộ, sau đó điên cuồng đi săn phôi thai thiên đạo, thu hoạch khí vận ngập trời và căn cơ đại đạo.

Đối với bản nguyên của Thái Sơ Cảnh Long, hắn vẫn chưa thể luyện hóa nên chỉ có thể nhờ lão đại bảo quản giúp.

Mà bây giờ đang có một tên phôi thai thiên đạo ở trước mặt, đó chính là đối tượng thí nghiệm tốt nhất.

Chương 500: So đấu đạo tâm, còn thiếu rất nhiều (1)

“Thái Sơ Hồng không đồng ý, y đang trên đường chạy tới.”

Thân ảnh nam nhân trung niên mơ mơ hồ hồ, lời nói cũng xa xôi như có như không, đạo vận vô biên vô tận lan tràn khắp nơi.

Hiển nhiên, ông ta đã giao lưu với Thái Sơ Hồng bằng ngọc giản.

Bốn bề yên lặng.

Sắc mặt của Phục Hi Dưỡng Bích vẫn không thay đổi, cố gắng kìm nén cảm xúc, nhưng nội tâm vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Ý của lão tổ là gì?

Lão tổ cho rằng mình sẽ thất bại sao?

Tại sao lại phải ngăn cản chứ?

Rất nhiều đệ tử đạo thống đỉnh cấp khác vẫn lộ ra phong thái cung kính, không dám biểu hiện bất kỳ vẻ mặt khác lạ nào.

Nhưng thật ra bọn họ cũng nghi ngờ trong lòng…. Thái độ này của lão tổ, hẳn là đang lo lắng Phục Hi công tử sẽ thua nhỉ?

Quá là kinh khủng!

Chẳng lẽ phôi thai thiên đạo sẽ thua dưới tay một tên Thần Linh cao phẩm sao? Nghĩ mà rùng cả mình.

“Ngươi đang làm càn cái gì đấy?”

Một tiếng rống to vang lên.

Một vầng Đại Nhật có kích thước vạn trượng xuyên thủng bầu trời, giống như một quả cầu kim loại đúc bằng vàng, phát ra kim quang vô tận che hết chín tầng trời.

Bên trên vùng đất tịnh thổ, vô số hư ảnh tóc vàng bắt đầu hiển hoá, Thái Sơ Hồng lập tức bước ra.

Ông ta thán phục tên tiểu bối!

Không chịu ngồi yên một giây phút nào!

Quả thật là sao chổi chuyên gây họa!

Vụ việc Vô Miện Chi Vương vừa mới lắng xuống, hắn ta lại tới Cửu Trọng Phù Thổ để gây sự.

Ngươi muốn gây thù hằn khắp tứ phía cho Nhật Bất Lạc à?

“Vãn bối chỉ muốn luận bàn một chút với Phục Hi công tử.”

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ mở lời.

“Trở về!”

Thái Sơ Hồng bước tới, ánh mắt vô cùng bén nhọn, khiến đám cường giả Tranh Độ câm như hến.

Đó không phải uy áp của thực lực, mà là uy áp của quyền thế!

Thái Sơ Hồng quản lý công việc đối ngoại của Nhật Bất Lạc, thân

phận cũng cực kỳ cao quý phi thường.

Thái Sơ Hồng nhìn chằm chằm tên tiểu bối với ánh mắt cảnh cáo.

Thành thật mà nói, lúc còn ở Vô Miện Chi Vương, ông ta cho rằng tỷ lệ thắng của tiểu bối là con số không, căn bản không thể nào sống sót thoát ra được.

Thì bây giờ đối mặt Phục Hi Dưỡng Bích, ông ta cảm thấy tiểu bối có ba phần thắng, thậm chí là năm phần!

Giữa các phôi thai thiên đạo với nhau, chênh lệch giữa mỗi bậc xếp hạng rất lớn lao, tiểu bối tuyệt đối không thể lung lay được một trăm vị trí đầu, động thái khiêu chiến Đế Nhai giống như câu chuyện đùa.

Nhưng đối với thiên kiêu xếp thứ 181 bảng Vấn Đỉnh, xét về những kỳ tích mà tên tiểu bối này đã sáng lập nên, hắn chưa hẳn không có năng lực đối chiến.

Thân ảnh nam nhân trung niên càng trở nên mịt mờ, ông ta cũng có suy đoán của riêng mình.

Đã có vết xe đổ trong quá thứ, đối phương chính là thiên kiêu cái thế từng để lại dấu ấn trên con đường thời gian, tài năng của hắn không thể phân tích theo lẽ thường được.

Ngay cả ông ta mà còn không thể suy luận ra kết quả thắng bại. Với khả năng hợp mệnh cách trời, ông ta cảm giác phần thắng chia đều 5 – 5. Điều đó có nghĩa, Phục Hi Dưỡng Bích rất khó có thể chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Nói cho cùng, đây cũng chỉ là một cuộc đấu tranh thể diện giữa các thế hệ trẻ, chỉ cần òa giải tí là được. Hơn nữa, hai bên vốn dĩ không quen không biết, không cừu không oán, sao phải đánh đánh giết giết?

“Nếu muốn luận bàn thì hãy tới đại đạo cổ lộ để so đấu, phân xử thắng thua bằng đạo tâm.”

Nam nhân trung niên nhàn nhạt mở miệng, sau đó phát ra một tia khí tức tuỳ ý, bóp chết uất ức trong lòng Phục Hi Dưỡng Bích, khiến hắn ta bình tĩnh trở lại.

Hàng trăm vạn người khó có thể che giấu được nỗi thất vọng. Xem ra, bọn họ không có cách nào tận mắt chứng kiến trận đại chiến này rồi.

“Lời này có lý.”

Thái Sơ Hồng gật đầu cười.

Ông ta nhớ rất rõ, khi tên tiểu bối này vừa bước vào Xích Ô Cổ Tinh, hắn đã biểu hiện đạo tâm trác tuyệt, giành được sự tán thưởng của thế hệ trước.

So đấu đạo tâm với Phục Hi Dưỡng Bích, hắn có lẽ sẽ không thất bại thảm hại.

Đương nhiên, kết quả thua cuộc là chắc chắn, dù sao thì đối thủ chính là phôi thai thiên đạo, người đã được đại đạo mài giũa xuyên suốt vô số tháng năm tại kỷ nguyên trường hà.

Phục Hi Dưỡng Bích sầm mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử áo trắng, sau đó trầm giọng nói: “Xem như ngươi gặp may.”

Hắn không hề hứng thú với việc so sánh đạo tâm, hắn chỉ muốn làm thịt cái thằng điên đã khiêu khích mình!

Nam nhân trung niên phất tay áo, thân ảnh tan rã thành từng ánh hào quang óng ánh, sau đó bay ra khỏi chín tầng trời trong chớp mắt, năng lượng Hồng Hoang vô cùng vô tận rơi rắc khắp nơi.

Đến khi Đại Nhật rời khỏi chín tầng trời, không ít các đệ tử đạo thống đỉnh cấp mới dám khởi hành.

Mặc dù không thấy hồi hộp, nhưng bọn hắn cũng muốn biết đạo tâm của áo bào trắng cấm kỵ vững vàng đến mức nào.

…

…

Đại đạo cổ lộ không thuộc về Cửu Trọng Phù Thổ, nó vốn nằm sừng sững bên ngoài Âm Dương Cổ Tinh, đã từng in dấu của biết bao nhiêu đại nhân vật trong vô số kỷ nguyên

Nơi này giống như một thế giới hỗn độn, tăm tối không chút ánh sáng, thanh âm tế tự đại đạo vang xa, sao trời lên xuống theo trật tự, tạo thành một con đường rộng rãi hùng vĩ.

Đại đạo cổ lộ được cấu tạo bởi một trăm lẻ tám viên cổ tinh, tất cả đều là sao trời bí ẩn ở nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ, ngay cả Đạo Quân cũng không thể phá hủy được chúng!

Một thác nước màu tím kéo dài chín trăm triệu dặm, dường như đang ẩn chứa khí tức tai họa, tựa như kỷ nguyên trường hà, nhưng lại xen lẫn với dòng khí hỗn độn vô cùng vô tận.

“Vô Cực Nhất, Diễn Hóa Trường Khanh, Vô Thiên Yếm Vãn, đều là 103 cổ tinh.”

“Hoàng Cẩm Sương, 104 cổ tinh.”

“Chủ nhân Thiên Đình, tộc trưởng Hồn Bất Quy, còn có Long Vương của Bắc Cực Thú Liệp, đại ma chủ Nhất tộc Ám Duệ… đều hơn 100 viên cổ tinh.”

“Kinh khủng nhất là quốc vương của Vĩnh Hằng Quốc Độ, trọn vẹn 107 viên. Đạo tâm vô địch của ông ta đứng đầu chư thiên vạn vực, cho nên có thể thu hoạch được một khúc đạo cốt thần bí lắng đọng giữa kỷ nguyên trường hà.”

Đám người ngước mắt nhìn danh tự ở bốn góc đại đạo cổ lộ, mắt tràn đầy cúng bái và kính nể.

Đại đạo cổ lộ nối với sâu trong kỷ nguyên trường hà, mỗi khi hơn một trăm viên cổ tinh được kích hoạt, một món thần vật sẽ rơi xuống.

Chương 501: So đấu đạo tâm, còn thiếu rất nhiều (2)

“Ngươi đi trước đi. ta sợ rằng nếu ta đi lên, ngươi sẽ đánh mất dũng khí.”

Phục Hi Dưỡng Bích bình tĩnh mở miệng, sắc mặt khôi phục vẻ nho nhã thường ngày, nhưng dáng vẻ hững hờ thản nhiên lại ẩn chứa ý chí ngang ngược cường thế.

Hắn đã thử rất nhiều lần rồi, lần thấp nhất cũng tới 99 viên. Khi đột phá Cổ Thần vào bảy trăm năm trước, hắn đã thắp sáng viên thứ 101 trong một lần vung tay.

Một sinh linh không có bản nguyên thiên đạo, hắn lấy cái gì để tranh đấu?

Thái Sơ Hồng gật đầu với tiểu bối, ra hiệu hắn đi vào thác nước màu tím.

Ông ta mong rằng Từ Bắc Vọng sẽ thắp sáng 99 viên, tuyệt đối không thể thấp hơn 97, thành tích này vừa vặn phù hợp với đủ loại kỳ tích

mà tiểu bối sáng lập.

Mặt mày Từ Bắc Vọng chẳng chút dao động, hắn chắp tay đi ra, sau đó đột nhiên dừng bước, quay đầu lại rồi nói: “So đấu đạo tâm xong lại tử chiến. Ta thực sự muốn đánh với ngươi một trận.”

Thái Sơ Hồng bỗng chốc biến sắc.

Phục Hi Dưỡng Bích híp híp mắt, một tia sát ý lập tức lóe lên, hắn nhấc khóe miệng, như thể đang mong chờ trải nghiệm niềm vui được giết chóc.

Mà vị Đạo Quân kia, khí tức hoá thành thực thể, quy tắc xiềng xích phác họa nên từng dị tượng ở trên chín tầng trời, năng lượng hủy thiên diệt địa trút xuống.

Nếu không nể mặt Nhật Bất Lạc, ông ta đã vung ra một chưởng, đập nát tên điên này rồi!

Cho thể diện mà không cần!

Ầm ầm!

Những lời này như thể sấm nổ rền trời, vang vọng khắp bên ngoài m Dương Cổ Tinh.

Huyết dịch bên trong cơ thể của đám người đang vây xem bắt đầu sôi sùng sục, quá kích động! Đây sẽ là một trận chiến thời đại được ghi chép vào kỷ nguyên thời đại!

Trời ơi!

Áo bào trắng cấm kỵ quả là tên điên cái thế!

Đạo Quân lên tiếng mà vẫn vô dụng!

Nói tử chiến thì đó nhất định là tử chiến!

Dùng tu vi Thần Linh cao phẩm để khiêu chiến Cổ Thần cửu trọng đỉnh phong, phôi thai thiên đạo đang xếp thứ 181 bảng Vấn Đỉnh.

Cái này còn rung động hơn trận chiến Vô Miện Chi Vương gấp trăm lần!

Tin tức như gió lốc khủng bố, nhanh chóng truyền khắp m Dương Cổ tinh, Bất Tử Thần Ưng kết bè kết lũ bay qua hàng tỉ dặm mà tới.

Nhờ truyền bá qua ngọc giản, rất nhiều tộc nhân Hoàng Kim Thần tộc kinh hãi vạn phần, bọn họ nhanh chóng xé rách không gian, chạy tới để chứng kiến một màn so đấu này.

Một viên đá khuấy động hàng tỷ con sóng!

Tin tức truyền đi đến đâu, hàng vạn vạn sinh linh chấn động tột đỉnh đến đó, ai nấy đều lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng!

Tất cả các loại mảnh vỡ vượt qua vô số trận pháp truyền tống, bay đến các đại tinh vực. Để có thể chứng kiến trận chiến này, vô số tu sĩ đã bỏ ra rất nhiều tiên tinh và khoáng mạch.

Liệu có đáng giá không?

Đương nhiên là có!

Đây chính là áo bào trắng cấm kỵ đấy!

Vào những năm gần đây, các thiên kiêu cái thế đều đang ráo riết chuẩn bị cho Phong Đế Thiên Thê, dẫn đến cuộc tranh đấu bảng Vấn Đỉnh như một vũng nước đọng tĩnh lặng, khiến cho hàng tỉ sinh linh vô cùng thất vọng.

Cho tới khi nam nhân kia đột nhiên xuất hiện!

Hắn dùng tu vi Thần Linh sơ phẩm giết chết Cổ Thần cửu trọng chỉ với một chiêu, ngạo mạn khiêu khích Đế Nhai, càn rỡ tuyên chiến với Hoàng Cẩm Sương. Giờ đây, hắn đặt chân đến Cửu Trọng Phù Thổ, thề sẽ đánh bại phôi thai thiên đạo cao cao tại thượng!

Ngông cuồng tự đại!

Cường thế hung hăng tới mức chư thiên vạn vực phải xôn xao!

Ầm ầm!

Trong hàng vạn thế giới vô biên vô tận, bầu trời soi chiếu hình ảnh ở m Dương Cổ Tinh xa hoa sang quý.

Vô số người vừa chờ mong vừa lo lắng. Sao cứ phải so đấu đạo tâm làm gì? Vẽ vời thêm chuyện! Bọn họ hy vọng hai tên này trực tiếp giao thủ luôn đi!

Trong thế giới băng tuyết, từng bông tuyết rũ xuống thành dòng.

“Tiểu phôi đản đẹp trai ghê.”

Phì Miêu đặt mông ngồi trên nắp quan tài, ngọ nguậy tìm vị trí quan sát tốt nhất.

Chín năm trước, nó đã tỉnh giấc từ cơn ngủ mơ, tu vi bay thẳng lên Cổ Thần thất trọng.

Còn về lần gặp gỡ giữa nó và tiểu phôi đản ư, hì hì, tất nhiên phải giữ bí mật rồi.

Hoàng Như Thị nằm trần truồng nằm trong quan tài, làn da trắng nõn lưu chuyển ánh sáng trong suốt, máu thịt nàng chảy xuôi quy tắc đại đạo, thân thể hoàn mỹ sực nức dị tượng.

“Hắn kiêu ngạo như vậy sao?”

Bà ta cũng nhìn chằm chằm hình ảnh không chớp mắt, tâm tình phức tạp không thể diễn tả thành lời.

Mỗi động thái của con rể hờ đều khiến cả chư thiên vạn vực không khỏi bàng hoàng, như thể hắn ta được sinh ra là để đứng trên đỉnh cao vũ trụ, trở thành ngôi sao trời lộng lẫy nhất.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế này, bà không biết Cẩm Sương có quản lý được không…

“A di, cho này.”

Phì Miêu ném một ít đồ ăn vặt vào quan tài, còn mình thì cắn chân gà giòn tan thơm phức, ôi thơm quá, sau đó liếm liếm ngón tay.

“Hửm?”

Thân ảnh váy tím đi ra khỏi vực băng vạn dặm, nàng lạnh lùng liếc Phì Miêu.

“Cẩm Sương, ngươi cảm thấy hắn có mấy phần thắng?”

Hoàng Như Thị tò mò hỏi nữ nhi, dù sao thì bà không suy luận được kết quả.

Con rể hờ từng lưu lại sự tồn tại của mình ở con đường thời gian, thậm chí biểu hiện ở Vô Miện Chi Vương trước đây của hắn chỉ là một góc nhỏ của tảng băng chìm.

“Vớ vẩn!”

Khuôn mặt tinh xảo của Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh xuống mấy độ,

nàng đưa tay nhận lấy ly trà sữa mà mèo béo đang cung kính dâng lên.

Hoàng Như Thị có chút bẽ mặt, đương nhiên nữ nhi hoàn toàn tin tưởng hắn rồi.

Hoàng Như Thị không khỏi nghĩ đến hình ảnh ở di tích vũ trụ, sau đó âm thầm bĩu môi.

Vừa hôn ngực vừa liếm chân, chơi nhiều trò như thế, chẳng trách nữ nhi lại đái dầm…

“Đạo tâm của hắn sẽ thắp sáng mấy ngôi sao?”

Hoàng Như Thị hỏi.

“Một trăm lẻ ba.”

Hoàng Cẩm Sương hất cằm lên, dè dặt đáp.

Đương nhiên, chó săn sẽ thua nàng một ngôi sao.

Nếu hắn vượt qua nàng, nàng sẽ nổi điên ngay lập tức.

“Đánh giá cao đấy.”

Đôi mắt duyên dáng của Hoàng Như Thị tràn đầy ý cười.

Sinh linh không phải phôi thai thiên đạo khó có thể vượt qua một trăm ngôi sao, nếu không, trật tự thiên đạo sẽ mơ hồ bị phá vỡ.

“Meo meo, nếu ngươi có thời gian thì đi thử một lần đi. Ngươi chắc chắn sẽ đạt được một 106 ngôi sao.”

Hoàng Như Thị ngẩng đầu nhìn Phì Miêu, nó vẫn đang ăn uống thả cửa, miệng đầy trần dầu mỡ.

Phì Miêu gật gà gật gù, sau đó trợn mắt nhìn chằm chằm hình ảnh.

Chương 502: Kinh động các tồn tại bất hủ! Sinh linh vũ trụ điên cuồng vì Thái Sơ Bắc Vọng! (1)

Bên ngoài Âm Dương Cổ tinh, rất nhiều thiên kiêu cái thế giáng lâm, toàn thân bọn hắn bao phủ trong màn sương mù hỗn độn, đủ loại dị tượng lần lượt xuất hiện.

Từ nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ, vô số lão quái vật chiếu hư ảnh đến đây để xem náo nhiệt. Trận chiến này liên quan tới phôi thai thiên đạo, là sự kiện quan trọng bậc nhất trong kỷ nguyên thời đại này, bọn họ đương nhiên không thể không chú ý.

Nam tử tuấn mỹ đứng hiên ngang dưới thác nước tím, mái tóc vàng kim và vạt áo trắng tinh tung bay đan xen vào nhau, thân ảnh đơn độc phát ra khí thế vô song hơn người.

Hắn cũng rất muốn biết, mức độ cao nhất của đạo tâm mình là ở đâu.

Luận khí vận, hắn là tên xui xẻo đệ nhất chư thiên. Luận thiên phú, hắn chỉ có thể miễn cưỡng cải thiện bằng việc cướp đoạt cơ duyên, nhưng vẫn thua kém những phôi thai thiên đạo hàng vạn dặm.

Thế nhưng.

Chẳng biết vì sao, đạo tâm của hắn lại kiên cố vững chắc tới mức chính mình cũng cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi.

Trước kia hắn vẫn luôn kiềm chế đạo tâm, nhưng hiện giờ rốt cuộc cũng có thể thoải mái say sưa mà phóng túng một lần.

“Ngươi vẫn do dự không tiến, là vì đang sợ hãi sao?”

Phục Hi Dưỡng Bích giễu cợt một tiếng, hai mắt phát ra ánh sáng rực cháy, dị tượng bên ngoài cơ thể hắn huyễn hóa thành toà bảo tháp chín tầng của Địa Ngục, khí tức sát phạt vô cùng tăm tối.

Muốn xem ta là bàn đạp sao?

Ngươi cũng không xem bản thân có xứng hay không!

Ta cho ngươi một cơ hội.

Nếu ngươi vẫn còn tự tin một cách ngu xuẩn như vậy, cũng đừng trách ta dùng huyết dịch Nhật Bất Lạc để cất rượu!

“Đáng tiếc…”

Toà vương tọa màu xanh truyền ra một tiếng than nhẹ, đạo đồ trắng đen điên cuồng lưu chuyển. Đế Nhai chắp tay sau lưng, thần sắc lặng

lẽo, dường như mang chút phẫn nộ.

Hắn có thể không tức sao?

Nếu đối phương rơi đài, làm sao hắn có thể rửa sạch mối nhục bị cướp mất Hỗn Nguyên Qua?

Nhưng đúng lúc này.

Một cây liễu xanh ngắt bay vượt qua hàng vạn tinh vực mà đến đây, khí tức hỗn độn bao phủ xung quanh rễ cây, một nam tử trẻ tuổi trong trang phục màu đen đang đứng dựa lưng vào gốc liễu.

Hắn ta mang dung mạo tuấn mỹ, đồng tử màu tím lạ kỳ, tư thái thánh cốt lấp lánh, mặt mũi hiền hòa thản nhiên, nhưng ánh mắt lại tràn ngập tang thương.

Nam tử trẻ tuổi lẳng lặng đứng trên biển sao, như thể đang hiệu triệu hàng vạn âm thanh tế tự linh thiêng, toàn bộ cơ thể được ban phước bởi ý chí của vũ trụ, khoáng đạt mà vĩ đại!

Không chỉ hàng vạn tinh vực chìm vào yên lặng, mà ngay cả các tồn tại bất hủ của m Dương Cổ Tinh cũng phải hoảng hốt trong chốc lát.

Ngay cả hắn cũng tới?

“Vô Cực Nhị!”

Ánh mắt của không ít phôi thai thiên đạo tràn ngập e ngại, khí tức của kẻ này uy áp đến mức khiến bọn họ thở không ra hơi.

Đại Đế đỉnh phong, hay là Thiên Đế?

Sự chênh lệch giữa hắn và bọn họ như mây trời và bùn đọng, ai nấy đều không khỏi tuyệt vọng!

“Bắc Vọng, ngươi hãy tĩnh tâm!”

Tại vùng đất tịnh độ bên trên vầng Đại Nhật hoàng kim vạn trượng, Thái Sơ Hồng nghiêm mặt, dùng đạo pháp để gột rửa tì vết tâm linh của tiểu bối.

Đến bước này rồi, nói cái gì nữa cũng vô dụng. Hiện tại, ông ta hy vọng tiểu bối có thể tiếp tục bảo vệ vinh quang của Nhật Bất Lạc, sáng lập nên kỳ tích huy hoàng!

Nói cách khác, hắn nhất định phải kiến tạo một thành tích trác tuyệt

ở đại đạo cổ lộ!

Dưới con mắt khẩn trương chăm chú của hàng tỉ sinh linh, Từ Bất Vọng vẫn ung dung nhàn nhã như cũ, hắn rảo bước vào thác nước màu tím, để mặc khí tức tai nạn chín trăm triệu dặm ma luyện chính mình.

Trong giây lát.

Ngân hà vũ trụ mênh mông quay cuồng. Thác nước màu tím bao la hùng vĩ sôi trào, phá hủy đạo vận tiên hà vô cùng tận.

Ầm!

Trên cổ lộ, một ngôi sao lấp lánh hào quang.

Đó là ngôi sao thứ nhất.

Từ Bất Vọng như thể con trai của kỷ nguyên, từng làn sóng bên trong thác nước lớn hùng vĩ vờn quanh thân thể của hắn. Hào quang tím vạn trượng xuyên thấu vũ trụ, chôn vùi khí tức tai nạn trường hà vô tận bằng sức mạnh to lớn.

Ầm ầm!

Chín mươi chín ngôi sao trời thần bí được thắp sáng, ánh sao lộng lẫy đến cực hạn.

Chúng tạo thành lĩnh vực đầy sao, dồn dập hội tụ quanh Từ Bắc Vọng, vô cùng đẹp đẽ và thánh khiết!

“Một trăm…”

Hàng tỉ sinh linh nhìn chằm chằm vào cảnh tượng này, tới nỗi đôi mắt cay cay, nội tâm muốn rung động bao nhiêu thì rung động bấy nhiêu!

Cổ tịch đã ghi chép lại, đối với sinh linh không phải phôi thai thiên đạo, thì đạo tâm của kẻ đó sẽ rất khó đạt đến một trăm ngôi sao.

Mà nam nhân này lại làm được điều đó dễ như trở bàn tay, thậm chí còn chưa phải là cực hạn của hắn!

Không hổ danh là áo bào trắng cấm kỵ!

Đây chính là nguyên nhân vì sao họ nguyện ý bỏ ra toàn bộ tài sản để để có thể quan sát một màn này!

Thái Sơ công tử không ai sánh bằng!

Rất nhiều lão tộc nhân của thần tộc Nhật Bất Lạc đều vừa sợ hãi vừa vui mừng. Chuyện này đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ.

Mà các phôi thai thiên đạo của các đại thần tộc Hoàng Kim đều phải nghiêm mặt.

Chuyện này đã ra khỏi phạm trù hiểu biết của bọn họ, chẳng trách Thái Sơ Bất Vọng lại dám đánh trời loạn đất.

Hắn có tư cách này!

Vô Cực Nhị vẫn tựa vào cây liễu, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ.

Chương 503: Kinh động các tồn tại bất hủ! Sinh linh vũ trụ điên cuồng vì Thái Sơ Bắc Vọng! (2)

“Không thể nào…”

Tại khu vực dị tượng Cửu Trọng Thiên, vô số tộc nhân Cửu Trọng Phù Thổ hồi hộp kinh hãi, bọn họ không thể tin được vào mắt mình.

Sao lại dễ dàng như vậy?

Cảnh tượng đột nhiên dừng lại, tốc độ chảy xuôi của thác nước màu tím yếu dần đi trong khoảnh khắc.

Nhưng sóng nước lại tựa như thủy triều trên biển, mang theo lực lượng vô cùng vô tận tuôn về phía người áo trắng, như thể muốn cắn nuốt hắn hoàn toàn.

“Ai có thể ngăn ta được?”

Ngữ khí hời hợt của hắn dường như có thể cắt ngang thác nước, cuốn xoáy tai nạn vạn cổ thành từng mảnh nhỏ.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm ầm ầm ầm!

Đại đạo cổ lộ chỉ còn trơ trọi một ngôi sao lớn vẫn ảm đạm hào quang.

Những ngôi sao còn lại đều phát ra ánh sáng lộng lẫy chói mắt, tạo thành một ngân hà tinh vực, in dấu vết chấm dứt cho vạn vật bên trong kỷ nguyên trường hà.

Sức mạnh lan tràn khắp nơi, ánh sao soi sáng đến vô tận, khiến người ta run rẩy!

Hàng vạn ngôi sao lâm vào sự yên tĩnh chết chóc kỳ lạ khiến người ta lạnh cả sống lưng!

Như thể có một ống giảm thanh bao quát toàn đại đạo, một tiếng động nhỏ cũng không xuất hiện, ngay cả lôi điện phong vũ cũng tắt hẳn.

Toàn thể sinh linh hóa đá tập thể! Nội tâm họ vô cùng rung động!

Thậm chí thức hải đại não họ đều ngừng lại trong nháy mắt!

Đầu óc họ trống rỗng!

Họ chẳng tài nào suy nghĩ gì được!

Họ chỉ muốn quỳ xuống cúng bái cảnh tượng thần thoại kinh hãi cả kỷ nguyên này!

Áo bào trắng cấm kỵ đã làm được!

Hắn sánh vai cùng với quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ!

Trong thế giới băng tuyết, thân thể Hoàng Như Thị trở nên cứng ngắc, đôi môi đỏ mọng mở to tới nỗi có thể nhét vào một quả trứng gà, bà ta gần như ngây ngốc.

Sao có thể…

Sao đạo tâm của hắn có thể vô địch đến mức này!

Đệ Ngũ Cẩm Sương bình tĩnh nhìn cảnh này, hàng lông mi dài che lại cảm xúc nơi đáy mắt.

Nàng nắm chặt mép váy, vừa kiêu ngạo mừng rỡ, nhưng cũng vừa mê mang luống cuống.

Từ khi đến Tiên giới, dường như chó săn không cần sự bảo vệ của nàng nữa, hắn có thể sống huy hoàng bằng sức mạnh của bản thân.

Nghĩ đến đây, Đệ Ngũ Cẩm Sương cảm thấy khó chịu, thậm chí là sợ hãi, như thể nàng không tìm được giá trị của mình nữa.

“Tiểu phôi đản tuyệt vời quá!” Phì Miêu gắng sức vỗ móng, nó cười như một con hươu bào ngu ngốc.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh mặt, nàng phất tay áo, quăng nó bay xa tám vạn dặm.

…

…

m Dương Cổ tinh vẫn im lìm như cũ.

Vô Cực Nhị rốt cuộc cũng đã biến sắc, từng mảnh lá cây khô héo rơi xuống từ cây liễu cho thấy nội tâm hắn khiếp sợ đến mức nào.

“Tốt!”

Một tiếng hét vui vẻ ầm ầm vang lên, từng vòng Đại Nhật có kích thước vạn trượng lập tức lao đến, trong không gian hỗn độn chìm nổi, các lão quái vật Nhật Bất Lạc đều cực kỳ hưng phấn.

Cầu vồng khổng lồ ào ra từ nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ, cánh cửa lưu ly ngọc bích nặng nề đứng sừng sững giữa trời, sương mù màu tím bao phủ toàn bộ Thiên Cung.

Thiên Đình đã tới!

Làm sao có thể không tới chứ?!

Một trăm linh bảy ngôi sao! Trong ghi chép của vô số kỷ nguyên, chỉ có một người ở Vĩnh Hằng Quốc Độ mới làm được điều đó.

Mà hôm nay, tiểu bối nhà mình lại sáng lập một kỳ tích! Đây là đạo tâm vô địch chân chính!

Ầm!

Tại nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ, vô số dị tượng cuồn cuộn lao đến, các lão tộc nhân đại Thần tộc Hoàng Kim rối rít xuất hiện chân thân.

Cuộc đọ sức sinh tử của phôi thai thiên đạo chỉ khiến bọn hắn thấy hứng thú.

Nhưng cảnh tượng này quả thực đã khiến bọn họ chấn động!

Nó đã lật đổ hết thảy kỷ lục trong thời đại này!

Sinh linh bình thường ấy vậy mà có thể có đạo tâm vô địch đúng nghĩa, điều này quá hoang đường rồi!

“Tiếp tục đi.”

Một thanh âm già nua truyền đến.

Ngân loan kim khuyết và tử phủ, kỳ hoa cỏ ngọc cùng quỳnh ba, kỳ quan tràn ngập bầu trời, thế giới đại đồng hư ảo một phương, từng bách tính an cư lập nghiệp trong quốc gia.

Nam tử mặc áo bào vàng dài vạn trượng, khuôn mặt mơ hồ không thể, chỉ có thể nhìn thấy từng sợi khí tức hỗn độn.

Quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ giáng lâm chân thân!

Mỗi một tấc áo bào của y đều ngưng tụ từ sức mạnh tín ngưỡng, căn cơ tu luyện của y vô cùng kinh khủng.

“Tiếp tục đi.”

Thanh âm kỳ ảo của Thiên Đình chi chủ cũng truyền đến thác nước màu tím.

Vào giờ khắc này, hàng vạn sinh linh ngừng hô hấp, trái tim ngừng đập.

Bọn họ rất hy vọng chứng kiến cảnh tượng kế tiếp!

Họ vốn tưởng màn so đấu đạo tâm chỉ là món khai vị, nào ngờ đây là sự kiện chính!

Nếu Từ Bắc Vọng làm được, đấy chính là sự kiện chói mắt nhất trong kỷ nguyên thời đại này, ngay cả Vô Cực Nhất cũng chỉ đành xếp sau!

Không ai có thể nghi ngờ, trang đầu tiên của các ghi chép lịch sử trong thời đại kỷ nguyên này sẽ là—

Thái Sơ công tử chính là nhà vô địch đạo tâm chân chính kể từ khi khai thiên lập địa tới nay!

Hàng trăm triệu tinh vực đồng thời yên tĩnh là cảnh tượng có một không hai.

Thác nước chín trăm triệu dặm gào thét, vô tận ách nạn mãnh liệt sôi trào, nhưng ngôi sao lớn cuối cùng vẫn chẳng hề có động tĩnh gì.

“Hắn dừng lại ở đây rồi sao?”

Vô số người rùng mình và cảm thấy không cam tâm, bọn họ hận không thể đánh đổi mạng sống của mình để thắp sáng ngôi sao cổ bí ẩn này.

Bầu không khí yên ắng kéo dài, ngàn vạn dị tượng sôi trào, rất nhiều sự tồn tại vĩ đại đang lặng yên quan sát.

Chỉ thiếu một chút nữa.

Chỉ một chút.

“Phá cho ta!”

Từ Bắc Vọng gầm lên giận dữ, áo trắng tóc vàng dựng đứng, gợi lên từng làn sóng tím ngập trời, trông hắn giống như chúa tể vạn cổ.

Chương 504: Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, loá mắt đến cực hạn! (1)

Đại lục Cửu Châu.

Vương triều Đại Chu, kinh đô.

Lại là một cuộc tranh đấu Thiên Xu mười năm một lần, khung cảnh đông nghìn nghịt, các thiên kiêu tuổi trẻ của những thế lực lớn đang nhao nhao đứng sừng sững ở trung tâm.

“Còn chưa đột phá Bán Bộ Chí Tôn a?”

Một nữ tử xinh đẹp trong bộ váy trắng từ tốn lên tiếng, chính là Thánh Chủ Thánh địa Dao Trì – Triều Khuynh Tuyệt.

Người đứng bên cạnh nàng ta là một nữ tử hoàn mỹ trong chiếc váy dài xếp tầng, Thẩm Ấu Di, người đã tạo ra môn phái của riêng mình.

“Kém xa.”

Thẩm Ấu Di cười nhẹ, ngữ điệu có chút bất đắc dĩ, chính mình vẫn còn dừng bước tại Thánh Cảnh đỉnh phong.

“Bệ hạ tới.”

Một tiếng hét vang lên, khung cảnh ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh, vô số người cung kính thi lễ.

Vũ Chiếu trong bộ long bào tôn quý lộng lẫy, bày ra thần thái sáng láng, tu vi vô cùng mênh mông, mỗi khi bà ta hành tẩu đều khiến rất nhiều đạo thống hồi hộp.

Sau lưng bà ta có hai người đi theo, Từ Tĩnh uy nghiêm cùng Diêu Mạn dịu dàng.

“Bệ hạ, xin lỗi không tiếp được.”

Vợ chồng Từ Tĩnh thi lễ, chợt trở lại dinh thự Từ phủ.

“Tổ phụ, tổ mẫu. . .”

Từng hài đồng chào hỏi ngoan ngoãn, mỗi đứa đều có căn cốt kinh người, thiên phú dị bẩm, đích thị là hạt giống tu luyện rất tốt.

Trong mười năm nữa, bọn hắn cũng muốn đi Thiên Xu, tranh đoạt vị trí đỉnh cao nhất.

Dù sao đi nữa, bọn hắn mang họ Từ a!

Cái họ này, mang rất rất nhiều ý nghĩa tại Cửu Châu.

Từ nhỏ, bọn hắn đã biết rất rõ bổn phận của mình, nhất định phải làm cho thanh danh của Từ phủ càng thêm huy hoàng, không được cô phụ uy danh của Đại bá!

Nhưng vào lúc này.

Ầm ầm!

Bầu trời sáng tối chập chờn, giống như một cơn tai biến, xé ra những vết nứt vô tận

Trong phút chốc, vô số người cảm thấy rùng mình, lo lắng nhìn lên chân trời.

Hàng ngàn sương mù bao phủ, Cửu Châu bị thu nhỏ vào màn đêm, những ngôi sao sáng ngưng tụ thành một hình bóng vĩnh cửu và vô

biên.

Hắn tựa như ý chí thiên đạo, một sợ khí tức có thể hủy diệt vạn vật, không ai có thể cản nổi.

“Phá!”

Thân ảnh vĩ ngạn gầm lên giận dữ, xuyên thủng hàng tỷ tinh vực, thiên hà dịch chuyển, vũ trụ hỗn loạn.

Bên trên bầu trời toàn là ánh sao lộng lẫy, nam tử áo trắng lặng lẽ đứng ở trung tâm, dung mạo tuấn mỹ khiến bao lứa tuổi đều phải ghen tị

Tất cả mọi người nảy sinh tâm tình sợ hãi, chỉ biết ngưỡng vọng thân ảnh này, lập tức rung động đến cực hạn: “Từ ác liêu? !”

“Vọng nhi!”

Diêu Mạn hô to một tiếng tê tâm liệt phế, kích động đến lệ rơi đầy mặt.

Là Vọng nhi a!

Thân thể Từ Tĩnh không khỏi run rẩy, nước mắt tuôn đầy mặt, cảm xúc điên cuồng phập phồng.

Ầm ầm! !

Ánh sao vô tận trải dài hàng trăm triệu dặm, hư ảnh vĩ ngạn hành tẩu từng bước một, giống như đang đi qua các vì sao trong vũ trụ, làm bạn cùng với đại đạo.

Chỉ trong khoảnh khắc, hư ảnh liền biến mất không dấu vết, thiên địa yên bình trở lại, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ảo giác a?

Rất nhiều đại nhân vật trong các đạo thống gần như nứt vỡ tim gan, sao có thể là ảo giác được chứ?

Đích thị là nam tử đã mang đến những cơn ác mộng bất tận cho bọn hắn!

Đã một trăm năm trôi qua, bọn họ đã nhìn thấy thân ảnh của Từ ác liêu một lần nữa.

Quá cường đại!

Một sợi khí tức của hắn, đừng nói phá hủy toàn bộ Cửu Châu, vỡ nát ngoại vực cũng không thành vấn đề.

Hắn trưởng thành đến trình độ gì rồi?

“Bá phụ!”

Một đám hài đồng quỳ rạp xuống đất, hưng phấn đến mức khoa tay múa chân, đôi mắt trong veo ầng ậng nước mắt.

“Kinh khủng đến ngạt thở. . .”

Ánh mắt của Vũ Chiếu có chút phức tạp, mặc dù đang là nhân vật đệ nhất Cửu Châu, nhưng khi đối mặt với hư ảnh này, bà ta dường như chỉ là một cọng cỏ dại ven đường.

Có lẽ chư thiên vạn vực cũng đang ca tụng về danh tiếng lẫy lừng của ngươi a?

Khi nhìn thấy thân ảnh này một lần nữa, trái tim của Thẩm Ấu Di như bị giáng một đòn nặng nề, những ký ức mà nàng đã cố tình lãng quên lại tràn vào tâm trí.

“Không liên quan gì đến chúng ta. . .”

Triều Khuynh Tuyệt giả bộ bình tĩnh, nhưng cảm xúc lại lên xuống thất thường, cảnh tượng này quá mức rung động.

Rốt cuộc tu vi của hắn đã đạt đến trình độ nào, mới có thể làm ra quang cảnh kỳ vĩ như vậy?

Tiên nhân chân chính?

“Ta nhất định phải phi thăng, ta nhất định sẽ sống rất tốt, không thua kém ngươi là bao!”

Triều Khuynh Tuyệt âm thầm lập thệ, nàng ta không chút nào biết về cảnh ngộ đào quáng về sau, chỉ quá khao khát được siêu thoát

. . . .

. . . .

Linh giới.

Trong một bí cảnh, Sở Tiêu Diệp nằm rạp trên mặt đất, thần sắc vô cùng thành kính cuồng nhiệt, nhìn lên những ánh sao sáng chói trên bầu trời.

Bóng dáng hiên ngang của tiền bối đang đứng vững vàng ở nơi đó.

[Người tụng tên thật của ta, sẽ được vĩnh sinh!]

Ban đầu, hắn bán tín bán nghi với câu nói này, dù sao đi nữa, sau khi tiếp xúc tu luyện đại đạo, hắn cũng hiểu sâu sắc "vĩnh sinh" là mong muốn vô vọng đến nhường nào.

Huống hồ, dựa vào căn cơ tu luyện mà tiền bối đã tiết lộ ở lúc đó, còn lâu mới có thể trường sinh bất lão, đời đời bất hủ.

Có lẽ đó chỉ là lời nói dối có thiện ý, khích lệ hắn cố gắng tu hành.

Nhưng bây giờ, tất cả những nghi ngờ đã bị lật đổ! !

Tụng tên thật, đến vĩnh sinh!

Hắn rốt cuộc đã có tài đức gì, vậy mà có thể được tiền bối chỉ dẫn a! ! !

Dị tượng inh vực tràn ngập toàn bộ Linh giới, vô số sinh linh quỳ rạp xuống đất, giống như đang lễ bái kẻ thống trị của kỷ nguyên này!

Hư ảnh vĩ ngạn của nam tử áo trắng tóc vàng, bọn họ sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí, cả đời cũng không dám quên!

Chương 505: Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, loá mắt đến cực hạn! (2)

Cảnh tượng như vậy đã quét sạch hàng trăm triệu sao trời, bao trùm hàng vạn vạn thế giới bị bỏ hoang, quá ngoạn mục quá hùng vĩ! !

Dường như trong khoảnh khắc chớp nhoáng này, nam nhân kia chính là thiên đạo vũ trụ, là ngọn hải đăng trên con đường tu hành!

Nhưng chư thiên vạn vực đều rất rõ ràng.

Áo bào trắng cấm kỵ, đại biểu cho đạo tâm vô địch!

Hắn đã làm được!

Hắn đã trở thành người duy nhất trong vô số kỷ nguyên, có thể hiển lộ dị tượng rung động lại tráng lệ đến như thế!

m Dương Cổ Tinh.

Dưới sự chứng kiến của rất nhiều Đạo Quân, một viên sao trời cuối cùng cũng phát ra hào quang chói lọi, khiến cho đại đạo cổ lộ trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết!

“Đẹp đẽ quá thay! !”

Tộc nhân Nhật Bất Lạc, mỗi người đều gần như phát điên, cảm giác tự hào đó hội tụ thành từng vòng Đại Nhật vàng kim, xuyên thủng thiên thạch vũ trụ.

“Vô địch đạo tâm, Thái Sơ Bắc Vọng.”

Trước tầm nhìn của vô số đại thế giới và bách tính đang an cư lạc nghiệp bên trong dị tượng, quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ đã cất tiếng nói.

Sau đó, từng lão cổ đổng bất hủ lần lượt truyền tụng bốn chữ “vô địch đạo tâm”, làm nên thương hiệu cho thời đại này.

Mỗi khi một kỷ lục lịch sử bị phá vỡ, chứng tỏ kỷ nguyên này lại càng thêm huy hoàng, mang lại vô số lợi ích cho vũ trụ.

Đây không chỉ là vinh quang của Thái Sơ Bắc Vọng, mà còn là niềm tự hào của hàng vạn vạn sinh linh.

Bọn hắn vô cùng may mắn khi được sống trong thời đại kỷ nguyên này, lại càng may mắn hơn khi được tận mắt chứng kiến cảnh tượng này!

May mắn làm sao?

“Cẩm Sương, ngươi đã lừa được một vị hôn phu tốt a.”

Đôi mắt của Hoàng Như Thị vô cùng sáng ngời, bà thực sự tự hào tên con rể hờ này, chiến tích vĩ đại đến nhường này đã che kín hào quang của thiên kiêu đứng đầu bảng Vấn Đỉnh, Vô Cực Nhất.

Chẳng trách hắn có thể thu hút Vô Thiên Yếm Văn và Thần Đồ Mộng Chi. . .

Nhất định cầm chắc trong tay, không thể vuột mất tên con rể hờ này.

“Hừ, không phải ngươi chê tiểu phôi đản ăn cơm mềm a?”

Phì Miêu ngẩng cao đầu tỏ vẻ kiêu ngạo, nó vẫn còn canh cánh lời đánh giá của Hoàng a di về tiểu phôi đản.

“Cái này. . .”

Hoàng Như Thị có chút xấu hổ, ngay từ đầu, bà thực sự rất xem thường tên nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ này.

Thành kiến là một tòa núi lớn, mà con rể hờ có thể dễ dàng phá tan nó.

“Tiện nhân!”

Đôi môi đỏ mọng của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ úp mở, lạnh lùng phun ra hai chữ, ý cười nở rộ hai gò má.

. . .

. . .

Ầm ầm!

Các tầng sâu thẳm bên trong vũ trụ đang rung chuyển, nơi sinh sôi của kỷ nguyên trường hà đang cuồn cuộn tuôn trào, dường như có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Vô số sinh linh bất tử đều đang chờ xem phần thưởng là gì, những phôi thai thiên đạo lần đầu tiên nảy sinh lòng ghen ghét với một sinh linh bình thường.

Nghe nói quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ khi đó đã thu hoạch được một cây đạo cốt thần bí, trợ giúp gia tăng chiến lực hơn rất nhiều, đóng một vai trò quan trọng ở cấp độ Đạo Quân trở lên.

Còn đối với kỳ tích của Thái Sơ Bắc Vọng, thần vật kinh khủng cỡ nào sẽ rơi xuống?

Đại đạo cổ lộ, một trăm linh tám ngôi sao di chuyển đến địa điểm xuất phát, trong chốc lát, ánh sao gần như nhấn chìm m Dương Cổ Tinh.

Đạo âm sơ khai của vũ trụ dần dần vang lên, một sự dao động kinh thiên động địa dường như đang đập nát bầu trời đầy sao mênh mông, vô số viên cổ tinh quét về phía nam tử áo trắng.

Từng viên cổ tinh tiến vào trong cơ thể nam tử áo trắng, luyện hóa từng khúc xương cốt và mỗi tấc da thịt, cuối cùng rồi hoà tan vào trong đó.

Toàn thân Từ Bắc Vọng bắn ra ánh sao lung linh, mỗi một tấc da thịt đều là một vì sao trời sáng chói, sự rực rỡ có thể bao trùm mọi thời đại!

“Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể trong truyền thuyết!”

Một vài Đạo Quân tỏ ra kinh hãi, thanh âm cực kì hùng hậu biểu hiện sự thất thố đến cực điểm!

Đùng một cái, từng lão cổ đổng bắt đầu hô hấp dồn dập, ai nấy đều khó có thể tin nổi.

Loại thể chất này xưa nay chưa từng thấy, vốn dĩ chỉ là vài dòng suy đoán của tổ tiên từ vô số kỷ nguyên trước đó trong các điển tịch lẻ tẻ linh tinh.

Lấy sao trời làm xương cốt, rèn đúc nên Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể!

Nhưng đây cũng không phải là những ngôi sao trời bình thường, mà là những ngôi sao cổ đại bí ẩn ngay cả Đạo Quân cũng khó có thể phá huỷ.

Nói một cách khác, mỗi lỗ chân lông trên cơ thể Thái Sơ Bắc Vọng Bản Nguyên Tinh Thần, toàn thân ẩn chứa hàng vạn cái Bản Nguyên Tinh Thần, mà lại tất cả đều là cấp cao nhất!

“Kỷ nguyên bất diệt, cắn nuốt một khối máu thịt có thể sống một triệu năm.”

Một vị Đạo Quân vĩ ngạn thất kinh không thôi, hắn hoàn toàn không biết mức độ lợi hại của loại thể chất này, chỉ có thể nói ra một góc của toà băng sơn.

Nhưng câu nói này, thông qua các mảnh vỡ, đã lan truyền khắp hàng vạn tinh vực, khiến cho vô số sinh linh sôi trào thêm một lần nữa!

Ăn v Thái Sơ công tử, lập tức có thể kéo dài tuổi thọ thêm một trăm vạn? !

Đối với những sự tồn tại cao cao tại thượng mà nói, một trăm vạn năm không tính là cái gì, ai trong số những người không đột phá cảnh giới Thiên Đế trong tương lai?

Nhưng là!

Khi hàng trăm triệu chúng sinh nghe thấy con số này, ai nấy đều đầu váng mắt hoa, gần như lâm vào hôn mê!

Điều này so với trường sinh bất lão thì có gì khác biệt?

Những con sâu kiến , chẳng lẽ vẫn luôn vọng tưởng có thể sống thêm hàng trăm vạn năm hay sao?

Chỉ cần ăn được một miếng thịt của áo bào trắng cấm kỵ, như vậy là ! !

“Thái Sơ công tử. . .”

Vô số nữ tử co rút thân thể mềm mại, khuôn mặt đỏ bừng, tinh thần phấn chấn đến cực điểm.

Nếu như có thể đi đến đỉnh vu sơn cùng Thái Sơ công tử, mây mưa triền miên, nhận được tinh khí của hắn, các nàng có thể sống thêm bao lâu? ?

Trong thác nước màu tím, thân ảnh Từ Bắc Vọng quá mức loá mắt lộng lẫy, phát ra ánh sao vô tận, bầu trời vạn cổ gần như hoá thành hư vô!

Mặc dù căn cơ tu luyện không có gì thay đổi, nhưng hắn có một dự cảm mãnh liệt.

Đây là đại cơ duyên thứ ba của hắn tính đến thời điểm bây giờ.

Tất nhiên, cơ duyên lớn nhất chính là gặp được lão đại rồi.

Thứ hai, chính là minh khí.

Mà thể chất này, thậm chí không phải minh khí, tốc độ luyện hóa tiên khí đạo vận cũng nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng!

Chương 506: Trận chiến kết thúc! Thần uy cái thế của áo bào trắng cấm kỵ truyền khắp vũ trụ! (1)

Ầm ầm!

Ánh sao dần dần ảm đạm, Từ Bắc Vọng trở lại trạng thái ban đầu, da thịt càng thêm óng ánh, vầng trán xuất hiện một đường thẳng đứng chói mắt, thâm thúy như biển sâu vực lớn, có thể mở ra và đóng lại tùy ý, vô số hoa văn thiên tiên dày đặc đã tạo thành một bức đạo đồ có thể lĩnh hội bất cứ lúc nào.

Hắn ta hoàn mỹ không tỳ vết, khí chất thánh khiết vô song, tựa như một tôn đại đạo.

Dưới vô số ánh mắt ghen tị và hâm mộ, nam tử áo trắng từ từ bước ra khỏi dòng thác màu tím và bình thản nói: “Phục Hi công tử, đến phiên ngươi.”

Ngay khi hắn ta vừa dứt lời, bầu không khí tĩnh mịch bị đánh phá, những nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ dâng trào từng cơn sóng quái .

Sắc mặt Phục Hi Dưỡng Bích trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết, hắn ta hận đến ứmc muốn phát cuồng, suýt nữa rơi vào trạng thái sụp đổ.

Từng sự tồn tại vĩ ngạn vẫn sừng sững ở nơi đó, các đại nhân vật giống như chủ nhân Thiên Đình đều cũng chưa rời đi.

Đến thì cũng đã đến rồi, đợi cho đến khi hạ màn rồi mới rời đi

Giờ khắc này, ánh mắt của hàng trăm triệu sinh linh đều đổ dồn về phía phôi thai thiên đạo của Cửu Trọng Phù Thổ, không hề có ngoại lệ.

Đến phiên ngươi.

Ba chữ này có ý vị nhục nhã quá nặng!

Hiện tại, Phục Hi công tử đâu làm sao có đủ dũng khí bước vào thác nước màu tím? Đây không phải tự rước lấy nhục a!

Hắn ta chính là người đầu tiên sở hữu đạo tâm vô địch trong vô số cái kỷ nguyên đến nay!

Phục Hi công tử thậm chí còn không đủ tư cách để làm bàn đạp, quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ và các đại nhân vật mới là bàn đạp của hắn a!

Nhưng đạo tâm vô địch cũng không có nghĩa chiến lực vô địch, Phục Hi công tử, mau mau bảo vệ tôn nghiêm của ngươi!

Không sai, trong lúc bất tri bất giác, hàng vạn vạn sinh linh đều có khuynh hướng ủng hộ Phục Hi Dưỡng Bích, hi vọng hắn có thể thắng lợi.

Sự chuyển biến tâm lý như thế này rất bình thường, ai lại không nảy sinh tâm tư đố kị chứ?

Nhìn xem áo bào trắng cấm kỵ đạt tới đỉnh cao trên phương diện đạo tâm, còn thu hoạch được thể chất trong truyền thuyết, ai ai cũng ngóng nhìn hắn rơi xuống phàm trần.

“Ta nhận thua.”

Sắc mặt Phục Hi Dưỡng Bích vô cùng âm trầm, tiếng nói khàn khàn.

Thoáng chốc.

Dị tượng Cửu Trọng Thiên ở khắp người hắn điên cuồng khuấy động, Hồng Mông đạo khí vô cùng vô tận dâng trào, bóng người thần thánh bên trong dải ngân hà đột nhiên phóng to ra hàng vạn trượng!

“Đột phá? !”

Vô số người kinh hãi, thậm chí còn có chút không dám tin tưởng.

Chính mình đi vào tuyệt cảnh a! !

“Đáng tiếc. . .”

Rất nhiều phôi thai thiên đạo âm thầm thở dài, vẻ mặt rất là tiếc hận.

Kỳ thật, nếu nhìn từ góc độ khác mà nói, Thái Sơ Bắc Vọng vừa có thêm thêm Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, nếu như có thể chống lại Cổ Thần cửu trọng, danh tiếng của hắn sẽ càng thêm lừng lẫy a.

Phục Hi Dưỡng Bích chỉ có thể tự cắt đứng tiền đồ, thúc đẩy tu vi lên tới Đại Đế cao phẩm, thậm chí là Đại Đế đỉnh phong, như vậy mới tuyệt đối nắm chắc chiến thắng.

Nếu không tiến vào Phong Đế Thiên Thê để chứng thực tu vi Đại Đế, tiền đồ gần như đã rạn nứt, nhất định không thể đột phá cảnh giới Đạo Quân về sau. Hơn nữa, khi hắn đạt tới cảnh giới Thiên Đế, tốc độ tu luyện sẽ chậm lại đáng kể.

“Một phôi thai thiên đạo đã bị phế bỏ.”

Nhóm lão quái vật của Cửu Trọng Phù Thổ đều bày ra thần sắc phẫn nộ, nhưng bọn họ cũng không có ý định ngăn cản.

Bọn hắn cũng đồng ý động thái lần này của Phục Hi Dưỡng Bích, nhất định không thể thua, tôn nghiêm Cửu Trọng Phù Thổ cũng không thể mất!

“Ta muốn giết ngươi!”

Phục Hi Dưỡng Bích đứng giữa thiên hà, hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng. Hắn nở nụ cười tàn nhẫn cùng bi thống, giống như một anh hùng đang chuẩn bị đối mặt với tận thế.

Giờ khắc này, dã tâm của hắn đã tiêu tán cùng với sự đột phá, tương lai của hắn cũng ảm đạm tăm tối không kén.

Nhưng chấp niệm mãnh liệt đã khiến hắn không chút do dự tiến vào cảnh giới Đại Đế!

“Giết!”

Ầm ầm!

Dị tượng vô biên vô hạn lan tràn khắp mọi ngóc ngách, một tôn Đại Đế cao phẩm đứng sừng sững trong tinh hà, lạnh lùng bễ nghễ nhìn chằm chằm nam tử áo trắng.

….

….

Trên từng tinh vực, ai nấy đều khẩn trương quan sát hình chiếu của trận chiến.

m Dương Cổ Tinh cộng hưởng với đại đạo cổ lộ, một cường giả Đại Đế vô thượng ra đời, đế ảnh soi chiếu từng ngóc ngách khắp vũ trụ.

“Giết!”

Mái tóc dài của Phục Hi Dưỡng Bích tung bay trong không trung, dị tượng Cửu Trọng Thiên mênh mông bao phủ lấy cơ thể hắn, sát khí cuồn cuộn xuyên qua vô số không gian.

Hàng vạn sinh linh chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều hồi hộp lo sợ, cơ thể sôi trào nhiệt huyết.

Ai thắng ai bại?!

Gã chính là Đại Đế cao phẩm, gần như sánh ngang các thiên kiêu cái thế Đại Đế đỉnh phong!

Hắn tự tay cắt đứt tiền đồ vô lượng, dồn toàn bộ tâm huyết cả đời cho cuộc chiến này.

Hắn thề phải giết chết kẻ có đạo tâm vô địch duy nhất từ xưa đến nay!

“Nhân tài kiệt xuất sáng chói nhất của thời đại kỷ nguyên này sẽ bỏ mạng sao?”

“Tu vi hai người đó chênh lệch lớn quá, áo bào trắng cấm kỵ nhất định sẽ phải chết, trừ khi Nhật Bất Lạc ra tay can thiệp.”

“Cho dù đây là nỗi ô nhục lớn nhất chư thiên, Nhật Bất Lạc cũng sẽ dùng mọi biện pháp để cứu áo bào trắng cấm kỵ nhỉ?”

Hàng vạn sinh linh tranh luận dữ dội, họ dùng điều này để xoa dịu cảm xúc sôi trào trong lòng.

Nếu máu thịt Thái Sơ công tử chảy khắp vạn giới rồi rơi xuống cạnh họ thì tốt quá rồi! Bọn họ chỉ cần cắn một miếng, thì sẽ có được thọ nguyên một trăm vạn năm!

Vì vậy, trong tiềm thức vô số người, bọn họ hy vọng Thái Sơ công tử mất mạng.

Trong thế giới băng tuyết hư vô.

Mái tóc Hoàng Như Thị xoã tung, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ, hiếm khi nào mà bà ta cảm thấy nơm nớp lo sợ, thấp thỏm lo âu như bây giờ.

Tên con rể hờ hiện đang là bảo bối trong lòng nàng. Một khi hắn ta ngã xuống, bà nhất định sẽ đau đớn như thể bị moi tim, xót xa tới mức không thể tưởng tượng được.

“Ngươi đừng có thể hiện.”

Hoàng Như Thị luống cuống trong lòng, hận không thể bay tới m Dương Cổ tinh để ngăn trận chiến này, sau đó ra tay giết Phục Hi Dưỡng Bích.

Phục Hi Dưỡng Bích đã vào chỗ chết mà lại phục sinh, con rể làm sao thắng được tu vi Đại Đế cao phẩm của đối phương?

“Ngươi im mồm đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng liếc Hoàng Như Thị, đáy mắt nàng lóe lên một tia lệ khí.

Phì Miêu dừng động tác gặm đùi gà, nó ngày ngày ở chung với đại phôi đản, nên hiểu rất rõ tâm tình của nàng.

Đây là động thái khẩn trương?

Có lẽ nàng đang sợ tiểu phôi đản thất bại?

“Tiểu phôi đản ơi, meo meo là người tin tưởng ngươi nhất à nha.”

Phì Miêu nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nó muốn xem tiểu phôi đản thể hiện sức mạnh của mình như thế nào.

Chương 507: Trận chiến kết thúc! Thần uy cái thế của áo bào trắng cấm kỵ truyền khắp vũ trụ! (2)

m Dương Cổ tinh.

Khí tức hỗn độn vô biên vô hạn buông xuống, không thể đếm hết có bao nhiêu sự tồn tại vĩ đại sừng sững đứng giữa tinh vực.

Họ chính là những lão quái vật sống vô số kỷ nguyên, tạo ra không biết bao nhiêu truyền thuyết trong chư thiên vạn vực.

Trước mặt bọn họ, chủ nhân Thiên Đình, quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ chỉ là tiểu bối thôi!

Bọn họ đến từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ chỉ để tận mắt chứng kiến kẻ có đạo tâm vô địch!

Từ Bắc Vọng chắp tay đứng hiên ngang, thân hình mờ mịt như có như không, hư vô và xa xôi như thể đang cách biệt cả tinh không, nhiễm lấy bụi bặm lịch sử.

Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể hòa lẫn với tự nhiên, mỗi một ánh mắt hơi thở hợp thành một thể với vũ trụ.

“Được chưa? Nếu không thì ngươi lại đột phá thêm một cấp nữa đi.”

Hắn khẽ mỉm cười, đạo âm vô biên vô tận, ánh sao tràn ngập hàng tỉ dặm.

Ầm ầm!

Câu nói này lại lần nữa nhấc lên sóng gió ngập trời!

Hàng tỉ sinh linh nghẹn họng trố mắt ngoác mồm, khiếp sợ vì sự kiêu căng phách lối của áo bào trắng cấm kỵ.

Hắn đang khinh thường Đại Đế cao phẩm!

Dường như không ai sánh được với hắn!

Ngay cả các vị Đạo Quân đều rung động trong lòng. Bọn họ tung hoành nhiều kỷ nguyên như vậy, mấy tay tu sĩ kiêu ngạo như Từ Bắc Vọng đều chết thảm thiết.

Kẻ này quên rằng mình chỉ là một Thần Linh cao phẩm nhỏ nhoi ư?

“Đã đủ để giết ngươi rồi.”

Phục Hi Dưỡng Bích cất tiếng cười to vang vọng cả Tinh Thần Thiên Thạch.

Hắn từng bước đi tới, thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, thân hình tựa như một đại thế giới, phóng ra cột khí kinh khủng hình rồng.

“Được.”

Từ Bắc Vọng chẳng mảy may thay đổi sắc mặt, hắn cất bước đến giữa tinh vực mơ hồ, sau đó biến mất trong nháy mắt.

“Điều này…”

“Ta không thấy hắn.”

Hàng tỉ sinh linh kinh hãi, họ căn bản không tìm được thân ảnh không gì sánh được của Từ Bắc Vọng.

Sao có thể như thế được?!

Thông qua hình chiếu, họ có thể mơ hồ thấy cường giả Thiên Đế, thậm chí là đại năng Tranh Độ. Vì sao họ lại không tìm thấy thân ảnh một tên Thần Linh cao phẩm chứ?

“Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể kinh khủng tới bực này!”

Một Đạo Quân cảm thấy khó có thể tin nổi, nỗi ghen ghét nồng đậm trong đáy mắt.

Rất nhiều sự tồn tại vĩ đại cũng bị dao động kịch liệt, hiển nhiên họ cũng đang rất khiếp sợ.

Thái Sơ Bắc Vọng hóa thành một ngôi sao.

Đúng vậy, hắn biến thành một ngôi sao trong hàng vạn tinh hà, người bình thường căn bản không tìm được hắn.

Thủ đoạn này đã vượt ra khỏi vạn cổ kỷ nguyên, khó trách đây gọi là thể chất truyền thuyết.

“Ngươi tránh né sao?”

Phục Hi Dưỡng Bích như một sát thần thượng cổ hung tàn, tinh huyết thiêu đốt tầng tầng thiên địa.

Sương mù hỗn độn khuếch tán, ngăn cách hàng vạn tinh hà, cuối cùng tập trung ở một ngôi sao màu trắng trong suốt như tuyết.

Giây lát sau.

Tinh hà như thể khô cạn, vạn vật tĩnh lặng, lâm vào cái chết vĩnh hằng.

Khi đối mặt với lực lượng hủy diệt này, bất kỳ đạo pháp nào cũng đều hóa thành bột mịn.

Ngôi sao tuyết trắng nở ra một đóa vương hoa Bỉ Ngạn lóng lánh, nó lan toả màn sương mù xám khắp ngóc ngách trong vũ trụ, ăn mòn tất cả mọi thứ và lao thẳng tới bầu trời Cửu Trọng Thiên.

Vương hoa Bỉ Ngạn mang theo khí tức khủng bố, dường như có thể phá diệt vạn cổ, tàn sát chư thiên, dần dần bao phủ lấy Phục Hi Dưỡng Bích đang tái mét mặt mày.

“Không!”

m Dương Cổ tinh lay động kịch liệt, như thể đang gặp phải tai nạn

kỷ nguyên.

Vô số tộc nhân Cửu Trọng Phù Thổ đều bày ra sắc mặt tiều tụy và tuyệt vọng.

Một phụ nhân Chí Cao đau đớn khóc than, bà ta là mẫu thân của Phục Hi Dưỡng Bích.

“Ta phải giết hắn!”

Phục Hi Dưỡng Bích như được tắm trong mưa máu, giống như một vị chiến thần của vũ trụ, che lấp tinh hà bằng tầng tầng thiên địa. Nội tâm của hắn nảy sinh một chấp niệm mãnh liệt, nhất định phải phá hủy ngôi sao trời tuyết trắng.

Nhưng trước mặt vương hoa Bỉ Ngạn, thế công tất sát của hắn như thể đá chìm xuống biển, hóa thành hư vô.

“Sao các ngươi dám phá hư quy củ?!”

Từng viên Đại Nhật huy hoàng nhanh chóng bay tới m Dương Cổ tinh, các hư ảnh tóc vàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, lập tức đánh tới Cửu Trọng Phù Thổ.

“Kẻ này là nhân vật phá vỡ kỷ nguyên…”

Quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ khoác kim bào vạn trượng, sắc mặt nghiêm túc nhưng dường như có chút mừng rỡ.

Kẻ này là vị hôn phu khâm định của Yến Văn!

Bên trong Thiên Cung ngọc bích lưu ly sừng sững tại tinh hà, chủ nhân Thiên Đình đang ẩn hiện trong màn sương mù tím đỏ, nói năng khí phách: “Thái Sơ Bắc Vọng là tương lai của Nhật Bất Lạc chúng ta.”

Đám nhân vật quyền thế của Thiên Đình yên lặng gật đầu, sự rung động trong đáy mắt không thể nào tiêu tan.

Hắn đã phá vỡ kỷ nguyên!

Thái Sơ Bắc Vọng như thể một tồn tại nằm ngoài quy tắc vũ trụ, trật tự đại đạo.

Những sự việc mà hắn đã làm quả thực đã vượt qua nhận biết của thế nhân.

Bọn họ nhất định phải cất nhắc kẻ này, cung cấp tất thảy tài nguyên để hắn nhanh chóng quật khởi!

Hàng vạn sinh linh trợn mắt há mồm, tâm tình chấn động không thể miêu tả bằng ngôn ngữ.

Lộn xộn quá!

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thắng bại chưa phân mà sao Nhật Bất Lạc và Cửu Trọng Phù Thổ đã giao chiến với nhau rồi?

Lẽ nào?

Vô số sinh linh nội tâm chấn động mãnh liệt, lòng họ sinh ra một suy đoán khiếp người.

Không thể nào!

Nhật Bất Lạc nói rằng sao các ngươi dám phá hư quy củ.

Cửu Trọng Phù Thổ phá hư quy củ ư? Chẳng lẽ họ định cứu viện Phục Hi công tử?

Điều này…

Hàng vạn tinh vực chìm trong tĩnh mịch, tựa như vực sâu không người.

Vô số sinh linh rùng cả mình, tay chân lạnh buốt, thần hồn run rẩy kịch liệt.

Áo bào trắng cấm kỵ lại sáng lập một kỳ tích nữa ư?

Kỳ tích nối tiếp nhau có còn gọi là kỳ tích nữa không?

Chương 508: Trận chiến kết thúc! Thần uy cái thế của áo bào trắng cấm kỵ truyền khắp vũ trụ! (3)

Vũ trụ yên lặng, tinh hà im ắng, năng lượng Minh khí hủy diệt vô cùng vô tận tiêu tán không còn bóng dáng tăm hơi.

Ầm!

Sao trời trắng tuyết đột nhiên nổ tung, Từ Bắc Vọng đứng hiên ngang bên ngoài m Dương Cổ tinh một lần nữa.

“Trong lúc rảnh rỗi, ta đã tìm một cái quan tài xinh đẹp, để ngươi chết có thể diện một chút.”

Ngữ điệu của hắn vô cùng hời hợt, sau đó tiện tay ném ra một cái quan tài hỗn độn rồi đi tới nơi tinh hà rơi xuống.

Một bộ hài cốt rã rời như thể đã bị năm tháng vô tận ăn mòn, ngũ quan mục nát chẳng phân biệt được.

Nhưng huyết dịch hoàng kim bên ngoài hài cốt lại vô cùng bắt mắt, khiến toàn bộ sinh linh trong chư thiên vạn vực giống như đang rơi vào hầm băng.

Chết rồi!

Phôi thai thiên đạo đã chết rồi!

Một sinh linh bình thường đã giết chết phôi thai thiên đạo!

Hắn dùng tu vi Thần Linh cao phẩm, vượt qua nhiều cảnh giới, trấn sát Đại Đế cao phẩm chỉ trong một chiêu!

Cảnh tượng này kinh khủng tới mức hàng vạn sinh linh run rẩy không ngừng!

Vào giờ phút này, toàn bộ vũ trụ đều cảm nhận được thần uy cái thế của áo bào trắng cấm kỵ!

“Con rể!”

Trong thế giới băng tuyết hư vô, Hoàng Như Thị hoàn toàn thất thố, bà kích động tới mức khó kìm nén được, hai tay không ngừng chà đạp khuôn mặt tròn vo của Phì Miêu.

Sao không kiêu ngạo và tự hào được chứ?

Bà ta không xứng hai chữ “Ngoan Nhân”, con rể mới là kẻ tàn nhẫn duy nhất trong chư thiên!

Bà đã từng trải qua cảnh giới Thần Linh, cảnh giới Đại Đế, cho nên càng trải nghiệm được mức độ chênh lệch khó mà vượt qua kia!

Nhưng con rể làm được!

Thiên phú khí vận hàng đầu, đạo tâm che lấp toàn bộ vũ trụ, bây giờ lại có thêm vụ chiến lực kinh khủng như thế nữa.

Ai có thể tưởng tượng được tương lai của hắn sẽ phát triển ra sao?

Dưới sự chứng kiến hàng vạn người, nam tử áo trắng thánh khiết tùy ý nhìn về nơi sâu thẳm trong vũ trụ, thản nhiên nói: "Phôi thai thiên đạo chỉ thế thôi sao?"

Dưới sự gia trì của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, bốn chữ "chỉ thế thôi sao" bỗng trở nên vô cùng rộng rãi, hùng vĩ và bao la, tựa như có thể trường tồn cùng vạn cổ.

Vô số người im như thóc, ngay cả Đạo Quân cũng không nói năng gì.

Cái gì gọi là phôi thai thiên đạo?

Đó chính là sự tồn tại lộng lẫy nhất trong vũ trụ, tất cả các thân ảnh bất hủ sừng sững trên đỉnh phong đều là phôi thai kỷ nguyên trường hà.

Nhưng giờ đây, chân lý thâm căn cố đế này bị đánh nát!

Phàm nhân sao có thể lay động chúng thần?

Nhưng Thái Sơ Bắc Vọng làm được!

Chuyện này đâu chỉ đánh vỡ ngân hà, ảnh hưởng của nó quá mênh mông bát ngát, khiến mỗi một sinh linh đều sôi trào nhiệt huyết!

Không có gì là không thể!

Nếu ngươi cảm thấy bị gò bó bởi vận mệnh, hãy nghĩ đến áo bào trắng cấm kỵ, toàn thân sẽ bộc phát ra năng lượng vô tận!

Từ Bắc Vọng chắp tay đứng hiên ngang, ánh mắt không tia gợn sóng, như thể hắn chỉ mới hoàn thành một chuyện râu ria nhỏ bé.

Nhưng thực ra nội tâm hắn rất hưng phấn.

Chuyến đi Cửu Trọng Phù Thổ này kiếm hời lớn, ảnh hưởng tới một đời tu hành của hắn.

Đúng vậy, trong giây phút hủy diệt Phục Hi Dưỡng Bích, hắn đã tiện thể thôn phệ phôi thai.

Cây khí vận đã có thêm mười tám phiến lá!

Đây nghĩa là gì?

Một phôi thai ngang bằng với tất cả hạng người khí vận mà hắn đã tru sát trước đó, cho dù bản thân hắn cũng không nhớ mình đã giết bao nhiêu thiên mệnh chi tử.

Càng tuyệt hơn nữa, cơ thể của hắn đang ẩn chứa hình thức ban đầu của một phôi thai, dù kích thước của nó chỉ có một chút xíu, còn lâu lắm mới thành hình. Nhưng điều đó có nghĩa, hắn chỉ cần luyện hóa càng nhiều phôi thai thì sẽ có cơ hội tạo nên một phôi thai thuộc về chính mình!

Hắn có thể tự tạo bản nguyên thiên đạo cho mình!

Chuyện này khiến hắn vô cùng sung sướng và khoái trá!

Trong tinh vực lóng lánh, đám phôi thai thiên đạo nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng, nội tâm hừng hực lửa giận cộng với uất ức đè nén, không thể trút ra ngoài!

Vốn liếng mà bọn hắn luôn kiêu ngạo tự hào đã bị đánh nát như vậy đấy!

“Thái Sơ công tử, ngươi dám thực hiện ước định với ta ngay lúc này không?”

Thanh âm nhẹ như mây bay vang lên trên tinh không, một toà vương tọa màu xanh cuốn theo đạo vận vô tận đi tới.

Đế Nhai ngồi trên vương tọa, đạo đồ trắng đen lưu chuyển bên ngoài cơ thể, ánh mắt của hắn ẩn chứa ý tứ sâu xa, đi kèm với sự khiêu khích.

Hàng vạn sao trời đang ồn ào náo động lập tức im bặt, lặng ngắt như tờ trong khoảnh khắc.

Vô số sinh linh ngây người, ai nấy đều rung động tới cực điểm!

Đây là thiên kiêu cái thế bảng Vấn Đỉnh mà bọn họ mong chờ!

Quá đặc sắc rồi!

Giờ phút này, cho dù vũ trụ nổ tung thì bọn họ cũng không quan tâm, chỉ muốn chứng kiến trận đại chiến đỉnh cao này.

Trận tử chiến rung động cả tinh không vũ trụ!

Hẹn ước hai trăm năm trước đó, hiện giờ chỉ mới trải qua mười lăm năm, sẽ sớm được trình diễn sao?

Lần này, áo bào trắng cấm kỵ sẽ ngã xuống chứ nhỉ?

Nếu hắn tiếp tục thắng, thì đó chính là tận thế vũ trụ, tất thảy năng lượng lâm vào đình trệ. Nếu không, làm sao hắn có thể chiến thắng người thứ hai mươi bảng Vấn Đỉnh?

“Tiểu bối vô sỉ!”

Thái Sơ Hồng đứng trên Đại Nhật hoàng kim nổi giận đùng đùng, ông ta tức tới nỗi muốn phát điên!

Mỗi tộc nhân Nhật Bất Lạc đều nhìn chằm chằm Đế Nhai, hận không thể giết hắn thành bột mịn.

“Cái thứ đáng chết…”

Các lão quái vật của Hoàng Kim Thần Tộc đều cảm thán trong lòng.

Diệu! Chiêu này diệu lắm!

Thái Sơ Bắc Vọng là đạo tâm vô địch, nếu hắn e sợ cự tuyệt trận chiến, đạo tâm sẽ có tỳ vết, ảnh hưởng cực lớn đến Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể.

Đạo lý đơn giản này khiến cho kẻ có đạo tâm vô địch duy nhất trong vô số kỷ nguyên không thể cự tuyệt đối chiến dưới con mắt của hàng vạn sao trời!

Dù sao đi nữa, hắn vẫn là thiên kiêu cái thế của thời đại kỷ nguyên này, mà đây còn là trận chiến do hắn chính mình ước định nữa.

Nhưng nếu hắn tiếp chiến, thì cũng chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Thái Sơ Bắc Vọng là nhân vật phá vỡ kỷ nguyên, nhưng một chiêu hủy diệt vừa rồi căn bản không thể rung chuyển Đế Nhai, trừ khi hắn có át chủ bài mạnh mẽ hơn!

Chương 509: Trận chiến kết thúc! Thần uy cái thế của áo bào trắng cấm kỵ truyền khắp vũ trụ! (4)

Chủ nhân Thiên Đình ra khỏi màn trướng lồng lộn của Thiên Cung, ông ta đi về phía vương tọa màu xanh, hình như muốn thương lượng với Vô Miện Chi Vương, để Đế Nhai thu hồi câu nói kia.

Nhưng vào giây phút này.

Tinh không xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta muôn phần rung động!

“Ta dám, chỉ sợ ngươi không dám.”

Từ Bắc Vọng bình thản đáp lời, điểm xuất phát của kỷ nguyên trường hà phát ra ánh sao thánh khiết thăng trầm, hoà lẫn thành một thể với thân thể của hắn.

“Chiến đi, ngay bây giờ.”

Giọng điệu của hắn thản nhiên đến mức thiên đạo cũng phải động lòng.

Áo bào trắng cấm kỵ rốt cuộc muốn làm gì?

“Dừng tay!”

Đại Nhật huy hoàng và Thiên Cung rộng rãi đồng thời vang vọng đạo âm hoảng sợ.

Lúc này, các tồn tại vĩ đại của Nhật Bất Lạc đều vô cùng sợ hãi, đạo thể tràn ngập thống khổ.

“Đế Nhai, quay lại đây!”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng hô lên, sau đó vũ trụ cô quanh, tinh không tàn lụi.

Tuế nguyệt gần như đảo điên, từng viên sao trời phát ra tiếng động vù vù, giống như đang run rẩy bi thống.

Ầm ầm!

Thân ảnh sáng chói của Từ Bắc Vọng phóng to hàng vạn trượng, ánh sao vô biên vô hạn như đang nối liền với kỷ nguyên trường hà, tuỳ thời tuỳ khắc tan biến vào hư vô.

Trong chớp mắt, hàng vạn sinh linh không còn tiếp tục quan sát hình chiếu, ai nấy cũng đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối tăm u ám.

Đúng vậy, từng thế giới rộng lớn đều rơi vào bóng đêm vô tận, như thể thảm họa hạo kiếp sắp sửa giáng lâm.

Ngay cả những sinh linh ngu dốt nhất cũng nhận ra áo bào trắng cấm kỵ muốn làm gì.

Nam nhân này muốn tự bạo đấy!

Hắn tự hủy diệt Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, khiến cho đại đạo vũ trụ than khóc ai oán, kỷ nguyên rên rỉ, tinh không van nài, dị tượng bi ai đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Dị tượng kinh khủng kì dị đến nhường này cũng là điều dễ hiểu.

Dù sao đi nữa, hắn ta chính là người có đạo tâm vô địch duy nhất từ vô số kỷ nguyên đến này.

Xét theo một phương diện nào đó, nam nhân này có thể được xem là người đứng đầu vũ trụ!

Người đứng đầu lựa chọn phương thức tự bạo, chẳng lẽ vũ trụ lại không rung chuyển ư?

…

…

Đại lục Cửu Châu.

Tất cả các thế lực đạo thống đều hội tụ ở vực thẳm Lâm Thiên, căng thẳng quan sát những cái tên đang phát sáng trên bia cổ.

Ai nấy đều hy vọng tiểu bối nhà mình có thể trổ hết tài năng, trở thành người đăng đỉnh duy nhất trong Thiên Xu, thu hoạch được một sợi Hồng Mông Tử Khí.

Đột nhiên.

Bầu trời như thể bị che phủ, rơi vào màn đêm vô biên, tất cả vật chất đều dần dần tiêu tán, ngay cả linh khí cũng suy yếu đi rất nhiều.

“Thảm họa hạo kiếp!”

Hoàng đế Đại Chu Vũ Chiếu, người đứng đầu Cửu Châu đứng lên khỏi ngự tọa, sắc mặt ưu nhã ung dung trở nên tái nhợt, cả người rơi vào khủng hoảng,

Loại hiện tượng này chưa từng xảy ra trước đây, chẳng lẽ cường giả vực ngoại giáng lâm Cửu Châu để phá hủy thế giới này ư?

Vào giờ phút này, lãnh tụ của các thế lực lớn như Triều Khuynh Tuyệt, Khương Vô Ky, Thẩm Ấu Di, Hiên Viên Trường Khanh đều rối rít chuẩn bị đòn sát thủ, các đạo thống lớn cũng sẵn sàng trận địa đón địch.

Bọn họ phải bảo vệ Cửu Châu, cùng nhau chống ngoại địch!

“Các hạ là ai?”

Vũ Chiêu kính cẩn đợi chờ với vẻ mặt bất an, bà ta muốn dùng phương thức đàm phán để dẹp yên cơn giận của cường giả vực ngoại.

Cảnh tượng thảm họa này quá kinh khủng, toàn bộ thế giới biến thành đêm đen, như thể sẽ hóa thành bột mịn ngay giây phút tiếp theo.

Bà ta sao có thể đoán được vũ trụ đang bi thống vì Từ Bắc Vọng, không những các thế giới bị vứt bỏ chìm trong đêm tối, mà toàn bộ hàng vạn sao trời đều ảm đạm mờ mịt.

Sự yên ắng kéo dài đằng đẵng này khiến cho vô số người nghẹt bị nghẹt thở, thậm chí có kẻ đang chuẩn bị di ngôn vì không chống cự nổi!

“Tiểu Vọng…”

Nội tâm Từ Tĩnh vẫn đang nhung nhớ nhi tử, bà không chỉ không hoảng sợ mà còn lặp đi lặp lại cái tên này.

Đột nhiên.

Một thân hình vĩ đại thánh khiết ngưng kết từ ánh sao sáng rọi xuất hiện giữa bầu trời đen kịt, mái tóc vàng hóa thành từng thông đạo sao trời.

“Đế Nhai, qua lại đây chiến một trận!”

Hắn đang gào thét.

Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể phác thảo nên hàng trăm triệu ngôi sao, đại đạo âm vàng đời đời bất hủ lan truyền đến, đồng thời thắp sáng toàn bộ Cửu Châu trở nên lộng lẫy tới cực hạn.

Ánh sao điên cuồng lan tràn, chiếu rọi thân hình nam từ ngồi trên vương tọa màu xanh, cơ thể hắn ta run rẩy nhè nhẹ, tiếp nhận năng lượng sao trời không gì sánh kịp.

“Là Từ ác liêu!”

Lãnh tụ của vô số đạo thống Cửu Châu cực kỳ hăng hái, hò hét điên cuồng.

Vậy mà họ có thể một lần nữa nhìn thấy thân ảnh của người đàn ông này.

Hắn đang đối chiến với ai sao?

Họ chỉ thấy đạo đồ trắng đen xung quanh thân ảnh trên vương tọa màu xanh rung động kịch liệt, khí tức hỗn độn sôi trào vô tận, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không dám trút xuống.

Cảnh tượng này rơi vào mắt của thương sinh Cửu Châu, khiến bọn họ điên cuồng chấn động!

Thân ảnh kia có đôi mắt chứa hằng hà vô số đại thế giới đã hủy diệt, chiếc vương tọa người kia ngồi có lít nha lít nhít sao trời đang phun trào, cơ thể của thân ảnh kia thậm chí cao tới hàng vạn trượng.

Một nhân vật khủng bố như vậy lại run rẩy trước mặt Từ ác liêu!

Cộp cộp!

Vô số người quỳ rạp xuống đất, họ vui tới mức sắp hôn mê.

Đó là nhân vật xuất thân từ Cửu Châu chúng ta!

Dù họ không biết Từ ác liêu mạnh cỡ nào, nhưng họ có thể đoán được một góc của băng sơn từ đối thủ của hắn.

Chỉ một khí tức đã có thể hủy diệt vô số đại thế giới!

Chỉ một khí tức liền có thể sáng tạo ra vô số đại thế giới!

Chương 510: Trận chiến kết thúc! Thần uy cái thế của áo bào trắng cấm kỵ truyền khắp vũ trụ! (5)

“Hắn quá mạnh!”

Ánh mắt của Triều Khuynh Tuyệt và Thẩm Ấu Di có chút phức tạp, như thể hai nàng đang chiêm ngưỡng sự tồn tại của một huyền thoại vượt ngoài cõi trần.

Ban đầu, các nàng âm thầm lập lời thề sẽ cố gắng tu luyện sau khi siêu thoát, nhất định sẽ vượt xa Từ ác liêu, đứng trên vị trí cao cao tại thượng nhìn xuống hắn.

Nhưng cảnh tượng này đã đánh nát sự ảo tưởng của hai nàng.

Một người có thể mạnh mẽ đến mức này ư?

Phá hủy vô số thế giới chỉ bằng một cái bấm ngón tay, bàn chân giẫm lên lít nha lít nhít sao trời…

“Đó là Hồng Mông Tử Khí…”

Vũ Chiếu rung động tới nghẹn lời, bà ta kích động như một nhà quê.

Trong ánh sao vô tận, Hồng Mông Tử Khí mênh mông như biển cả.

Đôi mắt của nhiều nhà lãnh tụ đạo thống như đám người Hiên Viên Trường Khanh đều đỏ ngầu.

Bọn họ từng tiến vào Thiên Xu chỉ để tranh đoạt một sợi Hồng Mông đạo khí, bởi vì đó là thần vật có một không hai, cực kỳ quý giá ở Cửu Châu.

Nhưng trong cảnh tượng trên bầu trời, Hồng Mông đạo khí đâu chỉ có hàng tỉ!

Nó dường như chỉ là đồ vật thấp kém nhất, chỉ đáng quy tụ dưới muôn ngàn vạn dị tượng.

“Đây chính là ngoại vực sao?”

Vô số người rung động đến tột đỉnh, họ chân chính được mở rộng tầm mắt và nhận ra Cửu Châu nhỏ bé tới cỡ nào.

Đồng thời cũng dâng trào nỗi niềm tự hào từ tận đáy lòng mình!

“Từ ác liêu!”

“Từ ác liêu!”

“Từ ác liêu!”

Vô số người tự hào mừng rỡ, tiếng hoan hô vang vọng bầu trời.

Nhưng chỉ chốc lát sau, hết thảy vết tích đều biến mất, bầu trời xanh thẳm trở lại, linh khí chảy xuôi một lần nữa.

…

…

m Dương Cổ tinh yên ắng như luyện ngục, không chỉ đám phôi thai thiên đạo mà ngay cả rất nhiều Đạo Quân đều kinh hãi.

Đúng là kiêu hùng chân chính của kỷ nguyên!

Loại người này!

Chẳng trách sao có thể thắp sáng một trăm linh tám ngôi sao đại đạo, chẳng trách sao có thể có được Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể!

Bởi vì hắn ta quá độc ác!

Ác với người, ác cả với mình!

Ngươi muốn chiến, vậy liền chiến!

Khi đối mặt với Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể sắp nổ tung, Đế Nhai buộc phải rút lui, hắn không có dũng khí đánh cược mạng sống của mình.

Thiên Đế đỉnh phong đều chẳng thể đỡ được năng lượng tự bạo này, hắn hoàn toàn không có khả năng sống sót.

Ánh sao kinh khủng tiêu tan, thân ảnh óng ánh thánh khiết đứng đó.

Từ Bắc Vọng hơi nhíu mày, như thể cảm thấy rất tẻ nhạt, chỉ thản nhiên nói: “Ta mới dù dọa một tí, vậy mà ngươi đã sợ rồi sao?”

“Đế Nhai, một kẻ hèn nhát.”

Bốn chữ "một kẻ hèn nhát" vang vọng trong toàn bộ tinh vực.

Hàng vạn sinh linh nghẹn họng sững sờ, bản ngã sùng bái dâng trào hơn bao giờ hết.

Đây chính là áo bào trắng cấm kỵ!

Thiên kiêu tuyệt đỉnh với thần uy cái thế!

Sắc mặt của Đế Nhai trở nên dữ tợn như Diêm Vương Địa Ngục, sự nhục nhã vô tận nuốt chửng lấy hắn, đạo đồ trắng đen hóa thành đại dương đỏ lòm.

Ầm!

Toà vương tọa màu xanh vỡ thành bột mịn, hắn ta bước về phía sâu thẳm của vũ trụ, bóng lưng cô độc và bi thương không thể tả bằng lời.

"Ước định đó vẫn được tính."

Ngữ điệu của Đế Nhai cuồn cuộn phẫn nộ, đạo pháp khí vận đều tràn ngập khí tức không cam tâm một cách mãnh liệt.

Nhưng chẳng ai thèm đếm xỉa đến Đế Nhai, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào nam tử áo trắng, như thể hắn ta chính là thỏi nam châm thu hút sự chú ý của hàng tỉ tỉ ngôi sao.

Tại m Dương Cổ tinh, nam nhân này đã gây chấn động toàn bộ vũ trụ, để lại ấn tượng khó phai mờ cho vô số sinh linh.

Hắn sắp phải đi.

Sự quan trọng nhất thời đại kỷ nguyên này rốt cuộc cũng hạ màn.

"Tinh Không Bỉ Ngạn dành một chỗ cho ngươi."

Vào giờ phút này, dưới tán cây liễu già nua, ánh mắt tang thương của Vô Cực Nhị xuyên qua thiên thạch tinh hà, nhìn về phía thân ảnh áo trắng.

Tất cả đại nhân vật Hoàng Kim Thần tộc lại khiếp sợ một lần nữa, họ có hơi không tin được.

Tinh Không Bỉ Ngạn là một mảnh đất sâu thẳm không lường được trong vũ trụ, một nơi sản sinh ra thần vật khó có thể tưởng tượng nổi, chỉ có tám người trong mỗi kỷ nguyên có thể đến đó!

Trong kỷ nguyên này, Vô Cực Nhất và Vô Cực Nhị đã chiếm hai vị trí.

Hiện tại, Vô Cực Nhị đã trực tiếp mời Thái Sơ Bắc Vọng ngay trước con mắt của hàng vạn sao trời.

Động thái này ngụ ý rằng, bất luận ra sao đi nữa, y cũng sẽ để hắn đến Tinh Không Bỉ Ngạn.

Câu nói này có trọng lượng quá nặng!

Từ Bắc Vọng mỉm cười xoay người, sau đó biến mất vào Đại Nhật hoàng kim.

Hình chiếu trên hàng vạn sao trời biến mất trong khoảnh khắc, cách mảnh vỡ nát tan thành bột mịn, nhưng rất nhiều sinh linh vẫn đang trong trạng thái đờ đẫn.

Bọn họ còn đang chìm đắng trong phong thái có một không hai của áo bào trắng cấm kỵ, khó lòng kìm nổi!

Đây đích thị là thời đại kỷ nguyên lộng lẫy bậc nhất, thịnh thế vô tiền khoáng hậu, có một không hai!

Thời đại này không có sao trời tụ hội, chất lượng thiên kiêu cái thế cũng chưa thể đạt đến trình độ nghiền ép các thời đại kỷ nguyên khác.

Nhưng nó vẫn vô cùng rực rỡ huy hoàng!

Nguyên nhân tại sao ư?

Vì sự xuất hiện của áo bào trắng cấm kỵ!

Hắn là kẻ có đạo tâm vô địch duy nhất giữa vô vàn kỷ nguyên, đồng thời sở hữu thể chất Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể trong truyền thuyết!

Hắn sinh ra ở kỷ nguyên này!

Một thời đại vì có hắn mà huy hoàng!

Nam nhân này đã lưu lại một dấu vết vô cùng nổi bật trong sử sách vũ trụ!

Mỗi một sinh linh chư thiên vạn giới đều sôi trào cảm xúc, rung động tột cùng! Ai nấy đều tưởng tượng mình sống thật linh đình phóng khoáng, phong hoa tuyệt đại như Thái Sơ Bắc Vọng!

Chỉ cần đạt được một phần vạn vinh dự của hắn thôi, bọn hắn chết cũng không tiếc.

Chương 511: Đãi ngộ của hạt giống số ba! Đột phá Cổ Thần, dị tượng tràn ngập khắp chư thiên! (1)

Từng vầng Đại Nhật vắt ngang bầu trời Xích Ô Cổ Tinh, hào quang vàng kim lan tràn khắp mấy tỉ dặm.

Trên vùng tịnh thổ hỗn độn chìm nổi, vô số lão quái vật đang bày ra vẻ mặt hiền từ, tươi cười với nam tử trẻ tuổi tuấn tú.

Danh tiếng của tên tiểu bối này đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có, khiến cho uy vọng của Thần tộc Nhật Bất Lạc càng thêm huy hoàng!

Tại sao hắn luôn giữ vững đạo tâm vô địch hết lần này lượt khác?

Bởi vì hắn đến từ Nhật Bất Lạc vĩ đại, ngọn hải đăng chiếu sáng cho vô số sinh linh vũ trụ!

“Hắn tạm thời sẽ là hạt giống số ba.”

Một lão tổ tông cấp bậc bá chủ vũ trụ đã ra lệnh cho đám trưởng lão cao cấp của Nhật Bất Lạc! Đương nhiên, không một ai dám trái lời!

Hạt giống số ba chính là niềm kiêu hãnh của Thần tộc, đồng thời cũng đại diện cho niềm hy vọng trong tương lai của Thần tộc!

Có một điều mà đám trưởng lão Nhật Bất Lạc luôn cảm thấy mất mặt khó nói, chất lượng của lứa thiên kiêu phôi thai thiên đạo trong tộc vô cùng tầm thường, kém xa so với với Vĩnh Hằng Quốc Độ và Khung Đỉnh Chi Thượng, chứ đừng nói đến việc so sánh với Trường Sinh Bất Hủ.

Hạt giống số một, số hai của Nhật Bất Lạc đứng thứ bảy và thứ mười bảy trên bảng Vấn Đỉnh. Tuy bọn họ vẫn nằm trong tốp hai mươi, nhưng thứ tự xếp hạng này vẫn chưa đủ để khiến tộc nhân Nhật Bất Lạc cảm thấy hài lòng.

Tuy nhiên.

Sự quật khởi nhanh chóng của Thái Sơ Bắc Vọng đã mang đến cho họ niềm hy vọng vô hạn.

Thái Sơ Bắc Vọng đang sở hữu Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, thậm chí từng giết chết phôi thai thiên đạo chỉ bằng một chiêu. Vậy nên, các trưởng lão cao cấp của Nhật Bất Lạc sớm không còn thành kiến với hắn nữa rồi.

Thái Sơ Bắc Vọng là sinh linh bình thường thì đã sao?

Hắn chính là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên đấy!

Hắn thậm chí còn có thể sánh vai tranh đấu với phôi thai thiên đạo đỉnh phong!

Hai chữ "tạm thời" đại diện cho kỳ vọng của lão tổ tông, một khi Thái Sơ Bắc Vọng tiếp tục sáng lập kỳ tích huy hoàng một lần nữa, hắn tuyệt nhiên có thể thay thế địa vị của hạt giống số một, danh chính ngôn thuận trở thành bộ mặt của Nhật Bất Lạc!

Từng thân ảnh vĩ đại hiện lên, đám người vừa hỏi han ân cần, vừa khích lệ cổ vũ hắn, thậm chí truyền lại các bí pháp tinh không.

Cảnh tượng này chấn động tột cùng!

Bởi vì đây đều là tồn tại cấp Đạo Quân!

Khí tức của mỗi người trong số họ đều có thể xoắn nát quy tắc vũ trụ, tuyệt đối kinh khủng vô cùng!

Trọn vẹn mấy ngày trôi qua, hào quang vàng kim mới dần dần tiêu tán trên bầu trời, chỉ còn lại Thái Sơ Hồng đứng sừng sững trên Kim Ô Thái Điểu.

"Tiểu tử giỏi lắm! Ngươi không phụ sự kỳ vọng của ta!"

Thái Sơ Hồng cười towi như Phật Di Lặc, giọng điệu ân cần thân mật không thể kể xiết.

Từ Bắc Vọng mỉm cười đáp lại, biểu hiện khí chất thánh khiết không chút tì vết.

Hồi đó, bản thân suýt chút nữa bị mất mạng ở Hồn Bất Quy, nhưng Thái Sơ Hồng không hề quan tâm, thậm chí còn coi hắn như công cụ để gả cho với Thần Đồ Mộng Chi.

Nhưng giờ thì đã khác.

Hiện tại, hắn đã thoát thai hoán cốt rồi, nếu diễn giải một cách tự hào, thì hắn đã là con đại bàng trưởng thành đang giương cánh bay lượn khắp nơi.

Ngay cả khi không còn thân phận Nhật Bất Lạc, hắn cũng có thể tung hoành vũ trụ nhờ vào thể chất này.

Đương nhiên, hắn nhất định sẽ không buông tha cho địa vị siêu phàm ở Nhật Bất Lạc này.

“Bắc Vọng, đây là đãi ngộ vốn có của ngươi.”

Nụ cười của Thái Sơ Hồng dần biến mất, sắc mặt trở nên vô cùng trang trọng và nghiêm túc.

Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi đến biên giới vũ trụ, khí tức hỗn độn vô biên vô hạn tràn ngập Xích Ô Cổ Tinh, từng món thần vật quý giá rơi xuống trước mặt Từ Bắc Vọng.

“Đây là Đạo Diễn Thần Y.”

Thái Sơ Hồng nhìn thứ vật chất óng ánh trong suốt trong hư không, ánh mắt có chút nóng bỏng.

Đạo Diễn Thần Y xếp thứ 293 trong bảng Chư Thiên Khí Vật nhờ vào khả năng phòng ngự cực kỳ kiên cố, ngay cả khi tinh hà nổ tung, nó cũng sẽ không mảy may hư hại.

Đôi mắt của Từ Bắc Vọng hiện lên gợn sóng, hắn bước lên một bước, Đạo Diễn Thần Y bao phủ lấy áo bào tuyết trắng.

Áo bào tuyết trắng tinh xảo không thay đổi quá nhiều, chỉ hiện hữu một tia sáng như pha lê.

Đối mặt với sự tấn công của những tu sĩ Đại Đế bình thường, năng lực phòng ngự của Từ Bắc Vọng vẫn kiên cố như tháp, vững không thể phá.

Ầm ầm!

Bảy bộ hài cốt dài một tấc lần lượt xuất hiện, ánh sáng óng ánh đan xen đạo vận vàng kim, Sinh Mệnh Nguyên Tuyền bắt đầu tuôn trào đến từng mảnh từng mảnh đất tịnh thổ.

“Đạo cốt của Đạo Quân!”

“Bảy bộ!”

Thái Sơ Hồng khàn cả giọng, đôi mắt hiện lên một tia ghen tị sâu sắc.

Đây đều là xương cốt tinh túy của các Đạo Quân Nhật Bất Lạc đã ngã xuống trong kỷ nguyên trường hà

Ngay cả Thái Sơ Hồng cũng chỉ có thể sở hữu một bộ đạo cốt mà thôi. Tuy rằng ông ta nắm giữ quyền thế ngất trời, nhưng thiên phú tư chất quá tầm thường.

Suy cho cùng, Hoàng Kim Thần tộc vẫn coi trọng chiến lực thiên phú nhất, bởi vì đó mới là cội nguồn trên hành trình đạt tới đỉnh cao vũ trụ.

“Ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Thần tộc!”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng hiện lên một tia kiên định, thanh âm vang dội vô cùng.

Chó má thật!

Lúc có được một bộ đạo cốt ở Bắc Cực Thú Liệp, hắn cảm thấy vô cùng đắc ý vì cho rằng bản thân đã có thể thu hẹp khoảng cách với phôi thai thiên đạo.

Giờ ngẫm lại, bản thân hắn quả là ếch ngồi đáy giếng!

Các phôi thai thiên đạo hàng đầu trong bảng Vấn Đỉnh nhận được những đãi ngộ xa xỉ tới mức người ta ghen tị phẫn nộ!

Chương 512: Đãi ngộ của hạt giống số ba! Đột phá Cổ Thần, dị tượng tràn ngập khắp chư thiên! (2)

“Còn nữa, đây là chìa khóa đến vùng đất phong ấn.”

Thái Sơ Hồng gắng gượng kìm nén cảm giác ghen tị, sau đó đưa một tấm ngọc bài được rèn đúc từ huyết dịch hoàng kim cho Từ Bắc Vọng.

Đây là một trong những bảo địa quý giá của Nhật Bất Lạc, trong mỗi thời đại kỷ nguyên, chỉ ba người duy nhất mới có thể tiến vào bảo

địa này, vì ở đó vật chất vũ trụ có hạn, thậm chí còn chậm rãi biến mất theo thời gian, cuối cùng sẽ quay về hư vô.

Ba vị trí đương nhiên sẽ dành cho ba thiên kiêu hạt giống, đây không chỉ là quy định của Nhật Bất Lạc, mà còn là quy định của tất cả các đại Hoàng Kim Thần tộc khác.

“Vãn bối cảm động đến rơi nước mắt…”

Từ Bắc Vọng vô cùng phấn khích.

Cảnh giới Cổ Thần đã gần trong gang tấc rồi!

Rốt cuộc hắn đã chính thức được hưởng đãi ngộ của thành viên nòng cốt nhất của Nhật Bất Lạc, sự chênh lệch so với trước đó đâu chỉ gấp trăm lần nghìn lần!

“Không còn nữa hả?” Hắn tò mò hỏi.

Thái Sơ Hồng tái mặt, ông ta phẫn nộ quát: “Ngươi còn muốn gì nữa?”

Lão phu tha thiết ước mơ mấy món đồ trong tay ngươi mà chẳng được, ngươi vẫn chưa hài lòng sao?

Ông ta chợt cảm thấy thái độ mình hơi cáu gắt, cho nên mới nhỏ giọng thầm thì: “Tiểu tử à, tất cả thần vật mà Thần tộc đưa cho ngươi chẳng thể sánh với một phần vạn của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể.”

“Thể chất của ngươi chính là của cải lớn nhất đó!”

Tương lai của tiểu bối rộng mở đến mức không thể tưởng tượng được, chỉ cần hắn không rơi đài nửa đường, hoặc sơ ý mất mạng trên kỷ nguyên trường hà, thì hắn chắc chắn sẽ trở thành sự tồn tại trên cả Đạo Quân.

Cái gì gọi là thể chất truyền thuyết? Đó chính là đạo thể đứng đầu vô số kỷ nguyên tới nay!

“Vãn bối ghi nhớ trong lòng, thề sẽ xưng bá trong thời đại kỷ nguyên này, củng cố vị trí đứng đầu vũ trụ của Thần tộc!”

Từ Bắc Vọng nói một cách trịnh trọng, thậm chí còn nghiêm túc lạ thường.

Thái Sơ Hồng nở nụ cười hiền hòa, ông ta còn muốn vỗ vai tiểu bối

động viên vài câu, nhưng lại cảm thấy thân phận đôi bên bây giờ không giống trước nữa.

“Lão phu mỏi mắt mong chờ!”

Ông ta cất cao giọng rồi xé rách không gian mà rời đi.

…

…

“Cung nghênh chủ nhân!”

Chín nữ nô quỳ rạp xuống đất, mặt mày ai nấy đều ửng hồng như say rượu, hai mắt chớp chớp liên tục, giọng nói run rẩy kịch liệt vì kích động.

Chủ nhân đứng giữa hư không, nhưng lại xa xôi mờ mịt đến thế. Khoảng cách giữa hắn và các nàng như tinh hà vô biên vô tận, chỉ còn sót lại vết tích của kỷ nguyên vũ trụ.

Hư ảnh mà các nàng có thể nhìn thấy cũng thánh khiết vô cùng, giống như hòa cùng một thể với sao trời lộng lẫy, phát ra ánh sao lấp lánh tuyệt đẹp.

Có thể trở thành nữ nô của nam nhân này là niềm kiêu ngạo lớn nhất trong kiếp này của các nàng!

“Bái kiến Thái Sơ công tử…”

Bạch Nguyệt Quang cúi đầu kính cẩn, dáng vẻ yểu điệu thướt tha. Nàng có thể nhìn thấy rõ thân ảnh của Từ Bắc Vọng, nhưng thần sắc của hắn cao quý chói sáng tới mức nàng ta không thể mở mắt được.

Tất cả mọi chuyện đột ngột như một giấc mộng, những trải nghiệm trong mấy trăm vạn năm của nàng ta còn chẳng thể đặc sắc bằng tình cảnh ở Cửu Trọng Phù Thổ.

Khi biết áo bào trắng cấm kỵ tới Cửu Trọng Phù Thổ để cứu nàng, ngọc giản tu di giới tử của nàng dường như sắp nổ tung.

Những hảo hữu Chí Cao bất hủ trước kia chẳng thèm ngó ngàng tới nàng, giờ đây lại điên cuồng nhắn tin muốn lôi kéo làm quen với nàng, từ đó kéo quan hệ với áo bào trắng cấm kỵ.

“Ngươi chưa đi à?”

Từ Bắc Vọng chắp tay sau lưng, thản nhiên nhìn Bạch a di.

Mặc dù Bạch a dì với có chút mâu thuẫn Nhật Bất Lạc, nhưng các trưởng lão Nhật Bất Lạc vốn chẳng coi nàng ta là ai, cho dù có nhớ cũng chẳng quan tâm.

“Ta…” Bạch Nguyệt Quang ấp úng.

Chín nữ tử dung nhan như ngọc bày ra vẻ mặt cảnh giác, các nàng e sợ phụ nhân dáng người uyển chuyển thướt tha này sẽ gia nhập cung điện, trở thành một trong số các nữ nô.

“Ta muốn trở thành tùy tùng của ngươi.”

Bạch Nguyệt Quang vuốt tóc mai bên tai, cố gắng giải toả tâm trạng lo lắng, khẩn trương trong lòng.

Danh xưng tùy tùng dễ nghe hơn nữ nô một chút, nhưng thực ra đều hèn mọn giống nhau.

Sau khi trải qua cảnh tượng kinh thiên vạn cổ kia, Bạch Nguyệt Quang đã hoàn toàn nghĩ thông.

Nàng ta phấn đấu làm gì chứ, cứ đi theo Thái Sơ công tử, đảm bảo sẽ mạnh mẽ hơn vạn lần!

Nàng mất mấy trăm vạn năm để miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Tranh Độ, nỗi khổ trong đó chua xót không nói nên lời.

Đi theo Thái Sơ công tử thì sao? Chỗ tốt nhất định sẽ nhiều không kể xiết!

Trở thành nữ nô rất nhục nhã, nhưng phải xem là nữ nô của ai.

“Ồ?”

Từ Bắc Vọng vẫn không biến sắc, như thể đang trầm tư suy nghĩ.

Bạch Nguyệt Quang lắc lư thân thể, cố ý thể hiện ra đường cong đầy đặn nóng bỏng, bờ mông như đào mật chín mọng nước, đôi môi đỏ mọng trông thật đáng thương.

Chín nữ nô tức giận đến nỗi hai má trắng bệch, nếu không phải vì tu vi yếu kém, các nàng có lẽ đã lao lên xé xác tiện nhân này.

“Đừng có tỏ ra lẳng lơ.”

Từ Bắc Vọng liếc nhìn nàng ta bằng nửa con mắt.

“Đúng lúc, ta đang có việc cho ngươi làm.”

Hắn không giữ bà cô lẳng lơ này ở bên cạnh đâu, một khi lão đại phát hiện, hắn nhảy vào ngân hà cũng không tẩy sạch nỗi oan khuất này.

“Rõ!”

Bạch Nguyệt Quang hăng hái đáp lời, tà váy sặc sỡ bay múa, vầng trăng san hô trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng trong suốt lấp lánh.

Nàng ta có dự cảm mạnh mẽ, đây chính là quyết định sáng suốt nhất trong mấy trăm vạn năm qua của mình!

“Ta muốn tổ chức một đại hội cho những kẻ can đảm. Ngươi hãy loan tin ra ngoài, chọn ra những thiên kiêu trẻ tuổi sáng giá nhất các đại tinh vực.”

“Về giải thưởng, một giọt tinh huyết của ta, một vị trí ở rể Nhật Bất Lạc, đạo cốt Đạo Quân, các loại tiên dược truyền thuyết, hạn ngạch tiên sứ Thiên Đình, vân vân và mây mây. Bọn hắn muốn cái gì, ta đều có…”

Chương 513: Đãi ngộ của hạt giống số ba! Đột phá Cổ Thần, dị tượng tràn ngập khắp chư thiên! (3)

Từ Bắc Vọng nói một cách hững hờ thản nhiên, nhưng mười nữ tử đều vô cùng chấn động, kinh hãi tới mức đầu váng mắt hoa.

Phần thưởng ngút trời!

Đại hội này chắc chắn sẽ gợi lên một trận sóng cuộn biển gầm khắp chư thiên vạn vực!

Một giọt tinh huyết của chủ nhân ẩn chứa cơ duyên vô hạn, nó không chỉ có thể gia tăng thọ nguyên thêm trăm vạn năm, mà còn có thể bồi đắp đạo tâm, lót đường cho một tương lai bằng phẳng về sau!

Với địa vị hiện giờ của chủ nhân, hắn chỉ cần tiện mồm nói một câu, các nữ tử có huyết mạch mỏng manh trong Nhật Bất Lạc chắc chắn sẽ phục tùng mà tuyển người ở rể.

Còn đạo cốt Đạo Quân, ôi, thiên kiêu thuộc tốp năm trăm trong bảng Vấn Đỉnh chưa chắc đã có một bộ…

Chưa kể đến hạn ngạch làm tiên sứ, đó chính là đại diện cho uy quyền a!

Còn những tiên dược truyền thuyết, đó chính là thần dược quý giá, một gốc có thể khiến phàm nhân trở thành thần minh!

Quá chấn động!

Chín nữ nô bắt đầu hô hấp dồn dập, ngay cả Bạch Nguyệt Quang càng không tài nào bình tĩnh nổi, con ngươi quyến rũ của nàng tràn đầy hy vọng và khao khát.

“Đi làm ngay đi.” Từ Bắc Vọng lạnh mặt.

Hắn là kẻ không giỏi đặt tên, cho nên đành gọi tạm là đại hội kẻ can đảm.

Ý đồ của hắn rất rõ ràng.

Đám chuột tầm bảo các ngươi nên ra mặt rồi! Chúng ta cùng khám phá di tích vũ trụ nào!

Giờ đây, Từ Bắc Vọng rất cần thần vật Minh khí, mà di tích vũ trụ là sản phẩm của kỷ nguyên trường hà, tất nhiên nơi này sẽ ẩn chứa vô số minh vật còn sót lại từ vô số kỷ nguyên tới nay, trong đó chắc chắn bao gồm sẽ Minh vật của kỷ nguyên đại đạo.

Hả, về phần nguy hiểm không rõ à? Ta đã ban thưởng phong phú như thế, đương nhiên các ngươi phải chấp nhận mạo hiểm rồi!

Có ai lại không làm mà có ăn đâu!

Có trọng thưởng tất có dũng phu! Từ Bắc Vọng tin tưởng đại hội này sẽ thu hút rất nhiều chuột tầm bảo với đại khí vận.

Hắn còn một mục đích khác, chính là xây dựng thế lực riêng để đối phó với phong ba trong tương lai. Chung quy, người nhiều vẫn cứ tốt hơn là đơn độc.

Bạch a di sẽ làm quản lý đám người này, nàng ta sống mấy trăm vạn

năm rồi, kiến thức tầm nhìn chắc chắn sẽ đầy đủ.

“Ta sẽ làm ngay…”

Dù mới làm tùy tùng, nhưng Bạch Nguyệt Quang đã hiểu được giới hạn của mình, những điều gì không nên hỏi thì nhất định không hỏi.

Chỉ cần có thể lập công, thì sợ gì không có ban thưởng chứ.

“Nếu ngươi gặp phải bất trắc thì hãy báo danh hiệu của ta ra.”

Thần sắc của Từ Bắc Vọng không hề biến đổi, thân ảnh đã sớm biến mất khỏi vị trí hiện tại.

Bạch Nguyệt Quang càng có thêm lòng tin, cái danh Thái Sơ công tử đã nổi tiếng lắm rồi, thần tộc Hoàng Kim còn chả dám đắc tội với nàng vì sợ áo bào trắng cấm kỵ chạy đến tổ địa bọn hắn…..

…

…

Khu vực cực bắc của Xích Ô Cổ địa, Đại Nhật huy hoàng càng trở nên mênh mông bát ngát, vô số thân ảnh vĩ đại đứng sừng sững trong hư không.

Từ Bắc Vọng trong bộ áo bào thánh khiết đang đứng chắp tay sau lưng, ngọc bài hoàng kim lơ lửng bên ngoài cơ thể.

Một lát sau, một nam tử trẻ tuổi đi ra khỏi vùng đất phong ấn.

Người này mặc giáp chiến màu hoàng kim, ngũ quan sắc nét, hào quang rực rỡ, như thể mặt trời ban trưa.

Chân hắn giẫm trên một bức tranh tinh không, khí tức thôn phệ cực kỳ mênh mông, tinh không liên tục biến ảo một cách quỷ dị.

Thái Sơ Thương Ẩn, hạt giống số hai của Nhật Bất Lạc, thiên kiêu đứng thứ mười bảy trên bảng Vấn Đỉnh, người đang sở hữu bức tranh vô địch đứng thứ 101 trong Chư Thiên Khí Vật Phổ.

Hiệu quả lớn nhất của món Đạo khí này là — chúng sinh bình đẳng.

Chỉ cần tu vi hai bên có chênh lệch không quá lớn, y có thể kéo tu vi của đối phương về cùng cấp độ với mình, sau đó ra tay giết chết.

Thái Sơ Thương Ẩn khẽ liếc Từ Bắc Vọng một cái rồi lạnh lùng rời

đi.

“Lại thêm một kẻ thích trang bức…” Từ Bắc Vọng thờ ơ, chân bước vào vùng đất phong ấn.

Không gian nơi này chỉ lớn bằng một cung điện nhỏ, năng lượng vũ trụ thần bí mỏng manh như dòng nước chảy xuôi. Loại vật chất này huyền diệu phi thường, đến từ nơi không thể miêu tả không thể nhắc tên.

Từ Bắc Vọng ngồi khoanh chân, nhận từng lớp năng lượng vật chất xung kích cơ thể mình, tu vi tiến nhanh như cưỡi tên lửa với tốc độ khó mà tưởng tượng được.

Không phải mình đang tu luyện mà là vũ trụ trực tiếp tưới tu vi lên người. Chẳng trách sao mà ngay cả Nhật Bất Lạc cũng chỉ cho phép ba hạt giống thiên kiêu tiến vào.

Vì nơi này quý quá mà!

Từ Bắc Vọng lấy sáu bộ đạo cốt Đạo Quân và rất nhiều tiên dược ra. Nhờ vào huyết mạch hoàng kim, cho nên hắn có thể dễ dàng luyện hóa xương cốt Đạo Quân.

Nhân lúc rảnh rỗi, hắn bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai.

Sau khi xông xáo di tích một phen, Phong Đế Thiên Thê cũng tới hồi kết thúc, hắn phải luồn lách giữa hai kẻ điên rồi đi đến Tinh Không Bỉ Ngạn sau ba trăm năm nữa.

Hắn có linh cảm rằng Sinh Mệnh Cấm Khu nằm ở mặt nào đó của Tinh Không Bỉ Ngạn.

…

…

Ba năm trôi qua.

Ngày hôm nay, hàng tỉ sao trời ngừng di chuyển trong nháy mắt, chúng tỏa ra ánh sao lộng lẫy chói mắt.

Mỗi đại thế giới đều nở rộ từng đoá hoa đại đạo, vô số dị tượng phát sinh, khí vận vô biên vô hạn điên cuồng tràn lan.

Một nơi sâu thẳm trong ngân hà, một thân ảnh Thần Linh đang nhanh chóng tăng trưởng, cổ thụ Kỷ Nguyên vươn cành che lấp tinh

không, ánh sáng vàng kim chiếu rọi thân ảnh mặc áo bào trắng.

Ầm ầm!

Sao trời yên tĩnh trở lại, đại đạo cất lên từng đợt âm thanh, dường như vũ trụ đang hoan hô vui sướng.

Hàng vạn sinh linh cảm thấy rung động trong lòng, bọn họ lại cảm nhận được sự tồn tại kinh khủng của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể một lần nữa.

Động tĩnh đột phá của hắn lan tràn khắp vũ trụ, khiến hàng vạn sao trời hò reo nhảy múa chỉ vì một người!

Áo bào trắng cấm kỵ đã trở thành Cổ Thần!

Hắn chỉ mất có ba năm!

Sự tích kinh thiên vạn cổ của hắn còn chưa kịp lắng xuống, giờ đây lại một lần nữa sôi trào cả chư thiên!

Ba năm trước, hắn đã có thể giết chết phôi thai thiên đạo chỉ với một chiêu. Hiện giờ, hắ đã bước vào cảnh giới Cổ Thần, liệu sẽ ngông cuồng tới cỡ nào?

Chương 514: Sự ra đời của một nhà tư bản vũ trụ

Tại tinh vực hạ đẳng cằn cỗi.

Trong một dãy núi liên miên mờ mịt giữa tiên hà, các đại nhân vật của vô số thế lực đều đang đứng sừng sững trên liễn xa chiến thuyền, nhìn xuống khung cảnh vô cùng ồn ào náo nhiệt ở bên dưới.

Tâm điểm của sự chú ý là một nam thiếu niên mặc áo trắng, hắn ta có dung mạo phổ thông, nhưng đường nét cơ thể lại vô cùng nam tính mạnh mẽ.

“Triệu Hạo, ngươi sẽ là người đại diện cho Tinh vực Đan Dương đi tham dự Đại hội Dũng Cảm. Vậy nên, ngươi nhất định phải cố gắng hết sức để biểu lộ toàn bộ phong thái của mình!”

Một phụ nhân tóc ngắn có vẻ ngoài uy nghiêm phúc hậu đang hô hào cổ vũ.

Đối mặt với sự mong đợi của chủ nhân tinh vực, Triệu Hạo trịnh trọng gật đầu, ánh mắt lóe lên một tia kiên định.

Mặc dù hắn chỉ có tu vi Thiên Tiên cao phẩm, nhưng từ nhỏ đã rất may mắn, gặp dữ hóa lành, tai qua nạn khỏi.

Triệu Hạo tin tưởng mình nhất định sẽ tỏa sáng tại di tích vũ trụ, giành được phần thưởng của áo bào trắng cấm kỵ!

“Ngươi phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuyệt đối không nên gây chuyện thị phi.”

Phụ nhân tóc ngắn nghiêm khắc cảnh cáo.

Đám người trẻ tuổi thường hành động theo cảm tính, nếu chuốc lấy tai hoạ rồi bỏ mạng dọc đường thì thôi đi, bà ta chỉ sợ hắn liên lụy đến toàn bộ Tinh vực Đan Dương.

“Tuân mệnh!”

Triệu Hạo cung kính khom người.

“Xuất phát.”

Lúc này, tinh thạch phát ra âm thanh vù vù, dưới sự chỉ dẫn của tiên sứ, Triệu Hạo leo lên chiến thuyền, đi đến trận pháp truyền tống trong tinh vực.

Nội tâm của hắn phi thường sục sôi, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn tiến về bầu trời đầy sao vô biên vô tận, chứng kiến dải ngân hà lộng lẫy sáng chói.

Một ngày nào đó, tên tuổi của Triệu Hạo hắn sẽ vang vọng chư thiên, trở thành đối tượng được tôn sùng bởi hàng trăm triệu sinh linh.

Tiên sứ có chút buồn bực ngán ngẩm, hắn liếc qua xiêm y màu trắng trên người thiếu niên, tùy ý nói: “Ngươi cũng bắt chước Thái Sơ công tử?”

Rất hiển nhiên, hắn đã gặp rất nhiều người như vậy, sau khi một làn sóng trắng xóa quét khắp chư thiên, vô số thiên kiêu bắt đầu bắt chước phục sức tư thái của Thái Sơ công tử.

Đáng tiếc, tất cả đều họa hổ thành mèo, dở dở ương ương. Tuy nhiên, điều này cũng không có gì đáng chê trách, làm gì có ai sở hữu khí chất tôn quý thánh khiết như Thái Sơ công tử kia chứ?

Triệu Hạo có chút xấu hổ, khép nép nói: “Thái Sơ tôn thượng là thần tượng của vãn bối.”

“Ừm. . .”

Tiên sứ gật đầu, âm thầm bổ sung một câu.

Hắn cũng là thần tượng của ta.

Hai người tến vào màn sáng trận pháp truyền tống, đi đến Xích Ô Cổ Tinh.

. . .

. . .

Một tinh cầu có hình mâm tròn màu vàng rực rỡ đang chìm nổi giữa bầu trời đầy sao, năng lượng hỗn độn vô tận dâng trào, sáng chói đến cực hạn!

Hàng trăm nghìn người trẻ tuổi đã có mặt ở nơi này, ai nấy đều tràn đầy khí thế, chiêm ngưỡng Xích Ô Cổ Tinh với ánh mắt sùng bái.

Nhật Bất Lạc Vĩ đại! ! !

Triệu Hạo nhìn qua đám người hỗn tạp, bảy phần mười trong số đó đều đang mặc áo trắng, ánh mắt của bọn họ đều phát ra ánh sáng tự tin.

Hắn lập tức trở nên tự ti.

Rất nhiều thiên kiêu ở trên bảng Vấn Đỉnh đã đến tham dự Đại hội lần này, thậm chí còn có bảy hoặc tám người nằm trong tốp năm ngàn.

Bản thân hắn chỉ là một tên Thiên Tiên cao phẩm, trình độ trung bình hoặc thấp hơn nữa, căn bản không hề nổi bật giữa đám đông.

Khoảnh khắc nhụt chí ngắn ngủi qua đi, Triệu Hạo đã lấy lại được sự tự tin như mọi khi.

Giữa vũ trụ mênh mông, không có gì là không thể, vĩnh viễn không nên mất tự tin, phải noi theo áo bào trắng cấm kỵ!

Một sinh linh phổ thông có thể trấn sát phôi thai thiên đạo, khiến vũ trụ sôi sục bằng sức mạnh của chính mình, sáng lập thần thoại lớn nhất trong vô số kỷ nguyên vừa qua!

Ngay cả đạo lý bao đời này cũng có thể bị lật đổ, còn có cái gì mà làm không được chứ?

“Sâu kiến cũng vọng tưởng thay đổi vận mệnh?”

Một thiên kiêu kiệt ngạo liếc nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng bỄ nghễ, thái độ cực kì khinh thường.

Nếu làm bạn với phế vật Thiên Tiên, thực sự quá đủ mất mặt.

“Ha ha, ngươi nói đúng.”

Triệu Hạo cười trừ, cố gắng nhẫn nhịn.

Dù sao đi nữa, không ai vươn tay tát vào khuôn mặt tươi cười, thiên kiêu kia cũng không thể tiếp tục nhục mạ.

“Tinh huyết của áo bào trắng cấm kỵ, xương cốt Đạo Quân, cơ hội ở rể Nhật Bất Lạc. . . Mỗi một cơ hội đều ấp ủ khả năng cải thiện vận mệnh, cơ hội quan sát chư thiên từ trên cao!”

Hắn xúc động thở dài, ánh mắt hiện lên một tia khao khát mãnh liệt, hận không thể phủ phục dưới chân áo bào trắng cấm kỵ.

Những phần thưởng này đã rung chuyển chư thiên vạn vực, khơi dậy sóng gió vô biên vô hạn, danh vọng của áo bào trắng cấm kỵ đã đạt tới trình độ không gì sánh được!

“Ta chỉ cần trở thành tùy tùng của Thái Sơ tôn thượng là được.”

Triệu Hạo âm thầm lập lời thề ở trong lòng, những phần thưởng đó đương nhiên rất hấp dẫn, nhưng hắn vẫn muốn được nhìn trúng bởi áo bào trắng cấm kỵ.

Bằng cách này, hắn có thể lĩnh hội tuyệt luân vô song ở cự ly gần, mang lại lợi ích vô tận cho hành trình tu luyện trong tương lai.

Nhưng vào lúc này.

“Im lặng!”

Một giọng nói vừa sáng tỏ lại mờ mịt đột nhiên vang lên, mỹ phụ xinh đẹp trong bộ trang phục lấp lánh lộng lẫy bước ra từ Xích Ô Cổ Tinh, vầng trăng sáng trên đầu của nàng ta khiến ai nấy đều động lòng.

Mấy chục vạn thanh niên im lặng ngay lập tức, không dám phát ra

một chút thanh âm nào. Ai nấy đều cảm thấy nơm nớp lo sợ, nội tâm bắt đầu bành trướng.

Bọn họ rốt cục cũng có thể tận mắt nhìn thấy áo bào trắng cấm kỵ, vinh dự này nhất định sẽ được khắc ghi đời đời kiếp kiếp.

Chương 515: Sự ra đời của một nhà tư bản vũ trụ (2)

Bầu trời đầy sao chiếu sáng vô tận, khí tức hỗn độn hùng vĩ từ từ dâng trào, đạo âm tế tự truyền đến từ biên giới của vũ trụ.

Thiên hà rộng lớn không một dấu vết, ngàn vạn dị tượng lướt qua, một ngôi sao óng ánh chậm rãi hiện hình

“Cung nghênh Thái Sơ tôn thượng!”

“Cung nghênh Thái Sơ tôn thượng!”

“Cung nghênh Thái Sơ tôn thượng!”

Mấy chục vạn người trẻ tuổi trở nên cuồng nhiệt vô cùng, thanh âm chấn động khắp tinh vực, xua tan ý vị vô cùng tận.

Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể có thể hóa thành một trong hàng tỷ ngôi sao trời, năng lượng vô cùng huyền diệu tựa như bản ngã đại đạo.

“Chư vị đã đợi lâu.”

Ngôi sao trời óng ánh vỡ vụn thành nhiều năng lượng khác nhau, hóa thành đạo vận vô biên nuôi dưỡng thân thể của mỗi người trẻ tuổi, sức mạnh của tinh tú đã giúp ích cho đám người này rất nhiều.

Một nam tử áo trắng lộng lẫy đứng sừng sững giữa không trung, hắn như thể là hạt bụi của vũ trụ kỷ nguyên, toàn thân phát ra khí chất thánh khiết kim quang, vừa xa xôi lại bất định.

“Là hắn!”

Vô số nữ tử hưng phấn đến mức run rẩy, thân thể mềm mại suýt nữa không kìm chế được, thậm chí rơi lệ thành dòng.

Bởi vì đây chính là bóng dáng đã ám ảnh các nàng cả ngày lẫn đêm a!

Đời này không còn gì hối tiếc nữa.

Trong khung cảnh sùng bái thành kính, hai luồng ánh sáng chói lọi nóng rực đột nhiên lóe lên, từng mảnh từng mảnh tinh hà run rẩy dưới sự gia trì của lực lượng hùng vĩ vô tận.

Ầm ầm!

Nam tử áo trắng ung dung đi tới, nhìn về phía đám người bằng ánh mắt không có chút rung động nào, hai chùm sáng kinh khủng đập xuống.

“Không!”

Một âm thanh thê lương vang lên, một cường giả Đại Đế đang ra sức giãy dụa, nguyên thần cố gắng chạy trốn, nhưng lại bị chặn đường bởi một tinh hà sáng chói, sau đó bị xoắn nát thành bột mịn trong khoảnh khắc.

Một vị Đại Đế khác lại càng thêm thê thảm, hư ảnh Đại Đế bị chùm sáng lôi kéo đến biên giới vũ trụ, sau đó bị cuốn trôi bởi năng lượng thảm hoạ.

“Ngươi vô cùng thất trách.”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, liếc nhìn Bạch Nguyệt Quang đang tái mét.

Bạch a di có chút tủi thân, cúi gằm mặt không nói gì.

Với khối lượng công việc khổng lồ như vậy, sai sót là điều không thể tránh khỏi. Nàng đã lên kế hoạch chuẩn xác đến cực hạn, người khác chắc chắn sẽ không làm tốt bằng.

Bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm tinh không, mấy chục vạn thiên kiêu đều bày ra sắc mặt huy hoàng, nhưng ánh mắt lại có một tia kinh ngạc.

Hai tên cường giả Đại Đế đã cố gắng trà trộn vào Đại hội thông qua bí pháp, nhưng lại bị áo bào trắng cấm kỵ phát hiện một cách dễ .

Quan trọng hơn nữa, hắn chỉ ném ra một kích hời hợt, nhưng lại có thể nghiền nát tính mệnh của hai cường giả Đại Đế, quả thực vô cùng kinh khủng! !

Đây mới là thiên kiêu cái thế trong kỷ nguyên thời đại này, bọn hắn chỉ là đám sâu kiến hèn mọn, chỉ biết ngước nhìn hành động vĩ đại

này của áo bào trắng cấm kỵ.

Cảnh tượng này khiến rất nhiều hư ảnh trong Xích Ô Cổ Tinh đều vui mừng không thôi, bọn họ vẫn còn đánh giá thấp năng lực của tiểu bối.

Hắn mới bước vào cảnh giới Cổ Thần, vậy mà đã mạnh mẽ như vậy rồi, nếu đạt đến tu vi Cổ Thần đỉnh phong thì còn đến mức nào nữa đây?

Từ Bắc Vọng liếc nhìn xung quanh bầu trời đầy sao, vung ra hai vạn điểm sáng từ ống tay áo, treo trên đỉnh đầu của mỗi thiên kiêu.

Hắn bình tĩnh nói: "Nếu không có điểm sáng, rời đi ngay bây giờ."

Nếu khí vận không hợp lệ, các ngươi còn ích lợi gì nữa? ?

Đám quỷ xui xẻo chỉ có một nhúm lá trên cây khí vận, các ngươi không cảm thấy xấu hổ khi tham gia Đại hội Dũng Cảm sao?

Nghe vậy, nhiệt huyết của mấy chục vạn thiên kiêu đều bị dập tắt trong nháy mắt, sắc mặt thê lương như cha chết mẹ qua đời.

Triệu Hạo ngẩng đầu nhìn điểm sáng của mình, hắn lộ ra một nụ cười hưng phấn.

Ta vẫn chưa bị đào thải! !

"Di tích vũ trụ ẩn chứa rất nhiều tai hoạ không rõ, các ngươi chỉ có một phần trăm cơ hội sống sót, những người sợ hãi thì có thể rời đi."

Thân ảnh thánh khiết ung dung mở miệng, thần sắc vẫn không có một gợn sóng như cũ.

Hắn cũng không phải nhà tư bản vô đạo đức, đương nhiên sẽ trần thuật mặt trái và mặt phải với những người làm công ăn lương này. Hơn nữa, hắn cũng sẽ không bạc đãi bọn họ. Đối với thần vật cơ duyên trong di tích vũ trụ, hắn sẽ chỉ lấy chín phần mười mà thôi.

Đám chuột tầm bảo này ắt hẳn đang đấu tranh nội tâm dữ dội, hắn cũng thuận tiện sàng lọc ra một số kẻ xuất sắc, để bọn họ làm tuỳ tùng cho mình để tiếp tục thu hoạch cơ duyên về sau.

Từ khi thân phận và địa vị được cải thiện, hắn hành sự cũng nhanh gọn hơn rất nhiều, không còn phải truy tìm chuột tầm bảo ở khắp nơi như trước đây.

Một câu nói bâng quơ cũng có thể khiến chuột tầm bảo chạy theo như vịt.

“Tôn thượng, chúng ta không sợ tai họa!”

Hai vạn thiên kiêu, căn bản không có mấy người lâm trận bỏ chạy, tất cả đều bày ra sắc mặt kiên định, nhìn về bóng dáng thánh khiết mờ ảo kia bằng ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt.

Chỉ cần biểu hiện xuất sắc ở Đại hội Dũng Cảm này, bọn họ sẽ nhận được cơ hội thay đổi số phận. Nếu có thể lọt vào ánh mắt của áo bào trắng cấm kỵ, bọn họ sẽ lập tức tiến vào hàng ngũ cao nhất trong chư thiên!

Bản thân là thế hệ trẻ tuổi, bọn họ căn bản chẳng e sợ nguy hiểm, thậm chí còn mang dâng trào tinh thần tranh đua.

Chương 516: Đừng có kiếm cớ, ngươi không được là vì ngươi không đủ cố gắng (1)

Trong bầu trời đầy sao mênh mông.

“Chúng ta xuất phát.”

Từ Bắc Vọng chắp tay đứng, sau đó hóa thành một ngôi sao lớn chói sáng rồi bay vào nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

Hai vạn người trẻ tuổi lấy ra vô số Tiên khí Thông Thiên, đủ loại phi thuyền cổ kiếm bao phủ tinh không, lần theo dấu vết của sao trời.

“Triệu Hạo, ngươi nên nắm chắc cơ hội ngàn năm có một này!

Triệu Hạo đạp lên chiến thuyền, hắn âm thầm cổ vũ chính mình, ánh mắt toát lên vẻ kiên định.

Bên rìa vũ trụ vô biên vô tận, vầng Đại Nhật có kích thước hàng vạn trượng vắt ngang một đại lộ ánh sáng bằng phẳng, ven đường đều là thân ảnh sừng sững của một số tồn tại vĩ đại.

Nhật Bất Lạc đã tạo nên một con đường vũ trụ tránh né tất cả nguy hiểm chưa biết rõ, nhằm bảo vệ hạt giống số ba được an toàn.

Dù sao thì hạt giống số ba đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Cửu Trọng Phù Thổ và Vô Miện Chi Vương, hắn ta có thể bị tập kích bất cứ lúc nào.

Nếu như Thái Sơ Bắc Vọng rơi đài, đó sẽ là một mất mát kinh khủng của Nhật Bất Lạc!

…

…

Trong bầu khí tức hỗn độn chìm nổi, các năng lượng vật chất xen lẫn vào nhau, các loại thiên thạch nằm tứ tung giữa vũ trụ mênh mông, vô số tòa di tích đứng sừng sững như một sự tồn tại cùng vạn cổ.

Sao trời sáng chói bình tĩnh quan sát chúng sinh, hắn phát ra từng trận âm thanh của đại đạo: "Các ngươi đều là tương lai của chư thiên, là thiên kiêu sáng chói của kỷ nguyên này, nhưng ta không hy vọng các ngươi chỉ là những bông hoa trong nhà kính!"

Vô số người trẻ tuổi lắng nghe thanh âm nhẹ nhàng mà chảy xuôi như ánh sao của hắn, ai nấy cảm thấy cực kỳ hưng phấn và vinh hạnh.

"Ta muốn đạt được vị trí đệ nhất!"

Một thanh niên trẻ tuổi vung vẩy hai tay, phi kiếm mang theo tiên lực bay đến di tích gần đó nhất để hòng chiếm đoạt tiên cơ!

Tinh thần dũng cảm của mình nhất định sẽ khiến Thái Sơ tôn thượng tán thưởng!

Ầm ầm!

Hắn ta đã tiến vào di tích trong nháy mắt, quy tắc vũ trụ trở nên hỗn loạn, sức mạnh tai ương đâm xuyên thủng cơ thể thanh niên trẻ tuổi, dòng máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Chết ngắc trong chớp mắt!

Tinh không thoáng chốc yên ắng lại.

Sắc mặt của hai vạn người trẻ tuổi trở nên nghiêm trọng, bọn họ dần trở nên bất an lo lắng.

Có phúc tức có hoạ.

Phần thưởng của Thái Sơ tôn thượng không dễ kiếm như vậy.

Một khi tiến vào di tích vũ trụ, chỉ tính khí vận không tính tu vi, nếu ngươi không được thiên đạo chiếu cố, thì dù là Đạo Quân cũng có nguy cơ mất mạng.

Thấy thế, vầng trăng lấp lánh trong trên đỉnh đầu Bạch Nguyệt Quang phát ra khí thế mênh mang, nàng lạnh lùng nói: "Kẻ lâm trận bỏ chạy, chém thẳng tay!"

Nàng đương nhiên sẽ không để chủ nhân…

A phi!

Nàng sẽ không để tên cẩu vật đóng vai ác nhân, như vậy mới là một tùy tùng ưu tú.

Khi trông thấy tiền bối xinh đẹp yêu kiều hóa thành ma phụ đằng đằng sát khí, tất cả người trẻ tuổi không dám do dự, lập tức rối rít tiến thẳng vào di tích với niềm tin quyết chí tiến lên.

Kiến trúc bên trong di tích như thể là một thế giới hải dương đục ngầu, màn sương mù dày đặc kỳ bí, khí lạnh thấu xương chảy xuôi.

"Không!"

Một vài người trẻ tuổi gào thét thê lương, thân thể máu thịt liên tục phát ra âm thanh rách nát vô cùng kinh khủng, như thể tiếng chuông vang vọng, tiếng trống hùng hậu.

Đám người chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm rồi hóa ngay thành sương máu, hình thần câu diệt.

Ai nấy đều trở nên sợ hãi, không dám bất cẩn.

Không ít người trẻ tuổi đều bày ra sắc mặt sợ hãi tuyệt vọng, bọn họ cố bỏ chạy nhưng bị sức mạnh tai ương ăn mòn, trở thành tro tàn vũ trụ không sót lại chút gì.

"Xem ra, các ngươi không muốn trở nên hơn người."

Sao trời đột nhiên vỡ vụn, Từ Bắc Vọng đứng sừng sững bên ngoài di tích, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Đó là thái độ coi thường từ trong xương cốt, tồn tại như thiên thu vạn cổ, vĩnh kỷ chư thiên, nhất niệm trong nháy mắt, thương hải đã hóa thành tro.

Rất nhiều thiên kiêu vốn định bỏ cuộc nửa đường, nhưng đành phải cắn răng đi vào bên trong di tích. Trong số bọn họ, Triệu Hạo là kẻ dũng mãnh nhất, y xông lên như thể không tiếc mạng.

Ta muốn quan sát chư thiên, làm bạn cùng thiên kiêu cái thế, truy đuổi bóng lưng của áo bào trắng cấm kỵ!

Từ Bắc Vọng nhìn cảnh tượng hỗn loạn đó, hắn khẽ gật đầu, thiếu niên chín chắn này đã để lại một chút ấn tượng trong mắt hắn.

Vậy mới đúng chứ.

Nếu hiện tại không phấn đấu, thì sau này làm sao trang bức tại kỷ nguyên vũ trụ chứ?

Các ngươi không phải Từ Bắc Vọng ta, không thể ăn bám tới vĩnh hằng trường sinh như ta được.

“Công tử, ngươi không sợ bọn họ chiếm cơ duyên làm của riêng sao?”

Bạch Nguyệt Quang chậm rãi đi đến, ánh mắt hoang mang.

Từ Bắc Vọng không đổi sắc mặt.

Bạch Nguyệt Quang nhìn thái độ nắm chắc thắng lợi trong tay của hắn, nàng không chất vấn nữa. Dù sao đi nữa, hắn cũng là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, dù nắm giữ thủ đoạn nghịch thiên nào đó cũng là điều bình thường.

“Pha trà.” Từ Bắc Vọng khẽ ra lệnh.

Thật ra, thủ đoạn của hắn rất đơn giản, đó là nhờ vào Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể và xương cốt từ hàng tỉ sao trời.

Toàn bộ ánh sao mà hắn thi triển lên đỉnh đầu mỗi người trẻ tuổi lúc trước chính là hư nhãn của hắn, để hắn có thể giám sát sự biến hóa của cây khí vận mọi lúc mọi nơi.

Một khi ánh sáng khí vận gia tăng, chẳng phải là do cơ duyên đến hay sao?

Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể tuyệt đối là thể chất cấp cao nhất của đại đạo vũ trụ, những gì hắn tìm ra được chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi, vẫn còn rất nhiều hiệu quả chờ hắn khai phá.

“Mời công tử nhấm nháp.”

Bạch Nguyệt Quang hơi cúi người xuống, lắc lư hai gò bồng đảo dưới cổ áo. Nàng dâng lên một chén trà thơm ngâm bằng nước suối bất tử.

Từ Bắc Vọng thờ ơ nhận chén trà, hắn khẽ nhấp môi.

Phong thái của hắn vô cùng hào hoa phong nhã, khiến Bạch Nguyệt Quang nhìn tới ngây dại.

Chương 517: Đừng có kiếm cớ, ngươi không được là vì ngươi không đủ cố gắng (2)

Nơi sâu thẳm trong vũ trụ không có khái niệm thời gian, chẳng biết đã qua bao lâu, một vài người trẻ tuổi lần lượt ra khỏi di tích.

Người thì mừng rỡ, kẻ thì uể oải, một số tên còn đang xoắn xuýt không biết có nên dâng thần vật ra không.

“Thưa tôn thượng, đây là thành tích của tại hạ.”

Từng tên thiên kiêu giao nộp cơ duyên mà mình đã trăm đắng nghìn cay mới tìm được ra trước mặt áo báo trắng cấm kỵ, mong được hắn nhìn trúng.

Đủ loại vật liệu luyện chế, tiên dược trường sinh bất lão, bí tịch trường tồn vạn cổ, đạo pháp bí hiểm khắc ghi trên bia đá, và vô số thần vật khác đang trôi lơ lửng trên bầu trời đầy sao.

“Ta ghi nhớ trong lòng, các ngươi tiếp tục cố gắng.”

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng không một gợn sóng, hắn chỉ tùy tiện nhặt lấy vài món thần vật bí ẩn.

Những thứ mà hắn nhìn vừa mắt, sao lại không quý giá cho được? Chúng đều là những cơ duyên ngập tràn ánh sáng của cây khí vận.

“Đa tạ tôn thượng!”

Một vài người trẻ tuổi thở phào nhẹ nhõm, bọn họ càng nể phục phong thái cái thế tuyệt luân đích thực của áo bào trắng cấm kỵ!

Một số món Thần vật mà đến cả Thiên Đế cũng thèm thuồng, vậy mà

áo bào trắng cấm kỵ lại chả đặt vào mắt. Có thể nói, danh xưng thánh nhân vạn cổ của hắn cũng không quá thoả đáng.

Triệu Hạo đứng trong đám người, đáy mắt tràn đầy hưng phấn. Hắn hiển nhiên đã đạt được một món thần vật hiếm có, hiện giờ đang cố nén tâm trạng háo hức của mình.

Sau lưng hắn, một người khàn giọng thở dài: "Ta không thu hoạch được gì…"

"Đấy là do ngươi chưa đủ cố gắng."

"Ta không cố gắng ư?"

Nam tử phía sau cười thê lương.

"Đừng có kiếm cớ…" Triệu Hạo phát hiện khí tức mất tinh thần, bèn tò mò quay người lại, chỉ thấy một chiếc đầu lâu đang lơ lửng.

Thân thể người này đã bị năng lượng tai ương phá hủy, ngay cả đầu lâu cũng nứt vỡ kinh khủng, máu thịt nhầy nhụa lẫn lộn.

Ôi thảm quá!

"Thưa tôn thượng, dựa vào khí vận, tại hạ chỉ tìm được một món thần vật."

Triệu Hạo chờ đa số mọi người nộp cơ duyên rồi mới khẩn trương tiến lên.

Hắn cung kính thi lễ, sau đó lấy ra một cục vàng to bằng lòng bàn tay.

Giây lát sau, đám mây điềm lành lưu động, vạn vật toả sáng lấp lánh, tầng tầng lớp lớp năng lượng khuếch tán thành từng gợn sóng.

Bầu trời đầy sao như thể đã trải qua năm tháng thoi đưa, ngay cả khí tức vô biên cũng bị xua tan.

Đám thiên kiêu nghẹn họng nhìn trân trối, mắt ai nấy đều tràn ngập kinh ngạc!

Tuế Nguyệt Tiên Kim!

Đó chính là vật liệu luyện khí đứng đầu vũ trụ đấy!

Quan tài của Ngoan Nhân Chí Cao xếp hạng thứ hai mươi ba Chư

Thiên Khí Vật Phổ, có một bộ phần rèn đúc từ Tuế Nguyệt Tiên Kim đấy.

Trong lúc đỉnh phong, Ngoan Nhân Chí Cao từng dựa vào quan tài hủy diệt một phương tinh hà, suy kiệt tất cả năng lượng vật chất, khiến vô số đại thế giới diệt vong.

“Tốt.”

Từ Bắc Vọng vẫn bình thản như cũ, ung dung nhận Tuế Nguyệt Tiên Kim.

Hắn sẽ đưa món đồ này cho nhạc mẫu, coi như là con rể báo hiếu.

Sau khi nịnh bợ nhạc mẫu, hắn sẽ tiếp tục bắt tay với mèo ngốc, ba người bọn họ sẽ đoàn kết với nhau để ức hiếp lão đại.

Ầm!

Trên bầu trời đầy sao vô tận, vầng Đại Nhật có kích thước vạn trượng lao đến đây với tốc độ khủng khiếp, một tấm ngọc bài kim quang lấp lánh rơi xuống, mặt sau còn khắc hình Đại Nhật và Thiên Cung.

“Tại hạ cảm động tới rơi nước mắt!”

Triệu Hạo kích động vô cùng, hắn cung kính cầm lấy tấm ngọc bài, nhanh chóng dung nhập khí tức mình vào đó.

“Tiên sứ cấp ba…”

Giọng nói cũng run rẩy vì phấn khích.

Xoẹt!

Vô số người trẻ tuổi bày ra vẻ mặt dữ tợn, sự ghen ghét khiến bọn họ thay đổi hoàn toàn!

Tiên sứ cấp ba chính là chủ nhân lãnh địa của một tinh cầu trung đẳng, một nhân vật nắm quyền thống trị hàng vạn vạn sinh linh!

Tiểu tử này đã hoàn toàn thay đổi vận mệnh, sở hữu vị trí cao cao tại thượng ngắm nhìn chúng sinh từ nay về sau!

“Hận quá!”

Đám người trẻ tuổi dâng trào cảm giác đố kỵ khó hiểu, điều này gần

như cắn nuốt lý trí của bọn họ.

Mặ dù rất quý giá, nhưng chỉ có Đạo Quân cấp bậc bá chủ mới dùng được khối Tuế Nguyệt Tiên Kim này, tiểu tử này giữ lấy cũng chẳng để làm gì.

Đổi nó thành tiên sứ cấp ba, hắn kiếm lời to rồi!

“Ngươi nói đôi lời đi.”

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay, gương mặt anh tuấn thánh khiết của hắn mang theo nụ cười.

Triệu Hạo đỏ bừng mặt, y lớn tiếng nói: “Nhất định phải liều mạng, không được e sợ tai ương!”

Nói xong, hắn vội vã lui về trong đám đông, gắt gao nắm chặt ngọc bài trong tay mình.

Đúng lúc này.

Một thiếu niên dung mạo thanh tú, ánh mắt kiên nghị chậm rãi tiến lên, cung kính dâng một cột sắt bao phủ trong sương mù xám.

Tinh không reo hò, sao trời tỏa sáng, Từ Bắc Vọng thản nhiên quan sát người trước mặt.

Quả là niềm vui bất ngờ.

“Ngươi tên gì?”

“Bẩm tôn thượng, tại hạ là Lý Thần.” Thiếu niên có vẻ hơi phấn khởi.

Đám thiên kiêu còn lại vô cùng tò mò, cái cột sắt không có gì đáng chú ý này mà lại ẩn chứa cơ duyên khó thể tưởng tượng được ư?

Nội tâm Lý Thần cũng rất thấp thỏm, hắn đã từng chiêm ngưỡng phong thái của tôn thượng thông qua hình chiếu, luôn cảm thấy loại năng lượng hủy diệt của tôn thượng giống với cột sắt trong tay.

Từ Bắc Vọng vung ống tay áo, thu cột sắt vào không gian Minh giới.

Cột sắt dài một tấc hóa thành bột mịn trong nháy mắt, còn Minh kỳ có thêm bảy đóa hoa bỉ ngạn.

“Cơ hội ở rể Nhật Bất Lạc.”

Hắn cất giọng.

Cái gì cơ?

Một câu nói nhấc lên sóng gió dữ dội!

Nội tâm vô số người trẻ tuổi chấn động không ngừng, họ không thể tin được vào tai mình.

Kẻ này thành người ở rể rồi ư?

Đấy là Nhật Bất Lạc vĩ đại đấy!

So với người ở rể, tiên sứ cấp ba chả là cái mẹ gì!

Cho dù ngươi gả cho nữ tử xấu xí nhất với Hoàng Kim Huyết mạch mỏng manh nhất, thì đó cũng là vinh hạnh vô thượng của ngươi rồi!

“Ta… Ta…”

Lý Thần đầu váng mắt hoa, hắn nói không nên lời, chỉ biết nằm rạp trên mặt đất, đầu óc choáng váng vì niềm vui bất ngờ này.

Đột nhiên, hắn đã thay đổi thân phận, tựa như là một giấc mộng vậy.

Đến nằm mơ, Lý Thần còn chả dám mơ như thế nữa!

Tất cả người trẻ tuổi không khỏi hoảng hốt, đầu óc cố gắng nhớ kỹ khí tức của cột sắc dài một tấc kia.

Bọn họ đã biết đó mới chính là cơ duyên mà Thái Sơ tôn thượng mong muốn, nhất định phải tìm thần vật tương tự.

Triệu Hạo đứng trong đám người, ánh mắt có chút không cam lòng, vinh quang của hắn đã bay màu trong khoảnh khắc, còn bản thân lại biến thành đá kê chân.

Hắn nhìn chằm chằm Lý Thần, ánh mắt dần trở nên u ám, âm thầm coi kẻ này là địch thủ.

Chương 518: Mười năm như một cú búng tay, meo meo bị bắt tại cổ lộ (1)

Bên trong di tích vũ trụ, khí tức không rõ lan toả xung quanh, nếu không cẩn thận thì sẽ bị ăn mòn ngay lập tức.

Triệu Hạo đi xuyên qua vùng đất cổ lão, giẫm đạp trên vết tích tai ương từng chảy xuôi trên kỷ nguyên trường hà. Hắn đã tìm ra rất nhiều thần vật cơ duyên, nhưng vẫn tuyệt nhiên vẫn không phải là loại vật chất màu xám đặc thù kia.

“Đã năm năm trôi qua, ta không muốn khuất phục dưới trướng Lý Thần!”

Ánh mắt hắn tràn đầy giận dữ, uất hận đến mức phát điên!

Hiện tại, Lý Thần là người lập công nhiều nhất trong nhóm của bọn họ. Hắn ta đã tìm tới ba kiện thần vật màu xám, thậm chí còn được uống trà cùng tôn thượng.

Cảnh tượng đó đã giáng một đòn mạnh vào nội tâm tưởng chừng không thể phá vỡ của Triệu Hạo.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Lý Thần sẽ có cơ hội trở thành tùy tùng của tôn thượng, tha hồ tung hoành khắp vũ trụ, hưởng thụ sức mạnh tín ngưỡng từ hàng vạn vạn sinh linh.

“Đó là vị trí của ta!”

Triệu Hạo bày ra vẻ mặt dữ tợn, tiếp tục đi về phía vực sâu, bất chấp an nguy của chính mình.

Lúc này, hắn nhìn thấy một nữ tử đang cầm chiếc bát vỡ lan toả sương mù xám xịt ở phía xa xa, nàng ta hưng phấn đến mức khoa tay múa chân.

Giờ khắc này, Triệu Hạo sinh ra một cỗ ác niệm quỷ dị.

Hắn suy đoán, Lý Thần sở dĩ có thể tìm ra bốn kiện thần vật màu xám, chắc chắn là do cướp đoạt.

Đã như vậy.

Tại sao hắn lại phải an phận thủ thường?

Triệu Hạo xông xáo di tích hết lần này tới lần khác, cho nên thu hoạch được rất nhiều tiên dược, tu vi của hắn cũng đã được nâng cấp tới cảnh giới Ngụy Thần trung phẩm.

Hắn ta có đủ tự tin đi trấn sát nữ tử Ngụy Thần cao phẩm ở phía

trước.

“Thật có lỗi, ta muốn trở nên nổi bật, trở thành tùy tùng tôn thượng!”

Triệu Hạo cố hết sức để khắc chế cảm xúc không đành lòng, một cỗ thần lực uy nghiêm tuôn ra từ trong cơ thể, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ trên bầu trời rồi áp sát về phía nữ tử.

Cùng lúc đó, trông một di tích vô biên vô tận khác.

Lý Thần cầm trường qua màu tím trong tay, mái tóc đen tung xoã khắp người, hắn tựa như chiến thần vô địch, ra sức chém giết hai người trẻ tuổi khác.

Hắn đi xuyên qua màn sương máu, chộp lấy hai kiện thần vật lan toả lớp sương mù màu xám đang lơ lửng trên tinh không, sau đó đi về phía xa xôi.

“Vì tiền đồ vô lượng trong tương lai, ta muốn trở thành nô bộc của áo bào trắng cấm kỵ!”

Lý Thần tự lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định.

Cả đời này, chỉ có đi theo Thái Sơ tôn thượng, mới có cơ hội sống sót vô số kỷ nguyên, cùng vũ trụ cự đầu chuyện trò vui vẻ!

.. ..

.. ..

Mười năm trôi qua nhanh như một cái búng tay, một viên sao trời sáng chói óng ánh đang tu hành trong sức mạnh của những vì sao vô tận.

Đối với Từ Bắc Vọng mà nói, mười năm xông xáo di tích vũ trụ này, quả thực là kiếm được đầy bồn đầy bát.

Tu vi của hắn bước vào Cổ Thần tam trọng chỉ là một việc nhỏ, mấu chốt là Minh kỳ đã ngưng tụ thêm ba mươi mốt đóa hoa Bỉ Ngạn.

Ba mươi mốt đóa hoa a, ngẫm lại liền kinh khủng, tuyệt đối có thể phân cao thấp với ba mươi vị trí đầu trên bảng Vấn Đỉnh.

Tất nhiên, hắn sẽ không ngu ngốc khiêu chiến Đế Nhai vào lúc này. Đầu tiên, hắn không muốn tiếp tục lãng phí hoa Bỉ Ngạn, thứ hai, hắn hi vọng có thể đánh bại đối phương bằng chính sức lực của

mình.

Thu hoạch không chỉ chừng này, các loại thần vật không bí ẩn nhiều vô số kể, tất cả đều là đại cơ duyên bên trong kỷ nguyên trường hà!

Trải nghiệm trở thành một nhà tư bản vũ trụ quá dễ chịu, hắn không cách nào tự kiềm chế mà một mực đắm chìm ở trong đó.

`m ầm!

Bảy trăm thân ảnh thê thảm bước ra khỏi di tích bên rìa vũ trụ, tất cả đều bị thương tật toàn thân, hầu như không ai trong số họ được bình yên vô sự

Hai vạn người trẻ tuổi, trải qua mười năm tàn khốc, chỉ còn bảy trăm người.

Nhưng tu vi của mỗi người trong số họ đều tăng vọt, tuyệt đại đa số đều chiếm được minh bài tiên sứ, vừa được làm việc trong Thiên Đình, vừa có được sức mạnh thống trị cả một tinh vực.

Tất cả bọn hắn không những không sợ hãi mà còn kích động, háo hức đi đến những di tích tiếp theo.

Bạch Nguyệt Quang đang châm trà, âm thầm đánh giá đám người này, trong lòng không khỏi cảm khái.

Không hổ là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, thủ đoạn của công tử quá lợi hại, vừa kiếm được vô số thần vật, còn thu nhận lòng trung thành của được vạn người.

Ngay cả nàng cũng ăn hôi được một khối đạo bia, rất có lợi đối với việc lĩnh hội năng lực luân hồi.

“Tôn thượng!”

“Tôn thượng!”

Bảy trăm người trẻ tuổi lần lượt dâng lên thần vật, không dám giấu giếm một chút gì.

Trước đó, một tên ngu xuẩn nảy sinh tà tâm rồi, giấu kín thần vật, hắn ta lập tức bị phụ nhân sát phạt quả đoán chém thành tro tàn.

“Lý Thần, ngươi làm việc không tệ.”

Từ Bắc Vọng hời hợt tiếp nhận Minh vật, sau đó liếc nhìn hắn ta

bằng ánh mắt tán thưởng.

“Đa tạ sự khích lệ của tôn thượng, tại hạ nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực bền bỉ!” Lý Thần hưng phấn cúi đầu, ngữ điệu vô cùng thành kính.

Triệu Hạo ở phía xa đang bày ra sắc mặt dữ tợn, tâm tính của hắn đã sớm thay đổi, hận không thể tru sát tên đạo chích này.

Hắn âm thầm lập thệ, nhất định phải tìm cơ hội xử lý Lý Thần, độc hưởng sự khen ngợi của tôn thượng.

“Công lao của ngươi tính ra khá nhiều, ta nên ban thưởng cho ngươi một chút gì đó.”

Từ Bắc Vọng bước lên bầu trời đầy sao, một toà đạo đài tiên ngọc hạ xuống bên trên là vô số ký hiệu cổ phác xen lẫn với văn tự cổ lão, tràn ngập khí tức vạn cổ.

Hàng trăm triệu ngôi sao tụ họp, phát ra hào quang chói lọi, dẫn phát dị tượng kinh người.

Một giọt máu vàng kim óng ánh phát triển thành một phương thế giới trong vũ trụ, Đại Nhật dần dần xuất hiện cùng với vô số ngôi sao chìm nổi.

Khi đối mặt với cảnh tượng hiếm có khó tìm này, bảy trăm người trẻ tuổi gần như bị ngạt thở, nhìn về phía Lý Thần bằng ánh mắt ghen ghét nồng đậm.

Một giọt tinh huyết của tôn thượng!

Đây quả thực là cơ duyên ngập trời, ngay cả Chí Cao bất hủ cũng đều thèm muốn!

Công năng gia tăng một triệu năm tuổi thọ, mài dũa tôi luyện đạo tâm, đặt nền móng vững chắc cho con đường trường sinh!

Vì cái gì!

Đám người mất lý trí, bắn ra ánh mắt cừu hận, tựa hồ muốn xé xác Lý Thần thành từng mảnh.

“Ta nhất định phải giết hắn!”

Cơ mặt Triệu Hạo lập tức kéo căng, thân thể run rẩy từng hồi, đôi mắt nhiễm đỏ, sát ý cuồn cuộn!

Chương 519: Mười năm như một cú búng tay, meo meo bị bắt tại cổ lộ (2)

Phù phù!

Lý Thần quỳ rạp xuống dưới bầu trời đầy sao, kích động đến mức lệ rơi đầy mặt, hắn rốt cục cũng đó hoàn toàn thay đổi vận mệnh của .

Tất cả điều này đều là tôn thượng ban cho!

Nhất định, ta nhất định sẽ trở thành tùy tùng tôn thượng, cho nên phải cố gắng gấp bội, không thể lười biếng!

Ánh sao vô cùng vô tận rủ xuống, thân ảnh thánh khiết giống như đại đạo vũ trụ, mỗi một hơi thở đều mang theo vết tích của lịch sử trong kỷ nguyên.

Ngay khi tinh huyết hoà lẫn vào hàng vạn sao trời, tinh vực hoá thành lửa, vũ trụ hoá thành lò, Từ Bắc Vọng nhanh chóng lấy ra vô số thần dược.

Chư thiên vạn vực đều run rẩy, vô số vật chất thần tính hóa thành chất lỏng, phù văn đại đạo sáng chói đều rơi vào trong đó rồi tiến hành luyện hóa.

Một gốc hoa hoàng kim xuất hiện, hai cánh hoa mang theo sức mạnh tinh tú cuồn cuộn, khí tức huyết dịch dường như có thể xuyên thủng vạn cổ.

Từ Bắc Vọng đương nhiên sẽ không ban thưởng tinh huyết tinh thuần, mà chỉ là một giọt máu pha loãng, nhưng giá trị cũng khó có thể tưởng tượng, khẳng định vượt qua cái gọi là cơ hội ở rể Thần tộc.

Bảy trăm người trẻ tuổi càng thêm rung động, một giọt tinh huyết xen lẫn với tiên dược Nhật Bất Lạc, hiệu quả không chỉ tăng lên mấy lần!

Đây chính là áo bào trắng cấm kỵ, hắn chưa từng keo kiệt vấn đề ban thưởng!

Hai đóa cánh hoa, một đóa trôi về phía Lý Thần, một đóa trôi về phía

Bạch Nguyệt Quang.

Đôi mắt của Bạch Nguyệt Quang loé lên tia sáng lập loè, lộ ra vẻ si mê ám muội, bộ dáng vừa ngượng ngùng vừa tình nguyện chấp nhận quy tắc ngầm.

Đi theo tên cẩu vật này, quả nhiên là quyết định chính xác nhất của nàng!

“Đa tạ tôn thượng!”

Lý Thần giống như đang cúng bái đại đạo, hắn cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận cánh hoa, sau đó nhẹ nhàng nuốt xuống dưới vô số ánh mắt điên cuồng.

Trong chốc lát, một cỗ năng lượng vô cùng tận tăng trưởng trong cơ thể, hào quang mênh mông tràn vào, Hồng Mông tử sắc điên cuồng quét qua.

“Đột phá!”

Triệu Hạo cảm thấy lòng như đao cắt, xét theo động tĩnh lần này, Lý Thần chắc chắn sẽ vượt qua hai cấp, khoảng cách tu vi giữa hai bên sẽ lớn hơn rất nhiều.

Hắn hận muốn phát cuồng, sát khí đối với Lý Thần càng thêm nồng nặc.

Từ Bắc Vọng đứng sừng sững giữa tinh không, đôi mắt xanh sâu thẳm loé lên một tia hứng thú không dễ phát giác.

Những thủ đoạn khích lệ như thế này không phải là không tốt, chuột tầm bảo chắc chắn sẽ làm việc chăm chỉ hơn nữa trong thời gian sắp tới.

Bỗng nhiên.

Khối ngọc bội trong nhẫn trữ vật phát ra ánh sáng rực rỡ, là tin tức do nữ nô Thanh Y truyền đến.

[Chủ nhân, tinh cầu của ngươi xuất hiện vết tích của người lạ mặt.]

Từ Bắc Vọng híp híp mắt, lâm vào trong trầm tư.

Hắn từng ra lệnh cho Thanh Y thỉnh thoảng đến thăm Hành tinh Bắc Vọng, chính là để xem xét kiểm tra xem có dấu vết sinh linh nào hay không.

Ai sẽ đến Hành tinh Bắc Vọng?

“Ta tạm thời có chuyện phải rời đi, ngươi tiếp tục ở đây đi.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn Bạch Nguyệt Quang, sau đó lập tức hóa thành một ngôi sao chổi sáng chói rồi lao về phía biên giới vũ trụ bằng tốc độ khủng khiếp.

Hắn chỉ kể về Hành tinh Bắc Vọng cho con rối, chẳng lẽ lão đại sẽ phái người mạo hiểm đến đây?

.. ..

.. ..

Trong thế giới hoa đào, hương thơm lan tỏa khắp trăm triệu dặm.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, quả nhiên đã phát hiện ra những dấu vết còn sót lại một cách có chủ ý.

Đột nhiên.

Một nữ tử trong bộ váy dài trắng thuần, đai lưng có màu ngọc bích, ngũ quan thanh tú hoàn mỹ như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Nàng ta chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú Từ Bắc Vọng.

“Tại hạ có việc tư, xin phép cáo lui.”

Từ Bắc Vọng đột nhiên bày ra bộ dáng lúng túng, thanh âm mờ mịt truyền đến tinh vực.

Các vị Chí Cao hộ vệ quay đầu nhìn nhau, đáy mắt hiện lên một tia bất lực.

Có vẻ như tiểu bối đang ham muốn sắc đẹp, nhưng điều này cũng rất bình thường, dù sao Nhật Bất Lạc không yêu cầu tộc nhân kiêng quan hệ tình dục.

Huống hồ, xét theo thiên phú của hạt giống số ba, dù hắn chơi đùa với nữ tử cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Bọn hắn cấp tốc triệu hồi Đại Nhật hàng vạn trượng rồi rời xa ngôi sao này, cho tiểu bối một không gian riêng tư.

Đường thẳng đứng giữa trán Từ Bắc Vọng mở ra và đóng lại, hào quang óng ánh thánh khiết tuôn ra, xác nhận khí tức huyết mạch đã

rời đi.

“Ta là nhạc mẫu của ngươi.”

Đôi môi đỏ mọng của của nữ tử phát ra thanh âm quen thuộc.

Từ Bắc Vọng lập tức tái mặt, trong lòng dâng trào một linh cảm bất an.

Hiện giờ, nhạc mẫu chỉ là một tu sĩ Thần Linh bình thường, nhưng bà ta vẫn mạo hiểm đi đến đây. Nếu người hộ đạo cho hắn là một cường giả Đạo Quân, hai người chắc chắn sẽ bị phát hiện.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Hắn đi vào chủ đề chính.

Sắc mặt của nữ tử có chút trắng bệch, thấp thỏm lo âu nói: “Meo meo bị Bắc Cực Thú Liệp bắt đi rồi.”

“Nó nói với ta muốn tiếp tục đi ngủ để tăng cao tu vi, nhưng không ngờ lại đi đến cổ lộ phế tích để tìm cổ thụ Kỷ Nguyên cho ngươi và Cẩm Sương.”

“Trên đường trở về, nó đã bị Cửu Cực Lôi Sư bắt. . .”

Thanh âm của Hoàng Như Thị run rẩy nhè nhẹ, bà ta rõ ràng là đang rất lo lắng, bất lực cùng áy náy.

Cửu Cực Lôi Sư, là một sinh linh trong kỷ nguyên thời đại của bà, hiện giờ đang là Chí Cao bất hủ, chỉ cách cảnh giới Đạo Quân nửa bước nữa thôi.

Với tình hình hiện tại của Thất Quan Vương, căn bản là không có cách nào để cứu viện meo meo, những người trong tộc đã cân nhắc lợi hại, cũng không thể phái cắt cử cường giả Đạo Quân được.

“Tiểu phôi đản, ngươi mau tới cứu cứu meo meo a, meo meo rất sợ rất sợ.”

Một khối ngọc giản trôi nổi trong khoảng không, một âm thanh nghẹn ngào vang lên từ đó.

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên lạnh như băng, ánh mắt xanh thẳm trở nên cực kì âm trầm.

“Tiểu Vọng, việc này đành nhờ ngươi.”

Hoàng Như Thị vậy mà lại xuống nước cầu khẩn, bà xem meo meo như nữ nhi của mình, Cẩm Sương cũng xem meo meo chính là tỷ muội.

Hiện giờ, các nàng căn bản không có khả năng cứu viện, cảm giác bất lực tràn ngập toàn thân.

Meo meo là kỷ nguyên sinh linh, ngay cả khi bà mạo hiểm để đánh đổi lợi ích, Bắc Cực Thú Liệp cũng sẽ không đáp ứng.

.. ... .

.. ... .

Xin nhắc lại cảnh giới một lần nữa:

Cổ Thần phân ra chín tầng (Cửu Trọng Thiên), sinh linh phổ thông cũng chỉ có bốn cấp: Cổ Thần sơ , trung, cao, đỉnh phong.

Sau đó là cảnh giới Đại Đế (sơ , trung, cao, đỉnh phong)

Còn Thiên Đế và Cổ Thần không sai biệt lắm, thiên kiêu có thể đi vào Thiên Đế cửu trọng.

Sau đó là Tranh Độ một bước, Tranh Độ hai bước, Tranh Độ ba bước (Chí Cao), Tranh Độ bốn bước (Bất Hủ Chí Cao)

Đạo Quân, sự tồn tại bên trên Đạo Quân. . .

Chương 520: Nhân vật quyền thế khó có thể tưởng tượng được (1)

Một ngôi sao chổi sáng chói mang theo âm thang ù ù vang dội của đại đạo, xuất hiện tại cực bắc xa xôi trên tinh không.

Bên ngoài lãnh địa của Hành tinh Bắc Cực, rất nhiều năng lượng hỗn loạn cuồn cuộn dâng trào, bầu không khí ồn ào bên dưới bầu trời đầy sao bỗng im bặt như tờ.

Vô số thân ảnh đứng lại, nhìn về phía sao chổi bằng ánh mắt tràn đầy cung kính.

Sau vài chục năm im ắng, áo bào trắng cấm kỵ hiện thân một lần nữa, phong thái của hắn càng thêm loá mắt so với trước kia.

“Thái Sơ công tử, xin hỏi có chuyện gì vậy?”

Một làn sương mù màu xanh lá cây tràn ra từ lục địa mênh mông, một con bướm vỗ cánh trong tư thế kính cẩn.

Ngôi sao chổi vỡ nát thành năng lượng vô tận, một nam tử áo trắng xuất hiện sừng sững giữa tinh không, khí chất thánh khiết đã không còn, chỉ còn lại sự lạnh lẽo có thể đóng băng thần hồn.

“Cửu Cực Lôi Sư, lập tức cút ra cho ta.”

Ánh mắt của hắn trở nên âm trầm hơn bao giờ hết, từng khối sao trời ở đằng xa xa lần lượt nổ tung.

Oanh!

Một câu nói gây long trời lở đất!

Các tu sĩ ngoại lai đang lui tới Hành tinh Bắc Cực không khỏi nghẹn họng trân trối, ai nấy đều thất thần kinh hãi.

Cửu Cực Lôi Sư chính là Chí Cao bất hủ a, một sự tồn tại rất gần với cảnh giới Đạo Quân.

Quá cuồng vọng rồi!

Áo bào trắng cấm kỵ quả thực có chút không biết trời cao đất rộng. . .

`m ầm!

Đạo vận rực rỡ trào dâng từ Hành tinh Bắc Cực, mang theo khí tức hùng vĩ mà nặng nề, giống như một dòng sông trên trời nối tiếp nhau buông xuống.

Rất nhiều Thánh Thú thượng cổ lũ lượt đi ra, con nào con nấy đều phát ra khí tức phô thiên cái địa, tuy uy thế không quá hùng hổ dọa người, nhưng vẫn ẩn chứa sự trang nghiêm bất khả xâm phạm.

Đủ loại Địa Tâm Cổ Long, Thần Hỏa Kỳ Lân, Hoang Cổ Thánh Báo, Kim Cương Ma Viên (vượn king kong), từng thân hình khổng lồ che khuất bầu trời đầy sao.

Không nói đến những tu sĩ bình thường, ngay cả đại năng Tranh Độ

hoặc cường giả Chí Cao cũng phải nơm nớp lo sợ, không dám manh động vì sợ bị hủy diệt bởi khí tức.

“Thái Sơ công tử, ngươi không phải đã nói chưa thấy qua sinh linh kỷ nguyên sao?”

Một con bạch tuộc bay lơ lửng giữa không trung, các xúc tu giống như những tòa tháp nhiều màu sắc nối liền với biên giới của vũ trụ, cặp mắt đỏ rực của nó đang nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng.

Nó lập tức đi thẳng vào vấn đề, chứng tỏ đã suy đoán ra ý đồ của Thái Sơ Bắc Vọng ngay từ đầu.

“Nàng là bằng hữu của ta.”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng nói.

Con bạch tuộc khổng lồ ngắm nhìn bốn phía xung quanh, giống như đang giao lưu cùng các tộc nhân. Một lát sau, nó trầm giọng nói: “Bắc Cực Thú Liệp nhất định sẽ đối xử tốt với nàng.”

Tinh không cuồn cuộn sóng ngầm, rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn đi tới từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ, bao gồm Thần tộc Hoàng Kim và các đạo thống đỉnh cấp trong chư thiên vạn vực.

Bọn hắn cũng mơ hồ nghe thấy tiếng gió, Bắc Cực Thú Liệp vừa tìm thấy một con mèo, chính là con cưng của thiên đạo —— Sinh linh kỷ nguyên.

Tinh huyết trong cơ thể Thái Sơ Bắc Vọng ắt hẳn đến từ con mèo này? Mối quan hệ giữa hai bên nhất định có sự liên kết sâu sắc.

“Để ta trông thấy nàng trước.”

Từ Bắc Vọng vẫn giữ sự bình tĩnh khác thường của mình.

Hắn muốn đảm bảo rằng con mèo ngu ngốc vẫn đang được an toàn, đồng thời cũng muốn hỏi xem ý kiến của nó.

Dưới bầu trời đầy sao, một đám cổ thú bất hủ bắt đầu đảo mắt, cân nhắc trong chốc lát, sau đó kiến nghị với con bạch tuột giao sinh linh kỷ nguyên ra.

Thân phận của Thái Sơ Bắc Vọng không tầm thường, nếu có thể không đắc tội, bọn nó sẽ cố gắng không đắc tội.

Dù sao đi nữa, kẻ này là hạt giống số ba Nhật Bất Lạc, quan trọng

hơn hết, hắn còn là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, tiền đồ tương lai xán lạn đến mức khó có thể tưởng tượng. Nếu đôi bên phát sinh, Bắc Cực Thú Liệp sẽ rơi vào thế cực kỳ bất lợi.

“Tiểu phôi đản, mau cứu meo meo, meo meo rất sợ.”

Một thiếu nữ váy đỏ lao ra từ Hành tinh Bắc Cực, sắc mặt tái nhợt cùng sợ hãi, đôi mắt to tròn lấm tấm một chút nước mắt.

Phì Miêu hoàn toàn đánh mất phong thái hoạt bát ngày thường, nội tâm cũng tràn đầy ủy khuất, khiến ánh mắt của nàng loé lên một tia bi thương.

`m ầm!

Hàng trăm triệu ngôi sao trong vũ trụ bắt đầu gầm thét, giống như điềm báo cho tai ương kỷ nguyên, ánh sao vô biên vô tận lan tràn khắp nơi, âm thanh tế tự văng vẳng sự phẫn nộ.

Vô số thân ảnh vĩ ngạn đều câm như hến.

Thái Sơ Bắc Vọng tức giận rồi!

“Bắc Cực Thú Liệp không có bạc đãi ngươi.”

Bạch tuộc khổng lồ có chút bất an, nhanh chóng lên tiếng giải thích.

Bọn nó không chỉ chiêu đãi thức ăn ngon lành, thậm chí còn chuẩn bị tài nguyên đặc thù để vun trồng cho sinh linh kỷ nguyên.

Khi nhìn thấy tiểu phôi đản, nỗi sợ hãi trong lòng Phì Miêu lập tức bị xua tan, nó nắm vuốt mép váy, ủy khuất nói:

“Meo meo đi phế tích cổ lộ để tìm hai gốc cổ thụ Kỷ Nguyên, tất cả đều bị cướp đoạt trắng trợn, bọn chúng còn muốn gả meo meo cho một con sư tử xấu xí. Ngươi mau dẫn meo meo rời khỏi đây có được không?”

Đôi mắt to tròn long lanh lộ ra ý muốn cầu khẩn, nàng muốn ở cùng đại phôi đản và Hoàng a di.

Chương 521: Nhân vật quyền thế khó có thể tưởng tượng

được (2)

Tinh không hoàn toàn tĩnh mịch.

Nơi sâu trong đáy mắt của rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn hiện lên một tia kinh hãi.

Phế tích cổ lộ là con đường một chiều đến địa ngục đối với hầu hết sinh linh trong vũ trụ, chỉ có sinh linh kỷ nguyên có thể xông xáo, tìm kiếm cơ duyên thần vật ở đây.

Mà Vương thụ Kỷ Nguyên càng là thần vật đỉnh cao nhất, một gốc cổ thụ Kỷ Nguyên trong cơ thể của Thái Sơ Bắc Vọng vốn là một nhánh cây của vương thụ.

“Miêu công chúa, một gốc trong đó là để lại cho ngươi.”

Bạch tuộc khổng lồ không khỏi hoảng sợ, vội vã giải thích với nàng, không muốn chư thiên có ấn tượng rằng Bắc Cực Thú Liệp là Thần tộc chuyên chế, cường hảo thủ đoạt.

“Không, meo meo muốn cho. . .”

Giọng nói lanh lảnh của thiếu nữ váy đỏ đột ngột dừng lại, nỗi sầu bi vô cớ dường như lại xâm chiếm nàng.

Một gốc cho đại phôi đản, một gốc cho tiểu phôi đản, đây là món quà của meo meo dành cho bọn hắn.

Tự dưng không may bị đám thú bắt lại, tiểu phôi đản có thể cứu meo meo không?

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng tối tăm như sắt gỉ, lạnh băng nói: “Bắc Cực Thú Liệp muốn khai chiến với Nhật Bất Lạc?”

Câu nói này giống như viên thiên thạch rơi đập dải ngân hàng, nhấc lên hàng vạn gợn sóng!

Vũ trụ hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả các lão quái vật cấp độ Đạo Quân cũng không thể ngồi yên, lần lượt phản chiếu hư ảnh đến đây để xem náo nhiệt.

Tộc chiến!

Tiểu bối đã phá vỡ kỷ nguyên đã nói thành lời, sự tình cũng không

chỉ đơn giản như vậy.

Bỗng nhiên.

“Ngươi cũng xứng?”

Ba chữ cổ lão nặng nề dường như có thể nuốt chửng thiên hà, đập tan tinh tú, phá hủy hết thảy.

Một con sư tử đỏ tươi như vừa tắm rửa trong bể máu xuất hiện sừng sững trên đỉnh tinh không, chín cái đầu của nó có thể sánh ngang với đại thế giới.

“Trẻ tuổi nóng tính, rất dễ ăn thiệt thòi.”

Cửu Cực Lôi Sư cười lạnh một tiếng, lập tức lôi kéo lôi vân trong tay, huyễn hóa ra một thanh niên vạm vỡ.

Tròng mắt của hắn ta rất đặc biệt, mắt trái ẩn chứa một vùng biển tăm tối, mắt phải ẩn chứa một dòng sông máu quanh cơ.

Hắn lẳng lặng đứng đó, tựa như Ma Sơn lấp kín vạn cổ, nhục thân dường như có thể nghiền nát lằn ranh trong vũ trụ, khiến ai nấy đều kinh ngạc rùng mình.

Vô số người đứng xem đều có chút kinh hãi, thậm chí còn cảm thấy vô cùng ngạt thở, đây chính là cường giả Chí Cao bất hủ không thể xâm phạm!

“Nếu ngươi muốn khai chiến, hãy để Thái Sơ Hồng tới gặp ta.”

Sắc mặt của thanh niên vạm vỡ vô cùng lạnh lùng, hắn chắp hai tay sau lưng, hắn ngang nhiên đứng ở tinh không, kiêu hãnh nhìn xuống mọi thứ.

Cái thứ chó thứ mèo, cũng dám nói điên nói khùng.

“Giao nàng ra.”

Nam tử áo trắng vẫn bình tĩnh như cũ, không hề sợ hãi trước uy thế không gì sánh nổi của Cửu Cực Lôi Sư.

Các thần thú bất tử của Bắc Cực Thú Liệp đều bày ra vẻ mặt ngưng trọng, bọn chúng khẳng định không muốn hai bên lâm vào tình huống không cách nào vãn hồi, nhưng con mèo kia nhất định phải ở tại Bắc Cực Thú Liệp.

“Là do ta vẫn chưa động đao, hay là tên tiểu bối nhà ngươi hành xử nông nổi?”

Cửu Cực Lôi Sư không hề kiêng dè mà dò xét nam tử áo trắng, hắn ngửa mặt lên trời cười to, bộc lộ khí khái duy ngã độc tôn.

Tiếng cười của hắn rất chói tai, còn mang theo sự sỉ nhục nặng .

Vô số thân ảnh vĩ ngạn đang có mặt tại hiện trường đều trầm mặc, ngay cả trưởng bối Nhật Bất Lạc cũng không phản bác câu nói này.

Những sinh linh đang quan sát Hành tinh Bắc Cực thông qua những hình chiếu rời rạc trên mảnh vỡ đều nhìn về phía thanh niên vạm vỡ bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Kẻ lên núi, sao có thể khiêu khích vị thần xuống núi?

Trong một vài kỷ nguyên trước đó, Cửu Cực Lôi Sư đã tung hoành chư thiên, thể hiện bản lĩnh bất khả chiến bại của mình trên khắp các chiến trường. Hắn cũng từng đứng trong tốp 30 trên bảng Vấn Đỉnh, cạnh tranh cùng với Ngoan Nhân Chí Cao, Thần Vương và vô số cường giả khác!

Những truyền thuyết liên quan tới nó nhiều vô số kể, thậm chí còn được ghi chép vào các loại điển tịch khác nhau.

So ra mà nói, mặc dù phong thái của áo bào trắng cấm kỵ vô cùng sáng chói, hắn được mệnh danh là thiên kiêu cái thế khuynh đảo thời đại.

Nhưng ngươi ít nhất cũng phải thể hiện lòng kính sợ của mình đối với tiền bối đúng không?

“Thái Sơ công tử, ngươi có thể tới gặp Miêu công chúa bất cứ lúc nào.”

Bạch tuộc khổng lồ đang đứng ở một bên, nó muốn làm dịu đi bầu không khí căng cứng, cho nên ngữ điệu rất ấm áp.

Về việc mang Phì Miêu đi, hắn nghĩ cũng đừng nghĩ.

Người muốn đưa nàng trở thành đối tượng vun trồng tiếp theo của Bắc Cực Thú Liệp chính là mẫu thân của Cửu Cực Lôi Sư.

Chí Tôn Sư Vương!

Đây chính là một trong những đại lão trong nội bộ của Bắc Cực Thú Liệp, có tu vi đã vượt xa Đạo Quân từ lâu!

Chí Tôn Sư Vương là sinh linh kỷ nguyên, mà Cửu Cực Lôi Sư chỉ là thiên đạo phôi thai.

Miêu Miêu gả cho Cửu Cực Lôi Sư, là mệnh lệnh bất thành văn của Chí Tôn Sư Vương!

Các đại chủng tộc trong Bắc Cực Thú Liệp đã đạt được sự đồng thuận, bọn chúng nhất định phải bảo vệ quyết định này bằng tất cả sức lực của mình

“Tiểu phôi đản, mang meo meo đi.” thiếu nữ váy đỏ chỉ biết mím môi, lã chã chực khóc, nàng muốn về nhà ngay lập tức.

Chương 522: Nhân vật quyền thế khó có thể tưởng tượng được (3)

Trong thế giới băng tuyết hư vô.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm thiếu nữ trong mảnh vỡ, sắc mặt của nàng có chút tiều tụy mà trầm mặc, đôi má ngọc bích xinh đẹp cao quý tràn đầy mất mát.

Ánh mắt của Hoàng Như Thị đang nằm trong quan tài cũng vô hồn trống rỗng, cảm giác áy náy tựa như một con ấu trùng đang từ từ gặm nhấm nội tạng của bà.

Nếu bà kiên quyết can ngăn Phì Miêu, nàng cũng không bị bắt lại.

“Chúng ta huy động sức mạnh của cả tộc, tiến công Bắc Cực Thú Liệp.”

Đôi mắt màu xanh lam Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia lạnh lùng sâu xa, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

Hoàng Như Thị không khỏi trầm mặc, đây hiển nhiên là si tâm vọng tưởng, trưởng bối tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Một khi làm như vậy, Thất Quan Vương chắc chắn sẽ bị tiêu diệt, huyết mạch trực hệ cũng không thể sống nổi.

Đây là lần đầu tiên bà cảm giác bất lực đến như vậy, khi Thất Quan Vương còn đang trong thời khắc đỉnh cao, khắp chư thiên không ai cũng dám từ chối mệnh lệnh của bọn họ. Nhưng hiện tại, bọn họ không khác gì con chuột băng qua đường.

“Làm sao bây giờ?”

Ánh mắt của Hoàng Như Thị vô cùng mờ mịt, chẳng lẽ cứ nhìn Phì Miêu gả cho Cửu Cực Lôi Sư như vậy sao?

Đánh giá từ thái độ cứng rắn của Bắc Cực Thú Liệp, cùng với động thái sống chết mặc bây của Nhật Bất Lạc, con rể cũng không thể cứu Phì Miêu.

.. ..

.. ..

“Nể mặt Nhật Bất Lạc, ta không trách tội mạo phạm của nhà ngươi, mau cút về đi!”

Thanh niên vạm vỡ đứng sừng sững giữa tinh không, thần sắc cương nghị mà cường thế, nghiêm khắc phê bình tên tiểu bối có mắt không tròng.

Nói thật, đổi lại tộc nhân phổ thông trong Thần tộc Hoàng Kim, hắn nhất định sẽ bị trấn sát bởi một chưởng duy nhất.

Cái thứ gì, muốn kiêu ngạo cũng không thèm nhìn đối tượng.

Tại biên giới vũ trụ, rất nhiều thiên đạo phôi thai đã có mặt đông đủ, ai nấy đều mang theo ánh mắt chế nhạo để quan sát một tên hề.

Không phải nhà ngươi phách lối lắm sao?

Không phải nhà ngươi trào phúng thiên đạo phôi thai sao?

Nếu có bản lĩnh thì tiếp tục nghiền nát Cửu Cực Lôi Sư đi!

Các thiên kiêu cái thế đều vô cùng tự hào về bản nguyên phôi thai của mình, cho nên ai nấy đều rất khinh thị Thái Sơ Bắc Vọng.

Khi chứng kiến kẻ này gặp trắc trở, bọn hắn đương nhiên sẽ chuyên tâm thưởng thức.

Tóc vàng phất phới trong áo bào trắng, ánh sao rủ xuống khuôn mặt tuấn mỹ thánh khiết.

“Chà, dù sao cũng đã đến lúc phải chịu thất bại, không ai có thể bất khả chiến bại tại chư thiên.”

“Sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, thì cũng chỉ tung hoành trong thời đại này, chứ sao có thể đọ sức với những thế hệ trước.”

“Áo bào trắng cấm kỵ quả thật có chút khổ sở.”

Thông qua hình chiếu trên mảnh vỡ, vô số đệ tử đạo thống thấp giọng nghị luận.

Thái Sơ Bắc Vọng cường thế đến cỡ nào, người đứng trên đỉnh cao của đạo tâm, thiết lập ra lịch sử vũ trụ, sáng lập nên sử thi hùng vĩ.

Nhưng trước mặt Cửu Cực Lôi Sư, hắn cũng giống như một con hèn mọn sâu kiến, vô năng cuồng nộ.

Nếu như đổi lại Vô Cực Nhất, Vô Cực Nhị đến đây, liệu Cửu Cực Lôi Sư bày ra thái độ này sao?

Nói cho cùng, áo bào trắng cấm kỵ vẫn kém xa với những tồn tại đứng đầu trên bảng Vấn Đỉnh, một sự chênh lệnh không cách nào bù đắp.

“Tiểu hữu, ta đưa ngươi trở về.”

Con bạch tuộc khổng lồ vươn những xúc tu sặc sỡ ra, thanh âm già nua lộ ra ngữ điệu ôn hòa.

Nhưng những lời này rơi vào tai của chúng sinh lại càng thêm quái dị.

Một kẻ mặt đen, một kẻ mặt trắng?

Đây không phải đang châm chọc áo bào trắng cấm kỵ sao?

Hắn ta hùng hổ mà đến, nhưng lại xám xịt trở về, sự kiện này sẽ giáng một đòn nặng nề vào danh tiếng to lớn của áo bào trắng cấm kỵ.

Việc này sẽ sớm lan truyền đến hàng trăm triệu ngôi sao, tạo ra một cơn chấn động kinh hoàng, trở thành chủ đề bàn tán, trà dư tửu hậu của hàng vạn sinh linh.

Thái Sơ Bắc Vọng, cuối cùng vẫn chỉ là một tên tiểu bối.

“Thứ cho không tiễn xa được.”

Thanh niên vạm vỡ cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía mỹ thiếu nữ váy đỏ.

Hắn đã từng lập xuống lời thề, nhất định phải cưới sinh linh kỷ nguyên.

Vốn tưởng rằng phải chờ đợi ngàn vạn năm tuế nguyệt, nhưng không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy.

Mẫu thân là sinh linh kỷ nguyên, phu nhân cũng sinh linh kỷ nguyên, dòng dõi Sư Vương tất nhiên sẽ đứng ở đỉnh cao vũ trụ, truy đuổi đại đạo cao phong!

“Đi.”

Một từ lạnh lùng rơi xuống, nam tử áo trắng hóa thành một viên sao chổi chìm nổi, hàng trăm triệu ngôi sao cùng lúc tỏa sáng rực rỡ.

“Meo meo sẽ không sao đâu. . .”

Ánh mắt của thiếu nữ váy đỏ có chút ảm đạm, thì thầm khẽ nói.

Nàng kỳ thật không ngốc, thậm chí còn hiểu chuyện mà chấp nhận số phận.

Nếu cứ cưỡng cầu tiểu phôi đản một cách mù quáng, thì chính là đang làm hại đến hắn.

Chờ meo meo cố gắng tu luyện, củng cố uy lực của Miêu Miêu Quyền, meo meo sẽ tiếp tục tìm cơ hội chạy ra lồng giam Bắc Cực Thú Liệp này.

“Thái Sơ Bắc Vọng, chỉ có thể thôi sao?”

Thanh âm trùng trùng điệp điệp xuyên thấu tinh hà, dị tượng Cửu Trọng Thiên liên tục bốc hơi, một vài thiên kiêu cái thế đứng bên rìa vũ trụ đều bày tỏ thái độ mỉa mai.

Câu nói chế nhạo Phục Hi Dưỡng Bích vẫn còn in đậm trong tâm trí bọn hắn.

Thiên đạo phôi thai, chỉ có thể thôi sao?

Hiện tại, ngươi không phải cũng chỉ là một cái thằng hề nực cười?

Chương 523: Nhân vật quyền thế khó có thể tưởng tượng được (4)

Xích Ô Cổ Tinh, một ngôi sao màu trắng sữa rơi xuống.

Đại điện truyền tống tinh vực tĩnh mịch vô cùng, tộc nhân Nhật Bất Lạc gục đầu nơm nớp lo sợ, ai nấy đều cảm nhận được cơn phẫn nộ ngập trời của ngôi sao này.

Hạt giống số ba của Nhật Bất Lạc đã chịu nhục nhã tại Bắc Cực Thú Liệp, nhưng Thần tộc lại không ra mặt.

Hắn ta là Thái Sơ Bắc Vọng không ai bì nổi a!

“Để làm gì?”

Sao trời truyền ra lạnh lùng đại đạo âm.

Kim Ô Thần Điểu xuất hiện trong đại sảnh, Thái Sơ Hồng nghiêm túc thú nhận: “Bắc Vọng, thái độ Bắc Cực Thú Liệp quá mức kiên quyết, cho dù chủ nhân Thiên Đình lên tiếng, hắn cũng không thể thuyết phục bọn họ.”

Đây chính là nguyên nhân mà Nhật Bất Lạc không ra mặt, tránh cho lại bị làm nhục, chẳng lẽ thật sự sẽ khai chiến hay sao?

Bọn súc sinh này hiếm thấy đồng lòng nhất trí như vậy, sức mạnh của sự đoàn kết quả thực không thể tưởng tượng. Một khi đại chiến trên quy mô mới, Nhật Bất Lạc ắt hẳn sẽ bị tổn thất rất lớn.

“Ta muốn bóc tách huyết mạch, mưu phản Nhật Bất Lạc.”

Đạo âm vô biên tràn ngập sự lạnh lùng, ánh sao lại càng thêm sáng chói.

`m ầm!

Vô số vòng Đại Nhật lao đến, bên trên vùng đất tịnh thổ hỗn độn chìm nổi, các lão quái vật tóc vàng tái mặt vì kinh hãi.

Mưu phản Nhật Bất Lạc? Làm càn đến mức nực cười!

“Ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?” Sắc mặt Thái Sơ Hồng trở nên xám xịt, vừa phẫn nộ lại sợ hãi.

Ông ta quả thực có chút hoảng sợ, hắn chính là một trong ba hạt giống của Nhật Bất Lạc, sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, từng giành được rất nhiều vinh quang vì Nhật Bất Lạc.

Một khi hắn ta tự vứt bỏ huyết mạch Hoàng Kim, vũ trụ chắc chắn sẽ rung động một phen, những tổ tông Thần tộc đều sẽ lộ diện.

“Nhất định phải giải cứu sinh linh kỷ nguyên.”

Hào quang sao trời chiếu rọi khắp vùng đất tịnh thổ, ẩn chứa ý chí cực kì kiên quyết.

Mặc dù rất nhiều lão quái vật hoài nghi tiểu bối đang uy hiếp bọn họ, nhưng vẫn phá lệ thận trọng.

.. ... .

.. ... .

Một ngôi sao chổi tuyệt mỹ dừng lại ở Bồng Lai Cổ Tinh, ánh sao chiếu rọi thành một thân ảnh thánh khiết lộng lẫy.

`m ầm!

Một chiếc gương kỳ lạ xé toạc các quy tắc của vũ trụ và xuất hiện trước ngôi sao chổi.

Phụ nhân trong mặt gương có chút kinh hãi, Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể ngoài tầm hiểu biết của của bà.

Bà đã chứng kiến màn kịch ở bên rìa vũ trụ, thậm chí còn nhìn chằm chằm thân ảnh của con rể, ai ngờ hắn lại hóa thành một viên sao trời rồi lao tới tổ địa Hồn Bất Quy.

“Ta không thể giúp ngươi.”

Những dị tượng kinh khủng âm trầm tuôn ra từ mặt gương, một vị phụ nhân sừng sững trên đỉnh của mười tám tầng Địa Ngục, thân ảnh có chút mông lung mà mơ hồ.

Người có chút đầu óc đều có thể cảm nhận được thái độ cứng rắn của Bắc Cực Thú Liệp, bất kỳ thế lực Hoàng Kim ra mặt biện hộ đều vô dụng.

Vì một tên con rể tương lai, tại sao Hồn Bất Quy lại nhúng tay vào làm ?

“Ta lấy khí vận thiên đạo để phát thề, ngay khi cưới Thần Đồ Mộng Chi, ta sẽ chia một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể cho nàng!”

Sao chổi phát ra đạo âm bình tĩnh, thần sắc của hư ảnh nam tử áo trắng có chút lạnh nhạt.

Cái gì?

Toàn bộ dị tượng Hoàng Tuyền đều biến mất, phụ nhân không khỏi thất thố, đáy mắt tràn đầy vẻ chấn động!

Một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể!

Lại thêm phôi thai thiên đạo của Mộng Chi!

Còn có vị hôn phu phá vỡ kỷ nguyên. . .

Tương lai của nữ nhi dường như khó có thể tưởng tượng được, bước vào ba vị trí đầu bảng Vấn Đỉnh tuyệt đối không thành vấn đề.

Bởi vì nữ nhi bị phân liệt thành ba nhân cách, khiến cho đạo tâm bất ổn, mà Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể hoàn toàn có thể bù đắp cho nhược điểm này.

Sức hấp dẫn quá lớn!

“Ngươi xác định?”

Phụ nhân bày ra sắc mặt lo lắng, thanh âm run rẩy nhè nhẹ.

“Vãn bối lấy khí vận thiên đạo để phát thề.”

Hào quang của sao chổi tỏa ra hàng vạn trượng, đạo âm vững chắc như chém đinh chặt sắt!

Mặt gowng huyễn hóa thành nhiều ý vị quy tắc khác nhau, phụ nhân rơi vào trầm ngâm, tựa như vẫn đang cân nhắc lợi hại.

Lấy khí vận thiên đạo để phát thề, trọng lượng của câu nói này quá nặng đi!

Thái Sơ Bắc Vọng, khí vận của kẻ này tuyệt đối không kém gì phôi thai thiên đạo. Một khi không còn khí vận, tương lai thành tựu chắc chắn dừng bước.

Bà chưa từng thấy qua kẻ xui xẻo, không may mắn nào có thể bước vào con đường tu luyện

“Xin tiền bối giữ bí mật, không thể tiết lộ cho bất kỳ sinh linh nào ngoài Hồn Bất Quy.”

Sao chổi tiếp tục mở miệng.

“Rõ ràng.”

Mặt gương phát ra tiếng cười vui vẻ, sắc mặt của phụ nhân cực kì thỏa mãn.

.. .

.. .

Tử Vi Cổ Tinh, một hành tinh màu tím khổng lồ đan xen với đạo vận mênh mông đang giáng xuống toàn bộ đại thế giới đều là Hồng Mông đạo khí.

Một ngôi sao băng lộng lẫy dài hàng triệu trượng ngừng rơi, nhìn chằm chằm Tử Vi Cổ Tinh một hồi lâu.

Đây vốn dĩ là quê hương của lão đại, nhưng tiếc thay, nó đang thuộc quyền sở hữu của Vĩnh Hằng Quốc Độ.

“Thái Sơ công tử?”

Từng dị tượng của mỗi đại thế giới lơ lửng, hàng vạn bách tính đang an cư lạc nghiệp tại mỗi quốc gia trong những dị tượng này, trải qua sinh lão bệnh tử.

Thân ảnh vĩ ngạn sừng sững bên ngoài Tử Vi Cổ Tinh, khí tức bàng bạc che lấp đất trời, nghiễm nhiên là một tôn Đạo Quân.

“Vô Thiên Yếm Vãn.”

Ngôi sao băng vung vẩy ánh sao rực rỡ, truyền ra bốn chữ lơ lửng không cố định.

Khí tức của Đạo Quân cũng không thay đổi, điều này không có gì đáng ngạc nhiên, các trưởng lão cấp cao của Vĩnh Hằng Quốc Độ đã sớm biết chuyện của hắn và bà điên.

Từ một trăm năm trước, thiên kiêu lộng lẫy nhất của Thần tộc đã chỉ định một mối hôn sự, mà đối tượng chính là Thái Sơ Bắc Vọng.

Tuy nhiên, tin tức bị giới hạn bên trong thần tộc, không có một tiếng gió nào được truyền ra.

Các nhân vật cấp cao, bao gồm cả quốc vương, hiện giờ vẫn đang thảo luận túi bụi về việc nên tổ chức đám cưới bình thường hay ở rể, tranh cãi.

Ở rể thì có chút quá mức, dù sao hắn ta chính là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, Nhật Bất Lạc tuyệt đối không cho phép.

Nhưng nếu gả Yếm Văn đi, Vĩnh Hằng Quốc Độ căn bản không thể chịu đựng sự tổn thất như thế này. Vô Thiên Yếm Văn vẫn còn đang ẩn giấu thực lực chân thật, một khi trở về từ Phong Đế Thiên Thê, nàng tuyệt đối sẽ gây chấn động vũ trụ!

Chiến lực của nàng thậm chí còn có khả năng nằm trong năm vị trí đầu trên bảng Vấn Đỉnh!

Chương 524: Nhân vật quyền thế khó có thể tưởng tượng được (4)

“Mọi chuyện còn chưa xác định, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Sau khi suy nghĩ, Đạo Quân bình tĩnh nói.

Xét về phương diện lợi ích, Vĩnh Hằng Quốc Độ không những không hỗ trợ, ngược lại còn sốt sắng hy vọng song phương khai chiến càng sớm càng tốt, từ đó ngư ông đắc lợi.

“Văn bối lấy khí vận thiên đạo để phát thề, ngay khi cưới Vô Thiên Yếm Văn, ta sẽ chia một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể cho nàng!”

Ngôi sao băng vẫn dùng lí do như cũ, giọng điệu từ tốn bình tĩnh, không có một chút gợn sóng.

`m ầm!

Từng thân ảnh vĩ ngạn bước ra từ Tử Vi Cổ Tinh, vô số đại thế giới xen lẫn vào nhau, gây chấn động đến vạn cổ, bao phủ bầu trời đầy sao.

“Thật chứ?”

Từng giọng nói mạnh mẽ mà trang nghiêm vang lên, giống như đang chất vấn ngôi sao băng.

Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể là thể chất trong truyền thuyết vũ trụ, nếu Yếm Văn có được loại thể chất này, nàng nhất định sẽ đánh vỡ kỷ lục bất bại của Vô Cực Nhất, quang minh chính đại đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

“Vợ chồng đồng đồng lòng, tát biển đông cũng cạn, vãn bối dám lấy khí vận thiên đạo để phát thề, nhất định sẽ hỗ trợ Vô Thiên Yếm Văn tranh đấu ngôi vị đỉnh cao nhất trong vũ trụ!”

Ngôi sao băng phát ra đạo âm rào rào, biểu lộ ra ý chí vô cùng kiên định.

Rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn suy tư một chút, bọn họ không có lý do gì không đồng ý, nếu Vĩnh Hằng Quốc Độ tạo áp lực, cộng với sư cường thế của Nhật Bất Lạc, Bắc Cực Thú Liệp có thể không giữ vững được.

Cứ như vậy mà đạt được một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, thật sự là một món lời .

Lấy khí vận để phát thề, tương đương với việc dùng tiền đồ để phát thề, Thái Sơ Bắc Vọng chắc chắn sẽ không dám đổi ý, nếu không thiên đạo nhất định sẽ tước đoạt khí vận, khiến hắn trở nên tầm thường.

Ngôi sao băng sáng chói lộng lẫy nổ tung, hóa thành hàng vạn vật chất năng lượng, hư ảnh nam tử áo trắng cũng dần dần tiêu tán.

Hắn đương nhiên sẽ không cưới hai bà điên kia, càng sẽ không tuân thủ lời hứa.

Nếu phát thề trong tổ địa của Thần tộc Hoàng Kim, quy tắc đại đạo đã rủ xuống, hắn nhất định sẽ thực hiện trong tương lai.

Về phần tước đoạt khí vận, khí vận là do hắn giành được, còn khí vận nguyên bản là con số số, thiên đạo muốn tước đoạt cái gì?

Nhưng về sau, hắn chắc chắn sẽ rất khổ sở, bị Hồn Bất Quy cùng Vĩnh Hằng Quốc Độ ghi hận, có thể nói là đầy rẫy kẻ thù.

Con mèo ngu ngốc, ngươi chạy lung tung làm gì chứ?

“Chư vị tiền bối, nhớ kỹ giữ bí mật, tuyệt đối không nên tiết lộ ra ngoài.”

.. .

.. .

Dưới bầu trời đầy sao, thân ảnh nam tử áo trắng tựa như pho tượng thánh khiết, thu hút sự chú ý của hàng trăm triệu sinh linh.

Không cam tâm?

Hoặc là không nhận thua?

Ban đầu, bọn hắn còn kính nể áo bào trắng cấm kỵ, nhưng hiện tại lại có chút khinh thường.

Hắn gặp phải một chút trắc trở, liền chịu không nổi sao?

Chẳng lẽ hắn cho rằng bản thân có thể bất khả chiến bại tung hoành vũ trụ?

“Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi còn có mánh khoé .”

Cửu Cực Lôi Sư đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt đăm đăm lộ ra vẻ giễu cợt khó tả.

Những trình độ tu vi như hiện giờ, hắn đương nhiên cảm nhận được sự biến hóa của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, cùng với vô số khí tức sao trời đang phi nhanh tới bên rìa vũ trụ.

Xem ra là viện binh rồi?

Nếu Nhật Bất Lạc quyết định khai chiến, vậy liền tiếp chiêu!

Bắc Cực Thú Liệp vẫn luôn khiêm tốn ẩn núp, giờ đã đến lúc thể hiện sức mạnh vô song của chúng.

“Tiểu phôi đản, meo meo nguyện ý đợi tại Bắc Cực Thú Liệp.”

Thiếu nữ váy đỏ cúi đầu, thanh âm trầm thấp, ánh mắt vốn luôn sáng ngời đã không còn hào quang.

Chính meo meo khiến tiểu phôi đản khó xử, meo meo quá đần quá vô dụng.

Nghĩ tới đây, nàng không cầm được nước mắt, nghẹn ngào khóc thút thít.

“Ta sẽ mang ngươi rời đi, bất kỳ ai cũng ngăn không được.”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh như mọi khi, ánh mắt không có một gợn sóng.

Nhưng khi hắn vừa dứt lời, âm thanh cười nhạo lập tức truyền đến, vô số thân ảnh vĩ ngạn đều có chút nhịn không được nữa.

Ngươi còn ráng chống đỡ cái gì? Phía sau ngươi cũng không có một ai.

Ngay cả Nhật Bất Lạc cũng không ra mặt, hắn là dựa vào thực lực Cổ Thần tam trọng của chính mình?

Nhưng vào lúc này.

Nơi sâu thẳm trong vũ trụ dâng trào chấn động cuồn cuộn, những làn sóng tràn ngập hào quang tác động lên bầu trời đầy sao, khí thế áp đảo toàn bộ thời đại vạn cổ!

Một vòng Đại Nhật kim quang vạn trượng lao đến, vô số thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện sừng sững trên vùng đất tịnh thổ, rất nhiều cường giả Đạo Quân hiện ra chân thân, khí tức huyết mạch Hoàng Kim tỏa ra tiến toàn bộ thiên hà!

“Chiến!”

Một tiếng gầm xé toạc các lằn ranh của vũ trụ, từng vòng Đại Nhật huy hoàng che khuất Hành tinh Bắc Cực, vô số lão quái vật Nhật Bất Lạc hiển hóa thân thể.

Cảnh tượng này quá mức rung động!

Vô số sinh linh tê dại cả da đầu, nhiệt huyết trong cơ thể bắt đầu sôi trào, bọn hắn rốt cục cũng tận mắt chứng kiến sức mạnh của Nhật Bất Lạc!

“Vĩnh Hằng Quốc Độ tương trợ.”

Đột nhiên.

Một phương đại thế giới lan tràn đến , mỗi một thế giới đều có thể luyện hóa vạn cổ, nghiền nát vô số thiên thạch thành bột mịn, năng lượng hỗn độn mênh mông bàng bạc giống như đang rèn đúc một phương vũ trụ!

“Hồn Bất Quy, thay Thái Sơ Bắc Vọng đứng đài.”

Một tiếng huýt dài xuất phát từ Địa Ngục, tử khí âm trầm dưới Hoàng Tuyền bốc lên từ thế giới âm phủ, rất nhiều quỷ hồn dần dần ăn mòn từng khối sao trời, như thể muốn lật đổ vũ trụ.

Tam đại Thần tộc Hoàng Kim sừng sững giữa tinh không, khí tức tận vĩ ngạn vô biên vô tận thẩm thấu đến ngôi sao trời, đại biểu nguồn gốc của dải ngân hà trong vũ trụ —- đã bị ngăn trở!!

Không sai, dải ngân hà ngừng chảy! ! !

Bởi vì quá nhiều Đạo Quân đến từ tam đại Thần tộc Hoàng Kim đều hội tụ tại đây, khí tức của bọn hắn triệt để xoắn nát quy tắc vũ trụ.

`m ầm!

Toàn bộ vũ trụ gần như sụp đổ, hàng trăm triệu sinh linh run lẩy bẩy, nằm rạp trên mặt đất giống như loài sâu kiến.

Trái tim của mỗi người đều đang nhún nhảy kịch liệt, chấn động đến mức không thể nói thành lời, ánh mắt tràn ngập kinh hãi.

Áo bào trắng cấm kỵ. . .

Hắn vậy mà. . .

Oanh! ! !

Vô số người gần như lâm vào hôn mê, cảnh tượng này quá mức rung động lòng người, vốn dĩ chưa từng xuất hiện trong truyền thuyết vũ trụ từ trước tới giờ.

Hành tinh Bắc Cực run rẩy kịch liệt, tất cả các cổ thú đều ở trong trạng thái hoảng sợ, nội tâm dường như đang bị đè ép bởi một tảng đá lớn.

Đôi mắt của Cửu Cấp Lôi Sư co rút lại thành kim khâu, sắc mặt trở nên trắng bệch, nội tâm dâng trào gợn sóng, gần như không thở nổi.

Dưới bầu trời đầy sao tĩnh mịch đang bị che khuất bởi khí tức vũ trụ xen lẫn với dị tượng vô biên vô tận.

Một nam tử áo trắng chậm rãi đi tới, ánh mắt bình tĩnh mà tùy ý, nói khẽ: “Cửu Cấp Lôi Sư, ngươi rốt cuộc cũng là cái thá gì đâu?”

.....

Từ ác liêu bỉ ổi với người ngoài, nhưng lại rất hết lòng người nhà. Hi quá sức cảm động rồi :(

Chương 525: Đây là thời đại thuộc về áo bào trắng cấm kỵ (1)

Vũ trụ dường như đóng băng.

Bầu trời đầy sao vô biên an tĩnh trong giây lát.

Một cảnh tượng vô tiền khoáng hậu, cứ như vậy xuất hiện.

Dải ngân hà ngừng chảy, Sinh Mệnh Nguyên Tuyền tán loạn, tiên khí của hàng vạn sao trời suy yếu đến mức gần như cạn kiệt.

Nam nhân thánh khiết lộng lẫy vẫn đứng lặng lẽ như thế, ngữ khí hời hợt giống như đang ôn chuyện cùng lão bằng hữu.

“Ngươi rốt cuộc cũng là cái thá gì đâu?”

Đằng sau hắn không phải không có một ai.

Mà là tam đại Thần tộc Hoàng Kim với gần bốn mươi Đạo Quân.

Dị tượng vô biên vô tận nghiền nát lằn ranh bên rìa vũ trụ, sát ý mênh mông đến cực hạn bao phủ toàn bộ Hành tinh Bắc Cực.

Cửu Cực Lôi Sư lúc trước còn cao hứng nhìn ra bầu trời đầy sao, nhưng bây giờ lại chán nản uể oải như đang lão hoá, khuôn mặt tràn ngập vẻ sợ hãi và hồi hộp.

“Bây giờ nói cho ta biết, ngươi chính là thứ gì?”

Thần sắc của nam tử áo trắng vẫn không có một gợn sóng như cũ,

hắn bình thản nhìn về phía thanh niên vạm vỡ.

`m ầm!

Hàng vạn vạn sinh linh chấn động đến mức chết lặng, cảnh tượng bên trong mảnh vỡ hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng, thậm chí còn đánh vỡ nhận thức của bọn hắn!

Vào lúc này, áo bào trắng cấm kỵ đích thị đang đứng sừng sững ở đỉnh cao quyền thế của vũ trụ.

Hắn chuẩn bị khởi động một trận đại chiến để hủy diệt Thần tộc Hoàng Kim!

Dưới bầu trời đầy sao, siêu vật chất cuồn cuộn dâng tràn như sơn hải, hoàn toàn chôn vùi màn sương mù hỗn độn.

Rất nhiều phôi thai thiên đạo không rét mà run, trong lòng cảm thấy sợ hãi vô biên.

Bọn hắn từng chế nhạo Thái Sơ Bắc Vọng là một tên hề lố bịch, kiến càng lay cây tự rước lấy nhục.

Nhưng bây giờ.

Cảnh tượng trước mắt tựa như một cái tát trời giáng vào mặt bọn hắn, khiến ai nấy đều vô cùng choáng váng.

Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi rốt cuộc đã làm như thế nào?

Sự nghi ngờ này quét sạch toàn bộ tinh không, vô số thân ảnh vĩ ngạn sừng sững trong nơi sâu thẳm của vũ trụ cũng cảm thấy cực kỳ khó hiểu, trăm mối nghi vấn nhưng không có lời giải đáp.

Không chỉ bọn họ, mà ngay cả ba thế lực hoàng kim đều có chút mờ mịt.

Tại vầng Đại Nhật sáng chói có kích thước hàng vạn trượng đang vắt ngang tinh không, một đám lão quái vật tóc vàng đứng trên vùng đất tịnh thổ, ai nấy đều lâm vào trạng thái ngây ngốc.

“Hạt giống số ba của Nhật Bất Lạc chúng ta, liên quan gì đến bọn hắn?”

“Hiệp can nghĩa đảm? Giúp người làm niềm vui? Đây là tác phong Hồn Bất Quy của Vĩnh Hằng Quốc Độ?”

Một đám Đạo Quân đều vắt óc suy nghĩ, thậm chí còn thi triển vô số thuật suy diễn, nhưng đều không thể phỏng đoán ra ý đồ của hai thế lực còn lại.

Các Thần tộc Hoàng Kim cường đại, đều luôn theo đuổi lợi ích một cách lý tính tuyệt đối.

Cho dù cảnh tượng này có phi lý đến đâu đi nữa, thì cũng phải có một loại logic nào đó hỗ trợ cho sự "phi lý" này.

"Vĩnh Hằng Quốc Độ chen vào làm gì? Chẳng lẽ bọn hắn có liên quan đến lợi ích của Nhật Bất Lạc?"

Trong khung cảnh Địa Ngục u ám, những lão quái vật phát ra khí tức thối rữa từ Hoàng Tuyền dưới âm phủ, thần sắc của bọn họ dần trở nên nghiêm nghị.

Nếu suy nghĩ tỉ mỉ, có lẽ Nhật Bất Lạc đang cấu kết cùng Vĩnh Hằng Quốc Độ, cho nên mới không tiếc hết thảy muốn bảo vệ tôn nghiêm của Thái Sơ Bắc Vọng.

"Tại sao đám lão quỷ kia lại bước ra khỏi tổ, chẳng lẽ đã sớm ký kết minh ước với Thái Sơ Bắc Vọng?"

"Không, còn có một khả năng, Hồn Bất Quy muốn đúc lại Hoàng Tuyền để lật đổ dương gian, động thái lần này của bọn hắn đã được Thiên Đình ngầm đồng ý."

Trong dị tượng đại thế giới chung sống hài hòa, an cư lạc nghiệp, các nhân vật dẫn đầu Vĩnh Hằng Quốc Độ bắt đầu suy nghĩ lung tung, trong lòng dần dần có chút bất an, luôn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.

Bất quá, bọn họ đã hứa sẽ giữ bí mật cho Thái Sơ Bắc Vọng, đương nhiên cũng không đi hỏi thăm, chỉ cần kẻ này thực hiện lời thề là được.

Hắn ta nhất định sẽ không dám mạo phạm thiên đạo, nếu không sẽ bị tước đoạt khí vận trong nháy mắt, biến thành tên tàn phế trong con đường tu luyện.

.. ..

.. ..

Trên bầu trời đầy tĩnh mịch, nam tử áo trắng đã trở thành tâm điểm

chú ý của hàng trăm triệu sinh linh.

Người nam nhân này từng đơn thương độc mã đến Hành tinh Bắc Cực, sau đó phải bỏ đi trong sự thờ ơ, chế giễu, và thậm chí là sự sỉ nhục đáng lên án.

Thậm chí tất cả người đứng xem đều cho rằng hắn là một kẻ cô độc không biết tự lượng sức mình.

Nhưng khi hắn dẫn đầu tam đại Thần tộc Hoàng Kim quay lại đây, toàn bộ Bắc Cực Thú Liệp, mặt xám như tro!

Từng con thần thú cổ đại vô cùng kinh ngạc, thân hình khổng lồ khẽ khàng run rẩy.

Màn kịch hấp dẫn như vậy, đã có thể xác nhận một sự thật gây chấn động — Áo bào trắng cấm kỵ, sở hữu quyền thế khó có thể tưởng tượng được! !

“Thái Sơ công tử, chúng ta có thể thương nghị trước đã ?”

Bạch tuộc khổng lồ cuộn tròn những xúc tu sặc sỡ, thanh âm già nua biểu lộ một chút khẩn cầu.

Khi đối mặt với khí thế hung hãn của tam đại Thần tộc Hoàng Kim, sự đoàn kết mà Bắc Cực Thú Liệp vất vả lắm mới xây dựng được, cuối cùng lại sụp đổ trong khoảnh khắc.

Nếu một trận đại chiến kỷ nguyên được khởi phát, Bắc Cực Thú Liệp có nguy cơ diệt tộc a!

Thất Quan Vương lúc trước huy hoàng đến cỡ nào?

Dưới sự lãnh đạo của Nhật Bất Lạc, hàng vạn tộc nhân Thất Quan Vương có huyết mạch trực hệ cũng không còn một ai.

Bắc Cực Thú Liệp cũng không dám giẫm lên vết xe đổ.

Chương 526: Đây là thời đại thuộc về áo bào trắng cấm kỵ (2)

“Mèo ngốc, ngươi ngoan ngoãn đợi ở Hành tinh Bắc Cực.”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ.

“Được!”

Thiếu nữ váy đỏ trừng mắt, sắc thái uể oải bi thương bị quét sạch sành sanh, sau đó tự mãn bĩu môi.

Các ngươi cướp cổ thụ kỷ nguyên của meo meo, còn muốn gả meo meo cho sư tử xấu xí.

Tiểu phôi đản không phát uy, các ngươi tưởng meo meo không có chỗ dựa sao? Hừ hừ!

Nàng lấy một đống đồ ăn vặt rồi bắt đầu ăn say sưa ngon lành, hai chùm tóc đuôi ngựa lủng lẳng ẩn hiện.

“Thái Sơ công tử, ngươi rốt cuộc muốn cái gì?”

Lúc này.

Vô số sự tồn tại kinh khủng trong kỷ nguyên này rốt cục lộ diện, một phụ nhân trong bộ chiến phục màu tím vàng bước ra từ nơi sâu thẳm của vũ trụ, khí tức của bà ta bao trùm cả tinh không.

Trong khoảnh khắc, đồng tử của hàng vạn vạn sinh linh con ngươi đột nhiên co rút, đáy mắt có hay không lấy phục thêm rung động.

Nhân vật chỉ có trong điển tịch truyền thuyết rốt cuộc cũng đã hiện thân, Chí Tôn Sư Vương!

Một kỷ nguyên sinh linh, tu vi còn cao siêu hơn cả Đạo Quân, hiện giờ đang là một trong những lãnh tụ của Bắc Cực Thú Liệp!

Không khoa trương chút nào khi nói bà ta đang nằm trong một nhóm nhỏ sinh linh đang đứng trên đỉnh cao nhất của vũ trụ.

Vật chất năng lượng vô tận tán loạn, sáng chói tinh vực ở giữa, vô số thân ảnh vĩ ngạn nhìn chằm chằm nam tử áo trắng người trẻ tuổi.

Trong đó có ba thế lực Thần tộc Hoàng Kim.

Bọn họ đương nhiên hi vọng dàn xếp ổn thỏa, đưa con mèo béo kia rời khỏi Hành tinh Bắc Cực.

Không cần tốn nhiều công sức, liền hoàn thành mục đích.

Bọn họ đều muốn né tránh chiến tranh, bởi vì một khi khởi phát một

cách hấp tấp, các bên đều hứng chịu tổn thất khôn lường trên mọi phương diện.

Hàng vạn vạn sinh linh cũng mong mỏi hòa bình, dù sao đi nữa, trận đại chiến giữa các Thần tộc Hoàng Kim đương nhiên sẽ tác động đến vũ trụ, vô số ngôi sao vô tình bị phá hủy, tất cả các loại vật chất năng lượng đều suy kiệt.

Mà người có thể đưa ra quyết định cho những điều này, chính là áo bào trắng cấm kỵ.

Từ Bắc Vọng nhìn thẳng phụ nhân, đôi mắt xanh thẳm không có bất kỳ ý nghĩ sợ hãi.

Hắn mỉm cười, nói khẽ: “Tiền bối hãy để nhi tử của ngươi quỳ gối dưới chân ta.”

Câu nói này giống như ống giảm thanh đại đạo, khiến cho hàng vạn ngôi sao trời chìm trong tĩnh mịch đáng sợ!

Vô số sinh linh nghẹn họng trân trối, sắc mặt không thể tưởng tượng nổi.

Ngữ khí ung dung bình thản, nhưng lại bộc lộ sự cường thế có thể lật đổ vũ trụ!

Ông trời ơi!

Áo bào trắng cấm kỵ quá độc ác!

“Rống ——— ”

Khuôn mặt của người thanh niên vạm vỡ trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết, hắn trở về bản thể khổng lồ của mình, gào thét trong biển sét vô tận, chín cái đầu khổng lồ giống như từng đại thế giới vặn vẹo.

Sự nhục nhã vô tân quét tới, Cửu Cực Lôi Sư đã hoàn toàn phát điên, từng tiếng gầm thét của nó khiến vũ trụ không khỏi run rẩy.

Da đầu của tất cả các thân ảnh vĩ ngạn đều tê dại, một số người trong số họ dường như không thể chịu nổi khi Cửu Cực Lôi Sư trút xuống lửa giận.

Nó chỉ thiếu một bước nữa là đạt tới cảnh giới Đạo Quân đó!

“Ỷ thế hiếp người. . .”

Một cường giả Đạo Quân của Vĩnh Hằng Quốc Độ thầm than thở, ai nấy đều cảm thấy yêu cầu này thực sự rất quá đáng.

“Ngươi chắc chắn?”

Khuôn mặt mông lung của phụ nhân mặc chiến y vàng tím tuôn trào lửa giận, nụ cười man rợ của bà ta giống như đang dung luyện đầu lâu của vô số sinh linh, trông hết sức kinh khủng.

“Rống —— ”

Tiếng gầm rú của vô số yêu thú truyền khắp hàng vạn sao trời, gây chấn động chư thiên.

“Vãn bối chắc chắn.”

Thân ảnh thánh khiết đứng giữa tinh không, mỉm cười nhìn về phía phụ nhân.

Các quy tắc vũ trụ vô tận đang xen lẫn xung quanh thân thể nam tử áo trắng, khí tức Đại Nhật, Hoàng Tuyền và các quốc gia đang bảo hộ tính mệnh an nguy của hắn từng thời từng khắc.

Tại hành tinh Bắc Cực, rất nhiều Thần thú cổ lão quay đầu nhìn nhau, con nào con nấy đều nảy sinh ý đồ cao chạy xa bay ngay khi thảm hoạ ập xuống.

Bắc Cực Thú Liệp bao gồm rất nhiều chủng tộc, nhưng đối mặt nguy cơ diệt tộc, bọn họ đương nhiên phải tự bảo vệ chính mình, sao còn có thể quan tâm đến truyền nhân Sư Vương chứ.

Bảo ngươi quỳ thì quỳ đi, đại trượng phu có thể chịu nhục nhất thời, đợi đến khi Thái Sơ nghiệt súc sụt giảm uy thế, ngươi vẫn có thể trả thù gấp trăm lần!

“Hoặc là quỳ xuống, hoặc là khai chiến!”

Đột nhiên, nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên biến mất, ánh sao trên người hắn ta trở nên lạnh lẽo như băng.

Từ Bắc Vọng là người duy nhất biết tình cảnh của chính mình. Sau này, nếu chỉ cần bất cẩn một chút thôi, hắn nhất định sẽ bị hai gia tộc Vô Thiên, Thần Đồ truy sát một cách tàn nhẫn.

Vậy giờ đang thừa dịp đắc thế, hắn cũng nên tận hưởng uy quyền một chút chứ nhỉ?

Khi chứng kiến một vị nam nhân có thể hung bạo đến nhường này, hàng trăm vạn sinh linh đều cảm thấy khó thở vô cùng.

Nếu có thể sống một đời vô song như vậy, bọn hắn cho dù chết mất xác cũng không hề hối tiếc.

Ba thế lực Hoàng Kim đều trầm mặc, mười mấy vị Đạo Quân cũng không nói một lời, tựa như đều đồng ý câu nói này.

Bọn họ đều theo đuổi lí tưởng của riêng mình.

Thần tộc Nhật Bất Lạc đã quyết định hoàn toàn ủng hộ, cho nên sẽ không phá hủy căn cơ nền tảng của vãn bối, khiến hắn trở thành trò cười.

Nếu thực sự khai chiến, vậy thì được ăn cả ngã về không, bọn họ sẽ dùng máu tươi Thần thú đúc nên vinh quang của Nhật Bất Lạc!

Về phần Vĩnh Hằng Quốc Độ cùng Hồn Bất Quy, bọn hắn cũng là rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể bỏ cuộc giữa chừng. Bởi vì một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể còn chưa về tay, bọn họ không thể để công sức của mình đổ xuống sông xuống biển.

Ai nấy đều đã đi lên thuyền của Thái Sơ tiểu tặc, cho nên nhất định phải lên bờ.

Một bầu không khí tĩnh mịch bao trùm khắp tinh không, mỗi một sinh linh đều run rẩy khiếp sợ.

Tình huống này giống như sự yên tĩnh trước cơn bão tố, thái độ kiên quyết của ba thế lực Hoàng Kim càng khiến áo bào trắng cấm kỵ trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết!

Thật sự sẽ khai chiến sao?

Nếu như vậy, chư thiên nhất định sẽ đẫm máu, vũ trụ nhất định sẽ đứt gãy! Mọi người đều bị đẩy đến bên bờ vực của sự hủy diệt!

Liệu ai sẽ ngăn chặn nguy cơ này?

Chương 527: Đây là thời đại thuộc về áo bào trắng cấm kỵ (3)

Phụ nhân mặc chiến y vàng tím nhìn chằm chằm thân ảnh của nam tử áo trắng, sau đó chợt cười khổ một tiếng, thú khí vạn cổ xé rách tinh không, bà ta quay đầu trở về nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

“Quỳ xuống.”

Hai chữ khàn khàn trầm mặc như chiếc lá lục bình bên trong kỷ nguyên trường hà, biểu lộ sự bất lực đến cực điểm.

“A! A!”

Biển sấm hùng vĩ dâng trào dữ dội, từng khối trụ sấm sét nhiễm màu huyết sắc, Cửu Cực Lôi Sư khóc lóc thảm thiết dưới bầu trời đầy sao, nó tuyệt vọng đến mức điên cuồng! !

Hàng vạn vạn sinh linh nhìn chằm chằm cảnh tượng này, trong đầu không thể không hồi tưởng lại tình huống trước đó.

Cửu Cực Lôi Sư bá khí oai hùng, đứng sừng sững ở trên cao, kiêu ngạo nhìn xuống áo bào trắng cấm kỵ, giống như là đang giễu cợt một con sâu kiến vô danh.

Ánh mắt khinh thường và sỉ nhục đó đi thẳng vào trái tim của mọi sinh linh.

Mà bây giờ. . .

Hoàn toàn đảo ngược!

Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời đầy sao lại có thêm hai thân ảnh vĩ ngạn mờ ảo, năng lượng hỗn độn đan xen với quy tắc lượn lờ, khí tức bất khả chiến bại.

Ánh mắt của Đạo Quân hiện lên một tia kinh hãi, mà những phôi thai thiên đạo càng rung động vạn phần, nội tâm tràn đầy ngưỡng mộ nồng đậm.

“Tuyệt Đại Thần Vương và Hoang!”

Biểu cảm của rất nhiều lão quái vật bất hủ trong vũ trụ trở nên quái dị hơn bao giờ hết, cơn ác mộng trong quá khứ xuất hiện một lần nữa, nhắc nhở bọn họ về những năm tháng bi thảm trước đó.

“Lại là bọn hắn!”

Hàng vạn vạn sinh linh hít sâu một hơi, thần sắc kinh hãi tới cực điểm!

Ai nấy đều há hốc mồm!

Gần như không dám tin vào hai mắt của mình!

Trong kỷ nguyên thời đại trước đó, ba người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh ——

Tuyệt Đại Thần Vương!

Ngoan Nhân Chí Cao!

Hoang!

Hai trong số ba người đứng đầu thực sự đã đến, ai nấy đều là những nhân vật vô song trong sử sách của vũ trụ, mang lại ấn tượng khó mà phai mờ cho toàn bộ chư thiên.

Mà Cửu Cực Lôi Sư, cũng là thiên kiêu phôi thai trong cùng thời đại của bọn họ.

Trong lúc nhất thời, nội tâm của vô số người sinh sôi một suy nghĩ hoang đường.

Vinh quang của thế hệ trước đó đã một đi không trở lại.

Bọn họ đã già, và đã bị vũ trụ đào thải!

Hiện giờ đích thị là thời đại thuộc về Thái Sơ Bắc Vọng.

“Thật đáng buồn!”

Các cường giả Chí Cao bất hủ của kỷ nguyên trước đó lần lượt than thở trong lòng.

Cửu Cực Lôi Sư dù sao cũng là đại kỳ tài từng toả sáng khắp chư thiên, nhưng không ngờ lại bị ức hiếp đến mức này.

Người cũ rời khỏi sân khấu, người mới tiếp tục toả sáng, đây chính là quy luật của vũ trụ sao?

Nhưng Thái Sơ Bắc Vọng quá chói mắt, sáng chói đến mức dị thường.

“Ha ha ha ha ha ha. . .”

Một tiếng thét dài thê lương, mười tám đôi mắt khổng lồ của Cửu Cực Lôi Sư bắt đầu nhiễm đỏ xen lẫn với tơ xanh, gân cốt trên từng

cái đầu bắt đầu lộ diện, tựa như một dãy núi gầm thét.

Phù phù!

Bầu trời đầy sao gần như sụp đổ, Cửu Cực Lôi Sư bắt đầu khuỵu gối, thân thể khổng lồ run rẩy, tựa như đang trải qua thời khắc sỉ nhục nhất trong vô số kỷ nguyên vừa qua.

Thân ảnh lấp lánh ánh sao từng bước đi tới, nhàn nhạt quan sát Cửu Cực Lôi Sư.

Sau đó chân giẫm lên cái đầu thứ tư.

Trận âm đại đạo lượn lờ, hàng vạn ngôi sao đồng thời phát ra ánh sao lộng lẫy, thác nước Tinh Hải đang tràn xuống từ vũ trụ.

“Răng rắc ——— ”

Nam tử áo trắng một cước giẫm đạp hộp sọ, dưới sự gia trì của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, thanh âm thông qua sao trời truyền khắp chư thiên vạn vực.

“Tiền bối, sau này hãy thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng không coi ai ra gì nữa.”

Hắn khẽ nói, sau đó chậm rãi quay người.

Bầu trời đầy sao lặng ngắt như mộ hầm, Cửu Cực Lôi Sư nhe răng cười điên cuồng, vô số sinh linh đều đang sôi máu!

Một cảnh tượng tráng lệ và gây chấn động như vậy thật đáng được ghi nhớ mãi mãi!

Áo bào trắng cấm kỵ đã thay đổi nhận thức của tất cả mọi người một lần nữa, hắn đã dùng hành động thực tế để diễn tả sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên là như thế nào.

Thiên kiêu cái thế trên bảng Vấn Đỉnh trước đó, hiện giờ đang là cường giả Chí Cao bất hủ, lại đang phủ phục dưới chân hắn.

Lực trùng kích tột đỉnh này, cho dù bọn họ luân hồi thêm mấy lần nữa cũng không thể quên được!

“Tiền bối, ta lấy đạo tâm để phát thề, nếu không tự tay chém ngươi thành tám mảnh, sẽ không leo lên đỉnh cao nhất!”

Thân ảnh thánh khiết lên tiếng một lần nữa, thần sắc không có chút

rung động nào, giống như vừa hoàn thành một việc tầm thường râu ria.

Hồn Bất Quy và Vĩnh Hằng Quốc Độ luôn cảm thấy có chút không đúng.

Tai sao hắn lấy đạo tâm để phát thề?

Còn đối với chúng ta, hắn lại lấy khí vận để phát thề? Liệu có gì khác biệt?

Bọn họ suy nghĩ một chút, nhưng cũng không để trong lòng. Đối với sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên mà nói, đạo tâm và khí vận đều quan trọng như nhau, cả hai đều không thể thiếu.

“Tác phong của hắn đối nghịch với Nhật Bất Lạc, một kẻ chuyên gây tai hoạ. . .”

Trên vầng Đại Nhật huy hoàng, Thái Sơ Hồng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào và tự hào vô cùng, nhưng ông vẫn có chút bất đắc dĩ.

Chỉ trong vài thập kỷ, còn chưa đến trăm năm tuế nguyệt, hắn ta gây thù chuốc oán khắp nơi, đắc tội với Cửu Trọng Phù Thổ, Vô Miện Chi Vương, và Bắc Cực Thú Liệp.

Nếu tiếp tục như vậy, Thái Sơ Bắc Vọng sẽ trở thành đối tượng bị người người kêu đánh…

“Hoan nghênh Bắc Vọng đến đây làm khách.”

Dị tượng oán niệm bốc hơi từ Hoàng Tuyền, một thanh âm già nua vang lên.

Chỉ có Từ Bắc Vọng mới có thể hiểu được ý nghĩa thật sự của lời mời này, đám người này hẳn là đang thúc giục hắn thực hiện lời hứa của mình.

Từng vị Đạo Quân của Vĩnh Hằng Quốc Độ phản chiếu hư ảnh, lẳng lặng nhìn chăm chú nam tử áo trắng, uy áp dồn dập đến cực hạn.

“Tiểu hữu, Vĩnh Hằng Quốc Độ hoan nghênh ngươi bất cứ lúc nào.”

Một Đạo Quân nghiêm túc lên tiếng.

Sự việc đã kết thúc tốt đẹp, ngươi cũng đừng hòng bội ước.

Nhưng cảnh tượng này rơi vào tầm mắt của tất cả sinh linh trong

chư thiên vạn vực, khiến cho nội tâm của bọn họ dâng trào sóng gió một lần nữa.

Áo bào trắng cấm kỵ, vậy mà nhận được sự coi trọng của hai đại Thần tộc Hoàng Kim, điều này quả thực chưa từng xảy ra trong lịch sử vũ trụ!

Kinh khủng a! !

Trải qua chuyện này, còn ai dám trêu chọc áo bào trắng cấm kỵ?

“Đồ xấu xa, hừ!”

Mỹ thiếu nữ váy đỏ lại biến thành một con mèo béo trắng như tuyết, giận dữ nhổ nước miếng về phía Cửu Cực Lôi Sư.

Ngươi dám bắt meo meo, ngươi muốn cưới meo meo, thối thối thối. . .

Phì Miêu lập tức thi triển thiên phú [chạy mau mau], trốn sau lưng tiểu phôi đản.

“Các ngươi. . . Các ngươi nhanh trả lại cổ thụ kỷ nguyên!” Cái đầu nhỏ nhắn vươn ra, lớn tiếng hét lên.

Chương 528: Vô Tẫn Táng Thổ

Thế giới băng tuyết hư vô.

Tinh thể sao băng rơi xuống, tĩnh mịch vô biên vô tận, hai nữ nhân tuyệt đại phong hoa không nói một lời.

Đôi mắt xanh lam cao quý của Đệ Ngũ Cẩm Sương bắn ra một tia sáng lãnh đạm..

Chó săn chắc chắn đang che giấu điều gì đó.

“Ngươi biết?”

Giọng điệu chất vấn tựa như một viên ngọc trai rơi xuống đất, không ẩn chứa bất kỳ ngữ khí nào

“Hả, cái gì cơ?”

Hoàng Như Thị bày ra vẻ mặt mê mang, không hề để lộ bất kỳ

khuyết điểm nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Bà đương nhiên đã có một số suy đoán cho riêng mình, con rể hờ nhất định đã đã lợi dụng tình hình và phải trả một cái giá khó có thể tưởng tượng được.

Không lẽ hắn bán thân?

Khả năng khá thấp.

Hắn cũng không thể bán cho hai nhà cùng một lúc?

Bà cũng vô cùng hoang mang, không biết con rể mình rốt cuộc đã dùng thủ đoạn nào.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm bà ta, đồng tử lập tức trở nên lạnh lẽo, nội tâm dâng trào một nỗi bất an không thể giải thích được.

Từ khi tiến vào Tiên giới, nàng chưa bao giờ cảm nhận được niềm vui trước kia.

Có đôi khi, nàng cho rằng hai người cứ ở lại Cửu Châu thì tốt biết bao.

Nỗi thống hận diệt tộc gì đó, hay uy lực trường sinh bất lão gì đó, tất cả đều không sánh bằng chó săn.

Nàng hối hận.

Nàng hoài niệm về đoạn thời gian tốt đẹp trước kia đoạn mỹ hảo, đồng thời cũng sợ hãi tương lai về sau.

Rốt cuộc từ khi nào, nàng đã bắt đầu đuổi theo bóng lưng của chó săn?

Hiện thực này khiến nàng tức giận, luống cuống, thậm chí là bất lực, nàng vốn dĩ muốn bảo vệ chó săn cả đời này.

Nhưng thái độ giấu diếm ác ý của chó săn lại càng khiến nàng khủng hoảng hơn bao giờ hết.

Nhìn thấy bộ dáng của nữ nhi, trái tim của Hoàng Như Thị dường như bị lỡ một nhịp.

Cẩm Sương quá thông minh, nếu nàng cố tình bỏ mặt tất thảy, tình trạng hiện giờ của con rể chắc chắn sẽ bị vạch trần.

“Ta sẽ đi đến Vô Tẫn Táng Thổ.”

Ngay khi nói ra lời này, Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn vô cảm như cũ.

Bùm!

Tựa như sấm sét giữa trời quang, chiếc quan tài được rèn đúc từ Tuế Nguyệt rung động kịch liệt, gương mặt không tì vết Hoàng Như Thị trở nên tái nhợt, biểu lộ ra sự lo lắng và hoảng sợ đến tột đỉnh .

Vô Tẫn Táng Thổ, là một địa phương khắc nghiệt bậc nhất trong vũ trụ, nơi này đã chôn vùi không biết bao nhiêu cường giả Đạo Quân, thậm chí còn có thể so sánh với thảm hoạ tai ương trong kỷ nguyên trường hà.

Phong Đế Thiên Thê thật ra chỉ là vật thay thế cho Vô Tẫn Táng Thổ, chỉ khi tiến vào Vô Tẫn Táng Thổ, thì mới có thể rèn đúc nên tu vi Đại Đế hoàn mỹ đúng nghĩa.

Ngay cả Đạo Quân, bậc tu sĩ có thể điều khiển quy tắc vũ trụ, thì vẫn có khả năng rơi đài lên tới 90%.

Nếu Cẩm Sương tiến về nơi đó, gần như 90% sẽ mất mạng, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

“Không được.”

Giọng điệu của Hoàng Như Thị trở nên nghiêm khắc một cách bất thường.

Thân ảnh váy tím thanh nhã cao quý dần dần mờ ảo, bàn chân ngọc óng ánh trong suốt giẫm lên từng tảng băng, đạo vận đột nhiên bị xé rách thành bột mịn, một thông đạo không gian hiện lên.

“Ta chỉ đang thông báo đến ngươi.”

Nàng bình tĩnh bước ra khỏi thế giới băng giá, cô độc bước đi trên con đường thăm thẳm không lối về.

“Cẩm Sương!”

Hoàng Như Thị hoảng hốt thét lên.

Tỷ lệ tử vong lên đến 90%, bà đương nhiên cực kỳ sợ hãi, nhưng cũng không biết phải can ngăn như thế nào?

Cẩm Sương bẩm sinh đã có tâm tính băng lãnh, nhưng thật ra là một

người rất đơn giản và trong sáng, nàng một lòng một dạ yêu thương Từ Bắc Vọng, chỉ muốn bảo hộ hắn xuyên suốt năm tháy vĩnh hằng.

Đây là chấp niệm của nữ nhi a!

Bà chỉ có thể ngăn cản nhục thân, nhưng làm sao chặt đứt chấp niệm?

Một giọt nước mắt nóng bỏng bỏng rát đọng lại trên gò má của Hoàng Như Thị, một khoảng lặng chết chóc kéo dài.

Thế giới không có một bóng người, chỉ có tiếng thở dài lặng lẽ.

Hoàng Như Thị trở lại chiếc quan tài trong suốt óng áh một lần nữa, nhưng bà dường như đang bước vào một cuộc lưu đày bất tận, phiêu đãng trong băng tuyết.

.. ... .

.. ... .

Tại một ngôi sao trời toả sáng lấp lánh trong vũ trụ, Phì Miêu vui đùa ầm ĩ với các tinh thể sao băng, nó chơi mệt rồi bắt đầu bắt chéo chân và ăn đồ ăn vặt.

Đột nhiên.

“Tiểu phôi đản, meo meo phải đi về.”

Sắc mặt của nó trở nên trắng bệch, cảm thấy sợ hãi vô hạn.

Sao trời đột nhiên vỡ vụn, Từ Bắc Vọng vô cùng nghi hoặc: “Có chuyện gì vậy?”

Con mèo ngốc nghếch này vừa mới nói sẽ chơi đùa suốt năm ngàn năm, tránh thoát ma trảo của đại phôi đản, tiêu dao khoái hoạt một phen.

Tại sao bây giờ lại vội vã rời đi?

“Không có. . . Không có. . .”

Phì Miêu cúi thấp đầu, ngay cả nó cũng có thể nghe thấy thanh âm run rẩy của chính mình.

Đại phôi đản đang đi vào chỗ chết!

Meo meo muốn đi cùng nàng, meo meo có khí vận cực kỳ tốt, có thể che chắn tai ương thay nàng.

Hu hu, đại phôi thật là ngu ngốc a.

Cảm giác sinh ly tử biệt xông lên tới não, Phì Miêu bắt đầu ứa nước mắt.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Trông thấy bộ dạng này của con mèo ngu ngốc, Từ Bắc Vọng cực kì lo lắng.

Phì Miêu nước mắt rưng rưng, vô số lời nói thê thảm dâng trào lên đến cổ họng, nhưng đều bị nó nuốt xuống.

Không thể nói cho tiểu phôi đản, nếu không hắn cũng sẽ đi vào chỗ chết.

“Đại phôi đản mắng meo meo, nàng bảo meo meo mau cút về.”

Phì Miêu nín khóc rồi mỉm cười, sắc mặt vô cùng ủy khuất.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm nó không nói một lời.

“Meo meo đi rồi, tiểu phôi đản yên tâm, lần này sẽ không để bị bắt nữa đâu.”

Nội tâm của Phì Miêu nóng nảy như lửa đốt, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Nó bắt đầu thi triển sức mạnh thần thông bẩm sinh của mình, đi về phía phế tích cổ lộ nằm ở nơi sâu thẳm trong vũ trụ, nơi an toàn nhất đối với sinh linh kỷ nguyên.

Một viên sao chổi sáng chói ngăn lại: “Ngươi có thể nói thật với ta hay?”

Phì Miêu buồn bã, bĩu môi nói: “Đại phôi đản uy hiếp meo meo, nếu meo meo không quay lại sẽ bị đập thành thịt nát, nàng đang tức điên lên á!”

Nó vừa nói, vừa giơ nắm đấm về phía Từ Bắc Vọng, đôi mắt to tròn vẫn đang ngấn lệ, nhưng ngữ điệu vô cùng phấn chấn: “Tiểu phôi đản, meo meo nhất định sẽ bảo vệ ngươi!”

Nó biết, đại phôi đản nhất định đang ghét bỏ chính mình vì quá yếu

đuối, cho nên mới có thể tiến vào con đường một đi không trở lại.

Kỳ thật, các nàng đã rất mạnh, nếu cứ lặng lẽ tu luyện như trước đây, nhất định sẽ đứng trên đỉnh cao của vũ trụ trong tương lai. Đáng tiếc, tiểu phôi đản càng ngày càng biến thái, tốc độ quật khởi nhanh đến mức ngay cả meo meo cũng phải sợ hãi.

Chương 529: Rốt cuộc cũng xuất đầu lộ diện

“Ngươi xác định không có nguy hiểm?”

Từ Bắc Vọng nghiêm nghị nhìn Phì Miêu.

Dù biết con mèo ngốc nghếch này vẫn không chịu nói sự thật, nhưng hắn sẽ không bao giờ ép buộc nó.

“Ừm.”

Phì Miêu gật gật đầu, biến thành một đốm sáng nhỏ màu trắng trong tích tắc, sau đó phi nhanh đến bên rìa vũ trụ.

Hàng trăm vạn ngôi sao lấp lánh rực rỡ, thiên thạch ngập đầy màu sắc vẫn một mực đi theo nó.

Vô số thân ảnh vĩ ngạn trong vũ trụ trông thấy Thái Sơ Bắc Vọng bất khả chiến bại, ai nấy đều lần lượt né tránh, thậm chí còn cố gắng thu hồi khí tức của mình.

Trên thực tế, ngay cả Thần tộc Hoàng Kim đều đang ngấp nghé loài sinh linh kỷ nguyên này, huống chi nó còn đang nắm giữ hai gốc cổ thụ kỷ nguyên, loại thần vật đứng đầu trong chư thiên vạn vực.

Nhưng đã có vết xe đổ trước đó, ngay cả Chí Tôn Sư Vương đều phải cũng đành ngậm đắng nuốt cay để nhi tử mình quỳ gối để tránh né tai họa, liệu ai còn dám đụng đến giới hạn của áo bào trắng cấm kỵ chứ?

Hơn nữa, mọi người đều đã chứng kiến mối quan hệ mật thiết giữa hắn cùng Hồn Bất Quy, Vĩnh Hằng Quốc Độ, ngay cả cường giả Đạo Quân cũng không dám bất kính với hắn!

Phì Miêu đi hết con đường mà không gặp bất kỳ trắc trở nào, từng vòng Đại Nhật có kích thước vạn trượng phi nhanh đến nơi bí ẩn

trong vũ trụ, xác nhận không có sinh linh kỷ nguyên ngồi chờ trước phế tích cổ lộ rồi mới lần lượt rời đi.

“Tiểu phôi đản, meo meo đi đây!”

Phì Miêu cười hì hì, ngữ khí lại ẩn chứa một âm điệu thê lương.

Phế tích cổ lộ là nơi mà chỉ những sinh linh kỷ nguyên mới có thể bước vào, nhưng cũng thông thuận đến Vô Tẫn Táng Thổ.

Một ngôi sao băng lặng lẽ chìm nổi trong vũ trụ lâu thật lâu, cho đến khi quy tắc vũ trụ xáo trộn một lần nữa, ngôi sao băng mới rời đi.

…..

…..

Dưới bầu trời đầy sao, mái tóc vàng của Từ Bắc Vọng trở nên rối tung, đường thẳng đứng giữa trán thâm thúy không gì sánh được, trông hắn giống như một vị tôn thần cổ xưa đang không ngừng bắn ra hàng vạn ánh sao lộng lẫy.

Một cây Vương thụ Kỷ Nguyên già nua đang trải dài đến vô tận, gốc cổ thụ Kỷ Nguyên ban đầu biến thành một trong những nhánh của nó, hào quang vàng kim bắt đầu tràn vào, hình thành một đại dương huy hoàng.

Sinh Mệnh Nguyên Tuyền không ngừng chảy xuôi, ngàn vạn dị tượng khuếch tán đến trăm triệu ngôi sao trời, từng cánh hoa đại đạo thánh khiết bay rải rác khắp các tầng trời

Cổ Thần tứ trọng.

Một đôi mắt xanh thẳm sáng chói chậm rãi mở ra, Từ Bắc Vọng vừa đi về phía di tích vũ trụ, vừa ngẫm nghĩ về những mặt hạn chế của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể.

Hắn không còn sự riêng tư nào cả.

Bởi vì thể chất có cùng một nhịp thở với hàng vạn sao trời, nên mỗi khi hắn ta đột phá, toàn bộ chư thiên sẽ đều đồng thời khởi phát dị tượng.

Bằng cách này, bất kỳ sinh linh nào có ý thức đều biết Thái Sơ Bắc Vọng hắn đã đột phá. . .

“Muốn khiêm tốn một chút cũng không được.”

“Ta chỉ có thể đi đến vùng bất bí ẩn trong vũ trụ, lúc đó mới phong ấn động tĩnh khi đột phá.”

Từ Bắc Vọng âm thầm suy nghĩ, hóa thành một viên thiên thạch sáng chói, vượt qua bầu trời đầy sao với tốc độ cực nhanh.

.. .

.. .

“Công tử. . .”

Một phụ nhân yêu mị trong bộ trang phục lộng lẫy cung kính thi lễ, vầng trăng trên đỉnh đầu đang phát ra từng tia sáng lấp lánh.

“Công tử, ngươi lừa ta, ngươi đích thị là tộc nhân Nhật Bất Lạc.”

Bạch Nguyệt Quang cực kỳ quả quyết, thần sắc có chút hối hận.

Nàng vốn tự mãn thì nghĩ rằng mình là người duy nhất biết thân phận thực sự của Thái Sơ Bắc Vọng.

Nhưng xem ra, nàng đã bị đối phương đùa bỡn ngay từ đầu, cho nên đưa ra phán đoán sai lầm trong kiếp luân hồi trước đó.

“Làm sao ngươi biết?”

Ánh mắt của nam tử áo trắng vẫn không có một gợn sóng, hắn chỉ bình tĩnh nhìn nàng ta.

Bạch Nguyệt Quang bày ra vẻ mặt tán thán, nói ra lời từ tận đáy lòng: “Ngay cả huyết mạch cao quý nhất trong Thần tộc Hoàng Kim cũng làm không thể tạo nên những kỳ tích vang dội như công tử, mấy tên nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ thì làm sao có thể chứ?”

“A. . .”

Từ Bắc Vọng nói một cách bình tĩnh, như thể không có chuyện gì xảy ra: “Nếu tất cả chỉ là giả vờ thì làm sao?”

Dựa vào thành tựu hiện tại của hắn, cho dù thân phận bị bại lộ đi chăng nữa, hắn cũng có thể thoải mái xử lý.

Đương nhiên, hắn tốt nhất vẫn nên giữ bí mật.

Thần tộc Hoàng Kim đứng trên đỉnh cao vũ trụ, tuyệt đối không đơn giản như những gì hắn biết, ngay cả những gì mà Thái Sơ Hồng đang

nắm giữ cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Đôi khi, Từ Bắc Vọng có chút hoài nghi mình thân phận, chẳng lẽ hắn là thật sự là một kiếp chuyển thế của đại năng? Hay một sinh linh đến từ một vũ trụ không xác định? Một vũ trụ bao gồm cả Trái đất?

Khí vận là con số âm, nhưng đạo tâm lại bất khả chiến bại. . .

Hắn nhất định phải làm rõ nguyên nhân của hai yếu tố này trong thời gian tới.

“Đừng tỏ ra quyến rũ nữa, tình hình bây giờ thế nào?”

Từ Bắc Vọng nhìn về phía Bạch a di đang ra sức khoe vóc dáng uyển chuyển.

Bạch Nguyệt Quang chợt có chút nhụt chí, nàng đã dụ dỗ hắn ta vô số lần, nhưng tên cẩu vật vẫn dửng dưng như một hòn đá.

Xem ra, thủ đoạn bán nhan sắc không có tác dụng, nàng vẫn phải chịu mệt nhọc như một tên nô bộc rồi. . .

Bạch Nguyệt Quang nghiêm nghị nói: “Trong khoảng thời gian công tử rời đi, bảy trăm người phát sinh mâu thuẫn nội bộ, chém giết lẫn nhau cực kì thảm liệt, nhân số hiện giờ chỉ còn hơn hai trăm.”

“Đặc biệt là Triệu Hạo và Lý Thần, hai kẻ này có mối hận thù nặng nề nhất. Bọn hắn đã chiến đấu sinh tử với nhau rất nhiều lần, nhưng đến giờ vẫn chưa phân ra thắng bại.”

Từ Bắc Vọng có chút kinh ngạc, hắn không ngờ bản thân lại tạo ra môi trưởng nuôi cổ ngập mùi máu tanh như vậy?

Bọn hắn đều là những kẻ làm công ăn lương, tại sao lại phải bận tâm đến lợi ích của nhà tư bản?

Bất quá, Từ Bắc Vọng chỉ quan tâm đến kết quả, cho nên không khỏi vui mừng trước cục diện này.

Có cạnh tranh mới có động lực, bọn hắn càng chém giết lẫn nhau, càng có nhiều cơ hội tìm thấy Minh vật hơn.

Chương 530: Rốt cuộc cũng xuất

đầu lộ diện (2)

Hơn một tháng sau đó, hào quang màu tím rộng lớn bao la tách khỏi lực lượng tai ương bên trong di tích vũ trụ, từng người trẻ tuổi rệu rã lần lượt đi tới.

“Tôn thượng!”

“Tôn thượng!”

Nhưng khi nhìn thấy thân ảnh thánh khiết thanh tao kia, đám người lập tức lấy lại tinh thần, ngẩng đầu ưỡn ngực biểu lộ tư thái anh hùng.

Ánh mắt của mỗi người trẻ tuổi đều ẩn chứa sự cuồng nhiệt, ai nấy sớm đã trở thành tín đồ thành kính của áo bào trắng cấm kỵ.

Sự tình ở hành tinh Bắc Cực đã lan truyền khắp chư thiên vạn vực, mặc dù bọn hắn đang xông xáo trong di tích, nhưng cũng biết được điều gì đã xảy ra thông qua khối ngọc giản.

Nhân vật vĩ đại vô song!

Uy quyền gây chấn động suốt muôn đời!

Toàn bộ vũ trụ tiếp tục ca tụng áo bào trắng cấm kỵ một lần nữa.

Danh từ duy nhất có thể mô tả hắn chính là hai chữ “huyền thoại”,

Đám người bọn họ đều không có khả năng để lại vết tích trong lịch sử kỷ nguyên này, thậm chí còn bị người đời quên lãng trong chốc lát.

Nhưng nếu đi theo áo bào trắng cấm kỵ, bọn họ nhất định sẽ có thể trải qua một thời đại huy hoàng!

Từng người một hưng phấn dâng lên cơ duyên thần vật trong tay mình, hi vọng sẽ được tạo nên một chút công lao nhờ vào đó.

“Tôn thượng.”

Tay áo bên trái của Triệu Hạo là một khoảng không trống rỗng, cánh tay của hắn đã bị sức mạnh tai ương ăn mòn, phải chờ đến khi đột phá cảnh giới Đại Đế mới có thể đúc lại nhục thể.

Hắn cung kính dâng lên ba kiện thần vật bao phủ trong màn sương

mù xám lượn lờ. Khi đang ở trên bờ vực của sự tuyệt vọng, hắn đã phải chặt đứt cánh tay của mình để mang bảo vật ra ngoài.

“Tay của ngươi bị sao vậy?” Thanh âm lơ lửng không cố định truyền đến.

“Không có. . . Không sao cả, thương thế này không ảnh hưởng đến việc tu luyện.” Triệu Hạo thận trọng trả lại, bộ dáng lơ đễnh như không có chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên.

Hàng trăm vạn ngôi sao bắt đầu ngân nga, một giọt huyết dịch hoàng kim thánh khiết rơi xuống, khí tức vĩnh hằng bất diệt gây chấn động đến những lằn ranh trong vũ trụ, pha tạp với năng lượng vật chất vô tận.

“Đúc lại nhục thể đi.”

Nam tử áo trắng hững hờ nhìn xuống chuột tầm bảo của mình.

Mặc dù đây chỉ giọt tinh huyết đã được pha loãng, nhưng giá trị của nó không cần nói cũng biết, bản thân hắn xứng đáng với danh hiệu ông chủ tốt nhất trong vũ trụ.

Dù sao đi nữa, những con chuột tầm bảo vẫn còn nhiều tác dụng, hắn cần phải chiếu cố đám người này một chút, để bọn họ tình nguyện bán mạng vì mình.

Phù phù!

Triệu Hạo kích động đến mức không kiềm chế nữa, hốc mắt chua xót tuôn ra những giọt nước mắt vì cảm động, hắn quỳ gối dưới bầu trời đầy sao giống như đang hành lễ với tổ tông.

“Tại hạ sẵn sàng chết vì tôn thượng!”

Hắn có chút nghẹn ngào, nội tâm cảm nhận sự ấm áp chưa từng có, đồng thời dâng trào lòng biết ơn không gì sánh được.

Đám người nhìn Triệu Hạo bằng ánh mắt ghen tị, sớm biết như vậy, bọn họ cũng tự chặt đứt cánh tay, biết đâu lại giành được giọt tinh huyết quý giá của áo bào trắng cấm kỵ.

Lý Thần mỉm cười, nhưng lại là ý cười dữ tợn. Hắn nhìn chằm chằm Triệu Hạo, lửa giận bắt đầu bùng cháy trong lồng ngực.

Hắn nhất định phải giết tên súc sinh này, nếu không thì địa vị của hắn tại trong mắt tôn thượng cũng không còn nữa!

“Tại hạ nguyện chịu chết vì tôn thượng.”

Triệu Hạo vẫn đang đắm chìm trong trạng thái cảm kích, hắn ta quá hưng phấn, ngoài ra còn có chút thoả thuê mãn nguyện.

Xuyên suốt quảng đời vừa qua, hắn chưa bao giờ cảm thấy vinh dự đến thế.

Triệu Hạo cảm thấy cuộc sống huy hoàng đang mỉm cười với mình cách đó không xa.

Thân ảnh thánh khiết chộp lấy lá lờ ngũ sắc, sau đó đi từng bước về nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

Bạch Nguyệt Quang đột nhiên ra mặt, bắt đầu kiểm kê các thần vật lơ lửng trong tinh không, nàng ta có chút loá mắt bởi vô số thần tài thánh tịch này.

“Các ngươi nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục xông xáo di tích.”

Sau cùng, nàng ta ra lệnh một cách vô cảm.

.. ... .

.. ... .

Đã vài tháng trôi qua, Từ Bắc Vọng vẫn tiếp tục phiêu đãng trong vũ trụ bao la, thân ảnh nhấp nhô cùng năng lượng hỗn độn, lá cờ sặc sỡ xuyên thẳng lên bầu trời đầy sao, mặt cờ toát ra khí tức vạn cổ của “Đại Đạo”.

Đây là một kiện Đạo khí hàng đầu, xếp thứ 243 trong danh sách Chư Thiên Khí Vật Phổ, gọi là Cửu Thiên Không Kỳ.

Hắn cũng tình cờ đọc qua cổ tịch Nhật Bất Lạc, cho nên mới hiểu rõ loại thần vật này. Chỉ những người sở hữu huyết mạch Hoàng Kim mới có thể kích hoạt Cửu Thiên Không Kỳ.

Hai trăm chuột tầm bảo, bao gồm cả Bạch a di, có lẽ đều cho rằng đây chỉ là một kiện thần vật bình thường.

Tác dụng lớn nhất của món này chính là ngưng đọng quy luật thời gian, nhưng ngưng đọng trong bao lâu thì còn tùy thuộc vào tu vi.

Những nhân vật đứng trên đỉnh cao nhất trong vũ trụ đương nhiên có thể phát huy tối đa sức mạnh của Cửu Thiên Không Kỳ, còn Từ Bắc Vọng chỉ có thể phát huy một chút uy lực không đáng kể.

Hắn lấy Minh kỳ từ không gian Minh giới, mặt cờ đã có tổng cộng bốn mươi lăm đóa hoa Bỉ Ngạn. Lúc này đây, hắn có thể trấn sát một cường giả Tranh Độ một bước chỉ trong một chiêu.

“Ngồi mát ăn bát vàng, tư vị này thực sự rất thoải mái a. . .”

Từ Bắc Vọng cảm khái một tiếng, đây là một trong những điều mà hắn cảm thấy tự hào nhất trong hơn trăm năm qua — Cho dù bản thân chưa bao giờ thực sự xông xáo bí cảnh động phủ, nhưng vẫn có thể sở hữu vô số cơ duyên.

Ngay khi hắn đang đắc ý..

Viên ngọc giản trong chiếc nhẫn lưỡi liềm bộc phát hào quang sáng chói, thông báo đến từ Thái Sơ Hồng.

[Phong Đế Thiên Thê đã kết thúc, Thần Đồ Mộng Chi sắp trở về, ngươi mau chuẩn bị kết hôn.]

Từ Bắc Vọng có chút sững sờ.

Nhanh như vậy?

Nhanh đến mức hắn vẫn chưa kịp chuẩn bị.

Một khi Thần Đồ Mộng Chi trở về, thì Vô Thiên Yếm Vãn cũng chuẩn bị xuất hiện, hắn sẽ bắt đầu nghênh đón một trận chiến gian khổ nhất.

Chương 531: Rốt cuộc cũng xuất đầu lộ diện (3)

Trong vũ trụ sâu thẳm, khí tức vô tận trải dài khắp tinh không, rất nhiều nhân vật quan trọng trong Thần tộc Hoàng Kim đang đứng sừng sững bên bờ biển thần bí tráng lệ, nước biển màu tím đang sôi trào mãnh liệt.

Bầu trời ở nơi này có màu tím sậm quỷ dị, còn mặt biển màu tím được hình thành bởi những vật chất chưa được biết đến trong vũ trụ, phong ấn các năng lượng tai ương được tích tục xuyên suốt

nhiều thời đại. Bên trong một con đường cổ lộ, mỗi nấc thang đều ẩn chứa một mảnh thế giới trong vũ trụ.

“Thương n, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Dưới ánh hào quang vàng kim lan toả hàng vạn trượng, rất nhiều thân ảnh tóc vàng nhìn về phía hạt giống số ai của Thần tộc.

Đám người Vô Cực Nhất, Vô Cực Nhị là lứa thiên kiêu cái thế đầu tiên tiến vào Phong Đế Thiên Thê, bao gồm cả Hoàng Cẩm Sương, dư nghiệt của Thất Quan Vương.

Mà tốp mười sáu người đầu tiên trên bảng Vấn Đỉnh chính là nhóm thứ hai.

Trong đợt thứ ba còn lại, có hàng trăm Tianjiao đã đến đó. Ngoại trừ phôi thai Tiandao, họ đều là thành viên của Gia tộc Thần Kim, và cũng có một số hậu duệ của dòng dõi Đạo cao nhất.

Trong đợt xông xáo thứ ba, hàng trăm thiên kiêu đều tiến về đây, ngoại trừ các phôi thai thiên đạo, những tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim và truyền nhân của các đạo thống đỉnh cấp đều có mặt đông đủ.

Trong mỗi kỷ nguyên, Phong Đế Thiên Thê chỉ mở ra bốn lần, một khi bỏ lỡ cơ hội, coi như không thể rèn đúc tu vi Đại Đế hoàn mỹ.

“Đã sẵn sàng.”

Một nam tử tuấn tú trong bộ chiến y hoàng kim đứng trên cuộn tranh vô địch, toàn thân phát ra những tia sáng lộng lẫy của mặt trời.

Những hư ảnh tóc vàng lần lượt gật đầu, bọn họ không quá lo lắng về hạt giống số hai, cho nên chỉ tiểu bối nhất định phải nắm chắc cơ hội này.

Dưới bầu trời tím sậm, vô số đại nhân vật của Thần tộc Hoàng Kim đều đang truyền đạt thông tin về Phong Đế Thiên Thê cho tiểu bối.

Bầu không khí ở đây vô cùng huyên náo, nhưng lại rất trang nghiêm, quy tắc vũ trụ hoàn toàn hỗn loạn, dị tượng vô biên vô tận dâng trào như sóng dậy ầm ầm.

Tại thời điểm này.

“Đế Nhai, ngươi không được rời đi.”

Một giọng nói giống như tiếng trời, lại tựa như hạt bụi trôi nổi

xuyên suốt các thời đại, vừa linh hoạt kỳ ảo, mà phiêu đãng xa xôi.

Bầu trời màu tím dần dần trở nên lộng lẫy hơn bao giờ hết, một ngôi sao băng sáng chói lướt đến với tốc độ cực nhanh.

Bầu không khí đột nhiên đông cứng lại, mọi thứ đều mông lung mờ ảo!

Nơi này lâm vào tĩnh mịch, tốc độ dịch chuyển của dòng năng lượng vật chất dần dần chậm lại.

“Thật có lỗi vì đã làm chậm trễ hành trình của ngươi, nhưng giết ta trước rồi hãy tiến vào Phong Đế Thiên Thê.”

Thiên thạch bùng nổ thành năng lượng vô hạn, một thân ảnh thánh khiết đứng chắp tay sau lưng, khuôn mặt tuấn mỹ khẽ nở nụ cười óng ánh như pha lê.

Một câu nói tạo ra hàng trăm triệu con sóng!

Vô số thân ảnh vĩ ngạn đều bày ra biểu cảm khó có thể tin nổi!

“Ngươi điên rồi sao”

Lại là Thái Sơ Hồng vàng bước ra từ vầng Đại Nhật khổng lồ, khuôn mặt già nua đỏ bừng, nghiêm khắc khiển trách.

Tên này chỉ mới yên tĩnh mấy tháng a? ?

Ngươi hiếu sát như vậy sao? Thích chơi nổi đến thế à?

“Bắc Vọng, rút lui!”

Bên trên ánh sáng vàng kim, giọng nói già nua truyền ra từ vùng đất tịnh thổ, một vị Đạo Quân chiếu rọi hư ảnh

Thắng bại không phải yếu tố mấu chốt, mà chính là thân phận của Đế Nhai!

Bắc Cực Thú Liệp đã truyền lệnh khắp chư thiên, Thái Sơ Bắc Vọng vĩnh không được đặt chân đến Hành tinh Bắc Cực. Nếu không phải kiêng kị thân phận đặc thù của hắn ta, đám cổ thú đã sớm bắt đầu trả thù rồi.

Hắn kết đại thù sinh tử với Bắc Cực Thú Liệp thì cũng thôi đi, hiện giờ lại muốn đắc tội Vô Miện Chi Vương?

Đế Quý Diệt vốn dĩ không là nhân vật tạo nên sóng gió nào, nhưng Đế Nhai là người đứng thứ hai mươi trên bảng Vấn Đỉnh, hạt giống số hai của Vô Miện Chi Vương! !

Một khi tên này rơi đài, Vô Miện Chi Vương chắc chắn phát cuồng!

Còn nếu như Thái Sơ Bắc Vọng ngươi bỏ mạng, Nhật Bất Lạc chúng ta cũng muốn đau đớn đến mức không muốn sống.

Nhưng trong trận chiến sinh tử, chỉ có một người có thể sống sót

“Chỉ cần vừa nghĩ tới đối thủ đang liều mạng tu luyện, tâm can của vãn bối khó có thể an yên. Nếu đã như vậy, chúng ta sớm giải quyết cho xong, tránh tạo thành tâm ma.”

Từ Bắc Vọng cung kính nhìn về phía lão quái vật tóc vàng, nhưng ngữ khí vẫn vô cùng ung dung bình thản.

Hắn không thể nào tu luyện từng bước mãi được, nhất định phải cướp đoạt mới có thể tối đa hóa tốc độ gia tăng tu vi.

Mà việc luyện hóa phôi thai mang lại lợi ích lớn đến mức nào?

Thứ nhất, khí vận tăng vọt.

Thứ hai, từ khi luyện hóa Phục Hi Dưỡng Bích, cơ thể hắn đã có thêm một phôi thai trong hình thức ban đầu.

Chỉ bằng cách luyện hóa càng nhiều phôi thai, hắn mới có thể gia tăng tốc độ hình thành phôi thai của chính mình

Thứ ba, Minh Đăng là công thụ chuyển đổi khí thức, hắn có thể chuyển đổi nguyên thần thành Minh khí, đồng thời phát triển Minh thể.

Mà lực lượng nguyên thần của phôi thai thiên đạo có thể so sánh với nguyên thần của một cường giả Chí Cao thông thường, thậm chí Chí Cao Bất Hủ!

Tổng hợp ba điểm trên, Từ Bắc Vọng làm gì còn kiên nhẫn chờ thêm nữa.

Huống hồ, hai ba điên chuẩn bị xuất đầu lộ diện, hắn nhất định phải nâng cao tu vi của chính mình, như vậy mới có thể bình tĩnh xử lý sự tình.

Bầu trời đầy sao u tịch như một ngôi mộ vạn cổ, vô số ánh mắt đều

hướng về thân ảnh nam tử áo trắng.

Tên tiểu bối đã phá vỡ kỷ nguyên này, quả thực cuồng vọng không ai sánh bằng!

Lúc này, Đế Nhai yên lặng đứng trên toà vương tọa màu xanh, ánh mắt quyền lực tràn đầy lãnh đạm.

Hắn ta vẫn không nói một lời nào, là bởi vì đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đúng thế.

Hắn đang tạo thành động lực cho chính mình.

Thật ra, Đế Nhai đã có dự cảm từ trước, khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời của mình sắp xảy ra.

Cho nên, hắn cần phải chuẩn bị trạng thái tinh thần hoàn mỹ nhất để nghênh đón thời khắc huy hoàng nhất trong ngàn năm tuế nguyệt. . .

Chương 532: Rốt cuộc cũng xuất đầu lộ diện (4)

Một chiếc vương miện được tưới bằng huyết dịch hoàng kim bay ra từ vùng đất vô định, sau đó từ từ đáp xuống đỉnh đầu Đế Nhai.

Hắn bình tĩnh đứng dậy, đạo đồ Âm Dương bên ngoài cơ thể bắt đầu tuôn trào từng hư ảnh Thần Ma có thể hủy thiên diệt địa

“Chiến!”

Đế Nhai thét lên, mái tóc đen mực bắt đầu bay múa, hắn ta bắt đầu hợp nhất với hàng vạn thân ảnh Thần Ma, tạo thành uy lực đánh đâu thắng đó.

Giờ khắc này, vũ trụ phát ra tiếng động ầm ầm, thiên địa giống như đã quay về thời điểm sơ khai, vạn vật đều vỡ vụn, sương mù hỗn độn tràn ngập trong không trung, thần quang chói mắt len lỏi khắp nơi.

“Tên tiểu bối cuồng vọng. . .”

Trong vô số dị tượng bốc hơi từ Hoàng Tuyền nơi âm phủ, phụ nhân

trong mặt gương cổ phác lẩm bẩm một mình, thần sắc của bà ta có chút nghiêm trọng.

Mà rất nhiều cường giả thuộc thế hệ trước của Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng vô cùng hoảng loạn, sợ rằng Thái Sơ Bắc Vọng gặp phải bất trắc.

Đến lúc đó, mối hôn sự và một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể đều đổ xuống sông xuống biển.

Nước đầy ắt sẽ tràn, trăng tròn rồi sẽ lại khuyết.

Sau khi đạt đến đỉnh điểm, xu hướng sẽ bắt đầu đi xuống, ánh hào quang xán lạn dần dần trở nên hư thối.

Đây không chỉ là quy luật khách quan của vũ trụ, mà còn là pháp tắc phổ biến khắp trời đất thế gian, không một người nào là trường hợp ngoại lệ. Tất nhiên, Thái Sơ Bắc Vọng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Có lẽ trong trận chiến này, hắn ta sẽ rơi từ đỉnh cao xuống vực sâu, thi thể tiêu tán không còn một mảnh xương.

Nhưng ngay cả Nhật Bất Lạc cũng không thể ngăn cản, huống chi là hai nhà bọn họ, chỉ có thể hồi hộp đón chờ đợi kết quả.

“Ngươi không đột phá Đại Đế sao?”

Thân ảnh thánh khiết vẫn lãnh đạm thờ ơ, ngữ điệu vẫn bình tĩnh thong dong.

Rất nhiều phôi thai thiên đạo đều kinh hãi trong lòng, kẻ này kiêu ngạo đến mức không thèm đặt Đế Nhai vào tầm mắt.

Có khi, trong mắt của hắn ta, bọn họ chỉ là loài sâu kiến?

Thực sự khinh người quá đáng!

Thái Sơ Bắc Vọng vốn dĩ chỉ là một sinh linh bình thường, hắn dám sao?

Đế Nhai nhất định phải hoàn toàn nghiền nát kẻ này!

“Giết ngươi, không cần!”

Bầu trời bắt đầu xuất hiện từng vết rạn nứt, những ngôi sao đột nhiên run rẩy, tưởng chừng sắp rơi xuống.

Đạo đồ bên ngoài cơ thể Đế Nhai đồ phát ra thanh âm hủy thiên diệt địa, sát khí tràn ngập chư thiên, ngay cả biên giới vũ trụ cũng đều đang rung chuyển.

“Được.”

Một chữ nhẹ nhàng rơi xuống, nam tử áo trắng điềm tĩnh bước ra một bước.

Trong phút chốc, toàn bộ bầu trời đầy sao khôi phục nguyên trạng, giống như ý chí đại đạo xen lẫn với đạo văn, đan dệt nên hàng vạn sợi ánh sao, sau đó tiến hóa thành một dạng sinh mệnh cực kỳ to lớn!

Vũ trụ màu tím ban đầu giờ trở nên lộng lẫy và tươi sáng hơn bao giờ hết, sức mạnh vô tận của các vì tinh tú đã ngưng tụ lại, đúc nên một đôi bàn tay to lớn vì Từ Bắc Vọng.

Lòng bàn tay khổng lồ mang theo sức mạnh vĩnh hằng đã phá hủy tất cả các loại vật chất năng lượng, sau đó lao về phía trước hòng triệt để trấn áp Đế Nhai.

Thân ảnh thánh khiết rõ ràng vẫn đang đứng đó, nhưng hắn dường như vừa trải dài qua vô số kỷ nguyên, toàn thân ngập tràn dấu vết tháng năm vạn cổ.

”m!”

Lòng bày tay khổng lồ lấp lánh ánh sao đã hoàn toàn chôn vùi khí tức của chiếc vương miện đỏ tươi, sau đó bao trùm trên đạo đồ Âm Dương đang cuồn cuộn ma khí. Đạo đồ bắt đầu xuất hiện từng vết nết, sau đó sụp đổ thành bột mịn ngay tức khắc.

Cảnh tượng này khiến vô số nhân vật khiếp sợ và cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một đòn công khí của Cổ Thần tam trọng, vậy mà có thể sánh ngang với Đại Đế cao phẩm, chiến lực như thế này thực sự quá kinh khủng.

“Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, không hổ là thể chất cao cấp nhất trong truyền thuyết vũ trụ. . .”

Vô số người vô cùng chấn động, hãi hùng khiếp vía.

“Thí đạo!”

Đế Nhai cảm nhận được một sự khuất nhục lớn lao, toà vương tọa màu xanh lập tức tuôn trào bản nguyên huyết mạch, một cơn sóng

thần nhanh chóng quét sạch vũ trụ.

Đây là đạo pháp do hắn tự sáng tạo ra, thần thông vô song thiên hạ, thậm chí có thể phát huy uy lực của huyết thống hoàng kim đến cực hạn.

“Ngươi đã cố gắng lắm rồi.”

Nam tử áo trắng bình tĩnh mở miệng, hai Đạo khí hàng đầu lơ lửng ở hai cực nam bắc trên bầu trời đầy sao sáng chói, vòng tay óng ánh như vừa được gột rửa bên trong trường hà, lá cờ cửu sắc bao phủ khắp biên giới vũ trụ.

Dòng sông thời gian ngưng đọng trong chốc lát, Cấm Đạo Hoàn hiển hóa ra sức mạnh cấm chế có thể nghiền nát quá khứ, hiện tại và tương lai, bao phủ lấy Đế Nhai đang vô cùng khiếp sợ.

“Cửu Thiên Không Kỳ!”

Các vị trưởng lão Vô Miện Chi Vương đều thất kinh, ai nấy đều lâm vào nỗi sợ hãi vô biên vô tận.

Cửu Thiên Không Kỳ khiến thời gian ngưng đọng trong chốc lát, Cấm Đạo Hoàn lập tức phong ấn tu vi đối thủ ngay khoảnh khắc đó, hai món Đạo khí này quả thực là tuyệt phối! !

Các đại nhân vật thuộc Thần tộc Hoàng Kim đều chấn động mãnh liệt trong lòng, bọn họ dường như đã dự đoán được kết cục bi thảm của Đế Nhai.

Những ngôi sao trên bầu trời lần lượt ép xuống, trọng lượng mênh mông như đại dương bát ngát, lòng bàn tay khổng lồ được tạo thành bởi các vì sao trong thiên hà đột nhiên đập về phía Đế Nhai.

Đế Nhai không khỏi run rẩy, sau đó giãy dụa như một con nhộng giãy động, nhưng rốt cuộc không thể phá kén mà ra.

“A. . .”

Hắn ta than khóc một tiếng thê lương, thân thể bị đập tới mức tả tơi, toà vương tọa màu xanh bị nhấn chìm bởi sức mạnh tinh đấu, hư ảnh Thần Ma giống như một ngọn đèn hết dầu.

Chương 533: Thái Sơ Bắc Vọng

cũng nói như vậy (1)

Bùm ! ! !

Trong vũ trụ sâu thẳm, một toà vương tọa vạn cổ lao đến, một chiếc vương miện phát ra những quy tắc vũ trụ vô tận, quấn lấy sợi khí tức còn sót lại của Đế Nhai.

Bầu trời đầy sao lặng ngắt như tờ!

Hàng vạn ngôi sao vẫn đang tiếp tục toả sáng lấp lánh, nhưng vô số người lại cảm thấy chấn động đến mức tê dại cả da đầu!

Thái Sơ Bắc Vọng, thắng!

Vô Miện Chi Vương phá vỡ quy củ của toàn bộ chư thiên, một số Đạo Quân dùng mọi thủ đoạn để cứu viện, nhờ vậy mới bảo toàn tính mệnh của hạt giống số hai nhà mình.

Thân ảnh thánh khiết đứng chắp tay sau lưng, mái tóc vàng nhảy múa trong ánh sao lộng lẫy, trông hắn giống như một vị chiến thần vạn cổ, nét mặt vẫn bình thản như cũ.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn, Vô Miện Chi Vương nhất định sẽ ra tay, dù sao thì tên này cũng là hạt giống số hai.

Đổi lại là hắn, Nhật Bất Lạc cũng sẽ chấp nhận mất mặt để cứu mạng hắn.

Vậy nên, Từ Bắc Vọng không thèm sử dụng vương hoa Bỉ Ngạn trên Minh kỳ, vì dù sao hắn cũng không thể ngăn cản thủ đoạn của Đạo Quân, Đế Nhai vẫn tiếp tục sống sót.

Nhưng hắn đã đạt được mục đích.

Không sai, dựa vào hệ thống cướp đoạt cơ duyên, hắn đã thu hoạch bản nguyên phôi thai.

Bầu trời đầy sao tĩnh lặng vô biên, rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn đều không khỏi rùng mình.

Thái Sơ Bắc Vọng tỏa sáng như mặt trời, bừng bừng lấp lánh giữa vũ trụ sâu thẳm.

Kẻ này nhất định sẽ sáng tạo ra một thời đại rực rỡ, đồng thời cũng

viết nên một trang sử huy hoàng của vũ trụ.

Hắn nhờ vào uy lực của hai kiện Đạo khí đỉnh cấp, chẳng lẽ chỉ nằm không mà thắng sao? Không!

Chính vì như vậy, mọi người mới nhận ra thiên phú tuyệt luân của kẻ này!

Hắn vẫn chưa dùng tới đòn sát thủ a! !

Sức mạnh hủy diệt ăn mòn vũ trụ mới là chỗ dựa lớn nhất của Thái Sơ Bắc Vọng, hắn vẫn luôn chiến đấu vượt cấp nhờ vào chiêu thức này.

Mà bây giờ. . .

“Sâu không lường được. . .”

Một vài Đạo Quân trở nên nghiêm túc hơn bao giờ, Thái Sơ Bắc Vọng đã đánh vỡ phạm vi nhận thức của bọn họ hết lần này đến lần khác.

Kẻ này đích thị là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, liệu hắn sẽ sáng lập nên kỳ tích vĩ đại nào nữa đây?

Ngoại trừ Nhật Bất Lạc, Vĩnh Hằng Quốc Độ, Hồn Bất Quy, và vô số Thần tộc Hoàng Kim còn lại đều bắt đầu nảy sinh ý định ám sát kẻ này càng sớm càng tốt.

Thiên kiêu đứng thứ hai mươi trên bảng Vấn Đỉnh đã biến thành bàn đạp của hắn, liệu mười vị trí đầu, hay năm vị trí đầu trên bảng Vấn Đỉnh sẽ đi vào vết xe đổ này hay không?

Nhưng vào lúc này.

Bùm bùm!

Thủy triều cuồn cuộn phun ra từ mặt biển màu tím, cây cầu thang trời đột nhiên bay lên rồi che khuất toàn bộ tinh không, hàng vạn tinh vực phải tản ra ngay tức khắc, đạo âm cổ lão tràn ngập toàn bộ chư thiên vạn vực.

Mười thân ảnh đứng sừng sững trên bậc thang, tất cả đều là những cường giả Đại Đế hoàn mỹ, sự tồn tại gần như hoà hợp cùng đại đạo, toàn thân đám người này còn lưu lại từng sợi vết tích quy tắc, phát ra ánh sáng chói lọi tựa như dải ngân hà vờn quanh, khí tức mênh mông dâng trào đến cực điểm.

“Nam nhân, ngươi thật biết quan tâm.”

“Phu quân, ngươi tới đón ta?”

Lúc này, một tiếng cười như chuông bạc cùng một giọng nói vui vẻ thanh tú đồng vang lên.

Dưới bầu trời đầy sao, vô số thân ảnh vĩ ngạn quay đầu nhìn nhau, ai nấy đột nhiên cảm thấy có chút quỷ dị.

“Nam nhân. . . ”

“Phu quân. . .”

Hai câu nói đồng loạt này khiến toàn bộ vũ trụ rơi vào im lặng vô biên, như thể tinh hà lệch khỏi quỹ đạo, sau đó sụp đổ trong chớp mắt!

Tình cảnh này quá mức quỷ dị, thậm chí còn hoang đường đến mức nực cười!

Đây chính là Phong Đế Thiên Thê, một trong những cổ lộ trang nghiêm và long trọng bậc nhất vũ trụ, các ngươi liếc mắt đưa tình với nhau thì cũng thôi đi, nhưng tại sao đều nhắm vào cùng một người?

Chẳng lẽ?

Hàng trăm vạn sinh linh trong chư thiên vạn vực nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trong mảnh vỡ, tất cả mọi người đều nghẹn họng trân trối, kinh hãi kịch liệt.

“Được nhìn thấy ngươi ngay sau khi vừa tỉnh dậy, ta thực sự rất hạnh phúc.”

Tiếng cười nhẹ nhàng phát ra từ trong mặt biển màu tiến, mái tóc trắng tuyết tung bay trong khí tức hỗn độn, nữ tử mặc váy dài màu đen chậm rãi bước tới.

Khuôn mặt thanh tú lúc nào cũng tươi cười, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt tựa như đang ẩn chứa một không gian vũ trụ hoàn toàn khác biệt, vừa xa xôi mà cũng vừa huyền bí.

Nàng ta giống như vị Nữ Đế không thể chạm tới, đẹp đến mức khiến cả chư thiên đều nghẹt thở.

“Tên nam nhân khẩu thị tâm phi nhà ngươi, nhưng mà ta rất thích.”

Vô Thiên Yếm Vãn lặng lẽ đứng trên bầu trời đầy sao, dáng người yểu điệu yêu kiều, phong hoa tuyệt đại.

Mặc dù Phong Đế Thiên Thê bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng không có nghĩa nàng không thể tiếp nhận thông tin.

Tiểu nam nhân từng nằm trong tay nàng, hiện giờ đã đạt được những thành tựu phi thường, sáng tạo nên những kỳ tích có một không hai trong vũ trụ.

Nàng rất hài lòng.

Cũng rất vui vẻ.

Đây đích thị là đạo lữ của Vô Thiên Yếm Vãn!

Minh thể của hắn khiến nàng gần như điên cuồng, khao khát muốn có được nó, suýt nữa đánh mất tất cả lý trí.

“Nam nhân của Vô Thiên Yếm Vãn?”

Trên vầng Đại Nhật hoàng kim có kích thước vạn trượng đang vắt ngang tinh không, vô số lão cổ đổng tóc vàng đều mừng rỡ như điên, khí tức vĩ ngạn bắt đầu bành trướng vì kích động.

Thật sự là một đại kinh hỉ!

Tiểu bối đã sớm có ước hẹn cùng Vô Thiên Yếm Vãn, nàng dâu mà Nhật Bất Lạc cảm thấy hài lòng nhất!

Quá tuyệt vời!

Nụ cười của Thái Sơ Hồng dần dần trở nên cứng ngắc, cảnh tượng trước mắt không phải kinh hỉ, mà là kinh hãi!

Ông ta vốn dĩ còn đang tràn đầy phấn khởi, chuẩn bị thông báo một tin vui với các vị tổ tông trong Thần tộc, hạt giống số ba chuẩn bị kết thông gia với Hồn Bất Quy.

Mà bây giờ. . .

Mẹ nó là tin dữ! !

Chương 534: Thái Sơ Bắc Vọng cũng nói như vậy (2)

“Thái! Sơ! Bắc! Vọng!”

Một tiếng rống giận dữ vang lên, vố số oán linh sục sôi lửa giận ngay trên bầu trời đầy sao, toàn bộ lực lượng Địa Phủ Hoàng Tuyền dường như đều chui ra khỏi tổ, khí tức u ám kinh khủng dường như có thể chôn vùi toàn bộ vũ trụ.

Thần tộc Hồn Bất Quy phẫn nộ vô cùng!

Vô số Đạo Quân phát ra khí tức phẫn nộ, tạo thành cơn chấn động vô biên vô tận, các lằn ranh trong vũ trụ đều vỡ nát thành thành các hạt bụi năng lượng.

“Phu quân, nàng là ai?”

Nhưng vào lúc này, một giọng nói ôn nhu rụt rè như nai con vang lên.

Trong làn sóng màu tím bất tận, một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn bước ra, nàng ta khoác trên mình một bộ vũ y sặc sỡ, từng con hồ điệp mỹ diệu bay lượn đung đưa trên đầu vai.

Nàng ta có mái tóc dài màu nâu nhạt, khí chất tinh khiết như trang giấy trắng, nhưng đôi con ngươi màu đỏ sẫm bao phủ bởi một nét u sầu lại biểu lộ một phần bệnh trạng.

Bùm bùm! !

Một cảnh tượng có một không hai cứ như vậy xuất hiện!

Dưới bầu trời đầy sao đang chìm trong tĩnh mịch, hàng trăm vạn gợn sóng bắt đầu cuồn cuộn dâng trào!

Toàn bộ ánh mắt đều dồn vào thân ảnh của nam tử áo trắng.

Giờ phút này.

Tên nam nhân này chính là sự tồn tại bắt mắt nhất trong vũ trụ!

Ngay cả các vị Đạo Quân đang cố thủ ở những địa phương bí ẩn cũng phải kinh hãi, lần lượt chiếu hư ảnh đến bầu trời đầy sao màu tím.

Cuộc chiến giành chồng máu chó sáo rỗng sẽ thực sự xảy ra giữa các Thần tộc Hoàng Kim?

Hơn nữa còn là những phôi thai thiên đạo sáng chói nhất ở trong tộc!

Chuyện lạ hiếm có khó tìm.

Đây nhất định sẽ là một trong những sự kiện lịch sử nổi bật nhất!

Trên bầu trời đầy sao, Từ Bắc Vọng bắt đầu tập hợp hàng trăm vạn ngôi sao xung quanh người, thân ảnh của hắn vô cùng cao quý thánh khiết, tựa như vị Thần Vương của mọi thời đại.

Hắn ta không nói một lời nào, ánh mắt cũng không có một gợn sóng.

Mà các tộc nhân của Vĩnh Hằng Quốc Độ gần như bùng nổi, từng đại thế giới bắt đầu sôi trào vì phẫn nộ, khí tức mênh mông vô biên lập tức khóa chặt Thái Sơ cẩu tặc.

“Nam nhân, ngươi đã có ta ở bên cạnh, vậy mà vẫn không hài lòng sao?”

Mái tóc bạc trắng của Vô Thiên Yếm Vãn tung bay giữa tinh không, ý cười trong ánh mắt càng lúc càng nồng đậm, tay áo hiển hiện hàng ngàn tia sát khí rực rỡ.

Nàng chưa bao giờ bỏ lỡ con mồi mà mình muốn, chưa một lần nào.

Cảm xúc của ma nữ tóc trắng được phản chiếu khắp hàng vạn ngôi sao trời, nhiệt huyết của vô số sinh linh bắt đầu sục sôi, ai nấy đều vô cùng mong chờ màn kịch kế tiếp!

Nếu nói không ghen ghét áo bào trắng cấm kỵ thì là giả.

Nhưng đố kỵ thì có ích lợi gì, sâu kiến ven đường sao có thể so sánh với phượng hoàng trên cao chứ?

Hai nữ nhân này đều là thiên kiêu cái thế sở hữu dung mạo vô cùng xinh đẹp, đồng thời cũng là những sự tồn tại mà hàng vạn sinh linh cũng không dám mơ tưởng. Vậy nên, cảnh tượng kỳ lạ trước mắt quả thực rất kích động!

Áo bào trắng cấm kỵ, rốt cuộc sẽ rơi vào nhà nào?

Một vài thân ảnh Đại Đế cường thế lạnh lùng ở gần đó đều bày ra thần sắc có chút khó xử, trong đó có hạt giống số một của Nhật Bất Lạc.

Sắc mặt Thái Sơ Trích Tiên vẫn vô cảm như cũ, huyết mạnh Hoàng Kim đang chảy xuôi trong cơ thể với tốc độ kinh hoàng, biểu thị cho cảm xúc hỗn loạn của hắn.

Vô Thiên Yếm Vãn là nữ tử mà hắn vẫn luôn ái mộ, vậy mà nàng ta lại đang tranh đoạt một con giun dế với Thần Đồ Mộng Chi.

Thái Sơ Trích Tiên thù hận đến mức phát cuồng!

Mà hai Thần tộc Hoàng Kim là Hồn Bất Quy và Vĩnh Hằng Quốc Độ đều đang trên đà bùng nổ cảm xúc, bọn họ cố gắng hết sức để kiềm chế sát ý, hận không thể chém chết Thái Sơ cẩu tặc ngay lập tức.

Lừa gạt!

Lừa gạt một cách trần trụi!

“Yếm Vãn, ngươi đừng tự mình đa tình như vậy được không?”

Thần Đồ Mộng Chi trừng mắt đôi mắt đỏ rực của mình, khẽ nâng chiếc cằm trắng nõn, kiêu ngạo nói: “Phu quân nói hắn muốn chia một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể cho ta.”

Ngay lập tức.

Nụ cười của Vô Thiên Yếm Vãn trở nên lạnh lùng, ánh mắt lóe lên tia sáng tàn nhẫn, gằn từng chữ một: “Hắn cũng nói như vậy với Vĩnh Hằng Quốc Độ.”

Bùm bùm!

Thiên đạo tựa như bị nghiền nát, vũ trụ trở nên hỗn loạn, chư thiên đắm chìm trong chấn động mãnh liệt.

“Rống —— ”

Những đám mây hùng vĩ trải ra từ cực bắc của vũ trụ, con sư tử chín đầu ngửa mặt lên trời rồi gầm rú, bầu trời đầy sao vô tận phát ra tiếng động ầm ầm, tiếng cười không kiêng kị dường như có thể hủy diệt vạn cổ!

Trong nháy mắt, vô số con quái vật xuất hiện trên bầu trời đầy sao, tất cả đều là thần thú vạn vổ, thân hình khổng lồ của bọn chúng lần lượt bao phủ thiên hà.

Ánh mắt của bọn chúng có chút hờ hững, nhưng đồng thời cũng biểu lộ một tia chế nhạo cùng trào phúng.

Trên vầng Đại Nhật kim quang vạn trượng, rất nhiều lão quái vật tóc vàng đều bày ra vẻ mặt sợ hãi hiếm thấy.

Tên tiểu bối này, gan to bằng trời!

Hàng vạn vạn sinh linh đều sững sờ, ánh mắt tràn ngập khó tin.

Nền tảng tâm linh của những người tu luyện, ai nấy đều hiểu rõ câu nói này có ý nghĩa như thế nào.

Bảo sao Vĩnh Hằng Quốc Độ và Hồn Bất Quy đều ra mặt cho áo bào trắng cấm kỵ, không chút do dự mà phái ra mười vị Đạo Quân, chuẩn bị sẵn sàng để huyết tẩy Bắc Cực Thú Liệp giúp hắn.

Áo bào trắng cấm kỵ, hắn ta đang đùa bỡn hai Thần tộc Hoàng Kim trong lòng bàn tay!

Từ xưa tới nay, bọn họ chưa từng thấy qua kẻ nào có thể lừa gạt Thần tộc Hoàng Kim một cách hoành tráng như vậy, không thẹn là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên!

Sự việc này nhất định sẽ được ghi chép vào lịch sử vũ trụ, một màn lừa gạt vô cùng thành công, đồng thời cũng là một nỗi sỉ nhục không thể xoá nhoà của hai Thần tộc Hoàng Kim!

Đây đích thị là người khổng lồ đứng trên đỉnh của vũ trụ a!

Chương 535: Thái Sơ Bắc Vọng cũng nói như vậy (3)

“Tiểu bối thật can đảm!”

Từng dị tượng thế giới đều vỡ nát thành bột mịn, các đại nhân vật của Vĩnh Hằng Quốc Độ bắt đầu thở dốc, ai nấy đều cảm nhận được sự sỉ nhục đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Một mặt khác, Hoàng Tuyền dưới âm phủ trực tiếp phóng thích oán niệm vô cùng vô tận, rất nhiều thân ảnh âm trầm bước tới, ánh mắt đằng đằng sát khí khóa chặt Thái Sơ cẩu tặc.

Giờ khắc này, mặt mũi của Hồn Bất Quy không còn sót lại chút gì, bọn họ đã biến thành trò cười của cả chư thiên, bị đóng đinh trên cột trụ sỉ nhục trong vũ trụ!

Tất cả đều đã không thể vãn hồi, giờ chỉ còn một cách duy nhất….

Giết!

Dưới sự lãnh đạo của Cửu Cực Lôi Sư, mười mấy con cổ thú hung ác đã hiện nguyên hình, bọn chúng muốn nhân cơ hội này để rửa sạch nỗi xấu hổ khó quên lúc trước!

Thật ra bọn chúng đã sớm lăng trì hai đại thế lực Hoàng Kim ở trong lòng rồi. Các ngươi vậy mà lại bị một tên nhóc tùy tiện thao túng, đùa bỡn vờn quanh?

Ngu xuẩn!

Uổng công làm nhân loại!!

Các ngươi còn mặt mũi tung hoành vũ trụ, ra lệnh khắp chư thiên sao?

Khi trận vây quét tàn khốc sắp sửa diễn ra, ánh hào quang vàng kim vội vã quét qua nơi này.

“Mọi người hãy bình tĩnh.”

Thanh âm dịu dàng vang lên từ cõi tịnh độ, màn trướng minh hà Thiên Cung thấp thoáng xuất hiện.

Chủ nhân Thiên Đình, biểu tượng quyền thế tối cao nhất trong chư thiên, rốt cục cũng đã lên tiếng.

Những người còn lại trong tộc đều không có tiếng nói, ông ta phải ra mặt để xoa dịu cơn tức giận của ba đại thế lực Hoàng Kim, nếu không Thái Sơ Bắc Vọng nhất định sẽ biến thành cát bụi.

Sự xuất hiện của chủ nhân Thiên Đình khiến cho quy tắc sát phạt mênh mông ảm đạm hơn đôi chút, nhưng cả ba Thần tộc Hoàng Kim đều không chịu thối lui.

Phải đưa ra lời giải thích thoả đáng, nếu không, đừng nói là chủ nhân Thiên Đình, ngay cả tổ tông đời thứ nhất của Nhật Bất Lạc hiện thân thì cũng vô ích.

Việc này, đơn giản không thể lại uất ức!

Nhóm lão quái vật Hồn Bất Quy tức giận đến mức thở hổn hển, bọn họ mới nhận ra điểm sơ hở trong lời nói của tên cẩu tặc này.

Ngay khi cưới, hai chữ “ngay khi” này cực kỳ bắt mắt.

Bọn họ vốn tưởng mối hôn sự này như ván đã đóng thuyền, cho nên cũng không xem xét kỹ lưỡng, hiện tại xem ra, kẻ này đã đã đào hố

cho bọn họ từ lâu rồi!

Không biết sống chết!

Khí tức hùng vĩ bao trùm vũ trụ, tinh không mịt mù tràn đầy cảm giác đè nén.

“Ngươi gạt ta. . .”

Khóe miệng của Thần Đồ Mộng Chi khẽ co giật, hốc mắt lập tức ngấn lệ, bộ dáng vô lực giống như một đóa bồ công anh yếu ớt trước gió.

Dáng vẻ nức nở của nàng khiến đất trời thương tiếc, sinh linh đau xót

Thần Đồ Mộng Chi vốn là một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn, đương nhiên sẽ sở hữu sức hấp dẫn tự nhiên đối với giống đực. Dáng vẻ ủy khuất khiếp sợ của nàng ta hoàn toàn thỏa mãn dục vọng bảo vệ của phái nam.

Thái Sơ cẩu tặc!

Chết không hết tội!

“Truy sát áo bào trắng cấm kỵ, trả thù cho Thần Đồ Mộng Chi!”

Vô số người không dám nói thành lời, chỉ có thể mơ tưởng viển vông trong lòng.

“Nam nhân, ngươi đã chọc giận ta.”

Vô Thiên Yếm Vãn vẫn cười như cũ, nhưng nụ cười này lại có chút ma mị.

Thân thể nàng tuôn ra Hồng Mông đạo khí màu tím, giống như một vị đế vương thượng cổ đang phóng thích sức mạnh bất diệt của mình.

“Ngươi chết đi!”

Nàng ta điên cuồng gào thét.

Toàn bộ tinh vực đều chấn động, rất nhiều ngôi sao trời run rẩy, một bàn tay trắng nõn với kích thước khổng lồ đập xuống, toát ra một loại phong thái uy nghiêm cái thế.

Đây chính là sức mạnh của cường giả Đại Đế hoàn mỹ, hoa văn huyết sắc đang di chuyển trên lòng bàn tay khiến không ít cường giả Tranh Độ cảm thấy chấn động.

Nàng ta muốn nghiền nát Thái Sơ Bắc Vọng cho đến chết a!

“Thật mạnh. . .”

Khung Đỉnh Chi Thượng, Cửu Trọng Phù Thổ và các Thần tộc Hoàng Kim khác đều không khỏi loá mắt trước thực lực của Vô Thiên Yếm Vãn.

Cảnh giới Đại Đế là một cửa ải xiềng xích đối với hầu hết thiên kiêu cái thế, bọn hắn phải rèn đúc nên tu vi Đại Đế hoàn mỹ thì có thể phát huy toàn bộ tiềm năng của mình.

Về cơ bản, trong mỗi kỷ nguyên thời đại, ngay khi Phong Đế Thiên Thê hoàn toàn đóng lại, danh sáng bảng Vấn Đỉnh sẽ được cải tổ thêm một lần nữa.

Vô Thiên Yếm Vãn hiện đang xếp thứ tám, nhưng nhìn vào thực lực hiện tại của nàng ta, chắc chắn còn hơn thế nữa.

“Yếm Vãn, ngươi đừng hòng bắt nạt phu quân của ta!”

Vô số dao động huỷ diệt đất trời nhấn chìm lòng bàn tay trắng nõn, những ngón tay Thần Đồ Mộng Chi đột nhiên phát ra tiếng động leng keng, giống như mười vạn thanh kiếm đang hoà thanh với nhau, kiếm khí mênh mông dường như có thể nghiền nát thiên thạch cổ đại thành bột mịn.

`m ầm!

Cự thủ cùng kiếm khí va chạm dữ dội, dư âm lan tràn đến hàng vạn sao trời, năng lượng hỗn độn của thiên hà bị băm nhỏ thành từng hạt bụi vô hình.

“Phu quân, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Thần Đồ Mộng Chi không còn tỏ ra nhu nhược như trước, nàng ta biểu lộ ánh mắt cực kỳ ôn nhu, nhưng chiến ý trên đôi má ngọc tuyệt mỹ lại phóng lên đến trời.

“Chênh lệch thật lớn. . .”

Sắc mặt của Thái Sơ Thương n trở nên nghiêm trọng, nội tâm nảy sinh một cảm giác bất lực.

Hắn đứng thứ mười bảy trên bảng Vấn Đỉnh, chỉ cách Thần Đồ Mộng Chi có hai cái tên tên, nhưng sức mạnh mà đối phương thể hiện khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Đại Đế chính là xuất phát điểm thứ hai, các nàng đều đang phát huy thiên phú và chiến lực thực sự của mình.

Bầu trời đầy sao trở nên yên tĩnh, mọi người đều lẳng lặng quan sát trận chiến hoành tráng này, hàng vạn vạn sinh linh đều không dám chớp mắt vì e sợ sẽ bỏ lỡ thời khắc chói lọi.

Xem ra, Thần Đồ Mộng Chi vô cùng yêu thích áo bào trắng cấm kỵ, cho nên mới không chút do dự mà đứng ở trước mặt hắn, như vậy cũng đủ để chứng minh thành ý của nàng.

Chương 536: Thái Sơ Bắc Vọng cũng nói như vậy (4)

Đột nhiên.

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn không nhúc nhích, con ngươi đỏ rực phát ra tia sát khí lạnh ngắt.

Đôi mắt kia là như thế nào?

Vô tình, khát máu, tàn nhẫn, nàng ta giống như Tử thần hắc ám đến từ Địa Ngục, khiến cho toàn bộ mọi người trong vũ trụ không khỏi hoang mang mù mịt.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ta muốn luyện hoá ngươi trở thành một con rối!”

Thần Đồ Mộng Chi phát ra thanh âm khàn khàn âm trầm, vũ y sặc rỡ dần dần biến thành một màu đỏ máu đáng sợ.

Oanh!

Ác niệm Đại Đế vờn quanh thân thể nàng ta phi thường cường đại, gần như có thể gọi là chí ác chí tà, từng vầng sáng tử vong Địa Ngục dần dần ngưng tụ , sau đó lao về phía nam tử áo trắng.

Một cỗ âm khí cường đại quét sạch phiến tinh không này, rất nhiều cường giả Tranh Độ không khỏi ớn lạnh, cơ thể đau nhức từng cơn.

“Ta muốn đặt đầu lâu của ngươi ở cầu Nại Hà!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thần Đồ Mộng Chi cực kì lạnh lùng, nụ cười đặc biệt đáng sợ.

“Đây là ác niệm Cổ Đế lưu truyền từ thời thần thoại, nàng ta muốn trấn sát Thái Sơ Bắc Vọng.”

Một số người không khỏi kinh hãi, cảm thấy tim mình đập nhanh trước sự cường đại của Thần Đồ Mộng Chi.

Sự chuyển biến đột ngột của nàng ta khiến hàng vạn sinh linh nghẹn họng trân trối, sắc mặt không thể tưởng tượng .

Mới vừa rồi, Thần Đồ Mộng Chi còn liều chết bảo hộ áo bào trắng cấm kỳ, nhưng lại thề phải tru sát hắn ta ngay tức khắc. Tình huống này thực sự quá kỳ lạ rồi?

Từ Bắc Vọng nheo mắt xanh, hắn ta đương nhiên không dám khinh thường, thân thể phát ra ánh sao sáng chói, hóa thành Bản Nguyên Tinh Thần.

Vũ trụ bao la nhất thời chấn động, vô số thiên thạch chuyển động cuồn cuộn, oanh kích về phía vầng sáng tử vong.

Dao động mạnh mẽ khuếch tán, ánh sao dần trở nên mờ ảo, vầng sáng tử vong đến từ Địa Ngục đánh tan hết thảy.

“Bà điên!”

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng dần trở nên lạnh lùng, đường thẳng dọc sâu giữa trán tuôn ra một làn sương mù xám xịt, mười một đóa vương hoa Bỉ Ngạn trên Minh kỳ lập tức hiển hiện.

Sức mạnh hủy diệt vô tận ập đến, vầng hào quang tử vong u ám bị dập tắt.

Đáy mắt Vô Thiên Yếm Vãn hiện lên một tia hưng phấn, nàng ta khẽ liếm đôi môi đỏ mọng của mình, sau đó nở một nụ cười loá mắt rạng rỡ.

Răng rắc ——

Thanh âm tế tự truyền khắp vũ trụ sâu thẳm, vầng sáng tử vong bị ăn mòn từng tấc từng tấc một, vương hoa Bỉ Ngạn lập tức biến mất giữa không trung, sương mù màu xám lập tức tiêu tán.

Hai mắt Thần Đồ Mộng Chi đột nhiên trống rỗng, đồng tử đỏ bừng chợt ứa nước mắt, nàng đưa tay vén từng sợi tóc nâu nhạt, cúi thấp

đầu như một đứa trẻ mắc lỗi: “Phu quân, là ta không tốt.”

“Ngươi tha thứ ta, ngươi đánh ta hay mắng ta đều được, đừng trách ta.”

Tiếng khóc the thé như thể âm thanh rên rỉ phát ra từ sâu thẳm trái tim của nàng ta, sau đó lại từ từ hạ xuống.

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn bật khóc rồi tự trách, khiến cho bầu trời đầy sao tràn đầy bi ai.

Vô số sinh linh ngạc nhiên kinh hãi, ai nấy đều hoàn toàn bối rối về tình huống hiện tại, đồng thời cũng vô cùng e ngại Thần Đồ Mộng Chi.

Đích thị là một bà điên!

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng cứng ngắc như sắt, hắn chưa từng thấy một kẻ biến thái như vậy trước đây!

Dù sao đi nữa, Vô Thiên Yếm Văn vẫn không thi triển đòn sát thủ, vậy mà bà điên này lại trực tiếp được ăn cả ngã về không. Ngay cả khi hắn đã có sự chuẩn bị, nhưng suýt chút nữa đã bị đưa xuống Địa Ngục.

Bởi vậy còn lãng phí mười một đóa hoa Bỉ Ngạn!

Nếu bị nàng ta quấn quýt không rời, hắn nhất định sẽ rơi vào cơn ác mộng bất tận!

“Bắc Vọng, ngươi lựa chọn ai?”

Lúc này, giọng nói uy nghiêm của chủ nhân Thiên Đình vang lên từ Thiên Cung, thân ảnh của hắn có chút mơ hồ mông lung, nhưng ánh mắt lại cực kì nghiêm trọng.

Bây giờ trốn thoát cũng không được, chi bằng cố gắng giải quyết cho xong, nếu không thì tính mạng tiểu bối cũng khó mà đảm bảo.

Hai đại Thần tộc Hoàng Kim cũng sẽ không như vậy tuỳ tiện bỏ qua như vậy, nếu bọn họ đưa ra sự lựa chọn, tình nguyện đắc tội một nhà, tốt xấu cũng có thể lôi kéo một nhà khác.

…..

….

Tiên vực Linh Trạch.

Một cung điện khổng lồ đang đứng sừng sững trong toà thành trì cao vút thẳng lên bầu trời, đó chính là tông môn Băng Tuyết Cầm Cung

Nhờ vào vị trí địa lý cực kỳ thích hợp cho việc tu luyện, cùng với thân phận tiên sứ của tông chủ, Băng Tuyết Cầm Cung đã phát triển nhanh chóng, thu hút hàng trăm vạn đệ tử, từng bước tiến vào giai đoạn phồn vinh cực thịnh.

“Tinh thần của Thần Đồ Mộng Chi có vấn đề rất lớn, không thích hợp làm đạo lữ của sư đệ.”

“Một kẻ điên loạn như Thần Đồ Mộng Chi làm sao có thể càn quét chư thiên? Nàng ta nhất định sẽ gây trở ngại hành trình đi lên đỉnh cao của Tiểu Vọng.”

Lục sư tỷ nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ, sau khi xem xét cẩn thận, nàng ta khẳng định chắc nịch.

“Ha ha, ngươi lầm rồi. . .”

Tam sư tỷ khẽ hé môi son, nghiêm khắc phản bác: “Đừng nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Vô Thiên Yếm Vãn, nàng ta vốn được xưng tụng là ma nữ tóc trắng, thủ đoạn tàn nhẫn đã sớm khắc sâu trong ký ức của vô số sinh linh.”

“Ta cũng theo phe Thần Đồ Mộng Chi.”

Các vị trưởng lão còn lại đều quay đầu nhìn nhau, sau đó ăn ý gật đầu.

Trong mảnh vở, thiếu nữ mặc vũ y sặc sỡ đang run rẩy kịch liệt, hai hàng nước mắt lăn dài trên đôi mắt đỏ ngầu, cứ như vậy mà khóc thút thít giữa bầu không khí tĩnh lặng.

Bộ dáng đáng thương của nàng ta khiến cho toàn bộ sinh linh trong chư thiên vô cùng đau lòng.

“Đừng quên, vừa rồi nàng ta còn muốn giết Tiểu Vọng.”

Lục sư tỷ tức giận bất bình, nàng đặc biệt không thích mấy kẻ mắc bệnh tâm thần như thế này.

“Vô Thiên Yếm Vãn cũng động thủ với áo bào trắng cấm kỵ nha. . .”

Một nữ đệ tử mới thu nhận thận trọng lên tiếng.

Bầu không khí đột nhiên cứng ngắc lại trong giây lát.

Đám người tràn đầy bất đắc dĩ, không biết lựa chọn như thế nào cho phải đạo, ai nấy đều về phía cung chủ ung dung dịu dàng.

Chương 537: Thái Sơ Bắc Vọng cũng nói như vậy (5)

Công Nghi Sơ suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc nói: "Thực lực của Vô Thiên Yếm Vãn mạnh hơn, nàng ta có thể trợ giúp cho Tiểu Vọng, mà Vĩnh Hằng Quốc Độ còn là thế lực hàng đầu trong số các Thần tộc Hoàng Kim."

Nàng ta phân tích những ưu và khuyết điểm từ thực tế, khiến cho tất cả mọi người đều tin phục.

"Cung chủ, điển tịch từng có câu nói, cảnh giới Cổ Đế chính là xuất phát điểm thứ hai."

(*) Cổ Đế: Đại Đế ở trình độ cao hơn nữa

"Chúng ta đừng nhìn thứ hạng trước đó của Thần Đồ Mộng Chi mà vội vàng đánh giá, nàng ta chỉ mới bắt đầu phát huy tiềm năng của mình, thậm chí còn có khả năng xông pha năm vị trí đầu trong bảng Vấn Đỉnh."

Một vị trưởng lão uy bác đưa ra lý lẽ sắc bén, cực kỳ ủng hộ Thần Đồ Mộng Chi.

"Nghe cũng có lý, quá khó. . ."

Công Nghi Sơ tự lẩm bẩm, hai tên tiểu nhân đang đánh nhau trong đầu vẫn còn chưa phân thắng bại.

Xem xét từ phương diện bối cảnh, hai nữ nhân này gần như tương đương, bản nguyên là phôi thai thiên đạo của Thần tộc Hoàng Kim, địa vị nằm trên đỉnh của Kim tự tháp trong vũ trụ.

Xem xét từ phương diện dung mạo, hai nàng đều xinh đẹp động lòng người, hoàn mỹ không tì vết.

Xem xét từ phương diện, hai người đều bước vào cảnh giới Cổ Đế, tạm thời không xác định được ai có tiềm lực lớn hơn.

“Nhìn đi nhìn lại. . .”

Các sư tỷ vẫn đang nhìn chằm chằm vào hai nữ tử thông qua những mảnh vỡ rời rạc, cố gắng tìm ra khuyết điểm trong tính cách của bọn họ.

Mà từng tinh vực đều phát sinh tranh cãi ngất trời, thậm chí vô số sinh linh còn ra tay đánh nhau đến máu chảy đầu rơi!

“Phế vật như ngươi cũng dám nói bừa, Vô Thiên tiên tử tốt hơn!”

Dưới bầu trời đầy sao hùng vĩ, một nữ tử Cổ Thần đứng chắp tay sau lưng, trường kiếm đầm đìa máu tươi, một cái đầu lâu còn đang lăn lộn dưới chân nàng ta.

“Thần Đồ tiên tử mới là nữ tử thích hợp với áo bào trắng cấm kỵ nhất!”

Nữ tử Cổ Thần gầm thét một tiếng, trường kiếm hóa thành ngàn vạn hào quang sát phạt, nghiền nát đầu lâu thành bột mịn.

“Ngươi lặp lại lần nữa?”

Một vị phụ nhân đứng sừng sững trên ngàn vạn hung thú, khí tức đại thế giới xung quanh từng đầu Cự Long và Huyền Vũ bắt đầu bùng nổ, sau đó bành trướng ra khắp nơi rồi khóa chặt nữ tử cầm kiếm.

Ầm ầm!

Trận đại chiến đang trên đà căng thẳng, hai người đều bắt đầu đỏ mắt vì khẩu chiến, thi triển toàn bộ thực lực để chứng minh rằng mình đúng.

Chư thiên vạn vực được chia thành đảng Bắc Yến cùng đảng Bắc Mộng, cả hai phe đều có vô số người ủng hộ trung thành, bọn họ đấu đá công kích lẫn nhau, thậm chí không chết không thôi!

Một cơn sóng thần cuốn phăng vũ trụ, gây ra những chấn động không thể tưởng tượng nổi!

. . .

. . .

Lúc này, bầu không khí tại Phong Đế Thiên Thê lâm vào tĩnh mịch vô biên vô tận.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào thân ảnh thánh khiết, các đại nhân vật thuộc Thần tộc Hoàng Kim cũng đang im lặng chờ đợi.

Sự kiện lần này liên quan đến những kế hoạch tương lai của Thần tộc, cho dù Thái Sơ Bắc Vọng kết thông gia với bất kỳ nhà nào đi chăng nữa, bọn họ cũng phải sớm chuẩn bị biện pháp đối phó.

Vô Thiên Yếm Vãn vẫn bình tĩnh đứng đó, mái tóc trắng bay múa giữa tinh không, đôi mắt đẹp khẽ nhếch lên, khóe môi lúc nào cũng nở nụ cười.

Thần Đồ Mộng Chi ngồi xổm dưới bầu trời đầy sao, vừa ôm đầu vừa nghẹn ngào rên rỉ, tóc nâu vương vãi, hai mắt sưng đỏ.

“Nhanh lên!”

Vĩnh Hằng Quốc Độ cuối cùng cũng không kìm nén được nữa, một số cường giả Đạo Quân khàn giọng gào thét vì quá tức giận, khiến cho quy tắc vũ trụ bị xáo trộn rồi vỡ vụn.

Thân ảnh của Từ Bắc Vọng vẫn mờ mịt thánh khiết, siêu trần thoát tục như cũ, hắn đạp từng bước trên những vì sao sáng chói, ngắm nhìn xung quanh một lúc lâu, sau đó bình tĩnh nói: “Bàn tay của số phận đã đưa ta đến một vị trí không hề tương xứng, khiến cho ta không khỏi kinh hãi, choáng váng, thậm chí là kinh sợ.”

“Cho tới nay, ta đều cảm thấy mình giống như một hạt bụi nhỏ bé giữa tinh không, nhưng cơn gió lộng lại đẩy ta đến những đỉnh cao mà bao người đang khao khát. . .”

Thanh âm tế tự lúc trầm lúc bổng bắt đầu lan truyền đến các ranh giới của vũ trụ, hàng vạn sao trời phát ra tiếng động vù vù, ánh sao vô tận ngưng tụ thành một dòng sông chảy xuôi.

“Bớt nói nhảm!”

Đạo âm lập tức bị chặn đứng, dị tượng âm u bốc lên từ Hoàng Tuyền Địa Ngục bắt đầu hội tụ, dường như muốn bao phủ tên cẩu tặc này ngay tức khắc!

Mà đám Thần thú của Bắc Cực Thú Liệp cũng đang ngo ngoe muốn động thủ, bọn chúng không quan tâm đến uy áp của chủ nhân Thiên Đình, chỉ cần Hồn Bất Quy và Vĩnh Hằng Quốc Độ mở màn, Bắc Cực Thú Liệp cũng sẽ lập tức phụ họa.

“Không khó để đưa ra lựa chọn, phải không?”

Bên trên ánh mặt trời vàng kim rực rỡ, rất nhiều hư ảnh tóc vàng nghiêm khắc thúc giục.

Bọn họ không muốn nghe tiểu bối tiếp tục ba hoa chích choè, chỉ muốn hắn mau chóng chỉ định vị hôn thê.

Hạt giống số ba vốn cực kỳ yêu nghiệt, sao tự dưng lại trở nên ngu ngốc đến nhường này?

Hắn chỉ cần lôi kéo một nhà trong số, thì lập tức có thể dễ dàng hóa giải tình cảnh khó khăn hiện tại. Vì nếu chỉ dựa vào Nhật Bất Lạc chúng ta, một bàn tay không thể vỗ thành tiếng!

Từ Bắc Vọng vẫn bình thản như cũ, hắn bắt chước giọng điệu của một tên tra nam cặn bã, trầm giọng nói: “Hai vị tiên tử đều vô cùng xuất chúng, cực kỳ thích hợp làm đạo lữ của ta. Nhưng nếu các ngươi muốn ta phải từ bỏ một trong hai người, ta dù chết cũng không làm được.”

Hắn ta vừa dứt lời, vũ trụ lập tức trở nên âm trầm như hầm mộ, chư thiên vạn vực tĩnh mịch đến đáng sợ!

Ai có thể tưởng tượng được chứ?

Hàng vạn ngôi sao, vậy mà lại lặng ngắt như tờ! ! !

Vô số sinh linh trái tim đều trợn trừng hai mắt, giống như vừa hứng chịu một lực công kích mạnh mẽ vô biên.

Lời nói này quá mức rung động! !

Hơn nữa, áo bào trắng cấm kỵ cũng thật sự rất quá đáng!

Ngay cả khi ngươi là một huyền thoại sống, một sự tồn tại lật đổ kỷ nguyên, kinh diễm vạn cổ, nhưng cũng không thể xúc phạm Thần tộc Hoàng Kim đến mức này!

Các nàng đều là thiên chi kiêu nữ, sao ngươi dám trái ôm phải ấp như vậy chứ?

Chương 538: Ai có thể đánh giết Hoàng Cẩm Sương, ta sẽ cưới người đó

Bùm bùm!

Vũ trụ liên tục chấn động, tựa như hôm nay chính là ngày tận thế, các quy tắc ý vị đều bị đảo ngược, tinh hà chực chờ nổ tung.

“Kẻ nào dám nhục mạ Vĩnh Hằng Quốc Độ?”

Các thế giới đại đồng lần lượt sụp đổ, khiến cho tinh không biến thành cái lò sát sinh, khí tức tử vong rộng lớn tràn về phía nam tử áo trắng.

“Xin hãy bình tĩnh.”

Vầng Đại Nhật kim quang lập tức tuôn trào năng lượng hỗn độn chìm nổi, bao quát toàn bộ khu vực vạn dặm xung quanh, lực lượng Thái Dương nóng rực thiêu đốt khí tức tử vong.

Một số Đạo Quân đồng loạt xuất thủ, tạo ra khung cảnh sụp đổ ầm ầm, vũ trụ tan hoang, năng lượng không còn, thậm chí tiên khí cũng cạn kiệt.

“Ngươi lặp lại lần nữa?”

Một hư ảnh kim bào có kích thước vạn trượng xuất hiện sừng sững trên dải ngân hà, khí tức vĩ ngạn dường như làm đảo lộn toàn bộ tinh không.

Khi trông thấy cơn phẫn nộ của quốc vương, chủ nhân Thiên Đình cũng không dám phản bác, các tộc nhân Nhật Bất Lạc đều giữ im lặng, chỉ biết mắng nhiếc tên tiểu bối không biết tốt xấu ở trong lòng.

Nếu không phải chúng ta cùng nhau xuất thủ, ngươi đã sớm trở thành hạt bụi giữa thế gian này!

Nếu suy nghĩ từ một góc độ khác, kẻ nào dám nói điều này với Nhật Bất Lạc, hắn ta nhất định phải bị đoạ đày chín chín tám mươi mốt lượt, luân hồi thành thứ súc sinh thấp kém nhất!

Tất cả đều muốn?

Nếu ngươi bắt nhốt hàng vạn cái xử nữ xinh đẹp trong một ngôi sao trời rồi tuỳ ý giày vò, không ai trong vũ trụ dám lên tiếng phản bác nửa lời.

Nhưng đây là Thần tộc Hoàng Kim! !

Ngay cả khi ngươi là sự tồn tại vượt qua Đạo Quân, chúa tể một phương vũ trụ, thì cũng không được phép vũ nhục mặt mũi của Thần tộc Hoàng Kim.

Hai nữ hầu chung một chồng, nếu các lão tổ tông Thần tộc Hoàng Kim biết được việc này, bọn họ chắc chắn sẽ đội mồ sống dậy, luyện hoá từng tộc nhân dám hưởng ứng việc này.

“Nam nhân, ngươi thực sự rất tham lam.”

Vô Thiên Yếm Vãn biểu lộ ý cười bằng ánh mắt, khí chất giống như là Ma Tôn nhập thế, sát khí bao trùm tinh không.

Nàng nhất định phải có được Minh thể, đến khi lợi dụng toàn bộ giá trị của Thái Sơ Bắc Vọng, nàng sẽ ban thưởng túi da này cho con điên Thần Đồ cũng được.

Thần Đồ Mộng Chi đang nghẹn ngào nức nở, con ngươi đỏ rực biến hoá một lần nữa, mái tóc dài màu nâu điểm xuyến vài nét mực tàu.

“Ta. . . Ta nguyện ý làm bất cứ điều gì vì phu quân.”

Thanh âm của nàng vô cùng ôn nhu ngọt ngào, giống như Thánh Mẫu có thể bao dung tất cả vũ trụ, cảm hóa hết thảy tà vật.

Hồn Bất Quy Thần tộc thờ ơ, việc này căn bản không đáng lo.

Đây vốn là một nhân cách khác của Mộng Chi, nàng ta có thể khóc lúc ba ngày ba đêm vì một con kiến chết ven đường.

Từ Bắc Vọng híp híp mắt xanh, xem ra thủ đoạn giả dạng tra nam đã mất đi hiệu lực, hắn chỉ có thể dùng đòn sát thủ của mình.

“Ác mộng lớn nhất của đời ta chính là Hoàng Cẩm Sương. Với tư cách là đạo lữ trên con đường trường sinh, ai có thể tự tay giết chết nàng ta, ta liền cưới người đó.”

“Thái Sơ Bắc Vọng ta lấy đạo tâm để phát thề, nếu làm trái lời thề này, ta cam chịu hàng vạn cực hình của kỷ nguyên, đời đời kiếp kiếp luân hồi làm nô lệ!”

Hắn ta vừa dứt lời, hàng trăm triệu ánh sao lan tràn khắp vũ trụ sâu thẳm, đạo âm gào thét dữ dội, một lồng giam óng ánh gần như bao phủ thế giới vô tận.

Dị tượng tác động đến chư thiên, khiến cho dải ngân hà sục sôi, Sinh Mệnh Nguyên Tuyền lộng lẫy cũng xuất hiện trong hư ảnh lồng

giam. Vô số ánh mắt mở ra nhắm lại, cảm giác được vũ trụ đang xoay chuyển một cách dị thường.

Hắn không chỉ lấy đạo tâm để phát thề, mà còn dùng Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể để đúc thành lời thề.

Thật không thể thật hơn!

Bầu trời đầy sao hoàn toàn tĩnh mịch.

Các đại nhân vật của Thần tộc Hoàng Kim đều bày ra biểu cảm nghiêm túc, tất cả bọn họ đã cảm nhận được sự kiên định của Thái Sơ Bắc Vọng.

Lời thề này đã truyền khắp chư thiên, cũng ăn sâu vào kỷ nguyên vũ trụ, không có khả năng hối cải.

Vì sao Hoàng Cẩm Sương lại là cơn ác mộng của hắn?

Hàng vạn vạn sinh linh bàn tán xôn xao, Hoàng Cẩm Sương quả thực đã từng tuyên chiến Thái Sơ Bắc Vọng, thậm chí còn muốn giẫm đạp hắn ở dưới chân.

Nhưng nếu câu nói này lại biến thành ác mộng, điều này không khỏi có chút hoang đường.

Đột nhiên.

Đám người nhớ tới một thất bại nho nhỏ của Thái Sơ Bắc Vọng trên con đường vô địch ——

Hai thiên kiêu Nhật Bất Lạc từng bị Thất Quan Vương săn giết cùng một lúc, ngay cả Thái Sơ Cảnh Long cũng phải chết thảm, còn Thái Sơ Bắc Vọng phải dựa vào Cấm Đạo Hoàn và một viên khí chủng mới miễn cưỡng trốn thoát một kiếp.

Chẳng lẽ hắn từng đụng phải Hoàng Cẩm Sương, rồi bị nàng làm nhục trần trụi?

Khả năng này cực lớn!

Dù sao đi nữa, Thái Sơ Bắc Vọng lúc đó cũng không có Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, chiến lực cũng không biến thái đến nhường này.

Bên trên vầng Đại Nhật chói chang, rất nhiều hư ảnh tóc vàng lâm vào trầm tư, bọn họ cũng nghĩ đến khả năng này.

Một sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, nhưng lại bị ám ảnh bởi một cơn ác mộng nghiệt ngã. Một khi Hoàng Cẩm Sương vẫn không bị diệt trừ, nàng ta sẽ gây tác động đến con đường trường sinh sau này của hắn.

Mà ứng cử viên đạo lữ của Bắc Vọng đều là thiên chi kiêu nữ, các nàng xuất thủ cũng tương đối phù hợp.

Yêu cầu này vô cùng hợp ý.

Cùng lúc đó, sát khí trong đáy mắt của các tộc nhân Hồn Bất Quy và Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng dần dần suy yếu, trong đầu ngẫm nghĩ lời thề của tên cẩu tặc này một lần nữa.

Hắn ta lấy đạo tâm vô địch để phát thề, thậm chí còn thi triển Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể để đảm bảo với hàng vạn sao trời.

Hoàn toàn chính xác không có đào hố!

"Được!"

Hư ảnh kim bào mờ mịt phóng to ra hàng vạn trượng, quốc vương Vĩnh Hằng Quốc Độ nhẹ nhàng phun ra một chữ.

Ông ta đã đáp ứng thay Vô Thiên Yếm Vãn.

Dù sao đi nữa, Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng muốn tiêu diệt toàn bộ dư nghiệt của Thất Quan Vương, huống hồ đây còn là cơ hội cho Yếm Vãn sáng lập thành tích huy hoàng bằng cách tru sát Hoàng Cẩm Sương không ai bì nổi.

Sau đó, nàng có thể kết đạo lữ cùng Thái Sơ cẩu tặc, quang minh chính đại sở hữu Minh thể và một nửa Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể.

Một công nhiều việc!

Hồn Bất Quy ở phía bên kia cũng nhanh chóng phân tích uy khuyết điểm, sau đó nhanh chóng đồng ý, đề nghị này của tên cẩu tặc hoàn toàn phù hợp với ý muốn của bọn họ.

Bầu không khí căng thẳng dần dần tan biến, Từ Bắc Vọng vẫn vô cảm như cũ, nhưng trong lòng lại thở phào một hơi.

Lời thề lần này của hắn, không hề có một chút giả tạo.

Điều kiện tiên quyết để thực hiện lời thề này chính là cái chết của lão đại, nhưng nếu lão đại bỏ mạng, chó săn cũng không muốn sống.

Bất quá.

Hai bà điên này sao có thể tìm thấy lão đại chứ? Cho dù tìm được đi chăng nữa, các nàng cũng sao có thể đánh bại lão đại cao quý của hắn chứ?

Lời thề này, một mặt, đang thể hiện tình yêu không đổi thay của chó săn; một mặt khác, chính là đòn roi thúc giục nàng tu luyện chăm chỉ.

“Ta sẽ giết Hoàng Cẩm Sương, nhưng trước đó, ta phải giết nàng ta.”

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ nhếch khóe môi, sau đó nhìn về phía thiếu nữ đang mặc vũ y sặc sỡ.

Con ngươi màu đỏ của Thần Đồ Mộng Chi dần dần biến thành màu máu đậm, đồng thời cũng lộ ra ra nụ cười tàn nhẫn đáng sợ.

Bầu không khí bỗng trở nên quỷ dị hơn bao giờ hết, một trận chiến kinh thiên động địa sắp nổ ra.

Giải quyết đối thủ cạnh tranh trước, đây đích thị là kế sách hay.

Chương 539: Hai nữ tử chém giết lẫn nhau (1)

Dưới bầu trời đầy sao bao la.

Mái tóc trắng xóa của Vô Thiên Yếm Vãn nhảy múa giữa không trung, nàng ta không nói lời nào, nhưng nụ cười ở khoé môi tựa như có ma lực, khiến người ta không kiềm được mà đắm say.

Nàng ta phong nhã tài hoa, tựa như nữ thần rực rỡ chói mắt, có một không hai trong vũ trụ.

Khi Hoàng Cẩm Sương dần dần trở nên ảm đạm điêu tàn, ma nữ đầu bạc này chính là thiên chi kiêu nữ sáng chói nhất thời đại này.

Nàng ta cười tươi một tiếng, từ từ đi về phía thiếu nữ mắt đỏ, một trận chiến được ghi vào lịch sử sắp bùng nổ.

Chỉ vì tranh đoạt một nam nhân!

Nam nhân đó cũng rất phi phàm, chính là người sở hữu đạo tâm vô địch, được xưng tụng là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên.

Các nàng đang chém giết lẫn nhau, chỉ vì muốn làm bạn với hắn trên con đường trường sinh dài dăng dẵng.

Chiến!!

Hàng vạn tỉ sinh linh ở khắp nơi đều nhiệt huyết trôi trào, không ai dám chớp mắt mà đều nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong mảnh vỡ.

Rốt cuộc ai sẽ chiếm phần thắng?

Đảng phái Bắc Văn kích động sục sôi, dường như đã đoán trước được kết quả, Thần Đồ Mộng Chi sẽ chết rất thảm.

Còn đảng phái Bắc Mộng thì lại thấp thỏm lo sợ, những vẫn tin tưởng Thần Đồ Mộng Chi sẽ sáng lập nên kỳ tích.

Đám lão cổ đổng và các đại nhân vật đang có mặt ở đây đều bày ra vẻ mặt nghiêm trọng, Vĩnh Hằng Quốc Độ và Hồn Bất Quy đều không ra tay can thiệp.

“Đến đây là được rồi, đừng để tổn hại hoà khí.”

Thân ảnh thánh khiết mờ mịt đứng sừng sững giữa tinh không, hắn ta như đang đắm chìm trong hàng vạn ánh sao sặc sỡ, cất giọng nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Ầm ầm!

Thân thể của nữ tử váy đen phun trào ra lực lượng tràn đầy của từng đại thế giới, mạnh mẽ khủng bố đến mức khiến cho các lằn ranh vũ trụ xuất hiện vô số vết rách.

Một phương vũ trụ bị bao trùm trong một thế giới cổ đại vô cùng chân thực, uy lực Đại Đế vĩ đại đến mức này, quả thật rất kinh thiên động địa.

“Đồ tiện nhân bị bệnh tâm thần, ngươi đi chết đi!”

Vô Thiên Yếm Văn không kiêng nể gì mà cười to, vô số thế giới khổng lồ quét ngang bầu trời, bay về phía đôi mắt màu đỏ của Thần Đồ Mộng Chi.

“Mạnh quá.”

“Đây là sức mạnh của Cổ Đế sao?”

Từ Bắc Vọng âm thầm xuýt xoa, thực lực hiện giờ của hắn rất khó

chống chọi lại.

Khó giải quyết nhất chính là, nếu hắn sử dụng mấy chục đóa hoa Bỉ Ngạn để trấn sát bà điên này, nàng ta nhất định sẽ bị cứu giá ngay lập tức.

Vô Thiên Yếm Vãn đang đứng trong tốp mười bảng Vấn Đỉnh mà, Thần tộc đã dồn vô số tâm huyết vào người này, sao bọn họ có thể chịu nổi tổn thất khi nàng ta bỏ mạng chứ.

Vậy nên, nếu không thể hoàn toàn hủy diệt đối phương, thì bản thân hắn sẽ trở thành cánh hoa héo tàn, dù sao hoa Bỉ Ngạn cũng là Minh vật chỉ được sử dụng một lần duy nhất.

Suy cho cùng, hắn đã quá dựa dẫm Minh khí, cần phải nâng cao chiến lực của mình.

Trong không gian vũ trụ đang bị bao trùm bởi thực giới cổ đại, núi non sặc sỡ chập trùng mọc lên, đất đai rộng rãi trải dài, màn sương trắng cũng theo đó lan tràn ra xung quanh.

Làn mưa đạo vận vẩy xuống núi non, cánh hoa trong suốt rơi lả tả, hương thơm ngào ngạt động lòng người, khiến vũ trụ cứ như một vùng đất ảo mộng.

“Hắn là của ta!”

Thần Đồ Mộng Chi nổi điên giống như Tử thần ở Địa Ngục, hai gò má ngọc tuyệt đẹp trở nên dữ tợn, cuồng loạn.

Ầm ầm!

Thực giới cổ xưa va chạm mãnh liệt với núi non trong vũ trụ, khiến một mảng bầu trời chấn động kịch liệt, cứ như đại nạn tận thế chuẩn bị giáng lâm.

“Không phân được thắng thua.”

“Cuối cùng không biết ai thắng ai thua đây?”

Từ Bắc Vọng quan sát say sưa, hai bà điên này tuyệt nhiên đều dùng hết sức mình, căn bản không thèm thăm dò gì cả.

Sắc mặt của rất nhiều phôi thai thiên đạo đều trở nên trắng bệch, nội tâm nảy sinh nỗi sợ hải, hoảng hốt không thể giải thích được.

Cổ Đế quả thực là một đường ranh giới, thực lực của bọn họ và các

nàng chênh lệch quá lớn, có lẽ vĩnh viễn cũng không đuổi kịp được.

Đại chiến lan tràn đến biên giới vũ trụ, hai nữ thần lộng lẫy chiến đấu với nhau, sao trời đã sắp ngập tràn trong cơn mưa máu hoàng kim.

“Phải bình tĩnh chứ…”

Hai mắt Từ Bắc Vọng nhìn chăm chăm vào chiến trường, suýt nữa cười ra tiếng.

Hắn ước gì hai bà điên này đều đi chết hết đi.

Điên đúng là điên thật, nhưng mạnh cũng là mạnh thật, thực lực của Thần Đồ Mộng Chi tuyệt đối không chỉ ở hạng năm của bảng Vấn Đỉnh.

Cuộc chiến kinh hãi thế tục giằng co ước chừng chín canh giờ, hai nữ tử đánh hăng đến độ mặt biển màu tím ban đầu đều khô cạn, các loại năng lượng hỗn độn đều nhanh chóng suy kiệt, nhưng vẫn không phân thắng bại như trước.

Tiên dược truyền thuyết rơi đầy bầu trời, điên cuồng tẩm bổ các năng lượng đã bị hút cạn, hư ảnh Đại Đế dần dần được phóng to trong ngân hà!

Các Thần tộc Hoàng Kim đều vô cùng chấn động, thậm chí còn kinh hãi ruột gan, Thần Đồ Mộng Chi vốn bị đánh giá thấp, nhưng tiềm lực của nàng quả thực không hề có giới hạn.

Rõ ràng là hai nàng đánh nhau đến mức điên cuồng, thi triển vô số đạo pháp có một không hai lừng lẫy xưa nay, những kiện Đạo khí đỉnh cấp và vô số dị bảo đại đạo xuất hiện trôi nổi ở trên bầu trời.

Chương 540: Hai nữ tử chém giết lẫn nhau (2)

“Tiện nhân!”

Mỗi một cọng trong mái tóc dài màu nâu của Thần Đồ Mộng Chi đều có dòng máu đang chảy xuôi, khuôn mặt xinh đẹp tựa như lệ quỷ ở địa ngục, nàng ta lặng lẽ nở một nụ cười khiếp đảm.

Ầm!

Cây cầu Nại Hà mờ ảo tuôn ra từ cơ thể của nàng ta, cái giếng được đặt ở đầu cầu dường như đang cất giấu một siêu năng lực từ thời đại thần thoại, cho nên không ngừng tạo ra những quy tắc đạo vận quỷ dị yêu tà.

Ngôi sao ở nơi xa xôi vỡ nát thành bột mịn, hàng vạn sinh linh đều bị tế sống, huyết dịch chảy lênh láng khắp cầu Nại Hà, hài cốt chất đống thành núi.

Dòng sông máu cuồn cuộn tuôn trào, gần như nhuộm đỏ cả vũ trụ.

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn mang theo lực lượng quỷ đạo mạnh mẽ vô địch, không gì cản nổi, chôn vùi hết thảy kẻ địch!

Nhưng đảng phái Bắc Mộng còn chưa kịp hoan hô, bọn họ đã chứng kiến cảnh tượng kinh dị.

Một luồng uy áp hủy diệt khủng bố ập xuống, phủ kín từng tấc hư không, màn sương mù màu xám lan tràn khắp vũ trụ, một bàn tay óng ánh với kích thước che lấp bầu trời đột nhiên nhô ra..

Sự xuất hiện của cỗ sức mạnh hủy diệt có thể chôn vùi tất cả này, đã khiến cầu Nại Hà lập tức sụp đổ.

Bàn tay óng ánh vắt ngang bầu trời, diễn hoá thành một tấm lưới khổng lồ màu xám, chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ cầu Nại Hà đã nằm trọn trong lòng bàn tay.

Quy luật hủy diệt khủng bố dường như đang muốn lặp lại trật tự ở dương gian, trở thành một chúa tể Minh giới duy ngã độc tôn!

Tộc nhân Hồn Bất Quy tê dại cả da đầu, nỗi sợ hãi thổi quét qua toàn quân, ai nấy đều có một dự cảm cực kỳ xấu.

Còn đám lão quái vật của Vĩnh Hằng Quốc Độ lại chợt biến sắc, chú ý đến một sợi tơ vô hình giấu ở dưới cầu Nại Hà.

“Cẩn thận!”

Gần như cùng một lúc, đủ loại âm thanh già nua vang lên.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, hắn rất chắc chắn bà điên đã dùng Minh khí phế phẩm.

Tuy rằng Minh thể của nàng ta mạnh hơn, nhưng sức mạnh hủy diệt này lại không đủ tinh khiết.

Có điều, bà điên đã ra đòn sát thủ, có lẽ thiếu nữ tâm thần sắp phải lên đường chầu chời rồi.

Vũ trụ trở nên tĩnh mịch trong một chớp mắt, sức mạnh hủy diệt và lực lượng tử vong đan xen vào cùng một chỗ, khung cảnh giếng ma tỉnh sụp đổ khiến vô số oán linh bay lả tả trong tinh không.

Cảnh tượng này này quá mức rung động, quy tắc đạo vận bị xoắn nát thành hư vô, tu sĩ bình thường căn bản là không thấy rõ thế trận, ngay cả một chút dấu vết cũng không bắt được.

Ai thắng ai thua?

Một con mắt màu đỏ phiêu đãng ở tinh không, cơ thể nhỏ nhắn uyển chuyển đã bị vỡ nát thành bột mịn, bị Vô Thiên Yếm Vãn cắn nuốt luyện hóa hết tháy.

Nhưng sợi tơ vô hình vô sắc kia lại triệt hạ khả năng sự ăn mòn của Minh khí, đâm xuyên qua cái cổ trắng nõn, Vô Thiên Yếm Vãn cũng chỉ còn lại một cái đầu xinh đẹp.

Ầm!

Vô số dị tượng trào ra từ Hoàng Tuyền, phong ấn năng lượng hỗn độn trên tinh không, các lão cổ đổng Hồn Bất Quy lần lượt động thủ, bỏ một con mắt vào thần vật ẩn chứa Sinh Mệnh Nguyên Tuyền.

Thần Đồ Mộng Chi, chỉ còn một con mắt!

Nội tâm của hàng vạn sinh linh chấn động không ngừng, màn giao thủ ngang bằng này quá mức đặc sắc, quả thực vạn năm khó gặp.

Trận tử chiến giữa hai đại thần nữ, cuối cùng cũng hạ màn.

Bầu trời đầy sao tĩnh mịch như hầm mộ, đôi tay thon dài của Thần Đồ Mộng Chi cầm lấy đầu lâu của chính mình.

Đôi mắt đào hoa kia vẫn động lòng người như trước, nhưng hình ảnh này lại hết sức kỳ lạ và rung động.

“Dám giành nam nhân với ta, ngươi có xứng không?”

Nàng ta cương quyết cười to, cái đầu trong tay kiêu ngạo liếc nhìn khắp tinh không.

Từng đại thế thế giới bắt đầu phun trào vô số tiên dược truyền thuyết, hội tụ thành sông cùng với Sinh Mệnh Nguyên Tuyền.

Tà váy màu đen của Vô Thiên Yếm tung bay giữa không trung, nàng ta như một vị Ma Tôn cái thế, bình tĩnh đi vào để đúc lại cơ thể.

Dưới bầu trời vẫn yên tĩnh không tiếng động như trước, mọi người vẫn còn dừng lại ở trong sự rung động ban nãy, gian nan hồi thần lại.

Vô Thiên Yếm Vãn, thắng!

Nếu Hồn Bất Quy không xuất thủ cứu viện, Thần Đồ Mộng Chi có lẽ đã tắt thở, huyết dịch hoàng kim bị ăn mòn không còn sót lại chút gì, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Tuy rằng Vô Thiên Yếm cũng có chút thảm hai, nhưng thắng chính là thắng.

Trong trận chiến tranh đoạt Thái Sơ cẩu vật, Vô Thiên Yếm Vãn dẫn đầu, hoàn toàn chiếm được ưu thế.

Còn sắc mặt của những người ủng hộ đảng phái Bắc Mộng đều tái nhợt, tình nguyện tiếp nhận những lời cười nhạo và chế giễu của đảng Bắc Vãn.

Ai thích hợp với áo bào trắng cấm kỵ hơn, không cần nói cũng biết.

Thái sơ bắc vọng, phá vỡ kỷ nguyên!

Bọn họ mới là đôi tình nhân được chú ý nhất trong kỷ nguyên vũ trụ, làm bạn và giúp đỡ lẫn nhau trên đường trường sinh, sáng lập nên những thần thoại kỳ tích rộng lớn mạnh mẽ!

“Bảng Vấn Đỉnh biến đổi rồi!”

Một sinh linh kinh hãi hét lên

Vô Thiên Yếm Vãn bất thình lình xếp hạng năm bảng Vấn Đỉnh, còn Thần Đồ Mộng Chi thì đương nhiên là hạng tám bảng Vấn Đỉnh!

Những cái tên sáng chói rực rỡ trong dải ngân hà màu ngà sữa kia tạo nên cơn thuỷ triều vô biên cùng một lần nữa, đảng phái Bắc Mộng vốn đang đau khổ muốn chết lại dấy lên ngọn lửa hừng hực trong mắt.

“Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu, thoáng cái đã thăng lên tám hạng, đủ để chứng minh tiềm năng thiên phú của Thần Đồ tiên nữ, nàng vượt qua Vô Thiên Yếm Vãn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!”

“Đúng vậy, Thần Đồ tiên nữ chỉ vừa mới thích ứng với cảnh giới Cổ Đế mà thôi, Vô Thiên Yếm Vãn may mắn thắng nửa chiêu, căn bản không đáng khen.”

Sinh linh ủng hộ đảng phái Bắc Mộng cố gắng cãi cọ, nhằm khẳng định tiềm năng vô tận của Thần Đồ Mộng Chi.

P.s: các Đh tham gia event đổi KP lấy tlt ở comment ghim/ thông báo của truyện nhé

Chương 541: Sương mù nồng nặc (1)

“Giỏi!”

Dưới bầu trời đầy sao màu tím, Thái Sơ Hồng đứng sừng sững trong ánh mặt trời chói chang, biểu cảm của ông ta vô cùng vui sướng.

Xét về chất lượng thiên kiêu cái thế ở thời đại này, Nhật Bất Lạc thuộc tầm trung du trong số các Thần tộc Hoàng Kim.

Một khi Bắc Vọng kết hôn với một trong những nữ tử đó, thì trong tốp mười người xếp đầu trong bảng Vấn Đỉnh, Nhật Bất Lạc sẽ sở hữu đến hai vị trí!

Nhưng ông ta hoàn toàn không biết, bởi vì Vô Thiên Yếm Vãn, hạt sống số một đã sớm ghi hận Thái Sơ Bắc Vọng rồi.

Hàng vạn ánh sao bao trùm, một viên thiên thạch sáng chói bay về phía biên giới vũ trụ với tốc độ kinh hoàng.

“Đừng đi!”

Trong dị tượng của vô số đại thế giới, nữ tử váy đen tóc trắng từ từ bước ra, cơ thể đã được rèn đúc lại như cũ, da thịt trắng nõn sáng bóng rực rỡ.

“Nam nhân, xin đi theo ta.”

Vô Thiên Yếm Vãn nở nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt hiện hai má lúm đồng tiền, khóe môi có một độ cong hoàn mỹ.

Nàng liếc nhìn viên thiên thạch, ánh mắt có chút vừa lòng như đang thưởng thức vật phẩm thuộc quyền sở hữu của mình.

Từ Bắc Vọng vốn định mượn cơ hội chuồn mất, viên thiên thạch nổ tung thành vô ánh áo sao, hắn khoanh tay đứng sừng sững giữa không trung.

Thiếu nữ tâm thần đang tạm thời yếu thế một chút, cục diện cân bằng bị phá vỡ, mà Vô Thiên Yếm Vãn đã chiếm thượng phong.

Vô Thiên Yếm Vãn bước lên phía trước, kề sát đánh giá thân ảnh tuấn mỹ lộng lẫy này.

Nàng ta dùng phương pháp truyền âm đặc biệt, giọng nói cứ tựa như tiếng trời, lộ ra sự quyến rũ và hấp dẫn duy nhất: "Muốn làm tình với ta không?"

"Ta muốn giao hoan với ngươi ở Hoàng Tuyền, chúng ta cùng mây mưa sơn vu dưới sao trời. Ta muốn ngậm lấy từng tấc da tấc thịt trên người ngươi, muốn liếm hết mỗi một lỗ chân lông trên da thịt ngươi."

Nàng ta cứ như kẻ điên đang phát bệnh, gương mặt hoàn mỹ dưới mái tóc bạc lộ ra biểu cảm si mê cuồng nhiệt.

Từ Bắc Vọng lập tức sởn gai ốc.

"Đúng là thần tiên quyến lữ mà, chư thiên vạn vực đều ăn mừng."

Một Đạo Quân không khỏi cảm thán, cảm thấy hai người này quả thực rất xứng đôi.

Mọi người gật đầu theo bản năng, bọn họ đều sử dụng Minh khí huyền diệu kỳ lạ, vợ chồng đồng lòng đến mức này, không biết sẽ làm ra thành tựu kinh hãi muôn đời như thế nào đây.

"Phu quân, ngươi không cần ta sao?"

Bên trong vùng không gian dị tượng Hoàng Tuyền, thiếu nữ mắt đỏ nhẹ nhàng tủi thân đi đến, khóe mắt tràn ngập nước mắt trong suốt, nàng ta vừa nắm lấy góc áo vừa uỷ khuất rơi lệ.

Đồ điên!

Tất cả đều điên rồi!

"Tại hạ sắp đột phá, xin cáo từ trước."

Từ Bắc Vọng không thể ở đây được nữa, hóa thành sao chổi nhanh chóng rời đi.

Khi trông thấy thân ảnh thánh khiết càng lúc càng xa vời, hai nàng vẫn còn chưa đi theo, mọi người bàn tính trong lòng.

Còn tất cả các Thần tộc Hoàng Kim đều đang cân nhắc lợi và hại trong lòng, một khi Thái Sơ Bắc Vọng xác định hôn sự, bọn họ nên lấy gì ứng đối đây?

Ánh mắt Vô Thiên Yếm Vãn hiện lên một tia trêu tức, còn Thần Đồ Mộng Chi thì cứ khóc, khóc đến độ cả đại đạo đều đang rên rỉ.

“Phế vật, nếu ngươi còn dám đến gần hắn nữa, ta dám chắc ngươi không may mắn như lần này đâu.”

Vô Thiên Yếm Vãn cười lạnh một tiếng với thiếu nữ tâm thần, hóa thành một đóa hoa tươi đẹp, biến mất dưới bầu trời sao.

“A!!”

Thần Đồ Mộng Chi đang khóc đến mức tê tâm liệt phế, nhưng nàng ta lại đột nhiên mỉm cười rồi đứng lên, dung mạo đẹp đẽ nở nụ cười thản nhiên.

“Tiện nhân, ta sẽ uống sạch máu của ngươi, ăn sống con mắt của ngươi!”

Nàng bước lên cầu Nại Hà, bóng dáng biến mất trong cơn lốc u tối trong thoáng chốt.

Hàng vạn sinh linh khắp nơi đều khiếp sợ đến chết lặng, hai vị nữ thần cái thế này tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, trận chiến này tuy rằng kết thúc, nhưng có lẽ đây chỉ là một bắt đầu.

Về sau, vũ trụ càng thêm náo nhiệt rồi!

Quả nhiên, áo bào trắng cấm kỵ đi đến đâu, truyền thuyết đặc sắc xuất hiện tới đó!

Hành tinh Bắc Vọng.

Cánh hoa đào phủ kín khắp đất trời, cảnh sắc khiến người nhìn vào phải đắm chìm.

Chín nữ bộc xinh đẹp lặng lẽ đứng giữa không trung, nhìn chằm chằm vào thân ảnh thánh khiết của chủ nhân bằng ánh mắt tò mò.

Chủ nhân bị làm sao vậy?

Bọn họ đã ở nơi này được nửa tháng .

Ở ngoại giới, cuộc thảo luận giữa đảng Bắc Mộng và đảng Bắc Vãn ngày càng gay gắt, thậm chí còn lan lên tận Thiên Đình, tạo nên một làn sóng vô biên.

Mà nhân vật được chú ý nhất dường như mang tâm sự nặng nề.

Từ Bắc Vọng đứng sừng sững trên đỉnh núi, hắn chắp hay tay sau lưng, biểu tình cực kỳ trầm mặc, ánh mắt sâu thẳm hiện lên một tia lo âu không dễ phát hiện.

Thực sự có gì đó không ổn.

Dựa theo dục vọng chiếm hữu biến thái của lão đại, nàng sớm đã xuất hiện, thề phải săn giết hai kẻ điên kia.

Nhưng hiện giờ, nàng lại im hơi lặng tiếng đến mức bất thường.

Chỉ có duy nhất một khả năng.

Nàng không biết!

Nhưng sự tình lần này đã truyền đến mọi ngóc ngách của vũ trụ, nhạc mẫu khẳng định là không thể che giấu tin tức được nữa, vì sao lão đại còn chưa có biết được?

Ngay cả những thánh địa của vũ trụ như Phong Đế Thiên Thê cũng không hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, những người ở bên trong có thể tùy thời tiếp nhận thông tin bất cứ lúc nào.

Từ Bắc Vọng nghĩ đến động thái đột nhiên bỏ đi, cùng với trạng thái khóc lóc bất thường của con mèo ngu ngốc…

Đột nhiên, cơn khủng hoảng chiếm toàn bộ đại não của Từ Bắc Vọng, trái tim của hắn giống như là bị đâm xuyên thấu…

Con đường cấm kỵ không thể nói của vũ trụ.

Lão đại nhất định đã tới đó.

Từ Bắc Vọng cảm thấy rét lạnh trong lòng, hắn trở nên luống cuống bất an hơn bao giờ hết, đồng thời thập phần chắc chắn về suy đoán của mình.

“Ta làm cho nàng cảm thấy áp lực sao?”

Hắn thì thầm với chính mình, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Chương 542: Sương mù nồng nặc (2)

Đột nhiên.

Hàng vạn tia sáng hoàng kim bao phủ bầu trời, đại đạo phát ra tiếng nổ đùng đùng, cơn mưa sao băng rả rít rơi xuống, một nam tử áo đen với diện mạo anh tuấn cao quý chậm rãi bước ra.

Ánh mắt hắn ta có chút lạnh nhạt, bộ dáng cao cao tại thượng nhìn xuống Từ Bắc Vọng: "Ngươi phải kết hôn Thần Đồ Mộng Chi."

Thái Sơ Trích Tiên ngạo ngễ ra lệnh, ngữ khí hời hợt ẩn chứa khí thế không thể nghi ngờ.

Nhiều lão quái vật tóc vàng đang đứng sừng sững ở tinh vực đều bày ra vẻ mặt ngưng trọng, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Bọn họ không thể ngờ rằng, hạt giống số một của Thần tộc lại ái mộ Vô Thiên Yếm Vãn đến mức si mê phát cuồng.

Chỉ chờ đến khi bản thân có đủ thực lực xông pha vào ba vị trí đầu trên bảng Vấn Đỉnh, hắn sẽ mang theo tư thái cường thế bễ nghễ để đưa ra lời cầu hôn với Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Ai ngờ, Từ Bắc Vọng lại nhanh chân đến trước.

Chuyện này quả thực có chút náo loạn…

Để tránh cho ngoại giới chê cười, khi còn ở Phong Đế Thiên Thê, Trích Tiên vẫn luôn nhẫn nhịn từ đầu đến cuối, không hề gây khó dễ với bất kỳ người nào.

Trong vùng đất tịnh thổ bên trên vầng Đại Nhật chìm nổi, Thái Sơ Hồng xuất đầu lộ diện, thành khẩn nói: "Bắc Vọng, xin ngươi hãy hy sinh vì vinh quang của Nhật Bất Lạc."

Đứng ở góc độ của Nhật Bất Lạc, đây hiển nhiên là phương án thông gia tuyệt vời nhất.

Từ Bắc Vọng cưới Thần Đồ Mộng Chi.

Thái Sơ Trích Tiên cưới Vô Thiên Yếm Vãn.

Nếu như vậy, Nhật Bất Lạc nghiễm nhiên sở hữu ba vị trí trong tốp mười người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

Chờ đến khi Từ Bắc Vọng thuận lợi trưởng thành, hắn nhất định sẽ có cơ hội tiến vào tốp mười, đến lúc đó, bọn họ nhất định có thể cạnh tranh cùng Quốc gia Trường Sinh Bất Hủ.

Hơn nữa, hai mối hôn sự này chắc chắn sẽ đẩy danh vọng của Nhật Bất Lạc lên đến đỉnh cao nhất.

“Bắc Vọng, đây cũng là ý tứ của chủ nhân Thiên Đình.”

Một giọng nói già nua và ôn hòa vang lên, vầng Đạt Nhật hoàng kim phản chiếu ra hư ảnh trẻ tuổi của một vị cường giả Đạo Quân.

Câu nói này đang ám chỉ đến ý kiến của toàn bộ tầng lớp đang nắm giữ quyền lực trong Thần tộc.

“Sao cũng được.”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, hắn khẽ gật đầu.

Tốt hơn hết, bọn họ nên cử ra một người khác kết hôn Thần Đồ Mộng Chi luôn đi, như vậy thì hắn cũng có thể được giải thoát.

Giọng điệu tùy ý này khiến cho Thái Sơ Trích Tiên có chút khó chịu, hắn trầm giọng hỏi: “Ngươi không quá bằng lòng?”

“Trích Tiên!”

Mấy lão cổ đổng tóc vàng quát lớn.

Bọn họ có thể nhận ra nỗi nghẹn khuất của Trích Tiên, làm sao hắn có thể không tức giận khi chứng kiến nữ nhân mà mình coi trọng lại đem lòng yêu một nam nhân khác?

Nhưng Thần tộc Nhật Bất Lạc cần phải đoàn kết, hạt giống số một và số ba tuyệt đối không thể phát sinh bất hòa.

Sắc mặt Từ Bắc Vọng vẫn ung dung bình thản như cũ.

“Ta ghét ánh mắt của ngươi.”

Thái Sơ Trích Tiên từng bước đến gần, đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia lạnh léo.

Trong phút chốc.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng bắn ra sát ý.

Tâm trạng của hắn vốn dĩ đã hỏng bét, nỗi lo lắng về sự an nguy của lão đại kích động toàn bộ hệ thần kinh, vậy mà tên ngốc này còn cố tình khiêu khích.

Bà điên kia không thích ngươi, cớ sao ngươi lại phát tiết oán khí với lão tử?

Ầm ầm!

Bầu trời đầy sao đột nhiên đổi màu, hàng trăm triệu ánh sao bắt đầu ngưng tụ, màn sương mù xám xịt lan tràn khắp hành tinh, thân ảnh thánh khiết giống như một tôn Minh chủ với đôi mắt cô quạnh thờ ơ.

“Ngươi muốn chết đúng không?”

Thanh âm lạnh lẽo ẩn chứa sức mạnh hủy diệt vô tận, Vương hoa Bỉ Ngạn trên Minh kỳ phát ra âm thành vù vù, tựa như muốn đâm xuyên không gian mà lao ra.

Một trận chiến bất thình lình khơi mào, khiến cho các đại nhân vật Nhật Bất Lạc không khỏi kinh hãi chấn động, rất nhiều lão quái vật sử dụng sức mạnh tối cao của mình xua tan màn sương mù xám xịt đang bao phủ bầu trời đầy sao.

Khuôn mặt Thái Sơ Trích Tiên trở nên âm u, ánh mắt như đang tuôn trào nọc độc, lạnh lùng nói: “Con kiến hôi, ngươi đang động thủ với ta?”

Hắn ta gằn từng chữ, sau đó bật cười thành tiếng, cười to đến mức phẫn nộ .

Trong nháy mắt, hàng ngàn chùm sáng đại đạo nở rộ rồi bao trùm toàn bộ cơ thể của hắn, từng đóa từng sen trắng tràn ngập khắp vũ trụ.

“Dừng tay!”

Một lão quái vật Nhật Bất Lạc nghiêm khắc quát.

Sắc mặt tất cả mọi người trở nên khó coi, ai nấy đều tức giận đùng đùng, nhanh chóng ngăn cuộc ẩu đả này.

Hạt giống số một khai chiến với hạt giống số ba, nếu chuyện này

truyền ra ngoài, Nhật Bất Lạc tuyệt đối trở thành trò cười cho thiên hạ!

“Ngươi chọc giận ta.”

Biểu cảm Thái Sơ Trích Tiên vẫn còn u ám như cũ, hắn nhất định sẽ ghi nhớ sự sỉ nhục này trong lòng.

“Trích Tiên, ngươi đừng so đo với tộc đệ.”

Thái Sơ Hồng vung ống tay áo, thanh âm chuyển sang nghiêm khắc: “Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi gây thù chuốc oán khắp nơi cũng thôi đi, hiện tại còn khơi mào xung đột trong Thần tộc.”

Biểu cảm của ông ta có chút vặn vẹo vì kích động, nếu như hai hạt giống phát sinh mâu thuẫn, bọn hắn làm sao có thể nhất trí hòa thuận, cùng nhau tạo nên huy hoàng tối cao của thời đại này?

Kẻ đầu sỏ tất nhiên là Thái Sơ Từ Bắc Vọng!

Nhưng thật ra, những lời này của Thái Sơ Hồng chính là tấm lá chắn bảo hộ cho hắn. Phải biết rằng, Trích Tiên sở hữu thế lực hậu thuẫn cực kỳ cường đại, mẫu thân của hắn là một trong những người đứng đầu Thần tộc.

Chương 543: Sương mù nồng nặc (3)

“Nam nhân của ta thật uy phong.”

Tại một nơi xa xôi trong bầu trời đầy sao, từng dị tượng đại thế giới quét ngang vũ trụ, một tiếng cười tươi mát như làn gió đầu mùa lan truyền khắp mảnh thiên địa rải đầy hoa đào.

Ba ngàn sợi tóc trắng bạc nhảy múa giữa không trung, nữ tử váy đen như vừa được tắm rửa trong ánh hào quang rực rỡ, nàng ta xuất hiện giữa những đám mây mù hỗn độn sặc sỡ, khí chất cao quý đến mức khiến toàn bộ giống cái trong chư thiên đều không khỏi tự ti.

Vô Thiên Yến Vãn chậm rãi bước đến, đôi mắt ôn nhu tựa như làn nước mùa thu khẽ nhướng lên, nàng ta nhìn lướt qua chín nữ bộc đang bồn chồn bất an, nhàn nhạt nói: “Gọi ta là phu nhân.”

Chín nữ bộc đều bị bị uy hiếp bởi khí chất của nàng ta, chỉ có thể

răm rắp nói: “Phu… Phu nhân.”

Vô Thiên Yếm Vãn nở nụ cười hài lòng, phất phất ống tay áo rồi lướt qua chín nữ bộc.

“Chư vị tiền bối, xin hãy rời đi.”

Nàng nhìn về phía Từ Bắc Vọng, sau đó chớp chớp mắt vài cái.

Vầng Đại Nhật có kích thước hàng vạn trượng lao về nơi sâu thẳm trong vũ trụ, đám người Thái Sơ Hồng cho Từ Bắc Vọng một ánh mắt cảnh cáo, sau đó xé rách không gian rồi rời đi.

Bọn họ nhất định phải hoà giải mâu thuẫn giữa hai hạt giống, phương pháp tốt nhất chính là để Từ Bắc Vọng kết hôn với Thần Đồ Mộng Chi, điều này gia tăng lợi ích của Nhật Bất Lạc đến mức tối đa.

Vô Thiên Yếm Vãn nhìn về phía Thái Sơ Trích Tiên vẫn đứng im bất động, nàng cười nói: “Ta đang hẹn hò với nam nhân của ta, ngươi ở chỗ này làm gì?”

Dường như nhớ tới cái gì đó, nàng liếc mắt đánh giá, thản nhiên nói: “Ngươi mặc đồ đen trông thật khó coi, vẫn nên học theo nam nhân của ta, một thân áo trắng vô cùng tuyệt thế vô song.”

Vô Thiên Yến Vãn vừa dứt lời, chín nữ bộc đều rùng mình.

CMN!

Nàng ta đang lôi kéo thù hận tới cho chủ nhân!

Không cần nghĩ cũng biết, Trích Tiên công tử sở dĩ thường xuyên mặc áo bào màu đen, khẳng định là muốn tương xứng cùng với y phục của vị nữ ma đầu tóc bạc này…

Cơ thể Thái Sơ Trích Tiên có chút run rẩy không dễ phát hiện, nội tâm đang tuôn trào lửa giận điên cuồng, sát khí đối với con kiến hôi gần như hoá thành thực thể.

Nhưng cho dù đang ấp ủ hàng vạn lửa giận trong lòng, hắn cũng chỉ nhẹ nhàng nói ra: “Có đạo lý, đa tạ ngươi đã nhắc nhở.”

Thái Sơ Trích Tiên khôi phục phong thái cường thế trước sau như một của mình, bước vào một toà sen trắng muốt rồi phi nhanh trong thiên hành, từng ngôi sao trời ven đường vỡ vụn thành bột mịn.

Giữa những đỉnh núi cao chót vót, những cây đào kỳ lạ, những dòng

suối róc rách và những âm thanh yếu ớt của các loài chim.

Ngọn núi sừng sững, từng gốc đào kỳ lạ, dòng suối chảy róc rách, những âm thanh líu lo của chim chóc.

Vô Thiên Yếm Vãn ưu nhã dạo bước qua những đỉnh núi cao chót vót, từng gốc đào kỳ lạ, những dòng suối chảy róc rách. Sau đó nàng ta bắt đầu đắm chìm trong những âm thanh líu lo của chim chóc, sau đó nhẹ nhàng nhảy múa giữa sơn đào.

Từng đợt âm thanh thần tiên tuôn trào, các cánh hoa đào rực rỡ bay lất phất, tất cả đều đang chuyển động xung quanh nàng ta.

“Chủ nhân, thích không?”

Nàng nở nụ cười ngọt ngào, thanh âm mang theo sức hút từ tính mê hoặc.

Khi trông thấy Từ Bắc Vọng vẫn hờ hững như cũ, tư thế nhảy múa của nàng ta càng thêm quyến rũ mê hoặc, y phục màu đen ôm chặt lấy cơ thể, phác họa ra đường cong mềm mại uyển chuyển, khiến cho từng vì sao đường như đều tan thành hào quang rực rỡ đầy màu sắc.

Vô Thiên Yếm Vãn đi từng bước nhỏ đến gần thân ảnh áo bào trắng, ánh mắt ẩn chứa xuân sắc.

“Chủ nhân, thích không?”

Nàng quỳ dưới chân nam tử áo trắng, ngẩng đầu lên rồi nhìn xoáy vào đôi mắt xanh thẳm của hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ chu ra.

“Chủ nhân, hãy sủng hạnh ta đi.”

Nàng khẽ mím môi, ánh mắt càng lúc càng mê ly, khuôn mặt đỏ bừng như quả anh đào chín mọng.

“Đủ rồi…”

Từ Bắc Vọng vẫn không dao động, bình tĩnh nói: “Ngươi có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

Mức độ biến thái của bà điên đã vượt quá trí tưởng tượng của hắn, nàng ta thậm chí còn tình nguyện quỳ xuống hô chủ nhân.

“Ngươi quá sức khinh thường ta.”

Vô Thiên Yếm Vãn có chút uỷ khuất, sau đó đứng dậy khỏi mặt đất.

Nàng lấy ra một lọ sơn, phủ lớp màu xanh lam lên mười đầu móng tay, cười tủm tỉm rồi nói: “Nam nhân, ngươi hình như đã chết qua một lần, có đúng không?”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng vẫn không thay đổi, biểu cảm không có bất kỳ dao động nào.

Xin lỗi, tuy rằng tại hạ thường xuyên trang bức, nhưng vẫn chưa chết yểu bao giờ, số lần thụ thương chỉ đếm trên đầu ngón tay, hầu hết là do lão đại yêu quý của ta.

Xem ra, khả năng thôi diễn của bà điên này không được tốt cho lắm.

Vô Thiên Yếm Vãn chăm chú nhìn hắn, mỉm cười: “Suy nghĩ thật kỹ nha, ngươi chắc chắn đã chết qua một lần trước khi đến được vũ trụ này.”

Bỗng nhiên.

Từ Bắc Vọng như bị sét đánh, nội tâm kinh hãi.

Chết qua một lần?

Đến được vũ trụ này?

Hắn vốn dĩ đến từ Trái Đất, chẳng phải đã chết một lần sao?

P/s: Từ ác liêu quá sức luồn lách hoà nhập, suýt nữa thì quên hắn ta là người xuyên sách =)))

Chương 544: Sương mù nồng nặc (4)

Khi thấy hàng lông mày của Từ Bắc Vọng khẽ nhúc nhích, nhưng bộ dáng vẫn ung dung bình tĩnh như cũ, Vô Thiên Yếm Vãn hé miệng cười một tiếng: “Đừng giả vờ nữa, ta cũng đã chết một lần như ngươi.”

“Vậy thì sao?”

Thanh âm của Từ Bắc Vọng trở nên u ám.

“Trong chư thiên vạn vực, chỉ duy nhất phu thê chúng ta sở hữu được năng lượng Minh khí thống trị toàn bộ thế giới âm dương.”

Vô Thiên Yếm Vãn tiến lại gần hơn, những ngón tay mảnh khảnh vuốt ve vạt áo bào trắng như tuyết, nhàn nhạt nói:

“Nam nhân, chúng ta trở về quê hương thôi?”

Nội tâm của Từ Bắc Vọng bắt đầu sục sôi, giống như vừa bị đả kích nặng nề, hắn vô thức lùi lại nửa bước.

“Bên ngoài vũ trụ bao la này, nhất định còn một vũ trụ rực rỡ và lộng lẫy hơn nữa, và đó chính là quê hương của chúng ta.”

“Nhưng ta không thể tìm được đường về nhà, ngươi có thể giúp ta được không?”

Vô Thiên Yếm Vãn nở nụ cười yêu mị trên môi, mùi vị của tên nam nhân nàng khiến cho nàng hít thở không thông, từng tia từng sợi Minh khí khiến nàng điên cuồng hơn bao giờ hết.

Mặc dù Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh lạ thường, nhưng nội tâm lại dâng trào cảm giác kinh hãi vô tận.

Từ lâu hắn đã có suy đoán về sự tồn tại của vũ trụ chưa được biết đến, và Trái Đất chỉ là một ngôi sao nhỏ bé trong vũ trụ .

Đạo tâm vô địch, nhưng khí vận lại là con số âm.

Quan trọng hơn hết, tại sao Bắc Minh Phệ Huyết Thần Côn lại phù hợp với hắn đến vậy? Giống như định mệnh là dành cho nhau.

Những bài công pháp chỉ được ghi đến tầng thứ sáu, nhưng hắn vẫn tu luyện vô cùng thoải mái suôn sẻ, hơn nữa càng tu luyện càng hung ác.

“Ta vẫn luôn nghi ngờ kỷ nguyên trường hà, thảm họa lớn nhất trong chư thiên vạn vực, chính là do hai vũ trụ va chạm vào nhau.”

“Ngươi giúp ta được không? Đợi đến khi trở về quê hương, ta nhất định sẽ khiến ngươi sống lại. Hai vợ chồng chúng ta sẽ ngày đêm hạnh phúc khoái hoạt trên đường trường sinh, trở thành cặp uyên ương hạnh phúc nhất của cả hai vũ trụ.”

Mọi chân tướng của Vô Thiên Yếm Vãn đã được phơi bày, ánh mắt đen nhánh hiện lên từng tia khẩn cầu.

Nàng là phôi thai thiên đạo, nhưng ngay từ khi sinh ra từ bụng mẫu thân, trong đầu đã có sẵn một tia ký ức. Đó là một giọng nói mê

hoặc, luôn nhắc nhở nàng vốn dĩ không thuộc về nơi này, cho nên phải trở về quê hương.

Điều này đã trở thành chấp niệm của Vô Thiên Yếm Vãn, nàng điên cuồng tìm kiếm người sở hữu Minh khí, cuối cùng đã tìm được nam nhân này.

“Thật ra, ngươi cũng là phôi thai thiên đạo, chỉ là cuống rốn vỡ vụn, lại chuyển thế trọng sinh.”

Môi son của Vô Thiên Yếm Vãn khẽ úp mở, thanh âm rất chắc chắn.

Không chỉ một mình nàng ta hoài nghi, mà các đại Thần tộc Hoàng Kim đều suy đoán Từ Bắc Vọng chính là phôi thai thiên đạo, thậm chí là kỷ nguyên sinh linh. Nếu không, thiên phú áp đảo thời đại của hắn quả thực rất khó có thể giải thích.

Nam nhân này đã ngã xuống một lần, nhưng không có nghĩa thiên phú và đạo tâm của hắn không còn sót lại chút gì.

Mà Vô Thiên Yếm Vãn lại càng khẳng định rằng, nam nhân này giống như nàng, cả hai người đều đến từ vũ trụ vô danh, là hai phôi thai duy nhất sở hữu Minh khí!

Từ Bắc Vọng không nói một lời, nhưng cũng không phủ nhận điều đó.

Hắn chắc chắn rằng mình không phải là một phôi thai, chứ đừng nói là sinh linh kỷ nguyên!

Hắn lại càng không phải là người trọng sinh, hắn cũng chắc chắn kết luận điểm này!

Chỉ có một khả năng duy nhất, Từ Bắc Vọng có bối cảnh đặc biệt sâu rộng trong vũ trụ chưa được biết đến, cho nên điều này mới có thể giải thích được đạo tâm vô địch của hắn…

Một chi tiết nhỏ khác □□

Cha mẹ ruột của hắn, dung mạo của Từ Tĩnh và Diêu Mạn nhìn chung đều ưa nhìn, không có gì nổi bật.

Nhưng hắn tuấn mỹ đến mức kinh khủng, vốn tưởng chỉ nổi bật ở đại lục Cửu Châu, nhưng khi đi đến chư thiên vạn vực, hắn vẫn có thể nghiền ép hàng tỷ sinh linh khác, vượt xa cả phôi thai thiên đạo.

Phải biết rằng, không có phôi thai thiên đạo nào xấu xí cả, toàn bộ

đều đẹp đến khiến người ta hít thở không thông.

Xét theo lý thuyết di truyền gen, khả năng này cực kỳ thấp, nên điều này càng chứng tỏ hắn có một thân phận không tầm thường ở vũ trụ không xác định.

“Nam nhân, ta đã hết lòng hết dạ đối với ngươi rồi nói nha.”

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ cắn môi, bộ dáng càng thêm dụ hoặc.

“Đúng rồi, ngươi có biết tại sao ta lại đồng ý giết Hoàng Cẩm Sương không?”

Nàng tiếp tục nói.

Từ Bắc Vọng lại kinh hãi một lần nữa, chẳng lẽ mối quan hệ của hắn và lão đại bị phát hiện?

Khóe môi Vô Thiên Yếm Vãn phác họa nên một đường cong tuyệt mỹ, nàng khẽ cười nói: “Hai phôi thai chảy xuôi cùng một hướng trên kỷ nguyên trường hà, một cái đi đến cơ thể Vô Thiên Tân Di, còn một cái khác đi về phía thân thể Hoàng Như Thị….”

Từ Bắc Vọng chợt biến sắc.

Hắn nắm bắt từ khóa, chảy xuôi cùng một hướng…

“Nếu ta đến từ một vũ trụ không xác định, Hoàng Cẩm Sương cũng như vậy chăng?”

“Nếu giết chết nàng, chúng ta có thể tìm được manh mối.”

Ngữ khí của Vô Thiên Yếm Vãn có chút cuồng nhiệt, tóc dài màu trắng như tuyết không ngừng bay lượn giữa không trung, sát ý dạt dào sục sôi.

Nàng ta vẫn luôn bị Hoàng Cẩm Sương đè bẹp, không chỉ về phương diện tu vi chiến lực, ngay cả dung mạo và khí chất đều không bằng, cộng với sự nghi ngờ này, làm sao nàng có thể không tru sát đối thủ truyền kiếp của mình?

Sở dĩ nàng nói tất cả với nam nhân này, cũng bởi vì hắn ta vô cùng căm ghét Hoàng Cẩm Sương.

Nếu phu thê có chung một mục tiêu, thì càng làm tăng thêm tình thú ý vị, Vô Thiên Yếm Vãn cũng hy vọng hắn có thêm hảo cảm với nàng.

P/s: quay xe đến mức chóng mặt….

Chương 545: Cuộc sống u ám của Vũ Chiếu và Triều Khuynh Tuyệt, các nàng gửi gắm tâm tình vào một pho tượng (1)

Lời nói của nữ ma đầu Vô Thiên Yếm Vãn trực tiếp khiến cho Từ Bắc Vọng tê dại cả da đầu.

Lão đại cũng đến từ vũ trụ không xác định?

Những khung ảnh trong quá khứ hiện lên trong tâm trí hắn □□

Câu chuyện lúc đầu của chó săn và lão đại, rõ ràng là có chút bí ẩn.

Theo logic bình thường, lão đại vốn luôn cao cao tại thượng, tính cách lại lạnh nhạt vô tình, tu vi lúc đó của nàng còn là Bán Bộ Chí Tôn, làm sao có thể nhìn trúng một võ giả cửu phẩm?

Nếu lúc ấy không được nhìn trúng, chó săn cũng không có cơ hội nịnh bợ nàng, hai người tự nhiên cũng không thể từng bước vun đắp tình cảm dành cho nhau.

Có phải là do khí tức hấp dẫn?

Duyên phận tuyệt vời không thể tả?

Nhưng khuyết điểm lớn nhất, cổ thụ khí vận trên đỉnh đầu lão đại, cùng với cổ thụ khí vận trên đỉnh đầu kẻ điên này, đều ngập tràn ánh sáng.

Hào quang khí vận của mụ điên tràn đầy như dòng sông cuồn cuộn, còn lão đại lại càng gấp trăm lần, hào quang khí vận của nàng tạo thành một đại dương vô tận.

Nếu toàn bộ ba người đều đến từ vũ trụ không xác định, vì sao hắn luôn gặp xui xẻo hết lần này đến lần khác??

Từ Bắc Vọng hoàn toàn mờ mịt, thậm chí không thể hiểu được suy nghĩ của mình.

“Đợi thêm một thời gian, chúng ta cùng đi tìm Hoàng Cẩm Sương rồi săn giết nàng ta!”

Vô Thiên Yếm Vãn nói ra ý đồ thật sự của bản thân, trong khoảng thời gian săn giết kẻ thù, nàng có thể bồi dưỡng tình cảm với tên nam nhân này, sau đó dùng phương thức hoàn mỹ có thể có được Minh thể và Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể.

“Ừ…” Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn cũng vô cùng muốn tìm lão đại, liên hợp cũng lão đại để nghiền nát con mụ điên này.

“Nam nhân, ta đi trước nha.”

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ mỉm cười, nàng ta đột ngột xuất hiện, sau đó cũng lặng lẽ rời đi.

Màu tóc trắng như tuyết của nàng phác họa từng thế giới đại đồng, thân ảnh dần biến mất vào bầu trời đầy sao, đi đến vùng đất bị phong ấn để tu luyện tăng tu vi.

Từ Bắc Vọng khẽ nheo mắt, hai tay đặt sau lưng, đứng sừng sững trên đỉnh núi, từng cơn gió nhẹ thổi suy nghĩ của hắn về nơi xa xa.

Hắn không cần xem xét lời nói của bà điên là thật hay giả, cho dù là thật, hắn lại càng không cần phải suy nghĩ nhiều.

Được nắm tay lão đại đi đến hết nhân sinh đời người, đó chính là tâm nguyện duy nhất của hắn.

Cho dù có là tin tức chấn động ly kỳ cỡ nào cũng không thay đổi được tâm trí hắn.

“Đáng tiếc, nữ nhân điên kia không ở lại thêm một lúc nữa.” Từ Bắc Vọng hơi thất vọng.

Thời gian ngắn ngủi, không gian Minh giới của hắn lại có thêm vài sợi Minh khí tinh thuần, đều là do đánh cắp.

Minh khí nửa vời của mụ điên này, khi gặp phải đồ thật, chỉ có thể bị cướp đoạt.

Linh giới.

Tiên hà (mây) bay bổng giữa trời, linh tuyền (suối) vô tận chảy xuôi, quấn quanh một mỏ quặng rất lớn.

Khu vực khai thác mỏ có vô số vết tích đao đúa, tất cả đều do những người tiền nhiệm lưu lại, biểu thị cho nơi này đã nhuốm bao nhiêu máu và nước mắt của thần tiên.

Một đám quặng nô đang ngồi dưới đất, ánh mắt chết lặng đờ đẫn giống như những cái xác vô hồn.

Một phụ nhân có khuôn mặt xinh đẹp đang đeo giỏ trên lưng, mái tóc tán loạn bông xù, bộ y phục lộng lẫy đã sớm trở nên lấm lem, bẩn thỉu.

Bà duỗi đôi bàn tay ra, mười đầu ngón tay không còn thanh tú nhẵn nhụi mà trở nên thô ráp đen sì, khiến bà đau lòng không dám nhìn thẳng.

“Trẫm là Nữ Đế khai quốc của Đại Chu, trẫm là nhân vật tài giỏi nhất của đại lục Cửu Châu, trẫm …”

Vũ Chiếu nhẹ nhàng mấp máy đôi môi đỏ mọng, bộ dáng cường thế uy nghiêm trong quá khứ hiện giờ trở nên tiều tụy vô cùng.

“Hắn đã chết.”

Triều Khuynh Tuyệt ung dung bước tới gần bà ta, nhưng vẻ mặt lại đầy vẻ ảm đạm.

Ba người phi thăng từ Cửu Châu, mà lão tổ của Hiên Viên môn phiệt lại lâm vào tình cảnh hình thần câu diệt ngay vừa mới rơi xuống từ khu mỏ quặng.

Cho dù hai người từng có thù địch trước đây, nhưng đều là đồng hương, Triều Khuynh Tuyệt nhìn thấy Vũ Chiếu thê thảm như vậy thì cũng không đành lòng.

Một khi không hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ có thể bị giết bất kỳ lúc nào, cuộc sống như vậy còn không bằng chó hoang.

“Ngươi và ta, được bữa hôm lo bữa mai …”

Khuôn mặt Vũ Chiếu ảm đạm hơn bao giờ hết.

Bà hiện giờ hối hận đến phát điên, nếu biết đời sống ngoại vực khắc nghiệt đức mức này, bà tình nguyện chết già chết mòn tại Cửu Châu, hưởng thụ vinh hoa đến cuối đời.

“Đừng từ bỏ, chúng ta nhất định phải đến được tiên giới, truy đuổi con đường trường sinh.”

Triều Khuynh Tuyệt nói như vậy, nhưng chính nàng còn không tin, chỉ có thể tự an ủi bản thân.

“Cuộc sống tốt đẹp chỉ là ảo tưởng, hiện giờ mới là hiện thực.”

Vũ Chiếu mỉm cười tự giễu.

Bà vốn là Nữ Đế lập nước, tu vi có thể không cường đại sao? Ý chí dễ dàng từ bỏ như vậy?

Hơn nữa, bà từ chuyển thế một lần, tập hợp sinh lực của toàn bộ chúng sinh mới có thể siêu thoát. Có khó khăn, gian khổ nào mà bà chưa trải qua đâu chứ?

Nhưng tình cảnh hiện giờ quá tuyệt vọng!

Dường như quy tắc đại đạo khác biệt, thực lực của bà suy giảm đi khá nhiều, tuổi thọ chỉ còn một vạn năm.

Phải đào quặng trong một vạn năm, nghĩ tới đây đã thấy quá mức bi ai, hai mắt bà ta có chút phiếm hồng.

Không sai, trong ngày đầu tiên phi thăng, tình cảnh chênh lệch đến mức này khiến bà ta vô cùng ngạt thở, không nhịn được mà rơi lệ.

Không nhìn thấy tiền đồ a!

Thiên phú tu vi mà bà ta luôn lấy làm kiêu ngạo, nhưng lại không đáng một đồng tại nơi này. Trong số các quặng nô, người nào người nấy đều phi thăng từ thế giới bị vứt bỏ, há có thể yếu kém sao?

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng các nàng hiện tại quá mức bình thường, cả đời còn lại chỉ có thể ở lại mỏ quặng này.

Chương 546: Cuộc sống u ám của Vũ Chiếu và Triều Khuynh Tuyệt, các nàng gửi gắm tâm tình vào một pho tượng (2)

“Từ ác liêu đâu, hắn ta sống thế nào rồi?”

Triều Khuynh Tuyệt đột nhiên nhớ đến người kia.

Vũ Chiếu trầm mặc, khẽ đáp lại: “Người sở hữu Hồng Mông Tử Khí sẽ được đi đến tiên giới, hắn ắt hẳn đang khai thác mỏ quặng ở trên đó. Với thủ đoạn khôn ngoan của người này, hắn muốn trở thành quản lí cũng không phải vấn đề lớn.”

Triều Khuynh Tuyệt khẽ cau mày, sau đó phản đối: “Ngày hôm đó, Từ ác liêu tạo ra dị tượng chấn động vô cùng, chứng tỏ tu vi cao thâm khó lường, hắn có lẽ đã đột phá cảnh giới Lạc Thần!”

Hư ảnh khổng lồ của vị nam nhân đứng chắp tay trong thế giới hắc ám vẫn khiến nàng chìm trong nỗi sợ hãi và rung động mỗi khi nhớ lại.

Vũ Chiếu ngước mắt nhìn nàng ta, sau đó cố gắng nuốt xuống cảm giác cay đắng trong cổ họng.

Sao bà lại chưa từng nghĩ đến chuyện này?

Triều Khuynh Tuyệt vô cùng cao ngạo, nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện này, chắc chắn nàng ta đang chờ đợi được cứu với.

Đúng vậy, hai nàng đều mong Từ ác liêu dìu dắt mình thoát khỏi khu mỏ quặng này.

“Có thể sao? Hắn vốn dĩ là người phi thăng đứng đầu Cửu Châu, cho nên đó có lẽ chỉ là dị tượng của thiên đạo mà thôi?

Thanh âm Vũ Chiếu có chút khàn khàn, sắc mặt ảm đạm hơn vài phần.

Chỉ khi thực sự đối mặt với chư thiên vạn vực, bọn họ mới hiểu được con đường trường sinh gian nan đến nhường nào. Chỉ trong một trăm năm mươi năm vừa qua, Từ ác liêu có thể tiến vào cảnh giới Nhân Tiên đã không tệ rồi.

“Đúng vậy …”

Triều Khuynh Tuyệt mấp máy bờ môi, nàng ta cũng biết đây chỉ là ảo vọng của bản thân, hiện thực ở nơi này quả thực rất tàn khốc.

Toàn bộ sự tự tin và cao ngạo của nàng đã bị dập tắt, không sót lại chút nào.

Trước kia, nàng ta sở hữu thiên phú và vận khí hàng đầu Cửu Châu.

Nhưng bây giờ thì sao?

Chính mình trở thành cái gì?

Chỉ là một quặng nô đê tiện mà thôi.

“Khuynh Tuyệt, chúng ta không được từ bỏ, nhất định phải đi tìm cơ hội gia nhập tông môn.”

Quyết tâm kiên định xuất hiện trở lại trong ánh mắt của Vũ Chiếu, đây chính là lối thoát duy nhất của các nàng.

Cố gắng đào quặng, thu hút sự chú ý của những người bên trên, sau đó tiến vào tông môn rồi chăm chỉ tu luyện.

Triều Khuynh Tuyệt nhẹ nhàng gật đầu.

“Keng!”

“Keng!”

“Keng keng keng!”

Một tiếng chuông vĩ ngạn vang lên, xua tan mây mù khắp nơi, gây chấn động khu mỏ quặng khổng lồ.

“Đi nhau!”

Vũ Chiếu gấp gáp vận chuyển linh lực, tiến vào nơi sâu thẳm bên trong mỏ quặng.

Chậm chân một chút liền bị giết chết.

Một số quặng nô đã hoá thành cầu vòng, tiến đến khu vực làm việc của mình, cầm cuốc và giỏ đã được luyện chế lên, sau đó tiến vào trong mỏ quặng.

“Mấy con sâu kiến các ngươi, mau dừng lại.”

Người nam tử trung niên lớn giọng, sau đó cung kính lui sang bên cạnh.

Một chiến thuyền cao quý được điều khiển bởi Chân Long chín đầu xuất hiện giữa bầu trời, người ngồi trên thuyền là một lão già tóc bạc trắng nhưng gương mặt hồng hào, pháp lực của ông ta cũng vô cùng cường đại.

Ầm ầm!!!

Một pho tượng có kích thước chín ngàn trượng rơi xuống, đó là một nam nhân tóc vàng tuấn mỹ với khí chất cái thế tuyệt luân, mỗi một tấc đều được rèn đúc bởi các khối vàng hàng đầu.

“Các ngươi đều phải cung kính quỳ lạy vị tôn thượng này mỗi người, kẻ nào dám bất kính sẽ biến thành tượng gỗ ngay lập tức.”

Thanh âm của lão giả gây chấn động như sấm chớp cuồn cuộn.

Ngay sau đó, ông ta lập tức quỳ xuống, liên tục dập đầu với pho tượng, mặt đất phát ra tiếng ầm ầm.

Mấy ngàn quặng nô ở nơi này nào dám ngỗ nghịch, ai nấy đều lần lượt quỳ xuống, ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt và kính ngưỡng.

Chỉ có hai người chết lặng, đồng tử co rút bằng cây kim khâu, nội tâm bị chấn động mãnh liệt.

Sợ hãi đến cực điểm!

Không thể chấn động hơn!

Pho tượng này …

Này …

Không phải Từ ác liêu sao?

Cho dù hắn có hóa thành tro, bọn họ vẫn có thể nhận ra!

“Các ngươi dám không quỳ?”

Tiếng nói lạnh lùng vang khắp bầu trời, một cỗ uy áp lan tràn khắp nơi, khiến cho hư không xuất hiện từng vết khe hở.

Vũ Chiếu vội vàng lôi kéo Triều Khuynh Tuyệt đang đờ đẫn quỳ xuống, hai người đều có chút hoa mắt chóng mặt.

Cảnh tượng đáng sợ này in sâu vào tiềm thức của các nàng!

Từ ác liêu dường như vẫn ở linh giới, còn trở thành một bá chủ một đạo vực?

“Từ ác liêu, ta có lòng tốt trông nom Từ phủ, nữ nhi kế vị của ta khi cũng đã lấy tính mạng thề nguyện để tiếp tục hỗ trợ Từ phủ. Mặc dù ân tình này không có nhiều ý nghĩa, nhưng ta chỉ mong ngươi có thể cứu giúp một chút.”

Vũ Chiếu yên lặng cầu nguyện, không nhịn được mong chờ.

“Tôn thượng, người này là?”

Người phụ trách khu mỏ là một phụ nhân đang ở trong cảnh giới Nhân Tiên, bà ta vén váy vàng sáng chói, kính cẩn trước mặt lão giả.

Người phụ trách khu mỏ có chút ấn tượng với pho tượng này, đây không phải nam nhân tạo nên dị tượng khinh khủng của ngày hôm đó hay sao, hắn quả thực đã gây chấn động toàn bộ Linh giới.

“Sở chiến thần có lệnh, không chỉ đặt pho tượng ở đạo vực của các người, các đạo vực khác đều có.”

Lão giả hờ hững đáp lại.

Người phụ trách khu mỏ có chút đăm chiêu, pho tượng này chắc hẳn là một phương pháp để thu thập sức mạnh tín ngưỡng, Sở chiến thần muốn cảm ơn người đó đó theo cách này sao?

Tuy rằng không dùng được, nhưng đây là tâm ý của Sở chiến thần.

Các quặng nô sau khi nghe đoạn đối thoại này đều vô cùng kinh ngạc, niềm khao khát không dễ nhận thấy xuất hiện ánh mắt.

Bọn họ vừa phi thăng đến đây, liền nhận được vô số điển tịch và truyền thuyết trong Linh giới, cho nên biết được những thành tựu vinh quang của Sở chiến thần, một nhân vật truyền kì của Linh giới, danh tiếng của hắn đã lan truyền khắp chín ngàn đạo vực!

Sở Tiêu Diệp, vốn dĩ chỉ là một phàm phu tục tư, nhưng lại đột phá thành tiên nhân chỉ trong một đêm.

Sau đó, hắn ta bắt đầu phát triển tu vi với tốc độ khủng khiếp, nghe nói là do được thiên đạo giúp đỡ, xông xáo đủ loại di tích vô cùng thuận lợi, chiến đấu vượt cấp như cơm bữa!

Không bao lâu, hắn ta đã trở thành cường giả Ngụy Thần đỉnh phong, chưa đầy 30 năm nữa, hắn sẽ phi thăng tới bầu trời đầy sao bên ngoài kia, Tiên giới!

Chương 547: Cuộc sống u ám của Vũ Chiếu và Triều Khuynh

Tuyệt, các nàng gửi gắm tâm tình vào một pho tượng (3)

“Nếu ta có thể sở hữu một phần vạn thành tựu của Sở chiến thần, vậy thì mới không uổng sống một đời.”

Triều Khuynh Tuyệt thì thầm với bản thâm, đáy mắt hiện lên vẻ hâm mộ, giống như con kiến đang ngưỡng mộ Chân Long trên chín tầng mây.

“Sự tồn tài vô thượng kia mạnh tới mức nào, nhưng ta chắc chắn hắn mạnh hơn bất kì vị thần tiên nào, cho nên mới có thể tiện tay phá hủy một đại thế giới …”

Phụ nhân váy dài rất tò mò, người đó là đại năng thần bí nhất Linh giới… nhưng truyền thuyết của hắn lại nhiều không đếm xuể.

Vũ Chiếu ngẩng đầu, đồng tử chấn động, không cách nào tin được.

Khi bà ta nói những lời kia, sao lại nhìn vào pho tượng?

Lão giả hồng hào cũng không hiểu rõ, chỉ biết Linh giới có một sự kiện được lưu truyền:“Sự tồn tài vô thượng từng tùy ý điểm hóa Sở chiến thần, cho nên hắn mới có thành tựu như ngày hôm nay, nếu không thì sớm đã …”

Dù lão không dám nói ra những câu sau, nhưng những quặng nô ở đây đều đoán được.

Đã sớm biến thành bộ xương khô!

Ầm ầm!

Nội tâm đám quặng nô tựa như làn sóng, một cơn nối tiếp một cơn, chấn động đến mức khó mà bình phục.

Tiện tay điểm hóa!

Một cử động trong lúc rảnh rỗi, lại tạo thành một chiến thần danh tiếng truyền khắp Linh giới!

Sự tồn tài vô thượng trong lòng họ đã thần kỳ tới mức không lời nào diễn tả được.

“Đúng vậy, nếu ta có may mắn gặp được sự tồn tài vô thượng, dù chết cũng không hối tiếc.”

Phụ nhân váy dài dập đầu cung kính với pho tượng, còn dùng tinh huyết của mình bày tỏ lòng trung thành.

Tức khắc.

Vũ Chiếu tê dại cả da đầu, chân tay đều bủn rủn, cảnh tượng trước mắt khiến bà không thở nổi.

Mà Triều Khuynh Tuyệt không khá hơn bao nhiêu, khuôn mặt xinh đẹp trở nên cứng đờ, khoảnh cách giữa hai môi có thể nhét vừa một quả trứng gà, não bộ triệt để mất đi năng lực suy nghĩ.

Hắn chính là sự tồn tài vô thượng!

Chỉ cần tiện tay vẫn có thể tạo ra một chiến thần vô địch khắp Linh giới …

“Không có khả năng …”

Vũ Chiếu không thể tin tưởng, đúng hơn là không dám tin.

“cầu mong sự tồn tài vô thượng phù hộ ta tu luyện thuận lợi.”

Người đàn bà váy dài lại dập đầu lần nữa, không khác gì một tín đồ trung thành.

Trái tim Vũ Chiếu như nổi trống, đập mạnh không ngừng.

Huyết dịch trong cơ thể bắt đầu chảy xuôi với một tốc độ đáng kinh ngạc!

Thật là hắn!

Từ ác liêu là sự tồn tài vô thượng!!!

“Tôn thượng, xin hỏi sự tồn tài vô thượng có tên gọi là gì?”

Người đàn bà váy dài cung kinh hỏi.

Lão giả lắc đầu, khuôn mặt sùng bái: “Sự tồn tài vô thượng chỉ để lại một câu khi đến Linh giới.”

Lão giả dừng lại một lúc, cảm xúc mãnh liệt mà nói: “Ca tụng tên thật, sẽ được vĩnh sinh …”

Xoạt!

Vô số quặng nô nhiệt huyết sôi trào, chuyện vĩnh sinh này, là mấy trăm vạn năm? Hay mấy ngàn vạn năm đây? Thọ ngang trời đất.

“Ca tụng tên thật, sẽ được vĩnh sinh …”

Vũ Chiếu buột miệng nói theo, thanh âm tràn đầy kinh hãi.

Lão giả tóc bạc mỉm cười gật đầu: “Chính là kiểu cung kính này của ngươi.”

Phụ nhân váy dài hiếm thấy thái độ lão hài lòng như vậy, thản nhiên nói: “Quặng nô này làm đệ tử ngoại môn, phụ trách quản lí pho tượng này.”

Cái gì?

Vũ Chiếu chưa kịp lấy lại tinh thần sau chấn động vừa rồi, lại bắt gặp kinh hỉ từ đâu giáng xuống đầu.

Bà nhìn về phía lão giả, cung kính dập đầu: “Cảm tạ tôn thượng!!!”

Người đàn bà híp mắt, càng xem trọng quặng nô này thêm một chút, đây là loại người có thể tùy cơ ứng biến, đề bạt bà ta là quyết định chính xác.

Vị lão giả này có địa vị rất cao, nên phải cảm tạ ông ta trước, nếu nữ quặng nô này cảm tạ bà trước, như vậy là không phân biệt được chủ khách.

Lão giả gật đầu, nói thêm vài câu rồi ngồi lên chiến thuyền, ông ta xé rách hư không đi mất.

“Trưởng lão, nàng là bạn thân của ta …”

Vũ Chiếu nói khúm núm, ánh mắt đầy vẻ khẩn cầu.

Phụ ngươi váy dài thờ ơ liếc Triều Khuynh Tuyệt một chút: “Nàng ta cũng làm đệ tử ngoại môn để đi theo hỗ trợ ngươi.”

“Hai ngươi phải quản lí pho tượng thật tốt, tông môn sẽ ban tặng công pháp Tiên tinh, đồng thời tạo điều kiện cho các ngươi tu luyện, cố gắng sớm ngày đột phá cảnh giới Giải Ách.”

Nói xong, bà hóa thành bức họa rồi rời đi.

Sắc mặt đám quặng nô trở nên dữ tợn, ghen ghét vô cùng, nhưng bọn họ không dám công kích các đệ tử ngoại môn vừa mới được phong, chỉ có thể đè nén phẫn nộ ở trong lòng!

Dựa vào cái gì a!

Vũ Chiếu và Triều Khuynh Tuyệt nhìn nhau, tình cảnh của hai nàng phút chốc đã thay đổi, kiếp sống khai thác quặng suốt một năm đã chấm dứt, không bao giờ … nhận lấy loại dày vò này nữa.

Vốn nên hưng phấn, nhưng các nàng vẫn mang một biểu cảm chết lặng.

Từ ác liêu quá khinh khủng, thân phận vượt ngoài giới hạn nhận biết của các nàng!

Nhưng kiến thức của việc tu luyện của hai nàng quá nghèo nàn, không thể tưởng tượng hắn mạnh đến mức nào.

“Từ ác liêu, ngươi có thể đến Linh giới một lần nữa, cứu vớt đồng hương …”

Vũ Chiếu lẩm bẩm, nếu người đó chịu điểm hóa bà vài câu, tuổi thọ có thể tăng thêm mấy ngàn năm, tu vi cũng tăng lên như vũ bão.

“Khuynh Tuyệt, không được tiết lộ chuyện chúng ta đến từ cùng một nơi.”

Nàng đột nhiên nhìn sang người bên cạnh, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

Triều Khuynh Tuyệt gật đầu không chút do dự, tất nhiên, nàng sẽ không tiết lộ quá khứ, càng không thể nhắc đến cái tên Từ Bắc Vọng khủng bố này.

Nếu nói ra, không một ai trong Linh giới này tin tưởng, có thể họ còn bị coi là kẻ điên.

An toàn nhất là giữ im lặng.

“Chúng ta từng đến từ thế giới bị vứt bỏ, nhưng sao lại chênh lệch lớn như vậy.”

“Biết được thành tựu hiện giờ của hắn, vì sao ta lại muốn rơi lệ?

Đôi mắt Vũ Chiếu chua xót, nảy sinh cảm giác tự hào từ tận đáy lòng.

Chương 548: Tu La tràng chân chính (1)

“Ta rất nhớ ngươi.”

Trên đỉnh mây mù, một thân ảnh lẻ loi ngồi xếp bằng giữa hư không, hắn nhìn chăm chú vào con rối tuyệt mĩ không tì vết ở bên người.

“Lão đại, ngươi rốt cuộc đang ở chỗ nào?”

Từ Bắc Vọng nhỏ giọng lầm bầm hỏi, ánh mắt tràn đầy phiền muộn.

Hắn không phải không đoán ra, chỉ là hắn không dám suy nghĩ sâu xa hơn nữa.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn không nhận được bất kỳ tin tức nào từ nàng, bên phía nhạc mẫu không có động tĩnh nào khác. Vậy nên, lão đại nhất định đang ở cấm địa bị phong ấn nào đó, ngăn cách hoàn toàn với ngoại giới.

Cấm địa trong vũ trụ phù hợp với cảnh giới Đại đế trở xuống nhất, chỉ có……

Nội tâm của Từ Bắc Vọng khẽ run rẩy, hắn đột nhiên nhận thấy được dao động khí tức ở phía xa, nhanh chóng đem con rối thu vào nhẫn trữ vật trăng lưỡi liềm.

“Công tử!”

Một vòng hào quang minh nguyệt lan tràn khắp ngàn vạn dặm, Bạch Nguyệt Quang vui vẻ đi tới, hiển nhiên đã có thu hoạch lớn.

“Nói đi.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh nói.

Bạch Nguyệt Quang hất cằm một chút, ánh mắt quyến rũ lộ ra ý vị kiêu ngạo, hừ hừ nói: “Công tử, lần này ta đã lập công lớn nha!”

Một hạt giống màu trắng bạc, kích cỡ chừng một móng tay lơ lửng trên bầu trời, nó toả ra ánh sáng chói lọi lan tràn ra tận bên ngoài Xích Ô Cổ Tinh.

Trong khoảng khắc, thiên địa trở nên thương hải tang điền, nhật

nguyệt lưu chuyển, dị tượng bốn mùa thay đổi đan xen.

Tốc độ chảy xuổi của Hồng Mông Tử Khí đột nhiêu chậm lại, quy tắc tinh đấu trở nên suy yếu.

“Hạt giống Thời Không Căn Nguyên?”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng lộ ra một tia kinh ngạc và vui sướng.

Hắn từng xem qua điển tịch Nhật Bất Lạc, cho nên biết được tác dụng của thần vật này, giá trị của nó còn cao hơn cả Vương thụ Kỷ Nguyên!

Phi thường trân quý!

“Ai lấy được nó?” Từ Bắc Vọng hỏi.

Bạch Nguyệt Quang nói thật: “Là Triệu Hạo, người này có vận khí ngập trời.”

Nếu nói không nổi lòng tham thì là giả, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến quyền thế và địa vị của tên cẩu vật kia, nàng ta lập tức dập tắt tâm tư không nên có này.

Từ Bắc Vọng nắm chặt hạt giống trong lòng bàn tay, tạm thời bỏ nó vào Sinh Mệnh Nguyên Tuyền trong cơ thể.

Hạt giống này cần phải được tẩm bổ vô cùng vô tận thì mới có thể phát triển thành đại thụ chọc trời.

Mà đại thụ Thời Không Căn Nguyên có thể tùy ý điều khiển không gian và thời gian của vũ trụ!

Thử nghĩ xem, ngươi cùng đối thủ không bao giờ có thể ở cùng một không gian và thời gian.

Các đòn công kích của đối thủ vĩnh viễn đều không thể rơi đến trên người ngươi, như vậy liền tương đương với khả năng bất khả chiến bại.

Đối với Từ Bắc Vọng mà nói, Căn Nguyên Thời Không và Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể là một sự kết hợp hoàn hảo, cho dù hắn hóa thành một ngôi sao, đối thủ cũng không tìm thấy hắn được.

Vào ngay lúc đó.

“Phu quân……”

Một giọng nói rụt rè và ngọt ngào vang lên, vài con Kim Ô Thần Điểu xuất hiện trên bầu trời, một thân ảnh tóc vàng dẫn khách nhân đến đây, đó chính là Thần Đồ Mộng Chi đang thẹn thùng đứng trên đám mây màu tía,.

Nàng mặc một bộ váy dài sứ Thanh Hoa, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, có mái tóc dài màu nâu dài sóng vai, tròng mắt màu đỏ hết sức mê người, trông giống như một con búp bê sứ tinh xảo.

“Bắc Vọng, Thần Đồ thần nữ tìm ngươi.”

Mấy lão quái vật tóc vàng tươi cười rạng rỡ, đồng thời nhận định Thần Đồ Mộng Chi là con dâu của Nhật Bất Lạc.

Trên thực tế, các nhân vật cao tầng trong Thần tộc đã có quyết định, Thái Sơ Trích Tiên sẽ cưới Vô Thiên Yếm Vãn, còn Thái Sơ Bắc Vọng sẽ cưới Thần Đồ Mộng Chi.

Về phần có thể thành công hay không, bọn họ cần phải dùng lợi ích để thuyết phục Vĩnh Hằng Quốc Độ trước tiên, sau đó trợ giúp Trích Tiên bắt được trái tim của ma nữ tóc trắng.

“Ngươi tới làm gì?”

Từ Bắc Vọng lạnh mặt.

Khoé miệng nhỏ nhắn của Thần Đồ Mộng Chi khẽ co giật, hai mắt mông lung đẫm lệ, nước mắt ánh hồng giống như máu loãng.

Nàng nắm mép váy nhỏ giọng nói: “Ngươi ghét bỏ ta sao?”

Giọng nói vừa dứt.

“Đúng vậy!”

Tinh vực rung chuyển một trận, một thân ảnh váy đen tóc trắng xuất hiện trên bầu trời, Vô Thiên Yếm Vãn nở nụ cười như một đóa hồng kiều diễm.

Nàng nghe được tin tức thiếu nữ tâm thần đi đến Nhật Bất Lạc, lập tức mượn dùng Đạo khí đỉnh cấp để đến đây, căn bản không cho hai người có cơ hội đơn độc ở chung.

“Yếm Vãn tỷ tỷ, ngươi đừng đoạt phu quân của ta có được không?”

Thần Đồ Mộng Chi nghẹo ngào rưng rưng, khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Từ Bắc Vọng cạn lời, trầm giọng nói: "Các ngươi có thôi đi không? Nếu có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Cả hai đều là kiêu nữ đỉnh cấp vũ trụ, kể cả có thèm nhỏ dãi thân thể của hắn đến mức nào, thì bọn họ cũng không có khả năng cả ngày luôn đắm chìm trong tình ái giống như nam nữ phàm tục.

Nếu cố ý đến đây, chắc chắc là có chuyện.

Chương 549: Tu La tràng chân chính (2)

"Nam nhân của ta đúng là thông minh……"

Vô Thiên Yếm Vãn cất tiếng cười giòn tan, má lúm đồng tiền hiện lên.

Vào đúng lúc này, một lão quái vật tóc vàng thử thăm dò: "Vô Thiên thần nữ, Trích Tiên mời ngươi đi thưởng thức trà."

Ý cười trên khuôn mặt của Vô Thiên Yếm Vãn vẫn như cũ, nàng úp mở môi đỏ: "Cùng hắn uống trà? Hắn còn không có nửa điểm phong thái so với nam nhân của ta."

Rất nhiều Kim Ô Thần điểu cất tiếng hót vang trời, lời nói chế nhạo nhắm vào hạt giống số một của Nhật Bất Lạc đã chọc giận chúng nó.

Mà các lão quái vật tóc vàng vật có chút khó xử, nhưng cũng không dám mở miệng răn dạy.

Vô Thiên Yếm Vãn đứng thứ năm trong Bảng Vấn Đỉnh, mà Trích Tiên mới đứng thứ bảy, nàng có vốn liếng để coi khinh Trích Tiên.

Xem ra, bọn họ phải cực kỳ gian nan mới đạt được mối hôn sự này.

Thần Đồ Mộng Chi thấp giọng nức nở, nàng lau khô nước mắt, ủy khuất nói: "Phu quân, ta muốn tìm Hoàng Cẩm Sương để báo thù cho ngươi."

Nghe vậy, Vô Thiên Yếm Vãn lập tức cười lạnh, xem ra đứa nhỏ tâm thần này cũng không quá ngu ngốc.

Thần sắc Từ Bắc Vọng bình tĩnh khác thường, hắn nhẹ nhàng gật đầu và bước vào bên trong cung điện.

Lá trà lượn lờ ngâm trong nước suối bất tử, sương mù hỗn độn còn đọng trong chén trà, một ngụm trà này có thể đưa người phàm trở thành tiên nhân.

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, lặng lẽ đưa hai chén trà qua.

Vô Thiên Yếm Vãn mỉm cười rồi tiếp nhận, đầu lưỡi liếm mép chén, đôi mắt đào hoa lộ ra ý vị quyến rũ.

Tựa như đã chuyển sang một nhân cách khác, đồng tử màu đỏ của Thần Đồ Mộng Chi hiện lên huyết sắc, tay ngọc mảnh khảnh bóp nát chén trà thành bột mịn, toàn thân tuôn trào sát khí.

“Hoàng Cẩm Sương có thể đang ở Vô Tẫn Táng Thổ!” Nàng lạnh giọng nói.

Nơi sâu trong ánh mắt Từ Bắc Vọng lộ ra một tia sợ hãi, điều này hoàn toàn tương tự với phỏng đoán của hắn.

“Chúng ta lập tức xuất phát.”

Thần Đô Mộng Chi lạnh lùng đứng dậy, nhìn chằm chằm Vô Thiên Yếm Vãn bằng ánh mắt tràn ngập sát ý.

Sau khi xác định thi thể của Hoàng Cẩm Sương, vậy thì không cần tuân thủ lời hứa, trực tiếp yêu cầu Nhật Bất Lạc kết thông gia Hồn Nhất Quy.

Nàng muốn lập tức gả cho cái phế vật Thái Sơ Bắc Vọng này, sau đó cắn nuốt luyện hóa Minh thể của hắn!

Bàn tay trắng nõn của Vô thiên Vãn Yếm nhẹ nhàng đỡ lấy cây trâm,, ánh mắt nhìn chăm chú tách trà.

“Trong nhóm thiên kiêu tiến vào Phong Đế Thiên Thê lần này, hoàn toàn không có thân ảnh của Hoàng Cẩm Sương.”

“Nàng ta không có khả năng chờ đợi vài chục năm chỉ để đọ sức lần cuối cùng trong Phong Đế Thiên Thê, sau đó đó từ từ bị tụt lại phía sau, điều này không phù hợp với tính cách kiêu ngạo và bễ nghễ của nàng ta.”

Nói xong câu cuối cùng, ngữ khí của Vô Thiên Yếm Vãn lộ ra một tia không xác định.

Vô Tẫn Táng Thổ là nơi hữu tử vô sinh, ngay cả Đạo Quân cũng có tận chín phần tử vong, huống chi là những kẻ có tu vi dưới Đại Đế?

Nhưng khi phân tích tính cách của Hoàng Cẩm Sương, nàng ta có khả năng cao sẽ chọn cách được ăn cả ngã về không.

Từ Bắc Vọng không hề biến sắc, ngón tay gõ lên mặt bàn có tiết tấu, nội tâm dâng trào cảm xúc quay cuồng.

Theo kế hoạch của nhạc mẫu, lão đại sẽ tiến vào Phong Đế Thiên Thê lần này để rèn đúc tu vi Đại Đế hoàn mỹ. Bởi vì Phong Đế Thiên Thê có vô số thông đạo trong vũ trụ, cho nên không cần phải lo lắng nguy cơ bị bắt sống.

Nhưng thay vì Phong Đế Thiên Thê, lão đại đã tiến vào Vô Tẫn Táng Thổ để rèn đúc nên thân thể Cổ Đế hoàn mỹ nhất vũ trụ.

Mặc dù đây chỉ là suy đoán, nhưng Từ Bắc Vọng tin tưởng đây nhất định là chân tướng.

“Cứ đi xem một chút, cũng để xác minh suy đoán trong lòng.”

Vô Thiên Yếm Vãn mỉm cười nói.

Nếu nàng ta thật sự đã chết, hư ảnh tử vong sẽ xuất hiện bên ngoài Vô Tẫn Táng Thổ, Vô Thiên Yếm Vãn cũng muốn kiểm tra Hoàng Cẩm Sương có bất kỳ dấu vết nào từ vũ trụ không xác định hay không.

…….

……

Trên bầu trời đầy sao vô biên vô tận, hai đối thủ một mất một bắt đầu chém giết kịch liệt đến mức gây rung chuyển các lằn ranh trong vũ trụ, sương mù hỗn loạn hoà lẫn với lực lượng chết chóc, khiến trong vô số loại năng lượng trong vũ trụ đều bị phá nát.

Sau khi đi ra từ Ô Xích Cổ Tinh, Thần Đồ Mộng Chi và Vô Thiên Yếm Vãn trực tiếp khai chiến, từng chiêu từng chiêu đều chí mạng, tạo ra thanh thế vô cũng khủng bố.

Một sao băng chói lọi phi nước đại như không có chuyện gì xảy ra, không để ý tới chiến trường xa xa.

Hắn tổng kết một chút về 3 loại tính cách của thiếu tâm thần.

Muội muội bệnh kiều, thích khóc;

Thánh mẫu, vô cùng ôn nhu điềm mỹ, năng lượng ánh sáng trong ánh

mắt có thể cảm hóa hết thảy;

Biến thái, giết chóc không kiêng nể, tàn nhẫn đến mức thiên địa đại đạo đều kêu rên bi ai.

Trạng thái hiện tại của Thần Đồ Mộng Chi nhất định là nhân cách thích giết chóc, nàng ta đã phá nát mấy trăm viên sao trời ven đường, khiến hàng tỉ, vạn sinh linh hóa thành oan hồn.

Lực lượng tử vong bên rìa vũ trụ chợt tiêu tán, thiếu nữ mặc váy sứ Thanh Hoa bỗng mũi chân ôm mặt trăng, biểu cảm vô cùng dịu dàng.

Ở phía xa, Vô Thiên Yếm Vãn phát ra ý cười lạnh nhạt từ đáy mắt

Ngôi sao băng lẳng lặng phi nhanh trong bầu trời đầy sao, Từ Bắc Vọng sớm đoán được hai kẻ điên này sẽ sớm ngưng chiến thôi.

Dù sao đi nữa, thực lực hai bên cũng không kém nhau là bao, hiện tại cũng không phải là lúc để quyết đấu một trận.

Càng đến gần địa điểm không thể nói của vũ trụ, tâm tình Từ Bắc Vọng càng bất an và khẩn trương.

Chương 550: Tu La tràng chân chính (3)

Vô Tẫn Táng Thổ là vùng đất cấm kỵ trong truyền thuyết, nơi đó thần bí đến mức nào?

Tất cả mọi sinh linh trong vũ trụ đều biết rằng vị trí của Vô Tẫn Táng Thổ, nhưng không thể tìm thấy lối vào. Chỉ có Thất Quan Vương và hai đại Thần tộc trường sinh bất hủ nắm giữ hai cánh cửa cố định.

Trong vô số kỷ nguyên trước kia, gần ba mươi vị Đạo Quân đi đến Thần tộc trường sinh bất hủ, thông qua cánh cửa cố định rồi tiến vào Vô Tẫn Táng Thổ, nhưng chỉ có một người sống sót trở ra.

“Đến nơi rồi.”

Đại thế giới vĩnh hằng trải dài khắp vũ trụ, vầng Đại Nhật huy hoàng có kích thước hàng vạn trượng trôi nổi giữa không trung, dị tượng hoàng tuyền âm phủ che đậy bầu trời đầy sao, rất nhiều vĩ ngạn tồn tại bước ra.

Ba tên tiểu bối bọn họ đương nhiên không thể tìm được Vô Tẫn Táng Thổ, hơn nữa còn liên quan đến sự tình trọng đại, cho nên tam đại Thần tộc đều cử Đạo Quân tiến đến để hỗ trợ

Bọn họ thi triển đạo pháp vô thượng, đánh vỡ quy tắc chảy xuôi của vũ trụ, bầu trời đầy sao rơi vào bóng tối vô biên trong nháy mắt, hết thảy dường như đều bị hủy diệt.

Bỗng nhiên.

Trong vũ trụ sâu thẳm, từng làn khí ngũ sắc đại đạo phun trào, từng đạo hư ảnh đáng sợ dần dần ngưng tụ, trông giống như những đế vương cái thế đứng sừng sững không trung.

Nhưng mỗi hư ảnh đều cô quạnh hủ bại, tất cả đều đã bị năm tháng thời không ăn mòn hoàn toàn, một chút hơi thở đều không còn.

Đây đều là Đạo Quân đã chết rất lâu!

Toàn bộ đều bị chôn vùi ở Vô Tẫn Táng Thổ!

Trái tim Từ Bắc Vọng như bị bóp chặt lại, ánh sao lộng lẫy hơn bội phần, cơ thể căng chặt của hắn cũng từ từ thả lỏng.

Không có lão đại.

“Chẳng lẽ suy đoán sai?”

Vô Thiên Yếm Vãn đi bước một đi tới, đôi mày thanh tú khẽ cau lại.

Hoàng Cẩm Sương không đi đến Vô Tẫn Táng Thổ?

“Làm sao có thể …”

Thần Tư Mộng Chi khẽ nhăn cái mũi nhỏ, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Từ Bắc Thâm.

“Thái Cổ Quân Vương, phiền toái ngươi rồi.”

Lúc này, một hư ảnh khôi ngô đi ra từ bên trong ánh sáng vàng kim ật, hắn nhìn về phía đại thế giới vĩnh hằng.

Thái Cổ Quân Vương là một trong những cường giả đứng đầu của Vĩnh Hằng Quốc Độ, người đang sở hữu Đạo khí đứng thứ hai mươi năm Khí Vật Phổ có tên là Trụ Vực Hỗn Độn Liên.

Những thân ảnh mông lung mơ hồ tràn ra khỏi đại thế giới, từng sợi

xiềng xích Phong Thiên Tỏa Địa che kín bầu trời và trói buộc toàn bộ vũ trụ lại, bầu trời đầy sao đều bị bao phủ bởi sát khí hung thần vô cùng tận.

“Mở!”

Một thanh âm tang thương cổ xưa vang lên, từng sợi xích đều đang phá hủy quy tắc vũ trụ, thông qua đó để tìm kiếm vùng đất siêu nhiên bên ngoài vũ trụ, chính là Vô Tẫn Táng Thổ.

Ầm ầm ầm!

Mọi sinh mệnh trở nên hủ bại thối rữa, các loài thực vật khô tuyệt, bóng tối tràn vào vũ trụ

Năm tháng khô cứng thành cát bụi, gió thổi tan hoang, ý vị giao hoà cũng hoá thành hư vô.

Một phương thiên địa vắng vẻ như ẩn như hiện, màn sương mờ mịt hoà lẫn với khí tức ách nạn bất tường lật trời lăn đất.

Ầm ầm ầm!

Từ Bắc Vọng như bị sét đánh, bởi vì hắn đã nhìn thấy thân ảnh mà hắn tâm tâm niệm niệm.

Hắn gần như đánh mất năng lực suy xét, lập tức nổi điên lao về phía Vô Tẫn Táng Thổ.

“Phu quân……”

“Nam nhân!”

Hai thân ảnh duyên dáng lập tức ngăn cản hắn, một vòng hào quang vàng kim khổng lồ chắn phía trước.

Sát khí đối với Hoàng Cẩm Sương cũng quá lớn đi, hắn thậm chí còn không quan tâm đến tính mạng của chính mình.

Chưa kể đến việc không vào được Táng Thổ, một khi tới gần pháp tắc ách nạn, hắn nhất định sẽ bị ăn mòn đạo tâm cùng thân thể.

“Hoàng Cẩm Sương!”

Trên vầng Đại Nhật huy hoàng, rất nhiều lão quái vật tóc vàng bày ra biểu tình nghiêm nghị, nội tâm trào ra sát ý mãnh liệt!

Quả thực là trốn tránh ở Vô Tẫn Táng Thổ!

Vô Thiên Yếm Vãn nhìn chăm chú một thân ảnh váy tím cao quý và lãnh đạm lặng lẽ đứng trong thế giới hắc ám hủ bại ở phía xa.

Hoàng Cẩm Sương luôn là bóng ma trong lòng nàng, áp lực gắt gao đè ở đỉnh đầu khiến nàng cảm thấy khó thở vô cùng.

Đến khi gặp lại nữ nhân này, nàng thật sự có chút sợ hãi, lòng can đảm đến mức nào mới dám đi tới Vô Tẫn Táng Thổ?

Vũ trụ rơi vào khoảng lặng vô biên.

Trái tim của Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị dao đâm, sự lạnh lùng trong đôi mắt xanh của nàng có thể phá hủy kỷ nguyên vĩnh cửu.

Những nỗi bất an và sợ hãi không thể giải thích được đều đã ứng nghiệm.

Chó săn từng coi nàng là tất cả, hiện tại lại dính sát bên hai nữ tử.

Những ký ức về quá khứ vờn quanh trong đầu, sau đó đều tan tành bởi cơn thịnh nộ cuồng loạn.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi đang diễu võ giương oai với ta sao?”

Đây là lần đầu tiên nàng nở nụ cười tươi trong hàng thiên niên kỷ, nhưng nụ cười ấy vẫn không thể xua tan được chút lạnh nhạt nào nơi đáy mắt.

Cho dù đang thống khổ thấu tim gan, nàng cũng nở nụ cười để thể hiện sự kiêu ngạo của mình.

“Không tồi!”

Một lão quái vật tóc vàng tức giận nói: “Chờ ngươi lăn ra đây, Bắc Vọng nhất định sẽ giết chết ngươi!”

Khói đen tầng tầng bao bọc lấy vũ trụ, hàng tỉ dặm táng thổ cuộn trào, bóng dáng mặc váy tím run rẩy bước đi không có mục đích, biến mất bên trong bóng đêm trơ trọi.

Chương 551: Đau đớn (1)

Đệ Ngũ Cẩm Sương thản nhiên tươi cười, phong thái kiêu ngạo

không chịu cúi đầu như trước. Nhưng dù vậy, nàng vẫn không thể kiềm nén nước mắt của mình được nữa, hai hàng lệ nóng bỏng cứ thế rơi xuống, tạo thành những đoá hoa tuyết trắng trong vùng đất chết chóc.

Lúc này, đầu óc của nàng hiển nhiên đã là một đám hỗn độn, rõ ràng không muốn nghĩ tới, nhưng cũng không khống chế được trái tim đã bị vỡ thành từng mảnh của mình.

Linh hồn cứ như không có trọng lượng, mặc cho gió thổi đi.

“Tại sao?” Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, thống khổ kêu to.

Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết, nàng bắt đầu cười ra nước mắt, khuôn mặt xinh đẹp vô song vặn vẹo kịch liệt, lạnh lùng nói: “Bởi vì ngươi không có giá trị lợi dụng.”

“Hắn không còn là chó săn của ngươi, mà là sự tồn tại lật đổ kỷ nguyên, toàn thân phát ra vinh quang vô thượng, thậm chí có thể là người cầm lái tương lai của Nhật Bất Lạc.”

“Hoàng Cẩm Sương ngươi chính là con chuột chạy qua đường, là gánh nặng của hắn, khiến hắn hắn trái ôm phải ấp!”

“Vô Thiên Yếm Vãn, Thần Đồ Mộng Chi, có người nào kém hơn ngươi đâu? Có người nào phải trốn chui trốn lủi, không dám lộ mặt như ngươi đâu?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương không ngừng lắc đầu, biện bạch tựa như một đứa trẻ bất lực: “Không, nhất định chó săn có nỗi khổ của hắn, mẫu thân đã che giấu ta chuyện gì đó.”

“Ha ha…”

Con ngươi màu xanh ngọc của nàng tràn đầy sự lạnh lẽo, đôi môi tái nhợt phun ra lời nói vô tình: “Ngươi cho là hắn thích bản tính cao cao tại thượng của ngươi? Thật ra, hắn cực kỳ ghét bộ mặt lạnh tanh này!”

“Hắn là người sở hữu đạo tâm vô địch duy nhất trong vũ trụ, cho dù đời này không gặp lại ngươi, hắn cũng có thể sống oanh oanh liệt liệt!”

“Vứt bỏ ý muốn bảo hộ buồn cười của ngươi đi, hắn vốn dĩ không hề cần đến sự bảo vệ của ngươi! Cho dù không có ngươi, hắn vẫn toả sáng như mặt trời ban trưa như cũ! Cái gọi là chấp niệm của ngươi,

thật sự không đáng một đồng!"

"Thừa nhận đi, ngươi không còn tư cách nào bảo vệ hắn xuyên suốt năm tháng vĩnh hằng được nữa."

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương tràn đầy đau khổ, nhưng đôi mắt thì lại không có chút nhiệt độ nào, "Không phải như thế, ta tin tưởng hắn sẽ không lừa gạt ta…"

Nàng lại đột nhiên cười lạnh một tiếng, hờ hững nói: "Từ Bắc Vọng chữa khỏi sự lạnh lùng của ngươi, rồi sau đó lại ban thưởng cho ngươi sự bi thương vô tận."

"Tiềm lực của ngươi vô cùng khủng bố, tính tình bẩm sinh đã lạnh lẽo như băng tan, tình cảm nam nữ chỉ là trở ngại của ngươi mà thôi."

"Nhớ kỹ nỗi đau khốn lúc này, tất cả tai ương ở nơi táng thổ đều không bằng được vết thương mà Từ Bắc Vọng ban cho ngươi."

"Chỉ cần ấp ủ sự đau khổ, thì ngươi mới có thể sống sót, biến hận thù thành ý chí, đúc thành tu vi Đại đế hoàn mỹ đệ nhất ở táng thổ!"

"Không!"

Mái tóc xoã tung, hai tay bụm mặt, không thể kiềm được nữa mà lặng lẽ khóc rống.

Màn đêm cũng trở nên nức nở, táng thổ trầm luân biến đổi, xen lẫn vẫn với khí tức không rõ nguồn gốc.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lau khô nước mắt, nàng từ từ đứng lên, đôi mắt xanh ngọc đầy tơ máu lộ ra hàn ý sâu chưa từng thấy.

…

…

Bầu trời đầy sao vô biên, Trụ Vực Hỗn Độn Liên trở về Vĩnh Hằng Quốc Độ, vũ trụ khôi phục sự yên tĩnh không có điểm cuối.

"Rốt cuộc nàng ta sở hữu ý chí mạnh mẽ cỡ nào, cho nên mới dám bước đến Vô Tẫn Táng Thổ."

Trong dị tượng quay cuồng tuôn trào từ Hoàng tuyền âm phủ, một Đạo Quân của Hồn Bất Quy không khỏi cảm thán bằng thanh âm già nua.

Không hổ là kiêu nữ cái thế rực rỡ nấht của Thất Quan Vương, trải qua trăm năm tuế nguyệt, vậy mà nàng ta vẫn vững phong thái phong hoa tuyệt đại như lúc trước.

“Có lẽ không chịu được, có lẽ…”

Trong đại thế giới vĩnh hằng, Thái Cổ Quân Vương cầm Trụ Vực Hỗn Độn Liên trong tay muốn nói rồi lại thôi.

Ý cười trong đáy mắt Vô Thiên Yếm Vãn trở nên lạnh lẽo, đi kèm với một chút bất an sợ hãi.

Nàng ta cảm thấy áp lực rất lớn, một khi Hoàng Cẩm Sương thành công ngoài mong đợi, vậy nàng ta lại phải bị đè đầu cưỡi cổ như trước. Trừ khi có được Minh thể của nam nhân, nếu không cả đời này của nàng chỉ có thể nhìn lên bóng dáng của Hoàng Cẩm Sương mà thôi.

“Dư nghiệt này tuyệt đối sẽ chết!”

Bên trên vầng Đại Nhật huy hoàng, rất nhiều lão quái vật tóc vàng tức giận đến tím mặt, sát khí nơi đáy mắt lần lượt bùng lên, cảm giác phẫn nộ khi chính mắt trông thấy lại không thể ra tay tru sát khiến bọn họ càng khuất nhục gấp bội!

Nội tâm của ngươi đã sắp rối loạn đến long trời lở đất rồi, nhưng trong mắt người khác, ngươi chỉ trầm mặc hơn thường ngày một chút.

Thanh âm bàn tán xôn vao vang lên khắp nơi, một đám người thảo luận về sự thất thố của Từ Bắc Vọng, nhưng hắn vẫn vô cảm như cũ, cảm giác cô độc nhào đến từ bốn phương tám hướng, tha hồ cắn nuốt lấy hắn.

“Bắc Vọng, ngươi đã quá xúc động rồi.”

Một lão giả tóc vàng khuyên bảo một câu thấm thía.

Tiểu bối vẫn luôn bình tĩnh khí phách, nhưng khi vừa nhìn thấy Hoàng Cẩm Sương, hắn ta lập tức không khống chế được cảm xúc, như vậy vô cùng không ổn.

“Phu quân, nàng ta nhất định sẽ chết ở trong đó.”

Cô gái mắt đỏ mềm dịu nói.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng trở nên ảm đạm âm trầm, hắn hóa thành

một ngôi sao chổi chín màu sặc sỡ, kéo theo ánh sao hàng vạn trượng, bay nhanh về phía rìa vũ trụ.

“Hoàng Cẩm Sương, Hoàng Như Thị, ta nhất định sẽ tự tay giết chết các ngươi!”

Hàng vạn ngôi sao phát ra đạo âm ù ù, dị tượng sao trời lan tràn khắp nơi, lực lượng tinh đấu cuồn cuộn sôi trào, một ngôi sao chổi cô độc chảy xuôi theo tinh không.

Tam đại Thần tộc Hoàng Kim có chút kinh ngạc, tuyệt nhiên nhìn không thấu vị tiểu bối này.

Chẳng lẽ Hoàng Cẩm Sương đã tạo thành bóng ma rất lớn cho Thái Sơ Bắc Vọng, nên hắn mới có thể phát ra sát ý bàng bạc mãnh liệt như thế?

P/s: ngược ngược ngược

Chương 551: Đau đớn (1)

“Giỏi!”

Bên trên vầng Đại Nhật huy hoàng có kích thước hàng vạn trượng, rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn đều để lộ ánh mắt tán thưởng.

Thiên kiêu mà Thần tộc Nhật Bất Lạc đang gửi gắm nhiều kỳ vọng nên có loại quyết tâm không được chùn bước này!

Hạt giống số 3 chính là sjw tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, thành tựu tương lai của hắn khó có thể tưởng tượng được, thậm chí tru sát Ngoan Nhân Chí Cao cũng không phải là không có khả năng.

...

...

Hành tinh Bắc Vọng, cánh hoa đào màu hồng phấn ngập tràn mảnh thiên địa hàng vạn dặm, hào quang rực rỡ lại vô cùng chói mắt.

Ầm!

Ngôi sao to lớn rơi xuống, toàn bộ cây đào của cả thế giới run rẩy rì rào, từng đóa hoa hóa thành tro tàn, chỉ còn lại cành cây trụi lủi, bầu trời hồng nhạt lập tức trở nên vô cùng u ám.

“Ta làm sai cái gì chứ?”

Từ Bắc Vọng thì thào tự hỏi.

Hắn là người, không phải máy móc lạnh băng, vào khoảnh khắc con rối hóa thành bột mịn, sự thống khổ khôn cùng cũng chôn vùi lấy hắn.

Hắn cẩn thận xử lý tất cả, cố gắng luồn lách hòa giải giữa hai kẻ điên kia, chính là vì không muốn lão đại cảm thấy không thoải mái.

Đổi lấy được cái gì?

Cắt đứt qua lại ư?

“Ta chịu đựng đủ rồi!”

Từ Bắc Vọng rống to một tiếng, ném chiếc nhẫn trăng lưỡi liềm vào khe núi, sau đó kiên quyết xoay người rời đi.

Lão đại đã tạo thành bức tường ngăn cản đáng buồn giữa hai bọn họ, vào khoảnh khắc con rối hóa thành tro tàn, con tim của Từ Bắc Vọng cũng như tro tàn.

Bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, bóng dáng run rẩy vẫn quanh quẩn trong đầu của hắn.

Từ Bắc Vọng vĩnh viễn không thể quên được ánh mắt mà đôi mắt kia nhìn hắn.

Cô đơn vắng lặng, lạnh lùng bi thương, dường như nội tâm của nàng đã hoàn toàn sụp đổ.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Từ Bắc Vọng đi từng bước vào khe núi, nhặt nhẫn trữ vật lên, cẩn thận lau đi tro bụi bùn đất trên mặt trăng lưỡi liềm.

Hắn sừng sững ở trên núi, im lặng cứ như một pho tượng.

Ước chừng nửa tháng sau, một thiếu nữ lộng lẫy lạ thường xuất hiện trên không trung, chính là Hoàng Như Thị mượn thân đến đây.

Sau khi câu nói kia truyền khắp vũ trụ, bà biết đây là tin nhắn ám chỉ của con rể, hắn hy vọng lập tức được gặp bà.

“Ngươi bị sao vậy?”

Ngay khi nam tử áo trắng xoay người lại, bà không khỏi kinh ngạc vì sắc mặt hiện giờ của con rể.

Một nam nhân tuyệt lân vô song, nhẹ nhàng ổn định kia, nay lại tối tăm u ám đến đáng sợ.

Ánh sao sặc sỡ vọt tới, một mảnh vỡ hóa thành bột mịn đi vào thức hải của thiếu nữ, hình ảnh được tái hiện lại từng chút một.

"Là nàng kêu ta đến Nhật Bất Lạc."

Ngữ điệu của Từ Bắc Vọng có chút bất lực, ánh mắt ngập tràn sự đau khổ sâu sắc.

Con ngươi của Hoàng Như Thị cũng chất chứa bi thương, bà quả thực không biết phải làm sao, ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi mới nói bằng thanh âm khàn khàn: "Là lỗi của ta, ta vẫn luôn giấu diếm nàng."

Từ sau khi con rể trỗi dật, Cẩm Sương đều bị vây hãm trong trạng thái lo âu mỗi giây mỗi phút, cho nên tâm lý sẽ không bình thường.

Bà sợ ảnh hưởng đến quá trình tu luyện của nữ nhi, cho nên vẫn luôn cố ý che giấu tin tức, ai ngờ lại trời xuôi đất khiến lại tạo thành hậu quả như thế.

"Bảo vệ ngươi là chấp niệm của nàng, thế nên mới đi đến Vô Tẫn Táng Thổ. Nơi đó một mực ngăn cách với vũ trụ, ta cũng không liên hệ với nàng được."

Ngữ khí của Hoàng Như Thị có chút sa sút.

Sau khi biết được nữ nhi tạm thời bình yên vô sự, bà vẫn không thể vui vẻ hoàn toàn. Tình cảm của con rể và nữ nhi vốn dĩ đã rất đậm sâu từ khi vẫn còn ở thế giới bị vứt bỏ, cho nên bà có thể cảm nhận được cơn đau kịch liệt của hai bên.

Làn gió nhẹ nhàng thổi rối mái tóc vàng của Từ Bắc Vọng, giọng nói của hắn chứa đầy bi thương: "Là do ta không nói chuyện với nàng."

Đã bao lâu, mình chưa nói chuyện phiếm với rối?

Khi còn ở Tinh vực Thiên Cầm, hắn đều nói chuyện với con rối gần như mỗi ngày, ngay cả khi bế quan tu luyện tám năm, con rối vẫn luôn thủy chung làm bạn bên cạnh hắn.

Nhưng đến khi trà trộn vào Nhật Bất Lạc, tu vi càng ngày càng tăng

cao, số lần hắn lấy con rối ra khỏi nhẫn trữ vật càng ngày càng ít.

Thật sự là do hắn e sợ bị Nhật Bất Lạc phát hiện sao?

Không phải như thế, nếu thật sự muốn trò chuyện cùng nàng, hắn có đủ loại thủ đoạn.

Có lẽ là vì cảm nhận được sự yên lặng trong thời gian dài của hắn, lão đại mới bất ổn như vậy.

“Ta muốn đến Vô Tẫn Táng Thổ, thông qua lối vào của Thất Quan Vương.”

Từ Bắc Vọng đột nhiên mở miệng, giọng điệu chém đinh chặt sắt.

Hoàng Như Thị biến sắc, phản đối theo bản năng, “Không được, Miêu Miêu đã suýt táng thân ở đó rồi.”

“Nó bị sao?” Từ Bắc Vọng hỏi.

Hoàng Như Thị trầm giọng nói.

“Vừa đi vào Vô Tẫn Táng Thổ, nó đã bị nguyên thể tai ương không xác định đột kích, phải thiêu đốt tinh huyết sinh linh kỷ nguyên mới miễn cưỡng giữ được mạng sống.”

“May mà nó mới vừa tiến vào, mấy vị Đạo Quân trong Thần tộc đã chung sức thi triển đạo pháp, phá hư một Đạo khí đứng đầu mới túm nó ra ngoài.”

“Nó ngơ ngơ ngác ngác, rơi vào giấc ngủ say.”

Bỗng nhiên, Hoàng Như Thị dường như nhớ tới chuyện gì đó, gấp gáp nói: “Lhông gian tai ương tràn ngập tính hủy diệt, lý trí con người sẽ dần dần bị ăn mòn, chính vì nguyên nhân này nên Cẩm Sương mới không tin tưởng ngươi.”

Bà nhanh chóng giải thích.

Trong lòng Hoàng Như Thị hiểu rõ, người đau khổ nhất vẫn là con rể, hắn quả thực không làm sai chuyện gì, tự dưng lại phải chịu sự đau đớn kịch liệt này.

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng không thay đổi, chỉ lặp lại một lần nữa: “Ta muốn đến Vô Tẫn Táng Thổ.”

“Ngươi chắc chắn sẽ chết đó!”

Ngoài mặt Hoàng Như Thị không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, nhưng đáy mắt lại tràn ngập âu lo.

Tốt xấu gì Cẩm Sương cũng là Cổ Thần cửu trọng, đã mơ hồ ngưng tụ hình thái ban đầu của cảnh giới Đại Đế, còn Miêu Miêu miễn cưỡng cũng coi như Cổ Thần lục trọng, nhưng vừa đi vào táng thổ còn suýt chết.

Miêu Miêu là kỷ nguyên sinh linh, nếu nó đã như thế, con rể cũng sẽ không có chút đường sống nào.

Từ Bắc Vọng cảm thấy mình đã sức cùng lực kiệt, khàn giọng nói: "Không cần khuyên nữa."

"Nếu không có nàng, ta vẫn còn ở lại thế giới bị vứt bỏ, chỉ là một ông già đang gần đất xa trời, cả ngày sợ hãi vì tuổi thọ khô cạn mà thôi."

Vừa dứt lời, hắn hóa thành một ngôi sao, biến mất ở chân trời trong chốc lát.

Hoàng Như Thị đứng lặng thật lâu ở đó, đôi mắt trống rỗng mờ mịt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Một ý nghĩ sai lầm, không biết có thể cứu vãn được không, bà gần như rơi vào cảm giác áy náy không có điểm dừng.

P/s: đau đau đau

Chương 553: Đau đớn (3)

Tại cực bắc của Xích Ô Cổ tinh, ánh sáng bao phủ cả ngày, rất nhiều thân ảnh vĩ đại đóng giữ.

Nơi này là vùng đất phong ấn mà Thần tộc Hoàng Kim cực kỳ trân quý, chỉ có các hạt giống trước số ba mới có thể đi vào.

Một ngôi sao rực rỡ hiển hiện thân ảnh của nam tử áo trắng, hắn nhanh chóng lấy ra chìa khóa của vùng đất phong ấn.

Chỉ tại nơi này, hắn mới có thể đột phá cảnh giới chỉ trong một thời gian ngắn.

Từ Bắc Vọng vốn bị vây hãm trong gông cùm xiềng xích của Cổ Thần tứ trọng, nhưng chỉ dựa vào một ít tiên dược truyền thuyết, hắn đã

có thể thăng tiến đến ngũ trọng trong vòng vài ngày.

Gia tăng thêm một chút ít tu vi, có thể sống lâu thêm một khoảng thời gian ở táng thổ.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi tạm thời không thể đi vào.”

Lúc này, một thân ảnh vĩ ngạn vượt qua không gian hư vô mà đến đây, giọng nói mờ mịt không ẩn chứa bất kỳ dao động cảm xúc nào.

“Thái Sơ Trích Tiên đang ở bên trong?”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ.

Vùng đất phong ấn chỉ có thể mở cửa cho một người duy nhất, mà hạt giống số hai là Thái Sơ Thương Ẩn đã đi vào ở Phong Đế Thiên Thê rồi.

“Bị Trích Tiên đặt trước rồi.”

Thân ảnh vĩ ngạn biểu lộ thần sắc mơ hồ, giọng điệu nhàn nhạt.

“Đặt trước?”

Từ Bắc Vọng bật cười thành tiếng, sắc mặt lạnh lẽo.

Hắn cố gắng khống chế tâm rình vốn đã sắp đổ vỡ, hắn đang bị bao vây bởi xúc cảm điên cuồng từng giây từng phút, mà huyết dịch hoàng kim sôi trào trong máu hoàng kim khiến hắn không đè nén được lửa giận.

“Ngươi rất nghi hoặc?”

Một thanh âm trầm thấp truyền đến từ đằng xa, một nam tử tuấn tú mặc áo bào đen, đầu đội mão vàng đứng trên Kim Ô thần điểu, ánh mắt phi thường cường hãn.

Thái Sơ Trích Tiên đang đứng từ trên cao, bễ nghễ nhìn xuống nam tử tuấn mỹ mặt mũi âm u, hắn ta ưu thích dáng vẻ phẫn nộ của con sâu kiến này.

Hắn muốn dùng cách này để nói cho hạt giống số ba, ta mới chính là đại diện của thế hệ trẻ tuổi ở Nhật Bất Lạc vĩ đại.

Cái gì gọi là quyền thế địa vị?

Hiện giờ đang được thể hiện rất đỗi rõ ràng!

Ta chỉ nhẹ nhàng nói một câu, ngươi đã không tiến vào vùng đất phong ấn, đây chính là quyền lực!!

“Bởi vì Vô Thiên Yếm Vãn, cho nên nugwowi ghen ghét ta?” Từ Bắc Vọng bình tĩnh.

Sắc mặt Thái Sơ Trích Tiên trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn bình tĩnh không phủ nhận.

Mình có chỗ nào yếu hơn hắn chứ?

Nhìn thấy kiêu nữ cái thế mà bản thân đem lòng ái mộ lại cười nói ngọt ngào với Thái Sơ Bắc Vọng, hắn liền cảm thấy vô cùng khuất nhục.

Người luôn luôn kiêu ngạo như hắn, hoàn toàn không thể dễ dàng tha thứ!

“Bắc Vọng, ngươi quay lại sau đi.”

Thân ảnh vĩ ngạn cũng mở miệng nói.

Sở dĩ bọn họ dung túng cho hành động của Trích Tiên, cũng là trá hình gây áp lực cho Thái Sơ Bắc Vọng, hy vọng đối phương đứng ở lập trường của Thần tộc mà suy nghĩ.

Dù sao đi nữa, một người cưới trước mười bảng Vấn Đỉnh, có thể tối ưu hoá lợi ích cho Nhật Bất Lạc.

Từ Bắc Vọng nghiêm mặt, biểu cảm bình tĩnh đáng sợ, nói từng chữ một: “Bây giờ theo ta đến Vĩnh Hằng Quốc Độ, ta giúp người giật dây bắc cầu, sau ngày đừng nhằm vào ta nữa.”

Thái Sơ Trích Thiên hơi hơi sửng sốt, bỗng có chút vui vẻ, chợt liếc nhìn nhau với thân ảnh vĩ ngạn.

Quả nhiên mới đó đã không chịu nổi, còn về phần là lo lắng cho ích lợi của Thần tộc hay là sợ hãi quyền thế của hắn, tất cả đều không quan trọng nữa.

Thức thời là được.

“Giật dây bắc cầu thì không chắc chắn lắm, ta theo ngươi đi đến Vĩnh Hằng Quốc Độ, ngươi giáp mặt nói rõ với Vô Thiên Yếm Vãn đi.”

Thái Sơ Trích Tiên tùy ý nói, có vẻ vô cùng thoải mái.

“Được.” Từ Bắc Vọng gật đầu.

Hắn đã rơi vào vũng lầy cuồng loạn tàn sát!

Trong đầu của hắn chỉ còn lại bóng dáng của lão đại, cũng không thèm để ý thân phận của Nhật Bất Lạc gì đó nữa.

Nếu đã không quan tâm thân phận, vậy cái gọi là phôi thai thiên đạo, hạng bảy bảng Vấn Đỉnh, hạt giống số một của Nhật Bất Lạc.

Đều chết hết cho ta!

Cảm xúc của Từ Bắc Vọng hoàn toàn không khống chế được mà hỗn loạn, hắn không chỉ muốn giết Thái Sơ Trích Tiên, mà còn muốn nghiền xương hắn ta thành tro, dùng hàng vạng xiềng xích trói buộc nhục thể của hắn!

Chỉ trách ngươi đâm vào họng súng của ta!

Sau khi giết Thái Sơ Trích Tiên, hắn nhất định tiến vào Vô Tẫn Táng Thổ ngay lập tức.

……..

……

Tử Vi Cổ Tinh, một tinh cầu khổng lồ màu tím chảy xuôi, xen lẫn với khí tức đại đạo.

Một vầng Đại Nhật huy hoàng có kích thướng hàng vạn trường lao đến, hai thân ảnh tóc vàng từ từ xuất hiện.

“Đây là việc tư, chúng ta sẽ không đi theo.”

Một thân ảnh vĩ ngạn ôn hòa nói.

Một khi nhiều người cùng tiến vào, sẽ giống như đang tạo áp lực cho đối phương, rất dễ để lại ấn tượng không tốt cho Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Hơn nữa, nếu Vô Thiên Yếm Vãn một mực cự tuyệt, bọn hắn cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Thái Sơ Trích Tiên nhẹ nhàng gật đầu, thần sắc nhẹ nhàng tựa mây khói, phong thái vô song.

“Tộc đệ, mời.” Hắn khom người chìa tay, ánh mắt bễ nghễ.

Cái gọi là áo bào trắng cấm kỵ, hắn vẫn luôn không nói lời nào, chẳng lẽ còn tức giận bất bình, cảm thấy không cam lòng?

Xem ra, đám người bên dưới vẫn còn một chút hy vọng may mắn trong lòng.

“Tộc đệ, nếu còn chưa suy nghĩ kỹ, thì chúng ta cứ trở về đi, ta không sao cả đâu.”

Ánh mắt của Thái Sơ Trích Tiên vô cùng thẳng thắn, bộ dáng không để bụng.

Nếu tên này dám đổi ý, hắn ta nhất định sẽ khiến hắn nửa bước khó đi ở thần tộc!

Từ Bắc Vọng kiềm nén sát khí trong mắt, bình tĩnh đi vào Vĩnh Hằng Quốc Độ.

“Ha ha…”

Thái Sơ Trích Tiên nhướng đuôi mắt, khoanh tay đi theo.

P/s: đừng đụng tới mấy đứa đang thất tình

Chương 554: Đau đớn (4)

Đường đi thông suốt không chướng ngại vật, vô số Cửu Thải U Hoàng mỹ diệu tiến đến nghênh đón, rất nhiều dị tượng của các thế giới đại đồng xuất hiện vờn quanh.

Trong khoảnh khắc, bọn chúng đã vượt qua hàng vạn dặm, tiến đến trung tâm của Vĩnh Hằng Quốc Độ, khí tức vĩ ngạn sừng sững hiện ra.

“Mời hai vị Thái Sơ công tử chờ một chút.”

Một cường giả Chí Cao mở lời trước.

Tử Vi Cổ Tinh vốn là tổ địa của Thất Quan Vương, nhưng sau đó đã bị chiếm đóng bởi Vĩnh Hằng Quốc Độ, đại đa số Cửu Thải U Hoàng đều trở thành thú nô của Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Một cơn mưa sắc tím Hồng Mông Tử Vũ trút xuống, ánh mắt của Từ Bắc Vọng vừa cháy bỏng vừa hoang mang, hắn ta lẳng lặng đứng trong tầng mây, nhung nhớ về cặp mắt xanh ngọc thê lương lạnh

như băng kia.

Thái Sơ Trích Tiên khẽ nhíu mày, tên này đang giả vờ bi thương để chiếm được thiện cảm của Vô Thiên thần nữ sao?

Hắn nghiêm nghị nói: "Tộc đệ..."

Tiếng nói bị cắt ngang.

Thân thể Cổ Đế rung động dữ dội theo bản năng, Thái Sơ Trích Tiên đột nhiên biến sắc, mão vàng hóa thành thanh trường kiếm được rèn đúc từ ánh sáng mặt trời, ánh sáng lạnh lẽo lưu chuyển xung quanh tinh hà.

Phản ứng của hắn đã nhanh đến độ không thể tưởng tượng nỗi.

Nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

Một đại đạo màu xám trải ra từ không gian hư vô, lực lượng hủy diệt vô biên vô tận bao phủ khắp trời đất, một đóa vương hoa Bỉ Ngạn trong suốt dập dềnh giữa không trung, lao đến gần chỉ trong thoáng chốc.

Đóa vương hoa này được ngưng tụ mấy chục đóa hoa Bỉ Ngạn khác, nó dường như chính là nguồn gốc của sự hủy diệt, có thể phá hủy hết thảy năng lượng của sinh linh, ăn mòn vật chất vũ trụ.

"Ngươi dám!"

Thái Sơ Trích Tiên thảm thiết kêu to, khuôn mặt tuấn tú mạnh mẽ tràn ngập tuyệt vọng, từng gốc sen trắng lao đến từ vũ trụ sâu thẳm, ngưng tụ thành vô số chưởng ấn khủng bố rồi lần lượt đập xuống.

Cảnh tượng đột ngột này khến các thân ảnh vĩ ngạn đứng cách đó hàng vạn dặm cũng phải rùng mình.

Đại não của bọn họ đều rơi vào trạng thái đứng máy trong thoáng chốc, nhưng những dị tượng thế giới đại đồng vẫn yên lặng bất động, không có chút ý định ngăn cản một kích hủy diệt kia.

Chỉ trong thời gian ngắn, bọn hắn đã đưa ra quyết định.

Nếu Thái Sơ Bắc Vọng lâm vào tử cảnh, Vĩnh Hằng Quốc Độ tuyệt đối sẽ nghĩ cách cứu viên, dù sao hắn cũng chính là nam nhân mà Yếm Vãn đang thương thương nhớ nhớ.

Nhưng nếu đổi thành Thái Sơ Trích Tiên, vậy thì tình huống hoàn

toàn khác.

Nhật Bất Lạc hao tổn một hạt giống, Vĩnh Hằng Quốc Độ sẽ đau lòng sao?

Tất nhiên là không, thậm chí bọn họ còn vỗ tay ăn mừng!

Huống chi nội chiến trong Nhật Bất Lạc các ngươi, liên quan gì đến Vĩnh Hằng Quốc Độ chúng ta? Tại sao phải nhúng tay vào?

Nhưng không thể không nói, tình cảnh này thật sự đã khiến bọn họ tê dại cả da đầu, chiến lực của Thái Sơ Bắc Vọng khủng bố đến mức không hợp thói thường, sâu không lường được.

Bùm bùm!

Chưởng ấn ngưng tụ từ sen trắng ẩn chứa tinh khí từ thuở khai thiên lập địa, đạo pháp Đại Đế không gì sánh kịp lập tức cắn nuốt nam tử áo trắng, khiến cho thân thể của hắn ta lập tức chia năm xẻ bảy.

Hàng vạn ánh sáng rực rỡ rơi xuống, bao phủ lấy cơ thể bị xé rách.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh áo trắng tóc vàng xuất hiện trở lại, toàn thân máu me, khí tức chán nản.

Nhưng đôi mắt xanh thẳm kia lại lạnh lùng hiu quạnh, giống như một con quỷ diệt thế đi ra từ Minh giới!

“Tiếp tục cao cao tại thượng cho ta xem!”

Hắn nhe răng cười, giống như bệnh nhân tâm thần đã mất đi lý trí.

Màn sương mù màu xám cuồn cuộc sôi trào, lực lượng hủy diệt đạt đến đỉnh điểm chưa từng có.

“Đừng!”

Thái Sơ Trích Tiên giãy giụa cứ như đang bị dìm trong nước, đóa Vương hoa Bỉ Ngạn, hắn có làm thế nào đi chăng nữa cũng không phá hủy được.

Đóa hoa nhẹ nhàng ăn mòn thân thể hắn.

Một bộ xương nham nằm lặng lẽ trên đỉnh núi, từng giọt mưa sắc tím vừa rơi xuống, bộ hài cốt lập tức hóa thành tro tàn.

“Tiếp tục ra lệnh cho ta xem!”

Nam tử áo trắng hoàn toàn điên cuồng, hai tròng mắt hiện lên tơ máu, những cảm xúc áp lực tuyệt vọng bị kiềm nén bấy lâu nay, tựa như là nước lũ vỡ đê mà trút ra bên ngoài.

Ầm!

Hàng vạn ánh sao hóa thành từng sợi xiềng xích rực rỡ, quấn quanh lấy bộ hài cốt, tro tàn bị văng ra bốn phương tám hướng.

“Tiên thi à…”

Một Đạo Quân không khỏi dựng tóc gáy.

Cảnh tượng vừa tàn nhẫn vừa rung động này sẽ khắc ghi trong trái tim hắn, cho dù trải qua rất nhiều kỷ nguyên sau đó cũng không thể xóa nhòa.

Ầm ầm!

Một hạt sáng màu bạc trôi nổi trên bầu trời, mái tóc vàng của Từ Bắc Vọng rối tung như lệ quỷ, hắn phủi sạch tro cốt trên người, biến thành một ngôi sao với tốc độ nhanh nhất, phi nước đại khắp vũ trụ trong tích tắc.

Thời không gian cứ như bị đóng băng trong chớp mắt, pháp tắc đại đạo lưu chuyển tán loạn, vô số vầng Đại Nhật huy hoàng nhanh chóng chạy đến, nhìn thấy tro cốt rải rác khắp trời mà tuyệt vọng!

“Không!”

Lão quái vật tóc vàng ngửa mặt lên trời thét to, ngữ điệu bi ai.

“Kẻ điên…”

Vô Thiên Yếm Vãn đứng một góc xa xôi, tóc trắng tung bay giữa không trung, nụ cười thường trực trên khuôn mặt đã biến mất, đáy mắt có một chút sợ hãi.

Vĩnh Hằng Quốc Độ tĩnh mịch như địa ngục vô biên, cứ như một lá cây cũng có thể làm phiền đến sự yên tĩnh âm u này.

Thái Sơ Trích Tiên, thiên kiêu cái thế hạng bảy bảng Vấn Đỉnh, cứ thế mà chết rồi!

Hơn nữa còn chết trong tay tộc nhân nhà mình, trạng tháilúc chết cực kỳ thê thảm đến độ có thể ghi được vào lịch sử.

Hàng vạn xiềng xích đồng thời tiên thi, đến tro cốt cũng không còn!!!

Ầm!

Sự yên tĩnh vô tận bị ánh sáng xuyên thủng, các lão quái vật tóc vàng chết lặng, đuổi theo quỹ đạo của hành tinh kia.

Chương 555: Đau đớn (5)

Tin tức cứ như mọc cánh, lan truyền khắp các thế giới bằng tốc độ khủng bố nhất, nhấc lên một cơn sóng gió ngập trời!

Hàng vạn vạn sinh linh đều chấn động kịch liệt, ngay cả thần hồn đều đang run run rẩy rẩy, đây rốt cuộc là tin tức kinh khủng gì thế này?

Từ xưa đến nay, vũ trụ chưa từng xảy ra trận nội chiến kinh hãi thế tục như thế!

Hạt giống số một của Nhật Bất Lạc đã bị hạt giống số ba giết chết, thậm chí còn còn bị tiên thi sau khi ngã xuống, rốt cuộc là mối hận thù giữa hai bên sâu sắc đến mức nào?

Khắp nơi bàn tán xôn xao, vô số sinh linh điên cuồng chạy tới nơi sâu thẳm trong vũ trụ để tận mắt chứng kiến kết cục của áo bào trắng cấm kỵ.

Dưới bầu trời đầy sao, dấu vết năng lượng bùng nổ của tinh cầu sáng chói đột nhiên tiêu tán, các đại nhân vật của vô số Thần tộc Hoàng Kim đứng sừng sững giữa hư không, ánh sáng trầm lắng chiếu rọi rõ chân thân của kẻ đầu sỏ.

Dị tượng vô tận bao phủ biên giới vũ trụ, vầng Đại Nhật huy hoàng đã trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Bên trên vùng đất tịnh thổ hỗn độn chìm nổi, toàn bộ tộc nhân Nhật Bất Lạc đều đã tụ tập tại Thiên Cung, ai nấy đều bày ra biểu cảm tuyệt vọng.

Bọn họ không hiểu, tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

Sự kiện lần này nhất định sẽ khắc ghi vào lịch sử ô nhục của vũ trụ!

Nhưng trở thành trò cười của mọi người vẫn là thứ yếu, mấu chốt là nên xử lý Thái Sơ Bắc Vọng như thế nào đây?

Tiên thi đó!

Tàn nhẫn máu lạnh biết bao!

Kẻ mất trí số một trong vũ trụ cũng không làm được chuyện như thế.

Vô số sinh linh đến hóng chuyện đều câm như hến, không dám phát ra tiếng động khiêu khích Nhật Bất Lạc.

Các Thần tộc Hoàng Kim còn lại đều vô cùng đăm chiêu, miễn cưỡng lấy lại tinh thần từ cơn rung động kinh khủng ban nãy.

Dù là viên ngọc sáng chói đến đâu, sau khi chết cũng không còn giá trị gì nữa.

Người chết như đèn tắt, Thái Sơ Trích Tiên đã là quá khứ rồi.

Nhật Bất Lạc tuyệt đối sẽ không xử lý Thái Sơ Bắc Vọng!

Đây là suy nghĩ đồng nhất giữa các đại Thần tộc Hoàng Kim.

Có đau khổ bi thương đi chăng nữa, bọn họ cũng phải suy nghĩ vì ích lợi của Thần tộc. Bởi vì Thái Sơ Bắc Vọng ngã xuống, Nhật Bất Lạc có thể tiếp tục khuấy động kỷ nguyên chỉ bằng Thái Sơ Thương Ẩn sao?

“Tâm tư thật tinh vi…”

Nhiều nhân vật đứng đầu không rét mà run, có lẽ đây chính là mưu tính ban đầu của Thái Sơ Bắc Vọng, hắn ta muốn chiếm đoạt vị trí của hạt giống số một?

Tên này đã tạo ra tiền đề, liệu các thiên kiêu cái thế của Thần tộc nhà mình sẽ nảy sinh tâm tư mà bắt chước hắn chăng?

Không có khả năng…

Thái Sơ Bắc Vọng chính là sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên, là kẻ có thể sáng lập nên kỳ tích được khắc ghi vào lịch sử.

“Con ta!”

Thanh âm vang vọng khắp đại đạo, con ngươi đỏ tươi như máu cũng xuất hiện ngay sau đó.

Một mỹ phụ nhân đầu bù tóc rối, toàn thân phát ra ánh sáng thiêu đốt lan tràn khắp tinh không.

Bà ta vừa khóc vừa cười, uy áp mạnh mẽ đến nỗi các tinh vực xung quanh đều sụp đổ, khiến cho toàn bộ tinh không trở nên im lặng, vô số sinh linh ven đường hóa thành những bộ xương cháy đen.

Một trong các tổ tông đời thứ bảy của Nhật Bất Lạc!

Bà ta hoàn toàn xứng đáng với danh xưng kẻ đứng đầu vũ trụ, tu vi mênh mông vượt xa Đạo Quân, chưa từng xuất hiện xuyên suốt vài kỷ nguyên, chỉ hiện thế một lần để tiếp nhận phôi thai.

“Thái Sơ Trọng Lâu, mau đền mạng cho con ta!”

“Ta phải ném tên nghiệt súc đó vào địa ngục, chịu đoạ đày tra tấn mười vạn lần để chuộc tội cho Trích Tiên!”

Phụ nhân rống giận, trái tim đau nhức đến cực độ, khí thế mãnh liệt như sóng ngầm.

Thiên Cung đứng sừng sững giữa không trung, chủ nhân Thiên Đình, biểu tượng cho quyền thế của vũ trụ, cũng đành cúi đầu nhận lỗi.

Các Thần tộc Hoàng Kim đều giữ vững tư thế xem kịch, nhìn chằm chằm cảnh tượng phía trước mà không hề chớp mắt.

Cho dù bị nói thẳng tên thật, chủ nhân Thiên Đình dám nói nửa chữ không sao?

Trước mặt vị phụ nhân này, ông ta cũng chỉ là một tên tiểu bối!

“Thái Sơ Trọng Lâu, mau huy động lực lượng khắp nơi, lập tức bắt lấy tên nghiệt súc này!”

Dòng huyết lệ chảy xuống từ khóe mắt, vầng trán co giật đầy dữ tợn, huyết dịch Hoàng Kim kích động đến mức muốn xông ra ngoài.

Nhưng vào lúc này.

Ba thân ảnh khủng bố xuất hiện từ một nơi không thể xác định trong vũ trụ, khí thế dường như hòa hợp thành một thể với đại đạo, thân ảnh mơ hồ mông lung, chỉ có mái tóc vàng vẫn đang tùy ý tung bay.

Lão tổ tông của Nhật Bất Lạc, nhất định là trước đời thứ ba, bởi vì khí thức huyết mạch của bọn họ quá mức dồi dào!

Nếu đã mất hết mặt mũi, vậy bọn họ cũng không để ý đến chuyện bị chỉ trích một lần nữa.

“Nhớ kỹ, hắn ta cũng mang họ Thái Sơ.”

Thanh âm tang thương già nua lôi kéo theo sức mạnh to lớn từ mấy ngàn vạn năm, lộ ra uy áp có thể đập vụn tất cả mọi thứ ở thế gian.

Ba lão tổ tông lập tức biến mất, quay về nơi sâu nhất của vũ trụ.

Một câu nói gần như là tuyên án, hàng vạn vạn sinh linh khắp nơi thở phào một hơi.

Áo bào trắng cấm kỵ chính là thiên kiêu cái thế cấp bậc truyền thuyết trong thần thoại, thời đại kỷ nguyên mà thiếu hắn thì coi như không còn gì thú vị nữa.

Chủ nhân Thiên Đình im lặng thật lâu, sau đó than thở: “Đại cuộc làm đầu.”

Bốn chữ truyền khắp vùng đất tịnh thổ vạn trượng, sắc mặt của vô số tộc nhân xanh mét, đau khổ tuyệt vọng, lại không thể làm gì.

Giết Thái Sơ Bắc Vọng, sau đó thì sao?

Trong hai mươi vị trí đầu tiên của bảng Vấn Đỉnh, Nhật Bất Lạc chỉ còn lại Thái Sơ Thương Ẩn đang xếp hạng mười bảy, hắn có thể đảm đương bộ mặt của Thần tộc trong kỷ nguyên này không?

Tuyệt đối không làm được!

Hơn nữa, Thái Sơ Bắc Vọng vừa thể hiện chiến lực kinh khủng đến như thế, nếu hắn có thêm một chút thời gian, liệu ai có thể khống chế được kẻ này?

Giới hạn của hắn xa xa không ngừng không biết, thành tựu tương lai lại khó có thể tưởng tượng được, sao có thể bị bỏ mạng vô sích như thế?

Cảnh tượng này làm vô số tiểu bối của Nhật Bất Lạc đau khổ, người dẫn đầu của bọn họ đã chết vô cùng thê thảm, nhưng lại không giành được lẽ phải nào.

Hai chữ “ích lợi” vô hình đã khắc sâu vào trong lời răn dạy của Thần tộc Hoàng Kim, sâu đến độ dù qua vô số kỷ nguyên, vẫn mãi không thể diệt trừ.

“Hay lắm!”

Phụ nhân phát ra hận ý ngập trời, hận không thể làm cả vũ trụ đều

nứt vỡ, làm cho sinh linh khắp nơi chôn cùng con trai của bà.

Bà ta nhất định phải thiên đao vạn quả Thái Sơ Bắc Vọng, ai cũng không ngăn nổi!!

P/s: Cho dù đang điên tình, nhưng Từ ác liêu cũng tính đâu ra đó rùi :))

Chương 556: Đau đớn (6)

Trong thế giới thứ nguyên trầm luân sôi trào, một tòa đạo đài thần thánh cổ kính phát ra khí tức tang thương, mây mù táng khí xuất hiện ở khắp mọi nơi.

“Tiểu Vọng…”

Hoàng Như Thị trong bộ trang phục hoa lệ đang bày ra vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi.

Bọn họ đã thương lượng trước đó, hai Đạo Quân của Thất Quan Vương đã khai thông một con đường trong vũ trụ, cho nên bọn hắn mới có thể tránh thoát khỏi tầm mắt khắp nơi.

Nàng cũng không ngờ được, vậy mà con rể lại giết Thái Sơ Trích Tiên.

“Đừng nói nữa.”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, tập trung luyện hóa các loại tiên dược để điều dưỡng cơ thể.

Hai thân ảnh mơ hồ ở đạo đài quay đầu nhìn nhau, sau đó rơi vào trầm mặc.

Bọn họ chưa bao giờ gặp được thiên kiêu cái thế nào lại lừng lẫy đến nhường này, phá vỡ tất thảy quy tắc đang vận hành bởi đại đạo.

Quan trọng hơn hết, hắn còn là nằm vùng của Nhật Bất Lạc, coi như một nửa tộc nhân của Thất Quan Vương.

Nói một câu đáng buồn, khi biết được thân phận của Thái Sơ Bắc Vọng, các đại nhân vật đều muốn gửi gắm hy vọng phục hưng Thất Quan Vương cho hắn.

Thậm chí còn vượt qua Hoàng Cẩm Sương.

“Sắp rồi!” Ánh mắt của nam tử áo trắng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Từ Bắc Vọng biết trạng thái hiện tại của mình rất không ổn, ngay từ khi con rối tan nát, hắn dường như đã đánh mất chính mình.

Hắn vô cùng gấp gáp muốn giải thích nguyên nhân hậu quả với lão đại, cho dù duyên phận của hai người đã dừng ở đây, hắn ít nhất cũng đã từng cố gắng, chưa từng muốn buông bỏ một giây một phút nào.

Hai thân ảnh vĩ ngạn mơ hồ không nói chuyện, thân thể nhỏ ra từng giọt máu, miệng ngâm tụng chú ngữ.

Một cái rồi lại một cái ký hiệu cổ xưa bay ra, khắc trên bốn góc thiên địa, rồi sau đó lại rót vào trên tòa đạo đài cổ xưa kia.

Dần dần, một con đường đen tối chết chóc hiện lên, táng khí chết chóc ăn mòn mà đến, như lưỡi dao lạnh lẽo cắt vỡ linh hồn theo bản năng.

“Cẩn thận một chút…”

Hoàng Như Thị không khỏi nhíu mày, bà còn chưa kịp nói xong, nam tử áo trắng đã từng bước tiến vào mà không hề do dự.

...

...

Vô Tẫn Táng Thổ chìm trong đêm tối vô tận, không có một tia ánh sáng le lói, không có năng lượng vũ trụ để tu luyện, chỉ có một lớp rồi một lớp vật chất ăn mòn kỳ lạ, đang từ từ dán sát vào nhục thể.

“Nương nương!”

Từ Bắc Vọng đứng cô đơn bên cạnh dòng suối quanh co, vạn vật khô héo yếu ớt, hắn tựa như người gõ mõ cầm canh trong năm tháng tối tăm, cũng là người đưa đò đến vùng đất chết chóc.

Khí tức không xác định vừa chạm tới cơ thể hắn, lập tức đã hóa thành hàng vạn hạt sáng màu đen, xương cốt tứ chi đều được làm dịu, đạo pháp đột nhiên trút vào.

Mỗi khi nghe đến Vô Tẫn Táng Thổ, các vị Đạo Quân trong vũ trụ đều lập tức biến sắc, nhưng nam tử áo trắng lại như đang giẫm trên đất bằng, hắn cứ thế dạo bước mà không có mục tiêu.

“Nương nương…”

Thanh âm khàn khàn dập dờn trong bóng đêm, mang theo cảm xúc bất lực xen lẫn với bàng hoàng.

Từng khiếu huyệt trên Minh thể đều đang điên cuồng vận chuyển, diễn hoá thành một vùng đất tịnh thổ siêu thoát khỏi vũ trụ, hoà lẫn hết sức tự nhiên với mây mù đen tối.

Rồi đột nhiên.

Một tiếng nổ mãnh liệt vang lên, vùng núi xa xôi kia đột nhiên xuất hiện động đất kịch liệt, sau đó phun trào màn sương vô tận.

Khí tức chết chóc dày đặc đen xen với sức mạnh âm minh quỷ dị bao phủ toàn thân Từ Bắc Vọng, phong tỏa từng khiếu huyệt trên người hắn, hàng vạn ánh sao lập tức bị chôn vùi.

Cơn thống khổ kịch liệt dâng trào, Từ Bắc Vọng giống như bị hàng vạn con kiến gặm lấy toàn bộ máu thịt, cả cơ thể bị nhấn chìm trong chảo dầu, khuôn mặt tuấn mỹ vặn vẹo dữ tợn, tinh thần trở nên đần độn, khóc khóc cười cười cứ như điên.

Tu vi Cổ Thần tứ trọng rất thấp, chỉ trong nháy mắt đã bị màn sương mù ăn mòn, ý thức tán loạn, đạo tâm vô địch mà hắn luôn tự hào dường như chẳng phát huy được tác dụng gì.

Minh khí mãnh liệt trong cơ thể khiến hắn ngất đi.

Trong bóng đêm khôn cùng, nam tử áo trắng nằm cô độc ở giữa núi, trước khi lâm hôn mê, hắn mơ hồ nghe được một đoạn đồng dao:

“Bọ cánh cứng nói, dùng kim và chỉ của ta, ta sẽ đến chúc thọ cho y.”

“Ai tới đào mộ cho hắn? Là ta; Cú mèo nói, dùng cây đục và sạn của ta, ta sẽ đến đào mộ.”

...

...

Thôn trang tĩnh mịch đến tận cùng, cái bảng gỗ ở đầu thôn dính đầy mạng nhện, một gốc cây lê cổ thụ tuyệt mỹ sừng sững ở nơi đó.

Hoa lê tuyết trắng, tinh khiết vô cùng, nhìn từ phía xa xa, giống như có ai đó vừa phủ thêm một kiện áo liệm cho cây lê.

“Ông nội, có người kia!”

Đứa trẻ tóc búi đứng dưới tán cây lê ở đầu thôn không còn ngâm nga bài ca dao nữa, nó bộp bộp chạy về phía nam tử tuấn tú đang ngủ say.

“Đến ngay đây.”

Mấy ông lão chống gậy từ từ xuất hiện, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn cứ như là rễ cây, cả hai người đều chảy nước mắt, kích động đến độ run rẩy.

“Đó là Minh khí…”

Một ông lão hưng phấn không chịu được, cái lưng còng cũng dựng thẳng đứng.

“Hắn có thể học được Táng Công cấm kỵ phủ đầy bụi của tộc chúng ta, giúp chúng ta thoát khỏi đây.”

“Đã bao nhiêu kỷ nguyên rồi, chắc chắn là sinh linh đến từ một vũ trụ khác, sao hắn lại có được Minh khí?”

“Ông nội ơi, vũ trụ khác là cái gì á?” Đứa bé mở to đôi mắt trong suốt, tò mò hỏi.

Ông lão vuốt ve đầu của hắn, nở một nụ cười hòa ái: “Sinh linh của vũ trụ khác cũng vô cùng mạnh mẽ, chúng ta là vạn tộc sừng sững, bọn họ thì nhân tộc là chính quân, thú tộc là phụ… Hai vũ trụ rất khó có kết nối với nhau.”

Nói xong, ông lão nhìn về phía tộc nhân bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Đưa hắn đi Táng trì Cửu Sinh Cửu Tử.”

“Không!”

Đứa bé nghe vậy liền nóng nảy, đỏ mặt nói: “Ngươi từng nói ta không thể tu luyện Táng Công cấm kỵ, nếu không sẽ mất đi lý trí, mất đi thất tình lục dục, biến thành một kẻ điên từ đầu đến đuôi mà.”

“Vị đại ca này vô tội, có lẽ hắn là một người rất thiện lương, khi không lại biến thành kẻ điên không thân tình như thế, như vậy không công bằng với hắn chút nào.”

Đứa bé hiểu được rất nhiều đạo lý, nói xong liền bĩu môi đầy tủi thân.

Mấy ông cụ im lặng, một trong số đó nói: “Hắn nhất định muốn mạnh lên, Minh khí của hắn phối hợp với Táng Công có thể hợp thành sức mạnh hủy diệt vô địch chính thức, như vậy mới tạo ra cơ hội hợp thể hai vũ trụ, đúc lại trật tự âm dương.”

Nói xong, ông ta lại bổ sung thêm một câu trong lòng, tộc chúng ta cũng rất khát vọng có thể bị cứu vớt.

Thấy đứa bé khóc sướt mướt, ông cụ an ủi nói: “Oa nhi yên tâm, đợi vị đại ca này tỉnh lại trong táng trì, chúng ta sẽ đưa hắn trở về, được chứ?”

Đứa bé cúi đầu, thấy mình không thay đổi được cái gì, đành phải gật gật đầu.

Chương 557: Đau đớn (7)

Trong bầu trời đầy sao trong vũ trụ, Trụ Vực Hỗn Độn Liên phong tỏa quy tắc của mỗi một tấc vũ trụ, lôi kéo toàn bộ không gian không rõ ra bên ngoài.

Vầng Đạt Nhật huy hoàng và Thế giới đại đồng đứng sừng sững ở hai đầu, nhìn chằm chằm vào Vô Tẫn Táng Thổ.

Tay áo của Vô Thiên Yếm Vãn tung bay giữa không trung, ánh mắt tràn đầy lạnh lùng, cơ thể cứng ngắn không nhúc nhích.

Nàng luôn cảm thấy Thái Sơ Bắc Vọng có gì đó không thích hợp.

Nam nhân này vẫn luôn tao nhã cao quý, tâm tư thâm trầm không thể đoán ra được.

Nhưng tại sao vừa thấy được Hoàng Cẩm Sương, hắn lại hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, thật sự là do sát ý mãnh liệt ư?

Nàng không tin.

Vô Thiên Yếm Vãn có một trực giác, quan hệ của hai người này không đơn giản.

Có điều đây chỉ là suy đoán mà thôi, nàng rất muốn thử nghiệm một chút, một khi hai sinh linh hoàn hảo không thương tổn gì xuất hiện trong Vô Tẫn Táng Thổ, điều này chứng tỏ hai người không xảy ra tranh chấp giết chóc.

Suy đoán của nàng đã trở thành sự thật!

Các lão quái vật của Nhật Bất Lạc đều có biểu hiện căng thẳng, mặc kệ Thái Sơ Bắc Vọng làm ra chuyện tàn nhẫn vô tình cỡ nào, bọn họ đều có thể dễ dàng tha thứ.

Chỉ có phản bội là không được!

Trong thế giới đen tối, vạn vật đều suy kiệt tàn lụi, sương mù màu đen lượn lờ ăn mòn tất cả năng lượng vật chất, cứ vậy mà lúc ẩn lúc hiện trong vũ trụ.

Thế giới hắc ám trầm luân trong vũ trụ, trong sự chờ đợi dài dòng, một thân ảnh váy tím xuất hiện trở lại, con ngươi màu xanh ngọc lạnh lẽo tận xương liếc nhìn xung quanh.

Mái tóc đen của Đệ Ngũ Cẩm Sương buông xuống, nàng cố gắng ngăn chặn ý thức hỗn loạn, ở sâu trong lòng vẫn luôn có một chút chờ mong.

Nàng vô cùng muốn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, ánh mắt ngập tràn ngân hà rực rỡ đó.

Không có.

Dường như, hắn thậm chí cũng không chịu đến đây.

Sắc mặt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lãnh đạm như cũ, vào giờ phút này, nàng có cảm giác bản thân chỉ còn hai bàn tay trắng sạch sẽ, cứ như một người đã chết nhiều năm.

“Không ở Vô Tẫn Táng Thổ…”

Hai đại Thần tộc Hoàng Kim liếc nhau,bất chợt thở phào nhẹ nhõm một hơi, thu hồi Trụ Vực Hỗn Độn Liên, Vô Tẫn Táng Thổ tan biến trong tầm mắt.

….

….

“Kim vô túc xích, nhân vô thập toàn.”

(*) đến cả vàng cũng chẳng thể thuần khiết thì con người nào có ai hoàn hảo.

“Làm gì có sinh linh nào có thể cực kỳ hoàn hảo, không có chút tì vết

nào chứ?"

Dưới táng cây lê trắng muốt như bị bao trùm trong táng y màu trắng, ông cụ hoà ái nhìn về phía đứa bé bên cạnh.

Đã gần mười năm rồi, đứa bé này vẫn cứ như là không trưởng thành, vẫn ghim bím tóc sừng dê như trước, ánh mắt sáng ngời tinh khiết chỉ thuộc về con nít.

"Nhưng đại ca ca kia trông có vẻ cũng rất hoàn mỹ mà?"

Đứa bé có chút hoang mang, tiện tay ném hòn đá nhỏ vào con sông màu đen, làm xuất hiện gợn sóng nhè nhẹ.

Ông cụ lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

"Hắn liên tục nhắc đến nương nương, có lẽ đó là nữ tử mà hắn yêu thích sao?"

"Đó chính là tì vết của hắn, là sơ hở lớn nhất của hắn."

"Ơ?"

Đứa bé càng thêm mơ hồ, nó vẫn rất ngây thơ về tình yêu, chỉ than thở: "Vậy cũng không nhất thiết phải tu luyện Táng Công cấm kỵ chứ? Biến thành một kẻ điên cắt đứt thất tình lục dục…"

Ông cụ gõ mạnh đầu đứa bé, nghiêm túc nói: "Một khi tu luyện Minh khí, hắn nhất định phải gánh vác sứ mệnh vĩ đại trên người, phải phá vỡ trật tự của đại đạo, giết chóc suốt con đường lên đến đỉnh cao nhất rồi trở thành người chế tạo quy tắc."

"Ma không điên thì không thể sống, chỉ khi không có chút sơ hở nào, mới có thể trở thành vô địch!"

Đứa bé bị thuyết phục, nhưng tâm trạng của con nít vốn là tự do, hắn lầm bầm nói: "Nếu đại ca ca không muốn vô địch thì sao?"

"Không thể nào!" Ông cụ nói rất chắc chắn.

"Hắn là người sở hữu đạo tâm vô địch, người như thế bẩm sinh đã đi lên đường vô địch, lấy máu tươi xương cốt làm cầu thang, đi từng bước từng bước đến vương tọa cao nhất."

Để tránh người kia bị Táng trì Cửu Sinh Cửu Tử ăn mòn ngay từ đầu, khiến ý thức tán loạn, người trong thôn đã dùng kỳ vật dò xét đạo tâm của hắn.

Vô địch!

Vô địch đúng nghĩa, từ thời đại thần thoại đến bây giờ, đây là lần đầu tiên mà những người trong thông nhìn thấy sinh linh sở hữu đạo tâm vô địch.

Đứa bé cái hiểu cái không, chỉ cảm thấy đại ca ca thật là lợi hại, hai mắt của nó sáng tỏ như sao trời: "Vậy hắn sẽ đưa chúng ta ra khỏi vùng đất nguyền rủa ư? Ta cũng muốn tu luyện, ta cũng muốn mau mau lớn lên cưới một người vợ!"

Ông lão cười gật đầu: "Nhất định rồi, đây chính là nhân quả, chúng ta đều là tín đồ thành kính nhất của hắn…"

.....

.....

Nhà thờ tổ trong thôn phủ đầy bụi đất, những bước tượng đất không được đầy đủ trọn vẹn, những bức bích họa chịu mưa gió xâm nhập, cho nên mà các đường nét màu sắc đã trở nên loang lổ, nhòe nhoẹt.

Chín cây cột đá kỳ lạ đứng sừng sững trong đại điện, trấn áp một phương huyết trì đang sôi trào một phía. Nơi đây tựa như là địa ngục tội ác, máu đen không đếm hết được, núi xương cốt nhìn không thấy cuối, hàng chục thi thể cổ xưa bọc trong những cục huyết tương.

Đạo đồ xen lẫn với hoa văn lạc thịnh đan xen vào nhau rồi rủ xuống, chảy xuôi ở giữa trán của nam tử áo trắng, khiến cho vài hình ảnh tội ác tuôn trào lặp đi lặp lại.

Tuy rằng Từ Bắc Vọng vẫn luôn hôn mê, nhưng hắn vẫn có thể duy trì ý thức của bản thân, có lẽ là do đạo tâm quá mạnh mẽ, dù thế nào cũng không ăn mòn được.

Bây giờ hắn đã có thể thấu hiểu sự tin tưởng yếu ớt của lão đại.

Táng khí có thể ăn mòn và phá hủy hết thảy, bất kỳ suy nghĩ tiêu cực tồn tại trong nội tâm đều sẽ bị phóng đại đến vô hạn, thẩm thấu vào bên trong tinh thần.

Một luồng táng khí kỳ lạ dâng lên giữa vầng trán sáng loáng bóng mượt, nội tâm Từ Bắc Vọng đột nhiên xuất hiện một dã tâm mãnh liệt.

Dã tâm.

Hắn muốn khinh nhờn đại đạo của vũ trụ, làm vương giả của thế giới bóng đêm!

Chương 558: Ngươi ở đâu? (1)

“Vĩnh hằng không tắt, chúa tể bốn phương, vũ trụ phủ phục!”

Một đống suy nghĩ trong đầu xông vào ý thức vốn đang tràn ngập nguy cơ của Từ Bắc Vọng, táng khí cuồn cuộn không ngừng vọt đến, tạo thành sức mạnh vô cùng vô tận!

“Buông bỏ đi.”

Một âm thanh giống như tiếng Phạn cổ xưa vang lên, một thân ảnh tuấn tú mặc áo bào trắng xoay người lại, ánh mắt thâm thúy trống rỗng cứ như dưới vực sâu.

Sự vặn vẹo mà trống rỗng mang đến, đây chính là ác ma của đám quái vật, cả người hắn tỏa ra khí tức hủy diệt khiến kẻ khác phải khuất phục sợ hãi.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm “chính mình”, cứ như là thấy một góc thiếu sót của linh hồn.

“Ngươi không thấy bản thân hèn mọn sao, một ánh mắt của nàng cũng đã khiến ngươi trở nên bi thương, khiến cảm xúc của ngươi điên cuồng, ngươi thấp hèn đến vậy ư?”

“Ngươi còn nhớ rõ thiếu thiên cửu phẩm ở tĩnh thất tu luyện của Từ phủ hay không? Hắn đã từng không biết tự lượng sức mình mà nói bốn chữ nực cười….”

Từ Bắc Vọng mấp máy môi, lẩm bẩm: “Ta muốn trường sinh.”

Con ngươi của hắn trở nên đỏ sậm như máu, nhe răng cười nói: “Đây mới là chấp niệm sâu nhất của ngươi, ngoại trừ trường sinh, ngươi nhất định có thể buông bỏ bất cứ điều gì!”

“Đệ Ngũ Cẩm Sương chính là công cụ để ngươi rời khỏi Cửu Châu, nàng đã không còn giá trị lợi dụng nữa, ngươi muốn sống hết quãng đời còn lại với một gánh nặng trói buộc sao?”

Từ Bắc Vọng dập dềnh bên trong Táng trì, biểu cảm đã khôi phục lại sự bình tĩnh trước sau như một, nhẹ nhàng nói: “Cút.”

“Tình yêu của ta đối với nương nương đến chết không phai.”

Hắn ta không nói nữa, đôi mắt đỏ sậm hiện lên một tia chế nhạo xen lẫn thương hại, dùng giọng điệu mỏi mệt hỏi: “Có mệt không?”

Từ Bắc Vọng im lặng, giọng khàn khàn: “Mệt.”

Ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo, tựa như lưỡi dao sắc bén đang xé toạc một góc tâm hồn, giận dữ gầm hét: “Ngươi người chịu đựng nhiều nhất, muốn làm chuyện gì cũng phải để ý đến cảm xúc của nàng. Cho dù ngươi rõ ràng không làm gì sai, nhưng lại phải nhận lấy cơn đau kịch liệt đến nhường này.”

“Nàng nhíu mày một cái, ngươi cũng phải cẩn thận đi nhận lỗi, thật sự rất đau đớn!”

“Không!”

Từ Bắc Vọng rống giận, Táng trì không ngừng sôi trào.

Bên ngoài từ đường, cụ ông cụ bà đứng lẳng lặng hai bên, bọn họ quay đầu nhiều, trên từng khuôn mặt có vô số vết rạn màu đen thật sâu.

Nghe tiếng lầm bầm cuồng loạn ở trong Táng trì, hai người quay đầu nhìn nhau, đến khóe mắt già nua cũng giật thình thịch.

Mười năm, suốt mười năm!

Thế mà ý thức của hắn ta vẫn còn tồn tại, mạnh mẽ tới mức bọn họ đều chấn động kinh khủng.

Gia tộc bọn họ tồn tại từ thần thoại đến giờ, trong thời điểm đỉnh cao nhất, đệ tử kiệt xuất trong gia tộc cũng không kiên trì được ba ngày trong Táng trì Cửu Sinh Cửu Tử.

Mà mười năm, quả thật khó có thể tưởng tượng…

“Nương nương…”

Hai chữ này lặp đi lặp lại ở bên tai cụ bà, khiến bà ta âm thầm thở dài: “Quên một người thật sự rất khó, hắn ta ra sức chống cự, liều mạng giãy dụa chỉ muốn nữ tử kia được hạnh phúc.”

Đáng tiếc, hắn nhất định phải đánh mất thất tình lục dục, nếu không sẽ không dung nhập được với Táng Công cấm kỵ.

Muốn trở thành Vĩnh Dạ Quân Vương, sao có thể bận lòng vì những thứ như tình cảm nam nữ này nọ chứ.

“Sắp rồi.”

Cụ ông nói đầy thâm ý: “Nếu muốn trở thành nhân vật vô địch sát phạt, dù thế nào cũng phải từ bỏ một số thứ, nào có chuyện vẹn toàn đôi bên?”

Năm tháng vô tình chảy xuôi, hai mươi năm sauđó, cây lê đầu thôn đột nhiên tàn lụi, từng đóa hoa trắng nõn đều trở nên héo rũ.

Đứa bé dựa lưng dưới táng cây để chơi đùa, gom đóa hoa lại bỏ vào trong lọ sành.

Táng trì trong từ đường phát ra tiếng vang ầm ầm, cứ như đang đắp nặn một cơ thể có sức mạnh vô địch.

Không biết từ khi nào, đôi mắt xanh ngọc rực rỡ của Từ Bắc Vọng phất phơ trong Huyết Trì đã biến mất, trở về sự thâm thúy tối tăm.

Khí tức của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, Minh thể, Táng thể đan xen vào nhau, một tôn Vĩnh Dạ Quân Vương hiện giờ còn đang ngủ say.

Một khi hắn tỉnh lại, cả vũ trụ nhất định phải run rẩy!

...

...

Năm mươi năm tiếp tục, tiến đến giai đoạn quan trọng nhất trong thời đại kỷ nguyên này!

Phong Đế Thiên Thê mở ra một lần nữa, một đám thiên kiêu cái thế đã trở thành Cổ Đế, phát huy tiềm năng một lần nữa, khiến cho bảng Vấn Đỉnh phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Mỗi một thiên kiêu cái thế đều mạnh mẽ tung hoành, tranh đua vì từng hạng một, các trận tử chiến sát phạt làm khắp nơi vô cùng phấn khích!

Nhưng hàng vạn vạn sinh linh cứ luôn cảm thấy tinh thần không đủ thỏa mãn, hình như vẫn còn thiếu thứ gì đó.

Đúng.

Thiếu nam nhân không ai bì nổi kia!

Hơn sáu mươi năm, áo bào trắng cấm kỵ hiện đang ở phương nào?

Hắn ta đột nhiên biến mất, nhưng sinh linh khắp nơi đều không thể quên nổi.

Thế nào cũng có một ngày, áo bào trắng cấm kỵ sẽ xuất hiện ở thế gian, tiếp tục sáng lập nên kỳ tích trong lịch sử!

Dưới bầu trời đầy sao lộng lấy, ánh sáng mặt trời chói mắt tỏa khắp hàng vạn dặm, rất nhiều thân ảnh tóc vàng đứng sừng sững ở vùng đất tịnh thổ, đủ loại khí tức lan tràn khắp vũ trụ.

“Tên tiểu tử đó đã đi đâu?”

Thái Sơ Hồng chiếu rọi chân thân, sắc mặt vô cùng phẫn nộ xen lẫn với lo lắng.

Nếu không phải là hồn đăng còn chưa tắt, Nhật Bất Lạc còn tưởng Thái Sơ Bắc Vọng đã chết ở bên ngoài rồi.

Mau trở về đi, Thần tộc đã sớm tha thứ cho ngươi, sự cố tiên thi Thái Sơ Trích Tiên đã là quá khứ, Nhật Bất Lạc rất cần ngươi tọa trấn!

Sau khi hạt giống số hai Thái Sơ Thương Ẩn được Nhật Bất Lạc gửi gắm nhiều hy vọng trở thành Cổ Đế, xếp hạng của không chỉ không tăng lên mà còn rớt xuống tận bốn hạng.

Cuộc cạnh tranh giữa các thiên kiêu cái thế rất kịch liệt, các phôi thai thiên đạo đều sở hữu tiềm năng cực mạnh, đặc biệt là Vĩnh Hằng Quốc Độ và Trường Sinh Bất Hủ, bọn hắn ước chừng chiếm lấy một nửa giang sơn trước trong tốp hai mươi.

Còn Thái Sơ Thương Ẩn, chính là hạng hai mươi mốt!!

Con số này đã tổn tại tôn nghiêm của biết bao tổ tông!

Nhật Bất Lạc vĩ đại, Thần tộc chấp chưởng Thiên đình, nhưng thiên kiêu duy nhất mà bọn họ có thể lấy ra so tài lại không thể tiến vào tốp hai mươi!

Đối với Nhật Bất Lạc mà nói, đây có thể gọi tai họa!

Sỉ nhục biết bao!!

Ở thời đại kỷ nguyên này, Nhật Bất Lạc đã rớt lại phía sau rất nhiều, cho nên khó tránh khỏi việc bị bàn tán khắp nơi.

Chương 559: Ngươi ở đâu? (2)

“Về nhà đi, sẽ không ai trách ngươi đâu.”

Một Đạo Quân tóc vàng nhỏ giọng tự nói.

Bọn họ nhất định phải tìm Thái Sơ Bắc Vọng để đúc lại vinh quang của Nhật Bất Lạc, đại diện cho vầng Đại Nhật huy hoàng chinh phạt bảng Vấn Đỉnh!

“Có khi nào hắn đã đến đến vùng đất cấm kỵ không?”

Một thân ảnh tóc vàng suy đoán.

Trong vũ trụ rộng lớn, rất nhiều địa phương hung hiểm đến mức cường giả Đạo Quân cũng không dám tra xét.

Nhưng vào lúc này.

“Khí tức Đại Đế, vô cùng bàng bạc!”

Một nam nhân trung niên mặc trường bào nhật nguyệt tinh thần đi ra khỏi vầng Đạt Nhật, ông ta cảm nhận được một tia dao động trong ngân hà, khuôn mặt đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Ai đã đột phá Cổ Đế?” Biểu cảm của Thái Sơ Hồng lập tức trở nên âm u.

Nhóm thiên kiêu cuối cùng vừa mới tiến vào thang Đế Thiên, cho nên có xác suất đột phá cực kỳ thấp, sinh linh khắp nơi thì lại càng không thể, bọn họ đột phá Đại Đế thì sao có thể tạo ra dị tượng chứ?

Vậy thì chỉ có dư nghiệt của Thất quan vương ở Vô Tẫn Táng Thổ!

“Hoàng Cẩm Sương đi ra.”

Nàng ta từng là thiên kiêu xếp thứ ba trên bảng Vấn Đỉnh, bây giờ lại có thân thể Cổ Đế hoàn mỹ nhất, cho nên có thể xem như nàng ta đang dẫn trước một bước nhỏ.

Đây là chuyện Nhật Bất Lạc khó có thể dễ dàng tha thứ!

.....

.....

Trong thế giới thứ nguyên, đạo đài thần thánh phát ra tiếng động vù vù, tất cả ký hiệu cổ lão đều bị biến thành bột mịn.

Một thân ảnh váy tím tuyệt đại vô song từ từ bước ra, mỗi một bước đi đều để lại vết tích của Đại Đế, gương mặt xinh đẹp không tỳ vết lạnh lẽo như băng tan.

“Cẩm Sương!”

Hoàng Như Thị nhanh chóng đi đến, mái tóc hỗn loạn tung bay, trái tim luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Các Đạo Quân còn lại cũng vô cùng vui vẻ, thiên mệnh rốt cuộc cũng hướng về Thất Quan Vương, Thất Quan Vương sẽ có thể tiếp tục cống hiến vì chư thiên, nhất định sẽ gặt được quả chín tuyệt vời.

“Ta muốn giết Vô Thiên Yếm Vãn, Thần Đồ Mộng Chi, ngay bây giờ!”

Con ngươi màu xanh ngọc thâm thúy của Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra ánh sáng sắc bén, nàng lao về phía vòm trời.

“Con rể đâu?”

Hoàng Như Thị gấp gáp hỏi.

Lông mi của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ run rẩy, lạnh lùng nói: “Ta muốn nghe hắn giải thích, rồi sẽ quyết định có nên giết hay không.”

Vào khoảnh khắc đột phá Đại Đế ở táng thổ, ý thức bị ăn mòn một lần nữa trở về, nàng đã có thể đoán được đại khái nguyên nhân hậu quả.

Nàng muốn chó săn chính miệng nói với nàng, cũng giống như lúc trước, nàng bây giờ đã có thực lực bảo vệ hắn rồi.

Nghe vậy, các Đạo Quân đột nhiên biến sắc, Hoàng Như Thị lại càng hoảng hốt, giọng the thé:

“Tiểu Vọng đã đi vào Vô Tẫn Táng Thổ, ngươi không gặp được hắn sao?”

Trong nháy mắt, Đệ Ngũ Cẩm Sương ngơ ngác giữa không trung, đôi mắt tràn đầy mờ mịt, sau đó ngập tràn kinh hoàng sợ hãi, nàng bỗng nhiên xoay người: “Hắn cũng đến Vô Tẫn Táng Thổ?”

Hoàng Như Thị như bị sét đánh, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, cứ như nghe thấy được tin dữ kinh thiên động địa!

Không gặp được?

Đã chết rồi ư?

“Ngươi lặp lại lần nữa?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tối sầm mặt mày, nỗi sợ hãi đột nhiên đánh thẳng vào trái tim, giọng nói cũng run rẩy kịch liệt.

Nữ nhân xinh đẹp đến cùng cực này tựa như nai con lạc đường trong rừng, đại não trống rỗng hoàn toàn, ánh mắt trở nên tuyệt vọng.

Ầm!

Tay áo sắc tím tung bay, nàng lao về phía đạo đài chỉ trong nháy mắt, cứ như phát điên mà tiến vào con đường nhỏ.

“Không, bây giờ Nhật Bất Lạc vẫn tìm kiếm hắn như cũ, chứng tỏ hồn đăng của hắn vẫn còn, tính mạng không bị sao.”

Người ngoài cuộc luôn luôn tỉnh táo, một Đạo Quân nhanh chóng suy nghĩ rõ ràng, phong tỏa ký hiệu đại đạo, con đường lập tức biến mất.

Nàng đã là Đại Đế, nếu đi đến tử lộ một lần nữa chỉ thuần túy đang tìm chết, sao có thể sẽ luôn luôn may mắn chứ?

“Đúng!”

Hoàng Như Thị cũng lấy lại bình tĩnh, vỗ về nữ nhi đang hoảng hốt: “Sáu mươi năm trước, Vĩnh Hằng Quốc Độ và Nhật Bất Lạc đã sử dụng Trụ Vực Hỗn Độn Liên một lần nữa. Nếu suy đoán từ phản ứng của đám người này, bọn họ hình như không nhìn thấy Tiểu Vọng.”

“Nhưng Tiểu Vọng thật sự đã đến Vô Tẫn Táng Thổ, hắn có lẽ đang ở không gian khác với ngươi thôi.”

“Nếu ngươi đi vào, nếu lỡ không tìm thấy hắn đâu, mà hắn ra ngoài lại tiếp túc muốn đi tìm ngươi, cứ thế mà tạo thành một vòng tuần hoàn vô hạn.”

“Vậy nên, chúng ta cứ chờ ở đây thôi. Dựa vào đạo tâm thiên phú của Tiểu Vọng, hắn có lẽ sẽ nhanh chóng đi ra.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt tràn trề thương cảm, nàng nhỏ giọng nói: “Ta tin tưởng chó săn có thể ra ngoài.”

Hoàng Như Thị thở phào nhẹ nhõm, mấy Đạo Quân lần lượt rời đi.

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương có một chút ảm đạm, nàng lấy một con rối tinh xảo hoàn mỹ ra khỏi nhẫn: "Ta không có cố ý, ta làm lại cho hắn một con nữa, hắn sẽ tha thứ cho ta chứ?"

Giọng điệu lạnh lùng vang lên, nhưng sự áy náy lại cứ như con sâu mà từ từ gặm cắn trái tim của Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Lúc đó, nàng không thể suy xét bình tĩnh, để cho ác niệm điên cuồng khống chế bản thân, cho nên mới làm ra hành động tuyệt tình như thế.

"Tiểu Vọng sẽ tha thứ cho ngowi." Hoàng Như Thị nhẹ nhàng nói.

Nhưng trong lòng bà lại xuất hiện một dự cảm chẳng lành, gương vỡ khó lành, lẽ nào con rể thật sự không có khúc mắc ư?

Ánh mặt trời trong suốt động lòng người chiếu vào làn da trắng nõn của Đệ Ngũ Cẩm Sương, nàng dường như đang được bao phủ trong một lớp quang ảnh màu vàng.

Hoàng Như Thị thấy nữ nhi cúi đầu nhìn mũi chân của mình, mái tóc đen nhánh có chút rối bời, đương nhiên có thể cảm nhận được sự bi thương của bà.

Hoàng Như Thị muốn làm chút gì đó, nhưng lại cảm thấy dù mình có làm gì cũng không thể an ủi được sự khổ sở trong lòng của Cẩm Sương lúc này. Vậy nên, bà không khỏi khi cảm thấy mình vô dụng cực độ.

"Là lỗi của ta, chó săn sẽ tha thứ cho ta." Đệ Ngũ Cẩm Sương thì thầm nói nhỏ, giống như đang thuyết phục chính mình.

"Là do nương che giấu ngươi, lúc ấy..." Hoàng Như Thị kể rõ một năm một mười, cho thấy tình cảnh gian nan của con rể.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chịu đựng cảm xúc đang quay cuồng dưới đáy lòng, cuối cùng không nói được lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chú vào con đường nhỏ.

Biểu hiện của nàng rất tệ, giống như một nữ tử đang cố tình gây sự, quá mức để ý nên bắt đầu lo được lo mất, nảy sinh ra ác niệm.

Nàng muốn đợi khi chó săn ra ngoài, sẽ gỡ bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng cứng rắn đối với hắn, nói một tiếng: "Bản cung rất quan tâm ngươi."

Chương 560: Chuyện cũ bay theo gió (1)

Thôn Lê Hoa.

Một con quạ đen đậu ở một cây lê trơ trụi, trong toà từ đường đổ nát ở phía xa xa là, một thân ảnh màu trắng từ từ đi ra.

“Đại ca ca…”

Một đứa trẻ thắt bím sừng dê chạy đến, nhưng quá sợ hãi mà không dám tiếp cận hắn.

“Tiểu bằng hữu, ngươi vừa hát đúng không?”

Nam tử tuấn mỹ đến mức ma mị, phong thái lộng lẫy vô song giống như vài thập kỷ trước.

“Đúng vậy!”

Đứa trẻ lấy hết dũng khí rồi hát vang: “Bộ cánh cứng nói, với kim và dây của ta, ta sẽ đến làm quần áo sinh nhật.”

“Ai sẽ đào mộ hắn? Là ta, con cú mèo nói, dùng đục và xẻng của ta, ta sẽ đến đào mộ.”

Từ Bắc Vọng xoa đầu đứa trẻ, dịu dàng nói: “Hát rất hay, đừng hát nữa.”

Một làn sương mù màu xám đen trào ra, hư ảnh Đại Đế đứng sừng sững phía sau, đứa trẻ hóa thành bột mịn trong chốc lát, sau đó lại hồi dậy một cách quỷ dị, toàn thân đằng đằng sát khí.

“Thì ra là vong linh đã chết từ lâu rồi.”

Từ Bắc Vọng hít một ngụm khí, hắn vừa bị mê muội bởi khí tức cường đại của nó.

“Ngươi đánh ta!”

Đứa trẻ lã chã chực khóc, sợ hãi chạy ra xa.

Một cụ ông và một cụ bà bước ra từ trong thôn, cơ thể còng kèo có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, cả người đầy tử khí tràn đây, bọn họ đều là vong linh đã bị phong ấn nhiều năm.

“Đưa ta ra ngoài đi các vị.”

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng tràn đầy ý cười, lực lượng khủng bố trong cơ thể khiến khiến hắn sinh ra khoái cảm vô hạn.

Giống như ngay sau đó, hắn sẽ trở thành Vĩnh Dạ Quân Vương, toàn bộ vũ trụ phải nằm rạp run rẩy dưới chân hắn.

Cảm giác này cực kỳ tuyệt vời.

“Ha ha ha ha…”

Hắn cười đến đầu bù tóc rối, hai tròng mắt đỏ sậm như máu, một đường thẳng dựng đứng giữa trán tuôn trào mà sương mù màu đen dày đặc.

“Mời.”

Cụ ông vô cùng cung kính, ánh mắt nhìn về phía đầu thôn, ông ta cũng không cần nhiều lời, Táng Công cấm kỵ cũng tạo thành nhân quả, bất cứ ai cũng không thoát khỏi.

“Chờ ta trở về, dẫn các ngươi đi sát phạt.”

Từ Bắc Vọng ngừng cười, nhẹ nhàng bước đi, thân ảnh dần dần biến mất ở thôn nhỏ.

Trong vùng đất hắc ám vô tận, nam tử áo trắng từ từ vượt qua, màn sương mù lượn lờ quanh người hắn đang ăn mòn từng tấc không gian.

…

…

Thế giới thứ nguyên, Đệ Ngũ Cẩm Sương khổ sở chờ đợi suốt năm năm, dung mạo của nàng vẫn cao quý thanh lịch như cũ, nhưng có chsut tiều tụy.

“Cẩm Sương…”

Trong quan tài trong suốt, Hoàng Như Thị nhíu chặt hàng mày.

Nữ khi đã không thể khống chế được tâm tình, nhiều lần muốn xông vào Vô Tẫn Táng Thổ, nhưng tất cả các con đường đều đã bị những lão tổ tông trong tộc phong ấn.

Bỗng nhiên.

Ầm ầm.

Một bóng đen vô biên vô tận vọt đến, khí tức tai ương lan tràn, một thân ảnh nhàn nhã xuất hiện.

“Tiện nhân!”

Đôi mắt xanh thẳm của Đệ Ngũ Cẩm Sương loé lên một tia vui sướng kỳ lạ, sau đó lại biến mất trong nháy mắt. Nàng lạnh mặt như bình thường, muốn được nghe hai chữ “Nương nương” dịu dàng.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm nàng một lúc, vuốt cằm nói: “Cảm ơn vì được gặp nhau và được ngươi chăm sóc.”

Hắn đứng sừng sững ở đạo đài, vầng trán tuôn trào một hạt giống hình lăng kính mù mịt.

“Ngươi hãy luyện hóa nó, nhất dịnh sẽ có cơ hội đúc thành thân thể bất tử bất diệt, đủ để hoàn trả ân tình tại Cửu Châu.”

“Nếu không có Đệ Ngũ Cẩm Sương ngươi, Từ Bắc Vọng ta cũng không thể có được thành tựu như bây giờ.”

Từ Bắc Vọng nói câu này rất bình tĩnh, lạnh nhạt.

Đương nhiên, hắn mãi mãi ghi nhớ đôi mắt xinh đẹp của mỹ nữ này, ngoài ra còn có xương quai xanh tinh xảo, đôi chân ngọc hoàn mỹ, ngón chân phấn nộn cuộn lại, nhưng lại không hề phát sinh một tia xúc cảm tình dục.

Hắn thử tới gần vuốt ve, nhưng toàn bộ linh hồn và thân thể cực kỳ kháng cự.

Giống như đối mặt với cố nhân, chỉ một chút gợn sóng ký ức nổi lên, sau đó lại tiếp tục thờ ơ như những người người xa lạ.

“Ngươi điên rồi sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị sét đánh, đôi mắt xanh thẳm trở nên cuồng loạn, hung tợn.

Nàng từng tưởng tượng vô số cảnh tượng gặp mặt, tùy tùng sẽ oán trách nàng, hoặc mặt dày ôm đùi nàng rồi nhận sai, hoặc vênh váo khoe khoang.

Nhưng nàng không ngờ hắn lại buông ra lời nói tuyệt tình như vậy, ngữ khí vô cùng bình tĩnh hòa nhã, không hề có tia rung động nào.

“Tiểu Vọng, ngươi bị ăn mòn ý thức?”

Hoàng Như Thị hoảng sợ nói.

Bà hoàn toàn không tin, tên nam nhân này đã từng bất chấp tất cả mọi lời can ngăn mà đi vào táng thổ, rốt cuộc lại có thể nói ra lời như vậy.

Cơ thể Đệ Ngũ Cẩm Sương run rẩy, mái tóc đen toán loạn tung bay, Từ Bắc Vọng chỉ nảy sinh một sự thương hại với cố nhân, nhẹ giọng an ủi: “Chó săn của ngươi đã chết, nương nương chọn người mới đi.”

“Ta từng rất mê luyến mùi hương của ngươi, thế nhưng bây giờ có hơi chán ghét.”

Hạt giống màu đen lơ lửng trên đạo đài, áo bào trắng từ từ đi về hướng hư không: “Ngươi đối xử tốt với ta, thần vật này cũng đủ trả ơn lại, đây chính là quy luật nhân quả, từ nay không ai nợ ai.”

Hắn nói xong, quay đầu cười với Hoàng Như Thị trong quan tài trong suốt: “Về phần thân phận của ta, các ngươi vạch trần cũng không sao. Dựa vào thiên phú hiện tại của ta, cho dù là giả, Nhật Bất Lạc cũng sẽ biến thành thật.”

Từ Bắc Vọng bật cười ha ha, dường như không có việc gì, để lại dấu vết của Cổ Đế, khí tức xám đen bao phủ, thể hiện lực lượng vô cùng khủng bố.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta sẽ không gặp nhau trong suốt quãng đời còn lại, hãy để chuyện cũ bay theo gió.”

Chương 561: Chuyện cũ bay theo gió (2)

Lời nói nhẹ nhàng vang vọng khắp đạo đài, khiến cho Đệ Ngũ Cẩm Sương hồn bay phách lạc, nàng giống như phạm nhân đang bị lăng trì, nội tâm rơi vào tuyệt vọng, đau khổ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liều mạng giơ tay che lỗ tai, ý đồ ngăn cản tạp âm mà bên ngoài mang đến.

Nhưng nàng thất bại.

“A!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra tiếng thét chói tai, cuối cùng ngồi xổm xuống đất, vừa liều mạng lắc đầu vừa hy vọng cảnh tượng vừa rồi không phải sự thật.

Nàng chờ mong chó săn vẫn sẽ ở bên nàng, xoa bóp cho nàng, nịnh nọt nàng như trước kia.

Vì vậy, nàng thường bày ra bộ dáng lạnh lùng trước mặt chó săn, như vậy mới được hưởng thụ sự quan tâm, chăm sóc của hắn.

Nhưng khi đôi mắt xanh biếc đã biến mất theo con rối vỡ vụn, biểu cảm bình tĩnh của hắn càng khiến nàng gần như phát điên.

Ánh mắt dịu dàng ẩm ướt lúc trước, bây giờ lại hờ hững xa cách, càng khiến nàng cảm thấy rất thống khổ!

“Vì cái gì?”

Một tiếng rống thê lương vang vọng khắp trời đất, một chưởng đánh về phía đạo đài, phù văn đầy trời bao quanh lấy nàng.

Lời nói tuyệt tình hoàn toàn không cho Đệ Ngũ Cẩm Sương bất kỳ cơ hội kháng cự và trốn tránh nào, khiến nàng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo toàn thân.

“Vì sao?”

Giọng nói khàn khàn, nàng đờ đẫn nhìn Hoàng Như Thị, giống như tiểu cô nương vừa bị vứt bỏ đang tìm kiếm một chút an ủi.

Đôi mắt xanh luôn trong veo ấy trở nên trống rỗng vô hồn, nàng ngồi ở một góc, tóc tai tán loạn vương vãi khắp sàn, giống như con rối bị cắt đứt dây treo.

“Cẩm Sương…”

Hoàng Như Thị bước qua, ôm chặt con gái vào lòng.

Nỗi buồn khôn nguôi, cảm giác thống khổ của nữ có thể truyền đến bà, khiến trái tim bà đau đớn như bị dao đâm.

Con rể đã thay đổi.

Hắn trở nên mạnh mẽ và đáng sợ hơn rất nhiều, mỗi một khí tức đều ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Nhưng hắn cũng trở nên tàn nhẫn vô tình hơn rất nhiều, đôi mắt không hề ẩn chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Con thể có thể nhẹ nhàng cắt đứt quá khứ, thái độ bình thản như vậy có sức đả thương gấp nhiều lần so với những lời nói ác độc.

“Chính ta đã hại hắn.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bàng hoàng, cuộn mình trong vòng tay của Hoàng Như Thị.

Người vốn luôn xuất hiện trong giấc mơ, lại hoá thành người xa lạ.

Bởi vì nàng luôn được ưu ái, cho nên không hề biết sợ hãi, cũng chưa bao giờ nở nụ cười chân chính với chó săn. Nhưng đến khi nở nụ cười duy nhất với hắn, nàng lại tự tay phá huỷ con rối.

“Làm sao bây giờ…”

Sống qua một ngàn năm, đây là lần đầu tiên Đệ Ngũ Cẩm Sương cảm thấy bất lực và băn khoăn đến như vậy. Nàng không nhìn thấy con đường phía trước, không tìm thấy giá trị sống của chính mình

Một khi bỏ lỡ người đàn ông từng coi mình là tất cả, cuộc sống thoải mái mà nàng hằng mong ước sẽ trở nên rất xa vời, dường như sẽ không bao giờ xảy ra.

“Ta không cần siêu thoát, ta không cần phi thăng, ta muốn quay về Cửu Châu.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương kéo góc váy Hoàng Như Thị, nghẹn ngào nức nở.

Nếu so sánh thời gian chung đụng mười năm với tuế nguyệt vĩnh hằng, nàng hi vọng mình có thể nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của chó săn mỗi ngày.

Từ khi ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên nữ nhi dựa dẫm vào bà, nhưng Hoàng Như Thị căn bản không cần loại dựa dẫm như vậy, đáy lòng tàn lụi của nữ nhi khiến bà vô cùng đau đớn.

“Hắn chỉ đang bị bệnh, chắc chắn sẽ tốt lên.”

Hoàng Như Thị run rẩy giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má con gái.

“Vậy sao?”

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương ngập nước, thì thầm như đang tự hỏi bản thân.

Hoàng Như Thị im lặng, bà không thể nhìn thấu trạng thái của con rể, cũng không dám suy nghĩ sâu xa vì sao hắn lại có thể trở thành con người lạnh lùng, vô tình đến như vậy?

“Sẽ, ngươi sẽ khiến hắn trở về như cũ.”

Hoàng Như Thị vừa nói, vừa chỉnh lại tóc đen rối bù của con gái.

Đệ Ngũ Cẩm Sương tuyệt vọng nhắm mắt, nàng dùng toàn bộ sức lực để ôm chặt Hoàng Như Thị, sau đó gọi cái tên kia từng lần, từng lần một.

…

…

Một ngôi sao chổi rực rỡ tung hoành khắp bũ trụ bao la, nó bay qua đến tơi, chết chóc được gieo rắc đến đó! .

Toàn vũ trụ đều chìm trong tĩnh mịch,, vô số thân ảnh vĩ ngạn nghẹn họng trân trối.

Hắn, đã trở lại!

Bùm bùm!

Một cơn sóng hàng vạn trượng quét qua chư thiên vạn vực, vô số ngôi sao sôi trào, hàng vạn vạn sinh linh sục sôi ý chí.

Đều chạy tới trận pháp truyền tống.

“Thái Sơ Bắc Vọng!”

Một vầng Đại Nhật huy hoàng lao đến đến, Thiên Cung đứng sừng sững dưới màn trướng thanh hà lưu ly, vô số lão quái vật Nhật Bất Lạc lần lượt giáng lâm.

Các Thần tộc Hoàng Kim bắt đầu chiếu rọi dị tượng, che phủ toàn bộ vũ trụ, khiến cho đạo vận chìm nổi, năng lực hỗn độn đều bị áp chế.

“Cổ Đế…”

Rất nhiều phôi thai thiên đạo không khỏi kinh hãi, cảnh tượng này hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bọn họ.

Không phải Đại Đế mà là Đại Đế hoàn mỹ!!

Rất chấn động!

Sao có thể như vậy!

Hắn rốt cuộc đã đi đâu?

Bảy mươi năm ngắn ngủi, tu vi Cổ Thần tứ trọng nhảy lên Cổ Đế, hơn nữa khí tức…

“Đã thay đổi.”

Dưới gốc cây liễu to lớn, Vô Cực Nhị nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia kiêng dè không dễ phát hiện.

Hắn ta có cảm giác bị uy hiếp nặng nề, đối phương quá sức mạnh mẽ, toàn thân nồng nặc khí tức tử vong huỷ diệt.

“Nghiệt súc!”

Một phụ nhân xinh đẹp đánh tới từ địa phương không xác định trong vũ trụ, khí thế sắc bén giống như ác quỷ La Sát đến từ địa ngục, hai tròng mắt toát ra ánh lửa sáng chói.

Sao chổi đột nhiên nổ tung, diễn hoá thành vô số ánh sao, nam tử áo trắng đứng sừng sững giữa không trung, khóe môi ngập tràn ý cười.

“Tro cốt lệnh tử đã bị ta hất đi, cũng coi như chết được nhắm mắt.”

Hắn giẫm từng bước trong tinh không, từ từ đi vào địa phận của đối phương, tuỳ ý nói: “Đến đi, mau giết ta.”

Vũ trụ im lặng như tờ, tiếng bước chân của hắn giống như âm thanh quỷ dị đánh vào lòng hàng vạn vạn sinh linh.

Ngữ điệu của áo bào trắng cấm kỵ vẫn dễ nghe, phong thái vẫn thanh lịch, cao quý như ngày nào.

Nhưng vì sao lại kỳ dị như vậy?

Hắn ta trông giống như một kẻ điên không có lý trí.

Chương 562: Ta là Hoàng Cẩm Sương (1)

Oanh!

Một vài hư ảnh Chí Tôn đồng loạt lấp lóe trong vũ trụ sâu thẳm, khí tức nóng rực bao phủ phụ nhân xinh đẹp, khiến bà ta không thể cử động.

“Thái Sơ Bắc Vọng, lập tức quay về tổ địa.” Trên Thiên Cung, chủ nhân Thiên Đình phát ra thanh âm uy nghiêm.

Ông ta cảm thấy rất vui sướng trong lòng, tiểu bối đã mạnh mẽ hơn, thậm chí còn gấp mấy lần so với bảy mươi năm trước!

Đừng nói tốp mười bảng Vấn Đỉnh, cho dù tốp ba cũng có khả năng!

Rất nhiều lão quái vật tại Thần tộc Hoàng Kim bày ra vẻ mặt cứng đờ, cảm thấy tim đập nhanh không thể giải thích được, Thái sơ Bắc Vọng thần bí khó lường, tu vi khó có thể cân nhắc.

“Ha ha ha ha…”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm phụ nhân, hắn bỗng ngửa mặt cười to, hờ hững nói: “Ngươi dám động vào ta?”

Hắn ta nhìn về phía vũ trụ, hàng vạn vạn ánh sao lan tràn ra khắp nơi, tóc vàng tung bay trong màn sương mù mịt, sau đó quát to: “Ai dám đụng đến ta?”

Chư thiên vạn vực im lặng không tiếng động.

Tất cả sinh linh đều bị áo bào trắng cấm kỵ làm cho khiếp sợ, khí thế của hắn khủng bố đến mức có thể phá hủy tất cả.

“Vì sao ngươi lại thi tiên Tộc huynh?”

Hai phôi thai thiên đạo bước ra từ vầng mặt trời hoàng kim, sau đó mạnh mẽ chất vấn, bọn họ vẫn luôn canh cánh trong lòng về tình cảnh thê thảm của tộc huynh.

“Vì sao?”

Từ Bắc Vọng không khỏi nhíu mày, dường như không thể giải thích

được, khí tức của hắn dần dần hỗn loạn.

“Vì sao?”

Hắn lầm bầm với chính mình, sau đó đờ đẫn dạo bước trên tinh không, đồng tử triệu hoán rất nhiều vong linh, sau đó đột nhiên mỉm cười: “Làm người mà, quan trọng nhất là vui vẻ.”

Một luồn ánh sáng rực rỡ bắn ra, sau đó đột nhiên biến thành hai bàn tay khổng lồ, mây mù và sương xám xen lẫn vào nhau rồi chảy xuôi, tạo ra đạo đồ càn khôn rồi bao trùm tất cả.

“Làm càn!”

Rất nhiều Đạo Quân của Nhật Bất Lạc đồng loạt gào thét, xoắn nát quy tắc vũ trụ để ngăn chặn hai chưởng ấn.

Ầm ầm!

Hai phôi thai thiên đạo cũng thi triển đòn sát thủ, tinh huyết hoàng kim bùng cháy, hư ảnh Đại Đế lập tức xuất hiện ở phía sau, cố gắng đánh nát hai cỗ sương mù xám đen kỳ dị.

Răng rắc…

Thanh âm giòn giã vang vọng khắp bầu trời đầy sao, khiến cho năng lượng hỗn độn trong vũ trụ chấn động kịch liệt. Cần cổ của hai thiên kiêu bị ăn mòn trong nháy mắt, đầu lâu văng ra rồi biến thành bộ xương trắng loang lổ.

“Các ngươi dám ngăn ta?”

Sắc mặt của Từ Bắc Vọng trở nên dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm ba Đạo Quân vừa ra tay.

Dưới bầu trời đầy sao, vô số sinh linh như vừa rơi xuống hầm mộ, da đầu tê dại, không rét mà run.

Áo bào trắng cấm kỵ chắc chắn không còn bình thường.

Nhưng hắn ta đã mạnh đến mức không tưởng tượng được!

Hắn chỉ nhẹ nhàng đánh ra hai chưởng, hai Cổ Đế lại hoàn toàn không có sức chống cự, nếu không phải tiền bối Đạo Quân ra tay, bọn họ có lẽ đã biến thành hai bộ xương trắng.

“Các ngươi dám khinh nhờn uy nghiêm của ta?”

Sắc mặt Từ Bắc Vọng rất khó coi, nội tâm phẫn nộ đến cực hạn, đi về phía hai phôi thai thiên đạo không đầu.

Cần cổ hai người này không hề có một giọt máu tươi, cảm giác khủng bố quét qua toàn thân, bọn họ sợ run rẩy, lụi xơ dưới bầu trời.

“Cút!”

Sau khi tơ máu trong đáy mắt dần dần biến mất, Từ Bắc Vọng tiếp tục nhàn nhã bước đi, mỗi bàn chân lại dẫm lên một cái đầu, tóc vàng chợt hoá thành dây đàn, hắn nhắm chặt hai mắt rồi tấu lên một khúc ca duyên dáng.

Tình cảnh này, đừng nói hàng vạn vạn sinh linh, ngay cả các sự tồn tại vĩ ngạn cũng cảm thấy rùng mình.

Áo bào trắng cấm kỵ điên rồi?

Cũng không hẳn.

Hình như hắn đã mất đi cảm xúc của con người, sống ở thế giới của riêng mình, tùy tâm sở dục.

Người như vậy đáng sợ hơn rất nhiều lần so với kẻ mất trí nhất trong vũ trụ, ngươi mãi mãi không thể đoán được hành động tiếp theo của hắn.

Trong dị tượng thế giới đại động, ý cười trong đáy mắt của Vô Thiên Yếm Văn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một tia khủng hoảng.

Bởi vì, tên nam nhân đang đánh đàn ở tinh không, ánh mắt sâu thẳm âm u nhìn chằm chằm nàng.

Ánh mắt này cực kỳ tàn nhẫn.

Giống như thợ săn đã chuẩn bị một đống lửa, nhìn con mồi đang hấp hối bên cạnh, không hề có sự thương hại, chỉ có sự tham lam gặm nhấm.

“Minh khí trên người ngươi là của ta, nhất định phải thuộc về ta.”

Từ Bắc Vọng nhẹ giọng tự nói, sau đó nghiền nát hai đầu lâu thành bột mịn, cười to không coi ai ra gì rồi đi vào vầng Đại Nhật huy hoàng.

…….

…….

Trong cơn gió lạnh lẽo thấu xương, thế giới băng tuyết bị bao bọc trong làn áo bàng bạc.

Một vòng ánh nắng màu màu vỏ quýt nhô lên từ đường chân trời, phủ một lớp hào quang sáng rực cho toàn bộ thiên địa, một chiếc thuyền nhỏ đung đưa trên mặt hồ đóng băng.

“Nương nương!”

Dưới ánh mặt trời chói lọi, nam tử tuấn mỹ cao hứng vẫy tay.

Đôi mắt xanh thẳm tràn đầy tình yêu, ngón tay thon dài đeo nhẫn trăng hình lưỡi liềm, hắn ta càng đặc biệt chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

“Ừm.”

Chiếc cằm tinh xảo của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng lên, vô cảm nói: “Tiện nhân, ngươi không phải đã nói quá khứ như gió bay sao?”

Thuyền nhỏ cập bến, Từ Bắc Vọng hơi hơi mỉm cười, lớn tiếng nói: “Ti chức sao có thể rời được nương nương?”

Hắn tiến lên một bước, sánh vai cùng với thân ảnh áo tím, tham luyến mùi hương trên người nàng.

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên lạnh lẽo, nghiêm khắc cảnh cáo hắn: “Bổn cung không hy vọng có lần sau!”

“Tuân mệnh!”

Từ Bắc Vọng khẳng định như đinh đóng cột, lập tức lấy ra một ly trà sữa như thể đang dâng hiến bảo vật, cười nói: “Nương nương, vừa vặn bảy phần ngọt.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhướng đuôi mắt, nàng khẽ khàng nhận lấy ly trà sữa, lười biếng nằm trên chiếc ghế treo, không chút để ý nói: “Tiện nhân, ngươi trách cứ bổn cung phá hủy con rối sao?”

Nàng khẩn trương cắn ống hút, đôi mắt xanh long lanh nhìn chằm chằm chó săn.

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng rất tiêu sái, hắn nắm lấy đôi chân tuyệt mỹ mà mình luôn tâm niệm: “Nương nương, tình yêu của ti chức đối với người chắc chắn sẽ vượt qua bất kỳ bài khảo nghiệm, một chút

hiểu lầm này làm sao có thể khiến ta dao động?”

“Ha ha…”

Đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ chuyển động, cố gắng đè nén tia sáng nơi khóe mắt, sau đó không nói lời nào.

Chương 563: Ta là Hoàng Cẩm Sương (2)

Từ Bắc vọng hết mực chuyên tâm xoa bóp ngón chân phấn nộn, bàn chân mỏng manh đến mức có thể bị bẻ gãy bởi một chút sức lực, mùi hương quanh quẩn chóp mũi, khiến hắn hôn thêm ngàn vạn lần cũng không thể chán ghét nổi.

“Tiện nhân, ngươi có nhớ Cung Thái Sơ tại Đại lục Cửu Châu không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đặt chân lên bả vai của chó săn, nhìn chằm chằm hắn.

Từ Bắc Vọng hơi sững sờ, những năm tháng đó lần lượt hiện lên trong đầu hắn, hắn nhẹ nhàng nói: “Nương nương, chờ đến khi chúng ta vĩnh viễn trường sinh, thì lập tức trở lại Cửu Châu, sau đó sống một cuộc sống an yên.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn thật lâu, đôi môi mọng khẽ úp mở, dường như không có việc gì nói: “Bổn cung còn chưa có hảo hảo ôm ngươi một lần.”

Từ Bắc Vọng có chút kỳ quái, lão đại cuối cùng cũng đã dỡ bỏ lớp ngụy trang lạnh lùng, biểu lộ bộ dáng ôn nhu dịu dàng.

Hắn có chút không nỡ buông bỏ đôi chân ngọc mà mình yêu thích, sau đó lại liếc nhìn bộ ngực sữa no đủ, cẩn thận nói: “Ti chức cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương loé lên một tia nguy hiểm, quát lên: “Ngươi dám ngỗ nghịch bổn cung?”

Chó săn bị kinh sợ, chậm rãi nghiêng người về phía trước, ôm chặt thân hình uyển chuyển vào trong ngực, hai người dựa sát vào nhau.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vùi đầu vào lồng ngực hắn, sự lạnh lùng trong

đáy mắt còn chưa phai nhạt, gần như ra lệnh nói: “Ngươi nói thật đi, có phải bổn cung đã đối xử tệ bạc với ngươi hay không?”

Từ Bắc Vọng ôn nhu hôn lên mái tóc đen mềm mại, không cần nghĩ ngợi mà nói: “Nương nương tốt biết bao nhiêu, chỉ ti chức mới có thể cảm nhận được.

Giọng điệu hắn ẩn chứa sự sủng nịnh và thỏa mãn.

Ánh nắng ráng chiều chiếu rọi khắp đường chân trời, lan toả sự ấm áp khôn cùng, tóc vàng cùng tóc đen đan xen vào nhau, gần như hòa làm một thể.

Quan trài trong suốt trôi nổi trong thế giới ngập tràn băng tuyết, từng đoá bông tuyết từ từ rơi xuống.

Hoàng Như Thị nhìn nữ tử đang nằm trong lòng nam nhân ở trên ghế treo.

“Cẩm Sương, tỉnh lại.”

Bà run giọng nói.

Ý cười trong đáy mắt của nữ tử dần dần phai nhạt, đôi mắt lạnh lùng trống rỗng nhìn chằm chằm Hoàng Như Thị.

Nàng ta biến sắc trong nháy mắt, lập tức trở nên cuồng loạn: “Cút!”

Hoàng Như Thị cảm thấy lòng đau như cắt, bà chưa từng thấy nữ nhi suy sụp như thế này, cho nên nội tâm như tro tàn, tuyệt vọng đến chết lặng.

Linh hồn của nàng yếu ớt vô cùng, bữa ăn hôm lo bữa mai, thậm chí đã đạt đến mức độ nguy hiểm.

Tình cảnh này lặp đi lặp lại mỗi ngày, sụp đổ rồi lại tự chữa lành, nếu nữ nhi rơi vào ảo giác vĩnh cửu, có lẽ linh hồn cũng sẽ tan biến vào hư vô.

“Ngươi đừng tự lừa gạt chính mình nữa được không.”

Hoàng Như Thị nhắm hai mắt lại, thống khổ không chịu nổi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liều mạng bịt tai lại, tiếp tục chìm đắm trong mộng tưởng, chó săn tiếp tục vén những sợi tóc tán loạn của nàng, sau đó lại đem ra mấy ly trà sữa như đang tranh công.

Nàng cười, cười cười, nhưng khóe miệng lại nếm được vị mặn đắng, nước mắt lưng tròng nhìn về không gian băng tuyết mênh mông.

“Ngươi cút đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn Hoàng Như Thị, nghẹn ngào rồi khóc lớn.

Nàng vốn là người bình tĩnh lạnh lùng, nhưng bây giờ lại hoá điên hoá cuồng cuồng, chỉ biết nhìn lên bầu trời để tìm kiếm tia nắng trước kia.

Ta đã đánh mất hắn.

“Tất cả là do ta.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nghe được tiếng nức nở của bản thân, rốt cuộc cũng không biết mình đã khóc bao nhiêu lần, thanh âm này làm cho nàng tuyệt vọng cô quạnh.

Nàng không thể nào quên được ánh mắt không gợn sóng, cũng không quên được lời nói tuyệt tình, dòng thời gian dường như đã dừng lại ở đó.

Nếu đã không thể thoát ra cơn thống khổ, chi bằng đắm chìm trong ảo cảnh, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

“Cẩm Sương, Tiểu Vọng chỉ đang bị bệnh, ngươi không thể ngã xuống, ngươi phải chữa khỏi cho hắn.”

Hoàng Như Thị yên lặng nhìn nữ nhi, bà cảm thấy bản thân thực sự vô năng.

Từ lúc nữ nhi trở lại Tiên giới, bà liền nhận ra, nam nhân kia chính là toàn bộ tâm tư của nữ nhi. Hắn đã làm tan biến sự lạnh lùng của nữ nhi, khiến nàng biểu lộ tia sáng ấm áp duy nhất.

Nhưng hắn ta đã đi rồi.

Thậm chí còn rời đi rất bình tĩnh.

Sự bình tĩnh đó đã nghiền nát trái tim của nữ nhi thành từng mảnh vỡ nhỏ.

“Ta chỉ muốn bảo vệ ngươi giống như trước kia, ta không sai.”

“Ngươi đừng tra tấn ta có được không, cầu xin ngươi, ta cầu xin

ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cuộn mình trên ghế treo, điên cuồng mà tuyệt vọng kêu to.

Nàng cũng không cách nào nhìn thẳng tất cả, nàng cũng không cách nào đối diện với hiện thực đáng sợ này.

Thất vọng cùng tuyệt vọng vô hình, tựa hồ trong nháy mắt muốn rút cạn máu của nàng.

Co thắt.

Bất lực.

“Ta nên làm gì bây giờ…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút mê mang, cố sức kiềm chế cơn run rẩy.

Hoàng Như Thị cảm nhận được nỗi lòng bi thương cùng tuyệt vọng của nữ nhi, trái tim hung hăng bị nắm chặt, cho nên lập tức lấy ra một bức họa loang lổ, bao bọc lấy nữ nhi.

Đây là bảo vật trấn tộc của Thất Quan Vương, Đạo khí xếp hạng thứ ba trên Chư Thiên Khí Vật Phổ.

Mẫu thân của bà đã thức tỉnh, ra sức cưỡng ép Thần tộc giao ra bức tranh này cho bà.

Chỉ trong nháy mắt, bức tranh ẩn hiện trong tinh không vô ngần, vượt qua vũ trụ rộng lớn, những người sở hữu tu vi đứng đầu vũ trụ cũng không dễ dàng phát hiện.

Một lát sau, một viên tinh cầu màu vàng xám giáng lâm, từng cây hoa đào trong thế giới đều đã trơ trụi.

Hoàng Như Thị thu hồi bức tranh, lôi kéo nữ nhi chết lặng như cái xác không hồn, đi đến dưới một gốc đào dưới ngọn núi.

“Ngươi đã nói với ta, đó là rượu mà Tiểu Vọng đã ủ cho ngươi.”

Hoàng Như Thị tự tay đào bới bùn đất, lấy ra một hũ rượu phủ đầy hoa đào.

Nàng nhìn chằm chằm hai mắt sưng đỏ của Đệ Ngũ Cẩm Sương, gằn từng chữ mà nói: “Hắn chỉ là bị bệnh, ngươi nhất định có thể chữa khỏi cho hắn, cũng như hắn đã từng chữa khỏi tâm tính lạnh băng

của ngươi.”

Ngay khi nắp rượu được vén lên, hương thơm tràn ngập trời đất.

“Thật sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương mấp máy đôi môi khô nứt, tận lực phát ra một thanh âm.

Nàng nhấp một ngụm rượu hoa đào, nồng độ vừa vặn ngọt ngào, làm cho gò má không có huyết sắc của nàng có chút nhiễm đỏ.

“Ta sẽ đưa ngươi trở về.”

Đôi mắt nàng hồi phục tia sắc thái, chôn búp bê tinh xảo cao quý vào trong đất, nhẹ giọng nói: “Chúng ta sẽ cùng nhau đào ra.”

Chương 564: Ta là Hoàng Cẩm Sương (3)

Xích Ô Cổ Tinh.

Một tòa thành sừng sững giữa không trung, vô số Kim Ô Thần Điểu chiếm cứ bầu trời, trút xuống từng tia khí tức xuyên thủng vạn vực.

Thần tộc Nhật Bất Lạc nằm ngay ở trung tâm!

Giờ phút này, rất nhiều lão tổ tông đứng sừng sững bên trong tòa thành, đạo vận chảy xuôi như nước suối róc rách, ánh mặt trời chói mắt khuất động bốn phía.

Thái Sơ Trọng Lâu chính là chủ nhân Thiên Đình, nhưng ông ta cũng không có chỗ ngồi mà chỉ có thể đứng hầu ở một góc, Thái Sơ Hồng càng không có tư cách bước vào trong điện.

Một nam nhân áo bào trắng đứng sừng sững giữa đại điện, hắn ta lặng yên không nói lời nào, trông giống như một pho tượng tôn quý đến cực hạn.

“Ngươi nói một chút đi.”

Một thanh âm già nua tang thương vang lên.

Rất nhiều nhân vật đứng đầu vũ trụ đều bày ra thân ảnh mơ hồ

mông lung, hai mắt giống như khảm khắc viên đá thời gian, vừa cổ xưa tang thương, lại cực kỳ uy nghiêm.

Đương nhiên, bọn họ không phải hỏi vì sao Thái Sơ Bắc Vọng lại ra tay trấn sát Thái Sơ Trích Tiên.

Người chết không có giá trị, bọn họ sẽ không vì vậy mà làm khó tiểu bối.

Bọn họ đang hỏi hắn đã trở thành đại đế hoàn mỹ như thế nào!

Từ thời đại thần thoại đến nay, trong nhận thức của chư tiên vạn vức, chỉ hai thánh địa có thể rèn đúc nên tu vi Cổ Đế.

Phong Đế Thiên Thanh và Vô Tẫn Táng Thổ.

Tuy rằng mức độ nguy hiểm khác nhau một trời một vực, nhưng hai địa điểm này đều có thể chuyển hóa khí tức tai ương thành năng lượng của thân thể.

Mà tiểu bối không tiến vào Phong Đế Thiên Thanh, cũng không ở Vô Tẫn Táng Thổ, hắn rốt cuộc làm như thế nào?

“Có lẽ do đạo tâm vô địch, ta vô tình tiếp xúc với một vũ trụ khác, nhưng lại rơi vào trạng thái ngủ say từ đầu đến cuối.”

Từ Bắc Vọng vẫn luôn nở một nụ cười nho nhã, nhưng nội tâm lại dâng trào cơn phẫn nộ đến cực hạn.

Cơn phẫn nộ này không hề có nguyên nhân, cảm xúc của hắn dường như không giống với những người ở đây.

Hắn chán ghét thái độ uy hiếp của bọn họ.

Cho nên phát sinh phẫn nộ.

Ta là Vĩnh Dạ quân vương, Hắc Dạ Minh Thần sở hữu khả năng lật đổ vũ trụ, chôn vùi chư thiên vạn vực, các ngươi dám ngồi ở trên cao nhìn xuống ta sao?!

“Đúng vậy, chính là mộy vũ trụ khác!”

Hắn thấp giọng gào thét, hai tròng mắt dần dần đỏ như máu.

Nếu những lời này truyền đến chư thiên vạn vực tinh vực, chắc chắn sẽ tạo nên cơn sóng gió khó có thể tưởng tượng được, khiến cho hàng vạn tinh vực run rẩy chấn động, vô số sinh linh hoảng sợ bất

an.

Nhưng đây là Nhật Bất Lạc.

Tất cả lão tổ tông đều rất rất bình tĩnh, đáy mắt của bọn họ đồng loạt xuất hiện một tia tham lam.

Bọn đã sống bao lâu rồi?

Từ thời đại thần thoại, trải qua kỷ nguyên Thái Cổ, ước chừng đã 9000 vạn năm trôi qua, nhưng bọn họ không cảm thân bản thân là sinh mệnh trường sinh chân chính.

Dòng thời gian trải dài vô tận, các Thần tộc Hoàng Kim đương nhiên đã điều tra được một vài dấu vết không thuộc về vũ trụ này, cùng với thi thể quỷ dị của những sinh linh bất hủ.

Ở nơi nào?

Làm thế nào để đi?

Có thể sống mãi ở đó không?

Tất cả những bí ẩn này đã quấy nhiễu vô số thế hệ Thần tộc Hoàng Kim.

Mỗi lần kỷ nguyên trường hà đều là một lần độ kiếp, bất luận sở hữu tu vi cao đến mức nào, ngươi cũng chỉ có thể cầu nguyện vận mệnh chiếu cố. Một khi hạo kiếp tai ương quét đến, ai nấy cũng đều trở thành chất dinh dưỡng của trường hà.

“Bắc Vọng, ngươi biết bao nhiêu?” Một gã khổng lồ vũ trụ vẻ mặt nghiêm túc.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng khôi phục lạnh nhạt, nói ra ký ức duy nhất của mình nói cho bọn họ: “Nơi đó là vũ trụ vạn tộc, Thạch Đầu Tiên Dược đều sẽ sản sinh một chủng tộc cường đại, nhưng cũng không cường đại hơn vũ trụ của chúng ta bao nhiêu.”

Một đám lão đại cau mày, tin tức này tuyệt nhiên không có bao nhiêu tác dụng.

Đột nhiên.

Biểu tình của Từ Bắc Vọng trở nên kích động, hắn nhìn từng thân ảnh mơ hồ ở xung quanh, vung hai tay rồi hưng phấn hét lên.

“Ta muốn hai bên vũ trụ phủ phục dưới chân Nhật Bất Lạc!”

“Ta muốn hai giới âm dương run rẩy ở trước mặt dòng tộc Thái Sơ!”

“Ta muốn những nhân vật vĩnh hằng trở thành chó săn trung thành của ta, tính mạng của bọn hắn đều do ta định đoạt!”

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn ngập tràn cuồng nhiệt, giận dữ quát to: “Đây là dã tâm của ta, thỉnh Thần tộc ủng hộ!”

Đại điện im lặng trong chốc lát.

Nghe được mấy câu hào hùng cực kỳ rêu rao này, những lão quái vật đều dâng trào nhiệt huyết vốn đã bị bào mòn bởi năm tháng.

Bởi vì đây cũng là dã vọng của Nhật Bất Lạc!

Vầng Đại Nhật soi chiếu muôn nơi, khiến cho vạn vật phải phủ phục xưng thần!

Nhật Bất Lạc muốn chiếm đoạt tất cả tài nguyên, trở thành sự tồn tại duy ngã độc tôn!

“Rất tốt, ta hy vọng ngươi có thể bảo vệ vinh quang Nhật Bất Lạc.”

Một lão tổ tông trầm giọng mở miệng.

Về phần trạng thái quỷ dị của tiểu bối, ông ta cũng không thèm để ý chút nào.

Mặc kệ là tên điên khùng hay kẻ biến thái, vậy thì sao?

Hắn ta đủ mạnh mẽ là được.

Mặc dù chỉ là Cổ Đế sơ phẩm, nhưng ngay cả những kẻ mắt mù cũng có thể nhận ra tiềm lực khủng bố của Thái Sơ Bắc Vọng. Cho dù ở bất kỳ thời đại kỷ nguyên nào đi chăng nữa, hắn đều có thể nghiền ép các thiên kiêu cái thế của Nhật Bất Lạc.

Nói một câu khó nghe chút, Thái Sơ Trích Tiên chết rất hay, nếu không thì Thái Sơ Bắc Vọng sao có thể cường đại điên cuồng như vậy?

Không thể trách bọn họ vô tình, chủ yếu là sống hàng tỷ năm, đã sớm xem nhẹ tất cả mọi thứ, chấp niệm duy nhất chính là khiến cho Thần tộc ngày càng huy hoàng.

Mà thời đại kỷ nguyên này, tất cả đều phải dựa vào Thái Sơ Bắc Vọng.

“Ngươi hãy chuẩn bị cho Tinh Không Bỉ Ngạn vào trăm năm sau.”

Một lão đại trong vũ trụ ôn nhu mở miệng.

Cũng chính vì lý do này mà bọn họ không thể điều tra cụ thể tiểu bối.

Thần tộc Hoàng Kim theo dõi dấu vết của các vũ trụ vô danh khác, đều là dựa vào cổ lộ thần thoại có tên Tinh Không Bỉ Ngạn này.

Mỗi một lần Tinh Không Bỉ Ngạn khai mở, ngoại trừ tranh đoạt thần vật cơ duyên để bồi dưỡng bản thân, mục đích lớn nhất của các phôi thai thiên đạo chính là tìm kiếm thông đạo, tìm ra những vũ trụ không xác định.

Tinh Không Bỉ Ngạn chỉ cho phép có tám người bước tới, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tiểu bối nhà mình cần vẫn phải tăng cường tu vi thêm nữa.

Chương 565: Ta là Hoàng Cẩm Sương (4)

“Chủ nhân.”

Nữ bộc tên Thanh Y nhìn thấy nam tử áo trắng đang chắp tay đi đến, thần sắc có chút thấp thỏm bất an, đáy mắt còn loé lên một tia sợ hãi.

Chủ nhân vẫn tao nhã tuấn mỹ như trước, nhưng khí tức tử vong quẩn quanh bên người hắn khiến nàng hít thở không thông, giống như sẽ bị nuốt chửng chỉ trong nháy mắt.

“Tinh cầu của ngài có dấu vết của người lạ mặt.”

Nàng vội báo cáo.

“Ồ.”

Từ Bắc Vọng không quay đầu nhìn lại, hắn đi đến phía sau cung điện để thu hoạch tiên dược, sau đó hóa thành ngôi sao chổi rực rỡ rồi vượt qua quãng đường trăm triệu dặm.

Thanh Y không khỏi sững sờ, nếu như trước đây, mỗi lần nàng báo cáo tin tức này, đôi mắt của chủ nhân đều toả sáng lấp lánh, không hề che giấu được sự mong đợi.

Mà lần này, hắn không hề phát sinh bất kỳ dao động nào.

Tại cực bắc của Xích Ổ Cổ Tinh, ánh nắng nóng rực chiếu rọi đến vô tận, Từ Bắc Vọng ném ra chìa khóa pha lê, chuẩn bị đi vào vùng đất phong ấn.

“Bắc Vọng, Thương Ẩn còn đang tu hành ở bên trong.”

Một Chí Cao Bất Hủ đang canh giữ ở bên cạnh lên tiếng giải thích.

Trong nháy mắt, khuôn mặt tuấn mỹ vô song trở nên dữ tợn, Từ Bắc Vọng đột nhiên phát điên mà không có điềm báo trước, gào thét nói: “Đếm đến ba.”

“Một!”

Trước thái độ nóng nảy và bất cần của tiểu bối, Chí Cao Bất Hủ không hề chần chờ, triệu hồi vùng đất phong ấn thông qua thủ đoạn đặc thù, đồng thời ra lệnh cho Thái Sơ Thương Ẩn lập tức đi ra.

Cái chết bi thảm của Thái Sơ Trích Tiên đã hiện rõ mồn một trước mắt, nếu không muốn bị tiên thi, Thương Ẩn vẫn nên nhanh chóng rời đi.

Trong nháy mắt, vòm trời hiển hiện từng gợn sóng, Thái Sơ Thương Ẩn u ám đi ra.

Việc tu luyện bị gián đoạn ngay thời khắc quan trọng, hắn ta tích tụ hận thù cũng điều vô cùng dễ hiểu!

“Cút càng xa càng tốt.”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng liếc hắn một cái, sau đó bước vào vùng đất phong ấn trong nháy mắt, đường dọc sâu thẳm giữa trán dần dần tuôn ra các đạo đồ khác nhau.

“Khuất nhục…”

Cơn phẫn nộ của Thái Sơ Thương Ẩn vẫn chưa tiêu tan, nội tâm lại dâng trào một cỗ sỉ nhục mãnh liệt. Hắn đường đường là hạt giống số hai, nhưng bị sai khiến giống như một con chó, không có gì đáng xấu hổ hơn so với chuyện này.

Hắn cũng là Cổ Đế a!

“Bình tĩnh!”

Nhận thấy được khí tức bất thường của đối phương, Chí Cao Bất Hủ nghiêm khắc cảnh cáo hắn một câu, thấp giọng nói:

“Đối với Thái Sơ Bắc Vọng trước kia, ngươi còn có thể vặn cổ tay vài cái. Nhưng đối với trạng thái điên khùng của hắn ở thời điểm hiện tại, ngươi có thể bị tiên thi bất kỳ lúc nào. Đến lúc đó, liệu ai trong Thần tộc sẽ chủ trì công đạo cho ngươi chứ?”

Sắc mặt Thái Sơ Thương Ẩn trở nên ảm đạm hơn bao giờ hết, đè nén cơn phẫn nộ rồi rời đi.

….

….

Chỉ sau hai năm tĩnh mịch, chư thiên lại bắt đầu sôi trào, hàng vạn ngôi sao nổi sóng vô biên.

Bọn họ chuẩn bị nghênh đón những trận chiến trọng đại nhất và khó quên nhất của thời đại kỷ nguyên này.

Tất cả là vì Tinh Không Bỉ Ngạn (tinh không bên bờ đối diện) vào một trăm năm sau!

Lần này, rốt cuộc là thiên kiêu cái thế nào sẽ tham gia tranh tài?

Tại ngôi sao rực rỡ nhất trong dải ngân hà, Thiên Đình nghênh đón vô số sinh linh đến xem náo nhiệt, các đạo thống đứng đầu cũng lần lượt có mặt.

Hàng ngàn đạo cầu vồng phát ra kim quang rực rỡ, hiện tượng điềm lành phun sương mù tím, rất nhiều thần sĩ mặc áo giáp vàng nắm chắc binh khí, cố thủ tại Nam Thiên Môn nhằm duy trì trật tự của Thiên Cung.

Nhưng toà bảo điện trên tầng bảy mươi hai mới là điểm tập trung của chư thiên vạn vực, dị tượng vô cùng vô tận lan tràn ra xung quanh, tạo thành khung cảnh mênh mông hoành tráng, khiến cho hàng vạn vạn sinh linh nhiệt huyết sôi trào.

Sao lại không bị kích thích được kia chứ?

Tất cả Thần tộc Hoàng Kim đều ở đây, những thiên kiêu cái thế trong

sử sách kỷ nguyên lần lượt giáng lâm, phong thái của người nào người nấy đều hoàn toàn áp đảo các thế hệ đương thời!

“Ai muốn tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, lập tức bước ra.”

Chủ nhân Thiên Đình đứng sừng sững ở Tử Phủ, vương miện ngưng tụ từ Tinh Thần Lĩnh Vực trên đầu đặc biệt uy nghiêm, ông ta đại diện cho toàn bộ chư thiên vạn vực mà nhìn xuống các thiên kiêu trong bảng Vấn Đỉnh.

Sau một khoảng thời gian tịch mịch ngắn ngủi, dưới ánh mắt của hàng vạn vạn sinh linh, một nam tử mặc áo bào trắng hào hoa chậm rãi bước ra, khí độ ưu nhã không chút cẩu thả.

Hắn dường như luôn luôn mỉm cười, đôi mắt cong cong vừa giống như vầng trăng khuyết trong bầu trời đêm, lại giống như tử thần đang tìm kiếm con mồi.

“Áo bào trắng cấm kỵ!”

Chư thiên vạn vực lập tức điên cuồng!

Vô số sinh linh quơ chân múa tay, bọn họ lại có thể tiếp tục chứng kiến truyền thuyết huy hoàng của ngươi nam nhân này, rốt cuộc may mắn đến cỡ nào a?

Tinh Không Bỉ Ngạn, chắc chắn sẽ có một vị trí dành cho hắn!

Lúc này.

Một người trẻ tuổi thon gầy khoác áo choàng trơn mỏng lẳng lặng đi ra, hai hàng lông mày kéo dài đến thái dương, hai tròng mắt mù mịt hỗn độn, mỗi bước chân đều giẫm lên từng đoá hoa đại đạo!

Rầm rầm!

Chư thiên vạn vực hoàn toàn chấn động, vô số người hưng phấn đến mức hít thở không thông, đại não lập tức rơi vào trạng thái ngừng hoạt động.

Biểu tượng của thời đại kỷ nguyên này!

Người đã đè ép các thiên kiêu cái thế còn lại trong bảng Vấn Đỉnh đến mức không thở nổi!

Kẻ sở hữu hào quang vô địch ngay từ khi sinh ra, là ngôi sao sáng chói nhất trong toàn bộ Thần tộc Hoàng Kim, được vô số lão đầu

trong vũ trụ hết lời khen ngợi!

Hắn ta chính là …

Vô Cực Nhất!

Ngay sau đó, Vô Cực Nhị mang theo gốc liễu bên người rồi âm trầm bước ra, hắn dường như luôn sống trong bóng tối, tựa như cây liễu âm u trong trời xanh.

“ Diễn Hóa Trường Khanh xếp thứ ba trên bảng Vấn Đỉnh, Vô Cực Tuyết Kiến xếp thứ tư trên bảng Vấn Đỉnh, Vô Thiên Yếm Vãn xếp thứ năm trên bảng Vấn Đỉnh, Vô Cực Quân Thiên xếp thứ sáu bảng Vấn Đỉnh…”

Sau khi nhìn thấy một đám thiên kiêu cái thế vô song, trái tim của hàng vạn vạn sinh linh đều đập kịch liệt như trống trận, đáy mắt loé lên một tia chấn động đến cực hạn!

Đây là đám người chói mắt nhất trong tinh không vũ trụ, bất kỳ cái tên nào cũng đều được ghi vào trong lịch sử thời đại, vĩnh viễn không thể xóa nhòa!

Bọn họ là những người dẫn đầu thời đại này!

Dần dần, bốn mươi bốn phôi thai thiên đạo lần lượt xuất hiện hiên ngang trên đỉnh của toà bảo điện ở tầng bảy mươi hai.

Cùng với một nam nhân tuấn mỹ đang nở nụ cười mỉm chi.

Tổng cộng bốn mươi lăm người!

Cơ duyên lớn nhất trong kỷ nguyên, dĩ nhiên chỉ dành cho bốn mươi lăm người này.

Có gì bất ngờ sao?

Chư thiên vạn vực không có gì bất ngờ!

Bọn họ thậm chí còn cảm thấy nhiều hơn như vậy…

Chương 566: Ta là Hoàng Cẩm Sương (5)

Sự kiện lần này là thời điểm mà các Thần tộc Hoàng Kim thực hiện một quy tắc cổ xưa, ký kết một giao ước không thể không tuân theo.

Hiện giờ vẫn còn một trăm năm trước khi Tinh Không Bỉ Ngạn chính thức khai mở, trong khoảng thời gian này, các thiên kiêu cái thế tham gia tranh đoạt đều có thể sát phạt lẫn nhau.

Bất kể sống chết!

Không được can thiệp!

Điều lệ này đã kéo dài trong vô số kỷ nguyên, và đây cũng là thời điểm tàn khốc nhất của mỗi thời đại, Cổ Đế tàn lụi không thấy, đại đạo khóc lóc thảm thiết.

Ví dụ như Đế Nhai của Vô Miện Chi Vương, hắn suýt nữa đã bỏ mạng dưới tay áo bào trắng cấm kỵ, nhưng lại được trưởng bối cứu vớt.

Nhưng trong một trăm năm trước khi Tinh Không Bỉ Ngạn chính thức khai mở, hiện tượng này nhất định sẽ không xảy ra thêm nữa!

Ngay cả các thiên kiêu cái thế mà Thần Tộc đã ký thác kỳ vọng, dốc hết tâm huyết đi chăng nữa, chết chính là chết, không có bất kỳ trưởng bối nào dám vi phạm giao ước trước đại đạo.

Tàn nhẫn đến mức nào chứ?

Vì vậy, một khi đồng ý tham gia tranh đoạt, bốn mươi lăm thiên kiêu cái thế đã chứng tỏ tinh thần không sợ tử vong, tràn đầy chiến ý của chính mình.

Bởi vì chỉ có tám người được định sẵn để sống sót, các thiên kiêu còn lại đều trở thành đá kê chân, hoặc là chuyển thế sống lại bằng khí tức, hoặc là triệt để chết không nhắm mắt.

Ngay lúc mọi người còn đang trầm ngâm, Dao Thảo Quỳnh Mân, một cường giả Thiên Đế đột nhiên nổ tung ngay tại Nam Thiên Môn, từng mảnh vụn cơ thể của nàng ta trôi nổi giữa Cửu Trọng Thiên, sau đó hoá thành những mảnh gương truyền hình ảnh đến khắp chư thiên

vạn vực.

Bên trong có không ít thân ảnh vĩ đại đứng sừng sững giữa không trung, một làn váy tím tung bay ở phía trước, nữ tử cao quý tao nhã vô cảm như cũ, ánh mắt xanh thẳm lạnh nhạt vô biên.

Chư thiên vạn vực chìm trong tĩnh mịch vô biên, Thiên Cung cũng lâm vào trầm mặc quỷ dị.

Thất Quan Vương!

Hoàng Cẩm Sương tới rồi!

Nàng ta không cam lòng chịu thua kém, cũng muốn tiến sang bờ bên kia của tinh không.

Rất nhiều Thần tộc Hoàng Kim không động đậy, ngay cả Nhật Bất Lạc cũng đè nén cơn phẫn nộ.

Chào mừng ngươi đến với cuộc săn giết!

Hiện giờ không phải thời đại thống trị của Thất Quan Vương, một khi liều lĩnh xuất đầu lộ diện, ngươi vẫn nên sẵn sàng đối mặt với cái chết từng thời từng khắc!

Rất nhiều lão quái vật tóc vàng vẫn giữ được bình tĩnh, bởi vì Thần tộc bọn họ đã có Thái Sơ Bắc Vọng!

Các lão quái vật cực kỳ tin tưởng, Thái Sơ Bắc Vọng nhất định sẽ có thể trấn sát dư nghiệt của Thất Quan Vương, tiểu bối của bọn họ có thực lực này!

Bốn mươi bốn Thiên Kiêu tham dự Tinh Không Bỉ Ngạn đồng thời nhìn về phía giai nhân tuyệt sắc kia, Từ Bắc Vọng mỉm cười nhìn chằm chằm cố nhân, trong lòng không nổi lên chút gợn sóng nào.

Vô Thiên Yếm Vãn híp híp mắt, cố gắng phát hiện điều bí mật từ biểu cảm của hai người, nhưng tiếc là không có gì đặc biệt.

“Sao thế?”

Từ Bắc Vọng từng bước đi về phía nàng, nhẹ giọng nói: “Ngươi đã trộm nhìn ta, nhưng tại sao không tới gặp ta?”

Nữ tử váy đen tóc trắng bày ra thần sắc thong dong, khóe môi khẽ nhếch lên rồi nói: “Nam nhân, ta phải rụt rè.”

Thành thật mà nói, nàng cảm giác mình đã đánh mất quyền kiểm soát, tâm lý tự tin có thể đánh bại Thái Sơ Từ Bắc Vọng của trước kia đã tan biến không còn sót lại chút gì, ngược lại còn sinh ra tia sợ hãi không rõ ràng.

Vậy nên, nàng tuyệt nhiên không dám đi tìm hắn.

Thật trùng hợp, nữ tử tóc nâu trầm mặc từ đầu tới giờ cũng có loại cảm giác này.

Dưới sự chú ý của hàng vạn vạn người, nam tử áo trắng tới gần Vô Thiên Yếm Vãn, kề cận nàng ta rồi nhỏ giọng nói: "Yếm Vãn, trong khoảnh khắc nhìn thấy ngươi, ta đã nghĩ….."

Thanh âm của hắn vô cùng ôn nhu từ tính, mang theo tia mê hoặc tê dại: "… Bắt lấy ngươi, ngay lập tức!"

Hắn vừa nói, vừa áp môi lên chiếc cổ hồng hào, sau đó nhắm nghiền hai mắt để thưởng thức mùi hương thơm ngát, chóp mũi cọ xát làn da tinh xảo nhẵn nhụi.

Cảnh tượng này hoàn toàn làm cho chư tiên và hàng vạn vạn sinh linh choáng váng đến ngây người, ngay cả vô số thân ảnh vĩ đại cũng phải sững sờ.

Bọn họ đang tán tỉnh nhau à?

Thân thể mềm mại của Vô Thiên Yếm Vãn khẽ run rẩy, đáy mắt có tia ý cười không dễ phát hiện, chẳng lẽ Thái Sơ Bắc Vọng đã bị nàng hấp dẫn sao?

Trong thế giới băng tuyết, Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo tê tái, đau thấu tâm can, một màn này làm cho nàng tê tâm liệt phế!

Hắn đang trả thù nàng sao?

Không cần!

Nàng rất thống khổ!

Làm sao hắn có thể thoải mái tổn thương đến nàng, làm sao hắn có thể lộ ra ánh mắt si mê đối với nữ nhân khác!

Hoàng Như Thị cảm nhận được cảm xúc mất kiểm soát của nữ nhi, bà ta lập tức nắm chặt lấy lòng bàn tay đang run rẩy của nàng, truyền âm hết lần này đến lần khác: "Con rể đang bị bệnh, hắn chỉ là đang bị bệnh."

Đệ Ngũ Cẩm Sương không nhúc nhích, nàng cố chấp ngẩng đầu để thể hiện phong thái cao ngạo của mình, nhưng một cỗ chua xót trong nội tâm vẫn không ngừng cuồn cuộn dâng trào.

Chương 567: Ta là Hoàng Cẩm Sương (6)

Thiên Đình chìm trong tĩnh mịch, vô số sinh linh không dám chớp mắt, nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang liếc mắt đưa tình kia.

Hôn rồi a.

Từ Bắc Vọng hôn lên cần cổ bóng loáng, ánh mắt đột nhiên đỏ sậm như lệ quỷ, táng khí bàng bạc mãnh liệt tuôn ra.

Hắn ta cắn một miếng!

Oanh!

Mái tóc bạc trắng của Vô Thiên Yếm Vãn nhảy múa điên cuồng, cơn đau đớn xói mòn kịch liệt truyền đến, nàng ta lập tức thiêu đốt tinh huyết hoàng kim theo bản năng, lay chuyển tên nam nhân đang kề cận ở bên cạnh, khiến cho hư không lập tức sụp đổ đảo lộn.

Vô số người khổng lộ trong vũ trụ vô cùng khiếp sợ, chư thiên vạn vực cùng hàng vạn sinh linh rùng mình!

Vị trí bị ăn mòn trên cần cổ trắng nõn của thần nữ vô song tuôn trào sương mù đen kịt, trông hết sức khủng bố!

“Làm càn!”

Vô số thế giới đại đồng vĩnh hằng nhanh chóng lao đến, rót từng giọt năng lượng tinh huyết hỗn độn vào huyết quản của Vô Thiên Yếm Vãn, hy vọng có thể loại bỏ táng khí ăn mòn, dần dần chữa lành cần cổ trắng tinh.

Nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn ra vết sẹo mờ nhạt, ngay cả tiên dược truyền thuyết cũng vô tác dụng với nó, tựa như đây là một vết thương mang tính hủy diệt không thể phục hồi.

“Ngươi thật đẹp…”

Từ Bắc Vọng nuốt vội miếng thịt mềm mại, hấp thu minh khí vốn

thuộc về hắn.

“Súc sinh!”

Rất nhiều Đạo Quân do Quốc vương của Vĩnh Hằng Quốc Độ đang dẫn đầu tức đến mức sùi bọt mép, bọn họ gần như chuẩn bị bạo phát đến nơi, các lằn ranh trong vũ trụ đều bị khí tức vô tận phá hủy.

Vầng Đại Nhật có kích thước hàng vạn trượng chặn ngay chính giữa, trưởng bối Nhật Bất Lạc xuất hiện giữa vùng tịnh thổ hỗn độn chìm nổi.

Từ Bắc Vọng có chút ủy khuất, nhìn Vô Thiên Yếm Vãn đang trở nên điên cuồng, hắn nhíu mày rồi nói: “Ngươi không phải muốn gả cho ta sao, ăn một miếng thịt của ngươi cũng không được sao?”

“Ha ha ha ha ha…”

Ngay khi vừa dứt lời, hắn lập tức bật cười thành tiếng, âm thanh đắc ý mà càn quấy.

“Không có việc gì.”

Dù sao đi nữa, tâm lý của Vô Thiên Yếm Vãn cũng khác biệt so với người thường, đáy mắt của nàng ta hiện lên ý cười.

Dưới bầu trời đầy sao yên tĩnh đáng sợ, vô số tinh linh cảm thấy tê dại da đầu, đồng thời nảy sinh cảm giác e ngại đối với áo bào trắng cấm kỵ, hắn ta chính là tên biến thái chân chính!

“Đi đây…”

Nam tử áo trắng lắc lư hai tay, liền hóa thành làn sao băng rực rỡ, nhanh chóng chạy về Xích Ô Cổ Tinh.

“Chờ một chút.”

Đột nhiên, nữ tử tuyệt mỹ không tỳ vết trong mảnh vỡ khẽ úp mở đôi môi đỏ mọng, ngữ điệu có chút trầm mặc lãnh đạm.

Rõ ràng đã luyện tập vô số lần, nhưng nhìn nam nhân này, nàng đành phải đè nén tất cả cảm xúc ôn nhu cùng chờ mong ở trong lòng, biến những khát vọng về tương lai thành một câu nhẹ nhàng: “Chúng ta làm quen một lần nữa, ta là Hoàng Cẩm Sương.”

…..

…..

Xích Ô Cổ Tinh.

Mây mù vương vấn, mưa to xối xả trên đỉnh cung điện, tiếng đàn chập trùng như dòng nước chảy xiết, khí phách hiên ngang rung chuyển vũ trụ.

Tà áo trắng tinh khôi bồng bềnh nhảy múa theo tiếng đàn, dưới những ánh sao toả sáng lấp lánh, mái tóc vàng kim lượn quanh từng đóa hoa đại đạo.

Một vài vầng Đại Nhật rực rỡ nằm vắt ngang bầu trời, bên trên mảnh đất thanh tịnh hỗn độn thăng trầm, rất nhiều bóng dáng đứng sừng sững ở đó.

Cổ cầm ngưng tụ từ ánh sao đột nhiên nứt vỡ, nam tử áo trắng bày ra phong thái ung dung nhàn nhã, cất giọng hát một đoạn hí khúc có giai điệu du dương: “Tìm ~ tìm ~ tìm ta có chuyện gì?”

Ở dưới ánh mắt ra hiệu của đám người đứng đầu trong vũ trụ, Thái Sơ Hồng chiếu rọi chân thân, nhỏ giọng nói: “Bắc Vọng, chúng ta có ba chuyện.”

“Nói.”

Nam tử áo trắng trừng mắt nhìn ông ta.

Thái Sơ Hồng là người tận mắt chứng kiến hành trình quật khởi của tiểu bối từ đầu đến cuối, nhưng từ sau khi hắn trở nên cuồng loạn, tính tình càng ngày càng khó nắm bắt, ngay cả ông cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Thái Sơ Hồng chậm rãi nói: “Đầu tiên là về mối hôn sự của ngươi……”

Từ Bắc Vọng khoát tay để ngăn chặn tiếng nói của ông ta, ánh mắt hiện lên một tia ôn nhu: “Ta chỉ cưới Yếm Vãn, ta muốn chiếm hữu nàng.”

Mọi người ở bên trên vầng Đại Nhật huy hoàng đều trầm mặc, bọn họ chợt nghĩ đến một màn ở Thiên Đình, lập tức cảm thấy tê dại da đầu…

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của vô số sinh linh nhìn, ngươi lại cắn mất một miếng thịt của người ta…..

Đây là tạo nghiệt!

Thái Sơ Hồng có chút do dự, sau đó trịnh trọng nói: “Vĩnh Hằng Quốc Độ đưa ra quyết định trì hoãn, Hồn Bất cũng không vội.”

Kỳ thật, nếu thay đổi góc độ suy nghĩ, ông ta tuyệt nhiên có thể hiểu được nỗi lo lắng của hai thế lực Thần tộc Hoàng Kim này. Dù sao đi nữa, trước khi thăm dò thực lực cụ thể của một kẻ biến thái như Thái Sơ Bắc Vọng, ai lại dám gả cho hắn chứ?

Kể cả khi hắn đến tận cửa, bọn họ cũng không dám gả!

Hiện tại, cả hai người Vô Thiên Yếm Văn và Thần Đồ Mộng Chi, ai còn dám đến tổ địa của Nhật Bất Lạc?

“Yếm Văn phụ ta!”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng trở nên ảm đạm, thần sắc cực kỳ bi ai, trái tim của hắn như thể đã vỡ tan thành từng mảnh.

Trong giây lát, hắn lại cười thầm: “Nhưng những thứ thuộc về ta, làm sao có thể chạy được kia chứ?”

Chương 568: Giống như trước đây (1)

Thái Sơ Hồng không rét mà run, nhanh chóng trình bày chuyện thứ hai: “Cựu giáo chủ của Vô Cực m Hận đã tái sinh, Vào bảy kỷ nguyên trước đó, hắn từng đứng vị trí thứ tư trên bảng Vấn Đỉnh, từng đúc thành một thể chất âm dương quỷ dị tại Tinh Không Bỉ Ngạn…”

Nghe vậy, biểu tình của rất nhiều lão quái vật tóc vàng trở lên nghiêm túc.

Vô Cực m Hận quả nhiên là anh hùng đệ nhất, chiến tích truyền kỳ nhiều vô số kể.

Chỉ tiếc hắn phản bội đất nước trường sinh bất hủ, tự mình bóc tách huyết mạch, sáng lập nên Cổ giáo m Dương. Vào thời điểm đột phá Đạo Quân, hắn bị một nhóm tổ tông của đất nước trường sinh bất hủ vây giết.

Nhưng vì hắn đã từng chung tay gây dựng vinh quanh huy hoàng cho đất nước trường sinh bất hủ, cho nên không bị đuổi cùng giết tận,

vẫn còn lưu lại một tia khí tức.

“Hắn ở nơi nào?”

Từ Bắc Vọng vô cảm nói ra.

Thái Sơ Hồng lắc đầu rồi thấp giọng nói: “Tia khí tức này đang trôi dạt tại Cửu Thiên Thập Địa, bởi vì thể chất của Vô Cực m Hận đích thị là thần vật hàng đầu, cho nên không ít phôi thai thiên đạo đã đến đó tìm kiếm.”

Cửu Thiên Thập Địa là tên gọi chung của một quần thể tinh vực thượng đẳng, nơi đây rộng lớn vô cùng, toàn bộ tài nguyên lãnh thổ bị chia cắt bởi rất nhiều đạo thống cấp một.

Từ Bắc Vọng gật đầu, hắn có một niềm đam mê biến thái đối với việc cướp đoạt cơ duyên, thứ này hiển nhiên đã là vật trong tay của hắn.

“Còn chuyện cuối cùng là…”

Thái Sơ Hồng hướng mắt về phía vầng Đại Nhật có kích thước hàng vạn trượng, một thiên kiêu cái thể trong bộ chiến y hoàng kim chậm rãi bước ra.

Đó chính là Thái Sơ Thương n.

Đáy mắt của hắn ta loé lên một tia u ám, nhưng vẫn cố hết sức để biểu lộ sự thành kính giả dối.

“Hai người các ngươi đại diện cho Nhật Bất Lạc đi tham gia tranh đấu nhằm tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, cho nên nhất định phải đồng tâm hiệp lực để có thể cùng nhau đi đến bờ bên kia của vũ trụ.”

Một âm thanh già nua tang thương vang nên, đo là âm thanh của một vị tổ tông có ánh mắt sáng rõ, giọng điệu của ông ta giống như một mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Những thân ảnh vĩ ngạn khác cũng nhao nhao gật đầu đồng ý.

Thời khắc một trăm năm tiếp theo sẽ vô cũng tàn khốc, các vị trưởng bối không thể can thiệp vào, chỉ có thể để mặc cho các thiên kiêu chém giết lẫn nhau.

Nhật Bất Lạc không lo lắng cho Thái Sơ Bắc Vọng, bởi vì hắn sở hữu Kỷ Nguyên Bất Diệt Thân Thể, ngoài ra còn có một hạt giống Thời Không Bản Nguyên. Có thể nói, kẻ này đã chiếm hết mọi ưu thế, cho dù lỡ làng thua cuộc, hắn cũng có thể chạy trốn giữ mạng một cách

dễ như trở bàn tay.

Huống hồ, chiến lực mà Thái Sơ Bắc Vọng từng biểu hiện ra bên ngoài chỉ là một góc của tảng băng trôi, cho nên kết quả chung cuộc vẫn chưa thể biết được.

Nhưng Thái Sơ Thương̉n lại hoàn toàn khác biệt, trình độ của hắn chỉ ở tầm trung trong số những người tham gia thi đấu, lúc nào cũng có thể trở thành quả hồng mềm tùy người bóp chết.

Giai cấp quyền lực ở Nhật Bất Lạc được phân chia rõ ràng, so với chiến tích vô song của Thái Sơ Bắc Vọng, thì thực lực của Thái Sơ Thương̉n có chút mờ mịt ảm đạm, chỉ xứng làm tùy tùng.

Vào lúc này, Thái Sơ Thương̉n cố nén tâm tình kích động, cung kính nói:

“Nhờ tộc đệ chiếu cố.”

Năm chữ này dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Thái Sơ Thương̉n, hắn cảm thấy tủi nhục và khuất nhục hơn bao giờ hết.

Một người cao ngạo như hắn cũng không thể không cúi đầu.

“Không có gì.”

Từ Bắc Vọng không để ý cho lắm, hắn thấy mọi chuyện đã được bàn giao xong xuôi, cho nên lập tức khoanh tay rời đi.

“Tộc đệ, chúng ta có thể hợp tác vơi nhau để săn giết các thiên kiêu khác, khiến cho uy danh của Nhật Bất Lạc lan truyền khắp chư thiên.”

Thái Sơ Thương̉n đột nhiên nói thêm.

Bước chân của nam tử áo trắng bỗng dừng lại, sau đó đứng lặng lẽ giữa không trong.

Hắn trầm ngâm một lúc mới, giống như đang ngẫm nghĩ câu nói của Thái Sơ thương̉n, ngạc nhiên nói: “Ngươi đang dạy ta cách hành sự sao?”

Trong nháy mát, khuôn mặt tuấn mỹ thánh khiết kia bỗng trở lên dữ tợn, hai tròng mắt phát ra đỏ sậm, tức giận nói: “Ta muốn giết ngươi, ngay bây giờ!”

`m ầm ầm, khí tức chết chóc lan tràn vô hạn vô biên, vô số tiên dược

trong khu vực trăm vạn dực trở nên khô héo, Minh lực hủy diệt sôi trào cuồn cuộn khiến từng cây từng cây tiên dược hóa thành tro tàn.

Biến động bất ngờ này đã kinh động tới nhóm người đứng đầu trong vũ trụ.

Bọn họ cảm thấy thật hoang đường!

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Tại sao lại có người có thể biến thái như vậy?

“Càn rỡ!”

Một lão tổ tông bộc phát cơn phẫn nộ, trút xuống uy áp mênh mông.

Ánh mắt Thái Sơ Thương n đã sớm trở lên lạnh lẽo, lửa giận đã lấp đầy lục phủ ngũ tạng, hắn cảm thấy không có gì nhục nhã hơn so với bây giờ.

Bản thân hắn giống như một con chó trong mắt tên súc sinh kia, hắn không hề có một chút tôn nghiêm nào, chỉ cần muốn giết liền có thể giết!

“Trong số bốn mươi sáu người tham gia Tinh Không Bỉ Ngạn, chúng ta có thể đánh giết lẫn nhau mà các tiền bối không thể can thiệp vào!”

Một con mắt Từ Bắc Vọng hiện lên ý cười, con mắt còn lại lộ ra sát ý, ẩn chứa núi thây biển máu cuộn trào ở bên trong.

Hắn giống như đã chia thành hai nửa, một phần giống như Đế Vương Vạn Cổ đang nói cười ngâm nga, một nửa còn lại giống như Tử Thần Địa Ngục đang nhe răng hăm doạ chúng sinh.

P/s: chó săn đã hoá thành chó điên :(

Chương 569: Giống như trước đây (2)

“Ngươi thật sự không kiêng nể Thần tộc hay sao?”

Lão tổ tông vốn vẫn luôn bình tĩnh ung dung, nhưng hiện tại đã phẫn nộ đến mức tâm cảnh đều bị xoắn nát.

Từ thời thần thoại cho đến nay, chưa bao giờ có một người vô pháp vô thiên như vậy xuất hiện tại Nhật Bất lạc.

Hắn hoàn toàn xem thường tộc quy, đối xử với tộc nhân giống như một con kiến hôi, quá mức tự cao tự đại!

“Giữa ta và hắn, nhất định phải có một người chết. Ta quả thực muốn giết cái tên phế vật này!”

“Thay vì để hắn làm xấu mặt Thái Sơ thị bằng cách chết dưới tay kẻ khác, thì không bằng để ta thanh lý môn hộ.”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng lạnh lẽo thấu xương, bàn tay khổng lồ màu đen xám xẹt qua bầu trời đầy sao mà không hề báo trước, bao phủ một vùng không gian có bán kính vạn mét, hoàn toàn nhấn chìm Thái Sơ Thương n.

“Ngươi dám sỉ nhục ta!”

Thái Sơ Thương n tái mét mặt mày, tất cả sự tức giận tích tụ bấy lâu nay đều đã bùng phát, hắn không cho phép bản thân mình sống như một con rùa đen rụt đầu nữa.

Oanh!

Một giọt tinh huyết bay lên không trung, diễn hoá thành lò lửa khổng lồ, phát ra ánh sáng vàng kim vô cùng rực rỡ, giống như từng vòng tròn mặt trời nóng rực đang điên cuồng thiêu đốt.

Thái Sơ Thương n đứng sừng sừng trên Vô Song Họa Cuốn, từng tia sáng vàng kim xuyên qua hư không, giống như muôn ngàn con sông rực lửa đang chảy xiết.

“Nhào vô!”

Hắn giận dữ gầm lên.

Tinh không biến hóa quỷ dị, khí tức thôn phệ cuồn cuộn bao vây lấy nam tử áo trắng, tước đi từng tấc từng tấc đạo lực Đại Đế của hắn ta.

Đó chính là Đạo khí đứng thứ 103 của Chư Thiên Vật Khí Phổ, có thể kéo cảnh giới của đối thủ xuống cùng cảnh giới của mình, chúng sinh đều bình đẳng.

“Kẻ có thiên phú, chính là muốn làm gì thì làm……”

Thái Sơ Hồng nhìn thấy tất cả, thầm than thở một tiếng.

Xem thái độ thờ ơ của các lão tổ tông, bọn họ dường như không có ý định ngăn cản.

Thành thật mà nói, lời nói biến thái kia cũng có một chút đạo lý, vì một khi quyết định tham gia Tinh Không Bỉ Ngan, thì ai nấy cũng đều phải đối mặt với nguy cơ sinh tử từng thời từng khắc.

Thái Sơ Bắc Vọng nắm giữ mấy kiện Đạo khí đứng đầu, Vô Song Họa Cuốn không áp chế hắn được bao lâu nữa đâu.

“Ngươi thật sự có dũng khí động thủ với ta?”

Thanh âm của Từ Bắc Vọng âm u mơ hồ, tựa như vô số u linh đang nghẹn ngào nức nở.

Đường dọc ở giữa vầng trán của hắn vận chuyển linh lực với tốc độ khủng khiếp, chỉ một ý niệm cũng đủ khiến chư thiên máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Uy thế mênh mông không gì so sánh được, giống như khí tức tử vong không thể chống lại được.

Vào thời điểm cự chưởng bao trùm, tinh không run rẩy kịch liệt, biên giới vũ trụ xuất hiện vết nứt, tất cả đều bị ảnh hưởng bởi lực lượng hủy diệt.

`m ầm!

Sức công kích của vạn đạo hỏa diễm một đi không trở lại, bị vô số ánh sao hóa giải một cách dễ dàng, không gây thương tổn đến một sợi lông của nam tử áo trắng.

“Tại sao ngươi có thể mạnh như vậy?”

Thái Sơ Thương n rốt cuộc cũng đã hiểu ra sự chênh lệnh giữa hai người, hắn lập tức cảm thấy tứ chi lạnh lẽo, nội tâm tràn ngập sự hối hận vô bờ bến.

“Không muốn!”

Tiếng gào thét vang lên thảm thiết, Thái Sơ Thương n lấy ra một tấm áo bào đỉnh cấp, tạo thành tấm lá chắn bằng năng lượng hỗn độn, hòng chống cự một chưởng hủy diệt này.

Nhóm người Thái Sơ Hồng không khỏi có chút suy sụp chán nản.

Lão tổ tông cho phép hắn ngang ngược như vậy, cũng chính bởi vì hắn mạnh như vậy.

Nếu có năng lực tầm tầm như nhau, tại sao Nhât Bất Lạc có thể bỏ qua một phôi thai thiên đạo đỉnh cấp?

Oanh!

Vô Song họa Cuốn giống như một tấm vải mỏng bị chọc thủng, sắc mặt Thái Sơ Thương n trở nên trắng bệnh, cảm giác bất lực lan tràn khắp người, thần hồn Cổ Đế rơi xuống âm gian.

Một bộ hài cốt bị ăn mòn đến mức thay đổi hình dạng phiêu đãng giữa hư không, chỉ còn sót lại một sợi tóc phất phơ theo gió.

Rất nhiều thân ảnh tóc vàng đều cảm thấy không rét mà run.

Thủ đoạn như vậy chưa từng thấy trước đây, như thể Tử Thần vượt qua dòng sông thời gian để đến với thế giới này.

Chỉ một chiêu.

Ngay cả Đạo khí cũng chưa sử dụng!

Thái Sơ Bắc Vọng thật đáng sợ, kể cả Thiên Đế đỉnh phong ra mặt, cuối cùng chỉ có thể nuối hận.

Nam tử áo trắng khôi phục dáng vẻ ung dung, ngay cả khi giết người, hắn cũng lịch sự tao nhã đến lạ thường.

Ánh mắt lộ ra sự thương hại và đau buồn, hắn nhìn sợi tóc kia rồi nói với giọng run run: “Tộc huynh không cần oán ta, đây là ta cứu ngươi một mạng đấy!”

Nói xong, hắn rời khỏi Xích Ô Cổ tinh, phi nhanh trên bầu trời đầy sao của vũ trụ.

Các trưởng lão tóc vàng không biểu lộ vui buồn, chỉ trầm giọng nói: “Đưa đi chuyển thế.”

Mất đi vinh quang đời nay, nhưng may mắn là vẫn có thể chuyển thế trọng sinh.

Nếu so với việc hoàn toàn biến mất, vậy thì cảnh ngộ này vẫn còn tốt chán.

Bọn họ coi như đã hoàn toàn hiểu được tâm tính cực đoan vặn vẹo

của tiểu bối, hắn hoàn toàn không có xúc cảm giống người bình thường.

Nhưng hắn rất mạnh.

Chương 570: Giống như trước đây (3)

Dưới bầu trời đầy sao bao la.

“Ai muốn trở thành kẻ thù của ta?”

“Mau đến giết ta đi!”

Nam tử áo trắng tóc tai bù xù, ống tay áo phất phới giữa không trung, khí tức phá hủy từng tấc từng tấc đất vũ trụ.

Phôi thai trong cơ thể hắn đã hình thành được một phần tư, chỉ cần tiếp tục luyện hóa tăng trưởng, hắn nhất định sẽ sáng tạo ra bản ngã vượt qua cả đại đạo vũ trụ.

“Bốn mươi tư người còn lại, nhanh chóng lăn ra mà đây giết ta!”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng dần dần vặn vẹo, tư vị của việc cai trị sinh tử thật sự quá mỹ diệu, khiến hắn trở nên điên cuồng từ khi nào không hay.

Trong vũ trụ bao la rộng lớn, rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn đứng phía xa xa, không dám tiến lại gần áo bào trắng cấm kỵ.

Nhật Bất Lạc căn bản không thể phong tỏa tin tức, tin tức về cái chết của Thái Sơ Thương n đã lan truyền khắp chư thiên, vô số người sởn tóc gáy.

Cường đại mà vô tình, khủng bố mà đẫm máu!

Mọi người đều suy đoán cuộc tranh trài Tinh Không Bỉ Ngạn sẽ bắt đầu từ áo bào trắng cấm kỵ, nhưng không ai có thể đoán được là Thái Sơ Thương n sẽ trở thành vong hồn đầu tiên.

Bọn hắn đều có cùng một dòng huyết mạch nha!

Áo bào trắng cấm kỵ tàn nhẫn đến mức lục thân không nhận!

Lại có thêm một kẻ mất trí được ghi vào lịch sử kỷ nguyên.

Nếu chỉ là một kẻ điên tầm thường, mọi người sẽ cảm thấy đồng tình thương hại. Nhưng nếu là áo bào trắng cấm kỵ thì ——

Mọi người chỉ cảm thấy kinh hãi cực hạn!

“Mau lăn ra đây giết ta đi!”

Trong làn tóc vàng kim đang nhảy múa, nam tử áo trắng khàn giọng hét lê, hai con ngươi tối tăm trở nên trống rỗng tĩnh mịch.

Một bức họa vô hình vô sắc trải ra giữa vũ trụ, đó chính là bảo vật trấn tộc của Thất Quan Vương, cũng là thần vật đứng thứ ba trong Chư Tiên Khí Vật Phổ, ngay cả Đạo Quân cũng không cảm nhận được vết tích của nó.

Một thân ảnh váy tím ngồi trên Cửu Trọng Thiên, toàn thân đắm chìm trong khí tức Huyền Hoàng cuồn cuộn, đạo văn vờn quanh như mây khói, quấn quýt không buông thân hình tuyệt đại vô song.

“Tiểu phôi đản…”

Hai mắt Phì Miêu trở nên sưng đỏ, bộ dáng điên cuồng của tiểu phôi đản khiến nó rất thống khổ.

“Đều tại ngươi!”

Nó đấm thùm thụp vào người bên cạnh, từng giọt nước mắt lăn dài trên bờ má.

Đệ Ngũ Cẩm Sương không tức giận, cũng không điên cuồng tuyệt vọng, nàng chỉ bình tĩnh đến mức bi thương: “Hắn chỉ bị bệnh thôi, hắn sẽ ổn thôi.”

Sau khi nam tử áo trắng và đạo khí vũ trụ hòa thành nhất thể, bức họa cuộn tròn chậm rãi đi theo từ phía sau.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng phía xa xa nhìn về hắn, theo dõi từng nhất cử nhất động của hắn.

“Tiểu phôi đản!”

Phì Miêu lau khô nước mắt, hoá thành một con cự long rồi chạy về phía nam tử áo trắng.

Từ Bắc Vọng đột nhiên cảm thấy sởn cả gai óc, hắn mơ hồ nhìn thấy

một con mèo mập mạp màu trắng như tuyết đang lao tới từ thế giới rộng lớn mơ hồ trong vũ trụ sâu thẳm.

“Ngươi đã tỉnh?”

Hắn nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy, meo meo đã nuốt chửng hạt giống bất diệt bất tử rồi á!”

Phì Miêu giương đôi mắt óng ánh to tròn, nói bằng âm thanh mềm mại đáng yêu như mọi khi.

Từ Bắc Vọng nhìn nó mấy giây rồi nhíu mày nói: “Nhớ phải cách xa ta một chút, nếu không nể tình nghĩa hai bên, ta đã sớm bóp nát ngươi.”

Đầu óc Phì Miêu trở nên trống rỗng trong giây lát, nó giơ hai móng vuốt lên, nói năng lộn xộn: “Có phải là, meo meo làm sai ở đâu rồi không……”

Nó cúi đầu rồi mím môi, nước mắt lại tràn trề bờ mi, tiểu phôi đản không còn yêu thương meo meo nữa.

“Thái Sơ Bắc Vọng, chúng ta lại gặp mặt.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đi ra từ khí tức Huyền Hoàng, nàng chưa bao giờ hành xử dịu dàng đến nhường này, nhưng vẫn cố gắng hết sức để nói với hắn bằng giọng điệu ôn hoà.

“Không sợ chết?”

Từ Bắc Vọng có chút cảnh giác, trầm giọng nói: “Ngươi đang đánh cược rằng ta sẽ không giết ngươi?”

Một từ “giết” không chỉ khiến Phì Miêu ra sức bịt tai, mà còn làm cho ngón tay Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ run, nàng không thể kìm nén được nỗi đau, cảm xúc lại bị mất kiểm soát: “Ngươi có thể trả thù ta, có thể tra tấn ta!”

“Ha ha……”

Từ Bắc Vọng nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ, sau đó hắn cười đến mức ngả nghiêng.

“Ngươi từng bị táng khí ăn mòn, bị giam cầm ý thức, chắc hẳn vẫn còn nhớ rõ những ký ức thống khổ khi linh hồn bị tan vỡ thành mảnh nhỏ?”

“Ha ha ha ha, ta đã trải qua hai mươi năm cực hình, hai mươi năm sống không bằng chết, hai mươi năm không thể trở thành Đại Đế!”

“Ai tra tấn ai?”

Tiếng cười của hắn đột nhiên dừng lại, con ngươi màu đen loé lên một tia giễu cợt.

Phì Miêu nghe được, cổ họng phát ra tiếng khóc nỉ non, đưa tay lau nước mắt, nhưng thật sự không có giọt nước mắt nào.

Nó chỉ bị táng khí ăn mòn trong nháy mắt, nhưng vẫn cảm thấy đau đớn đến mức chết đi sống lại, tinh thần bị cắt ra từng chút một.

Mỗi lần nghĩ đến thời khắc đó, nó liền muốn rên rỉ gầm thét.

Tiểu phôi đản thống khổ như vậy suốt hai mươi năm liền……

“Ngươi theo ta đến một chỗ, ta đưa cho ngươi một kiện Minh vật.”

Nói đến đây, một thanh trường đao tuôn trào làn sương xám xịt lơ lửng trong bức tranh.

Nàng sớm đã tuyệt vọng đến cực hạn, giống như người rơi xuống vực sâu không đáy, nhưng vẫn cố gắng làm theo một chấp niệm duy nhất, chính là tìm lại chó săn của trước kia.

Bởi vì không còn cảm xúc của một người bình thường, nên đối với hắn, chỉ có lợi ích là trên hết.

Từ Bắc Vọng híp híp mắt, cẩn thận cân nhắc trong lòng.

Phì Miêu không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn. Tuy Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút thần bí khó lường, nhưng chắc hắn cũng không có cách nào lay chuyển được Hắc Dạ Quân Vương. Nhưng cho dù nguy hiểm đến mấy, hắn vẫn có thể trốn thoát được.

“Có thể.”

Hắn vô cảm như đang đối diện với một kẻ râu ria không đáng quan tâm.

Phì Miêu không thể chịu được dáng vẻ tuyệt tình của tiểu phôi đản, nhưng nó nghĩ đến lời nói của đại phôi đản trong lúc khóc lóc ——

Hắn bị bệnh.

Vì thế, Phì Miêu chịu đựng sự khó chịu, tự mình ghé vào bức họa, mặt mày có chút ủ ê.

Tất cả đều do đại phôi đản tạo nghiệt, khiến cho tiểu phôi đản chịu khổ sở đến như vậy, cho dù nó cả ngày chán nản tức giận trong lòng cũng không thể giúp được gì.

Nó rất hi vọng tiểu phôi đản chỉ bị mất trí nhớ, nêu như tìm lại được ký ức thì tốt rồi, nhưng hiện tại hắn lại…..

Chương 571: Giống như trước đây (4)

Trong bức hoạ mơ hồ, bầu không khí đặc biệt lãnh đạm và xa lánh, nam tử áo trắng đứng ở một bên, chìm trong suy nghĩ của chính mình.

“Ngươi thích ăn cái gì?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tiến lại gần, nàng tìm kiếm đề tài nói chuyện, đôi mắt xanh biếc loé lên một tia đau đớn khó nhận ra.

Ta cho rằng ngươi sẽ không bao giờ rời đi, nhưng đến khi ngươi thật sự rời đi, ta mới biết được bản thân yếu đuối và bất lực đến nhường nào.

Ta mang theo chấp niệm phải bảo hộ ngươi mà tồn tại, nhưng ta thậm chí còn không biết ngươi thích ăn gì.

Từ Bắc Vọng liếc mắt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cao quý tao nhã, cũng như nét u buồn trong khí chất lạnh lùng của nữ tử ở bên cạnh.

Hắn trầm mặc một lát, sau đó nói bằng ngữ điệu buồn bã mất mát: “Bản thân ta không có tình dục, cho dù rất muốn tới gần ngươi, nhưng thân thể lẫn linh hồn đều phát sinh phản ứng kháng cự.”

“Ta thích ăn cái gì không quan trọng, ngươi đưa Minh vật kia cho ta là được.”

Bức hoạ từ từ biến mất, bọn họ lặng lẽ đáp xuống một ngôi sao trắng như tuyết, sau đó tiến vào một tòa cung điện nguy nga cổ điển với phong cách bài trí rất quen thuộc.

Cung Thái Sơ, ao Cửu Châu.

Hoa lá cỏ cây, chim muông ao cá vẫn như xưa, ngay cả chiếc ghế treo màu tím cũng được đặt đúng vị trí cũ.

Từ Bắc Vọng khẽ cau mày, nhưng nội tâm vẫn không có chút gợn sóng, hắn bỏ qua nơi này, nhẹ nhàng nói: “Minh vật.”

Giọng nói lãnh đạm của hắn đã âm thầm len lỏi trong trái tim của Đệ Ngũ Cẩm Sương, ủi an những cảm xúc vụn vỡ của nàng.

“Ngươi tự tay làm một bữa cơm rồi ăn cùng chúng ta, ta sẽ đưa thêm một kiện Minh vật nữa.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn tỏ ra bình tĩnh thong dong, hàng lông mi thật dài che lấp cảm xúc mất mát trong đáy mắt.

Nàng lấy ra một kiện Minh vật đang tuôn ra làn sương mù xám xịt, ẩn chứa lực lượng huỷ diệt cuồn cuộn

Thật ra Đệ Ngũ Cẩm Sương muốn đưa toàn bộ cho hắn, nhưng chỉ có phương thức này, nàng mới có thể ở chung một chỗ với hắn.

“Cớ sao lại không làm?”

Từ Bắc Vọng khoanh tay rồi bỏ đi về phía phòng bếp.

“Ngươi rõ ràng vẫn nhớ kỷ mỗi ngóc ngách ở nơi đây, nhưng lại cố tình từ bỏ ta.”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên u ám, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, sau đó cũng tiến vào phòng bếp.

Đôi chân ngọc vắt chéo trên thảm, nàng tựa vào cánh cửa cung điện, lặng lẽ nhìn hắn nấu ăn.

Phì Miêu lủi nhanh vào phòng bếp, nó vừa khóc vừa phun lửa.

Mọi thứ vẫn giống như trước đây, nhưng vì sao meo meo lại không vui chút nào, chỉ muốn khóc ngất đi để không phải thống khổ thêm nữa.

Phòng bếp tĩnh mịch không tiếng động, Từ Bắc Vọng ngâm xướng một ca khúc quỷ dị, lâu lâu lại vui sướng cười to.

Trù nghệ của hắn cực kỳ thành thạo, có thể nấu xong một bàn các món ăn thịnh soạn trong nửa canh giờ.

Bên cạnh ao Cửu Châu, hai người một mèo ngồi ở các vị trí giống nhau trước đây, hương thơm từ thức ăn lan tỏa ra xung quanh, nhưng không ai động đũa trước.

Đệ Ngũ Cẩm Sương gắp một miếng thịt kho tàu, hương vị mềm mại khiến đôi mắt xanh thẳm có chút ẩm ướt. Nàng từng ăn những món này đến mức phiền chán, nhưng hiện giờ lại là một thứ xa xỉ không thể đạt được.

Nàng không đánh giá chung chung như trước nữa, mà nói đúng sự thật: "Ăn ngon."

Miệng mồm Phì Miêu dính đầy dầu mỡ, đuôi mắt lập tức ửng đỏ, nó làm nũng với Từ Bắc Vọng: "Ngươi đút meo meo ăn được không."

Từ Bắc Vọng vẫn không nhúc nhích, chán ghét nói: "Ta không thích mèo, hơn nữa, ngươi thực sự rất ngu xuẩn."

Phì Miêu chua xót vô cùng, nó lấy móng vuốt vỗ lên trán, lộng ra cổ phù chữ "Vương".

"Ngao ô ——"

Nó liều mạng nhăn trán, làm ra bộ dáng hung hăng: "Meo meo bây giờ chính là mãnh hổ, mạnh mẽ oai phong, hy vọng tiểu phôi đản có thể thoải mái cười to."

Từ Bắc Vọng cũng không thèm nhìn, lạnh lùng nhìn về phía nữ tử váy tím: "Đừng khiêu chiến nhẫn nại của ta, lập tức đưa đây."

Đệ Ngũ Cẩm Sương ném hai kiện Minh vật qua chỗ hắn, vô cảm gắp đồ ăn.

"Hoàng Thần Nữ, chúc ngươi ăn ngon miệng."

Từ Bắc Vọng mỉm cười, bước lên vòm trời, hóa thành ngôi sao chổi lộng lẫy rồi bay nhanh trong vũ trụ.

Phì Miêu nôn nóng hô to: "Lão hổ ta đây chúc ngươi vạn sự như ý, cát tinh cao chiếu……"

Nói xong, nó kéo cổ phù chữ "Vương" trên trán xuống, ghé vào mặt bàn rồi khóc không thành tiếng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương gắp một cọng măng, hương vị quen thuộc khiến nàng vô cùng thỏa mãn, từ người xa lạ trở thành bạn ăn cơm, sự tiến triển của mối quan hệ giữa hai người đã hóa giải phần nào nỗi tuyệt

vọng trong lòng nàng.

Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, cười đến có chút vui vẻ, dần dần có chút dừng không được.

Một bên tươi cười, một bên rơi lệ.

……

……

Minh kỳ trôi nổi giữa tinh không, trên mặt cờ có tám đóa hoa bỉ ngạn đang lưu chuyển theo quy tắc, ẩn chứa lực lượng hủy diệt mãnh liệt.

Hai kiện Minh vật có thể biến đổi thành mười tám đóa hoa.

“Hoàng Cẩm Sương thực sự rất tốt với ta.”

Từ Bắc Vọng tùy ý di chuyển trong vũ trụ, mái tóc màu vàng phất phới tung bay, con ngươi thâm thúy hiện lên ý cười.

Sau khi tiến vào cảnh giới Cổ Đế, Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể bắt đầu dần dần thể hiện uy lực. Chỉ cần chạm đến sức mạnh tinh đấu, hắn có thể rơi vào trạng thái tu hành, hiệu quả không kém bao nhiêu so với bế quan.

Hắn lang thang trong vô định, vô số ánh sao vô cùng rực rỡ quấn quýt quanh thân.

Lúc này, một mặt trời nóng rực chiếu sáng vạn vật đột nhiên xuất hiện tại biên giới vũ trụ, một thân ảnh trong cõi tịnh độ phát ra âm thanh đinh tai nhức óc: “Vô Cực m Hận mau hiện thân!”

Sau khi tiếng nói chấm dứt, một ngôi sao chổi xẹt qua bầu trời đầy sao, hướng về phía Cửu Thiên Thập Địa.

Chương 572: Kiêu hùng mạt lộ, đây không phải là thời đại của ngươi (1)

Lúc ban đầu, tin tức về sự tái sinh của Giáo chủ của Cổ giáo m Dương cũng không tạo ra bao nhiêu gợn sóng ở chư thiên vạn vực.

Bởi vì thời đại của Vô Cực Ẩm Hận đã qua quá lâu, cho nên đa số sinh linh không hề có ấn tượng đối với cái tên. Nhưng chỉ đến khi lật xem sử sách vũ trụ, bọn họ mới cảm thấy rung động và sợ hãi!

Vào kỉ nguyên lúc đó, Vô Cựcm Hận đứng thứ tư trong bảng Vấn Đỉnh, phản bội Thần tộc trường sinh bất hủ, tự sáng lập đạo thống, tạo thành thế lực của chính mình. Có thể nói, Vô Cựcm Hận đích thị là kiêu hùng của một thế hệ.

Một nhân vật huyền thoại như vậy đã được tái sinh trong thời đại này.

Vô số tu sĩ chen chúc nhau đi đến Cửu Thiên Thập Địa, chỉ mong có thể được trạm trán với vị kiêu hùng có một không hai này!

Khi nhiều tin tức xuất hiện dồn dập, nhiều thông tin nội bộ được tiết lộ.

Vô Cựcm Hận trùng sinh trở thành một phàm nhân, sống một cuộc sống tầm thường vô vị suốt năm mươi năm, nhưng đột nhiên giác ngộ và đột phá cảnh giới Thiên Đế chỉ sau một đêm.

Không sai, chính là Thiên Đế!!!

Một đại năng vũ trụ đã đưa ra dự đoán, Vô Cựcm Hận ắt hẳn đã kích hoạt thể chất bí ẩn của mình, đạo thể của hắn rất có thể đang ẩn chứa căn nguyên âm dương của vũ trụ, một cơ hội để cho các thiên kiêu tiến thêm một bước dài.

Trong một thời gian ngắn, Cửu Thiên Thập Địa lập tức nổi gió phun mưa.

Rất nhiều liễn xa chiến thuyền ầm ầm lướt qua bầu trời đầy sao, vô số tinh vực ven đường đều bị nghiền áp, trùng trùng điệp điệp sinh linh chạy tới Lục Hằng Cổ Tinh.

….

….

Trong hành tinh phẳng có màu xanh đậm như ngọc lục bảo, vô số tu sĩ đang lặng lẽ đứng chờ thời cơ, rất nhiều dị tượng mơ hồ của các Thần tộc Hoàng Kim xuất hiện trên bầu trời, ai nấy trong số họ cũng đều chăm chú quan sát thế giới lục hằng từ trên cao.

“Phản ứng của chư vị còn thính hơn cả mũi chó.”

Trên cánh đồng trống trải, mục tiêu theo dõi của hàng trăm triệu người, một người nông dân đang cầm một cái cuốc, sắc mặt vô cảm, ra sức chế nhạo mười mấy thân ảnh chói lọi trong khoảng không.

Trên bầu trời phía nam, một nam tử anh tuấn mặc đạo bào càn khôn đột ngột xuất hiện. Người đó chính là Vô Cực Tuyết Kiến, thiên kiêu đứng thứ tư trên bảng Vấn Đỉnh.

“Tộc huynh, xin ngươi cùng ta về Thái Bạch Đế Tinh.”

Lời vừa dứt, Vô Thiên Vong Ưu, người xếp thứ chín trên bảng Vấn Đỉnh, chậm rãi đi ra từ thế giới đại đồng. Hắn ta vung vẩy cây quạt xếp trong tay, sau đó nói một câu bâng quơ: “Ngươi nói sai rồi, m Hận huynh đã không còn thuộc về đất nước trường sinh bất hủ của các ngươi nữa.”

“Ngươi muốn thử xem?”

Vô Cực Tuyết Kiến lập tức sầm mặt, hai tròng mắt phát ra những tia chớp câu hồn đoạt phách.

Vô Thiên Vong Ưu không lên tiếng, chỉ liếc nhìn thiếu nữ tóc bạc váy đen để lấy thêm tự tin, sau đó hùng hồn nói: “Nhào vô!”

Mùi thuốc súng chết chóc tràn ngập khắp tinh cầu. Khi nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, vô số sinh linh phấn chấn trong lòng, ước gì trận đại chiến hiếm có này sẽ diễn ra ngay lập tức.

Kiếp này của Vô Cực m Hận không có huyết dịch hoàng kim, mà Thần tộc Hoàng Kim chỉ nhận huyết mạch, cho nên hắn không được tính là tộc nhân trường sinh bất hủ, các thiên kiêu mới có thể không hề cố kỵ mà cướp đoạt.

Chỉ là……

Đội hình của đất nước trường sinh bất hủ quá cường đại!!

Vô Cực Tuyết Kiến đứng thứ tư bảng Vấn Đỉnh, Vô Cực Quân Thiên đứng thứ sáu bảng Vấn Đỉnh, còn có nam nhân đang đứng yên lặng dưới cây liễu ở trên không —— Vô Cực Nhị!!

Vô Cực Nhất căn bản không cần xuất thế, ba người hoàn toàn có khả năng tung hoành ngang dọc!

“Cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn chỉ mới vừa bắt đầu, trận mở màn này nhất định sẽ xuất sắc tuyệt luân.”

“Ai nói không phải đâu, bọn họ chính là người đứng đầu của kỷ nguyên thời đại, tu vi cường hãn đến trình độ khó có thể tưởng tượng được.”

Dưới bầu trời đầy sao, vô số thân ảnh vĩ ngạn đang nghị luận với nhau, biểu tình vô cùng nghiêm túc, nội tâm cực kỳ kích động.

Mà Vô Cực m Hận đang đứng trên cánh đồng ruộng hoang vu, dường như đã bị bỏ qua một cách cố ý hay vô tình.

Hàng vạn vạn sinh linh có mặt ở đây đều nhận thức rõ ràng

Thời đại của hắn đã đi qua, bị lớp bụi thời gian vùi lấp từ lâu.

Cho dù những chiến tích của hắn loá mắt đến nhường nào, nhưng đó cũng chỉ những văn tự lạnh lẽo trong sử sách của vũ trụ.

Ngộ đạo Thiên Đế chỉ sau một đêm thì như thế nào?

Bất kỳ thiên kiêu cái thế đều có thể vận dụng tu vi Cổ Đế, chiến đấu vượt cấp trấn sát hắn!

Đây là hiện thực tàn khốc!

Vô Cực m Hận có khuôn mặt thô ráp, mái tóc dài màu vàng khô héo bay trong gió, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia bi thương khó tả.

Nếu bản thân chỉ là một phàm nhân, hắn có thể yên tâm thoải mái mà tiếp thu cuộc sống thầm thường, thậm chí còn hưởng thụ ánh nắng mặt trời, chăm chỉ trồng trọt để kiếm miếng ăn qua ngày.

Nhưng sau khi đột phá cảnh giới Thiên Đế chỉ sau một đêm, bắt đầu chấp chưởng tu vi cường đại khủng bố, cũng đồng thời nảy sinh dã tâm càn quét chư thiên nồng liệt.

Hắn hoài niệm năm tháng huy hoàng đã trôi qua, không cam lòng bị thế nhân quên !

Mà tình cảnh cá nằm trên thớt cũng khiến hắn cảm thấy khuất nhục, vừa phẫn hận nhưng ngọn lửa thiêu đốt ở trong lòng!

Chương 573: Kiêu hùng mạt lộ, đây không phải là thời đại của

ngươi (2)

Trên bầu trời mênh mông tĩnh mịch, không một ai dám phát ra âm thanh.

Đây chính là sự bình yên trước cơn bão!

Ai sẽ là người phá vỡ sự cân bằng mỏng manh này?

Một khi đã giao thủ, bọn họ cũng không đơn giản một đấu một, mà là khai mào một trận hỗn chiến chém giết lẫn nhau!

“Cùng xông lên đi!”

Tiếng cười thất thường vang lên từ vũ trụ sâu thẳm, một ngôi sao chổi lấp lánh xuất hiện, thân ảnh tuấn mỹ thánh thiện đáp xuống.

Hắn ta không nhanh không chậm đi tới, hai tròng mắt tối tăm bao phủ trong màn sương hỗn loạn, giống như một pho tượng Tử Thần hắc ám, toàn thân phát ra uy áp khiến ai nấy đều rùng mình.

Giờ khắc này, toàn bộ tinh cầu dường như bị dập tắt, thời không đều trở nên lắng đọng tĩnh mịch.

Áo bào trắng cấm kỵ, cường thế hạ xuống!

Bầu không khí trên không trung đạt đến cao trào, tất cả mọi người có thể dự đoán, một cuộc chiến đỉnh cao là không thể tránh khỏi.

Bất cứ nơi nào áo bào trắng cấm kỵ đi đến, nếu không có một hai cỗ thi thể ngã xuống, chẳng phải là đang hoen ố thanh danh lật đổ kỷ nguyên của hắn sao?

“Yếm Vãn, vì sao ngươi lại hờ hững với ta?”

Nam tử áo trắng chắp tay sau lưng, ánh mắt hàm chứa ý cười, hương vị Minh khí khiến thần kinh của hắn hưng phấn mãnh liệt.

Vô Thiên Yếm Vãn không khỏi sởn tóc gáy, trái tim loạn nhịp bởi vì vị nam tử tuấn mỹ này.

Nếu chưa xác định thực lực của mình chiếm ưu thế so với đối phương, nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ đến gần, đồng thời cũng không muốn dây dưa với những kẻ biến thái.

“Phu quân, ta rất nhớ ngươi nha……”

Trong hư không, một thiếu nữ trong bộ váy dài sứ Thanh Hoa khẽ, nâng cằm, đôi mắt to tròn có chút nhu nhược đáng thương, khiến cho người ta vô cùng thương tiếc.

Từ Bắc Vọng nhắm mắt làm ngơ, bước đi thong dong trong khoảng không, dịu dàng nhìn tên nông dân hoang dã: “Lập tức dâng lên thể chất âm dương, sau đó trở thành chó săn của ta.”

Toàn bộ tinh cầu lặng ngắt như tờ!

Nhiều lão quái vật trong các Thần tộc Hoàng Kim đều nhíu mày, tên điên này quá mức hung hăng ngang ngược, quả thực coi Vô Cực thị như một đám sâu kiến, tư cách của hắn ở đâu ra?

“Ngươi xác định?”

Vô Cực Tuyết Kiến lạnh mặt, toàn thân đầy ý chí chiến đấu.

Không thể phủ nhận, hắn tương đối kiêng kị tên điên Thái Sơ này, nhưng không có nghĩa hắn có thể dung túng đối phương làm càn trước mặt mình.

Ý cười trong mắt Từ Bắc Vọng chưa hề suy giảm, hắn liếc nhìn ba thiên kiêu của Vô Cực thị rồi: “Cùng xông lên, hay vẫn tiếp tục nói nhảm?”

Ngữ khí nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng đã bộc lộ sự cường thế không gì sánh được, khiến vô số sinh linh không khỏi khiếp sợ.

“Không dám đánh ta sao?!”

Sắc mặt Vô cực tuyết Kiến trở nên âm trầm, một tế đàn bảy màu quỷ dị xuất hiện bên ngoài cơ thể, mở ra con đường nối liền tinh cầu đến vùng biên cương vũ trụ.

Chiến tranh sắp nổ ra, và hàng trăm vạn sinh linh nhìn chằm chằm lẫn nhau trong giây lát, huyết dịch khắp người đều sôi trào!

Người ta đồn rằng Vô Cực m Hận sở hữu thể chất âm dương thần bí, nhưng nếu so sánh với Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, chỉ sợ một phần vạn uy lực đều không bằng.

Vì sao áo bào trắng cấm kỵ vẫn một mực phải chiếm được nó?

Bởi vì hạt giống Thời Không Bản Nguyên!

Trong lúc trấn sát Thái Sơ Trích Tiên, hắn đã để lộ chí bảo thần thoại

trong truyền thuyết.

Và âm dương là hai mặt đối lập của vũ trụ có thể kết nối năng lượng, vật chất và thiên địa, cho nên thể chất của Vô Cực m Hận rất thích hợp để trở thành mảnh đất cho hạt giống Thời Không Bản Nguyên nảy mầm và phát triển.

Cho nên áo bào trắng cấm kỵ nhất định phải có được nó!

Còn đối với đất nước trường sinh bất hủ mà nói, trận chiến này liên quan đến mặt mũi của Thần tộc, kiếp trước của Vô Cực m Hận là một nhân vật huyền thoại ở trong tộc, đạo thể của hắn há có thể nằm trong tay người ngoài?

Ngay khi hàng vạn vạn sinh linh đang yên lặng chờ đợi, Vô Cực Nhị dựa lưng trên cây liễu đột nhiên mở miệng:

“Các ngươi cùng xông lên.”

Năm chữ này, giống như một thiên thạch đập vào biển sâu, nhấc lên hàng trăm triệu con sóng liên tiếp nhau!

Không chỉ có phôi thai thiên đạo cảm thâis kinh hãi vì không hiểu được, mà đến cả các nhân vật thuộc Thần tộc Hoàng Kim cũng phải bối rối.

Đệ tứ trên bảng Vấn Đỉnh liên thủ với đệ lục trên Vấn Đỉnh, ở trong mắt Vô Cực Nhị, chẳng lẽ tên điên Thái Sơ mạnh mẽ đến nhường này sao?

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị lan tràn, toàn bộ sinh linh trong chư thiên vạn vực còn chưa hồi phục sau cú sốc.

Bùm bùm!

Tế đàn bảy màu ẩn hiện trong làn khí hỗn độn, phát ra ánh sáng lấp lánh, hoa văn chói mắt giữa hư không.

Vô Cực Tuyết Kiến tức đến nỗi sùi bọt mép, toàn thân tuôn ra một đạo đồ bát quái, binh khí sáng chói chuyển động, giống như được đúc từ Thái Cổ Thần Kim (vàng cổ đại).

“Đến đây!”

Hắn ta gầm lên, ánh mắt bắn ra một cỗ sát khí mạnh mẽ.

Trong mắt Vô Cực Nhị, hắn hoàn toàn không có chút bản lĩnh gì sao?

Nhưng luật lệ của đất nước trường sinh bất hủ rất nghiêm ngặt, cho dù bị nhục mạ đến đâu, bọn hắn cũng phải phục tùng Vô Cực Nhị.

“Kẻ điên kia, ngươi chọc giận ta rồi.”

Thần âm Thiên Luân vang lên, sắc mặt của Vô Cực Quân Thiên cũng rất khó coi, hắn dùng một tay để kéo dài tinh không, lửa giận lan tràn đến vô tận…

Trong chốc lát, hào quang phủ kín bầu trời, mây tím tới từ phía đông, kim quang chiếu tới từ phía Tây, vô số cầu vồng tuyệt sắc liên tiếp kéo đến, chiếu rọi cả một vùng không gian.

Rất nhiều dị tượng và pháp môn vô tận lần lượt hiện ra, tựa như muốn chiếu rọi khắp tứ hải bát hoang, xua đuổi ma quỷ.

Hai thiên kiêu cái thế liên thủ với nhau đã tạo nên thanh thế quá mức to lớn, làm cho sinh linh dưới bầu trời đầy sao không thở nổi.

Vô Cực Nhất và Vô Cực Nhị bá chiếm toàn bộ hào quang vinh dự, khiến cho vũ trụ xem nhẹ hai người Vô Cực Tuyết Kiến.

Nhưng dù gì đi nữa, bọn họ cũng là những sự tồn tại khủng bố nằm trong tốp sáu trên ảng Vấn Đỉnh!

Chương 574: Tuyệt chiêu cuối cùng, chúng sinh kinh hãi (1)

“Tốt lắm.”

Nam tử áo trắng nở nụ cười gian ác, đường dọc giữa trán tuôn ra táng khí cuồn cuộn, tạo thành đám sương mù dày đặc như mây đen, ăn mòn phá hủy một vùng không gian trăm vạn dặm.

Tiếng thổn thức vang vọng trong khoảng không sâu thẳm, táng khí lan đến gần các sinh linh, khiến cho mạch máu dưới da của từng người lần lượt nhô lên, trông giống như mạng nhện màu xanh.

Trong chớp mắt, một đám người đã biến thành tro bụi.

Cảnh tượng này quá mức kinh khủng, cùng với sự xuất hiện quỷ dị của màn sương mù xám xịt, ngay cả những cường giả Chí Cao cũng phải run sợ.

Bùm bùm!

Hai thiên kiêu cái thế của Vô Cực thị lập tức xông phá trời cao, tế đàn bảy màu và pháp môn vô tận rơi xuống, mang theo uy lực sát phạt to lớn!

“Thoải mái!”

Nam tử áo trắng tóc vàng múa may điên cuồng, hai mắt đỏ rực như Thần Ma đến từ Địa Ngục, hắn đứng sừng sững giữa tinh không, dùng một tay ngưng tụ táng khí và minh khí, tạo thành một chưởng rồi cứ thế đánh xuống.

Oanh!

Một trận chiến kinh thiên động địa nổ ra, lực lượng hủy diệt va chạm mãnh liệt với sức mạnh Đại Đế, vòm trời to lớn gần như sụp đổ, như thể hôm nay chính là ngày tận thế của vũ trụ.

Không ai có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, tất cả mọi vật đều vỡ vụn, cánh đồng hoang vu nứt toác, tạo thành vô số khe hở, mọi sinh linh đều bị ăn mòn thành bộ xương trắng.

“Chuyện này cuối cùng là sao?”

Con ngươi Vô Thiên Yếm Vãn thít chặt, dáng vẻ cực kì kinh sợ.

Minh khí hòa lẫn cùng tử khí sao?

“Tiếp tục chiến đấu!”

Hàng vạn ngôi sao trong vũ trụ hội tụ lại với nhau, sức mạnh tinh đấu không ngừng sinh sôi, dường như không thể bị tiêu diệt, mà thậm chí còn trở nên sáng chói đến cực hạn.

Từ Bắc Vọng cười đến mức điên cuồng, cảm giác chiến đấu nhẹ nhàng mà kéo dài này khiến hắn hết sức hưởng thụ, thậm chí còn mê luyến.

Tiếp đó, hắn phát động một đợt công kích khủng bổ, thân thể hóa thành sao trời, vạn vật đều bị phá hủy, không gì có thể ngăn cản.

“Tên điên này … ”

Hai người Vô Cực vị lạnh toát sống lưng, không dám khinh thường, thân thể bộc phát hàng vạn Trật Tự Tỏa Liên, cuốn lấy bầu trời đầy sao, dung hợp chúng vào tận xương cốt để không ngừng gia tăng

chiến lực.

“Đây chính là niềm tự hào của Thái Sơ thị, đây là lý do tại sao chúng ta quá dung túng hắn.”

Trên vầng Đại Nhật huy hoàng có kích thước hàng vạn trường, rất nhiều lão quái vật tóc vàng mỉm cười, khuôn mặt đều biểu lộ ý chí thắng lợi nằm trong tầm tay.

Dù đã chiến đấu hơn ba mươi hiệp, nhưng tiểu bối chưa hề sử dụng bất kì Đạo khí hay thần vật nào, chỉ dựa vào nhục thân để chống lại hết thảy.

Sự cường đại của hắn không có từ ngữ nào có thể miêu tả được, trừ khi Vô Cực Nhị ra trận, nếu không thì thắng bại đã rõ.

Bỗng nhiên.

“Ta là Ngao Bặc, đến đây giúp đỡ các ngươi.”

Một con Cốt Long (rồng xương) mang huyết mạch cổ lão đi lang thang trên chiến, tứ chi vững như trụ trời, chèo chống toàn bộ tinh không.

Vảy rồng màu tím phát ra ánh sáng kỳ lạ, đôi mắt to lớn ẩn chứa hận ý ngồng đậm, đánh ra luồng khí Chí Tôn Long về phía người áo bào trắng!

Cảnh tượng đột ngột này khiến cho hàng vạn sinh linh đều bị chấn động, hai đấu một còn chưa đủ, hiện giờ còn có thêm cả Ngao Bặc xếp thứ mười sáu trong Bảng Vấn Đỉnh.

“Ta phải giết ngươi!”

Ngao Bặc phát ra khí thế hào hùng, ngửa cổ lên trời rồi hét lớn.

Tên điên Thái Sơ mang lại sự sỉ nhục khó mà khuất phục đến cho Bắc Cực Thú Liệp, khiến toàn bộ cổ thú đều đã bị đóng đinh vào trụ cột nhục nhã của kỷ nguyên lịch sử!

Hiện tại đã có cơ hội báo thù, làm sao nó có thể bỏ qua?

Nó di chuyển tới lui ở bên mép chiến trường, tìm cơ hội đánh lén tên điên Thái Sơ, dù sao thì các Thần Tộc Hoàng Kim đã đồng thời ký kết hiệp ước, trưởng bối không được xen vào những chuyện này.

Đánh lén có đáng xấu hổ thì sao?

Đạt được mục đích là được!

Ngay khi nó đang đắc ý, một thế giới thứ nguyên cuồn cuộn giữa bầu trời đầy sao, một bức họa được cuộn tròn lướt qua, một thân ảnh lạnh lùng tuyệt mỹ đang đứng trên đó.

Một đóa hoa linh lăng không ngừng diễn hóa, tựa như một dòng sông băng đang dần dần biến đổi, một tòa băng sơn tưởng chừng chỉ xuất hiện trong thần thoại đột nhiên rơi xuống, khiến cho vô số năng lượng bị đóng băng và nứt thành bột mịn.

“Ta …”

Tiếng nói đột nhiên im bặt, một chiến trường khác bất ngờ được khai mở giữa tinh không, khiến chư thiên vạn vực rợn cả tóc gáy.

Lớp vảy màu tím bị bao phủ trong máu tươi, đầu rồng to lớn bị trấn áp dưới lớp băng, từng khúc da thịt bị từng đoá hoa linh lăng cắt đứt.

Bốn tảng năm khúc thịt rồng vỡ vụn rồi chảy xuôi theo dòng nước băng, như thể nó đã bị đóng băng hàng trăm triệu năm, kiên cố tồn tại từ bao đời.

Không gian như bị bao trùm bởi một ống giảm thanh, toàn bộ Tinh vực Lục Hằng lặng ngắt như tờ, ngay cả chiến trường bên kia cũng ngừng lại.

Ngao Bặc vừa mới động thủ, cứ như thế mất mạng?

Chết rồi?

“Oanh!”

Một kết quả quá chấn động, tất cả các sinh linh trong chư thiên vạn vực sinh linh nghẹn họng trố mắt, đại não rơi vào trong trạng thái ngừng hoạt động, dường như mất khả năng suy nghĩ, ai nấy chỉ biết chết lặng nhìn về thân ảnh tuyệt đại vô song kia.

Hoàng Cẩm Sương!

Đã qua bao lâu?

Nàng ấy ra tay lần nữa.

Cho đến nay, thần thoại hiếm khi xuất hiện một thần nữ hoàn mỹ tuyệt luân đến như thế.

Một chiêu trấn sát Ngao Bặc, thiên kiêu xếp thứ mười sáu trong bảng Vấn Đỉnh, đã phá tan sự nghi ngờ và trào phúng của chư thiên vạn vực đối với nàng.

Chương 575: Tuyệt chiêu cuối cùng, chúng sinh kinh hãi (2)

Dị tượng lan tràn khắp tinh không, thần sắc các lão quái vật của Thần tộc Hoàng Kim đều trở nên nghiêm nghị, các cổ thú Bắc Cực Thú Liệp đều nứt vỡ tim gan, thống khổ vô cùng!

Hoàng Cẩm Sương không nằm trong hiệp ước, bọn chúng vốn dĩ có thể ra tay cứu viện, nhưng đều bị những quy tắc vô hình cản trở.

Trong bức tranh, một thiếu phụ duyên dáng đang ngồi xếp bằng, bà ta giống như khối hóa thạch có sinh mệnh, toàn thân phảng phất dấu vết thời gian kéo dài đến chín ngàn vạn năm.

Người đó là tổ mẫu của Hoàng Cẩm Sương, mẫu thân Ngoan Nhân Chí Cao!

Tổ tông đời thứ ba của các Thần tộc Hoàng Kim đều không xuất hiện, liệu ai có thể chống lại bà ta?

“Lão bất tử …”

Lửa thiêu đốt trăm triệu thước, bộ dáng hiên ngang tràn đầy lửa giận, trong lòng hiện lên một tia sợ hãi.

Lúc trước, chính bà ta và một người khác đã bảo hộ những dòng dõi còn sót lại của Thất Quan Vương, là một sự tồn tại sừng sững trên đỉnh cao nhất.

Vô số sinh linh trong tinh cầu nhìn qua thi thể Ngao Bặc, ai nấy đều có cảm giác không chân thực.

Cứ như vậy mà chết?

Vì sao bên bị tổn thất luôn là Bắc Cực Thú Liệp …

Thiên kiêu duy nhất của Bắc Cực Thú Liệp tham gia tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn vì muốn thế hiện long uy của mình trước thế nhân, vậy mà lại trở thành bàn đạp cho Hoàng Cẩm Sương.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cảm như cũ, ánh mắt xinh đẹp không tỏ rõ ý tứ.

“Ngươi làm nhục ta! Ngươi làm nhục ta! Ngươi làm nhục ta!”

Nam tử áo trắng sừng sững trong tinh không, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên dữ tợn, linh hồn hắn kháng cự sự bảo hộ này.

Bùm bùm!

Đột nhiên, một luồng khí tức tử vong bùng nổ dữ dội trong tinh không, khiến thế giới con người bị chấn động.

“Nó … nhắm vào Bồng Lai Cổ Tinh!”

Một Đạo Quân kinh hãi kêu lên.

Các sự tồn tại vĩ ngạn của Hồn Bất Quy như bị sét đánh, bọn họ nhao nhao thi triển vô số đạo pháp không thể diễn tả, nhưng lại trông thấy cảnh tượng khiến ai nấy đều tê dại cả da đầu.

Dòng sông Vong Xuyên dưới Hoàng Tuyền bỗng sôi trào.

Cầu Nại Hà lại sụp đổ!

Vô số oán linh chen chúc nhau thoát ra ngoài, giáng lâm vùng tinh không này bằng tốc độ nhanh tới mức quỷ dị.

Chết chóc!

Khí tức tử vong vô biên vô tận kéo đến, tựa như muốn chiến đoạt linh hồn của hàng vạn sinh linh, khiến bọn như rơi vào địa ngục, đang đối diện với bàn thẩm phán của Tử thần.

“Hoàng Cẩm Sương! Hãy nhìn thật kĩ thực lực của ta!”

Lời nói giống như hờn dỗi, nam tử áo trắng thánh khiết hóa thành một đóa Vương hoa Bỉ Ngạn óng ánh, điên cuồng thúc giục quỷ hồn.

Thần hồn của Vô Cực Tuyết Kiến và Vô Cực Quân Thiên kịch liệt run rẩy, đây là lần đầu tiên mà bọn họ cảm thấy bản thân thật nhỏ bé vô dụng đến mức này, nội tâm nảy sinh ra cảm giác tuyệt vọng bất lực.

Mọi chuyện sao lại kinh khủng tới mức này?

Một cây liễu cổ lão vắt ngang vũ trụ, che khuất bầu trời đầy sao, mỗi nhánh liễu đánh tan linh hồn của quỷ, cành lá vô tận bao vây oán

niệm của chúng.

Sắc mặt Vô Cực Nhị trở nên trắng bệch, từng giọt huyết dịch hoàng kim tuôn ra từ cơ thể, biến thành năng lượng để kéo dài cành lá của cây liễu.

Chấn động từ Hoàng Tuyền dần dần kết thúc, hàng vạn vong hồn biến thành khói đen, lực lượng hủy diệt càng lúc càng suy yếu.

Răng rắc ——

Ánh mắt chư thiên vạn vực đều hiện lên mộ tia không thể tin được, cây liễu Thái Cổ đã có một vết rách kinh khủng, gần như không thể phục hồi như cũ.

Tĩnh mịch.

Chư thiên vạn vực im ắng như tờ, nhưng hàng vạn sinh linh cảm thấy có thứ gì trong lồng ngực chuẩn bị nổ tung, trái tim đập kịch liệt như nổi trống!

Một chiêu vừa rồi của áo bào trắng cấm kỵ, đơn giản như âm phủ Thánh Hoàng,

Cảnh tượng chết chóc, hủy diệt, khiến hàng loạt vong linh tan rã kia đã gây ấn tượng vô cùng sâu sắc, đời đời kiếp kiếp không thể quên.

Quá chấn động!

Vô Cực Nhị bắt buộc phải thiêu đốt tinh huyết mới cứu được Vô Cực Tuyết Kiến và Vô Cực Quân Thiên, nếu không thì hai người này đã trở thành thức ăn của đám vong hồn kia.

Áo bào trắng cấm kỵ quá mức cường đại, kinh khủng tới mức rối tinh rối mù!

“Ta nhớ kĩ.”

Vô Cực Nhị bĩnh tĩnh một câu nói, không một lời thừa thãi, đạp lên nhánh liễu sau đó biến mất trong tinh không.

Những thiên kiêu còn lại của Vô Cực thị đều bị khuất phục, khắc cốt ghi tâm chuyện ngày hôm nay. Bọn họ không còn mặt mũi nào ở lại, nhanh chóng bay về phía biên giới của vũ trụ!

“Chạy tán loạn …”

Một đại năng cảm thán, đến giờ vẫn còn thấy sợ.

Sức mạnh của Thái Sơ Bắc Vọng hẳn là ngang bằng Vô Cực Nhất và Vô Cực Nhị?

Trên bầu trời đầu sao, thân ảnh cô đơn thê thảm đi tới, tóc tai bù xù, áo trắng xộc xệch, khuôn mặt của hắn không hề có sự vui sướng sau thắng trận, mà chỉ có sự tức giận vô tận

Hắn vừa bị Hoàng Cẩm Sương coi thường, lại không giết chết được phôi thai thiên đạo, đủ loại phẫn nộ đan xen.

“Lập tức dâng lên đạo thể, trở thành chó săn của ta!”

Hắn lặng lẽ nhìn về Vô Cực Ẩm Hận, người đang đứng cánh đồng hoang vu, sau đó quát tháo điên cuồng.

Chương 576: Âm dương hoang đường, giải thích thế nào? (1)

Dưới bầu trời đầy sao, hai thân ảnh vô cùng bắt mắt, một là Hoàng nữ thần phong hoa tuyệt đại, một khác chính là kẻ điên Thái Sơ không ai bì nổi!

“Đáng hận!”

Mấy lão quái vật tóc vàng đứng sừng sững trên vùng đất tịnh thổ, gương mặt ngập tràn giận dữ, dư nghiệt của Thất Quan Vương ung dung nhàn nhã đứng ở chỗ đó, cứ như đang cố ý nhục nhã Nhật Bất Lạc vĩ đại vậy!

Khối hóa thạch sống đang đứng sừng sững trong với cuốn họa quyển không hoàn chỉnh, các nàng muốn đi thì cũng chẳng có ai ngăn cản nỗi, đây mới là điều đáng giận nhất!

Dù đây chỉ là cuốn tranh rách nát nhưng món đồ này xếp thứ ba trong Chư Thiên Khí Vật Phổ, ai nấy đều có thể tưởng tượng uy lực của nó khủng bố cỡ nào, trừ khi các lão tổ tông thời đại hồng hoang đồng thời giáng lâm, thì may ra mới ngăn chặn các nàng được.

Có điều, tộc nhân của Nhật Bất Lạc cũng quá đỗi vui mừng khi chứng kiến phong thái anh dũng bất phàm của tiểu bối nhà mình, hắn đã giành lấy vinh quang vô thượng cho Nhật Bất Lạc một lần nữa.

“Hạng bốn…”

“Sao chỉ có hạng bốn được?”

Chư thiên vạn vực lấy lại tinh thần, âm thanh xôn xao vô biên vô tận vang lên, ai nấy đều khó mà bình tĩnh nổi, tất cả mọi người đều cảm thấy rất khó tin.

Trong màn sao ngân hà rực rỡ, nam tử áo tắng đứng sừng sững trên ngôi sao xanh biếc, mái tóc vàng phất phơ cứ như là Thánh Hoàng đến từ địa ngục, đồng thời thể hiện uy nghiêm không thể xâm phạm!

Trong suy nghĩ của hàng vạn sinh linh, áo bào trắng cấm kỵ ít nhất cũng phải trước hạng ba, ai có thể lay động nổi sức mạnh kết hợp giữa Vô Cực Tuyết Kiến và Vô Cực Quân Thiên chứ?

“Hoàng Cẩm Sương xếp hạng chín, nàng ấy cũng từng xếp hạng ba trong thời kỳ đỉnh cao nhất…”

Trong khi chư thiên vạn vực bàn tán sôi nổi, nam tử tuyệt thế được chú ý nhất giậm chân tại chỗ trên hư không, ánh mắt lạnh lẽo như đang ẩn chứa nọc độc.

Bộ dạng mất tinh thần của Vô Cực Ẩm Hận bị quét sạch sành sanh, thần sắc bùng nổ chiến ý mãnh liệt.

Hắn phải bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng, cho dù chết thì cũng phải oanh oanh liệt liệt!

Dị tượng cuồn cuộn che đậy tinh không, các đại Thần tộc hoàng kim bị bao phủ bên trong màn sương mù hỗn độn, ánh mắt nhìn về phía nông phu có chút bi thương.

Một đêm ngộ đạo lên Đế, đồng nghĩa với việc không một chút căn cơ nào, Vô Cực Ẩm Hận không khác gì đang lâu đài xây trên cát, hắn lấy cái gì để chống lại kẻ điên Thái Sơ đây?

“Ha ha…”

Vô Cực Ẩm Hận ngây ngốc nhìn vòm trời, sự rực rỡ thuộc về hắn đã tan biến không còn.

Cô đơn giữa thời đại chính là đáng thương như thế, hắn cũng từng kiêu ngạo bất tuân, hoành hành chư thiên vạn vực, không một ai dám bất kính.

Nhưng hôm nay đối mặt với kẻ điên Thái Sơ, hắn lại nảy sinh nỗi

tuyệt vọng đến độ hít thở không thông, tựa như đã đoán trước được kết cục của mình.

“Lịch sử của kỷ nguyên vũ trụ, nên có một cây bút dành cho ta!”

Vô Cực Ẩm Hận rít gào, phát ra uy áp không thể địch nổi của Thiên Đế, như tinh lộ thiên thạch sụp đổ, khiến người ta sợ hãi cồn cào.

Một quyền đấm nát hư không, rắn chắc bất diệt không gì sánh kịp, khiến cho một khu vực chín trăm vạn dặm thành một đống đổ nát tan hoang.

Nhưng cũng chỉ như thế.

Người hắn đối mặt chính là áo bào trắng cấm kỵ, một kẻ mất trí đã được định mệnh lựa chọn để trở thành sự tồn tại bất khả chiến bại.

“Thật là nhàm chán.”

Nam tử áo trắng chỉ nhẹ nhàng phất ống tay áo, ánh mắt lại nhìn về phía thân ảnh váy tím, hắn vẫn còn canh cánh trong lòng vì sự nhục nhã ban nãy.

Ta cần ngươi ra tay chắc?

Sức mạnh tin đấu rũ xuống tin cầu, ánh sáng sặc sỡ hội tụ lại thành một hư ảnh thánh khiết mờ mịt, bất thình lình xuyên thủng cự quyền Thiên Đế, khiến vũ trụ thiên hà xuất hiện gợn sóng ngập trời.

Cơ thể của Vô Cực Ẩm Hận động đậy một cái, một đống máu đen trào ra từ mi tâm, thân thể của Thiên Đế cứ vậy bị phá hủy từng tấc một.

Bầu trời đầy sao chìm trong tĩnh mịch, âm thanh tế tự đại đạo mơ hồ vang lên, cứ như tiếng khóc bi ai cho một nhân vật kinh tài tuyệt diễm trong truyền thuyết.

Thiên Đế sơ phẩm bình thường, nhưng lại không chịu nổi một kích của kẻ điên Thái Sơ.

Thiên kiêu xếp thứ tư trên bảng Vấn Đỉnh từ bảy kỷ nguyên trước đó, giáo chủ của Cổ giáo m Dương, cứ thế mà thê thảm ngã xuống, vẫn khiến mọi người rung động sâu sắc.

Một nhân vật vĩ đại đến mức đi chăng nữa, thì cũng không là gì trước mặt năm tháng tuế nguyệt, kết cục chỉ là một đống máu thịt bầy nhầy.

Một vị vương giả bễ nghễ trong thế gian vĩnh viễn trở thành lịch sử, máu tươi và uy danh của hắn đúc lên một vị Thánh Hoàng truyền kỳ vĩ đại.

“Ta cũng từng không ai bì nổi, từng đi lên thần đàn mà.”

Hư ảnh Thiên Đế trong ngân hà không cam lòng nói, Vô Cực Ẩm Hận hình thần câu diệt, bắt đầu hóa thành tro tàn tán loạn đầy trời.

Tro tàn ngưng tụ thành một quầng sáng trong suốt to bằng bàn tay, tinh cầu cô quạnh đột nhiên sinh trưởng rồi suy bại, cường thịnh rồi diệt vong, vòng đi vòng lại, không ngừng luân phiên tuần hoàn.

“Đạo Thể m Dương?”

Một đạo quân kinh hãi hô to, ánh mắt loé lên một tia ước ao.

Nam tử áo trắng cướp lấy quầng sáng trong suốt, rồi sau đó vận chuyển Đế lực rồi nhanh chóng luyện hóa với biểu cảm tràn đầy mỹ mãn.

Nhưng bỗng nhiên.

Ánh mắt của hắn trở nên đáng sợ kinh khủng, lạnh lùng nói: “Ngươi gạt ta?”

Căn bản không có nhị khí âm dương thiên địa!

“Ha ha ha ha… Vô Cực Ẩm Hận ta chưa bao giờ có được đạo thể!”

” m, dương…”

Ý niệm của Thiên Đế bên trong vũ trụ thảm thiết cười to, cứ như là sự điên cuồng sau cái chết, âm thanh tế tự đại đạo tràn ngập trong vũ trụ: “Thất Quan Vương, chẳng phải các ngươi muốn giết chết hắn sao, mau làm đi!”

” m tử dương diệt, dương còn âm vong!”

Ý niệm hoàn toàn không còn sót lại thứ gì, Vô Cực Ẩm Hận rời khỏi vũ trụ, nhưng đã để lại một phiền toái to lớn….

Chương 577: Âm dương hoang đường, giải thích thế nào? (2)

Thoáng chốc.

Khối hoá thạnh sống đột nhiên cử động.

Cuốn tranh mờ mịt phiêu đãng trong không trung, ngay khi những người đứng đầu vũ trụ vừa kịp lấy lại phản ứng, một đôi tay trắng nõn đã nắm lấy một hạt tinh sa vô hình vô sắc ở vòm trời.

Khóe mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương vẽ nên một độ cong tuyệt vời, tâm trạng vốn đang suy sụp cuối cùng cũng được chữa lành một chút.

Nàng nhận lấy tinh sa do tổ mẫu đưa cho, nhanh chóng luyện hóa mà không chút nghĩ ngợi, các loại dị tượng tuần hoàn xuất hiện bên ngoài cơ thể của nàng.

Trong nháy mắt, hai khí âm dương lan tràn khắp vũ trụ, đạo đồ càn khôn xoay chuyển, sau đó trút xuống đỉnh đầu của nữ tử váy tím và nam tử áo trắng.

Ầm ầm!

Chư thiên vạn vực trố mắt đứng nhìn, rung động vô cùng, có một suy đoán không thể tin nổi!

Chẳng lẽ?

Các Thần tộc Hoàng Kim cũng cảm thấy kinh khủng vì không có bất kỳ lý do gì, những ánh mắt đổ dồn về phía vầng Đại Nhật huy hàng có kích thước hàng vạn trượng, ánh mắt đều loé lên một tia đùa cợt và đồng tình.

Vô Cực Ẩm Hận, tuy rằng ngươi đã bỏ mạng, nhưng lịch sử kỷ nguyên này nhất định sẽ khắc ghi hành động vĩ đại làm nên kỳ tích này của ngươi!

Lửa giận của các lão quái vật của Thần tộc đất nước trường sinh bất hủ dần dần biến mất, ngược lại bắt đầu vui vẻ khi thấy có người gặp họa.

Sở dĩ Vô Cực Ẩm Hận sẽ bóc tách huyết mạch, cam lòng phản bội đất nước trường sinh bất hủ là vì Thần tộc đã âm thầm giết chết nữ tử hèn mọn mà hắn yêu thương, tộc nhân chỉ có thể cưới người bên trong Thần tộc Hoàng Kim, đây chính là ranh giới cuối không thể vượt qua.

Chính hắn luyện hóa một mặt "Dương", còn cái tinh sa đại biểu cho

mặt ” m’’ vốn dĩ là món vật chuẩn bị cho nàng.

m tử dương diệt!

Tính mạng hai bên buộc vào cùng một chỗ!

Ai cũng biết Thất Quan Vương và Nhật Bất Lạc có một thù không chết không ngưng, nhưng tính mạng của thiên kiêu rực rỡ nhất của hai bên lại bị buộc chặt với nhau, thế gian còn có chuyện hoang đường ly kỳ như thế sao?

“Vô Cực Ẩm Hận, ngươi là anh hùng…’’

Các phôi thai thiên đạo đều biểu lộ vẻ mặt sùng bái, hành động điên cuồng sau khi bỏ mạng của vị tiền bối này quả thực khiến người ta phấn khích không thôi!

Còn nguyên nhân tại sao Hoàng Cẩm Sương lại luyện hóa không chút do dự, vậy thì rất đơn giản.

Thất Quan Vương là chuột chạy qua đường, nàng ta cũng khó mà giữ mạng từng thời từng thắc, còn kẻ điên Thái Sơ lại là bảo bối trong bàn tay của Nhật Bất Lạc, huống chi trên người hắn còn có đủ các loại thần vật, muốn chết cũng rất khó.

Nàng ấy đang chiếm tiện nghi của kẻ điên Thái Sơ đó!

Giờ khắc này.

Khắp chư thiên vạn vực, không ai có thể bình tĩnh nổi, vô số sinh linh dâng trào cảm xúc, không có chuyện gì có thể rung động hơn chuyện này nữa!

Nam tử áo trắng tóc tai bù xù, thất hồn lạc phách đứng sừng sững giữa bầu trời, hắn liều mạng muốn loại bỏ dương thể, nhưng ngay cả táng khí cũng không thể ăn mòn được.

Một khi âm nguyên tán loạn, hắn sẽ thật sự bị dương khí trong vũ trụ nghiền nát.

“Lời người chết sao có thể tin được? Giết Hoàng Cẩm Sương, nhất định tộc huynh sẽ bình yên vô sự.’’

Một tộc nhân của Nhật Bất Lạc không chấp nhận chuyện này, ra sức rống giận, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn về phía thân ảnh váy tím.

Ầm!

Hai mắt Từ Bắc Vọng đổi màu đỏ tươi, đường dọc trên trên trán tuôn trào táng khí vô tận, hắn nhìn chằm chằm lấy tộc nhân tóc vàng: "Muốn giết Hoàng Cẩm Sương, ngươi muốn ta chết theo hả?"

Một chưởng hủy diệt rơi xuống, toàn bộ vòm trời đều bị ăn mòn, tộc nhân Thiên Đế hóa thành thi thể hư thối tanh tưởi.

"Ai muốn cho ta chết?"

Nam tử áo trắng nhìn xung quanh biển cả càn khôn, khuôn mặt tuấn tú trở nên dữ tợn, áp lực khủng bố thổi qua cả vũ trụ.

Giây tiếp theo, hắn lại cứ như một đứa bé bình thường đang bất lực, từ từ ngồi xổm xuống không nói một lời, thảm thiết và bi thương không nói nên lời.

Ngoại trừ Thần tộc của Nhật Bất Lạc, các Thần tộc Hoàng Kim khác đều mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại không khỏi bật cười.

Kẻ điên, ngươi cũng có ngày hôm nay?

Tiếp tục điên cuồng không biên giới nữa đi!

Chiến đấu rầm rầm rộ rộ, làm chuyện không công một hồi cũng thôi đi, thế mà tính mạng còn bị người khác nắm giữ, cũng là do tử thù của Nhật Bất Lạc các ngươi cả!

Sở dĩ bọn hắn không nghi ngờ Vô Cực Ẩm Hận, bởi vì hắn ta đã là người sắp chết, hà cớ gì phải nói dối nữa?

Thứ hai, tinh sa âm dương này đến từ Tinh Không Bỉ Ngạn, địa phương thần bí nhất vũ trụ, nơi đó tồn tại thần vật không thể diễn tả nổi, ngay cả cường giả Chí Cao cũng khó có thể nhìn trộm.

Nhưng chuyện này cũng có chỗ hại, đó là cho Hoàng Cẩm Sương thời gian để thở.

Đa số Thần tộc Hoàng Kim đều tham gia vây quét Thất Quan Vương, đương nhiên không hy vọng nữ nhân này trở nên rực rỡ thêm một lần nữa, tiềm lực của nàng tuyệt đối không thua kém gì Vô Cực Nhất.

Nhưng suy tính một chút, thà để nàng nổi dậy, bọn hắn cũng muốn nhìn thấy kẻ điên Thái Sơ lực bất tòng tâm.

Chủ yếu là bọn họ chưa từng gặp ai yêu nghiệt như tên khốn này, cho nên không khỏi kiêng kị.

Quá đáng ghét!

“Thái Sơ công tử, ngươi và ta có duyên.”

Đại thần nữ xinh đẹp hoàn mỹ không chút tì vết, con ngươi màu xanh ngọc lạnh lùng, cứ như thế mà lẳng lặng quan sát nam tử áo trắng đang mất hồn mất vía.

Chỉ có một mình khối hoá thạch sống mới biết sự vui vẻ trong nội tâm cháu gái mình đã sắp tràn ra rồi.

Đúng vậy, Đệ Ngũ Cẩm Sương rất vui vẻ.

Trước đó, nàng gần như đã đánh mất ý chí duy nhất, chỉ biết chết lặng đi theo chó săn đến Cửu Thiên Thập Địa.

Sau khi một loạt đả kích trôi qua, nàng hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí hoài nghi bản thân sẽ vĩnh viễn không tìm lại chó săn được nữa.

Dù sao đi nữa, tình cảm mà không có cảm xúc còn đáng sợ hơn mất trí nhớ cả vạn lần.

Ai ngờ trời xui đất khiến.

Nàng có thể dùng đòn sát thủ này để uy hiếp hắn bất cứ lúc nào, hai người cũng có rất nhiều thời gian ở bên cạnh nhau, từ từ bồi dưỡng tình cảm.

“Vẫn còn trăm năm…”

Bên trên vầng Đại Nhật huy hàng có kích thước hàng vạn trường, người đứng đầu các vị tổ tông đời thứ tư của Nhật Bất Lạc dần dần khôi phục tinh thần từ cơn phẫn nộ cực đoan.

Nguồn gốc của tinh sa âm dương ở Tinh Không Bỉ Ngạn, ngay khi đi đến đó, Thái Sơ Bắc Vọng tuyệt đối có thể giải trừ cái gọi là âm dương nhất thể kia.

Nhưng một trăm năm này, bọn họ không thể đụng vào Hoàng Cẩm Sương…

Nghĩ vậy, người đứng đầu vũ trụ không khỏi phát điên, dù có quất roi thi thể Vô Cực Ẩm Hận cả vạn lần cũng không đủ trút hết cơn giận này.

Chương 578: Buông tha cho ta, được không? (1)

Thiên hà rộng lớn đang dâng trào, ngôi sao chổi rời khỏi Cửu Thiên Thập Địa, màn kịch phấn khích cuối cùng cũng hạ màn.

Một mình độc chiến với hai thiên kiêu cái thế của Vô Cực thị, Vô Cực Nhị buộc phải thiêu đốt tinh huyết, liệu ai có thể tạo ra một chiến tích huy hoàng như vậy trong kỷ nguyên thời đại này ngoài hắn?

Dù có trôi qua mấy ngàn vạn năm, hắn vẫn tung bay một cách kiêu hãnh và ngoạn mục trong lịch sử khô héo của vũ trụ.

Áo bào trắng cấm kỵ, cũng có thể gọi là kẻ điên Thái Sơ, hắn đã thực sự đưa ra lời khiêu chiến mạnh mẽ đối với ngôi vị cao nhất với quyết tâm không thể lay chuyển.

Với thủ đoạn khủng bố như vậy, nhưng hắn lại chỉ có thể đứng thứ tư trong bảng Vấn Đỉnh!

Rốt cuộc Vô Cực Nhất, Vô Cực Nhị, Diễn Hóa Trường Khanh còn giấu bao nhiêu con bài chưa lật không muốn người ngoài biết nữa?

Bốn người bọn hắn, ai sẽ là người tuột lại phía sau, liệu một vị vua mới sẽ đăng cơ ?

Vô Thiên Yếm Vãn và Hoàng Cẩm Sương liệu có đủ thực lực để trở thành một trong sáu người đứng đầu hay không?

Cư thiên vạn vực bàn tán xôn xao, hàng vạn sinh linh chờ mong rồi lại hy vọng, đỉnh điểm cao trào của trận chiến kinh thiên động địa này sẽ không còn quá xa.

Còn cái tên Vô Cực Ẩm Hận khắc ghi dấu vết lên lịch sử kỷ nguyên một lần nữa, cho dù hắn đã từng bị vũ trụ lãng quên, rồi lại dùng một cách thức không thể tưởng tượng nổi khiến thế nhân nhớ mãi không quên!

Sáng lập nên một đôi oan gia điên cuồng!

m dương nhất thể, Hoàng Thần Nữ và kẻ điên Thái Sơ rốt cuộc sẽ đi về đâu?

Chuyện này làm cho chư thiên vạn vực rất hưng phấn hả hê, thử hỏi

có mấy ai mà không có tâm lý xem náo nhiệt chứ? Đặc biệt là loại sự kiện thú vị kỳ lạ muôn đời này!

...

...

Lằn ranh vũ trụ bị ăn mòn từng tấc một, băng vụn hoà lẫn với màn sương mù, nam tử áo trắng tựa như Ma thần, tóc tai phất phơ, đôi mắt nhỏ huyết dịch hoàng kim, Kỷ Nguyên Bất Diệt Thế không ngừng trút xuống lửa giận cuồn cuộn.

“Ai cũng không thể khống chế ta, ai cũng không thể uy hiếp ta…”. Từ Bắc Vọng cô đơn đứng sừng sững trên bầu trời, bất lực mà bàng hoàng, chỉ biết thì thào lẩm bẩm với chính mình.

Hắn có thể cảm nhận được thông qua sự kết hợp Táng khí và Minh khí, nguồn gốc của âm dương nhị khí xuất phát từ Tinh Không Bỉ Ngạn, một vũ trụ không xác định.

Từ Bắc Vọng có thể bất chấp tất cả để ăn mòn và loại bỏ dương thể, nhưng hắn cũng không dám đánh cược.

Từ Bắc Vọng từng dám lấy tính mạng đánh cược được ăn cả ngã về không, thiếu niên giống dân cờ bạc kia đã đi xa rồi, bây giờ hắn đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiên.

Nếu lỡ như thất bại thì sao?

Hắn là Vĩnh Dạ Quân Vương trong tương lai, hắn phải đi lên con đường giết chóc vô địch, sao có thể mất mạng như thế?

Mất đi tâm lý của dân cờ bạc, Từ Bắc Vọng chỉ có thể cam lòng để mặc nữ nhân kia điều khiển chính mình.

Trong trí nhớ, nàng rõ ràng là người khiến hắn thoải mái và say đắm, nhưng bây giờ lại vô cùng kháng cực, cứ như muốn chọc thủng nên một sơ hở trên linh hồn hoàn mỹ không tì vết của hắn.

“Ta không cho phép!”

Đại đạo lặng lẽ chấn động, hàng vạn ánh sao tán loạn, thân ảnh trắng tinh bay nhanh về phía ngôi sao kia…

“Cút, đừng đi theo ta!”

Hắn không thể khống chế được cảm xúc, đột nhiên lớn tiếng rít gào,

khiến cho vầng Đại Nhật huy hoàng phía sau dừng lại, vắt ngang dưới bầu trời đầy sao.

Sắc mặt của các lão quái vật tối sầm, chỉ có thể tự mình hậm hực.

Thái độ thối tha đến nhường này, nếu không vì hắn là bộ mặt của Nhật Bất Lạc, thì bọn họ đã sớm rút xương luyện hồn kẻ này rồi, đúng là vô cùng khiến kẻ khác chán ghét.

“Hắn dư sức tự bảo vệ mình, trở về bàn bạc nên phá giải âm dương nhất thể đi.”

Một nhân vật đứng đầu vũ trụ lên tiếng, quay về Xích Ô Cổ Tinh.

...

...

Bên mặt ao Cửu Châu, mặt hồ trong suốt sáng ngời chiếu rọi thân ảnh một nữ tử cao quý phong hoa tuyệt đại.

Tay áo tung bay, cặp chân ngọc trắng sáng dập dềnh trong nước, nàng ngóng nhìn bầu trời xa xa, đôi mắt xanh biếc liên tục lóe sáng.

Tuy rằng ánh mắt của chó săn không ẩn chứa sự dịu dàng đến cực hạn nữa, nhưng hắn cũng coi như là đạp gió vượt sông, một nắng hai sương đến gặp nàng rồi.

“Ta muốn hôn ngươi.”

Nam tử tuấn mỹ không góc chết xuất hiện bên cạnh nàng, giọng nói mang theo sự chờ mong đầy thận trọng và vui vẻ giống như trước kia.

Thần sắc Đệ Ngũ Cẩm Sương tràn đầy hoảng hốt, đáy mắt có sóng nước dập dềnh, nàng rụt rè nâng chiếc cằm tinh xảo lên: “Cho phép.”

Từ Bắc Vọng trầm mặc, sau đó ung dung lấy một cái tất chân màu đen bóng loáng nhẫn nhụi từ trong người ra.

“Nương nương, ti chức đến đây.”

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo ý muốn hỏi han.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp mắt hai cái, lúng ta lúng túng tựa vào ghế, hai con ngươi chăm chú dừng lại ở người trước mắt.

Nàng giống như con chim được thả khỏi lồng, vô cùng đắc ý sau khoảng thời gian bị giam cầm trong tuyệt vọng, lại giống như mảnh đất nứt nẻ khô khan nhận lấy một giọt mưa.

Đây không phải mơ, cũng không phải là nàng đang đắm chìm trong ảo giác, hắn đã trở lại.

Từ Bắc Vọng im lặng như một kẻ câm, chỉ hơi khom người về phía trước, nâng đôi chân ngọc hoàn mỹ lên, nhìn chăm chú vào bắp thịt sáng loáng kia thật lâu, sau đó bọc tất chân ở trên ngón chân trắng mịn, dần dần kéo lên đến phần đùi đẫy đà, đặt chân trên khuỷu tay.

Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút rung động, nếu nói căng thẳng chờ mong, thì phần nhiều là khó có thể tin nỗi, bởi vì mỗi một động tác của đối phương đều quen thuộc như thế.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng cúi người xuống, lông mi chạm vào lông mi, hắn hôn lên đôi môi đỏ mọng ướt át của nàng .

Đôi môi kề sát vào nhau, hai người cũng không biết nên ứng xử thế nào, gần hai trăm năm chưa từng hôn môi, hành động rất mới lạ trúc trắc.

Dần dần, hai bên như cùng chơi trốn tìm trong vườn hoa đầy sương mù, nhanh chóng hiểu rõ và cảm nhận lấy sự tồn tại của nhau, tựa như bản năng cao cấp đang quyết đấu, chăm chú chém giết.

Mái tóc đen dài của Đệ Ngũ Cẩm Sương đã trở nên rối loạn, ánh mắt có chút mơ hồ, bối rối rồi lại hoảng hốt, bộ dáng có chút chật vật, nhưng nàng lại si mê cảm giác này.

Nàng hổn hển hô hấp trong cơn chật vật, đôi mắt xanh ngọc từ từ hé mở, rồi chợt nhìn thấy một đôi mắt đen thâm thúy.

Chó săn chưa bao giờ mở mắt khi hôn.

Chương 579: Buông tha cho ta, được không? (2)

“Nhìn xem.”

Từ Bắc Vọng mím môi, đứng lên khỏi ghế.

Áo bào trắng trên người hắn văng tung tóe thành bột mịn, cơ thể hoàn mỹ nhất chư thiên vạn vực lộ diện trước ánh sáng, vừa thánh khiết lại tràn ngập sức mạnh ngút trời.

Chỉ có điều…

Đệ Ngũ Cẩm Sương như bị sét đánh, sự dịu dàng thắm thiết ở một giây trước đó không còn sót lại chút gì, hai mắt nàng tràn ngập sự mất mát.

Hắn không có phản ứng.

Một tên chó săn từng thốt ra những lời nói nóng bỏng, cong eo che giấu chính mình, ngại ngùng rồi lại tham lam đòi hỏi nàng giẫm đạp hắn, nhưng bây giờ….

Thần sắc của Từ Bắc Vọng tràn ngập sự cô đơn, hắn cười tự giễu: "Một nam nhân phát sinh phản ứng với nữ nhân xinh đẹp, đó là xuất phát từ bản năng, đó là vì tình dục quấy phá."

"Một nam nhân mê luyến thân thể của nữ nhân mà mình yêu mến, đó là tình cảm mà núi non không thể san bằng."

"Nhưng ta không có tình dục với ngươi, cũng không có tình cảm…"

Hắn trần trụi ngồi xổm trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Rất xin lỗi, ngươi buông tha cho ta được không, đây là Thái Sơ Bắc Vọng hiện tại, không trở về được."

Lời nói này giống như lưỡi dao bóng lưỡng đang đâm vào lục phủ ngũ tạng của Đệ Ngũ Cẩm Sương, gương mặt cao quý trở nên tái nhợt, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cơ thể và linh hồn dường như bị tách rời thành hai phần, một bên giống như ngựa không ngừng vó, một bên lại lảo đảo tiến về phía trước. ừ ảnhình ảnh phản chiếu trên mặt hồ, nàng dường như nhìn thấy bộ dáng chật vật của chính mình.

Từ Bắc Vọng lấy một chiếc áo bào trắng khác ra rồi mặc vào, nói bằng giọng điệu như đang nói chuyện bình thường với cố nhân: "Ngươi có thể dùng lực lượng Đại Đế để sáng tạo ra một Từ Bắc Vọng khác, hắn sẽ đi theo làm tùy tùng cho ngươi,hắn thay ngươi giải quyết tất cả ưu sầu, cũng có thể cho ngươi nụ cười hiểu ý."

Đệ Ngũ Cẩm Sương cố gắng kiềm nén cảm xúc cuồng loạn cùa mình, nàng không thể để lộ bộ mặt yếu ớt nhất của mình trước mặt chó

săn.

“Toàn bộ vũ trụ này, không có ai là ngươi cả, bản cung chỉ cần ngươi!”

“Cơ thể chuyển thế không được, một hóa thân khác cũng không được, chỉ có thể là ngươi!”

Ánh mắt của nàng loé lên một tia rét lạnh, gần như là trút hết những lời này ra từ nơi sâu thẳm trong đáy lòng.

Lát sau.

Ánh mắt lạnh lùng mà đen tối, hiện lên ở phía trên vòm trời.

Khí tức hủy diệt lạnh lẽo lan tràn, không có chút thánh khiết nào, chỉ có giết chóc điên cuồng.

Giờ khắc này, cỏ cây điêu tàn, vạn vật đổ sụp, tinh cầu héo úa!

“Ngươi muốn chết hả?”

Mây đen vô tận phủ xuống mặt đất, một cự quyền khủng bố nằm phía trên thân ảnh váy tím, ánh mắt Từ Bắc Vọng đỏ tươi như máu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn không nhúc nhích, cao cao tại thượng nhìn hắn như lúc mới gặp nhau.

Không có lực lượng Đại Đế lực gia trì, nàng tựa như một tờ giấy mỏng manh, yếu ớt không chịu được.

“Giết ngươi!”

Từ Bắc Vọng đau khổ hét.

Nhưng cự quyền đáng sợ vẫn chậm chạp không rơi xuống.

Hắn dường như bị rơi vào đầm lầy, càng tránh né thì lại càng chìm sâu, cả người chìm đắm trong ký ức vô hình, toàn thân cứng ngắt như bị trói chặt bởi hàng vạn xiềng xích.

“Giết ngươi!”

Hắn dữ tợn nghiêm mặt, nhưng ánh mắt lại thơ thẩn không bến bờ, sát ý bừng bừng lập tức bị tan vỡ, thân thể chống lại linh hồn, ký ức đang sử dụng cơ thể.

“Ngươi vĩnh viễn sẽ không động tay với ta, ta tin chắc là như thế.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ úp mở đôi môi đỏ mọng, đôi đồng tử xanh ngọc sâu xa ánh lên hào quang.

Mây đen tràn ngập khắp thế giới biến mất gần như không còn, một vòng ráng chiều chiếu rọi trên ao Thái Sơ.

“Ta rốt cuộc bị sao vậy?”

Từ Bắc Vọng cảm thấy hoảng sợ với bản thân lúc này, hắn vội vàng ôm chặt lấy chính mình.

“Ta bị sao vậy?!”

Hắn nhìn chằm chằm thân ảnh váy tím, điên cuồng rồi tuyệt vọng kêu to.

“Ngươi bị bệnh.”

Hai tròng mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên đỏ bừng, trái tim đau đớn như bị dao cắt.

Từ Bắc Vọng cười thảm một tiếng, gần như cầu xin mà nói: “Ngươi đừng tra tấn ta nữa.”

Hắn biết sơ hở duy nhất của mình đích thị là nữ nhân này, từ khi trở về từ Vô Tẫn Táng Thổ, hắn vốn dĩ có thể đối diện với nàng mà không hề rung động, nhưng tinh sa âm dương lại khiến hắn khủng hoảng bất an.

Hai người dường như lại bị buộc chặt ở cùng một chỗ, hắn muốn chặt đứt duyên phận nhân quả này, hắn rất sợ tương lai hai người sẽ lại tiếp tục quấn lấy nhau.

Nhưng tại sao, hắn lại không thể đụng vào nàng!

Hắn có thể không chút cố kỵ gì tàn phá chúng sanh trong chư thiên vạn vực, nhưng lại không dám đụng tới dù chỉ là một sợi tóc của nàng.

“Ta nhất định sẽ tìm ngươi quay về.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ cúi đầu, che khuất sự mất mát ở đáy mắt.

Dù rằng tâm sức đã quá mệt mỏi, dù rằng đã từng phát điên sụp đổ, nhưng nàng chưa bao giờ muốn buông bỏ.

Tình cảm lúc trước của bọn họ tuyệt đối sẽ không bị bao phủ trong bụi bặm của năm tháng.

Một khi buông tay, vậy tất cả đều sẽ trở thành nhất thời, thật sự không bao giờ có thể xuất hiện cùng nhau được nữa.

“Tinh Không Bỉ Ngạn, nơi tận cùng vũ trụ, một địa phương không xác định, cho dù bao nhiêu kỷ nguyên trôi qua, ta cũng muốn chữa trị cho ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng mắt, giọng điệu bình thản mang theo tâm trạng không cho phép chùn bước.

Ngươi là người trêu chọc ta trước, ngươi đã cho ta khoảng thời gian tươi đẹp nhất, từ đó trở đi, ta đã hy vọng chúng ta sẽ ở bên nhau vĩnh viễn.

“Ta phải kết hôn với Vô Thiên Yếm Vãn, bây giờ phải đến Vĩnh Hằng Quốc Độ cầu hôn.”

Từ Bắc Vọng cười lạnh một tiếng, nhưng giọng nói lại lanh lảnh.

Vào giây phút không có đủ can đảm để động thủ, hắn đã hoàn toàn đánh mất quyền chủ động.

Giống như một phế vật yếu đuối, bây giờ là tinh sa âm dương, tương lai sẽ còn có liên hệ nhân quả gì nữa? Nếu còn tiếp tục nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ bị kéo vào lốc xoáy vô tận.

Hắn chỉ có thể dùng cách này để ép buộc nàng buông tha mình.

Một mặt, hắn có thể tiếp tục cắn nuốt Minh khí mà mình luôn tâm tâm niệm niệm. Một mặt khác, hắn có thể khiến Hoàng Cẩm Sương đau lòng, không còn dây dưa không ngớt với hắn nữa.

Đồng tử của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên tối sầm, không chút dấu hiệu nào mà thất thố, mặt mày lạnh lẽo thấu xương, lạnh lùng nói: “Ta sẽ khiến nàng ta rơi xuống địa ngục vô tận vĩnh viễn!”

“Thử xem.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng yên ắng trống rỗng, bỗng hóa thành một ngôi sao chổi, đi về phía Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Chương 580: Sính lễ có đủ

không? Điên cuồng không biên giới (1)

Tử Vi Cổ Tinh.

Bầu trời đầy sao đầy mây lững lờ, từng mảng sương mù hỗn loạn lượn lờ, một nam tử áo trắng thánh khiết nhẹ nhàng đáp xuống.

“Yếm Văn đâu?”

Từ Bắc Vọng sừng sững trên đỉnh tinh không, quan sát đại điện truyền tống rộng rãi trang nghiêm từ trên cao.

Tên điên Thái Sơ không mời mà tới khiến cho các tộc nhân Vĩnh Hằng Quốc Độ đều trở nên khẩn trương, lập tức ra lệnh Cửu U Thần Hoàng tiến vào bẩm báo.

Lát sau, vô số dị trượng đại thế giới lan tràn, che khuất tinh không. Cùng với đó, vô số thân ảnh cao lớn lẳng lặng sừng sững giữa không trung.

“Có chuyện gì?”

Nữ tử tóc trắng váy đen chậm rãi đi đến, đôi mắt thâm thúy loé lên một tia cảnh giác, khóe miệng phác hoạ một vòng cung hoàn mỹ, đẹp đến mức rung động lòng người.

“Mấy ngày không gặp, thật sự nhớ mong. Yếm Văn, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Nam tử áo trắng mỉm cười tuấn mỹ, không hề kiêng dè mà nhìn chằm chằm vào Vô Thiên Yếm Văn.

Hắn cố gắng hết sức để khắc chế thần sắc âm u như thông thường, cố sức che giấu tâm tình quá khích cuồng loạn, nỗ lực thể hiện dáng vẻ ôn nhu và thiện ý…

Ý cười trong đáy mắt Vô Thiên Yếm Văn chưa tan, mỗi khi đối mặt với hắn, nàng phát hiện đôi mắt đen quỷ dị của đối phương giống như những đốm ma trơi rực rỡ.

Nàng chợt có cảm giác không rét mà run.

“Nam nhân từng tạo nên uy danh hiển hách trong Cửu Thiên Thập

Địa, ta không xứng sánh vai cùng ngươi.”

Vô Thiên Yếm Vãn cười nhạt, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Từ Bắc Vọng tiến một bước, lẩm bẩm đáp: “Vậy ta có thể cưới ngươi không?”

Lời vừa nói ra, một trận kinh hãi quét qua Tử Vi Cổ Tinh, những người đứng xem đều câm như hến.

Về đạo lí, nam tử áo trắng này chính là một kẻ điên, ai dám gả cho hắn?

Ai nấy đều nhớ rõ cảnh tượng kinh dị lúc đó, hắn dám gặm một miếng thịt của Vô Thiên thần nữ ngay trước mặt mọi người.

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ híp đôi mắt đào hoa, cười rộ một tiếng: “Ta muốn tiến hành theo trình tự, nước chảy thành sông.”

Đây là lời từ chối nhã nhặn đúng tiêu chuẩn.

Trên thực tế, nàng đã âm thành đánh cược với Thái Sơ Bắc Vọng, để xem xem người nào có thể thu hoạch nhiều hơn từ Tinh Không Bỉ Ngạn. Chỉ có như thế, nàng mới nắm giữ được thế chủ động, hoàn toàn khẳng định được vị thế của mình.

Nếu là trước đây, nàng ao ước được gả cho nam nhân để chiếm đoạt Minh thể, nhưng chiến lực hiện tại của hắn đã quá mức cường đại.

“Nàng chắc chắn?”

Thân ảnh thánh khiết cái thế đứng nổi bật dưới bầu trời đầy sao, nụ cười tươi rói dần dần cứng ngắc, cảm xúc dường như mất kiểm soát một lần nữa.

Hắn chỉ muốn thoát khỏi Đệ Ngũ Cẩm Sương, còn muốn luyện hóa một nửa thân thể của Vô Thiên Yếm Vãn, để tăng cường Minh khí lên thêm một bậc.

Đương nhiên, hắn sẽ không chiếm lấy toàn bộ thân thể của Vô Thiên Yếm Vãn, nếu như thế còn gì là thú vị. Nàng ta có thể thu hoạch được một số món vật không tưởng tại Tinh Không Bỉ Ngạn. Đến khi đó, hắn mới chiếm đoạt toàn bộ, thu hoạch được lợi ích lớn nhất.

“Đừng nóng vội, sớm muộn gì thì ta cũng trở thành người của ngươi.”

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ nhíu mi tâm, hé miệng cười một tiếng.

Nam tử áo trắng khẽ gật đầu, không chút rung động nhìn về phía ngôi sao màu tím, sau đó dừng lại trên người một thiếu niên cầm quạt.

“Cút ra đây, dập đầu với ta!”

Hắn chắp tay sau lưng, tiến từng bước dưới bầu trời đầy sao.

Oanh!

Chuyện này giống như thiên thạch va chạm vào Ngân Hà, tạo nên vô số làn sóng tranh cãi dữ dội!!!

Tên điên mang họ Thái Sơ này, lại muốn kiếm chuyện!

Hắn đứng từ trên cao nhìn nam tử xếp thứ chín trong Bảng Vấn Đỉnh, hạt giống thứ hai của Vĩnh Hằng Quốc Độ, Vô Thiên Vong Ưu!

Thoáng chốc.

Rất nhiều lão quái vật của Tử Vi Cổ Tinh đều có dự cảm không lành.

“Làm chó vẫy đuôi mừng chủ, hoặc là đấu với ta một trận oanh oanh liệt liệt.”

Áo bào trắng tinh tung bay trong gió. Từ Bắc Vọng biến một ngôi sao lấp lánh trở thành cổ cầm. Tiếng đàn trầm bổng chậm rãi bao trùm khoảng không, sau đó hoá thành vô số trận âm đại đạo.

Rất nhiều cường giả đang đóng đô tại biên giới vũ trụ đều không kiềm nén được sợ hãi, kẻ điên này muốn ép Vô Thiên Vong Ưu vào đường chết!

Bọn hắn là những thiên kiêu tham gia vào Bỉ Ngạn Tinh Không, một khi xảy ra tranh đấu, các trưởng lão của Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng không được phép can thiệp.

Vô Thiên Vong Ưu có thể lựa chọn chạy trốn tới Tử Vi Cổ Tinh, như vậy thì tên điên họ Thái Sơ mới không thể làm gì được, nhưng tôn nghiêm của ngươi sẽ không còn, thậm chí nhận lại vô số lời sỉ nhục.

Nên lựa chọn thế nào?

“Nam nhân, ngươi không nên tuyệt tình quá.”

Vô Thiên Yếm Vãn khẽ úp mở môi son, sau đó nở nụ cười dịu dàng.

Nam tử áo trắng từ từ khép hai mắt lại, hắn hoàn toàn chìm đắm trong tiếng đàn, không mấy để ý những lời nàng vừa nói: "Nói chuyện với ta sao? Nếu không, Yếm Vãn ngươi cũng cùng tiến lên đi?"

Khuôn mặt của ma nữ tóc trắng không có chút biểu cảm, nhưng đáy mắt xuất hiện vài tia lo lắng không dễ nhận ra.

"Dám nhục mạ ta?"

Tiếng gào thét sắc bén vang khắp khu vực biên hoang trong vũ trụ, Vô Thiên Vong Ưu bước ra, gương mặt phủ một tầng lo lắng.

Nếu hèn nhát mà rút lui, làm sao hắn có thể tiếp tục tung hoành trong vũ trụ? Đạo tâm nứt vỡ, sao có thể đăng đỉnh Bỉ Ngạn Tinh Không đây?

Biết được Vô Thiên Vong Ưu sẽ nghênh chiến, tinh không lập tức chìm trong tĩnh mịch .

Hào kiệt khắp nơi gặp cảnh này đều thầm than một tiếng.

Gia tộc Hoàng Kim Thần còn coi trọng mặt mũi hơn cả mạng sống, các thiên kiêu cái thế vốn dĩ đã đứng trên vạn người ngay từ khi sinh ra, đương nhiên rất khó mà nhịn nhục.

Chương 581: Sính lễ có đủ không? Điên cuồng không biên giới (2)

Bùm bùm!

Một luồng không khí cuồn cuộn từ Tử Vi Cổ Tinh, sau đó xông thẳng lên chín tầng mây. Bức màn mưa thanh đồng thượng cổ rủ xuống, thoáng chốc ngưng tụ lại thành một tòa điện Chí Tôn bằng đồng, không ngừng phóng ra nguồn uy lực vững vàng to lớn.

"Khó trách …"

Những nhân vật khổng lồ trong vũ trụ đều kinh hãi, đây chính là Đạo Khí cao cấp xếp thứ năm mươi trong Chư Thiên Khí Vận Phổ.

Có được toà điện này, cho dù sắp rơi vào cõi chết, Vô Thiên Vong Ưu vẫn có thể tự bảo vệ được tính mạng.

“Danh gia vọng tộc a…”

Ánh mắt của nam tử áo trắng thánh khiết có chút cô quạnh trống rỗng, hắn chậm rãi gảy đàn.

Một làn sương mù xám đen dâng lên giữa vầng trán sáng bóng, hắn tựa như một bức tượng Tử Thần vừa thoát khỏi xiếng xích, khí thế cường đại không ai sánh bằng.

“Giết!”

Tiếng gầm giận dữ vang lên, chiếc quạt xếp rung chuyển, cơn bão kinh hoàng bất tận quét sạch vũ trụ, tạo thành một lỗ đen có thể muốn nuốt chửng tất cả!

Từng giọt máu hoàng kim đang bùng cháy bên ngoài cơ thể của Vô Thiên Vong Ưu, một ăn cả, ngã về không, hắn dốc toàn lực không giữ lại gì.

Thoáng chốc, điềm lành khắp vạn dặm trong tinh không, đại đạo quang đãng, thanh tuyền treo cao, rồng bay phượng múa, hạc ngậm linh chi.

Ba ngàn chân giới cổ lão vờn quanh, Vô Thiên Vong Ưu cường thế sừng sững tại đỉnh điện Chí Tôn.

Hắn tựa như bậc đế vương, chiếu rọi uy lực xuống trường hà thời không, huy hoàng đến mức không thể xóa mờ!

“Không hổ là người xếp thứ chín trong Bảng Vấn Đỉnh, không hề kém cạnh so với những kẻ đứng đầu Bảng Vấn Đỉnh là bao.”

“Hai kiện Đạo khí hộ thân, thiêu đốt tinh huyết để duy trì, tên điên họ Thái Sơ kia chỉ có thể hậm hực bỏ về.”

“Hắn quá tùy tiện, quá mức xem thường đối thủ …”

Tiếng bàn tán vang khắp tinh không vô tận, vô số thân ảnh vĩ ngạn đang nhìn chăm chú vào chiến trường bên này.

Đột nhiên, con ngươi ai nấy đều co rút lại, bởi vì bọn họ vừa chứng kiến cảnh tượng khó chấp nhận nổi!

Mây mù bao phủ khắp tinh không, năng lượng hỗn hợp dâng trào

giống như thời điểm vũ trụ mênh mông dần dần hình thành, từng khối Sinh Mệnh Cổ Tinh hội tụ vào nhau theo ý niệm của nam tử áo trắng.

Bên trong Sinh Mệnh Cổ Tinh là vô số cung điện, sông núi của các đại thế giới, chúng đột ngột mọc lên từ mặt đất, rộng rãi mà cổ kính, tràn ngập khí tức đạo đạo.

Hoa nở đầy thành, ba ngàn ngọn nến được thắp sáng.

Nội tâm các trưởng lão Thần tộc Hoàng Kim đều chấn động, không dám tin tưởng, thậm chí hoài nghi những điều này đều là ảo giác.

“Hắn không có huyết mạch của Vĩnh Hằng Quốc Độ, sao có thể thi triển đạo pháp của Vô Thiên thị.”

Các lão quái vật trong vũ trụ kinh ngạc vô cùng, một trận sóng lớn cuồn cuộn quét qua nội tâm.

Mà các sinh linh trong chư thiên vạn vực chứng kiến một màn này có thể cảm nhận thấy dị tượng của hai bên giống nhau như đúc, thậm chí thanh thế của nam tử áo trắng càng vang dội hơn nữa.

Đây là tình huống gì?

Quá quỷ dị!

“Không có khả năng …”

Sắc mặt Vô Thiên Vong Ưu trở nên trắng bệch, điều này đã hoàn toàn làm mới nhận thức của hắn, đồng thời cũng khiến nội tâm bị dao động dữ dội.

Lúc này.

“Giả dối!”

Thanh âm già nua truyền đến từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ, gây chấn động cả bầu trời đầy sao.

“Vô sỉ!”

Bên trên vầng Đại Nhật huy hàng, lão quái vật tóc vàng vừa kịp lấy lại phản ứng thì lập tức tức đến mức sùi bọt mép.

Câu nói này đã vi phạm vào minh ước của Bỉ Ngạn Tinh Không, quả nhiên đám người của Vô Thiên thị đều là bọn vô sỉ!

Ngay khi hào kiệt khắp tinh không kịp bừng tỉnh, nam tử áo trắng nhếch miệng cười lạnh lẽo.

Tức khắc.

Từng thế giới cỗ lão bị chôn vùi, toàn bộ thành trì, sông núi đều sụp đổ, vô số sinh linh trong thiên hạ đại đồng hóa thành oan hồn, lệ quỷ, khí tức tử vong mãnh liệt tràn lan.

Mà lúc này, một thân ảnh mông lung đang ngồi xếp bằng trên đống đổ nát, đường dọc trên trán kết nối với tinh không vũ trụ, sau lưng hắn là từng đống từng đống hài cốt trong đại thế giới.

“Diệt!”

Đây là luồng khí tức hủy diệt hiếm thấy từ thời tuyên cổ, có khả năng hút lấy hồn phách, khiến ai nấy đều thần hồn run rẩy.

Hắn chính là trời đất!

Hắn chính là muôn dân!

Hắn chính là thế gian!

Thời gian tưởng chừng dừng lại, vô số người đột nhiên ngừng hít thở, cố gắng mở to hai mắt rồi chăm chú quan sát.

Khí tức hủy diệt mênh mông không có dấu hiệu ngừng lại, giống như sông lớn cuồn cuộn cọ rõ toà điện Chí Tôn, đảo lộn tinh không trong đại thế giới.

Ầm ầm!

Bầu trời không còn ánh sáng, tất cả đều được bao phủ bởi bóng tối, sương mù dày đặc bao vây khắp nơi.

Lúc này, toà điện Chí Tôn không khác gì một lồng giam Địa ngục, Vô Thiên Vong Ưu như bị sét đánh, thẫn thờ chờ đợi cái chết!

Thực lực chênh lệch quá lớn, Cổ Đế chỉ có thể thúc đẩy uy phong bên ngoài của Đạo khí cao cấp, sao có thể chống lại được uy lực hủy diệt mạnh mẽ như thế này?

Đạo cốt trên người Vô Thiên Vong Ưu phát sáng, hắn ta lẻ loi cô đơn trong đêm tối, lẳng lặng muốn bỏ chạy.

Nam tử áo trắng vẫn đứng lặng lẽ quan sát dưới bầu trời đầy sao,

thần sắc lười biếng không mấy thích thú, giống như bản thân đang trêu đùa một con giun dế.

Hắn vô cùng hài lòng với chiêu thức mình vừa sáng tạo ra.

Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, nguyên thể là một vũ trụ sao trời, có thể bắt giữ những vết tích đã từng phát sinh, từ đó mô phỏng dị tượng của Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Thêm vào đó là sự kết hợp giữa minh khí và táng khí?

Tạo nên sức mạnh khó có thể tưởng tượng nổi!

Chương 582: Sính lễ có đủ không? Điên cuồng không biên giới (3)

Tiếng đàn trong trẻo vang lên dưới bầu trời đầy sao, nam tử áo trắng gác tay trên cổ cầm, lòng bàn tay chống cằm, mọi sự chú ý đều đặt trên người kẻ ngoan cố chống cự.

Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, giống như cõi âm ty địa ngục, không có bất kỳ tiếng động nào!

Vô số thân ảnh vĩ rùng mình, tên điên họ Thái Sơ này hoàn toàn phá vỡ tưởng tượng của bọn họ về hắn.

Mạnh đến mức rối tinh rối mù!

Hắn đã trở thành một toà Ma Sơn khủng bố không thể vượt qua trong kỷ nguyên thời đại này!

Điều mấu chốt, khi đối mặt với Vô Thiên Vong Ưu, thần sắc của áo bào trắng cấm kỵ vẫn vô cùng hời hợt, hắn rốt cuộc còn bao nhiêu thủ đoạn nữa?

Mặc dù sinh linh trong chư thiên vạn vực đều không nhìn rõ chiến trường hắc ám bên này nhưng xét từ dáng vẻ ung dung thoải mái của nam tử áo trắng, bọn họ cũng có thể suy đoán Vô Thiên Vong Ưu sẽ có kết cục thê thảm thế nào!

“Yếm Văn, tặng nàng kiện sính lễ đầu tiên.”

Con ngươi của nam tử áo trắng loé lên ý cười tàn nhẫn, tay áo khẽ lay chuyển, hàng vạn ánh sao rũ xuống.

Vô Thiên Vong Ưu như cá voi tìm về biển, như chim ném về rừng, không thể tránh né, cũng không thể rút lui.

Cho dù hắn ra sức giãy giụa, nhưng cũng không thể thoát được tình cảnh này, ý chí dần bị ăn mòn, xương cốt trong cơ thể trở nên loang lổ.

Oanh!

Ánh sao ngưng tụ thành một chưởng, mang theo khí tức hủy diệt tai tương, mạnh mẽ đánh xuống đỉnh đầu Vô Thiên Vong Ưu, tựa như đang nhổ cỏ hái hoa mà đoạt đi tất cả.

Sương mù dần dần tan biến, không gian lặng ngắt như tờ, chỉ còn toà điện Chí Tôn cùng quạt xếp phiêu lãng trong gió.

Vô Thiên Vong Ưu trở về hư vô!

Với kỷ nguyên thời đại này, phôi thai thiên đạo của Vĩnh Hằng Quốc Độ vẫn có nguy cơ bỏ mạng, hạt giống thứ hai của bọn họ chính là ví dụ đầu tiên.

Mười vị trí đầu của Bảng Vấn Đỉnh!

Cái chết đã được đoán trước của Vô Thiên Vong Ưu lại là thành tựu huy hoàng của một người khác, trở thành cuộc chiến đáng ghi vào sử thi!

“Ha ha ha ha ha, ta thích cảm giác chết chóc này …”

Nam tử áo trắng tràn đầy sảng khoái cười lớn, hắn đung đưa hai tay, liếc nhìn khắp chư thiên vạn vực.

Tại trung tâm bầu trời đầy sao, hắn đứng lẻ loi một mình, tóc vàng nhảy múa loạn xạ, bày ra uy thế ngút trời.

Rất nhiều tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim chán ghét cái tên điên này nhưng không thể phủ nhận…

Hắn ta giống như mặt trời ban trưa, phát ra hào quang vạn trượng!

Thời kỳ thần thoại cũng không thể sinh ra một con người tài ba như vậy, tốc độ quật khởi có thể mô tả bằng hai từ “biến thái”, danh xưng sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên bây giờ đã không còn xứng với

hắn.

“Nhân tài cái thế, vô số truyền thuyết, cứ ảm đạm mà chết đi như vậy.”

Sinh linh trong chư thiên vạn vực quan sát tình hình thông qua mảnh vỡ, trận chiến kết thúc rất nhanh, nhưng cũng đủ gây chấn động lòng người.

Vẻn vẹn ba trăm năm, rất nhiều phôi thai thiên đạo đã chết trong tay nam tử áo trắng cấm kỵ, để lại vô số kỳ tích đồ sộ, khiến người người cực kỳ thổn thức.

“Người đã chết rồi, các vị đừng trách vãn bối.”

Nam tử áo trắng nhìn về phía Tử Vi Cổ Tinh, nở nụ cười áy náy.

Trong chớp mắt, vô số tộc nhân Vô Thiên thị cực kỳ tức giận, ánh mắt lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Tiếp tục…”

Từ Bắc Vọng liếc nhìn những thiên kiêu cái thế của Vĩnh Hằng Quốc Độ, thờ ơ nói: “Thay phiên nhau lên, hay cả đám cùng lên?”

Ầm ầm!

Tựa như ống giảm thanh bao trùm toàn bộ đại đạo, bầu trời đầy sao chìm trong tĩnh mịch một lần nữa!

Mọi người không hiểu vì sao, đồng thời cũng không thể tưởng tượng được.

Vẫn tiếp tục?

Ngươi nhất định phải giết sạch thiên kiêu của Vĩnh Hằng Quốc Độ?

“Bắc Vọng, một vừa hai phải thôi.”

Bên trên vầng Đại Nhật huy hoàng, một lão tổ tông Nhật Bất Lạc chiếu rọi chân thân từ vùng đất tịnh thổ, sau đó nghiêm khắc cảnh cáo.

Nhưng các Thần tộc Hoàng Kim còn lại đều vô cùng kích động, chỉ ước một mình tên điên Thái Sơ đối chọi với Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Từ Bắc Vọng cảm thấy hình thức ban đầu của phôi thai trong cơ thể

đang được, hắn gấp gáp muốn tàn sát hết phôi thai thiên đạo, để tạo ra một phôi thai siêu nhiên tách rời độc lập với đại đạo!

Nhưng đúng lúc này.

Có một thân ảnh mơ hồ xuất hiện từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ, ông ta đội mũ quan màu tím, khoác trên người áo bào hoàng kim trải rộng vạn trượng được ngưng tụ từ sức mạnh đức tin, toàn thân phát ra khí tức hỗn độn, giống như một vị quân vương của thời đại thần thoại.

Đó chính là quốc vương của Vĩnh Hằng Quốc Độ!

Rất nhiều thân ảnh vĩ ngạn biểu lộ vẻ mặt kính cẩn, không dám bất kính.

Quốc vương nhìn thoáng qua vết tích tử vong của tộc nhân, sau đó từ từ tiến vào Tử Vi Cổ Tinh.

Bản lĩnh không bằng người, Vĩnh Hằng Quốc Độ không có gì để nói trước cái chết của hạt giống số hai.

Ý thức của Vô Thiên Yếm Vãn đột nhiên chấn động, tóc trắng phấp phới đầy trời, nàng ta lập tức đi theo quốc vương.

Nam tử áo trắng thánh khiết đứng sừng sững giữa tinh không từ đầu đến cuối, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ nhưng biểu cảm lại lạnh lẽ như sắt thép.

Rất nhiều đại năng bất hủ trong vũ trụ nhìn chằm chằm kẻ này, mỗi người có suy nghĩ khác nhau.

Theo bọn họ, các thiên kiêu trong thời đại kỷ nguyên này có thể chia thành bốn cấp bậc.

Thiên kiêu luôn đứng đầu bảng Vấn Đỉnh từ đầu đến cuối, người có thiên phú và chiến lực thuộc vào hàng kiệt xuất xuyên suốt thời đại Hoang Cổ đến nay, Vô Cực Nhất thuộc cấp một!

Vô Cực Nhị, Diễn Hóa Trường Khanh, Thái Sơ Bắc Vọng, ba người này thuộc cấp hai, bọn họ vẫn có khoảng cách so với Vô Cực Nhất.

Hoàng Cẩm Sương, Vô Thiên Yếm Vãn, Thần Đồ Mộng Chi thuộc cấp ba.

Các thiên kiêu còn lại tham gia tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn thuộc cấp cuối.

Nhưng chỉ mới là giai đoạn bắt đầu, cho nên các thiên kiêu đều cố gắng che giấu thực lực. Chờ đến khi Tinh Không Bỉ Ngạn chính thức khai mở, bọn hắn mới thể hiện hết sức mạnh.

Bởi vì chỉ có tám người bước vào cổ lộ ở tinh không bên bờ đối diện, có thể tiếp cận với đại cơ duyên, thậm chí còn có cơ hội nhìn trộm thiên cơ.

Chương 583: Năm mươi năm sau, cử hành đại hôn ngay lập tức! (1)

Khi ai nấy đều đang chìm đắm trong mạch suy nghĩ, dị tượng từ thế giới cổ lão lan tràn ra bên ngoài, một đoàn người Vĩnh Hằng Quốc Độ đứng sừng sững giữa tinh không, một Đạo Quân tóc bạc nhưng mặt mũi vẫn hồng hào cất cao giọng nói: “Năm mươi năm sau, Vĩnh Hằng Quốc Độ cử hành hôn lễ liên hợp Nhật Bất Lạc, thỉnh cầu mọi người hỗ trợ lan truyền thông báo này.”

Lời tuyên bố này khiến cho tinh không sôi trào, màn kịch máu chó bắt nguồn từ mối hôn sự của kẻ điên Thái Sơ đã đến hồi kết thúc rồi sao?

Người phụ nữ tóc trắng váy đen yêu mị cười không nói gì, đáy mắt lại hiện lên một tia hưng phấn không dễ nhận ra.

Quốc vương vừa tặng nàng một món thần vật kinh thiên động địa.

Đó sẽ là vốn liếng quý giá nhất của nàng, đừng nói đến việc chiếm thế thượng phong trước mặt Thái Sơ Bắc Vọng, thậm chí còn có thể đánh thắng Vô Cực Nhất.

Một khi đã như vậy, nàng chắc chắn phảiluyện hoá thành công thần vật này trong vòng năm mươi năm! Minh thể của nam nhân nhất định sẽ thuộc về nàng!

Nam tử áo trắng linh thiêng không hề biến sắc, đồng tử phát ra tia quỷ dị, khoé miệng nở nụ cười.

Hắc Dạ Quân Vương chẳng e ngại yêu ma quỷ quái gì, các ngươi cứ chờ bị ta ăn sạch đi.

…

…

Mối thông gia của Nhật Bất Lạc và Vĩnh Hằng Quốc Độ chính là đại sự khó có thể tưởng tượng.

Tin tức này giống như cơn lốc quét sạch vũ trụ, mọi tu sĩ đều chấn động và hoảng sợ.

Mà nhân vật chính lúc này lại đứng sừng sững ở Tinh cầu Bắc Vọng, đối mặt với nữ tử váy tím phấp phới trên hư không.

“Có chuyện gì?” Sắc mặt của Từ Bắc Vọng không hề thay đổi, nhìn chằm chằm nàng.

Tinh cầu Bắc Vọng có dấu vết sinh linh, sau khi được thông báo, hắn đã đoán được đó là Hoàng Ngũ Cẩm Sương.

“Cho dù ngươi có ý đồ gì, ta đều phải đoạt hôn, thi tiên cơ thể nàng ngàn vạn lần.”

Mặt mày Hoàng Ngũ Cẩm Sương vô cùng lạnh lùng, lòng chiếm hữu của nàng không cho phép chó săn vén khăn voan cho nữ nhân khác, cho dù chỉ là một hành động nắm tay cũng khiến nàng cực kỳ đau khổ.

“Hoan nghênh.”

Trong mắt Từ Bắc Vọng không hề có chút gợn sóng nào.

Hắn phát hiện bản thân không có tình cảm dục vọng, nhưng cũng có thể kiểm soát cảm xúc, không đến mức rơi vào trạng thái điên cuồng bất cứ lúc nào.

Đôi mắt xanh thẳm của Hoàng Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo như sương mai, nghiêm túc nói: “Ngươi còn nhớ rõ cự vật Thiên Xu không? Nó sắp trở lại rồi.”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng đột nhiên thay đổi.

Từ trước đến nay, hắn âm thầm tìm kiếm con quái vật khổng lồ đang nắm giữ nguồn tài nguyên của hắn, nhưng hoàn toàn vô vọng.

Nó là nhân vật duy nhất có thể uy hiếp đến thân vật và địa vị của hắn!

Quái vật khổng lồ, sứ giả chấp chưởng Thiên Xu, nó đã tận mắt nhìn thấy hắn nắm tay Hoàng Ngũ Cẩm Sương bước ra khỏi Cửu Châu, thậm chí còn tặng chìa khóa Thiên Xu cho hắn.

“Chắc chắn?”

Vầng trán của Từ Bắc Vọng trào ra sức lực hủy diệt, mắt tràn ngập sát ý ngút trời.

Hoàng Ngũ Cẩm Sương gật đầu, Thất Quan Vương không chỉ có một tên nội gián là chó săn, người còn lại có một thân phận khá cao, nắm giữ quyền lực không nhỏ ở Thiên Đình.

Mà Thiên Xu chính là không gian thứ nguyên do Thiên Đình tạo ra và đặt tại thế giới vứt bỏ.

“Nó chờ đợi suốt ba ngàn năm ở Thiên Xu, cho nên cũng không nhận ra ta. Nhưng đến giờ, nó chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ và quay về Thiên Đình.”

“Huyết mạch Hoàng Kim trong cơ thể của nó mỏng manh, nhưng quả thực là tộc nhân của Bắc Cực Thú Liệp.”

Hoàng Ngũ Cẩm Sương nhíu mày, tốc độ nói dồn dập cho thấy nàng đang vô cùng bất an.

Đương nhiên, nàng vẫn sẽ bình yên vô sự, nhưng chó săn phải đối mặt với nguy cơ bị bại lộ, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

“Bắc Cực Thú Liệp…”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng trở nên nghiêm nghị, cảm xúc hơi mất khống chế, chứng cuồng loạn sắp tái phát.

Phải giết chết!

Hắn gây thù với Bắc Cực Thú Liệp, đối phương chắc chắn sẽ không giấu giếm giúp hắn.

Tạm thời, hắn không muốn bị bại lộ thân phận, dù sao có Nhật Bất Lạc chùi đít, làm gì cũng không cần nghĩ đến hậu quả.

“Tu vi đến đâu?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Tranh Độ một bước.”

Thanh âm Hoàng Ngũ Cẩm Sương trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng

hơi dừng lại rồi bổ sung: “Tộc nhân Nhật Bất Lạc đi tiếp nhận chức vị, cũng là Tranh Độ một bước.”

“Năng lượng hư vô trong không gian Thiên Xu chỉ có thể dung nạp Tranh Độ một bước, nếu không thì sẽ tự động sụp đổ.”

Đôi mắt thâm thúy của Từ Bắc Vọng chứa đầy lệ khí, hắn không nói gì mà biến thành sao băng sáng chói, sau đó bay về nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

“Tiện…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương định nói lại thôi, nàng đứng sừng sững trong cuốn họa quyển mênh mông mờ mịt nhưng lại không trọn vẹn, sau đó khoan thai đi theo phía sau.

…

…

Trong di tích vũ trụ, thiên thạch vỡ nát rải rác khắp nơi, khí tức không xác định cuồn cuộn lơ đãng.

Một người phụ nhân có vầng trăng toả sáng trên đỉnh đầu đang cúi đầu cung kính, không dám thở mạnh.

Trước đó, nàng có thể vui đùa vài câu, nhưng bây giờ cũng không có dũng khí đó, nếu không cẩn thận sẽ bị giết chết ngay tức khắc

“Minh vật đâu?”

Sao băng lấp lánh, lơ lửng ở đỉnh tinh không, quan sát Bạch Nguyệt Quang.

Đã hàng trăm năm trôi qua, những chuột tầm bảo lang bạt ở vũ trụ di tích, chắc hẳn sẽ có rất nhiều thu hoạch.

Bạch Nguyệt Quang lấy chiếc nhẫn trữ vật ra, bên trong chỉ có bảy mảnh vật chất được bao phủ trong sương mù màu xám.

“Người càng ngày càng ít, chỉ còn mười mấy tên….”

Nàng cẩn thận giải thích.

Hàng vạn ánh sao bao quanh nhẫn trữ vật, sao băng lại xuất hiện ở bầu trời tinh không trong nháy mắt.

Bảy kiện vật liệu hóa thành bột mịn, Minh kỳ có thêm ba mươi mốt đóa hoa Bỉ

Ngạn, tổng cộng chưa đủ năm mươi đóa hoa Bỉ Ngạn.

Chắc chắn không lay chuyển được hai cường giả Tranh Độ một bước.

Thiên Đế đỉnh phong muốn tiến thêm một bước kia, kể cả phôi thai thiên đạo sở hữu thiên phú nghịch thiên cũng cần đến mấy ngàn năm, mà Bạch Nguyệt Quang ước chừng cần hai mươi lăm vạn năm.

Hắn ta có thể giết chết Thiên Đế bằng một chiêu, dùng toàn lực chôn vùi Thiên Đế đỉnh phong, nhưng không thể làm gì Tranh Độ.

“Ngươi vẫn còn đi theo ta?” Từ Bắc Vọng lạnh lùng quan sát, quay đầu nhìn vũ trụ mênh mông.

“Điều này có liên quan tới ta, ta không thể chỉ lo cho bản thân.” Bức họa quyển hiện lên, Hoàng Ngũ Cẩm Sương khẽ úp mở đôi môi đỏ mọng, bình tĩnh nhìn hắn.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hơi mơ hồ, tuy hắn kháng cự nữ nhân này, nhưng từ đầu đến cuối, hắn không muốn thấy nàng tự làm hại bản thân.

Chương 584: Năm mươi năm sau, cử hành đại hôn ngay lập tức! (2)

Màn trướng Minh Hà toả sáng rạng rỡ, sương mù xanh thẳm che khuất chín tầng trời, vô số tiên sứ biểu lộ rạng rỡ, cung kính cúi đầu.

Vạn cổ vẫn chưa kết thúc, nhưng hắn là nhân vật độc nhất vô nhị, tồn tại cùng thiên địa, tồn tại cùng nhật nguyệt.

Trời quang mây tạnh, ánh nắng xán lạn.

Thiên Cung đứng sừng sững trên mây vàng lộng lấy, toát ra uy thế hùng vĩ, uy nghiêm, thần thánh.

Mặc nam tử áo trắng thánh khiết khoanh tay đứng sừng sững, trước mặt hắn là một vị Đạo Quân đội mũ quan tinh thần, một trong những trợ thủ đắc lực của chủ nhân Thiên Đình, cũng là hạng người đức

cao vọng trọng trong Nhật Bất Lạc.

“Tại sao lại muốn đi nơi xó xỉnh Thiên Xu này?”

Đạo Quân nghi ngờ.

“Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể cảm nhận được cơ duyên.”

Từ Bắc Vọng lạnh mặt, dường như có vẻ không kiên nhẫn.

Ầm!

Chìa khóa lấp lánh lơ lửng, Đạo Quân liếc hắn một cái, sau đó bước vào Thiên Cung.

Một ngôi sao băng lao ra khỏi Thiên Cung, bay nhanh ở vũ trụ Tinh Không, chạm vào bức tường chắn mới từ từ dừng lại.

Bức họa quyển đứng chờ một hồi lâu, thân ảnh váy tím tao nhã nhẹ giọng nói: “Ta có thể giúp ngươi.”

Từ Bắc Vọng đắn đo, con ngươi sắc bén, trầm giọng nói: “Chỉ một lần này.”

Hắn biết một mình hắn không thể xử lý được hai kẻ Tranh Độ, nếu tiếp tục trì hoãn thì chỉ sợ sẽ bỏ mất thời cơ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp mắt, khóe môi cong lên.

Nàng thu hồi bức họa quyển, đôi mắt xanh ngọc nhìn Từ Bắc Vọng.

Mặc dù chỉ có một cái chìa khóa, nhưng hai người đều có âm dương nhị khí, bản nguyên có thể hợp thành một thể trong thời gian ngắn.

Tinh không quạnh hiu trong nháy mắt, sinh trưởng rồi suy bại, cường thịnh rồi diệt vong, lặp đi lặp lại, liên tục thay phiên nhau hiện lên.

Khí tức của nữ tử váy tím và nam tử áo trắng dần dần dung hợp, âm dương nhị khí quấy nhiễu đại đạo, chìa khóa vỡ thành bột mịn trong nháy mắt, hai người biến mất ở tinh không.

….

….

Trong một vùng không gian tràn ngập tiên hà (mây) và nước biển xanh thẳm cuồn cuộn, tại một bậc thang bao phủ trong phù văn cổ

xưa.

Đây là bài thử nghiệm đạo tâm!

“Từ tiên tử, vị trí đứng đầu chính là của ngươi rồi.”

“Đom đóm sao dám so bì độ sáng với ánh trăng? Từ tiên tử ở đây, chúng ta chỉ có thể tranh đấu hạng hai.”

Rất nhiều thiếu niên khoảng hai mươi tuổi đứng sừng sững dưới cầu thang, tất cả bọn hắn đều đang nịnh hót một nữ tử váy lông.

Nàng ta có mái tóc dày mượt như thác nước, trên đó được cài cắm chín cây trâm phượng hoàng, khoác trên mình bộ y phục sơn hà cẩm tú lộng lẫy, khí chất thanh tao lịch sự, cử chỉ hào phóng nhã nặn.

Từ Tử Huyên chính là thiên kiêu sáng chói của Từ gia ở Cửu Châu trong thế hệ này, năm nay vừa tròn mười chín tuổi!

“Thái tổ lão nhân gia nhà ta đã từng đi lên đỉnh của cây cầu thang này chỉ trong nháy mắt, ta nhất định không thể quá mất thể diện được.”

Đôi mắt hạnh của nữ tử ngập tràn kiên định.

Cổ thú không lồ tựa như một con trăn đang cố thủ trên vòm trời, đôi mắt đỏ rực to quan sát khắp mặt đất.

Tầm mắt của nó bao quát một khoảng không gian hư vô, nơi đó có vô số người thí luyện tại thế giới bị vứt bỏ.

“Phải trông coi nơi này suốt ba ngàn năm đằng đẵng…”

Thanh âm ủ rũ vang lên, vòm trời xuất hiện gợn sóng, một lão giả mặc áo bào đạo sĩ giản dị đứng sừng sững trong những tầng mây, mái tóc vàng thưa thớt bay phấp phới, tinh thần cực kỳ uể oải.

Bởi vì phạm phải tội lỗi không thể tha thứ, ông ta bị Thiên Đình giáng chức, phải trấn thủ Thiên Xu suốt ba ngàn năm, không được phép trở lại Tiên giới trong khoảng thời gian đó.

“Ha ha…”

Cổ thú khổng lồ có chút vui vẻ khi thấy người gặp họa: “Đến lượt ngươi chịu khổ rồi.”

Sau khi trông giữ nhóm thiên kiêu cuối cùng này, nó sẽ được quay về

Bắc Cực Thú Liệp.

Lão giả tóc vàng bễ nghễ trông xuống những người trẻ tuổi hứng thú leo lên bậc thang một cách vô cùng, chỉ biết chán nản nói: “Nhật Bất Lạc chúng ta đã xuất hiện một người sở hữu đạo tâm vô địch trong vũ trụ, nghiền áp quốc vương của Vĩnh Hằng Quốc Độ, nhận được Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể trong truyền thuyết!”

Cổ thú khổng lồ không khỏi hoảng sợ, hiển nhiên đã bị chấn động, cung kính nói: “Hạng người tầm thường không có chí tiến thủ như chúng ta, chỉ có thể cúng bái nhân vật siêu việt này thôi.”

Lão giả tóc vàng vô cùng vinh dự, tùy ý hỏi: “Ba ngàn năm nay, ngươi có phát hiện hạt giống nào tốt trong thế giới bị vứt bỏ không?”

Quái vật khổng lồ suy tư một lát, hắn đã từng gặp hàng vạn thiếu thiên trẻ tuổi tinh thần phấn chấn nhưng trong đầu chỉ hiện lên hai thân ảnh.

Thiếu nữ lạnh lùng mặc váy tím, thiếu niên tuấn tú mặc áo bào trắng, bọn họ đã phá tan đủ loại kỷ lục ở Thiên Xu, là sự tồn tại rực rỡ nhất trong số hàng vạn người trẻ tuổi.

“Từ Bắc Vọng, đạo tâm của hắn không có chút tỳ vết nào, từng vượt qua thang trời mà cứ như giẫm trên đất bằng.”

Ký ức của con thú khổng lồ vẫn còn rất mới mẻ, muốn xem thử thiếu niên này có thể tạo nên tiếng tăm trong chư thiên vạn vực hay không.

Theo góc nhìn của nó, Từ Bắc Vọng rất có thể sẽ đi lên bảng Vấn Đỉnh, tiếp cận cảnh giới Lạc Thần, dù sao thì thiên phú và đạo tâm của hắn cũng vô cùng.

“Bắc Vọng…”

Lão giả tóc vàng nhíu mày, sao lại có cùng tên với tên điên của Thần tộc vậy?

Rồi đột nhiên.

Một cột sáng xuyên thủng vòm trời, tiên hà như bị nghiền nát, tựa như quỷ chủ giáng lâm, trận trận gió lạnh nổi lên, sức mạnh hủy diệt càn quét khắp nơi.

Hai đại năng Tranh Độ phát lạnh cả người, bọn họ đều có một dự

cảm bất thường, nhanh chóng vượt qua ngàn vạn dặm, tiến gần cột sáng đang phát ra khí thế mạnh mẽ.

“Là ai?”

Sắc mặt của lão giả tóc vàng trở nên nghiêm trọng, phô bày pháp thân vô cùng uy nghiêm của mình.

Hào quang hoàng kim trải dài đến hàng vạn trượng, chiếu rọi hư vô, phảng phất như người khổng lồ từ thuở khai thiên lập địa.

Biến hóa đột ngột này đã khiến vô số người trẻ tuổi trong thế giới bị vứt bỏ cảm thấy hoảng loạn.

Cột sáng tiêu tán, thân ảnh thánh khiết đứng chắp tay sau lưng, phong thái tôn quý như Thần Đế muôn thuở, bên cạnh hắn là nữ tử váy tím tuyệt đại vô song, lạnh lùng thanh lịch giống như thánh nữ đến từ thời kỳ thần thoại.

Hai người lẳng lặng liếc nhìn trời đất, âm dương sinh sôi liên tục tuần hoàn không dừng, đây cũng là một loại sức mạnh nghiền nát tất cả mọi thứ.

“Hạt giống số 1?” Lão giả tóc vàng thở phào nhẹ nhõm, đáy mắt có vẻ kính cẩn. Thân phận của ông có chút thấp hèn, cho nên không dám kêu thẳng tên của hắn ta.

Tại sao lại có dư nghiệt của Thất Quan Vương đứng bên cạnh?

Chẳng lẽ là…

Lão giả tóc vàng vô cớ hưng phấn, chẳng lẽ là hạt giống số một định lừa Hoàng Cẩm Sương vào Thiên Xu, sau đó liên hợp với mình để giết nàng ư.

Vậy là hắn sẽ lập được công lao to lớn rồi!

Chương 585: Ta cho ngươi (1)

“Là các ngươi?”

Cổ thú khổng lồ cực kỳ kinh sợ cực kỳ, ánh mắt ngập tràn vẻ khó tin nồng đậm.

Cổ Đế!

Mới ba trăm năm, sao có thể chứ!

Nó cứ tưởng mình đã quá hoảng hốt quá sinh ra ảo giác, nhưng khí tức Đại Đế không thể nào làm giả được, tên nhà quê đến từ thế giới bị vứt bỏ lại khủng bố đến vậy ư?

Trong không gian thuộc về Cửu Châu, nội tâm của đám người trẻ tuổi đều bị chấn động mãnh liệt, người nào người nấy khó có thể kiềm chế sự hưng phấn, lục tục quỳ rạp xuống đất.

Chính là nhân vật truyền kỳ của Cửu Châu!!

Dung mạo của người này giống như đúc trong bức họa cuộn tròn, nhưng hiện giờ lại càng thêm rực rỡ lóa mắt, khí tức vĩ ngạn này đã vượt quá phạm vi nhận thức của bất cứ ai.

“Thái Tổ!”

Cơ thể mềm mại của Từ Tử Huyên khẽ run rẩy, nàng ta nước mắt lưng tròng, không có điều gì có thể khiến nàng kích động hơn bây giờ.

Năm tháng xoay chuyển, Thái Tổ vẫn là thiếu niên kiên định như trăng, cứng rắn như ngọc, vĩnh viễn sẽ không già yếu.

“Thái Tổ, cháu gái xin dập đầuvới người…”

Đại não của Từ Tử Huyên trở nên trống rỗng, nàng ta chỉ biết rơi lệ, dập đầu bái lạy về phía nơi xa xôi.

Thái Tổ không có con nối dõi, các nàng xuất thân từ các mạch khác nhau của ừ một mạch khác của Từ phủ, nhưng con cháu đời đời vĩnh viễn khắc ghi thân ảnh này.

Đôi mắt thâm thúy của nam tử áo trắng dần dần hiện lên một tia cô đơn trống rỗng, đường thẳng trên trán ẩn chứa táng thổ chìm nổi, trông hắn tựa như một pho tượng tử thần khủng bố nổi lên từ địa ngục.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ khép mắt lại, nàng biết chó săn không có tình cảm, tất nhiên cũng sẽ không để ý đến sống chết của những người trẻ tuổi ở Cửu Châu.

Nàng cảm nhận sự dao động linh khí trong khu vực, một cây trâm trong suốt bay nhanh xuống, đạo pháp vô biên vô hạn bao vây lấy đám người Từ Tử Huyên lại bên trong.

“Rốt cuộc các ngươi muốn làm cái gì?”

Cổ thú khổng lồ trở nên căng thẳng, nội tâm nảy sinh một suy đoán khủng bố.

Năm hai mươi tuổi, kẻ này từng đi vào Thiên Xu, căn bản không có huyết mạch của Nhật Bất Lạc, nhưng bây giờ…

“Giết ngươi.” Đáy mắt của nam tử áo trắng hiện lên một ý cười tàn nhẫn.

Trong phút chốc.

Một đóa hoa Bỉ Ngạn trắng tuyết tinh khiết xuất hiện từ hố đen vũ trụ, tạo ra cơn chấn động lan tràn bốn phương tám hướng, chôn vùi tất cả mọi thứ.

Ầm ầm!

Thần sắc của Từ Bắc Vọng trở nên cuồng loạn, Táng Công cấm kỵ phát động, Táng khí vô biên vô tận bám lên trên đóa Vương hoa Bỉ Ngạn.

Đây là một đòn tấn công kinh khủng nhất mà hắn chưa bao giờ sử dụng.

“Muốn tiêu diệt thế giới sao?”

Vô số người trẻ tuổi trong thế giới bị vứt bỏ đều run rẩy, quỳ trên mặt đất lạnh lẽo, giống như đang chuẩn bị hứng chịu kiếp nạn tận thế, đồng thời cũng cảm nhận được tiếng gọi của âm phủ địa ngục.

“Từ Bắc Vọng, ngươi vong ân phụ nghĩa!”

Cổ thú khổng lồ vô cùng giận dữ, đầu lâu khủng bố bùng nổ huyết khí tận trời, giống như cơ thể của nó đang có hàng vạn Chân Long bay ra từ trong mà lên trời.

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ, mỗi một lần va chạm đều sẽ đè hư không xuống.

Nó biết rõ chân tướng của một sự việc có thể khiến cho chư thiên vạn vực sởn gai óc, cho nên nhất định sẽ bị diệt khẩu.

Một tia ảm đạm chợt lóe qua đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương, sau đó lại khôi phục lại sắc thái lạnh lùng trước sau như một.

Chiêu thức này của chó săn nhất định có thể giết chết nàng ngay tức khắc.

Nàng không thể khăng khăng giữ nguyên chấp niệm muốn bảo vệ chó săn được nữa, nàng phải thử đối xử với hắn một cách ngang hàng, nếu không sẽ vĩnh viễn không thể trị bệnh cho hắn.

“Ầm!”

Lực lượng hủy diệt hoà lẫn với táng khí trong đóa hoa Bỉ Ngạn đang dần dần ăn mòn mọi thứ, mỗi khi va chạm vào con vật khổng lồ, không gian Thiên Xu đều sụp đổ một nửa, những người trẻ tuổi trong hàng tỉ dặm đều trở thành bộ xương khô.

“Không thể, hắn…”

Con thú hét lên một cách thảm thiết, nó căn bản không thể chống lại loại sức mạnh hủy diệt bá đạo như thế này, chỉ biết trơ mắt nhìn một đám mây đen ăn mòn linh hồn, sự sống của chính mình dần dần tan biến/

Trận đại chiến vừa mới bắt đầu đã kết thúc, một bộ xương dài trăm vạn trượng rơi vào biển rộng, đến một giọt máu cũng không còn.

“Phụt ----”

Thân ảnh thánh khiết đẫm máu, tóc tai bù xù, khí tức uể oải, một đòn đó gần như tiêu hao hết toàn bộ táng khí của hắn.

“Sao lại thế này?”

Sắc mặt của lão giả tóc vàng trắng bệch, đại não rơi vào trạng thái chết máy.

Đường đường là Tranh Độ một bước, nhưng lại giống như con kiến không thể chịu nổi một đòn. Chuyện này chắc chắn sẽ làm chư thiên vạn vực sôi sục, khiến các Thần tộc Hoàng Kim chấn động.

Nói không hoài nghi là giả, nhưng hắn là tộc nhân của Nhật Bất Lạc, sao có thể động tay với tên điên Thái Sơ chứ? Hắn chính là thiên kiêu cái thế duy nhất của Thần tộc!

“Giết ngươi!”

Từ Bắc Vọng cười một tiếng, con ngươi màu đỏ như ma chủ thời hoang cổ, mái tóc vàng tùy ý bay phấ phới.

Sinh mệnh của rất nhiều Cổ Tinh hiện lên, một chùm ánh sáng rực rỡ hơn cả mặt trời làm cho chiến trường đầy hoang tàn này gần như bị thiêu cháy, cơn chấn động khủng bố quét qua đại dương mênh mông.

“Ta cho ngươi.”

Giọng nói mát lạnh tựa như châu ngọc rơi xuống đất, cũng không bất kỳ ngữ điệu gì.

Một bàn tay mềm mại trắng sáng vươn ra.

Từ Bắc Vọng im lặng, nhưng trình độ của kẻ địch trước mắt quá mạnh, hắn lại nhất định phải trấn giết đối phương.

Hắn do dự một lát, sau đó giơ ngón tay chạm vào da thịt nhẵn nhụi lạnh như băng. Mười ngón tay nắm chặt, lòng bàn tay của Đệ Ngũ Cẩm Sương dần trở nên ấm áp.

Ầm ầm!

Bản nguyên ” m” trong vũ trụ nhanh chóng vận chuyển, lực lượng Đại Đế của nữ tử váy tím không ngừng chảy về phía nam tử áo trắng.

Đây mới chính là khả năng tuyệt vời nhất của m Dương Đạo Thể!

Pháp lực của Đệ Ngũ Cẩm Sương rơi xuống cảnh giới Nhân Tiên, tay áo tung bay, thân ảnh duyên dáng tiến vào bên trong hoạ quyển không trọn vẹn tròn, sợ bị khói lửa chiến tranh lan đến.

Nàng có sự tin tưởng không chút nghi ngờ với chó săn, một khi chó săn bị cắt đứt đạo thể “Dương”, thì tu vi của nàng sẽ vĩnh viễn không có khả năng khôi phục.

“Giết!”

Từ Bắc Vọng điên cuồng cười to, hàng vạn ánh sao trào ra từ cơ thể, từng giọt từng giọt huyết dịch hoàng kim bốc cháy, đủ loại Đạo khí hàng đầu vắt ngang trên vòm trời.

Chương 586: Ta cho ngươi (2)

Ầm ầm!

Vực thẳm Lâm Thiên, vô số chiến xa cổ thuyền sừng sững trên hư

không, mọi thế lực trong Cửu Châu đều đang thủ hộ ở nơi này.

Đột nhiên màn đêm buông xuống, bóng tối vô tận lan tràn, từng thân ảnh bị quăng ra ngoài.

“Bị sao vậy?”

Một vị Bán Bộ Chí Tôn hoảng sợ, đó chính là Hoàng đế Sở quốc, Khương Vô Kỵ.

“Thiên Xu sụp đổ, cỏ cây điêu tàn, tất cả đều bị ăn mòn…”

Một thiếu niên tái nhợt mặt mày, nghĩ lại mà phát sợ, âm thanh không ngừng run rẩy.

Cái gì?

Khắp nơi chìm trong yên tĩnh, không có chút tiếng động nào.

Vô số cường giả trố mắt đứng nhìn, rung động đến độ khó mà tin được!

Thiên Xu đã tồn tại ít nhất mấy vạn năm, nhưng lúc này lại không còn tồn tại thứ gì?

“Trời xanh tức giận sao?”

Khương Vô Kỵ hoảng sợ, bất lực tựa như một dân chúng yếu đuối bình thường.

“Không!”

Đôi mắt của Từ Tử Huyên liên tục lóe sáng, nàng nói đầy khí phách: “Đó là kiệt tác của Thái Tổ!!”

Tất cả những người tham gia tranh tài tại Thiên Xu đều hưng phấn không thôi, hình ảnh đó đã khắc thật sâu vào trong đầu bọn họ, trọn đời không thể biến mất!

Quái thú khổng lồ cổ xưa sao mà không mạnh được! Nó chính là sự tồn tại độc tôn, là chúa tể của hết thảy vạn vật bên trong Thiên Xu, nhưng thế thì sao chứ?

Cái gì mà ý chí của trời đất, tất cả đều phải thần phục ở dưới chân của Thái Tổ Từ gia!!

“Con quái thú khổng lồ kia đã bị Thái Tổ nghiền nát chỉ trong một

chiêu, giống như mổ heo giết chó vậy!"

Từ Tử Huyên vẫn còn đắm chìm trong sự vui sướng, âm thanh tràn ngập sự sùng bái và kính ngưỡng.

Ầm!

Vô số người kinh sợ đến độ rợn tóc gáy, con quái vật khổng lồ kia ít nhất cũng sống được mấy vạn năm ấy, thế mà lại không chịu nổi một kích.

Ai nấy tiếp tục liên tưởng tới dị tượng hơn một trăm năm trước, chẳng lẽ Từ ác liêu đã là đại nhân vật cao cao tại thượng trong chư thiên vạn vực rồi sao?

"Ta còn nhìn thấy Tổ nãi nãi Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng chung một chỗ với Thái Tổ, nàng ta xinh đẹp cực kỳ."

Từ Tử Huyên đi vào trong liễn xa của thế lực Từ phủ, nói với các người thân.

"Thái Tổ hạnh phúc là tốt rồi..."

Rất nhiều tiểu bối cảm thấy vô cùng tự hào.

...

...

Dưới bầu trời đầy sao mênh mông, bức tranh không trọn vẹn biến mất trong vũ trụ, Đệ Ngũ Cẩm Sương vén mái tóc đen, khóe môi ngậm ý cười nhè nhẹ.

Tuy rằng chỉ ở chung mấy canh giờ với chó săn nhưng nàng lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng, đồng thời cũng tin tưởng bản thân chắc chắn có thể trị hết cho hắn.

Sau khi chân chính mất đi, nàng mới hiểu được sự đau khổ tê tâm liệt phế này, càng quý trọng nam nhân trước mắt hơn.

Nam tử áo trắng dính đầy máu phiêu bạt trong vũ trụ không bờ bến, toàn thân được bao phủ bởi mười gốc tiên dược truyền thuyết, vô số dược tính chậm rãi điều dưỡng cơ thể của hắn.

Hắn ta hiện đang rất yếu ớt, nhưng không có kẻ nào trong ngân hà này dám đến gần cả.

Kẻ điên Thái Sơ, hắn rốt cuộc đã làm nên kỳ tích gì thế này!!

Một bộ hài cốt bay dập dềnh ở nơi xa xa, một bộ còn lại bị chia thành năm mảnh, toàn bộ nhục thể đều bị năng lượng vật chất từ từ nghiền nát…

Hai đại năng khi còn sống là Tranh Độ một , cứ như thế mà ngã xuống?

Đại diện của Thiên Cung là người đi đến đầu tiên, phát hiện Thiên Xu sụp đổ thành bột mịn, nhiều nhân vật quyền lực nhanh chóng bay tới, sợ kẻ điên Thái Sơ bị chôn vùi ở đây.

Nhưng hình ảnh trước mắt lại khiến bọn họ ngây dại, chậm chí chết lặng, hai chữ "rung động" đã không đủ để miêu tả cảnh tượng này nữa rồi.

Chiến lực đáng sợ như thế, từ xưa đến nay chưa ai gặp qua bao giờ.

"Tại sao?"

Một thân ảnh vĩ ngạn đội tử kim quan bước ra, chính là vị Đạo Quân đã đưa chìa khóa của Thiên Xu cho Thái Sơ Bắc Vọng.

"Muốn giết thì giết thôi."

Thân ảnh thánh khiết nở nụ cười, đáy mắt không chút kính sợ não, chỉ cười đầy lạnh lẽo tàn nhẫn.

Tất cả những lời muốn nói đều bị đạo quân nuốt xuống, so đo gì với một kẻ điên chứ?

Huống hồ với năng lực mà kẻ điên này biểu hiện ra ngoài, nếu Thiên Đình dám công khai trách móc, nhất định lão tổ tông của Tộc Thái Sơ thị bọn hắn sẽ tự mình ra ngoài.

Nghe tin, các thần tộc Hoàng Kim đều lục tục chạy đến đây, dị tượng che lấp cả sao trời, mơ hồ có vài thân ảnh hóa thạch sống.

Bọn họ đã sống hơn triệu năm, đã trải qua thời đại Hoang Cổ, thời đại Thần Thoại, thời đại Thái Cổ, nhưng cũng rất hiếm khi chứng kiến được sự kỳ lạ này.

Đại đế thật sự có thể giết chết Nhất Bộ Tranh Độ sao?

Còn là hai cái!

Phá vỡ kỷ nguyên?

Một thời đại kỷ nguyên sao có thể xứng với kẻ điên Thái Sơ?

Kỷ nguyên cùng lắm chỉ mấy chục vạn năm, nhưng kẻ điên Thái Sơ chính là sự tồn tại độc nhất vô nhị trong ngàn vạn năm qua, sức mạnh cực hạn mà hắn có thể bộc phát thực sự quá kinh khủng.

Vào lúc mọi người ở đây vẫn còn hết sức rung đông, toàn bộ tinh không đều chuyển đỏ, một loại vật chất năng lượng không xác định đang lượn lờ….

Về phía Linh giới!

Biến cố bỗng nhiên xảy ra, khiến rất nhiều tộc nhân Thần tộc Hoàng Kim, một ít đại lão cấp bậc hóa thạch sống lập tức đến Linh giới.

Với kinh nghiệm của bọn hắn, cùng với sự luân phiên của năm tháng, năng lượng không rõ này nhất định là đến từ vũ trụ không xác định.

Có thần vật xuất hiện!

Thần vật không thuộc về vũ trụ này!

Ầm ầm!

Chư thiên vạn vực nhấc lên gợn sóng kéo dài hàng vạn trượng, vô số nhân vật Chí Cao Bất Hủ nhanh chóng chạy đến Linh Giới để tìm kiếm sự thực.

Vũ trụ sôi trào, những nhân vật đã từng đi đến bờ bỉ ngạn ở bầu trời đều hiện thân,. bọn hắn gần như là si mê đối với vũ trụ không biết này.

Một ngôi sao chổi kéo theo tia sáng dài hàng tỉ trượng, đi về phía Linh giới.

Chương 587: Bia đá bí ẩn, hai tay dâng lên tôn thượng (1)

Linh giới rộng lớn bao la, khí tức điềm lành mịt mù, một vầng trăng sáng xuất hiện giữa trời đất, soi rọi đại dương đỏ tươi chập trùng bao phủ khắp thiên địa.

Ầm ầm!

Một nam tử cương nghị mặc áo giáp uy nghiêm đứng sừng sững ở vòm trời, thần niệm trong ngân hà đang điên cuồng hội tụ.

Mỗi một đại đạo chân ngôn đều sinh ra từ vũ trụ, khí tức liên miên không dứt, giống như mãi mãi không có điểm kết thúc.

Một tấm bia đá đỏ sẫm trôi nổi trên đỉnh đầu nam tử, kích thước của nó chỉ lớn bằng một bàn tay, nhưng lại có thể tạo ra dao động cuồn cuộn, sau đó nhanh chóng biến mất.

Cả thế giới chợt yên tĩnh, thần hồn của hàng vạn vạn sinh linh tại chín ngàn đạo vực trong Linh giới không khỏi run rẩy, người nào người nấy đều hít thở không thông.

Một góc bia đá thần bí kia, khiến bọn họ tự động cảm thấy kính sợ không thể diễn tả nổi!

“Sở chiến thần…”

Vô số người yên lặng cầu nguyện, hy vọng sự kiêu ngạo của Linh giới có thể thuận lợi siêu thoát.

“Đây là thiên phú khí vận, trước giờ chưa từng có động tĩnh gì, thật vượt quá tưởng tượng.”

Tại một tông phái bên trong thâm sơn cùng cốc, Vũ Chiếu khoác khăn quàng thêu hoa văn áng mây trên người, đôi mắt phượng tràn ngập vẻ hâm mộ.

Hiện giờ, bà ta vẫn chỉ là tu sĩ Giải Ách cao phẩm, thậm chí không thể bước vào cảnh giới Nhân Tiên, vẻn vẹn một đệ tử nội môn trong tông phái.

Triều Khuynh Tuyệt tuyệt đẹp tuyệt trần khẽ khàng gật đầu, ánh mắt khao khát và không cam lòng trước sự thật cũng hướng về nơi đó.

Tuy rằng đã thoát khỏi kiếp đào mỏ quặng, nhưng với thân phận là đệ tử nội môn, các nàng phải luôn hành xử cẩn thận cùng nơm nớp lo sợ mỗi phút mỗi giây. Cuộc sống khiêm tốn này phiền muộn đến mức, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy từ đầu đến cuối.

“Sở chiến thần sẽ bái nhập vào đạo thống cao nhất ư?”

Vũ Chiếu thì thào nói nhỏ, giọng điệu tràn đầy kính ngưỡng đối với cường giả.

Loại dị tượng chưa từng xảy ra trước đây, tất cả đều xuất hiện vì Sở chiến thần. Hắn đã dùng khí vận của mình đã phác hoạ đại đạo vũ trụ, cho nên nhận được một kiện Thần vật như là phần thưởng.

“Sở chiến thần là tín đồ thành kính của nam nhân kia…”

Triều Khuynh Tuyệt bỗng nhớ đến chuyện gì đó, giọng điệu tràn ngập vẻ khó tin.

Ánh mắt của Vũ Chiếu cũng loé lên một tia hoảng hốt, bà vẫn luôn cảm thấy điều này vô cùng hư cấu, thậm chí còn nhiều lần hoài nghi đây là bịa đặt.

Nếu Từ ác liêu thật sự kinh hãi thế tục như thế, thì tại sao bọn họ chưa bao giờ nghe qua tên của hắn?

Nhưng vào lúc này.

Bùm bùm!

Một luồng khí tức giống như uy áp của thiên địa bao phủ lấy mảnh đất này, như thể tai ương kiếp nạn buông sẽ ập đến bất cứ lúc nào, sau đó hủy diệt cả Linh giới này.

Vô số sinh linh đều cảm thấy sợ hãi mà không hiểu vì sao, ai nấy đều phải run rẩy trước khí tức cường đại đến nhường này.

Những sự tồn tại kiên cố khó có thể miêu tả, hoặc là các khối hóa thạch sống đến từ thời đại Thần Thoại đến giờ, một chút khí tức của mỗi người số đó thôi cũng có thể ép nát Linh giới.

Quy tắc các cường giả trên Thiên đế không thể giáng lâm Linh giới cũng hoàn toàn vô dùng, bởi vì các Đạo Quân có thể nghiền nát quy tắc vũ trụ, sau đó tung hoành không cố kỵ!

Dị tượng vô tận vừa mới phóng ra quá kinh người, kết nối trực tiếp với vũ trụ tinh không, mỗi một góc trong thiên địa đều bị nhấn chìm trong biển cả uy áp của các cường giả.

Sinh linh ở Linh giới mơ mơ màng màng, tất cả đều quỳ xuống đất, sắc mặt sợ hãi đến tột độ!

Sở chiến thần đột phá dị tượng, thế mà hấp dẫn được cả đại năng của cả chư thiên vạn vực!

“Hình như là Bia đá Công Đức…”

Một kẻ đứng đầu vũ trụ đưa ra suy đoán.

Các hóa thạch sống đều không khỏi giật mình, loại bia đá này dùng để ca công tụng công đức của người sống, không biết những người được ghi lại trên tấm bia đó chính là những sự tồn tại tuyệt đỉnh tại vũ trụ không rõ sao?

Các Thần tộc Hoàng Kim lần lượt đến đây, dị tượng mạnh mẽ rộng lớn nhất trong lịch sử lan tràn đến bên rìa vũ trụ, chư hùng nhìn chằm chằm lấy một góc của tấm bia đá này.

Một món đồ tầm thường ở vũ trụ không xác định cũng có thể khiến toàn bộ chư thiên vạn vực chạy theo như vịt.

Vô số cường giả đạt đến đỉnh cao nhất từ hàng vạn năm tháng trước đó, nếu muốn bước vào cảnh giới cao thâm hơn, bọn họ chỉ có thể do thám vết tích của một vũ trụ ở bờ bên kia.

Huống hồ bia đá sừng sững này nhìn qua đã thấy không tầm thường, mơ hồ còn lộ ra vết tích công phạt cực hạn ở những năm tháng xa xôi về trước.

Nhưng các Thần tộc Hoàng Kim vẫn duy trì sự cân bằng vi diệu, không có ai chủ động đi cướp lấy.

Bùm!

Từng đoá từng đóa hoa đại đạo rơi xuống, một tôn Cổ Thần nhất trọng ra lò, nam tử áo giáp từ từ mở mắt ra.

Đứng trước tình cảnh này, thần sắc của hắn ta trở nên căng thẳng vô cùng, thậm chí tứ chi cũng dần dần lạnh lẽo cứng đơ.

Bất kỳ một người nào ở đây đều có thể tùy ý nghiền nát hắn, thậm chí còn đơn giản hơn vạn lần so với đạp chết một con kiến.

“Văn bối tình nguyện dâng lên.”

Sở Tiêu Diệp hơi khom người, giọng điệu vô cùng khàn khàn, hắn rất tự mình biết mình mà lựa chọn vứt bỏ thần vật.

Tuy rằng đây là cơ duyên mà hắn nhận được bằng khí vận, nhưng hắn đã thử dò xét bằng thần thức vô số lần mà vẫn không thể phá giải tấm bia đá như cũ.

Chương 588: Bia đá bí ẩn, hai tay dâng lên tôn thượng (2)

“Cho ta à?”

Thanh âm từ tính linh hoạt kỳ ảo vang lên, một nữ tử cao gầy yểu điệu đứng sừng sững trên bầu trời, tiên cơ ngọc cốt lưu hà tràn thuỵ toát ra phong thái tôn quý không thể với tới được.

Vô số sinh linh khắp chư thiên câm như hến, không dám nhìn thẳng vào nữ tử sáng chói này.

Phục Hi Bán Hạ của Thần tộc Phù Thổ cửu trọng!

Hạng một bảng Vấn Đỉnh của kỷ nguyên trước!

Tuy rằng chất lượng của phôi thai thiên đạo kỷ nguyên trước có hơi kém cỏi, nếu xét vào thời đại này, có lẽ Phục Hi thần nữ chỉ có thể xếp ở hạng năm hạng sáu mà thôi.

Nhưng không thể phủ nhận, sắc thái truyền kỳ của nàng đã kéo dài suốt một thời đại!

“Tiểu bối, ngươi chắc chắn muốn cướp với ta?”

Thanh âm khẽ khàng truyền đến từ một nơi sâu thẳm trong vũ trụ, nam tử mặc áo bào màu vàng đang cầm một gốc cây đào trong tay xuất hiện một cách mông lung mơ hồ, vô số cổ thú đi theo phía sau.

Sinh linh chư thiên chấn động mãnh liệt không ngừng một lần nữa!

Thánh Vương Vạn Cổ!

Hạng nhất bảng Vấn Đỉnh của kỷ nguyên huy hoàng nhất, một sự tồn tại có một không hai của Bắc Cực Thú Liệp, sinh linh kỷ nguyên cao cấp nhất với bản thể là một cánh hoa đào.

Dần dần, các đại nhân vật cấp bậc truyền thuyết đều giáng lâm, chiến tích huy hoàng của mỗi một người đều được khắc sâu vĩnh viễn trong lịch sử vũ trụ.

Mà Vô Cực Nhất và Vô Cực Nhị đang đứng một góc ở trên bầu trời đầy sao lại có chút ảm đạm không màu.

Linh giới chưa bao giờ rầm rộ đến thế!

Vô số thân ảnh vĩ ngạn cố gắng ngăn chặn khí tức dao động vì sợ làm sụp đổ cả chín ngàn đạo vực, tạo thành tội nghiệt không thể cứu nổi.

Rồi đột nhiên.

"Ai dám cướp đồ của ta?"

Thanh âm đại đạo dập dờn ở vũ trụ ngân hà mơ hồ, một ngôi sao băng sặc sỡ lướt qua trong nháy mắt.

Thân ảnh thánh khiết sừng sững ở giữa bầu trời, ánh mắt ẩn chứa ý vị khó lường, hắn đi từng bước một về phía Linh giới.

Phục Hi Bán Hạ híp đôi mắt đẹp, trầm giọng nói: "Kẻ điên Thái Sơ, thực lực của ngươi còn chưa đủ tư cách…"

Tiếng nói đột ngột ngừng lại.

Bịch bịch.

Sở Tiêu Diệp đột nhiên hưng phấn cuồng nhiệt, khó tin đến cùng cực, hắn quỳ rạp xuống đất run giọng nói: "Cung nghênh tiền bối!"

Trong nháy mắt, Sở Tiêu Diệp khóc lóc tựa như một đứa trẻ, giọng nói cứ như nghẹn trong cổ họng.

Hắn vẫn luôn khắc ghi ân nghĩa của tiền bối, cho đến giờ vẫn còn rất cảm động. Rốt cuộc, hắn cũng đã được nhìn thấy sự tồn tại vô thượng này một lần nữa rồi.

"Tiền bối, nếu không có ngài thì vãn bối đã sớm trở thành xương khô trong phần mộ rồi, thứ này là của ngài."

Sở Tiêu Diệp không hề do dự mà khẽ vuốt đỉnh đầu vài cái, một góc tấm bia đá lập tức chậm chạp bay lên.

Khóe môi Từ Bắc Vọng không kiềm được cong lên, đường thẳng giữa trán hắn trào ra một chút mây đen.

Trong thoáng chốc.

Một ánh mắt cực đại lạnh lùng cực kỳ thâm thúy hiển hiện giữa hư không, từ từ chuyển động và ngưng tụ, tựa như đang giám sát toàn bộ vũ trụ.

“Dám ngỗ nghịch người của Nhật Bất Lạc, giết không ta!”

Mái tóc vàng óng của nam tử áo trắng bay phất phới giữa không trung, âm thanh tế tự lành lạnh chảy xuôi trong ngân hà.

Rất nhiều thân ảnh tóc vàng mơ hồ hiện thân từ một nơi sâu thẳm bên trong vũ trụ, chín vầng Đại Nhật rực rỡ có kích thước hàng vạn trượng xẹt ngang qua, phát ra khí tức nóng bỏng đến tận cùng, khiến cho các lằn ranh trong vũ trụ bỗng chốc thành tro tàn.

Bức màn trường màu ngọc bích của Thiên Cung phát ra uy thế có một không hai, dường như muốn dung luyện hết thảy bằng huyết mạch của Nhật Bất Lạc!

“Ai dám đến cướp?”

Ánh mắt của nam tử áo trắng phong hoa tuyệt đại không có chút gợn sóng nào, tựa như hắn là sự tồn tại duy nhất trong vũ trụ, liều lĩnh không ai bì nổi!

Các Thần tộc Hoàng Kim chỉ biết im lặng, những tồn tại cái thế cũng nhìn nhau không nói gì, Nhật Bất Lạc đang ở trong trạng thái dốc toàn bộ sức mạnh, khó tránh khỏi tạo ra uy thế khủng bố.

Chủ yếu là do một góc tấm bia đá này không phải do kẻ điên Thái Sơ cướp đoạt, mà là do con kiến kia cam tâm tình nguyện dâng lên, vì thế mà hắn cũng không có chút áp lực nào.

Nhìn bộ dạng khóc rống lên của con kiến đó, chỉ sợ địa vị của cha mẹ ruột cũng không so được với kẻ điên Thái Sơ.

Về ý nghĩa nào đó, đây vốn là thần vật cơ duyên của kẻ điên Thái Sơ.

Bây giờ ai dám ra tay cướp lấy, vậy thật sự là hoàn toàn đắc tội với Thái Sơ thị của Nhật Bất Lạc rồi, ngay cả Trường Sinh Bất Hủ và Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng đang phải đắn đo vô cùng.

Tại một ngọn núi hẻo lánh nhất trong chín ngàn đạo vực ở Linh giới, cả hai người Vũ Chiếu và Triều Khuynh Tuyệt đều đồng thời chấn động, đại não trống rỗng, trái tim sắp nhảy ra ngoà lồng ngực!!

Các nàng cũng đã từng ảo tưởngvề việc được bay cao trên bầu trời, nhìn chằm chằm vào vô số vì sao, và trở thành một nhân vật vang dội trong vũ trụ bao la.

Nhưng khung cảnh trước mắt này, các nàng nằm mơ cũng không

dám làm ấy chứ!

Một câu khiến cả vũ trụ không ai lên tiếng!

Mạnh mẽ đến độ hàng vạn vạn sinh linh run rẩy!

Hắn có được quyền thế khó mà tưởng tượng nổi, phảng phất như chúa thế ở tinh không.

Đây là Từ ác liêu của hiện tại?

“Hắn tùy tiện chỉ điểm một câu, chúng ta sẽ có thể siêu thoát khỏi Linh giới, có được một ngôi sao thuộc về chính mình trong chư thiên vạn vực, sống lâu mấy chục vạn năm…”

Giọng Vũ Chiếu không ngừng run rẩy, từ đầu đến cuối vẫn chưa khôi phục lại từ sự rung động.

Chính là vì đã từng đào quặng mỏ khi phi thăng, nàng mới biết được cuộc sống trong chư thiên vạn vực tàn khốc biết bao nhiêu, vượt qua mỗi một cảnh giới nhỏ gian nan như thế nào!

Rốt cuộc, Từ ác liêu đã phải trả giá những gì mới có thể có được tất cả những thứ này?

Về phần tại sao hắn lại họ Thái Sơ, Vũ Chiếu cũng không dám nghĩ đến, thậm chí ước gì ký ức ở Cửu Châu của mình bị biến mất.

“Chúng ta rất nhỏ bé.” Triều Khuynh Tuyệt luôn luôn kiêu ngạo lạnh lùng cũng chỉ biết cúi đầu, ánh mắt ngập tràn mất mát và hy vọng.

Chỉ là một ít hy vọng.

Sự thật tàn nhẫn đã sớm mài mòn góc cạnh và lòng tự trọng, nàng hy vọng Từ công tử có thể nhớ đến bạn cũ, thoáng dìu dắt một chút.

Chương 589: Bia đá bí ẩn, hai tay dâng lên tôn thượng (3)

Bầu trời đầy sao tiếp tục chìm trong tĩnh mịch, thân ảnh tinh khôi thánh khiết cầm một góc tấm bia đá trong tay, bình tĩnh liếc nhìn các sự tồn tại cái thế đang rục rịch động thủ

Đám người Phục Hi Bán Hạ và Thánh Vương Vạn Cổ đều bày ra bộ

dáng vô cùng bình tĩnh, nhưng đáy mắt đã lấp loé ánh sáng lạnh lẽo, dườn gnhuw có thể đánh tan sương mù hỗn loạn chín ngàn dặm.

Chính vì bọn hắn đã từng đến Tinh Không Bỉ Ngạn, cho nên mới vô cùng muốn tìm thêm thông tin về vũ trụ không xác định, tuyệt đối sẽ không vì Nhật Bất Lạc mà lùi bước.

Bàn về bối cảnh, ai kém hơn ai chứ?

Dù thực hư thế nào thì trận đại chiến có một không hai cũng sẽ nổ ra, những hành vi của Nhật Bất Lạc trong kỷ nguyên này thật sự rất ti tiện, cộng thêm sự xuất hiện đột ngột của kẻ điên Thái Sơ, đã sớm khiến các Thần tộc Hoàng Kim bất mãn rồi.

“Hai người các ngươi, ai luyện hóa được, thì thuộc về kẻ đó.”

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, áo bào trắng tung bay, một góc tấm bia đá xuất hiện bên người Phục Hi Bán Hạ.

Bầu không khí trong bầu trời đầy sao lập tức trở nên kỳ lạ.

Các chư hùng chưa từng nghĩ kẻ điên Thái Sơ lại độ lượng như thế này?

Trong vùng đất tịnh thổ ở phía trên vầng Đại Nhật huy hoàng, rất nhiều lão quái vật tóc vàng cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Mà tại thế giới băng tuyết ở một chỗ xa xôi, một con mèo béo mở to đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm mảnh vỡ. Nó từng sớm chiều ở chung với tiểu phôi đản, có thể cảm nhận được trạng thái của đối phương.

Hắn thích dùng cách diễn đạt nhẹ nhàng nhất để tàn nhẫn nhục nhã người khác.

Phong thái này đã khôi phục một chút rồi, chẳng lẽ là do tấm bia đá đó?

“Đại phôi đản!!!” Nó thét lên một tiếng chói tai cứ như bị điên.

Y phục trắng tuyết của Phục Hi Bán Hạ tung bay trong không trung, nàng ta xoa dịu tâm trạng thất thường, thi triển đạo pháp bí ẩn nhất, nhưng dù thế nào cũng không thể tác động vào tấm bia đá được.

Nốt ruồi đỏ ở mi tâm nàng phát ra hào quang rực rỡ, cuối cùng cũng chỉ lạnh lùng quay đầu rời đi.

Một gốc đào xẹt ngang bầu trời, thân thể Thánh Vương Vạn Cổ được bao phủ trong những tia sét đỏ rực, sau đó bùng nổ ánh sáng chói lọi gần như nhấn chìm cả càn khôn.

Tấm bia đá màu đỏ chịu tất cả những loại công kích cực hạn trong lúc sinh ra, thay đổi huyền hoàng của vũ trụ, tuế nguyệt lực chảy xuôi trong nó.

Nhưng dù rung lớn như thế, trên mặt Thánh Vương Vạn Cổ vẫn tràn ngập vẻ khó chịu.

Hắn gào lên một tiếng, hoa đào quay cuồng trong bàn tay, trở về một nơi không thể nói trong vũ trụ.

“Hai tên phế vật.”

Dưới ánh mắt của hàng vạn người, thân ảnh thánh khiết bật cười thành tiếng, âm thanh dịu dàng và tao nhã không nói nên lời.

Các Thần tộc Hoàng Kim và những người đứng đầu vũ trụ đều im lặng, ngay cả hai người từng dẫn dắt hai thời đại kỷ nguyên cũng bất lực, vậy cơ duyên này thật sự thuộc về kẻ điên Thái Sơ rồi.

Mặc dù kẻ điên này khiến người người căm hận, nhưng thiên phú khí vận của hắn lại không thể nào chê được, tuyệt đối thuộc nhóm người đứng đầu từ thời đại Thần Thoại đến nay. Hhuống hồ, hắn còn là sinh linh sở hữu đạo tâm vô địch duy nhất trong vũ trụ.

Chỉ có Vô Thiên Yếm Vãn trở nên nghiêm túc hơn bao giờ, nội tâm có vài phần không cam lòng.

Thần vật ở vũ trụ không xác định, đương nhiên phải do sinh linh của vũ trụ ấy mở ra, nàng tuyệt đối có thể làm được.

“Thế thì tại hạ đành nhận lấy vậy.”

Nam tử áp trắng mỉm cười, nhẹ nhàng phất tay.

Chỉ thoáng chốc.

Một góc tấm bia đá bỗng chốc hóa thành bột mịn, uy áp Đại Đế cái thế quét qua vũ trụ, các ngôi sao trời trong bán kính hàng tỉ dặm chấn động kịch liệt, rồi lại đột nhiên ảm đạm không chút ánh sáng.

Cả bầu trời trở nên tối đen, các loại sức mạnh tuế nguyệt đáng sợ nhất từ xưa đến nay xuất hiện ở điểm cuối cùng vũ trụ, thần âm ù ù vang lên trong từng ngôi sao.

Vô số sinh linh hoảng sợ chấn động, tuyệt nhiên không bao giờ có thể quên nổi cảnh tượng như thế này.

Đối với chư thiên vạn vực mà nói, kỳ tích mà áo bào trắng cấm kỵ sáng lập nên đã rất nhiều rồi, vì thế mà gợn sóng bao la hùng vĩ lúc này lại trở nên có chút tầm thường.

Nhưng với sinh linh trong chín ngàn đạo vực ở Linh Giới mà nói, làm sao mà bọn họ có thể từng nhìn thấy khung cảnh này được chứ?!

Vốn tưởng rằng dị tượng của Sở chiến thần đã hiếm thấy chưa từng có rồi, nhưng một khi so sánh với sự tồn tại vô thượng này thì hàng tỉ phần trăm cũng không bằng!

"Đây là của tiền bối!" Sở Tiêu Diệp tràn đầy cuồng nhiệt và sùng kính với thân ảnh thần thánh, kích động đến độ nói lắp.

Còn hai nữ tử Vũ Chiếu và Triều Khuynh Triệt đã sớm hít thở không thông, sớm đã trở thành tín đồ thành kính mà quỳ lạy sự tồn tại cao thượng này!

Từ ác liêu…

Sao ngươi lại khủng bố đến thế chứ!

Đến giờ hai nàng vẫn còn khó tin, ý thức không ngừng qua lại giữa ảo giác và thực tế.

Những năm tháng ở Cửu Châu cứ ngỡ như là ở trong mơ, thân ảnh tuấn tú trước mắt, đừng nói là hai bọn nàng, cho dù toàn bộ sinh linh trong Linh giới chồng chất lên nhau cũng không thể chạm vào nam nhân này!

Vô Tự Thiên Thư biến mất vào trong thân thể của nam tử áo trắng, ánh sáng trong vũ trụ chợt khôi phục như cũ, dị tượng khủng bố chấn động lập tức tiêu tán.

Từ Bắc Vọng mỉm cười nhìn về phía Sở Tiêu Diệp, sau đó hóa thành sao chổi sáng chói, bay về phía một chỗ sâu xa trong vũ trụ.

"Ngươi đến Xích Ô cổ tinh trước đi, chăm chỉ tu hành rồi tranh thủ đi lên bảng Vấn Đỉnh."

Đáy mắt của nhiều thiên kiêu cái thế tràn đầy sự ghen tị, xem ra kẻ điên Thái Sơ đã nhận được một cơ duyên vô cùng đáng sợ rồi.

Chương 590: Nương nương, ta nhớ ngươi (1)

Trên đỉnh núi lượn lờ mây mù, dòng thác bạc trắng xen kẽ cùng hồ nước trong veo, tạo nên cảnh sắc xanh ngắt.

Nam tử áo trắng đứng sừng sững trên đỉnh núi, trước mặt hắn là một bản Vô Tự Thiên Tư (sách cổ không chữ) đang trôi lơ lửng…

Trang giấy ẩn hiện vài luồng ánh sáng hỗn độn mờ mịtt, xen lẫn với thiên cơ hỗn loạn, dường như đây là sự tồn tại từ thuở khai thiên lập địa.

Tiếp cận với luồng khí tức này, linh hồn của Từ Bắc Vọng phát sinh biến hóa khó có thể tưởng tượng được.

Giống như sương mù mê muội bấy lâu qua hoàn toàn tan biến, quá khứ cũng dần dần lộ ra, nhưng cũng giống như hoa trong gương trăng trong nước, mọi thứ ddeefu mờ mịt không chân thật.

Trang đầu tiên của Vô Tự Thiên Tư từ từ mở ra, một vài bức họa mơ hồ xuất hiện, nhưng cho dù Từ Bắc Vọng thi triển đạo pháp như thế nào thì cùng không thể nhìn rõ được.

“Đó là…”

Thẳng đến trang thứ chín, hình ảnh rốt cuộc cũng rõ ràng.

Một linh hồn trẻ thơ đang lơ lửng, dần dần biến thành một đứa trẻ khóc oa oa. Đứa trẻ được một vị đại nhân ôm vào trong lòng, ngước nhìn lên tường thành cao vút nguy nga, bên trên có hai chữ “Hàm Dương” loang lổ.

“Lão Tần oai phong, cùng vượt quốc nạn, máu chảy không ngừng, chết không ngừng chiến!”

Tiếng gầm thét vang tận trời xanh, như sấm sét đánh ngang bầu trời, truyền đi khắp cả cổ thành.

Chỉ một lát sau, đứa trẻ đã lớn lên thành một đứa bé ba tuổi búi tóc đồng tử.

Trên mặt sông xanh biếc gợn sóng, một nhóm ngư dân đang chèo thuyền, đứa bé kia nằm bò trên chiếc thuyền cũ nát, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập như tiếng mưa rào rào rơi.

Một nam tử cao lớn cường tráng, khí thế hung mãnh thít chặt cương ngựa, ánh mắt hoảng hốt mà nhìn về phía Giang Đông xa xôi.

“Bá vương, xin hãy mau chóng qua sông.”

Ô Giang Đình Đình đứng ở trên bờ cạnh chiếc thuyền, biểu cảm có chút khẩn trương lo lắng.

Vị nam nhân có đôi mắt trùng đồng tử trầm mặc một lúc lâu, dùng giọng Sở khàn khàn, bình tĩnh nói: “Không ai trong tám nghìn binh sĩ còn sống sót, Hạng Vũ ta còn mặt mũi gì để nhìn Giang Đông trưởng lão đây?”

Sau đó, hắn kiên quyết mà rút thanh bảo kiếm ra rồi chém một nhát khiến, từng vệt máu đỏ tươi văng vào trong hồ, hòa cùng làn nước lạnh, kiêu hùng mạt lộ họ Tần tự vẫn mà chết.

Đứa bé hoảng sợ trốn ở trên thuyền, lấy tay che lại hai mắt, chờ đến khi nó bỏ tay ra thì đã ở trong hoa viên cây cối um tùm, bản thân cũng biến thành một đứa bé năm tuổi ham chơi.

Tại bàn đá xa xa bên kia, một y sư đang bày ra thần sắc chán nản, ngồi đối diện với vị tướng quân có dung mạo thanh tú, khí chất phóng khoáng tiêu sái.

Hắn ho khan một tiếng, cười nói: “Đừng trị nữa, ta tự biết cơ thể của chính mình.”

Y sư bóp cổ tay thở dài, lẩm bẩm nói: “Phong Lang Cư Tư, đại nhân tài của Trung Nguyên, thế mà trời cao lại bất công như thế.”

(*) Phong Lang Cư Tư” nguyên chỉ việc Hoắc Khứ Bệnh lên núi Lang Cư Tư đắp đàn tế trời để cáo thành công, sau dùng để chỉ việc kiến lập võ công hiển hách. Về sau “phong Lang Cư Tư” trở thành một trong những vinh dự tối cao của võ tướng dân tộc Hoa Hạ.

“A…”

Tướng quân chậm rãi đứng dậy, dường như là thỏa hiệp đối với vận mệnh, bình tĩnh nói: “Đại khái đời sau sẽ nhớ đến Hoắc Khứ Bệnh ta đây, cả một cuộc đời tuy ngắn ngủi của ta cũng đã đủ huy hoàng. Tốt

quá hóa hư, hiện tại chết cũng tốt.”

Ở phía xa, đứa trẻ đang vui đùa ầm ĩ bỗng cảm thấy bi thương không thể giải thích được, nó ngắt một cọng cỏ rồi cho lên miệng nhai, tầm mắt dần dần trở lên mơ hồ.

Ngọn lửa chiến tranh bốc lên ngút trời , rất nhiều thi thể nằm la liệt ngang dọc trên đường phố, huyết dịch chen lẫn nhục thể chảy xuôi theo mương máng.

“Hôm nay được nhìn thấy phu nhân quả là may mắn của ta, không biết phu nhân có nguyện chung giường cùng với ta hay không?”

Một vị tướng có đôi mắt thanh mảnh, thái dương hẹp dài và , cánh mũi hơi cao hướng về phía trước, cưỡi ngựa mỉm cười với người thiếu phụ yêu kiều diễm lệ kia. .

“Trâu thị nguyện ý .”

Thiếu phụ vái chào tạ lễ, đối với hiện thực coi như đã đành thỏa hiệp.

Tào Tháo tâm tình sung sướngmàthoải mái cười to, lập tức hạ lệnh nói: “Trấn an tất cả người già, phụ nữ và trẻ em trong thành, không được giết một người nào.”

Một thiếu niên tám tuổi đang vội vàng chạy chốn ở phía xa, sau khi nghe được lời này thì nhẹ nhõm thở dài một hơi.

……

……

Năm Võ Đức thứ tư, mùi vị tanh nồng ở Huyền Vũ môn phiêu đãng khắp hoàng thành .

Lý Thế Dân kéo dây cương chầm chậm bước đi, bộ áo giáp hoàng kim tinh xảo trên người đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, khiến người người lóa mắt say mê.

Tại Huyền Vũ môn, một thiếu niên mười ba tuổi mặc áo giáp, bộ dáng không chút nào nổi bật trong đoàn quân lít nha lít nhít.

….

….

Đại dương rộng lớn triều dâng sóng dậy, thanh niên mười chín tuổi cường tráng hữu lực đang phơi phơi cá khô ở trên boong thuyền.

“Thằng chó Chu Đệ!”

“Yêm gia gia mà còn sống trên đời, nhất định sẽ nghiền xương hắn thành tro!”

Một chiếc thuyền nhỏ trôi dạt trên biển, một vị công tử có chút mất tinh thần vì say rượu, mặt mày tràn đầy tiều tụy.

“Bệ hạ chớ có lên tiếng, chúng ta đang chạy trốn.” Lão nhân trên người mặc bộ quần áo cũ nát bên cạnh cất giọng nói bén nhọn.

“Bệ hạ…Bệ hạ… Chu Duẫn Văn ta đây vẫn là hoàng đế sao?”

Vị công tử cười thảm một tiếng, không kềm chế được mà ôm tên thái giám rồi khóc lóc thảm thiết.

…

…

Đô thị xa hoa trụy lạ, tòa nhà cao chọc trời yên tĩnh, đồng hồ lặng lẽ chạy, kim đồng hồ đã điểm đến hai giờ rạng sáng.

Một người đàn ông mặc áo sơmi thắtcà vạt ngồi trước máy tính làm nhiệm vụ, công việc nhiều giống như núi dè trên người khiến hắn suy sụp, chán nản.

Nhưng khi tưởng tượng đến sính lễ cưới hỏi, các khoản vay mua nhà mua xe, hắn ta lập tức nâng cốc cà phê lạnh ngắt lên uống một ngụm, xốc lại tinh thần liều mạng gõ bàn phím.

Hơn ba giờ sáng, hắn úp một hộp mì gói, trong lúc vô tình lật xem một quyển sách, hắn bất giác xem đến mê mẩn, nhưng tinh thần không chống đỡ được mà nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sau khi ngủ, liền không tỉnh lại nữa.

Linh hồn như bị trục xuất khỏi thân thể rồi trôi dạt vô tận. Trong một thế giới xám xịt, một nữ tử khoác bạch y trắng hơn tuyết đứng sừng sững, phong tư trác tuyệt.

Linh hồn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng, mơ hồ nhìn trộm đến một bên sườn mặt, khóe mắt mang theo ý cười sủng nịch của nữ tử. Dung mạo của nàng ta cùng linh hồn cũng tương tự mười phần

Sự mỹ lệ này, trong nháy mắt làm lu mờ cả trời đất , mặt trời cùng mặt trăng đều trở nên ảm đạm mờ ảo, hết thảy đều không có gì sánh bằng.

Chương 591: Nương nương, ta nhớ ngươi (2)

Thiên thư lật qua một tờ lại một tờ, kinh thành Cửu Châu, Tinh vực Thiên Cầm, đủ loại chuyện cũ hiện lên.

Oanh!

Nam tử tóc vàng áo trắng tuấn mỹ đứng trên đỉnh núi nhảy múa điên cuồng, thu hồi Vô Tự Thiên Thư vào trong thân thể, sững sờ thật lâu không nói nên lời.

Linh hồn của hắn dường như vừa được phóng thích dưới áp lực của sự giam cầm, từng khung cảnh quá khứ dao động trong thức hải, cả người như được gột rửa một lần nữa .

Linh hồn dường như được thăng hoa trở lại, từng tấc gông cùm ẩn chứa khí tức hủy diệt kì lạ trong nơi sâu thẳm trong linh hồn dần dần phá vỡ, vô số những cảm xúc ham muốn, thất tình lục dục bắt đầu sôi trào.

“Ta là ai?”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng hiện lên vẻ hoảng hốt, hắn nhỏ giọng thì thầm.

Linh hồn của hắn trải qua ngàn năm của Hoa Hạ, nhìn thấy Đại Tần trỗi dậy , Hạng Vũ cô đơn, Hoắc Khứ Bệnh sáng chói rực rỡ như sao băng, Đường Thái Tông ở Huyền Vũ môn được ăn cả ngã về không, Kiến Văn đế tranh quyền thất bại …

Nhưng nhóm người này, hoặc là nói những người bên cạnh hắn, giống như chưa thấy qua hắn bao giờ?

Trong nội tâm Từ Bắc Vọng có một suy đoán cực kỳ đáng sợ

“Ta là quỷ?”

“Không có khả năng…”

Hắn theo bản năng mà phủ định.

Từ bắc Vọng đã từng nhìn thấy vô số sinh linh cùng với không biết bao nhiêu nữ nhân rực rỡ, nữ tử tuyệt mỹ phong trần kia là người duy nhất có khả năng sánh vai cùng lão đại.

Vì cái gì, nàng ta và hắn lại giống nhau đến nhưu vậy?

“Mẹ ruột của ta?”

Từ Bắc Vọng đột nhiên nảy sinh một nỗi sợ hãi kì lạ. .

Hắn có một suy đoán không thể tin nổi, người trong Cấm Khu Sinh Mệnh đó có phải là mẹ hắn không?

Lúc này đây, đầu óc Từ Bắc Vọng trở nên lộn xộn, có quá nhiều điều khó hiểu quanh quẩn trong lòng hắn.

Vô Tự Thiên Thư này chỉ là một vật phẩm thần bí có thể nhìn trộm linh hồn, lại có thể vô tình chữa khỏi bệnh cho hắn, cũng mang đến một loạt những câu hỏi khó hiểu.

Nếu chính mình không phải quỷ, vậy những chuyện đã trải qua trên địa cầu đến tột cùng là như thế nào?

“Hết thảy đều là rèn luyện?”

Từ Bắc Vọng không khỏi bật cười , hắn tựa như nhớ tới một câu
——

Thiếu gia, về nhà thôi!

Chẳng lẽ chính là nữ tử kia muốn mài giũa hắn, sau đó một ngày kia sẽ oanh oanh liệt liệt tìm về hắn?

Ta mới chính là thiên mệnh chi tử?

Ta vẫn luôn săn giết chuột tầm bảo, kết quả là mới phát hiện chính mình mới là chuột tầm bảo chân chính?

Suy đoán này không phải là không có căn cứ, dù sao đi nữa, một người vừa sở hữu đạo tâm bất khả chiến bại cùng với vận may số âm giống như hắn thật sự quá quỷ dị.

Hắn nở nụ cười vô cùng ấm áp, đáy mắt hiện lên một thân ảnh váy tím tuyệt đại vô song.

Nương nương, ta nhớ ngươi.

Sau khi linh hồn lấy lại tự do, Táng Công cấm kỵ suy kiệt dữ dội, táng khí hiện giờ còn không bằng một phần mười thời đỉnh phong.

Nhưng may mắn thay, thân thể Đại Đế hoàn mỹ không có gì biến đổi, Vô Tự Thiên Thư tương đương với Đạo khí thuộc tốp năm trên Chư Thiên Khí Vật Phổ, giúp cho chiến lực của hắn đã tiến bộ theo một cách khác. .

Nếu lúc trước có thể lựa chọn, hắn tuyệt đối sẽ không tu luyện Táng Công cấm kỵ, cái gì mà Hắc Dạ Quân Vương, rốt cuộc cũng không bằng một sợi tóc của lão đại.

“Ta đã trở về.”

Nam tử áo trắng hóa thành một ngôi sao chổi sáng chói, bay nhanh trên vũ trụ rộng lớn đầy sao, vô số hào quang từ trên trời rơi xuống.

…….

……..

Một tinh cầu trắng xóa như tuyết.

Chim cá bay lượn, hoa cỏ rực rỡ ngập tràn khắp cung điện, đôi chân ngọc nhẹ nhàng giẫm lên tấm thảm lông dày, Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi nhíu mày….

“Thật sự, tiểu phôi đản đã thay đổi!”

Phì Miêu mặt đỏ tới tận mang tai, bày ra tư thái hời hợt hết lần này đến lần khác.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nhìn nó một cái, ánh mắt thâm thúy phảng phất một tầng thương cảm.

Sao nàng không hy vọng chó săn khôi phục lại chứ?

Nhưng nếu không có hy vọng, sẽ không có tuyệt vọng.

Cảm giác sụp đổ tê tâm liệt phế, nàng không muốn trải qua một lần nữa, nếu như chính mình cũng điên khùng theo chó săn, vậy thì sẽ không có cơ hội chữa khỏi cho hắn nữa.

“Tổ mẫu ngươi đã nói qua, tiểu phôi đản có khả năng đi tới vũ trụ không xác định thông qua Vô Tẫn Táng Thổ.”

“Tấm bia đá ở Linh giới kia, cũng chính là thần vật vũ trụ vô danh nha!”

Con mèo béo không chịu buông tha, cố gắng suy diễn từ phỏng đoán của hóa thạch sống.

Từ khi tiểu phôi đản nhìn Phì Miêu bằng ánh mắt ghét bỏ, nó vẫn luôn gặp ác mộng, mỗi lần ngủ thiếp đi đều bật khóc trong vô thức.

“Meo meo nhớ tiểu phôi đản…”

Thanh âm nói chuyện của mèo béo càng lúc càng nhỏ, giống như chính mình cũng không tin nổi.

Đột nhiên.

Một mảnh vỡ phát ra ánh sáng rực rỡ, Đệ Ngũ Cẩm Sương liền lấy nó ra, vòm trời chiếu rọi hình ảnh trong tinh không vô biên.

“Tiểu phôi đản lại đang đánh nhau!”

Mèo béo nhìn không chớp mắt.

Đáy lòng Đệ Ngũ Cẩm Sương thoáng run lên, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh khuôn mặt tuấn mỹ, quan sát từng biểu tình biến hóa.

Đáy mắt hắn có ý cười tàn nhẫn, tóc tai bù xù giống như chí tôn ma giáo, trong khoảnh khắc lại biến thành trạng thái tao nhã, ra sức rít gào: “Giết ta!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đè xuống đáy lòng chua xót, nhưng ánh mắt ảm đạm như thế này căn bản cũng không che giấu được.

“Vẫn không thay đổi…”

Mèo béo cúi đầu khóc nức nở, không biết cố gắng mà lưu lại nước mắt.

Chương 592: Nương nương, ta rất nhớ ngươi (3)

“Tên điên Thái Sơ, ta chưa từng trêu chọc ngươi?”

Dưới bầu trời đầy sao, Đế Thệ thuộc Vô Miện Chi Vương đứng sừng

sững trên vương tọa màu xanh, thần sắc vô cùng lạnh lùng: “Ha ha ha ha ha…”

Nam tử trắng tuấn mỹ cười đến mức nghiêng ngả ra sau, hắn bước từng bước trong tinh không rồi lạnh lùng nói: “Ai bảo ngươi xuất hiện trong tầm mắt của ta?”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, khí tức tang thương lâu đời quét sạch vũ trụ, giống như dòng chảy của vạn cổ tuế nguyệt, khiến cho càn khôn hoàn vũ biến đổi nhanh chóng.

Trên trang thiên thư trống rỗng, nam tử áo trắng ngưng tụ ánh sao lại thành cây bút ở trong lòng bàn tay, vẽ ra tướng mạo của Đế Thệ.

Trong nháy mắt.

Đế Thệ giống như gốc cây lục bình không có rễ, toà vương tọa màu xanh đột nhiên sụp đổ thành bột mịn trong nháy mắt, hắn ta bắt đầu biến đổi theo tốc độ có thể thấy bằng mắt thường — Không phải già nua!

Mà là trẻ hóa!!

Giống như quá khứ lặp lại, thiên kiêu cái thế tràn đầy sức sống, phong thái cường thế kiêu ngạo, dần dần lại biến hóa thành một hài đồng da mịn thịt mềm.

Cảnh tượng này, hoàn toàn gây chấn động tinh không!

Đồng thời khiến hàng vạn sinh linh sởn tóc gáy, một đạo pháp thần bí xưa nay chưa từng có đã đổi mới phạm trù nhận thức của chư tiên!

“Ta… Ta làm sao vậy…”

Đế Thệ phá ra âm thanh lanh lảnh non nớt, thậm chí có chút run rẩy kịch liệt, hắn giống như rơi vào một động băng, toàn thân run rẩy kịch liệt.

“Phôi thai thiên đạo nào xuất hiện trong tầm mắt của ta, đều phải chết!”

Nam tử áo trắng càn rỡ cười to, hắn búng tay một cái, con nòng nọc Đế Thệ ầm ầm vỡ nát, khí tức không còn sót lại chút gì.

Tại nơi sâu thẳm trong vũ trụ, vô số lão quái vật cảm thấy tê dại cả da đầu, ngay cả bọn họ cũng nảy sinh nỗi sợ hãi cực độ.

Loại thủ đoạn này, chưa bao giờ phát sinh từ thời đại thần thoại đến nay!

Những người cùng cảnh giới chắc chắn sẽ bỏ mạng trước đòn sát thủ này, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có!

Tên điên Thái Sơ đã mạnh lên mấy cấp, chẳng lẽ hắn thật sự muốn đứng đầu thời đại kỷ nguyên này?

Trên thực tế, chỉ có bản thân Từ Bắc Vọng mới hiểu rõ, hắn hiện giờ yếu hơn nhiều so với thời kỳ đỉnh phong, Thiên Thư Vô Tự hao phí quá nhiều ý niệm.

Hơn nữa, hắn nhất định phải tiếp tục giả điên, như vậy mới có thể khiến cho đám Vô Cực Nhất Vô Cực Nhị cảm thấy kiêng kị, hắ còn có thể tiếp tục hành sự mà không cần cố kỵ

Có lẽ Tinh Không Bỉ Ngạn sẽ giúp hắn hồi phục táng khí một cách hoàn mỹ, tái hiện phong phạm táng minh vô địch.

….

….

Hình ảnh trong mảnh vỡ biến mất.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương hiện lên một tia mệt mỏi, chó săn làm bất cứ điều gì cũng đều kinh thiên động địa, nhưng nàng cũng không cảm thấy vui vẻ.

Khi chó săn còn ở Tinh vực Thiên Cầm, mỗi lần hắn thường xuyên khoe khoang bản thân đột phá tiên cảnh, nàng đều cảm thấy mừng rỡ mấy ngày liền.

Không trở về lại được sao?

Lúc này.

“Hoàng thần nữ.”

Thanh âm hời hợt từ bầu trời vang lên, thân ảnh thánh khiết sừng sững trên tinh không, một bước tiến vào ao Cửu Châu.

Phì Miêu tươi cười nhẹ nhàng, vành mắt có chút hoe đỏ, cúi đầu không hé răng.

Tiểu phôi đản không thích meo meo.

“Có việc gì không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương thốt lên bằng thanh âm nhu hoà.

Từ Bắc Vọng thầm oán một câu.

Quá dịu dàng…

Bản thân đánh mất sắc dục mấy ngày nay, lão đại chưa bao giờ nói chuyện nhẹ nhàng như thế.

Bất quá, hắn vẫn là thích phong thái ngạo kiều của nàng hơn.

“Ta muốn hôn ngươi.”

Từ Bắc Vọng bày ra thần sắc cô quạnh trống rỗng, tâm tình không hề dao động.

Đôi mắt xanh của Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra vẻ mệt mỏi nồng đậm, hôn môi cùng một cái chó săn không có sắc dục cũng không mang lại cho nàng một chút cảm giác vui sướng nào.

“Ừm.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lãnh đạm lên tiếng.

Nàng bắt chéo hai chân, yên tĩnh nằm trên ghế treo.

“Vớ đâu?”

Từ Bắc Vọng rống giận, giống như đang ra mệnh lệnh.

Hắn nhớ rõ, bản thân đã để lại vớ đen ở chỗ này.

Con ngươi sâu thẳm của Đệ Ngũ Cẩm Sương tỏa ra gợn sóng, nàng không có cách nào từ chối một tên chó săn đang bị bệnh.

Một đôi vớ bóng loáng xuất hiện trong tay nàng, Đệ Ngũ Cẩm Sương đem ngón chân phấn nộn cuộn tròn nhét vào bên trong, chậm rãi kéo dài đến đầu gối.

“Gọi chủ nhân!”

Từ Bắc Vọng lạnh lùng nhếch mày, giọng điệu lạnh lẽo như sắt thép.

Trong nháy mắt, Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức biến sắc, lạnh lùng nói “Thái Sơ Bắc Vọng, muốn hôn thì hôn đi, ngươi đừng làm nhục ta!”

Dường như ý thức được ngữ khí của mình quá mức lạnh lẽo, ý vị lạnh lùng trong đôi mắt xanh thẳm lập tức tan biến, nàng nhẹ giọng nói: “Nếu ngươi có thể tỉnh lại, muốn gì cũng được.”

Phì Miêu gật gật đầu, trong lòng bổ sung một câu: “Meo meo cũng vậy…”

Mục đích đạt được…

Từ Bắc Vọng biết bản thân có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Hắn đi từng bước về ghế treo, nhẹ nhàng cầm lấy một chân ngọc đang được bọc chặt trong những sợi tơ màu đen, mùi hương quen thuộc mà hắn luôn si mê quanh quẩn xung quanh chóp mũi.

“Hoàng thần nữ, ta từng đối xử với ngươi như vậy sao?”

Từ Bắc Vọng nắm chặt ngón chân mượt mà, sau đó thầm cười trộm ở trong lòng rồi tiếp tục quan sát đôi mắt của nàng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút kinh hoàng thất thố, đối với chó săn thương yêu, nàng làm sao có thể tâm như nước lặng?

“Rất đẹp, đáng tiếc ta vô tình vô dục.”

Hắn bắt đầu di chuyển từng ngón tay ấm áp để vuốt ve cái cổ phấn lạnh lẽo, tay trái và tay phải khẽ khàng đan sau gáy rồi nâng đầu nàng lên.

Hắn nhìn chằm chằm đôi môi anh đào đỏ mọng cực kỳ hấp dẫn, nhẹ nhàng hôn lên, vừa tham lam vừa điên cuồng giống như đang uống một ly rượu ngon tinh xảo.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhắm mắt lại, hô hấp dần dần trở nên rối loạn, nàng rất thích những nụ hôn đắm đuối trí mạng như thế này.

Cho dù chó săn bị bệnh, thì chỉ cần là hắn, nàng rất khó để không đắm chìm trong cảm xúc tuyệt mỹ này.

Nàng cảm thấy không khỏe, động tác hơi vặn vẹo, theo bản năng nói: “Ngươi đụng vào ta rồi.”

Đột nhiên.

Thân thể mềm mại của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ run rẩy, đẩy nam nhân trên người ra, hai tròng mắt nhìn chằm chằm hắn thật lâu: “Ngươi đụng phải bổn cung rồi.”

“Ừ.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, rất thẳng thắn thừa nhận.

Thất sách, làm gì có ai có thể khống chế phản ứng sinh lý được chứ?

Đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương cất giấu muôn vàn cảm xúc, nàng cứ như vậy lẳng lặng chăm chú nhìn nam nhân trước mặt.

Làm sao vậy… Con mèo béo khó hiểu, nó không hiểu được “đụng vào” là có ý tứ gì.

Nhưng nhìn thấy vành mắt tiểu phôi đản dần dần phiếm hồng, nó có ngu xuẩn đến đâu cũng có thể ý thức được chuyện gì.

“Tiện nhân, đùa bỡn bổn cung có vui không?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cố gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh, nhưng cũng có thể nghe được thanh âm run rẩy của chính mình.

“Lại đây!”

Nàng vẫn không dám tin, đồng thời cxung sợ hãi phải chịu đựng nỗi đau thất vọng, cho nên mệnh lệnh nghiêm khắc lại giống lời cầu xin tha thiết.

Cho đến khi chó săn đến ôm chặt mình, hai hàng lông mi Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ run rẩy, nàng cũng ôm hắn thật chặt.

Chương 593: Bản cung muốn ăn lẩu, đồ nướng, còn có trà sữa (1)

Hoàng hôn trải dài trên mặt ao Cửu Châu, ánh mắt Phì Miêu dần dần trở nên mơ hồ, chất lỏng tràn ngập khắp hốc mắt.

“Ô ô ô, tiểu phôi đản lừa gạt meo meo…”

Mèo béo chui vào trong ghế treo, nắm chặt ống tay áo màu trắng để lau nước mắt nước mũi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vuốt lại mái tóc tán loạn, nàng nở nụ cười ôn nhu, hai mắt từ từ nhắm lại.

Nỗi nhớ nhung tích cóp cho tới nay, rốt cục cũng được bộc phát ra

vào thời khắc này.

Đệ Ngũ Cẩm Sương ôm rất chặt, khiến cho Từ Bắc Vọng gần như không thở nổi.

“Nương nương, để ti chức nói chuyện.” Từ Bắc Vọng miễn cưỡng tránh thoát khỏi cái ôm ấm áp mềm mại của người trong lòng.

Đôi mắt xanh thẳm của Đệ Ngũ Cẩm Sương bao phủ trong màn sương mù, tầm nhìn cũng không rời khỏi chó săn một khắc nào.

Thật tốt.

Chó săn chính là giá trị tồn tại của nàng, trong khoảng thời gian hắn không ở bên, nàng giống như là cái xác không hồn, chỉ biết đắm chìm trong mộng tưởng suốt ngày suốt đêm.

“Ngươi nói chán ghét meo meo, ngươi bây giờ còn không nói chuyện với meo meo.”

Con mèo béo bĩu môi thất vọng, bưng mặt khóc lóc hu hu, càng giống như đang làm nũng.

“Đợi lát nữa rồi nói sau.”

Từ Bắc Vọng bỏ qua con mèo ngu xuẩn, hắn còn phải công phá phòng tuyến tâm lý của lão đại.

Tại thời điểm mà nàng yếu ớt nhất, hắn nhất định phải xây dựng thành luỹ của riêng mình!

“Nương nương, người mau xem ti chức đã trải qua những gì.”

Từ Bắc Vọng lấy ra Vô Tự Thiên Thư, lật ra ký ức về Vô Tẫn Táng Thổ.

Một bức tranh hiện lên giữa bầu trời.

Trong hồ nước được bao bọc bởi sương đen mù mịt và núi thây biển máu, hàng vạn lực lượng ăn mòn liên tục đánh vào thân thể của nam tử áo trắng.

Khuôn mặt tuấn mỹ trở nên vặn vẹo, cả người kịch liệt run rẩy, một góc linh hồn bị cưỡng bức khai quật.

Táng khí cuồn cuộn không ngừng tràn vào linh hồn.

Đau đớn gấp trăm lần!

Tra tấn gấp trăm ngàn lần!

“Nương nương.”

Một âm thanh xé lòng thê lương vang lên, gần như phát ra từ nơi sâu thẳm trong linh hồn.

Đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương loé lên một tia tuyệt vọng, nàng cảm thấy đau đớn và khổ sở vô bờ bến, chính bởi vì đã từng trải qua, nàng mới biết rằng không có nỗi đau nào trong vũ trụ có thể so sánh với táng khí ăn mòn.

Mà chó săn đã trải qua hai mươi năm!!

Trong hai mươi năm này, linh hồn của hắn bị tác động và thiêu đốt từng giây từng phút.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dốc toàn lực tiến về phía trước, nàng ôm chặt chó săn, vầng trán nhẹ nhàng chạm vào lồng ngực rộng lớn, nói đi nói lại hết lần này đến lần khác: “Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi, ta hại ngươi.”

“Thật xin lỗi…”

Thanh âm khàn khàn đứt đoạn vang lên, nước mắt không kiềm được mà tuôn ra.

Trước kia, Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn luôn lạnh nhạt vô tình, cao ngạo hoàn mỹ, nhưng vào giờ phút này, nàng lại giống như một con nai con bơ vơ lạc lõng, thống khổ đến mức co giật.

Từ Bắc Vọng không khỏi mừng thầm, đây là lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy lão đại đau khổ như vậy.

Hắn thu hồi Vô Tự Thiên Thư, thừa dịp rèn sắt khi còn nóng: “Nương nương, ti chức muốn hòa làm một thể với người.”

Ngón tay của hắn chạm vào xương quai xanh tinh xảo trắng nõn, vẽ một đường cong tuyệt đẹp, dần dần vươn xuống phía dưới.

Xúc giác mềm mại làm máu hắn sôi trào, làn da của lão đại chuyển sang màu hồng cực kỳ hấp dẫn, nàng đang thẹn thùng sao?

Trái tim của Từ Bắc Vọng có chút lay động, hắn bắt đầu hôn lên đôi

môi hồng nhuận gợi cảm, hai tay ôm lấy đôi chân đẹp đang bọc trong vớ đen, muốn lấy trời đất làm giường, bắt đầu mây mưa đảo điên.

“Không được.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khôi phục tinh thần từ cơn thống khổ, ánh mắt lóe lên một tia sáng, nàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt của chó săn.

“Không thể phá vỡ nguyên âm của bản cung, sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện.”

Giọng nói khàn khàn của nàng hiếm khi mang theo ý vị hối lỗi.

“Ti chức sẽ bảo vệ người.”

Từ Bắc Vọng thốt .

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên tia nguy hiểm, lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng bổn cung là gánh nặng của ngươi đúng? Tiềm lực bổn cung há có thể yếu hơn của ngươi?”

Nhìn lão đại ngạo kiều mà lạnh lùng, Từ Bắc Vọng cũng không nói gì.

Phải, vẫn không thay đổi.

Đừng mong đợi…

Chỉ trong một số trường hợp nhất định, nàng mới có thể ôn hòa nhu thuận một chút, vì sớm biết như vậy nên hắn mới tiếp tục giả điên, nhưng tiếc rằng bản thân lại không thể khống chế phản ứng sinh lý của mình.

Từ Bắc Vọng tiếp tục lật mở Vô Tự Thiên Thư, cảnh tượng táng trì lần nữa hiện lên trên bầu trời.

“ m dương hợp thể…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhắm mắt lại, căn bản không dám nhìn chó săn bị tra tấn, lạnh lùng nói bốn chữ.

Thần giao… Từ Bắc Vọng tuyệt nhiên không hài lòng với chuyện này, cẩn thận hỏi: “Nương nương, tốc độ tu luyện chậm một chút thì sao?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lưu chuyển một chút, dứt khoát phủ quyết nói: “Ngươi dám ngỗ nghịch bổn cung?”

Đôi mắt xanh thẳm hiện lên một tia mất mát không dễ phát hiện, nàng đương nhiên cũng muốn giao phó hết thảy cho chó săn, bởi vì chỉ sau khi mất đi, nàng mới biết hắn quan trọng như thế nào với mình.

Nhưng hắn là Từ Bắc Vọng, sự tồn tại lật đổ kỷ nguyên!!

Thiên phú đạo tâm của hắn quá khủng bố, một khi nàng có một chút khuyết điểm, chỉ sợ rằng vĩnh viễn không đuổi kịp người này.

Nói tới năm tháng vĩnh viễn, nàng không thể trở thành một nữ nhân lẳng lặng chờ đợi hắn. Nàng muốn sánh vai với chó săn, hai người nắm tay nhau đi về phía trước.

Chương 594: Bản cung muốn ăn lẩu, đồ nướng, còn có trà sữa (2)

“Nương nương, ngươi vẫn không thay đổi.”

Chó săn giả vờ buồn bã, tỏ vẻ chán nản.

“Vậy thì sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nằm lười biếng trên ghế treo, nhìn chằm chằm chó săn.

“Thần giao thì thần giao…”

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ thỏa hiệp, dương nguyên bàng bạc trào ra bên ngoài cơ thể.

Thần sắc của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút mơ hồ, nàng ngoắc ngón tay, sau đó xuất ra âm nguyên của mình

Sinh mệnh luân chuyển, âm dương nhị khí hội tụ cùng một chỗ, song phương khơi dậy hi vọng sâu kín nhất trong nội tâm.

Từ Bắc Vọng tựa như thiên thần hạ phàm, mái tóc vàng kim bay múa, cơ thể phát ra hàng vạn ánh sao, một vật nào đó trực tiếp vắt ngang trên đỉnh núi, lực lượng nặng tới hàng tỉ tấn.

“Ngươi có bệnh à? Rất muốn khoe khoang với bổn cung?”

Con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút co rúm, đôi môi đỏ mọng

phun ra lời nói lạnh như băng.

Từ Bắc Vọng chỉ cười mà không nói gì, chiều dài đến nhường này khiến nương nương có chút sợ hãi chính mình bị xuyên xỏ không thương tích.

Hắn trở lại kích thước bình thường, sau đó tiếp tục dùng ánh mắt để khiêu khích nàng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương không chút biểu cảm, chiếc váy màu tím nhã nhặn trút xuống, chỉ còn hai chân vẫn đang được bọc trong vỡ đen, cơ thể trắng nõn trong suốt bao phủ trong một mảnh phấn quang.

Những vòng cung nhấp nhô tuyệt vời như những trái đào chín mọng đang, hết thảy đều đang chờ đợi chó săn hái lượm.

….

….

Chỉ trong chốc lát, nguyên khí âm dương tán loạn, đáy mắt từ Bắc Vọng hiện lên vẻ vui đùa

Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn nằm trên ghế treo, nhưng nàng quay mặt đi, không cho chó săn nhìn thấy gò má ngọc đỏ ửng.

“Nương nương yếu thế…”

Chó săn nói như không có chuyện gì xảy ra.

Thần giao kỳ thật rất sảng khoái, hắn không chỉ có thể vuốt ve thân thể cao quý của lão đại, mà còn có được những cảm thụ chân thật, không khác gì so với tự mình trải qua.

Đáng tiếc, lão đại quá mẫn cảm, làm lâu một chút lại không chịu nổi.

“Ngươi dám khinh miệt bổn cung?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lấy lại bình tĩnh, mặt mày lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Bổn cung muốn ăn lẩu, thịt nướng, còn có trà sữa.”

“Meo meo cũng muốn…”

Thiếu nữ xinh đẹp váy đỏ ăn mặc xinh đẹp đi ra từ cung điện, bộ dáng cự tuyệt nửa muốn nửa không.

“Cút!”

Con ngươi Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra cái nhìn lạnh sâu thẳm, tay áo vung ra ngoài, còn mèo béo trực tiếp văng ra trăm triệu dặm.

Cả tinh cầu này chỉ có ba người bọn họ, mỹ thiếu nữ không biết đã rơi xuống khe núi nào.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng chỉ chỉ đôi môi đỏ mọng của nàng, sau đó lại nhìn phần thân dưới của mình.

Con ngươi Đệ Ngũ Cẩm Sương tản ra những tia sáng sắc bén, nàng quát lớn: “Tiện nhân, ngươi đang vũ nhục bổn cung?”

Từ Bắc Vọng lập tức đưa ra Vô Tự Thiên Thư, những hình ảnh về táng trì trong quá khứ hiện lên từng chút từng chút một.

Hắn phải dựa vào cái này để nắm bắt lão đại ngạo kiều, tình thú như thế sao có thể tính thành vũ nhục đây?

Đôi mắt xanh lam của Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên vài lần, ngón tay vuốt ve đùi như đang do dự, sau đó hờ hững nói: “Dùng tay.”

….

….

Nghe thấy hai từ lãnh đạm này, Từ Bắc Vọng không nhịn được mà giật giật khóe môi, nghiêm nghị kháng cự: “Không được!”

So với đôi chân dài tuyệt phẩm, hai tay còn yếu hơn một bậc …

“Vậy thì cút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Chó săn nhẹ nhàng tựa vào bàn đá, không hề sợ hãi mà đối mặt với nàng.

Hắn biết quá rõ rằng, bề ngoài lão đại băng lãnh vô tình, nhưng thực chất chỉ là một cô bé đang chờ được thưởng cây kẹo mút.

A, cây kẹo mút?

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng mềm mại kia, sau đó bắt đầu tưởng tượng lão đại cao quý đang quỳ rạp trên mặt đất, hình ảnh tương phản đặc biệt này khiến hắn phát sinh hứng thú

muốn chinh phục.

Khi nhìn thấy chó săn đang ngơ ngác, Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức dội cho hắn một gáo nước lạnh: “Đừng tưởng ngươi hết bệnh mà bản cung sẽ có thể dung túng hết thảy, không được phép nhắc lại yêu cầu này!”

Yêu cầu biến thái này đã vượt qua giới hạn của nàng,, khó mà tha thứ dễ dàng, khó mà nuốt trôi…

“Ồ.”

Từ Bắc Vọng nghiêng đầu, quan sát vệt nắng chiều vương lại cuối chân trời, cử chỉ tự nhiên đi kèm với ánh mắt vô tội, bắt chước thanh âm trà xanh của con mèo ngu xuẩn kia một cách hoàn hảo.

“Được rồi, ti chức còn tưởng nương nương sẽ bù đắp những cực khổ trước đó.”

Dường như đang hoài niệm về những chuyện cũ, hắn lật xem Vô Tự Thiên Thư, sau đó dừng lại trang giấy về táng trì ở Lê thôn.

Nỗi đau không thể giải thích được tràn ngập trong lòng Đệ Ngũ Cẩm Sương, linh hồn của nàng run rẩy từng cơn:“Ngừng lại!”

Chó săn rầu rĩ nhìn nàng: “Nương nương, ti chức rốt cuộc vẫn là con chim non, thần giao thôi chưa đủ nghiện.”

Hắn gần như hoàn toàn nắm giữ lão đại, thẳng thắn yêu cầu nàng dùng miệng, hơn nữa, đối phương đừng hi vọng làm qua loa có lệ.

Vậy nên, hắn nhất định phải đưa ra yêu cầu quá đáng hơn nữa.

“Ngươi chắc chắn muốn nhục nhã bổn cung?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương run run bờ mi, đôi mắt tỏa ra khí thế uy áp mãnh liệt.

Từ Bắc Vọng thất vọng quay đầu, tiếp tục quan sát Vô Tự Thiên Thư.

Ngay tức khắc, gian kế của chó săn đã đạt được, Đệ Ngũ Cẩm Sương nắm chặt tay rồi bất lực buông xuống, nàng dùng giọng mũi hừ nhẹ.

“Không nghe rõ … ”

Từ Bắc Vọng sải bước dài vọt đến bên cạnh ghế dựa, hai mắt sáng rực nhìn nàng chằm chằm.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp mắt, mơ hồ không rõ đáp lại: “Ăn xong bữa cơm rồi tính tiếp.”

Chương 595: Có ngươi thật tốt (1)

“Meo meo chỉ là thứ dư thừa.”

Một thiếu nữ váy đỏ lấm lem cả người, nàng dựa vào gốc cây, cúi gằm mặt xuống đất.

“Con mèo ngu ngốc!”

Một tiếng hét truyền khắp chín vạn dặm.

Thiếu nữ vui mừng khôn xiết, nhưng nàng vừa chạy vài bước rồi dừng lại, sau đó cúi gằm mặt tỏ vẻ bất cần.

“Nếu ngươi chán ghét meo meo, còn đến chỗ này làm gì?”

Nàng mím môi, đưa mắt tìm kiếm khắp vòm trời.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, hắn đương nhiên nhìn ra tia chờ mong trong đôi mắt của thiếu nữ váy đó, giọng nói mang chút thúc giục: “Phun lửa.”

“Ồ.”

Khuôn mặt thiếu nữ trở nên thương tâm, nàng ủy khuất bật khóc, đôi mắt đẫm nước mắt.

“Ngươi chịu đựng lâu như vậy, tại sao vẫn bị nàng đánh bay?”

Từ Bắc Vọng cười hỏi.

Hắn tùy ý xuất ra một bàn tay khổng lồ, bế thiếu nữ nhỏ bé giống như nhấc một chú gà con lên không trung.

“Tránh ra, meo meo không thèm để ý đến ngươi.”

Thiếu nữ xinh đẹp liều mạng chống cự, mái tóc đuôi ngựa vung vẩy tán loạn, cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra.

Nàng chính là một cái túi trút giận, thậm chí còn là một cái túi trong

suốt, không ai thèm quan tâm.

“Cho ngươi hôn ta một cái.”

Từ Bắc Vọng nhích mặt lại gần.

Trong lòng thiếu nữ mừng thầm, nhưng nhẹ nhàng vân vê mép váy, bày ra dáng vẻ xấu hổ.

“Vậy ta đi nhé?”

Từ Bắc Vọng liếc nhìn nàng.

Thiếu nữ váy đỏlập tức nhón chân lên, nhưng vẫn không với tới, đành dứt khoát nhảy dựng lên rồi hôn vào má nam tử áo trắng. Lúc này, nàng mới hài lòng mà hừ hừ hai tiếng.

“Meo meo muốn ôm một cái.”

Nàng biến lại thành con mèo trắng béo tròn, chen lấn mạnh mẽ vào lồng ngực Từ Bắc Vọng.

“Gầy.”

Từ Bắc Vọng có chút đau lòng, con mèo không tim không phổi, không ăn lại nằm này, nó có gì phiền não mà lại gầy như thế?

“Meo meo gặp ác mộng, vừa nhớ đến ngươi thì lập tức rơi nước mắt. Meo meo khóc rất lớn, khóc xong thì sụt cân thành thế này.”

Con mèo mập gối đầu lên khuỷu tay hắn, sau đó từ từ nhắm mắt, thư thái hưởng thụ cái ôm của tiểu phôi đản.

“Còn nói sẽ bảo hộ ta, tự nhìn thực lực hiện tại của ngươi đi.”

Từ Bắc Vọng cố tình bày ra vẻ mặt ghét bỏ.

Mèo ngu ngốc từng bày ra khí thế ngút trời mà tùy ý nhục nhã lão đại ở Cửu Châu, nhưng đã gần ba trăm năm trôi qua rồi mà vẫn dễ dàng bị thao túng như cũng.

Nói đến chuyện này, mèo béo cảm thấy ủy khuất, nhỏ giọng phàn nàn: “Do các ngươi quá lợi hại … ”

Từ Bắc Vọng ôm nó, đạp lên hư không rồi đi về phía cung điện.

Lúc còn ở Cửu Châu, hắn từng nhìn thấy khí vận của hai người, lão

đại hoàn toàn nghiền ép con mèo ngu ngốc này.

Trước đây,, hắn cảm thấy chuyện này hết sức bình thường, hiện giờ mới nhận ra một chi tiết quỷ dị. Xét về vận khí, phôi thai thiên đạo không thể cao hơn sinh linh kỷ nguyên được.

“Ngươi thường xuyên bị nàng khi dễ nhỉ?”

Từ Bắc Vọng cười nói.

“Ngươi cũng đâu có khác gì, đường đường là áo bào trắng cấm kỵ, nhưng lại thích liếm chân điên cuồng.”

Mèo béo lầu bầu đáp lại.

Nó càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, kỳ quái hỏi: “Tên điên Thái Sơ, thiên kiêu cái thế nổi bật nhất trong kỉ nguyên thời đại này, một nhân vật cường đại xưa nay chưa từng có … ”

Những câu nói khen ngợi tiểu phôi đản của người đời, nó nghe nhiều đến mức có thể dễ dàng đọc ngược lại.

“Ngậm miệng!”

Từ Bắc Vọng gõ thật mạnh vào đầu nàng.

Hắn vô cùng quen thuộc với nhà bếp trong cung điện, mọi ngóc ngách đều được trang trí giống hệt cung Thái Sơ tại Cửu Châu.

Sau nửa canh giờ bận rộn, một bát canh cua nóng hổi được đặt trên bàn ăn.

Khuôn mặt nhỏ của mèo béo bị đỏ bừng vì sức nóng, vầng trán toát ra một lớp mồ hôi mỏng, nó gắp một miếng thịt chấm vào bát tương rồi bỏ vào miệng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm chó săn, đến khi hắn nhìn lại, nàng mới dời ánh mắt sang chỗ khác.

“Nương nương, ta nghe nói ngươi từng khóc rất dữ dội?”

Từ Bắc Vọng gắp một khối rau xanh cho nàng, hỏi một cách vô cùng thích thú.

Chậc chậc, dáng vẻ lão đại khóc sẽ như thế nào? Trước đến nay chưa từng thấy.

“Có sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cảm như cũ, nàng lạnh lùng liếc nhìn con mèo béo đang cắm đầu ăn cơm.

“Hương vị bình thường.”

Nàng ăn miếng rau xanh, hững hờ đưa ra đánh giá.

Nội tâm của chó săn có chút mất cân bằng, ta cũng không phải ta đánh không lại ngươi, ngươi ngạo kiều cái gì chứ!

“Ta còn tưởng rằng nương nương sẽ ôn nhu khen ngợi công sức vất vả của ta.”

Hắn vô cùng phối hợp gắp thêm một miếng thịt.

Mặt mày của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lẽo vài phần, nàng duỗi đôi chân ngọc tinh xảo của mình, cọ cọ qua lại trên đùi Từ Bắc Vọng.

“Xem ra ngươi đang hi vọng bổn cung thần phục ngươi nhỉ?”

Đôi mắt xanh ngọc bích của nàng khẽ híp lại.

Từ Bắc Vọng kiên cường trả lời: “Ít nhất cũng nên bình đẳng, trong chuyện tình cảm, địa vị của cả hai đều ngang nhau.”

Sau khi phấn đấu mấy trăm năm, hắn cũng nên hưởng thụ một chút, tìm cơ hội yêu cầu nàng khiêu vũ trợ hứng.

“Thật sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương duỗi thẳng đôi chân xinh đẹp quấn trong lụa đen, khẽ nâng cằm Từ Bắc Vọng lên.

Mỗi khi nàng bày ra đòn sát thủ này, đều thành công khơi dậy niềm đam mê sâu sắc nhất trong cơ thể của hắn.

Tốt lắm, hắn bại trận rồi.

“Nương nương muốn thế nào, thì cứ như thế đó đi.”

Từ Bắc Vọng gãi nhẹ vào lòng bàn chân nàng.

Con mèo béo lập tức bĩu môi, suýt nữa không nhịn được cười.

“Đừng vọng tưởng có thể thay đổi bản cung.”

Nhìn thấy chó săn vẫn cưng chiều mình như mọi khi, đáy mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút vui mừng khó tả.

Từ Bắc Vọng có chút cạn lời với chính mình, chẳng lẽ hắn có máu M, cho nên mới mê luyến lão đại hết lần này tới lần khác?

Muốn ngừng mà không được, nghiện ngập tới mức hết thuốc chữa.

Chẳng lẽ càng ngạo kiều, càng có mị lực?

Chương 596: Có ngươi thật tốt (2)

“Có phải ngươi cảm thấy bản cung là gánh nặng sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm.

Từ Bắc Vọng lập tức lắc đầu.

“Sau khi đi đến Tinh Không Bỉ Ngạn, ngươi nhất định sẽ mạnh lên.”

Mèo béo nói xen vào, miệng mồm dính đầy dầu mỡ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chống tay, khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo.

Chấp niệm của ngươi quá sâu, luôn muốn bảo hộ ta, nhưng ta không cần nàng bảo hộ …

Từ Bắc Vọng thở dài trong lòng, nhưng hắn lại thích loại cảm giác này, gật đầu: “Ti chức đi theo nương nương đến Tinh Không Bỉ Ngạn, một tấc không rời.”

Thất Quán Vương ắt hẳn sẽ có con át chủ bài, huống hồ ngoại tổ mẫu của nàng và Ngoan Nhân Chí Cao cũng từng tới Tinh Không Bỉ Ngạn, hai người nhất định đã trải đường cho nàng thật tốt rồi.

“Rất tốt, biết đi theo bản cung.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ung dung, gắp cho chó săn một miếng thịt kho.

Một chi tiết nhỏ này đã để lộ một chút thay đổi của lão đại, Từ Bắc Vọng không hề biến, sắc liếc nhìn mèo ngu ngốc: “Ăn no chưa?”

“Chưa đâu.”

Thanh âm mèo béo mềm mại, ăn bao nhiêu vẫn không đủ.

Từ Bắc Vọng nhìn sắc trời, nói: “Trời sắp tối rồi.”

“Biến sáng trở lại là được rồi.”

Mèo béo nhét thức ăn đầy mồm, sau đó giơ móng vuốt lên rồi đánh ra Meo Meo Quyền vào chín tầng trời. Càn khôn lập tức thay đổi, bầu trời trở nên trong xanh như mới vừa gội rửa.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cắn ống hút, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười như không cười.

“Nương nương, ti chức đi trước một bước.”

Từ Bắc Vọng trừng mắt với mèo béo, thân ảnh đi đến phòng ngủ trong nháy mắt.

Cho dù mèo béo vô cùng ngu xuẩn, đến lúc này cũng hiểu ra một vài chuyện, nó ra nguyền rủahai kẻ vô liêm sỉ ở trong lòng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vẫn tỏ ra thờ ơ, cho đến khi hình ảnh tại Vô Tẫn Táng Thổ xuất hiện một lần nữa trên bầu trời, con ngươi của nàng để lộ mộ tia thâm độc lạnh lẽo: “Lần cuối cùng, ngươi đừng dùng thứ này để áp chế bản cung!”

...

...

Đàn hương vạn năm lượn lờ, bầu không khí yên tĩnh bao quanh tẩm điện.

Tóc xanh rơi tán loạn trên vai Từ Bắc Vọng, hương thơm quanh quẩn tại chóp mũi khiến hắn mê loạn không lối thoát.

Mà nữ nhân cao quý nằm ở bên cạnh, da thịt của nàng chợt hiện lên sắc hồng dụ hoặc.

Đối với lão đại ngạo kiều mà nói, cho dù thẹn thùng đến mức nào, nàng tuyệt nhiên không thể hiện ra ngoài. Nhưng nhìn vào da thịt trắng nõn, chứng tỏ trong lòng nàng đang có con hươu con đang chạy loạn.

“Chút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bất ngờ hôn vào má chó săn, khuôn mặt lập tức khôi phục thần sắc lạnh lùng, sau đó đưa lưng về phía hắn: “Đủ rồi.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười, dang hai tay rồi ôm nàng vào lồng ngực.

“Ngươi đừng đâm bản cung!”

“Không có.”

Từ Bắc Vọng hoang mang, rút hai tay ra.

“Vậy thì chặt đi?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay lại, nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc.

Đôi con ngươi đen sâu thẳm này luôn khiến nàng cảm thấy khó chịu, âm thanh lạnh lùng nói: “Đợi tí nữa, ngươi nhớ uống một giọt máu của bản cung.”

“Vâng.”

Chó săn cẩn thận từng li từng tí đáp lại.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bất chợt trầm mặc, lẳng lặng nhìn hắn: “Không chỉ một mình bản cung vẫn tuân thủ lời thề ban đầu, ngươi rốt cuộc cũng đã khỏi bệnh, thật tốt.”

“Nương nương, thực hiện lời hứa thôi?”

Từ Bắc Vọng vội nhắc nhở.

Da thịt Đệ Ngũ Cẩm Sương ửng hồng tinh tế, ánh mắt không hề trốn tránh, thanh âm lạnh như băng:

“Nhớ kĩ, không được nói chuyện.”

Nàng cởi vớ đen ra rồi nhét vào trong miệng chó săn.

...

...

Vào sáng sớm, nam tử áo trắng mang theo ý cười lười biếng tràn đầy thỏa mãn, bận bịu làm bữa sáng trong phòng bếp.

“Hừ, không biết xấu hổ.”

Mèo béo mặt ủ mày chau, giọng điệu chua lè.

Nó phun một ngọn lửa về phía bếp, một mình hờn dỗi rồi lẩm bẩm: "Đại phôi đản có đái dầm không?"

Từ Bắc Vọng như đang lơ lửng trên mây, không hề biết nhân gian như thế nào, thản nhiên nói: "Ta nuốt hết vào bụng rồi."

Mèo béo trợn mắt, khó tin nói: "Ngươi uống nước tiểu?"

"Đó không nước tiểu…" Từ Bắc Vọng cũng không biết nên giải thích như thế nào, đành tùy tiện tìm một từ khác: "Là nước hoa…"

"Chính là nước tiểu!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mèo béo trở nên hoảng sợ, tựa vào kệ bếp tự hỏi nhân sinh.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây, tiểu phôi đản chạy càng xa trên con đường biến thái rồi.

Hu hu hu hu hu, ai đến cứu tiểu phôi đản đi….

Từ Bắc Vọng không thèm để ý đến nó, bưng cháo và bánh sủi cảo đi về phía ao Cửu Châu.

Nhìn thấy chó săn bận bịu vì nàng, hàng lông mi phong tình vạn chủng của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ rung động.

Nàng rụt rè nâng cằm lên, lành lạnh nói: "Cháo ngọt mấy phần?"

"Bảy phần."

Từ Bắc Vọng trả lời, rồi nhịn không được bổ sung thêm một câu: "Nếu một chút ngọt ngào này có thể khiến răng của nương nương mềm ra thì tốt quá."

"Tại sao?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc hắn.

"Đụng vào không thoải mái…"

Chó săn cẩn thận nói.

Nữ vương đại nhân lập tức biến sắc, lạnh giọng nói: "Chỉ một lần này thôi, ngươi đừng nhục nhã bản cung như thế này nữa!"

“Dạ… Dạ…”

Từ Bắc Vọng khẽ trả lời.

Động tác của lão đại rất mới lạ, cũng không mang lại khoái cảm gì cho hắn, chỉ có khát vọng chinh phục tràn trề mà thôi.

Quen tay hay việc nha, nhưng hắn không biết mình còn phải đợi đến ngày tháng năm nào mới có được lần sau, hoặc có thể chân chính hòa hợp thành một thể với nàng.

Có điều, hắn sẽ tiếp tục giải khóa thêm nhiều tư thế thân mật nữa…

Chỉ cần dùng ký ức ở táng trì để bắt chẹt nàng…

Chương 597: Tiện nhân, ngươi thiếu nợ bản cung (1)

“Ngươi nghĩ cái gì đó?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấp một ngụm cháo, nhìn vào đôi mắt xanh ngọc của hắn

Từ Bắc Vọng nào dám nói ra mấy suy nghĩ tươi đẹp đó, vội vàng nói sang chuyện khác: “Nương nương, tại sao con ngươi của người lại là màu xanh ngọc đậm?”

Tối hôm qua, hắn đã uống một giọt máu của lão đại, màu sắc của đôi mắt đã khôi phục lại như trước kia.

Hắn cũng không lo lắng về việc bại lộ thân phận, Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể có thể dễ dàng xóa bỏ mọi dấu vết còn vương lại trong Bản nguyên Tinh Thần.

“Không biết.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hững .

“Vậy tại sao tính tình của người lạnh lẽo như băng tan ngay từ khi sinh ra?”

Chó săn cúi người, ra sức xoa bóp chân cho lão đại.

Vớ lụa đen đã bị xé nát từ tối hôm qua, nên đôi chân ngọc đang được

bao bọc trong đôi tất màu trắng, không quá phù hợp với khí chất cao quý thanh lịch của nàng.

Động tác uống cháo của Đệ Ngũ Cẩm Sương bất chợt dừng lại, nàng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, nàng lạnh lùng nói: "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

Chó săn ôm đùi nàng vào trông ngực, kiên trì nói: "Nương nương, có lẽ nào người đến từ vũ trụ không xác định không?"

Đây là suy đoán của bà điên họ Vô Thiên, phôi thai của nàng ta và lão đại từng chảy xuôi cùng một hướng trong kỷ nguyên trường hà.

"Bản cung không quan tâm."

Đệ Ngũ Cẩm Sương đá văng cái tay không thành thật của hắn ra, mặt mày vô nghĩa vô vị.

"Vậy nương nương không muốn nhìn thử một lần sao?"

Chó săn nhỏ giọng cẩn thận nói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương không chút do dự, khẽ khàng gật đầu: "Thử xem."

Từ Bắc Vọng hơi chút thỏa mãn, đây chính là sự tin tưởng không hề giữ lại, ai lại muốn suy nghĩ và quá khứ của mình bị kẻ khác nhìn thấu chứ?

Vô Tự Thiên Thư trôi nổi trên vòm trời, bởi vì hai người chính là âm dương nguyên thể, gần như có thể dùng chung một thần vật.

Tuế nguyệt lực quay cuồng trên hư không, một tờ giấy trong Thiên Thư trình chiếu hình ảnh.

Nữ tử váy tím tóc tai rối bù ngồi xổm trong thế giới băng tuyết, ôm đầu gối khóc rống đến độ tê tâm liệt phế, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, tuyệt vọng rồi lại bất lực.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức đình chỉ ý niệm Đại Đế, lạnh lùng nhìn thẳng chó săn.

Từ Bắc Vọng giả vờ không thấy, nhưng nội tâm lại tràn đầy thương tiếc, không ngờ lão đại lại khóc thảm như thế, bốn chữ "thống khổ vạn phần" cũng khó có thể miêu tả được hết.

Từng trang giấy trong Thiên Thư nhanh chóng lật qua, khung cảnh

sau ngày tận thế thảm khốc được hé lộ ngay lập tức, vô số thân ảnh vĩ ngạn đang bắt đầu đúc lại quy tắc.

Một dòng sông vô tận mang theo tai ương bất hạnh dần dần biến mất, gần hai trăm điểm sáng lấp lánh trôi nổi tại một nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

Hai trong số những đốm sáng nằm ở góc xa, một nữ tử phong hoa tuyệt đại dẫm nát quan tài, đưa một trong hai điểm sáng đó vào trong bụng

Còn phụ nhân bất hủ đang đứng trong dị tượng của thực giới đại đồng cũng nhận lấy một phôi thai.

Lão đại và bà điên Vô Thiên.

“Không còn nữa.”

Giọng điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Quá khứ của nàng rất đơn giãn, thứ duy nhất luôn khiến nàng nhớ nhung chính là mười năm ở Cửu Châu.

“Thử lại xem?”

Từ Bắc Vọng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Khuôn mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lẽo vài lần, sau đó trút hết toàn bộ ý niệm Cổ Đế, mở ra một trang giấy trong Vô Tự Thiên Thư.

Trong phút chốc, biểu cảm của hai người đột ngột thay đổi.

Dưới bầu trời đầy sao vô biên vô tận, một cậu bé nắm tay cô bé đứng trong cổ thuyền, hai đứa trẻ nhìn vào vũ trụ bao xa.

Cậu bé mặc y phục màu tím loang lổ, cô bé lại có nước da trắng nõn, dung mạo hoàn mỹ không tì vết, ánh mắt khiếp sợ rụt rè, nhưng khoé môi vẫn luôn phảng phất ý cười ngọt ngào.

“Là bản cung?”

Đồng tử của Đệ Ngũ Cẩm Sương đột nhiên co rút lại, sửng sốt lần đầu tiên trong đời: “Thằng nhóc đó là ngươi?”

Đạo não của Từ Bắc Vọng trở nên trống rỗng.

Có lẽ là hắn… Bởi vì hắn cũng nhìn thấy cậu bé này trong ký ức.

“Ca ca, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vũ trụ đó, chúng ta thật quá nhỏ bé.”

Cô bé nắm chặt lấy tay cậu bé, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve những vì sao đang tự do bay đến.

Ca ca!!!!!

Ầm ầm!!

Cứ như là sét đánh giữa trời quang.

Từ Bắc Vọng đầu váng mắt hoa, cả người như bị rút cạn sức lực, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình quá ngớ ngẩn.

Huynh muội?

“Ngươi là chó săn của bản cung…”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút mơ hồ, nhưng giọng điệu vẫn vô cùng kiên quyết.

“Huynh muội cũng được…”

Từ Bắc Vọng sững sờ.

“Ta nhỏ tuổi hơn ngươi đó, được chưa? Ngươi cứ bám theo…”

Biểu cảm của cậu bé rất lạnh lùng.

“Ta chỉ nhận ngươi làm ca ca thôi, đợi khi ta mạnh lên rồi, nhất định sẽ bảo vệ ngươi!”

Cô bé hoàn mỹ đến mức sao trời trở nên nhạt nhòa, nàng cười hì hì rồi hái một ngôi sao xuống và đưa cho hắn.

Từ Bắc Vọng thở phào một hơi, may mà không phải huynh muội…

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương di chuyển, nhìn chằm chằm vào cô bé bên trong Thiên Thư.

Rồi đột nhiên, một cỗ năng lượng hùng vĩ xuất hiện trong bầu trời đầy sao, một tinh sa màu ngọc bích đậm rực rỡ va chạm vào chiến thuyền.

“Ca ca, mau tránh đi.”

Cô bé sợ tái mặt vì sợ hãi, đẩy cậu bé ra theo bản năng, cơ thể xông ra phía trước để ngăn cản lại.

Một tia sáng chói chang xuất hiện, chiến thuyền nhỏ bé hóa thành bột mịn, trên bầu trời chỉ còn lại cậu bé đang nôn nóng gào thét.

Trong vũ trụ, một nữ tử mặc áo trắng phong hoa tuyệt đại đi ra, nàng liếc nhìn bầu trời đầy sao một cái, bỗng mang theo tinh sa màu ngọc bích và một sợ hơi thở, sau đó xuất hiện bên cạnh con sông dài chứa đầy kiếp nạn tận thế.

Ngay sau đó là khung cảnh bên trong vũ trụ khác, hình ảnh Hoàng Như Thị nhận lấy phôi thai trong suốt.

Chương 598: Tiện nhân, ngươi thiếu nợ bản cung (2)

Bùm!

Từ Bắc Vọng gần như đờ đẫn, hắn vụng về thu hồi Vô Tự Thiên Thư, sau đó nhìn lão đại bằng ánh mắt kinh ngạc, hai người đều trầm mặc khôn cùng.

Vận mệnh chính là kỳ diệu như thế…

“Chẳng trách, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, bản cung đã cảm thấy tên tiện nhân này thật đặc biệt rồi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khôi phục lại vẻ lạnh nhạt trước sau như một.

Ngay từ nhỏ, nàng cũng chỉ thích mặc y phục màu tím, chẳng lẽ là do tiềm thức vẫn còn nhớ kỹ quần áo của cậu bé đó?

Nàng bẩm sinh đã lạnh như băng, còn cô bé trong khung cảnh đó lại thích cười.

“Ngươi nợ bản cung, lấy cái gì trả đây?”

Đệ Ngũ Cảm Sương nâng chân ngọc, dẫm lên mặt của chó săn, lạnh lùng liếc nhìn hắn.

“Cứ từ từ…”

Từ Bắc Vọng cầm lấy ngón chân trong suốt, sau đó lâm vào trầm tư.

“Phế vật, dáng vẻ của nữ nhân áo trắng kia rất giống với ngươi đó.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn.

“Có lẽ là mẹ ruột của ti chức?” Từ Bắc Vọng đoán.

“Bản cung không thích nàng.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nằm vào trong ghế treo, hai chân gác lên nhau, giọng điệu lạnh lẽo hơn vài phần.

Vậy mà cũng âm dức… Đầu óc Từ Bắc Vọng vẫn còn lộn xộn, căn bản chưa ổn định dòng suy nghĩ.

“Ngu xuẩn…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhướng mày, thản nhiên nói: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì, sớm muộn gì thì chúng ta cũng phải đi đến vũ trụ không xác định thôi.”

“Huống chi, hình ảnh ban nãy cũng không biết là thật hay giả, cả cuộc đời dài dằng dặc này, ngươi chắc chắn sẽ bị bản cung bắt nạt.”

“...” Từ Bắc Vọng vứt bỏ mấy suy nghĩ dư thừa đi.

Đúng vậy, chẳng phải nguyện vọng của mình là đi theo lão đại đến năm tháng vĩnh hằng sao, mấy thứ khác đều là thứ yếu cả.

Nhưng hắn vẫn luôn có một nghi hoặc.

Lão đại chính là nữ nhân vật phản diện mà…

Chẳng lẽ, mẹ ruột của hắn từng đến thế giới bị vứt bỏ trong vũ trụ này, sau đó suy diễn ra tương lai, rồi viết chuyện đã từng xảy ra ở Cửu Châu thành một quyển sách?

Nữ văn thanh?

Chuyện này cũng quá bất hợp lý rồi??

Bà ấy phải nắm giữ loại đạo pháp thông thiên đến cỡ nào?

Kỳ lạ, thật sự là kỳ lạ…

“Cút lại đây!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh mặt, nhìn chăm chăm vào chó săn đang

đứng ngồi không yên.

Từ Bắc Vọng thong thả đi đến gần nàng, một cặp chân trắng nõn gác lên bả vai hắn, nữ vương đại nhân nói từng chữ một: “Bản cung không cần gì hết, chỉ cần có tên hèn hạ như ngươi là được rồi.”

Giọng điệu của nàng tuy lạnh nhạt, nhưng lại có vẻ rất đắc ý.

…..

….

“Nhàm chán quá à.”

Thiếu nữ mặc váy đỏ nhún nhảy một hồi, hai bím tóc đuôi ngựa đung đưa qua lại, sau đó lần lượt bày ra vô số động tác mà nàng tự cho là rất hấp dẫn.

Dáng người thon gọn xinh xắn, eo thon chân nhỏ mông nhỏ, tựa như chồi non mới nhú trên cành dương liễu.

Từ Bắc Vọng coi như không thấy, hắn ngưng tụ vô số ánh sao tinh thuần bên ngoài cơ thể, bắn ra lực lượng tinh đấu cuồn cuộn không ngừng.

“Tiểu phôi đản, ngươi dạy meo meo khiêu vũ đi.”

Ý định vừa xuất hiện xuất hiện, đôi chân xinh xắn đã lộ ra khỏi làn váy, ngón chân mượt mà chỉnh tề xếp hàng.

“Đừng làm phiền ta.”

Từ Bắc Vọng có chút thờ ơ, lạnh giọng mặt con mèo ngu ngốc.

“Đến nước tiểu của đại phôi đản mà ngươi cũng chịu uống, thế mà lại không chịu hôn meo meo!”

Đôi môi non mềm của thiếu nữ chu về phía trước, nàng tủi thân không chịu được.

“Đó là nước hoa, không phải nước tiểu, ngươi còn muốn ta lặp lại mấy lần nữa đây?”

Nói xong, Từ Bắc Vọng cũng có chút buồn bã, hắm chỉ mới uống được có một lần, lão đại đã không chịu dùng tư thế đó nữa rồi.

“Vậy ngươi cũng i i a a với meo meo có được không.”

Khuôn mặt của thiếu nữ váy đỏ trở nên đỏ ửng, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Bẹp, chính là hôn một cái.

A a…. Chính là miệng với miệng đánh nhau, uống nước miếng ấy!

“Tiểu phôi đản, meo meo cũng muốn.”

Thiếu nữ lập tức thi triển kỹ nghệ trà xanh, dáng người xinh xắn lanh lợi vừa nhìn đã biết rất mềm mại, giống như một miếng bánh ô mai vừa mới ra lò, tỏa ra mùi sữa tinh tế không thể hiểu nổi, khiến người ta không nhịn được ăn hết trong một hơi.

“Không có hứng thú…”

Từ Bắc Vọng đẩy nàng ra chỗ khác.

“Oa!”

Thiếu nữ lại biến trở về thành con mèo béo ị, nó không giấu được ánh mắt phẫn nộ, oán giận nói: “Biến thái, ngươi luôn khát vọng bị nàng ra ngược đãi, không cứu nổi nữa rồi.”

Từ Bắc Vọng âm thầm giật mình, ngay cả con mèo ngốc cũng cảm thấy được sở thích mê luyến của mình, xem ra vẫn nên kiềm nén một chút.

Mèo béo bịch bịch bịch chạy đến, đột nhiên nghiêm túc nói: “Meo meo cũng muốn đi đến Tinh Không Bỉ Ngạn, các ngươi không thể bỏ meo meo lại được.”

“Nghe nói, hành trình đi đến Tinh Không Bỉ Ngạn phải mất năm trăm năm, meo meo không muốn lẻ loi chờ đợi ở đây đâu.”

Giọng điệu mang theo sự cầu xin, đôi mắt to màu hổ bạc như sắp khóc đến nơi, từng hạt đậu pha lê tí tách rơi xuống.

“Được.” Từ Bắc Vọng tức giận nói.

“Hì hì…”

Vẻ u sầu trên khuôn mặt mèo béo đã biến mất, khóe miệng cong cớn nhạt nhòa.

“Nói rồi đó nha, dù thế nào đi nữa, ngươi cũng phải mở một đường máu cho meo meo đó.”

“Cút.”

Từ Bắc Vọng xách nó lên rồi vứt đi.

Hai vé của mình và lão đại nhất định phải lấy, còn phải mang cho mèo ngốc nữa, tám chiếm ba, đến lúc đó không tránh được chém giết một phen.

Con mèo ngu ngốc này cũng có thiên phú khí vận, nhưng nó thật sự rất lười biếng, lười đến độ khiến kẻ khác giận sôi!

Không hy vọng xa vời nó sẽ xông pha bí cảnh, nhưng chăm chỉ tu luyện cũng được chứ? Ngay cả chuyện cơ bản nhất cũng không làm được, cả ngày ngoại trừ ăn ra thì chính là ngủ.

Nếu để nó viết truyện, có khi một năm đăng ba chương, độc giả còn phải khen một câu quái vật xúc tu chăm chỉ ấy chứ.

Chương 599: Năm nhân vật bí ẩn giáng lâm (1)

“Chua quá à!”

Mèo béo cắn một ngụm thanh mai, chua đến độ lộ cả răng nanh.

“Chua đến mức mềm răng của nàng…”

Từ Bắc Vọng thầm bổ sung một câu trong lòng, cảm xúc lúc bị gặm cắn phải làm hắn vẫn còn canh cánh trong lòng tới giờ.

Đột nhiên, bầu trời xanh ngát nổi lên gợn sóng, một quan tài trong suốt rơi xuống từ tinh không, Hoàng Như Thị một thân y phục hoa lẳng lặng nhìn nam tử mặc nam tử áo trắng.

“Meo meo nói ngươi đã khỏi hẳn, thật tốt quá.”

Thần sắc ngập tràn vui vẻ, bà cười nói từ tận đáy lòng.

Khoảng thời gian đó, Hoàng Như Thị không chỉ rơi vào trong trạng thái mặc cảm áy náy, mỗi khi nhìn bộ dáng mất trí điên cuồng của nữ nhi, bà lại cảm thấy đau khổ không chịu nổi.

Bây giờ cuối cùng cũng đã kết thúc, cũng coi như khổ tận cam lai.

Mèo béo nhảy vào trong quan tài, bắt đầu mách lẻo đâm thọc, lại còn cố ý để Từ Bắc Vọng nghe thấy:“A di, hắn uống nước tiểu của đại phôi đản đó!”

“...”

Hoàng Như Thị có chút sững sờ, cho đến khi lấy lại phản ứng, bà lập tức cảm thấy có chút xấu hổ.

Tình thú của người khác, con mèo ngốc như ngươi nói với ta làm gì?

Nếu ta là người từng trải, còn có thể bình tĩnh nói lại một câu là tuổi trẻ thật tốt, nhưng mấu chốt chính là ta cũng chưa từng làm chuyện đó nha.

“Còn chưa hết đâu.”

Mèo béo bĩu môi, tiếp tục kể lại các hành vi biến thái của tiểu phôi đản.

Từ Bắc Vọng chính là loại người lên phòng khách xuống phòng bếp, cho nên hắn vẫn bình tĩnh không sợ hãi, cười nói sang chuyện khác: “Đừng nghe lời nói vô căn cứ của con mèo ngốc này, nương nương vẫn còn tu luyện trong không gian hư vô.”

Ngoan Nhân Chí Cao phong hoa tuyệt đại có chút thất thần.

Đều đã đến bước uống nước tiểu rồi, Cẩm Sương còn có thể kiềm chế được sao?

Chắc là có thể.

Nếu nữ nhi đánh mất nguyên âm, chỉ sợ là sẽ không theo kịp tên chó săn yêu nghiệt của mình, nàng khó có thể tha thứ chính mình.

Thấy mẹ vợ trầm mặc, Từ Bắc Vọng lại càng ngượng ngùng.

Cũng may Hoàng Như Thị phục hồi tinh thần rất nhanh, ngón tay óng ánh vung ra hơn mười món vật được bao phủ trong sương mù màu xám, tất cả đều ẩn chứa Minh khí cuồn cuộn.

“Cho ngươi hết, tất cả hàng tích trữ của Thất Quan Vương.”

Bà nhẹ giọng nói.

Từ Bắc Vọng giật mình trong thoáng chốc, cảm thán trong lòng ---

Vẫn là lão đại đối xử tốt với ta.

Nếu nương nương không yêu cầu, Thất Quan Vương tuyệt đối sẽ không hào phóng giúp đỡ như thế.

Nếu Thất Quan Vương sở hữu Minh vật, vậy thì các Thần tộc hoàng kim đứng trên đỉnh cao chót vót của chư thiên vạn vực trong mấy triệu năm qua sao lại không có được?

Xem ra, Nhật Bất Lạc vẫn còn giấu diếm hắn.

“Con rể trung thành với nương nương, vĩnh viễn không thay đổi.”

Từ Bắc Vọng nhận lấy Minh vật, trả lời bằng âm thanh rào rào.

Hắn cũng không nói gì quá vẹn toàn, dù sao thì mình chỉ đi theo nương nương chứ không lệ thuộc vào Thất Quan Vương, tất cả đều lấy ý chí của nương nương làm đầu.

Hoàng Như Thị hài lòng gật đầu, rồi chợt lấy một khối băng trong suốt dài năm trượng ra.

Hào quang bảy màu sặc sỡ hiện lên, khí tức dồn dập nghiền nát sương mù hỗn độn ở hư không, một năng lượng vật chất thần bí cuồn cuộn bành trướng bên trong khối băng.

“Thần vật của vũ trụ không xác định?”

Từ Bắc Vọng hơi kinh ngạc.

Vẻ mặt Hoàng Như Thị trở nên nghiêm túc hiếm thấy, trầm giọng nói: “Tổ mẫu của nàng đã phải đánh chết hai Đạo Quân, bởi vì món vật này có tác dụng rất lớn đối với Cẩm Sương.”

Vốn dĩ đây là một chuyện rất vui vẻ, nhưng bà lại vô cùng nghiêm túc.

Có gì đó không ổn… Từ Bắc Vọng suy đi nghĩ lại, ngay lập tức tìm ra điểm mấu chốt.

Trong mấy kỷ nguyên vừa qua, chư thiên vạn vực chưa từng nhìn thấy thần vật ở một phương khác, nhưng khoảng thời gian này lại xuất hiện hai món liên tục?

Đây có phải là một dấu hiệu không? Nó chỉ ra rằng, một số lối đi xác định đã bị nới lỏng, hoặc mối liên hệ giữa hai vũ trụ đã bắt đầu gắn bó chặt chẽ với nhau?

Những thứ không biết luôn khiến người ta sợ hãi, bởi vì không ai biết được mình sẽ phải đối mặt với thứ gì.

“Ta đi trước đây.” Hoàng Như Thị nhíu mày, quan tài trong suốt như pha lê hóa thành một đốm, nhanh chóng bay về phía biên giới của vũ trụ.

Bà cần gấp rút quay trở lại Thất Quan Vương, phải nhanh chóng thảo luận về cách đối phó với vũ trụ không xác định như thế nào, bởi vì kiếp nạn này rất có thể là cơ hội để Thất Quan Vương vùng dậy một lần nữa.

“Tiểu phôi đản, meo meo mệt rồi, muốn ngủ một giấc.”

Mèo béo thấy tình hình không ổn lắm, bèn cẩn thận chuẩn bị rời đi.

Từ Bắc Vọng dùng một tay trấn áp nó nắm lấy cái cổ lông xù, tùy tiện vứt về một nơi nào đó cách xa hàng vạn dặm.

“Meo meo sẽ báo thù đó!”

Mèo béo không thể chống cự, chỉ biết thét chói tai trên hư không.

Chương 600: Năm nhân vật bí ẩn giáng lâm (2)

Mới chớp mắt một cái đã năm năm trôi qua, nam tử áo trắng đứng sừng sững trên vòm trời, sức mạnh tinh đấu vô biên vô tận từ từ rơi xuống.

Tu vi không có nhiều thay đổi, vẫn là cảnh giới Đại Đế sơ kỳ như trước, hắn không phải bị trói buộc bởi gông cùm xiềng xích của bình cảnh, mà là không cố ý theo đuổi cảnh giới.

Nhìn chung, các thiên kiêu cái thế thường sẽ dừng lại cảnh giới Đại Đế thật lâu, trừ khi có được cơ duyên kinh khủng, bọn hắn mới chịu đi đến cảnh giới Thiên Đế.

Bốn chữ “Xây dựng căn cơ” này tuy rằng rất khuôn xáo cũ rích, nhưng cũng chính là kinh nghiệm tổng kết của những người đứng đầu từ thời đại Thần Thoại đến giờ.

“Tiện nhân, ngươi thật ghê tởm!”

Trên hư không, một thân ảnh váy tím hoàn mỹ vô song đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt cao quý thanh lịch, khí chất cũng càng thêm băng lãnh, tựa như núi băng muôn đời tạo thành.

Sau khi luyện hóa thần vật đến từ vũ trụ không xác định, mỗi một hơi thở của lão đại đều biểu lộ hàn ý vô tận, ngay cả cường giả Thiên Đế bình thường cũng không chịu được mà trực tiếp đóng băng nứt vỡ linh hồn.

“Ti chức ghê tởm chỗ nào chữ?”

Từ Bắc Vọng bày ra thần sắc hoang mang, bộ dáng mờ mịt.

Chẳng phả hắni chỉ là chà đạp rối, để nó ngậm lấy thứ đó một chút thôi sao?

Đây là đang luyện động tác * mới, để thần thức cảm nhận nhiều hơn một chút, màng mới có thể thông hiểu đạo lí, có được kỹ xảo cao siêu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương hung hăng liếc hắn một cái: “Bản cung muốn ăn thịt kho tàu, béo ba phần, phải hầm mềm một chút!”

“Để ti chức ăn nương nương trước…”

Chó săn nhìn chằm chằm vào làn da trắng nõn mịn màng ở trước mặt mình, hắn rất nhớ nhung mùi hương thấm mũi của đôi chân ngọc này.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lóe lên một tia sáng, nội tâm nảy sinh ý định xấu xa, nàng lạnh lùng nói: “Bản cung muốn buộc chặt lấy ngươi, rồi lại giẫm lên mặt của ngươi.”

Trong thời gian tiềm tu năm năm, nàng vẫn bị chó săn làm phiền trá hình, cho nên rất muốn trả thù.

“Không được!”

Từ Bắc Vọng dứt khoát từ chối.

Con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên nghiêm túc, lạnh giọng nói: “Ngươi cãi lời bản cung?”

“Ti chức muốn nương nương nên mang tất vào trước, sườn xám nữa.”

Từ Bắc Vọng ân cần rồi lại hy vọng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm vào hắn vài giây, mới rụt rè gật đầu, lạnh lùng nói: "Trói chặt không thể giãy giụa, mặc bản cung muốn làm gì thì làm…"

"Tuân mệnh!"

Từ Bắc Vọng nói chắc như đinh đóng cột, hắn còn cầu còn không được.

Nhưng tình thú của hắn phải thất bại rồi.

Trong nhẫn trữ vật, mấy chục ngọc giản liên tục lóe ra hào quang chói mắt, chứng tỏ đang có sự tình gấp gáp.

Cùng lúc đó, Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng biếng nhác lấy ra ngọc giản, vừa mới liếc nhìn một cái, đôi mắt xanh biếc đã nheo lại.

"Xuất hiện rồi…"

Từ Bắc Vọng lật xem ngọc giản, biểu cảm không có quá nhiều thay đổi, nhưng nơi sâu thẳm trong đáy mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Chỉ mới ban nãy, năm sinh linh phương khác đột nhiên xuất hiện trong vũ trụ, hóa thân của bọn hắn đều đang bị các Thần tộc Hoàng Kim bao vây lại ở khu vực tinh không tại Hành tinh Bắc Cực.

….

…

Sự xuất hiện của các sinh linh đến từ một vũ trụ khác đã làm kinh động đến các trưởng lão của rất nhiều Thần tộc Hoàng Kim, vô số hóa thạch sống đều lần lượt chiếu rọi chân thân, vội vàng chạy tới hành tinh Bắc Cực.

Mỗi khi đại nạn bên trong kỉ nguyên trường hà tràn ra, địa phương bị ảnh hưởng đầu tiên chính là hành tinh Bắc Cực, mà năm sinh linh kì lạ đột nhiên xuất hiện tại nơi đó, khí tức của bọn hắn cũng hoàn toàn khác biệt so với chư thiên vạn vực…

Rất có khả năng đến từ một vũ trụ khác!

Giống như thiên thạch va chạm vào dải ngân hà, tạo nên cơn sóng có kích thước hàng vạn trượng!

Chúng tiên chấn động mãnh liệt, thậm chí còn có người rơi vào trạng thái mê mang.

Hàng vạn sinh linh chưa từng nghĩ đến sự tồn tại của một vũ trụ khác, nên khi tin tức này đột nhiên xuất hiện, vô số người cảm thấy hoang mang, đồng thời sợ hãi về tương lai phía trước…

Bầu trời đầy sao bên trên hành tinh Bắc Cực bị bao phủ trong làn sương mù hỗn loạn, các lằn ranh của vũ trụ đều bị đạp phá, vô số dị tượng hùng vĩ lần lượt hiện ra.

Một số người khổng lồ trong vũ trụ đã mai danh ẩn tích từ thời đại Thái Cổ đến nay, hiện giờ cũng đã xuất đầu lộ diện. Những nhân vật truyền kì từng tạo nên những kỳ tích được khắc ghi tại lịch sử vũ trụ, lần lượt bước ra từ vùng đất cấm kỵ trong vũ trụ.

Từ xưa đến nay, cảnh tượng như thế này chưa từng xuất hiện!

Một nhóm cường giả tập hợp với nhau, bao gồm các lão tổ tông của rất nhiều Thần tộc Hoàng Kim, bọn họ cùng nhau thi triển đạo pháp, ngăn chặn sự sụp đổ của tinh không.

“Các ngươi là thần thánh phương nào?”

Chủ nhân Thiên Đình, người sở hữu quyền thế bậc nhất trong vũ trụ, đang đứng sừng sững tại Thiên Cung tháp vàng chuông bạc, bỗng nghệ đánh giá năm sinh linh thần bí từ trên cao.

Có vẻ, chỉ có một người trong số năm sinh linh này là con người.

Nhưng kẻ còn lại đều là yêu ma quỷ quái, khí tức quỷ dị không nói nên lời.

Đối mặt với vô số ánh mắt ngấm ngầm đánh giá, nhân loại duy nhất trong nhóm sinh linh bí ẩn đã lên tiếng, thanh âm khàn khàn: “Chúng ta tới từ thành Nguyên Thủy Thánh.”

Hắn ta có khuôn mặt hốc hác, hai hốc mắt trũng sâu, không khác gì một ông lão đã đến giai đoạn gần đất xa trời.

“Thành Nguyên Thủy Thánh … ”

Nghe được bốn chữ này, vô số thân ảnh vĩ ngạn đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều nhận ra thất vọng trong mắt đối phương.

Bọn họ chưa từng biết đến một nơi gọi là thành Nguyên Thủy Thánh, nhưng tuyện nhiên vẫn đưa ra một số phỏng đoán trong lòng.

Phàm là thiên kiêu cái thế vượt qua Tinh Không Bỉ Ngạn, bọn họ đều sẽ bắt gặp những tòa thành to lớn, cổ kính và vô cùng hùng mạnh

suốt dọc đường.

Các toà thành không có người ở, nhưng vẫn tồn tại vững trãi dưới bầu trời tử sắc. Nhưng bởi vì biên giới nơi đó phát ra vô số loại năng lượng xen lẫn vật chất kỳ quái, cho nên chúng thiên kiêu cái thế cũng khó lòng tiếp cận.

Không có gì bất ngờ, năm sinh linh này đều vượt qua Tinh Không Bỉ Ngạn để tới đây.

Nếu vậy thì không còn con đường khác, bởi vì Tinh Không Bỉ Ngạn chỉ cho phép tám người tiến vào một lần.

Chương 601: Mau đi cầu xin tên điên nhà ngươi (1)

“Giết!”

Chủ nhân Thiên Đình híp mắt, toàn thân phát ra khí tức uy nghiêm vô song.

Những người khổng lồ trong vũ trụ đều lắc đầu tiếc nuối, sau đó chuẩn bị động thủ.

Bọn họ đều bừng bừng dã tâm muốn lập công, chuẩn bị đánh giết những kẻ đến từ vũ trụ khác.

Dù sao đi nữa, tài nguyên trong chư thiên được phân chia không quá chênh lệch, nhưng mỗi thời đại kỉ nguyên đều phải nhận lấy một tai nạn khinh khủng nào đó, cho nên các Đạo Quân không thể chỉ lo mỗi thân mình.

Bao đời nay, bọn họ đều đang đi tìm con đường đến một vũ trụ hoàn toàn khác biệt, nhờ vậy có thể lẩn tránh nguy hiểm, bình yên vượt qua đại nạn kỷ nguyên trường hà.

Vì lẽ đó, bọn họ không thể giữ lại năm sinh linh này, một khi những kẻ ngoại lai dò la được tin tức ở nơi đây, chư thiên vạn vực sẽ rơi vào thế bị động.

“Tự nhiên, các ngươi muốn làm gì cũng được.”

Lão già không hề biến sắc, cũng không chút sợ hãi mà cất giọng.

Hoá thân của hắn giáng lâm nơi này trong lúc vô tình, nếu có chết cũng chỉ hao tổn một chút căn cơ.

“Nhưng trước khi chết, ta muốn luận bàn cùng những tân tú của quý địa một phen.”

Lão già trở nên trang nghiêm, lời nói mười phần trung liệt.

“Tân tú?”

Bầu không khí bên dưới bầu trời đầy sao lập tức yên tĩnh, người nào người nấy vô cùng kinh ngạc.

Bốn sinh linh vẫn trầm mặc ít nói như cũ, ông lão thản nhiên nói: “Một ngàn hai trăm tuổi trở xuống đều gọi là tân tú.”

Không gian lặng yên như tờ.

Không phải đang ám chỉ những thiên kiêu cái thế trong thời đại kỉ nguyên sao?

“Ta … Chúng ta đều cùng bối phận … ”

Một nam tử toàn thân nhuốm đầy máu tím, khuôn mặt trắng bệch nở nụ cười tà mị, thanh âm cũng không quá rành mạch.

Hắn là tộc nhân của tộc Hấp Huyết, vô cùng si mê những bình máu tươi mỹ diệu đang đứng dưới bầu trời đầy sao này, hận không thể nuốt hết vào bụng.

“Ta cũng thế.”

Lão già mặt đầy nếp nhăn đáp lại.

Các trưởng lão của Thần tộc Hoàng Kim rơi vào trầm mặc, mặc dù bọn họ không có biện pháp dò xét Cốt Linh của năm sinh linh bí ẩn, nhưng xét theo dao động khí tức của những người này, thì bọn họ chắc chắn chính là Cổ Đế.

“Chiến!!!”

Đột nhiên, chư thiên vạn vực trào dâng tinh thần chiến đấu cuồn cuộn, hàng vạn ngôi sao sôi trào, vô số sinh linh gầm thét theo nhịp.

Đồ chó hoang nhà quê, dám khiêu khích chúng ta!

Nếu e sợ chiến đấu, mặt mũi của toàn bộ vũ trụ đều vứt đi, Thần tộc

Hoàng Kim thống lĩnh chư thiên cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng!

“Vô Cực Nhất.”

Thanh âm không thể mừng rỡ không tả nổi vang khắp đại đạo, năng lượng hỗn độn biến hoá thành vô số đóa hoa to lớn phiêu tán giữa không trung, các lão quái vật của đất nước trường sinh bất hủ kinh hô.

Cảm xúc của tất cả mọi người bành trướng đến cực hạn, ai nấy đều kích động đến mức lồng ngực như muốn nổ tung. Rốt cuộc, bọn họ có thể tận mắt chứng kiến Vô Cực Nhất đích thân ra tay, đây là may mắn đến nhường nào?

Người nam nhân chèn ép vô số phôi thai thiên đạo, hắn nhất định sẽ làm nhục năm kẻ quê mùa không biết trời cao đất dày này!

Một khoảng không yên tĩnh bao trùm, hai nam nhân trẻ tuổi mắt mù đi ra, an tĩnh sừng sững dưới bầu trời sao.

Bản thân là nhân vật thay mặt cho toàn bộ thời đại kỷ nguyên, Vô Cực Nhất không có loại khí thế cường đại vô pháp vô thiên, nhưng lại tựa như núi lửa trong thần thoại, có thể phun trào bất cứ lúc nào.

“Tân tú mạnh nhất đây sao?”

Sinh linh đến từ tộc Hấp Huyết mở to đôi mắt tham lam, trịnh trọng hỏi một tiếng.

Nhận được đáp án người này chính là tân tú mạnh nhất vũ trụ, cả bốn sinh linh đồng loạt nhìn về phía khuôn mặt của ông lão.

Lão nhân chớp chớp mắt một lát, như thể muốn mở ra, nhưng mí mắt lại nặng trĩu, chỉ có thể chống đỡ mà mở ra một khe nhỏ hẹp.

Ầm ầm!

Các thần tiên bên trong đều hít thở không thông, ai nấy đều trở nên căng thẳng vì trận đại chiến có một không hai này!

...

...

“Ai sẽ thắng đây?”

Mèo béo khẽ ghé người vào mặt bàn, ngước cổ quan sát cảnh tượng

trên không trung.

Tử Bắc Vọng chăm chỉ lột vỏ nho, sau đó bỏ vào bên trong đôi môi đỏ mọng ướt át, nhưng ánh mắt vẫn gắn chặt vào cảnh tượng.

Có vẻ như năm sinh linh kia chính là thiên kiêu cái thế của một vũ trụ khác, tình cờ băng qua Tinh Không Bỉ Ngạn mà tới được đây.

Hắn rất thất vọng, chuyện này có nghĩa thông đạo thứ hai căn bản không tồn tại.

"Ừm?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo, sau đó hừ một tiếng.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng lột vỏ nho rồi hầu hạ lão đại, trông mòn con mắt mà nói: "Nương nương, ti chức cũng muốn ăn."

Bắt gặp tầm mắt của chó săn đang dừng lại trước ngực mình, Đệ Ngũ Cẩm Sương nghiêm mặt: "Bản cung không thích ánh mắt biến thái này của ngươi!"

Từ Bắc Vọng thu hồi ánh mắt, tiếp tục quan sát cảnh tượng chăm chú.

Trận chiến nổ ra không bao lâu, hai bên trao đổi năm chiêu thức, ông lão hoá thành đã biến thành bột mịn, khí tức hoá thành hư vô.

"Vô Cực Nhất rất mạnh … "

Từ Bắc Vọng biểu lộ cảm xúc.

Hắn không hề kiêng kị Vô Cực Nhị hay Diễn Hóa Trường Khanh, người duy nhất hắn coi là địch thủ chính là Vô Cực Nhất.

Nhìn chung, trong trận chiến này, Vô Cực Nhất chỉ để lộ ra một góc nhỏ của tảng băng trôi, giết chết kẻ địch dễ như trở bàn tay.

Thực lòng mà nói, Từ Bắc Vọng vẫn không nắm chắc phần thắng khi đối mặt với Vô Cực Nhất.

Ngọn lửa chiến tranh thiêu đốt không trung, một người trẻ tuổi mắt mù đang lẳng lặng đứng bên trong đám sương mù hỗn loạn.

Hàng vạn sinh linh nhiệt huyết sôi trào, bày tỏ cuồng nhiệt đến vô cùng, kiêu ngạo đến cực điểm!

Đây chính là người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh!

Hắn chính là người bảo vệ huy hoàng của đất nước trường sinh bất hủ, không làm vũ trụ chư thiên vạn vực thất vọng!

Nếu ông trời không sinh ra Vô Cực Nhất, thì kỷ nguyên vạn cổ hoàn toàn chìm trong bóng đêm!!!

Chương 602: Mau đi cầu xin tên điên nhà ngươi (2)

“Như thế nào?”

Thanh âm truyền tới từ nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

“Không có ký ức, sưu hồn thất bại.”

Vô Cực Nhất nhẹ giọng đáp.

Đây chính là ưu thế của hoá thân, chủ nhân ở một nơi khác có thể tùy ý xóa bỏ ký ức.

“Hắn chỉ là đám tân tú dưới mức trung bình mà thôi, kẻ nào muốn đánh cùng ta một trận?”

Sinh tinh của tộc Hấp Huyết đột nhiên gào thét, cảnh tượng toàn bộ vũ trụ reo hò hưng phấn khiến hắn nảy sinh cảm giác cực đoan khuất phục. Vào giờ khắc này, hắn chính là đại diện của toàn bộ sinh linh trong vũ trụ của mình.

Một gốc liễu thương thiên (chọc trời) phiêu đãng đến đây, vô số nhánh cây mang theo Sinh Mệnh Nghênh Tuyền lan tràn khắp bầu trời đầy sao, Vô Cực Nhị dựa lưng vào thân cây, con ngươi vẫn luôn bình tĩnh bắt đầu trở nên cường thế.

Ngoại trừ đất nước trường sinh bất hủ, các Thần tộc Hoàng Kim còn lại chỉ biết âm thầm thở dài, nhưng không có cách nào, thời đại kỷ nguyên này chỉ có thể dựa vào hai người Vô Cực thị.

Bầu trời đầy sao trở nên yên tĩnh, ngọn lửa chiến tranh lại được bùng cháy một lần nữa, toàn bộ biên giới vũ trụ đắm chìm trong dòng máu màu tím, khiến cho càn khôn lập tức đảo lộn!

Oanh!

Huyết khí va chạm cùng cây liễu, tạo thành luồng khí cơ mênh mông cuồn cuộn, quét sạch từ vạn cổ đến đương thời.

Vô số sao trời lay động như muốn rơi rụng, cây liễu vững chắc chợt xuất hiệt vô số khe nữ, thân thể Vô Cực Nhị ướt đẫm máu tươi, hắn có vẻ sắp không chống đỡ nổi.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng này, hàng vạn sinh tinh đều không nhịn được mà rùng mình, nội tâm nảy sinh dự cảm bất thường.

“Không gì hơn cái này.”

Sinh linh tộc Hấp Huyết vừa làm càn vừa cười lớn, máu tím bao trùm cả bầu trời, từng khối đầu lâu hư ảo rơi xuống.

Vô số hóa thạch sống ở sâu trong vũ trụ đều kinh ngạc, trái tim như rơi xuống đáy vực.

Bọn họ có thể đoán được kết cục này.

Vô Cực Nhị dứt khoát bị đánh tan!

“Thái Sơ thị, mau đi cầu xin kẻ điên nhà các ngươi … ”

Một người đứng đầu vũ trụ vội vàng phát ra thanh âm tế tự.

Ban đầu tưởng rằng thắng lợi nắm chắc trong tay, nhưng bây giờ, ngay cả Vô Cực Nhị cũng bị thất bại hoàn toàn, lấy ai ứng phó ba sinh linh còn lại kia?

“Mau gọi Bắc Vọng!”

Một đám lão quái vật tóc vàng tiến vào không gian hư vô, chiếu rọi thân ảnh trên vầng Đại Nhậ huy hoàngt, nghiêm khắc chỉ huy đám tiểu bối.

Chuyện này không chỉ liên quan đến mỗi Nhật Bất Lạc, quan trọng là mặt mũi của toàn thể vũ trụ chư thiên vạn vực, bọn họ căn bản không gánh nổi.

….

…

“Thế mà lại thất bại?”

Bên ao Cửu Châu, khi trông thấy trận chiến đang nghiêng về một

phía, đáy mắt Từ Bắc Vọng hiện lên một tia kinh ngạc.

Rất hiển nhiên, sinh linh được ngưng tụ từ máu huyết này yếu hơn không chỉ một nửa so với lão già đầu tiên.

Nhưng dù vậy, Vô Cực Nhị, người được hàng vạn vạn sinh linh trong vũ trụ chư thiên vô cùng kính ngưỡng, cũng phải cảm nhận lấy mùi vị chua xót khi bại trận.

Đúng là không thể khinh thường vũ trụ bên kia mà.

"Ngươi sơn lem rồi!"

Đệ Ngũ Cẩm Sương dời tầm mắt, liếc chó săn một cái.

Từ Bắc Vọng đang ôm mắt cá chân mềm mại, thoa sơn nước màu tím nhạt lên những móng chân trong suốt tinh xảo.

Lọ sơn móng này được tinh luyện từ tiên dược bảy trăm vạn năm, tạo nên màu sắc cực kỳ quyến rũ, mang theo hương thơm mật đường tinh khiết.

Trong nhẫn trữ vật, hàng trăm viên ngọc giản ầm ầm nổ tung, có thể nói là cuộc gọi liên hoàn đòi mạng.

Từ Bắc Vọng cũng không thèm để ý, hết sức chăm chú sơn móng chân cho người thương.

Thật đáng tiếc, đám người này tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn rồi đi lạc đến nơi này, bọn hắn chắc chắn không biết thông đạo cụ thể ở nơi nào.

Hắn đương nhiên muốn đến một vũ trụ khác, thứ nhất là để giải quyết vấn đề thân thế, thứ hai là cũng muốn quay về địa cầu một lần xem sao.

Cái gọi là phú quý không về quê, cũng tựa như mặc áo gấm đi đêm vậy, hắn đã tạo ra được thành tựu đến nhường này, cho nên nhất định phải trở về khoe mẽ. Đến lúc đó, mấy thứ vũ khí hạt nhân gì đó đều sẽ bị tiêu diệt chỉ bằng một cái búng ngón tay.

Quan trọng hơn hết, hắn còn có thể để lão đại mang giày cao gót, váy ren tình thú, trang phục tiếp viên hàng không, rồi lại chơi cosplay nữ tổng tài lạnh lùng này nọ…

….

….

Bầu trời đầy sao mênh mông chìm trong tĩnh mịch kéo dài.

Giống như đại đạo sụp đổ, toàn bộ vũ trụ biến thành mộ hầm, bầu không khí im lặng u ám đến đáng sợ!

Dị tượng che lấp tinh vực trong khu vực hàng vạn dặm trở nên ảm đạm mờ mịt, các đại Thần tộc Hoàng Kim đều hoảng hốt, gốc liễu bị ma huyết nhuộm đỏ trông cực kỳ chói mắt!

“Bại rồi…”

Hàng vạn tinh cầu trong chư thiên vạn vực triệt để rơi vào tuyệt vọng

Vô Cực Nhị, nam nhân luôn bày ra phong thái lóa mắt, uy danh truyền khắp chư thiên vạn vực, giờ phút này lại chật vật đến mức không chịu nổi.

Tất cả đều quá hoang đầu, khó có thể tin được.

Ngọn núi lớn vốn không thể vượt qua, cứ thế mà đã sụp đổ.

Vào khoảnh khắc hắn ta bại trận, niềm kiêu hãnh và lòng tự trọng của hàng tỉ vạn sinh linh cũng hoàn toàn tan vỡ!

Vô số sinh linh cúi đầu, không còn khí thế kiêu ngạo như trước nữa.

“May mắn mà thôi.”

Giọng điệu giễu cợt khàn khàn vang vọng khắp bầu trời đầy sao, thân thể của sinh linh Hấp Huyết tộc bị xé nát thành bốn năm đoạn, chỉ còn lại cái đầu lâu màu đỏ tươi kiêu ngạo bất tuân đứng sừng sững giữa không trung!

Nếu chuyện này được truyền về Khởi Nguyên giới thông qua chân thân, hắn sẽ có được danh vọng không thể địch nổi, cả Hấp Huyết tộc đều sẽ ưỡn ngực, rêu rao thành tích huy hoàng này.

“Nhân loại, đều là phế vật cả!”

Hắn tùy tiện cười to, huyết khí tràn ra biên giới vũ trụ, đầu lâu ầm ầm hóa thành năng lượng hoang phế, dùng phương pháp tự bạo để nhục nhã vũ trụ này.

Vô Cực Nhị ngây ngốc tựa vào dưới táng cây liễu, chỉ biết cúi đầu

chứ không dám nghênh đón lấy ánh mắt của chư thiên vạn vực, hắn dường như đang phơi bày cơ thể trần truồng của mình tước vũ trụ, ti tiện khuất nhục sống cho qua ngày.

Nam tử trẻ tuổi mù loà đang đứng sừng sững trong màn sương mù hỗn độn, lạnh lùng liếc nhìn hắn: "Sau này, ngươi hãy tự tay cướp lại tôn nghiêm đã mất đi."

Chương 603: Hắn đến rồi lại đi (1)

"Hai trận có thắng có bại, ai lên đánh một trận với ta đây?"

Lúc này, thiếu niên mang theo ngọn lửa chín màu nặng nề bước ra, đôi mắt phun trào nham thạch nóng chảy khắp mười tám trượng, toàn thân bộc phát sức mạnh mạnh mẽ đốt cháy tất cả.

Bầu không khí bên dưới bầu trời đầy sao lập tức ngưng đọng trong giây lát, tâm trạng của hàng vạn vạn sinh linh đã khác hẳn trận chiến đầu tiên, ai nấy đều lâm vào trạng thái sợ hãi khó an yên.

Bây giờ là tỷ số hoà, nếu đánh thua thêm một trận nữa, vậy hậu quả thật sự không dám tưởng tượng!

Tôn nghiêm bị chà đạp hoàn toàn, cả vũ trụ đều sẽ bị đóng đinh vào cột trụ của sự xấu hổ!

Hàng vạn vạn sinh linh trong các chư thiên không hẹn mà cùng nhớ đến thân ảnh thần thánh kia trong đầu.

Áo bào trắng cấm kỵ, ngươi đang ở đâu?

"Kẻ điên Thái Sơ đâu?!"

Bên trong bức màn trướng minh hà tại Thiên Cung, nhiều hóa thạch số của vũ trụ hiện thân, nhìn chằm chằm vào đám lão quái vật tóc vàng.

Kẻ điên nhà các ngươi không ai bì nổi, muốn giết ai thì giết kẻ đó, bây giờ lại làm rùa đen rụt đầu sao?

Diễn Hóa Trường Khanh chưa chắc đã chịu được, mà đối thủ đến từ vũ trụ không xác định vẫn còn đến ba mạng, chẳng lẽ bọn họ buộc phải làm trái quy tắc, để thiên kiêu cái thế mạnh nhất kỷ nguyên ra

tay một lần nữa?

Như vậy nhất định có thể thắng, nhưng không lẽ phải từ bỏ thể diện sao? Chiến thắng kiểu này còn nhục nhã hơn thất bại vạn phần!

….

…

“Liên lạc không được ư…”

Biểu cảm của chủ nhân Thiên Đình có chút lo lắng hiếm thấy.

Tên tiểu bối này có được Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, gần như là thể chất của Bản nguyên Tinh Thần, vũ trụ rộng lớn mênh mông như thế, làm sao bọn họ nhìn trộm dấu chân của hắn bây giờ?

Huống chi, tính tình của kẻ này điên điên dở dở, những người hộ đạo của Thần tộc đều bị hắn nhục mạ mười lần trăm lần, gần như tất cả mọi người chán ghét hắn ta, càng đừng nói đến chuyện đi theo.

“Lập tức gọi kẻ điên Thái Sơ trở về, chuyện này không chỉ liên quan đến một mình Nhật Bất Lạc các ngươi, mà là cả vũ trụ này!”

“Một khi bại trận, toàn bộ vũ trụ chư thiên sẽ đối mặt với tai ương khó lường. Hơn nữa, đến khi giao đấu với một vũ trụ khác trong tương lai, chúng ta cũng sẽ bị đẩy vào thế hạ phong.”

Bên trên toà vương tọa màu xanh, hóa thạch sống của Vô Miện Chi Vương tức đến mức sùi bọt mép, toàn thân phát ra hàn khí vô biên vô tận.

“Hay là kêu Vô Thiên Yếm Vãn?”

Bên trong dị tượng mơ hồ của thế giới đại đồng, một vị Đạo Quân của Vô Thiên thị trầm giọng nói.

Các lão quái vật không nói lời nào, hiển nhiên là không quá tán thành.

Vô Thiên Yếm Vãn căn bản không phải đối thủ của Vô Cực Nhị, nhưng ngay cả Vô Cực Nhị cũng thua, vậy nàng có mấy phần thắng chứ?

“Hoàng Cẩm Sương?”

Thần thú cổ xưa ở Bắc Cực Thú Liệp đột nhiên đề nghị.

Các đại Thần tộc Hoàng Kim trực tiếp phủ định.

Hoàng Cẩm Sương thần bí khó lường, lại từng đúc thành cơ thể Đại đế hoàn mỹ ở Vô Tẫn Táng Thổ, nàng ta có lẽ thật sự có cơ hội chiến thắng. Tuy nhiên, bọn họ không thể dễ dàng tha thứ cho dư nghiệt của Thất Quan Vương, để mặc cho nàng ta diễu võ dương oai được.

Đây chẳng phải là đang tự vả mặt sao?

“Lập tức tìm ngay!”

Chủ nhân Thiên đình rống giận một tiếng, chiếu lệnh truyền đi, mạng lưới tiên sứ dày đặc lao vào các đại tinh vực.

Không có việc gì thì ngươi gây chuyện cả ngày, đến khi có chuyện thì ngươi lại biến mất không dấu vết, tại sao Thần tộc lại bồi dưỡng ra cái loại hạt giống số một như thế này chứ?

“Toàn bộ vũ trụ này đều là kẻ nhát gan hết à?”

Sinh linh Hỏa Diễm tộc nhìn xung quanh, kêu gào mà không kiêng nể gì, thần sắc vô cùng thoải mái.

Vô số sinh linh trong chư thiên đều nắm chặt hay tay, đuôi mắt đỏ hoen, không cam lòng gào thét.

“Ta đến chém ngươi.”

Thanh âm kỳ diệu tuôn trào trong càn khôn, đại đạo rung động xoay vòng, vật chất năng lượng trong tinh không chìm nổi hết đợt này đến đợt khác.

Một đóa hoa thanh liên vạn cổ dập dềnh giữa không trung, nam tử tuấn tú có ngũ quan như bức tượng điêu khắc, thân mặc bào phục sơn hà cẩm tú đột nhiên xuất hiện, hắn ta cầm một thanh kiếm sát phạt đại đạo trong tay, con ngươi lấp lóe sát ý lạnh tanh.

“Diễn Hóa Trường Khanh!”

Hàng vạn vạn sinh linh nhìn thấy nam tử cái thế bên trong mảnh vỡ, ai nấy đều thắp lên một tia hy vọng.

Biết đâu được, kẻ xuất chiến thứ ba này yếu đuối hơn thì sao?

Khí tức của các đại Thần tộc Hoàng Kim trở nên nghiêm trọng, kẻ điên Thái Sơ vẫn chưa lộ diện, cho nên thiên kiêu xếp hạng ba trong bảng Vấn Đỉnh đành phải xuất chiến, một trận quyết định vinh nhục

thành bại!

“Cứ đưa Kim Ô Thánh Thảo cho tiểu bối…”

Một gã khổng lồ tóc vàng đột nhiên cất giọng mông lung, một âm thanh đại đạo đột nhiên truyền vào tổ địa của Nhật Bất Lạc.

Không còn cách nào khác, tính tình của kẻ điên vô cùng khó hiểu, bọn họ càng thúc ép hắn, thì chỉ sợ hắn càng không muốn lộ mặt.

Chỉ có thể lấy lợi ích dụ dỗ.

Kim Ô Thánh Thảo chính là loại cây cỏ thần thoại mà đến cả Đạo Quân cũng phải mơ ước, mỗi một kỷ nguyên chỉ sản sinh ra nhiều nhất một gốc, cho nên vô cùng trân quý.

Bất kể Diễn Hóa Trường Khanh thắng bại thế nào, Nhật Bất Lạc bọn hắn nhất định phải ra mặt, bảo vệ vinh quang của vầng Đại Nhật hoàng kim nói riêng, và của cả vũ trụ nói chung!

“Tuân mệnh!”

Từng tiếng nói truyền vào ngọc giản.

Bầu trời đầy sao lặng ngắt như tờ, hai bên mở ra một trận chiến thu hút hàng trăm triệu người trong nháy mắt.

Một luồng khí hừng hực thiêu đốt toàn bộ năng lượng hỗn độn, khói lửa chiến tranh lan tràn khắp biên giới của vũ trụ, bầu trời đầy sao vô biên đã trở thành một biển lửa rực lửa!

“Nhân loại đê tiện!”

Nam tử thuộc Hỏa Diễm tộc nhe răng cười toe toét, thân pháp kéo dài hàng vạn vạn trượng, mỗi lỗ chân lông tựa như một đốm lửa.

Trường kiếm sát phạt đại đạo huy động hàng tỉ tấn lực lượng, khiến cho trời quang mây tạnh, tiên hạc bay múa, hòng xua tan ngọn lửa đang hoành hành bên trong bầu trời đầy sao.

Hai bên chiến đấu đến mức Bắc Hải gần như khô cạn, vô số dị tượng xuất hiện khắp không trung.

Chương 604: Hắn đến rồi lại đi

(2)

“Đến rồi.”

Từ Bắc Vọng lật xem ngọc giản, sung sướng nở nụ cười.

Một gốc Kim Ô Thánh Thảo, trong toàn bộ vũ trụ, cũng chỉ có Nhật Bất Lạc sở hữu loại tiên dược cấp bậc thần thoại này. Bởi vì quá quý hiếm, cho nên những hạt giống số một của mỗi thời đại cũng chưa chắc đã có được.

Đám lão già đó đã chịu cắt chút thịt rồi a.

“Nương nương, mỗi người chúng ta đánh một tên?”

Từ Bắc Vọng nhìn về phía nữ vương đại nhân tao nhã lịch sự đang ngồi trên ghế trên.

Đệ Ngũ Cẩm Sương chống chân trên lồng ngực hắn, lạnh lùng nói: “Bản cung không thích gây náo động.”

“Sợ thua?”

Từ Bắc Vọng cẩn thận hỏi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đột nhiên đứng dậy, bộ ngực mềm mềm nhảy tưng tưng, nàng gần như biến sắc ngay lập tức: “Ngươi đang nghi ngờ bản cung? Bản cung chắc chắn mạnh hơn Diễn Hóa Trường Khanh rồi!”

Nàng không nâng cằm, bày ra bộ dáng ngạo kiều như bình thường, mà chỉ nhìn chằm chằm chó săn bằng ánh mắt lạnh lùng, đôi mắt phượng lấp lóe tia sáng nguy hiểm.

Nếu còn dám hỏi thêm một câu, nhất định sẽ bị giẫm nát.

Còn so với ti chức thì sao… Từ Bắc Vọng nghe đàn biết ý, không dám nói những lời này.

“Vậy thì ti chức đi qua đó rồi về ngay.”

Hắn nói.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nắm lấy mái tóc đen tán loạn, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy: “Đi nhanh về nhanh!”

“Tuân mệnh.”

Từ Bắc Vọng đáp lời.

Hắn phát hiện lão đại đã thay đổi một chút, chẳng hạn như nàng cố gắng tu luyện hơn, lại còn có chút dính người…

Tuy rằng không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng tất cả đều được thể hiện thông qua các chi tiết nhỏ nhặt không thể quan sát được…

“Hử?”

Thấy chó săn chưa nói lời nào đã muốn đi, Đệ Ngũ Cẩm Sương hừ một tiếng bằng giọng mũi, cặp đùi bóng loáng chợt duỗi thẳng.

Từ Bắc Vọng vùi mặt vào lòng bàn chân, hít hà mùi hương quyến rũ kia, rồi nhẹ nhàng hôn lên từng thớ cơ mềm mại.

“Nhanh lên, bản cung còn phải giam ngươi lại, dùng bít tất trói hai tay của ngươi nữa.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng đuôi mắt, giọng điệu tràn ngập dục vọng chinh phục.

Con mèo béo đang ăn uống thả cửa ở bên cạnh chợt để lộ ánh mắt xem thường, meo meo cực kỳ chán ghét hai tên biến thái này!

…

…

Vành đai vũ trụ bị đốt cháy đến mức rơi rụng, khói lửa dày đặc bao phủ toàn bộ bầu trời đầy sao, hàng tỉ vạn sinh linh giống như bị sét đánh, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Giống như Vô Cực Nhị, Diễn Hóa Trường Khanh cũng được trưởng bối cứu đi, nếu không sẽ biến thành một cái xác khô.

Giằng co mười tám chiêu, cuối cùng vẫn bị đánh bại.

Một cảm giác chán nản và tuyệt vọng quét qua chư thiên vạn vực, nội tâm của vô số sinh linh hầu như đã sụp đổ.

Đây không phải nỗi ô nhục của một mình Diễn Hóa Trường Khanh, mà là của toàn bộ vũ trụ, không ai có thể ngóc đầu lên được.

Đó chắc chắn là một thời khắc khó quên nhất trong lịch sử vũ trụ,

mặc kệ bao nhiêu kỷ nguyên trôi qua, nó vẫn sẽ là một ký ức đau thương không thể xóa nhòa!

Các thiên kiêu cái thế mà bọn họ vẫn luôn lấy làm kiêu ngoại, hóa ra lại là kẻ thua cuộc dưới tay dị tộc.

Hư ảnh của Vô Cực Nhị, Diễn Hóa Trường Khanh từng xuất hiện trong con đường thời gian, đủ để chứng minh chiến lực siêu việt của bọn hắn.

Nhưng thông qua chiến bại lần này, ai nấy đều bàng hoàng suy đoán, chẳng lẽ vũ trụ chư thiên thật sự không bằng một vũ trụ khác?

Dù thế nào đi nữa, chuyện này đều khiến mọi người không thể chấp nhận được, cảm giác nhục nhã ngột ngạt không cam lòng khiến linh hồn ai nấy đều đang run rẩy.

“Kém cỏi.”

Ngọn lửa ảm đạm, khói đen cuồn cuộn, thiếu niên thuộc Hỏa Diễm tộc lảo đảo, gần như đứng không vững.

Nhưng hắn rốt cuộc cũng đã thắng.

Thậm chí còn thắng rất vẻ vang, khiến cho cả tinh không này phải câm lặng!!

“Còn ai nữa?”

Đôi mắt đỏ lửa có chút hư nhược liếc nhìn khắp vũ trụ, hắn tựa như một vị Hỏa thần bất khả xâm phạm.

Đây chính là thành tích vinh quang đáng để khoe mẽ nhất của hắn, cũng là khoảnh khắc huy hoàng xưa nay chưa từng có, đáng để Hỏa Diễm tộc vĩnh viễn khắc ghi!

Nhìn thấy đám nhà quê dị tộc cứ diễu võ dương oai, hàng vạn tỉ sinh linh trong chư thiên vạn vực đều cảm nhận sâu sắc thế nào là nỗi hổ thẹn khắc cốt ghi tâm.

Toàn bộ vũ trụ đều bi ai, Thần tộc Hoàng Kim chịu sỉ nhục!

Các ngươi thống trị chư thiên, chiếm dụng tất cả tài nguyên, sản sinh ra thế hệ các phôi thai thiên đạo cao cao tại thượng từ nhỏ, vậy mà lại hồi đáp kỳ vọng của chư thiên như thế này sao?

“Vô Cực Nhất tiếp tục ra mặt.”

Một lão tổ tông đức cao trọng vọng trong thần tộc Trường Sinh Bất Hủ hiển hiện chân thân, nhìn về phía các lão quái vật của các Thần tộc khác.

Chỉ bằng cách này, bọn họ mới có thể năm trận ba thắng, ngay cả kẻ điên Thái Sơ cũng không quá đáng tin.

“Không được!”

Chư hùng quả quyết từ chối, thắng lợi kiểu này khiến bọn hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, thậm chí là nhục nhã vạn phần.

Một mặt, bọn hắn vẫn muốn giữ gìn thể diện, một mặt khác, bọn họ cũng không muốn Trường Sinh Bất Hủ độc chiếm hết danh vọng trong chư thiên vạn vực.

“Vô Thiên Yếm Vãn xuất chiến.”

Vị quốc vương trong bộ kim bào dài vạn trượng đứng sừng sững ở một nơi không thể nói ra, truyền ra mệnh lệnh với ý chí tràn đầy uy nghiêm.

Chư hùng nghiêm túc nhìn về phía các lão quái vật của Nhật Bất Lạc, dường như đang đợi một người nào đó.

“Chúng ta chỉ là những tân tú trung bình ở quê nhà, ai mà ngờ đám thiên kiêu nơi này lại không thể chịu nổi một kích.”

“Nếu không tìm thấy người, vậy hai bọn ta còn cần xuất chiến nữa không?”

Một sinh linh được bao phủ bởi các phù văn thần bí ăn nói ý tứ, nhưng nội dung lại hết sức châm chọc.

Bất kể như thế nào cũng phải chết, cũng chỉ là hóa thân mà thôi, đương nhiên nhân cơ hội mà hung hăng nhục nhã vũ trụ này một phen!

Tinh không yên tĩnh không chút tiếng động, sự thật đã được đặt ở trước mắt, dù có phẫn nộ thì cũng không làm nên chuyện gì, chỉ có thể tiếp nhận lời lẽ chế nhạo của kẻ khác.

Trận chiến này, có kẻ tỉnh ngộ trong phút chốc, có kẻ lớn giọng quở trách tương lai, ngoại trừ Vô Cực Nhất ra, các phôi thai thiên đạo còn lại đều là rác rưởi.

Chương 605: Hắn đến rồi lại đi (3)

“Chẳng thú vị chút nào.”

Một nữ tử tai nhọn nhỏ xinh đang mang cung tiễn bảy màu ở sau lưng đột nhiên cười khẽ.

Giọng điệu của nàng ta rất êm tai, cứ như có thể hòa tan tất cả vật chất âm tà, đến cả khí tức cũng ẩn chứa lực lượng quang minh.

Tất cả chúng sinh trong chư thiên đều mở to mắt trước cảnh tượng này, bọn hắn bây giờ không thể ngăn cơn sóng dữ, cũng không có sức ngược tình thế, ai ai cũng cảm thấy tuyệt vọng vô tận.

Nam tử mù loà hai mắt bước đi chậm rãi trên bầu trời đầy sao, cho dù là chiến thắng bằng phương pháp đê tiện nhất, Vô Cực Nhất hắn cũng tuyệt đối không thể để vũ trụ nhà mình đánh mất phẩm giá.

Nhưng vào lúc này.

Trên bầu trời đầy sao xa xôi, một ngôi sao chổi tỏa ra ánh sáng rực rỡ cuồn cuộn, lao đến nơi này với tốc độ không nhanh không chậm, nhưng lại khiến trái tim của sinh linh chư thiên gần như nổ tung!

Bầu không khí lặng ngắt như tờ!

Vô số thế giới và vạn vật trong vũ trụ đều rơi vào trạng thái chết lặng!

Là hắn ư?

Sao chổi nổ tung tóe, một thân ảnh thánh khiết lẳng lặng đứng ở một góc của bầu trời đầy sao, biểu cảm bình thản không chút sợ hãi.

Khí tức toàn thân đều biến mất, cả người tựa như thần thoại tuế nguyệt, mang theo cảm giác thánh khiết mông lung.

Ầm!

Chư thiên vũ trụ xuất hiện một gợn sóng hỗn loạn kéo dài hàng tỉ trượng, vô số sinh linh đang buồn bã ủ dột đột nhiên trở nên hưng phấn, phát ra tiếng hoan hô vô cùng khủng bố!

Màu trắng tuyệt đẹp đó đã được khắc ghi vào lịch sử vũ trụ, hắn ta chính là áo bào trắng cấm kỵ, sự tồn tại phá vỡ kỷ nguyên!

Hàng trăm triệu ngôi sao rung động, vô số tu sĩ nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ, hy vọng áo bào trắng cấm kỵ sẽ cứu vớt vũ trụ đang đắm chìm trong bóng tối!

Sau chuỗi hai trận toàn thua, bọn họ đã bị đẩy đến bờ vực của sự tuyệt vọng. Nếu tiếp tục thất bại một trận nữa, vậy thì bọn họ hoàn toàn bị đóng đinh trên cột trụ sỉ nhục, không còn lỗ mà chui xuống nữa.

Các lão quái vật của các đại Thần tộc Hoàng Kim đang cực kỳ lo lắng, bọn họ thật sự không thể thua được, tất cả hy vọng đều đặt trên người kẻ điên Thái Sơ cả rồi.

“Nhanh lên, ta đang gấp.”

Nam tử áo trắng khoanh tay đứng đó, đôi mắt màu xanh ngọc rực rỡ nhìn xuống hai sinh linh từ trên cao.

Vu tộc và Tinh Linh tộc đột nhiên cảm thấy bất an, nhân loại tuấn tú này trông có vẻ không mạnh lắm, nhưng tại sao sự xuất hiện của hắn lại gây ra chấn động lớn như vậy?

Mái tóc vàng của nam tử áo trắng bay phấp phới giữa không trung, ánh mắt lộ ra một tia không kiên nhẫn, hắn lạnh giọng quát: “Từng người phiền lắm, cùng lên đi.”

Ầm ầm!

Một câu nói gây chấn động cả vũ trụ một lần nữa, vô số tu sĩ hàng đầu đều cảm thấy da đầu tê dại, khí thế bá đạo của kẻ điên Thái Sơ quả nhiên không ai có thể bì được.

Hai sinh linh này, ắt hẳn cũng phải có năng lực ngang bằng so với tốp bốn bảng Vấn Đỉnh, thậm chí là tốp ba, thế mà hắn lại muốn khiêu chiến hai tên cùng một lúc?

“Buồn cười, ta có thể tùy tiện chém chết ngươi ấy chứ!”

Sinh linh thuộc Vu tộc càng thêm phẫn nộ, hắn đương nhiên chưa từng gặp phải hạng người cuồng vọng như thế này ở Khởi Nguyên giới, cho nên vô cùng thắc mắc tên nhân loại này thì có tư cách gì?

Hắn ta điên cuồng ca tụng chú ngữ, toàn thân phát ra cổ phù lượn lờ,

từng lời nguyền vô hình đảo lộn bầu trời đầy sao, đại đạo bỗng trở nên hỗn loạn, tạo nên cảnh tượng thảm khốc thi cốt rơi vãi.

Đôi mắt của Từ Bắc Vọng vẫn không có chút gợn sóng, hắn chắc chắn chính mình mạnh hơn sinh linh phù văn này, cho nên chỉ triệu hồi một đóa Vương hoa Bỉ Ngạn.

Một nguồn sức mạnh hủy diệt vô tận quét qua, khiến cho phù văn bên trong bầu trời đầy sao bắt đầu sụp đổ, vô số lời nguyền bị ăn mòn, từng cánh hoa pha lê mờ nhạt hiển hoá thành cánh cổng dẫn đến địa ngục

“Không ổn!”

Sắc mặt của sinh linh Vu tộc đột nhiên thay đổi, thần hồn run rẩy vì sợ hãi, đây chính là Minh khí tinh khiết nhất trên thế gian!

Sao nó có thể xuất hiện ở đây được?

Ầm ầm!

Ngân hà không ngừng sôi trào, nhấc lên những con sóng lộng lẫy, hàng trăm triệu ngôi sao phản chiếu hư ảnh của nam tử áo trắng.

Ánh sao rực rỡ vô tận ngưng tụ trên bầu trời đầy sao này, dần dần hiển hoá thành một lòng bàn tay thật lớn. Lòng bàn tay được bao quanh bởi màn sương mù hai màu đen kịt và xám xịt, cứ như đang ẩn chứa từng thế giới thực bị chôn vùi.

“Kiêu ngạo!”

Ánh mắt của nữ tử Tinh Linh tộc tràn ngập kinh hoảng, một khu rừng rậm rạp giống như tiên cảnh xuất hiện bên ngoài cơ thể nàng ta, một đám tinh linh đang kéo dây cung.

Thời gian dường như đã trôi nhanh hơn mấy ngàn lần trong nháy mắt, đủ loại dị tượng văn minh đột nhiên đứt gãy, cung tên bảy màu đang lần lượt bắn ra từng tia sáng chói mắt, xé rách năng lượng hỗn độn.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ ở trên vũ trụ rơi xuống, hai khí tức minh táng lập tức ăn mòn ánh sáng bảy màu.

Nam tử áo trắng vô cảm như cũ, hắn lập tức hóa thành một ngôi sao, cứ thế mà rời khỏi tinh vực Bắc Cực.

Hắn đi rồi?

Chỉ cần là tu sĩ có thể quan sát chiến trường, ai ai cũng rung động, kinh ngạc không nói gì!

Sự kiện lớn mang tính lịch sử đối với các chư thiên, nhưng trong mắt của áo bào trắng cấm kỵ, lại giống như là một chuyện râu ria nhỏ xíu.

Đến nửa nén hương cũng chưa đủ!!

Nhẹ nhàng bình tĩnh như thế, hời hợt qua loa như thế, hoàn toàn làm các kẻ đứng đầu vũ trụ sợ ngây người.

Kẻ điên Thái Sơ, danh bất hư truyền!

Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết được hắn có bao nhiêu kiêu ngạo!

Nhưng.

Hắn có tư cách!

Chương 606: Hắn đến rồi lại đi (4)

Nữ tử thuộc Tinh Linh tộc giống như thiên sứ sa đọa, bị giam cầm trong nhà tù được rèn đúc từ hàng tỉ ánh sao, khiến cho sức sống của nàng ta dần dần bị mai một.

Còn nam tử Vu tộc cũng đã bỏ mạng tước đó, trực tiếp biến thành một bộ xương loang lổ phù văn, bởi vì không ai có đủ khả năng sống sót trướng Vương hoa Bỉ Ngạn.

Ầm!

Nữ tử thuộc Tinh Linh tộc không chống lại được nữa, bàn tay khổng lồ đó cứ như cối xay tận thế, nghiền nát tất cả mọi thứ, ngay cả tro tàn cũng không chừa lại.

Bầu trời đầy sao rơi vào tĩnh mịch vô biên một lần nữa, chư thiên im lặng đến độ ngay cả một tiếng hít thở cũng không có!

Một trận chiến toàn diệt!

Hai tên nhà quê kiêu ngạo ngang ngược sao mà không mạnh cơ chứ?

Nhưng đối thủ của bọn hắn chính là một nhân vật kỳ tích, một huyền thoại biết đi, một vị Đại Đế cái thế được lưu truyền đời đời!

Đây vốn là một loại vinh quang vô thượng, là chiến tích thu hút sự quan tâm của hàng trăm triệu sinh linh, khiến cho tất cả tu sĩ trong vũ trụ phải ngã mũ thán phục.

Nhưng áo bào trắng cấm kỵ vẫn bỏ đi rất dứt khoát.

Nhưng điều này vẫn không gây cản trở đến niềm hưng phấn đang lan tràn khắp vũ trụ!

Gần như trong nháy mắt, chư thiên trở nên vui mừng đến mức cuồng loạn, vô số tu sĩ ưỡn ngực kiêu ngạo tột cùng!

Áo bào trắng cấm kỵ sáng lập lên lịch sử vinh quang rực rỡ, cũng là vinh quang của bọn hắn!

Các sinh linh tuyệt nhiên không bao giờ quên được tâm tình tuyệt vọng bất lực của chính mình sau hai trận thua cuộc, cho nên càng không thể quên được người đã giúp bọn hắn tẩy nhục.

Chính là áo bào trắng cấm kỵ!

Đây là một loại tôn sùng gần như mù quáng, cứ như sự thành kính của tín đồ!

Tại đầu bên kia của bầu trời đầy sao, chỉ còn lại nam tử thuộc Hỏa Diễm tộc cô đơn đứng sừng sững ở đó, hắn cảm thấy vô cùng vớ vẩn.

Năm trận ba thua, vẫn là thua!

Thân ảnh tuyệt thế vô song kia vẫn đang quanh quẩn trong đầu hắn, uy thế của kẻ này khủng bố đến độ khiến trái tim hắn đập nhanh đến mức điên cuồng, thậm chí còn mạnh hơn sức răn đe của kẻ từng lên đấu đầu tiên không chỉ mấy lần!

“Áo bào trắng cấm kỵ…” Hắn khẽ lặp lại năm chữ này.

Ầm!

Ngọn lửa biến mất không còn tung tích, hóa thân trở thành khúc gỗ, tự sát ngay trên tinh không.

….

….

Suốt một ngày này, chư thiên vạn vực lâm vào hoàn cảnh trời long đất lở.

Không thể nghi ngờ gì nữa, cảnh tượng bên trên bầu trời đầy sao tại Tinh vực Bắc Cực sẽ được coi như là một bước ngoặt lịch sử!

Sự xuất hiện của các sinh linh từ một vũ trụ khác đã đến phá vỡ sự yên lặng của vũ trụ này, khiến cho hàng trăm triệu tu sĩ hoảng sợ, bất an.

Ai nấy đều sợ thay đổi, sợ môi trường không quen thuộc, càng sợ bị chiếm lĩnh bởi một chủng tộc khác.

Năm tân tú ngẫu nhiên của bên kia, gần như đã làm cho chư thiên hứng chịu đủ loại sỉ nhục, mà hai trong ba thiên kiêu cái thế nằm trong tốp ba bảng Vấn Đỉnh lại cực kỳ yếu kém.

Nhưng mà.

Bọn họ vẫn có một nam nhân đang tọa trấn thời đại kỷ nguyên này!

Màn thể hiện của áo bào trắng cấm kỵ ảo diệu giống như một giấc mộng, trải qua trận chiến này, hắn chắc chắn trở thành là một nhân vật vĩ đại mang tính bước ngoặt trong vũ trụ, lan toả một sức hấp dẫn khó có thể tưởng tượng được trong tầm mắt của vô số sinh linh tại chư thiên vạn vực!

Đổi lại là trước đó, bọn họ quá lắm là cực kỳ chấn động mà thôi, cuối cùng lại cảm khái một tiếng rằng sự cường thế của áo bào trắng cấm kỵ trước sau như một.

Nhưng bây giờ, khi đối mặt với những sinh linh đến từ một vũ trụ khác, hắn vẫn có thể một chọi hai, giành lấy vinh quang huy hoàng không thể so sánh được!

…

Đàn hương lượn lờ ra xung quanh, tỏa hương thơm ngát khắp tẩm điện.

“Thả ta ra!”

Nam nhân vô cùng tuấn mỹ đang bị trói chặt trên ghế, ánh mắt loé lên một tia sợ hãi.

“Đệ Ngũ Cẩm Sương, ta nhất định sẽ không bao giờ khuất phục ngươi!”

Từ Bắc Vọng ra sức giãy dụa, nhưng cổ tay bị bít tất buộc chặt, hắn làm thế nào cũng không thoát ra được.

“Thừa dịp bản cung tu luyện, ngươi dám tàn nhẫn chà đạp con rối, quả thực rất đáng chết!!”

Người còn chưa thấy đâu, giọng nói lạnh lùng đã truyền đến.

Một thân ảnh váy tím quý phái tao nhã nhưng lại phát ra hàn khí rét lạnh, làn tóc xanh như thác nghiêng quấn quýt vô số cây trâm Thần Hoàng, nàng lay động từng bước, hờ hững liếc nhìn con mồi bị trói trên ghế.

“Muốn chém giết muốn róc thịt, ngươi muốn làm gì cũng định.”

Từ Bắc Vọng bày ra bộ dáng thẳng thắng cương nghị, thề sống chết bất khuất.

“Ngậm lấy!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đi đến gần, từ từ duỗi thẳng cặp đùi mượt mà nõn nà, gót ngọc trắng tươi cuộn lại rồi đặt trên bắp đùi của hắn.

“Không…”

Tóc tai của Từ Bắc Vọng trở nên bù xù, hắn không cam lòng mà gào thét lên.

“Ngoan cố chống cự!”

Con ngươi màu xanh ngọc bích của Đệ Ngũ Cẩm Sương phát ra ánh sáng sắc bén, giống như vực thẳm sâu không thể lường.

Nàng cúi người xuống, dùng dãy núi trĩu nặng đè lên trên mặt chó săn, sau đó nghiêm nghị ra lệnh: “Bản cung sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai.”

Từ Bắc Vọng nghẹt thở đến mức không thể thở được, ý chí kiên cường của hắn dần dần suy yếu….

Không phải là ta không kiên định, chỉ tại hỏa lực của kẻ địch quá hung mãnh.

Chương 607: Thế giới điên rồ này, trách nhiệm của hắn ... (1)

Tại ao Cửu Châu.

Một loài cây kỳ lạ tựa như gốc rễ lộn ngược đang lơ lửng trong khoảng không, từng phiến lá sáng chói như được tưới tắm bằng thủy ngân, trông đặc biệt hoa lệ và tôn quý.

Loài cây này được chia thành ba cụm cành, mỗi cụm cành lại vươn ra ba nhánh nữa, tạo thành một bố cục ba cấp và chín nhánh, bên trong mỗi nhánh đều có một dòng năng lượng vật chất chảy xuôi liên tục.

“Thần vật bản nguyên của Tinh Linh tộc?”

Từ Bắc Vọng có vẻ hơi hiếu kỳ.

Thân thể của đám tân tú của vũ trụ bên kia dường như cũng có một loại vật chất huyền diệu giống với nhau thai.

Nhưng không ngờ, hệ thống cướp đoạt cơ duyên của hắn vẫn thu hoạch được thứ này?

Tru sát hai sinh linh, thu hoạch duy nhất cũng chỉ có một cái gốc cây này.

“Con mèo ngu xuẩn, tặng cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng hét lên.

Hắn đã thử sử dụng loài cây này, công dụng lớn nhất của nó chính là minh tưởng.

Một khi ý thức thẩm thấu vào trong gốc cây, trái tim, trí óc và tinh thần hoàn toàn tập trung, cả người dường như đã tiến vào thời kỳ khai thiên lập địa, giai đoạn mà tất cả vạn vật còn chưa được sinh ra.

Đối với những sinh linh cực kỳ lười biếng như Phì Miêu, thì nơi tu hành thích hợp nhất dành cho nó chính là địa điểm nguyên thủy cô quạnh như thế này.

“Ai đang kêu meo meo vậy?”

Một nữ tử xinh đẹp trong chiếc váy đỏ uyển chuyển bước ra, bắp chân nhỏ nhắn, thẳng tắp và mịn màng đang được bọc trong đôi tất màu đen, nàng ta kiêu ngạo hất cằm, bộ dáng giống như một con thiên nga kiêu hãnh.

“Này, sao ngươi lại có nó?”

Từ Bắc Vọng hiếu kì.

Thiếu nữ vặn vẹo bờ eo, dương dương đắc ý nói: “Ngươi có thấy meo meo đẹp không? Meo meo có hấp dẫn không?”

Nàng đã lẻn vào tẩm điện, nhặt đôi tất đã bị rách vài lỗ trên chiếc ghế, sau đó tiếp tục cực cực khổ khổ may vá lại như ban đầu.

Hừ hừ, meo meo cũng rất thông minh đó.

“Bình thường thôi.”

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu, con mèo này đang toát ra khí chất mỹ thiếu nữ thanh xuân tươi mát.

Hắn có thể đoán được, vớ lụa bao mông ban đầu đã bị nó cắt làm đôi, sau đó biến đổi thành bít tất dài đến đầu gối.

Lão đại có đôi chân nở nang, đường cong đầy đặn gợi cảm, trong khi con mèo ngu xuẩn này lại hơi gầy gò, cơ thể chưa phát dục đầy đủ. May mắn thay, sợi tơ do nhện cái phun ra có độ co giãn rất tốt, cho nên cũng miễn cưỡng vừa vặn với con mèo ngu xuẩn.

“Ngươi chắc chắn đang cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, rất muốn cắn meo meo một ngụm đúng không?”

Mỹ nữ xinh đẹp nhìn hắn mà không chớp mắt.

“Không hề.”

Từ Bắc Vọng thờ ơ đáp lại

Thiếu nữ lập tức xụ mặt, nàng tủi thân mím môi rồi nhỏ giọng nói: “Ngươi quá xấu xa, ngươi quá bất công, ngươi căn bản không đặt meo meo vào trong mắt!”

Meo meo chờ đợi ngươi lâu như thế, chẳng lẽ ngươi vẫn không rõ?

“Ngươi cố gắng tu luyện trước đi, ta sẽ cắt may mấy bộ cho riêng ngươi.”

Từ Bắc Vọng đã lập lời thề, hắn nhất định sẽ chữa khỏi căn bệnh ung thư lười biếng giai đoạn cuối cho con mèo này.

“Có thật không?”

Đôi mắt to tròn của thiếu nữ váy đỏ lập tức loé sáng, nàng ta lập tức mang theo loài cây lộn ngược rồi rời đi.

Từ Bắc Vọng đưa mắt nhìn theo nàng ta chạy về phía xa xa, để đối mặt với những biến đổi sắp tới trong vũ trụ, cả nhà ba người đều phải lấy thực lực làm nền tảng.

Hắn có một dự cảm, cuộc tranh đoạt tám vị trí tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn sẽ rất khốc liệt, thậm chí sẽ còn bi thảm hơn những cuộc chiến giữa các chư đế hoàng tôn kể từ thời đại thần thoại đến nay!

Ngay vào lúc này, một làn sóng tuôn ra từ sức mạnh tuế nguyệt vĩ đại đột nhiên xuất hiện bầu trời đầy sao, chiếc quan tài trong suốt óng ánh bay đến.

“Trận chiến ấy rất hoàn mỹ, ta cảm thấy tự hào về ngươi!”

Một tữ tử có dung mạo hoa lệ đang đứng sừng sững trên đỉnh quan tài, nàng ta nở mỉm cười tươi sáng, nội tâm vô cùng tự hào vì người con rể này.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong mảnh vỡ, Hoàng Như Thị vốn hiếm khi rung động cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

“Quá khen rồi.”

Từ Bắc Vọng khiêm tốn thận trọng như mọi khi, nhưng khi được nhạc mẫu khen thẳng mặt thế này, làm sao hắn có thể không vui mừng kia chứ?

Nhưng ngay sau đó, hắn không khỏi giật mình bởi bởi câu nói tiếp theo của bà.

“Trong chín mươi năm tới, xin ngươi hãy chiếu cố ta nhiều hơn.”

Hoàng Như Thị đột nhiên đưa ra thỉnh cầu với ngữ điệu trịnh trọng.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh ngay lập tức.

Hai từ “chiếu cố” khiến cho Từ Bắc Vọng trở tay không kịp, bởi vì nó còn ám chỉ nhiều ý nghĩa khác.

Ngoan Nhân Chí Cao, vậy mà còn cần sự chiếu cố của một cường giả Cổ Đế hay sao?

Mặc dù người đứng trước mặt là nhạc mẫu của hắn, nhưng bà cũng là một thần nữ tuyệt đỉnh vô song. Trong thời đại kỷ nguyên của bà, Hoàng Như Thị cũng được biết đến với danh xưng đệ nhất mỹ nhân trong tinh không.

“Ngươi hy vọng hắn chiếu cố ngươi như thế nào? Hoàng Như Thị, ngươi có biết xấu hổ không?”

Đây là tinh cầu của Đệ Ngũ Cẩm Sương, nên nàng có thể cảm ứng với tất cả mọi thứ. Khi nghe thấy những lời này, nàng lập tức bước ra từ hư không.

Đôi mắt màu xanh ngọc bích biểu lộ ra sự lạnh lùng sâu sắc, hàng lông mày tinh tế giống như một thanh kiếm sát phạt, dường như muốn đâm xuyên mọi thứ.

“Nói!” Nàng lạnh lùng quát.

Chó săn biết rõ đây không phải là chuyện hắn có thể xen vào, vội vàng quay mặt về phía bầu trời hoàng hôn.

Chương 608: Thế giới điên rồ này, trách nhiệm của hắn ... (2)

Hoàng Như Thị khẽ nhếch môi, thần sắc có chút mông lung, một lúc lâu sau đó mới phản ứng lại: “Cẩm Sương, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương sắc bén vẫn nhìn thẳng vào nàng.

“Ta muốn sống một cuộc đời khác.”

Vì e sợ nữ nhi nổi điên lên rồi bạo hành mình, Hoàng Như Thị lập tức đi thẳng vào nội dung chính.

“Ngươi bị bệnh à?”

Màn sowng lạnh lẽo trong đáy mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương dần dần tan biến, nàng khẽ nhíu mày.

Từ Bắc Vọng quay người lại, cũng hoang mang mà nhìn chằm chằm

vào nhạc mẫu của mình.

Chẳng lẽ…

“Ta sẽ đi đến Tinh Không Bỉ Ngạn, tổ mẫu của ngươi đã đồng ý rồi.”

Bộ trang phục lấp lánh lộng lẫy nhảy múa trong hư không, ánh mắt của Hoàng Như Thị trở nên cực kỳ kiên định.

“Điên rồi!”

Từ Bắc Vọng lẩm bẩm, cảm thấy không thể tin được về quyết định này.

Ngoan Nhân Chí Cao, nhân vật duy nhất trong lịch sử vũ trụ sở hữu tu vi Tranh Độ năm bước, nhưng bây giờ lại tự tay huỷ diệt đạo cơ, mở ra một con đường tu đạo hoàn toàn mới. Từ xưa đến nay, không một ai có được dũng khí và sự quyết đoán này như bà ta.

Một nhân vật truyền thuyết, lại muốn hủy diệt bản thân, để bắt đầu lại từ đầu?

Bây giờ bà có thể giết chết Đạo Quân, đồng nghĩa với việc từ bỏ thực lực của Đạo Quân…

“Ngươi muốn ta gọi một đứa nhỏ là mẫu thân?”

Ngữ điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết, đôi mắt xanh ngọc bích không ẩn chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Trước sự chất vấn mạnh mẽ của nữ nhi, Hoàng Như Thị mím môi, không che giấu được vẻ xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy…”

Sau đó, bà bổ sung thêm, “Nhau thai đã trở lại trong bụng tổ mẫu ngươi, cho nên ta có thể giữ lại tất cả huyết mạch thiên phú để sống lại một đời!”

Từ Bắc Vọng ngửa mặt lên trời, không nói một lời nào.

Nhạc mẫu tự hủy hoại bản thân, sử dụng đạo pháp tối cao để phôi thai tiến vào bụng hóa thạch sống. Đây chắc chắn là đạo pháp cao nhất của Thất Quan Vương, may mắn thay, tổ mẫu của lão đại nằm trên Đạo Quân, nếu không sẽ không thể chịu đựng sự phản phệ dữ dội được đại đạo.

Dung mạo, thiên phú, đạo tâm, v.v…đều có thể bảo toàn, nhưng phải bắt đầu tu luyện từ con số không.

Bằng cách này, nhạc mẫu có đủ tư cách tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn trong thời đại kỷ nguyên này.

“Cẩm Sương, người cùng thời với ta là Hoang cũng đã rơi đài. Nhưng sau vài năm nữa, Hoang sẽ tiếp tục xuất thế.”

Hoàng Như Thị lại ném ra một tin tức có tính chất bùng nổ.

Nội tâm của Từ Bắc Vọng như dời sông lấp biển, chấn động đến mức khó có thể bình tĩnh lại.

Kỷ nguyên của nhạc mẫu được coi là giai đoạn huy hoàng rực rỡ nhất kể từ thời đại thần thoại đến nay.

Đến tận bây giờ, chư thiên vạn vực vẫn còn luôn hoài niệm về những năm tháng đó.

Hoang và Ngoan Nhân Chí Cao, hai người này gần như ngang hàng, thay phiên nhau ngồi ở vị trí thứ nhất và thứ hai, bọn họ đều là những nhân vật truyền kỳ huy hoàng không ai sánh nổi!

Ngay cả Hoang cũng sống lại sao??

Mẹ nó điên rồi!

“Nếu tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn trong thời đại kỷ nguyên này, ta sẽ nhận được cơ duyên hiếm có khó tìm, nhất định sẽ bước sang vũ trụ khác. Ai là người đầu tiên phát hiện ra vách ngăn liên kết giữa các thế giới, thì người đó sẽ chiếm được tiên cơ và vô số số tài nguyên đỉnh cấp.”

“Đối với những thách thức càng cấm kỵ càng nguy hiểm, thì mức đánh cược của nó càng có giá trị. Dù sao đi nữa, nhân sinh vốn là một canh bạc lớn mà.”

“Điều trọng yếu nhất, chúng ta phải giác ngộ về hậu quả mất cả chì lẫn chài, nhưng nếu không thể thu hết lợi ích, thì thà rằng thịt nát xương tan.”

“Thất Quan Vương đang trỗi dậy một lần nữa, chúng ta không thể đặt gánh nặng lên một mình ngươi.”

Hoàng Như Thị nói rất nhiều, thần sắc cực kỳ nghiêm nghị, mắt phượng ngập tràn tham vọng muốn chinh phạt chư thiên.

“Ngươi đã quyết định?”

Mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cảm như mọi khi.

Hoàng Như Thị nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Từ Bắc Vọng không nói nên lời, căn bản là do không biết nên nói cái gì, chỉ nhìn ra hào khí dũng cảm, một ăn cả ngã về không ở trên người nhạc mẫu.

Đây mới là tuyệt đỉnh vô song!

Tự tay phá vỡ tu vi Đạo Quân tích lũy mấy trăm vạn năm, nhưng bà vẫn không hối hận chút nào.

Không ai có thể chấp nhận sự tầm thường của bản thân, hoặc là huy hoàng hơn tất cả, hoặc là triệt để bị hủy diệt!

"Nhưng làm sao mới rèn đúc thân thể Cổ Đế?"

Từ Bắc Vọng trầm mặc rất lâu mới mở miệng hỏi.

Đối với nhạc mẫu mà nói, bà ta có thể tu luyện đến Cổ Thần đỉnh phong trong vòng một trăm năm.

Dù sao đi nữa, nhờ vào kiến thức lĩnh ngộ đại đạo thâm căn cố đế, cộng thêm sự gia trì bởi các loại tài nguyên, cho nên tốc độ tu luyện của nhạc mẫu có thể gia tăng đến mức không tưởng.

Nhưng bà vẫn còn một nhược điểm duy nhất, chính là căn cơ nền tảng không ổn định!

Hoàng Như Thị nhất định không so với các phôi thai thiên đạo của kỷ nguyên này, bởi vì có thể rèn luyện căn cơ được nhiều hay ít, thì hoàn toàn phụ thuộc vào thiên phú đạo tâm.

Mấu chốt nhất chính là, bốn lần Phong Đế Thiên Thê đã kết thúc từ lâu, cho nên nhạc mẫu không còn cách nào rèn đúc nên thân thể Cổ Đế hoàn mỹ.

Vả lại, tu vi Đại Đế phổ thông chênh lệch rất lớn so với với Cổ Đế, gần như không cùng một đẳng cấp.

Hoàng Như Thị nhìn chằm chằm đứa con rể hờ, bờ môi mấp máy giống như muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng bà vẫn cất giọng: "Vô Tẫn Táng Thổ, ngươi dẫn ta đi."

Từ Bắc Vọng: "..."

Hắn không hề nghĩ đến điều này, phải, đối với hắn mà nói, Vô Tẫn Táng Thổ cũng giống như đất bằng, hắn có thể tự do đi lại như hướng dẫn viên du lịch.

Chẳng trách, nhạc mẫu lại bảo hắn chiếu cố…

Chương 609: Thế giới điên rồ này, trách nhiệm của hắn … (3)

Chó săn liếc mắt nhìn qua người bên cạnh, khẩn trương trưng cầu ý kiến của lão đại.

Trái tim của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ co thắt lại, nàng chợt nhớ về những ngày tháng điên cuồng tuyệt vọng, trong lòng càng sợ hãi chó săn sẽ đánh mất thất tình lục dục.

“Yên tâm, sẽ không sao.”

Dường như có thể đọc được nỗi buồn không dễ phát hiện trong ánh mắt của nàng, ngữ điệu của Từ Bắc Vọng chắc chắn như đinh đóng cột.

Hắn sẽ không bao giờ bước vào thôn Lê Hoa, bởi vì hắn cũng không thể chịu đựng được nỗi đau bị chia cắt với lão đại.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút hoảng hốt, cuối cùng lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Như Thị: “Ta cũng muốn đi cùng.”

Nàng không yên lòng hai người cô nam quả nữ này, nàng luôn muốn độc chiếm chó săn, không ai được phép tiếp cận hắn.

Hoàng Như Thị biết rõ tâm tính của nữ nhi trong lòng bàn tay, đồng thời đã suy đoán điều này từ lâu, bà lúng túng nói: “Tiểu Vọng, một trăm năm sắp tới, ta hoàn toàn dựa vào ngươi.”

Với thân phận nhạc mẫu, hắn chiếu cố bà là điều đương nhiên mà.

Sống lại một đời, tu vi của bà sẽ có chút yếu kém, cho nên rất dễ bị săn săn giết. Hơn nữa, Thất Quan Vương cũng chuẩn bị ký kết minh ước Tinh Không Bỉ Ngạn, lại càng không hạn chế tùy ý chém giết.

Vì lẽ đó, bà phải sống sót bình an qua mấy chục năm này, để rồi tự tin đứng đầu trong hàng ngũ thiên kiêu tuyệt đỉnh vô song!

“Tất nhiên.”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh, trong nội tâm lại vô cùng bất đắc dĩ.

Tinh Không Bỉ Ngạn chỉ tiếp nhận tám người, hắn với lão đại đã chiếm cứ hai chỗ. Hơn nữa, một lần đi sẽ hao tốn năm trăm năm, bọn họ cũng không thể bỏ lại meo meo ở đây, đúng không?

Vậy là chiếm mất ba chỗ.

Bây giờ có thêm nhạc mẫu…

Tám vị trí, mà bọn họ đã chiếm mất một nửa rồi!

Ngay cả Ngoan Nhân Chí Cao và Hoang đều chuẩn bị tái sinh, thế còn những thiên kiêu cái thế trong kỷ nguyên trước đó thì sao? Rõ ràng, rất nhiều nhân vật từng đứng đầu bảng Vấn Đỉnh sẽ sống thêm một đời đó!

Vậy nên, một cuộc cạnh tranh khốc liệt sắp sửa nổ ra, ý đồ chiếm cứ một nửa danh ngạch của hắn thật ra cũng chẳng khác gì nằm mộng giữa ban ngày!

“Thất Quan Vương sẽ dốc toàn bộ sức lực để ủng hộ ba người chúng ta, gần như là tất cả tài nguyên!”

Hoàng Như Thị khẽ úp mở môi son.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nhìn bà ta, thản nhiên nói: “Tiện nhân, ngươi không cần quan tâm đến bà ta. Ngươi cùng bản cung, chỉ hai người tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn là được.”

Nàng đương như có thể đoán trước những khó khăn sắp tới, nếu thực sự không được, nàng cùng chó săn sẽ đi trước một bước.

“Cố gắng hết sức…”

Từ Bắc Vọng cũng chỉ có thể nói như vậy, đồng thời hy vọng nhạc mẫu của hắn nhanh chóng khôi phục tu vi.

Về phần lão đại, ngay cả hắn cũng nhìn không nhìn thấu tu vi cụ thể của nàng, nhưng nói chung, nàng có đủ khả năng chiếm được một chỗ trong tám vị trí.

Lý tưởng nhất là khi lão đại và nhạc mẫu có thể tự lực cánh sinh, còn hắn sẽ tranh giành một vị trí cho con mèo ngu xuẩn, bốn người bọn

họ có thể nắm tay nhau tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn.

“Bổn cung về Thất Quan Vương trước…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nói.

Dù thế nào đi nữa, Hoàng Như Thị vẫn là mẫu thân, nàng muốn tận mắt chứng kiến bà hủy diệt rồi tái sinh, nếu không sẽ không được yên lòng.

Hai nữ tử phong hoa tuyệt đại bước vào không gian hư vô, sau đó biến mất ngay tức khắc.

Từ Bắc Vọng yên lặng đứng sừng sững, không khỏi lắc đầu.

Nghiệp chướng a!

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy áp lực vô cùng tận như vậy, tương lai sẽ phát sinh những bất ngờ không thể tưởng tượng được, những người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh lần lượt sống lại, chắc chắn sẽ tạo nên một cảnh tượng phồn vinh không gì sánh kịp.

Đến lúc đó, cuộc tranh đấu giữa các thiên kiêu cái thế chân chính sẽ thực sự khơi mào, mức độ đặc sắc và khốc liệt sẽ đạt đến cực hạn.

“Bít tất của meo meo đâu?”

Mỹ thiếu nữ không tim không phổi lại lười biếng, cố ý trưng ra bộ mặt hoang mang.

Đôi chân trắng nõn nhẵn nhụi của nàng không có một mảnh vải, ngón chân xếp ngay ngắn tinh xảo đang động đậy thăm dò.

Bởi vì không tìm thấy bảo bối tất chân, thiếu nữ không khỏi nhíu mày.

“Đồ phôi đản, ngươi sẽ không…”

Thiếu nữ đột nhiên nhìn qua, ngữ điệu hàm chứa ẩn ý sâu xa.

Từ Bắc Vọng quan sát nàng ta giống như đang nhìn một con mọt trà xanh.

“Ngươi ăn trộm bít tất của meo meo rồi làm ra chuyện xấu xa sao? Ngươi có ngửi thấy mùi thơm của meo meo không?”

Đôi mắt lấp lánh động lòng người, giọng nói mềm mại chất vấn.

“Ngươi mắc chứng hoang tưởng à?”

Từ Bắc Vọng liếc nhìn nàng.

Thiếu nữ làm ra vẻ mặt vô tội, chu cái môi đỏ hồng nhỏ nhắn: “Ngươi cứ thừa nhận đi, ngươi vẫn luôn thèm muốn bít tất của meo meo.”

Nàng xấu hổ bổ sung một câu, “Thật ra, meo meo rất vui đó.”

“Ngươi lại đọc trộm sách gì vậy?”

Từ Bắc Vọng có chút không kiên nhẫn, con mèo ngu xuẩn này gần đây thích đọc tiểu thuyết ba xu, cũng vụng về học được mấy thủ đoạn câu dẫn nam nhân.

Hắn lười để ý đến con mèo ngu xuẩn này, sau đó lấy ngọc giản từ trong nhẫn trữ vậy, các trưởng bối trong Nhật Bất Lạc lại đang call liên hoàn đoạt mệnh.

Nhớ tới mình vẫn chưa lấy một gốc Kim Ô Thánh Thảo, Từ Bắc Vọng lập tức ném mèo ngu xuẩn vào không gian hư vô bằng một tay, sau đó thi triển hàng tỷ ánh sao bao vây lấy nó, để nó không được chạy lung tung mà đụng phải nguy hiểm.

Ngay lập tức, nam tử hóa thành một ngôi sao chổi, bay nhanh trong bầu trời đầy sao vô tận.

Thiếu nữ oán hận dậm chân, lấy tất giấu trong lòng bàn tay ra, lầu bầu một câu: “Hóa ra meo meo chỉ là một tên hề? Tiểu phôi đản, ta ghét ngươi!”

Chương 610: Thế giới điên rồ này, trách nhiệm của hắn ... (4)

Xích Ô Cổ Tinh.

Một tòa thành sừng sững trên Cửu Trọng Thiên, được bao quanh bởi sương mù hỗn độn, xen lẫn với nhiều loại năng lượng vật chất khác nhau, từng ngôi sao cổ rơi xuống lại mọc lên.

Tất cả chỗ ngồi trong đại sảnh đã chật kín, đó đều là lão tổ tông mấy đời của Nhật Bất Lạc, bọn họ đã sống qua hàng trăm triệu năm, ai nấy đều rất có uy quyền trong Thần tộc.

Mà Thái Sơn Trọng Lâu, chủ nhân Thiên Đình, lại đang đứng một bên để châm trà, biểu hiện vô cùng kính cẩn.

“Cục diện thay đổi đến mức này…”

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, câu nói này có lẽ là câu của miệng của Hoàng Kim Thần tộc.

“Vạn vật trong đại đạo đều đang tác động lẫn nhau, nếu những sinh linh của một vũ trụ khác có thể đến đây, vậy chúng ta nhất định cũng có thể làm ngược lại.”

“Nhưng cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn trong kỷ nguyên này nhất định sẽ rất khốc liệt, chúng ta cũng không tin chắc ngươi có thể chiếm được một trong tám vị trí.”

Một lão tổ tông già dặn nói lý lẽ.

Bọn họ vốn dĩ đang nắm chắc phần thắng, dựa vào năng lực của kẻ điên này, liệu ai có thể đỡ nổi nắm đấm của hắn ngoại trừ Vô Cực Nhất?

Nhưng giờ đây, vũ trụ lại phát sinh những thay đổi kinh thiên động địa, Vạn Cổ Thánh Vương, Phục Hi Bán Hạ và vô số nhân vật từng đứng đầu bảng Vấn Đỉnh của những kỷ nguyên trước kia đều quyết định tái sinh, khiến cho cuộc cạnh tranh khốc liệt đến mức kinh hoàng!

“Các Thần tộc Hoàng Kim đã quyết định hy sinh mạng sống của của một đấng tối cao để mở lại Phong Đế Thiên Thê!”

Lão tổ tông trầm giọng nói, ngay cả ông ta cũng có thể cảm nhận được tín hiệu của cơn giông bão sắp đến trong bầu không khí.

Từ Bắc Vọng vẫn duy trì sự bình tĩnh khác thường của mình, nhưng nội tâm đã sớm trào dâng một cơn sóng thần!

Đấng tối cao, tức là đang ám chỉ sự tồn tại phía trên Đạo Quân, người này đại khái đã sống hàng trăm triệu năm, tự biết mình không thể chống lại sự xâm lược của kỷ nguyên trường hà, cam nguyện kính dâng hết thảy.

Tất cả Thần tộc Hoàng Kim đều hy sinh một đấng tối cao, sau đó lại thi triển đạo pháp không thể diễn tả, oanh liệt mở ra Phong Đế Thiên Thê thứ năm của kỷ nguyên này!

Bằng cách này, nhóm người tái sinh có thể rèn đúc nên cơ thể Đại Đế hoàn hảo, ưu thế của Từ Bắc Vọng và bọn người Vô Cực Nhất sẽ không còn nữa.

Vào giờ khắc này, ngay cả hắn cũng cảm thấy có áp lực nặng nề.

Mặc khác, các Thần tộc Hoàng Kim có thể chịu hy sinh lớn như vậy, chứng tỏ bọn họ vẫn có ít nhất một người sống lại, mà có lẽ không chỉ có một người.

“Ngươi sẽ kề vai chiến đấu với ba thiên kiêu cái thế khác của Nhật Bất Lạc, các ngươi sẽ cùng nhau tạo nên vinh danh huy hoàng cho thần tộc, thậm chí chiếm được tiên cơ ở một vũ trụ khác vì Nhật Bất Lạc.”

“Phải ghi nhớ, các ngươi nhất định phải chung sức hợp tác, chúng ta tuyệt đối không cho phép tình huống tàn sát Thái Sơ Trích Tiên và Thái Sơ Thương Ẩn xảy ra một lần nữa!”

“Đây là mệnh lệnh không thể nghi ngờ!”

Trong khoảnh khắc, tất cả lão tổ tông tóc vàng đều phản chiếu chân thân, sức ép vô song lan tràn ra khắp nơi.

Ba người kia đã từng đứng đầu bảng Vấn Đỉnh, giá trị của Thái Sơ Trích Tiên đương nhiên không cùng đẳng cấp bọn họ.

Nếu như Thái Sơ Bắc Vọng vẫn điên điên khùng khùng như cũ, lục thân không nhận mà đánh chết những người trùng sinh, vậy thì Thần tộc cũng không tiếc gì mà thanh lý môn hộ, triệt để đánh chết tên điên này!

Không sai, những người trong Thần tộc Hoàng Kim đều đưa ra quyết định này, cho nên tất cả hi vọng cũng sẽ không đặt lên trên người của những tiểu bối trong kỷ nguyên này.

Đối mặt lời cảnh cáo nghiêm khắc, ánh mắt của Từ Bắc Vọng không hề có chút gợn sóng, hắn cũng không nói thêm bất cứ lời nào.

….

….

“Vũ trụ phát sinh biến cố trước nay chưa từng có.”

Câu nói này được người người truyền tai nhau, vang vọng khắp chư thiên vạn vực.

Hàng vạn vạn tu sĩ đều hiểu rõ, có lẽ trong tương lai không xa, vũ trụ sẽ bị vỡ nát triệt để, vạn vật trở về với trạng thái nguyên sơ.

Mà đối với các Thần tộc Hoàng Kim đang đứng sừng sững trên đỉnh chư thiên, đây là một cơ duyên và thách thức vô cùng to lớn.

Liệu ai có thể đứng vững trong sóng gió, chớp lấy thời cơ, nghênh đón một thời đại hoàn toàn mới?

Các đại Thần tộc đang dốc toàn lực để vun trồng những người trùng sinh, bất chấp mọi thủ đoạn để nâng cao tu vi cho bọn họ

Nghe nói Đế Vô Địch của Vô Miện Chi Vương đã đột phá cảnh giới Thần Linh từ khi mới sinh ra, căn cơ vững chắc đến đáng sợ, một chiêu đã giết chết được Cổ Thần!

Nói không chừng, chưa đầy một tháng nữa, hắn sẽ thình lình xuất hiện trên bảng Vấn Đỉnh, khiến cho chư thiên chấn động không ngừng!

Ngay lập tức, mấy người Phục Hi Bán Hạ, Diễn Hóa Thức, Thái Sơ Lân đều lần lượt leo lên bảng Vấn Đỉnh, tất cả đều chỉ mới vài tháng tuổi!

Hàng vạn sinh linh trong chư thiên vạn vực đều kinh hãi tột độ, lịch sử vũ trụ chưa bao giờ diễn ra một màn đặc sắc đến thế, các cuộc tranh phong kịch liệt kéo ra tấm màn che, ai sẽ trở nên nổi bật nhất trong một đám người đang ra sức thể hiện tài năng?

Chương 611: Cường cường liên hợp, cực kỳ khó giải quyết (1)

Tại Xích Ô Cổ Tinh, vô số dị tượng thần thoại kéo dài liên tiếp trong suốt ba năm.

Các pháp tắc hỗn độn lan tràn trong hư không, những đóa hoa đại đạo lấp lánh ánh sao nở rộ đầy trời, hình tượng tuế nguyệt trong quá khứ xuyên qua đến kiếp này.

Nam tử áo trắng lộng lẫy đứng khoan thai trên một đám mây, mai tóc vàng sáng chói đến lóa mắt, từng sợi từng sợi tung bay tựa như đang được mạ vàng.

Sau khi luyện hóa toàn bộ Kim Ô Thánh Thảo, lực lượng huyết mạch

trở nên dày đặc hơn, mà tu vi lập tức đạt tới cực hạn, hắn cũng không cách nào ngăn chặn, cho nên không thể không đột phá.

Mà quá trình đột phá lần này, không ngờ lại hao phí hết ba năm.

Ầm ầm!

Con đường ánh sao vô biên xuyên qua toàn bộ biển vũ trụ, hào quang Đại Đế tràn ngập khắp tinh không vô tận, sau đó rơi vào bên trong dải ngân hà sôi trào, khiến hàng vạn ngôi sao chìm nổi lên xuống

Một Đại Đế trung phẩm vừa mới được ra lò.

“Muôn đời không thể gặp kì tài, tư thế kiềng ba chân đang dần lộ diện.”

Vô số thân ảnh vừa kinh khủng vừa mơ hồ đứng sừng sững trong tinh không, công pháp toàn thân cao thâm đến mức kéo dài hàng vạn trượng.

Những lão tổ tông vừa cảm thấy vui mừng, vừa có chút bất mãn.

Kẻ này quả thực quá cuồng vọng, căn bản không thèm để ý đến ba người trùng sinh của Thần tộc, đồng thời biểu hiện thái độ quá mức rõ ràng, hoàn toàn không có ý định hợp tác.

Theo bàn tính của Nhật Bất Lạc, tốt nhất là ba người đều có cơ hội tiến vào vào Tinh Không Bỉ Ngạn, còn nếu bết bát quá, thì bọn họ nhất định phải chiếm ít nhất một vị trí.

Nhưng tên điên Thái Sơ kia còn đang chuẩn bị đơn độc chiến đấu, các trưởng bối Nhật Bất Lạc gần như không thể nói lý lẽ với hắn, tên nhóc này căn bản không hề quan tâm tới lợi ích của Thần tộc!

Mọi biện pháp uy hiếp hay thuyết phục đều không có hiệu quả, không ai có khả năng ép buộc hắn làm bất cứ chuyện gì.

Dù sao thì thiên phú đạo tâm của tên điên này đang bày ra trước mắt, hắn đương nhiên có vốn liếng để phách lối.

Nhưng vào lúc này.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ta muốn đọ sức với ngươi, đánh một trận dốc hết toàn lực.”

Thụy khí Kim Liên lan tràn khắp vũ trụ, vô số dị tượng tráng lệ vô song như những làn khói báo cuồn cuộn.

Nam tử mù lòa hai mắt hiện thân, cả người tỏa ra khí tức tang thương, đứng sừng sững tại Xích Ô Cổ Tinh.

“Vô Cực Nhất!”

Vô số lão quái vật tóc vàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc xen lẫn khó hiểu.

Một thiên kiêu cái thế vốn không màng danh lợi, không lấy vật vui không lấy mình buồn, sao bây giờ lại phá lệ bày ra dáng vẻ cường thế như thế này?

“Tiếp một chiêu!”

Thanh âm tuyệt diệu ù ù vang dội khắp đại đạo, khuôn mặt của Vô Cực Nhất dường như đã trải qua năm tháng biến đổi, cho dù núi non sông dài sụp đổ, khí cơ vô địch vẫn chảy xuôi muôn đời

Hắn hiếm khi bừng bừng chí khí anh hùng, phong phạm gây chấn động Cửu Trọng Thiên, bày ra năng lực phô thiên cái địa bao phủ khắp trời đất.

Cảnh tượng này được lan truyền khắp vũ trụ với tốc độ khó tin, vô vô tu sĩ biết tin nhao nhao chạy tới, rất nhiều phôi thai thiên đạo lần lượt giáng lâm.

Bọn họ đều tò mò, rốt cuộc kẻ nào mới là người đứng đầu thời đại kỷ nguyên này!

Không sai, sau khi giết chết hai sinh linh đến từ vũ trụ khác, tên điên Thái Sơ đang vươn lên hạng thứ hai trong bảng Vấn Đỉnh, xếp trên hắn chỉ còn mỗi Vô Cực Nhất.

Mà hiện giờ, hai tên này đã muốn phân cao thấp?

“Như ngươi mong muốn.”

Thần sắc của Từ Bắc Vọng không một chút gợn sóng, hắn nhẹ nhàng nâng ống tay áo lên.

Từng dị tượng Sinh Mệnh Cổ Tinh đâm xuyên qua vũ trụ, mang theo từng đám khí hỗn độn lưu chuyển, tạo thành một biển sao chói lọi và lộng lẫy đến cực điểm.

Biển sao biến thành một kết giới lồng giam và đánh về phía Vô Cực Nhất, màn sương mù hai màu đen kịt xen lẫn xám xịt vô cùng vô tận tạo nên những vết đao lớn ở hai bên đường.

Thân thể Từ Bắc Vọng lại càng tỏa sáng chói mắt, từng vòng hào quang mặt trời dâng lên phía sau hắn, đây là một loại dị tượng huyết mạch bẩm sinh, toàn thân phát ra từng luồng kim quang hừng hực.

Đây là đòn tấn công mạnh nhất của Từ Bắc Vọng mà không cần đến sự trợ giúp của ngoại lực.

Toàn bộ sinh linh tu sĩ trong tinh không đều lập tức chấn động, đồng tử co rút, thần hồn run rẩy, không thể đứng vững.

Bọn họ cảm thấy vừa kinh dị lại vừa hưng phấn.

Đây chính là đòn công kích mạnh nhất của Thiên Đế đỉnh phong!!!

Vô Cực Nhất bị vây chặt trong kết giới biến sai, cả cơ thể giống như rơi vào vũng bùn, chuyển động trở nên chậm chạp, dáng vẻ có chút chật vật.

Nhưng hắn không hề biểu lộ thần sắc khủng hoảng, âm thầm động thủ tìm cách phá giải.

Trong ánh mắt kinh hãi tuyệt vọng của chúng sinh, một bàn tay khổng lồ tràn đầy màu sắc, một hình tượng tưởng chừng chỉ xuất hiện trong thời đại Hoang Cổ, xuyên qua hàng trăm vạn thời không, rồi rơi xuống bên mép của kết giới.

Ầm ầm!!!

Một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi xảy ra, bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời, trực tiếp đánh sập biển sao chói mắt xen lẫn với những vệt sáng màu tím, bóng tối chậm rãi bao trùm lên tất cả.

Trong chốc lát, bầu không khí sát phạt kinh hoàng bao trùm toàn bộ bầu trời đầy sao, biến nơi này thành từng mảnh rách nát, dư chấn gần như chôn vùi tất cả pháp tắc.

“Cũng chỉ có hai kẻ này …”

Vô số hóa thạch sống trong vũ trụ nhìn cảm thấy tê dại da đầu, chiến lực như thế này trông có vẻ đơn giản mà vô cùng đáng sợ, nếu lấy hai kẻ này làm tiêu chuẩn, thì nhóm thiên kiêu cái thế cùng thế hệ kia chỉ là những con kiến hôi nực cười.

Hơn nữa, những phôi thai thiên đạo trong kỷ nguyên này cũng đồng thời cảm nhận sâu sắc luồng khí cơ chết chóc vẫn đang trút xuống, tâm tình tuyệt vọng bi an quét sạch toàn thân.

Đối với bọn họ, đây không phải vấn đề có thể với tới hay không, mà là hoàn toàn không có biện pháp giải thích được!!!

Mạnh đến mức, ngay cả bóng lưng cũng không thể nhìn thấy …

Bất lực cùng không cam lòng, nội tâm của bọn họ lay động không ngừng.

Chương 612: Cường cường liên hợp, cực kỳ khó giải quyết (2)

Khoảng tinh không rách nát hoàn toàn tĩnh mịch

Ngay khi hào kiệt khắp nơi nghĩ rằng hai người bọn họ sẽ thi triển đòn sát thủ, làn sương mù hỗn loạn bao hiển hiện, bầu trời đầy sao trở nên sáng tỏ một lần nữa.

“Ngươi và ta hợp lực, cùng nhau tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn. Ngươi muốn giết ai, ta sẽ giúp ngươi và ngược lại.”

Một thanh âm khàn khàn vang lên, Vô Cực Nhất vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt không một chút biểu cảm.

Oanh!

Lời nói này giống như thiên thạch đập xuống biển sâu, tạo nên vô số gợn sóng cuồn cuộn trong lòng những sinh linh có mặt ở nơi này.

Vô số tu sĩ không khỏi chấn động, đầu óc trống rỗng.

Có ý gì?

Hai nhân vật siêu nhiên vô địch của kỷ nguyên thời đại này, bọn hắn muốn liên hợp cùng nhau sao?

Trong nháy mắt, rất nhiều phôi thai tham dự cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn lập tức tái mặt, cảm giác hít thở không thông.

Theo lời Vô Cực Nhất, chỉ có hắn cùng với tên điên họ Thái Sơ kia, có cơ hội tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn.

Cũng chỉ là có cơ hội mà thôi!!!

Không giống như những phôi thai thiên đạo bọn hắn, ngay cả một tia

cơ hội nhỏ bé cũng không có, chắc chắn trở thành con sâu kiến bị người người chà đạp.

Không công bằng …

Sắc mặt của Diễn Hóa Trường Khanh cùng Vô Cực Nhị đều trở nên ảm đạm, hai người không có cách nào tự lừa gạt chính mình.

Phong Đế Thiên Thê, uy thế duy nhất của bọn họ cũng không còn sót lại chút gì, sao có thể tranh giành cùng những kẻ đã từng lĩnh ngộ đại đạo, đứng đầu trên bảng Vấn Đỉnh được hồi sinh lại?

Ngay cả Vô Cực Nhất cũng cần liên hợp với tên điên họ Thái Sơ, nhưng như vậy vẫn không dám bảo đảm có thể giữ được một vị trí trong nhóm người chiến thắng.

Nam tử áo trắng thánh khiết không mấy bận tâm, hắn vẫn duy trì tâm tình tỉnh táo khác người của mình, sau đó khẽ nói: “Ngươi và ta cùng nhau bảo vệ tôn nghiêm của kỷ nguyên này.”

Lời vừa nói ra, khí tức của hắn biến mất vào Xích Ô Cổ Tinh.

Đồng ý!

Dưới bầu trời đầy sao, mấy lão quái vật Nhật Bất Lạc và Trường Sinh Bất Hủ đều rơi vào tình thế khó xử, cơn lửa nóng giận không có chỗ phát tiết!

Bọn hắn đem lợi ích cá nhân đặt trên lợi ích của Thần tộc, nhất quyết không bắt tay với những người hồi sinh trong tộc!

Tin tức về mối liên minh giữa Vô Cực Nhất và Thái Sơ Bắc Vọng rất nhanh đã truyền đến tai những người được hồi sinh, sau khi nghe tin, bọn họ như rơi vào đại nạn, nội tâm phát sinh cảm giác kiêng kỵ.

Nếu đặt Vô Cực Nhất và Thái Sơ Bắc Vọng trong thời đại kỷ nguyên của bọn họ, hai tên yêu nghiệt này đều có thể tranh giành ngai vàng cao quý nhất. Hơn nữa, bọn họ lại còn quyết định bắt tay hợp tác, biểu hiện ý muốn chiếm lấy hai vị trí chiến thắng vào tay.

...

...

Từ Bắc Vọng đứng sừng sững trong cung điện, hai tay chắp lại sau lưng, trong đầu âm thầm tính toán.

Tuy hắn đã hao tổn hết sức lực để đánh ra một đòn phô thiên cái địa, nhưng đó không phải chiêu thức át chủ bài.

Thứ nhất, "Tình nhân cũ" Vương Hoa Bỉ Ngạn, bá đạo vô song, ngang ngược vô cùng. Một khi thu thập được toàn bộ hoa Bỉ Ngạn, hắn có thể lập tức hủy diệt tất cả.

Thứ hai, âm dương nguyên thể, nếu đứng cùng một chỗ với lão đại, hắn có thể tạm thời tiếp nhận năng lượng của nàng, chiến lực của bản thân có thể tăng lên gấp đôi.

Tuy nhiên, Vô Cực Nhất cũng chưa dốc toàn lực, Từ Bắc Vọng rất ít khi không thể nhìn thấu một người, mà Vô Cực Nhất là một trong những kẻ đó. Những gì mà Vô Cực Nhất thể hiện ra bên ngoài, thực chất chỉ là một góc của tảng băng trôi.

Liên minh ư?

Khá hợp với ý hắn!

Dù sao đi nữa, hắn cũng đang gánh vác hai cục tạ, mà mẹ vợ lúc này đã bị xem như là cục tạ …

Nếu muốn đột phá vòng vây, nếu chỉ dựa vào chiến lực của bản thân thì còn thiếu rất nhiều. Vậy nên, hắn cần phải kết thân với hai, ba người "bạn thân", Vô Cực Nhất vừa vặn là lựa chọn hoàn hảo.

"Tôn thượng!"

Bên ngoài hư không cách xa trăm vạn dặm, một nam tử vẻ mặt nghiêm nghị đang quỳ thành kính.

"Sở tiểu tử, tình hình gần đây thế nào?"

Nam tử áo trắng thánh khiết chắp tay sau lưng, khẽ nở nụ cười mỉm chi, bày ra dáng vẻ quan tâm che chở.

Tên chuột tầm bảo này đã lập công lớn, hắn không thể đối đãi tệ bạc với đối phương. Hơn nữa, khí vận của tên tiểu thử khá đặc biệt, nhất định sẽ phát huy tác dụng lớn trong tương lai.

"Đa tạ tôn thượng, vãn bối cảm động rơi nước mắt …"

Sở Tiêu Diệp liên tục dập đầu, sâu trong đáy mắt tràn ngập vui mừng đến cực hạn.

Nhờ có sự tồn tại vô thượng, hắn mới có thể lập công tại Nhất Bất Lạc vĩ đại, đạt được thân phận cao quý khiến sinh linh thần phục.

"Mau chóng nâng cao tu vi, đừng cô phụ sự kì vọng của bản tôn."

Từ Bắc Vọng bình tĩnh mở miệng, tiện tay ban thưởng vài nhánh tiên dược truyền thuyết.

Hắn còn bổ sung một câu: "Nếu có người tại Nhật Bất Lạc làm khó ngươi, bản tôn sẽ đem bọn hắn nhốt vào Luyện Ngục."

Sở Tiêu Diệp nước mắt lưng tròng, nội tâm cảm động đến mức rối tinh rối mù.

Hiện tại, nếu tôn thượng kêu hắn đi chết, hắn nhất định cũng sẽ không do dự.

"Tôn thượng, khó khăn ngăn trở là một phần không thể thiếu trên con đường trưởng thành, vãn bối có thể tự mình chống đỡ hết tất thảy."

Ánh mắt Sở Tiêu Diệp trở nên kiên định, hắn dù gì cũng chỉ là khách vãng lai bên ngoài, chắc chắn sẽ bị tộc nhân Nhật Bất Lạc xem thường, chế nhạo vài câu, nhưng hắn căn bảy không để ý chút nào.

“Thiện tâm!”

Từ Bắc Vọng gật đầu.

Người với người là khác nhau, nếu có người dám xem thường hắn, kẻ đó sẽ bị hắn hất ngã ngay lập tức. Ngược lại, trong mắt chuột tầm bảo, những điều này lại là những trải nghiệm quý giá.

Chương 613: Cường cường liên hợp, cực kỳ khó giải quyết (3)

“Tôn thượng, còn có một việc nhỏ …”

Sở Tiêu Diệp muốn nói lại thôi.

“Nói.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười hiền hòa.

Sở Tiêu Diệp cẩn thận từng li từng tí kể lại: “Hai nữ tử luôn đứng trước pho tượng của ngài ở Linh giới, một mực nhắc tới bốn chữ đồng hương Bắc Vọng, hiện trạng này đã kéo dài ba năm, ngày đêm không ngừng.”

Bởi vì muốn giúp tôn thượng thu thập năng lượng tín ngưỡng, hắn đã cho đặt vô số bức tượng tại chín ngàn đại vực trong Linh giới. Những bức tượng kia đều do hắn tự tay đúc thành, mỗi bức tượng đều cất giấu một tia ý thức của hắn.

Mà hai nữ tử này, làm đủ mọi cách để thức tỉnh ý thức của hắn suốt ngày này qua ngày khác, cho nên hặn tự nhiên có thể cảm ứng được.

“Ngoại trừ cái này, bọn họ còn nhắc tới chuyện gì không?”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không chút chấn động nào, bình tĩnh hỏi.

Linh giới?

Có chăng là người siêu thoát từ Cửu Châu?

“Không có.”

Sở Tiêu Diệp lắc đầu.

Từ Bắc Vọng gật đầu, sau đo tùy ý hỏi vị trí bức tượng rồi ra lệnh chuột tầm bảo rời đi.

Hắn lấy ra miếng ngọc bội hoa văn đơn giản, ra lệnh Bạch Nguyệt Quang đến bắt người.

So với chuột tầm bảo, hắn vẫn tin tưởng Bạch a di hơn một chút.

Bất kỳ người siêu thoát đến từ Cửu Châu đều sẽ có khả năng làm bại lộ thân phận của hắn, dù sao thì danh tiếng của hắn cùng lão đại tại Cửu Châu quá vang dội.

Ghen ghét là một trong những tâm tư nguyên thủy nhất của con người, hắn tin rằng lòng người rất xấu xí.

Trước tiên gặp mặt một chút xem có phải bạn cũ không, nếu đúng phải nhanh chóng xóa kí ức, không đúng sẽ bị thiêu thành tro bụi.

“Nam nhân, bên cạnh ánh trăng và ánh sao rực rỡ, ngươi là loại tuyệt sắc thứ ba.”

“Khắp tinh hà vũ trụ, ngươi chính là sự tồn tại rực rỡ nhất.”

Một nữ tử có ngũ quan tuyệt đẹp không tì vết đứng sừng sững trong trời sao, ba ngàn sợi tóc trắng nhảy múa giữa không trung, đôi môi đỏ mọng lấp loé một chút ý vị dụ hoặc.

Từ Bắc Vọng lẳng lặng nhìn nàng ta, đáy mắt loé lên một tia tàn nhẫn, sau đó cố ý bày ra dáng vẻ điên cuồng:“Yếm Vãn, ngươi muốn ta lại cắn thêm một miếng sao?”

Thần nữ cái thế ánh mắt đong đưa, khóe môi kéo lên, khẽ nói: “Ngươi là vị hôn phu của ta, ta đương nhiên sẽ do ngươi bài bố, ngay cả quỳ xuống gọi chủ nhân cũng được.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười chứ không đáp lời, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng.

Quốc vương của Vĩnh Hằng Quốc Độ đã tuyên bố mối hôn sự này ở trước mặt tất cả mọi người, nếu hắn lên tiếng từ hôn, thì chính là chà đạp lên mặt mũi bọn họ, mọi tộc nhân Vĩnh Hằng Quốc Độ có thể nhẫn nhịn sao?

Hắn nhất định sẽ từ hôn, nhưng phải chờ đến lúc thu gom đủ lực lượng, sau đó vạch rõ ranh giới với bọn họ.

“Chủ nhân, chàng cùng nô gia đúng là xứng đôi vừa lứa.”

Vô Thiên Yếm Vãn úp mở môi son, ánh mắt uyển chuyển tràn đầy ý cười.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm nàng ta trong vài giây, chợt giống như cười mà không phải cười: "Với năng lực của ngươi, còn muốn dựa vào ta?"

Hắn vốn dĩ không muốn tru sáat bà điên này, nguyên nhân chính là do bản thể đứng trước mặt hắn chỉ là một phần hoá thân của nàng ta.

Không sai.

Sau khi tu luyện Táng Công cấm kỵ và đánh mất thất tình lục dục, xúc cảm của hắn trở nên nhạy cảm vô cùng, cho nên biết được đặc điểm quỷ dị trên minh thể của đối phương.

Hoàn toàn không phải chân thân.

Có lẽ chỉ có một bộ phận nhỏ tộc nhân của Vĩnh Hằng Quốc Độ, cùng với người tu luyện minh khí như hắn, mới biết được bí mật chấn động này.

"Ta không có lòng tin."

Vô Thiên Yếm Vãn thản nhiên nói.

Cho dù nàng thi triển một đòn sát thủ, e rằng cũng không làm gì được tên điên này. Hơn nữa, cơ hội trở thành một trong tám người tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn của nàng thấp lại càng thấp.

"Chủ nhân, ngươi và ta đồng tâm hiệp lực."

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng.

"Ta cần suy nghĩ một lát."

Từ Bắc Vọng hóa thành một vì sao băng rồi lao vào vũ trụ mênh mông ngay lập tức.

Thuyền của ta đã đủ số lượng, há có thể chở thêm ngươi sao?

Hắn đã có dự định bá chiếm một nửa danh ngạch tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, chắn chắn sẽ không thu nạp thêm một người nào, càng là kẻ không có năng lực thế này.

Ý cười trong đáy mắt Vô Thiên Yếm Vãn lập tức biến mất, cách diễn

đạt này chính là một lời từ chối khéo.

“Vô tình vô nghĩa!”

Khuôn mặt nàng trở nên lạnh lẽo, dáng vẻ cũng ngày càng điên cuồng.

…

...

Ao Cửu Châu.

Một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp đang ngồi trên ghế, cất giọng lười biếng để răn dạy của thiếu nữ váy đỏ bên cạnh.

“Meo meo, ngươi cứ như thế này thì làm sao tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn được?”

Thanh âm trẻ con xen lẫn với ngữ điệu giận dỗi.

“Ui dào.”

Thiếu nữ cúi đầu vuốt vuốt mép váy, bộ dáng ủy khuất: “Dù sao thì meo meo đã có tiểu phôi đản.”

“Sao ngươi lại mang bít tất của Cẩm Sương?”

Đứa bé nhìn chằm chằm đôi bít tất dài đến đầu gối của thiếu nữ.

Thiếu nữ càng ủy khuất hơn, lầu bầu đáp: “Bít tất này đã bị tiểu phôi đản xé nát, meo meo chỉ nhặt lên để mặc ké mà thôi.”

Xé nát?

Hai mắt đứa bé sáng lên lộ vẻ tò mò.

Nam tử áo trắng không tiếng động đứng cạnh ao Cửu Châu, bọn nàng hoàn toàn không phát giác được.

“Nhạc mẫu …”

Hắn hơi lúng túng nhìn đứa bé sở hữu tu vi Cổ Thần nhất trọng.

Hoàng Như Thị nằm trên ghế treo, chăm chú nói: “Vô Cực Nhất không tầm thường, hợp tác với hắn chắc chắn có lợi.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, vô cùng hưởng thụ lời đánh giá của Ngoan

Nhân Chí Cao của trước kia.

“Đoán chừng, số người được hồi sinh đã lên đến ba mươi.”

Thanh âm non nớt của Hoàng Như Thị lộ ra một tia nghiêm trọng.

Cuộc tranh đấu về sau cực kỳ gian nan, bởi vì mỗi người đều là bậc nhân tài huyền thoại đứng đầu vạn cổ.

Chương 614: Mèo thông minh thích chơi xỏ lá (1)

Bầu trời tháng ba, cung điện hoa lệ ẩn hiện bên trong sương mù, cành dương liễu bên ao Cửu Châu đã xuất hiện sắc xanh, cảnh tượng ảo diệu như một giấc mộng.

“Bịch!”

Thiếu nữ bị đánh bay xuống đáy hồ, bộ dáng giống như một con nai con yếu đuối bất lực, ánh mắt tràn đầy đau thương…

“Nếu còn có lần sau, thì ngươi biết tay ta.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhướng đuôi mắt, lạnh giọng uy hiếp.

Tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác hết sức chăm chú thưởng thức đồ ăn, Từ Bắc Vọng tự biết địa vị của mình trong gia đình, cho dù có đau lòng cũng không dám làm cái gì.

meo meo chỉ ăn trộm một đôi vớ thôi mà, nàng thì có thể có ý đồ xấu gì chứ.

“Meo meo không dám…”

Thiếu nữ tủi thân gật gật đầu, khẽ vén tà váy đỏ sũng nước, cầm chén đũa rồi ngồi trong một góc của bàn ăn.

“Tiểu Vọng, tay nghề của ngươi thật tốt quá, chẳng trách Cẩm… meo meo khen không dứt miệng.”

Cô bé mũm mĩm này năm nay đã hai tuổi, khi nói chuyện vẫn vương vấn mùi sữa, giọng điệu cũng có chút ê a kéo dài

“Ăn cơm cũng không lấp kín được miệng của ngươi?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nàng một cái.

“Đúng vậy, lải nha lải nhải…” Thiếu nữ xinh đẹp cũng nói thầm một câu.

Chính là do dì Hoàng tố cáo, cho nên đại phôi đản mới đánh meo meo, meo meo muốn dùng meo meo quyền đấm chết bà ta.

Hoàng Như Thị bĩu môi, sau đó nhìn về phía con rể.

“Tiểu Vọng, ngươi không nên đột phá quá nhanh, cố gắng kiềm chế đi.”

“Vãn bối hiểu rõ trong lòng.”

Từ Bắc Vọng gật đầu.

Kinh nghiệm của mẹ vợ cũng đều căn cứ từ thực tiễn cả.

Vì để Ngoan Nhân Chí Cao nhanh chóng hồi phục tu vi, Thất Quan Vương đã lấy ra tất cả tài nguyên thần vật vốn được giấu dưới đáy hòm, Từ Bắc Vọng đương nhiên cũng được hưởng ké rất nhiều.

Không lâu trước đó, hắn mới đột phá lên Đại Đế trung phẩm, sau khi luyện hóa nhiều thần vật, tu vi lại tăng lên không ít.

Mẹ vợ lại càng khoa trương hơn, còn chưa đến ba tuổi, bà ấy đã là Cổ Thần thất trọng rồi.

Sự lĩnh ngộ đối với đại đạo đã khắc sâu vào trong xương cốt, tương đương với Trạng nguyên một tỉnh lớn đi thi đại học một lần nữa, thành tích sao có thể kém được?

Nhưng vào lúc này, khối ngọc giản trong nhẫn trữ vật đột nhiên lấp lóe ánh sáng, thông báo đến từ dì Bạch.

“Ta đi làm nhiệm vụ rồi quay về.” Từ Bắc Vọng buông đũa, nhìn về phía nữ vương đại nhân trên chủ tọa.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ gật gật chiếc cằm tinh xảo.

....

....

Bên dưới bầu trời đầy sao sặc sỡ mênh mông, một vầng trăng sáng tỏ sừng sững giữa không trung, Bạch Nguyệt Quang bình thản đi đầu,

đằng sau là hai nữ tử xinh đẹp lo sợ bất an.

Một ngôi sao băng rực rỡ bay đến, ánh sáng ngưng tụ thành thân ảnh thánh khiết mơ hồ mông lung, cứ như thế lẳng lặng nhìn chằm chằm các nàng.

“Thái Sơ công tử…”

Nữ đế Đại Chu ngày trước có chút kinh sợ, giọng điệu run rẩy.

Uy áp quá mức khủng bố, chỉ một tia lực lượng tinh đấu rơi vãi mà vẫn khiến cho linh hồn của bà gần như bị nghiền nát như bột mịn.

Ánh mắt của nam tử áo trắng không chút gợn sóng, tà áo bay bay bồng bềnh, hai gốc tiên dược truyền thuyết trôi nổi trên đỉnh đầu của Bạch Nguyệt Quang.

“Tiếp tục quan sát di tích vũ trụ.”

Sau khi nói xong, ngôi sao rực rỡ cuốn theo hai nàng ta rồi biến mất.

Ao Cửu Châu.

Ba người hiện ra.

Đệ Ngũ Cẩm Sương híp đôi mắt ngọc lại, thờ ơ đánh giá hai nàng.

“Hoàng đế Đại Chu luôn á nha.”

Đôi mắt to tròn của thiếu nữ lấp loé ánh sáng: “Lúc trước, meo meo còn từng ăn vụng điểm tâm của ngươi cơ, thế mà chớp mắt một cái đã ba trăm năm rồi ha!”

Vũ Chiếu và Triêu Khuynh Tuyệt hơi hơi cúi đầu, hai người cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Hai bên không cùng một tầng lớp, rất khó tạo nên bầu không khí hòa hợp như gặp lại bạn cũ.

“Ngồi đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ úp mở đôi môi đỏ mọng.

Hai nữ tử cẩn thận ngồi xuống, Đệ Ngũ ma đầu đẹp đến tận cùng, toàn thân phát ra khí chất cao quý khiến các nàng tự biết xấu hổ.

Từ Bắc Vọng rót hai ly trà thơm đặt lên, cười nói: “Hy vọng năm

tháng không gì xảy ra, cố nhân vĩnh viễn an yên.''

Triêu Khuynh Tuyệt đang cầm ly trà lượn lờ hương thơm, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Trong nháy mắt.

Bầu trời bên trên ầm ầm nứt ra một cái khe, Hồng Hoang tử khí vô cùng vô tận bao trùm muôn nơi, một đóa hoa của đại đạo rơi xuống, dị tượng mông lung đang lan tràn.

Ầm!

Tu vi của Triêu Khuynh Tuyệt nhanh chóng tăng lên, tiên lực bàng bạc đang kích động trong cơ thể, chỉ chớp mắt đã nhảy lên Địa Tiên đỉnh phong!

Nàng cảm nhận được sự thay đổi của sức mạnh, đôi mắt hạnh lộ ra một tia hoảng sợ.

Vũ Chiếu thấy thế thì lập tức uống cạn ly trà này, vô số dị tượng hiện ra trên hư không, tu vi chỉ cách Thiên Tiên vẻn vẹn một bước nữa.

“Trà thần…''

Bà ta vô cùng rung động.

Cho dù tu luyện từng bước một, thì dựa vào thiên phú khí vận của bà, cả đời này nhất định chỉ dừng lại ở Nhân Tiên đỉnh phong, không tiến thêm được một bước.

Nhưng bây giờ, tất cả trở ngại đều được giải quyết chỉ với một ly trà!

Rốt cuộc cũng bước vào cảnh giới Địa Tiên mà nàng tha thiết ước mơ, sao có thể không hưng phấn cho được?!

“Meo meo còn lấy thứ này ngâm mình cơ, hương thơm ngào ngạt luôn, trong đó có tinh hoa của tiểu phôi đản nữa.'' Thiếu nữ xinh đẹp khoe khoang.

Hai chữ “tinh hoa'' còn có nghĩa khác, Từ Bắc Vọng lập tức sửa lời: “Tinh hoa đến từ Sinh Mệnh Cổ Tinh, đợi lát nữa sẽ tặng các ngươi mấy túi lá trà.''

Vũ Chiếu không kiềm được nỗi xúc động: “Cảm ơn Thái Sơ công tử.''

“Các ngươi sống thế nào?”

Thiếu nữ nhai nhai một cục thịt kho tàu mềm mại, tò mò hỏi han.

Vũ Chiếu cố gắng làm ổn định lại tâm trạng đang hưng phấn, cúi đầu nói: “Linh giới tầm thường vô vị, cuộc sống cũng coi như rảnh rỗi.”

Thiếu nữ nhíu mày, cảm thấy khó hiểu: “Không đúng lắm, chẳng phải những kẻ phi thăng đều phải cực cực khổ khổ đào mỏ quặng sao?”

“Câm miệng!”

Đến cả Hoàng Như Thị cũng không nhịn được nữa, làm gì có ai nói xấu thẳng mặt như thế.

Chương 615: Mèo thông minh thích chơi xỏ lá (2)

“Chúng ta quả thực đã từng làm nô lệ trong mỏ quặng một thời gian, nhưng nhờ vào việc bảo vệ pho tượng cho Thái Sơ công tử, cho nên mới được thu nhận vào tông môn gần đó để tiếp tục tu luyện.”

Ánh mắt Triêu Khuynh Tuyệt tràn ngập sự mất tự nhiên, thần sắc vô cùng xấu hổ.

Cô bé phấn điêu ngọc trác giải vây thay hai người, lời nói đầy sâu xa: “Con đường tu luyện sao có thể mãi mãi thuận buồm xuôi gió, các ngươi cứ coi công việc đào mỏ quặng là một một phương pháp mài dũa là được.”

Nói xong, Hoàng Như Thị lại cảm thấy không ổn lắm, con rể nhà mình cũng rất thuận buồm xuôi gió, chẳng gặp được sự cản trở nào hết.

Tại thế giới bị vứt bỏ, hắn núp dưới sự che chở của Cẩm Sương, không ai có thể đụng đến một cọng tóc gáy của hắn.

Đến khi tiến vào chư thiên vạn vực, hắn nhận được thân phận Thần tộc Hoàng Kim, sau đó không ngừng ức hiếp kẻ khác, chứ làm gì có ai dám chủ động trêu chọc kẻ điên Thái Sơ chứ?

Tu luyện hơn ba trăm năm thoải mái dễ chịu biết bao, một chút nhấp nhô cũng không có.

Vũ Chiếu cũng bất chấp ngại ngùng, rất cảm thán: “Ban đầu đấy đây, chúng ta nhìn thấy ngôi sao trên trời, giơ tay một cái liền tuỳ ý hái lượm. Nhưng đến giờ đã trăm năm trôi qua, ngay cả trời cao cũng không với tới được.”

Lúc vừa mới phi thăng lên bầu trời đầy sao bao la hùng vĩ, bà cảm thấy mình có thể làm ra được sự nghiệp lớn, nhưng bây giờ mới phát hiện, nữ đế Cửu Châu đã là đỉnh cao của cuộc đời nàng rồi, quãng đời còn lại chỉ là một cọng rơm nho nhỏ không đáng nói mà thôi.

Mắt Triêu Khuynh Tuyệt trở nên ảm đạm, ở sâu trong đáy mắt có sự hâm mộ mà nàng không thể phát hiện ra.

Đệ Ngũ ma đầu và Từ ác liêu hạnh phúc biết bao, có thể sinh sống an nhàn bên nhau.

Có người mình yêu làm bạn, lại có thể cùng theo đuổi năm tháng trường sinh, đây mới chính là đại đạo chân chính.

“Thái Sơ công tử…”

Vũ Chiếu muốn nói lại thôi, bà ta im lặng một lát rồi thẹn thùng nói: “Hai chúng ta lâm vào hoàn cảnh khó khăn, xin công tử dẫn dắt một phen.”

Nếu đã nghĩ trăm phương nghìn cách kêu gọi bên pho tượng, vậy Từ ác liêu nhất định cũng đã biết ý đồ của bọn nàng, cần gì phải tỏ vẻ gượng ép nữa chứ?

Từ Bắc Vọng không nói lời nào, khẽ nhìn về phía nữ vương đại nhân, ngóng chờ nàng tỏ thái độ.

Tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác không khỏi trợn trắng hai mắt, thậm chí còn có chút cạn lời.

Chỉ một chuyện nhỏ xíu xiu, nhưng cũng chỉ vì các nàng là nữ nhân, cho nên con rể cũng phải hỏi ý kiến của Cẩm Sương, trình độ ghen tuông như thế này đúng là khiến kẻ khác giận sôi.

Đôi mắt ngọc ngà của Đệ Ngũ Cẩm Sương lấp loé tia sáng, nàng ta lười biếng nói: “Dù gì cũng là bạn cũ, ngươi giúp đỡ một chút đi.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, đang định lấy một ít tài nguyên ra.

“Thái Sơ công tử, đoạn ký ức liên quan đến những chuyện ở Cửu Châu, xin hãy xóa nó đi.”

Vũ Chiếu nói đầy chân thành, biểu cảm rất nghiêm túc.

Rất thông minh…

Từ Bắc Vọng vừa lòng gật đầu, sử dụng một chút lực lượng tuế nguyệt của Vô Tự Thiên Thư, xóa hết toàn bộ ký ức về lão đại và hắn trong đầu hai tử nhân.

“Chăm chỉ tu luyện.”

Hai cái tu di giới rơi xuống đất, bên trong đó không chỉ có tài nguyên tiền bạc, mấu chốt là còn có hai cái lệnh bài tiên sử.

Đối với người bình thường mà nói, công việc ổn định thoải mái nhất chính là nhân viên chính phủ.

Ngay cả tiên giới cũng vậy, cho dù kỷ nguyên bị phá vỡ hay là vũ trụ biến đổi kịch liệt, chỉ cần Nhật Bất Lạc vẫn sừng sững không ngã, thì thân phận tiên sử kia chính là một cái chén sắt.

Sau khi hai nữ tử rời khỏi, Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nhìn chó săn một cái, bỗng nện bước chân tao nhã đi vào trong cung điện.

Tất nhiên là Từ Bắc Vọng phải đi sát theo đó.

“Nhìn thấy các nàng, bản cung lại nhớ về những năm tháng ở Cửu Châu. Nhớ khi đó, ngươi vẫn luôn toàn tâm toàn ý hầu hạ bản cung.”

Con ngươi của nữ vương đại nhân khẽ chuyển động, sau đó nhìn thẳng về phía hắn.

Hầu hạ… Từ Bắc Vọng nghe đàn biết ý, cung kính cẩn thận hỏi: “Nương nương muốn?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương rụt rè nói: “Cột ngươi vào trên ghế.”

“Chuyện này…”

Từ Bắc Vọng do do dự dự, xem ra lão đại nghiện cosplay rồi.

“Ngươi dám ghét bỏ bản cung?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương gần như là biến sắc ngay lập tức.

Từ Bắc Vọng nhanh chóng dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo mẹ vợ còn ở bên cạnh ao Cửu Châu đó.

Cho dù cung điện to lớn như vậy, nhưng Hoàng Như Thị vẫn có thể cảm nhận được động tĩnh ở bên trong. Với sự lĩnh ngộ pháp tắc thượng thừa, bà ta có lẽ còn rình coi ở một khoảng cách xa nữa.

“Để ý nàng làm cái gì, nhanh lên cho bản cung!”

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương trở nên lạnh lẽo, giọng điệu cũng có chút gấp gáp.

Từ Bắc Vọng lập tức không chớp mắt.

Làm trước mặt mẹ vợ?

Hình như có chút kích thích…

Đệ Ngũ Cẩm Sương trừng hắn vài giây, bỗng cúi người xuống nói đầy sâu xa: “Bản cung mặc sườn xám.”

Vừa dứt lời.

“Nương nương, cột chắc rồi!”

Thân ảnh nhanh chóng xuất hiện ở tẩm điện, Từ Bắc Vọng tự cột mình ở trên ghế.

Cho đến khi hắn vui vẻ sảng khoái bước ra khỏi cung điện, lão đại lại tiến vào không gian hư vô để tu luyện nữa rồi.

Trình độ cố gắng của nàng, đúng là khiến chó săn không đuổi theo kịp.

“Hu hu hu…”

Bên cạnh hồ, thiếu nữ váy đỏ đang nhỏ giọng nức nở, bộ dáng khiến cho người người thương tiếc.

Từ Bắc Vọng không nói gì, con mèo trà xanh này sớm không khóc muộn không khóc, lại cố tình chờ hắn đi ra, lão đại đi tu luyện mới bắt đầu rớt nước mắt.

Chương 616: Mèo thông minh thích chơi xỏ lá (3)

“Tiểu phôi đản, ngươi có thể xé nát tất của nàng không?”

Thiếu nữ lau khóe mắt, nức nở nói.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Từ Bắc Vọng chất vấn mèo ngốc.

Thiếu nữ váy đỏ suy nghĩ, sau đó nắm chặt góc váy nhỏ giọng nói: “Như vậy thì nàng ta sẽ không cần tất nữa, meo meo sẽ có thể nhặt lại.”

Từ Bắc Vọng đánh giá mèo ngốc mấy lần, bộ dạng hèn mòn của nó quả thật đã khiến hắn đau lòng.

Kỹ nghệ trà xanh lại tiến bộ rồi.

“Meo meo sẽ tự học may bít tất, meo meo nhất định không nhặt đồ rách nát đâu.”

Hai hàng lông mi của thiếu nữ vẫn còn vương nước mắt, chợt nghĩ đến chuyện đau lòng, nàng ta ôm đầu gối ngồi xổm xuống.

“Nương nương!” Từ Bắc Vọng nhìn về phía hư không.

Vèo!

Thân ảnh màu đỏ như bị điện giật, chỉ trong chút chốc đã chạy ra xa hơn mấy trăm ngàn dặm.

Sau khi phản ứng lại, thiếu nữ dậm chân ở vòm trời, hổn hển nói: “Đồ đáng ghét!”

“Sao không khóc hu hu nữa rồi?” Từ Bắc Vọng cười như không cười nhìn chằm chằm nàng.

“Dù sao thì meo meo cũng ghét ngươi, meo meo muốn có váy tất của riêng mình.”

“Ngươi không thương meo meo, meo meo liền khóc lớn, khóc đến khi nào ngươi phiền chán mới thôi!”

Nàng đứng thẳng dậy, phẫn nộ mắng mỏ, sau đó bắt đầu chơi xấu.

Ơ?

Lực chú ý của Từ Bắc Vọng đã bị hấp dẫn bởi một chỗ khác, hơi có chút kinh ngạc.

Bất tri bất giác, thế mà con mèo ngốc này đã phát triển hơn rồi, trước kia chỉ là màn hình phẳng, trước không gồ sau không cong,

nhưng bây giờ đã xuất hiện một chút độ cong nhỏ.

Hắn chợt liên tưởng đến chuyện nàng yêu thích đỏm dáng, ăn mặc xinh xinh đẹp đẹp cả ngày, thậm chí còn trộm sơn móng tay của lão đại…

Trưởng thành!

Từ Bắc Vọng nhìn vào biểu cảm bướng bỉnh của nàng, trịnh trọng nói: "Ta cũng chưa chắc sẽ đưa ngươi đến Tinh Không Bỉ Ngạn."

"Ơ!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ trở nên trắng bệch, tủi thân nói: "Không được, ngươi đã nói sẽ đưa meo meo theo rồi mà."

"Chẳng phải ta có cho người một hạt giống bất tử bất diệt rồi sao, ngươi mau mau đột phá tu vi đi." Từ Bắc Vọng nghiêm túc nói.

Tổ đột bốn người bọn hắn, con mèo ngốc nghếch chính là sơ hở lớn nhất. Đến lúc đó, nàng ta trở thành kẻ phá team thì sao bây giờ?

Con mèo ngốc nghếch này rất lười biếng, tuy rằng hắn cũng không làm mà hưởng, dựa vào cướp đoạt cơ duyên cuộc sống của kẻ khác, nhưng một khi tiến vào trạng thái bế quan tu luyện, hắn đều ngập tràn quyết tâm, tuyệt đối không di chuyển bước nào.

Còn con mèo ngốc nghếch này, bế quan tu luyện vài ngày rồi lại bỏ chạy ra ngoài, cả ngày bay nhảy cứ như bị bệnh tăng động ấy, bao nhiêu thiên phú cũng bị nó lãng phí bằng sạch.

"Ò, meo meo biết rồi."

Thiếu nữ gật gật đầu.

Từ Bắc Vọng đoán chắc, nàng ta có khi sẽ quên mất tiêu ngay sáng sớm ngày mai, cho nên hắn chỉ có thể áp dụng cơ chế khen thưởng.

"Ta giúp ngươi làm tất váy, nếu ngươi tự nguyện bế quan tu luyện." Hắn nói.

"Được nha!!"

Đôi mắt của thiếu nữ trở nên sáng ngời, bịch bịch bịch chạy đến, bộ dáng cực kỳ hưng phấn.

"Nếu ngươi biểu hiện tốt, ta còn có thể làm cho ngươi một ít thứ

nương nương không có.'' Từ Bắc Vọng dùng thủ đoạn truyền âm, âm thanh cực kỳ mê hoặc.

??????

Thiếu nữ hất tung làn váy, vui vẻ khiêu vũ bay nhảy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Ngay cả đại phôi đản cũng không có, meo meo vừa nghĩ đến thôi thì đã vui rạo rực rồi.

"Vậy..."

Nàng khẽ nói, sợ bị đại phôi đản đáng ghét nghe được, cũng dùng cách truyền âm, dùng giọng điệu mềm mại nói:

"Vậy một lời đã định, meo meo nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, sẽ không lười biếng nữa!!''

Từ Bắc Vọng nhìn nàng hồi lâu, ánh mắt của thiếu nữ đầy kiên định, còn giơ cao đôi bàn tay trắng như phấn tự ủng hộ bản thân.

"Đi.''

Một cơn gió nổi lên, đưa hai người rời khỏi tinh cầu, tùy tiện đi về một tinh vực hạ đang.

"meo meo tự đặt một cái tên cho mình, là Miêu Mỹ Lệ, nghe hay không.''

"Quê mùa quá.''

"Vậy Miêu Xinh Xắn thì sao?''

"Thô bỉ.''

"Miêu Cẩm Sương?''

"Ngươi không sợ bị đánh thì có thể thử xem.''

"A... Không phải là meo meo sợ bị đánh, chỉ là ngấm ngầm chịu đựng thôi à!''

"Đợi khi meo meo trở nên lợi hại sẽ cột nàng lên giường, nhét vải để nàng im miệng, sau đó cho tiểu phôi đản nhục nhã nàng.''

"Có chí khí, vậy ngươi phải tĩnh tâm tu luyện trước đã.''

“Miêu Khả Ái thì sao, cơ mà hình như tên này có hơi không xứng với meo meo í.”

“Cũng tạm, đặt là Miêu Khả Ái đi.”

…..

….

Mấy trăm năm chưa hạ phàm trần, Từ Bắc Vọng đi dạo mãi trong một khu chợ, cuối cùng mới chọn ra một vài kiện vải làm quần áo.

Hắn muốn chế tạo đồng phục JK, rồi cộng thêm một đôi vớ trắng tinh.

Thiếu nữ xinh đẹp vụng về nện bước, bộ dạng kiêu kỳ lục thân không nhận, nâng cằm kiêu ngạo như một con thiên nga nhỏ.

Váy ngắn màu hồng nhạt, có cảm giác thiếu nữ ngọt ngào, còn phảng phất hơi thở thanh xuân trong sáng.

Chính giữa chiếc váy ngắn và đôi tất đến đầu gối, có thể nhìn thấy cặp đùi tinh tế trắng như tuyết, thần thánh mà không thể xâm phạm, càng thêm hấp dẫn.

“Meo meo gợi cảm không?” Miêu Khả Ái vặn vẹo eo, hai cái đuôi ngựa lắc tới lắc luôi.

Đây là món đồ tiểu phôi đản tự tay làm ra đó nha, nàng ta cảm thấy vui vẻ quá à.

“Con gà số một, ngươi số hai.” Từ Bắc Vọng mỉa mai một câu.

Thiếu nữ trong sáng như thế, đấm một cú chắc là sẽ khóc rất lâu nhỉ?

Miêu Khả Ái lầm bầm một tiếng, sau đó chỉ tay về phía làn váy, cười hì hì nói:

“Tiểu phôi đản, có muốn xốc lên không?”

“Không muốn.” Từ Bắc Vọng hóa thành một ngôi sao rực rỡ, đưa nàng trở về tinh cầu của lão đại.

“Đừng lẳng lơ nữa.”

Từ Bắc Vọng gõ đầu nàng một cái thật mạnh, cảnh cáo: “Ta đã làm xiêm y cho ngươi rồi, lập tức bế quan tu luyện đi.”

“Được thôi!” Bây giờ Miêu Đáng Yêu rất nghe lời, nàng nũng nịu yếu ớt nói:

“Ngươi nhắm mắt lại đi, meo meo muốn thay quần áo.”

Nếu bị đại phôi đản nhìn thấy váy tất của meo meo thì nhất định sẽ ghen tị, ai bảo meo meo chính là bảo bối duy nhất trong lòng tiểu phôi đản chứ.

“Tu luyện!” Từ Bắc Vọng trực tiếp tống nàng vào không gian hư vô, dùng hàng tỉ ánh sáng bao vây lại, sau đó bay nhanh đến một chỗ sâu trong vũ trụ.

Vừa rồi dì Bạch mới truyền tin đến, một di tích vũ trụ đang bị chấn động kịch liệt, có lẽ là có cơ duyên đứng đầu.

Chương 617: Vị huynh đệ này có thể làm được (1)

Trong bầu trời đầy sao mênh mông chói lọi, nam tử áo trắng đứng sừng sững một phương, tập trung quan sát di tích vũ trụ từ trên cao, từng sợi tóc vàng lượn lờ năng lượng hỗn độn.

Một vết nứt dài chín vạn trượng đột được bao phủ bởi hào quang mờ nhạt nhiên xuất hiện.

Một tòa cung điện rực rỡ sắc màu giống như được rèn đúc từ tiên ngọc đang nặng nề trôi nổi ở đó.

“Tôn thượng, xin thứ lỗi cho sự vô năng của bọn ta…”

Đám người Lý Thần và Triệu Hạo cung kính cúi đầu, đáy mắt loé lên một tia lo âu thấp thỏm, ai nấy đều sợ hãi tôn thượng sẽ giận dữ.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng vẫn không chút gợn sóng, hắn mỉm cười nói: “Các vị vất vả rồi.”

Hai vạn con chuột tầm bảo lao vào di tích vũ trụ, trải qua trăm năm tàn khốc, nội loạn điên cuồng, cuối cùng còn sót lại mười ba con chuột tầm bảo.

“Được làm việc cho tôn thượng, chính là vinh quang của chúng ta!”

Mọi người đồng loạt hô to, thần sắc tràn đầy hưng phấn cuồng nhiệt,

ánh mắt hiện lên vẻ sùng bái đến cực hạn, bộ dáng giống như những tín đồ thành kính nhất của áo bào trắng cấm kỵ.

Trong những năm tháng này, bọn hắn chịu đủ loại dày vò, thậm chí là bi thảm, nhưng đồng thời cũng nhìn thấy ánh rạng đông sau đêm đen, nhận được thành quả sau những ngày vất vả cần cù!

Mười ba người bọn hắn, tất cả đều nằm trong tốp ba mươi vạn của bảng Vấn Đỉnh, đều có chức vụ tạm thời ở Thiên đình, tương lai quá đỗi xán lạn.

Tất cả những thứ này, đều nhờ vào áo bào trắng cấm kỵ.

Nếu không có tôn thượng, bọn hắn cũng chỉ là những con chuột ở tầng dưới chót mà thôi.

Con ngươi quyến rũ của Bạch Nguyệt Quang lấp lóe ánh sáng, nàng ta rất khâm phục năng lực hấp dẫn nhân tâm của chủ nhân. Hắn ta có thể ra sức áp bức những con sâu kiến này, nhưng vẫn được ca công tụng đức từ ngày này sang ngày khác, đúng là sự tồn tại độc nhất trong vũ trụ…

Theo nàng biết, tổng thu hoạch của chủ nhân từ các di tích vũ trụ, còn nhiều hơn thu hoạch của các đạo thống đứng đầu của chư thiên!

Chuyện này khủng bố biết bao?

Các đạo thống đứng đầu được truyền thừa từ thời đại Thái Cổ đến nay, nhưng tổng số lượng tài nguyên tu luyện của bọn họ cũng không sánh bằng được với gia tài của chủ nhân.

“Bản tôn đều biết rõ sự nỗ lực của chư vị, mọi người đều đã bận rộn trăm năm rồi, xin hãy nghỉ ngơi mấy tháng để thả lỏng một chút đi.”

“Mau cầm thư tay của bản tôn, sau đó đi đến Thiên đình để vui vẻ tiêu dao đi.”

Hắn ta vừa dứt lời, mười ba cái ngọc giản lập tức rơi xuống, mọi người cảm thấy sửng sốt một chút, sau đó cung kính cảm ơn.

Lý Thần và Triệu Hạo muốn nói lại thôi, bọn hắn không muốn nghỉ ngơi, vẫn muốn tiếp tục lang bạt trong bí cảnh, bán mạng cho tôn thượng.

Nhưng mệnh lệnh của tôn thượng, bọn hắn cũng không dám ngỗ nghịch được.

“Đi đi.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười dịu dàng tự nhiên.

Xem ra, hắn phải tiếp tục bổ sung thêm một đám chuột tầm bảo nữa, mười ba tên này mang lại hiệu suất quá thấp.

Hiện giờ, hắn đang sở hữu vô số tài nguyên tu luyện, mấy thứ thánh khi cổ pháp, đạo bia cổ phù, tất cả đều có đủ.

Chỉ thiếu Minh vật.

Ban đầu, đám chuột tầm bảo còn có thể kiếm được vài món vật trong di tích vũ trụ thì, nhưng thu hoạch trong mấy thập niên gần đây lại rất ít ỏi.

Đợi đến khi đám chuột tầm bảo rời khỏi mảnh tinh không này, Từ Bắc Vọng mới nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Nguyệt Quang.

“Nói đi, tại sao ngươi lại cần ta đích thân tới đây?”

Bạch Nguyệt Quang vén mái tóc đen sang một bên, từ khi tu vi của chủ nhân càng ngày càng cao, nàng đã không dám tỏ vẻ lẳng lơ như trước kia nữa.

Khí tức mênh mông sâu thẳm như biển cả của hắn, mang đến uy áp quá mạnh mẽ!

“Mỗi khi tiến vào toà di tích này, nội tâm của bọn hắn đều phát những cảm xúc phản đối như thất bại, lo âu, phẫn nộ, xấu hổ vân vân, có lẽ là do đạo tâm không đủ.”

Bạch Nguyệt Quang lời ít ý nhiều.

“Ta biết rồi.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh gật đầu.

Đôi mắt phượng hoàng của Bạch Nguyệt Quang vẫn gắn chặt lấy hắn.

Người sở hữu đạo tâm vô địch duy nhất trong vũ trụ, việc lang bạt trong đống di tích này quả thật còn đơn giản hơn ăn cơm uống nước.

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Ngươi đi đến Trường Sinh Bất Hủ, mời Vô Cực Nhất đến đây.”

Nói đùa, hắn cũng không dám tùy tiện xông vào đó đâu, dù có vào được thì thế nào, xác suất ăn mòn bị ách nạn không xác định là 99,99%.

Chẳng phải Vô Cực Nhất đã nói là cường cường liên hợp à, đồng bọn đang gặp chút chuyện khó giải quyết, hắn phải giải cứu kẻ lâm nguy chứ.

Bạch Nguyệt Quang khẽ úp mở đôi môi đỏ mọng, biểu cảm khó có thể tin được.

Chút chuyện nhỏ này, Vô Cực Nhất sẽ đến ư?

Huống chi, điều kiện tiên quyết của người này chính là trận tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn, kẻ đó cũng không phải là người hầu của ngươi…

“Hắn ta là nhân vật quan trọng trong lịch sử kỷ nguyên, ta căn bản không mời nổi…”

Bạch Nguyệt Quang xấu hổ cắn môi, một cường giả Tranh Độ bình thường như nàng, đương nhiên không có tư cách gặp mặt Vô Cực Nhất.

“Nói tên ta.”

Một viên Sinh Mệnh Cổ Tinh sáng chói bàng bạc xuất hiện, mang theo một tia khí tức mông lung tinh khiết.

Nghe thấy giọng điệu chắc chắn của hắn, Bạch Nguyệt Quang bất đắc dĩ đồng ý, bóng hình xinh đẹp biến mất vào trong cổ tinh, nhanh chóng bay về phía bờ Nam của vũ trụ.

Từ Bắc Vọng hóa thành một vòng đai tiểu hành tinh, mở một vùng đất tịnh thổ ở bên trong, im lặng tu luyện trong lực lượng tinh đấu.

Thật ra hắn cũng không chắc lắm, người bình thường có ai sẽ đồng ý loại yêu cầu vô lý này chứ?

Nếu Vô Cực Nhất từ chối, vậy thì hắn chỉ có thể mời con quái vật khí vận đến đây, nhưng để lão đại hành tẩu trong vũ trụ thì có chút, nàng chỉ hơi sơ ý một chút cũng sẽ để lại dấu vết, tình cảnh mất nhiều hơn được.

Chương 618: Vị huynh đệ này có

thể làm được (2)

Bùm bùm!

Một luồng hào quang Đại Đế đâm xuyên tinh không mà đến đây, tạo nên khung cảnh chấn động lòng người.

Trong từng lớp từng lớp sương mù hỗn độn bao phủ, nam tử mù loà hai mắt đạp lên từng đoá Thanh Liên trong đại đạo mà bước đến, toàn thân toát ra khí thế tang thương đến cực điểm.

Đáy mắt của Từ Bắc Vọng hiện lên một tia kinh ngạc, ánh sao rực rỡ trước người bỗng chốc sụp đổ, chỉ biết mỉm cười nhìn về phía Vô Cực Nhất.

Vị huynh đệ này được đấy, có việc là đến ngay.

“Vô Cực huynh.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười thân thiết ôn hòa.

Vô Cực Nhất im lặng không nói gì, bước một bước về phía toà di tích vũ trụ, khí phách vô địch độc nhất vô nhị được thể hiện rõ ràng rành.

Giả vờ làm cao thủ trầm mặc à?

Điển tịch vũ trụ từng ghi chép, Vô Cực Nhất dường như rất ít khi cất giọng, trừ khi nhất định phải nói chuyện, nếu không thì hắn sẽ giống như một kẻ vừa mù vừa câm điếc.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng nói: “Vô Cực huynh, một chút chuyện nhỏ này, ta đành làm phiền đến ngươi…”

Tiếng nói bị cắt ngang.

“Nếu biết làm phiền ta, tại sao ngươi vẫn gửi lời mời? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta là mạnh thường quân, lòng dạ rộng rãi sao?”

Vô Cực Nhất nghiêm túc nói.

Từ Bắc Vọng giật mình, “Nếu ngươi không nguyện ý…”

Không đợi hắn nói xong, Vô Cực Nhất lại nói: “Đúng vậy, ta có một trực giác, ngươi chính là nhân vật xưa nay chưa từng có trong vũ trụ, nên mới đồng ý cường cường liên hợp với ngươi.”

“Ngươi…”

“Ta rất mạnh? Đúng vậy, ta còn mạnh gấp mấy lần so với tưởng tượng của ngươi.” Vô Cực Nhất nhanh chóng nói tiếp.

“Ngươi…”

Vô Cực Nhất nhanh chóng gật đầu: “Một vị trí tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn ư, nói thật thì ta cũng không nắm chắc cho lắm, dù sao mấy người kia cũng rất siêu phàm.”

Từ Bắc Vọng không nói gì, lặng im một lát rồi thản nhiên nói: “Ngươi…”

Vô Cực Nhất một lòng hiểu rõ, thản nhiên nói: “Ta đã chú ý đến ngươi rất lâu rồi, vốn nghĩ là muốn tranh đua đỉnh cao với ngươi, nhưng sự xuất hiện đột ngột của sinh linh vũ trụ khác đã làm thay đổi ý định của ta.”

Từ Bắc Vọng lạnh mặt, giọng điệu thêm nặng nề: “Ngươi có thể…”

Hắn ta lại bị cắt ngang, Vô Cực Nhất gật đầu nói: “Ta có thể đánh bại ngươi không ư? Coi như xác suất 5-5 đi, nhưng ngươi chắc chắn sẽ không làm gì được ta. Trong suy nghĩ của ta, thời đại kỷ nguyên này chỉ có mỗi ta và ngươi thôi, Hoàng Cẩm Sương cùng lắm chỉ tính là một nửa…”

Hắn ta thao thao bất tuyệt, phát ra âm thanh khàn khàn liên tục, nói từ những diễn biến lớn của vũ trụ, cho đến nỗi niềm cô đơn khi đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

Bùm!

Hàng vạn vạn ánh sao lan tràn xung quanh, âm thanh tế tự tuế nguyệt tràn ngập khắp vách ngăn vũ trụ, lúc bấy giờ mới có thể cắt lời Vô Cực Nhất.

“Ngươi đừng cướp lời ta nữa được không?!”

Huyết áp của Từ Bắc Vọng nhanh chóng tăng vọt, hắn không khỏi gào lên với tên tiểu tử mù loà này.

Vô Cực Nhất kinh ngạc, chợt ngậm miệng lại.

“Bất kỳ thần vật gì ở bên trong, tất cả đều đều thuộc về ta. Ngược lại, ta thiếu ngươi một nhân tình.”

Từ Bắc Vọng lạnh lẽo nói.

Thì ra tên này là chúa lảm nhảm, chẳng trách vẫn luôn giả làm người câm điếc, bởi vì chỉ cần mở miệng một cái thì cứ như biến thành một cây súng máy bắn liên tục tằng tằng tằng tằng…

Vô Cực Nhất gật đầu một cái.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn thật lâu, sau khi xác định đối phương đã không nói lời nào nữa, sau đó ung dung nhàn nhã rảo bước tiến vào cung điện.

Nếu như đây chỉ là thử thách đạo tâm, vậy thì hắn giống như đang giẫm trên đất bằng.

Sau khi kiến vào cung điện nguy nga, thần quang bất chợt biến mất, thiên thạch trôi nổi màu xanh lục trôi nổi ban đầu bỗng trở thành từng cơn mưa sao băng rơi xuống

Năng lượng phế thải trong vũ trụ lắng đọng trong một khoảng thời gian dài, sẽ trở thành đủ loại năng lượng ách nan, ngay cả cơ thể của Đại Đế cũng sẽ bị chúng ăn mòn đến không còn gì cả.

Từ Bắc Vọng lẳng lặng đứng sừng sững, không dám đi thêm dù chỉ nửa bước.

Nói thật, hắn cũng không ngờ Vô Cực Nhất, nhân vật truyền thuyết luôn phát ra hào quang vô tận, hóa ra lại là một kẻ lắm lại, lại còn vô cùng thích cướp lời người khác nữa.

So với Từ Bắc Vọng, thời gian Vô Cực Nhất mất nhiều thời gian hơn mới có thể bước vào cung điện, ước chừng hơn nửa nén nhang sau đó, thân ảnh của hắn mới hiện ra.

“Mời.”

Từ Bắc Vọng bày một tư thế cung kính.

Vô Cực Nhất nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng bằng hai tròng mắt trống rỗng không chút ánh sáng, dường như đang không hiểu ý đồ của kẻ điên Thái Sơ.

Sau một vài bước, hắn chợt hiểu ra, kẻ điên Thái Sơ muốn mượn chuyện này để tạo mối quan hệ gần gũi, tiện bề hợp tác về sau.

Dù sao lúc trước không quen biết nhau, bây giờ lại cùng xông pha di tích, cũng coi như cũng có chung ký ức rồi.

Ầm!

Vô Cực Nhất xòe năm ngón tay ra ra, hào quang ánh tím bàng bạc mà nặng nề trào ra, năng lượng tai ương không thể gọi tên ở phía xa xa đều bị xua tan đi, các dao động pháp tắc bắt đầu xuất hiện trở lại.

“Khí vận chân chính bùng nổ…” Từ Bắc Vọng cảm thán trong lòng.

Nếu không thể nhìn thấy năng lượng tai ương, ngay cả Đạo quân cũng rất khó có thể hoàn toàn nắm bắt được dấu vết, tất cả chỉ dựa vào may mắn.

Đường đi rất thuận lợi, hơn phân nửa di tích xuất hiện dấu chân của hai người, tiên dược thần tài bình thường căn bản không thể lọt vào mắt bọn hắn.

Tuy nhiên.

Khi đi đến một bờ biển màu xanh loang lổ, khí tức của hai người bỗng trở nên kích động, khó có thể bình tĩnh nổi.

Đây là một vùng biển rộng hội tụ từ những cơn mưa sao băng, mặt nước sôi trào cuồn cuộn, vật chất năng lượng giao hòa lẫn cùng một chỗ, hình thành nên những lốc xoáy kỳ lạ.

Chính giữa mặt biển móc ra hai cái cây, một gốc là cây táo, còn một gốc kia cũng là cây táo…

Một đống cành cây xanh biếc giống như sừng hươu tỏa ra hung uy cái thế, nhưng tinh hoa lại đầy tràn như thác nước trút xuống, ẩn chứa đạo vận khó có thể tưởng tượng được.

“Cấp bậc thần thoai…” Từ Bắc Vọng híp mắt, nhìn chằm chằm lấy tám trái táo đỏ trên hai cây táo.

Cái gọi là thần thoại, chính là tinh hoa của đại đạo đã trải qua mấy triệu năm.

Giá trị của mỗi một quả táo này không hề thấp hơn Kim Ô Thánh Thảo của Nhật Bất Lạc chút nào. Trong khi đó, chỉ dựa vào một gốc Kim Ô Thánh Thảo, hắn đã có thể đột phá từ Đại Đế sơ phẩm lên Đại Đế trung phẩm.

Chương 619: Vị huynh đệ này

rất được! (3)

“Vô Cực huynh, ngươi cứ thoải mái hái lượm đi.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không chút gợn sóng, giọng điệu nhẹ nhàng bình tĩnh.

Vô Cực Nhất vẫn im lặng, có chút không kìm nén được dục vọng của mình, sức hấp dẫn của món thần vật này, ngay cả Đạo Quân cũng phải chạy theo như vịt.

“Ngươi cũng không cảm thấy bản thân ta không tự vào được nơi này chứ? Nếu ăn ngay nói thật, ta sở dĩ mời ngươi lại đây, chính là để thăm dò.”

“Nếu như muốn cường cường liên hợp, vậy thì phải thật lòng với nhau.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh rảo bước, ánh mắt không hề có chút cảm xúc chập chờn.

Vô Cực Nhất không có chút biểu cảm, nội tâm lại âm thầm suy tư.

Người có đạo tâm kiên định thì mới có thể tiến vào di tích, đối với kẻ điên Thái Sơ mà nói, việc này quả thực rất đơn giản, huống chi với khí vận của hắn, sao có thể không tìm thấy tám quả táo đỏ này được?

Xem ra, lời hắn nói không phải là giả, đích thị là đang thăm dò ta.

Một khi ta tỏ ra tham lam, hoặc có ý đồ chia rẽ, vậy thì mối quan hệ hợp tác vốn đã yếu ớt của bọn họ sẽ lập tức sụp đổ.

Hơn nữa, Vô Cực Nhất ta còn phải gánh thêm thanh danh xấu xa.

“Vô Cực huynh, mời ngắt lấy đi, muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.”

Từ Bắc Vọng vẫn bình tĩnh ung dung.

Hắn tuyệt nhiên không dám đạp lên mặt biển sao băng, cái thể chất xui xẻo chết tiệt này!

Cho dù đã luyện hóa nhiều phôi thai để cải thiện khí vận, nhưng vẫn còn một khoảng rất xa mới bằng với khí vận của thiên kiêu bình

thường, càng không nói đến phôi thai thiên đạo.

Một mình Vô Cực Nhất xuất hiện dưới táng cây táo, hắn thi triển một chưởng ấn màu tím, tựa như một ngọn núi vạn cổ rơi xuống, tám quả táo đỏ trôi nổi trên đỉnh đầu của hắn.

“Ngươi đang sỉ nhục Vô Cực Nhất ta.”

Hắn ta vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, tất cả táo đỏ đều bay về phía nam tử áo trắng tuấn tú.

Vị huynh đệ này rất được!

Đáy mắt Từ Bắc Vọng xuất hiện ý cười không dễ phát hiện, hắn bỏ bảy quả táo vào trong cơ thể, nói như không có chuyện gì: “Vốn đã định tặng một quả cho Vô Cực huynh rồi, xem như quà gặp mặt.”

Một quả táo đỏ tràn ngập tinh hoa bay về phía Vô Cực Nhất.

Vô Cực Nhất có chút ngoài ý muốn, sau khi im lặng một lúc lâu, lòng bàn tay của hắn xuất hiện hai món Minh vật lượn lờ sương xám, thản nhiên nói: “Có qua có lại, ta sẽ không chiếm lợi ích của ngươi.”

“Ngươi thăm dò ta, chính là đang vũ nhục ta.”

“Hoặc là ở trong mắt ngươi, Vô Cực Nhất ta đây là hạng người tiểu nhân, còn ngươi lại là người thanh cao?”

“Tên điên Thái Sơ chúng ta cường cường liên hợp, chứ ta không hề phụ thuộc và ngươi, mong ngươi hiểu rõ điểm này.”

“Kỷ nguyên thay đổi, bảng Vấn Đỉnh bắt đầu biến chuyển, nhưng Vô Cực Nhất ta đây đã chiếm giữ vị trí đầu bảng đã hơn một nghìn hai trăm năm, kẻ nào có thể đánh động đến địa vị của ta?

“Hoàng Cẩm Sương từng khiến người khác kinh sợ sao? Nếu như Thất Quan Vương không gặp phải biến cố lớn, nàng ta có thể an ổn tu luyện, thăng lên vị trí thứ hai, nhưng như vậy thì sao chứ?”

“Còn có ngươi, cái gì mà sự tồn tại phá vỡ Kỷ nguyên, cái gì mà nhân vật cường đại có một không hai từ thời Hoang Cổ cho tới nay, còn không phải là chỉ có thể hướng mắt lên nhìn sau lưng của ta?”

“Ngươi cho rằng chỉ mỗi nhà ngươi có rất nhiều át chủ bài thôi sao, chẳng lẽ ta sẽ không có đòn sát thủ hay sao, thứ hai chính là thứ hai, ngươi hiện tại chỉ là kẻ theo sau……”

Di tích cung điện hoá thành phế tích, nam tử mù loà hai mắt thao thao bất tuyệt, giống như có rất nhiều chuyện muốn nói.

Nếu không bị đánh gãy, hắn ta dường như có thể nói được ít nhất một hai năm trở lên, thậm chí còn có thể nói không trùng lặp câu nào.

“Đủ rồi!”

Từ Bắc Vọng không có cách nào làm hắn ngừng nói, trầm giọng nói: “Chỉ là một việc nhỏ con con mà thôi, Vô Cực huynh đừng đặt ở trong lòng, sân khấu của chúng ta chính là Tinh Không Bỉ Ngạn.”

“Đến lúc đó, ta sẽ vào sinh ra tử vì ngươi, không tiếc mạng sống vì ngươi, làm bất điều gì vì ngươi.”

Nghe vậy, Vô Cực Nhất lại nhất thời trầm mặc, những lời nói như thế này có vẻ rất êm mai, nhưng ai tin lời nói của tên điên Thái Sơ thì chính là đồ ngu xuẩn…

Nhưng mối quan hệ hợp tác với hắn ta mang lại rất nhiều ít lời, ít nhất cả hai có thể vững vàng tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, bảo vệ được tôn nghiêm của kỷ nguyên này!

Nếu như đám cường giả sống lại đánh chiếm toàn bộ các vị trí tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, Vô Cực Nhất hắn vốn là đại biểu cho chúng thiên kiêu thế hệ này, chắc chắn sẽ bị đóng đinh trên cột trụ sỉ nhục trong lịch sử vũ trụ.

Hắn ta cau mày, sâu xa nói: “Tên điên, ngươi có nghĩ tới hay không, tại thời điểm Hồng Mông Sơ Thủy, vũ trụ biến đổi, đại đạo vận hành……”

“Ngừng!”

Từ Bắc Vọng nghe không nổi nữa, quả quyết chặn đứng lời nói lảm nhảm của hắn, lạnh lùng nói:“Vô cực huynh, mời nói trọng điểm, trọng điểm!”

Hắn cường điệu hai lần.

Đôi mắt cô quạnh không ánh sáng của Vô Cực Nhất hướng về phía vũ trụ mênh mông, thong thả ung dung nói: “Tương lai một ngày nào đó, hai phương vũ trụ nhất định sẽ dung hợp lại với nhau, bố cục hiện tại có khi sẽ phải phá đi xây lại, các Thần tộc Hoàng Kim còn có thể vững vàng không ngã nữa hay sao?”

“Nói thẳng vào mục đích đi.”

Sự kiên nhẫn của Từ Bắc Vọng đã tiêu hao sạch sẽ, tên lảm nhảm đột nhiên hóa thành triết học gia, cứ như vậy mà tra tấn người ta mà.

Mặc dù Vô Cực Nhất trông có vẻ là người ngay thẳng, nói khó nghe chính là tên ngu ngốc, nhưng đừng tưởng hắn thực sự đần độn như vậy.

Kẻ có khả năng lũng đoạn vị trí đầu bảng Vấn Đỉnh, nhưng không hề tỏ ra cao ngạo nóng nảy, hành sự vừa khiêm tốn vừa bản lĩnh, loại người như hắn sao lại không sâu sắc cho được…

Tuy Vô Cực Nhất không điên điên khùng khùng như những thiên kiêu cái thế khác, nhưng hắn vẫn là có khuyết điểm nhỏ ở phương diện này.

Chương 620: Phượng Khuyết

Vô Cực Nhất chắp tay sau lưng, đứng lặng lẽ giữa tinh không, gọn gàng dứt khoát nói: “Ta và ngươi cùng nhau thành lập một thế lực cho riêng mình, đợi đến khi vũ trụ biến đổi kịch liệt, chúng ta sẽ thống lĩnh muôn vàn cường giả đi ngăn cơn sóng dữ, đồng thời cũng có thể xâm nhập vào những vũ trụ khác, cướp đoạt tiên cơ, chiếm lấy tài nguyên.”

Ngay khi nam tử mù loà vừa dứt lời, ánh mắt của Từ Bắc Vọng hiện lên một tia ý vị sâu xa.

Mối quan hệ hợp tác cùng Vô Cực Nhất vốn dĩ nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đứng trên góc độ của Từ Bắc Vọng, bản thân hắn là nằm vùng, căn bản không có tình cảm huyết mạch thân mật, đương nhiên cũng không muốn đoàn kết với những người trùng sinh ở Nhật Bất Lạc.

Nhưng vì sao cái tên Vô Cực lảm nhảm này lại muốn làm như vậy? Phải biết rằng, ba cường giả trùng sinh ở Thần tộc Trường Sinh Bất Hủ sở hữu lực chiến phi thường cường hãn, việc liên hợp với bọn họ mới phù hợp lẽ thường

Xem ra, tên tiểu tử thích lảm nhảm và Trường Sinh Bất Hủ cũng có một chút khoảng cách mà người ngoài không thể biết được.

“Dựa vào danh vọng của hai người chúng ta, lo gì không thể chiêu

nạp cường giả?”

Vô Cực Nhất bày ra khí thế hào hùng, vừa cường thế vừa tự tin.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng không có bất kỳ gợn sóng nào, hắn bình tĩnh nói: “Tự sáng lập môn hộ, ngươi không sợ các vị trưởng bối trong Trường Sinh Bất Hủ nổi giận sao?”

“Ta cũng không bóc tách huyết mạch, chưa hề phản bội Thần tộc, cho dù bọn họ tức giận thì sao chứ?”

Vô Cực Nhất bình tĩnh trả lời.

Từ Bắc Vọng không tỏ ý kiến, nhưng cũng ngầm xác nhận, thiên phú chiến lực chính là vốn liếng lớn nhất của Vô Cực Nhấn. Chỉ cần hắn không vượt qua ranh giới cuối cùng, các vị trưởng bối trong Trường Sinh Bất Hủ cũng chỉ là tức giận mà không làm gì được.

Từ Bắc Vọng thản nhiên: “Ta đây sẽ cố gắng hoàn thành trách nhiệm của một vị thủ lĩnh đạo thống.”

Vô Cực Nhất vô cùng sửng sốt, sau đó nghiêm khắc phủ quyết: “Không có khả năng, ngươi nhất định phải là phụ tá. Còn về chức vụ thủ lĩnh, còn ai ngoài ta có thể đảm đương?”

Đây là điểm mấu chốt của hắn, người đứng đầu kỷ nguyên thời đại này, sao có thể trở thành thuộc hạ của kẻ đứng thứ hai trên bảng Vấn Đỉnh?

“Vậy thì mọi người đều là phụ tá, chủ vị bỏ trống?”

Từ Bắc Vọng cười như không cười, đưa ra đề nghị.

“Không được.”

Vô Cực Nhất rất kiên quyết.

“Vậy thì đàm phán thất bại, ta tuyệt nhiên không làm chó săn của bất kỳ người nào.”

Nam tử trắng khoanh tay bước đi, ánh sao sặc sỡ ngưng tụ thành một con đường hướng về phương xa.

“Tên gọi là gì?”

Vô Cực Nhất bất đắc dĩ, chỉ đành thỏa hiệp.

“Phượng Khuyết!”

Diệu âm ù ù vang khắp bầu trời đầy sao, nam tử áo trắng hóa thành một ngôi sao băng lộng lẫy, lập tức biến mất trong giây lát.

Phượng khuyết…… Vô Cực Nhất lặp đi lặp lại, đồng thời cảm thấy cái tên này thực sự có chút qua loa.

[Vô Địch Thần Thoại]

[Đệ Nhất Thái Cổ]

[Bá Chủ Kỷ Nguyên]

Hắn nghĩ ra ba cái tên, so ra còn tốt hơn cả vạn lần cái tên Phượng Khuyết kia?

“Thôi, Phượng Khuyết thì Phượng Khuyết đi, danh tự chỉ là thứ yếu.”

Vô Cực Nhất nhỏ giọng tự nói.

Hắn vô cùng tin tưởng, Phượng Khuyết nhất định sẽ có một ngày xâm lấn các phương vũ trụ khác, trở thành sự tồn tại cấm kị trong miệng người đời.

……

……

Trên tinh cầu tuyết trắng, một thân ảnh thánh khiết hạ xuống mặt đất.

Bên cạnh ao Cửu Châu, Đệ Ngũ Cẩm Sương đang bó buộc mái tóc đen dài mượt như thác nước, cong eo ngồi xổm rồi rải mồi cho cá tôm, khí chất cao quý trào dâng đến cực hàn, bờ mông mật đào đẫy đà vô cùng dụ hoặc.

Từ Bắc Vọng vừa trông thấy, cự long lập tức ngẩng đầu. Nhưng đáng tiếc, hắn không có cái lá gan này……

“Nương nương……”

Tầm mắt của hắn dừng ở vạt áo sườn xám, sau đó tuần tra tới lui, cảm thấy thoả mãn rồi mới hô lên.

“Phượng Khuyết? Ai là Khuyết chủ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương xoay người, sau đó nhìn chằm chằm hắn mà không hề chớp mắt.

Trên đường đi, chó săn đã truyền âm về đây, kể lại ngọn nguồn sự việc cho nàng.

Đã biết rõ còn cố hỏi, Phượng Khuyết còn không phải là cái tên của thế lực mà ngươi từng bồi dưỡng ở Cửu Châu hay sao?

“Tạm thời để trống.” Từ Bắc Vọng cũng giả ngu.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức trở nên nghiêm túc, nàng lạnh giọng nói: “Ngươi xác định?”

“Nương nương là Khuyết chủ……”

Chó săn vội vàng nói ra.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ gật cái cằm tinh xảo, đôi mắt màu ngọc bích loé lên một tia thỏa mãn nói:“Bổn cung vô cùng vừa lòng với biểu hiện của ngươi.”

Thời thời khắc khắc nghĩ đến nàng, đây mới là chó săn của nàng.

“Vô Cực Nhất đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi……”

Từ Bắc Vọng ngồi xuống, rót một ly trà cho nữ vương đại nhân, khuôn mặt mang theo ý cười hài hước.

Thực ra, hắn và lão đại đã sớm muốn thành lập một thế lực cho riêng mình, sau đó dò tìm và chiếm đoạt tiên cơ vào thời điểm hỗn loạn trong tương lai.

Hiện giờ rất tốt, bọn họ có thể mượn cờ hiệu của Vô Cực Nhất để chậm rãi bồi dưỡng thế lực, mở đường cho Thất Quan Vương chậm rãi thẩm thấu vào thế lực của Phượng Khuyết.

Hắn vốn cho rằng bản thân chính là hạt giống số một của Nhật Bất Lạc, đương nhiên có cơ hội chấp chưởng Nhật Bất Lạc trong tương lai, bây giờ mới biết chính mình quá thiếu kinh nghiệm mà suy nghĩ sai lầm. Rất nhiều lão tổ tông vẫn còn chưa chết, quyền lực Thần tộc sao có thể rơi vào tay hắn?

Ngay cả chủ nhân Thiên Đình cũng chỉ có thể châm trà đổ nước cho các hóa thạch sống trong nội bộ Nhật Bất Lạc, lại càng không có bao nhiêu quyền quyết định đối với những nghị quyết trọng đại của Thần tộc.

Nếu đã như vậy, chi bằng sáng lập một thế lực cho riêng mình, đúng lúc vũ trụ đang bước vào giai đoạn chuyển biến. Nếu có thể cướp được tất cả tài nguyên, hắn ít nhất cũng có quyền phân phối theo ý mình.

Chương 621: Đệ Ngũ Cẩm Sương: Nữ nhân uy hiếp đến ta đã xuất hiện (1)

Tại một vùng đất không gọi tên trong vũ trụ mênh mông, năng lượng hỗn độn khủng bố quét thẳng đến Tinh vực Bắc Cực.

Ầm ầm!

Trong những dao động năng lượng giữa các thiên thạch, một hành lang như ẩn như hiện được hình thành ngưng tụ từ những bông hoa đại đạo.

Một nhóm bảy người giáng lâm xuống vũ trụ này, bọn họ chỉ lẳng lặng đứng sững ở đó, nhưng bầu trời đầy sao gần như sắp sụp đổ.

Một nam một nữ dẫn đầu ở phía trước, năm người còn lại là tùy tùng đi theo sau.

Nam tử đội mũ quan màu tím, mặc áo bào sơn hà, dung mạo cực kỳ anh tuấn, toàn thân chảy xuôi tinh hoa ánh trăng, mặt mày biểu lộ uy áp khó diễn tả.

Nữ tử có mái tóc đen suôn dài như thác nước, nàng ta mặc váy liền thân màu xanh lam đậm, hai chân được bọc bởi đôi tất đen nhánh, dáng người cao gầy, ngũ quan xinh đẹp khiến người khác hít thở không thông.

Màu xanh đậm có cảm giác xâm chiếm thị lực mạnh mẽ, biểu lộ khí tức cao ngạo hoàn mỹ của nàng ta.

“Sơ Ảnh, ta rất vui khi có thể kề vai chiến đấu cùng ngươi.”

Ánh mắt của nam tử đội mũ quan màu tím loé lên một tia dịu dàng, sắc mặt tràn ngập vẻ ái mộ không thèm che dấu.

Nữ tử vẫn bày ra thần sắc thong dong, nàng ta vẫn im hơi lặng tiếng, có chút hăng hái đánh giá vết tích pháp tắc của một phương vũ trụ

này.

“Ba tên phế vật kia là sự sỉ nhục lớn của Khởi Nguyên Chi Giới, hy vọng Ngô Dạng công tử và Phù thần nữ sẽ lấy lại vinh quang cho chúng ta!”

Cử chỉ của năm tùy tùng vô cùng cung kính, nhưng khẩu khí lại cực kỳ tức giận.

Đúng vậy, bọn hắn đến từ Khởi Nguyên Chi Giới, sau khi biết được ba sinh linh ở thành Nguyên Thủy Thánh tìm được con đường xâm nhập vào dị giới, cho nên nhanh chóng đi theo lối rào mà giáng lâm đến đây.

Bọn họ không chỉ đại diện cho Khởi Nguyên Chi Giới, mà còn đại diện cho nhân tộc không ai sánh bằng trong vạn tộc!

Ngô Dạng và Phù Sơ Ảnh đều là tân tú cấp độ đỉnh tiêm, vượt xa năm sinh linh kia.

“Một người là tên khuyết tật mù loà, một người gọi là áo bào trắng cấm kỵ…” Ngô Dạng híp mắt, nói như có như không.

Khóe môi Phù Sơ Ảnh hơi nhếch lên, nghĩ thầm: “Áo bào trắng cấm kỵ, một biệt danh vô cùng trang bức, vừa nghe liền biết một tên thiếu niên tự kỷ, định phá trời…”

Nàng ta có chút chờ mong, muốn nhìn xem tên thiếu niên tự kỷ kia sẽ trang bức như thế nào.

Khởi Nguyên Chi Giới quá nhàm chán, vậy nên nàng mới đến dị giới để tìm chút sóng gió, chắc hẳn sẽ gặp được sinh linh thú vị?

“Sơ Ảnh, quần áo và trang sức của ngươi vẫn đặc biệt như vậy.”

Ngô Dạng liếc lớp ren mỏng, mặc dù hắn không biết thưởng thức nhưng vẫn thấy cực kỳ quyến rũ.

“Ta quen rồi.”

Phù Sơ Ảnh cười nhạt.

Nàng vốn đến từ tinh cầu màu xanh lam, một nơi có nền văn minh rực rỡ từ thời cổ đại, hiện giờ đã bước vào thời kỳ hiện đại hóa, nàng vẫn mặc váy qua mông, tất đen và giày cao gót cả ngày.

Sau khi xuyên đến vũ trụ huyền huyễn này, nàng cũng không thay

đổi thói quen mà tự mình may đồ.

Nói thật, trước khi xuyên đến, nàng vốn dĩ chìm đắm trong tiểu thuyết nữ tần suốt ngày, đương nhiên đã thuộc làu các kỹ nghệ cung đấu, trạch đấu.

Gì mà [Thứ nữ gả thay, số mệnh đau khổ.]

[Tỷ muội bất hòa, nha hoàn bảo vệ chủ.]

[Nữ giả trang nam, có thể chữa được độc.]

[Vương gia bá đạo, nhưng hoá ra lại vô cùng ngây thơ…]

Nhưng không ngờ,nàng căn bản không có cơ hội áp dụng những kỹ nghệ đó, thuận lợi trở thành đích nữ của một nhân vật vô địch vũ trụ.

Sinh ra trong đại đạo, có dị tượng che lấp mặt trời, thiên phú kinh khủng lừng lẫy đến mức vang dội cổ kim, vừa sinh ra đã đứng ở vị trí mà vô số tu sĩ tha thiết mơ ước.

Nghĩ lại thì thấy, cuộc sống như vậy cực kỳ buồn tẻ.

Bởi vì chịu ảnh hưởng của tiểu thuyết nữ tần, nàng từng ảo tưởng sẽ mở rộng hậu cung, tuyển chọn đủ loại mỹ nam tuyệt thế.

Khi trở thành một nữ thần hoàn mỹ, nàng đã thay đổi suy nghĩ.

Phải nằm dưới thân nam nhân sao? Nàng cảm thấy như vậy rất ghê tởm!

Tiêu chuẩn của nàng rất cao.

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng coi trọng một nam tử nào, nhưng ai lại không muốn được yêu đương ngọt ngào?

Nhưng không một ai xứng với Phù Sơ Ảnh nàng!

Nỗi cô đơn ngàn năm xen lẫn với ý nghĩ tự hào về bản thân.

Ngô Dạng chính là biểu tượng cho sự cường thế ở Khởi Nguyên Chi Giới, mặc dù nàng chướng mắt hắn, nhưng trong tiềm thức, sự ưu ái từ một nam tử như vậy đích thị là vốn liếng tự hào của nàng.

Trong lúc Phù Sơ Ảnh đang suy tư, Ngô Dạng bên cạnh khẽ động đậy, ngón tay lấp lánh rực rỡ tựa như ngọn lửa đang cháy bừng bừng.

Tinh không đẫm máu, một vị cường giả Thiên Đế đi ngang qua lập tức bị tia sáng giết chết, thần hồn tan biến không lưu lại một dấu vết.

“Áo bào trắng cấm kỵ tên là Thái Sơ Bắc Vọng, tên mù lòa là Vô Cực Nhất. Bọn hắn là thiên kiêu đứng đầu ở vũ trụ này, thống lĩnh thời đại kỷ nguyên này.”

Ngô Dạng điều tra ký ức, rất dễ dàng lấy được thông tin có ích.

Năm người phía sau liên tục cười lạnh, chất lượng tân tú ở vũ trụ này có vẻ không tốt lắm, bọn họ cũng có thể dễ dàng suy đoán sức mạnh tổng thể của nơi đây không bằng Khởi Nguyên Chi Giới.

“Thái Sơ Bắc Vọng?” Phù Sơ Ảnh hơi chần chờ, có hơi khó hiểu.

“Sao vậy?” Nữ tuỳ tùng có dung mạo đẹp xinh như tiên tò mò hỏi.

Phù Sơ Ảnh xem thường nói: “Ta còn tưởng tên chắc chắn sẽ có chữ Thiên, Phàm, Viêm, những cái tên mới là nhân vật chính hoặc thiên mệnh chi tử. Cái tên Bắc Vọng, nghe giống như một nhân vật pháo hôi vậy.”

“Chẳng lẽ có người đứng sau?”

Đối với sự kỳ quái của Phù nữ thần, mọi người thấy mãi cũng thành quen, cũng không quấy rầy suy nghĩ của nàng.

“Xem ra, một phương vũ trụ này còn đang cất giấu một thiên kiêu rất ngưu bức, hắn ta vẫn đang âm thầm ẩn núp, không xuất hiện.”

“Vào một ngày nào đó trong tương lai, hắn sẽ “vô tình” đắc tội với cái tên Thái Sơ Bắc Vọng kia, trong lúc mọi người chắc chắn rằng người này sẽ phải chết, hắn ta sẽ bắt đầu màn trình diễn giả heo ăn thịt hổ.”

“Một trận chiến khiến cả vũ trụ phải kinh sợ, áo bào trắng cấm kỵ sẽ trở thành bước đệm để hắn nổi danh.”

Ánh mắt Phù Sơ Ảnh rất chắc chắn, tình tiết như thế này mới phù hợp với tiểu thuyết võ thuật cẩu huyết, thiếu niên tự kỷ kia xem ra sắp ngỏm củ tỏi rồi.

“Thái Sơ Bắc Vọng có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ?” Phù Sơ Ảnh tò mò hỏi.

Ngô Dạng nhíu mày, lập tức lục lại ký ức Thiên Đế.

“Hình như tạm thời không có, có một nữ tử ái mộ hắn, nhưng lại bị hắn gặm một miếng thịt trước mặt mọi người.”

Phù Sơ Ảnh trừng lớn mắt, nhẹ nhàng cười.

Như vậy đúng rồi!

Hầu như đa số nhân vật chính đều mở rộng hậu cung, gặp một người thích một người, kết đôi với tất cả những mỹ nữ, mỗi hồng nhan tri kỷ đều xinh đẹp trí thức, mọi người sống hòa thuận với nhau trong hậu cung.

Mà nhân vật pháo hôi thường có tính tình lạnh nhạt, coi nữ tử là bộ xương khô, một lòng theo đuổi con đường trường sinh.

Như vậy xem ra, áo bào trắng cấm kỵ là nhân vật pháo hôi, thậm chí có thể là nhân vật phản diện.

“Dị giới!”

Lúc này, diệu âm đại đạo vù vù vang lên.

Một đám cổ thú thần thoại đến Tinh vực Bắc Cực phản chiếu chân thân, khí tức khủng bố gần như xé rách bầu trời, giam cầm toàn bộ pháp tắc trong tinh không!

Ngô Dạng đứng khoanh tay, áo bào sơn hà màu tím phấp phới giữa không trung, thần sắc bễ nghễ cường thế: “Áo bào trắng cấm kỵ, Vô Cực Nhất, mau đến đây!”

Chương 622: Đệ Ngũ Cẩm Sương: Nữ nhân uy hiếp đến ta đã xuất hiện (2)

Ao Cửu Châu.

Miêu Khả Ái định nói lại thôi, định khoe khoang váy xoè với đôi tất ngắn của mình, nhưng lại sợ bị đại phôi đản đánh tơi bời, cho nên nàng đành phải hất cằm, bày ra bộ dáng dương dương đắc ý.

“Đại phôi đản, meo meo đang chăm chỉ tu luyện, ngươi lại gọi meo meo ra.”

Nàng ta cười ngọt ngào, giọng điệu mềm mại như kẹo đường.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng liếc nàng, luôn cảm thấy cái móng vuốt này không bình thường.

Hừ, meo meo có váy của mình, Miêu Khả Ái nháy mắt ra hiệu với tiểu phôi đản.

Từ Bắc Vọng làm ngơ, ném ba quả táo đỏ cho nàng: "Ngươi mau đi luyện hóa đi."

Mặc dù hành trình tu luyện không thể đốt cháy giai đoạn, nhất định phải nắm vững căn bản, nhưng con mèo ngu xuẩn quá lười biếng, hắn chỉ có thể giúp nó tăng vọt tu vi.

"Được rồi!" Miêu Khả Ái kéo dài âm cuối.

Nàng nắm quả táo đỏ trong lòng bàn tay, sắc mặt tươi cười cực kỳ rực rỡ.

Meo meo rất thích tiểu phôi đản!

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm con mèo trà xanh, bỗng thốt ra một câu: "Tại ngươi tự dưng không mang tất nữa?"

Miêu Khả Ái quay mặt ra chỗ khác, hừ hừ nói: "Ai mà thèm đôi tất rách nát của ngươi, bản thân meo meo…"

Nàng ta đang nói líu lo, bỗng nhiên im bặt, sau đó xấu hổ túm góc áo, vội vàng chuyển đề tài rồi nhặt lấy miếng bánh ngọt rồi nhét vào mồm.

Con mèo ngu ngốc… Từ Bắc Vọng cũng không biết nói gì.

"Ngươi có sao? Mau lấy ra."

Đệ Ngũ Cẩm Sương sa sầm mặt mày, nhìn chằm chằm chó săn.

Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm… Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn lên trời.

"Phi!"

Miêu Khả Ái chán nản vỗ vỗ miệng mình, cúi đầu bĩu môi không lên tiếng.

Meo meo quá đần, làm liên lụy đến tiểu phôi đản, hắn nhất định sẽ

bị trói lên ghế rồi ăn đánh.

Nhưng đúng lúc này, gần như là cùng một lúc, những khối ngọc gỉan trong nhẫn trữ vật của Đệ Ngũ Cẩm Sương và Từ Bắc Vọng đều phát ra từng tia sáng chói mắt.

Từ Bắc Vọng nhìn lướt qua, sau lấy mảnh vỡ ra, hình ảnh từ từ xuất hiện.

Bầu trời đầy sao bên trên Tinh vực Bắc Cực đông nghìn nghịt người, toàn Thần tộc Hoàng Kim lớn nhỏ đều tề tụ đông đủ, bảy sinh linh ở Dị Giới đứng sừng sững ở chính giữa.

Trong đó có một nữ tử đẹp hoàn mỹ, váy liền thân màu xanh lam, cùng với…

“Tất đen?” Từ Bắc Vọng hơi ngạc nhiên.

Cử động này chỉ diễn ra trong giây lát, ngay khi Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn sang, hắn đã khôi phục thái độ bình thường.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm nữ tử kia, tầm mắt dừng ở tất chân, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Chẳng lẽ hai người có quan hệ với nhau?”

Miêu Khả Ái cũng không khỏi giật mình, loại trang phục kỳ quái này, ngoài nàng và đại phôi đản, lại còn có nữ nhân khác?

“Trùng hợp thôi…”

Từ Bắc Vọng có chút khó tin, trong thế giới huyền huyễn cao cấp, còn có nữ nhân thích đi tất đen?

Hơn nữa, bộ váy liền thân trên người nàng ta cũng rất hiện đại, còn là cổ chữ V.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cảm thấy chua xót, nhàn nhạt hỏi một câu: “Thật sao?”

Nàng bỗng có dự cảm bất thường.

“Ti chức sẽ đánh một trận với nàng ta.” Từ Bắc Vọng nghiêm mặt nói.

Không giống những sinh linh lần trước, lần này đối phương gọi thẳng tên họ của hắn, hoàn toàn là đang khiêu khích trần trụi.

Nếu hắn không tiếp chiến, chỉ sợ ảnh hưởng đến danh tiếng.

Nói xong, Từ Bắc Vọng hóa thành một ngôi sao chổi, bay nhanh về mảnh tinh không đang được vạn người chú ý.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bó buộc mái tóc đen nhánh, đáy mắt hiện lên một tia bất an.

…

…

Chư thiên vạn vực yên lặng như ao tù nước đọng, nhưng bởi vì sự xuất hiện sinh linh ở Dị giới mà hoàn toàn sôi trào.

Tin tức này truyền nhanh đến vạn vạn tinh cầu, thu hút sự chú ý của vô số tu sĩ.

Lần trước từng tạo ra cơn chấn động long trời lở đất, nhưng sau khi trải qua một khoảng thời gian, chư thiên đã dần tiếp nhận sự tồn tại những sinh linh đến từ Dị giới.

Đám sinh linh dị giới từng thua thảm hại, bây giờ lại đến rước lấy nhục?

Vô Cực Nhất, áo bào trắng cấm kỵ, không phải là người mà đám nhà quê các ngươi có thể đánh động đến được!

Chúng ta còn có một đám người trùng sinh kinh tài tuyệt diễm, đợi đến khi bọn hắn thuận lợi lớn lên, chắc chắn khuấy động cuộc chinh phạt một phương vũ trụ khác thông qua Tinh Không Bỉ Ngạn, trở thành những đấng tối cao huy hoàng!

“Bại tướng còn dám hung hăng ngang ngược?”

Từng tinh vực đỉnh cao phát ra âm thanh như núi kêu biển gầm, vô số tu sĩ vô cùng căm phẫn, điên cuồng kêu gào.

Mà tại bầu trời đầy sao bên trên Tinh vực Bắc Cực, bầu không khí cực kỳ yên lặng, rất nhiều hóa thạch sống phát ra khí tức nghiêm nghị, nhìn chằm chằm một nam một nữ đang bình tĩnh đứng ở giữa.

“Khởi Nguyên Chi Giới, đến đây rửa sạch nhục nhã!”

Ngô Dạng chậm rãi mở miệng, thanh âm hờ hững lại tựa như hàng vạn tia sấm sét, khiến cho lẳn ranh vũ trụ có xu hướng sụp đổ.

Tu sĩ từ cảnh giới Thiên Đế trở xuống đều cảm thấy ù tai, cả người lung lay sắp ngã, rất nhiều người bị chấn động đến mức phun trào máu tươi.

Lúc này, vô số tu sĩ mới nhận ra, nếu bọn hắn giáng lâm xuống đây để rửa sạch nhục nhã, vậy chắc chắn sẽ sở hữu chiến lực mạnh hơn nữa.

Mặc dù ba sinh linh kia thua cuộc, nhưng sức mạnh của bọn họ rõ ràng như ban ngày, mà hai người trước mặt…

Trong nháy mắt, khí tức ngột ngạt tràn ngập tinh không, hàng vạn tu sĩ không khỉ sợ mất mật, thần sắc vô càn lo âu.

Sẽ không thua chứ?

Ý nghĩ này đồng thời xuất hiện trong đầu các trưởng lão của từng Thần tộc Hoàng Kim, khí tức của hai người kia ở Dị giới quá mức cường đại, có thể tranh giành những vị trí đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

Chương 623: Đệ Ngũ Cẩm Sương: Nữ nhân uy hiếp đến ta đã xuất hiện (3)

“Muốn thua một lần nữa?”

Từng đóa hoa sen lơ lửng ở vũ trụ, nam tử mắt mù từ từ bước ra ánh sáng, khí thế nội liễm nhưng lại khiến hàng vạn chiến thần không dám ngỗ ngược.

Vô Cực Nhất!

Đây chính là nhân vật truyền thuyết của thời đại kỷ nguyên, chiếm giữ vị trí thứ nhất của bảng Vấn Đỉnh, chưa bao giờ tụt hạng!

Bầu không khí ở chư thiên lập tức nóng lên, hàng vạn hoan hô đón chào nhân vật quan trọng!

“A, ta có thể trấn áp ngươi chỉ bằng một bàn tay.”

Vẻ mặt Ngô Dạng vân đạm phong khinh như cũ, giống như đang ngồi trên chín tầng mây mà quan sát con kiến dưới mặt đất.

“A, là một người mù…”

Phù Sơ Ảnh híp híp con mắt, hàng lông mi dài dày phong tình vạn chủng khẽ chớp đôi mắt đen lộ ra vẻ thông minh.

Nàng đột sinh có một phỏng đoán thú vị.

Hai người cùng xuất sắc sống trong cùng một thời đại, chẳng lẽ không sinh ra tình cảm sao?

Nàng đương nhiên cũng là một hủ nữ, thích đọc truyện đam mỹ, trong đầu hiện ra một hình ảnh…..

“Bắc Vọng, ta cam tâm tình nguyện móc hai mắt vì ngươi. Có ngươi rồi, ta không muốn nhìn bất cứ kẻ nào…”

Nghĩ vậy, sắc mặt Phù Sơ Ảnh hiện lên một tia trêu tức, sau đó khôi phục sự bình tĩnh trong nháy mắt.

Còn tên thiếu niên tự kỷ trang bức kia sao còn chưa xuất hiện?

Cũng đúng, kẻ tự cho mình là thiên kiêu cao quý, cho nên thường xuất hiện sau cùng, như vậy mới có thể bộc lộ thân phận địa vị của mình.

Tinh không vẫn yên tĩnh như trước.

Rất nhiều đứa trẻ em đứng sừng sững trong dị tượng Thần tộc Hoàng Kim, lặng lẽ nhìn chăm chú chính giữa.

“Một đám người trùng sinh….”

Phù Sơ Ảnh nhạy bén nhận ra.

“Hay là sợ không dám đánh?”

Ngô Dạng nghiêm nghị, liếc nhìn xung quanh bầu trời đầy sao.

Hai con ngươi của hắn thâm thúy mênh mông, giống như đang gánh chịu năng lượng hỗn độn, đại đạo chân lý của một phương vũ trụ.

“Đừng nói bừa bãi, ngươi vĩnh viễn không thể hiểu được sự tồn tại của áo bào trắng cấm kỵ!”

Cường giả Chí Cao quát to, không thể tỏ ra yếu thế.

Bảy sinh linh dị giới này là hoá thân, chết cũng không tổn hại gì.

Điều khiến các Thần tộc Hoàng Kim lo lắng là, bình thường mà nói, người thật chắc chắn sẽ mạnh hơn hóa thân, đó là một điều sợ hãi…

Bỗng nhiên.

Một sao chổi lộng lẫy vụt qua, tinh không phảng phất biến thành pho tượng vĩnh hằng.

Thân ảnh mơ hồ dần xuất hiện, mái tóc vàng bay múa giữa không trung, khí tức thánh khiết ẩn hiện một chút bụi bặm năm tháng.

“What the hell?”

Phù Sơ Ảnh chửi thề trong lòng, nàng chỉ thấy một mái tóc màu vàng dài tựa thác nước.

Nhưng đến khi thân ảnh kia tới gần, nàng ta không khỏi thất thần.

Hai chữ hoàn mỹ không đủ để hình dung gương mặt này, đẹp trai đến mức bi thảm, kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.

Bản thân là một người mê trai lâu năm, nàng đương nhiên rất thèm khác gương mặt này.

Vố số minh tinh kiếp trước đều phải tự ti mặc cảm, thậm chí manga Nhật Bản cũng không thể vẽ ra dung mạo giống như vậy, không bằng một phần nghìn.

Nếu trước khi xuyên đến, nàng chắc chắn hoàn toàn rơi vào tay giặc, trở thành một fan cuồng trung thành, nói chuyện cả ngày với hậu viện hội của hắn.

Mà bây giờ, nàng chỉ có ý nghĩ thưởng thức sắc đẹp, không ảo tượng mông lung gì cả.

“Đánh thế nào?’

Thân ảnh thánh khiết khoanh tay đứng sừng sững, ánh mắt không có một chút gợn sóng, phong thái hờ hững từ sâu trong xương tủy.

Phù Sơ Ảnh nhìn chằm chằm hắn ta một lát, nàng thừa nhận người này có tư cách trang bức. Người này lẳng lặng đứng đó, nhưng vẫn khiến bầu không khí bị kéo căng đến mức cực hạn.

Ngô Dạng nhìn thấy sự biến hóa trên khuôn mặt của Phù thần nữ, hắn không khỏi ghen ghét, lạnh lùng nói: “Ta đánh cùng ngươi.”

Trước đó đã bàn bạc như vậy, tuy hắn và Phù thần nữ cùng lứa, nhưng về mặt chiến đấu sống chết, Phù thần nữ có tiềm năng bùng nổ cao hơn.

Mà Vô Cực Nhất là người trẻ tuổi đứng đầu vũ trụ này, liền giao cho nàng ứng phó.

“Ta đánh với hắn.”

Thanh âm trong trẻo êm tai như tiếng suối chảy vang vọng khắp bầu trời đầy sao.

Phù Sơ Ảnh không chớp mắt, nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng. Nàng nghĩ thầm, nếu đánh bại được hoa mỹ nam tà mị tàn khốc này, liệu có chinh phục được dục vọng của hắn không?

Con ngươi của Ngô Dạng đột nhiên co lại, Phù Thần Nữ đột nhiên thay đổi kế hoạch ban đầu, chẳng lẽ nàng đã nảy sinh hứng thú đối với người này?

“Thái Sơ công tử, mời lên…”

Phù Sơ Ảnh liếc nhìn xung quanh, sau đó nở nụ cười với Từ Bắc Vọng, trong nụ cười cười mang theo sự khiêu khích nhẹ nhẹ.

Hoa mỹ nam lạnh lùng tà khí, nàng nhất định phải dùng võ lực chinh phục để chinh phục hắn ta.

Cả tinh không trở nên yên lặng không tiếng động, vô số tu sĩ chư thiên lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Áo bào trắng cấm kỵ.

Năm từ này chưa đủ phân lượng để nói về hắn.

Đây chính là thần thoại trong kỷ nguyên thời đại này đó!

Ngươi khiêu khích hắn, không phải là tự rước lấy nhục?

“Như ngươi mong muốn.”

Nam tử áo trắng tinh khôi bước một bước tiến lên, khí tức Sinh Mệnh Cổ Tinh mênh mông không ngừng càn quét vũ trụ, ánh sao lộng lẫy lan tràn khắp khu vực hàng vạn dặm,

“Chính là bảo bối nha……”

Phù Sơ Ảnh cảm khái từ trong thâm tâm.

Bộ dáng nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng đồng thời cũng biểu lộ xa cách không thể xâm phạm, lại còn có khí phách duy ngã độc tôn, quả thật là rất có khí thế đè ép người khác, thập phần cấm kỵ.

Chậc chậc, từ trước đến nay, chưa có nam nhân nào khiến cho nàng cảm thấy hứng thú đến như vậy.

Tốt nhất là không phải loại tốt mã giẻ cùi, chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp chứ không xài được.

Oanh!

Đám mây cửu sắc xuất hiện giữa vũ trụ, ráng chiều không dứt đổ xuống, giống như ánh hoàng hôn từ khắp mọi nơi đều tề tụ ở nơi này.

Khung cảnh vừa xa hoa lại lộng lẫy, ánh áng biển sao xen lẫn với ráng chiều trên tinh cầu cực bắc, tạo ra một bức họa mỹ lệ thần thoại chưa từng có.

Ầm ầm ầm!

Hai loại nguyên lực đại đạo va chạm kịch liệt, lan tràn khắp biên giới vũ trụ, toàn bộ năng lượng vật chất khác đều bị đánh tan, tạo thành một mảng sương mù hỗn độn mơ hồ.

“Không phân cao thấp!”

Những tu sĩ ở đây đều cảm thấy không thể tưởng tượng, rất khó tin tưởng những gì phát sinh trước mắt chính là sự thật.

Trừ bỏ Vô Cực Nhất, ai đều không thể tiếp được một chiêu của áo bào trắng cấm kỵ!

Mà nữ nhân vô cùng xinh đẹp đến từ một phương vũ trụ khác vẫn có thể phong khinh vân đạm như vậy.

Nàng ta thật sự rất cường đại, tuyệt đối xứng đáng đứng trong hàng ngũ các cường giả đỉnh cao!

Đây đích thị là trận chiến có một không hai, có lẽ cũng là một cuộc quyết đấu được ghi vào sử sách.

Chương 624: Lần đầu tiên cãi nhau kịch liệt (1)

“Chỉ là hạt gạo, vậy mà cũng đòi toả sáng?!”

“Đồ mù loà, mau nhận lấy cái chết!”

Ngô Dạng nảy sinh ngọn lửa ghen ghét trong lòng, con ngươi giống như hai luồng ngọn lửa, cả người tỏa ra một cỗ chiến khí ngập trời.

Một chiến trường khác cũng bắt đầu khai mở, Vô Cực Nhất đang đắm chìm trong đại đạo Kim Liên, một chưởng từ tử nhô lên từ hào quang màu tím mờ mịt.

Tinh vực Bắc Cực bắt đầu sôi trào lên, thu hút sự chú ý từ hàng vạn tu sĩ, ai nấy đều tạm ngừng hít thở, nhìn chằm chằm về phía chiến trường mà không hề chớp mắt.

“Thái Sơ công tử, thỉnh dùng hết toàn lực.”

Phù Sơ Ảnh khẽ mỉm cười, ánh hoàng hôn rực rỡ như thác nước chảy xuôi, khiến nàng càng giống như Chí Tôn vượt giới chinh chiến.

Còn có loại kịch bản nào mà nàng chưa thấy qua chứ?

Thủ đoạn giả heo ăn thịt hổ chắc chắn không thể áp dụng được!

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không chút rung động, ánh sao rạng rỡ ngưng tụ thành một kết giới có kết cấu giống lồng giam, màn sương đen xám từ từ chuyển động, một bàn tay khổng lồ xuyên qua thời kỳ Thái Cổ đột nhiên rơi xuống.

`m!

Lực lượng tuế nguyệt chảy quanh kết giới, hàng hàng lớp lớp bụi bặm lịch sử xuất hiện, khiến cho mọi thứ bị đảo lộn và quay ngược về quá khứ.

Thân hình nở nang đầy đặn của Phù Sơ Ảnh dần dần trở nên thon thả mềm mại, cả người dường như trẻ lại, giống như đang trầm luân trong quá khứ.

“Thuốc giảm béo? Chờ đến khi ta già rồi, nhất định phải nhờ ngươi cải lão hoàn đồng……”

Nàng than thở một câu, rốt cuộc cũng nghiêm túc động thủ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là đối thủ mạnh nhất mà mà từng gặp từ trước đến nay.

Mà mỹ nam tử tà mị lạnh nhạt này, lại gần như đáp ứng mọi yêu cầu hoàn mỹ của nàng.

Một túi da đẹp cũng chỉ có thể thỏa mãn sở thích mê trai, chỉ có thực lực chân chính mới có thể giành được sự kính trọng từ nàng.

Vào lúc mọi người cho rằng nữ tử dị giới này sẽ bị mắc kẹt trong nhà giam ánh sao, ngàn ngàn vạn vạn bản nguyên ánh sao trở nên vặn vẹo, bốn phương tám hướng hoàn toàn sụp đổ, vô số vực sâu hư không xuất hiện giữa vũ trụ, kéo dài đến nhiều phương hướng khác nhau…

Giống như một hang động thời không hỗn loạn có thể hủy diệt hết thảy!

Quỹ tích đại đạo không ngừng xoay vòng, bản nguyên tâm can phát ra ánh sáng rực rỡ, đạo âm từ vô số vực thẳm vĩnh hằng đồng loạt tấu khúc.

“Rất mạnh……”

Rất nhiều cường giả trùng sinh nặng nề thì thầm, ngay cả bọn họ cũng không thể kiểm soát nhịp tim đang tăng lên, đồng thời cũng cảm thấy thất bại vô cùng.

Một phương vũ trụ rung chuyển, nguồn tinh tú vô cùng vô tận chôn vùi trong vực thẳm, lòng bàn tay có sức mạnh huỷ diệt vĩ ngạn cũng biến mất trong hư vô.

Bầu trời đầy sao phân mảnh theo mọi hướng, khiến cho biển sao ở nơi sâu thẳm trong vũ trụ kích động dữ dội.

Dù cho như vậy, nhưng Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể quá mức nghịch thiên, bột mịn của kết giới ánh sao lập tức lấp đầy các vực thẳm trong tinh không.

Ngược lại, Vô Tự Thiên Thư đang diễn hóa lực lượng tuế nguyệt lại bị Phù Sơ Ảnh hóa giải dễ dàng, không gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Một góc rách nát trong bầu trời đầy sao chấn động kịch liệt, nữ tử phong hoa tuyệt đại phất ống tay áo, một vệt máu rỉ ra từ khóe môi.

Sao trời tĩnh mịch như mộ hầm, vô số sinh linh da đầu tê dại, không dám tin tưởng!

Áo bào trắng cấm kỵ vốn là sự tồn tại bất khả chiến bại, vậy mà nàng ta vẫn bình yên vô sự, chỉ là một chút vết thương nhẹ?

“Không có khả năng!”

Các hoá thạch sống của mỗi Thần tộc Hoàng Kim đều hãi hùng khiếp vía, cảnh tượng trước mắt quá sức ly kỳ rồi!

Trong mắt bọn họ, kẻ điên Thái Sơ chính là nhà vô địch so với những người cùng cấp độ, nhưng nữ tử đến từ dị giới lại có thể áp bức hắn đến mức độ này.

Đây có lẽ là trận chiến gian nan nhất của kẻ điên Thái Sơ!

“Thái Sơ công tử, ngươi còn có át chủ bài sao?”

Phù Sơ Ảnh cười thầm, từ khi xuất thế tới nay, nàng vẫn luôn đánh đâu thắng đó, một đường hát vang, không gì cản nổi, vậy mà nay lại bị thương ở phương vũ trụ này.

“Ngươi sẽ chết.”

Nam tử áo trắng thánh khiết vô cảm như cũ, ánh mắt dần dần lạnh lẽo.

Quả thực đây là trận chiến khó khăn nhất của hắn, nữ tử vớ đen này còn mạnh hơn cả Vô Cực Nhất.

Chiến trường bên kia cũng thảm khốc không kém, sương mù hỗn độn lây dính với máu loãng, mỗi một góc tịnh thổ đều bị phá hủy.

Tinh huyết lần lượt xuống, vây quanh hai bên, hơi thở diệt thế tai ương nổi lên, khiến cho những tu sĩ đến gần đó đều bị phân thây thành năm mảnh!

“Mạnh như vậy sao?”

Các Thần tộc Hoàng Kim đều như bị sét đánh, không biết vũ trụ bên kia rốt cuộc có gì độc đáo mà có thể bồi dưỡng ra những tên thiên kiêu cái thế khủng bố đến như vậy?

Phải biết rằng, Vô Cực Nhất cùng kẻ điên Thái Sơ chính là những sự tồn tại có một không hai trong kỷ nguyên thời đại này!

Những người đồng trang lứa chỉ có thể sống trong cái bóng của bọn họ, gần như không thể cạnh tranh nổi.

Nhưng hiện tại, cả hai đều giằng co phải chiến trường, cục diện bế tắc rất khó phân ra thắng bại.

Chương 625: Lần đầu tiên cãi nhau kịch liệt (2)

“Chiến!”

Hàng vạn vạn tu sĩ hô hấp dồn dập, cảm thấy rất khó tiếp thu cục diện này. Một khi Vô Cực Nhất cùng kẻ điên Thái Sơ thua cuộc, vậy thì ai nấy đều sẽ rơi vào cơn ác mộng trời sụp đất nứt!

Hai vị trí đầu tiên trên Bảng Vấn Đỉnh chính hy vọng của chư thiên, là trụ cột của tương lai. Bọn họ tuyệt đối không thể bị đóng đinh vào cột trụ đáng xấu hổ của lịch sử vũ trụ!

Trong phút chốc.

Năng lượng hỗn độn bên trong bầu trời đầy sao bị ngưng đọng, hết thảy vật chất đều đứng hình, Vương hoa Bỉ Ngạn trong suốt thánh khiết xuất hiện từ không gian hư vô, mở ra cánh cổng vãng sinh, tựa như muốn hủy diệt tất cả.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Phù Sơ Ảnh đột nhiên tái nhợt, nàng đã nhìn thấy đóa hoa này ở điển tịch, nó là sự tồn tại bá đạo nhất trong truyền thuyết.

Nàng cũng là một huyền thoại bất khả chiến bại, nhưng bây giờ rốt cuộc phải thừa nhận thất bại đầu tiên.

Keng!

Keng!

Keng Keng!

Tiếng chuông kỳ lạ vang lên ở một nơi không thể gọi tên, ánh hoàng hôn lộng lẫy tràn ngập khắp Cửu Trọng Thiên, còn có những khúc nhạc sơ khai quanh quẩn trên làn váy lam.

Một cây thánh giá đỏ như máu tụ hội trong cơn gió lốc, đối đầu trực

diện đoá vương hoa trong suốt, huyết sắc phát ra diệu âm cứu rỗi, cánh hoa dần dần khô héo bằng tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

“Oanh!”

Trong nháy mắt, sức mạnh hủy diệt vô địch đánh tan giá cây thánh giá, những cánh hoa đang hé nở rơi về phía thân ảnh Phù Sơ Ảnh.

Giờ khắc này, nàng ta mắt tròn mắt dẹt, cực kỳ hưng phấn giống như một tiểu nữ hài, run giọng nói: “Là ngươi!!!”

Thập tự giá có thể luyện hóa linh hồn, cho nên nàng nhạy bén nắm bắt được một tia khí tức linh hồn quen thuộc!

Mỹ nam tử xa cách lạnh nhạt này, nhất định là đồng hương của nàng!

Một ngàn năm tuế nguyệt, Phù Sơ Ảnh không ngừng tìm kiếm về đường về nhà, nhưng ở trong vũ trụ mênh mông, nàng vẫn không tìm thấy kia hành tinh xanh nhỏ bé đó.

Nhưng hiện tại, nàng lại đang đối mặt với đồng hương của mình.

Chưa bao giờ có lúc nào háo hức kích động hơn lúc này, khí tức của cố hương khiến nàng vô cùng si mê cùng tưởng niệm.

Ngoài dự đoán.

Thân ảnh thánh khiết bê bết máu, cho dù bị cây thánh giá đâm xuyên qua, nhưng sắc mặt của hắn vẫn không hề biến đổi.

“Năm…… Năm năm thi đại học……”

Phù Sơ Ảnh dần dần biến thành một bộ hài cốt loang lổ, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy sự mong chờ xưa nay chưa từng có.

Mau mau đáp lời lại a!

Hắn nhất định sẽ biết!

Nhất định!

Ta muốn cùng hắn cùng mở đường quay về quê hương!

Vô biên yên lặng, nam tử áo trắng đứng yên trong vũng máu, sức mạnh to lớn của cây thánh giá dần dần biến mất.

“Ta tên là Phù Sơ Ảnh, sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn.”

Bầu trời đầy sao vô cùng yên tĩnh, Phù Sơ Ảnh vận dụng toàn bộ ý chí còn sót lại để chống cự khí tức tử vong đang đến gần, môi đỏ run rẩy nói ra những lời này.

Đó là bài thơ cổ “Sơn viên tiểu mai” của Hoa Hạ, hắn nhất định sẽ biết đến.

Phanh!

Rốt cuộc cũng không thể chống cự, một bộ xương lốm đốm biến thành hàng triệu hạt bụi, hóa thân của nàng ta đã biến mất trong vũ trụ này.

“Sẽ còn gặp lại……”

Trước khi chết, Phù Sơ Ảnh dường như đã hét ra những lời này từ một nơi sâu thẳm trong linh hồn.

Thanh âm giống như bị tiêu biến hết thảy, chư thiên yên tĩnh đến đáng sợ, không có một tiếng động nào được phát ra.

Thắng!

Thắng rồi?

Nam nhân bất khả chiến bại đó, áo bào trắng đẹp đẽ quý giả của hắn đã bị nhuộm đỏ, máu tươi phun ra như suối, ánh sáng Đại Nhật càng lúc càng ảm đạm, khí tức uể oải đến đáng sợ!

Ngay cả khi đã giành chiến thắng, nhưng mọi người không hề cảm thấy một chút vui sướng nào.

Bởi vì ở trong mắt bọn họ, áo bào trắng cấm kỵ phải thắng một cách dứt khoát, nghiền ép đối thủ bằng tư thái bình tĩnh cường thế trước sau như một, bởi đó mới là biểu hiện độc nhất vô nhị của hắn!

Nhưng với chiến thắng bi thảm như thế này, nếu nàng ta không phải thiên kiêu đệ nhất của Dị giới, điều này có nghĩa……

Từ Bắc Vọng bình tĩnh như cũ, lần lượt lấy ra từng cây tiên dược truyền thuyết để an dưỡng thân thể, táo đỏ ngập tràn tinh hoa để bổ dưỡng căn nguyên, rốt cuộc cũng miễn cưỡng khôi phục được ba phần thực lực.

Vào một khắc kia, hắn rất muốn thừa nhận rằng, quay trở về cũng là nguyện vọng của hắn, liệu ai có thể rời xa cố hương đâu chứ?

Nhưng bản thân hắn liên quan đến quá nhiều người và quá nhiều sự vụ, nên một khi vẫn không nắm chắc mười phần, hắn sẽ không tiết lộ chút thông tin nào về quá khứ.

Vị đồng hương này là đối thủ mạnh nhất mà hắn từng gặp, thậm chí còn chưa chắc có người thứ hai.

Nếu không có Minh Hoa Bỉ Ngạn, hắn giờ phút này đã bị đánh bại.

Một ngôi sao chổi rực rỡ lao về nơi sâu thẳm trong vũ trụ, vô số tu sĩ biểu lộ kính ngưỡng, ánh mắt ngập tràn cuồng nhiệt và thành kính.

Nữ tử Dị giới há có thể không cường? Nhưng áo bào trắng cấm kỵ vẫn có thể bảo vệ tôn nghiêm của chư thiên, tiếp tục viết nên những thành tựu vô địch!!

Ngay cả những Thần tộc Hoàng Kim, những người vô cùng căm ghét kẻ điên Thái Sơ này, đều không thể không thừa nhận công lao ngăn cơn sóng dữ của hắn.

Đổi sang phôi thai thiên đạo khác, bao gồm Vô Cực Nhị và Diễn Hoá Trường Khoanh, bọn họ ắt hẳn tuyệt đối tiếp không được một chiêu!

Chương 626: Lần đầu tiên cãi nhau kịch liệt (3)

Một chiến trường khác vẫn còn đang ở trong tình thế giằng co như cũ, Ngô Dạng gần như hoá điên, thậm chí sau khi chứng kiến hóa thân của Phù Thần Nữ bị trừ khử, hắn lại càng nảy sinh ra một cỗ sát ý không thể địch nổi!

Cả hai người đều đánh mất thân thể, thảm bại đến chỉ còn lại khí tức bản nguyên, tinh không cơ hồ đều sụp đổ, huyết hà đều muốn khô khốc.

Rất nhiều hoá thạch sống trong vũ trụ đều bày ra biểu tình nghiêm túc, theo họ bàn luận phán đoán được thì, một trận chiến này ít nhất muốn liên tục tám ngày tám đêm!!

Vô cực Nhất dần dần chiếm thế thượng phong, tất nhiên sẽ thắng hiểm, nhưng cũng chỉ có thể giữ lại một sợi khí tức.

……

……

Ao Cửu Châu.

Miêu Khả Ái cúi đầu, không biết suy nghĩ điều gì, nhưng bầu không khí trầm mặc này khiến nàng không vui.

Đại phôi đản quá ghen tuông, chắc chắn lại đang suy nghĩ miên man……

Thân ảnh váy tím cao quý đang đứng sừng sững ở đỉnh núi, đôi mắt ngọc bích ngập tràn vẻ nghi hoặc bất an, thậm chí là nỗi lo sợ bị thay thế.

Mạnh hơn so với nàng.

Có lẽ là bạn cũ của chó săn.

Mối uy hiếp này gần như bóp nghẹt Đệ Ngũ Cẩm Sương, khiến nàng hít thở không thông, đồng thời cũng nhận ra bản thân không còn lợi thế nào nữa.

“Nương nương!”

Thân ảnh áo trắng suy yếu đáp xuống, khuôn mặt hiện lên nụ cượi rạng rỡ.

Đồng hương này có năng lực như vậy, cơ duyên của nàng ta chắc chắn không ít.

Không sai, hắn cướp đoạt một kiện chí bảo, có giá trị tương tự như Vô Tự Thiên Thư.

“Nương nương, ti chức tặng ngươi một kiện lễ vật……”

Hắn lấy ra một khối đồng phiến trong suốt mỏng như tờ giấy, bên trên còn đang lưu động một cỗ năng lượng thần bí, tất cả đều là dấu vết tinh hoa đại đạo.

Đôi mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lộ ra một tia lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Ngươi cho rằng bổn cung thích nhặt ve chai sao? Lấy về đi!”

Từ Bắc Vọng giật mình, hắn trầm mặc một lát rồi cẩn thận nói: “Nếu có được nó, nương ngươi có thể nắm chắc hai phần ở Tinh Không Bỉ Ngạn.”

“Ngươi đang bố thí sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, lạnh lùng nói: “Ánh mắt của ngươi nhìn nàng, căn bản không thể gạt được bổn cung. Ngoại trừ bổn cung, ngươi chưa bao giờ quan tâm một nữ tử đến như vậy.”

Từ Bắc Vọng nuốt xuống vị đắng vào cổ họng.

Sức mạnh của tình yêu to lớn đến mức có thể khiến con người ta quên đi tất cả, cùng có thể nhỏ bé đến mức chỉ chứa đựng một hạt cát.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy phiền chán.

Dường như từ khi hắn mạnh mẽ hơn so với lão đại, tâm lý của nàng đột nhiên trở nên mẫn cảm vô cùng. Vậy nên, nàng mới liều lĩnh bước vào Vô Tẫn Táng Thổ, khiến cho hai người thiếu chút nữa chia lìa vĩnh viễn.

“Ngươi cảm thấy bổn cung là gánh nặng?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương che đi cảm xúc mất mát nơi đáy mắt, cứ như vậy mà chằm chằm hắn.

“Không thể nói lý……”

Từ Bắc Vọng ném đồng phiến ở đỉnh núi, chuẩn bị tìm một địa phương yên tĩnh để khôi phục tu vi.

Tính chiếm hữu cố chấp và của lão đại đã đạt đến một trình độ nhất định, cho nên đây không chỉ là bản tính chiếm hữu, mà thậm chí là bản tính khống chế.

Bản tính khống chế chính là biến dạng của một tình yêu rất ích kỷ.

“Ngươi dùng đồ vật của nàng để nhục nhã bổn cung?”

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương dần dần trở lên cuồng loạn, nàng tức giận phất váy tay áo, ném đồng phiến vào vực sâu dưới chân núi.

Từ Bắc Vọng tạm dừng bước chân, hít một hơi thật sâu nhưng vẫn khó có thể ngăn chặn cơn phẫn nộ của mình, hắn xoay người hét lớn: “Từ Bắc Vọng ta, chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai, ngoại trừ ngươi.”

“Nhưng điều đó không có nghĩa ta là đồ vật của ngươi. Ta đang thụ

thương, hy vọng nhận được sự quan tâm của ngươi, chứ không phải một cuộc thẩm vấn trịch thượng đến từ ngươi!"

Đệ Ngũ Cẩm Sương nắm chặt bàn tay trong ống tay áo, trái tim đau đớn kịch liệt, khàn giọng nói: "Đây chính là suy nghĩ của ngươi?"

Nàng giống như một con rắn độc, cố thủ trên vách núi cao cao, cố gắng bảo hộ đóa hoa màu trắng hoàn mỹ, kia đóa hoa chính là Từ Bắc Vọng.

Tình yêu mãnh liệt đó đã chi phối hầu hết mọi lựa chọn của nàng.

Thế giới của nàng chỉ có cái lạnh vô tận, nhưng nàng cũng không bao giờ cô độc, bởi vì có cái gì đó thay thế ấm áp.

Cho tới nay, Từ Bắc Vọng vẫn giống như ánh mặt trời ấm áp, nhưng nàng vẫn thường xuyên sợ hãi ánh mặt trời sẽ chậm rãi suy yếu, vĩnh viễn rời đi.

"Tại sao ngươi lại không thể hiểu cho bổn cung?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương cố đè nén cảm xúc, duy trì bộ dáng cao quý hững hờ trước sau như một, nhưng thanh âm phát ra lại nghẹn ngào bất kham.

Từ Bắc Vọng đã gần như mất kiểm soát, lửa giận không thể ngăn chặn: "Hiểu cho ngươi? Đến bây giờ, dục vọng khống chế của ngươi đã đến mức nhập ma, khiến ta cảm thấy sợ hãi!"

Thiếu nữ váy đỏ nước mắt lưng tròng, nhỏ giọng năn nỉ: "Tiểu phôi đản, tất cả lỗi lầm là do meo meo, ngươi đừng nói nữa."

Nàng chạy đến vực sâu, nhặt khối đồng phiến lên, sau đó dùng tay áo cẩn thận lau đi bụi bặm trên bề mặt.

Từ Bắc Vọng trầm mặt, hóa thành ngôi sao băng lao về phía tinh không, hắn cần thời gian để bình tĩnh trở lại.

Chương 627: Chuyên tâm xây dựng sự nghiệp (1)

"Hắn đang bị thương đó!"

Hai mắt thiếu nữ có chút sưng đỏ, lòng bàn tay hung hăng lau đi

những giọt nước mắt còn sót lại ở khóe mắt.

Nàng không hiểu, vì sao đại phôi đản hết lần này đến lần khác cứ để ý những nữ tử không quan trọng kia.

“Ngươi thật ích kỷ!”

Thiếu nữ không khống chế được nữa, mở miệng mắng to: “Tiểu phôi đản cả ngày nấu cơm, chạy đôn chạy đáo phục vụ ngươi, chính là vì hắn cố ý không tu luyện, chờ ngươi đuổi kịp hắn.”

“Bằng không, hắn mới không bị thương!”

Thiếu nữ thậm chí cũng không biết, từ khi nào mà những lời này chậm rãi biến thành âm thanh kêu khóc.

Nữ tử váy tím không còn duy trì phong thái lạnh lùng tao nhã được nữa, nàng chỉ cảm thấy lạc lõng mê mang vô cùng.

[Dục vọng khống chế của ngươi đã đến mức nhập ma, khiến ta cảm thấy sợ hãi.]

Những lời này vẫn quẩn quanh bên tai nàng.

Ta đã làm hắn sợ hãi sao?

Đệ Ngũ Cẩm Sương mở to đôi mắt trống rỗng, nội tâm phát sinh cảm giác bất lực nồng đậm.

Nàng đã từng cố gắng thay đổi, nhưng làm thế nào cũng không thể được.

Ham muốn chiếm hữu và bản tính cố chấp đã là bệnh trạng bẩm sinh, cho dù nàng đã sớm hiểu được đạo lí này, thế nhưng, thế nhưng, vẫn muốn trong mắt chó săn chỉ có một mình nàng.

Mỗi khi hắn ta gần gũi với bất kỳ nữ nhân nào, nàng sẽ tức giận đến mức điên cuồng, không thể kiểm soát được cảm xúc.

“Tiểu phôi đản tặng lễ vật cho ngươi….”

Thiếu nữ lau sạch nước mắt, leo lên đỉnh núi rồi giao ra khối đồng phiến lượn lờ đạo vận.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vươn tay được một nửa, năm ngón tay bất giác nắm chặt lại, vô cảm nói: “Trả lại cho hắn.”

Nữ nhân kia mang lại một mối đe dọa mãnh liệt đến cho nàng, cho nên nàng đương nhiên rất chán ghét hương thơm vương vấn trên khối đồng phiến này, đồng thời cũng không thể chấp nhận sự bảo hộ của chó săn dành cho mình.

Thiếu nữ váy đỏ ngửa đầu nhìn nàng, tầm mắt lại trở nên mơ hồ, nàng bĩu môi nói: "Ngươi không cần, meo meo cần."

Nói xong, nàng lập tức bỏ chạy vì tức giận, không muốn nhìn thấy đại phôi đản tự lừa mình dối người nữa.

"Hắn là chó săn của ngươi, nhưng rốt cuộc cũng không phải là chó, ngay cả meo meo ngốc cũng hiểu được mà…"

Thiếu nữ ngồi xổm bên bờ hồ, bưng mặt khóc thút thít. Tại sao hai người cãi nhau, nhưng người khó chịu nhất lại chính là meo meo?

…..

…..

Dải ngân hà trắng ngà nổi lên từng gợn sóng, sóng nguồn đại đạo cuồn cuộn bắn tung tóe từng đợt ánh sao.

Nam tử áo trắng có chút uể oải, ngồi xếp bằng ở trung tâm ngân hàng, không ngừng tẩm bổ thân thể bằng lực lượng tinh đấu tinh thuần nhất vũ trụ.

Hắn đã đánh giá thấp sức mạnh của cây thánh giá đỏ tươi, công năng của nó chính là tạo ra một chấn thương dai dẳng.

Đừng nói người bình thường, đổi lại là Vô Cực Nhất, e rằng kết cục cuối cùng cũng chỉ là một cỗ thi thể.

May mà hắn đang sở hữu Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, có thể sử dụng tinh hoa của thiên hà vũ trụ để xua đuổi năng lượng tà ác đã bám rễ trong cơ thể.

Từ Bắc Vọng chậm rãi nhắm mắt lại, tâm tư phức tạp lại dâng trào, khiến hắn không nhịn được mà cười khổ một tiếng.

Uất ức khổ sở, yêu thương giả dối, hắn chỉ có thể nuốt tất cả vào cổ họng.

Bản thân là sự tồn tại khí phách bùng nổ trong vũ trụ.

Thế nhưng lại sống tựa như con rối.

Hắn từng cho rằng, dục vọng chiếm hữu của Đệ Ngũ Cẩm Sương là biểu hiện quan tâm đến hắn, cho nên hắn mới vui vẻ cam chịu, cả ngày đắm chìm trong đó.

Nhưng sau khi trải qua nỗi đau đớn chia lìa ở Vô Tẫn Táng Thổ, nàng ấy vẫn không thay đổi được bao nhiêu, khiến hắn có rất nhiều lời nói không thể nói ra.

Nhưng hắn cố gắng chống đỡ thân thể tàn phế do thụ thương, một mực dâng lên chiến lợi phẩm cho nàng, nhưng thứ mà hắn nhận được là một màn chất vấn vô lý đến nực cười, khiến cho thân thể cùng tinh thần đồng loạt sụp đổ.

Ngay lúc đó, hắn cảm thấy xấu hổ và phẫn nộ đến cực độ.

Lần này, hắn tuyệt đối sẽ không chủ động cúi đầu trước.

Chỉ có tình cảm trong truyện cổ tích mới thuận buồm xuôi gió, còn thực tế thì sẽ luôn gặp phải thăng trầm gập ghềnh.

Thà giải quyết từ sớm, còn tốt hơn gặp phải giông bão sau này.

Nếu nàng ấy vẫn không chịu từ bỏ lập trường và chủ động liên hệ, vậy thì hắn sẽ duy trì trạng thái chiến tranh lạnh, đồng thời tập trung chăm lo sự nghiệp của mình.

Hơn nữa, sự xuất hiện của vị đồng hương Phù Sơ Ảnh tựa như một lời cảnh sống còn đối với Từ Bắc Vọng

Vẻn vẹn một cỗ hóa thân của nàng ta, liền có thể cơ hồ đánh vỡ kim thân vô địch của hắn, thiếu chút nữa lần bại trận đầu tiên kể từ khi tu luyện tới nay.

Hóa thân, nhiều nhất cũng chỉ có bảy tám phần chiến lực như chân thân. Điều đó có nghĩa, nếu không có Vương hoa Bỉ Ngạn, hắn căn bản không lay động được Phù Sơ Ảnh.

Ngoài ra, Phù Sơ Ảnh rất có thể không phải là tân tú mạnh nhất trong Dị giới, nhưng có lẽ là một trong nhóm người đứng đầu.

Từ Bắc Vọng đột nhiên cảm nhận cỗ áp lực đã lâu không gặp, hắn nhất định phải có vài con át chủ bài trước khi tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, đến lúc đó, hắn mới có thể chiếm được lợi ích tối đa.

Chương 628: Chuyên tâm xây

dựng sự nghiệp (2)

Trên bầu trời đầy sao tại Tinh vực Bắc Cực, một trận chiến thương hải chảy dài hàng trăm triệu dặm, sương mù hỗn độn đều bị tiêu diệt, từng lằn ranh biên giới trong vũ trụ đều vương vải máu tươi.

Đại chiến có một không hai giằng co suốt sáu ngày sáu đêm!

Thân thể của hai bên sớm đã bị xé nát, chỉ còn lại khí tức bản nguyên đang diễn hóa nên lực lượng Đại Đế, liều mạng chiến đấu vì vinh quang của vũ trụ chính mình!

Tinh không chìm trong tĩnh mịch, hàng vạn sinh linh nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong mảnh vỡ, tâm tình thăng trầm theo những sự biến hoá trên chiến trường.

Vốn tưởng áo bào trắng cấm kỵ phải chịu đủ gian nan mới giành được chiến thắng, nhưng nếu so sánh với Vô Cực Nhất, hắn ta thực sự quá thoải mái rồi.

“Không thể nghi ngờ, áo bào trắng cấm kỵ chính là thủ lĩnh tối thượng của thời đại kỷ nguyên này, một huyền thoại mà những người cùng thế hệ tuyệt đối không thể vượt qua.”

“Rạng rỡ muôn đời, vang dội cổ kim.”

Dưới bầu trời đầy sao, một đám tu sĩ đứng trong chiến thuyền, vừa xem cuộc chiến vừa truyền âm trao đổi.

Trận chiến này dường như đã chứng tỏ địa vị không thể lay động của áo bào trắng cấm kỵ.

So với Vô Cực Nhất trầm mặc khiêm tốn, áo bào trắng cấm kỵ mạnh mẽ hơn, hung hãn hơn và kiêu ngạo hơn, hắn có sức quyến rũ cá nhân rất lớn, cực kỳ phù hợp cho vị trí lãnh đạo thời đại kỷ nguyên.

“Nhưng tại sao ngai vàng của bảng Vấn Đỉnh vì sao còn chưa đổi chủ?”

Một tu sĩ không khỏi hoang mang, hai vị trí trên cùng của bức màn sáng ngân hàng vẫn còn chưa thay đổi.

“Nếu đôi bên quyết đấu sinh tử, áo bào trắng cấm kỵ tuyệt đối là người còn sống.”

Rất nhiều tu sĩ một mực khẳng định, biểu lộ ý chí không thể nghi ngờ.

Một ngôi sao băng lấp lánh chìm nổi ở một nơi xa xôi, thân ảnh thánh khiết được ngưng tụ bởi các vì sao nhìn ra chiến trường giằng co.

Hắn là người biết rõ nhất lý do tại sao bảng Vấn Đỉnh không biến đổi.

Minh hoa Bỉ Ngạn chung quy vẫn là ngoại vật.

Có nó, hắn nhất định có thể chiến thắng Vô Cực Nhất, nếu không có thì kém hơn một bậc.

Bùm bùm bùm!

Một dòng huyết dịch thật dài văng ra rất xa, hào quang tín ngưỡng càng thêm rực rỡ, một sợi khí tức của Vô Cực Nhát dần dần mất đi ánh sáng.

Ba âm thanh hủy diệt gây cấhn chấn động tinh không, khí tức của Ngô Dạng hoàn toàn tan vỡ, tiêu trừ trong tiếng gầm gừ không cam lòng.

Cuộc đọ sức gay cấn đã đến hồi kết, đây đích thị là cuộc chiến đỉnh cao và gay gắt nhất Vô Cực Nhất, và hắn rốt cuộc cũng đã giành chiến thắng!

Từng dị tượng thần thoại vô cùng vô tận xuất hiện, các hóa thạch sống của Thần Tộc Bất Hủ Trường Sinh xuất ra huyết dịch, bao bọc lấy sợi khí tức rách nát.

Chư thiên lặng ngắt như tờ, hàng vạn sinh linh còn chưa kịp hoan hô, một tia sáng trắng trong tinh khiết chậm rãi đi tới.

Hắn chắp tay sau lưng, đứng sừng sững trong tinh không, ánh mắt không gợn sóng quan sát nhân gian.

Nhật Nguyệt Tinh Hà đều xoay quanh nam tử áo trắng, tựa như đây chính đấng tối cao từ thuở khai thiên tích địa.

“Để đối phó với sự xâm lược của một phương vũ trụ vô danh, ta muốn thành lập một đạo thống với sự trợ giúp của Vô Cực Nhất ta.”

Diệu âm mờ ảo bất định nghiền nát tinh không, ngàn vạn dị tượng tràn ngập trên không trung.

Vô Cực Nhất mới vừa mới rèn đúc lại thân thể, hai mắt đờ đẫn đột nhiên trợn tròn, dường như có chút không thể tưởng tượng nổi.

Không phải ngươi nói chúng ta ngang hàng, vậy tại sao ta lại phải hỗ trợ ngươi?

Đồ chó hoang Thái Sơ, ta cũng muốn điên theo hắn rồi!

Vô Cực Nhất mấp máy bờ môi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, trạng thái hiện giờ của hắn chật vật không chịu nổi, quả thực không thể so sánh với chiến thắng dứt khoát lưu loát của kẻ điên.

Hắn ta vẫn im lặng như mọi khi.

Tinh không tĩnh mịch đến mức đáng sợ, nội tâm của hàng tỷ sinh linh đang không ngừng chấn động mãnh liệt, ngay cả rất nhiều cường giả vĩ đại cũng khó có thể tin được.

Hai thiên kiêu cái thế độc nhất vô nhị trong thời đại kỷ nguyên này, hai nhân vật huy hoàng có công lao bảo vệ tôn nghiêm chư thiên, vậy mà lại chung tay xây dựng nên một thế lực đạo thống?

Đây là lời kêu gọi khủng khiếp đến mức nào?

Một hòn đá khuấy động ngàn con sóng

Tin tức lớn nặng nề này khiến cho hàng vạn sinh linh chấn động, chư thiên sôi trào, các nhân vật quyền thế trong vũ trụ đều khó có thể giữ bình tĩnh.

Kẻ điên Thái Sơ, Vô Cực Nhất lại hợp tác với nhau, tạo thành một thế lực đạo thống, danh vọng hùng mạnh của hai người sẽ mang lại khả năng hiệu triệu không gì sánh bằng!

Trong phút chốt, từng vầng hào quang diệu nhật vắt ngang bầu trời đầy sao, vô số lão quái vật tóc vàng đi ra từ vùng tịnh thổ hỗn độn chìm nổi, thần sắc ai nấy đều tràn đầy phẫn nộ.

“Làm càn, ngươi dám phản bội tổ tông?!”

Một hóa thạch sống nghiêm khắc chất vấn, uy áp vô thượng càn quét khắp nơi.

Ngay khi vũ trụ phát sinh biến đổi trọng đại, tất cả tộc nhân cần phải giúp đỡ lẫn nhau, thế nhưng tên điên này lại tự lập môn hộ, vậy Nhật Bất Lạc sẽ được đặt ở đâu?

“Vô Cực Nhất, đây cũng là suy nghĩ của ngươi?”

Ngàn vạn cơn lũ hồng tím cuồn cuộn lan tràn khắp tinh không, nhân vật bất tủ trong Thần tộc Bất Hủ Trường Sinh chiếu rọi chân thân, đôi mắt rực sáng loé lên một tia uy hiếp.

Các Thần Tộc Hoàng Kim còn lại kinh hãi, bảo trì trầm mặc từ đầu đến cuối, tự coi mình là một trong những quần chúng đứng hóng chuyện.

Chương 629: Khí thế ngút trời (1)

Tuy nhiên…

Nam tử áo trắng thánh khiết lại vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nói: “Cơ thể của tại hạ đang chảy huyết mạch Nhật Bất Lạc, sao có thể phản bội Thần tộc?”

“Chúng ta xây dựng thế lực, cũng chỉ tùy tiện chơi đùa mà thôi.”

Ánh mắt của hắn không có một chút rung động nào, giọng điệu vô cùng hời hợt.

Nhưng chư hùng vũ trụ không ai tin.

Tên điên Thái Sơ là tuyệt đại kiêu hùng bất khả chiến bại, bất cứ động thái nào của hắn đều ẩn chứa mục đích cực kỳ to lớn.

Hơn nữa, hắn còn tuyên bố mối quan hệ hợp tác giữa mình và Vô Cực Nhất trước mắt bao người, vậy sao có thể “tùy tiện chơi đùa” được chứ?

Một khi buông lỏng, bọn hắn có lẽ sẽ uy hiếp đến lợi ích của Thần Tộc Hoàng Kim trong tương lai!

Nhưng căn bản không thể tìm được lý do để phản đối.

“Cứ như vậy đi nhé.”

Năm chữ mờ mịt rơi xuống, nam tử áo trắng hiên ngang rời đi như không có chuyện gì xảy ra.

Phong thái cường thế bẩm sinh cùng với khí phách duy ngã độc tôn,

khiến cho chư thiên cùng vô vàn sinh linh vô cùng kinh ngạc.

“Chờ một chút…”

Một tiểu nam hài mặc đạo bào càn khôn bước ra, cười tủm tỉm nói: “Thái Sơ công tử, xuất phát điểm của ngươi cũng là vì đối phó với vũ trụ không xác định.”

“Nếu đã như vậy, vì sao Thái Sơ công tử không công khai bí mật, ngươi rốt cuộc đã đi đến nơi nào để đúc thành Cổ Đế?”

Đứa bé vừa dứt lời, khí tức của các đại Thần Tộc Hoàng Kim khẽ dao động, ánh mắt loé lên một tia chờ mong.

Kể từ thời đại thần thoại tới nay, địa điểm có thể rèn đúc nên tu vi Cổ Đế chỉ bao gồm Phong Đế Thiên Thê cùng Vô Tẫn Táng Thổ.

Trong đó, Vô Tẫn Táng Thổ còn có thể hỗ trợ rèn đúc nên thân thể Đại Đế hoàn mỹ nhất, nhưng nơi này cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ chỉ Hoàng Cẩm Sương mới có thể thành công.

Mà lúc ấy, Thái Cổ Quân Vương của Vĩnh Hằng Quốc Độ đã vận dụng Trụ Vực Hỗn Độn Liên, nhưng vẫn không tìm ra thân ảnh của tên điên Thái Sơ tại Vô Tẫn Táng Thổ.

Vậy hắn đã làm thế nào?

Nếu hắn chịu công khai bí mật này, ba mươi vị trùng sinh có thể tiến gần hơn một bước, càng nắm chắc hơn khi cạnh tranh với các vũ trụ khác ở phía bên kia bầu trời đầy sao.

“Thái Sơ công tử, đại cục làm trọng.”

Nam hài mặc đạo bào càn khôn nghiêm túc nói, nó chính là người đứng đầu bảng Vấn Đỉnh của kỷ nguyên trước, Vạn Cổ Thái Vương ở Bắc Cực Thú Liệp!

Nam tử áo trắng thánh khiết đứng sừng sững trên bầu trời đầy sao, nhìn chằm chằm vào nam hài với biểu cảm không thay đổi: “Ngươi thật sự muốn biết?”

Trong thoáng chốc, rất nhiều người trùng sinh lóe ra hào quang từ hai tròng mắt, không hề chớp mắt mà chăm chú lắng nghe.

Ngược lại, sắc mặt của các hóa thạch sống trong Nhật Bất Lạc đều trở nên khó coi. Nếu sớm biết tên điên này sẽ nguyện ý tiết lộ, bọn họ khẳng định tìm cách bức hỏi từ trước.

Vạn Cổ Thánh Vương bình tĩnh chờ nghe, ánh mắt sáng ngời loé lên một tia vui mừng không dễ phát hiện.

Nam tử áo trắng chắp tay sau lưng, ung dung dạo bước, một bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ sương đen đột nhiên nhô lên, uy áp hủy diệt vô tận giáng xuống.

Biến động bất ngờ khiến rất nhiều thần thú hoang cổ vô cùng khiếp sợ, bọn chúng gào rú giống như thần ma gầm thét, gây chấn động toàn bộ tinh không.

Rầm!

Lòng bàn tay khổng lồ đã bị tiếng rống đại đạo ăn mòn, nhưng một luồng Minh khí hủy diệt bá đạo phá tan hết tất thảy.

Phốc —

Tinh huyết liên tiếp phun trào, phần dưới của Vạn Cổ Thánh Vương đột nhiên rơi xuống, một nửa thân thể biến thành xương trắng loang lổ, toàn bộ thân thể run rẩy kịch liệt.

Bầu trời đầy sao tĩnh mịch như hầm mộ.

Tất cả mọi người đều sởn tóc gáy, khó có thể lý giải hành vi của áo bào trắng cấm kỵ, hắn ta phách lối đến mức có thể lật đổ toàn bộ vũ trụ!

Hắn ta quá điên rồ!

Cứ thế ra tay mà không hề báo trước, quả thực giống như bậc Chí Tôn không thể xúc phạm!

Hận cũ cộng thêm thù mới, Bắc Cực Thú Liệp trở nên điên cuồng, rất nhiều thân ảnh khổng lồ che khuất tinh không, sát khí đằng đằng tập trung vào nam tử áo trắng, bầu không khí bị đè nén đến cực điểm!

“Nếu không có Thái Sơ Bắc Vọng, một phương vũ trụ này đã bị đóng đinh trên cột trụ sỉ nhục, kẻ nào dám động đến ta?”

Thân ảnh thánh khiết duy trì sự bình tĩnh trước sau như một, thần sắc trầm tĩnh như vực sâu cấm địa, khiến cho nhân gia thế gian hồi hộp run sợ.

Một vầng Đại Nhật huy hoàng lướt đến, cho dù bọn họ tức giận đến mấy, nhưng cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn hạt giống số một bị tiêu diệt.

Đồ chó hoang Thái Sơ! Bắc Vọng

Rất nhiều lão tổ tông cũng thầm mắng chửi trong lòng!

Bọn họ hoàn toàn bị tên điên này bắt chẹt.

Ỷ vào thiên phú, ngươi thực sự có thể thích làm gì thì làm sao?

Một góc tinh không đầm đìa máu tươi, khuôn mặt Vạn Cổ Thánh Vương trở nên vặn vẹo, những ánh mắt khác thường kia khiến hắn khuất nhục vạn lần!

“Phế rồi…”

Một tồn tại vĩ ngạn yên lặng thở dài.

Tuy rằng may mắn sống sót, nhưng căn nguyên đã bị tổn thương, cho dù hắn ta có thể được chữa khỏi, nhưng nhất định sẽ bỏ lỡ Phong Đế Thiên Thê.

Tất cả các Thần Tộc Hoàng Kim đều dốc lòng chăm sóc những người trùng sinh, sợ rằng sẽ phát sinh một chút khuyết điểm, giống như Vạn Cổ Thánh Vương hiện đã được xác định không còn khả năng đi đến phía bên kia của bầu trời đầy sao.

Cũng vì Bắc Cực Thú Liệp có chút yếu ớt, nếu đổi lại là Vĩnh Hằng Quốc Độ hoặc Trường Sinh Bất Hủ, bọn họ đã sớm lật bàn đòi tử chiến cùng Nhật Bất Lạc.

Nam tử áo trắng nhìn quanh bầu trời đầy sao bằng ánh mắt lạnh lùng tàn khốc: “Ta mặc kệ các ngươi đã từng huy hoàng đến cỡ nào, tạo ra sự tích truyền kỳ chấn động ra sao, hay từng là Đạo Quân hoặc cường giả vô thượng ở kiếp trước.”

“Nhưng trong thời đại kỷ nguyên này, Thái Sơ Bắc Vọng ta một tay che trời!”

“Kẻ nào ngỗ nghịch ta, kẻ đó lập tức chết không có chỗ chôn!”

Chương 630: Khí thế ngút trời (2)

Vũ trụ vô cùng yên tĩnh, thân ảnh thánh khiến không ai bì nổi dần dần trở nên mơ hồ mông lung, hắn biến thành sao băng rực rỡ rồi

biến mất ở nơi xa.

Bầu không khí ở khu vực tinh không này cứng ngắc như sắt thép, sắc mặt của đám người trùng sinh đều có chút khó xử, lời nói khinh miệt trần trụi của tên điên Thái Sơ khiến bọn họ hận đến mức phát điên.

Đây không còn là một lời khiêu khích, hắn ta dám sử dụng giọng điệu ra lệnh trịch thượng, giống như đang đối đãi với đàn kiến hôi.

Nếu không phải tự huỷ diệt bản thân vì Tinh Không Bỉ Ngạn, bọn họ vốn dĩ chính là những cường giả Đạo Quân, chúa tể một phương tinh không!

Tên điên Thái Sơ dựa vào cái gì?

Rất nhiều nhân vật quyền thế trong Nhật Bất Lạc, bao gồm cả chủ nhân Thiên Đình, ai nấy đều đều khiếp sợ xen lẫn với hoang mang.

Mặc dù tên điên Thái Sơ trước đây rất cường thế bễ nghễ, nhưng hắn ta cũng không có bén nhọn như vậy, thậm chí còn biết cách kiềm chế trong một số trường hợp.

Mà bây giờ, hắn ta đang chân chính diễn giải như thế nào là khí thế hun trời, như thế nào là phách lối không có giới hạn!

Sự thay đổi này làm cho Nhật Bất Lạc vừa yêu vừa hận, bọn họ yêu khí phách vương giả hoàn mỹ, nhưng cũng hận những hành vi cuồng bạo điên cuồng..

Vô Cực Nhất bó buộc mái tóc bù xù, lặng lẽ quay lưng bỏ đi, không nói được lời nào.

Hắn vô cùng hối hận vì đã thành lập liên minh với tên điên Thái Sơ, thậm chí cảm thấy nghẹn khuất không cách nào nói thành lời!

Đứng chung chỗ với kẻ điên, mọi hào quang của hắn đều trở nên lu mờ, bản thân hoàn toàn trở thành vai phụ làm nền…

….

….

Xích Ô Cổ Tinh.

Mỹ thiếu nữ váy đỏ đang vùi đầu vào đầu gối, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng khi cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn nam tử đang đợc bao phủ trong ánh sao, sau đó cẩn thận hô một tiếng: “Tiểu phôi đản.”

Ánh mắt của nàng có chút yếu ớt rụt rè, giống như đang sợ tiểu phôi đản cũng không để ý đến nàng.

“Đợi bao lâu rồi?”

Từ Bắc Vọng nhíu nhíu mày: “Không phải ta đã bảo ngươi đừng chạy loạn hay sao?”

May mắn nơi đây là Nhật Bất Lạc, chứ nếu đi lạc sang Thần Tộc Hoàng Kim, hắn cũng khó đảm bảo an nguy của nó, bởi vì con mèo ngu xuẩn này chính là sinh linh kỷ nguyên.

Giọng điệu quan tâm quen thuộc khiến cho thiếu nữ có chút thả lỏng tâm tình, nàng lập tức chạy tới, nắm lấy tay Từ Bắc Vọng rồi ngửa đầu nói: “Đại phôi đản thực ra rất quan tâm tới ngươi, nàng ấy chỉ không muốn nói mà thôi. Ngươi đừng giận đại phôi đản nữa được không, nàng ấy cũng rất buồn đó.”

Từ Bắc Vọng trầm mặc một lát, xoa xoa đầu con mèo ngu xuẩn.

“Phiến đồng kia đâu?”

“Nàng ấy luyện hóa rồi!” Miêu Khả Ái không chút nghĩ ngợi liền nói ra, nhưng ánh mắt lại đảo điên bất định.

“Nếu nàng ấy một mực không cần, ta giúp ngươi luyện hóa.”

Từ Bắc Vọng vô cùng bình tĩnh.

Dù sao đi nữa, món chí bảo này không thua gì Vô Tự Thiên Thư, hơn nữa còn là thần vật của Dị giới, đợi đến khi bọn họ tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, nó ắt hẳn sẽ phát huy tác dụng cực lớn.

“Meo meo nhìn thấy nàng luyện hóa rồi!”

Miêu Khả Ái không dám nhìn hắn, nhưng vẫn nhỏ giọng ngụy biện.

“Ta có thể cảm thụ khí tức.”

Từ Bắc Vọng vô cảm liếc nhìn nàng ta.

“Ồ.”

Miêu Khả Ái có chút ảo não, chỉ có thể lấy miếng đồng lượn lờ đạo vận, nhưng vẫn lắc đầu cự tuyệt: “Meo meo không cần, chờ đến khi đại phôi đản thông suốt, nàng nhất định sẽ luyện hóa.”

Oanh!

Hàng vạn ánh sao ào ào vọt tới, từng chùm sáng rực rỡ bao trùm phiến đồng, sao đó mạnh mẽ tiến nhập vào thân thể con mèo ngu xuẩn.

Ánh hoàng hôn lộng lẫy vô tận vô biên lan tỏa ra từ bên trong thân thể thiếu nữ, hòa quyện với ánh sao, ra sức hấp thu sức mạnh tinh đấu to lớn.

“Meo meo….”

Miêu Khả Ái không biết làm sao, nhưng vẫn ngọt ngào cười: “Cảm ơn tiểu phôi đản!”

Meo meo nhất định phải nhận lấy, nếu meo meo cũng không cần, tiểu phôi đản sẽ buồn biết bao, đây là thứ mà hắn khó khăn lắm mới có được.

“Trở về tu luyện đi.”

Từ Bắc Vọng nói.

Sinh linh kỷ nguyên sở hữu thiên phú dị bẩm, nó nhất định sẽ làm quen với đạo pháp sau khi luyện hoá phiến đồng.

“Meo meo muốn đi theo ngươi!”

Thiếu nữ bĩu môi, hai chân thẳng tắp trắng nõn cắm rễ ở tinh không, nhất quyết không nhúc nhích.

Meo meo cần phải chằm chằm tiểu phôi đản nha, đề phòng đám nữ tử lẳng lơ tiếp cận hắn.

Hai người chỉ mới cãi nhau mà thôi, vẫn chưa phải chia tay, meo meo muốn giám thị!

Từ Bắc Vọng không còn cách nào khác, ngầm đồng ý cho nàng đi theo mình.

Mưa phùn lất phất khiến cho phong cảnh bên hồ Cửu Châu càng thêm mờ ảo mông long, mặt nước lần lượt xuất hiện vô số gợn sóng.

Nữ tử váy tím hoa lệ nhưng cô độc đang ngồi lặng lẽ ở nơi đó, ba nghìn sợi tóc đen bay bay trong mưa gió, giống như dòng nước mực chảy xuôi.

Đôi mắt xanh biếc có chút đờ đẫn vô thần, chỉ biết nhìn chằm chằm vào bàn ăn.

Một bát rau cải, cá lư hấp hành.

“Có lẽ vẫn chưa được nấu chín.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương tự cười nhạo bản thân, đôi mắt lạnh lùng toát ra một tia thương cảm.

Nhớ lại lần đầu tiên ăn cơm với chó săn, nàng cũng tự tay làm ra hai món ăn này, hắn vẫn ăn ngấu nghiến ngon lành, sau đó còn thốt ra những lời khen vô cùng khoa trương.

Mấy trăm năm nay, nàng yên tâm hưởng thụ sự chăm sóc của hắn, chưa từng nấu cơm thêm lần nào nữa.

Đệ Ngũ Cẩm Sương điều chỉnh cảm xúc, lấy ra một khối ngọc giản truyền âm ra, đôi môi đỏ mọng hơi úp mở, nhưng lại không nói được lời nào.

“Trở về ăn cơm.”

Bốn từ đơn giản này thật khó đối với nàng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cảm thấy xấu hổ vô cùng mỗi khi thể hiện tình cảm quá mãnh liệt chân thành.

Cúi đầu với chó săn cũng không sao, như vậy thì hắn sẽ không bực bội nữa.

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương loé lên một tia do dự rối rắm, nhưng nàng lập tức liều mạng lắc đầu, xua đuổi suy nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu.

Nàng ta rũ mi, một mình ngồi một góc trong bàn ăn, lặng lẽ nhai nuốt món ăn mà ngay cả chính mình cũng cảm thấy khó ăn.

Chương 631: Tứ phương tìm tới (1)

Trong toà cung điện cao vút tận trời, Miêu Khả Ái cuối cùng cũng đã có thể tự do mặc quần áo của mình.

Nàng ta hơi nhếch khoé môi, kéo lê vạt váy, lắc lắc bàn chân mượt mà, bộ đáng đắc ý khỏi phải nói.

“Meo meo bỏ trốn rồi á!”

Miêu Khả Ái nằm trên chiếc giường êm ái, vùi khuôn mặt thanh tú như bông tuyết vào trong gối mềm, đôi chân dài được bao bọc lại bởi vớ trắng đan vào nhau, cẩn thận xỏ chân vào đôi giày cao cổ nhỏ nhắn màu đỏ.

Đương nhiên, cái gọi là chân dài, cũng chỉ tính theo tỉ lệ cơ thể của nàng mà thôi.

“Ăn cơm.”

Từ Bắc Vọng bưng hai bát cháo nấm kem đi vào, hương thơm quyến rũ lượn lờ khắp nơi.

Hắn vừa mới ngắt hết toàn bộ tiên dược trong vườn thuốc ở ngoài điện, bổ sung vào trong bảo khố của Phượng Khuyết.

Còn loại nấm này là gốc tiên dược đứng đầu trong truyền thuyết, đã có từ thời đại Thái Cổ đến nay.

Miêu Khả Ái nghiêng người, chống hai tay lên má rồi mềm mại nói: “Meo meo muốn làm thục nữ, thục nữ không cần ăn cơm.”

Từ Bắc Vọng cúi đầu uống cháo, sau đó khẽ liếc nhìn nàng ta.

Miêu Khả Ái hếch cằm, để lộ cặp đùi đẹp thon dài mềm mại của mình, cái mông xẹp lép còn khẽ nhô lên.

“Đồ lẳng lơ…” Từ Bắc Vọng lắc đầu.

Con mèo ngốc này hết thuốc chữa, nó càng ngày càng chạy xa trên con đường trà xanh.

“Ngươi lại đây đi!”

Miêu Khả Ái ngoắc tay, đôi mắt to tròn sáng rực như ngôi sao, trong veo như nước suối.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm nàng ta, muốn xem thử thủ đoạn kế tiếp là gì

Miêu Khả Ái chu chu đôi môi hồng hào như anh đào, sắc mặt đỏ bừng, mềm mại nói:

“Meo meo vô tình bị trúng độc rồi, cần phải cộng phó vu sơn với tiểu phôi đản mới được.”

Thanh âm nũng nịu giống như tiếng chim hót trầm bổng, đôi chân nhỏ nhắn chuyển động qua lại.

Mặc dù lời nói không hề lưu loát, nhưng lại bao hàm sự trong sáng và gợi cảm chung một chỗ.

“Độc gì?” Từ Bắc Vọng không chớp mắt.

“Độc tình.”

Thiếu nữ đỏ mặt, giọng nói như trân châu trượt qua tơ lụa.

Lạch cạch!

“Ngươi trúng gió gì đấy?”

Từ Bắc Vọng chạy tới, khẽ đánh lên mông nàng.

“Ngươi biết cộng phó vu sơn là ý gì không?”

Hắn tức giận hỏi.

Miêu Khả Ái rụt người lại, mơ hồ lắc đầu.

“Ngươi rốt cuộc đang đọc loại sách gì vậy? Lấy ra ta xem!”

Từ Bắc Vọng chộp lấy bàn chân nhỏ nhắn, nhấc bổng nàng ta lên không trung.

Miêu Khả Ái cúi đầu, xấu hổ che váy lại rồi nói: “Meo meo chỉ đang học tập thôi, học cách để vui sướng.”

“Tiếp tục nói dối thử xem!”

Từ Bắc Vọng giả vờ phẫn nộ.

Miêu Khả Ái giãy giụa mãi không ra, đành tủi thân quẹt môi.

Từ Bắc Vọng ném nàng về giường, lạnh lùng nhìn thẳng để tạo áp lực.

Con mèo ngốc nghếch trước đây sao có thể dâm đãng đến như vậy,

nó bây giờ lại dâm đến nỗi khiến hắn cũng ngứa ngáy…

“Được rồi.”

Miêu Khả Ái lấy mấy cuốn điển tịch ra khỏi vòng cổ, cẩn thận nói: “Ba mươi viên tiên tinh một cuốn đó.”

Từ Bắc Vọng nhìn lướt sơ qua một cái, không tức không được.

[Làm sao để trở thành hồ ly tinh]

[Phương pháp thức tỉnh dục vọng]

[Hành trình tình yêu của nữ tu]

Tranh minh họa xấu xí, ngôn từ ngắn gọn rõ ràng, động tác đầy quyến rũ…

“Ba mươi tiên tinh, đang cắt rau hẹ đấy à?”

Từ Bắc Vọng hung hăng liếc nàng một cái: “Không được xem nữa, ta giữ lại giúp ngươi.”

Miêu Khả Ái lưu luyến không rời, meo meo còn chưa học xong nữa mà.

Từ Bắc Vọng nhìn đến một quyển cuối cùng, ánh mắt càng trở nên phẫn nộ.

[Làm sao để quyến rũ áo bào trắng cấm kỵ? Mị thuật đứng đầu không thể bỏ qua!]

Tác giả là một nữ cường giả Nhân Tiên không biết tên, toàn bộ quyển sách đều tràn ngập ảo tưởng, tương tự như thể loại tổng tài bá đạo yêu vịt con xấu xí.

Nàng ta từng bước nắm bắt trái tim của áo bào trắng cấm kỵ như thế nào, trở nên nổi tiếng dưới sự chỉ dẫn của nàng ra làm sao, sau đó lại tự mình cắt thịt để đút cho nàng, giúp nàng tăng thêm trăm vạn năm tuổi…

“Ngươi cũng tin sao?”

Từ Bắc Vọng nghiền nát cả cuốn sách thành bột mịn.

Miêu Khả Ái vùi đầu vào trong gối, âm thanh ấp úng truyền ra từ cổ họng: “Meo… meo meo chỉ thấy thú vị thôi.”

Nàng bổ sung thêm một câu: “Quyển sách này bán rất chạy, meo meo đi đến tinh vực bên đó, đoán chừng mấy ngàn vạn nữ tử đều xếp hàng để mua.”

Hóa ra chư thiên cũng không thiếu những kẻ ngu ngốc, một ngươi ba mươi tiên tinh, mấy ngàn vạn cọng rau hẹ thì sẽ được bao nhiêu tiên tinh? Không ngờ, tác giả chỉ dựa vào một quyển sách sao chép như thế này, vậy mà cũng có thể tự do mua tài nguyên tu luyện.

Từ Bắc Vọng lười để ý đến nàng, nghiêm khắc dặn dò: “Ta phải đi chuẩn bị cho Phượng Khuyết, ngươi ngoan ngoãn đợi ở đây.”

“Meo meo cũng đi!”

Miêu Khả Ái đứng lên, giơ cao đôi bàn tay trắng như phấn hét lên: “Kiêu ngạo mạnh mẽ, sáng tạo huy hoàng!!”

Hô xong, nàng nhanh chóng chạy đến bàn, nhanh chóng húp một ngụm cháo nấm kem, đôi bàn tay bé nhỏ tùy tiện lau khóe miệng, sau đó thúc giục: “Đi thôi.”

Chương 632: Tứ phương tìm tới (2)

Cửu Thiên Thập Địa, một ngôi sao lộng lẫy xinh đẹp thu hút sự chú ý của toàn bộ chư thiên vạn vực, nơi này sắp có một thế lực mới nổi lên!

Tán tu khắp vũ trụ đều điên cuồng, ngay cả đệ tử của đạo thống đứng đầu cũng sẵn sàng phản bội tông môn để bái nhập Phượng Khuyết.

Áo bào trắng cấm kỵ, Vô Cực Nhất!

Hai cái tên này đã quá đủ để nhân thế run rẩy!

Hai thiên kiêu cái thế độc nhất vô nhị ở thời đại kỷ nguyên này, hai thần thoại vô địch trong lịch sử vũ trụ, khả năng hiệu triệu của bọn hắn quả nhiên không gì sánh bằng!

Tông môn này được thành lập vì để đối phó với vũ trụ không xác định, cho nên danh phận đệ tử của Phượng Khuyết đồng nghĩa với một nơi cư trú để thoát khỏi đại nạn trong tương lai.

Đứng đầu chính là áo bào trắng cấm kỵ!

Một khi nam tử vẫn chưa gục ngã, thì Phượng Khuyết sẽ tồn tại sừng sững giữa vũ trụ!

Hắn chính là nhân vật huyền thoại, chuyên sáng lập nên những kỳ tích, sở hữu năng lực lật ngược tình thế, ngăn cơn sóng dữ cho toàn bộ chư thiên.

Bằng cách gia nhập Phượng Khuyết, bọn họ lập tức có được cơ hội thay đổi vận mệnh!

Căn bản không cần phải tuyên truyền, vô số người khao khát lao đến Tinh cầu Phượng Khuyết, bắt đầu xếp hàng dài đến vạn trượng dưới bầu trời đầy sao!

Năm người đang đứng sừng sững trên của đỉnh đám mây

"Từ nay về sau, ngươi sẽ phụ trách nơi này." Từ Bắc Vọng thờ ơ nhìn Bạch a di đang ở bên cạnh mình.

Bạch Nguyệt Quang hôm nay ăn mặc rất xinh đẹp, bộ váy trắng như tuyết bao bọc lấy cơ thể mềm mại đẫy đà, trông nàng ta giống như một đóa sen trắng đầy mê hoặc.

Miêu Khả Ái nắm chặt lấy tay tiểu phôi đản, đôi mắt to tròn ngập tràn cảnh giác và đề phòng.

Nàng khẽ liếc nhìn bộ ngực tưng tưng của phụ nhân mũm mĩm đang đứng trước mặt, lập tức cảm thấy có chút ghen tị xen lẫn với hâm mộ.

Thật lớn!

Có thể đè meo meo nghẹt thở chết luôn…

"Đa tạ chủ nhân…"

Bạch Nguyệt Quang không chút rụt rè mà trực tiếp gọi chủ nhân, nội tâm vô cùng kích động.

Sống qua mấy trăm vạn năm, đây là lần đầu tiên nàng trở thành nhân vật tiêu điểm của chư thiên, cho nên không khỏi cảm thấy hưng phấn kèm với chút căng thẳng.

Đi theo chủ nhân chính là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời của nàng.

Lúc trước, dựa vào sự tích cóp trong hai mươi vạn năm mới có thể miễn cưỡng đột phá một bậc. Nhưng trong vòng hai trăm năm gần đây, dưới sự xây đắp của các loại tài nguyên khác nhau, nàng chỉ còn thiếu hai bước nữa đã có thể thăng lên cấp cao nhất.

“Khụ khụ…”

Vô Cực Nhất ho khan vài tiếng, đôi mắt đen láy mờ mịt nhìn về phía phụ nhân có nốt ruồi ngay mắt.

“Các ngươi giám sát lẫn nhau.”

Hắn nói rất rõ ràng, dường như đang cố ý nhấn mạnh địa vị bằng nhau của hai bên.

Kẻ điên Thái Sơ chết tiệt, đã nói cả hai đều là trợ thủ rồi, nhưng hắn lại công khai tuyên bố mình chính là thủ lĩnh.

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm phụ nhân có nốt ruồi ngay mắt.

Nàng ta nói năng thận trọng, bộ dáng vô cùng bình tĩnh, tu vi cũng là cảnh giới cao nhất. Tuy nhiên, hắn có thể suy ra từ khí tức hỗn loạn, người này đại khái cũng đang cưỡng ép nâng cao tu vi.

Có thể đại diện toàn quyền nói chuyện, vậy nhất định chính là tâm phúc thân cận.

“Các ngươi ngoan ngoãn phối hợp, đừng có gây mâu thuẫn cho ta.”

Đôi mắt xanh thẳm của Từ Bắc Vọng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

“Tuân mệnh!”

Hai nữ nhân đồng thanh lên tiếng, nhưng lại không tránh khỏi nảy sinh tâm tư cạnh tranh.

Chuyện này liên quan đến mặt mũi của chủ nhân, các nàng tuyệt đối không thể để đối phương độc chiếm quyền lực.

…..

……

Những con sóng bất tận đang cuộn trào trên mặt biển mênh mông, một hòn đảo nhỏ hùng vĩ to lớn sừng sững giữa đại dương, trông có vẻ trơ trọi giữa trời cao sương mù trắng xóa.

Hòn đảo được bao quanh bởi đủ loại thần thú như Bàn Long, Kỳ Lân, Bạch Trạch, những toà cung điện lần lượt vươn lên bầu trời.

Thanh âm kỳ diệu du dương khắp đại đạo, năng lượng hỗn độn dập dềnh khắp nơi.

Tấm bảng "Phượng Khuyết" treo cao trên đỉnh trời đầy sao, từng ký tự phát ra ánh sao vô tận tràn xuống phía dưới.

"Chúng ta tạm thời hoạt động như tổ chức sát thủ đi, dựa vào việc nhận nhiệm vụ để duy trì sự vận hành của Phượng Khuyết."

Vô Cực Nhất chắp tay sau lưng, giọng nói khàn khàn biểu lộ khí thế kiên định.

Được thôi… Ánh mắt Từ Bắc Vọng ẩn chứa một tia trêu tức, câu nói này có hơi tự kỷ.

Bạch Nguyệt Quang buông tay cúi người, không dám bình luận.

"Kẻ điên, ngươi muốn phản đối ư?" Vô Cực Nhất lạnh lùng nói.

"Không…" Từ Bắc Vọng vừa mới mở miệng, lập tức đã bị chặn đứng.

Vô Cực Nhất cao giọng, giận không kiềm được nói: "Không sai? Thế mà ngươi lại nói là không sai, ngươi có tư cách gì phản đối chứ?"

"Tuy rằng chư thiên vạn vực ca tụng ngươi là người thống trị của thời đại kỷ nguyên này, nhưng ngươi thật sự cho rằng mình có thể leo lên đầu ta sao?"

"Nhanh tay cướp được cái danh Khuyết chủ này, vậy mà đã muốn đứng trên cao hạ lệnh cho ta rồi?"

"Một khi đã như thế, vậy thì mối quan hệ hợp tác đến đây là chấm dứt!"

"Chẳng phải kẻ điên Thái Sơ nhà ngươi duy ngã độc tôn lắm à, có gan thì làm dao động địa vị hạng nhất bảng Vấn Đỉnh này của ta đi!"

Bầu không khí trở nên vi diệu một cách kỳ lạ, Vô Cực Nhất nói không ngừng nghỉ, dường như đã nghẹn khuất từ rất lâu rồi.

Miêu Khả Ái che lỗ tai lại, lớn giọng nói: "Meo meo chịu…"

"Nói? Ngươi muốn nói cái gì?"

Đôi mắt tối đen của Vô Cực Nhất nhìn về phía nàng: "Đường đường là sinh linh kỷ nguyên, thế mà giờ vẫn còn chưa đạt thành cảnh giới Đại Đế, ngươi không thấy xấu hổ sao?"

"Đủ rồi!" Từ Bắc Vọng lớn tiếng cắt ngang: "Không có gì cả, ta không phản đối."

"Hả?"

Vô Cực Nhất không kịp đề phòng, chỉ có thể nuốt lại những lời định nói, buồn bã bảo: "Sao ngươi không nói sớm."

Miêu Khả Ái trợn to đôi mắt sáng ngời, lẩm bẩm: "Tên mù chết tiệt, ngươi có cho tướng công của meo meo nói đâu!"

"Tướng công?" Ba người đồng thời nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không hề có chút dao động, thản nhiên nói: "Nếu đã là sát thủ, vậy cũng nên thiết lập ranh giới chứ?"

Thấy tiểu phôi đản không phản bác, đáy mắt Miêu Khả Ái loé lên một tia mừng thầm gian xảo.

Hừ, còn ai dám nói meo meo ngốc nữa đây.

Chương 633: Công tư bất phân (1)

"Ranh giới?"

Vô Cực Nhất đột nhiên cười lạnh: "Ngươi trở nên nhát gan như vậy từ bao giờ thế? Cho dù là Tiên Sử bậc một của Thiên đình, hoặc là tộc nhân thuộc dòng chính của Thần tộc hoàng kim, chỉ cần thù lao hợp lý, Phượng Khuyết đều có thể ra tay!"

Hắn nói như điều nghiễm nhiên, kiêu căng ngạo mạn tựa như chiến thần cái thế.

Phụ nhân có nốt ruồi ngay mắt muốn nói lại thôi, chỉ có thể thầm thở dài một tiếng.

Áo bào trắng cấm kỵ chỉ tùy tiện đào một cái lỗ, vậy mà công tử đã lập tức nhảy vào, bọn họ nhất định sẽ gặp không ít chuyện phiền

phức về sau.

“Nghe lời ngươi.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh gật đầu: “Vậy nếu là những chuyện liên quan đến Thần tộc hoàng kim, Vô Cực Nhất ngươi ra mặt hòa giải nhé.”

Hắn bỗng lấy một cái ngọc giản trong suốt ra, phát đi phát lại những lời nói của đối phương thêm mấy lần nữa.

Vô Cực Nhất sửng sốt, sau đó hối hận không thôi, hắn lại trúng kế của kẻ điên rồi.

“Ngu ngốc!”

Ánh mắt của Miêu Khả Ái ngập tràn sự khinh bỉ.

Từ Bắc Vọng hơi đắn đo, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện hai hạt giống đang tuôn ra màn sương mù màu đen cuồn cuộn, táng khí tinh khiết nhất đang lăn lộn gào thét ở bên trong.

“Đệ tử của Phượng Khuyết phải ký kết khế ước linh hồn, kẻ dưới cảnh giới Chí Cao thì mang tính bắt buộc, kẻ trên cảnh giới Chí Cao thì ký khế ước bình đẳng.”

“Hạt giống này có một sợi ý chí của ta, đệ tử nhập môn chỉ cần nhỏ một giọt bản nguyên Tinh Thần vào đây là được.”

Nói xong, hắn giao hạt giống ngưng tụ từ táng khí cho Bạch Nguyệt Quang.

Phụ nhân với nốt ruồi ngay mắt có chút nóng nảy, quay đầu nhìn về phía Vô Cực Nhất.

Vô Cực Nhất lập tức giận dữ đến mức tái mặt, biểu cảm trở nên dữ tợn: “Tất cả quyền sinh sát đều nằm trong tay ngươi, vậy ta là cái gì, con rối bị dắt dây à?”

“Mong muốn cầm quyền của ngươi có hơi quá đáng rồi đó! Nếu như ta làm như lời ngươi, vậy thì các đệ tử nhất định sẽ chỉ biết đến kẻ điên Thái Sơ ngươi, chứ không chấp nhận Vô Cực Nhất ta!”

“Quả là vớ vẩn đến lạ lùng, như thế này thì hợp tác gì nữa, đừng trách ta xé rách mặt mũi với ngươi!”

Từ Bắc Vọng lại rất ung dung, bình tĩnh nhìn hắn: “Vô Cực huynh bớt giận, nghe ta nói trước đã.”

Hắn nói đầy sâu xa: “Bản chất con người luôn thay đổi, chúng ta không thể đảm bảo những người này sẽ không làm phản trước những cám dỗ to lớn. Vì lẽ đó, chúng ta cần phải nắm giữ nhược điểm của bọn họ đúng không?”

Vô Cực Nhất gật đầu trong vô thức.

“Vậy là được rồi, bất kỳ đệ tử nào trong Phượng Khuyết bộc lộ tài năng, đồng thời bày tỏ lòng trung thành, chúng ta sẽ hủy bỏ khế ước cho kẻ đó.”

Từ Bắc Vọng nói xong liền dùng ánh mắt ám chỉ Bạch Nguyệt quang, nàng ta nghe đàn biết ý, nhanh chóng chạy đi sắp xếp.

Vô Cực Nhất nhíu mày, hắn cảm thấy những lời này rất có đạo lý.

“Thái Sơ công tử, ngươi đừng tránh nặng tìm nhẹ.”

Phụ nhân có nốt ruồi ngay mắt lấy hết can đảm để chất vấn.

Sắc mặt Vô Cực Nhất dần trở nên lạnh lẽo, suýt nữa hắn lại trúng chiêu rồi.

“Cái ta đang hỏi chính là người nào khống chế, chứ không phải khống chế vì cái gì! Tại sao kẻ điên Thái Sơ ngươi lại có quyền quyết định sống chết của hàng vạn đệ tử chứ?”

“Giờ cứ tạm để như vậy trước, sau này thay đổi là được.”

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng đầy tùy ý, ngữ điệu nhẹ nhàng bâng quơ.

Hắn bước từng bước ra khỏi nơi này, Miêu Khả Ái lập tức đi theo sau hắn như một cái đuôi nhỏ.

“Vô liêm sỉ!!” Vô Cực Nhất tức phát điên.

Phụ nhân có nốt ruồi ngay mắt thầm kêu rên trong lòng, công tử nhà mình sở hữu thiên phú siêu việt, một lòng dốc sức trên con đường trường sinh, thành ra có hơi ngu ngốc trong các chuyện vặt vãnh.

Nhưng áo bào trắng cấm kỵ lại thông thạo mọi thứ, nhất định công tử nhà mình sẽ bị gây khó dễ cho xem…

…

…

Trên đỉnh tháp Phượng Khuyết, trong một cung điện trôi nổi trong mây, Từ Bắc Vọng từ từ rót trà: “Ai là tướng công của ngươi?”

“Ngươi đó!”

Đôi mắt to tròn của Miêu Khả Ái linh động như nước suối, nàng nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào tiểu phôi đản trước mặt.

“Ngươi không sợ bị nương nương đánh à?” Từ Bắc Vọng cười như không cười.

Quả nhiên, Miêu Khả Ái không dám nói tiếp nữa, nàng ta lấy chân đá bàn ăn, tiếp tục giả vờ đáng thương.

“Dù sao đi nữa, meo meo cũng muốn đi theo ngươi.” Nàng bĩu môi, gác hai chân lên đùi tiểu phôi đản như đang làm nũng.

Mau sờ đi.

meo meo cũng dùng ** để chăm sóc chân cả ngày đó, vừa thơm vừa mềm vừa trơn.

Từ Bắc Vọng cảm nhận được ánh mắt chờ mong của nàng ta, liền lấy tay gãi gãi lòng bàn chân trơn tuột.

“Ngứa!”

Miêu Khả Ái rụt chân lại một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện hai rặng mây đỏ chói. Nàng ta xấu hổ trốn lên giường, vùi cả cơ thể vào trong chăn.

Dục cự hoàn nghênh, trong sách nói như vậy đó.

Mau đến hôn meo meo đi, meo meo cũng muốn ăn kẹo mút.

Nhịp tim của thiếu nữ tăng nhanh một cách khó hiểu, nàng vừa chờ mong vừa căng thẳng, nhưng lại không nghe được tiếng bước chân đến gần.

Nàng cố tình cởi đôi tất trắng dài đến đầu gối ra, nhanh chóng vứt xuống thảm.

Từ Bắc Vọng mỉm cười đầy ẩn ý, con mèo ngốc nghếch này đúng là trưởng thành thật rồi, đã sắp thành một con mèo mẹ tình cảm rồi.

Nếu như vậy, hắn cũng xem như có chút thành tựu nhỉ?

Ngay sau đó, Từ Bắc Vọng hóa thành ngôi sao rực rỡ, lập tức rời khỏi cung điện.

“Oa!”

Miêu Khả Ái vươn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy uể oải ra khỏi chăn, hét lên: “Ngươi xấu lắm!”

Nỗi chờ mong của meo meo đều vô ích rồi.

Chương 634: Công tư bất phân (2)

Vô Cực Nhất đứng sừng sững trong một tầng mây hỗn độn tựa như tiên cảnh, đôi mắt mờ mịt hướng về hai người đứng cách đó mấy trượng.

Một người là nam nhân trung niên mặc áo xanh, đầu quấn khăn, chân đi giày ống tre; còn lại là một thân ảnh khô quắt mơ hồ, bị bao phủ bởi một khí tức kỳ lạ.

Đều là cường giả Đạo Quân!!

“Xảy ra chuyện ngoài ý muốn à?”

Một giọng nói dịu dàng tùy ý vang lên, nam tử áo trắng bình tĩnh đi đến.

Nam nhân áo xanh mỉm cười, bộ dạng lễ phép nhưng lại không mất đi phong thái cẩn thận: “Hai vị thiên kiêu truyền kỳ, không biết lão hủ có vinh hạnh gia nhập vào Phượng Khuyết hay không?”

Vô Cực Nhất im lặng không nói, coi như đồng ý.

Động Huyền Tôn là một tán tu nổi tiếng khắp chư thiên, sự có mặt của nhân vật danh tiếng như thế này đủ để chứng minh địa vị siêu nhiên của Phượng Khuyết trong vũ trụ. Thế lực của bọn họ có thể nhanh chóng bước vào hàng ngũ đạo thống hạng nhất, thậm chí là đỉnh cấp.

Còn về việc Đạo Quân khó có thể khống chế thì sao?

Buồn cười, ai dám nhảy nhót trước mặt Vô Cực Nhất hắn chứ? Đừng nói là Đạo Quân, cho dù là những người đứng đầu trong vũ trụ, hắn

cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều.

“Lão phu thật lòng muốn gia nhập Phượng Khuyết, nghe theo sự sai phái của hai vị.”

Biểu cảm của Động Huyền Tôn vô cùng trịnh trọng, dáng vẻ cực kỳ khiêm tốn.

Hắn ta đã đặt cược tương lai của mình cho hai vị thiên kiêu cái thế này, mong muốn có được công lao tòng long (hỗ trợ loài rồng), nhìn trộm cảnh giới vô thượng.

Đôi mắt Từ Bắc Vọng không hề có chút gợn sóng, bình tĩnh tự nhiên nói: “Cho phép!”

Phượng Khuyết có những vị Đạo Quân như thế này đến tọa trấn, sao hắn lại không cho vào được chứ?

Hắn cũng không hề quan tâm đến mối uy hiếp do sự chênh lệch tu vi, suy cho cùng, ưu thế duy nhất của hắn chính là sự chống lưng của Nhật Bất Lạc.

Những Đạo Quân vĩnh hằng bất diệt, tuổi thọ vô tận, nhưng trong mắt Thần tộc Hoàng Kim, bọn họ cũng chẳng khác gì đàn kiến hôi.

“Thái Sơ công tử, ngươi có thể bảo vệ ta hay không?”

Tiếng nói khàn khàn âm u truyền ra từ miệng của thân ảnh mơ hồ đáng sợ, hắn ta chỉ dám phản chiếu hư ảnh, chân thân thì đang trốn tránh tại một nơi không thể nói của vũ trụ.

“Tà Luân?”

Vô Cực Nhất không hề biến sắc, người này giao cho kẻ điên quyết định vậy.

Đây chính là phạm nhân truy nã cấp một của Thiên đình, hắn ta đã từng xúc phạm nghiêm trọng đến Nhật Bất Lạc.

“Bảo vệ.” Từ Bắc Vọng không chút do dự, thản nhiên nói: “Một ngày còn ở trong Phượng Khuyết, ta bảo đảm ngươi bình yên vô sự.”

Tà Luân một mực im lặng, vẫn có chút không chắc chắn, hắn chợt mong đợi hỏi: “Thái Sơ công tử có dám lấy đạo tâm ra thề không?”

Vừa dứt lời, biểu cảm của nam tử áo trắng tuấn tú lập tức trở nên lạnh lẽo, đôi mắt ngọc rực rỡ xuất hiện một tia rét lạnh: “Muốn ta

thề?"

"Kẻ giấu đầu lộ đuôi như ngươi cũng xứng?"

Chỉ trong giây lát, khí tức xung quanh Động Huyền Tôn đột nhiên trở nên nghiêm chị, từng đợt quy tắc hỗn độn lao về phía Tà Luân.

Đã là người trong Phượng Khuyết rồi, hắn nhất định phải bảo vệ quyền uy bất khả xâm phạm của áo bào trắng cấm kỵ!

"Ta bằng lòng gia nhập Phượng Khuyết, cầu xin hai vị thu lưu cho."

Tà Luân vội vàng nói.

Tư vị bị đuổi giết quá khó chấp nhận nổi, hóa thân cũng bị chôn vùi mấy lần, bây giờ cơ hội tẩy trắng ngàn năm có một đã xuất hiện, làm sao hắn có thể bỏ qua được chứ

Từ Bắc Vọng hờ hững liếc nhìn hắn: "Mặc kệ trước kia ngươi thế nào, sau này chỉ cần làm việc theo quy định, ta sẽ kêu chủ nhân Thiên Đình hủy bỏ lệnh truy nã."

Tà Luân được uống một viên thuốc an thần, bèn cung kính nói: "Cảm ơn Thái Sơ công tử."

Nếu đổi thành người khác, hắn nhất định vẫn sẽ nửa tin nửa ngờ, nhưng đây chính là sự tồn tại truyền kỳ tuyệt thế nhất từng xuất hiện từ thời đại Thần Thoại đến nay, chỉ năm chữ "áo bào trắng cấm kỵ" này thôi đã sở hữu được sức nặng khó có thể nói thành lời rồi!

"Các ngươi tạm thời sẽ làm hộ pháp, bây giờ lui xuống đi." Từ Bắc Vọng phất tay áo.

Hai Đạo Quân gật đầu, hóa thành làn khói vắt ngang qua hàng vạn dặm.

Khí tức hoàn toàn biến mất, Vô Cực Nhất triệu hồi quầng sáng màu tím đậm, ngăn cách tất cả mọi thứ.

"Liệu hai người đó là nằm vùng của Thần tộc hoàng kim hay không?" Vô Cực Nhất nghiêm túc nói.

Hai chữ "nằm vùng" làm đáy lòng Từ Bắc Vọng xuất hiện một chút gợn sóng, hắn cười khẽ phủ định: "Sẽ không, như vậy rất rõ ràng, nhưng Thần tộc hoàng kim nhất định sẽ sắp xếp không ít người đi vào, chúng ta phải để ý một ít đệ tử."

Hơi dừng lại một chút, hắn tùy ý nói: “Ta nhìn thấy một ít hạt giống tốt, bây giờ sẽ dẫn bọn hắn đến di tích vũ trụ để rèn luyện, nếu không mài dũa thì sao thành tài được?”

Gương mặt của Vô Cực Nhất đầy nghi ngờ, sau đó lại trở nên khó coi hẳn.

Cái Thái Sơ Bắc Vọng chó chết này, dùng việc công cho chuyện tư thôi mà cũng có thể nói đàng hoàng như thế!

Chương 635: Tấn kịch giết chóc sắp diễn ra (1)

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Phượng Khuyết đã chiêu mộ bốn tôn Đạo Quân, mười hai cường giả Chí Cao bất tử, năm mươi đại năng Tranh Độ, và…

Chín mươi vạn đệ tử!

Một khi tin tức này bị truyền ra, chư thiên vạn vực sẽ trải qua một cơn sóng to gió lớn đến mức khó có thể tưởng tượng nổi!

Mức độ tốc độ tăng trưởng như thế này quá khủng bố, Phượng Khuyết vừa mới thành lập được một năm rưỡi, vậy đã nằm trong hàng ngũ đạo thống cấp một, nếu có thêm cường giả tối cao vô thượng tọa trấn, thì sẽ trực tiếp trở thành thế lực đứng đầu.

Áo bào trắng cấm kỵ có sức hấp dẫn không gì sánh kịp, có thể sáng lập nên một tổ chức sát thủ cường đại trong một thời gian ngắn!

Một cái búng tay của hắn có thể tạo ra mưa máu vô biên!

Sinh linh trong chư thiên vô cùng e dè, đồng thời cũng không dám trêu chọc lung tung, ai nấy đều e sợ tên của mình xuất hiện trong bảng nhiệm vụ của Phượng Khuyết.

……

……

Trong d tích vũ trụ được bao phủ trong mây khói lượn lờ và tử khí nồng đậm, những thác nước lớn trắng xóa không ngừng đổ xuống, năng lượng tai ương đan xen với màn sương mù hỗn độn.

“Các ngươi nói xem, lệnh bài rốt này cuộc đang đại biểu cho đạo pháp cấm kỵ khó diễn tả nào?”

Một đám đệ tử có thiên phú siêu việt của Phượng Khuyết đang đi lại trong di tích, thỉnh thoảng lại thì thầm bàn luận với nhau.

Điều khiến bọn họ cảm thấy hoang mang nhất chính là nguồn gốc của lệnh bài chí cao vô thượng ở trong tay.

Toàn thân lượn lờ ánh sao, mặt sau còn chạm khắc một bóng lưng thánh khiết, chứng minh địa vị độc nhất vô nhị của Thái Sơ tôn thượng trong Phượng Khuyết!

Nhưng mặt trước chỉ hình vẽ một cái bàn ăn, treo cái ghế, cùng với ao nước cuồn cuộn.

Bức tranh này rốt cuộc đại biểu cho cái gì?

Chẳng lẽ phải hiểu thấu những bức vẽ này, thì mới có thể lĩnh ngộ đạo pháp thần bí?

“Thái Sơ tôn thượng sở hữu pháp lực vô biên, uy thế thống trị vũ trụ, không gì là không làm được, cho nên chúng ta không nên phỏng đoán lung tung.”

Một người nghiêm túc nói.

“Đó hẳn là một cơ duyên tuyệt thế, chúng ta tạm thời chưa có vận may này.”

Một vài đệ tử có chút ủ dột, sau đó chợt hưng phấn hẳn lên: “Chỉ cần chúng ta thể hiện tốt trong khu di tích, nhất định sẽ giành được sự ưu ái của Thái Sơ tôn thượng.”

“Đúng vậy.”

Đồng bọn phụ họa nói, “Bài khảo nghiệm tàn khốc như vậy chỉ để sàng lọc ra một đám phế vật, những người nổi bật nhất định sẽ được trọng dụng!”

Đôi mắt của đám đệ tử lấp loé ánh sáng, cực kỳ quyết tâm thay đổi thay đổi vận mệnh ngay tại di tích vũ trụ.

Dưới bầu trời đầy sao vô tận ở bên ngoài, tại vành đai tiểu hành tinh lộng lẫy không bến bờ.

“Tiểu phôi đản, đến khi nào ngươi mới chịu ngủ cùng meo meo …”

Mỹ thiếu nữ bày ra bộ dáng chán nản thất vọng, nàng nắm lấy góc váy rồi ngập ngừng nói: “Meo meo nghĩ đến việc này suốt một ngày, nghĩ đến mức đái dầm…”

Nàng ta vội vàng đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt bao phủ trong hơi nước mông lung.

Mất mặt quá đi!

Meo meo quá đần, không biết giữ mồm giữ miệng gì cả.

Từ Bắc Vọng đang ngồi tĩnh toạ trong tinh đấu, nghe nói như vậy thì chậm rãi mở mắt: “Ngươi đái dầm?”

“Không có!”

Miêu Khả Ái lớn tiếng ngụy biện: “Không có, không có, không có.”

Nàng ta lớn tiếng ngụy biện nói ba lần, nhưng có lẽ chính mình cũng không tin.

“Ta không ngờ ngươi lại đái dầm.”

Ánh mắt Từ Bắc Vọng loé lên một tia trêu chọc, nhìn chằm chằm vào mỹ thiếu nữ.

“Xuỵt!”

Miêu Khả Ái da mặt mỏng, thẹn thùng đến mức mang tai óng ánh đều đỏ rực, nàng vội vàng bày ra ánh mắt năn nỉ, ra hiệu tiểu phôi đản phải giữ bí mật.

“Trưởng thành rồi.”

Từ Bắc Vọng lặng lẽ cảm khái một tiếng, con mèo ngu xuẩn rốt cuộc cũng mộng xuân rồi.

“Meo meo rất mất mặt nha.”

Sắc mặt của Miêu Khả Ái có chút túng quẫn, nàng mơ hồ không rõ, vì sao meo meo lại đái dầm kia chứ?

Tình huống của nàng giống hệt với đại phôi đản, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, meo meo không có ý định tiếp tục chế giễu người khác nữa.

“Van xin ngươi, ngàn vạn lần phải giữ bí mật!”

Miêu Khả Ái lộc cộc chạy tới, túm lấy cánh tay của Từ Bắc Vọng không chịu buông ra, nũng na nũng nịu tỏ vẻ dễ thương, suýt chút nữa còn lăn lộn ăn vạ.

“Không nói.”

Từ Bắc Vọng tức giận đẩy nàng ra.

Miêu Khả Ái cúi đầu, dường như vẫn còn đang oán giận, tủi thân nói: “Đều tại ngươi, vừa không chịu ngủ với meo meo, thậm chí cũng không đồng ý hôn môi.”

“Ngươi có phải chán ghét meo meo không? Nhưng meo meo xinh đẹp đến như vậy kia mà?”

Nàng ta uỷ khuất một hồi, sau đó đi đến một góc hẻo lánh rồi lấy ra một đống đồ ăn vặt, ra sức nhét thức ăn vào miệng để trả thù chính mình!

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm vào đỉnh núi nhọn nhọn ở trên làn váy màu hồng phấn, trong lòng có hơi mất mát…

Thật lòng mà nói, con mèo ngu xuẩn này rất có phong phạm thiếu nữ, vừa thuần khiết mà lại quyến rũ, hơn nữa còn đeo tất chân đến đầu gối mà lắc lư cả ngày, khiến cho mị lực của nàng càng tăng thêm

gấp bội.

Hắn sở dĩ coi như không thấy là vì e sợ bản thân không kiềm chế được, nếu ôm ngủ sẽ khó tránh khỏi làm ra bước tiếp theo.

Đã nhiều năm trôi qua, nhưng nương nương ở bên kia vẫn chưa chủ động liên hệ, biểu lộ ý chí thà chấp nhận chiến tranh lạnh cũng không muốn cúi đầu.

Từ Bắc Vọng không để ý lắm, nhưng một khi Miêu Khả Ái không còn nguyên âm, vậy thì nương nương nhất định cuồng loạn, thi triển mọi thủ đoạn trả thù để con mèo ngu xuẩn này.

Chương 636: Tấn kịch giết chóc sắp diễn ra (2)

Từ Bắc Vọng vứt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn, nhàn nhã đi dạo trên tinh không, sử dụng bản nguyên tinh thể để cảm nhận tình hình bên trong di tích.

Lần này, hắn lại tìm ra ba ngàn chuột tầm bảo, ngưỡng cửa của Phượng Khuyết vô cùng cao, chỉ những tu sĩ có thiên phú thượng thừa mới có tư cách nhập môn.

Mà việc tìm kiếm một số con chuột tầm bảo trong nhóm đệ tử thiên phú dị bẩm này quả thực rất dễ dàng.

Nhưng vào lúc này.

Toàn bộ vũ trụ phát ra tiếng vang ầm ầm, dấu vết đại đạo lần lượt bị phá hủy, màn sương mù hỗn độn trong khu vực hàng ngàn năm ánh sáng bị đánh tan, thanh âm đại đạo tế tự tựa như tiếng thét bi thương, phảng phất kỷ nguyên trường hà chuẩn bị giáng lâm.

Từ Bắc Vọng nheo nheo mắt, tất cả các sự tồn tại vô thượng của Thần tộc Hoàng Kim lần lượt hy sinh tính mạng để khởi động Phong Đế Thiên Khê một lần nữa!!

Trong nháy mắt, dị tượng vô biên vô tận lan tràn khắp bốn phương tám hướng trong vũ trụ, tất cả Thần Thú Hoang Cổ là tốp đầu tiên tiến tới nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

“Tên điên Thái Sơ, ta mà ra ngoài nhất định sẽ trảm ngươi!”

Một đồng tử có mái tóc đen suôn dài như thác nước đang xõa tung ở hai đầu vai đang đứng sừng sững bên trong dị tượng, toàn thân toát ra sự uy nghiêm của người ngồi trên địa vị cao trong một thời gian dài.

Câu nói "Thái Sơ Bắc Vọng ta một tay che trời" đã khiến cho đồng tử này cảm thấy rất khuất nhục, huống chi Bắc Cực Thú Liệp đã sớm muốn trấn sát hắn ta từ lâu.

Trong lúc nhất thời, các tộc nhân trong Thần tộc Hoàng Kim nhao nhao chạy đến, vòng xoáy đại đạo kinh khủng sụp đổ tại biên giới vũ trụ.

Từng người sống lại đều biểu lộ ánh mắt uy nghiêm, nhìn chằm chằm thân ảnh thánh khiết đang ngưng tụ thần lực tinh đấu.

Cứ chờ mà xem!

Cái ngày mà chúng ta đúc thành Cổ Chi Đại Đế, chính là thời khắc tên điên Thái Sơ phải bỏ mạng!

Bọn họ đã từng huy hoàng bất hủ đến nhường nào, tạo nên vô số truyền kỳ trong sách sử vũ trụ, cho dù phải sống lại một đời thì cũng không cho phép hậu bối nhảy nhót trước mặt mình! !

Một vòng Đại Nhật huy hoàng vắt ngang bầu trời đầy sao, rất nhiều lão quái vật tóc vàng quan sát nam tử áo trắng tuấn mỹ.

Phượng Khuyết khơi ra thanh thế hạo đãng, đương nhiên đã khiến cho Nhật Bất Lạc cũng không kìm được cơn tức giận.

Nhưng nghĩ về thiên phú kinh khủng của tên điên Thái Sơ, các lão tổ tông vẫn tiếp tục bao dung cho hắn!

Tất cả chỉ vì Tinh Không Bỉ Ngạn!

Cuộc tranh đấu ở nơi đó không chỉ ảnh hưởng đến kết cục hưng thịnh và suy tàn của kỷ nguyên, thậm chí có thể chi phối tương lai của cả vũ trụ, mà những màn chém giết lẫn nhau giữa những người sống lại cũng kém gì một đại kiếp nạn hắc ám!

Một khi tên điên Thái Sơ không thể đổ bộ Tinh Không Bỉ Ngạn, giá trị của hắn sẽ suy giảm đi rất nhiều, Nhật Bất Lạc nhất định tiêu diệt cái gọi là tổ chức sát thủ kia, ngay cả tro tàn cũng không muốn giữ lại.

Cho nên, đó là ngựa chết hay là lừa chết, chẳng mấy chốc sẽ lộ rõ hư

thực!

Chỉ trong chốc lát, các tộc nhân trong Thần tộc Hoàng Kim biến mất trong mảnh tinh không, bay nhanh về phía Phong Đế Thiên Khê.

Từ Bắc Vọng không hề bận tâm, thần thái bình tĩnh đến mức đáng sợ, dường như những ánh mắt sắc bén kia không thể tác động đến hắn.

“Tấn kịch giết chóc sắp được khai mạc.”

Hắn ta cười khẽ một tiếng.

Nói không có áp lực là giả, một khi những người sống lại đó đúc thành tu vi Cổ Đế, bọn họ nhất định sẽ nhanh chóng thăng lên Đại Đế trung phẩm, thậm chí là cao phẩm.

Đây cũng là ưu thế của việc trùng sinh.

Trong trường hợp tu vi ngang hàng, muốn đánh bại kẻ thù cũng như hổ rình mồi, hắn nhất định cần phải đề cao chiến lực.

“Con mèo ngu xuẩn, ngươi hãy truyền tin cho nhạc mẫu, bảo bà ta chuẩn bị đi đến Vô Tẫn Táng Thổ.”

Hắn thi triển một tia ánh sao, chỉ về phía hành tinh có Miêu Khả Ái đang ngồi liếm ngón tay.

“Ồ.”

Miêu Khả Ái buông đồ ăn xuống, lấy ngọc giản ra.

Từ Bắc Vọng suy tư một lát, liên hệ với ba chuột tầm bảo trọng yếu nhất.

Hắn tiến vào táng thổ, một là giúp nhạc mẫu đúc thành một Đại Đế hoàn mỹ, hai cũng là quan trọng nhất, là muốn tiếp tục luyện hóa táng khí.

Mặc dù táng thổ không thể sánh bằng một phần một vạn của táng trì trong thôn Lê, nhưng trong thời gian chờ đợi ba bốn mươi năm, hắn cũng nên tranh thủ thời gian để bồi đắp táng khí, tu vi chắc chắn sẽ tiến bộ rõ ràng.

…..

……

Tại một tiểu hành tinh tỏa ra ánh sáng lộng lẫy đang lơ lửng chìm nổi trong bầu trời đầy sao, nam tử áo trắng không vướng bụi trần đang đứng sừng sững ở nơi đó, hắn ta chắp hai tay sau lưng, chăm chú quan sát ba thiếu niên trẻ tuổi.

“Tham kiến tôn thượng!”

Lý Thần cùng Triệu Hạo đều là người vừa mới đến từ di tích vũ trụ, toàn thân thương tích chằng chịt, cạn kiệt tinh thần chiến đấu. Bọn hắn chắc chắn đã bị khí tức tai ương xâm nhận, nhưng vẫn may mắn sóng sót mà trở về đây.

Vị nam tử còn lại mang khuôn mặt nghiêm nghị, thần sắc vô cùng bình tĩnh, phảng phất khí phách của một thiên kiêu đứng đầu, đó chính là Sở Tiêu Diệp.

Từ Bắc Vọng không biểu lộ cảm xúc gì, trầm giọng nói: “Ba người các ngươi đều có thiên phú nổi bật, phẩm hạnh tốt đẹp, chỉ cần nguyện ý theo sát bản tôn, nhất định sẽ có một tương lai tươi sáng!”

Đáy mắt của cả ba người đều lộ ra một tia vui mừng, sức nặng của câu nói này rất lớn, áo bào trắng cấm kỵ dường như đang ý định thu nhận bọn họ làm tâm phúc của mình.

“Chúng ta thề chết trung thành với tôn thượng!”

Thanh âm chắc chắn như đinh chém sắt vang vọng trong khoảng không, trong đôi mắt của ba người bọn họ tràn ngập vẻ kính sợ và sùng bái.

Thái Sơ tôn thượng chính là đấng Chí Tôn giữa vũ trụ, thân ảnh của hắn không nhiễm bụi trần, vĩnh viễn được bao phủ trong hào quang rạng rỡ. Nếu có thể nhận được ưu ái của người này, bọn họ có chết cũng không còn tiếc nuối.

Chương 637: Cuộc tranh đấu vị trí Thánh tử, ngươi đi theo ta làm gì? (1)

Từ Bắc Vọng hững hờ đánh giá ba con chuột tầm bảo, sau đó tùy ý nói: “Các ngươi tiếp tục thăm dò trong di tích trong vòng bốn mươi năm tiếp theo, ai tìm được nhiều Minh vật nhất thì người đó chính là

Thánh tử Phượng Khuyết.”

Hắn ta vừa dứt lời, ba người còn lại đều không nhịn được run rẩy kịch liệt, trái tim như muốn vỡ ra trăm mảnh.

Trong nháy mắt, bọn họ còn hoài nghi thính lực của mình có vấn đề.

Thánh tử Phượng Khuyết!

Địa vị này có sức ảnh hưởng lớn đến mức nào?

Chưởng môn tương lai của Phượng Khuyết!

Tuyệt đối có thể nghiền nát tộc nhân của Thần tộc Hoàng Kim!

Coi như chỉ là một linh vật, bọn họ vẫn có thể hưởng thụ kính ngưỡng sùng bái của hàng vạn sinh linh!

“Dốc hết toàn lực, tìm kiếm Minh vật.”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng tỏa ra ánh sáng sắc lạnh.

Hắn đang cần rất nhiều Vương Hoa Bỉ Ngạn, cho nên chỉ có thể đặt hi vọng vào ba con chuột tầm bảo này.

Tuy khí vận của chuột tầm bảo không bằng phôi thai thiên đạo, nhưng vẫn cso thể tạo nên chấn động rất lớn, gần như đạt đến hạn mức tối đa.

Đặt một phép so sánh khí vận với tiền lương.

Tiền lương phổ biến của phôi thai thiên đạo là mười vạn, biến động rất ít, vô cùng ổn định.

Tiền lương của ba chuột tầm bảo là bốn vạn, thời điểm thấp nhất chỉ có hai vạn, nhưng thời điểm cao nhất có thể đạt tới hai mươi vạn, thậm chí là năm mươi vạn!

Từ Bắc Vọng đang cược bọn họ có thể bộc phát tiềm năng, đạt đến đỉnh cao nhất trong kim tự tháp khí vận.

“Chúng ta nhất định không cô phụ kì vọng của tôn thượng!”

Sở Tiêu Diệp là người lấy lại tinh thần sớm nhất, nơi sâu nhất trong đôi mắt hiện lên sát khí cuồng loạn.

Giết chết hai người kia, hắn sẽ là người duy nhất.

“Kẻ nào dám đấu đá nội bộ, đừng trách ta vô tình!”

Một âm thanh trầm thấp lạnh lùng đột nhiên vang lên, ánh mắt của Từ Bắc Vọng không biết cố tình hay vô ý mà rơi xuống người Sở Tiêu Diệp.

Sở Tiêu Diệp không rét mà run, lập tức loại bỏ tâm tư không nên có ra khỏi đầu.

Đôi mắt nam tử áo trắng vẫn không một chút gợn sóng, lấy ra ba ngôi sao nhỏ từ bên trong tay áo, sau đó diễn hoá thành ba món Đạo khí nằm trong tốp đầu của Chư Thiên Khí Vận Phổ!

“Ta tạm thời cho các ngươi mượn những thứ này, phòng ngừa nguy cơ bỏ mạng trong di tích.”

Nói xong, Từ Bắc Vọng lạnh lùng nhìn xuống ba chuột tầm bảo đang đứng bên dưới.

Bởi vì sắp lao vào tấn kịch chém giết đầm đìa máu tanh, hắn chỉ có hai con đường tắt để gia tăng chiến lực, một là ngưng luyện táng khí tại Vô Tẫn Táng Thổ, hai là tích luỹ rất nhiều Bỉ Ngạn Vương Hoa.

Mà hắn không thể tự mình moi móc lục soát Minh vật, đành phải bỏ ra chút lợi ích để thu hoạch thành phẩm cần thiết. Xét theo khí vận của ba con chuột tầm bảo này, nếu bọn hắn có thêm Đạo khí hàng đầu trong tay, cơ hội sống sót sẽ tăng lên chút đỉnh.

“Cảm tạ tôn thượng!”

Ba người lập tức quỳ phục giữa tinh không, một mực cung kính tiếp nhận Đạo khí mà bản thân hằng mơ ước.

Có nó, mình nhất định sẽ không để cho tôn thượng thất vọng!

“Lập tức lên đường.”

Nam tử áo trắng lơ lửng trên không trung, sau đó thoắt ẩn thoắt hiện rồi biến mất vào trong ánh sao vô tận.

Ba người hít sâu một hơi, khôi phục tinh thần từ cảm giác vui sướng, ánh mắt người nào người nấy cũng hừng hực ý chí tranh đấu, sau đó lập tức hóa thành làn khói hồng tím rồi lao nhanh về nơi sâu thẳm trong bầu trời đầy sao, giành giật từng giây từng phút để đi tới di tích vũ trụ.

Vị trí Thánh tử, tình thế bắt buộc!!!

“Ôi, ngươi không phải đã nói cho meo meo làm Thánh nữ sao?”

Miêu Khả Ái lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, khoé miệng vểnh lên cao.

“Vậy ngươi cũng muốn xông vào di tích vũ trụ?”

Từ Bắc Vọng nhìn nó chằm chằm.

“Không … Không đi.”

Ánh mắt Miêu Khả Ái tràn ngập khiếp sợ, kiên cường nói: “Meo meo chỉ muốn làm Thánh nữ độc nhất vô thị, không thể chấp nhận kẻ khác làm Thánh tử!”

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, ngồi xếp bằng trong năng lượng tinh đấu để tiếp tục tĩnh tu.

Minh vật của ai thu hoạch có giá trị hơn, còn không phải do hắn định đoạt sao?

Đến lúc đó, hắn sẽ công bố cả ba con chuột tầm bảo ngang tài ngang sức, đều được xếp vào danh sách hạt giống của Phượng Khuyết, để bọn họ tiếp tục mang lại nhiều lợi ích lớn hơn cho hắn.

Mặc dù hành vi có hơi mất liêm sỉ, nhưng nếu không có hắn ta, ba con chuột tầm bảo kém cỏi đó há sẽ có được ngày hôm nay sao?

Vài ngày sau, một bức tranh mông lung tơi tả bay tới, một cô bé mặc váy đỏ nhạt đứng vững vàng ở bên trên, mái tóc đen nhu thuận được xõa ra, toàn thân phát ra mùi hương kì lạ.

“Dì à!”

Miêu Khả Ái tung tăng chạy đến, mỗi bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển giống như hồ điệp bay lượn.

Nó vô cùng vui vẻ khi nhìn thấy Hoàng Như Thị, đôi mắt to tròn hoá thành hai mảnh trăng lưỡi liềm.

Cô bé khẽ nhéo khuôn mặt ngu ngốc của mèo ngốc rồi cười khẽ một tiếng, khuôn mặt phảng phất nét tươi đẹp của hoa đào mùa xuân.

“Nhạc mẫu, đi thôi.”

Từ Bắc Vọng bước ra khỏi tiểu hành tinh rực rỡ.

Đáy mắt của Hoàng Như Thị loé lên vài tia phức tạp không nói nên

lời, thần sắc cũng trở nên vi diệu, bà đương nhiên đã biết câu chuyện giận dỗi của cặp vợ chồng này.

Nhưng lúc này không nên nhắc tới chuyện buồn, bà đành phải dứt bỏ tình thân, chắn chắc sẽ đứng về phía Tiểu Vọng.

“Làm phiền Tiểu Vọng … ”

Hoàng Như Thị mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt trong trẻo mê người, làn da trắng nõn như gốm sứ, khó trách Hoàng Như Thị được gọi là người đẹp nhất của kỷ nguyên thời đại trước kia.

Từ Bắc Vọng cũng không nhìn ngắm quá lâu, hắn hóa thành sao chổi rồi bay vào không trung.

Chương 638: Cuộc tranh đấu vị trí Thánh tử, ngươi đi theo ta làm gì? (2)

Trong thế giới hư vô.

Tại đạo đài Hoang Cổ tráng lệ không gì sánh được, trên đó được chạm trổ vô số ấn ký, màn sương mù hỗn độn của thời đại lượn lờ bốc hơi ở xung quanh.

Bốn vị Đạo Quân của Thất Quan Vương đang thi triển đạo pháp, khai mở một con đường dẫn với Vô Tẫn Táng Thổ.

“Tiểu phôi đản, meo meo còn chưa mang đủ đồ ăn vặt.”

Miêu Khả Ái vừa nói vừa vươn ra cổ trắng đang đeo dây chuyền.

Nếu ở chung một chỗ với tiểu phôi đản suốt mấy chục năm này, hắn chắc chắn sẽ chịu ngủ cùng với meo meo nhỉ?

Nàng ta chưa mơ mộng được bao lâu, một thân ảnh váy tím cao quý trang nhã từ phía xa đi về nơi này.

Miêu Khả Ái đang nhe nanh trợn mắt, lập tức cúi đầu dậm chân, trong lòng không biết đã nguyền rủa người này biết bao nhiêu lần!

Đại phôi đản thối tha!

Ngươi còn dám theo đuôi!

Đệ Ngũ Cẩm Sương lẳng lặng bước vào đạo đài, váy áo phất phơ giữa không trung, ánh mắt uyển chuyển nhìn chằm chằm nam tử áo trắng.

Hoàng Như Thị nhếch môi, muốn cười lại không dám cười, quay đầu nhìn về phía xa xăm.

“Ngươi đi theo ta làm gì?”

Từ Bắc Vọng bày ra bộ dáng vô cùng bình tĩnh, ngữ điệu vô cùng tự nhiên.

“Các nàng đều có thể đi cùng ngươi, tại sao bản cung lại không được?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ chau mày, dùng đôi mắt xanh biếc sâu thẳm mà nhìn thẳng vào hắn ta.

Từ Bắc Vọng làm như không thấy, bắt đầu thi triển táng nguyên bên trong cơ thể, chậm rãi luyện hóa rồi đổ xuống đất, tạo thành một đám khói đen.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng không cảm thấy xấu hổ, bước chân ưu nhã tiến đến bên cạnh chó săn đang thi pháp.

Một lát sau, Đạo Quân của Thất Quan Vương gầm thét thật to, thế giới hư vô như muốn sụp đổ, vô số luồng khí tức đen tối kinh khủng bay ra, tựa như hàng vạn tinh vực trên bầu trời đột nhiên rơi xuống để phá hủy hết thảy.

Một con đường tối tăm hiện ra, nam tử áo trắng hóa thành ngôi sao sáng chói rồi điềm nhiên tiến vào.

Ba người Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng trong cuộn tranh chưa hoàn chỉnh đi theo sát phía sau.

...

...

Táng thổ mênh mông vô tận, sương mù đen kịt bao trùm, cát bụi cuồn cuộn từng cơn.

Nơi nay còn cô quạnh hơn cả Luyện Ngục, ngay cả mặt đất cũng là một màu đen vô cùng vô tận.

Tiếng gió gào thét bên tai giống như hai tấm sát đang cọ vào nhau, tạo nên thanh âm sắc nhọn chói tai.

Trái tim của Hoàng Như Thị đập thình thịch liên hồi vì sợ hãi, linh hồn của bà tựa như lá cây mỏng manh, trôi lơ lửng theo chiều gió thổi.

Dần dần, bà ta cảm thấy từng tấc lý trí của mình trở nên thối rữa, biểu cảm dần dần vặn vẹo.

Từ Bắc Vọng vẫn nhàn nhã bước đi, tự nhiên nói ra: "Nắm tay ta."

Miêu Khả Ái sợ đến nỗi cả cơ thể run lẩy bẩy, meo meo đã từng ngất xỉu suýt chết tại nơi này, đành vội vàng nắm lấy lòng bàn tay của tiểu phôi đản.

Hoàng Như Thị cũng không bận tâm kiêng kị, ngón tay xanh nhạt nắm lấy góc áo của con rể, tinh thần lập tức trở nên thông suốt, cảm xúc thăng trầm chậm rãi bình ổn trở lại.

Nam tử áo trắng hai tay dắt theo hai tiểu loli, hành tẩu khắp táng thổ mênh mông vô tận.

"Tại sao lại nắm?"

Đồng tử Đệ Ngũ Cẩm Sương loé lên một tia cảnh giác, giọng điệu cũng trở nên lạnh lẽo vì tức giận.

Tiện nhân phát ra ánh sao trải dài một trăm trượng, khí phách ăn mòn như thủy ngân đổ xuống mặt đất không hề thấm vào dù chỉ một tấc.

Hoàng Như Thị nhận ra điều đó, nhanh chóng buông tay con rể ra rồi lập tức né tránh xa khu vực thuốc nổ, duy trì khoảng cách chín mươi trượng với con rể.

"Miêu Khả Ái, ngươi đang muốn gây hấn với bản cung sao?"

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng nói, khuôn mặt hoàn mỹ lộ ra vẻ uy hiếp đáng sợ đến cực hạn.

Thiếu nữ váy đỏ sợ muốn vỡ mật, ngay lập tức thu tay lại.

Bởi vì meo meo luyện hoá đồng phiến, đại phôi đản đã sớm ghi hận

trong lòng, meo meo không thể bị nàng nắm thóp một lần nữa.

“Meo meo phải cố gắng tu luyện … ”

Miêu Khả Ái tìm được một lí do sứt sẹo, sau đó hóp lưng lại như mèo rồi cẩn thận từng li từng tí chạy đến nơi cách đó chín mươi trượng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo, ánh mắt hiện lên vẻ thích thú.

“Các ngươi dùng táng khí để ma luyện thành thân thể Đại Đế, nếu có gì không ổn thì lập tức gọi ta.”

Từ Bắc Vọng giao phó xong xuôi, lập tức lấy ra một mô hình cung điện nhỏ rồi bước vào trong đó.

Vô Tẫn Táng Thổ không gây ảnh hưởng gì tới ý thức của hắn, hắn có thể tùy ý dò xét từng ngóc ngách trong khu vực vô tận này.

Không sai, Từ Bắc Vọng còn ấp ủ một mục đích khác trong chuyến đi lần này.

Vô Tẫn Táng Thổ này quá mức quỷ dị, người đời trước khai mở con đường này vì lí do gì?

Hắn từng nán lại mấy chục năm trong thôn Lê của táng thổ, những người trong thôn đều là tử linh, nhưng bọn họ chắc chắn đều đến từ một phương vũ trụ khác.

Bởi vậy, Từ Bắc Vọng ngầm suy đoán trong lòng.

Chẳng lẽ, Vô Tẫn Táng Thổ đang ẩn giấu một không gian kết nối các vũ trụ khác nhau?

Cũng không phải không có khả năng này, hắn chuẩn bị điều tra những nơi có táng khí nồng đậm nhất và táng khí mỏng manh nhất.

“Đang nghĩ gì thế?”

Nữ tử váy tím lười biếng tựa vào cửa cung điện, đôi mắt cất chứa phong tình vạn chủng cùng phấn khích.

Từ Bắc Vọng không muốn để ý tới nàng, chỉ chăm chú thăm dò từng khu vực trong Vô Tẫn Táng Thổ.

“Ngươi vẫn còn giận dỗi bản cung?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bước tới.

Nàng khẽ nheo đôi mắt phượng, đặt bàn chân trắng nõn óng ánh lên bụng dưới của hắn, ngón chân phấn nộn vuốt ve theo tiết tấu.

“Đệ Ngũ Cẩm Sương, xin hãy tự trọng.”

Từ Bắc Vọng gạt chân ra, thanh âm bình thản không ẩn chứa bất kỳ tình cảm nào.

Đệ Ngũ Cẩm Sương sững sờ một chút, đáy mắt sâu thẳm hiện lên vẻ lo sợ không yên, nàng suy nghĩ một lát rồi lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn: “Ngươi rất muốn bản cung hèn mọn cầu xin ngươi phải không? Không bao giờ xảy ra chuyện này.”

Từ Bắc Vọng bình tính đối mặt với nàng, không chút cảm xúc nói: “Ta chỉ hi vọng ngươi chịu thay đổi, chỉ thế thôi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp mắt một cái, ngữ điệu tự xem thường bản thân: “Thế giới của bản cung rất đơn giản, cũng chỉ có một người là ngươi. Nhưng nếu ngươi muốn bản cung phải hiền dịu ngoan ngoãn, bản cung không làm được.”

Đây là lần đầu tiên trong đời mà nàng thổ lộ tình cảm của mình, nhưng cũng không có cảm giác xấu hổ như trong tưởng tượng, chỉ có một chút khẩn trương lo lắng.

Từ Bắc Vọng lặng im một lúc lâu, sau đó thản nhiên nói: “Ta chỉ mong nàng hạn chế dục vọng khống chế mãnh liệt này lại.”

Bầu không khí trong cung điện trở nên lạnh lẽo.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng bác bỏ: “Không có khả năng, nếu có người đó chắn chắn không phải Đệ Ngũ Cẩm Sương!”

Chương 639: Trận chiến kinh khủng đến cực điểm, rung động toàn bộ giới Khởi Nguyên (1)

Tan rã trong không vui.

Từ Bắc Vọng cũng rất bực bội trong lòng, bản thân hắn rất yêu nương nương, trên ý nghĩa nào đó, tình cảm này còn siêu việt hơn cả

ranh giới sinh tử.

Nhưng hắn cũng không thể chịu đựng nổi dục vọng khống chế và chiếm hữu bất thường này.

Quan trọng hơn nếu, dục vọng khống chế của nàng không chỉ không giảm đi theo thời gian, mà ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ.

Vì không giải quyết triệt để vấn đề này, Từ Bắc Vọng chỉ có thể lựa chọn cách thức bạo lực lạnh.

Trong vùng đất u tối cô quạnh vô biên không có điểm cuối, từng đốm sáng lộng lẫy bay phất phơ trong gió.

Táng thổ lại quá mức rộng lớn, tương đương với mấy tinh cầu gộp lại, nếu tự đi tìm mỗi một góc thì thật sự là không thực tế…

Nhưng Từ Bắc Vọng sở hữu Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, mỗi một ánh sao đều chứa đựng ý thức của hắn, công tác điều tra dễ dàng hơn nhiều.

Hắn đứng sừng sững trong cung điện, toàn thân đắm chìm trong màn sương mù đen kịt, bản nguyên táng khí trào ra từ đường thẳng giữa trán, từ từ từng bước xâm chiếm và luyện hoá sương mù tinh khiết.

Tại khu vực cách đó chín mươi trượng, Miêu Khả Ái run rẩy lẩy bẩy, nhanh chóng nhắm mắt lại, giả vờ nhìn không thấy đại phôi đản đang đi đến.

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc nàng, phong thái tựa như một gốc tuyết liên màu tím, yên lặng mà băng giá.

“Meo meo sai rồi, meo moe trả lại phiến đồng cho ngươi nha.”

Miêu Khả Ái bắt đầu hốt hoảng, lập tức nhận sai như trước đây.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đi đến chỗ của nàng, đôi mắt ngọc bích không chớp lấy một cái, sử dụng thủ đoạn truyền âm: “Mấy năm nay, hắn có nhớ đến ta không?”

Ơ? Miêu Khả Ái ngẩn người, không ngờ meo meo lại tránh được một kiếp.

“Nhớ chứ, nhớ ngươi đến phát điên luôn á.”

Nàng bắt đầu chơi trò khôn vặt, mềm mại nói.

“Chắc chắn?” Đệ Ngũ Cẩm Sương nghi ngờ.

“Meo meo thề!” Miêu Khả Ái giơ hai ngón tay lên, thề son sắt: “Nếu nói dối, sau này meo meo sẽ tè dầm.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn nàng với ánh mắt lạnh lẽo, sau đó khẽ gật đầu: “Tha cho ngươi.”

Miêu Khả Ái quan sát sắc mặt của nàng, sau khi xác định đại phôi đản thật sự không “ghi hận trong lòng”, nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Hình như, đại phôi đản thật sự dịu dàng hơn một chút rồi.

Đáng tiếc, nàng dịu dàng với meo meo thì có ích gì, phải dịu dàng với tiểu phôi đản mới được cơ.

“Cẩm Sương, ngươi hãy nghĩ đến hai mươi năm gian khổ của Tiểu Vọng ở Táng thổ đi.”

Hoàng Như Thị đi đến, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ngửa lên, đôi mắt trong suốt ẩn chứa làn sóng đung đưa.

Trước kia, bà căn bản không cảm nhận bất cứ điều gì, nhưng đến khi tự mình đi đến Táng thổ, bà mới có thể trải nghiệm nỗi đau đớn xé rách linh hồn này.

Đệ Ngũ Cẩm Sương im lặng hồi lâu, sự mê luyến của nàng đối với chó săn đã khắc sâu vào bên trong xương máu rồi.

Vốn dĩ không thể thay đổi được.

Hơn nữa, nàng cũng không thể xác định, một “Đệ Ngũ Cẩm Sương sau khi thay đổi” còn khiến chó săn mê muội được nữa hay không.

Nhưng vào lúc này.

“Mẹ vợ, mèo ngốc, đi theo ta.”

Nam tử áo trắng bước ra khỏi cung điện, bay thẳng về phía đông nam của Vô Tẫn Táng Thổ.

Bởi vì khạm vi an toàn chỉ bao gồm một trăm trượng, Hoàng Như Thị và Miêu Khả Ái không dám dây dưa, nhanh chóng đi theo.

“Tiện nhân!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ mở đôi môi đỏ mọng, hóa thành ánh sáng màu tím phóng qua hai người rồi sóng vai với chó săn.

Sau khi hoành không ước chừng ba ngày ba đêm ở Táng thổ, bọn hắn đến một khu vực mà khắp chốn đều là màu vàng.

Táng khí ở nơi này vô cùng mỏng manh, lại còn có một chút sương mù hỗn độn ẩn chứa sức mạnh thôn phệ vĩ ngạn không gì sánh kịp.

“Ta nghi ngờ nơi này có trung điểm của vũ trụ.”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng vô cùng nghiêm túc, hai Đạo khí hàng đầu đang trôi nổi ở bên ngoài cơ thể hắn chính là Cấm Đạo Hoàng và Cửu Thiên Không Kì.

“Đồng loạt ra tay, dùng hết sức đối phó.”

Theo tin tức điều tra của ý thức, hắn không thể chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân để phá vỡ nơi này được.

Trung điểm của vũ trụ?

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo mắt hoài nghi, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều.

Toàn bộ khu vực ngàn dặm lập tức trở thành cánh đồng trắng xóa, bông tuyết bay múa đầy trời.

Chỉ trong nháy mắt, một cơn bão tuyết cuồn cuộn như sóng thần, phát ra tiếng động ầm ầm đầy mãnh liệt, tựa như có vạn con ngựa đang phi nhanh, tạo thành một chướng ẩn trong suốt to lớn.

“Meo meo quyền!”

Miêu Khả Ái cực kỳ hưng phấn, cuối cùng cũng có chỗ để meo meo động tay động chân rồi. Ánh hoàng hôn vô biên vô tận hiện lên, quyền ảnh màu hồng gần như che lấp bầu trời.

Hoàng Như Thị vươn năm ngón tay màu xanh nhạt ra, hào quang xán lạn bắt đầu quay cuồng, tựa như ngân hà trong thiên cung đang treo ngược.

“Không đủ!”

Mái tóc vàng rực của Từ Bắc Vọng bay múa trong không trung, từng giọt từng giọt tinh huyết bốc hơi, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, trông vô cùng huy hoàng chói mắt.

Thấy thế, ba nữ nhân cũng nhanh chóng tế ra tinh huyết bản nguyên, hai vực sâu đáng sợ đến từ thời đại Thần Thoại rơi xuống nơi này, bụi tím dày đặc tung toé khắp nơi, mặt đất dưới chân bọn họ xuất hiện một cái khe nứt.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lấy hai món Đạo khí, cũng thi triển Nguyên thể m, ý niệm Đại Đế cuồn cuộn không ngừng chảy về phía Từ Bắc Vọng.

Ầm ầm!

Độ lớn của uy lực liên hợp này không thể miêu tả bằng từ ngữ được nữa.

Sau cú va chạm kịch liệt này, một phần Táng thổ này chìm xuống với tốc độ khủng bố, vòm trời bị xé rách, hết tảy đều phải bị nghiền nát.

“Đinh!”

Thanh âm đại đạo vang vọng tựa như tiếng chuông, hư không xuất hiện cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Kiền huyền tạo hóa, thiên địa huyền hoàng, Thái Sơ dịch biến, đại đạo chí công.

Dần dần, một hang động tối tăm hiện ra trên hư không, nhìn vào cũng không thấy điểm cuối.

Chương 640: Trận chiến kinh khủng đến cực điểm, rung động toàn bộ giới Khởi Nguyên (2)

“Quả nhiên.”

Từ Bắc Vọng đứng sừng sừng ở trung tâm, nhìn chằm chằm vào hang động tối đen.

Hắn đã sớm nghi ngờ rồi, tuy rằng dân chúng trong thôn Lê chỉ là một đám tử linh, nhưng bọn chúng nhất định sẽ không vô duyên vô vớ xuất hiện tại vũ trụ này, nơi này chắc chắn đang ẩn giấu một con đường.

“Dị giới?”

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút mơ hồ.

Từ Bắc Vọng gật đầu, bỗng nghiêm túc nói: "Các ngươi đừng chạy loạn, ở đây không có táng khí ăn mòn, ta đi xem thử rồi quay về."

Hắn phải xác định con đường này có thông đến vũ trụ khác không, nếu có, vậy thì giá trị của nó sâu không lường được.

Chỉ cần nắm giữ một con đường ổn định, vậy thì hắn sẽ chiếm được tiên cơ trong lúc vũ trụ biến đổi.

Hắn có thể đi đến một phương vũ trụ khác để đốt giết đánh cướp, không chuyện ác nào không làm, nếu bị đuổi giết thì lại bỏ chạy rồi quay về nơi này, tiếp tục làm hạt giống số một của Nhật Bất Lạc vĩ đại.

Một ngày nào đó, nếu thân phận gián điệp bị bại lộ, hắn cũng có thể đi đến vũ trụ khác để tiêu dao, tương đương với việc có thêm một gói bảo hiểm siêu mạnh.

Vừa nghĩ thôi đã thấy thích!

Nữ tử váy tím bình tĩnh nhìn hắn, sau đó từng bước đi vào hang động tối tăm.

Từ Bắc Vọng đứng hình một chút, sau đó đi vào hang động theo bản năng, hắn cực kỳ e sợ nương nương gặp nguy hiểm.

"Làm sao bây giờ?" Miêu Khả Ái không ngừng dậm chân, gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, hai tên bại hoại này lại muốn bỏ rơi meo meo rồi.

"Đi thôi."

Thần sắc của Hoàng Như Thị tràn đầy nghiêm trọng, kéo nàng vào hang động tối tăm.

...

...

Tại một con đường lầy lội tựa như Luyện Ngục ở Cửu U, khắp nơi xung quanh đều là hố sâu không đáy khiến người người sợ hãi.

Từng toà tế đàn lơ lửng trên bầu trời, huyết quang chết chóc bành trướng khắp nơi, rất nhiều tân tú xuất sắc đứng sừng sững trên tế đàn, tuy rằng chủng tộc khác nhau, nhưng mỗi người đều toát ra thần uy cái thế, oai hùng phi phàm.

Ánh mắt bọn hắn tràn ngập cường thế, không hẹn trước mà cùng nhìn chằm chằm về phía cuối con đường lầy lội.

Giữa gò đất nhô lên, khe đá nứt nẻ, một gốc cây trúc đang dần dần sinh trưởng từ một vũng máu đen kịt, vô cùng yêu dị lại cực kỳ khủng bố!

Lá cây có hình dạng giống như chiếc thuyền trên sông, tuôn trào sương mù đen kịt mênh mông gầm thét.

Trúc Táng!

Từ thuở khai thiên lập địa, giới Khởi Nguyên đã từng tồn tại một Táng tộc thần bí, bọn họ chính là những sứ đồ của âm phủ trong truyền thuyết, nhưng đã bị tiêu diệt trong trận đại kiếp nạn từ kỷ nguyên thứ ba.

Còn gốc trúc Táng này, chính là một trong những thánh vật của Táng tộc, chỉ cần luyện hóa nó, sẽ nhận về hiệu quả không thể tưởng tượng nổi, sở hữu quyền năng chôn vùi hết thảy.

Tuy nhiên, theo quy tắc hạn chế của Thiên Đạo, đối với những Thánh vật xuất hiện trước kỷ nguyên thứ ba, bọn họ chỉ có thể cướp đoạt dựa vào khí vận.

Lúc này, hơn ba mươi tân tú đỉnh cấp xuất hiện trên tế đàn đều là hạng người đại khí vận, con đường tu luyện của bọn hắn vô cùng suôn sẻ thuận lợi!

“Tới rồi!”

Một sinh linh có phù văn khắp người hăng hái giang rộng vòng tay, yên lặng chờ đợi trúc Táng chảy xuôi về phía mình.

Nhưng lúc này, bầu trời đầy sao ầm rầm rung chuyển, ngay cả đạo văn cũng bị tổn hại, mọi thứ dường như sắp biến thành tro tàn.

Toàn bộ một phương vũ trụ này chìm trong tĩnh mịch, các tân tú giống như gặp phải đại địch, tưởng rằng thảm họa tai ương sắp ập đến.

Nơi này chính là Nam Vực tại giới Khởi Nguyên, rất nhiều sinh linh phi phàm đều đang tề tụ tại đây. Vào giờ phút này, tất cả các chủng tộc đều kinh hãi, vô số đại năng đồng thời lao lên bầu trời đầy sao.

Một bóng người mặc áo choàng trắng thánh khiết từ từ đi đến, toàn

thân toát ra hào quang tuyệt thế chiếu rọi tinh không, mái tóc dài màu vàng kim bay phất phơ, dung mạo tuấn mỹ thần thánh vô song.

Hắn lẳng lặng đứng sừng sững ở đó, mơ hồ mông lung như hạt bụi trong lịch sử, đồng thời lại phát ra uy áp khó có thể nói bằng lời, giống như một bậc Chí Tôn đến từ thuở ban sơ của vũ trụ!

"Nhân loại của vũ trụ khác?"

Nam Vực yên tĩnh đến mức đáng sợ, ai nấy đều cảm thấy kinh hãi trước cảnh tượng này.

Tình huống này chưa từng xảy ra trước đây, nhân loại của vũ trụ khác đi đến giới Khởi Nguyên!

"Áo bào trắng cấm kỵ, là hắn!"

Một nữ tử thuộc tộc Tinh Linh không kiềm được cơn tức giận, ánh mắt cuồn cuộn sát ý.

Chỉ trong giây lát, giống như một thiên thạch đập vào biển sâu, hàng trăm triệu con sóng lan tràn khắp bầu trời đầy sao bên trên Nam Vực!

Cái tên này đã được lan truyền từ thành Nguyên Thủy Thánh vào giới Khởi Nguyên không bao lâu trước đó, khiến cho toàn bộ vũ trụ không ngừng sôi trào!

Phù Nữ thần, một trong những tân tú xuất sắc rực rỡ nhất của Nhân tộc đã bại trận trước kẻ này.

Giới Khởi Nguyên đưa hai nhóm tân tú đến vũ trụ khác, nhưng tất cả đều thất bại tan tác mà quay trở về, đây chính là nỗi nhục nhã khắc sâu vào trong lòng của vạn tộc.

Bây giờ, hắn đến đây!

"Đáng tiếc..."

Ánh mắt của một vài con cá sấu khổng lồ cố thủ trên bầu trời đầy sao đều hiện lên sự tiếc nuối và may mắn.

May mắn là vì, cho dù áo bào trắng cấm kỵ đã đến gần trong gang tấc, nhưng thời gian không gian của hai mảnh tinh không lại không ở trên cùng một đường thẳng.

Nói ngắn gọn, hắn ta không có cách nào bước vào giới Khởi Nguyên!

Chuyện này có nghĩa, giới Khởi Nguyên vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, vạn tộc có thể dùng hóa thân để đi đến một phương vũ trụ khác bằng con đường của thành Nguyên Thủy Thánh, còn đối phương vẫn chưa tìm ra một con đường ổn định cho tới bây giờ.

Về phần tiếc nuối, đương nhiên là vì không thể giết chết áo bào trắng cấm kỵ để rửa sạch nỗi nhục nhã của vạn tộc rồi.

Chương 641: Trận chiến kinh khủng đến cực điểm, rung động toàn bộ giới Khởi Nguyên (3)

Trên bầu trời đầy sao của Nam Vực, sinh linh của đủ loại chủng tộc lũ lượt đi đến.

Rất nhiều nữ tử trẻ tuổi rung động trong lòng, áo bào trắng cấm kỵ vô cùng tuấn tú, nếu có thể làm bạn bên cạnh nam nhân này thì kiếp này của bọn họ cũng không uổng phí.

"Có chút tụt hứng…"

Từ Bắc Vọng thở dài trong lòng, ánh mắt không chút gợn sóng, dừng ở cuối con đường lầy lội.

Hắn có thể chạm tay vào ánh sao, nhưng không có cách bước vào bên trong, chỉ có thể nhướng măst quan sát.

Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch, ngược lại là có cơ duyên động trời ấy!

Hắn chỉ liếc nhìn trúc Táng một cái, đường thẳng giữa trán lập tức khai mở, bản nguyên táng khí ầm ầm tuôn trào, cứ như là mẹ già gấp gáp muốn tìm lại đứa con bị mất của mình.

Nhưng không ngờ, trúc Táng đang cắm rễ chặt chẽ trong khe đá trên đất, lại vô cùng thờ ơ với sự kêu gọi của bản nguyên.

"Áo bào trắng cấm kỵ đúng không, sớm muộn gì ta cũng sẽ dẫm nát ngươi dưới chân mình!"

Một tân tú của Quang tộc đứng sừng sững trên tế đàn, chiến ý tràn ngập trong con ngươi, chỉ hận bây giờ không thể nghiền nát con kiến này!

Tuy rằng hắn không so được với tân tú đứng đầu của thành Nguyên Thủy Thánh, nhưng cũng vô cùng tự tin bản thân sẽ đánh bại tên mặt trắng kia.

“Lập tức quỳ xuống! Cúng bái giới Khởi Nguyên đi!”

“Một ngày nào đó không xa, ta nhất định sẽ luyện ngươi thành nam nô!”

“Áo bào trắng cấm kỵ mau nói chuyện đi chứ, ngươi thì tính là nhân vật cấm kỵ gì chứ, chỉ là một tên phế vật điên cuồng không có năng lực thôi!”

Các tân tú trên tế đàn điên cuồng kêu gào, ai ai cũng phát ra khí thế mênh mông, đồng thời bộc lộ lực lượng sát phạt vĩ ngạn.

Dù sao cũng chỉ là nói miệng, cho nên phải biểu hiện phong thái bất khả chiến bại, vậy mới có thể giành được sự sùng kính của sinh linh trong vạn tộc chứ.

Bầu không khí trong Nam Vực bắt đầu sôi trào, tâm trạng của sinh linh vạn tộc kích động mãnh liệt, vô số ánh mắt thù hận điên cuồng bắn về phía nhân vật tiêu điểm trên bầu trời.

“Giết!”

“Giết giết giết!”

Giết hết mọi sinh linh ác độc của một phương vũ trụ khác, chiếm lấy toàn bộ tài nguyên của một phương vũ trụ khác!!

Trong tiếng rống giận chấn động trời đất, nam tử áo trắng vẫn duy trì sự bình tĩnh khác thường đến mức đáng sợ.

Hắn đang khuấy động bản nguyên táng khí, dùng cách này để kêu gọi trúc Táng.

Lúc này, nữ tử váy tím hoa lệ đi tới từng bước một, dáng người yểu điệu ẩn hiện trong ba nghìn sợi tóc đen bay múa.

Nam Vực lập tức lặng ngắt như tờ, ánh mắt của các sinh linh đều trợn tròn hai mắt, nữ tử xinh đẹp cao quý này quả thật phong hoa tuyệt đại đến cực hạn.

Phần đông tân tú trên tế đàn vô cùng khẩn trương, nữ tử này quá hoàn mỹ, sinh linh giống đực nào lại không dấy lên gợn sóng trong lòng chứ?

Nhưng cảnh tượng ngay sau đó lại khiến bầu trời đầy sao chấn động kịch liệt, toàn bộ Nam Vực chìm vào im lặng chết chóc!

Cây trúc Táng vốn đang bất động trên con đường lầy lội, đột nhiên bật ra khỏi mặt đất, mang theo màn sương đen kịt mà bay về bên cạnh nữ tử váy tím.

“Sao có thể như thế được?!”

Vạn tộc kinh hãi, không dám tin tưởng vào cảnh tượng trước mắt.

Đại năng khổng lồ cũng trợn mắt há hốc mồm, chuyện này vốn dĩ vượt ngoài sức tưởng tượng của bất cứ ai.

Thánh vật tồn tại trước kỷ nguyên thứ ba, không phải là người có đại khí vận trong vũ trụ thì không thể lấy được, nữ tử này tuyệt đối là nhân vật chính của một kỷ nguyên trong lịch sử của Nhân tộc!

Nhưng nàng ta không thuộc về giới Khởi Nguyên!

Ầm!

Hàng vạn sinh linh trong Nam Vực như bị sét đánh, sau đó lập tức hiện nguyên hình, cơ thể cũng vặn vẹo, phẫn nộ đến tận cùng!

Trúc Táng, thế mà lại bị nhân loại đến từ một phương vũ trụ khác cướp mất?

Không có chuyện gì nhục nhã hơn nữa, cứ như một cây búa đang vung vẩy nện vào trái tim của vạn tộc!

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng đuôi mắt, hưng phấn nhìn về phía chó săn còn đang ngơ ngác.

“Cho ngươi.”

Nàng phất tay áo, đẩy trúc Táng cho Từ Bắc Vọng.

“Ngươi không cần sao?”

Từ Bắc Vọng nhìn xem đỉnh đầu nàng, đặt câu hỏi theo bản năng.

“Bản cung ghét bỏ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo, hừ một tiếng bằng giọng mũi.

Nàng đương nhiên biết rõ giá trị của cây trúc này, tuyệt đối cao hơn mười Đạo khí đứng đất bảng Chư Thiên Khí Vật Phổ, nhưng việc tặng nó cho chó săn có thể khiến nàng vui vẻ hơn nữa.

Từ Bắc Vọng có chút thất thần, nội tâm đảo lộn, cảm xúc cuộn trào không ngừng!

Vừa rồi, hắn mới liếc nhìn cây khí vận đỉnh đầu của lão đại.

Cây mọc ngược, rễ mọc ở trên, cành ở phía dưới.

Mỗi một lá cây khí vận đều phát ra ánh sáng rực rỡ, hào quang tràn trề thành một bãi biển?

Không, là một tinh vực!

Khí vận ở giới Khởi Nguyên của nàng, cao gấp trăm lần so với ở chư thiên!

Quả thật khó có thể tưởng tượng nổi, khí vận chậm rãi chảy xuôi rồi lan tràn xung quan, ước chừng như một ngôi sao bao la cuồn cuộn như.

Rốt cuộc ở giới Khởi Nguyên, lão đại có được khí vận khủng bố đến nhường nào?

Ngược lại là hắn.

Nếu không có đạo tâm vô địch, hắn có lẽ sẽ kinh hoảng đến mức sụp đổ trong nháy mắt.

Tất cả những chờ mong hy vọng, cộng với những lời nói đầy hùng hồn trước đó, cái gì mà bản thân chính là thiên mệnh chi tử chân chính tại một phương vũ trụ khác.

Hoang đoàng!

Một cái cây treo ngược, đen thui đến độ giơ tay không thấy được năm ngón, ngay cả lá cây khí vận cũng trụi lủi.

Không có một lá nào hết!

Đích thị là tên phế vận không có khí vận!

“Tiểu phôi đản…” Miêu Khả Ái và Hoàng Như Thị ung dung đi đến, đưa mắt quan sát một mảnh tinh không đang bị chiếm giữ bởi đủ loại sinh linh ở phía bên kia.

Các nàng chưa bao giờ nhìn thấy tình huống này, nhất thời cảm thấy có chút bất an, nhưng đến khi phát hiện mình đang đứng trong một không gian khác biệt thì mới ổn định tinh thần trở lại.

Từ Bắc Vọng nhìn lướt qua, trái tim hoàn toàn rơi vào vực sâu.

Cây khí vận của con mèo ngốc ngếch ngập tràn hào quang, tựa như dòng sông rộng lớn cuồn cuộn, mẹ vợ kém hơn một chút, nhưng cây khí vận của bà vẫn có thể tạo thành khe suối chảy xuôi.

Hóa ra, thằng hề lại là chính mình?

Chương 642: Trận chiến kinh khủng đến cực điểm, rung động toàn bộ giới Khởi Nguyên (3)

Từ Bắc Vọng nhất thời yên lặng, lặng lẽ bỏ trúc Táng vào trong cơ thể.

“Làm càn, một dâm phụ ti tiện như ngươi lại dám cướp Thánh vật của giới Khởi Nguyên?”

Trên tế đàn, nữ tử xinh đẹp mặc áo mãng bào màu đen bày ra thần sắc lạnh lẽo, đồng tử đen nhánh loé lên một tia sáng xanh thẫm, biểu lộ sát ý cuồng loạn mãnh liệt!

Rất nhiều tân tú cũng trở nên dữ tợn, bọn hắn đã cố đợi đến năm hai mươi tuổi, bỏ lỡ cơ hội làm nhóm người đầu tiên đi đến thành Nguyên Thủy Thánh, không ngờ lại đổi lấy kết quả sỉ nhục như thế!

Thánh vật của giới Khởi Nguyên, cứ thế mà bị tộc nhân của vũ trụ khác cướp mất, kết cục này khiến bọn hắn thống khổ giống như đang trải qua thiên đao vạn quả.

Hận đến phát điên!!

“Ngươi đang muốn chết sao?”

Khuôn mặt tuấn tú của nam tử áo trắng thuần khiết đột nhiên trở nên u ám, hắn nhìn chằm chằm vào nữ tử mặc mãng bào bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Các tân tú trên tế đàn lập tức không rét mà run.

Ánh mắt như thế nào ư, giống như tất cả ánh sáng đều sẽ bị mai một ở bên trong con ngươi tàn nhẫn đó vậy.

“Dâm phụ, lập tức trả trúc Táng lại ngay!”

Nữ tử mặc mãng bào khởi động từng tia lửa nóng bỏng từ mái tóc, khuôn mặt tinh xảo ngập tràn sát ý.

Nếu có thể, nàng nhất định sẽ giết chết mấy tên tà đồ của một phương vũ trụ khác, sau đó đá bọn chúng xuống Luyện Ngục!

Vô số thân ảnh đứng sừng sững trên bầu trời đầy sao của Nam Vực, tất cả sinh linh đều cảm nhận được nỗi nhục nhã ăn sâu vào xương cốt, suốt đời không cách nào quên được.

“Ngươi chết chắc.”

Thanh âm của Từ Bắc Vọng lạnh đến run người, hắn điên cuồng triệu hồi hai mươi mốt đóa hoa Bỉ Ngạn cuối cùng trong Minh kỳ.

Đóa hoa Bỉ Ngạn trong suốt trôi nổi trên bầu trời, trông có vẻ bình thường vô vị, không hề tạo ra bất kỳ dao động khí tức nào.

Các đại năng nhìn chằm chằm vào đóa hoa này, trong mắt bọn hắn, đây chỉ đơn giản dị tượng mà thôi. Bởi vì dị tượng không mang theo vật chất năng lượng, thì mới có thể xuyên qua thời gian không gian.

Dù sao đi nữa, đến cả bọn hắn cũng không thể đặt chân đến bên kia, một tên cường giả Đại Đế căn bản không có khả năng.

“Phế vật, dâm phụ, sớm muộn gì ta cũng sẽ nghiền nát các ngươi!”

Nữ tử mặc mãng bào điên cuồng gào thét, mái tóc ngưng tụ thành một thanh kiếm màu đỏ như máu, như muốn chém hết tất cả dị tượng thành bột mịn.

Nhưng ngay giây tiếp theo, da đầu của nàng tê dại, thần hồn không ngừng run rẩy!

Đóa hoa trong suốt tinh khiết bao trùm lấy mọi thứ với một tốc độ kinh khủng, nhanh đến nỗi khó có thể tưởng tượng được.

Ầm!

Thần kính hộ thể trào ra khỏi trái tim, muốn chống lại một kích hủy diệt này.

Cho đến giờ phút này, các sinh linh có mặt tại bầu trời đầy sao bên trên Nam Vực mới cảm nhận được sự kỳ lạ, các đại năng bắt đầu thi triển đạo pháp theo bản năng.

Mặt kính này là di vật của đại thần viễn cổ, là một loại hung khí cao cấp nhất, ngay cả cường giả Chí Cao bị kéo vào cũng chỉ có kết cục hóa thành tro bụi.

Thạch Liễu Yên cũng sẽ không tùy tiện sử dụng mặt kính này, nhưng bây giờ….

Chẳng lẽ?

Một kích giết chóc vượt qua thời không?

Sức mạnh hủy diệt vô tận chỉ xuất hiện trong nháy mắt, mở ra cánh cửa vốn dĩ đã bị đóng lại từ lâu, mặt kính cũng không bị tổn hao, nhưng lại rơi rụng khỏi bầu trời đầy sao.

Khuôn mặt của nữ tử mặc mãng bào lại lộ vẻ tuyệt vọng, từng cánh hoa rơi xuống, khiến cho cơ thể nàng ta trở thành một bộ xương loang lổ, khí tức cũng không còn sót lại chút nào.

Tĩnh mịch!

Bầu trời đầy sao tựa như hầm mộ yên tĩnh, tất cả mọi hoạt động hô hấp cũng tạm ngưnfg!

Một trận chiến hết sức khủng bố, nhưng lại kết thúc quá nhanh, quá rung động và kinh khủng!

Rốt cuộc là đạo pháp gì, sao lại có thể vượt qua không gian của vũ trụ?

Dù cảnh tượng trước mắt có khó tin cỡ nào, nhưng kiều nữ thanh danh hiển hách của Thạch tộc thật sự đã chết, thậm chí còn chết rất thê thảm….

Ầm!

Đây chính là ác mộng trước nay chưa từng có, sinh linh vạn tộc đều cảm thấy ngộp thở, trái tim của bọn họ cứ như bị một bàn tay đang nắm chặt lấy!

Áo bào trắng cấm kỵ…

Tay chân của vô số sinh linh trở nên lạnh lẽo, cái chết thê thảm của

Thạch Liễu Yên đã mang đến một chấn động cực kỳ mãnh liệt.

Đó chính là tân tú cấp bậc đứng đầu của giới Khởi Nguyên đó, còn là chân thân, nhưng lại chết trong tay áo bào trắng cấm kỵ chỉ với một chiêu.

Bầu không khí cứng nhắc đã không còn sự sôi nổi như ban nãy nữa, không có bộ tộc nào dám kêu gào, cổ họng của tất cả sinh linh cứ như bị bóp chặt lấy.

Con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương đung đưa, nhìn chằm chằm lấy chó săn.

Mái tóc dài lấp lánh ánh vàng của Từ Bắc Vọng đang phất phơ trong gió,, hắn nhìn quanh bầu trời đầy sao ở nơi này, bình tĩnh nói: “Nhớ kỹ tên của ta, trong năm tháng dài đằng đẵng về sau, ta nhất định sẽ thống trị các ngươi.”

“Hai chữ Bắc Vọng, sẽ trở thành ác mộng đi theo các ngươi cả đời!”

Dứt lời, hắn bình tĩnh xoay người rời đi.

Bầu trời đầy sao ở nơi này gần như là bị đông cứng, sinh linh vạn tộc vừa sợ vừa hận, tâm trạng phức tạp khó có thể hình dung nổi.

Đây chính là ngày nhục nhã nhất trong lịch sử của giới Khởi Nguyên, ai nấy cũng không thể quên, thân ảnh nam tử áo trắng thánh khiết kia giống như một ngọn núi to lớn, nặng nề đè ép sự kiêu ngạo vạn tộc.

Bọn họ không chỉ không chỉ đánh mấtThánh vật của Táng tộc, mà một trong số những tân tú hàng đầu cũng phải bỏ mạng với kết cục không bằng một con chó chết ven đường.

“Thật là đáng sợ…”

Vô số đại năng cũng hồi thần lại từ cơn giận dữ, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của đóa hoa trong suốt kia, đến bây giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Chương 643: Ta muốn trời có, trời không thể không, ta muốn trời không, trời không cho phép

có! (1)

Bốn người trở về táng thổ, bước chân của Từ Bắc Vọng đột nhiên dừng lại.

Hắn hiểu rất rõ minh khí, đương nhiên chắc chắn được hoa Bỉ Ngạn bá đạo sẽ có thể vượt qua thời không vũ trụ, đến bầu trời bên kia.

Vậy thì, nếu hắn dùng minh thể, có khi nào cũng sẽ bình yên xuyên qua đó không?

Nói là làm ngay, hắn biến cơ thể thành một chốn tịnh thổ đầy tinh khiết, ban đầu tro bụi mãnh liệt, sau đó từ từ biến đổi thành núi sông giống như thế giới Minh trong cơ thể mình.

Từ Bắc Vọng xoay người, hắn đi cũng không quá nhanh, nhưng mỗi một bước đều mang theo sức mạnh hủy diệt, cứ như một pho tượng tử thần địa ngục đầu đội trời chân đạp đất.

Lát sau, chỗ xa xôi có ánh sáng trút xuống, lượn lờ quanh cơ thể hắn.

Sắc mặt của ba người Đệ Ngũ Cẩm Sương thay đổi, lập tức hiểu rõ.

Hắn có thể làm được không?

“Đừng rời khỏi bản cung!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương gần như thét chói tai, ánh mắt dần trở nên thấp thỏm lo âu.

Dường như sợ hắn đi tới một phương vũ trụ khác lại không trở về, Đệ Ngũ Cẩm Sương biểu lộ nét mặt hoảng sợ trong vô thức.

Mỗi một lần nàng cảm thấy lo sợ, đều là vì tên chó săn này.

Lần thứ nhất là ở Cửu Châu, nàng cứ tưởng hắn đã chết ở Thiên Xu, lần thứ hai là sau khi Vô Tẫn Táng Thổ, nàng cho rằng bệnh trạng của hắn sẽ không bao giờ chuyển biến tốt đẹp.

Vành mắt thiếu nữ váy đỏ có chút phiếm hồng, nàng điềm đạm đáng yêu nói: “Tiểu phôi đản, ngươi muốn vứt bỏ meo meo sao?”

“Nghĩ gì thế?” Từ Bắc Vọng cười khẽ một tiếng: “Ta đi điều tra quân tình để làm chuẩn bị cho tương lai trước.”

“Các người cứ đứng đợi tại lỗ đen trong táng thổ đi, táng khí ở nơi

đó rất mỏng manh, lực lượng ăn mòn khá yếu ớt.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn thẳng hắn, ngữ điệu lạnh đến mức không hề có chút cảm xúc nào: “Ngươi vẫn phải đi sao?”

Vẻ đẹp của nàng thật sự không cần bàn cãi, vẫn cao quý lạnh lùng như trước đây, nhưng giờ phút này lại giống như một bông Tử La Lan lẻ loi trơ trọi.

“Nương nương, ti chức tuyệt đối sẽ trở về!” Từ Bắc Vọng liên tục cam đoan.

Hắn có lý do phải đi.

“Tùy ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ chớp hàng mi rẻ quạt, sau đó gật đầu một cái rồi quay người rời đi.

Nàng vĩnh viễn không thể ăn nói khép nép để giữ hắn lại, cho dù nàng đã cầu xin ngàn vạn lần ở trong lòng, nhưng vẫn âm thầm thành toàn cho hắn.

Chỉ là, nàng chợt cảm thấy mất mác vô cùng tận, giống như rơi vào giấc mộng vô định, bị rút khô toàn bộ sức lực.

Nơi đó chính là cố hương của chó săn, một khi hắn đi không trở lại, thì ta nên làm gì bây giờ?

Mỗi khi nghĩ đến viễn cảnh rời xa, hàn ý không ngừng xâm nhập vào tâm trí, khiến nàng gần như sụp đổ, chuẩn bị phát cuồng.

Hoàng Như Thị lo lắng cho nữ nhi, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua con rể, sau đó đi theo Cẩm Sương.

“Ngươi không trở lại, meo meo sẽ tự sát, sẽ tuyệt thực, để cả ngày ngươi đều gặp ác mộng!”

Miêu Khả Ái nước mắt lưng tròng, chất lỏng óng ánh tràn đầy hốc mắt, gắt gao trừng mắt với tiểu phôi đản.

“Ngươi thật vô tình, meo meo sắp biến thành cái bao khóc rồi.” Miêu Khả Ái bụm mặt rồi nghẹn ngào.

“Được rồi, ngươi đào sẵn cho ta một phần mộ sao?”

Từ Bắc Vọng tức giận rồi gõ đầu nàng ta một cái, sau đó ném con

mèo ngu ngốc này tới bên lỗ đen.

Sau khi vứt bỏ những suy nghĩ dư thừa, Từ Bắc Vọng đứng sừng sững giữa thiên địa vàng óng, lấy ra trúc Táng đang bốc lên màn sương mù đen kịt.

Nếu không có lão đại, người sở hữu khí vận tràn trề đến mức khiến người ta giận sôi máu, thì hắn cũng không thể lấy được gốc trúc Táng này.

Không cần biết đó là thánh vật gì, nàng đều không hề do dự mà đưa tặng cho hắn.

Trong nháy mắt, những chiếc lá trúc giống như những chiếc thuyền đưa đò ở hoàng tuyền chuyển sang màu đen xám, từng sợi táng khí chui vào đường thẳng ở giữa vầng trán trơn bóng.

Dưới sự kêu gọi của bản nguyên táng khí, cành trúc hòa vào trong cơ thể của Từ Bắc Vọng, không ngừng liên tục cung cấp táng khí tinh thuần.

Khí tức tử vong ăn mòn vô biên vô tận lan tràn, uy áp đến từ âm phủ bao trùm khắp nơi, mái tóc vàng óng nhảy múa bên trong không gian đen kịt.

Từ Bắc Vọng chậm rãi mở mắt ra, táng khí trong cơ thể dường như đã hoàn toàn lột xác, phá kén thành bướm.

Linh hồn chẳng những không hề chịu ảnh hưởng, ngược lại còn đang không ngừng diễn hóa, huyễn hoặc khó hiểu, khó mà nói rõ.

Hắn dường như là tử thần của địa ngục, tùy thời có thể hiện thế và tịnh hóa hết tất cả, khiến cho đối thủ tiếp nhận sự tra tấn vĩnh viễn.

“Bắt đầu cướp đoạt!”

Đôi mắt xanh thẳm của Từ Bắc Vọng lấp lóe tia sáng lạnh lẽo, thân thể hoàn toàn biến thành minh thổ, sau đó cảm nhận được quy tắc đạo khí của một phương vũ trụ khác trong nháy mắt.

Trong chuyến đi lần này, hắn có hai mục đích.

Thứ nhất, sau khi ép diệt thiên chi kiêu nữ của của Thạch tộc bằng Vương hoa Bỉ Ngạn, hắn cũng thuận tiện tra xét ký ức của nàng ta, sau đó biết được một thông tin quan trọng.

Tại giới Khởi Nguyên, một thánh địa viễn cổ có tên là Đãng Giới Bi

Hải, thường chỉ khai mở một lần duy nhất trong mỗi kỷ nguyên, các sinh linh có thể thu được cơ duyên tương ứng với mức độ mạnh yếu của đạo tâm.

Đối với quá trình này, Từ Bắc Vọng con mẹ nó quá quen thuộc!

Nghe nói rằng, người sở hữu đạo tâm vô địch có thể nhận được Đạo Thể m Dương Vũ Trụ trong truyền thuyết nói, một khi tu luyện tới cực hạn thì có thể phá vỡ âm dương của giới Khởi Nguyên.

Chậc chậc, hắn và lão đại vừa hay đang sở hữu hai viên tinh sa âm dương, đây không phải là đồ định chế cho hai vợ chồng hắn sao?

Hắn không thể ngồi yên, nếu bỏ lỡ lần này thì phải đợi đến kỷ nguyên tiếp theo, đến lúc đó rau cúc vàng đều đã lạnh rồi.

Thứ hai, sau khi tru sát nữ tử họ Thạch, hắn không chỉ cướp đoạt được thần vật, mà còn luyện hóa được bản nguyên phôi thai.

Thảo nào, trong những trận chiến lúc trước ở Hành tinh Bắc Cực, hắn không có cách nào để thu hoạch phôi thai, bởi vì tất cả đám người kia đều là hóa thân.

Loại phôi thai xấp xỉ thánh linh, dù sao cũng là đại đạo tinh hoa, Từ Bắc Vọng có thể luyện hóa cho bản thân.

Phôi thai vượt khỏi quy luật đại đạo trong cơ thể siêu nhiên của hắn đã thành hình một nửa, để gia tăng tốc độ thêm nữa, tân tú vạn tộc chính là đàn dê đợi làm thịt.

Hơn nữa, hắn còn có thể cướp đoạt chí bảo, vui vẻ gấp bội!

Không, phải là ba thắng!

Cây vận khí treo ngược trên đỉnh đầu của hắn, từ vẻ ngoài đen tối trước đây, hiện giờ đã có hai chiếc lá cây lấp lóe quang mang.

Tru sát kiêu nữ của Thạch tộc, hắn sẽ cướp đoạt được khí vận.

Mặc dù không biết cuối cùng thì có bí ẩn gì, nhưng Từ Bắc Vọng thản nhiên tiếp nhận số phận phế vật khí vận của mình.

Không nói có thể cướp đoạt trước, hơn nữa lão đại dường như chính là nhân vật đại khí vận trong vũ trụ, nàng chắc chắn sẽ như cá gặp nước ở giới Khởi Nguyên. Đến lúc đó, toàn bộ cơ duyên đều dựa vào nàng.

Chương 644: Ta muốn trời có, trời không thể không, ta muốn trời không, trời không cho phép có! (2)

Sau khi khô toạ trong hành lang bảy ngày bảy đêm, phát hiện tế đàn giữa bầu trời đầy sao không còn một ai, một nam tử mặc áo bào tím hoa lệ đặt chân đến giới Khởi Nguyên.

Hắn ta sở hữu dung mạo không quá thanh tú, thần sắc ảm đạm âm trầm, màn sương đen chết chóc cứ lượn lờ quanh người, mờ mịt đến nỗi một trận gió có thể thổi bay.

Nhưng khí tức lại không hề khác biệt so với giới Khởi Nguyên.

Từ Bắc Vọng đã thay hình đổi dạng, không hề lo lắng sẽ bị bại lộ, trừ khi hắn sử dụng sức mạnh sao trời, nếu không thì ngay cả cường giả vô thượng cũng khó có thể nhìn trộm Minh thể của hắn.

Một khi bại lộ thì xử lý như thế nào?

Chỉ cần Minh thể chuyển đổi thành Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, hắn sẽ bị đẩy ra khỏi giới Khởi Nguyên ngay lập tức.

Khả năng nghịch thiên như thế này, còn có cái gì thoải mái hơn đây?

“U linh?”

Một chiếc phi thuyền đang lướt qua bầu trời đầy sao, sinh linh Huyết tộc toàn thân dính đầy máu tươi có chút kinh ngạc.

Nam tử áo tím ở phía đối diện rất giống u linh.

Hắn ta có vẻ đã chết từ trước đó, nhưng lại sử dụng một phương thức quỷ dị khác để sống sót, thân thể đạt đến trạng thái bất tử bất diệt.

Uỳnh!

Không có dấu hiệu nào, một chưởng mang theo sức mạnh hủy diệt rơi xuống, màn sương đen kịt nuốt chửng sinh linh Huyết tộc, sau đó biến mất trong tích tắc.

Ánh mắt Từ Bắc Vọng không có một tia gợn sóng, hắn phất tay áo xua tan tro cốt, sau đó đứng sừng sững trên phi thuyền rồi lao về phía Đông Vực.

Hắn không dám hóa thành ngôi sao băng sáng chói, tự động trở thành bia ngắm của toàn bộ giới Khởi Nguyên. Hơn nữa, hắn cũng không thể lấy ra Tiên khí của chư thiên, bởi vì những thứ này còn lưu giữ khí tức của một phương vũ trụ khác.

Cho nên, hắn chỉ có thể cướp đoạt chiếc phi thuyền, mặc dù tốc độ chậm hơn một chút, nhưng ít ra cũng khá an toàn nha.

...

...

Đãng Giới Bi Hải.

Tấm bia đá cổ lão sừng sững ở một đầu của tinh vực, trong giống như một vị thần thủ hộ từ thuở khai thiên tích địa, phong ấn hết tất cả mọi thứ xa lạ quỷ dị không rõ.

Nước biển màu tím mang theo sức nặng hư ngàn tỉ tấn treo ngược dưới bầu trời đầy sao, trong đó ẩn chứa vô số điều huyền diệu vô tận, giống như một phương thế giới hùng vĩ mênh mông.

Trên mặt biển xuất hiện những bãi đá ngầm với mật độ dày đặc, tổng cộng chín trăm chín mươi chín dải đá ngầm thần bí đang được sắp xếp theo quy tắc, ẩn hiện càn khôn đạo mưu toan thái.

Cả hai bên bờ biển đều đã kín người hết chỗ, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền vững vàng tiến tới, các đại năng vạn tộc và những anh hùng nhân kiệt của thời đại mới cực kỳ thu hút ánh mắt người nhìn.

Nhưng ngoài ý muốn, ánh mắt của sinh linh vạn tộc không có sự kính ngưỡng, mà là sự phẫn hận không dễ dàng phát giác.

Trước đây không lâu, nhuệ khí của toàn bộ giới Khởi Nguyên sa sút nghiêm trọng, dấu ấn khuất nhục không có cách nào chôn vùi.

Áo bào trắng cấm kỵ, nhân loại của một phương vũ trụ khác, hắn ta đã làm nhục toàn bộ giới Khởi Nguyên, sau đó rời đi như gió thoảng mây trôi.

Đám hèn nhát này!

Xứng đáng bị cây bút lịch sử đóng đinh vào cột trụ của sự sỉ nhục!

Bọn họ mắc nợ vạn tộc, nếu như vẫn không thể rửa sạch nỗi nhục nhã này, thì cũng không nên tự xưng là tân tú đại diện cho giới Khởi Nguyên nữa.

Ai có thể tru sát áo bào trắng cấm kỵ, thì người đó sẽ chính là sinh linh trẻ tuổi vĩ đại nhất giới Khởi Nguyên, vừa bảo vệ vinh quang của vạn tộc, vừa dẫn dắt một thời đại tiến về phía trước.

Tất nhiều tân tú hàng đầu đều cảm thấy khó xử, mặc dù bọn họ không có trải qua cái gọi là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, nhưng cũng phải hứng chịu sự phỉ nhổ của vạn tộc.

Chỉ bằng cách đi vào thành Nguyên Thủy Thánh, bọn họ mới có thể giáng lâm vũ trụ ở phía bên kia.

Tuy nhiên, áo bào trắng cấm kỵ sở hữu thực lực mạnh mẽ đến mức rối tinh rối mù, liệu ai có tự tin đánh bại hắn ta chứ không phải tự rước lấy nhục chứ?

Tại một nơi xa xa, vô số chủng tộc với đủ hình thù kỳ quái đang đứng san sát nhau, phần lớn bọn hắn đều là những sinh linh có tu vi yếu kém, trong đó có một nam tử áo tím với phong thái không hề thu hút đang đứng sừng sững trên phi thuyền.

Hắn ta bày ra thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt ngóng nhìn Đãng Giới Bi Hải.

Nói thật, xét từ góc độ chất lượng của thế hệ trẻ tuổi, vũ trụ chư thiên căn bản khó mà sánh vai được với giới Khởi Nguyên.

Ví dụ như Phù Sơ Ảnh, người chưa từng bại trận trước khi giáng lâm chư thiên, cũng là một huyền thoại bất khả chiến bại của giới Khởi Nguyên, nhưng cũng chỉ thuộc hàng ngũ đỉnh tiêm của thế hệ trẻ tuổi.

Hàng ngũ này có khoảng chừng mười lăm sinh linh.

Nhưng trên hết còn có danh sách thời đại.

Ba vị trí đầu tiên trong danh sách này mới thật sự là đỉnh cao của thời đại theo đúng nghĩa, khoảng cách giữa các sinh linh hàng ngũ đỉnh tiêm với ba người đứng đầu danh sách thời đại có thể nói là một trời một vực.

Trong khi đó, Phù Sơ Ảnh tuyệt đối có khả năng tranh đoạt vị trí đầu bảng Vấn Đỉnh của vũ trụ chư thiên.

Chênh lệch này rất lớn, nhưng cũng chỉ xảy ra trong kỷ nguyên hiện tại. Vì lẽ đó, thời đại này ở giới Khởi Nguyên được xưng tụng là thời đại vàng son.

Chương 645: Ta muốn trời có, trời không thể không, ta muốn trời không, trời không cho phép có! (3)

“Uỳnh!”

Một âm thanh chấn động gián đoạn dòng suy nghĩ của Từ Bắc Vọng, sinh linh Quang tộc đang xông vào Đãng Giới Bi Hải, từng rạn đá ngầm bị nứt vỡ thành bột mịn rồi khôi phục nguyên vẹn ngay lập tức.

Trong khoảng khắc đó, hơn bảy trăm rạn đá ngầm đã bị phá vỡ, một điển tịch phủ bụi vọt tới từ nơi không thể nói, sau đó lơ lửng trên đầu sinh linh Quang tộc.

Từ Bắc Vọng cũng lười chờ đợi, từng đám sương mù đen kịt quét ra, cả người thoáng chốc đứng sừng sững trên mặt biển.

“Tử linh?”

Rất nhiều đại năng tỏ vẻ kinh hãi, thân thể trong sạch, không hề vương vấn một chút tạp chất, giống như đã chết từ rất lâu rồi.

Mỗi ngày đều có sinh linh không ngừng xông xáo Đãng Giới Bi Hải, bọn họ căn bản không quá để ý nam tử mặc áo bào tím này.

Nhưng một giây sau, toàn bọ tinh hải nghẹn họng trân trối, vạn tộc rung động kinh dị!

Không, phải là toàn bộ giới Khởi Nguyên đều trở nên điên loạn!

Cảnh tượng khó tin như vậy, lại xảy ra quá mức đột ngột, không hề có điềm báo trước!

Nam tử áo tím lẳng lặng đứng trên mặt biển, những tảng đá ngầm tồn tại từ thuở sơ khai đến lập tức biến thành giấy dán.

Thậm chí còn không phải là màng mỏng!

Ầm ầm!

Toàn bộ vỡ nát!

Vạn tộc đang có mặt tại tinh hải gần như nghẹt thở, đây rốt cuộc là cục diện kinh khủng đến bậc nào?

Trước nay chưa từng có!

Tuyên cổ chưa từng thấy!

Từ xưa đến nay, không một ai có thể rung chuyển chín trăm chín mươi chín rạn đá ngầm, nhưng hắn ta chỉ cần đứng ở đó, không gian xung quanh không có chỗ nào mà không phải là bột mịn!

Chết lặng!

Mọi hoạt động hô hấp đều dừng lại, vô số sinh linh của mọi chủng tộc run lẩy bẩy, ai nấy đều nhìn chằm chằm thân ảnh bao phủ trong màn sương đen kịt.

Áo bào tím bồng bềnh, màu tím đại diện cho sự cao quý, vốn dĩ là màu sắc của bậc đế vương!

Sau một thời gian dài im lặng, tinh hải bàn tán xôn xao, vạn tộc cuồn cuộn sôi trào!

Mỗi một sinh linh đều đang nhìn chăm chú về phía trước, bọn họ rất có thể đang được chứng kiến sự trỗi dậy của một cường giả vô thượng trong tương lai.

Đây là huy hoàng của giới Khởi Nguyên!

Đạo tâm không thể tưởng tượng cỡ nào đây? Hoàn hảo đến mức vũ trụ rung chuyển.

“Mở!”

Giọng nói khàn khàn truyền ra.

Luân âm đại đạo vang lên, những dị tượng cực hiếm lần lượt xuất hiện.

Một bên là sông núi hùng vĩ tráng lệ, một bên là phế tích hoang tàn đổ nát!

Địa ngục vô tận bao phủ; Tịnh thổ cực lạc bao trùm!

Từng đoá hoa đại đạo rơi khắp vũ trụ vô cùng vô tận, phân tán thành hai nửa đối lập giống như là bị cắt đứt.

Uỳnh!

Toàn bộ giới Khởi Nguyên đều chấn động!

Vạn tộc hoảng sợ khó có thể yên tâm, dị tượng trước mắt quá mức khiếp người, thậm chí còn chưa từng xuất hiện trong bất kỳ điển tịch nào.

Một nửa là quang minh, một nửa là hắc ám, vũ trụ bị chia cắt đến mức hoàn hảo.

Hư ảnh nam tử áo tím sừng sững đứng ở trung tâm, hắn ta nhìn xuống chúng sinh như một đế vương âm dương, khiến cho ai nấy đều không nhịn được mà khuỵu chân quỳ bái.

Quân lâm thiên hạ!

“Vũ Trụ m Dương Thể, đúng là m Dương Đạo Thể trong truyền thuyết…”

Rất nhiều cường giả vô thượng cảm thấy tê dại cả da đầu, ánh mắt lóe lên vẻ cực kỳ hâm mộ.

Bọn họ không thể cướp đoạt loại cơ duyên này, đây vốn là thứ được định sẵn thuộc về tử linh.

“Gả cho hắn!”

Từng chủng tộc cổ lão lập tức đi tới vùng trời đầy sao này, những sinh linh cấp bậc tổ tông đều nhẹ mím bờ môi, truyền đạt mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Vũ Trụ m Dương Đạo Thể có một nửa thể “âm”, một mình hắn không thể tiêu dùng toàn bộ.

Chỉ cần trở thành đạo lữ của người này, vậy chẳng khác nào là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, bạch bạch một chút là có thể có được thể chất trong truyền thuyết!

“Làm chết ta. . .”

Nữ tử khắp vạn tộc bắt đầu phát tình, hai má ửng hồng, không tự

chủ được như chìm vào mộng xuân, ai có thể chống lại sự cám dỗ này đây?

Nữ tử nhận được sự sủng ái của hắn, chính là ví dụ hoàn hảo cho câu nói "một bước lên trời"!

Ngay cả những tân tú thời đại cũng cảm thấy thắt cổ họng, thể chất truyền thuyết mà bọn họ luôn tha thiết ước mơ đang ở gần ngay trước mắt, bảo sao mà không ghen tị đến phát cuồng cơ chứ?

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, thân thể tiếp nhận sự xung kích của quang minh và hắc ám.

Dựa vào kinh nghiệm khi nhận được Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, hắn hiện giờ lại càng thêm suôn sẻ thuận lợi.

Về sau, nơi nào cần đến đạo tâm, xin hãy gọi ngay cho ta.

Trên đời này, liệu còn có chuyện dễ như trở bàn tay thế này sao?

Dị tượng dày đặc trong giới Khởi Nguyên dần dần biến mất, hư ảnh nam tử áo tím xuất hiện trên cả Cửu Trọng Thiên, cửa miệng tuôn ra từng dòng Thiên Địa Huyền Hoàng, toàn bộ điềm lành lan tràn khắp bầu trời.

Thân thể của hắn tiếp tục trải qua một lần biến đổi, quy tắc đại đạo luân chuyển ở xung quanh, diễn hóa thành vô số loại khí tức không thể diễn tả, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ cần đạt đến đỉnh phong, thì dường như có thể phá vỡ hết tất cả!

Ta muốn trời có, trời không thể không, ta muốn trời không, trời không cho phép có.

Từ Bắc Vọng bỗng nhiên nhớ tới câu nói này, đây mới thật sự là m Dương Đạo Thể chân chính.

Mọi thứ đều tồn tại hai mặt âm dương, mà hắn có thể sẽ kiến tạo một hệ thống vũ trụ của riêng mình trong tương lai.

Hắn sẽ trở thành bậc chúa tể, toàn quyền quyết định quy tắc trò chơi!

Nhưng khuyết điểm duy nhất chính là m Dương Đạo Thể mang thiên hướng sinh trưởng, không giống Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể với uy lực cực lớn ở bất kỳ giai đoạn nào.

Chương 646: Ta muốn trời có, trời không thể không, ta muốn trời không, trời không cho phép có! (4)

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Từng giáo chủ cấp bậc Chí Tôn đứng sừng sững ở trên mặt biển, dựa vào năng lực của mình, bọn họ đương nhiên phát hiện được sự quỷ dị của kẻ này.

Rất nhiều tân tú đều tái mặt, nội tâm sinh ra cảm giác bất lực nồng đậm.

Bọn họ đều nhận được những di sản truyền thừa của chủng tộc, tự cảm thấy bản thân đang sở hữu thiên phú dị bẩm, đạo tâm vô địch, nhưng hoá qua chỉ là trò cười.

Một khi nhân vật sở hữu đạo tâm vô địch thật sự xuất hiện, bọn họ chỉ có thể bị nghiền ép hoàn toàn.

Có nhiều thứ dường như định sẵn đã vậy, dù cố gắng thế nào đều không thể làm nên chuyện gì, dường như bọn họ không hề nổi bật bên trong thủy triều lịch sử vũ trụ.

“Ta là ai?”

Thanh âm của nam tử áo bào tím giống như bị xé rách, khàn giọng đến đáng sợ.

Hắn ta không hề hoảng hốt, ngược lại còn cười không thành tiếng.

Trong bầu không khí tĩnh mịch chết chóc, khu vực tinh hải này giống như hầm mộ phủ bụi, khí tức tử vong không ngừng tiếp diễn, âm trầm đến khiếp người.

“Quê hương của ta có một gốc cây lê già nua ở ngay cửa thôn, các ngươi cứ gọi ta là thôn phu đi.”

Nam tử áo bào tím tự giễu một tiếng, tử khí gần như nhấn chìm hắn ta, sau đó hòa làm một thể với bia đá nơi xa, ấp ủ uy áp thê lương của lịch sử viễn cổ.

Một nỗi bi ai không thể giải thích được lan tràn khắp nơi, khiến cho vạn tộc lâm vào nỗi buồn vô tận trong vô thức, không biết nam tử này tiếp nhận sự đau khổ tê tâm liệt phế đến cỡ nào đây!

“Thôn trang, cây lê?”

Sắc mặt của rất nhiều cường giả vô thượng đều đột biến, một số sinh linh có thực lực trong vạn tộc đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Sau đó, toàn bộ tinh không trở nên trầm mặc, con ngươi của vô số sinh linh đều co rút thành một điểm.

Đó là Táng tộc!

Một thế lực hùng mạnh một thời, thường được xưng tụng là sứ đồ của âm phủ, nhưng đã bị tiêu diệt ở kỷ nguyên thứ ba.

Khó trách, toàn thân hắn ta tràn ngập tử khí giống u linh, cũng không phát sinh sự dao động khú tức Đại Đế, khó trách sự xuất hiện của hắn ta không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Táng tộc bị tiêu diệt trong đại thảm họam nhưng vẫn còn tộc nhân sống sót?

“Đất tổ của quý tộc ở đâu?”

Một sinh linh cổ lão nghiêm túc hỏi.

Những điển tích trước kỷ nguyên thứ ba đã biến mất một cách khó hiểu, rất ít người trong hậu thế biết đến quá khứ bí ẩn kia.

Táng tộc rốt cuộc đã trêu chọc phải người nào?

Tại sao lại bị chôn vùi?

Nếu như Táng tộc còn có tộc nhân sống sót, vì sao hắn ta lại mai danh ẩn tích, cho tới bây giờ mới chịu lộ diện?

“Không tiện nói ra.”

Nam tử áo bào tím khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, toàn thân chợt tuôn ra màn sương đen kịt cuồng bạo, con ngươi chuyển thành màu máu tươi, giống như gánh vác tội nghiệt vô tận.

“Ai, ai đã trộm thánh vật của Táng tộc?!”

Hắn ta đột nhiên gầm thét, khuôn mặt âm trầm trở nên dữ tợn hơn

bao giờ hết.

Tinh hải im lặng, cảm xúc của vạn tộc trào dâng cuồn cuộn, khó mà nguôi ngoai như cũ.

Thì ra là thế, sự biến mất của trúc Táng đã kích động đến Táng tộc, truyền nhân của thế hệ này chính thức nhập thế.

Rất nhiều cường giả vô thượng không hề nhúc nhích, cũng không có ý muốn làm khó kẻ này.

Dù sao đi nữa, Táng tộc đã từng quá đỗi huy hoàng, liệu ai có thể xác định bọn họ đang cất giữ bao nhiêu di sản truyền thừa?

Một khi trêu chọc phải người không nên dây vào, chủng tộc nhà mình đều có

nguy cơ có thể lật úp.

Phựt!

Bàn tay khổng lồ màu đen bao phủ bầu trời, vô số hắc quang lơ lửng xung quanh, kéo dài đến nơi xa xôi, nghiền nát một sinh linh mạnh mẽ thành bột mịn.

Nam tử áo tím xám mặt, rõ ràng đang phẫn nộ đến cực hạn.

“Phế vật!”

“Một đám phế vật!”

“Các ngươi sao còn có mặt mũi sống ở trong nhân thế?”

“Ciới Khởi Nguyên chúng ta huy hoàng như thế nào, lại bị nhân loại một phương vũ trụ khác thi nhau chà đạp!”

Hắn lục soát ký ức, khí tức trở nên ngang ngược, con ngươi thâm thúy như biển máu.

Uỳnh!

Như thể ống giảm thanh đại đạo bao trùm nơi đây, tinh hải lặng ngắt như tờ, mọi tiếng tim đập đều muốn dừng lại.

Vạn tộc cúi thấp đầu, lại cảm thấy sỉ nhục vô biên vô tận một lần nữa, hoàn toàn không dám đối mặt với truyền nhân của Táng tộc.

Bọn họ thật sự mất mặt!

Mười mấy tân tú đứng sừng sững ở tế đàn trên tinh không lập tức cứng người, giống như đang chạy trần truồng trước công chúng, mất mặt không còn sót lại chút gì.

“Trả lại trúc Táng cho ta!”

Nam tử áo bào tím bắt đầu điên cuồng, tóc đen bay múa khắp trên biển.

“Các hạ hãy tỉnh táo trở lại, xin hãy mang theo thế hệ trẻ tuổi của giới Khởi Nguyên đi lấy lại tôn nghiêm đã mất!”

Một sinh linh khổng lồ trịnh trọng mở miệng.

Truyền nhân của Táng tộc có đủ tư cách để trở thành một trong những lãnh tụ của thời đại này, dẫn dắt giới Khởi Nguyên đến một tương lai rực rỡ hơn!

Nam tử áo bào tím đứng bễ nghễ giữa tinh hải mênh mông, vạn tộc lặng ngắt như tờ, không một sinh linh nào dám mở miệng.

Thần uy cái thế!

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, tử khí lượn lờ quanh thân, lạnh lùng quan sát đường bờ biển vô biên vô tận.

Thành thật mà nói, kỹ năng diễn xuất này của bản thân quá mức ngượng ngùng rồi!

Chính vì vậy, trong lúc nhất thời, hắn còn hoài nghi cả đám người ở giới Khởi Nguyên bị thiểu năng, ngu ngốc từ đầu đến tận chân.

Cẩn thận suy ngẫm lại một chút, ắt hẳn là do Minh thể quá mức nghịch thiên, huống chi hắn còn nắm giữ Táng Công cấm kỵ, xét theo một ý nghĩa nào đó, hắn vẫn được coi là tộc nhân của Táng tộc.

Nhưng chậm trễ ắt có biến sự.

Hắn đã đạt được mục đích một cách hoàn hảo, chỉ cần diễn thêm một hồi liền có thể chuồn êm…

Chờ đến khi các lão tổ tông hoặc hoá thạch sống của mỗi chủng tộc giáng lâm đến đây, khó tránh khỏi trong số đó có kẻ đã trải qua kỷ nguyên thứ ba, vậy thì hắn có rất nhiều khả năng sẽ bị lộ tẩy.

Chương 647: Cuối cùng cũng đứng trên bảng Vấn Đỉnh, khó lòng tưởng tượng được kết quả này (1)

“Quý tộc có thể bồi dưỡng nên một nhân vật tuyệt thế phong hoa như các hạ, chính là may mắn cho toàn giới Khởi Nguyên!”

Một lão quái vật toàn thân quấn quanh phù lục viễn cổ mở miệng cười nói, âm thanh du dương vang truyền khắp tứ phương.

Không nói đến chiến lực, chỉ dựa vào đạo tâm vô địch, hắn ta có đủ tư cách để bước vào hàng ngũ tân tú đỉnh cấp.

Huống hồ, Táng tộc vốn dĩ thần bí khó lường từ xưa đến nay, thực lực khủng bố vượt xa mức bình thường, truyền nhân của bọn hắn sao có thể là kẻ tầm thường?

Vào thời điểm vũ trụ chuẩn bị phát sinh biến hóa trước nay chưa từng có, giới Khởi Nguyên có thêm một tân tú dũng mãnh phi phàm, liền gia tăng thêm một phần thắng!

“Sói xám sao có thể làm bạn với chó hoang chứ? Ta phải đi đến Nam Vực, sử dụng bí pháp để triệu hồi trúc Táng, không ai được phép cướp đoạt đồ vật của Táng tộc ta!”

Nam tử áo bào tím dâng trào khí thế, giọng nói khàn khàn ẩn chứa sát khí đằng đằng.

Hắn ta vừa dứt lời, sau đó hóa thành vong linh phiêu đãng bất định, bước ra khỏi Tinh Hải!

Chó hoang…

Hai chữ giống như một lưỡi dao sắc bén, đâm xuyên thủng tôn nghiêm của rất nhiều tân tú trẻ tuổi.

Một đời ngắn ngủi nhưng dữ dội và huy hoàng của bọn họ, lại bị một tên tín đồ ngạo mạn đánh giá là chó hoang?

“Mau đi theo!”

Các lão tiền bối trong mỗi chủng tộc đều tỏ ra nghiêm nghị, hạ mệnh lệnh bằng thủ đoạn truyền âm.

Mọi thánh vật từ trước kỷ nguyên thứ ba, phải dựa vào khí vận mới có thể đoạt được.

Cứ cho kẻ này là truyền nhân của Táng tộc, nhưng nếu khí vận không đủ, thì cho dù có thể đoạt lại trúc Táng, cũng chỉ trơ mắt nhìn nó cắm rễ trên con đường đầy bùn sình.

Huống hồ, Táng tộc còn từng gặp phải đại kiếp nạn, đồng nghĩa với một chủng tộc bị vứt bỏ, như vậy thì còn lại bao nhiêu khí vận để dùng?

Càng ngày càng nhiều đại năng khổng lồ nghĩ tới điều này, lập tức mệnh lệnh cho những tân tú trong tộc lập tức đuổi theo.

Những chủng tộc vĩ đại đến từ chân giới Hoang Cổ đứng sừng sững trên đỉnh tinh hảo, hờ hững nhìn về phía thân ảnh màu tím đang lướt đi

Ai nấy đều có chút lo ngại, từ đầu đến cuối không muốn tin tưởng Táng tộc vẫn còn tồn tại trong nhân thế. Vậy nên, bọn họ cần phải tiếp tục quan sát người này thi triển bí pháp, sau đó mới có thể xác định thân phận của hắn ta.

Từ Bắc Vọng đứng sừng sững ở trên phi thuyền, cảm nhận được tiếng động di chuyển ở phía sau lưng, đôi mắt của hắn thoáng hiện lên ý cười không dễ phát hiện.

Tất cả mọi thứ cũng là vì làm nền cho khoảnh khắc này.

Trong một trận chiến đỉnh cao nhất, Từ Bắc Vọng ta rốt cuộc có thể làm đến mức độ nào?

Màn kịch điên cuồng giết chóc chuẩn bị triển khai!

….

….

Tại khu tực tế đàn quen thuộc ở Nam Vực, vô số sinh linh đều đang tề tụ dưới bầu trời sao lộng lẫy, ngoài ra còn có các cường giả vĩ ngạn không ngừng chạy tới.

Nam tử áo tím bày ra sắc mặt âm trầm, đôi ngươi có chút vặn vẹo: “Một đám phế vật các ngươi, lúc tước bị một phương vũ trụ khác

làm nhục đến nhường này, bây giờ còn có mặt mũi để đi theo ta sao?"

Nói xong, hắn ta xuyên qua cánh cổng ánh sáng, đặt chân đến trung tâm tế đàn cổ kính!

Trước đó, hắn ta rất hoang mang, vào thời khắc Vương hoa Bỉ Ngạn rủ xuống trên đầu nữ tử Thạch Tộc, tại sao không một cường giả nào kịp thời nghĩ cách cứu viện?

Hai mươi mấy đóa hoa Bỉ Ngạn, mặc dù bá đạo tuyệt luân, nhưng đối với những lão quái vật cấp bậc Chí Cao Bất Hủ trở lên, thì vẫn có chút không đáng quan tâm.

Nhưng sau khi lục soát ký ức, hắn đã biết rõ đầu đuôi mọi chuyện, tế đàn Nam Vực là khu vực bị bỏ hoang, chỉ những sinh linh đương thời mới có thể đặt chân vào nơi dây.

Vì vậy, khi lần đầu tiên xuất hiện trong hàng lang, hắn chỉ có thể nhìn thấy những tân tú trẻ tuổi thuộc mọi chủng tộc.

Quả thực là thiên thời địa lợi nhân hoà!

Oanh!

Thấu khiếu của nam tử áo bào tím tuôn trào dòng máu đen quỷ dị, từng sợi tử khí lan tràn khắp tinh không, ngưng tụ thành một tòa tháp đầu lâu, trông giống như mười tám tầng Địa Ngục.

Táng khí ăn mòn xuất hiện khắp mọi nơi, những sinh linh có tu vi yếu kém đều bị câu hồn trong nháy mắt, để rồi phải trả hết những tội nghiệt trong nhân thế.

Cảnh tượng này quá mức kinh khủng, nam tử áo bào tím tựa như viên chấp pháp ở Địa Ngục, xứng danh sứ đồ của âm phủ.

Những đại năng khổng lồ từng nghi ngờ về thân phận của kẻ này cũng đồng thời cảm nhận được rõ ràng sức mạnh tử vong mênh mông, không khác gì so với những ghi chép trong điển tịch.

Một tân tú trẻ tuổi chớp chớp mắt, hóa thành màn sáng chói lọi, trực tiếp hiển hiện bên trên một toà tế đàn khác.

Sức hấp dẫn của trúc Táng quá lớn, nếu truyền nhân Táng tộc quả thật có khả năng triệu hoán thánh vật trở về, vậy thì hắn nhất định phải ra sức tranh đoạt.

Coi như không có cướp được, cũng không tổn thất cái gì.

Ngay sau đó, từng vị thiên tkieeu ở các chủng tộc cường thế lần lượt bước vào tế đàn, tổng cộng hơn ba mươi người, toàn bộ đều là tân tú sáng chói lẫy lừng trong giới Khởi Nguyên.

Bọn hắn đứng bất động, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của nam tử áo bào tím.

Từ Bắc Vọng ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục sử dụng táng khí để ngưng tụ tòa tháp đầu lâu, từng tầng từng tầng Địa Ngục chứa đầy u linh tử hồn truyền ra âm thanh gào thét ai oán đến mức muốn nổ tung cả vũ trụ.

Đây chính là Táng Diệt Đạo Pháp mà hắn đã thu hoạch được sau khi luyện hóa trúc Táng.

Chương 648: Cuối cùng cũng đứng trên bảng Vấn Đỉnh, khó lòng tưởng tượng được kết quả này (2)

Đột nhiên.

Bầu trời đầy sao trở nên u ám, đủ loại khí tức kỳ quái truyền ra, giống như thời khắc tận thế đã đến.

Một con mắt màu đen khổng lồ vắt ngang tinh không, vô biên vô hạn lại rộng rãi bao la hùng vĩ.

Các đại năng khổng lồ trong vạn tộc đều biến sắc, bọn họ không thể xác định kẻ này rốt cuộc đang muốn làm gì.

Không phải hắn đang vận dụng bí pháp Táng tộc sao, tại sao còn thi triển Vũ Trụ Dương Thể vừa mới đạt được?

Nhóm tân tú trên tế đàn vô cùng bất an, không những không tìm thấy khí tức trúc Táng, ngược lại còn nảy sinh dự cảm bất tường.

Từ Bắc Vọng mở mắt, nhìn thành tòa tháp đầu lâu Địa Ngục đã ngưng tụ hoàn toàn, khuôn mặt âm trầm hiện ra ý cười tàn nhẫn.

Mỗi tân tú ở đây đều là những người trẻ tuổi sở hữu thiên phú bậc nhất trong giới Khởi Nguyên, nếu như tiến về chư thiên, bọn họ hoàn toàn có thể chiếm trọn mười vị trí đầu tiên trên bảng Vấn Đỉnh.

Nói cách khác, hắn phải đối mặt với ba mươi bốn kẻ có chiến lực tương đương với tốp mười bảng Vấn Đỉnh, không cách nào làm được à?

“Ngươi rốt cuộc đang làm gì?”

Một thiếu nữ thuộc Tinh Linh tộc híp mắt, nhịp tim tăng nhanh một cách khó hiểu.

Nhưng vào lúc này.

Một tiếng gầm lớn vang lên từ một góc xa xôi trong bầu trời đầy sao, cường giả trong Nhân tộc phát ra hào quang hoàng kim khắp vạn dặm, sau đó xuất hiện với tốc độ đáng kinh ngạc.

“Giết hắn!”

“Ngô Dạng của thành Nguyên Thủy Thánh vừa mới truyền lời, hắn từng điều tra ký ức của sinh linh trong một phương vũ trụ khác, áo bào trắng cấm kỵ chính là người sở hữu đạo tâm vô địch!”

Lời này vừa truyền ra, toàn bộ vùng trời đầy sao Nam Vực rơi vào im lặng chết chóc, như thể bị sấm sét đánh trúng

Áo bào trắng cấm kỵ. . . Ngay khi hắn rời đi, truyền nhân Táng tộc đã tới, sao có thể trùng hợp như vậy?

Bầu không khí căng thẳng đến mức đông cứng.

Bùm!

Con ngươi khổng lồ hắc ám nở rộ một chùm ánh sáng thống trị, mang theo năng lượng âm dương và uy áp bất khả chiến bại chôn vùi hết tất thảy, chiếu rọi trên tế đàn.

Cùng lúc đó, táng khí cô quạnh rách nát lan đến tế đàn, toàn bộ tòa tháp đầu lâu xuất hiện từ trên bầu trời đầy sao, bao phủ trầm luân về phía tế đàn.

“Không!”

Linh hồn của bảy tên tân tú ở gần tế đàn đều bị xé rách tan tành, ai nấy đều ở trong tình trạng nghìn cân treo sợi tóc. Ngay tại thời khắc

cửu tử nhất sinh, bọn họ điên cuồng thi triển đạo pháp của chủng tộc nhà mình, đủ loại Thánh khí đều trôi lơ lửng trong không trung.

Nhưng cho dù liều chết giãy dụa như vậy, kết quả cũng chỉ là châu chấu đá xe, tự chuốc lấy thất bại.

Bọn hắn bị trấn áp bên dưới tòa tháp đầu lâu, di thể không còn sót lại, tro cốt đều bị hòa tan.

Gần như trong tích tắc, bảy tân tú bậc nhất đã ngã xuống!

Bùm!

Áo bào màu tím ảm đạm bị xé nát, nam tử áo trắng thánh khiết sừng sững giữa không trung, dung nhan tuấn mỹ đến cực hạn, mái tóc vàng óng tung bay như Chân Thần Cửu Thiên.

Hắn mỉm cười, bình tĩnh nói: “Càn khôn oang vang, biệt lai vô dạng.”

Ngay sau đó, Minh Đăng màu bạc treo cao, luyện hóa linh hồn chuyển hóa thành Minh khí.

Từng trang Vô Tự Thiên Thư xếp hàng lần lượt, sức mạnh tuế nguyệt trào dâng, tóm lấy những sinh linh trên tế đàn và ném vào vòng lặp thời gian.

Hạt giống Thời Không Bản Nguyên khiến cho khu vực vạn dặm xung quanh tế đàn trở nên chậm chạp, Cấm Đạo Hoàn giam cầm toàn bộ pháp tắc trong mảnh không gian này.

Con ngươi đen của bầu trời đầy sao ẩn chứa năng lượng vô thượng không thể diễn tả, cũng không thể tùy tiện đoán mò, khiến cho chiến lực của nam tử áo trấng tăng trưởng rất nhanh.

Hắn không hề kiêng nể, bắt đầu mở ra một cuộc giết chóc, dường như muốn biến tế đàn trên tinh không thành một cái lò sát sinh!

Khi trông thấy bóng dáng tuấn mỹ không ai bì nổi, vạn tộc đều cảm thấy đầu váng mắt hoa, lâm vào sự phẫn nộ trước nay chưa từng có.

Là hắn!

Hắn. . .

Mọi từ ngữ khuất nhục đều không đủ để miêu tả nỗi lòng hiện tại, cơn tức giận đó gần như có thể bóp nghẹt mọi sinh linh.

Đáng buồn thay, bọn hắn không cách nào sửa đổi kết cục này, chỉ có thể chờ đợi đến thời điểm tận thế.

Tế đàn nằm trong khu vực bị bỏ hoang, sinh linh không đương thời căn bản không thể bước vào.

Gần như trong nháy mắt, bảy tên tân tú khác hóa thành tro bụi, khiến cho vạn tộc cảm thấy rùng mình, lòng như tro nguội.

Đây đều là từng vị truyền nhân của các chủng tộc cổ lão, nhưng lại không thể chịu nổi một kích!

“Mời thánh!”

Rất nhiều đại năng khổng lồ hận muốn phát điên, nhao nhao truyền âm cầu viện.

Không có cái gì là không thể đánh tan, chỉ cần cường giả vô thượng tề tựu tại đây đủ nhiều, vùng đất bỏ hoang cũng có thể được san bằng!

“Tru diệt tà ma!”

Từng tiếng gào thét thảm thiết truyền đến từ bốn phương tám hướng trong tinh không.

Bên trên tế đàn, một làn sương mù xám xịt đáng sợ quét qua, tựa như vạn mã đang hùng hổ phi tới, hai mươi bảy tân tú cũng không kịp trải nghiệm cảm giác sợ hãi xen lẫn với tuyệt vọng, lập tức phải dốc hết toàn lực để chống chọi.

Bọn hắn vốn có thể chạy ra tế đàn.

Nhưng dưới sự chứng kiến của toàn bộ sinh linh trong giới Khởi Nguyên, nhưng một khi lâm trận bỏ chạy, bọn họ sẽ đánh mất toàn bộ mặt mũi và sống trong sỉ nhục mãi mãi.

Thà bỏ mạng chứ không thể chạy trốn!

Chương 649: Cuối cùng cũng đứng trên bảng Vấn Đỉnh, khó lòng tưởng tượng được kết quả

này (3)

“Hắn ta quá cuồng vọng!”

Một tân tú Huyết tộc huyễn hóa tế đàn thành biển máu, dường như muốn dìm chết nam tử áo trắng.

Oanh!

Một lòng bàn tay khổng lồ lấp lánh ánh sao vượt qua mọi chướng ngại vật, mang theo sức mạnh vô song, dễ dàng đâm xuyên qua tân tú Huyết tộc.

Huyết nhục chia năm xẻ bảy, xương vụn văng khắp nơi, ngay cả nguyên thần ở bên trong cũng bị nứt toác.

Vào khoảnh khắc bỏ mạng, ánh mắt của vị tân tú Huyết tộc ngập tràn lo sợ nghi hoặc, tan rã, hoảng sợ.

“Làm sao có thể…”

Hai mươi sáu tên tân tú còn lại đều run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch, toà tháp đầu lâu Địa Ngục đã ấp ủ lâu như vậy, năng lượng hắc ám dường như đã đạt đến trình độ vô thượng, nhưng một chưởng hời hợt đó vẫn có thể khiến cho Huyết Sát hình thần câu diệt?

Cảnh tượng này gây ra rung động quá lớn, chiến lực của tên tà ma của một phương vũ trụ khác thật sự quá lớn.

“Hiện tại đến phiên các ngươi.”

Đôi mắt của Từ Bắc Vọng không hề nổi lên một chút gợn sóng, tinh thần của hắn tỉnh táo đến mức đáng sợ, giống như những chuyện vừa rồi chẳng đáng là bao.

Mỗi khi giết một người, hắn có thể cướp đoạt khí vận, thánh linh, chí bảo, sao hắn có thể lười biếng được chứ?

Oanh!

Một vòng Đại Nhật huy hoàng vắt ngang bầu trời đầy sao, biến một phương vũ trụ này thành một lò luyện cực nóng, một gốc đại thụ vàng kim cắm rễ ở phía trên mặt trời, Sinh Mệnh Nguyên Tuyền không ngừng trút vào.

“Giết!”

Nam tử áo trắng lộng lẫy bước ra, không ngừng thiêu đốt tinh huyết bên ngoài cơ thể, khiến cho ánh mặt trời càng thêm nóng rực kinh người, dường như có thể đốt cháy cả tinh không này.

Bùm bùm!

Sương mù xám xịt xen lẫn với hào quang hoàng kim, rồi lại hoà vào tinh thể trong kết giới, bộc phát ra lực lượng huỷ diệt đến mức cực hạn, bất kỳ ai cũng không thể đỡ nổi.

(*) “tinh” trong tinh thể là hành tinh.

Sáu tân tú ngạo cổ tuyệt kim, tất cả đều sở hữu tư thái đế vương vô thượng, nhưng đều bị tiêu diệt trong nháy mắt, thậm chí còn không thể giãy dụa.

Màu đỏ tươi phản chiếu khắp tế đàn, cơn mưa máu trút xuống không ngừng, vô số loại đạo pháp huyền ảo bao phủ lấy nam tử áo trắng.

“Cạo gió giúp ta à?”

Từ Bắc Vọng tiếp tục đi về phía trước, mái tóc vàng óng dựng thẳng đứng, tinh huyết hoàng kim lan tràn khắp bầu trời đầy sao.

Từng cụm sao trời phát ra ánh sáng chói lọi, từng nhóm Sinh Mệnh Cổ Tinh lần lượt xuất hiện, ánh sao bá thiên tuyệt địa giống như một đại dương vô tận.

Bầu trời đầy sao tại Nam Vực chìm trong tĩnh mịch vô tận, sinh linh trong vạn tộc cảm thấy lạnh buốt tứ chi, tất cả đều cảm thấy kinh hãi kịch liệt trước luồng sát khí vô biên này!

Ông trời ơi, đây đích thị là một tôn sát thần trước nay chưa từng có!

Hắn ta trấn sát một đám tân tú cái thế, thậm chí còn dễ dàng hơn so với nghiền nát một con kiến!

Hai mươi tân tú còn lại đều tái mặt, bọn họ chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như thế này, cũng không phải bản thân bọn hắn vô dụng mà vì đối thủ quá mức mạnh mẽ!

Con ngươi khổng lồ đó không ngừng cung cấp một nguồn năng lượng ổn định cho nam tử áo trắng, cho dù lấy ra bất kỳ loại thánh vật nào, hắn đều có thể áp chế chiến lực của bọn họ.

“Một lần là xong!”

Một tân tú Thú tộc điên cuồng gào thét, gọi ra từng con cự long Hoang Cổ.

Tất cả các tân tú đắm chìm trong hào quang mênh mông sáng chói, đôi mắt của bọn họ bắn ra ánh sáng nóng rực, tất cả các chủng tộc khác nhau hội tụ về một chỗ.

Bọn hắn chỉ có thể quyết chiến đến cùng, tiến lên để tạo dựng công danh cho bản thân, ngay cả khi đó là vách núi Địa Ngục thì cũng phải đâm xuyên qua.

“Kiến càng lay cây!”

Từ Bắc Vọng nhìn tất cả bằng nửa con mắt, áo bào trắng nhuốm đầy máu tươi, thân thể xuất hiện vết nứt, thụ thương nghiêm trọng.

Dòng sông thời gian xen lẫn với đám sương mù xám xịt, cộng với tấm màn đen kịt, khiến cho tinh không trông có vẻ như đang bị ngăn cách thành nhiều mảnh, sức mạnh hủy diệt vô tận quét sạch đến nơi tận cùng trong giới Khởi Nguyên.

Tinh huyết cơ hồ đã bị thiêu đốt gần hết, một góc đạo cốt của Nhật Bất Lạc vỡ nát tung tóe, tiếp tục cung cấp lực lượng huyết dịch hoàng kim cho hắn.

Tất cả đều dồn vào một đòn công kích khủng bố này, đây rõ ràng không phải lực lượng của một tên cường giả Đại Đế nên có!

“Mau trốn đi!”

Nữ tử Tinh Linh tộc là người phản ứng nhanh nhất, nàng ta hóa thành bản thể trong nháy mắt, sau đó bỏ chạy ra bên ngoài.

Bùm!

Con ngươi khổng lồ vắt ngang ở giữa tinh không chậm rãi đóng mở, sau đó rơi xuống về phía tế đàn.

. . .

Trong vũ trụ, một tinh cầu xanh lam không đáng chú ý đến.

Giờ phút này, mọi đài quan sát vũ trụ của các quốc gia lặng ngắt như tờ, mọi chuyên gia rung động đến tận linh hồn, bọn họ đứng hình một lúc thật lâu, trông giống như những pho tượng trong bảo tàng.

Cảnh tượng vừa rồi quá mức ly kỳ, khiến cho nhận thức của bọn họ đối với lĩnh vực khoa học vật lý mãi mãi thay đổi, không bao giờ phục hồi.

“Không. . . Không thể tiết lộ tin tức này, đây là tuyệt mật.” Một nhà khoa học run rẩy nói.

Những bức ảnh gửi về từ tàu thăm dò quá chấn động, toàn bộ dải ngân hà đều sôi trào, ánh mặt trời chói chang không ngừng rung động, những ngôi sao lại hội tụ về một hướng.

Chính giữa vũ trụ, vậy mà lại xuất hiện một bộ thân ảnh màu trắng tuyệt thế vô song cực kỳ chói mắt đang đắm chìm trong sương khói đen kịt mù mịt.

“Đây là người sao? Unbelievable!”

Thực tập sinh khoa học ở viện nghiên cứu học run rẩy không thôi.

“Fuck, đừng nhắc đến chuyện này!”

Rất nhiều nhà khoa học cố gắng lãng quên tất cả những chuyện vừa xảy ra trong đầu, chí ít cảnh tượng hãi hùng đó không ảnh hưởng đến Trái Đất.

“Hắn ta nhất định là thủ lĩnh người ngoài hành tinh, nhưng đây đâu phải là phim khoa học viễn tưởng…”

Thực tập sinh cúi đầu, con ngươi bên trong vẫn còn chấn động.

Chương 650: Cuối cùng cũng đứng trên bảng Vấn Đỉnh, khó lòng tưởng tượng được kết quả này (4)

Bầu trời đầy sao tại Nam Vực chìm trong tĩnh mịch chết chóc, cảnh tượng kinh hãi thế gian đang bày ra trước mắt, khiến cho vạn tộc chìm trong thống khổ.

Một nam tử áo đỏ trôi lơ lửng bên trên tế đàn, toàn thân hắn ta bê bết máu tươi, từng khối thịt lần lượt rơi xuống, trạng thái thê thảm đến cực hạn.

Trước mặt hắn vẫn còn lại ba tân tú đang sống dở chết dở, ai nấy đều chỉ còn sót lại một hơi thở.

“Nhớ kỹ tên ta.”

Đôi mắt xanh biếc vô hồn lướt nhìn khắp tinh không, Từ Bắc Vọng khó khăn lắm mới nhếch miệng cười một tiếng.

Nhân lực đang trong trạng thái cạn kiệt, bản nguyên sinh mệnh khô kiệt gần hết, hắn ta có chút bất lực, không còn khả năng tiếp tục tru sát ba tên kia.

Trong vòng ba mươi năm tiếp theo, hắn phải cố gắng điều dưỡng để khôi phục thực lực sau trận chiến này, may mà lão đại vẫn đang bình yên vô sự ở Vô Tẫn Táng Thổ.

Cho đến hiện tại, đây đích thị là trận chiến mà hắn cảm thấy vui vẻ lâm ly nhất.

Hắn không màng thủ đoạn, hủy diệt không biết bao nhiêu thần vật, nhưng cũng đồng thời đạt được mấy chục kiện chí bảo.

Bùm bùm!

Tại một nơi không thể nói trong vũ trụ, đủ loại đạo pháp vô thượng đang công kích vùng đất bỏ hoang, khiến cho tế đàn trên tinh không lung lay sắp đổ.

Dưới ánh mắt tuyệt vọng của vạn tộc, thân ảnh đỏ ngòm dường như đang quay về một phương thời không khác, mặc dù gần trong gang tấc, lại như cách biệt một đời.

Vẻn vẹn trong một cái chớp mắt, hắn ta trôi đi rồi biến mất, chỉ để lại một vùng biển máu vô tận ở sau lưng.

Toàn bộ giới Khởi Nguyên đều chết lặng, huyết mạch trong cơ thể của mỗi sinh linh vạn tộc dường như đã ngừng chảy, ai nấy đều nước mắt lưng tròng, vô cùng bi thương.

Một ngày này, mãi mãi khắc ghi như một ngày u ám!

Cho dù mấy vạn năm trôi qua, vạn tộc vẫn cảm thấy thống khổ khôn nguôi như cũ.

Áo bào trắng cấm kỵ đã sử dụng thực lực của chính mình để làm nhục toàn bộ giới Khởi Nguyên, khiến cho một phương vũ trụ nơi này câm như hến.

Thống mạ nguyền rủa?

Đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Sức mạnh cường đại không có gì sánh kịp ấy, sẽ không phải là thứ bị rung chuyển bởi một vài lời nói. Đối với sự khuất nhục vô tận này, bọn họ chỉ có thể lặng lẽ tiếp nhận.

Một người đơn phương độc chiến với ba mươi bốn tên tân tú cái thế, nghe giống một câu chuyện nực cười, liệu ai có thể tin tưởng được chứ?

Ba mươi bốn sinh linh, có kẻ nào là tên đầu đường xó chợ đâu chứ?

Có ai không phải là thiên tài sinh ra từ những chủng tộc có lịch sử phi thường?

Có ai ở đó chưa từng tạo nên thành tựu bất diệt huy hoàng trong lịch sử?

Nhưng kết quả thì sao?

Ba mươi mốt người trong số đó đều chết thảm!!!

Nỗi sỉ nhục lớn nhất từ trước tới nay, nhất định sẽ không bị bào mòn theo thời gian, mà tiếp tục khắc sâu trong lòng bọn họ.

Sự yên tĩnh chết chóc kéo dài, không một sinh linh nào mở miệng, ngay cả hít thở cũng không dám.

Rất nhiều cường giả vô thượng vẫn đang ấp ủ ý đồ truy sát mà dò xét những điều ảo diệu trong thời không, nhưng càng nhiều đại năng khổng lồ chỉ biết trầm mặc.

Cú tát này quá vang dội!

Mỗi khi hồi tưởng lại cảnh tượng kia, bọn họ đều cảm thấy thống khổ vạn phần.

. . .

. . .

Chư thiên vạn vực vốn tĩnh lặng như một đầm nước đọng, đột nhiên dâng trào hàng trăm triệu con sóng hỗn loạn!

Tầng tầng lớp lớp dị tượng tràn ngập khắp vũ trụ, che đậy hết thảy

sao trời thiên không.

Muôn ngàn loài hoa cỏ hội tụ thành từng mảnh từng mảnh đại dương, phấn hoa bay bổng ngút trời, hương thơm nối tiếp hương thơm, khiến cho bầu trời đầy sao trở nên lộng lẫy như chốn tiên cảnh.

Ngay sau khi từng đoá hoa đại đạo nở rộ, từng đoàn từng đoàn sương mù hỗn độn rủ xuống, những cảnh tượng chưa từng xuất hiện kể từ thời đại thần thoại đến nay lại lần lượt kéo đến.

Từng tinh cầu to lớn rung động run rẩy tại chỗ, uy áp đế vương tràn ngập khắp tinh không.

“Xảy ra chuyện gì?”

Các sinh linh khắp chư thiên vạn vực đều kinh sợ, cứ ngỡ hôm nay chính là ngày tận thế.

Cho đến khi một cái tên vang lên khắp vũ trụ!

“Thái Sơ Bắc Vọng!”

Đúng vậy, hư ảnh lộng lẫy vô song sừng sững bên trên dải ngân hà, cao cao tại thượng quan sát toàn bộ nhân thế.

Vị trí đầu tiên trên bảng Vấn Đỉnh vốn bất di bất dịch suốt một ngàn năm qua rốt cuộc đã thay người!

Chính là áo bào trắng cấm kỵ!

Hắn đã tạo ra thành tựu vĩ đại đến cỡ nào mà có thể dẫn phát cảnh quan kỳ diệu tuyên cổ xưa nay chưa từng thấy như thế này?

Hàng vạn vạn sinh linh bàn tán xôn xao, nam nhân kia tiếp tục viết nên thần thoại vô địch, đi lên tới đỉnh của bảng Vấn Đỉnh, thống trị kỷ nguyên thời đại này với tư thái không ai bì nổi!

Áo bào trắng cấm kỵ đã dùng trình độ kinh diễm của mình để chiếu sáng toàn bộ vũ trụ, còn ai có thể sánh vai cùng hắn?

Huy hoàng thuộc về hắn bao phủ toàn bộ thời đại, không có người nào có thể tranh giành với hắn, ngay cả nhật nguyệt trên trời đều không thể!

“Khắp chốn mừng vui!”

Bên trong màn trường rực rỡ ở Thiên Cung, rất nhiều lão quái vật tóc vàng ngửa mặt lên trời cười to, đáy mắt ngập tràn sự tự hào cùng hưng phấn.

Cho dù tên điên Thái Sơ từng khiến Nhật Bất Lạc bị chư thiên ghét bỏ đi nữa, nhưng bọn họ cũng không thể phủ nhận hắn đã lần lượt tạo rèn đúc nên những thành tựu huy hoàng, khó có thể lu mờ cho Thần tộc.

Ngôi vị quán quân bảng Vấn Đỉnh cũng là một sự kiện quan trọng đối với Nhật Bất Lạc!

Chỉ là, tên điên kia đã làm cái gì?

....

....

Bên trong Phượng Khuyết.

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Nguyệt Quang lấp loé dị sắc liên tục, đồng thời cảm thấy vui sướng cùng tự hào từ tận đáy lòng.

Một mình nàng hiểu rõ, chủ nhân là người đến từ thế giới bị vứt bỏ.

Nhưng hắn ta đã tạo nên biết bao nhiêu kỳ tích bất diệt kia chứ?

Một tên nam nhân đã bước ra từ thế giới bị vứt bỏ, lại có thể đứng sừng sững bên trên vương tọa, cao cao tại thượng quan sát những tên thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm cùng thế hệ!

Chân chính truyền kỳ!

. . .

Bên trong con đường hành lang hoàng kim mênh mông, thân ảnh cao quý trang nhã váy tím gần như hoá thành hòn vọng phu, nàng cứ lẳng lặng cô độc một mình, ánh mắt lãnh đạm nhìn vào khoảng không.

Bởi vì đã chờ đợi thật lâu, nàng cảm tưởng chính mình sẽ cứ chờ đợi mãi mãi.

Bỗng nhiên.

Một sợi khí tức yếu ớt xuất hiện, thân ảnh màu đỏ ngòm khập khiễng đi tới, Đệ Ngũ Cẩm Sương trợn tròn hai mắt, gần như là điên cuồng

chạy về phía hắn.

“Tiện nhân, ngươi sao rồi?”

Nàng không khỏi run rẩy, sau đó ôm thật chặt Từ Bắc Vọng, từng cây tiên dược thần thoại rủ xuống, liên tục bổ dưỡng thân thể của hắn.

“Nương nương, ti chức đã làm ra một chuyện đại sự không tầm thường.”

Từ Bắc Vọng cảm giác vô cùng thoả mãn khi nhận được cái ôm này của lão đại, hắn cố gắng nặn ra một nụ cười, sau đó lâm vào hôn mê.

Chương 651: Cuộc sống yên bình (1)

Vô Tẫn Táng Thổ, một tòa mô hình cung điện cỡ nhỏ đứng sừng sững giữa màn sương mù đen kịt.

“Trong nháy mắt, tất cả liền bị hôi phi yên diệt, chỉ đơn giản như vậy đó.”

Từ Bắc Vọng ngã người trên ghế treo, bày ra tư thái nhàn rỗi, chậm rãi kể lại cuộc chiến trên bầu trời đầy sao trong Nam Vực.

“Oa, tiểu phôi đản thật giỏi nha!”

Thiếu nữ váy đỏ nghiêng đầu, ánh mắt lấp loé ánh sao.

Hoàng Như Thị âm thầm tắc lưỡi, cho dù bà chỉ nghe thấy những miêu tả, nhưng cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ, chiến lực của con rể quả thật không hợp thói thường.

Cho dù những thiên kiêu đứng đầu bảng Vấn Đỉnh hội tụ lại một chỗ, hắn vẫn sẽ có thể bộc lộ tài năng của mình như thường.

Bảo sao Cẩm Sương lại lo được lo mất, nàng là người hiểu rõ thực lực của con rể nhất, cho nên mới sợ hãi bản thân sẽ không theo kịp được bước chân của hắn.

“Ngươi thiếu chút nữa đã chết!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ngồi ở một bên trong một ghế treo, đôi mắt sắc lạnh thoáng liếc xéo chó săn một cái, sau đó lại lấy một viên đan

dược ẩn hiện tinh hoa cho vào trong miệng của hắn.

Từ Bắc Vọng nuốt xuống, mơ hồ rõ nói, “Lúc ấy, nương nương cảm thấy vô cùng đau lòng, ánh mắt ngập tràn hơi nước, suýt chút nữa đã khóc sao?”

Ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương nghiêm túc: “Ngươi nói cái gì?”

Đón lấy ánh mắt uy hiếp của nàng, Từ Bắc Vọng thận trọng nói: “Ta nói nương nương kiến thức sâu rộng.”

Miêu Khả Ái nhếch miệng, tiểu phôi đản vô dụng, đã được định sẵn vai diễn bề tôi trung thành ngay từ đầu rồi

Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, đại phôi đản thật sự rất vất vả, chuyên tâm luyện chế đan dược cả ngày.

“Nuốt tiếp đi!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lại vân vê một viên đan dược giữa ngón tay, sau đó lại đẩy vào khuôn miệng chó săn.

Từ Bắc Vọng hưởng thụ sự chăm sóc của nàng, bản thân hắc cũng không có sức lực chống đỡ. Nếu không chịu dưỡng thương trong vòng ba bốn mươi năm tiếp theo, vậy thì đừng hòng khôi phục lại chiến lực đỉnh phong.

Các loại tiên dược thần thoại dung hợp với nhau, sau đó luyện chế thành viên đan dược, đương nhiên sẽ mang lại hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với tiên dược thông thường, may mà lão đại có thiên phú luyện đan hơn người.

Luyện đan tiêu hao bản nguyên vô cùng lớn, lão đại quả thật đã rất mệt mỏi trong khoảng thời gian vừa qua, thậm chí còn phải thiêu đốt tinh huyết để duy trì.

Hắn nhìn thấy tất cả, cũng không có tâm trạng chiến tranh lạnh với nàng, nói cho cùng…

Ai cũng không thể rời đi ai.

Đôi lúc, hắn cảm thấy phiền chán với dục vọng khống chế của nàng, nhưng chưa từng cảm thấy phiền chán con người của nàng.

Từ Bắc Vọng nhìn về phía bên cạnh, lặng lẽ trừng mắt nhìn với lão đạo.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh nhạt lườm hắn, vội vàng cất bước đi vào cung điện, một bước của nàng tựa như ba bước, dường như có thể vượt qua cả dãy núi cao ngất ngưỡng.

“Mẹ vợ, con rể về phòng để tiếp tục an dưỡng.”

Từ Bắc Vọng đứng dậy, bộ dạng điềm nhiên như không có việc gì xảy ra.

Hoàng Như Thị nhìn chằm chằm hắn, nơi sâu nơi đáy mắt ẩn hiện ngọn lửa rực cháy mãnh liệt của sự hóng hớt.

“Meo meo đi cùng ngươi nha.” Miêu Khả Ái nói xong liền trượt xuống, chuẩn bị chui vào trong lòng hắn.

Từ Bắc Vọng ấn tay vào trán nàng ta, say đó vừa vận chuyển niệm lực yếu ớt, di chuyển toà cung điện với khoảng cách dài hơn chín mươi trượng.

Đôi mắt to tròn đáng yêu của meo meo chăm chú nhìn kẻ nào đó: “Tại sao người quân tử như ngươi lại cứ liên tục đề phòng meo meo?”

Thật sự đừng nghĩ meo meo ngốc nghếch nha, nàng quả thực rất muốn giẫm lên cây Kim Cổ Bổng của hắn.

Đồ mặt dày không biết xấu hổ!

Ầm!

Khi vừa bước vào tẩm điện, Từ Bắc Vọng lập tức hoá thành sói đói, bổ nhào về phía thân thể nở nang mềm mại.

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt cao quý gần trong gang tấc, giọng nói từ tính mang theo âm vị mê hoặc: “Nương nương, chỉ cần chúng ta âm dương hợp thể, người có thể đạt được âm thể hoàn mỹ nhất trong vũ trụ này.”

Trên thực tế, bởi vì thể nội của lão đại đang ẩn chứa tinh sa “ m”, mỗi lần tiếp xúc hắn, nàng đều có thể liên tục sinh ra năng lượng “ m” không ngừng.

Nhưng hiệu quả chắc chắn không sánh bằng lúc phá tan tấm màng mỏng kia, chỉ khi tiếp xúc ở khoảng cách gần gũi nhất, bọn họ mới có thể đạt tới trình độ âm dương cộng hưởng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay đầu, ánh mắt có chút trốn tránh, lạnh lùng

nói: “Sớm muộn gì cũng là của ngươi thôi, hiện tại không được.”

“Nhử?”

Từ Bắc Vọng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ hơi thở của nàng, vẻ mặt ân cần biểu lộ một chút thất vọng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm con ngươi vô cùng đẹp mắt của hắn, chân thành nói: “Bản cung trời sinh băng hàn, có lẽ là một loại đạo thể thần bí. Sau khi đột phá cảnh giới Tranh Độ, bản nguyên của ta mới có thể đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất.”

“Tranh Độ?”

Từ Bắc Vọng không khỏi suy sụp, xa cũng không xa, nhưng hắn muốn nàng từng thời từng khắc, cho nên càng nghĩ càng thấy không ổn.

Hắn khẽ nắm hai đầu bắp chân trắng nõn mượt mà của lão đại, sau đó chăm chú vuốt ve làn da mỏng manh đang bị tấm lụa đen hằn lên, hắn đột nhiên kéo vớ đen xuống dưới tận cổ chân rồi dừng lại….

“Tiện nhân, ngươi muốn cưỡng ép bản cung?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương cắn môi, nhìn chằm chằm hắn mà không hề chớp mắt.

Từ Bắc Vọng không khỏi do dự, hắn tuyệt đối có khả năng áp bức lão đại đi vào khuôn khổ, nhưng cũng không bao giờ muốn làm trái ý nàng bởi vì chuyện này.

Chương 652: Cuộc sống yên bình (3)

“Sớm muộn gì cũng là của ngươi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương úp mở đôi môi đỏ mọng, lời nói nhẹ nhàng như u lan, ngón chân phấn nộn áp vào lồng ngực của hắn.

Nàng không có khả năng luôn luôn bình tĩnh, có đôi khi sẽ suy nghĩ vu vơ, nhớ về những cảm giác khó quên từng khiến nàng muốn ngừng mà không thể ngừng được.

Nhưng một khi mất đi nguyên âm, tốc độ tu luyện sẽ bị ảnh hưởng

nghiêm trọng. Hiện giờ, nàng khó khăn lắm mới đuổi kịp chó săn, tuyệt nhiên không thể để sự chênh lệch giữa hai bên tựa như ranh giới giữa trời và đất như vậy được.

Từ Bắc Vọng trầm mặc một lát, hắn vốn muốn tiết lộ với nương nương, dựa vào khí vận tràn trề, nàng nhất định sẽ như cá gặp nước tại giới Khởi Nguyên, đến lúc đó, hắn mới là người đuổi theo nàng.

Nhưng khóe miệng lại không phát ra lời nào, bởi vì hắn có một cách khác, cũng không vi phạm ý nguyện của nàng, lại có thể thỏa mái gây ra tội nghiệt cưỡi thần nữ!

“Ngươi đừng cấn bản cung.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bị đâm đến mức khó chịu, lập tức đẩy hắn sang một bên.

Từ Bắc Vọng ngửa đầu nhìn lên trần nhà, ha ha tự giễu một tiếng: “Ha ha, áo bào trắng gây chấn động cả hai phe vũ trụ, nhưng hiện giờ vẫn còn là một chú chim non, nếu nói ra sẽ bị người đời chê cười đến mức rụng răng.”

“Thật đáng buồn làm sao…”

Hắn không còn tình yêu với cuộc sống, ánh mắt tràn đầy u ám xen lẫn với mệt mỏi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng mắt, sao nàng có thể không hiểu ý đồ của tên tiện nhân này được chứ.

Nàng thận trọng nắm được nhược điểm của chó săn, âm thanh lạnh lùng nói: “Lần trước cũng như thế.”

Nói xong, nàng lập tức giật xuống vớ đen đang treo ở mắt cá chân, vò thành một cục rồi định nhét vào miệng chó săn.

Sự trầm lặng mới là thứ giảm thiểu sự bối rối của nàng.

“Được rồi, ti chức nghỉ ngơi.” Từ Bắc Vọng bày ra vẻ mặt không thú vị, xoay người đưa lưng về phía nàng.

“Ngươi đang lạt mềm buộc chặt với bản cung?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương níu lấy sợi tóc tán loạn của hắn, con ngươi thâm thúy hiện lên một tia dao động.

Từ Bắc Vọng từ từ nhắm hai mắt thở dài: “Ti chức không có ý gì cả,

chỉ cảm thấy bản thân phù hợp với mấy chuyện chém chém giết giết. Sau khi điều dưỡng thân thể, ti chức sẽ tiếp tục dạo chơi khắp giới Khởi Nguyên."

Bùm!

Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng đôi chân óng ánh đá vào mông chó săn, suýt chút nữa đạp hắn xuống giường.

"Ngoại trừ cái kia, bản cung đều có thể thỏa mãn ngươi."

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói.

Từ Bắc Vọng ánh mắt mừng thầm, có đôi khi, hắn quả thật bội phục tính cách của vị nữ tử này.

Nếu như hắn không chủ động xuống nước, xét trên tính nết ngạo kiều đến mức biến thái ấy, hai người căn bản còn chiến tranh lạnh dài dài.

Một khi hắn cúi đầu, khoan hãy nói đến cái khác, nhưng nhất định sẽ có được thu hoạch không nhỏ đâu.

"Hái cúc bên dưới Đông Nam, nhàn hạ gặp tại Nam Sơn." Từ Bắc Vọng đột nhiên ngâm thơ, quay sang nhìn chằm chằm nàng.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút mờ mịt ngoài ý muốn, nhưng nàng dường như đã bắt được một chữ mấu chốt trong nháy mắt.

Hàng mi lông vũ rủ xuống, sắc măt trở nên lạnh lẽo không được tự nhiên, lạnh giọng nói: "Thu hồi câu nói đó ngay, ngươi đừng hòng nhục mạ bản cung!"

Từ Bắc Vọng giận dỗi ngồi dậy, giận không kiềm được nói: "Cái này không được, cái kia cũng không được, ti chức chịu đủ."

Nói xong, hắn lập tức đi về phía bên ngoài tẩm điện.

Hắn đi rất chậm, gần như nhích từng bước, nhưng bên kia vẫn im ắng như cũ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đan mười ngón tay vào nhau, mắt đẹp lộ ra thâm hàn, đôi môi như đóa hoa hồng diễm lệ giữa tuyết trắng, thứ ẩn giấu bên trong sự tinh khiết ấy chính là cơn phẫn nộ đến tột đỉnh.

"Ha ha, thật đáng buồn làm sao."

Vẻn vẹn mấy bước đi, khoảng cách giữa hai người đã dằng dặc xa xôi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương không hề níu giữ, đôi mắt xanh biếc nhìn bên ngoài cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Nương nương, ti chức tự cột mình vào ghế mặc cho nương nương ức hiếp?”

Từ Bắc Vọng đột nhiên quay trở về tẩm điện.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương ánh mắt sắc bén, thần sắc căng thẳng vô cùng.

“Hai tay trói lại, khom lưng uốn gối, cung kính ngưỡng mộ dâng hiến cho người…”

Từ Bắc Vọng nhẹ giọng tự nói, cố gắng thỏa mãn dục vọng chinh phục ẩn sâu trong linh hồn của nàng.

Thần sắc của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút rung động.

“Chờ ở đó.” Từ Bắc Vọng mừng thầm trong lòng, từng bước đi đến bên giường.

. . .

. . .

Bên ngoài cung điện, sương mù đen kịt cuộn trào khắp táng thổ, một người mặc áo bào trắng đứng sừng sững đỉnh núi, hai tay đong đưa trước sau, làm ra động tác cự long va chạm.

“Tiểu Vọng, ngươi làm cái gì vậy?”

Hoàng Như Thị thong thả tới gần, nhìn chằm chằm hắn ta bằng ánh mắt hiếu kì.

“A, ta chỉ đang điều dưỡng thân thể thôi.”

Từ Bắc Vọng có chút xấu hổ, nhanh chóng khôi phục vẻ mặt như bình thường.

Mẹ vợ ước chừng mười ba mười bốn tuổi, không còn là nữ đồng phấn điêu ngọc trác, mà là một thiếu nữ hào hoa phóng khoáng.

Hình dáng cùng ngũ quan trở nên rõ ràng, lông mày được tô vẽ nhạt nhoè, khiến cho gương mặt trứng ngỗng càng thêm ôn nhu, thực sự khiến người ta tìm không ra khuyết điểm.

Giữa vũ trụ này, nữ tử như mẹ vợ quả thật rất hiếm có khó tìm, chẳng trách bà được xưng tụng là mỹ nhân đệ nhất trong kỷ nguyên trước đó.

“Nhìn rất đẹp?”

Nữ tử váy tím bộc phát khí chất băng lãnh, nàng chợt liếc nhìn hai người, đôi mắt xanh biếc loé lên ánh sáng nguy hiểm.

Nàng vứt xuống một bình đan dược, cũng không thèm nhìn Từ Bắc Vọng mà hờ hững trở về cung điện.

Đáy mắt Từ Bắc Vọng ẩn hiện ý cười, sau đó nhanh chóng nhặt lấy lọ đan dược thần thoại.

“Các ngươi lại cãi nhau?”

Hoàng Như Thị nhíu mày, lo lắng hỏi thăm, trong lòng cảm thấy rất hoảng sợ,

Mỗi khi con gái và con rể cãi nhau, bà với meo meo chính là người bị ảnh hưởng nhiều nhất, không một ai có thể chịu đựng bầu không khí phân chia ngột ngạt đó.

Từ Bắc Vọng làm vẻ vô tội, lắc đầu phủ nhận, “Vẫn rất tốt ạ.”

“Chắc chắn là cãi nhau.”

Hoàng Như Thị không tin, bà có thể nhận ra, ánh mắt của Cẩm Sương thế nhưng lại ngập tràn thống hận cùng phẫn nộ.

Chương 653: Cuộc sống yên bình (3)

“Con rể phạm vào tội nghiệt cưỡi nàng.”

Từ Bắc Vọng nhỏ giọng nói.

“Ngươi khi dễ nàng?” Hoàng Như Thị có chút bất lực.

Bà vốn cho rằng, Cẩm Sương khi dễ con rể còn tạm được, tuyệt đối không có khả năng bị đảo ngược.

“Hắn lừa gạt nàng? Hay hắn có chuyện giấu diếm nàng?”

Thiếu nữ phong hoa tuyệt đại suy đoán trong lòng, sau đó quay lại nơi tu luyện để tiếp tục rèn đúc thân thể Đại Đế hoàn mỹ.

Cộc cộc cộc!!

Thiếu nữ váy đỏ nhẹ nhàng bước tới gần hắn.

“Meo meo uy vũ không nè?”

Nàng ta vừa nói chuyện, vừa khoe trang bị huyền phù, bộ dáng giống con thiên nga đắc ý vung vẩy cái đầu nhỏ nhắn.

Bảy tám kiện chí bảo bao phủ quanh Miêu Khả Ái đều là công lao cướp đoạt thánh vật của Từ Bắc Vọng tại giới Khởi Nguyên, mỗi một món vật này đều có thuộc tính phòng ngự khá tốt.

Con mèo ngốc nghếch trốn ở bên trong những chí bảo này, giống như đi lại trong tháp phòng ngự, rất ít người có thể gây thương tổn đến nàng ta.

“Uy vũ…” Từ Bắc Vọng tùy tiện qua loa một câu, hắn vẫn còn đang suy nghĩ đến cảnh tượng kia.

Lần này, lão đại chính là người chủ động chiến tranh lạnh, hai bên căn bản không có bất kỳ lời nào để nói.

Miêu Khả Ái nắm lấy góc váy, sau đó xoay vòng vòng, lung la lung lay được hai vòng đã có chút choáng váng, thân thể mềm nhũn trực tiếp ngã vào trong lồng ngực Từ Bắc Vọng.

“Đi ra.” Từ Bắc Vọng đẩy ra con mèo trà xanh này sang một bên.

Miêu Khả Ái chu miệng, tiểu phôi đản có thể làm lành cùng đại phôi đản, lập tức không thèm nhớ đến meo meo luôn.

…..

…..

Sắc trời xanh biếc, mưa phùn phất phơ.

Sau mười năm luyện hóa hấp thu, một khu vực tám trăm dặm trong

Vô Tẫn Táng Thổ đã không còn hắc ám âm u, tựa như bầu trời sau cơn mưa rào, thậm chí càng trở nên lộng lẫy hơn nữa.

Một vườn rau tươi tốt mơn mởn có hàng rào bao quanh, một nam tử mặc áo bào trắng đang thong thả cuốc đất, đào một vài con mương để lưu thông nước mưa.

Sau khi xong xuôi mọi việc, Từ Bắc Vọng ngả lưng trên một chiếc ghế tựa trên bãi đất phẳng bên ngoài hàng rào, đôi mắt khép hờ giống như đang dưỡng thần, tay bưng một ấm trà rồi đưng đưa qua lại, thỉnh thoảng lại khẽ nhấp một ngụm.

“Chíp chíp!”

“Chiêm chíp chíp!”

Hình như có ai đó đang gặp phải khốn cảnh, chỉ có thể đứng dưới mái hiên rồi bắt chước tiếng chim họa mi.

Đôi đồng tử màu hổ phách của Miêu Khả Ái tràn ngập tủi thân bất lực, trông giống như tiểu thiếp đang bị chủ mẫu chèn ép trong xã hội cũ.

“Mau cứu meo meo!” Nàng ta sử dụng truyền âm, giọng điệu sầu bi, buồn bã, xen lẫn với chút ít đói khát.

Đại phôi đản đáng chết, ngay cả đồ ăn vặt cũng không cho meo meo ăn.

Từ Bắc Vọng giả bộ như không nhìn thấy, thậm chí còn phối hợp với động tác uống trà thơm, hắn cũng đau lòng con mèo trà xanh này, nhưng nếu đi giúp đỡ nàng ta thì chẳng phải càng thêm dầu vào lửa sao?

Trong nhẫn trữ vật, mấy chục khối ngọc giản lấp lóe từng chùm tia sáng chói mắt, lại là thủ đoạn liên hoàn call đoạt mệnh của Nhật Bất Lạc.

“Ngươi ở đâu?”

“Thần tộc đang tổ chức điển lễ long trọng để ăn mừng chiến công của ngươi!”

“Với cương vị người thống trị mới của kỷ nguyên này, ngươi đã đã để lại một dấu ấn sâu sắc và không thể xóa nhòa trong lịch sử Nhật Bất Lạc.”

“Mau mau nhanh chóng xuất hiện, sau đó bế quan trong vùng đất phong ấn để chuẩn bị cho Tinh Không Bỉ Ngạn…”

Tất cả đều là những lời nịnh nọt tâng bốc quá đáng, Từ Bắc Vọng quá lười nhác để hồi đáp lại. Hơn nữa, bản thân hắn cũng đang cực kỳ yếu ớt, ngoại trừ lão đại, hắn sẽ không thể hiện bộ mặt mềm yếu này cho bất kỳ ai.

“Chủ nhân, Vô Cực Nhất líu lo không ngừng suốt cả ngày, hắn muốn tranh đoạt ngôi vị đầu bảng Vấn Bảng với người, quyết không cam tâm khi bị rớt xuống trần ai.”

Chữ viết tay của Bạch Nguyệt Quang hiện lên trên một khối ngọc giản khác.

Từ Bắc Vọng suy nghĩ một chút, dù sao thì cái tên lắm lời này cũng có rất nhiều ưu điểm. Hơn nữa, số lượng sinh linh trong vũ trụ này có tư cách trở thành bằng hữu của hắn không nhiều.

“Ngươi báo cho tên lắm lời đó, một phương vũ trụ khác vô cùng đặc sắc, nơi đó mới chính là sân khấu để hắn thể hiện thần uy!”

Hắn viết xuống một nhóm chữ rồng bay phượng múa tại ngọc giản, sau đó dập tắt ánh sáng của những khối ngọc giản còn lại.

Từ Bắc Vọng có dự cảm, một khi chư thiên vạn vực và giới Khởi Nguyên kết nối với nhau bằng một con đường hành lang ổn định, vậy thì tất cả mọi người ắt hẳn phải nghênh đón một thời đại hoàng kim thịnh thế, những địa phương thần bí kia rất có thể sẽ không ngừng xuất hiện, giống như măng mọc trong mưa xuân.

Bao gồm cả Sinh Mệnh Cấm Khu.

Nơi này dường như chính là tâm ma của Từ Bắc Vọng, bởi vì tu vi càng ngày càng gia tăng, hắn lại càng nóng lòng muốn đi đến Minh Thổ, nơi vượt ra khỏi phạm vi vũ trụ.

“Tiểu Vọng, giúp ta.”

Tại một nơi xa xa, thân ảnh yêu kiều đang đắm chìm trong màn sương mù đen kịt đột nhiên phát ra tiếng hét thê lương.

Từ Bắc Vọng hóa thành cầu vồng, chạy đến bên cạnh nhạc mẫu trong chớp mắt, lập tức thấy gương mặt tinh xảo của bà đã hoàn toàn méo mó, mắt hạnh thu thủy lấp loé tia sáng sắc bén như ác quỷ đến từ Địa Ngục.

Nử tử mặc váy tím cũng nhanh chóng đến nơi.

“Đừng lo lắng…”

Từ Bắc Vọng không chút hoảng loạn, hai ngón tay tuôn trào bản nguyên táng khí, sau đó ấn lên cái trán trắng nõn tinh tế tỉ mỉ của Hoàng Như Thị.

Đôi mắt xanh biếc của Đệ Ngũ Cẩm Sương chớp động mấy lần, nàng nhìn chằm chằm làn da trắng muốt như tuyết, nõn nà như ngọc ở trước ngực mẹ ruột, sau lại chuyển dời tầm mắt về phía chó săn.

Chương 654: Hoài niệm (1)

“Chúc mừng, người đã bắt đầu ngưng luyện thân thể Đại Đế.”

Từ Bắc Vọng đi lướt qua táng khí, chậm rãi chữa trị một góc linh hồn bị ăn mòn của bà, ánh mắt bất giác chuyển hướng xuống phía dưới.

Núi non hiểm trở ở phần vạt áo cũng không kém phần hùng vĩ sung mãn, không muốn hấp dẫn ánh mắt cũng không được.

“Mẹ vợ quả thực sở hữu thiên phú dị bẩm.”

Từ Bắc Vọng nói ra một lời từ tận đáy lòng.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng như băng tan, gần như nổi giận đùng đùng trong nháy mắt, lạnh giọng hỏi: “Bà ta rất lớn à?”

Hoàng Như Thị vừa lấy lại lý trí, đột nhiên nghe được câu này, khuôn mặt đỏ ửng lộ ra vẻ không được tự nhiên.

“Ti chức muốn nói đến thiên phú tu hành của mẹ vợ.”

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ giải thích, hắn đâu phải loại người có tâm tư xấu xa như vậy.

Trong vòng vài chục năm ngắn ngủi, Hoàng Như Thị đã có thể ma luyện thành công hình thức ban đầu của thân thể Đại Đế, thiên phú vượt bậc đến nhường này đương nhiên rất hiếm có khó tìm trong cả hai phe vũ trụ.

Thành tựu này cũng nhờ vào sự cố gắng của nhạc mẫu, không giống con mèo ngu nào đó, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.

Đệ Ngũ Cẩm Sương mặt mày như cũ lạnh buốt, lạnh lùng xem kĩ Hoàng Như Thị: "Người ăn mặc phong tao như thế, chẳng lẽ muốn câu dẫn hắn sao?"

Từ Bắc Vọng xấu hổ, càng không biết nói gì với bình dấm chua này, cách ăn mặc của mẹ vợ rõ ràng rất bình thường, nhưng nàng cứ muốn gây chuyện hết lần này tới lần khác.

"Cẩm Sương, tôn trọng mẹ một chút."

Hoàng Như Thị mấp máy bờ môi, hiếm thấy có chút tức giận.

"Ngươi cứ ngưng luyện thân thể Đại Đế cho tốt, về sau ít xuất hiện trước mặt hắn đi."

Đệ Ngũ Cẩm Sương không chút khách khí, giọng điệu đối chọi gay gắt, sau đó để lại một ánh mắt lãnh lệ cho chó săn rồi quay người bước vào cung điện.

Hoàng Như Thị vốn dịu dàng uyển chuyển cũng dâng trào nộ khí, có đôi khi, bà rất chán ghét tính tình này của nữ nhi, dục vọng khống chế đến mức biến thái, hận không thể đặt con rể ở trong túi chứa của nàng.

"Được rồi…"

Từ Bắc Vọng cẩn thận từng li từng tí nói một tiếng, ngón tay tỏa ra hào quang nhàn nhạt rời khỏi cái trán.

"Các ngươi có mâu thuẫn gì, ngoại trừ luyện chế đan dược cho ngươi, nàng rất ít khi nói chuyện với ngươi."

Hoàng Như Thị tiếp tục truy cứu, bà vẫn còn một câu hỏi chưa kịp nói, hai đứa hiện tại cũng không có ngủ cùng nhau.

"Tội nghiệt cưỡi nàng không thể tha thứ…" Từ Bắc Vọng mập mờ trả lời, không dám nói chuyện lâu la, sau đó đi về phía cung điện.

"Hừ!"

Miêu Khả Ái ngẩng lên cái đầu nhỏ, bày ra bộ dạng meo meo không thèm để ý đến ngươi.

"Ngươi không khắc khổ tu hành, vậy ta chỉ có thể vứt bỏ ngươi."

Từ Bắc Vọng đi đến bên cạnh nàng, nghiêm khắc quát lớn một tiếng.

“Vứt bỏ thì vứt bỏ, dù sao meo meo cũng chỉ là một cọng rác chẳng ai cần.”

Vành mắt của Miêu Khả Ái có chút ửng đỏ, nước mắt nói đến là đến, hai mắt thoáng chốc mông lung đẫm lệ.

“Có ai mà quan tâm đến suy nghĩ của rác rưởi chứ?”

“Không có các ngươi, meo meo vẫn sống rất tốt…”

Miêu Khả Ái khóc sướt mướt, một bên tự giễu một bên lau nước mắt.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm nàng mấy giây, con mèo trà xanh học tìm được thủ đoạn này ở đâu? Rõ ràng rất vụng về, thế mà vẫn còn dùng?

“Ta nói một lần cuối, nếu vẫn tiếp tục lười biếng nữa, Tinh Không Bỉ Ngạn không có chỗ cho ngươi.”

Từ Bắc Vọng đi vào cung điện, âm thanh khóc thút thít của Miêu Khả Ái lập tức dừng lại, nàng cúi đầu bĩu miệng, giận dỗi dậm chân tại chỗ.

“Meo meo thật đáng thương hic!”

….

….

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng sừng sững ở trong đan phòng lượn lờ mùi tiên dược, nàng cũng không thèm quay đầu nhìn lại mà chỉ quát lạnh một tiếng.

Từ Bắc Vọng tựa lưng ở cửa điện, hắn không nhìn chằm chằm ở đôi chân ngọc tuyệt phẩm đang được bọc trong lớp vớ đen như mọi khi, mà ánh mắt lại gắn chặt vào cặp mông mật đào cong cong duyên dáng, giống như hai khối đậu hũ tươi non mọng nước.

Ánh mắt dập dờn lộ ra ý cười, hắn không khỏi hồi tưởng về khung cảnh kiều diễm câu người kia.

Cũng là bởi điều này, lão đại ghi hận trong lòng, không chịu cho hắn một chút sắc mặt tốt trong suốt mười năm ròng rã.

Đi ngủ chia phòng, hôn môi thì khỏi phải bàn, hắn chỉ có thể trộm tất

chân đến an ủi tinh thần.

Mối tiếp xúc duy nhất giữa hai người, chính là nàng vẫn chăm sóc cho hắn mỗi lần luyện đan dược xong xuôi.

Không thể cứ để mọi chuyện tiếp tục như vậy được, vì mong nàng có thể vui vẻ, Từ Bắc Vọng chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ của mình

Hắn nhẹ nói: “Nương nương, ngươi…”

“Cút ngay lập tức, đừng có tới gần bản cung.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương chặn lời hắn.

“Nương nương, ngươi không muốn trở về đại lục Cửu Châu để nhìn một chút sao?”

Từ Bắc Vọng nói một hơi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương bỗng nhiên quay người, băng giá trong đôi mắt dần dần tan biến, nàng nhìn chằm chằm hắn suốt một lúc lâu.

Từ Bắc Vọng bắt được vẻ mong đợi cũng như sự phấn khích khó tả bên trong ánh mắt của nàng, nội tâm lập tức kích động muốn nhảy cẫng.

Nữ tử lạnh lùng đến đâu, thực chất cũng có gen lãng mạn trong xương cốt. Hai người có thể trở lại vùng đất kia, tái hiện những kỷ niệm lúc trước.

Chương 655: Hoài niệm (1)

“Nói một chút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo.

“Gạt ngươi thôi.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười một tiếng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương dùng khoé mắt để vạch ra một đường sáng nguy hiểm, sau đó giơ chân lên định đá vào mặt hắn.

Từ Bắc Vọng nắm lấy bàn chân ngọc mượt mà, nháy mắt với nàng một cái.

“Lập tức khai!”

Cơn phẫn nộ trong lòng Đệ Ngũ Cẩm Sương lập tức tan biến, nàng dường như tâm linh tương thông với hắn, nhanh chóng hiểu được ý nghĩ của tên tiện nhân này.

Ngay cả một khắc đều không muốn chờ lâu, dáng người uyển chuyển hóa thành tử quang.

Từ Bắc Vọng cười cười, nếu lão đại vui vẻ đến nhường này, chẳng phải hắn còn có thể lập lại chiêu cũ, tìm tòi đến cùng một lần nữa?

Về phần làm sao để đi, thật ra rất đơn giản.

Sau khi đạt được Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, hắn có thể cảm ứng các vì sao trong vũ trụ, nhưng bởi vì một ngôi sao bị vứt bỏ sẽ không ngừng du động, cho nên mới khó tìm.

Nhưng bây giờ còn có Vũ Trụ m Dương Thể nha, âm dương tương đương với sự biến hóa của vạn vật, năng lượng nguyên thủy thúc đẩy hoạt động của vạn vật trên thế gian chính là âm dương.

Hắn tự nhiên sẽ lưu lại vết tích tại những địa phương mà bản thân đã từng sinh sống, đó là năng lượt âm dương còn sót lại của hắn.

Hơn nữa, nhờ vào sự kết hợp của hai đạo thể cấp bậc truyền thuyết thần thoại, hắn cũng không bị hạn chế bởi quy tắc đại đạo, thoải mái bước vào thế giới bị vứt bỏ.

Đi ra ngoài cung điện, Từ Bắc Vọng lần lượt ném từng túi đồ ăn vặt từ trong chiếc nhẫn trữ vật. Sau khi trông thấy số lượng đồ ăn vặt được lấy ra đã chất chồng thành một toà núi nhỏ, hắn nhìn về phía con mèo ngu ngốc đang mở to mắt trừng mình: “Ăn uống thật ngon, sau đó đi ngủ thật hả hê, rồi lại chăm chỉ tu luyện.”

“Được nha!”

Miêu Khả Ái cực kỳ hưng phấn, khuôn mặt tuyết trắng đỏ bừng luôn khiến cho người ta muốn cắn một miếng.

Nhìn xem, tiểu phôi đản ăn nói có chút chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, hắn vẫn luôn đặt meo meo trong mắt đó nha, còn đại phôi đản thì tính là cái gì? Cút sang một bên!

Hửm? Không thích hợp nha.

Miêu Khả Ái nhất thời phản ứng lại, làm sao đại phôi đản còn chưa

ăn dấm?

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng sừng sững phía trên họa cuốn không trọn vẹn, thần sắc có chút hững hờ.

“Chúng ta đi về Cửu Châu một chuyến.”

Nàng nhìn Hoàng Như Thị với nửa con mắt, giống như tiểu nữ hài không giấu được tâm sự, mặc sức khoe khoang mọi thứ.

“Ừ.”

Hoàng Như Thị khẽ gật đầu.

Bà đã ma luyện ra thân thể Đại Đế, hơn nữa còn có khu vực an toàn để tu luyện, cũng không cần dựa dẫm vào con rể.

Miêu Khả Ái bày ra thần sắc vô hồn tĩnh mịch, khóe mắt ướt át đẫm lệ, nơi sâu thẳm trong thâm tâm ngập tràn sự bi thương thống khổ.

“Vậy còn meo meo thì sao?”

Nàng tựa như nai con bất lực, nắm vuốt mép váy không biết làm sao, nước mắt cứ lăn xuống như đê vỡ.

“Ngươi chuyên tâm tu luyện.”

Giọng nói của Đệ Ngũ Cẩm Sương càng lúc càng âm u, ánh mắt nhìn chằm chằm chó săn.

Từ Bắc Vọng muốn nói lại thôi, chỉ có thể cho con mèo ngốc một cái ánh mắt khích lệ, rồi chậm rãi đi vào họa cuốn không trọn vẹn.

Không có cách nào khác, cho dù hai người mang theo con mèo trà xanh, nhưng nàng ta cũng không đi vào thế giới bị vứt bỏ.

“Được thôi.”

Miêu Khả Ái quay lưng đi, ủy khuất đến khàn giọng, ngồi xổm trên mặt đất yên lặng rơi lệ.

Họa cuốn phi nhanh qua táng thổ hắc ám bằng tốc độ khó mà tin nổi, lập tức vượt qua mảnh không gian hư vô này.

Một tiểu hành tinh sáng chói vắt ngang tinh không lộng lẫy, vũ trụ vô ngần, dòng chảy cuộc sống lưu chuyển khắp mấy trăm vạn dặm, trông giống như một đạo đồ càn khôn.

Hai mảng sáng tối được ngăn cách bởi một đường ranh giới, cao rồi thấp, động và tĩnh, lên lại xuống, nóng cùng lạnh, đủ loại năng lượng dâng trào với quy tắc đối lập nhau.

Bùm bùm!

Một ngôi sao màu nâu sẫm hoàn toàn không nổi bật, nhưng nó vẫn bị tiểu hành tinh bắt lại, và bức tranh không hoàn chỉnh biến mất trong đó.

...

…

Vương triều Đại Chu, kinh đô.

Trời đã về tối, con phố Chu Tước đông nghìn nghịt người, chiến xa phi thuyền ù ù lướt qua khắp vòm trời.

Nam tử áo trắng và nữ tử váy tím sánh bước bên nhau trong ánh đèn nhộn nhịp, hơi men say ửng hồng nhẹ nhàng lưu chuyển trên vai hai người

Dường như không ai nhìn thấy bọn họ.

“Đường đi quen thuộc…”

Từ Bắc Vọng nắm lấy lòng bàn tay của lão đại, hai người dạo bước khắp nơi.

Sắc mặt Đệ Ngũ Cẩm Sương nhã nhặn, ba nghìn sợi tóc đen suôn mượt tung bay, toàn thân toát ra khí chất tuyệt mỹ, cao quý xen lẫn với chút lười biếng.

“Nương nương, vui vẻ không?”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm con ngươi của nàng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng không phủ nhận, chỉ dè dặt gật đầu thay cho lời đáp.

“Bản cung muốn ăn cái kia.”

Nàng chỉ vào món đồ chơi làm bằng đường toả sáng lấp lánh trong quán nhỏ bên đường, ánh đèn càng làm cho nó trở nên chói mắt hơn nữa.

Từ Bắc Vọng vừa mới đi được vài bước thì sau đó nhận ra rằng nương nương xưa nay không ăn thức ăn bên ngoài.

“Đợi chút nữa, ti chức làm cho người.”

Hắn ân cần nói một tiếng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhếch môi,nàng dẫn hắn tới phủ đệ quyền quý trong kinh đô.

Một tòa cung điện lộng lẫy đứng sừng sững, chữ “Từ” trên tấm biển phát ra pháp lực uy nghiêm, lớp mạ vàng lập lòe khiến cho thế nhân không dám nhìn thẳng.

Từ phủ ngày nay đã là một thế lực đỉnh cấp, có tiếng nói cực lớn tại Cửu Châu, đệ tử ngoại môn ở khắp mọi nơi trên thế giới.

Từ Bắc Vọng nhìn chăm chú một lúc lâu, toà phủ đệ đã thay đổi rất nhiều, nhưng đôi vợ chồng ở bên trong vẫn chưa từng biến hóa, chỉ càng ngày càng già nua.

Nói ra thì có chút buồn cười, áo bào trắng cấm kỵ bất khả chiến bại ở hai phe vũ trụ, vậy mà lại không đủ dũng khí bước vào trong đó.

Chương 656: Hoài niệm (3)

“Đi thôi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi nhướng mắt.

Từ Bắc Vọng im lặng một lát, vẻn vẹn mấy bước liền đi vào sâu trong phủ đệ.

Trong nho đường đơn giản, nam tử trung niên vẫn uy nghiêm như cũ, khuôn mặt hằn sâu nếp nhăn, tấm lưng cũng hơi cong, người phụ nhân bên cạnh đã bạc một nửa đầu, căn bản không thể ngăn cản nổi sự ăn mòn của thời gian.

Từ Bắc Vọng nhúc nhích bờ môi, nhưng vẫn không nói gì, cũng không có hiện thân.

Phụ mẫu đã có con cháu dưới gối, sự xuất hiện của hắn cũng chỉ mang đến một chút hạnh phúc ngắn ngủi, sau đó để lại sự phiền muộn suốt quãng đời còn lại về sau.

Chi bằng không gặp.

Từ Bắc Vọng tuôn ra ý niệm vô hình giữa ngón tay, cắt xuống hai phần máu thịt ở cánh tay, biến chúng thành bột phấn óng ánh rồi rắc xuống hai chén trà ngon.

Sau khi nhìn thấy hai vị lão nhân đã uống trà, Từ Bắc Vọng khom người xuống thi lễ, quay người rời đi.

Hàng triệu năm sau, Cửu Châu vẫn có thể lưu truyền huyền thoại trường sinh bất lão chứ?

Trong hoàng thành nguy nga tráng lệ, một tòa pho tượng tuấn mỹ đứng sừng sững ở nơi đó.

Pho tượng này được xây dựng bởi Vũ Chiếu từ mấy trăm năm trước, hiện giờ vẫn được đông đảo người dân đến cúng bái.

Tu sĩ và võ giả không ngại đường xa vạn dặm, đến đây chỉ để hành hương và tỏ lòng kính trọng với huyền thoại bất tử chói lọi và ngắn ngủi đó.

Trong đại điện, một mỹ phụ ngồi trên ngai vàng, long bào trên người thêu điểm mây khói uyển chuyển, phía sau lưng còn có một đám thị nữ ăn mặc hoa lệ.

“Nàng ta tên Cơ gì ấy nhỉ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhíu mày, nhìn về phía chó săn.

“Đã quên.”

Từ Bắc Vọng đương nhiên phải lắc đầu, hắn làm sao có thể nhảy vào cái hố to đùng này chứ?

Cơ Minh Nguyệt nha, Vũ Chiếu ắt hẳn sẽ truyền ngôi cho con cái riêng của mình là Cơ Huyền Nhã chứ? Tại sao hoàng vị lại lọt vào tay Cơ Minh Nguyệt?

Từng là nàng công chúa có dung mạo tuyệt trần trong đế quốc, nay đã xuất hiện vết chân chim nơi khóe mắt, bộ dáng đã già đi rất nhiều

“Thật sự không nhớ rõ?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn ta.

Từ Bắc Vọng giả vờ trầm tư rồi một mực lắc đầu, sau đó ngóng nhìn

cảnh sắc phồn hoa thịnh thế bên ngoài, dõng dạc nói:

“Sắc tím xinh đẹp mở ra nửa đóa hoa cúc trong yên lặng, áo đỏ đã quên ao sen buồn.

Thịt mềm xương yếu rơi từng cánh hoa, đành đưa nhụy vàng gửi trôi vào mây.”

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lấp lóe ánh sáng, tàn nhẫn đạp lên đùi hắn.

Hoa cúc, nguỵ vàng, ám hiệu rõ ràng đến mức này, tiện nhân kia thật sự bị nghiện rồi sao?

“Nương nương, ti chức muốn…” Từ Bắc Vọng trông mòn con mắt, không thể chần chờ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay mặt qua chỗ khác, đi về phía cung Thái Sơ đẹp như chốn thần tiên.

Nàng đồng ý?

Cung Thái Sơ yên tĩnh im ắng.

Hai người dạo bước trong khu vườn bị bao phủ bởi một lớp lá rụng dày đặc, bước chân của bọn họ phát ra tiếng xào xạc.

“Anh Vũ Ngư, Tiểu Cẩm Lý đâu rồi?” Từ Bắc Vọng nhìn quanh cung điện cô quạnh hoang tàn, nơi này đã không được quét dọn suốt mấy chục năm, lá rụng chất thành đống sâu hơn một thước

Đệ Ngũ Cẩm Sương liếc mắt nhìn hắn: “Người khác không có cuộc sống riêng của mình sao?”

“Cũng đúng.”

Từ Bắc Vọng khẽ gật đầu, nhưng cũng âm thầm than thở đường đi đã bị thu hẹp tiếng.

Cung điện Thái Sơ hoa lệ tôn quý của trước kia lại quạnh quẽ rách nát như vậy, hắn rốt cuộc cũng có chút không thoải mái.

“Quét dọn!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ úp mở đôi môi đỏ mọng.

“Ta?”

Từ Bắc Vọng chỉ vào chính mình.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn chằm chằm: “Chẳng lẽ là bản cung?”

“Tuân mệnh…”

Từ Bắc Vọng khúm núm, lập tức đi đến tạp viện của Thiên điện để lấy cái chổi.

Bề mặt của ao Cửu Châu trơn nhẵn giống như thủy tinh tráng men, những khóm hoa sen duyên dáng vẫn đang sinh trưởng từng ngày, một vài con cá nhỏ thỉnh thoảng lại nhảy khỏi mặt nước, phát ra tiếng động lục cục, dấy lên những gợn sóng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương tựa vào lan can, khí chất giảm bớt vài phần lười biếng của ngày thường, lại tăng thêm mấy phần tươi mát tự nhiên.

Thật ra, ao Cửu Châu cũng chẳng có gì đẹp mắt, nhưng những kỷ niệm giữa nàng và chó săn mới khiến nơi này trở nên đặc biệt hơn bao giờ hết.

“Nương nương, ti chức bắt mấy con cua…”

Từ Bắc Vọng cầm ngược cây chổi rồi đâm một cái, con cua nước đáng thương rên rỉ một tiếng, một con cá khác cũng tranh thủ thời gian bơi vào vùng nước sâu.

“Ngươi hầm canh cua đi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hất cằm lên, lấy ghế dựa ra, thoải mái nằm vào bên trong.

Làn gió mùa thu rất dịu dàng, dường như đang mang theo niềm hân hoan vui sướng mà thổi qua khuôn mặt tinh xảo và từng sợi tóc xanh của nàng.

Từ Bắc Vọng đi vào phòng bếp, có chút hối hận khi không mang theo người, kỹ năng phun lửa của con mèo ngu ngốc kia vẫn rất hữu ích.

Hắn hơi nghiêng cổ một chút, chế biến mấy món hầm tinh tế, cộng với một bát canh đậm đà.

“Ti chức nhịn gần chết…”

Hắn bưng thức ăn đến ao Cửu Châu, điềm nhiên như không có việc gì mà ám chỉ một câu.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng nói: “Nhịn cái gì gần chết cơ?”

Từ Bắc Vọng bĩu môi, cúi đầu rồi liếc qua phần dưới của mình

“Cút!”

Hàng lông mi rậm rạp của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ di động, sau đó khẽ xê dịch bờ mông trong vô thức, vẻ mặt điềm tĩnh như mọi khi, cũng không biểu lộ bất kỳ sự ngượng ngùng nào.

“Đầu óc ngươi cũng chỉ có chút chuyện này thôi sao?”

Nàng bắt chéo hai chân vào nhau, nghiêm khắc chất vấn.

Sau khi tiến vào hình thức thánh hiền, dung mạo của lão đại lại càng phong hoa tuyết nguyệt hơn nữa, tình cảm của hai bên như keo như sơn, ta hiện tại chỉ muốn làm ngươi.

Phi, chinh phục ngươi mới đúng.

Chương 657: Có ghét nhưng vẫn yêu (1)

“Tình thâm nghĩa nặng, khó mà ức chế.”

Từ Bắc Vọng đút một muôi cháo cho nàng, nhu tình nói ra: “Nương nương, chỉ khi tiếp xúc thân mật nhất, chúng ta mới có thể phóng xuất ra tình yêu.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương mấp máy khoé miệng, hờ hững không nói, nhàn nhạt nhìn hắn.

“Khi được trở về Cửu Châu, bản cung cảm thấy rất vui vẻ, vậy tùy theo ý ngươi đi.” Nàng gắp một miếng thịt cua, làm ra bộ dáng không quan trọng.

Thật ra, ngươi cũng cảm thấy nghiện chứ gì? Từ Bắc Vọng chắc chắn không dám nói câu này với quái vật kiêu ngạo.

Hắn nhìn toà cung điện ở nơi xa xa, đột nhiên nảy ra một ý tưởng kích thích, thận trọng nói: “Nương nương, hay là…”

Nói xong, ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương toát ra vẻ lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

“Ngươi thật là biến thái!”

“Chỉ một lần thôi, nương nương thỏa mãn ti chức đi.”

Từ Bắc Vọng năn nỉ.

“Đừng mơ!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương quát lên, mắt phượng nhắm chặt, nàng cảm thấy lá gan của chó săn càng lúc càng lớn.

“Chơi một chút tình thú thì có sao đâu…”

Từ Bắc Vọng lầu bầu một câu, dứt khoát trực tiếp uy hiếp nói: “Nếu đã như vậy thì chúng ta trở về chư thiên đi. Đại lục Cửu Châu thiếu thốn ý vị, thực sự không có lợi cho tu luyện.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hơi dừng lại một chút, cũng không đe dọa hắn nữa, tiện nhân đã sớm nhờn mặt.

Cho dù nàng cảm thấy rất xoắn xuýt trong đáy lòng, nhưng bề ngoài lại khôi phục dáng vẻ lãnh đạm, chỉ ưu nhã húp cháo.

“Nương nương, đi thôi?”

Từ Bắc Vọng đưa mặt về phía nàng.

Đệ Ngũ Cẩm Sương giẫm chân mấy lần trên mặt hắn, ngữ điệu um tùm: “Chỉ một lần này thôi, lần sau không thể như thế nữa!”

Xem ra, lão đại cũng không quá kháng cự như vậy.

Từ Bắc Vọng lập tức đứng thẳng dậy, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Trong toà cung điện trang nghiêm thần thánh, Nữ Đế của Đại Chu, Cơ Minh Nguyệt đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đắm chìm trong trạng thái tu luyện.

Vương tọa nguy nga mà uy nghiêm, chính là đại diện cho quyền uy của đế vương, đang lẳng lặng đứng sừng sững ở giữa.

“Tranh thủ thời gian!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng thúc giục, đáy mắt ẩn hiện hào quang hoả diễm, không biết đang suy nghĩ gì.

Nàng chỉ có chút khẩn trương, cộng với một tia khoái cảm dị dạng.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng dùng ánh mắt để ra hiệu nàng mau ghé vào bên trên ngự tọa.

“Ừm?”

Thái độ ra lệnh này khiến cho Đệ Ngũ Cẩm Sương cực kì không vui, đôi mắt trở nên rét lạnh.

“Van cầu nương nương.”

Từ Bắc Vọng đổi sang vẻ mặt nhu nhược cầu khẩn.

Khuôn mặt cao quý trang nhã của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút cứng ngắc, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, cường điệu lặp lại nói: “Một lần thì một lần, nếu không bản cung sẽ chặt đứt của ngươi!”

Nói xong, nàng tựa vào vương tọa, liếc về phía Cơ Minh Nguyệt ngồi tu luyện ở phía đối diện, luống cuống nắm lấy lan can.

“Nàng không nhìn thấy chúng ta.”

Từ Bắc Vọng mềm giọng một tiếng, nhìn chằm chằm dáng người uyển chuyển của lão đại.

Mông rộng qua vai, tư thế này khiến cho làn váy tím căng chặt, phát hoạ nên đường vòng cung giống như trăng tròn, kích cỡ khá lớn lại tràn ngập sức đàn hồi.

“Qủa đào mật chín” chính là hình tượng thích hợp nhất để mô tả.

...

...

Đêm khuya.

Đệ Ngũ Cẩm Sương túm lấy mái tóc đen, thần sắc lười biếng hài lòng không diễn tả bằng lời.

“Sau này còn dám như vậy, bản cung chắc chắn sẽ không tha cho ngươi.”

Nàng rất nghiêm túc răn dạy, hóa thành một đạo hào quang màu tím rồi nhanh chóng tiến vào cung Thái Sơ để tắm rửa rồi thay quần áo.

Sau khi ác chiến mấy canh giờ, ra sức đâm vào chỗ chết mà không hề thương tiếc, Từ Bắc Vọng cũng có chút mỏi mệt, nhưng cực kỳ thỏa mãn, đồng thời cũng có cảm khoái chinh phục.

Từ Bắc Vọng nhàn nhạt nhìn công chúa đế quốc trước kia, nơi khóe mắt đã có thêm nếp nhăn, càng gia tăng vẻ quyến rũ của mỹ nữ, khuyên tai phượng hoàng cũng không mất vẻ uy nghi.

Hai người cũng coi như cừu địch, hắn còn từng trấn sát vị hôn phu của nàng ta thành tro tàn.

Sau khi trở về Cửu Châu, tâm cảnh nhàn nhã bình thản, hắn cũng nảy sinh một chút ác ý thú vị, không hề thu dọn tình cảnh hỗn độn trên vương tọa mà tiêu sái rời đi.

Rạng sáng hôm sau, Nữ đế chậm rãi mở con ngươi ra, toàn thân lượn lờ hào quang rực rỡ.

Nàng ta đứng dậy rồi dạo bước đến ngự án, chuẩn bị xử lý những chính vụ chồng chất.

Ngay khi vừa ngồi xuống vương toạ, nàng ta chợt cảm thấy sền sệt, bèn duỗi tay ra xem xét, đầu ngón tay chạm đến một vũng nước đọng trắng sệch óng ánh, mùi thơm khó mà che giấu.

“Đây là cái gì?”

Cơ Minh Nguyệt thì thào khẽ nói, biểu cảm trở nên sợ hãi trong nháy mắt.

Uỳnh!

Vương tọa nổ tan thành bột mịn, nàng đi qua đi lại, ánh mắt cực kỳ hoảng loạn.

Bản thân là một trong những người đỉnh cao ở Cửu Châu, hoàng điện lại bị địch nhân bất tri bất giác chui vào, vậy mà nàng lại không phát hiện.

Chuyện này quá đáng sợ!

“Ai muốn ám sát trẫm, ai đang trêu đùa trẫm?”

Cơ Minh Nguyệt quát rống một tiếng, mắt phượng lấp loé sát ý.

Tuy nhiên, nàng ta vĩnh viễn không biết bản thân đã bỏ qua cơ hội có được tuổi thọ trăm vạn năm.

Chương 658: Có ghét nhưng vẫn yêu (2)

Gió chiều mát nhè nhẹ, thuyền hoa phiêu đãng trên mặt ao, Đệ Ngũ Cẩm Sương ôm lấy một bản tiểu thuyết, xem say sưa ngon lành.

“Tình tiết không tệ, nhưng bản cung chán ghét tính cách của nữ chính.”

Vừa mới xem phần mở đầu, nàng đã cảm thấy khó chịu.

Từ Bắc Vọng nhào nặn ngón chân phấn nộn, không dám nói về cái chủ đề này.

“Tại sao không nói chuyện?” Đệ Ngũ Cẩm Sương rút chân ngọc về, bễ nghễ nhìn hắn một cái.

Từ Bắc Vọng kiên trì nói: “Nữ chính được thiết kế theo tính cách của nương nương.”

Trong nháy mắt, ánh mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương lấp lóe sát ý, nàng lập tức xé quyển thư tịch thành bột mịn, lạnh lùng nói: “Viết thêm một bản nữa!”

“Ngươi dám ám chỉ bản cung? Chẳng lẽ ngươi ghét bỏ bản cung?”

Từ Bắc Vọng thật sự vô tội, lão đại luôn có thói chụp mũ khác với lẽ thường như vậy đấy, hắn chỉ có thể nhỏ giọng giải thích: “Nương nương mới là người cảm thấy chán ghét nữ chính…”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lặng im, đôi mắt lạnh lùng không có nhiệt độ, nàng vén màn cửa lên rồi ngắm nhìn phong cảnh ao bờ, lạnh lùng nói: “Ngay cả bản cung đều chán ghét “nàng”, ngươi khẳng định cũng chán ghét?”

“Tuyệt đối sẽ không.” Chó săn nói lớn.

Đệ Ngũ Cẩm Sương quay sang, không hề chớp mắt: “Nói !”

“Không ghét.”

Từ Bắc Vọng vẫn lắc đầu như cũ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhướng đuôi mắc, bình thản mê hoặc một tiếng:

“Bản cung mặc đai đeo váy, đu trên một chiếc xích đu.”

Từ Bắc Vọng lập tức hưng phấn, thốt ra: “Lâu lâu cũng sẽ chán ghét.”

Nói xong, hắn cũng cực kỳ hối tiếc.

Thần sắc của Đệ Ngũ Cẩm Sương sắc lạnh đến đáng sợ, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm hắn: “Cũng đúng, những câu nói tuyệt tình khi cãi nhau với bản cung, hiển nhiên là lời thật lòng của ngươi.”

“…”

Từ Bắc Vọng thật sự muốn tát cho mình một cái bạt tai, giọng nói có chút mơ hồ không rõ: “Tất cả mọi chuyện đều trôi qua rồi, nương nương còn lôi lại làm gì.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khôi phục sắc mặt lạnh nhạt, bình tĩnh nói: “Không sao, bản cung cũng chán ghét tính tình của mình, ngươi cảm thấy mệt mỏi cũng rất bình thường.”

Từ Bắc Vọng im lặng một lát, sau đó cầm lấy đôi bàn chân ngọc tuyệt phẩm dưới bàn trà, nghiêm túc nói: “Chán ghét cũng chỉ là cảm xúc trong nháy mắt, không ảnh hưởng tới việc ti chức yêu nương nương.”

Thật lòng mà nói, lão đại có rất nhiều khuyết điểm, dục vọng khống chế quá mạnh mẽ, thậm chí còn mắng cả mẹ ruột mỗi khi ghen tuông, lại còn thường xuyên ra lệnh với thái độ cao cao tại thượng, suốt ngày bày ra dáng vẻ lạnh lùng vô tình…

Nhưng khi so với những ưu điểm của nàng, nhiều khuyết điểm như vậy cũng không đáng để nhắc tới.

Hắn cứ thích kiểu nữ vương kiêu ngạo này, thích nàng thẹn thùng cũng bày ra dáng vẻ hờ hững, thích nàng luôn thích cất giấu sự dịu dàng ở trong lòng.

Sương giá trong mắt Đệ Ngũ Cẩm Sương dần tan biến, bởi vì do m Dương Đạo Thể, nàng dường như hiểu rõ chó săn đang nghĩ gì.

“Buồn nôn chết rồi, viết một bản tiểu thuyết tình cảm cho ta!”

Nàng đạp tên tiện nhân này một cước.

Từ Bắc Vọng lấy lại tinh thần, trưng cầu một chút: “Tính cách gì?”

“Biến thái!” Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói.

Từ Bắc Vọng gật đầu, rồi mới nhớ tới: “Đu xích đu?”

...

...

Sau mười năm ấm áp, Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cùng lưu luyến tòa cung điện này, nhưng cũng không có ý định ở lại lâu hơn nữa.

Tu vi lắng đọng mười năm, nàng cũng nên tiếp tục đột phá đến Cổ Đế cao phẩm rồi, nhưng thế giới bị vứt bỏ không thể cung cấp đạo vận hỗn độn trong tu luyện.

Thật ra, mấu chốt cũng là do nàng không muốn làm loạn với tiện nhân nữa, nàng nhiều lần khó có thể khống chế, muốn mất đi nguyên âm.

“Sau này có thời gian, chúng ta lại về đây.”

Nàng hững hờ nói một tiếng, ưu nhã nện bước đạp vào hư không.

Từ Bắc Vọng ăn tủy trong xương thì mới biết liếm nó cũng ngon, cho nên không thể nào bỏ đi dễ dàng như vậy. Ngay khi đã tiến vào hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng hắn sẽ không bao giờ cảm thấy nhàm chán, đại khái là bởi vì giá trị quyến rũ của lão đại đã đạt đến cực hạn, mỗi một tấc da thịt tràn ngập cám dỗ.

Hai người đứng cạnh nhau, đứng trên bầu trời chỉ trong chớp mắt, chuẩn bị lấy ra bức tranh chưa trọn vẹn, từng tiếng lôi kiếp gầm thét ầm ầm.

Trong phạm vi trăm triệu dặm, mỹ phụ đang tắm rửa trong lôi trụ đang nhăn nhó mặt mày, có vẻ như nàng không thể chống đỡ nổi sấm sét hủy diệt như trời sập, nhục thể đều sắp xé rách.

“Thẩm Ấu Di?”

Trong đầu Từ Bắc Vọng hiện lên một thiếu nữ mặc váy trắng rực rỡ.

Thời gian thật sự là một thanh đao mổ heo, ngay cả khi nhân loại ở Cửu Châu có thể đạt được một ngàn năm tuổi thọ, nhưng nàng ta đã hơn năm trăm tuổi, không thể tránh né sự lão hóa.

Thiếu nữ đã từng kiêu ngạo cũng thành phụ thân có da thịt hơi nhão.

“Không đủ thiên phú, ắt hẳn bỏ mạng.”

Từ Bắc Vọng thầm than một tiếng, đang chuẩn bị ra tay cứu vớt.

“Ngươi dám?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, con ngươi lộ ra sự lạnh lùng.

Từ Bắc Vọng do dự một chút, ham muốn khống chế đến mức biến thái lại ập đến, hắn không muốn vì chuyện này mà tức giận với nàng.

“Đi thôi.”

Nói xong, Từ Bắc Vọng vô cảm ra khỏi Cửu Châu, bước vào tinh không vô ngần.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nheo con ngươi, bức tranh tàn phá sừng sững biến mất không thấy gì nữa, từng đoá từng đoá hoa băng tinh rủ xuống, bao trùm biển lôi đang cuộn trào mãnh liệt.

Uỳnh!

Cánh cửa tiếp dẫn vàng óng ánh lơ lửng chân trời, ngàn vạn dị tượng che khuất bầu trời, toàn bộ lục địa Cửu Châu sôi trào không thôi.

Thẩm Ấu Di đi một lượt trước quỷ môn quan, may mắn mình gặp may, nếu không đã chôn vùi bên trong hạo kiếp rồi.

“Ngoại vực, ta tới đây…”

Nàng mím môi khẽ nói, chấp niệm duy nhất đang thúc đẩy nàng cố gắng tu hành, đột phá gông cùm xiềng xích vào tuổi năm trăm ba mươi, khai mở cánh cửa tiếp dẫn.

Đi đến trước mặt người đàn ông kia, liếc nhìn hắn một cái là đủ rồi.

P/s: Một chương tràn đầy cơm chó =)))

tính cách của nương nương quá ư đáng yêu =))

Chương 659: Thời đại vàng son, nhanh không thể tưởng tượng nổi (1)

Táng thổ vô tận bóng tối vô cùng, thân ảnh váy tím biến không tiến vào trong cung điện, ẩn hiện đại đạo chi hoa, cuối cùng ngăn chặt thời đột phá.

“Nhanh như vậy mà đã trở lại rồi?” Hoàng Như Thị nhẹ nhàng đi tới, tò mò hỏi thăm.

Từ Bắc Vọng không dám nhìn Ngoan Nhân Chí Cao này, chỉ cười nói: “Con mèo ngu ngốc đâu rồi?”

Hoàng Như Thị tức giận trả lời: “Vừa nghe được tiếng động thì đã lập tức chạy đến bên kia rồi thút thít khóc, cũng không biết giả vờ cho ai nhìn.”

“Chúc mừng nhạc mẫu bước vào Đại Đế trung phẩm.”

Từ Bắc Vọng chúc mừng một tiếng, cảm khái người sống lại đúng là có ưu thế, tốc độ khôi phục tu vi quá nhanh.

“Ta đi xem Miêu Khả Ái một chút.”

Hắn hóa thành cầu vồng rồi phi nhanh đến đỉnh núi, một thiếu nữ mặc váy đỏ ngồi xổm trên mặt đất thút thít, hai bím tóc đón gió phiêu đãng, bộ dáng đáng thương yêu kiều.

“A? Ngươi thành Cổ Đế rồi?”

Từ Bắc Vọng đi lên nắm lấy bím tóc đuôi ngựa của nàng, ánh mắt mang theo ý cười.

Thật sự kinh ngạc nha, con mèo ngu ngốc cũng có thể ma luyện ra thân thể Đại Để, thiên phú rất tốt nhỉ?

“Các người muốn bỏ rơi meo meo, một mình meo meo cũng có thể sống tốt đó.”

Thiếu nữ xinh đẹp khóc thút thít, âm thanh nghẹn ngào mang theo giọng khàn khàn.

“Được rồi: ”

Từ Bắc Vọng rùng mình, dịu dàng nói: “Ta chỉ có cách này mới có thể giúp ngươi cố gắng tu luyện, nếu không thì đến ngày tháng năm nào mới có thể xưng đế?”

“Ngươi đi ra đi!”

Hai mắt của Miêu Khả Ái rưng rưng, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn: “Meo meo hận ngươi!”

“Còn oán trách trong lòng nữa à?”

Nhận thấy con mèo ngu ngốc thật sự cực kỳ bi thương, Từ Bắc Vọng nhỏ giọng nói: “Ta làm bánh gatô cho ngươi nhé, rất ngọt rất ngọt đó.”

“Ai mà thèm!” Miêu Khả Ái quay đầu rồi đi mất.

“Ta hôn chân ngươi một chút?” Từ Bắc Vọng chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ nhằm vào em gái trà xanh.

Miêu Khả Ái dừng lại, nàng lắc mình biến trở thành cô gái nũng nịu, xấu hổ nói: “Thật sao?”

Không nói lời gì, lập tức vụng về nâng bàn chân bóng loáng tinh tế tỉ mỉ, óng ánh sáng long lanh, phần trắng nõn dưới móng chân lên.

“Ngươi nhanh liếm, meo meo tha thứ ngươi!” Miêu Khả Ái hất cằm lên, bĩu môi thúc giục nói.

Từ Bắc Vọng nâng trong lòng bàn tay, ngửi một cái, mùi sữa xông vào mũi.

“Thơm không?” Miêu Khả Ái mong đợi hỏi.

Nhưng vào lúc này.

Hoàng Như Thị vội vã chạy đến, thần sắc ngưng trọng nói: “Tiểu Vọng, Phong Đế Thiên Thê quan bế, bầy này sống lại!”

“Đế Ánh Thành của Vô Miện Chi Vương tuyên chiến với ngươi, hắn từng là một truyền kỳ không thể ngỗ nghịch…”

Từ Bắc Vọng nghe thấy trong mấy chục tấm ngọc giản ở giới chỉ nở rộ hào quang loá mắt, tất cả đều đang truyền lại tin tức này.

Không đủ ba mươi năm, Phong Đế Thiên Thê đã quan bế, hiển nhiên người sống lại có thiên phú cao đến đáng sợ.

Hắn im lặng cười, khí định thần nhàn nói: “Khả năng người này không hiểu rõ sức nặng của kẻ thống trị kỷ nguyên này.”

….

….

Cửu Thiên Thập Địa.

Trên bầu trời đầy sao của Phượng Khuyết, vô số dị tượng trải rộng

đến vũ trụ biên hoang, rất nhiều chí cường giả đứng sừng sững nơi xa xa.

Quần tinh chiếu rọi kỷ nguyên trong vũ trụ, hiện tại chính là thời đại vàng son được người người công nhận, trận chiến này nhất định sẽ mở ra cảnh tượng máu tanh!

Không một ai dám bỏ qua, ngay cả các nhị tam đại tổ tông của Thần tộc đều chiếu rọi chân thân, chứ đừng nói đến những hóa thạch sống đã trải qua thời đại Thần Thoại kia.

Chư thiên vạn vực, toàn bộ sinh linh trong mỗi ngôi sao đều đang quan sát hình tượng trong mảnh vỡ, khiến cho mức độ kinh thiên động địa của trận chiến này đã lên đến đỉnh điểm!

Ai thắng ai bại?

Không ai biết, thậm chí không dám phỏng đoán lung tung.

Áo bào trắng cấm kỵ có thể không mạnh được sao?

Hắn ta chính là ví dụ hoàn mỹ nhất cho hai chữ vô địch, từ vị trí mười chín vạn tên bảng Vấn Đỉnh giết tới đứng đầu bảng, đạp lên từng đống thi cốt của bao thế hệ, cứ thế đúc thành một thần thoại truyền kỳ!

Nhưng mà hắn phải đối mặt với Đế Thiên Vương nha!

Một con quái vật thật sự!

Mười sáu tuổi, hắn bắt đầu đứng đầu bảng Vấn Đỉnh kỷ nguyên, lũng đoạn trọn vẹn một thời đại, chưa bao giờ ngã đài, vậy thì thiên phú khí vận vĩ ngạn như thế nào cơ chứ?

Ba ngàn tuổi, hắn dựa vào tu vi của cảnh giới Tranh Độ bốn bước, dễ dàng trấn sát một Đạo Quân.

Chiến đấu vượt cấp đến nhường này cũng hợp thói thường, chi tiết không hợp thói thường chính là: Đạo Quân kia là con trai độc nhất của chủ nhân Thiên Đình!

Không sai, Đế Thiên Vương giẫm mặt mũi của Nhật Bất Lạc dưới chân, khiến cho tôn nghiêm của Thiên Đình tan biến không còn lại chút gì, vậy hắn ta có khí khái anh hùng đến mức nào cơ chứ?

Tám ngàn tuổi thành đạo, độc chiến ba tôn Đạo Quân ở cấm khu vũ trụ, giết một thương hai, vậy hắn ta vô địch cái thế như thế nào đây

chứ?

Hắn không cần giãy dụa trong xiềng xiếc thọ nguyên khô cạn, vốn dĩ có thể theo đuổi cảnh giới vô thượng, nhưng lại bằng lòng vì mảnh vũ trụ quê hương mà hủy diệt chính mình, sống lại một đời để đối đầu với một phương vũ trụ khác.

Quá khứ huy hoàng, không thể lừa gạt!

Lật ra lý lịch kiếp sống vĩ đại như vậy, áo bào trắng cấm kỵ lấy cái gì thắng?

Sắc thái truyền kỳ của Đế Thiên Vương quá mức dày đặc, hào quang của áo bào trắng cấm kỵ hoàn toàn không đủ để sánh vai.

Chương 660: Thời đại vàng son, nhanh không thể tưởng tượng nổi (2)

Trên đỉnh tinh không, màn sương mù hỗn độn lượn lờ, một thanh niên tuấn mỹ đầu đội cửu long quan, người mặc sa bào ngũ sắc cầm kích mà đứng, toàn thân toát ra khí thế thiên tôn hàng thế, uy áp vô cùng kinh khủng.

Đế Ánh Thành ngạo thế độc lập như vậy, tóc đen dày đặc rối tung, ánh mắt giống như lãnh chúa, khiến cho hàng tỷ sinh linh rung động tâm thần, thân thể run rẩy.

Từng vòng Đại Nhật huy hoàng đang vắt ngang một góc trên tinh không, ánh mắt của rất nhiều lão quái vật tóc vàng ngưng trọng, gương mặt mơ hồ được bao phủ từng tầng lo lắng.

Thanh danh của Đế Ánh Thành quá lớn, một kiếp này bước ra Phong Đế Thiên Thê, trực tiếp trở thành Cổ Đế cao phẩm, chỉ còn cách đỉnh phong chỉ có một bước.

Căn cơ nội tình của hắn ta, khó có thể tưởng tượng đến mức nào!

“Tên điên đang sáng tạo huy hoàng, hay là vẫn trầm luân như vậy?” Tất cả tộc nhân của Nhật Bất Lạc thở dài một tiếng, trong lòng cầu nguyện.

Về phần tình cảm, bọn hắn đương nhiên hy vọng tên điên tiếp tục

sáng lập kỳ tích, nhưng lý trí nói cho bọn hắn, Thần tộc sắp cử hành tang lễ cho một tộc nhân đỉnh tiêm.

Trong toà Thiên Cung rộng lớn, Thái Sơ Trọng Lâu bày ra sắc mặt sâu thẳm, hờ hững quan sát Đế Ánh Thành.

Con của ông chính là chết ở trong tay người này.

Cân nhắc lợi ích nhiều mặt, ông đành lấy đại cục làm trọng, cắn nát răng lợi mà nuốt hận xuống bụng.

Năm đó, tên điên Thái Sơ khiêu khích Vô Miện Chi Vương, vô tình trấn diệt hai thiên kiên cái thế của Đế thị, Thái Sơ Trọng Lâu cực kỳ hả giận.

Vì lẽ đó, hắn âm thầm dặn dò em trai Thái Sơ Hồng phải chăm sóc tên tiểu bối này nhiều hơn. Nếu không có sự trông nom của ông, thì dựa vào tính cách tùy tiện yếu đuối của tên điên kia, hắn đã sớm bị lão tổ tông của Thần tộc trừng trị từ lâu rồi.

Nhưng bây giờ…

Tận sâu trong đáy mắt của Thái Sơ Trọng Lâu có vài sự lo âu, toàn bộ Nhật Bất Lạc cũng không nghĩ đến, người đầu tiên nhảy ra lại là Đế Ánh Thành.

“Nếu như tên điên Thái Sơ vẫn giống như ba mươi năm trước, thì cái chết của hắn là điều chắc chắn.”

Một hoá thạch sống tóc vàng chiếu rọi thân ảnh, không có biểu cảm gì nói.

Ông ta từng tận mắt quan sát tiểu bối đại chiến với nữ tử của một phương vũ trụ khác, tên này dường như chiến đấu đến mức hết đạn cạn lương mới thắng hiểm một chiêu, thực lực căn bản chẳng là gì so với Đế Ánh Thành.

“Đúng vậy nha…” Thái Sơ Trọng Lâu bùi ngùi mở miệng: “Thành cũng là tính cách, bại cũng do tính cách.”

Ba mươi năm này, nhiều lần Thần tộc truyền tin cho hắn, muốn hắn đến cấm khu của Nhật Bất Lạc để ma luyện đạo pháp, giúp gia tăng chiến lực tuyệt đối cao hơn mấy tầng lầu!

Đây chính là thánh địa do tổ tông đời thứ nhất mở ra, Thần tộc đặc biệt cho phép hắn tiến về, làm chuẩn bị vì Tinh Không Bỉ Ngạn.

Nhưng tên điên thì sao? Cũng không thèm trả lời, duy trì dáng vẻ cao cao tại thượng.

Quả đắng do mình tự gieo xuống, thì chính mình chỉ có thể nuốt vào.

“Thái Sơ Bắc Vọng, ngươi không dám lộ diện sao?”

Dưới trời sao tĩnh mịch, Đế Ánh Thành bày ra vẻ mặt không hề bận tâm, thần sắc bình tĩnh đến đáng sợ, căn bản không hề khẩn trương khi đối diện với trận chiến sắp đến.

Nỗi lòng của Thần tộc Hoàng Kim rung động, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cảnh tên điên Thái Sơ chết, đến lúc đó muốn hét to một tiếng “mạnh mẽ” với thi thể!

Ngang ngược càn rỡ, không hề kiêng sợ!

Không phải không có người trừng trị ngươi, mà là người khác coi nhẹ phong vân.

Một khi thật sự so với ngươi, thì ngươi cũng chỉ còn một bộ hài cốt!

Câu ‘ta là Thái Sơ Bắc Vọng” đã hoàn toàn chọc giận Đế Thiên Vương, người có thể hoàn toàn che trời này ở thời đại kỷ nguyên của hắn. Đối với loại nhân vật truyền kỳ này mà nói, quả thực là sự nhục nhã mà khó có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, Vô Miện Chi Vương có thù riêng với tên điên, chính là cơ hội tuyệt vời để hả giận!

Đế Ánh Thành cố ý lựa chọn phiến tinh không này, chính là vào thời điểm tàn sát tên điên, hắn sẽ tiện tay phá hủy tổ chức Phượng Khuyết, chôn vùi hết tất cả vết tích!

Vũ trụ tinh không rơi vào sự yên lặng lâu dài, vạn vật đứng yên.

Mãi cho đến khi một nam tử áo trắng tuyệt thế chậm rãi xuất hiện trên tinh không, hắn ta bước đi vừa trầm ổn vừa có quy luật, tóc vàng bay múa khắp nơi, hai con ngươi sáng chói như biển sao, tôn quý đến không gì sánh kịp.

Chư thiên xem nhẹ tiểu la lỵ mặc váy đỏ rực rỡ đang đứng sau lưng áo bào trắng cấm kỵ, hàng tỷ ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh thánh khiết.

Giây phút này, điểm tập trung của toàn bộ vũ trụ chỉ ở trên người Đế Thiên Vương và áo bào trắng cấm kỵ!

Bỗng nhiên.

Ánh mắt Đế Ánh Thành lạnh lẽo, gầm thét giống như nhận được sự vũ nhục: "Ngươi bị thương nặng chưa khỏi hẳn, như này là đang chờ bị giết sao?"

Ánh mắt của rất nhiều hóa thạch sống vũ trụ chớp lên, rất dễ dàng đã phát hiện được tình trạng trên người Thái Sơ, bản nguyên bất ổn, huyết dịch hoàng kim mỏng manh.

Uỳnh!

Hàng trăm triệu ngôi sao nhấc lên gợn sóng cuồn cuộn, vô số sinh linh rung động vạn phần, biểu cảm đều ngưng đọng.

Áo bào trắng cấm kỵ bị thương? Lại còn vẫn dám đứng ra chiến đấu?

Vốn dĩ chỉ có hai ba phần thắng, hiện tại dường như chủ động mất mạng, mang theo thân thể tàn phế sao có thể đấu lại Đế Thiên Vương được?

Chương 661: Thời đại vàng son, nhanh không thể tưởng tượng nổi (3)

Trên vầng Đại Nhật huy hoàng, vùngđất tịnh thổ hỗn độn đột nhiên gãy nát, vô số ánh mặt trời nóng lực trút xuống một vùng vũ trụ, rất nhiều lão quái vật tóc vàng cực kỳ phẫn nộ.

Thật sự là ngu xuẩn mà!

Ngu không ai bằng!

Chưa từng thấy tộc nhân lớn lối như thế bao giờ!

Biết rõ phải đối mặt với sự chém giết tàn khốc của Tinh Không Bỉ Ngạn, vậy mà không biết bảo vệ mình. Còn nếu đã bị thương như vậy, hắn vẫn nên né tránh chiến đấu mới phải! Chỉ cần nói ra tình hình thực tế, chư thiên ai dám chế giễu?

Bây giờ, hắn không phải đã trở thành thịt cá nằm trên thớt của Đế Ánh Thành hay sao?

Sinh linh chư thiên đều tái mặt, căn bản không dám tưởng tượng đến cái chết của áo bào trắng cấm kỵ. Dù sao đi nữa, tên điên này cũng là lãnh tụ thời đại của bọn hắn, không thể cứ như vậy mà bị cuốn trôi theo gió.

Đế Ánh Thành đứng sừng sững trên tinh không, ánh mắt toé ra sấm sét, lạnh lùng nói: "Chỉ cần thần phục, ta tha cho ngươi khỏi chết!"

Đột nhiên, đại diện của các Thần tộc Hoàng Kim đều biến sắc, rất nhiều lão quái vật đều nhíu mày.

Hàng trăm triệu tu sĩ cũng thở dài một hơi, cho dù bọn họ đã biết trước kết cục, nhưng ai cũng không muốn nhìn thấy đại chiến chỉ nghiêng về một bên như thế này.

Đế Thiên Vương không hổ danh là vị vua đứng đầu một thời đại, khí độ và sự ngông nghênh của hắn khiến cho người đời không thể tìm ra bất kỳ tì vết nào.

Nam tử áo trắng thánh khiết chắp tay sau lưng, con ngươi thâm thúy không hề có một chút gợn sóng, khẽ mỉm cười nói: "Ngươi già rồi."

Ba chữ này khiến cho Đế Ánh Thành run rẩy cả người, con ngươi như lưỡi đao nhìn chằm chằm Thái Sơ Bắc Vọng. Chỉ là một hậu bối, hắn ta lại dám thốt ra những lời nói tràn đầy ý vị nhục nhã!

"Ngươi lặp lại lần nữa?"

Hắn ta rống to, sát ý toàn thân xông lên tận đỉnh đầu, căn bản không thể chịu đựng nỗi nhục nã này.

"Ta nói là…"

Ý cười trong đáy mắt Từ Bắc Vọng chậm rãi phân tán, chỉ còn lại sự bình tĩnh đến tột cùng: "Ngươi có muốn khắc ghi điều gì trên bia mộ không?"

Tinh không tựa như hầm mộ bị phủ bụi, tất cả mọi thứ đều chìm trong tĩnh mịch quỷ dị, khiến cho hàng trăm triệu tu sĩ hít thở không thông.

Giọng điệu hời hợt, nhưng hàm ý lại khí diễm ngút trời như vậy!

Nếu có vốn liếng để cuồng vọng, thì thái độ này được gọi cường thế!

Nhưng nếu không có vốn liếng để cuồng vọng, thì hắn ta đích thị đang tự rước lấy nhục!

Rất hiển nhiên, những tu sĩ ủng hộ áo bào trắng cấm kỵ đều cảm thấy bi ai và tuyệt vọng từ tận đáy lòng.

Thái Sơ Bắc Vọng vẫn luôn giành được thắng lợi cho tới nay, sau đó đứng đầu bảng Vấn Đỉnh với tư thái bất khả chiến bại. Tuy nhiên, vinh quang huy hoàng dường như đã che đậy lý trí của kẻ này, khiến hắn ta trở nên vô tri không sợ.

Thời khắc này, không biết bao nhiêu người đều thở dài trong lòng, bọn họ từng chứng kiến truyền kỳ quật khởi của áo bào trắng cấm kỵ, nhưng rốt cuộc cũng chuẩn bị trông thấy hắn rơi đài.

“Tên điên, ngươi cần ta giúp không?”

Nam tử hai mắt bị mù đang đứng sừng sững trong một góc tinh không, giọng nói khàn khàn không chịu nổi.

Vô Cực Nhất vẫn luôn nhớ kỹ giao ước, cho dù hai bên liên thủ cũng không có cách nào rung chuyển Đế Ánh Thành, nhưng hắn không muốn nhìn thấy tên điên mất mạng.

Thần tộc Trường Sinh Bất Hủ bỗng nhiên giật mình, rất nhiều hoá thạch sống nhìn chằm chằm hạt giống số một nhà mình, đáy mắt tràn ngập uy áp nồng đậm.

Phong Đế Thiên Thê kết thúc, những người sống lại đã hoàn toàn trưởng thành, không còn cần phải được bảo vệ nữa. Hiện tại, đối với những trận chiến liên quan đến cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn, cho dù là sống hay chết, các vị trưởng bối cũng không thể nhúng tay trong đó.

“Thật sao?”

Đế Ánh Thành cười lạnh một tiếng, khôi phục sự bình tĩnh như trước đây: “Các ngươi cứ liên thủ thỏa thích, ta cần gì phải sợ?”

Mái tóc đen dài qua vai của hắn ta không ngừng bay múa, toàn thân toát ra khí thế bá đạo mồn một.

“Một người là đủ rồi.”

Ánh mắt của thân ảnh thánh khiết lấp loé một tia dịu dàng, hắn thản nhiên cười với Vô Cực Nhất.

Đột nhiên, cơ thể của hắn tuôn trào từng mảnh tinh hải sáng chói, đôi chân đạp lên từng khối Sinh Mệnh Cổ Tinh, mỗi tấc cơ thể đều

đang phóng thích uy lực tinh đấu.

“Đom đóm sao có thể tranh giành ánh sáng cùng trăng sáng?”

Đế Ánh Thành ngửa mặt lên trời rồi gào thét, vương tọa màu xanh vĩ ngạn bất hủ vắt ngang bầu trời đầu sao, huyết chiến bắt đầu sôi trào, các lằn ranh trong vũ trụ đều bị xé rách.

Hắn ta bày ra bộ dáng cao cao tại thường ở trên vương tọa, thân ảnh đắm chìm trong huyết khí thần thoại hừng hực, đôi mắt không chỉ dừng lại ở nhân thế mà nhìn ra vạn cổ.

Cỗ uy áp Đại Đế vô thượng huy hoàng đến nhường này, dường như có thể che đậy toàn bộ càn khôn, chấn nhiếp chư thiên vạn vực.

Hàng trăm triệu tu sĩ không thở nổi, đồng thời cảm thấy cực kỳ sợ hãi hơn bao giờ hết.

Đây chính là một trong những thể chất huyết mạch đứng đầu vũ trụ, Chiến Thể Thần Thoại!

Uỳnh!

Va chạm kịch liệt, tinh không run rẩy, toàn bộ năng lượng đều bị quét sạch, ánh sao lộng lẫy lập tức sụp đổ, tất cả đều bị bóp nghẹt bởi khí tức huyết dịch cuồng bạo!

Chỉ vẻn vẹn một kích, cục diện thắng lợi đã được định!

Vào thời điểm đỉnh phong của Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, ánh sao trong vũ trụ tuyệt đối sẽ không tiêu tán nhanh đến như vậy, nhưng áo bào trắng cấm kỵ hiện đang bị thương, hắn ta càng khó có thể chống lại!

“Tuyệt vọng à? Tiếp theo đây, ngươi sẽ càng tuyệt vọng hơn nữa!”

Thân ảnh cường thế trên vương tọa màu xanh bắt đầu thi triển từng đạo ấn ký kinh khủng, tiếng gầm rú của những oan hồn lệ quỷ đột nhiên vang lên trong nơi sâu thẳm vũ trụ.

Trong một khoảnh khắc, mảnh tinh không này dường như đã bị nhấn chìm xuống âm phủ, dị tượng cầu Nại Hà ở Hoàng Tuyền lần lượt trồi lên, cánh cửa tái sinh vắt ngang bầy trời đầy sao, và từng đôi tay vong linh đang vùng vẫy khua khoắn.

“Không thể nào như vậy!”

Rất nhiều lão quái vật tóc vàng tái mặt vì kinh hãi, tại sao Đế Ánh

Chương 662: Thời đại vàng son, nhanh không thể tưởng tượng nổi (4)

“Nhất định phải chết…”

Những lão tổ tông của các thế hệ trước đều cảm thấy u buồn, mặc dù bọn họ chán ghét tên tiểu bối này, nhưng dù gì hắn ta cũng có huyết mạch Nhật Bát Lan, bọn họ đương nhiên sẽ cảm thấy bi thương khi trơ mắt nhìn hắn bỏ mạng.

“Hậu táng đi, tạo huy hoàng cho Nhật Bất Lạc.”

Một người sống lại tóc vàng vô cùng như cũ, nhưng đáy mắt lấp loé một tia mừng rỡ và khinh thường.

Mà thần sắc của các Thần tộc Hoàng Kim còn lại đều tràn đầy ý cười, dáng vẻ giống như nắm chắc được thắng lợi trong tay.

Một chiêu này, chuyên môn chống cự đóa hoa bá đạo kia!

Một khi đòn sát thủ mất tác dụng, chẳng phải tên điên Thái Sơ sẽ trở thành dê đợi làm thịt sao?

Thân ảnh thánh khiết không hề rung động chút nào, hắn chỉ bình tĩnh nhìn chăm chú dị tượng Hoàng Tuyền đang bốc hơi, sau đó cười không thành tiếng.

Hoàn toàn chính xác, hắn căn bản khinh thường đám người sống lại này.

Kẻ có thể đi đến đỉnh cao nhất của thời đại, đương nhiên cũng không phải hạng người đơn giản.

Đổi lại ba mươi năm trước, nương nương có lẽ sẽ trở thành quả phụ, bởi vì hắn nhất định phải chịu chết.

Sức mạnh hủy diệt của Vương hoa Bỉ Ngạn sẽ bị suy giảm bởi cánh cửa vãn sinh này, thủ đoạn minh khí của hắn sẽ bị cản trở, trong khi chiến lực của bản thân lại kém xa tít tắp so với Đế Ánh Thành.

Nhưng bây giờ.

Một đóa hoa óng ánh chậm rãi trôi tới, cũng là đóa hoa Bỉ Ngạn duy nhất của hắn. Nó không mang theo bất kỳ uy lực nào, nhưng lại tràn đầy mê hoặc.

Khi đối mặt với cỗ Minh khí diệt thế không thuộc về trong nhân thế, Đế Ánh Thành cảm thấy vô cùng tự tin, cánh cửa vãng sinh trong Hoàng Tuyền vẫn đang đứng sừng sững ở phía trước, một bàn tay vong linh nắm chặt lấy cánh hoa.

Trong nháy mắt, cánh hoa bị xé nứt thành tro tàn, cánh cửa vãn sinh dần dần ảm đạm, tiếng gào thét của vong linh cũng chầm chậm biến yếu đi.

“Rất tốt!”

Đế Ánh Thành có chút khó xử, ánh mắt giống như bị lây nhiễn nọc độc.

Uy lực của đóa hoa kia cũng không chỉ như thế, nhưng bởi vì quá mức cảnh giác, hắn bị đối phương đùa bỡn.

“Chênh lệch giữa ta và ngươi, cái gì có thể san bằng chứ?”

Ầm ầm!

Sắc mặt của Đế Ánh Thành trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, một chưởng quét ngang tinh không, giống như một phương lục địa ẩn chứa sức mạnh vô biên, khiến cho toàn bộ vũ trụ đều biến dạng.

Uỳnh!

Thanh âm tế tự đại đạo vang lên, dải ngân hà tựa như bị ngăn cách bởi một thân ảnh cường thế độc lập, vô số vì tinh tú đều gánh chịu uy lực của cự chưởng của Đế Ánh Thành!

Đây đâu phải là đòn công kích của Cổ Đế cao phẩm, rõ ràng là đạo pháp của cường giả Tranh Độ!

Rất nhiều lão quái vật đều nghẹn họng nhìn trân trối, có chút khó có thể tin.

Kẻ này khí phách đến mức nào, mà lại có thể sáng chế ra một bí thuật kỳ dị đến như vậy?

Khi hàng trăm triệu sinh linh còn đang thẫn thờ, đầu óc trống rỗng,

thì khắp nơi trong chư thiên đều xuất hiện cự chưởng của Đế Thiên Vương, tựa như nó chính là ý chí đại đạo.

Kinh khủng đến mức rối tinh rối mù!

Người có thể xưng hùng suốt một kỷ nguyên, bất khả chiến bại ở thời đại lớn, không phải là không có lý do!

Trong phút chốc, kết giới tinh hải bị bóc tách từng chúc một, toàn bộ ánh sao thành tro tàn, thân ảnh thánh khiết cũng không thi triển đạo pháp hộ thể, một mực đối đầu trực diện với cự chưởng vô địch của Đế Ánh Thành.

“Chung quy lại, hắn ta cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.”

Rất nhiều lão tổ tông than nhẹ một tiếng, người chết như đèn tắt. Nếu bỏ qua tính cách kỳ dị mà nói, tên điên Thái Sơ vẫn rất có sắc thái của một sự tồn tại truyền kỳ.

Nam tử áo trắng lặng lẽ đứng một góc trong tinh không, giống như đang tuyệt vọng đối đầu với sự thật, nhưng ánh mắt lại không có bất kỳ sự e ngại nào.

Đường thẳng đứng trên vầng trán của hắn đóng mở liên tục, màn sương mù kịt đen vô cùng vô tận tuôn ra, một tòa cốt tháp Địa Ngục còn chưa hình thành đột nhiên vắt ngang tinh không, khí tức ăn mòn lao về phía toà vương tọa màu xanh.

Uỳnh!

Đôi mắt khổng lồ bất chợt xuất hiện một cách quỷ dị, khí tức không xác định lan tràn khắp nơi, tất cả loại năng lượng đều bị suy giảm một cách khó diễu, giống như kỷ nguyên trường hà đang bao trùm nơi này.

Sự thay đổi đột ngột khiến vô số lão quái vật già nua đều cảm thấy kinh hãi đến mức rùng mình, ngay cả bọn họ đều cảm nhận hồi hộp trước khí tức kỳ dị này.

“Không thể nào…”

Một lão tổ trong Vô Miện Chi Vương tái mặt, sao tên điên Thái Sơ có thể khuấy động âm dương trong đại đạo, toà cốt tháp kia…

Khắp nơi trong vũ trụ đều chấn động, tất cả tu sĩ cảm thấy sợ hãi trước sự giáng lâm của một loại lực lượng đại đạo mênh mông đến

mức có thể huỷ diệt trời xanh.

Huyết chiến thần thoại lập tức bay màu, mỗi giọt mỗi giọt huyết dịch đều được chôn vùi, tòa vương tọa màu xanh sụp đổ từng chút một, các đòn công kích của đạo pháp vô địch kia chẳng khác gì trâu đất xuống biển.

Đế Ánh Thành giống như bị sét đánh, đến cả thủ đoạn thiêu đốt bản nguyên cũng không còn tác dụng. Ngay khi cốt tháp Địa Ngục sắp bao trùm thân thể, linh hồn của hắn đã ngộ ra cảm giác tuyệt vọng.

“Thành Nhi!”

Rất nhiều lão tổ tông trong Đế thị gầm thét rên rỉ.

“Đừng cứu ta!”

Mái tóc đen của Đế Ánh Thành dựng ngược giữa hư không, mọi động tác giãy dụa của hắn đều bị vô hiệu hoá bởi luồng ánh sáng của con ngươi khổng lồ. Đối với phần thân dưới đang mắc kẹt trong toà cốt tháp Địa Ngục, từng tấc da thịt ở đó đều bị ăn mòn thành tro tàn.

Vẻn vẹn một nháy mắt, hắn từ thiên đường rơi xuống địa ngục, khí thế tự tin hoá thành nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

“Ha ha ha ha ha…”

Đế Ánh Thành vừa cười to vừa rơi nước mắt: “Kết cục đáng thương.”

Trong quá khứ, hắn từng hoành hành khắp nơi, khí thế bừng bừng phấn chấn, phong thần như ngọc, bỏ xa những người cùng thế hệ xa, luôn luôn khiến thiên hạ phải kinh ngạc

Mà bây giờ lại phải chết như thế này.

Đế Thiên Vương hắn không còn là nhân vật chính nữa rồi.

Uỳnh!

Một đống tro tàn phiêu tán trong tinh không, giống như đã chết trăm ngàn năm. Toà cốt tháp Địa Ngục sụp đổ, nam tử áo trắng thánh khiết lạnh lùng quan sát toà vương toạ trống rỗng.

Đế Ánh Thành bỏ mạng!

Vũ trụ chấn động, chư thiên rung chuyển!

Chương 663: Lại bị bắt cóc? (1)

Một truyền kỳ vĩ đại như Đế Thiên Vương đã hoàn toàn bỏ mạng, ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có!

Hắn đã từng lũng đoạn cả một thời đại, sau đó lại trấn sát Thái tử Thiên Đình với phong thái bất khả xâm phạm. Nhưng đến khi sống lại và bước vào con đường chinh phạt, hắn đã lập tức rơi vào hoàn cảnh diệt vong.

Thời gian như dòng sông lững lờ, quả nhiên chỉ nghe được tiếng cười của người mới, bỏ quên tiếng khóc của người cũ.

Cho dù kinh tài tuyệt diễm đến đâu, cho dù phong hoa tuyệt đại nhường nào, nhưng một khi thời thế thay đổi, tất cả đều sẽ bị thay thế.

Trận chiến này đã tạo nên tác động không thể tưởng tượng nổi, nên nó chắc chắn sẽ xuất hiện trong sử sách.

Toàn bộ chư thiên rơi vào tĩnh lặng!

Mỗi tu sĩ đều biết điều này có nghĩa là gì, một cường giả trẻ tuổi chỉ mới tu đạo chưa bao lâu lại có thể ghi dấu ấn sâu đậm nhất trong lòng chư thiên, nghiễm nhiên trở thành kẻ thống trị của thời đại mới!

Nơi sâu thẳm vũ trụ lan truyền dao động, các hoá thạch sống đang trầm mặc dưới bầu trời đầy sao, từng lão quái vật trong cấm địa đều biểu lộ sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt lấp lóe không ngừng.

Truyền nhân Đế thị đã từng giẫm đạp các Thần tộc khác trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẵng, thậm chí còn nhục nhã cả Thiên Đình Nhật Bất Lạc. Một nhân vật huy hoàng vĩ đại đến nhường này, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục thê lương, máu tươi nhuộm khắp tinh hà.

Khi các tộc nhân của Vô Miện Chi Vương đắm chìm trong nỗi bi ai, trên từng vầng Đại Nhật chói chang, rất nhiều lão tổ tông tóc vàng còn đang ngây người, vẫn chưa lấy lại tinh thần sau cú sốc….

Bọn hắn vốn cho rằng tên điên kia không biết tự mình lượng sức mình, cho nên đã chuẩn bị một tang lễ hoành tráng cho hắn, chờ đến lúc nhặt xác rồi đậy nắp hòm nữa thôi.

Nhưng hiện thực lại hoá thành một bàn tay to lớn, hung hăng tát cho

bọn họ một phát!

Thái Sơ Bắc Vọng quả thực có tư cách cùng vốn liếng để cuồng vọng đến như thế!

Hắn kéo lê thân thể trọng thương, kết giới ánh sao dường như sắp tan biến, nhưng rốt cuộc vẫn có thể lật ngược tình thế với phong thái điềm tĩnh ung dung như mọi khi.

Khi đối mặt với chiến lực chấn kinh vạn cổ, những người ở trong thời đại này đều hoá thành loài sâu kiên!

Một bầu không khí yên tĩnh bao trùm khắp vũ trụ chư thiên, ngay cả tiếng kim rơi cũng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết..

Nam tử áo trắng nhuốm máu đứng sừng sững ở giữa đỉnh tinh không, mái tóc vàng bay tán loạn khắp nơi, khuôn mặt tuấn mỹ có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt lạnh lùng vẫn chăm chú quan sát nhân thế.

Mặc dù trận chiến này kết thúc nhanh đến mức không thể tưởng tượng, nhưng thực sự vô cùng ly kỳ.

Từ trước tới nay, Từ Bắc Vọng dường như đã quen với thân phận nhân vật phản diện, đương nhiên không hề am hiểu thủ đoạn giả heo ăn thịt hổ giống như các nhân vật chính khác, cũng rất ít khi trang bức vả mặt người đời…

Hắn thường mở đầu với một cú đánh chớp nhoáng, sau đó phải dốc toàn lực để ứng phó, cho nên tuyệt đại đa số đối thủ đều không chống đỡ nổi chiêu thứ nhất.

Nếu như Đế Ánh Thành không chôn vùi ở trong toà tháp Địa Ngục, diễn biến tiếp đó khó có thể lường tước, ngay cả bản thân Từ Bắc Vọng cũng không đủ tự tin để rút lui an toàn.

Thắng lợi lần này có vẻ rất dứt khoát, thực chất thương thế là điều không thể tránh khỏi, hơn phân nửa bản nguyên đã khô kiệt, cần rất nhiều thời gian để khôi phục.

“Ta lặp lại một lần.”

Thân ảnh thánh khiết bao phủ trong vô vàn ánh sao lộng lẫy, hắn nhìn chằm chằm vào những kẻ sống lại, tuyên bố mạnh mẽ: “Bất kể là ai đi chăng nữa, một khi các ngươi trùng sinh trong thời đại kỷ nguyên này, thì nhất định phải ngước đầu nhìn theo bóng lưng của

Thái Sơ Bắc Vọng ta…”

Thanh âm đột ngột dừng lại, giống như không quen với cách nói bá đạo như vậy, hắn trầm mặc một lát rồi tiếp tục: “Nói trắng ra, các ngươi đều chỉ xứng làm chó cho ta mà thôi.”

Oanh!

Lời này vừa rơi xuống, tựa như bộ phận giảm thanh của đại đạo đang bao trùm khắp vũ trụ, mọi thứ đều trở nên tĩnh mịch đến mức đáng sợ!

Toàn bộ sinh linh trong chư thiên đều hóa đá, đại não lâm vào trạng thái đứng máy, ai nấy kinh hãi đến mức mất đi khả năng suy nghĩ.

Thời gian trôi qua, hàng tỉ vạn tu sĩ hô hấp dồn dập, cảm xúc bùng nổ!

Huyết dịch trong mỗi người họ lưu chuyển nhanh đến khó tin nổi!

Đây đích thị là lời sỉ nhục triệt để nhất!!

Trong số những người trùng sinh, ai lại không có thanh danh lừng lẫy? Ai mà chẳng có chiến tích truyền kỳ huy hoàng?

Nhưng trong mắt của áo bào trắng cấm kỵ, bọn họ chỉ là mấy con chó vẫy đuôi mừng chủ?

Bầu không khí dưới bầu trời đầy sao có chút xơ xác tiêu điều, từng thân ảnh trẻ tuổi không kiềm chế được cảm xúc, gần như chuẩn bị phát điên đến nơi rồi, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

Bọn hắn đã từng hô phong hoán vũ, tâm cảnh cường đại đến mức bất thường, đương nhiên sẽ không hành động theo cảm tính.

Vết xe đổ đang bày ra trước mắt, tuy tên điên Thái Sơ đang lung lay như sắp đổ, nhưng ai biết được kẻ này có đang ngụy trang hay không?

Nếu như nhất thời xúc động, ngay cả khi giành được thắng lợi thì bọn họ ắt hẳn sẽ phải chịu không ít thương tổn, kẻ chiếm nhiều lợi ích nhất vẫn là những người trùng sinh còn lại.

Càn khôn chưa ổn định, cho nên trước khi Tinh Không Bỉ Ngạn khai mở, không một ai dại dột đến mức sử dụng thủ đoạn được ăn cả ngã về không.

Nhưng mà…

Mỗi nhân vật cái thế ở đây đều đang khắc ghi lại sự sỉ nhục này vào sâu trong linh hồn, sau đó treo án tử cho tên điên Thái Sơ ở trong đầu.

Không cần biết làm cách nào, kẻ này nhất định phải bỏ mạng, nếu không thì thanh danh cả đời của bọn họ chỉ có thể bị hủy hoại trong tay hắn ta.

Trong mắt chư thiên vạn vực, các sinh linh đều ngầm xác định rằng những người sống lại đã thừa nhận câu nói ngạo nghễ của áo bào trắng cấm kỵ, đồng thời cũng không dám đứng ra bảo vệ vinh quang một thời của bản thân hay người khác.

Chương 664: Lại bị bắt cóc? (2)

Trong chiến trường ngập tràn sương mù, quá khứ cùng hiện thực dây dưa với nhau và tạo nên một bức tranh thời đại tràn đầy thê lương.

Mà thân ảnh thánh khiết đang đứng sừng sững ở trên bức tranh ấy, dường như đang tè vào đầu của những người trùng sinh….

Từng vòng Đại Nhật huy hoàng lao đến, khí tức nóng rực quấn quanh nam tử áo trắng, che phủ toàn bộ một mảnh tinh không này.

Không sai, bọn họ không thể để cho tên tiểu tử này chạy mất.

CMN, cả ngày không chịu ở nhà, mỗi khi muốn thảo luận đại sự thì phải kêu gọi không ngừng thông qua ngọc giản, những người nắm quyền trong Nhật Bất Lạc đã hèn mọn đến không thể hèn mọn hơn!

Các Thần tộc Hoàng Kim khác đều ấp ủ suy tính riêng, sau đó phân tán về những nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

Tác động của trận chiến này đã lên đến đỉnh cao ngất ngưỡng, không giống với những thiên kiêu cái thế trước đây, sức nặng của việc trấn sát Đế Ánh Thành quá lớn!

Điều này có ý nghĩa gì?

Trong bất kỳ kỷ nguyên vĩ đại nào, tên điên Thái Sơ đều có thể tranh đoạt đến ngôi vị cao nhất.

Các Thần tộc vốn dĩ đã dành một sự quan tâm đặc biệt cho kẻ này,

nhưng bọn họ mới phát hiện ra mình vẫn đánh giá hắn ta quá thấp.

Có lẽ tên điên Thái Sơ chỉ dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, hiện tại mới bắt đầu lộ ra răng nanh!

Chỉ có Quốc Vương của Vĩnh Hằng Quốc Độ vẫn chưa rời đi, ông ta khoác kim bào tín ngưỡng trên người, dẫn đầu những nhiều người khổng lồ khác bước vào Thiên Cung.

“Sinh trưởng trong cùng một thời đại với hắn ta, chính là nỗi tuyệt vọng xem lẫn với bi ai.”

Diễn Hóa Trường Khanh hoàn toàn đánh mất khí thế tự tin lúc trước, chỉ có thể phát ra âm thanh than thở từ trong linh hồn.

“Không, là may mắn.”

Vô Cực Nhị đứng dưới tán liễu bạt ngàn, nhẹ giọng tự nói.

“Cũng đúng. . .”

Diễn Hóa Trường Khanh nuốt xuống đắng chát trong cổ, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn lên thân ảnh thánh khiết dưới bầu trời đầy sao.

Đôi bên không thể so sánh với nhau, bọn họ căn bản không cùng đẳng cấp với hắn, làm sao có tư cách để bi ai?

Nhưng nhờ vào sự xuất hiện của tên điên Thái Sơ, thời đại kỷ nguyên của bọn hắn mới trở nên sáng chói lạ thường.

Trong con mắt của hàng trăm triệu sinh linh, Nhật Bất Lạc, Thần tộc đang được chú ý nhất trong chư thiên, lao về phía Cổ Tinh Xích Ô.

“Bắc Vọng, Nhật Bất Lạc vĩ đại cảm thấy rất tự hào vì ngươi!”

Một đám lão cổ đổng rốt cuộc cũng không kiềm nén được nỗi niềm kích động trong lòng, lần lượt phát ra diệu âm hưng phấn trong đại đạo.

Đế Ánh Thành chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Nhật Bất Lạc. Nhưng bởi vì những trở ngại lợi ích còn tồn đọng, bọn họ chỉ có thể chịu đựng sự khuất nhục.

Nhưng khi được chứng kiến hạt giống số một nhà mình giết chết kẻ này, chưa nói đến trong lòng có bao nhiêu thoải mái, bọn họ chỉ hận không thể dựng lên một tượng đài để khắc ghi khoảnh khắc đó vào sử sách.

Một hoá thạch sống tóc vàng thì thào nói nhỏ: “Đúng rồi, lão tổ đời thứ nhất đã mở ra. . .”

“Vãn bối không muốn tiến vào.”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng cực kỳ thong dong tự nhiên, phong thái bình tĩnh vẫn duy trì trước sau như một.

Địa phương nào nên đi, địa phương nào không nên đi, hắn tự biết rõ.

Nếu đã nhắc đến tổ tông đời thứ nhất, tất nhiên sẽ liên can đến huyết mạch, ngay cả phàm nhân cũng hiểu rất rõ chuyện này.

Cái gọi là đời đời truyền thừa, chẳng phải huyết mạch vốn dĩ được truyền từ thế hệ thứ nhất hay sao?

Hắn chỉ là kẻ mạo danh, khó tránh khỏi gây nên những hiểu lầm không đáng có. Cho dù chỉ có một phần vạn xác suất bị bại lộ, hắn cũng không dám tùy tiện nếm thử.

Khi tu vi càng tăng cao, hắn càng hiểu rõ tầm quan trọng của thân phận Thần tộc. Đối với những khu vực thần bí trong vũ trụ, chỉ những người sở hữu huyết mạch Hoàng Kim mới có thể đặt chân đến đó.

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng liếc nhìn ba người trùng sinh đang đứng sừng sững trong vùng đất tịnh thổ, ai nấy đều biểu lộ thần sức trầm mặc, tu vi của mỗi người có thể so sánh với Đế Ánh Thành.

“Ta không muốn tàn sát trong nội bộ, các ngươi cút càng sớm càng tốt, một mình ta nâng đỡ Nhật Bất Lạc là đủ rồi.”

Hắn nói ra những lời này với giọng điệu hời hợt, ngữ khí không có bất kỳ gợn sóng nào.

Nụ cười của rất nhiều lão tổ tông khổng lồ bỗng chốc biến mất, vẻ mặt kinh tởm như nuốt phải ruồi

Lại là cái bộ dạng đó, mỗi khi bọn họ muốn ký thác kỳ vọng vào tên điên Thái Sơ, hắn ta sẽ lại phát điên, phá vỡ ý chí đoàn kết của Nhật Bất Lạc.

“Ta sẽ rửa mắt chờ đợi, cho đến khi ngươi bỏ mạng dưới tay Thái Sơ Lan ta, phần mộ tổ tiên luôn bỏ trống một vị trí.”

Một nam một nữ im lặng không nói gì, trong khi thiếu niên tuấn mỹ mặc áo bào tím đầu đội kim quan lại thẳng thừng khiêu khích, ánh

mắt ngập tràn sát ý.

Thiếu nữ váy đỏ thông suốt mọi chuyện, nàng lặng lẽ túm một góc ống tay áo Từ Bắc Vọng, đôi mắt to tròn lấp loé một tia điềm đạm đáng yêu.

Tiểu phôi đản đừng xúc động, ngươi bị thương rồi đó!

“A…”

Từ Bắc Vọng hiểu được ánh mắt của nàng ta, hắn im lặng nhìn chằm chằm Thái Sơ Lan nửa ngày, vuốt cằm nói: “Ta nhớ mặt ngươi rồi.”

Sau khi nói xong, hắn cũng không thèm để ý đến ánh mắt phẫn nộ của vô số lão cổ đổng.

Thái Sơ Lan vẫn bày ra thần sắc âm trầm, nhưng nội tâm càng lúc càng trùng xuống, đồng thời nảy sinh một tia e ngại.

Hắn không quá tự tin với thực lực của bản thân, càng không thể phỏng đoán được suy nghĩ của tên điên Thái Sơ.

Ngộ nhỡ tên điên kia không để ý tộc quy, cứng rắn muốn chém giết lẫn nhau thì sao…

Hắn có chút hối hận vì lời nói vừa nãy, nếu cứ im lặng giống như hai người còn lại là được rồi.

Chương 665: Lại bị bắt cóc? (3)

Trở lại tổ địa, ánh mặt trời nóng rực biến mất trong tinh hà, nhưng rất nhiều Đạo Quân của Nhật Bất Lạc đóng đô ở bên ngoài tinh vực.

Từ Bắc Vọng hóa thành ngôi sao băng sáng chói, kéo theo con mèo ngu ngốc trở lại toà cung điện của mình trên đỉnh núi mây mù.

“Tiểu phôi đản, ngươi không phải muốn hôn chân của meo meo à?”

Giống như đã chịu đựng rất lâu, Miêu Khả Ái vừa mới nhảy vào tẩm điện, liền duỗi thẳng đôi chân trắng nõn non nớt của mình ra.

“Ai đã nói thế?” Từ Bắc Vọng hoang mang.

“Ôi!” Miêu Khả Ái hét lên một tiếng, ánh mắt ngập tràn hơi nước mông lung, ủy khuất nói: “Ngươi vốn đang chuẩn bị hôn, nhưng sau

đó lại bị gián đoạn, đến bây giờ có thể hôn rồi chứ?"

"Bầu không khí không đúng lắm, ta không có tâm trạng làm điều này." Từ Bắc Vọng nắm lấy mắt cá chân của Miêu Khả Ái, ném nàng ta ở trên giường.

Miêu Khả Ái nước mắt lưng tròng, lấy tay bụm mặt khóc nức nở: "Ngươi và đại phôi đản vui sướng suốt mười năm, vứt bỏ meo meo chứ không thèm quan tâm, bây giờ lại không thoả mãn yêu cầu này của meo meo."

"Meo meo hận ngươi, meo meo sẽ không tha thứ ngươi!"

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ, chỉ có thể thỏa mãn mong muốn của con mèo trà xanh, tức giận nói: "Nhấc chân lên."

"Được nha!"

Miêu Khả Ái lập tức nín khóc rồi mỉm cười, đôi má tuyết trắng bỗng chốc đỏ bừng, đôi chân thơm tho duỗi thẳng ra bên ngoài.

Từ Bắc Vọng thật sự bội phục nàng ta, vừa khóc xong lại cười tươi như hoa, sau đó thẹn thùng xấu hổ đến nhường này, làm sao nàng ta lại lật mặt liền mạch như vậy chứ?

"Nhanh lên nha." Miêu Khả Ái thúc giục, thanh âm mềm nhu ngọt ngào như lớp kem trên chiếc bánh gatô.

Từ Bắc Vọng cầm bàn chân trắng nõn trong tay, cơ thịt mỏng manh dễ vỡ, ngón chân không mượt mà bằng lão đại, nhưng lại được sắp xếp rất hoàn mỹ.

Hắn đang muốn tùy tiện qua loa một chút, tiếng gáy gọi của Thần Điểu Kim Ô truyền đến từ nơi xa xa.

Từ Bắc Vọng hơi nhíu mày, hóa thành một đạo cầu vồng, lướt đến khu vực xa tận hàng vạn dặm trong nháy mắt.

"A a!"

Miêu Khả Ái tức giận đến mức phát điên, trái tim nhỏ bé vốn đang đập loạn nhịp, nhưng hiện tại lại ngập tràn lửa giận.

"Meo meo sắp phát điên rồi!"

Một thân ảnh mặc áo bào tím đầu đội kim quan đứng vững vàng giữa hư không, hắn chính là một trong những tộc nhân trùng sinh của

Nhật Bất Lạc, truyền kỳ một thời — Đạo Quân Thái Sơ Lan.

“Các hạ thật sự muốn đâm đầu vào chỗ chết?”

Từ Bắc Vọng nhàn nhã đi về phía hắn ta, con ngươi sâu thẳm như biển sao.

Thái Sơ Lan ngóng nhìn xung quanh, xác định khu vực trong bán kính hàng vạn dặm chỉ có hai người, hắn chậm rãi cúi đầu rồi nhỏ giọng nói:

“Vừa rồi ở bên ngoài, là tộc huynh không đúng, tộc huynh xin lỗi ngươi.”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, thậm chí mang theo run rẩy.

Sợ rồi? Từ Bắc Vọng hết sức kinh ngạc, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng nhân vật cường thế bễ nghễ bực như này lại có thể dễ dàng chấp nhận cúi đầu?

“Không sao, chỉ là tranh cãi, ta sẽ không để ở trong lòng.” Hắn mỉm cười, biểu hiện ra vẻ rộng lượng.

Thái Sơ Lan cố làm ra vẻ mặt tươi cười cứng ngắc, sau đó lướt về phía nơi sâu thẳm trong vũ trụ với tốc độ nhanh đến kinh người, hận không thể lập tức biến mất.

Nói dễ nghe là co được dãn được, nói khó nghe chính là chó vẩy đuôi mừng chủ, hắn chưa từng gặp qua loại uất ức như này.

Nhưng không có cách nào, vì lợi ích của Tinh Không Bỉ Ngạn, vì tương lai vô hạn, hắn tạm thời không thể trêu vào tên điên Thái Sơ.

Nhìn qua bóng lưng Thái Sơ Lan, Từ Bắc Vọng chìm trong suy nghĩ của mình.

Có vẻ như hắn hoàn toàn không hiểu rõ con người của mình, không ngờ tới sức uy hiếp bản thân bây giờ lại lớn như thế, cùng lúc trước không thể so sánh nổi.

Nghĩ cũng đúng, giống như Vô Cực Nhị, Diễn Hóa Trường Khanh bọn hắn chỉ là thế hệ trẻ tuổi, các sinh linh ở trong một phương vũ trụ khác cũng vỏn vẹn là tân tú.

Nhưng Đế Ánh Thành không giống thế, hắn tự chứng minh bản thân trong năm tháng dài đằng đẵng, mặc dù là người sống lại, nhưng vẫn là Đạo Quân cấp bậc Đạo Pháp, hắn hiểu rõ lĩnh ngộ đại đạo đến tinh

tường.

Cái chết của người này có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

“Hy vọng mọi chuyện cứ thuận lợi như vậy, ta cũng không phải người thích đi gây chuyện thị phi, chỉ cần các ngươi không chắn đường của ta.”

Từ Bắc Vọng khẽ cười một tiếng, sau đó hướng về phía cung điện, hắn cố ý đứng yên lắng nghe trong khoảng cách xa trăm vạn dặm.

Tẩm điện truyền đến tiếng bẹp bẹp ăn đồ ăn vặt, cùng tiếng rộp rộp hút trà sữa.

Đông!

Hắn bước ra từng bước dài mười vạn dặm.

“Hức hức, meo meo thật đáng thương, meo meo là rác rưởi, nói bỏ liền bỏ.”

Nghe được tiếng bước chân, tiếng ngẹn ngào đứt quãng tựa như thiên đại ủy khuất, thiếu nữ khóc bù lu bù loa.

Từ Bắc Vọng đi vào tẩm điện, cười như không cười nhìn chằm chằm nàng.

“Cút đi, meo meo hận chết ngươi!” Miêu Khả Ái lau nước mắt, sợi tóc rủ xuống đều bị nước mắt làm ướt.

Từ Bắc Vọng có chút bất lực với nàng, khi còn bé vừa đơn thuần vừa đáng yêu, giờ lớn lên thành cái đồ mồn lèo.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nhè nào.” Hắn nhìn thoáng qua, cái chân đá chăn.

“Ừm.” Miêu Khả Ái gật gù, làm bộ bất đắc dĩ duỗi thẳng cặp đùi đẹp, rồi lại chăm chú nhìn lên với vẻ trông chờ.

Từ Bắc Vọng ra vẻ ghét bỏ ngửi một chút, phát hiện thật đúng là mùi thơm lượn lờ, thế là hôn một cái thật sâu ở lưng đùi bóng loáng.

“Thật ngứa, ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi cứ ngậm trong miệng như vậy đi.” Miêu Khả Ái xấu hổ mang tai đều đỏ, bất mãn lẩm bẩm một tiếng.

“Được rồi được rồi.” Từ Bắc Vọng lười nhác với phản ứng của nàng,

tiếp tục suy tư làm như thế nào để cự tuyệt hôn sự.

Chương 666: Lại bị bắt cóc? (4)

Không hề nghi ngờ, Vĩnh Hằng Quốc Độ đang mật nghị cùng Thiên Đình, nhất định là vì chuyện thông gia.

Kéo dài thời gian đến hiện tại, Vô Thiên Yếm Vãn rốt cục không nhẫn nại được nữa.

“Bắc Vọng!”

Một tiếng ôn nhã từ bên ngoài tinh vực ngoại truyền đến, dị tượng Thiên Cung nguy nga chiếu rọi tại Xích Ô Cổ Tinh.

“Từ từ, đợi một chút.” Từ Bắc Vọng dặn dò một tiếng, hóa thành trường hồng mau chóng đuổi theo.

“Meo meo muốn đi cùng với ngươi!” Miêu Khả Ái một bên mang vào đôi giày nhỏ màu đỏ, một bên thi triển thiên phú tốc hành, đuổi theo tiểu phôi đản.

Dưới trời sao óng ánh, rất nhiều nhân vật quyền thế đứng sừng sững, lấy Thái Sơ Trọng Lâu làm trung tâm.

“Bắc Vọng, mười ngày sau tổ chức hôn sự, hai bên Thần tộc đã phát thiệp cưới khắp chư thiên rồi.”

Thái Sơ Trọng Lâu bày ra thần sắc lạnh nhạt, ngữ khí ôn hòa như cũ, lại ẩn ẩn lộ ra ý tứ không được ý kiến.

Đây là sự kiện quan trọng đánh dấu Nhật Bất Lạc kết liên minh cùng Vĩnh Hằng Quốc Độ, hôn sự này có gánh nặng ngàn cân.

Tại góc độ của Nhật Bất Lạc, đây là hành động quyền uy của Thiên Đình, nhất định phải để Vĩnh Hằng Quốc Độ ủng hộ hết mình.

Mà tại Vĩnh Hằng Quốc Độ mà nói, giá trị tên điên Thái Sơ rất lớn, thậm chí có năng lực trợ giúp Vô Thiên Yếm Vãn tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn.

“Không cưới!” Mỹ thiếu nữ váy đỏ chu môi, một mặt căm giận.

Thái Sơ Trọng Lâu không có để ý đến sinh linh kỷ nguyên đó, ngược lại ung dung bình tĩnh nói: “Ngươi thích nàng? Vậy để nàng làm tiểu

thiếp cũng được.”

Dù sao hiện tại tên điên Thái Sơ là cường giả một phương, còn phải đắn đo suy nghĩ về Vô Thiên Yếm Vãn?

Miêu Khả Ái trừng to mắt.

Phẹt, meo meo chỉ làm tiểu thiếp dưới trướng đại phôi đản!

Từ Bắc Vọng khẽ nhíu mày, hắn rất ghét cái giọng điệu ra lệnh như này, đang muốn mở miệng cự tuyệt.

Ầm ầm!

Bỗng chốc, tinh không có biến!

Vũ trụ trở nên u tối giống như ngày tận thế đến gần, khí tức đại nạn vô biên tràn lan khắp nơi và khuấy động mọi thứ, một thân ảnh uyển chuyển và mông lung lấp lóe ẩn hiện, một đôi tay ngọc ngà óng ánh nhô ra.

Ầm!

Hết thảy mọi thứ đều bị áp chế, nhóm lão quái vật ở bên ngoài tinh không Nhật Bất Lạc không thể động đậy, càng không có khả năng thi triển Đạo pháp.

Trong chốc lát, nam tử áo trắng và thiếu nữ váy đã biến mất không thấy đâu trong tích tắc.

“Đuổi theo!”

Hỏa thạch Điện quang, Đại Nhật huy hoàng xé ngang mà đến, rất nhiều lão tổ tông Nhật Bất Lạc tìm đến, phẫn nộ dâng đến đỉnh điểm.

Tin tức áo bào trắng cấm kỵ bị bắt cóc được truyền ra ngoài, nghe như sét đánh ngang tai, kinh động khắp vũ trụ chư thiên!

Trên đời này sẽ chẳng còn tin tức nào dữ dội và chấn động hơn so với tin này nữa đâu!

Nam nhân kia không chỉ dừng lại ở xếp hạng đầu trong danh sách của Nhật Bất Lạc, hắn còn là linh quân giả của thời đại kỷ nguyên này, là kẻ thống trị trẻ tuổi!

Ai dám bắt cóc hắn?

Thần tộc Hoàng Kim khác?

Tuyệt đối không thể!

Vào thời điểm vũ trụ phát sinh biến sự chưa từng có, để có thể đối phó với một phương vũ trụ khác xâm lược, không có bất kỳ nhà nào muốn đoạn tuyệt quan hệ với Nhật Bất Lạc.

Một khi nội bộ diễn tàn sát lẫn nhau, kẻ tiện nghi nhất chỉ có đám sinh linh trong một phương vũ trụ khác.

Nhưng bắt cóc trước mắt bao người, thậm chí còn ở trong tổ địa trọng yếu của Nhật Bất Lạc, các vị Đạo Quân đều không kịp phản ứng, ai nấy đều giống như mấy đầu gỗ.

Người thần bí kia phải cường đại cỡ nào?

Cùng một thời điểm, hàng tỉ vạn sinh linh trong chư thiên vạn vực đều nghĩ đến một phương vũ trụ khác.

Dù có liều lĩnh đâm đầu vào chỗ nguy hiểm, cũng phải diệt trừ mầm móng uy hiếp lớn nhất!

Nghĩ tới ở đây, chư thiên vạn vực hoảng sợ khó có thể bình tĩnh, nếu như áo bào trắng cấm kỵ chết thật, đó sẽ là tổn thất lớn nhất mà vũ trụ này phải tiếp nhận.

Kỷ nguyên tàn lụi, vạn cổ rên rỉ, hết thảy đều trở thành tuyệt vọng!

Bên dưới bầy trời đầy sao vô tận không thấy điểm cuối, từng vòng Đại Nhật huy hoàng cùng dị tượng thế giới lần lượt kéo đến, khí tức phẫn nộ điên cuồng lan ra khắp nơi.

“Tên phế vật Thái Sơ Trọng Lâu!”

“Thật là quá nhục nhã!”

Các lão tổ tông tổ tông nổi trận lôi đình, ánh mặt trời hoàng kim tạo ra một vết rách đáng sợ ngay ranh giới trong vũ trụ, khiến cho một mảnh tinh không bị thiêu huỷ đến hoang tàn.

Người đứng đầu Thiên Đình khoanh tay cung kính đứng chờ Đạo Quân mở lời, đáy mắt ẩn chứa sợ hãi cùng lo âu.

“Mạng của ngươi còn không đáng tiền bằng tên điên kia!”

Một lão tổ tông từ sống cả trăm triệu năm thời gian đang lạnh lùng

liếc nhìn Thái Sơ Trọng Lâu, lửa giận trút xuống bốn phía.

Câu nói này sợ rằng sẽ nhấc lên sóng gió khó có thể tưởng tượng nổi trong chư thiên vạn vực,

Đế vương Thiên Đình, quyền hành lừng lẫy, một lời ra lệnh cho các nhân vật chấp pháp trong chư thiên vạn vực, lại không sánh bằng một tên tiểu bối?

Nhưng tinh không hoàn toàn tĩnh mịch, rất nhiều hoá thạch sống ngầm thừa nhận sự thật này, ngay cả Thái Sơ Trọng Lâu cũng cảm thấy khó xử.

Tên điên Thái Sơ đã chứng minh thực lực bản thân, dù được sinh ra ở bất kỳ thời đại lớn nào đi chăng nữa, hắn đều có thể sừng sững đứng ở trên tầng cao nhất của vương tọa!

Người có thiên phú từ xưa đến này khó gặp như hắn, tiền đồ tương lai không thể đong đếm được.

Mà bây giờ…

“Tiếp tục tìm!”

Lão tổ tông ném một chưởng vào tinh không, gào thét ầm lên.

Rất nhiều hoá thạch sống tóc vàng thi triển Đạo pháp vô thượng, dải ngân hà nhất thời trở nên khô cạn, đạo vận vũ trụ bắt đầu hỗn loạn, hết thảy quy tắc đều chậm lại.

Hồn đăng của tiểu bối chưa lụi tàn, hắn chí ít chưa gặp nguy hiểm đến sinh mệnh.

Tuy không tra ra được khí tức của hắn, chỉ có một cái khả năng ——

một phương vũ trụ khác!

“Quốc gia Vĩnh Hằng dốc hết toàn lực tìm kiếm.”

Quốc vương thân khoác kim bào tín ngưỡng vạn trượng đứng sừng sững ở giữa tinh không, nghiêm túc mệnh lệnh tộc nhân Vô Thiên thị.

Hôn sự này phải bị chấm dứt, thiệp cưới đã phát ra ngoài, tân lang lại bị bắt cóc?

Cái này không chỉ là nhục nhã Nhật Bất Lạc, vẫn còn đang đánh mặt Quốc gia Vĩnh Hằng!

Huống hồ, Vô Thiên thị bọn hắn cũng không muốn mất người con rể này.

Chương 667: Minh công tử (1)

Vô Tẫn Táng Thổ.

Nữ nhân cao quý trang nhã đóng chặt đôi môi đỏ mọng, gương mặt khô khốc cho chút tái nhợt, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm Hoàng Như Thị, tựa như đang khao khát một sự an ủi ở giữa nổi sợ vô bờ bến.

Hoàng Như Thị nắm lấy lòng bàn tay của nữ nhi, cố gắng trấn an nàng bằng giọng nói ấm áp: "Tổ mẫu của ngươi đã đi tìm, Thất Quan Vương còn điều động hai gã cường giả vô thượng."

Nhưng ngay cả chính bà cũng không quá nắm chắc.

Tin tức lan truyền trong ngoại giới càng ngày càng nghiêm trọng, một đại nhân vật từ một phương vũ trụ khác đã bắt cóc con rể, có vẻ muốn diệt trừ mầm móng uy hiếp là hắn.

Nàng biết con rể đã sáng lập nên một trận thảm án kinh thiên động địa trước nay chưa từng có tại giới Khởi Nguyên, đối phương tất nhiên sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế trả thù.

"Tiện nhân sẽ không có chuyện gì đâu." Đệ Ngũ Cẩm Sương loại bỏ ra sợ hãi đáy lòng, chỉ là đôi mắt xinh đẹp rực rỡ ấy lộ ra sương lạnh rét buốt.

m Dương Đạo Thể của hai người có thể cảm ứng lẫn nhau, chó săn bình yên vô sự,

Nỗi thống khổ của nàng, một nửa là tức giận đối với sự vô năng của mình.

Trơ mắt nhìn hắn bị bắt đi, cái gì cũng không làm được.

…

…

Một vùng đất quỷ dị bị phong ấn giữa vũ trụ bao la, biển sao nơi đây có chút cô quạnh suy tàn, giống như đã ngăn cách mọi thứ với bên ngoài.

Thiếu nữ váy đỏ trốn sau lưng nam nhân mặc áo bào trắng, nghiêng đầu nhìn về phía trước với đôi mắt to tràn đầy tò mò.

Nàng cũng không phải không tim không phổi, mà là vì không cảm nhận được ác ý từ đối phương.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng không có chút rung động, duy trì sự bình tĩnh trước sau như một.

Chênh lệch quá khủng khiếp, phản kháng không làm nên chuyện gì cả, chỉ có thể từ bỏ giãy dụa.

Nữ tử phía trước đứng sừng sững, vóc người uyển chuyển mềm mại, mái tóc đen dài bồng bềnh gợn sóng, một bộ váy dài xếp tầng với những hình thêu từng đóa hoa thánh khiết lấp lánh.

Hoa Bỉ Ngạn!

Trong lúc nhất thời, Từ Bắc Vọng đã hoài nghi nàng ta chính là nữ nhân trong ký ức của hắn ở quá khứ trước kia, nhưng bóng lưng lại không tương tự nhau.

“Nàng là nữ nhân của ngươi?”

Nữ tử xoay người lại, da thịt tái nhợt đến mức gần như trong suốt, nhưng ánh mắt lại thanh tịnh sáng tỏ, giống như dòng suối tiên chảy xuôi.

“Đúng vậy đó!”

Miêu Khả Ái ngẩng đầu kiêu ngạo, tỷ tỷ này thật có mắt nhìn.

“Không phải.”

Từ Bắc Vọng lãnh đạm bác bỏ, sau đó nhìn chằm chằm nàng: “Người bắt ta tới đây, không phải chỉ để nói đến những chuyện lông gà vỏ tỏi này đúng không?”

Miêu Khả Ái bỉu môi tủi thân, tiếp tục bám lấy hắn.

“Ta quan tâm cuộc sống của ngươi.”

Nữ tử nhếch miệng, ý cười động lòng người hiện ra từ đôi môi của nàng khiến cho người người khác nhộn nhạo tâm can.

Từ Bắc Vọng híp mắt, tiếp tục quan sát kỹ nữ nhân xa lạ này.

Nụ cười này cũng không phải là không có ý tốt, mà là giống như đang khều nhẹ một cái.

Đùa giỡn?

“Ngươi có vẻ như rất hiểu ta vậy?”

Hắn trầm giọng nói.

Nữ tử nhìn thẳng nam tử tuấn mỹ thánh khiết, ánh mắt đột nhiên lướt xuống dưới rồi tươi cười nói một tiếng: “Bởi vì ta không chỉ từng ôm ngươi, mà còn từng đánh ngươi nữa.”

Đánh?

Miêu Khả Ái mờ mịt mênh mông, đây là động tác gì nha?

“Chờ một chút, ngươi. . . Ngươi từng ôm tiểu phôi đản?”

Miêu Khả Ái trợn trừng hai mắt, hét lên một tiếng.

Từ Bắc Vọng hãi hùng khiếp vía, nhưng hắn che giấu cảm xúc xấu hổ rất tốt.

Nhìn vào gương mặt nở nụ cười nhẹ nhàng kia, nàng ta vốn không nên đánh thẳng vào mặt hắn như vậy chứ?

Lúc trước, mình vẫn là đứa nhóc…

Hình phạt tàn khốc này, thật đúng là rất bỉ ổi!

Nữ tử khẽ cười, sau đó nhìn vào đôi mắt ngọc bích xinh đẹp rồi nói ra: “Ngươi rất tuyệt vời!”

Lời khen ngợi này xuất phát từ nội tâm.

Sau khi đi đến nơi này, nàng lập tức cướp đi ký ức của vị Đạo Quân nào đó, cho nên đã biết được sự tích về hắn.

Tất cả đều nằm ngoài suy đoán của nàng, hoặc có thể nói là không cách nào tưởng tượng nổi, hắn vậy mà đã trưởng thành đến mức này.

“Đừng thừa nước đục thả câu.”

Giọng nói của Từ Bắc Vọng không hề có bất kỳ cảm xúc dao động.

Nữ tử nhàn nhạt câu môi, ôn nhu nói: “Ta là nha hoàn bên mẫu thân ngươi, ngươi cứ gọi ta dì dì Thanh.”

Miêu Khả Ái kinh ngạc, thiếu chút nữa đã sợ đến mức cắn đứt đầu lưỡi, mẫu thân của tiểu phôi đản không phải tại Cửu Châu à?

Là meo meo nghe lầm hở?

“Tiểu Khả Ái, ngươi mệt rồi phải không?”

Nữ tử tự xưng dì Thanh chợt cười nói, để lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Miêu Khả Ái gật gù, rồi lại lắc đầu: “Không mệt, meo meo vẫn còn rất thanh tỉnh.”

Vở kịch này, meo meo thích xem nhất đó!

Nhưng vừa nói xong, mí mắt lập tức sập xuống, đứng đần ra đấy liền ngủ mất.

“Mẫu thân?”

Từ Bắc Vọng không đổi sắc mặt, đột nhiên nở nụ cười lạnh lẽo: “Tùy ý an bài nhân sinh của ta, có thú vị không?”

Hắn không hề phủ nhận.

Trên thực tế, từ khi bước đến chư thiên vạn vực, hắn đã phát hiện ra bản thân không giống với những người khác, vô cùng biệt loài.

Đạo tâm vô địch, khí vận suy kiệt, hai tình huống mâu thuẫn này đồng thời xuất hiện trên cùng một người, tuyệt đối không phải chuyện bình thường.

Hắn chứng kiến qua rất nhiều những người phi thăng từ thế giới bị vứt bỏ, mặc dù từng kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, bọn họ đều trở nên tầm thường đến mức bình thường giữa vũ trụ mênh mông.

Mình thì hoàn toàn khác biệt.

Mặc kệ là năng lực lĩnh ngộ đạo pháp, hay là sức cảm ứng đối với khí vận hỗn độn, thậm chí là khí chất bẩm sinh, đều không phải là thứ mà một thổ dân ở thế giới bị vứt bỏ có thể có được.

Chương 668: (Phần 5) Minh

công tử (2)

Dì Thanh có chút trầm mặc, đè ép những lọn tóc bị gió thổi bay, dùng hành động này để che giấu vẻ thất thố của bản thân.

Nàng á khẩu không trả lời được.

“Mẹ của ngươi có nỗi khổ tâm… Ngươi định nói ra những câu này đúng không?” Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn qua nàng.

Dì Thanh có chút giật mình, nàng quả thật chuẩn bị trả lời như vậy.

“Không thể phủ nhận, bà ấy cho ta khả năng sử dụng Minh khí, không đến mức biến ta trở thành một trong số hàng tỉ con sâu kiến, ta đã rất cảm ơn bà ấy.”

Từ Bắc Vọng thẳng thắn nói ra, ánh mắt vô cùng thanh tịnh.

Bắc Minh Phệ Huyết Thần Công, mặc dù Từ Bắc Vọng phải dựa vào việc cướp đoạt cơ duyên mới có được, nhưng chỉ có một mình hắn có thể tu hành.

Ai cũng không thể cướp đoạt, coi như hắn không phát hiện vào ngày đó, sớm muộn sẽ tìm ra được, đây vốn là điều tất yếu.

Dì Thanh điều chỉnh lại cảm xúc, buồn bã nói: “Sau này, ngươi sẽ biết rõ mọi chuyện.”

“Vậy bây giờ ngươi tìm ta làm cái gì?” Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ.

Bỗng dưng, hắn tỏ ra bình thản như không có chuyện gì, sau đó thuận miệng bổ sung một câu: “Cha ta đâu?”

Dì Thanh có chút mỉm cười, ôn nhu nói:

“Ngươi không có cha, mẹ ngươi tạo ra…”

Nàng ta nói một chút, lập tức im bặt không nói nữa, giống như vừa ý thức được cụm từ “tạo ra” có chút không ổn.

Từ Bắc Vọng cười lạnh liên tục, cũng không muốn nói gì thêm.

Đối với sự tồn tại đã siêu thoát khỏi đại đạo mà nói, mẹ hắn có thể tùy ý làm bậy, bất kỳ ai cũng không thể hạn chế.

Một nữ nhân rảnh đến nhàm chán, tạo ra một đứa bé để giết thời

gian?

“Vì muốn thai nghén, mẹ ngươi đã để bào thai chảy xuôi trong huyết mạch của nàng suốt chín ngàn năm. Đến khi đó, ngươi mới cất tiếng oe oe đầu đời.”

Dì Thanh nhíu mày, nghiêm khắc giải thích.

Từ Bắc Vọng như nghẹn ở cổ họng, triệt để im lặng.

Không ngờ bản thân ở trong bụng mẹ mình đến chín ngàn năm?

Chín ngàn năm?

Rối tinh rối mù đến mức không hợp thói thường!

“Thời gian cũng không nhiều, ngươi nói trọng điểm đi.” Từ Bắc Vọng khôi phục thần sắc bình tĩnh.

Thời gian dần trôi qua, thân ảnh uyển chuyển có chút ảm đạm mơ hồ, mặc dù gần ngay trước mắt, nhưng lại rất xa xôi.

Xem ra, dì Thanh cũng đang sử dụng đạo pháp đặc thù đi đến vũ trụ này, chắc chắn sẽ phải đối phó với đủ loại hạn chế.

“Ta không hi vọng ngươi hận mẹ mình.”

Dì Thanh rủ mắt rồi khẽ nói.

“Sẽ không.” Từ Bắc Vọng phủ nhận.

Nếu nói đó là vì tình thân sâu nặng, vậy thì lời ấy khẳng định là giả, hai bên cùng lắm cũng chỉ là người xa lạ thân thiết.

Nhưng dù sao cũng chưa tới mức hận, những gì mà hắn đang có, hơn phân nửa là do bà ấy cho hắn, gần một nửa còn lại là lão đại dốc lòng chiếu cố.

Hai người phụ nữ trọng yếu nhất đối với sinh mệnh, sao dám nói lời hận?

“Vậy là tốt rồi.”

Dì Thanh giống như là giải quyết xong một mối tâm sự, vui sướng nở nụ cười: “Khi trở về, ta sẽ nói chuyện cùng với mẹ ngươi, mẹ ngươi nhất định sẽ vui vẻ, sẽ kiêu ngạo vì thành tựu của ngươi.”

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến.

Trên thực tế, hắn có rất nhiều hoài nghi cần được chờ đợi giải đáp gấp cho hắn.

Chẳng hạn như tại sao linh hồn của hắn lại sống ở Địa Cầu xuyên suốt mấy ngàn năm?

Quyển tiểu thuyết mà nhìn thấy trước khi chết, rốt cuộc có phải do bà ấy viết hay không?

Bà từng đi tới địa phương nào đó trong vũ trụ này, hay nói đúng hơn là nơi nào đó ở thế giới bị vứt bỏ sao? Tại sao suy diễn ra được hướng đi của tương lai?

Sinh Mệnh Cấm Khu ẩn giấu cái gì?

Còn có.

Bà ta ở đâu?

Một đống vấn đề nối tiếp vấn đề tiềm ẩn ở trong lòng, nhưng Từ Bắc Vọng không có ý định thay đổi lời nói.

Nếu biết nhiều thì sẽ phải gánh vác trách nhiệm, hắn chỉ muốn sống cuộc sống bình yên với lão đại, hắn cũng muốn trở lại Địa Cầu để trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt khoa học kỹ thuật, hạnh phúc cùng tươi đẹp.

Đến lúc nên biết mọi chuyện, người mẹ ruột thần bí ấy tự nhiên sẽ xuất hiện.

Đối với tính cách lãnh đạm đến tỉnh táo của hắn, dì Thanh cũng không hề ngạc nhiên, hắn và mẹ hắn giống nhau như đúc, nàng đã sớm quen thuộc với tính cách ấy.

“Minh công tử, ta phải mạo hiểm rất nhiều để giáng lâm nơi này, chính là cho ngươi một món chí bảo.”

Dì Thanh khẽ hé môi đỏ, các bức thêu hoa Bỉ Ngạn trên mặt váy đột nhiên phun trào ánh sáng màu tím mênh mông, sau đó hội tụ lại một điểm.

Trong khoảnh khắc, một cái mũ quan tôn quý màu tím lơ lửng, ở giữa còn khảm khắc một viên đá thủy tinh màu xám, hắc vụ tinh thuần không ngừng lượn lờ bên trong.

Minh công tử?

Từ Bắc Vọng không quan tâm xưng hô thế này, chỉ là có chút ghét bỏ hỏi: “Phải đội nó à?”

“Nhất định phải đội.”

Má ngọc tuyệt mỹ của dì Thanh biểu hiện thái độ kiên quyết.

Không chút nghi ngờ, Từ Bắc Vọng nếu như cự tuyệt, sẽ bị cưỡng ép đội lên, muốn lấy xuống cũng không lấy được.

May mắn không phải nón xanh. . .

Nói thật, mũ quan màu tím lộ ra tôn quý khí tức thánh khiết, lại có thêm thủy tinh màu xám vĩ lực vô cùng vô tận.

Chỉ là. . . Không khỏi quá trang bức đi?

Hắn luôn luôn hành động khiêm tốn ở mọi phương diện, không quen với phong cách mười phần uy bức như này.

Chương 669: Đại hạo kiếp sắp tới (1)

“Vì sao?” Từ Bắc Vọng nhíu mày.

Hình ảnh dì Thanh càng thêm mơ hồ, giống như bị bài xích khỏi vũ trụ này.

“Nhiều nhất ba ngàn năm nữa, nơi này lại phải nghênh đón tai nạn hạo kiếp một lần nữa, tu sĩ sở hữu thiên phú càng cao, đạo tâm càng vô địch, thì sẽ càng bị phá hủy triệt để.”

“Hạng người khí vận cao, hạng người khí vận thấp, tất cả đều như nhau.”

Nàng ta cố ý cường điệu khí vận, chứng tỏ bản thân cũng hiểu rõ tình hình của Minh công tử…

Vì lẽ đó, nàng mới đặc biệt kính nể hắn ta khi có thể đi đến mức độ này.

“Mẹ ngươi lo lắng cho ngươi, luyện chế ra mũ quan Đỉnh Tử này, có

thể giúp ngươi có thêm 3% khả năng sống sót.”

Nàng trịnh trọng nói ra, mặt mày vô cùng trịnh trọng.

Từ Bắc Vọng cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa, nội tâm long trời lở đất.

Hắn rất nhạy cảm nắm bắt được bốn chữ “phá hủy triệt để” này.

Khó trách mẹ hắn tỏ ra chẳng quan tâm, căn bản không lo lắng nhi tử sẽ bỏ mạng, bởi vì bà ta sẽ luôn có thủ đoạn luân hồi.

Nhưng tai nạn hạo kiếp chính là sự chôn vùi triệt để!

Cho nên.

Bà gấp gáp.

Không thể nghi ngờ, tai nạn hạo kiếp lần này nhất định sẽ hủy diệt tất cả sinh linh trong kỷ nguyên.

Trong suốt lịch sử vũ trụ, những cường giả vô thượng có tuổi thọ ngang với thiên địa, nhưng cũng phải long đong lo sợ khi đối mặt với kỷ nguyên Trường Hà. Rất nhiền thần thoại vô địch đều ảm đạm tàn lụi, rất nhiều huyền thoại bất hủ phải bỏ mạng dù không cam lòng.

“Ba ngàn năm?”

Từ Bắc Vọng có chút khó thở.

Nếu như câu nói này lan truyền khắp vũ trụ, tất cả mọi người nhất định sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một thời đại kỷ nguyên, ngắn thì tám vạn năm, lâu thì ba trăm vạn.

Dù sao đi nữa, từ thời đại Thần Thoại đến nay, quy luật này vẫn luôn được duy trì, chưa bao giờ chệch hướng.

Một khi tám vạn năm trôi qua, các Thần tộc hoàng kim đều sẽ đề cao cảnh giác, chuẩn bị mọi thứ để đối phó với tai nạn hạo kiếp.

Nhưng bây giờ, hạo kiếp lần trước chỉ mới lắng đọng suốt một ngàn năm trăm năm.

Nhanh như vậy mà cả vũ trụ này đã nghênh đón kỷ nguyên Trường Hà tiếp sao?

“Không thể sai được!”

Ánh mắt của dì Thanh cực kỳ chắc chắn.

Từ Bắc Vọng trầm mặc, người xử sự không sợ hãi như hắn như vậy sẽ khó tránh khỏi cảm giác bất an.

kỷ nguyên Trường Hà tới, hắn chính là bia ngắm sáng chói!

Ngươi ngưu bức?

Ngươi lăn lộn giỏi?

Ngươi không sợ cả trời, không hề sợ hãi?

Người bị đánh chính là ngươi đó!

Thể loại tai nạn hạo kiếp này không hề nói lý, càng là sự tồn tại bất khả chiến bại, thì càng dễ bị hủy diệt.

Hơn nữa, khí vận của Từ Bắc Vọng là số âm, thiên đạo nhất định sẽ không cho hắn một chỗ dung thân, càng phải nghênh đón kiếp nạn.

Nghĩ đến đây, hắn tranh thủ thời gian để đeo tử quan lên, tóc vàng phiêu tán, khí chất phá lệ tôn quý.

Dì Thanh hơi mỉm cười, dịu dàng nói: “Minh công tử, dì tin tưởng ngươi sẽ bình yên vượt qua kiếp nạn này.”

“Chỉ có thể cố gắng mà thôi…” Từ Bắc Vọng gật đầu, bản thân mình cũng không có nhiều lòng tin.

Đạo lý rất đơn giản, mẹ ruột vẫn luôn áp dụng phương pháp nuôi thả, nhưng đột nhiên lại phái người bên cạnh tới đây để thông báo về đại hạo kiếp ba ngàn năm sau, như vậy chứng tỏ bà ta cũng e sợ nhi tử sẽ bỏ mạng.

“Bà ấy đang ở đâu?”

Từ Bắc Vọng rất khó để giả bộ không thèm để ý, vẫn hỏi đến vấn đề này.

Néu thật sự vẫn thua, hắn chỉ có thể tìm mẹ.

Mặc dù Từ Bắc Vọng hắn là thằng xui xẻo, nhưng theo một ý nghĩa nào đó, hắn cũng rất may mắn.

Lúc nhỏ yếu, hắn một mực ôm đùi của nương nương để ỷ thế hiếp người, như vậy không sảng khoái sao?

Đợi đến khi đi đến giới Khởi Nguyên, nhờ vào khí vận cuồn cuộn của nương nương, hắn tiếp tục ngồi mát ăn bát vàng.

Lỡ như lại gặp phải tai nạn, hai người bọn hắn không thể giãy dụa, thì còn có thể dựa vào mẹ ruột.

Nương nương, nương, hai kiểu xưng hô này thật đúng là một loại duyên phận kỳ diệu…

Nhưng một câu nói đã làm tan vỡ sự mong chờ của hắn.

“Chúng ta ở quá khứ, trước kỷ nguyên thứ ba.”

Dì Thanh nói đúng trọng tâm.

“Quá khứ?” Từ Bắc Vọng chấn kinh.

“Không sai, ta đứng ở chỗ này, tương đương với việc đảo ngược thời gian không gian mà đi đến tương lai.”

Dì Thanh mở miệng, thân ảnh phiêu tán giống như một trận gió.

Từ Bắc Vọng không thể nào hiểu được, cái này đã hoàn toàn vượt ra trong phạm vi nhận biết của hắn.

“Đã chết rồi?”

Hắn không có dấu hiệu sa sút tinh thần.

Thông qua đạo pháp có thể nhìn trộm quá khứ, nhưng không ai có thể sống ở bên trong quá khứ, trừ khi đã chết rất lâu.

“Không thể hiểu như vậy, chuẩn xác mà nói, chúng ta bị nhốt ở trong quá khứ.”

Ánh mắt của dì Thanh có chút phức tạp, nhưng cũng không có sự mất mát hay bàng hoàng.

Nhưng bên trong con ngươi chuyển động này lại ẩn giấu đi rất nhiều bí mật.

“Kỷ nguyên thứ ba…” Từ Bắc Vọng thì thào khẽ nói.

Tại giới Khởi Nguyên, kỷ nguyên thứ ba là thời đại thần bí nhất,

ngay cả Táng tộc cũng bị hủy diệt trong giai đoạn này. .

Mọi điển tịch, sử sách liên quan đến kỷ nguyên thứ ba đều biến mất, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Mà chư thiên vạn vực cũng như thế.

Chư thiên chia làm thời đại Thần Thoại, thời đại Hoang Cổ, thời đại Viễn Cổ, thời đại Thái Cổ, thời đại Trung Cổ…

Nhưng cũng không có ghi chép liên quan tới giai đoạn trước thời đại Thần Thoại!

Mà tuyến thời gian của thời đại Thần Thoại vừa khớp với kỷ nguyên thứ tư của giới Khởi Nguyên!

“Ta phải trở về quá khứ đây, ngươi nhớ phải đội cái quan Đỉnh Đầu này đấy.”

Dì Thanh lơ lửng không cố định, giống một trang giấy không tì vết đang du động, sắp biến mất.

“Sẽ còn gặp mặt chứ?” Từ Bắc Vọng không nhịn được hỏi.

Dì Thanh khóe môi khẽ nhếch, cười như không cười nhìn chăm chú hắn:

“Ngươi biết ở ở nơi nào, ngoại trừ chúng ta, còn có một người đặc biệt.”

“Thật sự muốn tiếp tục chơi với ngươi một chút nữa.”

Tiếng cười trong trẻo êm tai, dáng người uyển chuyển hoàn toàn tiêu tán, vô tung vô ảnh, không còn chút vết tích nào.

Từ Bắc Vọng lẳng lặng đứng sừng sững thật lâu, dòng suy nghĩ chia thành ngàn vạn nhánh nhỏ.

Chương 670: Đại hạo kiếp sắp tới (2)

Ở nơi nào?

Sinh Mệnh Cấm Khu hả?

Người đặc biệt là ai?

Ngày hôm nay cực kỳ rung động, hắn đã tiếp nhận quá nhiều tin tức, khiến cho nỗi lòng không cách nào duy trì bình tĩnh.

“Meo meo làm sao thế này…”

Thiếu nữ váy đỏ vẫn còn buồn ngủ, nàng không khỏi dụi dụi con mắt, ánh mắt vô tội mê mang.

Meo meo đột nhiên ngủ thiếp đi, ắt hẳn cũng không chảy nước miếng, gây ảnh hưởng đến hình tượng thục nữ chứ?

“Con sâu ngủ nhà ngươi này.”

Từ Bắc Vọng lườm nàng một cái.

“Hứ.” Miêu Khả Ái lẩm bẩm một tiếng.

Meo meo còn lâu mới ngốc nghếch, tiểu phôi đản nhất định đang có bí mật, cũng không muốn cho meo meo nghe được.

“A, cái mũ thật uy vũ…”

Nàng phát hiện tiểu phôi đản đang đội một chiếc tử quan cường thế tôn quý, đôi mắt to tròn tràn đầy hâm mộ.

“Đừng quấy rầy ta.”

Từ Bắc Vọng ném một đống đồ ăn vặt cho nàng, ngăn chặn cái miệng của con mèo ngu ngốc này.

“Được.”

Miêu Khả Ái biết tiểu phôi đản đang có tâm sự, nên cũng không líu ríu ồn ào nữa.

Từ Bắc Vọng đi từng bước chậm rãi trong vùng đất bị phong ấn, hành tẩu khắp không bờ bến.

Sự cô độc yên tĩnh có thể giúp hắn giải quyết những suy nghĩ lộn xộn của mình.

Thật ra, hắn không cần phải suy nghĩ xa xôi đến như vậy, kỷ nguyên thứ ba gì chứ, mắc kẹt ở quá khứ gì chứ, thực lực hiện tại của hắn không thể tiếp xúc đến những vấn đề này, cho nên suy nghĩ quá nhiều cũng chỉ càng thêm phiền não.

Mối lo lắng duy nhất chính là kỷ nguyên trường hà.

Hắn có một loại trực giác, con đường mình từng nếm thử cũng không sai.

Thôn phệ phôi thai của thiên kiêu cái thế, luyện hóa thành phôi thai của chính bản thân, tạo nên bản ngã phôi phai siêu thoát bên ngoài đại đạo.

Một khi mình bị gặp phải tai ương, bản ngã phôi thai có lẽ sẽ giúp đỡ mình chống cự lại phần lớn tổn thương.

Nói cách khác, lấy sự hao tổn của phôi thai để bảo toàn tính mạng của mình.

Có thể sống sót hay không vẫn là ẩn số…

Chủ yếu là do hắn quá ngưu bức, dùng chuyện đơn giản nhất để so sánh, trong một đám nhân loại xấu xí đột nhiên có một người đẹp trai, sao có thể không bị chú ý được cơ chứ?

Nhưng mặc kệ như thế nào, nhất định cũng phải để bản ngã phôi thai thành hình.

Điều đó có nghĩa, hắn vẫn chưa giết thiên kiêu cái thế đủ nhiều, cho nên nhất định phải tàn sát thỏa thích.

Mấu chốt nhất là tận lực tìm kiếm thần vật trước kỷ nguyên thứ ba, cũng chính là cơ duyên thần thoại trước kia.

Hắn có một dự cảm mãnh liệt, kỷ nguyên thứ ba thần bí ắt hẳn có thể chống cự tai nạn trường hà vô tình.

Hơn nữa, hắn không thể chỉ chú ý mình, trong ba ngàn năm ngắn ngủi này, còn phải nghĩ cách giúp cho đại lão.

“Cuộc sống yên tĩnh đã một đi không trở lại, ta lại phải bận rộn thôi…” Từ Bắc Vọng than nhẹ một tiếng, đi về phía thân ảnh mặc váy đỏ mảnh mai.

“Ra ngoài đi.”

Tử quan lấp lánh hào quanh, chỉ cần thủy tinh màu xám được khởi động thì mảnh đất bị phong ấn lập tức bị vỡ vụn, kết nối với khí tức vũ trụ.

Bỗng nhiên hắn dừng bước.

“Lại thế nào à nha?” Miêu Khả Ái lau bánh ngọt ở khóe miệng đi, ăn nói hàm hồ không rõ.

“Liên hệ với tổ mẫu của nương nương đi, để bà ấy đến đưa ta đi!”

Từ Bắc Vọng có chút hăng hái nói.

Hắn chuẩn bị phải đối mặt với hôn sự khó có thể trốn tránh.

Cho dù hắn không quan tâm đến việc đắc tội với Vĩnh Hằng Quốc Độ, nhưng cũng không nên gây tai hoạ cho các lão tổ tông của Nhật Bất Lạc.

Đặc biệt là khi biết được kỷ nguyên trường hà sẽ giáng lâm vào ba ngàn năm sau, hắn càng cần lợi dụng lực lượng của Nhật Bất Lạc.

Cho nên, chẳng bằng lặp lại chiêu cũ, để tổ mẫu của nương nương mang hắn đi, ngụy trang thành một màn kịch bắt cóc.

Như thế chẳng phải là có thể đàm phán sao?

Ví như hủy bỏ hôn ước này, cưới kiêu nữ Hoàng Cẩm Sương của Thất Quan Vương.

Khi hạt giống số một đứng trước tuyệt cảnh, Nhật Bất Lạc hủy bỏ hôn ước là hợp tình hợp lý, chư thiên không thể chỉ trích, Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng không dám mượn cơ hội gây chuyện.

Hôn ước có tính là gì khi đặt trước mặt tính mạng chứ?

“A, vì sao chứ?” Miêu Khả Ái lại ngơ ngác.

“Làm theo đi!” Từ Bắc Vọng gõ nàng một cái.

“Ồ.” Miêu Khả Ái lấy dây chuyền từ cái cổ trắng trẻo ra, lấy ngọc giản ra, mềm giọng nói: “Bà nội, ngươi mau tới nha…”

“Ai, tên điên Thái Sơ chào tạm biệt nhân gian bằng phương thức này, quả thật khiến cho người ta tiếc hận.”

Một cường giả vĩ ngạn mông lung mơ hồ than thở một tiếng, nhưng khuôn mặt rõ ràng đang ẩn biệt ý cười trên nỗi đau của người khác.

Bên trong tinh không, thụy khí lan truyền, một Chí Cao Bất Hủ khác bối rối: “Trọn vẹn bốn chín ngày không thấy dấu vết, nhưng hồn đăng vẫn chưa bị dập tắt.”

“Ngu xuẩn.” Cường giả vĩ ngạn sừng sững nhìn hắn, chế nhạo: “Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể là một thể chất vô thượng xuyên suốt suốt thời đại Thần Thoại cho đến nay, đám người tại một phương vũ trụ khác chẳng lẽ sẽ bỏ qua sao?”

“Đương nhiên, bọn hắn sẽ thi triển thủ đoạn thiên đao vạn quả, phân chia huyết nhục của áo bào trắng cấm kỵ để trợ giúp đệ tử tăng thêm một trăm triệu tuổi thọ.”

Nghe vậy, rất nhiều thân ảnh lặng im, nghĩ tới cảnh tượng một nhân vật vô song không ai bì nổi đang hứng chịu sự tra tấn cực kỳ tàn ác.

Bọn hắn đã…

Muốn cười!

Rất nhiều tu sĩ luôn mong ngóng áo bào trắng cấm kỵ sẽ rơi xuống tế đàn, hiện tại rốt cuộc có thể tận mắt chứng kiến, làm sao có thể không hưng phấn?

Nếu có trách, thì trách hắn quá xuất sắc!

Ai cũng có tâm lý ghen tị tiêu cực, không quen nhìn những nhân vật siêu nhiên cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn.

Mạnh mẽ là một loại tội lỗi!

Xứng đáng cái chết héo mòn sau huy hoàng cực điểm!

Chương 671: Cảnh tượng kinh khủng, nghiệt duyên kinh thế (1)

Đột nhiên, bầy trời đầy sao đột nhiên chấn động, một loại đạo vận nhàn nhạt tản ra cuồng nhiệt, một bức tranh rách nát bay xuống đỉnh ngôi sao.

“Tên điên Thái Sơ ở trên tay lão thân.”

Bức tranh rộng lớn chầm chậm trải ra, một phụ nhân vẫn còn phảng phất vẻ đẹp quyến rũ đứng sừng sững giữa không trung, váy đuôi phượng tung bay trong trời không gió, toát ra khí tức vô thượng đánh sụp biên giới của vũ trụ.

Giọng nói hóa thành thanh âm tế tự đại đạo, quét sạch tinh không vô cùng vô tận.

Hoàng Vũ!

Các lão quái vật đều mở mắt gần như đồng thời, ánh mặt trời chói mắt vàng rực đang đốt cháy càn khôn giống như lò luyện vũ trụ, vô số hoá thạch sống Nhật Bất Lạc nhao nhao tìm đến.

Câu nói này gây chấn động cả vũ trụ, chư thiên vạn vực đều sôi sùng sục.

Hầu như tất cả mọi người đều kết luận áo bào trắng cấm kỵ đã rơi vào trong tay của đại năng thuộc một phương vũ trụ khác, không ngờ hắn lại bị Thất Quan Vương bắt cóc.

Tuy nhiên, tên điên Thái Sơ vốn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Thất Quan Vương, tình cảnh của hắn chắc chắn càng thê thảm hơn!

Dị tượng vạn cổ bao phủ tinh không, các Thần tộc Hoàng Kim lần lượt xuất hiện và quan sát Hoàng Vũ, vị thần long thấy đầu không thấy đuôi này.

Chỉ là một hư ảnh, nhưng vẫn có thể biểu lộ sức mạnh răn đe không có gì sánh kịp như cũ.

“Còn dám lộ diện?”

Bên trên vầng Đại Nhật huy hoàng, tổ tông đời thứ hai của Nhật Bất Lạc chậm rãi bước ra, sắc mặt cực kỳ ảm đạm.

Một nhân vật quyền thế bậc nhất như Thái Sơ Trọng Lâu cũng bày ra vẻ mặt âm trầm, xen lẫn sự xấu hổ nồng đậm.

Bọn hắn nhớ kỹ thủ phạm là một nữ nhân, nhưng cũng không cảm nhận được khí tức huyết mạch của Thất Quan Vương.

Hơn nữa,Hoàng Vũ hoàn toàn không mạnh mẽ đến mức có thể khiến hai mươi Đạo Quân của Nhật Bất Lạc không thể động đậy.

“Ngươi không có năng lực này.” Thái Sơ Trọng Lâu nhìn thẳng vào bà ta, giọng nói đanh thép đến cực hạn.

Hoàng Vũ nhìn quanh bầu trời đầy sao lộng lẫy bằng ánh mắt lạnh nhạt, bình tĩnh nói: “Cường giả vô thượng Thủy Khư thì sao?”

Bà ta vừa dứt lời, vũ trụ sâu thẳm hoàn toàn tĩnh mịch, vô số lão quái vật già nua đều cảm thấy kinh hoàng.

Thủy Khư là một phần mộ nguyên thủy từ trước thời đại Thần Thoại, không có ghi chép liên quan nào liên quan đến nó trong lịch sử vũ trụ.

Thủy Khư thật sự tồn tại?

Người này bắt cóc tên điên Thái Sơ?

Chỉ khả năng này mới có thể giải thích vì sao bọn hắn không thể suy luận khí tức, ngay cả lão tổ tông Nhật Bất Lạc cũng phải bất lực.

Các Thần tộc Hoàng Kim dường như đều rùng mình trong nháy mắt.

Dư nghiệt của Thất Quan Vương có năng lực liên hệ với Thủy Khư?

“Uỳnh!”

Hoàng Vũ lạnh lùng phất tay áo, một màn ảnh rủ xuống tinh không.

Ba vị Đạo Quân vĩ ngạn cùng hai thân ảnh phong hoa tuyệt đại đang đứng sừng sững trong thế giới băng tuyết.

Nữ tử váy tím duyên dáng hững hờ nhấp một ngụm trà, bộ dáng cao quý trang nhã, tuyệt diễm không gì sánh được.

Nàng ngước mắt lên, đôi mắt xanh lam ẩn hiện ý cười vui tươi, nhìn chằm chằm nam tử thanh khiết tóc vàng rối tung.

Tinh không yên tĩnh im ắng, cảnh tượng này đã gây nên lực trùng kích tột đỉnh.

Áo bào trắng cấm kỵ, thực sự trở thành tù binh của Thất Quan Vương.

Bầu không khí lạnh lẽo tới mức đóng băng.

Các lão quái vật Nhật Bất Lạc không thể kiềm nén nội tâm phẫn nộ xen lẫn với sợ hãi mãnh liệt.

“Hắn chính là hạt giống thứ nhất của Thái Sơ thị, người đi đầu của thời đại kỷ nguyên này, kẻ có thể sáng tạo nên những chiến tích huy hoàng vô thượng trong tương lai.”

Hoàng Vũ nói với tốc độ không nhanh không chậm, ỷ vào mình chỉ là

một bóng mờ mà nhàn nhã đi bộ giữa tinh không.

“Nói!”

Sắc mặt của lão tổ tông Nhật Bất Lạc ngập tràn phẫn hận, nhưng giọng nói cực kì khàn khàn, tự nhiên nghe có chút yếu thế.

Không còn cách nào cả, ngay cả khi tình cảnh khó xử đến đâu, bọn họ cũng phải giải cứu tên điên Thái Sơ cái đã.

Một tộc nhân có giá trị không cách nào đo lường được, trừ khi tước đoạt huyết mạch làm phản, bằng không thì hắn chính là người truyền thừa mặc định.

Các Thần tộc Hoàng Kim còn lại đều lặng im, chỉ biết ngóng nhìn song phương xé nát bộ mặt lẫn nhau.

Cừu hận sẽ khơi dậy thịnh nộ mãnh liệt, Thất Quan Vương ắt hẳn sẽ tăng cường khung hình tra tấn tên điên Thái Sơ, thậm chí còn trấn sát vô tình!

Nhưng mà.

Nếu như Hoàng Vũ đích thân tới đây, nhất định đã mang theo ý định thương lượng điều kiện.

Thất Quan Vương cần gì?

Giá trị của tên điên Thái Sơ không cần nói cũng biết, thánh vật nào có thể đánh đổi với tính mạng của hắn?

Hoàng Vũ vẫn không nói lời nào, chư thiên nhìn về phía màn ảnh trong vô thức.

Trong thế giới băng tuyết, đôi mắt của áo bào trắng cấm kỵ không có một tia gợn sóng, cũng không có chút tâm tình chập chờn nào, dáng vẻ cao ngạo vẫn luôn được duy trì từ đầu đến cuối.

Đây chính là kẻ thống trị kỷ nguyên, hắn đều không sợ hãi, bất kể khi đối mặt với cái gì!

Nếu như hắn tỏ ra nơm nớp lo sợ, như trấu, chư thiên ắt hẳn sẽ hoài nghi.

Khóe mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương phác hoạ một đường vòng cung tuyệt đẹp, nàng rất muốn dùng chân giẫm trên mặt chó săn.

Nhưng ý nghĩ này lóe lên trong nháy mắt rồi biến mất, dù sao thì nàng cũng không thể để hắn mất mặt trước mắt bao người.

“Tối hôm qua, ngươi cảm thấy dễ chịu không?”

Một giọng nói lạnh lùng đến cực điểm vang lên, giống như sương giá bọc lấy trời đông giá rét của tháng chạp.

Nàng chậm rãi nghiêng người, đôi môi đỏ tươi non mềm ướt át cắn vào vành tai của áo bào trắng cấm kỵ, phun ra âm thanh cực kỳ dụ hoặc: “Nếu đã cướp lấy nguyên âm của ta, thì nhất định phải cưới ta.”

Mặc dù giọng nói hơi nhỏ, nhưng lại có thể truyền khắp toàn bộ tinh không thông qua màn ảnh.

Chương 672: Cảnh tượng kinh khủng, nghiệt duyên kinh thế (2)

Trong nháy mắt, vũ trụ tĩnh mịch như phần mộ u minh, yên tĩnh quỷ dị đến đáng sợ!

Đây chính là cục diện mang tính chất bùng nổ!

Người được vinh dự là mỹ nhân hoàn mỹ không tì vết nhất của kỷ nguyên này, lại đang dịu dàng hôn môi với vị lãnh tụ của thời đại này.

Váy tím hoa lệ, tử quan tôn quý.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, hàng trăm triệu sinh linh trong chư thiên đều hoảng hốt, nhìn vào sách sử trong vũ trụ, liệu còn cặp quyến lữ nào xứng đôi đến nhường này?

Thế nhưng mà.

Bọn hắn chắc chắn không thể ở bên nhau!

Thù hận vĩnh viễn không thể hóa giải, đột nhiên lại trở thành thành tình huống ly kỳ như thế này, quả thực eaast chấn động!

Trong dị tượng chân giới cổ lão cuồn cuộn, Vô Thiên Yếm Vãn vẫn tỏ

ra vô cảm, nhưng bàn tay đặt xuôi ở bên người bất giác siết chặt mép váy, siết đến mức các đầu ngón tay trắng bệch.

Ngay cả khi bình tĩnh như thế nào, không có tình cảm như thế nào, cơ bản vẫn cảm thấy xấu hổ trong lòng.

Thiệp cưới hôn ước đều đã được phát ra ngoài, nhưng một cơn giông bão đã ập đến và đánh bay mặt mũi của nàng không còn sót lại chút gì, thậm chí còn biến nàng trở thành trò cười của kỷ nguyên.

Hơn nữa, nàng muốn gả cho tên điên Thái Sơ, cũng không đơn thuần vì minh thể.

Ngoài thiên tính mạnh mẽ của nữ tử, nàng cũng có một loại tình cảm không rõ ràng với tên điên.

Nhưng bây giờ, hai chữ "nguyên âm" này khiến nàng nhói đau.

Vô Thiên Yếm Vãn mím môi thật chặt, mắt phượng tuyệt mỹ có mấy phần vặn vẹo.

Tân lang tương lai đã chung phó vu sơn với Hoàng Cẩm Sương vào đêm qua, khiến nàng không khỏi gào thét cuồng loạn trong lòng.

Bầu không khí nơi đây đông cứng lại, đám tộc nhân Vĩnh Hằng Quốc Độ cảm thấy vô cùng khó xử, như thể vừa bị hung hăng tát vài cái vào mặt.

"Hủy bỏ hôn ước với Vĩnh Hằng Quốc Độ đi, tôn nữ của ta muốn gả cho tên điên Thái Sơ."

Đôi mắt đào hoa của Hoàng Vũ ẩn hiện một chút ý cười, hời hợt nói.

"Không thể nào!"

Rất nhiều lão tổ tông của Nhật Bất Lạc quả quyết bác bỏ, sắc mặt âm trầm.

Cưới ai cũng được, nhưng không thể cưới nữ nhi trực hệ của kẻ thù, bất kể thế nào cũng phải ngăn cản.

" m Dương Tinh Sa không có tác dụng."

Hoàng Vũ đứng sừng sững ở trên đỉnh bức tranh, bình thản trần thuật nói ra câu này.

Các lão quái vật Nhật Bất Lạc đều bày ra vẻ mặt nghiêm nghị, hàng

vạn sinh linh trong chư thiên cũng cảm thấy quỷ dị.

Bọn họ còn nhớ rất rõ sự tình lúc trước ở Cửu Thiên Thập Địa, áo bào trắng cấm kỵ bị hố hàng nên đã luyện hóa Dương Nguyên Tinh Sa, còn Hoàng Cẩm Sương nhận lấy m Nguyên Tinh Sa.

Xét theo lời nói trước khi chết của Vô Cực Ẩm Hận, nếu dương chết âm diệt, nếu âm vong dương tiêu, tính mạng hai bên gắn bó cùng một chỗ.

Ngay từ đầu, sinh linh trong chư thiên đều mang theo tâm lý xem náo nhiệt đối với một đôi nghiệt duyên kinh thế trong lịch sử kỷ nguyên.

Sau đó, bọn họ chợt nhân ra, hai hạt tinh sa đó thật sự nghịch thiên đến mức nhường này hay sao?

Thái Sơ vị vốn dĩ cho rằng mình có thể dùng cách này để nắm thóp Thất Quan Vương, nếu áo bào trắng cấm kỵ bỏ mạng, Hoàng Cẩm Sương cũng sẽ chết theo.

Hiện tại, áo bào trắng cấm kỵ chết thì chết vậy, còn Hoàng Cẩm Sương sẽ chẳng chịu ảnh hưởng gì.

“Cuối cùng thì ngươi muốn cái gì?”

Trong lúc đó, Quốc Chủ của Vĩnh Hằng Quốc Độ chiếu rọi chân thân, khí tức chấn nhiếp lòng người.

Sự tình này vô cùng quỷ dị từ đầu tới đuôi.

Mối quan hệ giữa Thất Quan Vương và Nhật Bất Lạc, Hoàng Cẩm Sương sao có thể bằng lòng hiến thân cho tên điên Thái Sơ?

Càng hoang đường buồn cười hơn nữa, Thất Quan Vương hao tổn tâm tử để bắt cóc tên điên Thái Sơ, bọn họ vốn dĩ có thể điên cuồng bắt chẹt Nhật Bất Lạc, nhưng hóa ra lại muốn kết thông gia?

Thất Quan Vương sắp xếp tất cả những chuyện này, chỉ vì một cuộc làm ăn thua lỗ thôi sao?

Hoàng Vũ không hề biến sắc, rất thẳng thắn nói: “Tinh Không Bỉ Ngạn.”

Vẻn vẹn bốn chữ này, không chỉ lý giải được sự hoang mang của Quốc Chủ, mà còn càng khiến cho con ngươi của các Thần tộc còn lại đột nhiên co rút lại.

Quay tới quay lui, ý đồ thật sự vẫn là Tinh Không Bỉ Ngạn!

Tất cả đều rõ ràng rồi!

Đối mặt với ba mươi người sống lại, cơ hội tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn của Hoàng Cẩm Sương cực kỳ bé nhỏ, thậm chí gần như không có.

Mà tên điên Thái Sơ thì sao?

Kể từ khi kẻ này trấn sát Đế Ánh Thành chỉ bằng một chiêu, vũ trụ chư thiên không thể không thừa nhận thực lực của hắn ta.

Tên điên Thái Sơ tuyệt đối có thể chiếm được một trong những vị trí đó!

Thất Quan Vương bày ra tất cả chuyện này, chỉ muốn hoàn toàn trói chặt Hoàng Cẩm Sương vào chiếc thuyền nhỏ hướng tới Bỉ Ngạn.

Không!

Rất có thể, Ngoan Nhân Chí Cao cũng đã tự hủy diệt bản thân rồi trùng sinh!

Chỉ như vậy, Hoàng Cẩm Sương mới bằng lòng hiến thân cho tên điên Thái Sơ, giao ra nguyên âm trân quý nhất cho kẻ thù không đội trời chung!

Chương 673: Trận chiến của những nữ thần đứng đầu kỷ nguyên (1)

Bầu trời đầy sao lặng ngắt như tờ, bầu không khí yên tĩnh dài đằng đẵng đột nhiên bị phá vỡ.

“Ta muốn giết ngươi!”

Khuôn mặt tinh xảo của Vô Thiên Yếm Văn tràn đầy sự dữ tợn, thân thể xinh đẹp mềm mại tuôn ra sương mù đen bàng bạc, ánh mắt giống ác quỷ âm trầm ở địa ngục.

Trong màn ảnh, Đệ Ngũ Cẩm Sương giật giật khóe môi, thờ ơ nói: “Chính là bây giờ.”

Cái gì?

Từ Bắc Vọng, người sở hữu khả năng diễn xuất có thể đoạt giải Oscar, bỗng nhiên biến sắc, nhưng trước sự chú ý của hàng trăm triệu người, biểu cảm của hắn khôi phục như cũ trong nháy mắt.

Ngoại trừ Vĩnh Hằng Quốc Độ, hắn có thể là người duy nhất biết rằng Vô Thiên Yếm Vãn kia chỉ vẻn vẹn là phân thân, chân thân vẫn luôn ẩn núp, chưa bao giờ bước ra bên ngoài.

Phần thắng của lão đại không lớn nha…

“Ra đây.”

Vô Thiên Yếm Vãn dường như đã đánh mất lý trí, khuôn mặt ẩn hiện ý cười âm hiểm, ánh mắt ngập tràn sát cơ.

Uỳnh!

Giống như thiên thạch rơi đập vào tinh hải, nhấc lên gợn sóng cuồn cuộn!

Chư thiên vạn vực vô cùng chấn động, vô số sinh linh sôi trào nhiệt huyết!

Hai thần nữ ưu tú nhất của thời đại này, chuẩn bị mở ra một trận tử chiến!

Về phần an nguy của Hoàng Thần nữ, bọn họ căn bản không lo lắng chút nào, có con tin áo bào trắng cấm kỵ này, Nhật Bất Lạc cố nén hận ý cũng phải bảo vệ nàng an toàn.

….

…..

Màn ảnh biến mất, hai người một trước một sau đi vào Vô Tẫn Táng Thổ.

“Nương nương, ngươi quá bốc đồng rồi!” Từ Bắc Vọng không thể kìm được nỗi lòng lo lắng của mình,

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn một lúc, sau đó lạnh lùng nói một câu: “Ngươi cảm thấy bản cung nhất định sẽ thua?”

Từ Bắc Vọng đứng sừng sững bên trên màn sương mù đen kịt, bày ra vẻ mặt nghiêm trọng hiếm thấy, trầm giọng nói: “Ta đã kết luận rằng

Vô Thiên Yếm Vãn chỉ là hư thân, chân thân vẫn đang ẩn nấp trong Tử Vi Cổ Tinh."

Nghe vậy, con ngươi của Đệ Ngũ Cẩm Sương bỗng nhiên co rụt lại, bí mật này quả nhiên đã khiến nàng chấn kinh.

"Nương nương, Vô Thiên Yếm Vãn chỉ sợ không thua kém bao nhiêu so với Vô Cực Nhất."

Từ Bắc Vọng lo lắng đến mức suýt chút nữa đã thốt ra ý muốn rút lui.

Nàng ấy kiêu ngạo đến như vậy, sao lại có thể chấp nhận việc lâm trận bỏ chạy.

Quả nhiên.

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút đạm mạc, nàng lạnh giọng nói: "Trong mắt ngươi, bản cung yếu đuối như vậy sao?"

Nói xong, nàng lập tức bước vào toà cung điện bên trong táng thổ.

Từ Bắc Vọng muốn nói lại thôi, chỉ đành thở dài một tiếng.

Thật ra, hắn cũng không rõ thực lực cụ thể của lão đại, và đây mới chính là chuyện khủng bố nhất.

"Lăn tới đây!"

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh giọng quát to.

Chiếc váy màu tím trút bỏ ở bên cạnh ao nước, dải lụa ren đen buông thõng ở mắt cá chân

Từ Bắc Vọng lập tức giật tất chân xuống, hắn đương nhiên cũng có thể đoán được suy nghĩ của lão đại, nhưng hiện tại hắn nào có tâm tư này.

Suối tiên ấm áp bao quanh ngọc thể nở nang, đủ loại cánh hoa kỳ lạ trôi nổi lơ lửng trên mặt nước, hương thơm thoang thoảng bay trong không khí.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lười biếng dựa vào thành ao, buông lỏng tâm trạng mỏi mệt, đôi mắt xanh biếc hơi nhắm lại.

"Bản cung muốn giẫm đạp ngươi."

Nàng hững hờ nói.

Từ Bắc Vọng không nói lời này, chuyên tâm xoa bóp tấm lưng mỏng manh thơm tho, nhìn chăm chú vào chiếc cổ xinh đẹp vừa đủ, hắn muốn nàng đến mức choáng váng…

“Ngươi cứ khinh bỉ bản cung như vậy sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương mở mắt ra, màu mắt trở nên thanh lãnh hơn bao giờ hết.

Từ Bắc Vọng bó buộc mái tóc xanh, dịu dàng nói: “Nương nương đang hành động theo cảm tính, cho dù người có thể thắng thế thì sao chứ? Đám tộc nhân Vĩnh Hằng Quốc Độ sao có thể để Vô Thiên Yếm Vãn bỏ mạng như vậy?”

Lão đại vẫn luôn tỉnh táo, rất ít khi cực đoan đến mức thiếu lý trí như vậy.

Ngón tay nhỏ nhắn của Đệ Ngũ Cẩm Sương lần mò bên trong làn nước, móc lấy bộ phận trọng yếu của chó săn, lạnh giọng nói: “Đừng nói nhảm, bản cung muốn giẫm đạp ngươi.”

Bởi vì cùng là nữ tử, ngay khi Vô Thiên Yếm Vãn nhìn về phía chó săn, nàng đã lập tức hiểu rõ ánh mắt này.

Chó săn là tất cả của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép những nữ tử khác có tình cảm ái mộ với hắn.

Giây phút đó, lý trí không còn sót lại chút gì, cảm xúc cũng bị mất kiểm soát, nàng chỉ muốn giết chết Vô Thiên Yếm Vãn.

“Được thôi.”

Từ Bắc Vọng cũng biết biện pháp thuyết phục không có tác dụng, cho nên nhanh chóng dựa vào thành ao, tiếp thêm sức mạnh cho nàng ấy bằng phương thức này.

Vạn nhất lão đại lâm vào tuyệt cảnh, hắn nhất định phải ngả bài, lấy tính mệnh của bản thân để uy hiếp Nhật Bất Lạc mau cứu lấy lão đại.

…

…

Vầu không khí dưới bầu trời đầy sao vô cùng huyên náo ồn ào, hàng

trăm tu sĩ đứng bên mép rìa vũ trụ đều đang lẳng lặng chờ đợi trận chiến khoáng thế tiếp theo!

Vòng nguyệt quế của thần nữ đứng đầu thời đại kỷ nguyên, cuối cùng sẽ rơi trên đầu ai?

Đây là một vụ va chạm thiên thạch cấp bậc huyền thoại, hơn nữa còn là một trận chiến tranh giành nam nhân, điều này càng làm tăng thêm vài phần sắc thái truyền kỳ.

Hoàng Cẩm Sương ắt hẳn muốn dùng phương thức này để thông báo sự trở lại của mình, đồng thời bảo vệ vinh quang của Thất Quan Vương?

Uỳnh!

Những đoá hoa tinh thể băng rủ xuống trong vũ trụ, từng tòa băng sơn vạn cổ chiếu rọi tinh không.

Một vị thần nữ phong hoa tuyệt đứng sừng sững trên đỉnh băng sơn, toàn thân váy tím tung bay, khí chất cao quý ưu nhã.

Ngay khi nàng ấy vừa xuất hiện, ánh mặt trời chói chang càng thêm nóng bỏng sôi sục, rất nhiều lão quái vật tóc vàng buộc phải kiềm chế sát khí.

Chương 674: Trận chiến của những nữ thần đứng đầu kỷ nguyên (2)

“Mấy trăm năm rất ngắn nhưng lại dài dằng dặc, vũ trụ đã từng không biết đến cái tên Thái Sơ Bắc Vọng này, nhưng hắn hiện giờ đã trở thành kẻ thống trị kỷ nguyên.”

“Tuế nguyệt rất vô tình, Hoàng Cẩm Sương cường đại không ai bì nổi suốt mấy trăm năm trước, rốt cuộc cũng đã ảm đạm điêu linh.”

Tiếng cười khàn khàn vang lên, Vô Thiên Yếm Vãn nhẹ nhàng cất bước, ba ngàn tóc trắng tung bay xen lẫn vào nhau, bộ dáng của nàng ta tựa như ma nữ bất khả chiến bại.

Những người đứng xem đều rùng mình, tại sao nữ tử tuyệt mỹ đến nhường này lại có một nụ cười nham hiểm và vặn vẹo như vậy chứ?

“Nữ nhân ti tiện, ngươi cũng xứng cướp đoạt Thái Sơ Bắc Vọng sao?”

Nhìn thấy phong thái bình tĩnh của Hoàng Cẩm Sương, Vô Thiên Yếm Vãn bốc phát lửa giận khắp tứ phía. Mỗi khi nghĩ tới cảnh tượng điên loan đảo phượng của hai người này, nàng cảm thấy ghen ghét đến điên cuồng!

Rất nhiều người trùng sinh và thiên kiêu cái thế đương thời không khỏi cảm thấy chua xót.

Bọn hắn vừa cảm thấy hâm mộ tên điên Thái Sơ, nhưng lại càng đề cao cảnh giác, muốn xem thử liệu hai người này có thể uy hiếp được vị trí của Tinh Không Bỉ Ngạn hay không?

Nhưng Vô Thiên Yếm Vãn quả thực đã nói đúng sự thật, Hoàng Cẩm Sương đã từng phong quang vô hạn suốt mấy trăm năm trước, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nàng ta tuyệt đối có thể rung chuyển Vô Cực Nhất, chiếm đoạt vị trí đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

Đáng tiếc, Thất Quan Vương đã tàn lụi đến mức không còn sót lại chút gì, Hoàng Cẩm Sương đã đánh mất “động lực”, muốn đuổi theo thì đã chậm.

Ví dụ như tên điên Thái Sơ, hắn ta tiến thẳng một đường, thế như chẻ tre, không ai cản nổi, nhưng bọn họ chỉ cần dốc sức phá diệt thân thể vô địch kia, hắn cũng sẽ không siêu nhiên đến như vậy, thậm chí còn có thể hoà thành một sinh linh bình thường.

“Hạt giống số một của Thái Sơ thị đang ở trên tay ta.”

Hoàng Vũ đứng một mình trên bức tranh không trọn vẹn, bà rốt cuộc vẫn lo lắng cho tôn nữ của mình, cho nên đành phải nhắc nhở Nhật Bất Lạc.

Rất nhiều hoá thạch sống lập tức biến sắc, nhưng cũng không cách nào phát tiết cơn tức giận.

Bọn họ nhất định phải bảo toàn tính mạng của dư nghiệt Thất Quan Vương, ngay cả khi sẽ nảy sinh khúc mắc, thậm chí còn kết thù với Vĩnh Hằng Quốc Độ.

“Ngươi tình nguyện trở thành bàn đạp cho ta, quả thật rất tốt.”

Dưới bầu trời đầy sao, ý cười của Vô Thiên Yếm Vãn bỗng nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, âm thanh đại đạo trầm luân rả rích không dứt truyền đến từ sâu thẳm vũ trụ, dị tượng hoang cổ xen lẫn với màn sương mù xám xịt đã tạo nên một bức tranh sơn hà xã tắc trong nhân thế, giống như đang đón tiếp một sự tồn tại cấm kỵ nào đó.

“Làm sao có thể…”

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong Tử Vi Cổ Tinh, đừng nói đến hàng trăm triệu tu sĩ, ngay cả lão tổ của các Thần tộc Hoàng Kim cũng đều cảm thấy kinh hãi.

Giữa vũ trụ yên lặng im ắng, nữ tử tóc trắng váy đen dạo bước trong dải ngân hà.

Nàng ta có một vẻ đẹp bệnh hoạn, sắc mặt tái nhợt xanh xao, như thể quanh năm không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, khí tức ốm yếu đến mức bi quan.

Dưới ánh mắt sợ hãi của vô số tu sĩ, nàng ta không nhanh không chậm đi về phía Vô Thiên Yếm Vãn, hai người hợp làm một thể, ý niệm Cổ Đế điên cuồng bay bổng.

“Hư thân…”

Tinh không lặng ngắt như tờ, cảnh tượng này quá mức rung động, vượt qua phạm trù nhận biết của tất cả mọi người.

Thiên kiêu cái thế của Vĩnh Hằng Quốc Độ, một trong năm vị trí đầu của bảng Vấn Đỉnh, lại luôn dùng hư thân để dạo bước trong chư thiên?

Cực kỳ kinh khủng!

Sắc mặt của rất nhiều người trùng sinh trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết, bọn họ đồng loạt cảm nhận được sức uy hiếp mãnh liệt, khí tức hiện tại của Vô Thiên Yếm Vãn đã có thể áp bức cả Đại Đế đỉnh phong.

Hàng trăm triệu tu sĩ đều câm nín, một mặt là vì bị chấn kinh bởi sự quyết đoán của Vô Thiên Yếm Vãn, mặt khác lại cảm thấy đây là điều đương nhiên.

Tam đại Thần tộc Hoàng Kim cường thịnh nhất chư thiên vạn vực, theo thứ tự là Nhật Bất Lạc, Trường Sinh Bất Hủ, Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Mà thiên kiêu cái thế trác tuyệt nhất đương thời, chính là áo bào trắng cấm kỵ, Vô Cực Nhất…

Sao có thể thiếu được Vô Thiên thần nữ?

“Hoàng Cẩm Sương, ta muốn xé nát khuôn mặt của ngươi thành từng mảnh!”

Đôi mắt đào hoa của Vô Thiên Yếm Vãn loé lên một tia âm trầm, khí tức cực kỳ cường thế, sương mù xám xịt phía sau lưng ngưng tụ thành một vách núi thăm thẳm, dường như muốn phá hủy mọi thứ.

Cho dù nữ tử váy tím xinh đẹp đến cực hạn, thậm chí còn là vị thần nữ hoàn mỹ nhất từ thời đại Thần Thoại đến nay.

Nhưng vũ trụ chư thiên đã gần như phớt lờ nàng.

Kết quả thắng bại đâu còn khó đoán?

Thế nhân chỉ muốn biết Vô Thiên thần nữ rốt cuộc đã mạnh mẽ đến mức nào, liệu có thể khiêu chiến vị trí của Vô Cực Nhất, hay thậm chí sánh vai với áo bào trắng cấm kỵ hay không?

Chương 675: Càng sâu một bậc, mạt pháp Thủy Khư (1)

Một mảnh trận vực hình thành giữa hai thần nữ tuyệt đại phong hoa, năng lượng hỗn độn trong vũ trụ hoàn toàn sụp đổ và biến thành tro tàn.

Tinh không tĩnh mịch, hàng trăm triệu tu sĩ nín thở, chú ý lắng nghe mọi động tĩnh.

Uỳnh!

Một màn sương mù xám xịt nhô ra khỏi cơ thể ma nữ tóc trắng, tạo thành bàn tay khổng lồ bóp chặt khu vực trăm vạn dặm trong tinh không.

Bàn tay khổng lồ rất cực kỳ đáng sợ, mỗi một sợi sương mù xám xịt đều phát ra khí cơ hủy diệt, dường như hoàn toàn không thuộc về dương gian này.

“Giống y như đúc với tên điên Thái Sơ…”

Rất nhiều người trùng sinh cảm thấy kinh dị, tên điên Thái Sơ mạnh đến mức rối tinh rối mù, Vô Thiên Yếm Vãn sở hữu nguyên pháp cùng loại với hắn thì có thể yếu hơn bao nhiêu?

Ánh mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lãnh đạm như cũ, nàng bình thản thi triển một chưởng, thoạt nhìn không hề phát sinh một chút khói lửa, chỉ có hoa băng phất phơ giữa tinh không.

Nhưng một điều khủng khiếp đã xảy ra, hàng vạn vì sao trở nên mờ mịt, toàn bộ bầu trời đầy sao hoá thành một nơi lạnh lẽo buốt giá, bông tuyết bao trùm lên tất cả mọi thứ.

Đích thị là một loại lực lượng bất hủ, hiện tại đang biểu hiện ra khả năng phòng ngự mạnh mẽ.

Bùm!

Dưới tác động va chạm kịch liệt, toàn bộ vũ trụ bị cuốn vào một cơn bão, bàn tay khổng lồ xen lẫn với màn sương mù xám xịt lập tức bị chôn vùi, bông tuyết rủ xuống bầu trời đầy sao rồi biến mất.

“Khó phân cao thấp!”

Chư thiên chấn kinh, một đòn công kích tràn ngập tính hủy diệt đến nhường này, vậy mà lại bị Hoàng Cẩm Sương hời hợt hoá giải như vậy.

“Ngươi đang cầu xin được chết!”

Vô Thiên Yếm Vãn nhe răng cười gằn, bộ dạng điên cuồng bệnh hoạn, nếu đã không có được Thái Sơ Bắc Vọng, nàng muốn hủy diệt tiện nhân này.

Nàng ta điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, giống như muốn hủy diệt nguyên thần của cơ thể, thậm chí còn luyện hóa nguyên khí vào bên trong.

Dị tượng thế giới cổ lão lần lượt tỏa sáng lấp lánh giữa lòng bàn tay và các ngón tay, nữ tử váy đen tóc trắng cao ngạo đứng sừng sững giống hệt như một vị thần sáng thế!

Giờ phút này, hàng trăm triệu tu sĩ trong vũ trụ đều nảy sinh cảm giác tuyệt vọng khi nhận ra bản thân chỉ là giọt nước bé nhỏ trong đại dương.

Khí tức của Vô Thiên thần nữ quá rộng rãi, ngoại trừ áo bào trắng

cấm kỵ, liệu ai có thể rung chuyển được nàng ta trong thời đại kỷ nguyên này?

“Đừng mà…”

Bên trong Vô Tẫn Táng Thổ, Miêu Khả Ái mặt mày tái nhợt, nước mắt lưng tròng.

Từ Bắc Vọng không khỏi trầm mặc, trái tim nảy lên kịch liệt giống như nổi trống, nội tâm khẩn trương hơn bao giờ hết.

“Tin tưởng nàng ấy.”

Hoàng Như Thị nhìn chằm chằm vào màn ảnh, bờ môi đỏ mọng run rẩy mấy lần.

Trong làn váy tím tung bay, đôi mắt xanh biếc lạnh lùng của Hoàng thần nữ tựa như hai vực sâu.

Trong khoảnh khắc, bầu trời đầy sao vô tận biến thành một vùng đất tuyết trắng, kết giới cực hạn phong tỏa dòng chảy thời gian và không gian.

Hầm băng lạnh lẽo đối đầu với thế giới cổ lão, hàng trăm triệu tu sĩ có tu vi yếu ớt đều bị đóng băng.

Đột nhiên.

Một chuỗi xiềng xích sắt lạnh như băng vọt lên, như thể Thiên tôn Băng Uyên vừa mới thoát khỏi gông cùm, đột phá và tiến vào nhân thế.

Bùm!

Năng lượng cuồng bạo đan xen với sát ý mãnh liệt, tạo thành một chân giới băng tuyết kỳ lạ, không ngừng phân chia và va chạm với nhau.

Trong âm thanh nổ tung ngắn ngủi, tinh không vỡ nát một góc, vô số tu sĩ bị ảnh hưởng đến mức hình thần đều câu diệt.

Mái tóc đen óng bay múa trên toà băng sơn, khí tức quanh thân nữ tử váy tím ảm đạm không chịu nổi, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khóe môi, giống như một gốc hồng mai bao phủ trong làn áo bạc.

Hoàng Cẩm Sương, bản nguyên sụp đổ!

“Ngươi dựa vào cái gì để chiến đấu trực diện với ta?”

Ma nữ tóc trắng cười to không kiêng kỵ, khí tức liên miên bất tuyệt, giống suối ma không bao giờ khô cạn.

Tinh không yên tĩnh đến mức đáng sợ, ai đó vô ý tiến vào Tinh La Bàn, danh tự lấp lóe trên màn sáng ngân hà.

Thứ ba bảng Vấn Đỉnh, Vô Thiên Yếm Vãn!

Thứ tư bảng Vấn Đỉnh, Hoàng Cẩm Sương!

Hoàng thần nữ vẫn cực kỳ xuất sắc, nhưng vẫn không thể thay đổi được cục diện!

Thời đại kỷ nguyên này thuộc về áo bào trắng cấm kỵ!

Mà các vai phụ chính là Vô Cực Nhất và Vô Thiên Yếm Vãn, chỉ hai người bọn họ mới có tư cách đứng ở mép sân khấu, đóng vai trò vật làm nền.

Đám thiên kiêu cái thế còn lại không xứng đáng!

Một vầng Đại Nhật huy hoàng chiếu rọi diệu quang hoàng kim, rất nhiều lão quái vật vẫn kiên nhẫn chờ đợi, sẵn sàng nghĩ cách cứu viện dư nghiệt Thất Quan Vương.

Thất bại là điều tất nhiên, không có gì phải hồi hộp cả.

“Đại phôi đản!”

Miêu Khả Ái đột nhiên cảm thấy trái tim như đã ngừng đập, nước mắt tràn đầy vành mắt, cuống họng đều khàn đặc.

Nàng luôn ghét bỏ đại phôi đản, nhưng chưa bao giờ cho rằng đại phôi đản sẽ thụ thương.

Khuôn mặt của Từ Bắc Vọng bao phủ trong mây mù, linh hồn cũng cảm nhận cơn đau đớn kịch liệt nhất.

“Ngươi rốt cuộc đang kiên trì vì điều gì?”

Hắn ta gầm thét một tiếng, biến thành một ngôi sao băng sáng chói rồi phi ra khỏi táng thổ.

Nàng ấy rõ ràng đang sở hữu “âm” thể của vũ trụ, sức mạnh tinh đấu bao phủ cả bầu trời đầy sao, có thể gia tăng thêm mấy phần chiến

lực!

Vì sao không cần?

Đến mức này rồi, tại sao nàng vẫn kiên trì bản tính kiêu ngạo và cố chấp của mình?

Chương 676: Càng sâu một bậc, mạt pháp Thủy Khư (2)

“Ta sẽ xé nát thân thể của ngươi!”

Dưới bầu trời đầy sao, Vô Thiên Yếm Vãn tỉnh táo trở lại, có lẽ vì đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cho nên cảm xúc cũng được khôi phục như bình thường.

Từ khi sinh ra, nữ nhân này luôn đè đầu cưỡi cổ nàng, cuối cùng cũng bị nàng giẫm đạp dưới chân.

Đối phương vốn đã từng là cơn ác mộng không thể xóa nhòa, nhưng hoá ra cũng chỉ như vậy mà thôi.

Bùm bùm!

Trong khu vực cấm kỵ không thể diễn tả của vũ trụ, một dòng huyết hà u minh (sông máu) đột nhiên xuất hiện, sau đó ầm ầm lao đến về phía mảnh tinh không này.

Chư thiên không khỏi rùng mình, tựa như bản thân đang bị mắc kẹt trong không gian địa ngục vô tận, có nguy cơ bị hủy diệt bất kỳ lúc nào.

Vô số ghế đá màu nâu xám nằm sừng sững trên đỉnh tinh không, quan sát càn khôn.

Mà trên mỗi ghế đá màu xám nâu, chính là những sinh linh được bao phủ trong làn sương mù xám xịt xen lẫn với cỗ khí cơ kinh thiên, dường như có thể nghiền nát toàn bộ thời gian và không gian.

Hoàng Vũ không hề thay đổi sắc mặt, nhưng nội tâm ngập tràn sợ hãi, ánh mắt vô thức nhìn về phía Nhật Bất Lạc.

Trong lòng nàng, ngoại trừ cháu rể, thì không một ai trong thời đại này có thể ngăn cản cuộc tấn công tàn khốc sắp diễn ra.

“Tất cả đều kết thúc rồi…”

Các lão tổ tông trong Vĩnh Hằng Quốc Độ đều tỏ ra ung dung bình thản, đồng thời cảm thấy kiêu ngạo vì hạt giống số một nhà mình.

Nếu không có sự xuất hiện của tên điên Thái Sơ, Yếm Vãn tuyệt đối có thể vượt lên đứng đầu bảng Vấn Đỉnh.

Nhưng trong chốc lát, những thân ảnh mơ hồ đều trở nên cứng ngắc như sắt, bọn họ chợt cảm nhận được một cỗ lực lượng không thuộc về thế giới này.

Uỳnh!

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh mặt, đôi mắt xanh lam nở rộ hào quang sáng chói, bao phủ toàn bộ bầu trời đầy sao, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Cảnh tượng thuở thiên địa sơ khai bùng nổ trong vũ trụ sâu thẳm, đủ loại thần chỉ hỗn độn thi nhau gào thét, diễn hóa thành từng đoá hoa băng tinh thánh khiết, đời đời bất hủ.

Ngôi sao băng ở đằng xa đột nhiên dừng lại, biểu cảm của Từ Bắc Vọng trở nên cực kỳ đặc sắc.

Lão đại, tuyệt vời!

Chẳng trách nàng vẫn luôn kiêu ngạo như vậy, hoá ra cũng do có lực lượng.

“Không thể nào…”

Rất nhiều hoá thạch sống cảm thấy chấn động vì quá khó hiểu, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Ngay cả Hoàng Vũ cũng co rút con ngươi, sắc mặt tái nhợt.

Đây là khí tức Thủy Khư!!

Những năm tháng bí ẩn giữa thời đại Thần Thoại, chính là mốc thời gian chôn vùi những kẻ mạnh nhất trong vũ trụ!

Không ngờ lời nói dối tùy tiện của cháu rể lại có thể ứng nghiệm bằng phương thức quỷ dị như thế này.

Tôn nữ quả thực đang nắm giữ đạo pháp đỉnh cao của thời đại Thủy Khư!

Trông thấy cảnh tượng này, Vô Thiên Yếm Vãn lập tức tái mặt, nội tâm cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Các sinh linh màu nâu xám tụ lại cùng một chỗ, phát ra tiếng huýt dài thê lương, sau đó bị thánh hoa băng tinh bổ trúng, đầu nguồn huyết hà ở gần đó đều bị suy kiệt.

Đó là một trận đại chiến siêu chiều không gian, siêu việt hiện thế.

“Phụt!”

Ba ngàn sợi tóc trắng dựng thẳng đứng, mỹ nhân không có gì sánh kịp bị đâm xuyên bởi mạt pháp Thủy Khư, con ngươi lập tức ảm đạm vô quang, thân thể mềm mại phát ra từng chuỗi âm thanh xé rách.

Uỳnh!

Băng sơn ầm vang sụp đổ, nữ tử cao quý trang nhã sừng sững một phương trời, huyết dịch chảy trên khóe môi, má ngọc óng ánh tái nhợt một cách lạ thường.

Đó là một chiến thắng giòn giã, bản thân nàng cũng bỏ ra cái giá cực lớn.

Nhưng đáng giá.

Nàng chỉ muốn chứng minh với chó săn, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ là gánh nặng của hắn, cho dù nàng không đủ năng lực để trở thành chỗ dựa vững chắc, thì cũng sẽ sóng vai tiến về phía trước.

Không hề đáng buồn cười chút nào, đây chính là nỗi ám ảnh sâu nhất của nàng.

Tinh không sụp đổ dường như đang bị bao trùm bởi một cái ống giảm thanh, tất cả âm thanh đều biến mất.

Vô Thiên Yếm Vãn mạnh mẽ và đáng sợ như thế, vậy mà lại thất bại ngay phút cuối, điều này khiến cho hàng trăm triệu tu sĩ cảm thấy rất không chân thực.

Đòn hủy diệt diệt thế của Hoàng thần nữ đã gây ra sự hỗn loạn về thời gian và không gian, uy lực của nó đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi!

Đột nhiên.

“Thứ hai!”

“Nàng ấy đứng thứ hai rồi!”

Vô số sinh linh trên từng viên sao trời đều cảm thấy vô cùng sợ hãi, bảng Vấn Đỉnh lại được làm mới một lần nữa.

Vô Cực Nhất đã lũng đoạn vị trí đầu bảng hơn một ngàn năm, nhưng rốt cuộc cũng bị áo bào trắng cấm kỵ đánh rơi xuống ngựa.

Mà bây giờ, hắn lại trở thành một vật làm nền của thiên chi kiêu nữ khác!

Tin tức này quá mức rung động, ngay cả rất nhiều người trùng sinh cũng không dám tin tưởng, bọn hắn vẫn cực kỳ đánh giá thấp một kích diệt thế Thủy Khư này.

Vô Cực Nhất đang đứng sừng sững trên một trong những ngôi sao trong thế lực Phượng Khuyết, hắn ta bày ra sắc mặt cực kỳ khó coi, đồng thời khó tránh khỏi cảm thấy cực kỳ bi ai.

Hắn từng cho rằng bản thân chính là con cưng của kỷ nguyên thời đại này, nhưng hiện tại lại phát hiện mình đã bị bỏ rơi từ khi nào không rõ.

Mặc dù hắn không tình nguyện thất bại dưới tay tên điên, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể tiếp nhận được, dù sao thì kẻ đó chính là yêu nghiệt vượt ra ngoài vũ trụ.

Nhưng nếu thất bại bởi Hoàng Cẩm Sương, sao hắn có thể tỏ ra bình thản tự nhiên được?

Chư thiên nhìn chăm chú bên trong Tinh La Bàn, màu trắng và màu tím vô song tuyệt thế quấn quýt liền kề nhau, giống như đã được sắp đặt sẵn bởi vận mệnh.

Nghiệt duyên kinh thế?

Đạo lữ thiên mệnh?

Nếu không, hai người này sao có thể thống trị kỷ nguyên này được?

Chương 677: Bại lộ tình cảm lưu luyến, trở lại quá khứ, vũ trụ sợ hãi (1)

Trải qua trận chiến này, Hoàng Cẩm Sương tuyên cáo sự trở lại của mình, đồng thời cũng cũng để lại dấu ấn không thể phai mờ trong lịch sử thời đại.

Đại diện của các Thần tộc Hoàng Kim đều tỏ ra nghiêm trọng, cứ như đang dùng ánh mắt đẻe thương nghị với nhau.

Lão tổ tông Nhật Bất Lạc chiếu rọi chân thân vắt ngang qua mảnh tinh không này, bọn hắn cũng cực kỳ không khuất phục, nhưng cũng chẳng có thể làm gì.

“Uy hiếp rất lớn…”

Rất nhiều người trùng sinh cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, lại là một chướng ngại vật trong cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn.

Nếu muốn, bọn họ cũng có thể đổi mới bảng Vấn Đỉnh bất cứ lúc nào, nhưng làm như vậy không mang lại bất kỳ ý nghĩa nào.

Bây giờ lại có thêm một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ khác, bọn họ nhất định phải nghĩ ra trăm phương ngàn kế diệt trừ nàng ta.

“Đồ nhi, tỉnh lại đi!”

Một giọng nói già nua và khàn khàn phát ra từ cấm khu vũ trụ, một lão phụ nhân chống quải trượng thình lình xuất hiện giữa tinh không.

Khuôn mặt người này có chút tiều tụy, nếp nhăn trên mặt giống bị rễ cây cổ thụ, đồi mồi lấm tấm dày đặc, ngoài ra có một lỗ đen đang ứa máu giữa mi tâm.

Lão phụ nhân vừa xuất hiện, tựa như lời nguyền số mệnh giáng lâm, tu sĩ chung quanh đều bị ô nhiễm một cách khó hiểu, bộ dáng thê thảm tới cực điểm.

Vô số sinh linh dưới bầu trời đầy sao cảm thấy đau đớn đến điên cuồng, nhưng cũng không biết điều gì đang dày vò chính mình.

“Ôn Chủ?”

Rất nhiều hoá thạch sống tái mặt vì kinh hãi, bọn họ cũng không bao giờ mong đợi được nhìn thấy sự tồn tại cổ lão đến bực này.

Đối với một số cường giả vô thượng ở cấp bậc đỉnh cao, lúc bọn họ còn trẻ tuổi, Ôn Chủ cũng từng xuất hiện trong bộ dạng già nua này, mà sau khi bọn họ trải qua trăm triệu năm thọ nguyên, đối phương

vẫn chưa từng thay đổi.

“Đồ nhi, vĩnh viễn đừng nói mình thất bại, tỉnh lại!”

Lão phụ nhân không nhúc nhích, toàn thân tuôn trào khí tức quỷ dị, nữ tử váy đen tóc trắng nằm trong vũng máu nhanh chóng khôi phục bản nguyên, thân thể hoàn mỹ không một tì vết.

Vô Thiên Yếm Vãn đóng mở đôi mắt, thân thể đắm chìm trong từng đạo sương mù xám xịt, thúc đẩy từng cỗ lực lượng sinh trưởng cường đại.

“Tiếp tục!”

Đôi mắt của nàng ta trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, thảm bại trước mặt mọi người khiến nàng ta đau nhức gần chết, hận đến mức điên cuồng.

Vậy nên, nàng ta muốn liều lĩnh một phen, vừa rửa sạch khuất nhục, vừa xé nát tiện nhân kia.

Trong tinh không tĩnh mịch, cảnh tượng bất ngờ này khiến cho các thế lực lớn trở tay không kịp.

Nhà ngươi vốn dĩ đã bại trận, nhưng bây giờ lại mượn nhờ khí tức của cường giả vô thượng, thì cho dù thắng cuộc cũng đâu còn ý nghĩa gì?

“Không chịu thua nổi sao?”

Nữ tử váy tím lạnh lùng bễ nghễ nhìn nàng ta, giọng nói mát lạnh giống như ngọc rơi xuống đất, không đi kèm với bất kỳ âm điệu nào.

“Vậy thì sao?!” Vô Thiên Yếm Vãn không thể kiểm soát cảm xúc, khuôn mặt tinh xảo trở nên vặn vẹo một lần nữa, làn sương mù xám xịt cuồn cuộn nhanh chóng ngưng tụ thành minh hà.

Toàn bộ sinh linh trong chư thiên lặng lẽ thở dài, các Thần tộc Hoàng Kim vẫn im hơi lặng tiếng, không một ai chịu ra mặt để chủ trì công đạo.

Bắt nạt ngươi thì sao chứ?

Phượng hoàng cô độc cũng chẳng bằng gà chọi, Thất Quan Vương đã đánh mất quyền ngôn luận trong vũ trụ, càng đừng nói đến tầm ảnh hưởng của bọn họ. Nếu không có quyền uy tọa trấn của hóa thạch sống Hoàng Vũ, Thất Quan Vương thậm chí còn chẳng bằng đạo

thống đỉnh cấp.

Nhật Bất Lạc chỉ đảm bảo tính mạng của Hoàng Cẩm Sương, chứ trong lòng vẫn háo hức nhìn thấy dư nghiệt Thất Quan Vương phải chịu nhục, thân thể bị xé nát thành năm mảnh, chỉ còn sót lại một sợi khí tức là được.

“Minh thể không thể bị đánh bại, chí ít không thể thua dưới tay kẻ thù!”

Phụ nhân chống quải trượng có chút tuổi già sức yếu, các nếp nhăn dày đặc trên khuôn mặt giống từng con rắn nhỏ đang di động.

Mỗi khi bà ta thốt ra một lời, thân thể lại dâng trào khí tức không rõ, gây ảnh hưởng đến vô số tu sĩ, khiến bọn họ phải tiếp nhận sự tra tấn kịch liệt.

“Ôn Chủ…”

Tộc nhân của Vĩnh Hằng Quốc Độ vô cùng kinh hãi, thậm chí là khiếp sợ.

Bà ta là một phụ nhân không rõ lai lịch, một sự tồn tại vô thượng xuyên suốt trăm triệu năm tuế nguyệt, từng giáng lâm Vĩnh Hằng Quốc Độ tại thời đại Thái Cổ và trở thành một biểu tượng được tôn thờ.

Theo những lời của các lão tổ tông, Ôn Chủ là một sinh linh không được lòng thiên đạo, cũng không có một chút khí vận, toàn thân lại luôn tản mát khí độc huyền diệu, tương tự như một nguồn cơn ôn dịch biết di động.

Vì lẽ đó, bà ta mới nhìn trúng Vô Thiên Yếm Vãn, giúp đỡ nàng ta tu luyện Minh khí quỷ dị khó lường.

“Ta muốn giết ngươi!”

Biểu cảm lúc này của Vô Thiên Yếm Vãn tràn ngập khó xử, nàng ta đương nhiên không thể chịu đựng được nỗi sỉ nhục này, ngọn lửa giận trong lòng dường như có thể bộc phát từng thời thời khắc.

Nhưng vào lúc này.

“Đến đây, ngươi động thủ với ta đi.”

Một âm thanh hời hợt truyền khắp thiên địa, giống như là một tôn Cổ Thần vừa trở về từ cõi u minh.

Các vì sao trời trong vũ trụ ngừng chuyển động trong một khoảng khắc ngắn ngủi này, chỉ có luân âm đại đạo vẫn đang vang vọng.

Một ngôi sao rực rỡ treo trên đỉnh tinh không, lạnh lùng quan sát Vô Thiên Yếm Vãn.

Trong nháy mắt, bầu trời đầy sao lặng ngắt như tờ.

Dường như trong nháy mắt, một vầng mặt trời huy hoàng đi về phía thân ảnh váy tím, muốn che chở mạng sống của nàng.

“Hoàng Cẩm Sương là nữ nhân của ta, nếu ngươi động vào một sợi tóc của nàng, Thái Sơ Bắc Vọng ta sẽ tước đoạt huyết mạch.”

Giọng nói hờ hững vô tình vang lên, vô số sao trời lập tức bị chôn vùi, nam tử áo trắng tuyệt thế vô song chậm rãi dạo bước trên tinh không.

Tên nam nhân này hoàn toàn bình tĩnh thong dong như trước đây, chân thân giáng lâm xuống phiến tinh không này, còn nói ra một câu chấn động không gì sánh nổi!

Đây là một tình tiết mang tính đột phá!

Áo bào trắng lấy huyết mạch để uy hiếp Nhật Bất Lạc vĩ đại!

Chương 678: Bại lộ tình cảm lưu luyến, trở lại quá khứ, vũ trụ sợ hãi (2)

“Từ đêm hôm đó, trái tim của ta đã bị thuộc về nàng ấy.”

Nam tử áo trắng không nhanh không chậm đi về phía toà băng sơn, sau đó đứng sóng vai với nữ tử váy tím.

Thật ra, hắn đã đạt đến địa vị này rồi, cho nên để lộ quan hệ của mình và lão đại cũng không sao. Chỉ cần thân phận nội ứng vẫn không bị vạch trần, hắn vĩnh viễn là hạt giống số một, lãnh tụ truyền thừa tương lai của Nhật Bất Lạc.

Hai hàng lông mi dày rậm của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ khàng chớp động, bộ dáng cực kỳ phong tình vạn chủng mà chớp động, nhưng ánh mắt đã nhanh chóng khôi phục vẻ lãnh đạm.

Tên tiện nhân này, vừa biến thái lại rất bá đạo.

Các tộc nhân Nhật Bất Lạc vừa lấy lại tinh thần sau cơn kinh hoàng, ai nấy đều lập tức điên cuồng tức giận, khuôn mặt xám xịt nổi đầy gân xanh.

Dưới cái nhìn chăm chú của vũ trụ chư thiên, vậy mà hắn dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, cơ hồ đã xé rách tôn nghiêm mà Nhật Bất Lạc vĩ đại vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo.

“Tên điên Thái Sơ, ngươi có biết mình đang làm cái gì không?”

Một lão tổ tông cấp bậc vô thượng tuôn trào uy áp cái thế xuống muôn nơi.

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng không có một tia gợn sóng, hắn chỉ nói khẽ: “Trời xui đất khiến, đây chính là thiên mệnh, chư vị đừng có ép bức ta nữa.”

Hắn cố tình dẫn dắt theo hướng nhân vật thâm tình, như vậy thì chư thiên sẽ không cảm thấy thấy đột ngột.

Hàng trăm triệu sinh linh đều bị kích động bởi tin tức bùng nổ này, sôi trào nhiệt huyết toàn thân, cảm giác hưng phấn không thể giải thích được.

Hoàng Cẩm Sương là ai?

Kể từ thời đại Thần Thoại đến nay, nàng được coi như là mỹ nhân đỉnh cao, là đóa hoa tử la lan cao quý trong Thất Quan Vương, dung mạo hay khí chất đều hoàn mỹ đến cực hạn.

Hơn nữa, nàng đã dùng thực lực để chứng minh bản thân, cho dù vẫn khuất phục bên dưới áo bào trắng cấm kỵ, nhưng vẫn có thể nghiền ép thiên kiêu cái thế của thời đại kỷ nguyên này.

Nữ thần dụ hoặc như thế lại chủ động dâng hiến nguyên âm, thử hỏi áo bào trắng cấm kỵ làm sao có thể chịu được chứ? Trừ phi hắn bất lực!

Sau một đêm điên loan đảo phượng, áo bào trắng cấm kỵ đương nhiên sẽ đắm chìm trong hương vị mỹ diệu, nảy sinh tình cảm là điều không thể tránh khỏi.

Hoàng Cẩm Sương chính là nữ nhân đầu tiên của hắn!!

Nữ nhân của mình gặp nguy hiểm, sao có thể thờ ơ được chứ?

Tất cả đều hợp tình hợp lý!

Muốn trách thì trách đoạn nghiệt duyên này, tên điên Thái Sơ không nên bị Thất Quan Vương bắt cóc.

Từng Thần tộc Hoàng Kim vui mừng khó đoán, ánh mắt gắt gao quét mắt nhìn hai người, cuối cùng rơi vào vùng đất tịnh thổ bên trên vầng Đại Nhật huy hoàng.

Bọn hắn không tin Nhật Bất Lạc sẽ chịu thỏa hiệp dưới ánh mắt của chư thiên!

Một khi bị áp chế thành công, Thần tộc sẽ mất hết thể diện, tên điên Thái Sơ nhất định sẽ làm mưa làm gió trên đầu của các lão tổ tông trong tương lai.

Tên điên Thái Sơ, đang dồn ép toàn bộ Nhật Bất Lạc đến tuyệt cảnh.

“Vãn bối ủng hộ Thái Sơ Lan, giúp đỡ hắn tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, vãn bối dám lấy đạo tâm để thề!”

Từ Bắc Vọng quan sát vầng Đại Nhật huy hoàng, ánh mắt khóa chặt người trùng sinh từng nhận lỗi với hắn.

Uỳnh!

Giống như thiên thạch rơi đập biển sâu, bầu trời đầy sao nổi sóng dâng trào!

Các Thần tộc Hoàng Kim khác tức giận đến mức sùi bọt mép, sắc mặt của từng người sống lại cũng cực kỳ khó coi, dường như khó có thể kìm chế cảm xúc dữ dội của mình.

Hắn dựa vào đâu mà bày ra dáng vẻ một tay che trời, tự mình phân bố cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn?

Như thể đó là vật trong tay mà hắn có thể tùy tiện lấy ra giao dịch vậy!

“Cho dù Tinh Không Bỉ Ngạn không có ta, cũng nhất định có Lan huynh.”

Từ Bắc Vọng lại tiếp thêm một mồi lửa, ngữ khí vô cùng hời hợt, nhưng lại bộc lộ sự cường thế không ai bì nổi.

Điều này thực sự đổ thêm dầu vào lửa.

Chư thiên lại chấn động mãnh liệt thêm một lần nữa!

Lỡ như không đủ sức, áo bào trắng cấm kỵ nhất định sẽ tặng vị trí thuộc về mình cho Thái Sơ Lan!

Trong nháy mắt, rất nhiều lão tổ tông Nhật Bất Lạc động tâm, đề nghị này đủ hấp dẫn.

Mặc dù bọn hắn tuyên bố rằng ba người hồi sinh cùng tên điên Thái Sơ đều có thể đăng đỉnh Tinh Không Bỉ Ngạn, Nhật Bất Lạc vĩ đại chiếm giữ một nửa vị trí.

Nhưng bọn hắn lại quá rõ ràng tình huống thực tế.

Ngoại trừ tên điên Thái Sơ, ba người còn lại sẽ rất gian nan trong cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn. Bọn họ cũng không phải không xuất sắc, mà do những người bên ngoài lại càng trác tuyệt hơn.

Bây giờ tên điên lấy đạo tâm để thề, và chiến lực của bản thân để làm vật đảm bảo, cho nên Thái Sơ Lan thực sự có thể lên bờ.

Cuộc giao dịch này cũng là bậc thang, tiểu bối chủ động lùi bước, không đến mức khiến Thần tộc phải chịu sự sỉ nhục không dung thứ.

“Chỉ một điểm này thôi, ngươi không được cưới nàng, đây là điểm mấu chốt không thể vượt qua!”

Sắc mặt của lão tổ tông đời thứ ba có chút ủ rũ, khí tức nóng rực như thiên la địa võng dần dần biến mất.

Bên trong vùng tịnh thổ hỗn độn chìm nổi, Thái Sơ Lan sửng sốt thật lâu, chẳng lẽ đây là chiếc bánh rơi từ trên trời rơi xuống chỗ hắn sao?

Người hưởng lợi lớn nhất trong giao dịch này, hóa ra là hắn sao?

Thái Sơ Lan có thể suy đoán, tên điên Thái Sơ không biết đến hai người còn lại, chỉ biết tên của hắn thôi… cho nên đã dứt khoát thề thốt trước mặt mọi người.

Xem ra, hành động hạ mình nhận sai lúc trước của hắn đã sinh ra hiệu quả không tưởng tượng được.

Chương 679: Bại lộ tình cảm lưu

luyến, trở lại quá khứ, vũ trụ sợ hãi (3)

Với cương vị là tiêu điểm lộng lẫy sáng chói nhất giữa bầu trời đầy sao, nam tử áo trắng vô cảm như cũ, không gật đầu cũng không hề phủ nhận.

Chờ đến khi bản thân phát ra hào quang rực rỡ ở một phương vũ trụ khác, thống trị thế hệ trẻ tuổi của hai phe vũ trụ, hắn muốn cho lão đại một cái hôn lễ long trọng, Nhật Bất Lạc dám thả một cái rắm sao?

Trong ranh giới cuối cùng, quyết định của Thần tộc hoàn toàn phụ thuộc vào giá trị lớn nhất mà hắn có thể thể hiện.

Ví dụ như trước đó, vì không muốn bại lộ mối quan hệ giữa mình với lão đại, hắn cũng đã phải đi đến Thiên Xu để chém giết cự vật to lớn.

Nhưng bây giờ, với cương vị là người thống trị kỷ nguyên, hắn đương nhiên có được vốn liếng để bàn luận điều kiện.

“Tiếp tục chiến đấu hay là thối lui?”

Nam tử áo trắng cũng không chút nao núng, nhìn thẳng về phía nữ tử váy đen.

Vô Thiên Yếm Vãn có chút khổ sở, đôi má ngọc quắt queo, mái tóc bạc trắng rối tung chẳng khác gì quỷ mẫu ở địa ngục. Nàng ta vốn đang cười mỉm, đột nhiên lại cười rất điên cuồng: “Ngươi đối xử với ta như vậy, liệu có công bằng không?”

“Ta đã làm sai điều gì chứ?!”

Lời chất vấn bén nhọn vang vọng tinh không, khiến cho hàng trăm triệu sinh linh không khỏi trầm mặc.

Bầu không khí đau buồn bi ai bao trùm khắp không gian, vào giây phút này, Vô Thiên thần nữ giống như cô bé bị vứt bỏ, vừa bất lực lại buồn bã.

Gặp đúng người nhưng lại sai thời điểm, ai bảo Hoàng thần nữ ra tay trước, gạo nấu thành cơm chứ.

Đối với một sự tồn tại lạnh lùng khát máu như áo bào trắng cấm kỵ,

hắn tuyệt nhiên sẽ không dễ dàng động tâm với một người. Nhưng một khi sinh ra tình cảm, hắn có lẽ không thể tự kiềm chế.

Tất cả sinh linh đều biến thành nhà phân tích, dường như đều hiểu hết mọi phương diện trong thế giới tình cảm của áo bào trắng cấm kỵ.

Bên cạnh đó, tất cả mọi người trong vũ trụ đều không chú ý đến Ôn Chủ chống quải trượng.

Lão phụ nhân mắt nhìn chăm chú nam tử áo trắng trong chốc lát, ánh mắt khóa chặt viên pha lê màu xám bên trên tử quan.

Tư thế này được duy trì rất lâu, rất lâu, lâu đến mức ánh mắt của bà ta cũng có chút đục ngầu, giống như đang bao phủ trong một tầng sương nước.

Nàng không nhớ rõ những gì đã xảy ra trước thời đại Thần Thoại, dường như đã đánh mất ký ức về đoạn thời gian đó, chỉ rõ ràng một điều duy nhất rằng mình là người đến từ những năm tháng Thủy Khư.

Viên thủy tinh màu xám này giống như đang đánh thức điều gì đó, khiến cho ánh mắt của lão phụ nhân trở nên cực kỳ thành kính, giống như tính đồ bôn ba đã lâu cuối cùng cũng tìm được thánh địa trong lòng.

Từ Bắc Vọng phát giác được ánh mắt nhìn chăm chú kia, đồng thời cũng rất hứng thú với cái người gọi là Ôn Chủ này.

Bà ta chỉ có năm mảnh lá cây khí vận!

Hắn sống mấy trăm năm, gặp gỡ vô số thương sinh, nhưng đến bây giờ mới thật sự gặp được một tu sĩ không may mắn.

Mặc dù khí vận của người này tốt hơn nhiều so với hắn, nhưng nếu bỏ vào vũ trụ chu thiên, vị lão bà Ôn Chủ đúng thật xứng đáng với tên gọi.

Bỗng nhiên.

“Ta muốn về đến quá khứ…”

Ánh mắt già nua của phụ nhân ngập tràn hoảng hốt, thân thể tập tễnh đột nhiên bị nứt ra từng khúc, thọ nguyên bốc cháy, khí tức vô thượng táng diệt.

Dải ngân hà đột nhiên ngừng chảy, giống như đang tiễn biệt sự tồn tại vô thượng, cộng hưởng với vũ trụ sâu thẳm, khiến cho quan cảnh dị tượng vô cùng vô tận mãnh liệt trào dâng.

Ầm ầm!

Tinh không này điên đảo, năng lượng khí vận đều bị phá hủy.

“Sư phụ!” Vô Thiên Yếm Vãn khó có thể tin, tê tâm liệt phế gào thét.

Lão tổ tông của Vĩnh Hằng Quốc Độ không rét mà run, nhao nhao thi triển đạo pháp với ý đồ giam cầm dòng sông thời gian, khiến cho tất cả quỹ tích pháp tắc trong vũ trụ đều dừng lại.

Nhưng thân thể của sự tồn tại vô thượng đã bị hủy diệt, bất kỳ ai cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn vị cường giả Chí Cao đi đến bờ vực tận thế.

Bầu không khí ngột ngạt khẩn trương đến mức tận cùng, đây là cục diện cực kỳ bi ai, chư thiên yên lặng tiễn biệt một tôn vô thượng giả.

Ai cũng không biết vì sao Ôn Chủ lại phải tự hủy diệt, câu nói cuối cùng của bà ta đang ẩn dụ điều gì.

Bầu trời đầy sao hoang tàn tàn khốc, bản nguyên của phụ nhân già nua biến mất không còn tăm hơi, ngay cả một sợi khí tức đều chẳng còn, hoàn toàn tiêu vong tại vũ trụ.

Không biết chết chưa, hay là đã quay về quá khứ mà bà vẫn luôn theo đuổi.

Một mảnh đạo cốt óng ánh tuôn ra, trôi lơ lửng trước người Vô Thiên Yếm Vãn đang lệ rơi đầy mặt.

Từng hạt giống huyền diệu lượn lờ trong sương mù xám theo sát tới, dung nhập thân thể của nàng.

Phụ nhân già nua chết rồi, trước khi chết còn tặng chí bảo cho đồ nhi.

Từ Bắc Vọng không nhúc nhích mà vẫn nhìn chăm chú, nơi sâu nhất trong ánh mắt loé lên một tia hoang mang không dễ dàng phát giác.

Những hạt giống này đều là Minh vật đặc biệt, có lẽ Vô Thiên Yếm Vãn dựa vào những thứ này để ngưng luyện Minh thể.

“Tinh!”

Một tiếng vang cực kỳ bé nhỏ, giống như có cái gì đó đang va chạm với viên pha lê màu xám vậy.

Một hạt giống có hình thù kỳ quái, mang theo khí tức quỷ dị không rõ, rơi xuống trong lòng bàn tay của Từ Bắc Vọng.

Chương 680: Chế tạo tiểu ôn thần, mèo ngốc thỏa thích xông pha! (1)

Tinh không cô quạnh hoang vu, vũ trụ đầy hoang vắng tàn lụi, bầu không khí tang thương tràn ngập khắp nơi.

Hàng trăm triệu tu sĩ thương tiếc trong im lặng, bọn họ căn bản không mong được được chứng kiến cái chết của một tôn thành đạo, cho nên đây nhất định là tổn thất khó có thể tưởng tượng đối với toàn thể sinh linh trong vũ trụ.

Tác động tự hủy diệt của vô thượng giả nhất định rất khó tan biến thêm ngàn vạn năm nữa.

Vĩnh Hằng Quốc Độ cực kỳ bi thương, rất nhiều lão tổ tông đều bày ra sắc mặt nặng nề, nội tâm ngập tràn lo lắng.

Vô Thiên thị bọn hắn, quả thực đã tổn thất nặng nề!

Hạt giống số một chiến bại, mất hết mặt mũi.

Biểu tượng thờ phụng trong tộc cũng hủy diệt mà không hề báo diễn, Thần tộc đánh mất một chiến lực vô thượng.

“Nhật Bất Lạc, không đội trời chung!”

Dị tượng cổ lão chân giới vắt ngang chư thiên, các lão tổ tông Vĩnh Hằng Quốc Độ chỉ biết nuốt hận, âm thanh kim thạch uỳnh uỳnh ầm vang.

Một khi hôn ước bị xé bỏ, mâu thuẫn giữa hai nhà không thể hàn gắn, mà nguyên nhân căn bản chính là do tên điên Thái Sơ.

Ngày nào kẻ này không chết, Vĩnh Hằng Quốc Độ không nuốt trôi được cục tức này!

“Tiếp ngay!”

Mặt trời vàng chói bao phủ làn mây mù hỗn loạn, các lão quái vật tóc vàng không bằng lòng yếu thế, khí thế bàng bạc.

Mặc dù Thái Sơ thị không chiếm được đạo lý, nhưng đối phương đã khiêu khích ở trước mặt mọi người, bọn họ nhất định phải đối đầu trực diện.

Cho dù tên điên Thái Sơ sai lầm đến mức nào đi nữa, hắn cũng là hạt giống số một của Nhật Bất Lạc, trong người đang chảy xuôi huyết mạch Đại Nhật cao quý.

Những Thần tộc hoàng kim còn lại mừng rỡ xem náo nhiệt, bọn họ còn ước gì song phương quyết liệt hơn nữa, bọn hắn trở thành ngư ông đắc lợi.

Chỉ là rất nhiều hóa thạch sống có chút kích động, tiếng hò hét trước khi chết của Ôn Chủ vẫn còn đang vang vọng trong đầu.

Trở lại quá khứ.

Ai có thể vượt qua dòng sông thời gian?

Từ hiện thế bôn ba về quá khứ, không khác gì chuyện viển vông.

Nhưng một sự tồn tại vô thượng như Ôn Chủ không thể nào là kẻ mất trí, bà ta đã bằng lòng tự hủy diệt, thì khẳng định đã nắm được thứ gì đó.

Toàn bộ tộc nhân Vĩnh Hằng Quốc Độ băng qua bầu trời đầy sao, đi về phía Tử Vi Cổ Tinh.

“Thái Sơ Bắc Vọng, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ hối hận vì hành động của mình ngày hôm nay.”

“Thời gian sẽ chứng minh, Hoàng Cẩm Sương không sánh nổi một sợi tóc của ta.”

Thần nữ váy đen lau khô nước mắt, cảm xúc cuồng loạn khôi phục lại như cũ, nàng lạnh lùng nhìn chăm chú thân ảnh thánh khiết, sau đó xé rách tinh không rồi rời đi.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đứng sừng sững giữa không trung, đôi môi đỏ mọng phác hoạ một vòng đường cong hoàn mỹ, xinh đẹp đến mức kinh tâm động phách.

“Xem ra là không bằng lòng nha…”

Các sinh linh trong vũ trụ bàn tán nghị luận, một người kiêu ngạo như Vô Thiên thần nữ, làm sao nàng ấy có thể tùy tiện nhận thua.

Đạo lữ chính là người đồng hành suốt ngày tháng vĩnh hằng, một khi bỏ lỡ chính là sự tiếc nuối cả đời, nhất thời chiếm thượng phong cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lỡ như Hoàng thần nữ tàn lụi nửa đường, hoặc trở nên vô dụng chẳng khác gì người thường, vậy thì nàng đã không xứng đáng để sóng vai với áo bào trắng cấm kỵ, vậy thì cơ hội của Vô Thiên đã đến rồi.

“Đi.”

Thân ảnh thánh khiết mỉm cười, hóa thành ngôi sao chổi sáng chói rồi phi nhanh trên tinh không, trong chốc lát đã bay xa hàng trăm triệu dặm.

Hoàng Vũ và tôn nữ đứng sừng sững ở bức tranh không trọn vẹn, rất nhanh đã mơ hồ ở bên trong thời không.

“Nghiệp chướng!”

Mái tóc vàng của tộc nhân Thái Sơ thị nhảy múa điên cuồng, ai nấy cũng vừa phẫn nộ lại không cam lòng, tức giận đến xanh mét mặt mày.

CMN, ngươi chính là kẻ thống trị của kỷ nguyên, cộng thêm một túi da hoàn mỹ, muốn nữ nhân nào mà không chiếm được chứ?

Tại sao hết lần này tới lần khác lại bị dư nghiệt của Thất Quan Vương làm cho mê mẩn?

Hoàng Cẩm Sương cuối cùng thì có chỗ nào đáng giá để ngươi mê luyến?

“Lập tức mở hội tộc!”

Trên vùng tịnh thổ hỗn độn chìm nổi, các lão tổ tông bày ra phong thái cứng ngắc, nhất định phải nghĩ trăm phương ngàn kế ngăn cản đoạn nghiệt duyên này.

…

…

Vô Tẫn Táng Thổ, màn sương mù đen xám quét sạch bầu trời, khắp nơi đều là những trận cuồng phong ăn mòn lạnh giá.

“Đa tạ Tiểu Vọng.”

Người phụ nữ vẫn còn phong vận đang cười nói vui vẻ.

“Là điều mà ta nên làm.”

Từ Bắc Vọng hơi câu nệ, không tự tại như khi đối mặt với mẹ vợ.

Dù sao đi nữa, đối phương đã sống trăm triệu năm với thời gian, hơn nữa còn có cấp bậc lão bà, rất khó thân cận.

Hoàng Vũ nhìn hắn một lúc rồi thản nhiên nói: “Ngươi là người trẻ tuổi ưu tú nhất mà ta từng gặp, không có người thứ hai.”

Bà nói xong, phất tay áo tung bay rồi chuẩn bị trở về cấm khu vũ trụ.

“Chờ một chút…”

Từ Bắc Vọng gọi bà ấy lại, ánh mắt ngưng trọng nói: “Tổ mẫu, vũ trụ sẽ nghênh đón kỷ nguyên trường hà ba ngàn năm sau, xin người chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Hắn ta vừa dứt lời, không chỉ Hoàng Vũ cảm thấy chấn kinh, mà ngay cả Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng nhanh chóng nhíu mày.

“Ngươi xác định?”

Hoàng Vũ nói với ánh mắt trầm lắm.

“Tuyệt đối.”

Từ Bắc Vọng nói một cách chắc chắn.

Tổ mẫu là vô thượng giả, nghe nói thiếu chút nữa đã chết trong kỷ nguyên trường hà lần trước, khả năng lần sau bị tiêu diệt là rất cao.

“Ba ngàn năm, làm sao có khả năng?”

Hoàng Vũ có chút mê mang ngoài ý muốn, tiếp đó lại cảm thấy khó có thể tin.

“Tổ mẫu, hắn chưa từng ăn nói lung tung.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhắc nhở một câu.

Nói xong, nàng đi về phía cung điện, Từ Bắc Vọng chăm chú theo đuôi.

Nói thế thôi, nên nhắc nhở thì đã nhắc nhở, đối phương tin hay không thì liên quan gì đến hắn.

Trên thực tế, chư thiên vũ trụ ngoại trừ lão đại và con mèo ngốc nghếch, không một ai trong vũ trụ sẽ tin vào tin tức chấn động này.

Lời nói này quá không hợp lẽ thường, thậm chí còn phá vỡ những quy luật tai ách trong kỷ nguyên trường hà từ thời đại Thần Thoại đến nay.

Nếu không phải do mẹ ruột nói ra, ngay cả Từ Bắc Vọng hắn cũng cảm thấy là giả.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vừa ưu nhã bước đi, vừa hững hờ nói ra: “Bản cung muốn yên tĩnh tu luyện.”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm ánh mắt sáng chói của nàng, mê người hơn cả tinh quang trên mặt biển.

Hắn hiểu rõ những điểm sâu cạn của lão đại như lòng bàn tay, vậy mà không biết đòn sát thủ này.

(=)))))))

Nếu không phải đã luyện hóa gốc Táng trúc kia ở giới Khởi Nguyên, thậm chí thu hoạch được m Dương Đạo Thể Vũ Trụ, thì hắn có khả năng cực lớn sẽ không đánh lại được nương nương!

Bởi vì đang sở hữu lực lượng đến nhường này, bảo sao nàng đủ tự tin để duy trì lòng ham chiếm hữu, sự cố chấp…

Chương 681: Chế tạo tiểu ôn thần, mèo ngốc thỏa thích xông pha! (2)

“Tâm sự với ti chức.”

Từ Bắc Vọng như cười như không.

Người này vẫn còn cố sức chống đỡ, trong khi bản nguyên bị thương

rành rành, khí tức uể oải không chịu nổi, lại còn bày ra dáng vẻ lạnh lùng bình tĩnh.

“Cút!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương duỗi chân, hung hăng giẫm vào lồng ngực của hắn một cái, rồi chợt biến mất tiến vào trong cung điện.

Từ Bắc Vọng khẽ ngửi mùi thơm quanh quẩn trong lòng bàn tay, điềm nhiên như không có việc gì nói: “Người nào đó muốn mạnh lên không?”

Thiếu nữ xinh đẹp váy đỏ đang trốn ở trong núi bỗng thò đầu ra.

“Có chứ.”

Giọng nói dịu dàng ngọt ngào truyền đến, nàng lốc cốc chạy đến bên người tiểu phôi đản.

“Vậy thì tu luyện cho thật tốt.” Từ Bắc Vọng bỗng nghễ nhìn nàng.

Miêu Khả Ái mím môi vì thất vọng, ngươi biết rõ meo meo lười đến mức nào.

“Ngươi có cách nào không cực khổ, nhưng vẫn có thu hoạch hay không?” Nàng nhỏ giọng năn nỉ.

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, con mèo ngu ngốc mắc bệnh ung thư người ở giai đoạn cuối, chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng giống như hắn.

Vừa hay, hắn hiện tại đã có một con đường tắt.

“Nếu ngươi mạnh lên, ắt hẳn sẽ mất đi khí vận.” Từ Bắc Vọng cho nàng biết rõ lợi và hại.

“Ngươi xấu lắm!” Miêu Khả Ái nhón chân lên, nắm lấy cánh tay hắn thúc giục nói: “Nhanh cho meo meo đi, đừng thừa nước đục thả câu nữa.”

Tiểu phôi đản nhất định có chí bảo để meo meo gia tăng tu vi, meo meo còn lâu mới muốn trở thành gánh nặng.

“Nghĩ rõ ràng đi, đây chính là khí vận đó? Một khi đâm lao thì phải theo lao.”

Từ Bắc Vọng vô cùng nghiêm túc, không hề chớp mắt nhìn chằm

chằm nàng.

“Đi theo ngươi với đại phôi đản là được rồi, dù sao thì các ngươi đều là hạng người đại khí vận.”

Miêu Khả Ái chẳng hề để ý, meo meo cũng chỉ là đồ theo đuôi, món đồ hai người bọn họ không cần.

“Cũng đúng…”

Từ Bắc Vọng gật đầu.

Lão đại đáng thương, sau này lại phải mang theo hai cái tên xui xẻo rồi.

Không sai, sau khi sử dụng ý thức để dò xét, hắn phát hiện hạt giống mà Ôn Chủ để lại cho mình chính là một món vật mang lại vận rủi.

Chính hạt giống này đã tước đoạt đi khí vận của Ôn Chủ, lại vĩnh viễn không bao giờ có thể nghịch lại.

Tu luyện cái gọi là vận rủi, mặc dù không chiếm được sự chiếu cố của thiên đạo, nhưng hoàn toàn không cần tu luyện mà vẫn có thể tăng trưởng theo thời gian, vận khí cũng tự nhiên mà tiêu tan.

Quả thực, đây chính là món vật được chế tạo riêng cho người mắc bệnh ung thư lười.

Từ Bắc Vọng cũng có suy tính riêng, thể chất xui xẻo của hắn cực kỳ thích hợp tu luyện vận rủi, nhưng hắn sợ điều này sẽ ảnh hưởng đến khí vận luyện hóa sau này.

“Nói chuyện đi.”

Miêu Khả Ái cảm thấy hiếu kỳ, vội vã không nhịn nổi.

Ong!

Một hạt giống có hình thù kỳ quái lơ lửng và ngập tràn sương khí quỷ dị, giống như một sinh mệnh ẩn chứa sức suy kiệt cực kì khủng bố.

“Luyện hóa.” Từ Bắc Vọng không nói lời nào.

“Được thôi!” Miêu Khả Ái cực kỳ hưng phấn, lộ ra hai chiếc răng nanh óng ánh.

Nàng lập tức vận chuyển ý niệm Cổ Đế bao vây lấy hạt giống, chậm rãi xuyên tới bản nguyên trong cơ thể.

“Thật là tốt, meo meo phải trở nên thật mạnh!”

Tâm lý ám thị đóng một vai trò quan trọng, đôi mắt to tròn của Miêu Khả Ái tràn đầy ánh sáng, cảm thấy bản thân cũng có thể đi trên con đường vô địch.

Bầu trời đen kịt không ngừng đổ sụp trở thành hư vô, sau đó lại rơi vào luân hồi rồi bắt đầu tái tạo, vòng đi vòng lại, khiến cho người ta không khỏi rùng mình.

Từ Bắc Vọng chắp tay đứng sừng sững, lẳng lặng chú ý.

Từ nay về sau, một tiểu ôn thần mới vừa ra lò.

Quả nhiên, cây khí vận trên đỉnh đầu con mèo ngu ngốc bắt đầu biến đổi, hào quang vận khí bị dập tắt bằng tốc độ khủng khiếp, hiện giờ chỉ còn lẻ loi trơ trọi năm tán lá cây khí vận, thậm chí còn ảm đạm không có ánh sáng nào.

“Người đồng đạo…”

Từ Bắc Vọng cảm thấy sảng khoái khó nói lên lời, hắn cuối cùng cũng không cô độc một mình nữa rồi.

Cơn chấn động lắng lại rất nhanh, thiếu nữ xinh đẹp váy đỏ không xảy ra bất kỳ sự thay đổi nào.

Nàng lung lay hai bím tóc đuôi ngựa, ngẩng cái cằm lên: “Đại phôi đản, có dám đánh một trận với meo meo không?!”

“Bình tĩnh đi.”

Từ Bắc Vọng hung hăng trừng mắt với nàng ta.

“Meo meo rất mạnh mẽ đó, không ẩn giấu nữa”

Miêu Khả Ái quật cường nhìn lại, ta sẽ không khúm núm như ngươi đâu.

“Ngươi kiểm tra lại lần nữa đi.”

Từ Bắc Vọng phát giác được sự dao động khí tức cung điện, nhỏ giọng nhắc nhở nàng một câu.

Miêu Khả Ái gật đầu, ý thức đắm chìm trong bản nguyên, sau đó đã phát hiện ra có gì đó không thích hợp trong khoảnh khắc, tại sao tu vi lại không hề thay đổi?

“Ngươi lừa gạt meo meo, nói thần bí như thế, mất công meo meo vui một trận.”

Miêu Khả Ái bĩu môi, sau đó ấm ức bỏ chạy, không dám lại gần cung điện.

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm bóng lưng của con mèo ngu ngốc, sau đó rơi vào trầm ngâm.

Quá mức quỷ dị, cơ thể của con mèo ngu ngốc lại xuất hiện thêm một sợi Minh khí như có như không, nguyên nhân chính là vì ôn chủng sao?

Lão phụ nhân chống quải trượng cuối cùng là người phương nào?

Chỉ một mình hắn trong toàn thể vũ trụ mới hiểu rõ, sau khi lão phụ nhân nhìn thấy viên pha lê xám trên tử quan, cho nên mới hoảng hốt mê ly, lựa chọn tự hủy diệt.

Táng khí, Ôn khí, thần phục với Minh khí không thể nghi ngờ, nhưng trình tự tiến hóa cụ thể là gì?

Tất cả những bối rối chỉ có thể được giải đáp bằng cách đi đến Cấm Khu Sinh Mệnh.

Chương 682: Chế tạo tiểu ôn thần, mèo ngốc thỏa thích xông pha! (3)

Ngọc giản trong nhẫn trữ vật tỏa sáng rực rỡ, Nhật Bất Lạc lại call liên hoàn đoạt mệnh.

Từ Bắc Vọng không để ý cho lắm, quyết định mang tiểu ôn thần xông pha một phương vũ trụ khác, thử xem uy lực một chút.

“Con mèo ngu ngốc, đi theo ta!”

Hắn hóa thành sao chổi sáng chói, đi về phía hành lang lỗ đen lúc đầu.

Mặc dù con mèo ngu ngốc chỉ có một sợi Minh khí cực kỳ bé nhỏ, nhưng nó có thể tiến vào giới Khởi Nguyên.

Vào thời khắc Minh thể của hắn đâm xuyên qua thời gian không gian, con mèo ngu ngốc có thể thi triển một sợi sương mù xám để tranh thủ cơ hội.

Nếu không thành công, vậy chỉ có thể đi dạo trong chư thiên vũ trụ một chuyến.

“Meo meo tới rồi!” Thân ảnh váy đỏ phi nhanh ở trong hư không, thỉnh thoảng lại nhảy nhót vui sướng.

Từ Bắc Vọng ngừng lại trước lỗ đen cô quạnh đang vắt ngang bầu trời vàng xám, thân ảnh thánh khiết biến mất trong lỗ đen.

“Chẳng lẽ?”

Miêu Khả Ái híp mắt thành hình trăng lưỡi liềm, tiểu phôi đản muốn dẫn meo meo đến một phương vũ trụ khác?

Hai người lội qua không gian hư vô rách nát, sau đó đứng sừng sững giữa tinh không, liếc nhìn con đường bùn lầy lúc trước, nơi đó vẫn ngập tràn sương mù đen kịt cuồn cuộn như cũ.

“Mau cảm nhận một sợi sương mù xám xịt trong cơ thể ngươi.” Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm con mèo ngu ngốc.

“Cái gì?” Miêu Khả Ái ngơ ngác, không nghe hiểu gì cả.

“Nếu không hiểu thì quay trở về bằng đường cũ.”

Từ Bắc Vọng cũng không tiếp tục nuông chiều nàng ta, hắn vừa nói xong thì lập tức thi triển lực lượng hủy diệt vô tận, thân thể thành một khối địa ngục táng thổ, sẵn sàng vượt qua một chiều không gian khác trong nháy mắt.

“Đừng rời bỏ meo meo.”

Miêu Khả Ái gấp gáp, nhanh chóng vận chuyển một sợi sương mù xám xịt, sau đó quấn quanh lấy tiểu phôi đản.

Đột nhiên, nàng cảm nhận được một luồng ý vị khác biệt so với chư thiên.

Miêu Khả Ái lại nhảy nhót loạn xạ, cười khanh khách giống như họa mi hót vang.

Từ Bắc Vọng nhìn thấy màu hồng mơ hồ, thầm nghĩ con mèo ngu ngốc này đúng là rất nữ tính.

Miêu Khả Ái thực ra rất thông minh, nhưng lại lười động não, cho nên hắn phải bắt ép nàng ta để lập tức đi đến giới Khởi Nguyên.

“A?”

Miêu Khả Ái vén một sợi tóc lộn xộn, sau đó chộp lấy dây chuyền treo trên cần cổ trắng tươi, ánh mắt tràn đầy bi thương: “Đồ ăn vặt của meo meo đều bị tiêu hủy mất rồi.”

“Hửm?” Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm nàng ta với ánh mắt tò mò.

“Tại sao pháp bảo không bị tiêu hủy, mà đống đồ ăn vặt của ta lại mất hết rồi?” Miêu Khả Ái có chút uể oải, thần sắc vô tội lại mờ mịt.

Đối với một kẻ ham ăn mà nói, đây nhất định là một tin dữ to lớn!

Ánh mắt của Từ Bắc Vọng lấp loé ý cười, hắn đương nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Thiên hà vũ trụ có năng lượng đại đạo vỡ vụn, trong hàng trăm triệu tu sĩ thì chỉ có một tên bị nhiễm phải, nhưng đối với những kẻ xui xẻo mà nói, xác xuất này lên đến một trăm phần trăm.

Không sai, tiểu ôn thần chính là một trong những tên xui xẻo đó.

Loại năng lượng này không ảnh hưởng gì với cường giả Đại Đế, cũng không thể huỷ diệt được tiên bảo thánh vật, nhưng đống đồ ăn vặt căn bản không thể chịu được một kích, cho nên thường biến thành bột mịn trong nháy mắt.

Nhớ ngày đó, chiếc vớ đen còn nguyên hương vị của lão đại được giấu trong nhẫn trữ vật cũng bị tiêu hủy như thế này, Từ Bắc Vọng vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

Cho đến khi có được Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, tất chân và đai đeo váy mà lão đại từng trút bỏ, cũng như các loại đồ ăn vặt bánh ngọt và đạo cụ pha trà sữa, hắn đều dứt khoát cất giữ những thứ kể trên vào trong thân thể, như vậy mới tránh khỏi “hạo kiếp”.

Không còn cách nào, bọn họ chính là những kẻ xui xẻo mà thiên đạo không dung thứ.

...

...

Bên trong vũ trụ sâu thẳm, tại một mảnh thần hải mênh mông vô ngần, sóng xô óng ánh màu xanh lục nhạt, nhật nguyệt tinh thần thỉnh thoảng lại rơi xuống đáy biển.

“Ta muốn mạnh lên, ta muốn càng mạnh hơn!”

Một sinh linh ba mắt của Huyết tộc đang đứng sừng sững ở đài Trảm Đế, bộ dạng như điên như dại, cố hết sức kêu gọi đạo pháp thuộc về mình.

Máu chảy tung tóe, toàn thân khô héo, hắn ta dường như đang dung nhập một thể với biển sâu màu xanh nhạt, khiến cho mặt biển dần dần khô cạn.

Sau khi tĩnh tọa ba trăm năm, cuối cùng cũng phát sinh biến hoá, sinh linh ba mắt Huyết tộc cực kỳ hưng phấn, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, cố sức đè nén cảm xúc trong lòng, tuyệt đối không thể phí công nhọc sức.

Đúng lúc này, ánh sáng đại dương bao phủ tinh hải, một luồng ánh sáng xông phá rào cản thời không, tinh hoa hỗn độn thuở sơ khai chậm rãi rủ xuống.

“Rất tốt, cơ duyên của ngươi là của ta.”

Nam tử áo trắng thánh khiết ung dung bước tới.

Từ Bắc Vọng đang đi đến Bắc Vực của giới Khởi Nguyên, tình cờ lướt ngang qua mảnh tinh không này, đột nhiên phát hiện hào quang khí vận của người nọ đang dần dần bành trướng.

Cảm giác cướp đoạt cơ duyên quen thuộc lại trở về.

“Ngươi là ai? !”

Sinh linh ba mắt của Huyết tộc có chút hồi hộp, huyết dịch âm thầm chảy ra từ hốc mắt, hắn ta phẫn hận đến mức phát cuồng, không ngờ cơ duyên sắp đến tay nhưng lại bị cướp mất!

“Cút!”

Ánh mắt của nam tử áo trắng thánh khiết không hề có một tia gợn sóng, hắn chỉ nhẹ nhàng phất ra một chưởng, khiến cho sinh linh ba mắt căn bản không thể động đậy, giống như đang bị đè ép dưới bầu trời vạn cổ.

Chương 683: Chế tạo tiểu ôn thần, mèo ngốc thỏa thích xông pha! (4)

“Con mèo ngu ngốc, mắng chết hắn!” Từ Bắc Vọng nhìn về phía Miêu Khả Ái vẫn còn đang tiếc nuối về đống đồ ăn vặt.

Thực lực của tên sinh linh Huyết tộc này tương đương với thiên kiêu thứ mười lăm trên bảng Vấn Đỉnh, nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu.

Mắng hắn?

Miêu Khả Ái ngơ ngẩn, bĩu môi nói ra: "Loài vật xấu xí nào lại có một con mắt mọc ngay trên trán, lại còn chảy máu nhầy nhụa nữa chứ, bẩn chết rồi!"

Nàng ta vừa nói, một lực lượng không xác định tự động tuôn ra từ cơ thể, lao về phía sinh linh ba mắt của Huyết tộc.

Sinh linh ba mắt của Huyết tộc giống như bị sét đánh, toàn thân bị lực lượng cường đại quấn quanh, nỗi đau đớn kịch liệt tác động đến mỗi một tấc da thịt, thậm chí còn xé rách linh hồn ở sâu bên trong cơ thể.

"Thêm chút sức lực."

Từ Bắc Vọng đứng chắp tay sau lưng, lặng lẽ gật đầu.

Tiểu ôn thần đang bắt đầu thể hiện sức mạnh.

Sau khi biết rằng bản thân vẫn có thể biểu hiện uy phong mà không cần đánh nhau, Miêu Khả Ái chống hai tay lên hông, hất cằm lên rồi nói to: "Đầu chảy máu mủ, sắc mặt tiều tụy, trông rất đoản mệnh, ta chỉ nhìn thôi cũng biết nhà ngươi là con ma chết sớm. Ngày nào ngươi còn sống, thì chính là một tai hoạ cho nhân gian, vậy thì nhanh nhanh đi chết đi, đừng có chít chít oa oa nữa…"

"Kẻ xấu xí, kẻ xấu xí…"

Giọng nói thao thao bất tuyệt không ngừng vang lên, khiến cho toàn bộ thân thể của sinh linh ba mắt của Huyết tộc xuất hiện vô số khe hở, ánh mắt của hắn ngập tràn sợ hãi.

Chờ đợi khổ cực ba trăm năm, ngay thời điểm quyết định thành bại, cơ duyên của hắn lại bị người khác cướp đi!

Như vậy thì cũng thôi đi, hắn đường đường là một tân tú cái thế, thế mà lại bị mắng đến chết!

Trên đời còn có chuyện hoang đường đến nhường này sao?

"Ta không cam lòng…"

Phát giác được khí tức sinh mệnh của bản thân đang bị xói mòn, sinh linh ba mắt liều mạng chạy trốn về phía xa, nhưng giọng điệu dịu mềm càng lúc càng cao, vang vọng khắp bầu trời đầy sao.

Uỳnh!

Một vũng máu chảy xuôi được hình thành, sinh linh ba mắt của Huyết Tộc đang sống sờ sờ lại bị mắng đến chết, khí tức tan biến vào hư không, thân thể và tinh thần đều bị hủy diệt.

“Ngừng!” Từ Bắc Vọng đột nhiên hô lên.

Thiếu nữ xinh đẹp mặc váy đỏ bị bao phủ trong màn sương mù quỷ dị, thân ảnh trở nên mờ mịt không rõ, nàng ta mắng chửi đến nghiện, mồm mép vẫn chưa thể dừng lại.

“Bình xịt đỉnh cấp nha…” Từ Bắc Vọng cảm khái một tiếng.

(*) bình xịt (troll): người chuyên chửi thuê trên mạng =)), nhổn làm viên

Mặc dù uy lực không thể nào bằng được Minh khí, nhưng vẫn đủ để đả kích các sinh linh trong chiều không gian còn lại.

….

….

Trong cột sáng nguy nga tráng lệ, tinh hoa hỗn độn trải đều khắp nơi, hình thành một dòng sông lấp lánh mơ hồ, từng gợn sóng lăn tăn đập vào tinh hải.

Hai người một cao một thấp lẳng lặng đứng chờ thánh vật giáng lâm.

“Meo meo là thục nữ…”

Miêu Khả Ái ngượng ngùng giải thích, âm lượng nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy, ngay cả bản thân nàng cũng không tin được….. bản thân lại có thể mắng chửi người, thậm chí còn nguyền rủa kiệt liệt đến nỗi con quái vật ba mắt cũng phải bỏ mạng chứ?

“Chửi hay lắm.” Từ Bắc Vọng hời hợt tán thưởng.

Con mèo ngu ngốc hiện đã trở thành ngôi sao sáng chói trong vô số loài nấm mốc, nguồn cơn của bệnh dịch.

Nàng ta có thể huy động năng lượng tai ương và vận rủi của vũ trụ

mọi lúc mọi nơi, gia tăng chiến lực gấp mấy trăm lần.

“Sau này, meo meo sẽ không đánh nhau nữa, chỉ đánh chửi người thôi sao?”

Miêu Khả Ái nhìn chằm chằm nam tử áo trắng bằng đôi mắt to tròn ngây thơ, sau đó hiếu kỳ hỏi.

“Cũng được…” Từ Bắc Vọng gật đầu, hắn chợt nhớ đến điều gì đó, lập tức đưa ra lời cảnh báo nghiêm khắc: “Không được phép nguyền rủa nương nương ở trong lòng.”

Con mèo ngu ngốc này từng chịu nhiều ủy khuất, không thể đánh thắng lão đại nên đành phải vẽ vòng tròn nguyền rủa trong âm thầm.

Nhưng hiện giờ, nàng ta đã là tiểu ôn thần hàng thật giá thật, cho nên lời nguyền rủa sẽ thực sự linh nghiệm rất nhanh.

“Ồ.”

Miêu Khả Ái lầu bầu một tiếng.

Sợ rằng Miêu Khả Ái nghĩ một đằng nói một nẻo, Từ Bắc Vọng túm tóc đuôi ngựa của nàng ta rồi nghiêm túc nói: “Ta không đùa giỡn với ngươi, nghiêm cấm hành vi nguyền rủa nương nương!”

“Biết rồi!”

Miêu Khả Ái kéo dài thanh âm, căm giận bất bình nói: “Trong lòng ngươi, đại phôi đản quan trọng hơn meo meo sao?”

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của nàng, Từ Bắc vọng gật gật đầu: “Không sai.”

Miêu Khả Ái tự chuốc lấy nhục nhã, ủy khuất trừng mắt nhìn tiểu phôi đản, miểng nhỏ dẩu lên cao.

Tuy nhiên, nàng có thể phân biệt rõ được nặng nhẹ, về sau chắc chắn sẽ không nguyền rủa đại phôi đản, chỉ nguyền rủa những ả tiện hóa ngông nghênh ngoài kia.

Bùm bùm!

Cột sáng tinh hoa ngừng chảy, tinh hải màu xanh nhạt khô cạn trong nháy mắt, màn sương mù hỗn độn dần dần phiêu tán, một gốc măng màu nâu nhạt hình xoắn ốc rơi xuống.

Mầm măng xanh nhạt, hai đầu nhọn hoắc giống như một chiếc thuyền nhỏ, phần thân bao phủ trong lớp bụi bặm năm tháng, trong giống như một loại cổ phù tại một góc tượng đài công đức.

Đoạt măng!

Nam tử áo trắng hơn tuyết nhô ra khỏi kết giới, ngưng tụ ánh sao thành một hư chưởng óng ánh, chậm rãi kéo gốc măng về phía mình.

Thánh dược cấp bậc thần thoại!

Lúc trước, Từ Bắc Vọng từng sở hữu Kim Ô Thánh Thảo của Nhật Bất Lạc, một kỷ nguyên chỉ có vẻn vẹn một gốc.

Nhưng tinh hoa hỗn độn của loại măng này còn vượt xa so với Kim Ô Thánh Thảo.

“Cảm giác không làm mà có ăn này, đúng là rất mỹ diệu.”

Từ Bắc Vọng thu gốc măng vào nhẫn trữ vật, dự định sẽ đi về táng thổ rồi bế quan tu luyện để đột phá cảnh giới, trở thành Đại Đế cao phẩm.

“Meo meo cũng muốn ăn.” Miêu Khả Ái thèm ăn, nàng cũng có một nửa công lao trong việc cướp đoạt tiên dược.

“Ngươi ăn vào thì sẽ lãng phí.”

Từ Bắc Vọng dứt khoát cự tuyệt, một khi đã lựa chọn trở thành Ôn chủ, thì con mèo ngu ngốc này phải vứt bỏ con đường tu luyện bình thường.

“Đi thôi.”

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ kéo con mèo ngốc nghếch đi về phía Bắc Vực trong giới Khởi Nguyên.

Khí tức của bọn họ đã hoàn toàn dung hợp với ý vị đại đạo trong giới Khởi Nguyên, cho nên che giấu ngoại hình và hành xử khiêm tốn thì chắc chắn sẽ không bại lộ.

“Tiểu phôi đản, dáng vẻ mắng chửi người của meo meo có uy phong không?”

“Ừm.”

“Vậy meo meo có xinh đẹp không?”

“Ừm.”

“Vậy thì ngươi nhanh nhanh hôn meo meo một cái đi.”

“Cút!”

Miêu Khả Ái dễ thương vừa hành tẩu trong bầu trời đầy sao, vừa van xin không ngừng.

Trên đường đi, nàng bật chế độ bình xịt cấp cao, ngứa mắt người nào thì sẽ mắng chửi kẻ đó một phen, dù sao cũng không cần động thủ, chuyện này cũng khá vui.

Chương 684: Nữ tử đại khí vận đến từ tương lai, Từ Bắc Vọng cũng rơi vào trong tay nàng (1)

Một vùng thế giới năng lượng hỗn độn tăm tối, không có đạo tắc nguyên sơ, xung quanh đen nhánh đến cực điểm.

Vô số luồng năng lượng âm u tạo thành một cái hồ lớn ở trên không.

Từng bầy quỷ vật đang thành kính cầu nguyện, kẻ nào kẻ nấy đều ngẩng đầu nhìn vào chính giữa mặt hồ bên trong cánh cửa quỷ mẫu, âm thanh gào thét dữ tợn phát ra từ nơi đó tạo ra làn sóng đen cuồn cuộn.

Vào giây phút này, một nữ tử mặc váy hồng đứng ở phía xa xa, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng vạn quỷ tế tự bằng ánh mắt tò mò.

Đó là một tiểu cô nương vô hại, môi hồng răng trắng, làn da óng ánh sáng long lanh.

“Cút ngay lập tức!”

Dòng huyết tự trên vầng trán của Quỷ Đế đột nhiên phát sáng, Quỷ khí vô tận đang tràn lan ra xung quanh.

“Ngươi đừng tới đây!”

Thiếu nữ lùi lại mấy bước, ánh mắt khiếp sợ, nàng ghét nhất là loại quỷ vật ô uế dơ bẩn này.

“Nhân tộc, dám làm bẩn quỷ mẫu sao!” Từng bầy quỷ bắt đầu lao tới, dường như muốn xé rách nữ tử này.

Phốc!

Giống như là đã chạm vào điểm cấm kị, màn sương mù quỷ dị tựa như đại dương mênh mông lập tức bị xoắn nát, đại quân quỷ vật lần lượt biến thành tro tàn.

Chỉ cần một sợi táng khí đã có thể tạo thành đại họa kinh khủng cho thế gian.

Ngay cả các vong linh quỷ hồn cũng không thể chống đỡ được!

“Đã nói không được qua đây rồi.” Miêu Khả Ái bĩu môi, biểu hiện bản thân rất vô tội.

Vì muốn duy trì hình tượng thục nữ, nàng đã thề sẽ không tiếp tục mắng chửi người nữa, dù sao thì nguyền rủa ở trong lòng cũng sẽ mang lại tác dụng tương tự.

Dưới bầu trời đầy sao, nam tử áo trắng đang đứng sừng sững như núi.

Dọc theo đường đi, hắn vô cùng hài lòng về hiệu quả nhanh chóng của Ôn khí.

Sở dĩ đến giới Khởi Nguyên , một là vì ma luyện cho mèo ngốc, hai là muốn đi đến hai địa phương.

Trước đó, khi hắn trấn sát ba mươi tân tú trong giới Khởi Nguyên, thông qua thủ đoạn truy tìm kí ức thì biết được hai địa phương thần bí.

Nơi này chính là một trong số đó, được giới Khởi Nguyên gọi là quỷ vực vong thổ

Một phương thế giới này mênh mông vô ngàn, nhưng cũng chỉ là một phần nghìn tỷ của vong thổ mà thôi.

Hắn vốn cho rằng bản thân có thể tìm được Thánh vật có liên quan đến Minh khí, nhưng thực tế thì hắn chờ mong vô ích rồi.

Minh thể không thể cảm nhận được khí tức tương đồng, mà ngược lại, đường dọc trên trán đóng mở không ngừng, táng khí hỗn loạn cuồn cuộn tuôn ra.

“Ngươi là người phương nào?”

Một đôi mắt khủng khiếp, giống như hai ngôi sao khổng lồ, đang chậm rãi mở ra từ làn sương mù ma quái ở cánh cổng quỷ mẫu.

Một bộ hài cốt khổng lồ đang ngồi xếp bằng, cao to như một ngọn núi, khuôn miệng trống rỗng đang phát ra những âm tiết khàn khàn, âm u.

Nam tử áo trắng thánh khiết không muốn dông dài với nàng ta, biển máu cuồn cuộn đánh ra một chưởng tràn đầy lực lượng huỷ diệt, toàn bộ vong thổ đều bị tàn phá hầu như không còn.

Bùm!

Cánh cổng quỷ mẫu sụp đổ ầm ầm trước mắt của mọi người, sức mạnh vãng sinh hùng hậu ép gãy giòn giã như một tờ giấy vậy

Bạch cốt khổng lồ đắm chìm rong năng lượng u minh, căn cốt và khí tức bị ma diệt trong khoảnh khắc

“Tranh Độ một bước, không chịu nổi một kích.”

Vẻ mặt Từ Bắc Vọng không chút biểu tình.

Cấp bậc ưu tiên của Minh Khí quá cao, hoàn toàn có thể khắc chế được loại quỷ vật này. Hắn không khỏi hoài nghi, một khi chính mình triệu hoán hoa Bỉ Ngạn, thì thậm chí có thể tru sát được quỷ vật đẳng cấp Chí Cao Bất Hủ.

Bạch cốt khổng lồ đang chìm nổi ở phía trên mặt hồ, Từ Bắc Vọng tung ra một chưởng mang theo sức mạnh ăn mòn, lợi dụng táng khí để luyện hóa thôn phệ.

Hắn đoán rằng, táng khí sẽ tăng mạnh lên không ít, cho nên toà tháp cốt địa ngục cũng sẽ càng mạnh hơn.

“Tiểu phôi đản, meo meo muốn trở về, một phương vũ trụ khác quá nhàm chán rồi.”

Miêu Khả Ái vô cùng thất vọng, nàng cảm giác mình dường như rất xui xẻo, lúc đi dạo trong tinh không thì suýt rơi xuống hố đen, thậm chí còn suýt chút nữa dẫm lên một… thình thịch.

Trời ạ!

Meo meo tung hoành ngạo nghễ mấy trăm năm, chưa từng trải qua

những chuyện xui xẻo như vậy.

Trước kia tại Cửu Châu, ngay khi khí vận bị áp chế đến mức không còn, meo meo cũng chưa từng rớt tiền hay giẫm phải …. nha!

Hiện tại, meo meo vừa không chú ý một chút, suýt chút nữa đã gặp nạn.

Dù sao đi nữa, tiểu phôi đản cũng không muốn thân cận với meo meo, dạo chơi đơn độc như thế thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, cũng không bằng về nhà làm bạn với đại phôi đản đang lẻ loi trơ trọi.

“Đi tới thêm một chỗ nữa rồi chúng ta trở về.” Từ Bắc Vọng bình tĩnh tự nhiên nói ra.

Vốn hắn cũng không có ý định ở lại lâu dài tại giới Khởi Nguyên, sau đó còn phải đi đến địa phương quan trọng nhất.

Toà thành Vị Lai!

Chương 685: Nữ tử đại khí vận đến từ tương lai, Từ Bắc Vọng cũng rơi vào trong tay nàng (2)

Trong giới Khởi Nguyên, một thánh địa huyền diệu nhất đã tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, nơi này vắt ngang phía bắc của một tinh vực, đời đời bất hủ.

Toà thành Vị Lai!

Đi ngược dòng sông thời gian, có thể nhìn thấy tai ương sẽ gặp phải trong tương lai.

Nhưng vận mệnh cũng sẽ không tặng những món quà vô cớ, nếu như du hành đến thời gian và không gian trong tương lai, thì tất nhiên sẽ bị thiên đạo tước đoạt khí vận, vĩnh viễn không bao giờ có thể khôi phục được.

Vì lẽ đó, mặc dù Toà thành Vị Lai được tôn là thánh địa huyền diệu, nhưng cũng không có nhiều sinh linh nguyện ý đi đến đây.

Trừ khi trong lòng có điềm báo, khiến cho bản nguyên hoảng sợ đến mức khó có thể bình an, hoặc luôn cảm thấy bản thân sẽ bị hình thần

câu hiện vào một đoạn thời gian nào đó, thì mới có thể hi sinh khí vận để suy đoán tương lai, hy vọng có thể tránh né điềm dữ.

Từ Bắc Vọng lại là một tên xui xẻo, đương nhiên sẽ không sợ bị thiên đạo tước đoạt khí vận, cho nên cũng không sợ cái gọi là không thể lấy lại khí vận vốn có.

Hắn ước gì đừng trở về hình dáng ban đầu, ai lại muốn chính mình mãi mãi là một tên xui xẻo chứ?

Dù sao đi nữa, khí vận của hắn đều dựa vào việc luyện hóa và thôn phệ, cho nên cũng không cần tiếp tục săn giết thiên mệnh chi tử, hai phe vũ trụ cũng còn nhiều chuột tầm báo, thậm chí giết mãi cũng không hết.

Mà mèo ngốc lại là tiểu ôn thần đời thứ nhất, khí vận cũng không có tác dụng gì với nó, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng, cho nên cũng có thể đi thử xem sao.

Thiên hà bị lộn ngược, mảnh vỡ du hành thời gian vương vãi khắp nơi, sấm chớp mãnh liệt lấp loé ở phía xa xa, từng luồng ánh sáng chói lọi hỗn độn nứt toát, giống như sự kết hợp giữa ngày tận thế và ngày phục sinh.

Hai người đứng sừng sững ở biên giới thiên hà, không tiếp cận mảnh đất trung tâm của Toà thành Vị Lai, dù sao nơi đó cũng có nhiều lão quái vật, bọn họ khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở.

“Kỷ nguyên trường hà, cuối cùng thì ta có thể tránh né hết được không?”

Thân ảnh thánh khiết thì thào khẽ nói, ngữ điệu có chút khẩn trương hiếm thấy.

Tai ương kỷ nguyên xảy ra vào ba nghìn năm sau, cũng chính là thảm họa đầu tiên trong cuộc đời dài đằng đẵng của hắn.

Mẹ ruột cũng cực kỳ thận trọng, bà có lẽ cũng không có lòng tin vào con trai, cho nên không khỏi lo lắng cho Từ Bắc Vọng.

Quá mức yêu nghiệt, thì càng dễ bị tiêu diệt.

“Nhắm mắt lại, thả lỏng tinh thần.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng mở miệng, toàn thân hoá thành một mảnh tịnh thổ hoàn mỹ không tỳ vết, ung ung tiến từng bước nhỏ, tiếp cận

khu vực hội tụ nhiều ánh sáng nhất.

Ba!

Trông thấy ý thức của hắn đang bất ổn, Miêu Khả Ái không khỏi đỏ mặt, nhón chân một chút cũng không được, liền nhảy dựng lên rồi hôn vào mặt của tiểu phôi đản một chút.

Sau khi vừa lòng thỏa ý, nàng cũng bắt chước động tác, bôn ba gian nan vượt qua không gian vặn vẹo.

Oanh!

Quy tắc trật tự đại đạo bị quấy nhiễu, sấm chớp bên trong toà thành Vị Lai trở nên kinh khủng hơn bao giờ hết, lan tràn đến nơi sâu thẳm trong vũ trụ, dường như muốn phá vỡ hết thảy.

Ý thức của Từ Bắc Vọng tiến vào không gian tương lai, một cảnh tượng mơ hồ hiện lên trước mắt hắn.

Ngoài dự liệu, cũng không có cảnh tượng tận thế, vũ trụ cũng không bị xuyên thủng bởi trường hà.

Vô số thân ảnh cổ lão đứng sừng sững trong tinh không, ai nấy đều cách nhau trăm vạn dặm, nhưng dường như gần trong gang tấc.

Một nữ tử mặc y phục hoa lệ đang đứng ở trên đỉnh bầu trời đầy sao, chân giẫm lên những sinh linh thần thoại trong đại đạo, giống như tất cả kẻ này được sinh ra cũng chỉ để phù trợ cho nàng ta.

Dáng người uyển chuyển, dung mạo mơ hồ, khí thế bất phàm, không gì sánh kịp.

Ý thức của Từ Bắc Vọng nhìn chăm chú nữ tử, lá cây khí vận ở trên đỉnh đầu nàng ta nhiều đến mức đáng sợ, hào quang khí vận tựa như từng thế giới rộng lớn, thậm chí có thể tạo thành chín hoang mười vực.

Từ trước đến nay, không một nữ tử nào có khí vận kinh khủng đến vậy!

Đây là cấp bậc sử thi, xuyên suốt mấy trăm năm tu luyện của Từ Bắc Vọng, hắn cũng chưa từng thấy qua sinh linh nào được thiên đạo chiếu cố đến mức này!

Oanh!

Hình ảnh đột nhiên biến chuyển, vạn đạo phát ra âm thanh ù ù.

Nữ tử lộng lẫy xõa tung mái tóc, khí tức có chút kiệt quệ, lực lượng hủy diệt mênh mông đang càn quấy ở trong cơ thể nàng.

Toàn bộ vũ trụ giống như một con thuyền yếu ớt, tất cả đều bị xé nhỏ thành trăm nghìn lỗ.

Tất cả đều hóa thành màu hồng, réo rắt thảm thiết mà ảm đạm, đây là tiếng gào thét của đại đạo, ẩn chứa ý vị thê lương không nói thành lời.

Thiên đạo gào thét, thiên hà khô kiệt, ánh sao ảm đạm, tất cả đều lâm vào cục diện hắc ám.

Nàng ta hờ hững một chút, nhìn chằm chằm vào tinh không thật lâu, sau đó mới biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy thắng bại đều đã được phân định, tất cả những cổ lão đều nhao nhao hiển thị chân thân, sau khi lấy đi huyết nhục tứ tán thì đều biến mất ở sâu trong vũ trụ.

Áo choàng trắng nhuốm máu, không nhìn thấy thân thể.

Không biết trải qua bao lâu, nữ tử váy tím run rẩy đi đến, ôm lấy hài cốt óng ánh thật chặt.

Oanh!

Cảnh tượng đột nhiên vỡ vụn, thời gian và không gian bị bóp méo, thời gian đảo lộn, ý thức bị bài xích mà đẩy ra.

Từ Bắc Vọng âm trầm, đôi mắt xanh trong như diêm vương địa ngục gắt gao nhìn chằm chằm toà thành Vị Lai ở dưới chân.

Cảnh tượng này sao lại giống đến như vậy!

Khi thí luyện đạo tâm tại Thiên Xu, hắn cũng vô tình suy diễn tương lai, bản thân cũng đã bỏ mạng như vậy.

Ban đầu, hắn còn tưởng rằng đó chỉ là giả tưởng, đạo tâm sao lại sở hữu sức mạnh đảo ngược không gian và thời gian như vậy chứ? Nhưng đến bây giờ, cảnh tượng y hệt đã hiện ra trước mắt, điều này thực sự khiến cho hắn vừa chấn động vừa run sợ.

“Mình chết thật rồi sao?”

Cái chết vừa bi thảm vừa khuất nhục như vậy, thực sự khiến hắn khó mà tiếp nhận được!

Huống hồ còn chết trên tay một nữ tử đại khí vận đến từ tương lai, hắn là thần thoại vô địch, cả đời chưa từng thua trận, nhưng vì sao sẽ chết trên tay một hậu bối chứ?

Từ Bắc Vọng khó khăn bình phục lại cảm xúc, hắn biết bản thân mình nhất định phải tỉnh táo, không thể để thông tin rối loạn được.

Một màn này, đến cùng là xảy ra trước kỷ nguyên trường hà hay là sau kỷ nguyên trường hà đó?

Nếu như là trước đó, thì có nghĩa nữ tử đáng sợ kia sẽ được sinh ra trong thời đại này.

Còn nếu như là về sau, thì có nghĩa hắn bình yên vô sự vượt qua kiếp nạn trường hà.

“Không thể nào…”

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không muốn tin tưởng cảnh tượng này.

Sinh linh trong tương lai chắc chắn sẽ không có khả năng thắng nổi hắn, càng không có cách nào trấn sát được hắn.

Chương 686: Đồng hương gặp gỡ đồng hương, lại đâm một nhát từ phía sau (1)

“Ta sẽ không thua.”

Mái tóc vàng óng của thân ảnh thánh khiết tung bay trước gió, ánh mắt phát ra hào quang chói chang như ánh sáng mặt trời, hắn tiếp tục bôn ba du hành trong không gian tương lai, sau đó lại nhìn về thân ảnh mơ hồ đó.

Không gian và thời gian bị bóp méo, ý thức bị bài xích.

Từ Bắc Vọng không cam lòng, khó có thể tiếp nhận được cảnh tượng đó.

Hắn là thần thoại vô địch bất khả chiến bại tự cổ chí kim, chưa từng

thất bại xuyên suốt con đường tu đạo, một người chưa tới sáu trăm tuổi đã thống trị cả một thời đại.

Hắn đã sáng tạo nên không ít truyền thuyết, kỳ tích trong vũ trụ, mọi vấn đề không tưởng đều trở nên rất dễ dàng khi rơi vào tay hắn.

Tại sao hắn lại bỏ mạng như thế được?

Nếu không có đạo tâm vô địch, thì Từ Bắc Vọng có lẽ đã sụp đổ vào giây phút này. Thậm chí, hắn dường như còn đang nhìn thấy một nữ tử đang ngạo nghễ nhìn mình từ nơi sâu xa.

Tiền bối, ngươi già rồi, đây không phải là thời đại thuộc về ngươi nữa, nên tàn lụi đi thôi.

Toàn thân Từ Bắc Vọng được bao phủ trong một màn sương mù đen kịt cuồn cuộn, đường thẳng giữa trán hắn bắn ra một luồng sức mạnh hủy diệt vô tận, phảng phất giống như tử thần cai quản địa ngục âm phủ.

Cho dù cảnh tượng đó là sự thật, thì hắn cũng sẽ độc đoán vạn cổ mà thay đổi càn khôn!

Từ Bắc Vọng cắt bỏ những gợn sóng trong nội tâm, áp chế cảm xúc bạo lực trong người, cố gắng duy trì trạng thái tỉnh táo.

Cách tốt nhất để đối phó với nữ tử đại khí vận kia, chính là phải ra tay khi nàng ta còn nhỏ yếu.

Nhưng hắn không thể nào xác định nàng ta sẽ xuất hiện tại thời điểm nào trong tương lai, được sinh ra ở giới Khởi Nguyên hay là ở trong vũ trụ chư thiên.

“Có khả năng này hay không?”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh trở lại, rảo bước không ngừng trong không gian đầy sấm chớp.

Kết hợp với khí vận đáng sợ của nàng ta, liệu đây có phải là phôi thai của hắn hay không?

Cho đến tận bây giờ, hắn vẫn luôn cố gắng không ngừng để tạo nên một bản ngã phôi thai vượt ra khỏi đại đạo.

Tru sát phôi thai thiên đạo, cướp đoạt nhau thai để sử dụng cho bản thân, dần dần ngưng tụ hơn phân nửa hình thái ban đầu của phôi thai.

Cùng lúc đó, hắn cũng đang không ngừng đi cướp đoạt khí vận, bản ngã phôi thai cũng sẽ tiếp tục tích luỹ bằng cách thôn phệ điểm sáng khí vận.

Một khi kỷ nguyên trường hà giáng lâm, hắn sẽ vận doạn hết tất cả để kháng cự, miễn cưỡng tránh thoát được một kiếp, nhưng bản ngã phôi thai của hắn sẽ sản sinh Sinh Mệnh Nguyên Tuyền dưới sự tác động của đại đạo, dần dần trở thành một cá thể có ý thức.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao nữ tử trong tương lai lại sở hữu khí vận kinh khủng đến như vậy, huống hồ còn bao gồm cả thân thể hoàn mỹ được rèn đúc từ vô số loại nhau thai, thiên phú hay đạo tâm nhất định đều xếp hàng đầu.

Nhưng một nghịch lý đã nảy sinh.

Chẳng lẽ Từ Bắc Vọng sẽ ngu xuẩn đến mức không biết bản ngã phôi thai của chính mình đã có ý thức hay sao?

Từ trước đến nay, hắn không hề có ý định nuôi hổ để gây họa. Một khi phát hiện bất kỳ mối uy hiếp nào, hắn nhất định sẽ chặt đứt ngay lập tức.

Ví dụ như con cự vật trong Thiên Xu, hắn từng e sợ rằng nó sẽ tiết lộ mối quan hệ của mình và nương nương, cho nên một giây cũng không chờ được mà trực tiếp xông vào Thiên Xu để trấn sát nó.

Ngoài ra còn có hạt giống số một và số hai của Nhật Bất Lạc, vì muốn trở thành người truyền thừa của Thần tộc trong thời đại này, hắn đã liều lĩnh một phen, trực tiếp biến hai kẻ này thành tro tàn, sau đó thay thế bọn hắn và trở thành người đứng đầu trong danh sách huyết mạch.

Đây chính là tính cách của Từ Bắc Vọng, cụm từ “thiếu quyết đoán” không xuất hiện trong từ điển nhân sinh của hắn, ngay cả một tia uy hiếp nhỏ nhất, hắn nhất định sẽ bóp chết nó từ trong trứng nước.

Cho nên, khả năng bản ngã phôi thai của chính mình sản sinh ra ý thức độc lập sẽ không tồn tại.

Lui một bước mà nói, bản ngã phôi thai của chính hắn căn bản không thể sinh trưởng thành một người con gái.

“Ngoại trừ một người khác giống ta, vậy thì còn ai có thể giết ta chứ?”

Đôi mắt Từ Bắc Vọng có chút đờ đẫn, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mê mang về tương lai.

Hắn cảm thấy sức mạnh của chính mình đã đạt đến đỉnh cao nhất, thậm chí không thể tìm được đối thủ nào cùng thế hệ, người có thể giết chết hắn cũng chỉ có hóa thạch sống từ các thế hệ trước.

Một hậu bối ở tương lai, ngoại trừ việc ngước nhìn bóng lưng của hắn, thì ngay cả tư cách đối mặt với hắn cũng không có, vậy thì làm sao có thể trấn sát được hắn chứ?

“Oa!”

Một tiếng khóc nghẹn ngào vang lên, dòng thời gian bắt đầu biến dạng và đứt thành từng đoạn, nữ tử váy đỏ đã bị bài xích ra bên ngoài.

Nàng ta lau nước mắt không ngừng, hai mắt to tròn có chút sưng đỏ, giống như là đã nhìn thấy một cảnh tượng gì đó đáng sợ.

“Ngươi nhìn thấy cái gì?” Từ Bắc Vọng băng qua biển sấm, đến bên cạnh nàng.

“Meo meo biến thành sủng vật không có pháp lực, chỉ là một con mèo trắng mập mạp, chỉ có thể nằm trong cung điện cả ngày, thậm chí còn bị kéo lê đi khắp nơi.”

Miêu Khả Ái bị dọa đến mức trắng bệch mặt mày, ngữ điệu còn mang theo tiếng nức nở, giống như không có cách nào có thể đối diện với cơn ác mộng kia.

“Nói rõ hơn một chút.”

Từ Bắc Vọng nghiêm túc.

Miêu Khả Ái tiếp tục rơi nước mắt, khóc nức nở rồi nói một cách đứt quãng: “Một người nữ nhân xấu xa đã bắt lấy meo meo, nàng ta thích trêu đùa meo meo, cho nên đã bắt meo meo làm sủng vật của mình. Meo meo trở thành một con mèo vừa câm vừa mù, mỗi lần đi đường đều sẽ trượt chân, cũng không thích ăn cơm….”

“Meo meo không nên rời khỏi ngươi và Đại Phôi Đản.”

Nữ tử váy đỏ nói rất nhiều, nhưng ngữ điệu vẫn nghẹn ngào như cũ, sợ hãi chuyện này sẽ xảy ra trong tương lai.

Từ Bắc Vọng lặng im, có lẽ mèo ngốc đã nhìn thấy một góc của

tương lai, nữ nhân xấu xa kia cũng chính là nữ tử đại vận khí.

Chương 687: Đồng hương gặp gỡ đồng hương, lại đâm một nhát từ phía sau (2)

“Mèo ngốc, ta đã nhìn thấy một tương lai hoàn toàn khác biệt, ba người chúng ta vẫn sống chung một chỗ mà.”

Hắn bình tĩnh an ủi Miêu Khả Ái, sau đó nở một nụ cười chế giễu.

“Thật sao?”

Những giọt nước mắt đang tuôn ra như suối của Miêu Khả Ái lập tức dừng lại, nàng ta nín khóc rồi mỉm cười, sau đó bĩu môi nói: “Meo meo cảm thấy không một ai có thể đánh bại tiểu phôi đản, đây căn bản là chuyện không thể nào.”

“Phì, cái gì mà Toà thành Vị Lai chứ, hàng giả mạo này hại meo meo khóc thảm rồi.”

Nàng ta dậm chân xuống biển sấm, đồng thời khôi phục bộ dáng không tim không phổi như cũ.

“Đi thôi.”

Từ Bắc Vọng đang đắm chìm trong màn sương đen kịt, bước ra khỏi không gian của Toà Thành Vị Lai.

Vì để tránh xảy ra sai lầm, hắn vẫn quay trở lại Nam Vực của giới Khởi Nguyên, tế đàn ở mảnh không gian kia mới có thể giúp bọn họ quay trở về Vô Tẫn Táng Thổ mà không chút tổn hại nào.

Nếu tùy tiện chuyển đổi Minh thể sang thành Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, hắn có thể xuyên tử địa cấm kỵ trong chư thiên, dựa vào khí vận nghèo nàn của chính mình, hắn rất có thể sẽ tự đi tìm chết.

“Mình còn chưa đủ mạnh, nhất định phải càng mạnh hơn.”

Từ Bắc Vọng than nhẹ một tiếng trong lòng, mang theo mèo ngốc hành tẩu dưới bầu trời đầy sao.

“Đồng hương!”

Bỗng nhiên, một tiếng nói thanh thúy êm tai vang lên, trong mảnh tinh không xa xôi được bao phủ trong ánh chiều tà, một nữ tử yêu kiều có mái tóc đen gợn sóng, thân mặc một bộ váy liền thân, chân mang vớ lụa đen đang đứng lặng lẽ ở đó.

Nàng ta nhìn chăm chú lên hai thân ảnh, má lúm đồng tiền hơi lún xuống, mắt hạnh thanh tịnh như thu thủy dao động phảng phất ý cười rất nhẹ.

Bùm bùm!

Gần như trong nháy mắt, một đòn công kích mang theo vĩ lực ăn mòn quét sạch toàn bộ không gian xung quanh, màn sương mù xám xịt lập tức bao trùm lấy nữ tử kia.

“Đồng hương gặp gỡ đồng hương, lại đâm một nhát ở sau lưng, ngươi được lắm đấy.”

Phù Sơ Ảnh không nhúc nhích, biểu lộ có chút ai oán.

Cơ thể mềm mại lại bị ăn mòn hầu như không còn một lần nữa, lập tức biến thành bộ hài cốt lốm đốm, bị chôn vùi thành tro rải rác ra xung quanh.

Nhưng mà trong nháy mắt, một thân thể giống y như đúc hiện lên một lần nữa, nàng ta nhìn chằm chằm vào toà cốt tháp địa ngục, tức giận nói: “Đừng uổng phí sức lực, ta đây chỉ là hoá thân, dù có giết một vạn lần không đủ, chân thân vốn dĩ đang ở thành Nguyên Thủy Thánh.”

Sau khi nói xong, nàng đi từng bước nhẹ nhàng về phía nam tử áo trắng thánh khiết.

Miêu Khả Ái không khỏi nhìn chằm chằm vào đôi chân dài đang được bọc trong đôi vớ màu đen của đối phương.

“Ngươi là ai?” Nàng cảnh giác.

Phù Sơ Ảnh ngạo nghễ nắm chặt cô gái dễ thương này, cười tủm tỉm nói: “Vong ân phụ nghĩa mà, ngươi cướp đợt bảo vật rồi thôn phệ của ta, lại còn hỏi ta là ai sao?”

Miêu Khả Ái nhớ lại thiên kiêu cái thế của một phương vũ trụ khác đã từng thua dưới tay của tiểu phôi đản.

Đồng phiến của nàng ta vốn dành cho đại phôi đản, nhưng bởi vì đại

phôi đản không muốn, meo meo đành tự mình luyện hóa.

“Tại sao ngươi dám mặc quần áo giống meo meo, đúng là không biết xấu hổ!”

Miêu Khả Ái chỉ chỉ vào vớ đen của nàng, lầu bầu một tiếng.

“Ngậm miệng.”

Từ Bắc Vọng trừng mắt liếc nhìn mèo ngốc, trách không được đối phương lại đuổi đến tận đây, hóa ra là lần theo khí tức của đồng phiến.

Từ Bắc Vọng tiếp tục nhìn kỹ đối phương, biểu cảm không có chút bất kỳ rung động nào, chỉ bình tĩnh nói: “Ai là đồng hương của ngươi?”

Phù Sơ Ảnh đối diện hai con ngươi sáng chói của hắn, mím môi rồi khẽ nói: “Ngươi căn bản không thể làm giả linh hồn và khí tức của chính mình, cho nên đừng giả bộ nữa, chúng ta đều đến từ tinh cầu xanh thẳm.”

Từ Bắc Vọng mỉm cười: “Cô nương đây bị động kinh à?”

Nụ cười của Phù Sơ Ảnh dần dần tan biến, nàng ta bắt đầu dạo bước trên không trong, khó hiểu nói: “Ngươi rốt cuộc có cái gì khó nói? Tại sao lại không dám nhận mặt với ta? Dù sao đi nữa, chuyện này cũng không có chút xíu tổn hại nào đối với ngươi.”

Từ Bắc Vọng từ chối cho ý kiến, nhưng trong lònglại thầm nghĩ, chẳng lẽ nhận mặt với ngươi sẽ mang lại lợi ích gì sao?

Hắn đang liên lụy đến quá nhiều người, nếu không cần bại lộ thì nhất định sẽ không bại lộ, huống chi hắn cũng không muốn có chút liên quan nào đến người đồng hương này.

“Ngươi ắt hẳn đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết xuyên việt, cho nên cứ coi như là hai người xuyên việt gặp nhau đi. Ngươi cứ cố gắng thân phận như vậy, chẳng lẽ đang muốn duy trì địa vị siêu nhiên độc nhất vô nhị của mình sao?”

“Chúng ta là người của vũ trụ chư thiên vạn giới, luân hồi trùng sinh, cắt đứt tuế nguyệt, trường sinh bất diệt, chuyện quái quỷ nào lại không thể phát sinh chứ? Chỉ mỗi việc xuyên sách thì có gì ly kỳ đâu?”

“Chúng ta nên ôn chuyện với nhau, sau đó tìm cách trở về trái đất. Ta và ngươi có thể xem xét sự phát triển của nền khoa học kỹ thuật ở đó, thuận tay giải quyết luôn vấn đề nóng lên toàn cầu, mang đến một môi trường sống hoàn mỹ đến cho nhân loại, ngay cả hiện tượng động đất sụp hầm, núi lửa phun trào cũng sẽ không xảy ra nữa….”

Nữ tử mặc váy liền thân khẽ nhướng mắt hạnh, thao thao bất tuyệt.

Nàng ta đang nói cái gì thế… Miêu Khả Ái không khỏi ngẩn người.

“Đủ rồi!”

Từ Bắc Vọng ngắt lời Phù Sơ Ảnh, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn nàng ta: “Đi thẳng vào vấn đề, đừng tiếp tục nhiều lời.”

Hắn tuyệt đối không tin đối phương đến đây chỉ để ôn chuyện đơn thuần.

Trái Đất trong lòng hắn, cũng chỉ là một chút tình nghĩa cố hương mà thôi. Dù sao đi nữa, nơi đó vốn là một ngôi sao hạ đẳng kém cỏi, ngay cả linh khí khôi phục cũng chưa từng xuất hiện.

Bọn họ đều là những thiên kiêu cái thế sát phạt trong vũ trụ, mong muốn đạt đến toà vương toạ vô thượng giữa biển rộng sao trời.

“Đúng là phong phạm của tổng giám đốc bá đạo nha, à không, thiếu gia đại hào môn mới đúng…”

Phù Sơ Ảnh cười như không cười, chăm chú đánh giá áo bào trắng cấm kị khét tiếng trong vũ trụ chư thiên.

Dung mạo vô cùng tuấn mỹ, phong thái siêu phàm thoát tục, mái tóc vàng óng tràn ngập tia nắng, toàn thân bao phủ trong ánh sao hỗn độn, khí chất tôn quý thánh khiết.

Nếu nhân vật này trở về địa cầu, hắn ta nhất định sẽ làm điên đảo hàng vạn thiếu nữ, khiến cho tất cả các thần tượng hay minh tinh đều mất việc.

Chương 688: Liên hợp tung hoành

“Chúng ta là đồng hương, mối quan hệ giữa chúng ta đương nhiên sẽ rất thân thiết, vậy tại sao lại không hợp tác với nhau?”

Phù Sơ Ảnh thu hồi ánh mắt kiều mị, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Hợp tác?”

Từ Bắc Vọng tỏ ra thờ ơ, biểu cảm cũng không mấy quan tâm.

“Thành Nguyên Thủy Thánh sắp có cơ duyên du hành xuyên không gian, tiến đến kỷ nguyên thứ ba.”

Phù Sơ Ảnh nói gằn từng chữ một, nhìn chằm chằm vào những biến hóa của gương mặt tuấn mỹ.

Trong một khoảng khắc, thần sắc hờ hững lập tức trở nên ngưng trọng.

Hắn ta đã động tâm!

“Đó là kỷ nguyên thứ ba bí ẩn nhất chưa từng được ghi nhận trong lịch sử vũ trụ, nói cách khác, chúng ta có thể tiến về quá khứ để thay đổi tương lai.”

Đôi mắt Phù Sơ Ảnh đột nhiên bùng cháy một ngọn lửa dã tâm càng ngày càng lớn.

Cái gọi là cơ thể phàm trần có thể sánh vai với thần minh!

Hiện tại, nàng chính là sự tồn tại siêu việt hơn cả thần minh, đương nhiên nhiên sẽ muốn truy cầu con đường trường sinh càng vĩ đại hơn nữa, khám phá những bí mật của kỷ nguyên thứ ba, đồng thời thu hoạch được nhiều cơ duyên khó có thể tưởng tượng được.

Từ Bắc Vọng tỏ ra ung dung như cũ, nhưng nội tâm lại đang đắm chìm trong suy tư.

Kỷ nguyên thứ ba, cũng chính là thời đại Thủy Khư, mẹ ruột của hắn đang bị vây khốn ở đó.

Thành Nguyên Thủy Thánh có con đường tiến về quá khứ, chẳng lẽ Cấm Khu Sinh Mệnh sẽ nằm ở ven đường sao?

“Ba ngai vàng sừng sững trên đỉnh thành tạm thời vẫn chưa thay đổi, ta suy đoán bên này vẫn đang chờ đợi thiên kiêu đương thời của vũ trụ các ngươi.”

“Sau khi hai phe vũ trụ cùng hội tụ, cuộc tranh đấu mới chính thức bắt đầu.”

Phù Sơ Ảnh không hề giấu diếm, trực tiếp nói thẳng tình hình thực tế.

Miêu Khả Ái càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, nàng không dám làm phiền đến tiểu phôi đản, chỉ có thể đứng ở phía xa xa để đếm sao giết thời gian.

“Chỉ có ba vị trí thôi sao?” Từ Bắc Vọng có chút kinh ngạc.

Thành Nguyên Thủy Thánh chính là vùng không gian bên trong Tinh Không Bỉ Ngạn, nhưng hiện giờ vẫn còn chưa khai mở tại một phương vũ trụ của bọn hắn, cần phải chờ thêm ba mươi năm nữa.

“Không sai.”

Phù Sơ Ảnh nói bằng ngữ điệu nghiêm túc: “Chỉ ba người duy nhất có thể tiến về kỷ nguyên thứ ba, mà những tân tú đang chiếm lĩnh ba vị trí này lại có thực lực nghiền ép thời đại này trong giới Khởi Nguyên.”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, lạnh lùng nói: “Ngươi trực tiếp nói rõ mình đang có cấp độ gì, xếp hạng nào trong giới Khởi Nguyên.”

Phù Sơ Ảnh do dự một chút, vẫn là nói sự thật: “Từ thứ bảy và thứ mười, không cao hơn mà cũng không thấp hơn.”

Từ Bắc Vọng không biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng nội tâm lại vô cùng trịnh trọng mà đối đãi đối phương.

Đôi bên từng giao thủ với nhau, hắn cũng phải dựa vào Vương hoa Bỉ Ngạn thì mới miễn cưỡng thắng được nửa chiêu, bản thân cũng thụ thương nghiêm trọng.

Nếu đối phương là sinh linh bên trong chư thiên vạn vực, nhất định sẽ có đủ thực lực tranh đoạt vị trí đầu tiên, vậy mà nàng ta chỉ tầm hạng tám ở giới Khởi Nguyên.

“Đồng hương, ngươi cảm thấy mình có thể tranh thứ mấy?”

Ánh mắt Phù Sơ Ảnh nhìn chăm chú.

“Thứ tư thứ năm đi.” Từ Bắc Vọng tùy ý qua loa.

Thực lực hiện tại của hắn so với lúc trước cũng không chỉ cao hơn một ít, nếu như tung ra toàn bộ đòn sát thủ, hắn cũng không phải là không có khả năng xưng vương xưng bá ở thành Nguyên Thủy Thánh.

Huống hồ, hắn tin tưởng bản thân chính là kẻ thống trị thời đại kỷ nguyên này, thoả thích nghiền nát các thiên kiêu cùng thế hệ.

Phù Sơ Ảnh lặng im, cũng không biết có nên tin hay không.

“Cho nên, ngươi có nguyện ý liên thủ không?”

Ánh mắt của nàng loé lên một tia mong đợi.

Đoán chừng, không một ai trong giới Khởi Nguyên có thể suy đoán nàng sẽ liên minh cùng áo bào trắng cấm kị ở một phương vũ trụ khác.

Đây chính là ưu thế của thiên nhiên, khiến cho những kẻ khác trở tay không kịp, hai người sẽ tranh thủ đứng trên ngai vàng, du hành xuyên thời gian và quay trở về quá khứ.

“Vậy nếu giúp ngươi, ta nhận được lợi ích gì?” Từ Bắc Vọng nhìn nàng bằng ánh mắt có chút hăng hái.

Giúp ta?

Phù Sơ Ảnh sững sờ, đây không phải đôi bên cùng có lợi sao, nào có nỗ lực đơn phương chứ?

“Đừng giở trò bắt chẹt.”

Ánh mắt của nàng trở nên lạnh lùng, hảo cảm đồng hhương cũng giảm đi mấy lần.

Quả nhiên là nhân vật phản diện, nàng nhất định phải đề phòng hạng người này, không thể bị đánh lừa bởi vẻ ngoài hoàn mỹ của hắn.

Từ Bắc Vọng giả vờ suy tư, miễn cưỡng đồng ý nói: “Tại sao lại không làm chứ? Đến lúc đó, chúng ta lấy khí vận để phát thề, chung tay cùng tiến.”

“Đừng nói đến khí vận…”

Phù Sơ Ảnh cũng sẽ không lao vào cái bẫy một cách tuỳ tiện như vậy, nàng chỉ lạnh nhạt nói:“Chờ đến lsuc đó rồi nói.”

“Đi.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu.

Có ba vị trí.

Hắn, lão đại, lại thêm mèo ngốc, vừa vặn…

Không phải đồng hương là để bán đứng hay sao?

Ban đầu lợi dụng giá trị, sau đó lại để nàng ta tự sinh tự diệt.

“Đồng hương, ngươi cũng đừng cố gắng đào hố, ta cũng không phải người ăn chay.”

Phù Sơ Ảnh đối diện với ánh mắt sáng ngời, sắc mặt lạnh lùng.

“Hẹn gặp lại sau ba mươi năm.”

Từ Bắc Vọng nở nụ cười ấm áp ôn nhuận, sau đó đi đến bên cạnh mèo ngốc rồi kéo nàng rời đi.

Phù Sơ Ảnh có chút hâm mộ trong lòng, nàng chưa bao giờ thấy qua con mèo xinh đẹp lại đáng yêu như thế, nếu được vuốt ve lớp lông tơ của nó chắc chắn sẽ sung sướng mỹ diệu lắm đây.

Miêu Khả Ái đi được vài bước thì quay lại ngắm nhìn vớ đen, muốn xem xem có gì khác biệt.

“Mỹ thiếu nữ, ngươi thích không?”

Sóng mắt của Phù Sơ Ảnh lưu chuyển, nâng cặp đùi lên như muốn lột vớ chân ra.

“Hừ, ai mà thèm?”

Miêu Khả Ái ừ hử bằng giọng mũi, hất cằm khinh thường.

Bùm!

Từ Bắc Vọng đánh ra một chưởng, hóa thân của Phù Sơ Ảnh cũng không có bao nhiêu thực lực, liền bị hủy diệt thành bột mịn.

Đúng lúc này, hắn ta chuyển đổi Minh thể, mang theo mèo ngốc rời khỏi giới Khởi Nguyên.

Chương 689: Nương nương cứu ta (1)

Hai người tiến vào hành lang bên trong lỗ đen, sau đó quay trở lại táng thổ lượn lờ sương đen thì lập tức trông thấy thân ảnh váy tím quý phái đang đứng lẳng lặng ở phía xa xa, trông thật giống hòn vọng phu băng lãnh.

“Các ngươi đã đi đâu?” Đệ Ngũ Cẩm Sương chất vấn.

“Tản bộ một vòng giới Khởi Nguyên.” Miêu Khả Ái trả lời bằng ngữ điệu mơ hồ không rõ.

Vì e sợ đại phôi đản sẽ tức giận, nàng tiếp tục bổ sung một câu:“Meo meo đến đó để ma luyện bản thân, meo meo bây giờ mắng chửi người rất lợi hại đó nha, thậm chí còn có thể mắng chết một con yêu quái ba mắt.”

Giọng nói nhu thuận nhẹ nhàng đi kèm mới một chút tự hào kiêu ngạo.

“Ngươi rất thích vứt bỏ bản cung?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm Từ Bắc Vọng bằng đôi mắt tràn đầy lạnh giá.

“Nhất định sẽ không bao giờ như vậy nữa.”

Nhìn thấy lão đại cũng không tức giận như trong tưởng tượng, Từ Bắc Vọng liên tục cam đoan, sau đó cất bước đi về phía nàng rồi nắm lấy đôi tay ngọc ngà óng ánh.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhấc đôi chân ngọc ngà của mình lên rồi đạp một cước vào người chó săn, sau đó lạnh lùng đi về phía cung điện.

“Ủa?”

Từ Bắc Vọng tò mò nhìn kỹ mèo ngốc, tranh thủ thời gian vận dụng thủ đoạn truyền âm: “Tại sao ngươi không kể về nữ tử bên trong một phương vũ trụ kia?”

Dựa theo bản tính thích cáo trạng của mèo ngốc, nó chắc chắn sẽ không cất giữ bất kỳ bí mật nào.

“Ngươi cũng không phải không biết tính tình này của đại phôi đản, hơn nữa các ngươi cũng không làm ra điều gì kỳ quái, nếu ta nhắc đến thì sẽ khiến đại phôi đản nghi thần nghi quỷ.”

Miêu Khả Ái lầu bầu hai câu.

Từ Bắc Vọng vui mừng gật đầu: “Ngươi đã trưởng thành rồi.”

Mặc dù đã biến thành mèo trà xanh, nhưng cũng hiểu chuyện tốt xấu, lại còn biết cách quan tâm.

Miêu Khả Ái không khỏi đỏ mặt, ưỡn ngực lên rồi thẹn thùng nói: “Ngươi chỉ mới phát hiện meo meo đã trưởng thành sao?”

Từ Bắc Vọng bễ nghễ nhìn nàng ta, bắt đầu đánh giá đơn giản, phần trên đã có đường cong không nhỏ, tương đương với quả táo xanh.

“Ngươi nghĩ gì trong đầu cả ngày thế hả?”

Hắn tức giận quát lên.

“Nghĩ đến đồ ăn vặt nha.”

Miêu Khả Ái nhớ ra mình vẫn chưa kịp ăn gì trong khoảng thời gian qua, lập tức trở nên tham ăn.

Nàng khẩn trương phóng đến gò núi sương đen, đi đào bới đồ ăn vặt đã cất giấu trước đó.

Từ Bắc Vọng lắc đầu bất lược, nhanh chóng vượt qua không trung, nhanh chóng đi vào cung điện.

Bên lan can của cung điện, Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn về phương xa, đôi mắt xanh thẳm thâm thúy ẩn hiện tia sáng.

“Nương nương…”

Từ Bắc Vọng nhìn chằm chằm bờ mông đầy đặn như trăng tròn của nàng, hai quả đào chín mọng đến mức muốn căng rách váy.

Hắn lập tức đi qua, ôm lấy cơ thể nở nang mềm mại, sau đó vén mái tóc đen dài mượt ra sau tai, chuẩn bị làm một chút hoạt động mà không thể cho người khác biết.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở giới Khởi Nguyên?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm hắn, đôi môi đỏ mọng hé mở.

Đối diện với đôi má ngọc gần trong gang tấc, thần sắc Từ Bắc Vọng vẫn ung dung như cũ, khẽ cười nói: “Ti chức chỉ trợ giúp mèo ngốc ma luyện, sẵn tiện cướp đoạt cơ duyên ở khắp nơi.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn hắn một hồi lâu, sau đó mới lạnh lùng nói

ra: “Bản cung có thể cảm nhận được cơn bàng hoàng của ngươi.”

Từ Bắc Vọng có chút sững sờ, hắn không ngờ âm dương đạo thể lại có thể hòa hợp đến trình độ này.

“Ngươi còn muốn tiếp tục giấu diếm sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nâng bàn tay óng ánh, xoa xoa khuôn mặt của chó săn, sau đó nắm lấy cằm dưới của hắn, đôi mắt lộ ra một tia sắc lạnh: “Ở trong lòng ngươi, ngay cả bản cung cũng không có tư cách để biết sao?”

Từ Bắc Vọng im lặng một lát, thản nhiên nói: “Ti chức nhìn trộm chuyện tương lai một chút, liền biết bản thân sẽ bị trấn sát bởi một sinh linh được trời cao chiếu cố, thậm chí còn rơi vào kết cục hình thần câu diệt.”

Hai hàng lông mi của Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ run rẩy, ngữ điệu lạnh lùng cũng khàn khàn đi mấy phần: “Chính ngươi cũng tin sao?”

“Tin.”

Từ Bắc Vọng hơi trầm mặc, nhẹ giọng trả lời.

Đây đã là lần thứ hai mà hắn nhìn thấy cảnh tượng này, cộng với tương lai bị bắt làm tù binh của mèo ngốc.

Cho nên không thể không tin.

Đệ Ngũ Cẩm Sương hoàn toàn không còn gì để nói.

Mặc dù chó săn luôn cẩn thận từng li từng tí ở trước mặt nàng, nhưng nàng vẫn hiểu rất rõ bản tính vô cùng cao ngạo của tên tiện nhân này, hắn bẩm sinh đã ngông nghênh, thậm chí có một niềm tin không gì sánh bằng đã cắm rễ sâu trong linh hồn.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mờ mịt về tương lai.

Phát giác được tâm tình của lão đại chập chờn, Từ Bắc Vọng nắm vuốt các ngón tay ngọc của nàng, khẽ mỉm cười nói:

“Ti chức nhất định sẽ độc đoán vạn cổ, thay đổi càn khôn.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương có chút không yên, đôi mắt lấp lóe mấy lần liên tiếp, đột nhiên mở miệng nói: “Bản cung có một biện pháp.”

Nàng vừa dứt lời.

“Nương nương cứu ta!”

Từ Bắc Vọng hô lên câu này theo thói quen.

Hắn cũng không sợ chết, nhưng vì đã biết trước được tương lai, cho nên cũng có đủ thời gian để chuẩn bị thánh vật luân hồi, ngay cả khi phải chết thì cũng phải sử dụng một phương pháp khác để sinh tồn.

Hắn chỉ sợ để lại lão đại trơ trọi một mình, chỉ biết ôm ấp hài cốt của hắn rồi run rẩy khóc lóc, điều này mới là thứ khiến hắn thống khổ vạn lần. Hơn nữa, hắn cũng sợ hãi mèo ngốc biến thành sủng vật của người khác, chỉ có thể phụng bồi nữ tử đại khí vận kia.

Để tất cả những chuyện này không xảy ra, thì hắn nhất định phải bóp chết nữ tử đại khí vận này ngay từ ban đầu.

Chương 690: Nương nương cứu ta (2)

Cảm xúc bất an trong đáy mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương đã tiêu tán ít nhiều, nàng bình tĩnh nói: “Tu luyện Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, tham gia vào việc phá cách số mệnh, âm thầm cảm ứng mọi thứ.”

Nói xong, nàng lập tức biến thành ánh sáng màu tím, biến mất trong cung điện.

Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể?

Đôi mắt Từ Bắc Vọng lập lóe ánh sáng.

Cho đến bây giờ, hắn mới nhận ra mình đã từng nhìn thấy thông tin này trong điển tịch vũ trụ. Trong truyền thuyết có một cỗ đạo thể thần bí, tuy không có uy lực gì đặc biệt, nhưng lại có thể tiên đoán đại nạn, dò xét số mệnh xuyên suốt năm tháng,

Nói trắng ra, là có thể sớm cảm nhận được thời điểm có nguy hiểm xuất hiện.

Về phần nói trước được bao lâu, thì phải dựa vào trình độ của bản thân.

Kỳ thật, Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể cũng có chút tương tự toà thành Vị Lai, nhưng nó không được thể hiện qua hình ảnh chân thực, mà chỉ thông qua cảm ứng để tiến hành phòng bị.

Nếu cảnh tượng kia thực sự sẽ xảy ra trong tương lai, hắn có lẽ sẽ tìm ra thân phận của nữ tử đại khí vận trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng.

…..

….

Thế giới băng tuyết hư vô.

Hoàng Vũ tỏ ra tức giận, Hoàng Như Thị đang tung xoã mái tóc đen cũng bày ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Một lão tổ tông trong Thất Quan Vương ngẫu nhiên có được Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, mà muốn đạt được nó thì chỉ có một con đường tắt duy nhất.

Chém vỡ thân thể, chôn vùi khí tức, cướp đoạt bản nguyên.

“Ngươi biết mình đang nói cái gì không? Hắn là trưởng bối của ta, đồng thời cũng là một trong những vô thượng giả còn sót lại của Thất Quan Vương!”

Hoàng Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không thay đổi của Hoàng Cẩm Sương.

Bà chưa hề nghĩ tới tôn nữ lại có thể đưa ra một yêu cầu vô lý như vậy.

Chỉ vì Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, nàng ta lại có thể gân gà này sao?

“Vì hắn, ta nguyện ý làm hết thảy.”

Ngữ điệu của Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cùng thanh lãnh, lời nói không có chút nhượng bộ nào.

Hai mẹ con Hoàng Vũ tất nhiên biết “hắn” chính là chỉ Từ Bắc Vọng.

Cũng chính vì nam nhân này, Cẩm Sương mới mất đi lý trí, trở nên lãnh huyết vô tình như vậy.

“Không thể nào.”

Thái độ của Hoàng Vũ kiên quyết, quần áo sặc sỡ tung bay, phẫn nộ cuồn cuộn.

Hoàng Như Thị cũng khó chấp nhận, ngay cả bà cũng không thể chắc

chắn tương lai của mình sẽ tiến vào cảnh giới vô thượng.

Sự hủy diệt của một tồn tại vô thượng đâu chỉ là đại nạn thiên băng đất nứt, các nàng sao có thể đối mặt với các tộc nhân còn lại của Thất Quan Vương?

Đệ Ngũ Cẩm Sương trầm mặc nửa ngày, hờ hững nhìn thẳng các nàng: "Đối với ta, ý nghĩa của thần tộc Thất Quan Vương còn kém xa Từ Bắc Vọng, mẹ và tổ mẫu cũng đừng trách ta."

"Ta chắc chắn phải có được Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, nếu không ta sẽ bóc tách huyết mạch, từ nay về sau sẽ trở thành người qua đường."

Nàng dùng một lời đe dọa có chút ngây thơ, chỉ những nhân vật như tổ mẫu mới biết được chủ nhân của vận mệnh đại tế ở chỗ nào.

Hai người Hoàng Vũ như bị sét đánh, thần sắc trở nên hết sức khó coi, tức giận lại bi ai.

Các nàng hiểu tính cách của Hoàng Cẩm Sương, nàng chắc chắn sẽ không uy hiếp thông thường mà nhất định sẽ làm như vậy.

"Ngươi đúng là mối sỉ nhục của Thất Quan Vương!"

Ánh mắt Hoàng Vũ ngập tràn sự bén nhọn và lạnh lùng, gần như là điên cuồng rồi hô lên câu này.

"Đây là lần cuối mà ta sẽ bao dung cho ngươi, nhưng phải nhớ cho kỹ, ngươi nợ một ân tình của Thần tộc!"

Thanh âm ầm ầm vang vọng, bức tranh chưa trọn vẹn nghiền nát bầu trời, khí tức ngang ngược trút xuống, lao vào sâu trong vũ trụ.

Đệ Ngũ Cẩm Sương không nói một lời, bĩnh tĩnh quay trở về Vô Tẫn Táng Thổ.

…

…

Trong cung điện, Từ Bắc Vọng như pho tượng không nhúc nhích, cảm xúc trong mắt cực kỳ phức tạp.

hắn cũng không thể ngờ lão đại sẽ dùng loại phương thức tàn độc này.

“Thất thần cái gì, lập tức triệu tập mấy lão cổ đổng Thái Sơ chỗ ngươi đi.”

“Chắc chắn đối phương đã cảm nhận được đại nạn vận mệnh, cho nên đã chạy trốn, nếu chậm trễ một chút thì sẽ bỏ lỡ thời cơ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nhìn chằm chằm chó săn, nàng hi vọng tổ mẫu có thể ngăn cản đối phương, tranh thủ thời gian.

“Ai…” Hoàng Như Thị muốn nói lại thôi, ánh mắt ảm đạm, vẫn là quay người rời đi.

Nhìn qua bóng lưng của bà, Từ Bắc Vọng biết bản thân mình và nhạc mẫu đã tồn tại một khúc mắc rất sâu.

Hắn cũng không có nhăn nhăn nhó nhó mà nhanh chóng lấy ra ngọc giản truyền tin của Nhật Bậc Lạc.

Sát phạt quả quyết, lãnh huyết vô tình, nhu tình chỉ trao cho một người, là hắn.

Nương nương cũng vậy.

…..

….

Trong cung điện.

Đệ Ngũ Cẩm Sương tựa ở trên vách suối nước nóng, khí nóng mờ mịt lượn lờ gương mặt tinh xảo tuyệt diễm.

Biểu tình của nàng không chút thay đổi, cảm xúc vẫn luôn được che giấu rất tốt, khả năng tự chủ đạt đến mức phi thường.

Từ Bắc Vọng trầm mặc không nói gì.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đưa tay nhấc cằm chó săn, kéo dài thanh âm, chậm rãi hỏi hắn: “Ngươi cũng cảm thấy bản cung là kẻ vong ân bội nghĩa sao?”

“Làm sao có thể?” Từ Bắc Vọng lắc đầu, lau đi nước trên đôi môi kiều diễm ướt át đỏ hồng của nàng.

Bất kể như thế nào, nương nương làm ra những điều này cũng là vì hắn, nhưng cũng bởi vì vậy mà mối quan hệ giữa nàng và mẹ con Hoàng Vũ sinh ra khoảng cách, khiến hắn cảm thấy vô cùng áy náy.

“Thành lũy thường được công phá từ bên trong, ta chưa bao giờ tin rằng Thất Quan Vương sẽ sụp đổ triệt để đến như vậy.”

Thanh âm lạnh lùng cực điểm vang lên, giống như là băng sương lạnh lẽo của trời đông tháng chạp.

Từ Bắc Vọng đột nhiên nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt lấp lóe tia sáng, giống như đang chìm trong suy tư.

Chương 691: Trời xui đất khiến, Thất Quan Vương bại hoại (1)

“Ý ngươi là?”

“Không sai.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ úp mở môi son, không nhanh không chậm nói: “Chính vì giữa bản cung không có tình cảm sâu đậm với Thất Quan Vương, cho nên có thể nhìn nhận thảm họa diệt tộc một cách lý trí.”

“Thần tộc số một trong chư thiên, thậm chí còn vinh danh khắp vũ trụ vì những công lao trong kỷ nguyên trường hà, lại có thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy sao? Nhưng dù vậy, tại sao bọn họ lại không chết?”

“Ngoại trừ Hoàng Vũ và Hoàng Như Thị, bản cung không tin bất cứ một người nào trong tộc.”

“Các vô thượng giả sống sót cho đến nay, đều là những người có nhiều hiềm nghi.”

Nàng hiếm khi nói nhiều như vậy, cho dù không giải thích cùng Hoàng Như Thị, nhưng không có nghĩa nàng tự nhận mình đang phát điên.

Từ Bắc Vọng nhắm mắt, chăm chú ngẫm nghĩ kỹ lời nói này.

Lời suy đoán của nương nương vô cùng có khả năng!

Phải biết rằng, Thất Quan Vương ở trong kỷ nguyên này không phải là mặt trời lặn ở phía Tây, mà vẫn đang ở trong thời kỳ cường thịnh.

Một Thần tộc huy hoàng cường thế, nhưng lại ầm ầm sụp đổ trong

vòng một đêm, chín phần là do trận công kích liên hợp của các Thần tộc khác, nhưng nguyên nhân mấu chốt nhất liệu có phải là do tộc nhân Hoàng Thị bán đứng Thần tộc?

Mặc dù tổ tiên luôn răn dạy mỗi tộc nhân phải đề cao lợi ích Thần tộc lên đầu tiên, nhưng một khi điều đó có liên quan đến lợi ích cá nhân, thì xung đột sẽ được hình thành ngay lập tức.

“Ngươi cảm thấy là hắn phải không?” Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng nhíu mày.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lau sữa tiên trên xương quai xanh, thản nhiên nói: “Chờ tin tức của quái vật thị lão Thái Sơ thì sẽ biết.”

Từ Bắc Vọng gật đầu, ôn nhu vuốt ve làn da óng ánh của lão đại, lâm vào trầm tư.

Tại sao lại muốn hủy diệt Thất Quan Vương?

Đến tột cùng là có liên quan đến bí ẩn gì?

Vừa phi thăng lên chư thiên, hắn cũng là một trong số những sinh linh bình thường luôn cho rằng Thất Quan Vương là cây to đón gió, thực lực của bọn họ cường thịnh đến mức có thể phá vỡ được thế cân bằng vi diệu giữa các Thần tộc, cho nên mới bị tấn công hội đồng.

Nhưng đến khi trở thành người đứng đầu danh sách Nhật Bất Lạc, hắn mới nhận ra ý nghĩ này vô cùng nông cạn.

Các Thần tộc Hoàng Kim sẽ không bí quá hóa liều mà tùy tiện gây nên chiến tranh.

Trừ khi bọn họ sẽ đạt được một lợi ích cực lớn.

Nhưng thứ đó là cái gì thì không ai biết được, ngay cả nương nương cũng mù mịt.

Bầu không khí tại suối nước nóng hoàn toàn yên tĩnh.

Từ Bắc Vọng cũng không giải thích với Hoàng Như Thị.

Bởi vì không cần biết người kia có phản bội Thất Quan Vương hay không, hắn nhất định phải lấy được Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể.

Đúng vậy, chí ít thì thứ này có thể giảm bớt rất nhiều gánh nặng trong lòng hắn.

Dựa vào trái tim lãnh huyết của hắn, cũng không có lý do gì phải thay đổi giữa chừng.

Bùm!

Chiếc nhẫn trữ vật lấp lóe ánh hào quang.

Từ Bắc Vọng mở ra, bốn chữ mãnh liệt hiện lên.

[Lập được đại công!]

“Hoàng Huyền Cơ.” Đệ Ngũ Cẩm Sương lạnh lùng nói.

Từ Bắc Vọng đáp lại bằng ba chữ này, một lúc lâu sau đó, ngọc giản mới lấp loé ánh sáng một lần nưa.

Một khắc sau, hai chữ không lạnh không nhạt xuất hiện.

“Ta biết.”

Từ Bắc Vọng phát giác được có điều gì đó bất thường, trong tình huống này, các lão quái vật Nhật Bất Lạc chắc hẳn sẽ mừng rỡ như điên, lập tức kêu gào muốn tru sát dư nghiệt Thất Quan Vương.

Bởi vì một điểm quái lạ này, đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương loé lên một tia sáng lạnh lùng.

Ngoại trừ tổ mẫu, nàng không hề tín nhiệm bất cứ một vô thượng giả nào trong Thất Quan Vương nào, cho nên tùy ý suy đoán về Hoàng Huyền Cơ, không ngờ điều này đã hoàn toàn linh nghiệm.

“Tổ mẫu gặp nguy hiểm.”

Thần sắc Từ Bắc Vọng trở nên nghiêm trọng, đồng thời có chút bất an không thể giải thích được

“Yên tâm, bà nhất định sẽ không đi tìm Hoàng Huyền Cơ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bình tĩnh như cũ, ngữ điệu thanh lãnh biểu lộ vẻ chắc chắn.

Tổ mẫu vẫn luôn tôn trọng các bậc chí thượng trong Thất Quan Phương từ đầu đến cuối, thậm chí còn chứng kiến quá trình từ từ quật khởi và nhanh chóng ngã xuống của Thất Quan Phương, tình cảm của bà đối với Thần tộc vô cùng thâm hậu, vượt xa so với tôn nữ.

Đổi lại là mẹ ruột Hoàng Như Thị, bà ấy có lẽ đã đi tìm Hoàng Huyền Cơ.

Nhưng tổ mẫu tuyệt đối sẽ không lộ mặt, càng không có khả năng sẽ hạ sát thủ với Hoàng Huyền Cơ.

“Tiện nhân, ta đành phải nhờ ngươi đi thuyết phục được các lão quái vật Thái Sơ.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương khẽ nhưỡng máy, đôi chân ngọc trong trắng hồng hào của nàng giẫm lên lồng ngực của Từ Bắc Vọng mấy lần, sau đó đạp hắn bay ra ngoài.

…

…

Một sao chổi mang theo cái đuôi sáng lấp lánh bay nhanh ở ngoài vũ trụ, bay ngang qua không gian vạn dặm đáp xuống Xích Ô cổ tinh.

Thân ảnh thánh khiết có mái tóc vàng phấp phới, toàn thân bao phủ bởi sương mù hỗn độn đang đi về phía toà thành Vân Đỉnh trong Nhật Bất Lạc, trung tâm quyền lực của Thái Sơn thị.

Rất nhiều hóa thạch sống sừng sững trên không trung, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tên điên Thái Sơn.

Tên chó chết này!

Ngươi có việc gấp mới vội vàng lao đến đất tổ.

Nhật Bất Lạc có việc gấp, làm sao cũng sẽ không thể tìm được nhà ngươi.

Cả ngày chỉ biết tận hưởng khoái lạc với dư nghiệt Thất Quan Vương, đúng thật là nghiệp chướng!

Chương 692: Nắm giữ Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, chỉ có quá khứ mới có thể thống trị tương lai (1)

“Hành tung của vô thượng giả vốn dĩ cực kỳ bất định, khó mà tru sát triệt để, các vị cũng không cần lãng phí sức lực.”

Trong tòa thành xen lẫn quy tắc Hồng Mông, một lão đầu tóc vàng cấp bậc tổ tông chiếu rọi chân thân, âm luân đại đạo phiêu đãng trong không trung.

“Hắn từng lập công vì Nhật Bất Lạc của chúng ta sao?”

Thân ảnh thánh khiết đột nhiên đặt câu hỏi.

Lão tổ tông biến sắc, cái tên điên lục thân không nhận này, tại sao hắn lại nhận ra được bí ẩn này.

Không sai, bọn hắn từng trao đổi lợi ích với Hoàng Tuyền Cơ, Nhật Bất Lạc có thể thuận lợi hủy diệt Thất Quan Vương, người này cũng coi như có chút công tích.

Hiện tại, tên điên Thái Sơ đang gian díu cùng Hoàng Cẩm Sương, bọn họ tất nhiên phải nói năng thận trọng với hắn.

“Ta có thể liên hệ với Hoàng Vũ, dựa vào huyết mạch cảm ứng của Thất Quan Phương, Hoàng Huyền Cơ nhất định không có chỗ dung thân.”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, bình tĩnh đối diện với ánh mắt thâm thúy của lão tổ tông.

“Nhân cơ hội tốt này trấn sát Hoàng Vũ, bà ta mới thực sự là dư nghiệt Thất Quan Phương. Một khi Hoàng Vũ bỏ mạng, Bắc Vọng chính là có nhiều công lao nhất.”

Lão tổ tông cười nhạt nói, bất ngờ bác bỏ đề nghị của hắn.

Nhà ngươi muốn làm gì thì làm, nhưng cũng phải có ranh giới cuối cùng. Đối phương là vô thượng giả, một tên tiểu bối như ngươi có thể kêu đánh kêu giết dễ dàng như vậy sao?

“Bắc Vọng, đến tột cùng là vì cái gì?”

Tại nơi sâu thẳm trong tòa thành, tiếng nói của lão tổ tông lại vang lên.

Chung quy vẫn là hạt giống số một Nhật Bất Lạc, bọn họ không muốn khiến hắn khó xử, dù sao vẫn còn phải dựa vào hắn trong cuộc tranh đấu Tinh không Bỉ Ngạn.

“Ta cần Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể.” Từ Bắc Vọng trầm giọng nói.

Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể?

Rất nhiều lão tổ tông kinh ngạc, hiển nhiên là đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nếu so sánh với Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể độc nhất vô nhị trong vũ trụ, thì Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể chỉ là một cọng gân gà.

Từ Bắc Vọng lười phí miệng lưỡi, thẳng thắn nói: “Ta sẽ trao đổi một tin tức có thể thay đổi lịch sử vũ trụ vị.”

Thay đổi lịch sử vũ trụ?

Lão tổ tông có chút hãi hùng, câu nói này mười phần bùng nổ, khiến cho mọi người đều nín thở yên lặng nghe.

“Nhiều nhất ba nghìn năm nữa, vũ trụ sẽ nghênh đón kỷ nguyên trường hà.”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, thanh âm ầm ầm vang vọng khắp tòa thành, toàn bộ mười lão tổ tông đều hiện thân, năng lượng hỗn độn trong không trung đều bị chôn vùi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động, câu nói này đã hoàn toàn nằm ngoài tầm hiểu biết của bọn họ.

“Hoang đường! Kỷ nguyên trường hà trước đó vừa mới trôi qua hơn một ngàn năm, không thể nào lại tiếp tục đến nhanh như vậy.”

Phản ứng của các lão tổ tông cũng tương tự như hai mẹ con Hoàng Vũ, bởi vì đây quả thực là một tin tức hoàn toàn phá vỡ trật tự đại đạo!

“Tiểu bối, chớ nói bậy!”

Một hóa thạch sống tóc vàng trầm giọng gào thét, không thể kiểm soát cảm xúc

Thảo nào ông ta lại run rẩy kinh sợ đến như vậy, kỷ nguyên trường hà chính là điều duy nhất trên vũ trụ có thể uy hiếp tính mạng của chính, mỗi một lần độ kiếp lại càng gian nan hơn.

Vô số vô thượng giả ở Thái Sơn thị đều lấy phương thức bi ai này để cáo biệt nhân thế.

….

….

Tại Cửu Trọng Thiên có rất nhiều hòn đảo trôi nổi, trong đó một điện tế thần nguy nga sừng sững uy nghiêm.

Nam tử áo trắng thánh khiết nắm chặt la bàn bằng một tay, cơ thể dường như đang khoác tấm trường bào ngưng tụ tế tự từ những vết tích vận mệnh phức tạp.

Hắn đã dùng bí mật quan trọng về thời điểm xuất hiện của kỷ nguyên trường hà để làm điều kiện trao đổi, cuối cùng cũng thuyết phục được lão ngoan cố của Thất Quan Vương.

Ngay sau đó, mấy vị vô thượng giả đã được phái đến để vây bắt Hoàng Huyền Cơ. Người này sớm đã cảm ứng vận mệnh, cho nên đã điên cuồng chạy trốn đến vùng đất cấm kị.

Đáng tiếc, Hoàng Vũ vẫn luôn có thể khoá chặt được vị trí của ông ta thông qua cảm ứng huyết mạch Thần tộc.

Không có gì bất sau, sau bảy ngày bảy đêm ác chiến, các quy tắc của vũ trụ bị đánh nát thành hư vô, Hoàng Huyền Cơ cuối cùng cũng đón nhận cái chết đẫm máu, đạo hạnh hàng tỷ năm cũng tan thành mây khói.

Kẻ vô sỉ từng phản bội Thất Quan Vương vì lợi ích cá nhân, cũng phải trả một cái giá không thể cứu vãn.

Bùm bùm!

Bầu trời đầy sao đột nhiên nổi lên gợn sóng thần bí huyền diệu, thiên địa tiến hóa và nứt tách thành từng cụm năng lượng hỗn độn, thậm chí còn có ánh sáng trùng điệp chồng chất thành từng bóng người.

Mái tóc vàng rối tung của Từ Bắc Vọng cũng bắt đầu gánh chịu mệnh số mờ mịt của hư vô, cả người giống như một vị thần sáng thế vượt qua tương lai.

Hàng trăm triệu dị tượng và điềm lành theo nhau mà tới, như ánh trăng vĩnh hằng, như mặt trời nhô cao, như Vong Xuyên đoạ đày, như đôi mắt hoàng kim.

Một khi Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể được tu luyện đến cực hạn, mỗi suy nghĩ đều thông thấu và cộng minh với con sông vận mệnh dài

đằng đẵng.

Không phải gánh chịu đạo lý nhân quả, càng sẽ không dẫn đến trừng phạt từ thiên đạo.

Nhưng để nói rằng loại thể chất cực kỳ nghịch thiên, thì cũng không hẳn vậy.

So với Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể rèn đúc từ toàn bộ sao trời trong vũ trụ thì chênh lệch quá xa, thậm chí còn lâu mới sánh bằng m Dương Đạo Thể.

Từ Bắc Vọng tu luyện nó, cũng chỉ để ứng phó với nữ tử đại khí vận trong tương lai.

Bản thân sở hữu đạo tâm vô địch, hắn tin chắc rằng bản thân có thể độc đoán vạn cổ, nhưng không có nghĩa không cần chuẩn bị điều gì.

Đây không phải là cao ngạo, mà là ngu xuẩn!

Đại đạo không thể tính theo năm tháng, thoáng cái sẽ là năm năm.

Chương 693: Nắm giữ Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, chỉ có quá khứ mới có thể thống trị tương lai (2)

Trong lúc đó, Thất Quan Vương lại bắt đầu call đoạt mệnh liên hoàn, ngọc giản ngày nào lấp loé ánh sáng rực rỡ, ai nấy đều khẩn trương truy tìm cặn kẽ về tình huống đại nạn kỷ nguyên.

Mấy lão tổ tông này vẫn bán tính bán nghi, quy luật vận chuyển đã tồn tại từ thuở khai thiên lập địa đến nay, làm sao lại có thể phá vỡ trong kỷ nguyên thời đại này?

Nhưng bọn họ vẫn một mực tin tưởng, đơn giản là vì tên điên Thái Sơ chính là một điều kỳ diệu!

Từ một kẻ không có tiếng tăm gì cho đến người thống trị thời đại kỷ nguyên, một tay che trời giữa những người cùng thế hệ. Hắn đã tạo ra quá nhiều điều không thể, thậm chí còn lập nên những thành tích vô tiền khoáng hậu.

Mặc dù lời nói của hắn khó tin đến đâu, nhưng bọn họ vẫn phải thận trọng đối đãi.

Từ Bắc Vọng chưa đáp lại, bọn họ cũng cố gắng hết sức nhắc nhở hắn một lần.

Rốt cuộc vẫn còn phải dựa vào thân phận đứng đầu của Thất Quan Vương, hắn cũng không hy vọng Thần tộc bị tổn thất nặng nề trong kỷ nguyên trường hà.

"Ồ!"

Thanh vỡ vụn của áo bào tế tự giống như tiếng gầm thét của Thần thú, đại sảnh tan thành bột mịn, nam tử áo bào trắng bình tĩnh bước ra khỏi hòn đảo Cửu Trọng Thiên.

…..

…..

Vô Tẫn Táng Thổ.

Hoàng Vũ cùng Hoàng Như Thị đứng sừng sững ở bên trong bức tranh rách nát, ánh mắt cũng có vẻ câu nệ và xấu hổ khó có thể phát giác.

Trước đó, hai người đã hiểu lầm Tiểu Vọng, suýt chút nữa vì tên phản đồ Thất Quan Vương mà tạo ra vết rách không thể nào bù đắp với Tiểu Vọng.

"Không sao."

Từ Bắc Vọng mỉm cười, vốn dĩ cũng không để bụng chuyện này.

Hắn tôn trọng các nàng, chỉ bởi vì các nàng là người thân của nương nương, chỉ thế mà thôi.

"Tiểu phôi đản, meo meo đẹp không."

Sau năm năm không gặp mặt, mỹ thiếu nữ váy đỏ lộc cộc chạy đến, thậm chí còn đeo một chiếc dây truyền phổ thông trên chiếc cổ trắng nõn.

Con mèo trà xanh cũng không phải muốn khoe khoang dây chuyền, rõ ràng là đang phơi bày một khe rãnh như có như không.

Lúc trước chỉ là quả táo nhỏ, bây giờ đã trở thành quả táo lớn.

“Xấu xí.” Từ Bắc Vọng không thèm để ý nàng ta, lập tức đi vào cung điện trong táng thổ.

Mùi dưa hấu thơm ngọt bay khắp nơi.

“Tiểu phôi đản, ngươi không nhớ meo meo nữa sao?”

Miêu Khả Ái ủy khuất vô cùng, bộ dáng lã chã chực khóc.

Từ Bắc Vọng dừng bước, cau mày dò xét nàng.

Hắn nên làm thế nào để thay đổi được tính nết trà xanh của con mèo ngu ngốc này đây?

Kỳ thật cũng không trách được, Miêu Khả Ái rất ít khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, thậm chí còn bị lão đại bắt nạt cả ngày, điều duy nhất có thể học được cũng chỉ là giả bộ đáng thương.

Lâu dài về sau, nàng ta đã trở thành cao thủ trà xanh.

“Nhớ như thế nào?”

Nữ tử váy tím thướt tha bỗng nhiên xuất hiện, đôi mắt xanh biếc như biển sao lấp loé một tia sắc lạnh, nàng nhìn thẳng vào con mèo ngốc nghếch kia.

Miêu Khả Ái co đầu rụt cổ lại, lầu bầu nói: “Tiểu phôi đản nhớ meo meo, nhưng chắc chắn sẽ nhớ ngươi hơn.”

“Không phải còn có câu nói tâm tình như vậy sao? Ta và mèo của ta đều rất nhớ ngươi, ta không có mèo, cũng không có ngươi!”

Biểu cảm của Từ Bắc Vọng có chút quái dị.

Hỏng bét, con mèo trà xanh đang phát triển theo con đường hắc ám.

“Đi đến đây!”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hờ hững liếc nhìn chó săn, quay người đi vào cung điện. Từng tấc từng tấc váy dài tung bay giữa không trung, để lộ những đầu ngón chân phấn nộn mượt mà, sau đó là cặp đùi thẳng tắp mịn màng….

Đây có phải là ám hiệu không? Từ Bắc Vọng xuất hiện ở trong tẩm điện trong nháy mắt.

“Đúng rồi nương nương, chờ đến khi kết thúc cuộc tranh đấu Tinh

không Bỉ Ngạn, chúng ta lập tức tổ chức đám cưới đi.”

Hắn đột nhiên mở miệng nói ra.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đang xỏ chân vào trong tất, ngón tay đột nhiên cứng đờ, chiếc tất đen mắc kẹt ở mắt cá chân.

“Tại sao lại tâm huyết dâng trào như vậy?”

Đôi mi đầy phong tình vạn chủng khẽ khàng run rẩy, nhưng biểu cảm của nàng vẫn lạnh lùng thanh lãnh y hệt như trước đây.

“Ta muốn cưới ngươi, cũng muốn ngươi gả cho ta. Chúng ta thực hiện một chút nghi thức như vậy, thì sẽ có thể đường đường chính chính ở bên nhau, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Từ Bắc Vọng đi đến bên cạnh, giúp nàng kéo tất chân lên.

Sau khi tu luyện Mệnh Vận Hư Vô Thể Chất, hắn đột nhiên nảy sinh dự cảm mơ hồ, chính mình có thể tiến vào khoảng thời gian trước kỷ nguyên thứ ba trên con đường từ Tinh không Bỉ Ngạn đến Sinh Mệnh Cấm Khu.

Cũng chính là quay về quá khứ.

Đến lúc đó, hắn cũng không biết mình phải ở đó tu luyện xuyên suốt bao nhiêu năm.

Nói trắng ra, hắn thực sự quá tham luyến thân thể lão đại, chỉ muốn hòa hợp âm dương với nàng càng sớm càng tốt để có thể thỏa lòng mong ước ngàn đời của mình.

Đệ Ngũ Cẩm Sương đè nén ánh sáng lấp lánh nơi khoé mắt, sau đó chìm trong trầm mặc nửa ngày rồi mới điểm nhẹ chiếc cằm thanh tú của mình.

…

…

Bầu trời lấp lánh tạo nên một cảnh sắc vô cùng quỷ dị, bốn mùa xuân hạ thu đông lại có thể tồn tại cùng một lúc.

Mùa xuân — vạn vật sinh trưởng mạnh mẽ, mùa hè — ngọn gió quấn quanh lọn tóc, mùa thu — lá rụng chất thành từng đống, mùa đông — núi non bao phủ trong sương giá.

Tất cả những sinh linh có sinh mệnh đều đang dạt dào cảm xúc hài lòng, tựa như nơi này chính là thiên đường duy nhất từ thời vạn cổ đến nay.

Tại đây không có đạo vận hỗn độn, thậm chí cũng không có bất kỳ năng lượng vật chất, ngay cả những làn gió nhẹ nhàng cũng bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Một nữ tử trong bộ váy tuyết trắng đang đứng sừng sững giữa bầu trời, lẳng lặng ngắm nhìn hình bóng của nam tử tuấn mỹ tóc vàng áo trắng, tướng mạo của hai người có vẻ giống nhau như đúc.

Chương 694: Nắm giữ Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, chỉ có quá khứ mới có thể thống trị tương lai (3)

“Đừng nhìn nữa.”

Nữ tử có tên là dì Thanh đi tới đó với những bước chân nhẹ nhàng

Nữ tử váy trắng cụp mi, than thở nói: “Ta có lỗi với hắn.”

“Nếu không có ngài thì cũng sẽ không có hắn, hắn cũng chưa từng oán trách ngài.”

Dì Thanh nhẹ nhàng an ủi, hư ảnh trên bầu trời được tạo nên từ ký ức của nàng ta.

“Hắn đã phải trải qua rất nhiều đau khổ, mà ta chính là kẻ ác độc đã đoạt hết khí vận của hắn…” Nữ tử vẫn áy náy như cũ.

Những người mẹ trong thiên hạ này có lẽ đều như thế, chẳng bao giờ quan tâm đến những gì mình đã phải trả giá, mà chỉ buồn phiền vì đã không che chắn mưa gió cho con

Dì Thanh đột nhiên chau mày, tại sao nàng lại cảm thấy cuộc sống của Từ Bắc Vọng rất thoải mái dễ chịu.

Hắn ắt hẳn đã sống rất xuôi chèo mát mái, chưa từng chịu qua khổ đau, thì mới có thể tỏ ra bình thản ung dung không sợ hãi, phong thái khí độ bình tĩnh tự nhiên đến như vậy.

“Tám lão già kia đã tạo nên người con gái đại đạo trong kỷ nguyên trường hà sắp tới, nàng ta nhất định chính là đại nạn khó khăn nhất của hắn, nhưng ta lại không thể làm gì hơn.”

Nữ tử có dung mạo hoàn mỹ không tì vết, gương mặt tinh xảo đến mức rung động lòng người, nhưng mỗi khi nhắc đến con trai, thì khí chất lạnh lùng không ai bì nổi mới chuyển thành biểu cảm ôn nhu dịu dàng.

Dì Thanh cũng không nói thêm, những sứ đồ của kỷ nguyên thứ nhất đều đã bắt đầu chuẩn bị bố cục cho tương lai.

Lấy công lực suốt đời để tạo ra một kẻ thống trị tương lai, hy vọng có thể phá vỡ được con đường ngăn cách ở kỷ nguyên thứ ba.

So ra mà nói, con trai của chủ nhân không hề có một ưu thế nào, hắn cũng chưa từng được vận mệnh chiếu cố.

Dì Thanh than thở một tiếng: “Chỉ có quá khứ mới là chúa tể của tương lai, hắn nhất định sẽ bình an đi vào thời đại Thủy Khư, tái tạo trật tự vũ trụ.”

….

….

Bùm bùm!

Bầu trời đầy sao trong vũ trụ đang dần dần vỡ vụn, đặc biệt là khu vực gần cực bắc.

Hàng trăm triệu sinh linh đều nhìn thấy một vết nứt đáng sợ đang lan rộng theo hình xoắn ốc.

Ánh sao mênh mông dâng trào, năng lượng hỗn độn trở nên tinh thuần giống với thời điểm thuở Hồng Hoang, hào quang vĩnh cửu mở ra một cổ lộ thần bí khó tả.

Tám toà vương toạ ở trên đó đều đang phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, thậm chí còn phản chiếu khắp thiên địa, vô số ngôi sao cũng vì thế mà chấn động ầm ầm.

“Tinh Không Bỉ Ngạn mở ra rồi!”

Các lão quái vật ở trong vũ trụ sâu thẳm lập tức biến sắc.

Cơ duyên lớn nhất của cả thời đại đã lộ diện!

Hiện tại chính là kỷ nguyên của sự đột phá, bởi vì sự xuất hiện của một phương vũ trụ khác, những anh hùng hào kiệt từng làm chao đảo chư thiên vạn vực từ xưa đến nay đã lần lượt trùng sinh với hy vọng có được một tấm vé tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn.

Nhìn qua lịch sử vũ trụ, đây có lẽ chính là cuộc tranh đấu Tinh Không Bỉ Ngạn tàn khốc và thú vị nhất, vậy ai sẽ là người có thể trổ hết tài năng, ai sẽ là kẻ buộc phải nuốt hận vào bụng?

Đại diện của các Thần tộc Hoàng Kim và đạo thống đỉnh cấp, và cả những hóa thạch đã biến mất nghìn vạn năm cũng lần lượt lộ diện.

Trong nhân gian có câu nói mỗi khi mưa giông sắp giăng kín núi non: trước cơn giông tố luôn là một khoảng lặng chết chóc.

Không một thiên kiêu cái thế nào dám chủ động bước ra để phá vỡ sự cân bằng vi diệu này.

Đột nhiên.

Màn sương đen tối mênh mông quét qua, che lấp cả những lằn ranh trong vũ trụ, mọi sinh linh có mặt tại đó có thể nhìn thấy chính là một mảng ánh sáng mặt trời rộng lớn trong bóng đêm chập trùng.

Bạch y tuyệt thế, sáng chói nhân gian.

Áo bào trắng cấm kỵ, kẻ đã sáng lập nên vô số kỳ tích huyền toại, hạt giống số một của Nhật Bất Lạc, người được xưng tụng là thiên kiêu sở hữu thiên phú khó lường nhất của mọi thời đại.

Hắn đến rồi!

Nam tử áo trắng thánh khiết xuất hiện giữa tinh không, khuôn mặt anh tuấn lấp loé một nụ cười hời hợt, hắn bình tĩnh nói: “Xin lỗi, đường này không thông.”

Một lời nói nhấc lên hàng vạn gợn sóng!!

Đường này không thông?

Hắn muốn thống trị cả Tinh Không Bỉ Ngạn, nắm quyền quyết định toàn bộ tám vị trí này?

Phong thái không ai bì nổi đến nhường này, quả thực đã khiến chư thiên vạn vực rung động kịch liệt, vô số sinh linh nghẹn họng trân trối, gần như bất động.

Tất cả mọi người đều biết rằng áo bào trắng cấm kỵ hoàn toàn có thể chiếm được một trong tám vị trí.

Nhưng ngàn vạn không thể ngờ, hắn ta lại muốn độc chiếm tất cả, chắn ngang ở phía trước với bộ dáng cường thế vô song, không muốn cho những người trùng sinh kia bất kì cơ hội nào.

Trừ Nhật Bất Lạc ra, những người của các Thần tộc lập tức lạnh mặt, tên điên Thái Sơn đó quả thực là khí thế ngút trời!

“Hóa ra là như vậy, ỷ nhiều hiếp ít cũng được tính là hợp lệ.”

Luân âm đạo đạo ù ù vang lên, ba toà vương toạ màu xanh lơ lửng trên đỉnh tinh không, những người trùng sinh của Vô Miện Chi Vương đồng thời xuất hiện.

Oành

Từ Bắc Vọng lẳng lặng đứng đó, vẻ mặt bình thản không một gợn sóng, chỉ giơ một cánh tay ra.

Vô số những ngôi sao xuất hiện xung quanh bàn tay của hắn, từng Sinh Mệnh Cổ Tinh ù ù chuyển động, mỗi một tinh cầu ngập tràn năng lượng hỗn độn.

Càng đáng sợ hơn hơn nữa, Tinh Không Bỉ Ngạn dường như rất thân cận với Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, các tinh tú bên trong cổ lộ cũng bắt đầu ngưng tụ theo cùng một tiết tấu.

“Các người cảm thấy có thể giết chết ta sao?”

Nam tử áo trắng khẽ cười, ánh mắt hiện lên một tia khinh bỉ.

Kết giới tinh thể bao phủ lấy ba người trùng sinh, bóp nát ba toà vương toạ bằng phương thức ngang ngược bá đạo nhất, một luồng khí tức của thời tiền sử bao trùm tất cả rồi rơi xuống chỗ bọn họ.

Các sinh linh trong vũ trụ không khỏi sợ hãi, trơ mắt nhìn ánh sao sáng chói không ngừng bạo tạc về phía ba người trùng sinh, bọn họ nặng nề diễn hóa pháp bảo cường đại, nhưng tất cả đều tựa như trâu bò xuống biển, căn bản khó lòng ngăn cản sức công kích ánh sao vô tận.

Đại đạo bi ai, tất cả dị tượng đang dần sụp đổ, ba người trùng sinh của Vô Miện Chi Vương đã từng lưu danh sử sách đã bị nghiền nát như một con kiến hôi, thần hồn đều tiêu tán.

Chương 695: Hiện tại (1)

Huyết dịch lục lam nhuộm khắp bầu trời đầy sao, che lấp toàn bộ lằn ranh trong vũ trụ, từng khối máu thịt cứ thế trôi nổi rồi tan biến vào hư không.

Chư thiên không khỏi khiếp sợ, vô số sinh linh đều đang run rẩy, khó lòng tin được cảnh tượng trong tấm gương.

Ba vị trùng sinh của Đế thị, ai nấy đều là những nhân vật vĩ đại vang dội cổ kim, từng tạo nên rất nhiều truyền thuyết trong lịch sử vũ trụ.

Nhưng bây giờ, không một ai chịu nổi một kích của áo bào trắng cấm kỵ.

Bọn họ yếu như thế sao?

Sao yếu đến nhường này?!

Bọn họ vốn dĩ đã là Đạo Quân trong kiếp trước, cho dù đã hủy hoại bản thân để sống lại, chỉ mới tu luyện đến cảnh giới Thiên Đế, nhưng cũng đã quá đủ để rung chuyển đại năng Tranh Độ!

Tuy nhiên, bọn họ đang đối mặt với nam nhân kia, sự tồn tại một tay che trời của thời đại này!

Chư thiên tĩnh mịch giống như hầm mộ, những ánh sao xán lạn kia vẫn đang lan tràn từng ngóc ngách, nam tử áo trắng thánh khiết chậm rãi dạo bước trong tinh không.

“Tránh né cũng vô dụng, các ngươi đã cam tâm tình nguyện từ bỏ tu vi Đạo Quân chỉ để tranh giành cùng đám hậu bối, vậy thì sớm muộn gì cũng phải gặp ta.”

“Trốn chạy như một kẻ hèn nhát, hoặc là tự tay phá hủy rào cản, tóm lại cũng phải đưa ra một trong hai lựa chọn này.”

Từ Bắc Vọng bình tĩnh quan sát toàn bộ tinh vực vũ trụ, cất giọng với tư thái bất khả chiến bại.

Chư thiên im lặng phăng phắt, tất cả mọi người dường như đều vô cùng chấn động trước cái khí thế thẳng tiến không lùi của áo bào trắng cấm kỵ.

Đừng nói đến những phôi thai thiên đạo trong kỷ nguyên này, ngay

cả những cường giả trùng sinh tiếng tăm lẫy lừng một thời cũng không dám xuất đầu lộ diện.

Ba cỗ thi thể Vô Miện Chi Vương đã trực tiếp nhắc nhở với bọn họ rằng tiềm lực của tên điên Thái Sơ đã khủng bố đến mức độ nào.

Hắn chỉ vừa vận dụng Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, vậy mà đã có thể tiêu diệt ba vị kiêu hùng một cách nhẹ nhàng, đó chẳng qua chỉ là một phần nhỏ thực lực của hắn.

“Các ngươi tự nhận mình hèn nhát sao?”

Thanh âm rộng rãi vang lên, ánh sao quanh thân nam tử áo trắng cuộn trào rồi bốc lên.

Các tộc nhân thuộc Thần tộc Hoàng Kim bỗng cảm thấy cực kỳ nhục nhã, đám hóa thạch sống gần như không thể kiềm nén cảm xúc, sắc mặt tái xanh, khí tức đằng đằng sát khí.

“Hoặc là, cùng lên đi?”

Giọng nói lười biếng rơi xuống, nam tử tuấn mỹ dùng tay nâng một khối Sinh Mệnh Cổ Tinh, chân đạp lên Toà cốt tháp Địa Ngục ngưng tụ từ táng khí, mái tóc vàng óng lượn lờ năng lượng hỗn độn nhảy múa trên bầu trời đêm tối.

Oành!

Từng đạo thân ảnh mơ hồi lần lượt xuất hiện tại biên giới vũ trụ, bọn hắn đều là những kẻ thống trị trẻ tuổi kiêu ngạo, cứ như vậy đi về mọi hướng.

Hoãng!

Tuyệt Đại Thần Chủ!

Thiên Mệnh tôn giả!

Vạn cổ đạo nữ!

….

Mỗi một người trùng sinh từng để lại ấn tượng sâu đậm trong lịch sử vũ trụ đứng sừng sững với phong thái lạnh lùng vô song.

Hàng vạn vạn sao trời rung chuyển, sinh linh chấn động đến chết lặng, chỉ biết trơ mắt chiêm ngưỡng những nhân vật huyền thoại

trường tồn của vũ trụ.

Mỗi một trang sử mỏng manh, chính là cuộc đời hào hùng vĩ đại của bọn họ!

Nhưng hiện tại, bọn họ lại buông bỏ tư thái kiêu căng, liên thủ tấn công một người.

Bọn họ là truyền kỳ.

Vậy áo bào trắng cấm kỵ là gì?

Diễn Hóa Trường Khanh, Vô Thiên Yếm Vãn, Thần Đồ Mộng Chi của thời đại này cũng lần lượt lộ diện, ai nấy đều mang theo sắc mặt phức tạp mà nhìn chằm chằm nam tử áo trắng thánh khiết.

Thế cục Tinh Không Bỉ Ngạn đi đến bước đường này, bọn họ bắt buộc phải giải quyết mối uy hiếp lớn nhất đầu tiên, chính là tên điên Thái Sơn!

Gió lớn mênh mông, triều cường cuồn cuộc, từng nấc từng nấc tinh không sụp đổ, chiến ý mãnh liệt dâng trào, huyễn hóa ngàn vạn dị tượng.

Toàn bộ sinh linh trong chư thiên phấn khích đến mức muốn vỡ tung lồng ngực, những cảnh tượng chưa từng xuất hiện xuyên suốt hàng tỉ năm tuế nguyệt, nay đã nằm trọn vẹn trong tấm gương.

Mặt trời đỏ mới nhú lên lên, thánh quang đại đạo tràn ngập khắp Cửu Thiên Thập Địa, thương hải sát phạt trút xuống những vùng đất hoang vắng trong vũ trụ, mọi nơi trong chư thiên đều bị tác động bởi chiến ý mãnh liệt của những người này.

“Giết!“

Sức mạnh mênh mông không thể tưởng tượng nổi đang dần dần hội tụ, huyết quang của những người trùng sinh đang bắt đầu nuốt chửng nam tử áo trắng, cộng với áp lực rộng lớn hùng vĩ của vô số đạo pháp, thiên địa dường như đang đi theo xu hướng vỡ nát bất kỳ lúc nào.

Từ Bắc Vọng vẫn tỏ ra hờ hững như mọi khi, hắn từ từ nhắm mắt lại, mái tóc vàng óng dần dần nhiễm đỏ, màn sương máu tươi ở quanh thân bắt đầu lan tràn khắp bầu trời đầy sao, bộ dáng giống như Diêm Vương đang đứng trên một tế đàn đẫm máu.

Luồng khí hủy diệt đáng sợ ầm ầm kéo tới như một cơn đại hồng thuỷ.

Toà cốt tháp Địa Ngục dưới chân hắn từ từ cất cao vạn vạn trượng, mỗi một tầng lầu đều chất chứa vô số đầu lâu của chúng sinh, từng đôi cánh tay lốm đốm thối rữa đang quờ quạng bắt lấy khí tức của những người trùng sinh.

Bùm bùm!

Bầu trời đầy sao đột nhiên tối sầm, năng lượng âm dương đối lập phá vỡ hết thảy, một bức đạo đồ càn khôn lướt qua trên đỉnh vũ trụ.

Cảnh tượng kinh hãi đến mức xưa nay chưa từng có, ngay cả các hóa thạch sống và vô số lão quái vật cũng lo lắng đến mức tim đập thình thịch.

Trước đó, toàn bộ sinh linh trong chư thiên, bao gồm cả Nhật Bất Lạc, đều đang suy đoán sức mạnh của tên điên Thái Sơn, ai nấy đều muốn biết hắn ta rốt cuộc đã mạnh đến mức nào.

Rất nhiều người cho rằng dù tên điên đó có phá vỡ kỷ nguyên thế nào, cũng không thể vi phạm quy tắc đại đạo a?

Nhưng mà bây giờ, ngay cả Chí Cao Bất Hủ cũng không thể không khuất phục dưới chân hắn.

Cảnh tượng như vậy, ngay cả tổ tông tóc vàng của Nhật Bất Lạc cũng phải kinh ngạc.

Chương 696: Hiện tại (2)

Vô Tẫn Táng Thổ.

Nữ tử váy tím vẫn cao quý tao nhã, phong hoa tuyệt đại như mọi khi, nhưng hơi thở lại có phần uể oải, đôi má ngọc xinh đẹp lạnh lùng cũng tái nhợt dị thường.

Để kích thích m Dương Đạo Thể trong vũ trụ đến cực hạn, nàng đã chuyển giao tất cả mọi thứ cho chó săn, nên tạm thời biến thành một phàm nhân yếu đuối xinh đẹp.

May mắn thay, nàng vẫn đang sở hữu khí vận đỉnh cấp, có thể sống sót an toàn trong táng thổ. Nếu không, một trận gió lốc bất kỳ vẫn có thể đè ép nàng đến mức bỏ mạng.

Tất nhiên, Miêu Khả Ái vẫn đang ở bên cạnh để hộ vệ cho nàng.

“Chậc chậc chậc chậc …”

Một thiếu nữ váy đỏ phát tác tính nết trà xanh, đang chống nạnh nhìn Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Miêu Khả Ái trợn tròn hai mắt, nội tâm nảy sinh một chút ác ý thú vị.

“Làm sao thế?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn chằm chằm nàn ta.

Miêu Khả Ái khịt khịt mũi, lầm lũi đi về phía đại phôi đản rồi hung tợn nói: “Không phải ngươi rất thích bắt nạt meo meo sao?”

Hơn một ngàn năm qua, meo meo thường xuyên phải úp mặt vào tường, động một tí là bị vứt xa ra, làm sai một chút thì phải cúi đầu xin lỗi, những uỷ khuất và chua xót trong lòng dường như có thể viết thành một bản truyện ký.

“Ngươi rốt cuộc cũng rơi vào tay meo meo.”

Miêu Khả Ái hất cằm lên cao, bắt chước bộ dạng ngông cuồng của đại phôi đản, tức giận túm ống tay áo váy của đại phôi đản, khiến cho nàng ta không thể động đậy.

“Ngươi chắc chứ?”

Đôi mắt xanh thẳm của Đệ Ngũ Cẩm Sương lấp loé ánh sáng lạnh lùng.

Miêu Khả Ái vô thức co rụt đầu lại, ánh mắt quen thuộc khiến nàng không khỏi bất an.

Có điều, Miêu Khả Ái nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, đặt hai ngón tay lên đỉnh đầu, bày ra phong thái trào phúng.

“Meo meo muốn nếm thử mùi vị của ngươi, thứ đã khiến tiểu phôi đản mê mẩn không lối thoát.”

Nói xong, Miêu Khả Ái dương dương tự đắc, nắm lấy đôi chân đầy đặn và tròn trịa của Đệ Ngũ Cẩm Sương.

Đệ Ngũ Cẩm Sương vô cùng tức giận, nhưng lại không thể phản kháng, chỉ biết trợn mắt nhìn con mèo ngu ngốc đang xoa xoa ngón chân của mình.

“Thơm quá.”

Miêu Khả Ái tò mò liếm một cái, ngoại trừ mùi hương lưu luyến thì cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Tại sao tiểu phôi đản lại mê luyến đến như vậy?

“Ngươi mang tất vào đi, meo meo thử lại lần nữa.”

Miêu Khả Ái lấy vớ tơ màu đen từ sợi dây chuyền, chuẩn bị thử lại lần nữa.

“Cút đi!”

Ánh mắt của Ngũ Đệ Kim Sương càng thêm lạnh lùng.

“Không!”

Miêu Khả Ái cũng không thèm để ý, nàng cần phải sợ cái gì nữa chứ?

Dưới bầu trời đầy sao, màn sương đen xám vô biên bao phủ tất cả mọi thứ, sau đó tiếp tục bắt đầu một cuộc tàn sát oanh oanh liệt liệt.

Cảnh tượng này quá mức chấn động, một lòng bàn tay ngập tràn táng khí, dường như vừa quét ngang vạn vật sinh linh, quét ngang trời xanh vạn cổ, nhằm hủy diệt thế giới.

“Không!”

Một người trùng sinh thuộc Thần tộc Trường Sinh Bất Hủ tỏ ra vô cùng kinh hãi, thần hồn đều bị đông cứng, tứ chi không thể cử động, cho dù là Đạo khí hay là thủ đoạn phòng hộ bằng huyết mạch, tất cả đều bị xuyên thủng một cách tàn nhẫn.

Hắn ta chết không nhắm mắt, cơ thể nhanh chóng tan thành một vũng máu thê thảm.

Ánh mắt của nam tử áo trắng cũng không có thêm một gợn sóng, hắn chỉ bình tĩnh nhẹ nhàng thi triển chưởng ấn ánh sao theo tiết tấu, như thể đã tận hưởng khoái cảm săn giết.

Sau khi sở hữu Mệnh Vận Hư Vô Chi Thể, hắn cũng không thể gia tăng bao nhiêu chiến lực, nhưng lại có thể nhìn rõ nguy cơ trong mỗi phút mỗi giây.

Hơn nữa, không một người cùng thế hệ nào có thể chống cự nổi uy lực liên hợp giữa m Dương Đạo Thể cùng Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể

của hắn.

Chưa kể…..

Bùm bùm!!

Một đóa Vương hoa Bỉ Ngạn thanh khiết nhẹ nhàng bay đến từ trong chiến trường đổ nát, mỗi một cánh hoa lại vương vấn Minh khí huỷ diệt kinh khủng nhất.

Rõ ràng chỉ là một bông hoa bình thường, nhưng vào thời điểm nhẹ nhàng rơi xuống, nó lại có thể tước đượt mạng sống của mười người trùng sinh.

Toàn bộ sinh linh trong chư thiên không khỏi rùng mình, gần như chết ngạt trước cảnh tượng trong tấm gương.

Những tu sĩ có mặt trong chiến trường không khỏi biến sắc, đồng thời cũng cảm thấy có chút đồng cảm khi nhìn thấy một cường giả Tranh Độ đứng gần đó biến thành một bộ xương cốt.

“Ta đã nói, ta là kẻ thống trị của kỷ nguyên thời đại này.”

Nam tử áo trắng trở nên điên cuồng đến cực vhjan, phá bỏ kết giới ngưng tụ từ lực lượng tinh đấu trong tinh không, hai chân giẫm lên Toà cốt tháp Địa Ngục, chậm rãi đi về phía kẻ thù.

Hắn dường như đã trở thành một tên ác quỷ ưa thích tàn sát, huyết dịch hoàng kim sôi sùng sục giữa bầu trời đầy sao càng làm nổi bật sát khí của hắn!

Cường đại đến mức quên lãng hết tất cả!

Cường đại đến mức vũ trụ kinh hãi!

Hắn trấn sát những người trùng sinh, thực ra còn ung dung hơn cả khi bóp chết một con kiến.

Đại diện của các Thần tộc Hoàng Kim đều tỏ ra tuyệt vọng, chỉ biết trơ mắt nhìn tiểu bối trong tộc bị nghiền ép đến cực hạn, nội tâm thống khổ đau đớn thấu xương.

Kinh lôi trấn thế, Thần lô xuyên không, những người trùng sinh bắt đầu thiêu đốt huyết dịch và thần hồn của chính mình, khiến cho tinh không ầm vang sụp đổ, chiến trường di chuyển cách đó hàng trăm triệu dặm. Có thể nói, bọn họ gần như đã làm tất cả mọi thứ.

Điều đáng buồn hơn nữa, nam tử áo trắng thánh khiết ngày đánh càng hăng, tinh lực tưởng như không bao giờ cạn kiệt, đạo đồ Càn Khôn Đạo trên đỉnh vũ trụ không ngừng cung cấp năng lượng cho hắn.

Bản nguyên tinh đấu từ thuở khai thiên tích địa bên trong cổ lộ Tinh Không Bỉ Ngạn cũng đang cộng hưởng cùng Kỷ Nguyên Bất Diệt Thể, đây dường như chính là sự tồn tại vô địch duy nhất trong thời khắc này.

Bùm bùm!

Những người trùng sinh lần lượt ngã xuống, đại đạo rên rỉ than thở thông qua vô số dị tượng thê lương, dải ngân hà ngừng chảy xuôi, vạn vật sinh linh đều im lặng để mặc niệm cho những thiên kiêu đã bỏ mạng.

Chương 697: Hiện tại (3)

“Dừng lại đi …”

Biểu cảm hưng phấn kinh ngạc lúc ban đầu của các lão tổ tông Thất Quan Vương dần dần trở thành vẻ mặt chết lặng trống rỗng.

Cuộc tranh đấu đặc sắc nhất kỷ nguyên đã trở thành cuộc tàn sát từ một phía, hắn ta muốn đắc tội với bao nhiêu Thần tộc Hoàng Kim chứ?

Thật bất ngờ thay, mặc dù những lão quái vật của từng Thần tộc Hoàng Kim đều đang sục sôi sát khí, nhưng vẫn nhất quyết không nhúng tay can thiệp.

Đây là thời đại mang tính đột phá, ngoài ra còn có sự hiện diện của một phương vũ trụ khác, vậy nên tên điên Thái Sơn chính là người đại diện sáng giá nhất của vũ trụ chư thiên để hạ bệ chúng thiên kiêu trong một phương vũ trụ khác.

Đây là lợi ích chung của chư thiên vạn vực, nếu không có tên điên Thái Sơ đó, ai là người tình nguyện làm người tiên phong đi đến thành Nguyên Thủy Thánh?

Trong một tinh vực hạ đẳng, một nữ đệ tử tầm thường tại một tông môn nguy nga lặng lẽ nhìn chằm chằm vào bức tranh.

Nàng ta chính là Thẩm Ấu Di, một người mang theo lòng kiêu ngạo

và sự tự tin từ Cửu Châu phi thăng đến chư thiên vạn vực. Tuy nhiên, nàng không ngờ rằng thực tế ở đây lại tàn nhẫn đến nhường này, thậm chí còn có thể tất cả các góc cạnh của mỗi con người.

Giống như hầu hết tất cả sinh linh, nàng ta vô cùng tầm thường, chỉ có thể vùng vẫy dưới đáy chót của xã hội, thứ gọi là trường sinh bất lão hoá ra cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền.

Thẩm Ấu Di vốn tưởng rằng Từ ác liêu cũng chỉ có như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là một thiên kiêu trọng điểm tại tông môn đỉnh cấp, nhưng cảnh tượng trước mắt đã khiến nàng rung động đến cực điểm.

Toàn bộ vũ trụ đều sục sôi vì vị nam nhân này, hầu hết mọi sinh linh phải run rẩy dưới chân hắn, những nhân vật huyền thoại trong lịch sử biến thành từng khối đầu lâu trong tay hắn, đến cả những sự tồn tại bất hủ đều có chút e ngại bóng dáng của hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu và kinh hoàng, Thẩm Ấu Di nước mắt lưng tròng, thì thầm: “Ta rất tự hào khi được quen biết ngươi.”

“Quen biết?”

Vị đồng môn đứng bên cạnh nhìn nữ tử tiên tư ngọc nhan, âm thầm thầm chê trách người này điên rồi.

Tông trưởng môn phái đứng sững trong hư không, biểu cảm bình tĩnh thường ngày nay bỗng biến thành bộ dáng kích động sôi sục, giận dữ hét lên: “Có lẽ một ngày nào đó, ta nói là có lẽ một ngày nào đó, áo bào trắng cấm kỵ sẽ thất bại, bị đánh đổ bởi những sự tồn tại kinh tài tuyệt diễm khác trong tương lai.”

“Nhưng đó không phải là hôm nay.”

“Có thể một ngày nào đó, áo bào trắng cấm kỵ sẽ biến mất và không còn xuất hiện trên vũ đài trung tâm của vũ trụ, không còn đứng dưới Tinh Không Bỉ Ngạn nữa.”

” Nhưng đó không phải là hôm nay.”

“Truyền thuyết vẫn đang được kéo dài! ”

Hàng triệu đệ tử nắm chặt tay, khí huyết sôi trào, cả người đều giống như ánh mặt trời sớm mai căng đầy sức sống, áo bào trắng cấm kỵ là thần tượng của mọi người.

Trong tấm gương, nam tử áo trắng một mình nâng đỡ Sinh Mệnh Cổ

Tinh, phía trước hay sau lưng hắn đều không có ai.

Chín phần mười kẻ thù của hắn ta đều đã bỏ mạng, một số ít hoặc đã giơ tay đầu hàng hoặc đã trốn thoát bằng một đạo pháp hiếm có khó tìm nào đó.

Như là sinh mệnh đang dạo bước lộ trình của mình, hắn ta ngạo nghễ đi đến điểm cuối cùng, những thiên kiêu vô song ngoài kia rốt cuộc cũng chỉ là một phong cảnh của chuyền hành trình của hắn.

“Vô Cực Nhất, Thái Sơ Lan, tiến vào cổ lộ Tinh Không Bỉ Ngạn.”

Giọng nói hời hợt rơi xuống, nam tử áo trắng phủi lớp sương máu bao phủ quanh người, lẳng lặng quan sát chư thiên vạn vực.

Nam tử mù mắt trầm mặc không nói gì, lặng lẽ nuốt vị đắng vào cổ họng.

Hai bên rõ ràng là đối tác liên minh, nhưng Vô Cực Nhất hoàn toàn trở thành một cục tạ, đừng nói là giúp đỡ, hắn còn không có tư cách tham gia cuộc vui này.

Tên điên đó vẫn tuân thủ lời hứa như cũ, điều này khiến Vô Cực Nhất cảm thấy rất xấu hổ.

Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, hắn sẽ không bao giờ bỏ lỡ Tinh Không Bỉ Ngạn, một cơ duyên quyết định tương lai.

Ầm!

Ngay khi Vô Cực Nhất lao về phía cực bắc, ánh sao dần dần bao phủ lấy hắn, một bóng người mơ hồ xuất hiện trên một trong tám toà vương toạ.

Thần tộc Trường Sinh Bất Hủ vẫn tỏ ra phẫn nộ, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng may mắn. Mặc dù Vô Cực Nhất vẫn còn kém xa người trùng sinh trong Thần tộc, nhưng lại có quan hệ tốt với tên điên Thái Sơ.

May mắn quan trọng hơn nỗ lực.

Đây cũng coi như là cơ duyên ngập tràn của hắn.

Tổ tông Nhật Bất Lạc liên tiếp gật đầu, mặc dù tên điên đích thị là ngôi sao gây hoạ, thậm chí còn tương thân tương ái cùng Hoàng Cẩm Sương, nhưng hắn vẫn còn rất lý trí, biết cách đem lại lợi ích cho Thần tộc.

Thái Sơ Lan vui sướng ngất ngây, đây quả là một cái bánh từ trên trời rơi xuống, hắn ta vẫn không ngừng nói lời cảm ơn, sau đó bay về phía Tinh Không Bỉ Ngạn.

Từ Bắc Vọng nhìn quanh bầu trời đầy sao, bình tĩnh nói:"Tuy ở đây vẫn còn hai vị trí, nhưng ta cần phải chuẩn bị tổ chức tiệc cưới Hoàng Cẩm Sương trước đã. Ta hy vọng tất cả các đại Thần tộc sẽ đến cổ vũ chúng ta."

Nói xong, hắn ta biến thành một sao chổi lộng lẫy, cái đuôi sáng chói quét đống thi thể đứt rời về phía nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

Chư thiên hoàn toàn chết lặng!

Cưới Hoàng Cầm Sương.

Buốn chữ này đã làm tổn thương sâu sắc đến lòng tự trọng của Nhật Bất Lạc, nhưng lời này giống như ván đã đóng thuyền, tuyệt đối không thể vãn hồi.

Tên điên Thái Sơ quá mức cường đại, đương nhiên sẽ có tư cách bàn điều kiện, hắn chính là người đã tàn sát các thiên kiêu của nhiều thời đại trong vũ trụ đó!

Vậy nên, hắn chính là người đại diện cho chư thiên vũ trụ để tiêu diệt chúng thiên kiêu của một phương vũ trụ khác, vào thời khắc mấu chốt này, chẳng lẽ Thần tộc còn có thể nhất quyết trục xuất hắn sao?

Về hai vị trí còn lại…

Các thần tộc lớn nổi giận đùng đùng, sắc mặt ảm đạm đến cực điểm, khẩu khí của hắn giống như là đang bố thí cho ăn mày.

Hàm ý –

Thứ ta ban cho ngươi thì mới là của ngươi, nếu ta không muốn ban, vậy thì ngươi cũng không thể đoạt được.

Chương 698: Hiện tại (4)

Chỉ trong vòng ba ngày, vũ trụ chư thiên đều được phủ kín bằng màu đỏ rực, từng đoá sen vàng nở rộ, vô số cánh hoa rơi xuống hàng vạn vạn sao trời, dị tượng điềm lành kéo dài liên miên đến vô tận.

Chín vầng Đại Nhật huy hoàng lộng lẫy kéo theo một cỗ liễn xa bạch ngọc, lao ra Xích Ô Cổ Tinh với tốc độ cực nhanh, ánh sáng đỏ vô cùng vô tận trải dài dưới chân bọn họ.

Những loài thú hoang từng sống hàng trăm triệu năm nhận nhiệm vụ hộ tống và nghênh đón, những thân ảnh mơ hồ của các đại nhân vật đứng đầu chư thiên giới lần lượt xuất hiện dưới bầu trời đầy sao.

Chủ nhân Thiên Đình, Quốc chủ Vĩnh Hằng Quốc Độ, những người đứng đầu các Thần tộc lớn, cũng như vô số hóa thạch sống.

Hơn ba trăm Đạo Quân được điều động đến đây, khiến cho Dải ngân hà bị chia thành hai nửa, bọn họ đi đến nơi nào đều khiến sương mù hỗn loạn ở nơi đó đều đông đặc lại.

Mặc dù hôm nay là ngày đại hỉ, nhưng khuôn mặt của mọi người đều không hiển hiện bất kỳ ý cười nào, chỉ có sự ảm đạm và đau buồn.

Không có cách nào khác, tên điên Thái Sơn đã đưa ra một lời uy hiếp vô liêm sỉ, kẻ nào không tham gia cổ vũ thì cũng đừng hòng bước vào Tinh Không Bỉ Ngạn.

Vẫn còn sót lại hai vị trí, đều do một tay tên điên đó khống chế.

Một hôn lễ chấn động thiên địa, Hồng Mông Tử Khí rơi vãi khắp nơi, vô số tu sĩ cấp thấp cắn được một miếng, trực tiếp đột phá.

Người phàm thường phát kẹo hỉ trong đám cưới, ai nhìn thấy cũng đều có phần.

Còn áo bào trắng cấm kỵ lại trực tiếp ban tặng Hồng Mông Tử Khí, món quà cưới như thế này quả thực là quá sức xa xỉ! !

Chưa kể đến việc Đạo Quân lái xe, Thần tộc Hoàng Kim trải thảm đỏ, Thần thú Hoang Cổ thuộc Bắc Cực Thú Liệp đích thân làm nghênh sứ, còn có cả vô số ánh sao đi kèm với đủ loại cơ duyên từ trên trời rơi xuống.

Còn rất nhiều rất nhiều ……

Ngay cả một số bà lão đã sống hàng chục triệu năm, hiện giờ cũng không khỏi ngưỡng mộ sâu sắc.

Những nữ tử bình thường càng cảm thấy chóng mặt hoa mắt, nếu như các nàng có được một hôn lễ hoành tráng đến nhường này, vậy thì đời này chết đi cũng không tiếc.

Ầm!

Vầng Đại Nhật chìm nổi hỗn loạn dừng lại ở một ngôi sao bình thường nhất, một nam nhân tuấn mỹ chậm rãi bước xuống từ cỗ xe bạch ngọc.

Đây là lần đầu tiên toàn bộ sinh linh trong chư thiên nhìn thấy áo bào trắng cấm kỵ không mặc áo bào trắng tượng trưng cho phong thái di thế độc lập như mọi khi.

Mà là áo bào đỏ, một màu đỏ tươi rực rỡ!!

Cuối cùng, dưới sự mong đợi của bao người, giữa những rặng mây đỏ hồng trên bầu trời, một nữ tử cao quý trang nhã, đầu đội mũ phượng vai khoác khăn quàng, bước chân thanh tao nhẹ nhàng đi ra.

Dung mạo của nàng hoàn mỹ đến cực điểm, tư thái phong hoa tuyệt đại không gì sánh bằng, đôi mắt xanh biếc biểu lộ vẻ lãnh đạm không bao giờ thay đổi.

“Ta đến đây để cưới nàng, Hoàng Cầm Sương.”

Giọng điệu của Từ Bắc Vọng hững hờ như cũ, nhưng cử chỉ vươn tay lại cực kỳ nghiêm túc.

Hàng vạn vạn sinh linh trong chư thiên đều yên lặng, chỉ có hình bóng đôi thần tiên bích nhân này đã khắc sâu trong trái tim của mỗi người, có lẽ cả đời này cũng không bao giờ quên được.

Đệ Ngũ Cẩm Sương lặng lẽ nhìn chằm chằm hắn, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh một thiếu niên bước vào ao Cửu Châu, vì tiền đồ mà la lớn –

Nương nương, ti chức vĩnh viễn trung thành với ngươi!

Thời khắc đó, nàng đương nhiên không tin vào điều hắn nói.

Nhưng giờ đây, hai thân ảnh đang dần chồng vào nhau, vẫn là nụ cười quen thuộc, hay ánh mắt dịu dàng có thể sánh ngang với sao trời.

Khóe môi Đệ Ngũ Cầm Sương hé lộ một nụ cười xinh đẹp, giống như một cô bé vừa có một con búp bê thuộc về mình, càng giống như một kẻ lạc đường đã tìm được tia sáng duy nhất trong đời.

Nàng nắm nhẹ bàn tay của hắn, mười ngón tay đan vào nhau.

.....

.....

Một năm trôi qua trong nháy mắt, Hoàng Như Thị đang ở bên ngoài Vô Tẫn Táng Thổ, trong lòng nóng như lửa đốt, đi qua đi lại không ngừng.

Ngay cả Miêu Khả Ái không tim không phổi cũng phải nhăn mặt, hết lần này đến lần khác nhìn chằm chằm vào bức ảnh vỡ nát trên lòng tay.

Ánh sao trong Tinh Không Bỉ Ngạn đang dần dần mờ đi, nếu tiếp tục trì hoãn thì sẽ bỏ lỡ cơ hội tiến vào bên trong!

Hoàng Như Thị do dự muốn nói rồi lại thôi, đến cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói: “Meo meo, ngươi đi nhắc nhở …”

“Meo meo sẽ không đi.”

Mỹ thiếu nữ váy đỏ một mực từ chối, nàng tuyệt nhiên không muốn nhìn thấy cảnh tượng ngượng ngùng.

Hoàng Như Thị có chút xấu hổ, với tư cách một nhạc mẫu, bà ấy càng không nên quấy rầy bọn họ.

Tân hôn đã trải qua một năm, nhưng hai người vẫn cá nước thân mật như cũ, chuyện này quả thực đã đánh gục phạm trù nhận thức của bà.

Mấy chuyện đó thú vị đến vậy sao?

“Đi nhanh lên, nếu không bọn họ sẽ giày vò lẫn nhau đến mức hôn thiên ám địa, Tinh Không Bỉ Ngạn sắp biến mất rồi.”

Hoàng Như Thị hung hăng đưa đẩy thiếu nữ váy đỏ.

Miêu Khả Ái không khỏi bất đắc dĩ, nhưng nàng ta cũng có chút tò mò, nên đành rón rén đi về phía cung điện.

Bên ngoài cung điện, nàng nghe được thanh âm i i a a uể oải, ngữ điệu của đại phôi đản vốn lạnh lẽo như ngày đông tháng mười hai âm lịch, tại sao bây giờ lại thanh thuý dễ nghe như tiếng hót của chim họa mi vậy kìa?

“Này!”

Miêu Khả Ái hét lên, ngữ khí có chút hâm mộ cùng ghen tị: "Đừng làm mấy chuyện xấu hổ nữa, Tinh Không Bỉ Ngạn đang biến mất."

Thật lâu sau đó, nam tử áo trắng chậm rãi bước ra, khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt dị tthường, ánh mắt có chút suy đồi.

Bởi vì làm chuyện đó bằng lực lượng đạo pháp thật sự rất nhàm chán, cho nên hắn hoàn toàn sử dụng thể lực vật lý của mình suốt cả năm trời, tuy lúc đầu rất hào hứng đến phát nổ, sau đó thì rất mệt mỏi và kiệt sức.

"Tiểu phôi đản, ngươi có chuyện gì sao?" Miêu Khả Ái vẻ mặt lo lắng.

Từ Bắc Vọng khoát tay tỏ ý không sao cả, hắn chợt nhìn thấy bóng dáng mẹ vợ từ đằng xa, liền vội vàng vận chuyển khí huyết, thân thể khôi phục ngay lập tức.

"Đi thôi."

Nữ tử váy tím yểu điệu tao nhã bước ra từ cung điện, dáng người đầy đặn nở nang hơn mất phần, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ ửng hồng.

"Nàng ta được nuôi dưỡng rất tốt …"

Hoàng Như Thị âm thầm cảm khái.

Chương 699: Hiện tại (5)

Vô số hóa thạch sống tụ tập dưới bầu trời đầy sao, khiến cho biên giới vũ trụ lần lượt sụp đổ.

Chưa nói đến đại diện của các Thần tộc Hoàng Kim đều tức giận đến mức thở hổn hển, ngay cả lão tổ tông của Nhật Bất Lạc cũng trầm mặt lạnh lùng.

Tên điên Thái Sơn đích thị là một tên súc sinh hàng thật giá thật, Tinh Không Bỉ Ngạn vốn dĩ là sự kiện lớn nhất vũ trụ, vậy mà hắn thì hay rồi, trốn biệt tích suốt một năm không lộ mặt.

"Chư vị đã đợi lâu rồi."

Thanh âm ôn nhuận vang vọng khắp đại đạo, một cuộn tranh không hoàn chỉnh lướt qua tinh không với tốc độ khó tin, một nam ba nữ

đang đứng sừng sững ở trên đó.

“Hai vị trí còn lại, mau đi theo ta.”

Nam tử áo trắng nhìn xuống đám đông với ánh mắt bình tĩnh.

Dùng hai vị trí Tinh Không Bỉ Ngạn để đổi lấy một đám cưới lộng lẫy của hắn và lão đại, tuyệt nhiên rất đáng giá.

Dù sao đi nữa, hắn cũng không dùng được.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, hai nữ tử xinh đẹp không thể tả được lạnh lùng bước ra, chính là Vô Thiên Yếm Vãn và Thần Đồ Mộng Chi!

Không biết đó là nghiệt duyên hay là gì?

Áo bào trắng cấm kỵ cùng những nữ tử từng có mối duyên phận với hắn, vậy mà tất cả đã thực sự cùng nhau đổ bộ Tinh Không Bỉ Ngạn.

Trên thực tế, Thần tộc Hoàng Kim không thể làm gì được, những người trùng sinh đều đã bị giết, chỉ còn lại bảy người này.

Sau khi phân chia nhiều quyền lợi, Nhật Bất Lạc quyết định từ bỏ tiếp tục tranh đoạt, dù sao thì bọn họ cũng đã chiếm được hai vị trí, chưa kể tên điên Thái Sơn đã là một thủ lĩnh hoàn toàn xứng đáng.

Bọn bọ cũng không cần tham lam thêm nữa, thậm chí còn dẫn đến

Không cần thiết phải tham lam vô độ, gây ra trận chiến thù địch và thậm chí thảo phạt lẫn nhau giữa các Thần tộc Hoàng Kim.

Mà ba người trùng sinh còn lại đều đã bị gãy nhiều mảnh trên cơ thể, không thể phục hồi trong vòng một trăm năm, vì vậy bọn họ chỉ có thể lựa chọn ở lại vũ trụ này.

Không nghi ngờ gì nữa, Vô Thiên Yếm Vãn và Thần Đồ Mộng Chi nhân cơ hội để trổ hết tài năng của mình.

Các Thần tộc đều nhìn về phía Hoàng Cẩm Sương, nhưng chỉ trông thấy một đôi má ngọc bích hoàn hảo không hề dao động cảm xúc.

Chỉ cần Hoàng Cẩm Sương không cố ý nhắm vào bọn họ, hai nữ tử kia ắt hẳn sẽ có thể đi tới thành Nguyên Thủy Thánh trong truyền thuyết.

“Còn nhắn nhủ gì nữa sao?”

Từ Bắc Vọng vô cảm như cũ, hắn đương nhiên không có một chút rung cảm nào với hai nữ tử kia. Xét từ góc độ thực tế mà nói, bọn họ không thể sánh vai với lão đại, chưa kể bản tính chiếm hữu của nàng ấy còn đáng sợ đến như vậy.

“Bắc Vọng, xin hãy bảo vệ vinh quang của vũ trụ chư thiên, tiêu diệt toàn bộ thiên kiêu của một phương vũ trụ khác, sau đó tìm ra toạ độ không gian kết nối giữa hai phương vũ trụ.”

Một lão tổ tông Nhật Bất Lạc bình tĩnh nói ra, trong lòng hy vọng rằng tên điên này sẽ lấy đại cục làm trọng.

Về phần Vô Cực Nhất và Thái Sơ Lan, bọn họ đều bị các trưởng lão nhà mình nhìn chằm chằm, ai nấy cũng âm thầm quyết tâm phải tìm ra dấu vết của thời đại Thủy Khư.

Thủy Khư bí ẩn, đây mới là mục tiêu cuối cùng của Tinh Không Bỉ Ngạn, nếu có thể nhìn trộm được một góc của nó, vậy thì mới có thể đạt được sự trường sinh bất lão theo đúng nghĩa.

“Đi thôi!”

Trăm triệu ánh sao đột nhiên tuôn ra, nam tử áo trắng hóa thành sao chổi sáng ngời, dung nhập vào bên trong cổ lộ, thản nhiên ngồi ở trên vương toạ chính giữa.

Dưới sự mong đợi của hàng trăm triệu sinh linh trong chư thiên, bảy người còn lại cũng lần lượt đáp xuống thiên không Bỉ Ngạn.

Vô số giọng nói bí ẩn vang lên từ vũ trụ sâu thẳm, dường như muốn diễn hoá những vết tích từ trước thời đại Thần Thoại, một vài bức tranh giáng xuống bầu trời đầy sao.

Cổ lộ Tinh Không Bỉ Ngạn bỗng nhiên tiêu tán, tám toà vương toạ biến mất không thấy gì nữa.

Bầu trời dầm dề ẩm ướt đã bị phá hoại triệt để.

Tám người vừa đặt chân đến Tinh Không Bỉ Ngạn, ánh sao sáng chói bỗng chốc tan biến, màn mưa xám xịt xối xả giăng lối, cổ lộ ẩn tàng biến thành một con đường lầy lội, mỗi bước đi đều xen lẫn những dòng phù văn huyền bí.

Một bầu không khí tĩnh lặng chết chóc bao trùm khắp con đường, cả tám người đều không nói câu nào với nhau.

Đột nhiên.

“A?”

Miêu Khả Ái dường như nhận ra điều gì đó, nhìn chằm chằm vào đầu vai của tiểu phôi đản: “Hình như có kẻ đang theo dõi ngươi.”

Lời nói vừa dứt, một con quạ thanh tú nhỏ nhắn đậu trên vai Từ Bắc Vọng, đôi con ngươi đen láy có chút đờ đẫn.

Mọi người đều chấn kinh.

“Mai Nhật Tiên Tri?” Thái Sơ Lan tỏ vẻ hoài nghi.

Con quạ này là sinh vật được tôn thờ nhất cả chư thiên vạn vực!

Mỗi khi thảm họa của kỉ nguyên sắp ập đến, nó đều có thể đưa ra lời cảnh báo, nhắc nhở các sinh linh trong chư thiên chuẩn bị ứng phó thảm họa.

Từ thời thần thoại đến nay, con vật này đã cứu sống hàng trăm triệu sinh mạng.

Nhưng tại sao bây giờ nó lại xuất hiện tại Tinh Không Bỉ Ngạn?

Chưa kể, Mai Nhật Tiên Tri hoàn toàn không thuộc về thời đại này, tại sao lại có thể tiến vào Bỉ Ngạn, thậm chí còn đậu trên vai của Từ Bắc Vọng, nó rốt cuộc muốn làm gì?

Đám người chìm trong màn sương mù dày đặc, bước chân dường như khựng lại.

Chương 700: Quá khứ (1)

“Này, ta phải trở về quá khứ rồi.” Một giọng nói khàn khàn khinh bạc vang lên.

Nhờ vào một phương thức truyền âm đặc biệt, chỉ duy nhất Từ Bắc Vọng mới có thể nghe thấy âm thanh này.

“Vì sao tiền bối lại theo dõi tại hạ?”

Từ Bắc Vọng không khỏi sầm mặt, nhưng hắn vẫn giữ được dáng vẻ bình tĩnh vượt xa người thường.

Hắn cảm thấy đối phương không có ác ý.

Con quạ uể oải đột nhiên mở mắt, mắng nhiếc: " Ranh con, ngươi còn không cảm tạ lão quạ!! Nếu lão đây không giúp ngươi giải quyết tốt hậu quả, ngươi đã sớm bại lộ từ lâu rồi!"

" Không mười thì cũng phải năm lần, lão đây đều giúp ngươi xóa mọi vết tích mà ngươi đã lưu lại trên bầu trời đầy sao của vũ trụ."

Khẩu khí phách lối ngông cuồng.

Nội tâm của Từ Bắc Vọng cuồn cuộn như sông như biển, trên mặt lại không một gợn sóng.

Con quạ đen này không cần thiết phải lừa gạt hắn.

" Tại sao lại giúp ta?" hắn hỏi.

Chẳng trách hắn luôn cảm thấy nhiệm vụ nội ứng của mình quá sức thuận lợi, như thể lão tổ tông của Nhật Bất Lạc đã bị giáng chức, thậm chí chưa bao giờ nghi ngờ lai lịch của hắn.

Xem ra, suốt những năm tháng vừa qua, có kẻ vẫn luôn lặng lẽ giúp hắn tiến lên.

"Ngươi sẽ biết sau."

Quạ đen im lặng, không truyền thêm bất kì âm thanh nào nữa.

"Tiếp tục."

Từ Bắc Vọng bình tĩnh liếc nhìn đám đông, sau đó tiếp tục nâng đỡ vợ mình đi trên con đường đầy bùn.

Đệ Ngũ Cầm Sương không nói gì.

Những người còn lại càng không dám hỏi, nhưng ai nấy đều suy đoán rằng tên điên Thái Sơ có mối quan hệ mật thiết với Mai Nhật tiên tri.

Tinh Không Bỉ Ngạn dường như đã tách biệt với dòng sông thời gian, đám người cứ bước đi vô định một hồi lau, cơn mưa xám xịt cuối cùng cũng tan biến.

Trời đất màu vàng sẫm, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh tắc, thần túc liệt trương.

Bầu trời đen kịt, mặt đất màu vàng, hồng mông sơ khai, hỗn độn chưa phân, vũ trụ mịt mờ.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, mặt trăng tròn lại khuyết, muôn vàn vì sao lấp lánh lấp đầy không gian bao la vô biên.

Nhưng ai nấy đều có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của một toà thành nguy nga hùng vĩ ở cực bắc, tất cả được bao bọc trong một không gian hỗn độn.

“Đây là thành Nguyên Thuỷ Thánh.”

Hoàng Như Thị khẽ úp mở đôi môi đỏ mọng, bà ta là người trùng sinh, đương nhiên đã từng tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn trong kiếp trước. Thời điểm đó, Hoàng Như Thị cũng thu hoạch rất nhiều cơ duyên.

“Lão quạ đi đây!”

Quạ đen đột nhiên cảm nhận sự thay đổi kỷ nguyên xung quanh, những dị tượng kinh người lần lượt hiện lên và lan tràn ra không biết bao nhiêu khu vực, sau đó lại nhanh chóng lướt qua rồi biến mất trong vũ trụ.

Dù trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng Từ Bắc Vọng cũng không muốn nghĩ nhiều. Chỉ khi đi đến Sinh Mệnh Cấm Khu, hắn sẽ có thể giải đáp đại khái những câu hỏi này.

“Ta diệt trừ tất cả các mối đe dọa từ một phương vũ trụ khác, những tài nguyên mà ngươi đoạt được bắt buộc phải chia cho ta một nửa.”

Hắn đột nhiên nhìn đám người Thái Sơ Lan bằng ánh mắt lạnh lùng, mái tóc vàng bay bay trong gió, hơi thở bốc lên nhàn nhạt.

“Nên như vậy.” Thái Sơ Lan dẫn đầu đồng tình.

Đám ba người Vô Thiên Yếm Vãn cũng không dám có ý kiến gì, nói cho cùng thì, chỉ một mình sức lực của Thái Sơ Lan cũng đã có thể giết chết tất cả bọn họ.

Sau khi thoả thuận hợp tác xong xuôi, nam tử áo trắng tuấn mỹ vắt hai tay sau lưng, ung dung đi về phía thành Nguyên Thuỷ Thánh.

.....

.....

Đối với các thiên kiêu tuyệt đỉnh trong giới Khởi Nguyên mà nói, đây là một ngày vừa đen tối lại tuyệt vọng.

Áo bào trắng cấm kỵ từng tàn sát ba mươi tân tú tại Nam Vực, lại mang theo khí thế hủy diệt đáng sợ và giáng lâm nơi đây một lần nữa.

Một trận đại chiến khác đã xảy ra, thậm chí còn đẫm máu hơn trận chiến tại vũ trụ chư thiên.

Một mình áo bào trắng cấm kỵ vây bắt hơn hai mươi người bọn hắn.

Cuộc chiến kéo dài tám ngày tám đêm, khiến cho thành Nguyên Thuỷ Thánh nhuốm đầy máu tươi. Ngoại trừ người đồng hương Phù Sơ Ảnh, những tân tú còn lại đều hận mà chết.

Trên đỉnh thiên không, ba cỗ ngai vàng vẫn đang được ngưng tụ và bao bọc trong khí tức huyền bí của Hồng mông Sơ Kỳ. Chỉ cần đứng ở đây, ai nấy đều cảm thấy từng lỗ chân lông trên người mình đều phát ra âm thanh nhẹ nhàng tuyệt diệu.

“Đại khái cần bao nhiêu thời gian?” Từ Bắc Vọng bình tĩnh nhìn Phù Sơ Ảnh.

Phù Sơ Ảnh liếc nhìn nữ tử váy tím cao quý tao nhã, ánh mắt của nàng ta đột nhiên trở nên phức tạp: “Không chắc chắn, ít nhất là một năm, nhiều nhất là hai mươi năm.”

Nàng tin chắc rằng áo bào trắng cấm kỵ chính là đồng hương địa cầu của mình, nếu không thì hắn chắc chắn sẽ không tha cho nàng ta một mạng.

Nhưng đều là người xuyên không, tại sao khoảng cách giữa hai bên lại lớn đến nhường này?

Giao ước lúc trước giữa hai người quả thật rất nực cười, hắn căn bản không cần phải liên thủ với nàng.

“Chờ một chút.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn mẹ vợ với ánh mắt áy náy.

Hoàng Như Thị im lặng một lúc, tuy bà vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối và mất mát trong lòng, nhưng vẫn ung dung bình tĩnh nói: “Các người đi đi, nhớ cẩn thận một chút.”

Miêu Khả Ái cúi đầu, cảm thấy có chút tiếc nuối cho dì Hoàng, nhưng nàng không muốn bị hai tên bại hoại này bỏ rơi.

“Vậy chúng ta đi trước.”

Đám người Vô Cực Nhất rất thức thời, cũng không có ý định nhòm ngó đến ngai vàng.

Thành phố này tràn ngập cơ duyên, thỉnh thoảng sẽ có thần vật mà ngay cả cường giả Đạo Quân cũng phải chạy theo như vịt. Hơn nữa, bọn họ chỉ cần tĩnh tâm tu luyện ở đây, hiệu quả một ngày có thể sánh ngang với một năm ở thế giới bên ngoài.

Hoàng Như Thị hàn huyên với Đệ Ngũ Cầm Sương một hồi lâu, cuối cùng lưu luyến không thôi mà rời đi để tìm cơ duyên thuộc về mình.

Chương 701: Quá khứ (2)

Mười năm sau, ba toà vương tọa đã được ngưng tụ triệt để, thiên địa đột nhiên rung động ầm ầm, từng chùm ánh sáng kì dị chiếu rọi khắp nơi, mỗi một tấc khí tức trong hư không đều ẩn chứa vĩ lực của vận mệnh thời không.

Ba người leo lên vương tọa, không có cái gì ngoài ý muốn, đúng thật là đã bôn ba trong thời không, đi thẳng về thời đại Thủy Khư trong quá khứ, cũng chính là giai đoạn trước kỷ nguyên thứ ba.

Bọn hắn đứng trên đỉnh núi để đối thoại cùng nhật nguyệt tinh thần (mặt trời, mặt trăng và những vì sao), lặn dưới đáy biển để cùng đàm đạo giang hồ biển cả, nắm tay với từng nhành cây, thầm thì với từng ngọn cỏ.

Vũ trụ mênh mông, tự nhiên đáng sợ, sinh mệnh khả kính.

Xung quanh hết thảy đều rất sạch sẽ, không có sương mù hỗn độn, càng không có linh khí, còn giống nhân gian hơn cả nhân gian, nhưng con người thì không bao giờ già đi.

“Meo meo muốn tới đó!”

Miêu Khả Ái nước mắt lưng tròng, nàng cảm giác được có thứ gì đó đang cổ vũ chính mình, ngay tại hòn đảo rất xa xôi.

Nàng cũng có dự cảm mãnh liệt, mình nhất định phải đi, không thể không đi.

“Đừng đi luôn đó.”

Từ Bắc Vọng có chút không nỡ, nhưng cũng không có ngăn cản.

Mục tiêu của hắn là Sinh Mệnh Cấm Khu, nàng ta chắc chắn cũng có cơ duyên của riêng mình.

“Ăn nhiều một chút.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương đưa hết đồ ăn vặt trong nhẫn trữ vậy cho nàng, lạnh lùng tết lại bím tóc đuôi ngựa giúp Miêu Khả Ái.

“Oa oa…” Miêu Khả Ái ôm đại phôi đản khóc thút thít thật lâu, vừa quay lại muốn ôm lấy Từ Bắc Vọng, thì bị Đệ Ngũ Cẩm Sương đạp cho một cước mạnh rồi văng ra xa.

Cáo biệt Miêu Khả Ái, lại đi thật lâu, Đệ Ngũ Cẩm Sương nhìn từng mảnh từng mảng băng sơn tuyết nguyên, nhìn chó săn rồi gật gật cái cằm tinh xảo, sau đó rất nhẹ nhàng rời đi.

Từ Bắc Vọng cô đơn lang thang, hắn cảm thấy mình dường như đã đến nơi, nhưng lại không hề cảm nhận được bất kỳ một khí tức của Minh khí nào.

Mãi đến tử quan trên đầu phát ra thanh âm rúng động, lực lượng hủy diệt vô cùng vô tận mãnh liệt kéo về phía hắn, chính là hầm mộ huyết hải kéo dài hàng trăm vạn trượng.

Hắn thấy được một bóng váy trắng hư ảo đứng sừng sững trên Địa Ngục Hoa Bỉ Ngạn, người ấy đang quay lưng về phía hắn, đầu vai khẽ run lên nhè nhẹ.

Từ Bắc Vọng trầm mặc hồi lâu, hắn thật sự rất ghét tình huyết cẩu huyết tình thân như thế này, nhưng những thứ mà hắn đạt được, theo một ý nghĩa nào đó, chính là do nữ nhân này ban cho.

Sinh mệnh của hắn, dung mạo hắn, mỗi tấc da tấc thịt của hắn, đều do nàng tạo ra .

“ Mẹ.”

Một chữ nhẹ nhàng khiến cho đoá hoa Bỉ Ngạn nổi lên gợn sóng, cánh hoa nhẹ nhàng vẩy xuống, nữ tử váy trắng xoay người lại, khuôn mặt xinh đẹp tột cùng đã đẫm lệ.

Hai người ôm chặt lẫn nhau, nữ tử vuốt ve khuôn mặt Từ Bắc Vọng, nghẹn ngào giống như có rất nhiều lời muốn nói.

Hắn có chút câu nệ ngượng ngùng, hoàn toàn không còn phong thái của áo bào trắng cấm kỵ.

Chủ yếu là do mẹ ruột và hắn giống nhau như đúc, bỏ đi những khác biệt giữa nam và nữ, thì giống là đang soi gương.

Hai người không hàn huyên tâm sự, chỉ lẳng lặng nhìn nhau thật lâu, có lẽ là nhìn thấy gương mặt giống nhau như đúc, cho nên hai mẹ con đều bật cười.

“Nói cho mẹ biết đi, ngươi đã trải qua những gì.”

Ánh mắt của nàng rất ôn nhu, ngữ khí cũng dịu dàng khác thường, nhưng lại liên tục tuôn ra minh lực vô tận hủy diệt.

Đây mới chỉ là một cái bóng mờ, chân thân của nàng còn mạnh đến mức độ nào?

Từ Bắc Vọng cũng triệu hồi ra một đóa Hoa Bỉ Ngạn, đứng sừng sững phía trên, kể sơ qua những gì hắn đã trải qua, tất nhiên cũng đã lược bỏ những gì cần lược bỏ.

“Vẫn là ta thắng.”

Vành môi tinh xảo của mẹ hắn phun ra ý cười, giống như vừa thắng trận giao đấu những người bạn già.

“Thế nào?”

Từ Bắc Vọng có rất nhiều vấn đề, cần mẹ hắn giải đáp.

Mẹ hắn nhướn mày, cười khanh khách nói: Mẹ có một người bạn thân tên là Băng Thần, nàng ấy cũng đã tạo ra một đứa con gái.”

“Có điều mẹ cũng phải bỏ ra chút ít tâm tư, đầu tiên là để các ngươi kết bạn từ khi còn bé, sau đó để ngươi và nàng ta ở cạnh nhau.”

“Quả nhiên, ngươi đã bắt được nàng ta, ha ha, chung quy vẫn là con dâu của ta.”

Nàng cười đến nỗi khiến cho nhành hoa run rẩy, khiến cho Từ Bắc Vọng không dám tùy ý xen vào.

Mãi đến khi cảm giác vui sướng qua đi, hắn mới gấp rút hỏi: “Tiểu thuyết là do người viết?”

Nữ nhi của Băng Thần chắc chắn là lão đại, không còn gì để nghi ngờ

nữa.

Mẹ ruột vuốt cằm nói: “Không sai, nói đúng hơn là ta đã dự báo hướng đi tương lai trong lúc rảnh rỗi, nhân tiện đã viết thành một cuốn tiểu thuyết rồi.”

“Vậy tại sao ta là lâu la tùy tùng của nàng?”

Từ Bắc Vọng vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này.

Mẹ ruột có chút lặng người, má ngọc hiện ra mấy phần ác ý thú vị, “Dù sao đi nữa, vi nương cũng sẽ làm mọi cách để đưa ngươi đến bên nữ nhi của Băng Thần.”

Từ Bắc Vọng lười nhác đào bới vấn đề này, sau đó hắn nghiêm túc nhìn nàng.

Ý cười trên mặt mẹ hắn dần dần biến mất, bắt đầu đem hết thảy nói thẳng ra.

“Từ thuở khai thiên tích địa, Hồng Mông sơ thủy, một khối bia đá thiên địa đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, tên gọi là Phong Thần Bảng.”

“Vi nương chúa tể Minh giới, Minh Thần; nhạc mẫu ngươi chấp chưởng băng nguyên, chính là Băng Thần; Miêu Khả Ái mà ngươi từng nhắc đến, cha của nàng ta đại khái là Miêu Thần.”

“Chờ một chút…” Từ Bắc Vọng ngắt lời nàng, “Cha nàng?”

“Ngươi không cho rằng, chỉ có nữ tử mới có thể sáng tạo dòng dõi đó chứ?” Mẹ ruột nhìn hắn bằng nửa con mắt, nói thêm: “Đương nhiên, Miêu Thần cũng phải dựa vào nữ tử… Có điều, hầu hết huyết mạch thiên phú của Miêu Khả Ái đều là truyền thừa từ hắn.”

“Bao gồm cả phôi thai thiên đạo mà ngươi nói, kỳ thật đều là dòng dõi của các đại nhân vật trong Phong Thần Bảng, bọn họ đang đi tới tương lai thông qua các thủ đoạn đặc thù.”

Từ Bắc Vọng rất nhanh tiêu hóa hết số tin tức không cần thiết này, sau đó liền hỏi: “Mẹ, kỷ nguyên thứ ba trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chỉ khi ở quá khứ, hắn mới biết được chuyện này đáng sợ đến cỡ nào, nơi này không có một chút linh khí tu luyện, vũ trụ tịch mịch đến mức không có một bóng người.

Chương 702: Quá khứ (3)

“Không có phát sinh cái gì cả.” Mẹ ruột lắc đầu, “Chỉ là…”

Dừng lại thật lâu, bà bình tĩnh nói:

“Năng lượng vũ trụ đang suy kiệt, hầu hết tài nguyên đều sụt giảm nghiêm trọng. Nếu tình hình này tiếp tục kéo dài, vũ trụ có thể sẽ sụp đổ.”

“Chúng ta là những lão gia hoả trên đỉnh của Kim Tự Tháp, chiếm cứ gần như 90% tài nguyên.”

“Chúng ta chắc chắn không muốn chết, nhưng cũng không muốn vũ trụ cứ như vậy mà tiêu tán. Vậy nên, biện pháp duy nhất chính là tái tạo lại trật tự vũ trụ, cũng chính là cải tổ lại toàn bộ thế cục.”

“Thời đại Thủy Khư, cũng chính là thời điểm trước kỷ nguyên thứ ba, đã bắt đầu từ một đống phế tích, chúng ta tự nguyện chịu mắc kẹt trong dòng thời gian, ở lại quá khứ vì thế cục tương lai.”

“Hơn nữa, chúng ta còn có thể tránh khỏi tác động của kỷ nguyên trường hà, nhất cử lưỡng tiện.”

Từ Bắc Vọng chấn kinh, nhưng lại cảm thấy hết sức hợp tình hợp lý.

Cho dù là một vũ trụ hay một thế giới riêng lẻ khác, khi mọi thứ đạt đến điểm cực hạn thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự xáo trộn. Nếu bọn họ vẫn không chịu thay đổi, vậy thì sẽ gây nguy hiểm cho toàn bộ vũ trụ.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Cho nên, mẹ cố ý chia cắt vũ trụ thành hai nửa? Một bên là chư thiên vạn vực, một bên là giới Khởi Nguyên, hy vọng có thể hủy diệt sinh linh thông qua các cuộc tranh đoạt lẫn nhau nhằm duy trì sự cân bằng tài nguyên?”

“Thông minh.” Mẹ ruột sờ lên đầu hắn một cách cưng chiều, “Một khi đại chiến nổ ra, rất nhiều Đạo Quân cùng Chí Cao Bất Hủ sẽ bị hủy diệt, vũ trụ mới có thể tồn tại thật lâu.”

“Còn cả kỷ nguyên trường hà, mỗi lần thảm hoạ tai ương ập tới, rất nhiều sinh linh đều bị chôn vùi trong dòng sông thời giao, đây là ý muốn thiên đạo để cho vũ trụ dưỡng thương, không để tài nguyên suy kiệt.”

“Đương nhiên, những điều này chung quy vẫn không phải thủ đoạn tốt nhất, chỉ khi nào những lão quái vật của kỷ nguyên thứ ba được giải quyết, thì mới có thể xóa tan bớt mây mù. Bởi lẽ, chúng ta mới chính là sinh linh chiếm cứ nhiều tài nguyên nhất.”

Từ Bắc Vọng trầm mặc không nói, chuyện này dường như vẫn còn cách tâm trí của hắn rất xa.

Một bầu không khí tĩnh mịch, Hoa Bỉ Ngạn dập dờn trong biển máu, mẹ ruột thản nhiên nói: “Nếu ngươi có thể đối mặt với Chí Cao Thần, nhân vật đệ nhất trong Phong Thần Bảng, vậy thì đây chính là số mệnh, và cũng là cơ hội leo lên đỉnh cao của ngươi.”

“Chí Cao Thần là người mạnh nhất vũ trụ, vi nương khó mà đuổi kịp bóng lưng của hắn.”

“Mạnh đến độ nào?” Từ Bắc Vọng vô thức hỏi.

Mẹ ruột đối mặt với hắn, bà biết thiên phú của mình kém xa con trai, nếu khôngcố ý tước đoạt khí vận của hắn từ trước, thì bà có lẽ đã bị chôn vùi vĩnh viễn.

“Chí Cao Thần sinh sống tại một thôn làng, khi mặt trời treo thật cao, thôn dân đầu đội mũ rơm, phía sau núi có một con Phượng Hoàng, mỗi khi đến thời gian thanh minh, thôn dân đều đi tế bái phần mộ, thuận đường mang theo một con gà vịt nga thỏ các loại.”

“Nghe nói ở đó, mọi người đều bình đẳng, thôn dân vô tai vô bệnh, có thể sống cực kỳ lâu…”

Sau khi nghe xong, Từ Bắc Vọng hoàn toàn rơi vào yên lặng.

Mặt trời —— Nhật Bất Lạc.

Mũ rơm —— Vô Miện Chi Vương.

Phượng Hoàng —— Thất Quan Vương.

Phần mộ —— Hồn Bất Quy.

Gà vịt nga thỏ —— Bắc Cực Thú Liệp.

Người người bình đẳng —— Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Có thể sống thật lâu —— Trường Sinh Bất Hủ.

.....

.....

Câu chuyện ngụ ngôn này tương ứng với các Thần tộc Hoàng Kim trong chư thiên vạn vực.

Tựa hồ đã nhận ra những suy nghĩ trong lòng hắn, mẹ ruột vuốt cằm nói:

“Không sai, Thủy tổ của các Thần tộc Hoàng Kim đều là tín đồ của Chí Cao Thần, bọn hắn tuân theo mệnh lệnh Thủy tổ trong huyết mạch, cũng chính là chỉ lệnh của Chí Cao Thần.”

“Trước đây không lâu, ta nghe nói Phượng Hoàng lặng lẽ rời khỏi thôn làng của Chí Cao Thần, hắn ta không thể bắt được nó, cho nên đã liệt nó vào tội phản bội.”

Từ Bắc Vọng chợt bừng tỉnh.

Đây mới chính là nguyên nhân vì sao Thất Quan Vương bị tàn sát!

Khó trách, ngay cả Nhật Bất Lạc cũng không biết rõ tại sao mình lại muốn huỷ diệt Thất Quan Vương, đột nhiên liên hợp các Thần tộc khác để khởi xướng một trận mưa gió máu tanh.

Sau khi đồ sát xong xuôi, bọn họ rõ ràng đã chiếm lợi ích cho mình, nhưng vẫn cứ làm ra bộ dạng ghét bỏ Thất Quan Vương, hóa ra là do bản nguyên huyết mạch quấy phá.

Chẳng trách, ngoại trừ lão đại và nhạc mẫu, hắn cảm thấy khó có thể gần gũi với những tộc nhân còn lại trong Thất Quan Vương, cứ như thể sự bài xích tự nhiên.

Hóa ra cũng là bởi vì huyết mạch Nhật Bất Lạc mà hắn đã từng cấy vào người để đi làm nội ứng.

“Hơn nữa, Chí Cao Thần vẫn là sinh linh do thiên đạo lựa chọn.” Mẹ ruột vừa hung ác đâm chọt.

Từ Bắc Vọng kịch liệt kháng cự: “Đừng nói số mệnh, mẹ muốn mất con sao? Mục đích của Chí Cao Thần là gì?”

Nghe được hai chữ “Mất con”, mẹ ruột gõ đầu hắn một cái thật kêu, sau đó thản nhiên nói: “Thiên đạo vốn chỉ là thể ý thức, ước chừng sẽ sớm tiêu vong. Chí Cao Thần muốn thay thế vị trí của thiên đạo, hoàn toàn trở thành kẻ thống trị vũ trụ.”

“Đến lúc đó, vi nương cùng những phong thần của thời đại Thủy

Khư, chắc chắn tránh không khỏi lưỡi đao của hắn."

Nghe thấy suy đoán của mẹ ruột, Từ Bắc Vọng lập tức không rét mà run, hỏi ngược lại: "Vậy mẹ muốn ta làm cái gì?"

"Đương nhiên là trở thành kẻ thống trị vũ trụ, đưa vi nương đi giết hết lão quái vật trong Phong Thần Bảng."

Ánh mắt của mẹ ruột vẫn thanh tịnh như cũ, bà thẳng thắn nói ra ý định của mình.

Từ Bắc Vọng không nói nên lời.

Kỳ thật không ai sai cả, chưa nói tới tội ác tày trời của Chí Cao Thần.

Hoàn toàn là vì lợi ích mà càn phá!

Xuyên suốt vạn cổ tuế nguyệt, sự tồn tại vĩnh cửu duy nhất chính là lợi ích, ai lại không muốn trở thành kẻ thống trị, trở thành độc ngũ chí tôn của vũ trụ?

Hiện tại, Chí Cao Thần đang dẫn trước rất xa, nếu như các lão quái vật từ trước kỷ nguyên thứ ba có thể đồng tâm hiệp lực trợ giúp đỡ hắn, vậy nhất định sẽ giải trừ khốn cảnh của vũ trụ.

Thế nhưng, mỗi người đều có mưu tính của riêng mình.

"Người do thiên đạo lựa chọn, là ý gì?" Từ Bắc Vọng tùy ý hỏi dò.

Mẹ ruột cau đôi mày lại, ngữ khí lộ ra mấy phần không xác định:

"Ngay cả khi yếu ớt, cơ thể vẫn có một khả năng bá đạo vô song, vượt qua quy tắc, phá vỡ trật tự, lật đổ lẽ thường..."

Càng nghe miêu tả, trái tim của Từ Bắc Vọng càng đập nhanh một cách khó hiểu.

Tại sao, hắn cảm giác điều này hơi giống với hệ thống cướp đoạt cơ duyên?

Hệ thống của hắn mới là thứ nghịch thiên nhất, cho dù là cơ duyên của Đạo quân, hắn cũng có thể chặn đường, chiếm làm của riêng.

Chẳng lẽ một kẻ không may như lão tử, thực sự là sinh linh duy nhất được thiên đạo chiếu cố sao?

Chương 703: Tương lai (1)

Bảy trăm năm đã trôi qua trong nháy mắt.

Hư ảnh mẹ ruột đã tan biến, nhưng cánh cổng địa ngục vẫn vắt ngang qua biển máu như cũ.

Từ Bắc Vọng rời khỏi Sinh Mệnh Cấm Khu, sau khi vượt qua đại nạn kỷ nguyên, trật tự vũ trụ sắp sụp đổ, Tinh không Bỉ Ngạn có thể đổ bộ bất cứ lúc nào.

Thông qua cánh cửa địa ngục, hắn đi đến thời đại Thủy Khư tàn khốc, có thể tìm được chân thân của mẹ và dì Thanh.

Dựa vào thực lực hiện tại, hắn chắc chắn không đủ tư cách, chí ít vẫn cần phải tích lũy đạo hạnh suốt mấy vạn năm nữa.

Hắn là người gánh vác sứ mệnh, đồng thời cũng tự tin bản thân mình có thể trở thành chúa tể vũ trụ.

Nếu không tự tin tiến thẳng như vậy, làm sao hắn đạt được những thành tựu như hiện tại?

Huống hồ, hắn có một dự cảm mãnh liệt rằng hệ thống sẽ mang đến những kinh hỉ ngoài sức tưởng tượng.

Trở về thành Nguyên Thủy Thánh, hắn đã gặp được lão đại mà sớm chiều mình nhớ mong.

“Tiểu phôi đản!”

Miêu Khả Ái đã trở thành một tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, đường cong bộ ngực có chút khoa trương.

Nàng ta lộc cộc chạy tới, muốn ôm tiểu phôi đản sau bao ngày chia cắt.

Từ Bắc Vọng bỏ lơ nàng ta, nhanh chân bước đến ôm lấy thân thể nở nang cao quý trang nhã, sau đó vùi đầu mình vào chiếc cổ thoang thoảng hương thơm.

“Mẹ ta kể rằng mẹ ngươi rất ác độc.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương bày ra biểu cảm thanh lãnh, ngón tay vẩy vẩy sợi tóc của hắn.

Từ Bắc Vọng: "..."

"Đúng, Minh thần là người tâm ngoan độc ác, cha ta mắng nàng cả ngày, thậm chí còn muốn meo meo không đi theo ngươi nữa."

Miêu Khả Ái vừa oán trách vừa thuật lại lời nói của cha mình.

Từ Bắc Vọng khó lòng giải thích. Xét theo góc độ của Băng thần, bà ta đương nhiên hy vọng con gái của mình trở thành vương giả vĩ đại, ai ngờ lại bị bắt cóc trái tim rồi trở thành con dâu của Minh thần, chỉ có thể phụ tá con trai của Minh Thần…

Là ai đi chăng nữa thì cũng cảm thấy ủy khuất a…

Nhưng khi đứng ở góc độ chính mình, hắn đương nhiên rất cảm kích công lao của mẹ ruột. Nếu bà không để hai người bọn họ gặp nhau sớm một chút, thì dựa theo tính cách lạnh lùng và tàn nhẫn của lão đại, đến khi cả hai chạm mặt nhau tại chư thiên vạn vực, chắc chắn một người trong số họ sẽ bỏ mạng.

Ba người đi tìm mấy người Thái Sơ Lan, nhận được vô số loại tài nguyên như đã hứa, sau đó lập tức tìm một nơi an tĩnh để tu luyện.

…

…

Vũ trụ chư thiên đột nhiên đón nhận một cơn sóng lớn ngập trời, chẳng biết từ khi nào mà tọa độ không gian hai phương vũ trụ đã trùng khớp với nhau, một mảnh hồ gương ẩn chứa bản nguyên thế giới đang vắt ngang tại biên giới vũ trụ.

Trong lúc nhất thời, gió nổi lên, mây kéo đến.

Lịch sử gọi thời điểm này là kỷ nguyên vĩ đại trong vũ trụ!

Chiến tranh cứ thế nổ ra mà không hề báo trước, vạn tộc mạnh mẽ tiến vào chư thiên để tranh đoạt tài nguyên, tạo nên thảm cảnh tận thế tác động đến hàng vạn vạn sao trời.

Các Thần tộc Hoàng Kim lập tức thành lập liên minh, cùng nhau chiến đấu chống lại vạn tộc, sau đó còn cắt cử những đạo thống đỉnh cấp tiến về giới Khởi Nguyên.

Tổ chim bị phá, trứng không lành lặn.

Cả hai bên đều đang dốc hết sức lực của mình.

Cái tên được nhắc đến nhiều nhất giới Khởi Nguyên chính là áo bào trắng cấm kị, vạn tộc đều hận hắn đến mức điên cuồng, nhưng dù bọn họ làm cách nào đi nữa thì cũng không thể tiến vào thành Nguyên Thủy Thánh.

…

…

Chiến tranh kéo dài hơn hai nghìn năm, hàng triệu ngôi sao trên trời đã bị ảnh hưởng, thời đại hắc ám chân chính mới bắt đầu giáng xuống.

Kỷ nguyên trường hà bất ngờ quét sạch vũ trụ rộng lớn, khí tức tai ương mờ mịt đã bao trùm tất cả mọi thứ.

Không một sinh linh nào có thể địch lại!!

Vô số Đạo Quân đều run rẩy kịch liệt, sắc mặt dần dần trắng bệch, phảng phất có chút tuyệt vọng, đầu tiên là chiến tranh hai nghìn năm, sau đó là sự xuất hiện bất ngờ của tai ương kỷ nguyên, đây chính là điềm báo diệt thế a!

Chư thiên gầm thét dữ dội, mỗi một nhánh sông nhỏ đều giống như u linh, mãi mãi không khô cạn, đây chính là sức mạnh khiến cho con người cảm thấy tuyệt vọng sợ hãi.

Mà ở thành Nguyên Thủy Thánh, một người mặc áo bào trắng đang từ từ mở mắt, ánh mắt lóe lên một tầng sương mù màu đen.

Chí Cao Bất Hủ!

Hai nghìn năm tuế nguyệt, hắn đã thành công thăng lên Tranh Độ bốn bước!

Còn thiếu một bước chân nữa thôi, hắn sẽ có thể trở thành Đạo Quân thọ ngang với trời.

Vào đúng lúc này, khu vực tám mươi nghìn dặm xung quanh hắn xuất hiện vô số dòng sông không rõ nguồn gốc, nếu cảnh tượng này được trình chiếu trước mắt chúng sinh, chắc chắn sẽ khiến toàn bộ vũ trụ rúng động, ngay cả những nhân vật trong bảng Phong Thần cũng đều phải rùng mình.

Dường như mục tiêu của kỷ nguyên trường hà chính là hắn!

Trọn vẹn tám mươi nghìn dặm!

Người khác xui xẻo lắm cũng chỉ nhiễm phải một giọt nước sông, nhưng hắn lại bị vây quanh bởi hàng vạn dòng sông trong khu vực tám mươi nghìn dặm. Điều này đã chứng tỏ, kẻ này nhất định phải bị chôn vùi.

Tuy nhiên, Từ Bắc Vọng cũng đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, thậm chí có thể nói rằng từ khi bước chân lên chư thiên, hắn đã nghĩ xong sách lược vẹn toàn cho mình.

Đó chính là phôi thai thiên đạo!

Sau khi giết chết nhiều thiên kiêu như vậy, hắn đã sớm ngưng tụ nên bản ngã phôi thai vượt ra khỏi thế gian.

Bùm bùm!

Một bóng người màu trắng bước ra từ cơ thể của Từ Bắc Vọng, dung mạo tuấn mỹ, khí chất thánh khiết, khí tức tràn đầy may mắn, hào quang khí vận lan tỏa ra xung quanh.

Đây chính là một "Từ Bắc Vọng" khác.

Chương 704: Tương lai (2)

Sông dài trải xuống, "Từ Bắc Vọng" nghiêng mình chào hỏi bằng tư thái ngang nhiên không biết sợ, toàn thân bị dòng nước xoáy tám mươi vạn dặm đâm thủng, mạch máu trong cơ thể nổ tung, khí tức không rõ nguồn gốc tuỳ ý quét qua.

Từ Bắc Vọng đặt Minh quan màu tím mà mẹ ruột đã tặng bên ngoài cơ thể, tránh bị ảnh hưởng bởi nước chảy từ sông.

Phương thức này có hiệu quả, phân thân ngưng tụ từ bản ngã phôi thai đã hoàn toàn biến mất, ngay cả một chút máu thịt cũng không còn lưu lại, mà Từ Bắc Vọng thì…

Thương vong nặng nề, gần như chết hẳn!

Uy lực của kỷ nguyên trường hà quá lớn, hắn đã vận dụng tất cả sức lực mới miễn cưỡng chống cự được, nhưng thiếu chút nữa đã chết.

May mắn vượt qua được kiếp nạn lớn nhất lần này, hắn lập tức đến chỗ lão đại để trú ẩn, hắn nhất quyết sẽ không để bản thân ở một mình trong tình trạng này.

Lão đại và mèo ngốc đã hủy diệt rất nhiều Đạo khí, gian nan nhặt lại về một cái mạng, ba người bắt đầu vừa chạy trốn vừa tu dưỡng ở vũ trụ.

Một lão quái vật thành công tiến vào Tinh Không Bỉ Ngạn, khí tức tai ương kỷ nguyên tan biến bằng sạch, hầu như tất cả quy tắc đều không còn tồn tại.

…

…

Chín trăm năm sau, một nữ tử xinh đẹp tài giỏi tuyệt vời xuất hiện trong vũ trụ.

Không, nàng ta là sự tồn tại siêu việt cổ kim, ngay cả áo bào trắng cấm kỵ cũng không có tư cách sánh vai.

Chỉ mới chín trăm tuổi liền, nàng ta quả thực đạt tới đỉnh cao của con đường trường sinh bất lão. Dù cho đây là chuyện khó có thể tin nổi, nhưng rốt cuộc cũng đã xảy ra.

Không có sinh tử, nàng chính là tương lai của chư thiên, mà áo bào trắng cấm kỵ chưa từng lộ diện suốt mấy nghìn năm kia cũng sớm bị người đời quên lãng từ lâu.

Kỷ nguyên trường hà qua đi, chỉ có một phôi thai độc nhất vô nhị, đó chính là người con gái này!

Mà trải qua nhiều trận tranh đấu, chém giết khốc liệt, Vĩnh Hằng Quốc Độ cuối cùng cũng chiếm được phôi thai này, thai nghén rồi trợ giúp nó trưởng thành.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, nàng ta đã thể hiện thiên phú chưa từng có trong lịch sử từ trước đến nay.

“Thái Sơ Bắc Vọng, đánh với ta một trận đi!”

Giọng nói cường thế vang vọng trong vũ trụ, thân ảnh váy trắng lướt ngang qua vô số khu vực, điên cuồng đi tìm bóng dáng kia.

Nàng ta có một chấp niệm ngay từ khi sinh ra, nhất định phải tìm cách tru sát hắn!

Nhất định phải!

Mà cùng lúc đó, Từ Bắc Vọng vẫn chờ đợi ở Vô Tẫn Táng Thổ như

cũ.

Hắn đương nhiên nhận ra nữ tử, hắn từng nhìn trộm tương lai hai lần, đều trông thấy bản thân phải chết trong tay nàng ta.

Thông qua lời kể của mẹ ruột, Từ Bắc Vọng cũng biết nàng chính là thành phẩm của một thoả thuận hợp tác giữa hầu hết mọi người trong bảng Phong Thần.

Từng lão quái vật đều truyền lại huyết mạch thiên phú cho nàng, hi vọng có thể tạo ra một sự tồn tại hoàn mỹ nhất để gánh vác sứ mệnh tương lai.

Như một điều hiển nhiên, bọn họ cũng chú ý đến con trai của Minh Thần, cho nên tạo nên một loại đạo pháp cố ý nhắm vào Minh thần, hy vọng có thể trấn sát được con của nàng.

Vì lẽ đó, trận chiến này vô cùng gian nan, Từ Bắc Vọng trực tiếp hủy diệt Minh khí, sợ rằng nó sẽ lọt vào tay kẻ khác.

Phần thắng của hắn chỉ có bảy phần!

Nói thật, nếu đổi lại trước kia, cho dù xác suất chỉ là một phần, thì hắn cũng sẽ cố gắng đánh cược để phản kháng. Nhưng trước mắt, hắn có chuyện quan trọng hơn, tuyệt đối không thể bị thương, không được thương tổn bản nguyên.

Bởi vì hắn muốn đột phá Đạo Quân!

Về phần nữ tử đại khí vận, hắn chỉ có thể ý thế hiếp người, giao cho nương nương ứng phó, tránh để nàng không có việc gì làm ngoài những thủ đoạn rút cạn tinh hoa của Từ Bắc Vọng.

Rất nhanh sau đó, Hoàng Thần nữ, người đã biến mất mấy nghìn năm, đột nhiên xuất hiện trở lại và chiến đấu ác liệt với Vô Thiên Diệt tại một nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

Nhờ vào sự thúc đẩy bởi m Dương Đạo Thể trong vũ trụ, Đệ Ngũ Cẩm Sương sở hữu đạo pháp với uy lực khó có thể tưởng tượng nổi, nàng căn bản không hề e sợ hãi trước năng lượng quỷ dị của nữ tử đại khí vận.

Bàn tính thất bại, đạo pháp đặc biệt nhắm vào Minh thần, lại trở thành trò cười đối với Băng thần.

Uy lực tích lũy chín trăm năm, sao có thể vượt qua tích luỹ mấy

nghìn năm?

Huống chi, Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng là một huyền thoại bất hủ của kỷ nguyên trước.

Nàng ta là phu nhân của áo bào trắng cấm kỵ!

Hai người ác chiến xuyên suốt chín chín tám mươi mốt ngày, nữ tử đại khí vận rốt cuộc cũng bị chôn vùi, hình thần câu diệt, vĩnh viễn biến mất trên thế gian này.

Vào thời khắc này, vũ trụ đột nhiên rung động, hàng nghìn dị tượng bao phủ ngân hà, tất cả sao trời đều phát ra ánh sáng lấp lánh, tô điểm lại cho vũ trụ hoang tàn bởi trận chiến tàn phá vừa qua.

Đạo Quân!

Có người đột phá Đạo Quân!

Hàng triệu sinh linh đều nhảy cẫng chúc mừng, còn có thể là ai?

“Đi đến Minh giới để chiêu mộ người cũ, nhất định phải tìm cách chém giết Diêm La!”

Giọng nói lạnh lùng truyền khắp mọi ngóc ngách, các dị tượng thần thoại kinh dị đột nhiên tan biến, áo bào trắng cấm kỵ lại trốn mất dạng.

Chương 705: Tương lai (3)

Năm trăm năm sau đó, vũ trụ rộng lớn nghênh đón một cơn sóng thần hắc ám cuồn cuộn, từng mảnh từng mảnh tinh vực đều bị nhuộm đen, sương mù hỗn độn mang theo khí tức chết chóc bao phủ khắp nơi.

Hàng trăm triệu linh hồn đều cầm theo lá cờ Lê Hoa của Táng tộc, trong đó còn có một đứa nhỏ chưa trưởng thành cầm cột cờ, nói a a a a, muốn xông lên giết.

Bọn họ đều đến từ địa ngục!

Tổ địa của từng Thần tộc Hoàng Kim đều bị đạp phá, kẻ đầu tiên gặp nạn là Hồn Bất Quy, Hoàng Tuyền trực tiếp bị hủy diệt bởi bởi một chưởng của áo bào trắng cấm kỵ.

Ngọn lửa chiến tranh lại bùng lên một lần nữa, không ai ngờ tới áo bào trắng cấm kỵ, niềm tự hào lớn nhất của chư thiên, lại muốn hủy diệt Thần tộc Hoàng Kim.

Tiếp theo chính là băng nguyên, Đệ Ngũ Cẩm Sương mang theo hàng tỷ sinh linh băng tuyết, sau khi đi qua Minh giới thì bắt đầu đánh về phía Thần tộc Trường Sinh Bất Hủ.

Từng bầy mèo quỷ dị vung những nắm đấm phách lối, đập nát tinh cầu Bắc Cực Thú Liệp, sau đó tiếp tục chiến đấu ác liệt với đám hung thú.

Vào thời khắc mấu chốt, mẹ già gửi tin từ thời đại Thủy Khư truyền đến hiện tại, mặt trời lớn cũng rời khỏi thôn xóm của Chí Cao Thần.

Thủy tổ Nhật Bất Lạc làm phản!

Hắn ta có lẽ đang đánh cược may rủi, trong trận tranh đoạt mà Chí Cao Thần đang chiếm được ưu thế toàn diện, hắn lựa chọn đánh cược với con trai của Minh thần.

Kết quả là, sức mạnh huyết thống dâng trào, mấy đời tổ tông của Nhật Bất Lạc đột nhiên phản chiến, nhao nhao tuân theo áo bào trắng cấm kỵ.

Về phần hắn có phải là tộc nhân trong Nhật Bất Lạc hay không, có ai quan tâm chứ?

Vào thời khắc mấu chốt này, đứng về phía ai mới là điều quan trọng nhất.

Vũ trụ lâm vào tình cảnh giết chóc vô tận, các Thần tộc Hoàng Kim đều tổn thất nặng nề, không khác Thất Quan vương lúc trước.

Mà vào giờ phút này, áo bào trắng đang dẫn theo nương nương và mèo ngốc rời khỏi hiện thế, tiến về thời đại Thủy Khư.

Bọn họ đã tiêu diệt một phần lực lượng của Thần Chí Cao, bây giờ đã có thể lẳng lặng tu luyện…

Nói khó nghe một chút là tìm cách chạy trốn, cố gắng đừng để bị bắt lại, tận dụng thời gian để tiếp tục phát triển.

Từ Bắc Vọng và mẹ ruột đều đang trú ngụ giới Hắc Qụa, nếu chuyện này lộ ra ngoài thì cả Minh giới và Băng giới đều sẽ đi lục soát.

Bên cạnh hắn còn có Băng thần, Miêu thần, và Hắc Qụa thần, bọn họ

đều quyết tâm đi theo nữ nhân âm độc này.

Bà ta quả thực là người rất biết tính toán, con trai của bà có hy vọng trở thành chúa tể vũ trụ.

Về phần tiên tri tận thế kia, hóa ra đó lại là con trai của Hắc Qụa thần, khó trách động một tí lại xưng mình là ông nội.

Tất cả tài nguyên đều thuộc về Từ Bắc Vọng, hắn gánh vác vận mệnh của nhiều người, còn có vận mệnh của vô số lão quái vật từ trước kỷ nguyên thứ ba.

Thua, toàn bộ đều chết.

Thắng, thu hoạch được tương lai.

Rất hiển nhiên, hắn là kẻ yếu thế tuyệt đối, nhưng mà cũng không phải không có khả năng tạo ra kỳ tích.

Bởi vì hắn chính là kỳ tích!

…

…

Lại một vạn năm trôi qua, đại vũ trụ đầy rẫy tai họa, như thể thiên địa sẽ sụp đổ vào bất kỳ lúc nào, mà lớp phong ấn tuế nguyệt cũng dần dần nới lỏng, khó lòng ngăn chặn dòng chảy thời không.

Thể ý thức thiên đạo đã không còn nữa, một sự tồn tại gánh vác ý chí thiên đạo sẽ được sinh ra để duy trì thế cục cân bằng của vũ trụ một lần nữa.

Tất cả các vật chất có sinh mệnh đều hội tụ, tạo thành một đạo ấn xuyên qua quá khứ, hiện tại và tương lai, rơi xuống một ngôi làng nhỏ nằm chính giữa thời đại Thủy Khư.

Minh thần, Băng thần, Miêu thần, Hắc Qụa thần, Hỏa thần, Thạch thần, và những người khác đều giáng lâm tại nơi thôn quê này, sử dụng tất cả các đạo pháp để ngăn cản Chí Cao Thần.

Một thân ảnh vĩ ngạn mơ hồ lơ lửng ở chân trời, hắn ta chỉ cần đóng mở con ngươi liền có thể tạo ra bão lớn và sấm sét, chứng tỏ quyền sở hữu hình thức ban đầu của ý chí thiên đạo đang thuộc về chính mình.

Hắn là chúa tể vũ trụ, một tôn vương giả duy nhất!

Nhưng tại lúc này.

“Rất tốt, cơ duyên của ngươi chính là của ta.”

Dù đã hơn một vạn năm chưa hề nói ra câu này, Từ Bắc Vọng cũng cảm thấy có chút nghẹn họng, nhưng mà âm thanh vẫn mạnh mẽ và ôn nhuận đến lạ thường.

Một lòng bàn tay khổng lồ bao phủ trong màn sương đen kịt vượt qua hết mọi trở ngại, thuận lợi vươn về phía đạo ấn thiên đạo, giống như nó vốn dĩ đã thuộc về hắn.

Cảnh tượng này hoàn toàn làm các lão quái vật thời đại Thủy Khư cảm thấy chấn động, các vị thần sáng thế trong bảng Phong thần đều không thể tin được, ngay cả mẹ ruột Minh Thần và vợ Đệ Ngũ Cẩm Sương cũng sợ hãi đến mức ngây người.

Thật sự không ngờ, người được thiên đạo lựa chọn lại là Từ Bắc Vọng.

Chương 706: Tương lai (4) [Đại Kết Cục]

Bùm bùm!

Vào thời khắc này, năng lượng hỗn độn khôi phục bắt đầu vận chuyển lại, Từ Bắc Vọng lần đầu tiên nhìn thấy khí vận thực sự của bản thân.

Hào quang lấp đầy toàn bộ vũ trụ.

Đúng vậy, chính là cả một vũ trụ, toàn bộ vũ trụ đều đang đắm chìm trong khí vận của hắn.

Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn trong một cái chớp mắt, mặc dù hào quang khí vận chưa biến mất, nhưng hắn cũng không nhìn thấy nó được nữa.

Bởi vì ý thức thiên đạo hoàn toàn bị chôn vùi, hệ thống cướp đoạt cơ duyên cũng không còn.

“Ngươi dám!”

Thần Chí Cao tức đến mức sùi bọt mép, hắn làm sao có thể cho phép

người khác cắt đứt mưu đồ từ kỷ nguyên thứ ba đến nay, hắn nhất định phải là thiên đạo!

Một trận chiến vô song bất ngờ bùng phát và kéo dài ròng rã ba nghìn năm, từng ngôi sao trên trời lần lượt bị hủy diệt, vô số thiên thạch rơi rụng khắp nơi.

Ngay khi Minh thần cảm thấy hốt hoảng, một âm thanh đại đạo vô song xuất hiện trong vũ trụ đổ nát.

“Trong vũ trụ hắc ám, ta sẽ là người cầm đèn cho thế hệ mai sau!”

Giọng nói rơi xuống, sau đó vang vọng khắp quá khứ, hiện tại và tương lai, hàng triệu sinh linh trong vũ trụ đều quỳ xuống trên mặt đất, thành kính lễ bái ý chí của trời cao.

Ngay sau đó, mẹ ruột Minh thần cũng quỳ xuống, đối với quy tắc mới sẽ được áp dụng từ nay về sau, bà nhất định phải ra vẻ thần phục để làm gương cho kẻ khác.

Ngay cả mẹ ruột cũng đều quỳ xuống, các lão quái vật thời đại Thủy Khư cũng không có lý do mà tiếp tục đứng đó, ai nấy đều nhao nhao dập đầu, cúng bái vị vương giả duy nhất của vũ trụ.

“Ta là trời.”

“Ta là đất.”

“Ta cũng là sự tồn tại trong nhân thế.”

Nam tử áo trắng tuấn mỹ đi dạo qua mỗi một thế giới, nhìn thấy mỗi một toà núi non, cũng nhìn thấy mỗi một bách tính vất vả cần cù cày cấy.

Thời đại Thủy Khư đã dung hợp với hiện tại, khó tránh khỏi một trận thanh tẩy cực lớn, tất cả lão quái vật phụ thuộc vào Thần Chí Cao đều bị trấn sát, quy tắc đã được đúc kết lại từ đầu.

Bởi vì không có quá nhiều lão quái vật, tài nguyên vũ trụ vẫn được duy trì ổn định, đủ để nuôi dưỡng từng thế hệ sinh linh, mang đến hi vọng cho tương lai.

Các quy tắc mới nhanh chóng lan rộng khắp vũ trụ…

Bất kể là Đạo Quân trường tồn hay là cao thủ luân hồi, tất cả chỉ có thể sống một lần.

Chỉ sống một lần!

Đừng mong đến chuyện chuyển thế trùng sinh, một khi chết là chết, nếu sống đến đời thứ hai hay thứ ba thì sẽ lãng phí tài nguyên, như vậy là không công bằng cho kẻ khác.

Kẻ bỏ mạng sẽ được mai táng, linh hồn trở về Minh giới, không còn ý thức, không còn ký ức!

Từ nay về sau, đây chính là quy tắc thiên đạo mà không ai có thể chống lại được.

Bình minh đang đến gần, mặt trời mọc trên đầu.

Vị nam nhân đó cuối cùng cũng tồn tại được với thiên địa, với nhật nguyệt đồng quang.

…

“Đừng có sờ nữa, mau xem bóng đi.”

Tại một trận bóng ồn ào sôi nổi, tiếng hò hét vang vọng khắp mọi nơi, một người phụ nữ xinh đẹp đang đeo kính râm lạnh lùng nhìn chằm chằm người đang ở bên cạnh mình.

Từ Bắc Vọng thu lại bàn tay đang đặt trên vớ đen: “Ta cũng không thấy ngại.”

“Ngươi thích chơi đùa với chân của ta đến như vậy sao?”

Đệ Ngũ Cẩm Sương kéo kính râm xuống, hàng mi có chút run rẩy, ánh mắt gắn chặt vào người hắn.

“Phi!” Một cô gái trẻ mặc váy hở hông, đi giày cao gót đang âm thầm bĩu môi.

“Đúng thế.”

Từ Bắc Vọng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn thấy bầu trời ở đằng xa, hắn nhanh chóng đeo kính râm cho nàng.

Hắn đưa vợ mình đến thời đại mà mình quen thuộc, hai người cùng đi xem một trận bóng để tìm kiếm cảm giác thú vị.

“Mẹ ngươi thúc giục sinh con.”

Đệ Ngũ Cẩm Sương hững hờ nói.

Từ Bắc Vọng hãi hùng khiếp vía, thúc giục sinh con là giả, bọn họ không hề muốn có con, lời nói của lão đại ẩn chứa một nội dung sâu sắc khác….

“Ừm?”

Nhìn thấy hắn không trả lời, đôi mắt của Đệ Ngũ Cẩm Sương lấp loé ánh sáng lạnh lẽo.

“Được chứ, thay đổi hoàn cảnh, chúng ta đi đến Địa ngục để tìm địa điểm kích thích hơn nữa đi.”

Từ Bắc Vọng bất đắc dĩ đồng ý.

Đệ Ngũ Cẩm Sương nhẹ nhàng gật gật cái cằm tinh xảo của mình, hai người nắm tay biến mất không còn thấy gì nữa.

“Chờ meo meo một chút đi mà!”

Cô gái trẻ xinh đẹp đi giày cao gót lộc cộc đi theo đuôi phía sau.

Hết.

—------

Cảm nghĩ tác giả:

E hèmmm…. Những lời nhắn nhủ đều đã được trình bày trong bộ truyện này, ba chương cuối cùng xem như là món quà đền bù dành cho mọi người.

Nói như thế nào đây, bộ truyện này thật ra đã được đặt trước 1500 chương, ta vẫn có thể sáng tác miễn phí trên QQ, hoặc tiếp tục đăng chương mỗi tháng để kiếm một chút tiền thù lao.

Thế nhưng, tác giả thực sự không muốn lừa dối mọi người, nếu tiếp tục dẫn dắt câu truyện đến mức triệt để thì chính đang gạt tiền mua chương của mọi người. Cho dù bộ truyện này vẫn tồn tại rất nhiều tiếc nuối, nhưng ta rốt cuộc cũng xử lý xong xuôi tất cả. Nếu như ta vẫn kiên trì bản thảo lúc trước, …..

Thôi cứ cho là như vậy, ta xin cảm tạ những người đã ủng hộ bộ truyện này, rốt cuộc cũng đã hoàn thành rồi a!!

Cảm nghĩ của dịch giả:

Mình chấm bộ truyện này từ lâu, cốt truyện quả thực rất có tiềm

năng và mỗi nhân vật đều có những đặc điểm rất riêng biệt. Tuy nhiên, vì nhiều lý do khách quan, cho nên tác giả đành để lại một kết thúc vội vã, đây là điều mà không ai mong muốn :(.

Nhưng nhìn ở một góc độ tích cực hơn, mọi bí ẩn trong truyện đều đã được sáng tỏ, nếu tác giả viết tiếp thì cũng chỉ là cẩu lương của hai nhân vật chính mà thôi.

Theo cảm nhận của mình, đây vẫn là một bộ truyện giải trí ổn nha~